

Giới thiệu Tướng Minh

Là một trong những truyện kiếm hiệp nổi bật - Tướng Minh nói về mỗi đất nước đều có một vua đứng đầu nắm trong tay quyền sinh sát cũng như quyết định mọi việc nhưng cũng rất sợ bị mất nước bị người khác cướp ngôi, những năm cuối đời nhà Đại Tùy đã được định sẵn sẽ được thay thế bởi họ Lý.

Ở một vùng nghèo khó có một vị ni cô nhặt được một đứa trẻ bị bỏ rơi trên người lại mang họ Lý gọi là Nhân đến khi gần chết ni cô đó đã nói với vua Đại Tùy là sẽ có người thế chỗ hần và mang họ Lý nên hoàng thượng cho lệnh suy sát tất cả những ai mang họ Lý.

Lý Nhân là một người xuyên không từ thế giới khác nhập vào một bé trai còn nhỏ nhưng ông trời đã cho hần cơ hội tái sinh thì hần sẽ nắm bắt. Có thù tất báo và con đường tranh giành giang sơn của hần bắt đầu từ đây mời các bạn đón xem truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đường Này Ta Mở

Đang là tiết trời mùa xuân, cảnh liễu bên đường đâm trời nảy lộc. Những mầm liễu xanh non mơn mởn giống như đứa trẻ mới sinh, mềm mại mà đầy sức sống. Cây cỏ kiên cường lật viên đá đè trên đầu mình ra, đuổi cái lưng dằn vuron mình ra ánh sáng. Sương mai trong suốt giống như chuỗi trân châu đeo trên cổ ngọn cỏ non, được ánh mặt trời chiếu tới, màu sắc lung linh thể hiện được tuổi xuân yêu kiều đa dạng của mình.

Trên con đường rộng lớn từ Bá Châu đi qua U Châu, người đi đường cũng không nhiều lắm. Đại Nghiệp năm thứ sáu, trên vùng đất Hà Bắc không ít nam đinh của các thôn đều bị tập trung tới Biện Châu, Tống Châu xẻ kênh đào. Công trình hiện giờ đã tới giai đoạn cuối rồi. Trên đường có một người đàn ông trung niên, chính là người lao động từ Tống Châu trở về quê.

Mặc dù sau nhiều tầng bóc lột, tiền đến tay người lao động vắt và này đã còn lại không đáng bao nhiêu, nhưng xa nhà hơn một năm, sau lưng mỗi người đều vác một túi trăm nghìn tiền Nhục Hảo vàng óng. Khi đó, sóng gió quan trường dù đã lan tràn, chỉ là thời kỳ đầu Tùy Dương Đế lên kế vị vẫn chịu ảnh hưởng của thời kỳ Khai Hoàng, làm quan cũng không dám bóc lột người dân quá mức. (chú ý 1)

Nhục hảo: từ người dân đương thời dùng để chỉ đồng Ngũ Thù.

Bảy tám người đàn ông này đều là nông dân của một làng nhỏ gọi là Phương Thành ở ngoài 130 dặm phía bắc Bá Châu. Chuyện bên Tống Châu vừa xong, họ đã lĩnh tiền công hẹn cùng nhau về nhà. Từ Tống Châu trở về ngàn dặm xa xôi, dù thể đạo vẫn thái bình, nhưng ai cũng không dám nói liệu có xui xẻo gặp phải mấy tên cướp liều mạng cướp tiền hay không? Mọi người cùng đi trên đường có thể chiếu ứng cho nhau, hơn nữa đều là đồng hương, giúp đỡ nhau cũng là chuyện có thể tin tưởng được.

Trong tay mỗi người bọn họ đều mang theo một cây côn dài khoảng năm sáu xích, trò chuyện với nhau trên đường. Gọi là côn dài chẳng qua là để dễ nghe hơn mà thôi, kỳ thực chỉ là một cây gỗ dài khoảng hơn một mét. Vào thời kỳ Đại Tùy Khai Hoàng, Cao Tổ Văn Hoàng để hạ chỉ tịch thu binh khí thiên hạ. Người dân bình thường không được phép cất giấu mang theo vũ khí sắc bén, nhưng côn gỗ thì lại không thuộc phạm trù binh khí. (chú ý 2)

- Ngô Tam ca, hôm nay chúng ta đi nhiều hơn một chút, chờ tới thôn Ngưu Đầu mới tìm nơi ngủ trọ nhé?

Một thanh niên khoảng chừng mười mấy tuổi, lấy tay áo quạt mũi hỏi người đàn ông to khỏe đi đầu tiên. Y tên là Lý Tam Phúc, tên tự Tục Khí, cũng không có tên chữ, nông dân không coi trọng nhiều như vậy. Tiểu tử Hứa gia đi bên cạnh luôn chê cười tên của y bất nhã. Kỳ thực tên gọi của thằng nhãi đó cũng có nhả nhận chút nào đâu chứ? Y tên là Lý Tam Phúc, còn gã bản thiú đó tên gọi Hứa Tam Đa, tự Vượng Tài.

Sau khi hỏi xong, y theo bản năng giật giật chiếc bao nặng trĩu trên lưng, cảm thấy tiền vẫn còn, trong lòng kiên định hơn. Những người này xa nhà lâu như vậy, sống chết lao động ở trong lòng sông, đều vì kiếm những đồng tiền đó để cuộc sống ngày sau được thoải mái hơn.

Người đàn ông khỏe mạnh kia tên là Ngô Lai Lộc, ở nhà là con thứ ba, là người cầm đầu đám người của Phương Thành ra ngoài làm việc. Trên y còn có hai ca ca đoán mệnh nữa, đều không sống nổi qua ba tháng. Kỳ thực, y là lão đại trong nhà.

Cũng không biết liệu có phải hai ca ca đó của y đem phúc khí thọ mệnh đều tích góp từng tí đưa cho lão Tam này hay không? Ngô Lai Lộc không những trưởng thành mà còn tráng kiện giống như một con trâu đực. Con người y cũng rất có tinh thần, năm nay đã 34 tuổi rồi, trong nhà đã có một con trai và một con gái. Khi con gái chưa tới tuổi trăng tròn, y đã rời khỏi thôn tới Tống Châu rồi. Bây giờ nhớ lại, con gái cũng đã qua một tuổi. Nhớ tới vợ mình phải một mình chăm sóc già trẻ trong nhà suốt một năm qua, trong lòng y khó tránh khỏi áy náy.

- Tam Phúc, tới thôn Ngưu Đầu ít nhất cũng còn phải sáu bảy canh giờ nữa, lúc đó trời đã tối rồi. Dù đường đi thái bình, nhưng trời tối đi đường cũng không hay lắm. Tam ca biết đệ muốn về nhà, mọi người cũng không phải đều như vậy sao? Bây giờ chúng ta đi nhanh một chút, tranh thủ trước xế trưa chạy tới thôn Đông Bắc Ngạn. Ăn uống ở thôn Đông Bắc Ngạn một chút liền lên đường tiếp. Trước khi trời tối có thể tới Lâm Thành Phố, qua đêm ở đó, sáng ngày mai dậy sớm chút, trước xế trưa sẽ có thể về tới nhà rồi.

Lưu Lại Từ là người tuổi lớn nhất trong đoàn. Khi người khác hỏi tuổi ông ta, ông ta bao giờ cũng nói dối vài tuổi. Trong thôn dân cáo thị chiều mộ người tới Tống Châu khai thác kênh Thông Tế, yêu cầu trắng đĩnh dưới 40 tuổi. Kỳ thực, ông ta đã 51 tuổi rồi, vẫn mạnh mẽ nói mình 39 tuổi. Trong nhà ngoài ông ta thì không còn ai, mình ăn no chính là cả nhà không đói. Mặc dù đào kênh vất vả mệt nhọc, nhưng bao ăn bao ở còn được cấp cho hơn ngàn tiền, có sao lại không làm chứ?

Thấy bộ dạng vội vàng của Lý Tam Phúc, Lưu Lại Từ cười nói:

- Tam Phúc, thằng nhóc cậu có phải gấp về lấy vợ không? Yên tâm đi, về muộn một ngày, tiểu cô nương Bành gia trang cũng không chạy được đâu! Khi cậu đi, cô bé đó nhiều lắm chỉ là cây cỏ mới nhú. Bây giờ trở về, đúng lúc khai hoa rồi!

Lý Tam Phúc bị ông ta trêu làm mặt đỏ bừng lên, biện giải nói:

- Cháu ... cháu đâu có muốn cưới vợ. Cháu chỉ nhớ mẹ.

Ngô Tam ca cười nói:

- Lại Từ thúc, đừng chê cười Tam Phúc, đổi lại là thúc, vất vả bán mạng để kiếm được tiền, chớ nên nhét hết vào cái yếm của những cô gái bao trong Bảo Nguyệt lâu.

Lưu Lại Từ ngượng ngừng cười nói:

- Làm gì có! Số tiền này ta để lại dùng!

Lý Tam Phúc hiểu kỳ hỏi:

- Lại Từ thúc, thúc để tiền lại dùng vào việc gì?

Lưu Lại Từ nghiêng chặt răng lại:

- Ta muốn nuôi một đứa bé, hương hỏa của lão Lưu gia, cũng không thể đứt ở trong tay ta được!

Mọi người sùng sốt, lập tức thay đổi cách nhìn vài phần về lão vô lại ăn chơi trác táng Lưu Lại Từ này.

Đang nói chuyện, bỗng từ phía sau truyền đến tiếng chuông đình đang trong treo, còn có tiếng thét điên cuồng:

- Người phía trước mau nhường đường, làm kinh động đại thanh la của ta, cẩn thận đá vỡ đít các ngươi đấy!

Mọi người quay đầu lại nhìn, lại thấy mấy chiếc xe ngựa phía sau đi tới. Kéo chiếc xe đầu tiên chính là một con la màu xanh nhìn rất khỏe mạnh. Trên đầu người đánh xe đó đội một chiếc mũ cỏ, nhìn quần áo trên người là áo đen giày đen. Vừa thấy chính là một gia đình giàu có. Mọi người đều xuất thân làng quê nhỏ, dù có chán ghét tên đánh xe kiêu ngạo cũng không dám trêu chọc, ngoan ngoãn nhường đường.

Tên đánh xe thấy mọi người nhường đường, liền hừ một tiếng nói:

- Xem như các ngươi thức thời, nếu không chiếc roi quất xuống thì nát thịt các ngươi.

Người này nói năng thô lỗ, giọng nói còn không được tự nhiên.

Đương lúc gã tác oai tác quái, chốt rèm cửa của chiếc xe ngựa đó mở ra một khe hở nhỏ, một cô gái nhỏ xinh đẹp từ khe hở nhìn ra nói:

- Qua Thái Hộ, tiểu thư còn ở trong xe, không được vọng ra những lời ô uế nữa, cẩn thận da của ngươi đấy!

Tiểu cô nương này vẫn chưa cập kê, nhìn đáng vẻ cũng khoảng 12 – 13 tuổi. Trắng nõn nhìn rất thanh tú, chỉ là giữa lông mày nhíu lại với người đánh xe đó. Người đánh xe đó dường như rất sợ tiểu nha hoàn này, rồi rít xin lỗi, không dám nói linh tinh nữa. (chú ý 3)

Ngô Lai Lộc đứng bên đường, chờ sau khi xe ngựa đi qua mới tiếp tục đi. Đó là tổng cộng ba chiếc xe ngựa. Xe ngựa nhìn rất hoa lệ, có lẽ là từ nhà quan lại. Lúc này mới ra khỏi Bá Châu không lâu, không chừng gia quyến của quan lão gia nào đó muốn đi du xuân. Những người cao cao tại thượng này, Ngô Lai Lộc từ trước đến giờ luôn có thể tránh được thì cứ tránh. Một là không động tới được, hai là y rất ghét gặp.

Mọi người dõi theo bóng dáng của chiếc xe ngựa xa xa đang đoán chiếc xe ngựa đó là của nhà nào, bỗng phía sau truyền tới tiếng vó ngựa ầm ầm. Mọi người đã có được bài học trước đó rồi, không chờ người phía sau lên tiếng liền lần lượt nhường đường. Còn chưa kịp quay đầu lại, con ngựa đó đã tiến sát tới mọi người và lao đi. Lưu Lại Từ chậm chân, suýt chút nữa đã bị ngựa đánh ngã. Ông ta vốn chính là một kẻ vô lại, trong lòng liền tức giận chửi vài câu. Kỵ sỹ trên lưng ngựa quay đầu lại lườm ông ta cũng không thêm để ý gì, chỉ có điều ánh mắt đó sắc như đao, giống như nhìn thẳng tâm can Lưu Lại Từ.

- Bác Đạp ô?

Ngô Lai Lộc thấy tuần mã đó chạy tới, không thể tin được liền nói nhỏ ba từ.

- Tam ca, huynh nói Đạp ô cái gì?

Lý Tam Phúc lại gần hỏi.

- Không, không có gì.

Sắc mặt Ngô Lai Lộc bỗng tái đi, không giải thích gì với Lý Tam Phúc nữa. Y sợ mình giải thích rồi, sẽ dọa chết khiếp những người đồng hành nhát gan này. Bác đập ô là tên ngựa quý của người Khiết Đan, ngàn vàng khó mà mua được, ngay cả Vương tộc của Khiết Đan cũng phải tự hào khi có được một con ngựa Bác đập ô thuần. Ngô Lai Lộc đã từng đi qua lãnh địa của người Khiết Đan ở tái Bắc (phía Bắc biên giới), cũng có ấn tượng vô cùng sâu sắc về loại ngựa tốt này. Một con ngựa tốt không đến nỗi dọa người, mà kỵ sỹ trên lưng ngựa xem ra cũng không phải là người Khiết Đan trên thảo nguyên tái Bắc. Sở dĩ Ngô Lai Lộc tái mặt là vì y mới biết, trong vòng mấy trăm dặm gần U Châu này, có khả năng có được loại ngựa quý này chỉ có hai nơi.

Nơi đầu tiên là trong quân của Hồ Bí Đại tướng quân U Châu La Nghệ.

Nơi thứ hai là mã tặc hung hãn nhất ở vùng Hà Bắc Thiết Phù Đồ.

Lưu Lại Từ đi sát bên cạnh Ngô Lai Lộc, lạnh lùng hạ giọng nói:

- Lão Tam, xem ra hôm nay chúng ta không thể đi nhanh được rồi.

Ngô Lai Lộc gật đầu, người cưỡi ngựa phía sau rõ ràng chính là thái bần từ (chỉ kẻ đi theo dõi đối tượng cướp bóc).

Không thể là tình giáp Hồ Bí U Châu được, đó chỉ có thể là đám mã tặc ăn tươi nuốt sống kia.

Lưu Lại Từ thở dài nói:

- Trong chiếc xe đó có lẽ là một vị tiểu thư yêu kiều, xem ra cũng không có kết cục tốt rồi. Cũng không biết là bị bọn đó theo dõi, thật xui xẻo!

Ngô Lai Lộc hạ thấp giọng nói:

- Thiết Phù Đồ.

Ba chữ này dọa cho Lưu Lại Từ thoáng chốc tái mặt, ngay cả chân cũng không thể nhúc nhích được. Cơ thể ông ta bất giác không tự chủ được run lên cầm cập, sau lưng liền vã mồ hôi đầm đìa.

- Hôm nay chúng ta ở lại thôn Đông Bắc Ngạn, sáng mai sẽ đi tiếp!

Ngô Lai Lộc nói một câu chắc như đinh đóng cột, cũng không giải thích gì, trong lòng lại thấy lo lắng cho người ngồi trong xe đó.

Đang buồn bực đi đường, bỗng phía sau tảng đá bên đường có một cậu bé khoảng 10 tuổi đi ra. Trên người thiếu niên này mặc một chiếc áo bào ngắn, nhìn kiểu dáng và tay nghề cũng thuộc vào hàng thượng đẳng, chỉ là trên ngực có mấy vết dầu loang đen mà thôi, còn có không ít tro bụi. Trên đầu thiếu niên tóc đen bóng còn dính mấy phiến lá màu xanh non. Chỉ nhìn quần áo cũng biết là kẻ ăn mày rồi. Chỉ là khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp của thiếu niên đó khiến người ta có cảm giác vô cùng dễ chịu. Mũi đỏ, răng trắng, nếu lớn thêm vài tuổi nữa, thay bộ quần áo gấm, chắc chắn là một công tử hào hoa.

Trong tay cậu cầm theo một cây cung cao gần bằng người cậu, phía sau buộc một ống tên. Trong ống cầm mấy chục mũi tên lông vũ. Một bên của ống tên còn có một thanh đao sáng loáng, hình dạng quái dị và không có vỏ.

- Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, muốn đi qua đây ... thì mau cút đi. Đường phía trước, các người chớ đi.

Thiếu niên tuấn tú, vác theo một cây cung cao bằng mình, tay phải cầm một mũi tên, đối mặt với bảy tám tráng hán lại không hề sợ hãi chút nào, ngược lại còn có chút tà ý cười mà như không cười.

- Chú ý 1: Nhục hảo: Tùy Văn Đế cho đúc lại Ngũ Thủ tiền, cấm chi lưu thông tiền kém chất lượng phát hành ở thời Nam Bắc triều. Tiền này “Mặt trái đồng tiền có đường viền rất đẹp, đường viền tròn nổi rõ lên so với lỗ vuông ở giữa. Mỗi một nghìn tiền nặng bốn cân hai lạng”, cho nên dân gian gọi là “nhục hảo”. Vào những năm Tùy Đường, đồng thời với lụa là được dùng làm vật trung gian trao đổi trong giao dịch, tiền ngũ thủ mới này được thông hành cả nước.

- Chú ý 2: Xích này là đơn vị đo lường thời Hán, mỗi thước khoảng 23.1cm.

- Chú ý 3: Cập kê: Thời xưa con gái 15 tuổi gọi là đến tuổi cập kê.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Uống Nhiều Nước

Cậu thiếu niên nhỏ tuổi đó, mi thanh mục tú, cười mà như không cười. Tay trái vác một cây cung cao bằng cậu, tay phải đang cầm một chiếc mũi tên, nhìn diện mạo cậu khoảng 10 tuổi, chưa buộc tóc, dáng người cũng không phải là thấp. Trong vẻ thanh tú ấy có một khí chất kiêu ngạo, lạnh lùng. Hai chân đứng bất định bất bát, thân hình khá giống với một cây tùng chưa che được trời.

không khép không hở

Một đứa bé 10 tuổi cầm cây cung xem ra có chút cổ xưa cũ kỹ, đứng chặn trước mặt bảy tám người đàn ông tráng kiện. Theo lý mà nói có lẽ là rất buồn cười mới đúng. Nhưng không biết vì sao, Ngô Lai Lộc, Lý Tam Phúc và Lưu Lại Từ chỉ cảm thấy có chút hoang đường, tiếp sau chính là khiếp sợ, còn có chút sợ hãi không thể diễn tả được. Bảy tám người khỏe mạnh, sợ một đứa trẻ 10 tuổi sao?

Chính là như vậy, cho nên mới có vẻ kỳ lạ.

Con trai của hồ báo, dù chưa thành văn cũng đã có khí chất ăn thịt rồi.

Sở dĩ Ngô Lai Lộc có chút sợ hãi là vì y có thể nhận ra được lai lịch của cây cung tên đó. Đó là bộ cung vào thời kỳ Khai Hoàng sau khi Cao Tổ Văn Hoàng đế tiêu diệt Nam Trần đã tập trung toàn bộ thợ thủ công tay nghề tinh xảo của cả nước chế tạo ra. Khi đó, cố gắng nỗ lực ba năm cũng chỉ chế tạo ra được mấy nghìn chiếc mà thôi. Người khác không nhận ra, nhưng y thì nhận ra.

- Thiếu niên lang, sao lại chặn đường đi của chúng ta?

Ngô Lai Lộc bình tĩnh hỏi.

Y hỏi rất khách khí. Mặc dù trong lòng y có chút lo sợ, có chút hoang mang, nhưng y tự tin. Nếu y muốn đánh đứa bé kia, đứa bé đó ngay cả cơ hội kéo cung cũng không có. Năm đó ... thôi đi. Chuyện năm đó, chẳng qua là một cơn ác mộng mà thôi.

Cậu thiếu niên đó hít cảm lên:

- Không phải là chặn đường của ngươi, chỉ là trì hoãn các ngươi một chút mà thôi. Đường phía trước có nước, đừng làm bắn tung tóe lên người các ngươi.

Ngô Lai Lộc nhíu mày, y không hiểu, nếu Thiết Phù Đồ muốn làm ăn, đi cướp ba chiếc xe ngựa đó, sao lại còn sai một đứa bé ra chặn đường người đi đường phía sau? Với thủ đoạn của tên mã tặc đó, lẽ nào còn phải kiêng nể bảy tám người nông phu bọn họ? Bỗng nhiên linh quang hiện ra, Ngô Lai Lộc liền hiểu vấn đề.

- Đa tạ tiểu ca, chúng ta sẽ quay lại tìm một quán trọ ở, sớm mai sẽ lên đường.

Cậu thiếu niên đó mỉm cười, rất đẹp, rất lịch sự.

- Ngươi là một người thông minh đấy, ta thích người thông minh. Nhưng ... ta không thích ngươi nhìn chăm chăm vào tay ta. Xem ra ngươi đã nhận ra chiếc cung này, cho nên nhất định là đang đoán liệu ta có thể kéo được bộ cung hai thạch này hay không, đúng không? Ngươi cảm thấy ta là đang phô trương thanh thế, cho nên không có gì phải sợ hãi. Nhưng ngươi lại cố tình giả bộ sợ hãi ở trước mặt một thiếu niên như ta, kỳ thực trong lòng ngươi đang nghĩ nếu ngươi dùng chiếc cung đó đánh lại, ta ngay cả cơ hội mở cung cũng không có, đúng không?

Cậu thiếu niên tự tin cười cười:

- Bờ vai của ngươi trùng xuống, bước chân một trước một sau, nhìn tư thế cầm côn đó của ngươi giống như là đang cầm đao. Đó là tư thế đề phòng lâm chiến của phủ binh Đại Tuyền tiêu chuẩn. Hơn nữa, ngươi thuận dùng tay trái.

Như yêu nghiệt, từng từ từng câu của cậu thiếu niên này đã phá giải được bí mật trong lòng Ngô Lai Lộc:

- Nếu ngươi không phải là thám tử của phủ binh phái tới, chính là lính đào ngũ. Rõ ràng, khả năng thứ hai là lớn hơn. Ta đoán đúng chứ?

Ánh mắt Ngô Lai Lộc sắc lạnh, sắc mặt cũng tái đi. Y không ngờ mình đã che giấu bí mật lâu như vậy, không ngờ lại bị một đứa trẻ 10 tuổi vừa nhìn là thấy hết. Quân luật của Đại Tuyền là vô tình, kết cục của kẻ đào ngũ chỉ có một, đó chính là trực tiếp đánh chết còn phải họa tội người nhà. Mặc dù y không phải là lính đào ngũ gì, nhưng cậu thiếu niên đó đã đoán tương đối chính xác. Năm đó, y khổ sở bỏ trốn, lần đầu tiên bị người ta đoán được bí mật ẩn giấu nhiều năm như vậy, cho nên trong lòng y đã nảy ra ý nghĩ giết người. Mặc dù đối thủ của y chỉ là một đứa trẻ.

- Đừng hòng ra tay, nếu nói toạc ra, ta không sợ ngươi ra tay.

Cậu thiếu niên khoa chân múa tay với Ngô Lai Lộc:

- Dù ngươi nhìn rất khỏe mạnh như một con trâu mộng, nhưng ta đảm bảo một tên sẽ có thể bắn chết ngươi, tuyệt đối không dùng tới mũi tên thứ hai. Hơn nữa, tốc độ bắn tên của ta tuyệt đối nhanh hơn tưởng tượng của ngươi.

Nụ cười của cậu rất rạng rỡ, có chút ... ngượng ngùng?

Vậy sao? Khi tự khoe mình, dù sao cũng phải thể hiện chút xấu hổ mới phải chứ?

Sắc mặt Ngô Lai Lộc lại trắng bệch ra, nắm chặt tay lại:

- Vị tiểu ca này, chúng ta sẽ quay trở lại. Cảm ơn, trước khi buổi trưa ngày mai, chúng ta nhất định không đi qua hướng bắc.

Nói xong, y trịnh trọng chấp tay với cậu thiếu niên đó.

Lưu Lại Từ bắt đầu không hiểu vì sao Ngô Lai Lộc lại khách khí với cậu thiếu niên đó như vậy. Nhưng, sau khi ông ta nghe thiếu niên đó nói Ngô Lai Lộc là xuất thân phủ binh, trong lòng bỗng run lên. Phủ binh Đại Tùy đều xuất thân quân hộ, địa vị cũng cao hơn nông dân bình thường rất nhiều. Đám người nhà Ngô Lai Lộc là từ nơi khác chuyển tới thôn Phương Thành, mới chưa được bốn năm năm. Bình thường thì thấy vị lão thái thái đó không giống là một bà lão nông dân, thần thái cử chỉ rất giống với chủ mẫu của một gia đình đại hộ. Bây giờ xem ra, nói không chừng thiếu niên đó thuận miệng nói là đúng.

Tổ cáo một lính đào ngũ có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Lưu Lại Từ ngẫm nghĩ một hồi, rất đau đầu.

Ngô Lai Lộc báo cho mọi người biết một chút, sau đó quay người chuẩn bị rời đi. Khi y quay người lại, liếc nhìn thấy cậu thiếu niên đó đã đổi bộ cung sang tay phải, thả cung xuống, dường như không có đề phòng. Đúng lúc này, ánh mắt Ngô Lai Lộc lộ rõ sự biến đổi. Dắt dưới chân y rung lên, để giày của đôi giày vải phát ra tiếng kêu chói tai trên đường, lực phát ra từ cổ chân, thân hình như một viên đạn lao về phía thiếu niên đó.

Trong khoảnh khắc Ngô Lai Lộc quay người xông tới đó, y bỗng hoảng hốt, thấy cậu thiếu niên đó nhếch miệng cười.

Tay trái đã hạ xuống liền nâng lên, tay phải rút tên đặt lên cung tên, kéo cung, cung như trăng tròn, bắn tên đi, tên như sao băng. Khoảng cách giữa hai người chỉ còn chưa đầy ba thước, Ngô Lai Lộc tin chắc trong nháy mắt có thể dùng côn quét ngang cổ cậu thiếu niên đó. Y dồn sức vào tay trái giơ lên, vung côn gỗ lên.

Cây côn vung lên, động tác của y không thể không dừng lại.

Dùng thời gian chưa tới một hơi thở, y đã hoàn thành động tác nói trên. Còn thiếu niên đó lại bắn một mũi tên đi. Thiếu niên bắn đi một mũi tên còn chưa dùng động tác, tay phải giơ lên, động tác như mây bay nước chảy rút mũi tên thứ hai từ trong hộp tên phía sau lưng, căng cung, nhắm.

Mũi tên thứ hai còn chưa bắn đi, tay trái giơ cao nhắm thẳng cổ họng Ngô Lai Lộc.

Run lên một tiếng, mũi tên thứ nhất đã cắm vào mặt đường phía sau Ngô Lai Lộc, mũi tên vẫn còn đang rung lên, cắm xuống đất ba phân.

Ngô Lai Lộc cúi đầu ý thức được điều đó, y thấy túi nước ở thắt lưng đã có một lỗ thủng, nước đang chảy xuống. Giọt nước đầu tiên chảy đúng xuống chân hắn.

Cậu thiếu niên nghiêng đầu nói:

- Ngươi đã từng giết người.

Cậu nói.

- Hơn nữa, ngươi muốn giết chết ta.

Thiếu niên nhíu mày về già dặn:

- Rất tiếc, ngươi không giết được ta. Hơn nữa, ngươi đã khiến ta động lòng giết chóc rồi. Dù ngươi không phải là người đáng để ta giết chết, nhưng ta thực sự không ngại dùng ngươi để phá sát giới của ta. Nếu ngươi còn muốn giết người diệt khẩu, ta không ngại bắn ngươi.

Chàng thiếu niên 10 tuổi nói ra lời này, dường như đã thể hiện rõ về quái dị.

Ngô Lai Lộc không phải là một người nông dân bình thường, cũng không chỉ là một lính đào ngũ đơn giản như vậy. Năm đó, khi Đại Tùy nam chinh, y chẳng qua là một thiếu niên, không lớn hơn cậu thiếu niên cầm cung này nhiều lắm. Gia môn thâm viễn, y cùng với mẹ tới Hà Bắc nương nhờ họ hàng lại bị người ta từ chối ngoài cửa, lại lưu lạc tới tái Bắc. Những năm trước mới tới một cái thôn nhỏ tên gọi là Phương Thành định cư. Nếu thân thể của y bị người ta tìm ra, tất sẽ lại là một thảm họa. Mặc dù đã trải qua nhiều năm như vậy, nhưng Ngô Lai Lộc không muốn đánh cược với mạng sống của mình.

Thấy vẻ mặt của Ngô Lai Lộc, thiếu niên thờ dãi nói:

- Không phục hả?

Cậu thuận tay đem cung tiễn trong tay đặt xuống bên đường, rồi vén tay áo lên nói:

- Lại đây, thử lại xem.

Ngô Lai Lộc giờ tay lên, lại bắt lực hạ xuống.

- Ta nghĩ, ta biết người là ai rồi. Thiếu đương gia của Thiết Phù Đồ, quả nhiên thiếu niên anh hùng.

Y nghiêng chặt răng nói một câu, sau đó quay đầu bước đi.

Cậu thiếu niên cười lộ rõ hàm răng trắng nói:

- Chờ chút.

Ngô Lai Lộc đứng lại, quay người hỏi:

- Còn muốn thế nào nữa?

Thiếu niên còi túi nước từ thắt lưng mình ra quăng cho Ngô Lai Lộc:

- Bắn thùng túi nước của người rồi, đền lại cho người một túi. Người đi quay lại đường cũ, cũng xem như là nể mặt ta rồi. Một ngựa đôi một ngựa, hai chúng ta không nợ nhau.

Ngô Lai Lộc đưa tay ra bắt lấy túi nước, không nói lời cảm ơn, chỉ im lặng buộc túi nước vào thắt lưng, bước đi. Những người đàn ông của thôn Phương Thành ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng vẫn cùng Ngô Lai Lộc quay trở lại. Một đường đi trở về ngôi làng đã đi qua trước đó, tìm đến một nhà trọ đơn sơ ven đường ở lại, Ngô Lai Lộc vẫn một mực trầm mặc. Còn Lưu Lại Tử cũng nhiều lần muốn tới hỏi han, song thấy vẻ mặt lạnh lùng đó của Ngô Lai Lộc, ông ta sợ không dám mở lời. Mọi người im lặng không nói gì, ăn cơm, khi vừa về tới phòng liền vùi đầu vào chẩn, đều cảm thấy có chút ảm ức, có cảm giác có những việc không nói thành tiếng, không nói rõ ràng được.

Ngô Lai Lộc ngồi bên giường, theo thói quen cầm túi nước uống.

Túi nước không phải của y, nhìn có chút bẩn thỉu, nhưng lại tinh xảo hơn cái túi cũ của y nhiều. Đó là loại da bò thượng hạng, còn có chữ Đột Quyết vằn vẹo nổi lên. Những chữ Đột Quyết đó Ngô Lai Lộc không quen, nhưng có tám chữ Hán lớn y biết. Tám chữ này dùng thể chữ thảo thời xưa, nét bút rồng bay phượng múa.

Uống nước quá nhiều, hàng ngày đái dầm.

Phía dưới tám chữ này còn có một hàng chữ nhỏ viết theo kiểu chữ khải rất đẹp, tinh tế mà thanh tú, rất giống với nét bút của phụ nữ.

Đứa bé ngoan của Mao gia gia – Lý Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sao Có Thể Không Chết

Lý Nhân không rảnh rồi chút nào. Khi các thúc thúc bá bá các huynh trưởng của hãn đệ giết người, hãn đệ ở chỗ này bèn cứu người.

Sau khi hết sức thành công chạy trốn về, Lý Nhân cười cười, tựa vào khối đá lớn kia lấy ra một bao bố trong người, lấy bánh nướng áp chảo còn nóng hôi ra cắn từng miếng từng miếng. Nhóm lao động này là nhóm thứ tư sáng hôm nay hãn đệ đuổi về, tổng cộng, cũng coi như có ba mươi mấy mạng người đã được hãn đệ cứu. Hãn đệ không muốn biết quan đạo phía trước vòng qua ven rừng hiện giờ đã bị chết bao nhiêu người, hãn đệ chỉ không muốn làm cho dân chúng vô tội này chết một cách không đáng.

Các thúc thúc bá bá các ca ca này làm việc rất nhanh nhẹn, nhưng tốc độ hôm nay hơi chậm hãn đệ là biết gặp phải cường địch. Lý Nhân không tính đi hỗ trợ, mà là chờ Xuyên Vân Tiên Phi kia báo tin sau đó trốn chạy.

Trên ba cỗ xe ngựa kia cũng không phải gia quyến của quan lại gì cả, trên tay bọn họ nhuộm máu nhiều hơn so với bất kỳ ai khác. Nếu Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ có thể đem người từ tái bắc đến, bọn họ có thể làm cho người ở tại chỗ này vĩnh viễn cũng không thể quay về. Đối với thù đoạn của Bí Đại tướng quân, Lý Nhân rất chán ghét.

Phải biết rằng, mã tặc Thiết Phù Đồ dường như luôn luôn đối nghịch với Hồ Bí Đại tướng quân.

Hồ Bí Đại tướng quân thật ra chỉ là tôn xưng mà dân chúng vùng U Châu đối với La Nghệ. Lý Nhân biết, lúc này La Nghệ vẫn là Hồ Bí lang tướng, cách chính tam phẩm Đại tướng quân còn kém một cấp bậc. Tuy nhiên trong triều đình hay dân chúng, cũng bao gồm người Đột Quyết, người Hề phía bắc

Trưởng Thành đều giống người Khiết Đan ai cũng cho rằng La Nghệ chính là một người xứng đáng với cái tên Đại tướng quân. Có thể ở đâu một đao vào móng của Đột Quyết Thiên Vu, bất kể như thế nào đều được xưng tụng là anh hùng. Nhất là, nếu đâm một đao vào móng Thiên Vu giá phải trả là trên người bị ghim đầy mấy chục Lang Nha tiễn, anh hùng này cũng không phải ai cũng có thể làm được đấy.

Nhưng, La Nghệ không hề thuần túy giống như trong lòng dân chúng Trưởng Thành như vậy.

Phàm là trong lòng mọc lên một cây cỏ tên là dã tâm, không ai còn thuần túy nữa rồi.

La Nghệ sờ trường dùng đao đấy. Lý Nhân bĩu môi, lúc trước một tiểu tử cùng khổ không cầm lên nổi một cây sọc, ai có thể nghĩ đến thậm chí có một ngày sẽ trở thành người đứng đầu trong phạm vi Trắc quận mấy trăm dặm?

Lý Nhân dùng đao rất bình thường, càng sẽ không dùng sọc, hẳn thích cung tiễn hơn.

Một đứa bé mười tuổi đã luyện đao vài năm, cũng từng khổ công luyện bắn cung, nhưng hẳn khinh thường lấy La Nghệ làm mục tiêu phấn đấu. Một năm kia, La Nghệ mang theo ba trăm phủ Bình tinh nhuệ Đại Tùy giết nhập quân trấn Đột Quyết, mạch đao nhuộm máu hơn trăm người, người trúng hơn mười tiễn, ở trong thiên quân vạn mã đâm một đao làm Đột Quyết Thiên Vu bị thương. Tuy rằng sự việc đã qua rất nhiều năm, nhưng đầu đường cuối ngõ trà dư tửu hậu rất nhiều người vẫn còn nhắc đến như điều mới mẻ. Mà hẳn thì sao, chỉ là một mã tặc tếp riu trong một đồng mã tặc mà thôi. Thật ra Lý Nhân cũng hiểu đối lập như vậy rất không công bình, dùng La Nghệ để so sánh với mình. . . rất thiệt thòi cho mình. Bất kể thế nào mà nói, có một bà ni cô già từng nuôi sống Hoàng đế Đại Tùy trước khi chết đã nói, Lý Nhân là chân long chuyển thế.

Trên quan đạo càng trở nên vắng lạnh. Lý Nhân ăn xong bánh nướng áp chảo, đưa mắt nhìn không thấy một bóng người, nhưng hẳn cũng không tính rồi khỏi, bởi vì nhiệm vụ của hắn cũng không phải chặn lại dân chúng vô tội, đó chẳng qua là công việc nghiệp dư của hắn mà thôi. Nhiệm vụ chính thức của hắn là chặn những tên vô lại trong xe ngựa này cầu kết với người khác làm việc xấu.

Mấy ngày trước đây thời điểm những người đó vào Bá Châu là một đội kỵ binh Đại Tùy đi vào, nghe nói bảo hộ chính là người của Bác Lăng Thôi gia. Bá Châu tuy rằng tên là Châu, nhưng kỳ thật chỉ là một huyện. Huyện lệnh Bá Châu họ Thôi, tên là Thôi Thần, tự Nguyên Mưu. Không hề nghi ngờ, gã cũng xuất từ Bác Lăng Thôi gia. Thôi gia từng có mười mấy Tể tướng Đại tướng quân, Thôi Thần chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ, ở trong tộc Thôi thị cũng là người có cỡ như không.

Người Thôi gia đi xem người Thôi gia, còn có kỵ binh hộ tống, thoạt nhìn chưa có vấn đề gì. Nhưng khi nghia phụ của Lý Nhân, mã tặc Trương Trọng Kiên được người ta xưng là Cầu Nhiêm Khách sau khi biết tin tức này cũng thờ dài. Thôi Thần, người có gan đối nghịch với Đại tướng quân La Nghệ, dâng thư tấu La Nghệ dùng tể tướng sĩ giả trang mã tặc cướp bóc Huyện lệnh nho nhỏ của thôn trại, chỉ sợ phải rời khỏi thế giới này rồi.

La Nghệ được thế nhân coi là hổ tướng, U Châu quân dưới trướng y được người ta xưng là Hổ quân, nhưng y nhưng lại không biết, những việc thời gian này mình làm đã hoàn toàn chọc giận một đám mãnh hổ.

Mà thiếu niên Lý Nhân chính là một con hổ con được một đám mãnh hổ kia nuôi lớn đã lộ ra răng nanh rồi.

Một đám lão hổ đi giết người rồi, giết những lang nhân tái bác.

Một con hổ nhỏ thì tựa vào trên tảng đá ven đường nghỉ ngơi, nhắm mắt lại chợp mắt, hình thức thanh tú thoạt nhìn cả người lẫn vật vô hại. Chiếc bánh nướng áp chảo kia vào cái bụng nho nhỏ tựa như không thấm vào đâu. Nếu vào những lúc rảnh rỗi, Lý Nhân có thể ăn hết một chiếc bánh nướng áp chảo cỡ lớn, tính cả thêm đùi cừu nướng, thịt bò kho đấy.

Nhưng hôm nay Lý Nhân không ăn được nhiều, ăn quá no con người sẽ trở nên lười biếng mà mập mạp. Lý Nhân ăn bánh xong theo bản năng sờ túi nước bên thắt lưng, chợt nhớ ra mình đã đưa túi nước cho lính đào ngũ kia. Hẳn không để tâm lính đào ngũ kia sẽ nhận ra chữ viết của hắn trên túi nước, bởi vì người kia dù có biết cũng tuyệt đối sẽ không hiểu Lý Nhân viết mấy chữ nhìn như hào hiệp hải hước kia chỉ là hoài niệm.

Lý Nhân năm nay mười tuổi, hoặc là nói, mười năm rồi.

Nhắm mắt lại chợp mắt, làm tảng đá sau lưng rớt cục nhờ hắn mà trở nên ầm ập. Những tiếng vó ngựa từ đằng xa truyền tới, Lý Nhân nhắm mắt lại, nghiêng tai nghe ngóng, ít nhất bốn mươi kỵ. Đây không phải là kỹ năng kì diệu gì cả, một người bốn tuổi đã ngồi lên lưng ngựa đi theo một đám mã tặc kiếm ăn chung quanh, đối với tiếng vó ngựa luôn rất mẫn cảm đấy. Rất may mắn chính là, hai chân Lý Nhân rất thẳng tắp, không bị lưng ngựa làm cho biến thành chân vòng kiềng.

Khi mã đội cách Lý Nhân khoảng hai trăm năm mươi bước, Lý Nhân đứng lên, sửa sang lại bình tiễn đeo sau lưng, bên cạnh bình tiễn còn cột một trục đao mà Trương Trọng Kiên cố ý tạo cho hắn.

Tiền trong bầu có ba mươi mũi tên, kẻ thù có khoảng bốn mươi.

Lý Nhân đi đến giữa quan đạo thì dừng lại, tay trái giơ cao cung, tay phải khoác lên mây che ánh mặt trời. Đúng vậy, tới là kỵ binh chính quy Đại Tùy, chiến giáp màu thổ hoàng, còn có hoành đao chế thức Đại Tùy lấp lánh dưới ánh mặt trời nằm trong tay bọn họ đều tuyên cáo thân phận của họ. Đại Tùy vũ lực đệ nhất thiên hạ, nhất là phủ bình tinh nhuệ nhất Đại Tùy, nam chinh bắc chiến chưa từng có địch thủ. Đại Tùy quân lực mạnh, thiên hạ vô song.

Đội ngũ bốn mươi kỵ, nhân số cũng không phải rất nhiều, nhưng từ xa nhìn mã đội bị bụi mù bám cuốn cuốn, thậm chí có vài phần phong thái thiên quân vạn mã. Kỵ binh dưới trướng Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ đa số thiện chiến, cho dù người trong thảo nguyên được xưng trời sinh chính là kỵ thủ, Đột Quyết Lang Kỵ hung danh hiển hách ở trước mặt Hồ Bí tinh kỵ dưới trướng La Nghệ cũng không có bao nhiêu lực chống cự. Bốn mươi kỵ này cũng không phải xuất từ Hồ Bí trọng giáp của sáu ngàn thiên hạ trí nhuệ, nhưng xem khí thế của nó, cũng là trải lão binh trải qua chiến trường.

Lý Nhân đứng ở giữa quan đạo híp mắt nhìn nhìn.

Hai trăm năm mươi bước, hai trăm bước, một trăm tám mươi bước, một trăm năm mươi bước.

Kỵ binh vọt tới với tốc độ cực cao, cũng không ai lên tiếng kêu hấn tránh. Lý Nhân thở dài lắc lắc đầu.

Một trăm năm mươi bước, Lý Nhân nâng tay phải lên rút một mũi tên lông vũ trong bầu tiễn sau lưng ra, tay đặt mũi tên lông vũ lên cung cứng hai thạch kéo căng như trăng tròn, trong nháy mắt mà thôi. Khoảnh khắc là bao lâu? Phạt nói, một búng tay chỉ có sáu mươi khoảnh khắc, trong một khoảnh khắc chín trăm sinh diệt.

Tiền Lý Nhân không mang đi chín trăm sinh diệt, lại mang đi một mạng sống con người.

Phạt một tiếng, kỵ binh Lữ Suất dẫn đầu bị một mũi tên xuyên thủng cổ họng!

Thậm chí, kỵ binh bị giết này còn không nhìn thấy thiếu niên kia mờ cung!

Mũi tên đầu tiên vừa ra, động tác của Lý Nhân giống như máy móc, không hề tạm dừng, tiễn ra dây cung, như nước chảy vô tình, tiễn cắm vào cổ họng lại như hoa rơi cố ý. Một mũi tên tiếp theo một mũi tên, nâng cánh tay, rút tiễn ra, đáp cung, buông dây cung. Mỗi một động tác của hắn đều chính xác tới từng bước làm người ta rợn cả người. Đứng ở nơi đó, thiếu niên cao đến bảy vai nam tử trưởng thành thoạt nhìn thân hình hơi gầy, giò khắc này giống như khối đá lớn ven đường kia kiên định mà vững chắc.

Hàng loạt tiễn, sắc bén như vậy.

Lâm trận chỉ là ba mũi tên, là ý nói đối mặt kỵ binh xông đến với tốc độ cao, tiến vào tầm bắn không thể không tránh được. Cung tiễn thủ huấn luyện có tố chất có thể bắn ra ba mũi tên, khoảng cách một trăm năm mươi bước, kỵ binh vọt tới trước mặt chỉ sáu hơi thở mà thôi. Chính là trong vòng sáu hơi thở này, không ngờ Lý Nhân bắn ra mười một mũi tên!

Mười một mũi tên rơi vào mười một người, thật là một thiếu niên kinh diễm!

Lý Nhân lừa Ngô Lai Lộc, sát giới của hắn thật ra đã phá từ lúc sáu tuổi năm rồi.

Năm đó bên sông, thiếu niên kia, tóc đen tung bay, tiễn ra, tà dương như máu, sắc mặt bình tĩnh đã giết một người. Thân chết làm kiếp, kẻ giết người, sao không phải là độ kiếp?

Kỵ binh Đại Tùy quả nhiên dừng mãnh, sau bối rối ngăn ngại ngay lập tức khôi phục đội hình. Kỵ binh còn dư lại dưới sự chỉ huy một gã đội trưởng thành công kích trận hình đập về hướng Lý Nhân. Lúc này, khoảng cách đã gần đến ba mươi mét. Ba mươi mét, lấy tốc độ của kỵ binh, trong nháy mắt tức đến.

Lúc này, Lý Nhân phía trước bất động như núi lập tức triển khai.

Dưới chân hắn bụi mù nổi lên, như báo săn ngủ đông, như hổ con sau núi, động như gió táp! Hắn vọt sang một bên quan đạo chạy trốn, hai chân của hắn vất lên, tốc độ nhanh làm cho người khác cứng lưỡi. Làm người ta khiếp sợ chính là, nửa người trên của thiếu niên này không ngờ, vẫn thẳng tắp như cũ!

Rút tiễn, đáp cung, bắn tên, chạy trốn... những động tác này vô cùng lưu loát.

Kỵ binh Đại Tùy huấn luyện có tố chất vòng một độ cong xinh đẹp từ trên quan đạo vọt xuống, tiếp tục truy kích thiếu niên giết người như ngóc kia. Sắc mặt thiếu niên hồng nhuận, hơi thở có chút ô ô, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh như nước, bình tĩnh như băng. Hắn không ngừng thay đổi phương hướng, không ngừng thả người nhảy lên, sau đó dùng hai tay vô cùng ổn định kia đưa một mũi tên lông vũ chuẩn xác vào trong thân thể kỵ binh này.

Bình tiễn đã trống!

Kỵ binh còn thừa lại hai mươi lăm người. Ba mươi mũi tên giết mười sáu kỵ, trong tốc độ nhanh vẫn còn nắm chắc không ổn.

Thiếu niên lắc lắc đầu, sinh ra vài phần bất mãn đối với tài bắn cung của mình.

Đã không còn mũi tên, nhưng Lý Nhân vẫn không hề sợ hãi. Kỵ binh này kinh sợ tài bắn cung của hắn, lúc này thấy hắn đã không có tiễn, bắt đầu vốn đã bị đánh hơi chút sợ hãi, giờ lại khôi phục hưng hân. Bọn họ giục ngựa thẳng đến thiếu niên giống như ác ma kia, xem bộ dáng là muốn này đập thành thịt nát. Lý Nhân đã không có tiễn, bỏ cung, nhưng hắn còn có chuôi đao này.

Nằm sấp cúi người, một khắc chờ đợi chiến mã sắp đụng vào thân mình, Lý Nhân đột nhiên nhảy lên bắt lấy yên ngựa chiến mã kia, xoay người nhảy lên chiến mã, liền dán vào sau lưng kỵ binh kia.

Đội trưởng kỵ binh kia chỉ cảm thấy sau lưng trầm xuống, y quay đầu lại, vì thế thấy được một thanh đao nhỏ sáng như tuyết. Đao kia như cầu vòng, như nước, như băng cứng. Mũi đao sắc bén soẹt qua cổ họng y, một đường đồ sẫm.

Lý Nhân dán vào tai kỵ binh kia, nói, chậm rãi thu đao nhỏ lại:

- Thân là chiến sĩ Đại Tù, người Hán Trung Nguyên không ngờ chạy tới cầu kết Đột Quyết Lang ký tái bắc giết vị quan tốt của Trung Nguyên ta, người sao có thể không chết?

Người có lý do gì không chết?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: I Lên Đầu

Thiếu niên mười tuổi dựa vào tiền pháp tinh diệu tuyệt luân liên tiếp giết mười mấy người trưởng thành vạm vỡ, yêu nghiệt như quỷ mị này tâm nguội lạnh như băng cứng. Tuổi như vậy, thủ pháp giết người thuần thực tâm tính quả quyết, bất kể như thế nào đều sẽ cho người ngạc nhiên thần phục.

Một đao kia của Lý Nhân soẹt qua cổ đội trưởng kỵ binh, sau đó đẩy người còn chưa chết hẳn xuống ngựa, hắn chiếm chiến mã lựa chọn một phương hướng chạy đi. Hai mươi mấy kỵ binh còn lại thấy cậu bé kia chạy trốn, biết hắn đã không còn mũi tên lông vũ cho nên phóng ngựa đuổi theo. Lúc này ở trong mắt bọn kỵ binh này cậu bé kia đã không còn là một đứa bé nữa mà là một kẻ địch làm cho bọn họ sợ hãi, nhất định phải giết chết mới được.

Bị một đứa bé làm cho trong lòng hoảng sợ run rẩy, có phải là sỉ nhục những kỵ binh chính quy này hay không?

Lý Nhân nhỏ như vậy, mà có chuyện cần phải nhấn mạnh chính là, con của chuột trời sinh sẽ trộm động, con của mèo trời sinh có thể lên cây, con của ung nhất định có thể bay lượn phía chân trời, con của hổ trên trán bẩm sinh có một chữ Vương. Lý Nhân là con cường đạo, tuy rằng giết người không phải là bản lĩnh trời sinh của hắn, nhưng hắn vẫn là một mã tặc hung hãn nhất trên Hà Bắc đạo đấy. Mưa dầm thấm đất, hơn nữa hắn cố ý đi học tập, kỹ xảo giết người với hắn mà nói quen thuộc như ăn cơm dùng đũa vậy.

Một đứa bé mười tuổi tại sao phải liều mạng học kỹ xảo giết người chứ?

Vì sao?

Bởi vì Lý Nhân có một kẻ thù đứng trên thiên hạ vẫn muốn giết hắn, mà Lý Nhân trăm phương nghìn kế cũng muốn sống sót, cho nên hắn nhất định phải làm cho mình trở nên mạnh mẽ, cứng rắn hơn. Người kia từ lúc Lý Nhân còn tại trong tã lót đã không ngừng phái người đuổi giết hắn, Lý Nhân trăm cay nghìn đắng sống đến mười tuổi, và lại hắn còn chấp nhất muốn sống lâu trăm tuổi. Cho nên vì không muốn bị giết Lý Nhân đành phải khổ luyện thủ đoạn giết người. Một đứa bé mười tuổi ngày ngày chỉ nghĩ làm thế nào có thể giết người nhanh hơn, nghệ thuật hơn. Có phải hơi chút biến thái không? Chẳng sao cả, hắn vừa ra đời đã là đồ biến thái rồi.

Cho tới giờ Lý Nhân chưa từng đối đãi mình như là một đứa bé, khi những đứa trẻ cùng tuổi chơi đi tiểu và nghịch bùn đất, hắn thì cố sức nâng một bộ cung mà chỉ có đàn ông trai tráng mới có thể mở kéo như trăng tròn. Trên ngón tay nhỏ bé của hắn đều là vết máu, tay đứt ruột xót đau đớn khiến hắn nhủu mày nhưng càng không khiến hắn lùi bước. Khi những đứa trẻ trong thôn kia nhìn hắn như quái vật, hắn cũng chỉ liếc chúng và hi mũi khinh thường. Một đám trẻ con còn mặc tã cả ngày âm ỉ muốn hắn chơi cùng, hắn sao có thời gian đi dỗ đám trẻ đó chứ?

Thời điểm đứa nhỏ cùng tuổi ở biên thôn trên bãi cát mềm mại rồi rạc luyện tập thả rắm thổi hổ, thì hắn dậy sớm hơn những đứa nhỏ đó mấy canh giờ đang dùng dao găm luyện tập ám sát. Khi hắn có thể cầm được đao thép, hắn lại không sợ người khác làm phiền luyện tốc độ bổ chém. Hắn tự đưa ra quyền yêu cầu tốc độ xuất đao không cần đạt tới đẳng cấp thiên ma lưu tinh quyền nhưng ít nhất cũng không thể thua cấp Tyson. Khi đứa bé bảy tuổi đang chơi trò tập làm người lớn cãi vã ai là tần nương ai là chủ rể, hắn đang ở trong sân từng bữa từng bữa bổ chém một đồng cùi nhỏ như tòa núi nhỏ và chăm chú nhìn hoa văn cùi gỗ mê mẩn phân tích làm thế nào sức bổ xuống càng dùng ít sức lực hơn càng tốt.

Ngày đông giá rét, hắn chân trần ở trong tuyết truy đuổi thỏ hoang xui xẻo tóm lỗi tai con thỏ, hắn ở trong nước sông lạnh như băng lấy tay bắt cá. Đầu hạ, hắn treo ngược thân thể ở trên một cây hoa đào bên cạnh thôn sau đó nhai từng đóa phấn hồng rực rỡ. Mùa thu, hắn một mình một đao ở trong núi sâu sỏi hoang mèo rừng, sau đó với vết thương chồng chất sống trở về. Ở trong mắt người khác hắn là cậu bé không vui vẻ, dù tâm trí của hắn đã sớm trưởng thành nhưng người khác cũng không biết, không phải sao. Nhưng Lý Nhân cảm giác mình luôn vui vẻ, bởi vì mình còn sống, hơn nữa còn sống nhiều hơn một đời so với người khác. Một đời đã không được chết tử tế, một đời này dù thế nào cũng phải xoay tròn cuộc sống mới có tư vị được. Tối thiểu nhất, không thể chết oan chết uổng nha.

Lúc bảy tuổi, hắn đã có thể bắn trúng mắt thỏ hoang. Tám tuổi, có thể một đao chém đứt cây nhỏ to cỡ miệng chén. Chín tuổi, trong viện tử hắn có thể tung lên khoá đá trăm cân sau đó thoải mái tiếp được. Mười tuổi, hắn một thân một mình đối mặt hơn bốn mươi kỵ binh chính quy Đại Tù và một hơi giết chết gần hai mươi người.

Sau đó bắt đầu trốn.

Anh hùng can đảm? Lý Nhân không phải là không muốn làm, nhưng độ tuổi sinh lý của hắn bây giờ thật sự quá nhỏ. Liên tục bắn ra ba mươi mũi tên, cho dù là thanh niên trai tráng trưởng thành hai tay cũng khó mà chịu đựng nổi, huống chi hai đầu cơ bắp của hắn vẫn còn chưa dậy thì hoàn toàn? Tuy rằng Lý Nhân kiên định cho rằng mình là người trưởng thành, nhưng có đôi khi không thể không thừa nhận thể nhỏ yếu của mình ở trong hiện thực mà cảm thấy uất ức.

Ồ không, là ghen khuất mới đúng.

Cho dù là người đàn ông trên thảo nguyên tiếp xúc một con ngựa lạ cũng sẽ thử thăm dò đến chinh phục, nhưng Lý Nhân hiển nhiên sẽ không cho con ngựa kia có thời gian thích ứng, dao găm trong tay áo linh hoạt trượt ra được hấn nắm trong tay, sau đó không chút đau lòng đâm vào mông ngựa một chút. Xoa vào mông ngựa sẽ thích, đâm vào mông sẽ đau.

Con chiến mã kinh hãi cuồng loạn, thân hình nhỏ bé của Lý Nhân dán sát vào lưng ngựa, giống như đứng ở trên một chiếc thuyền lá nhỏ trong dòng chảy kích động mãnh liệt mà vẫn vững vàng như bàn thạch. Thân thể của hắn thật giống như một mảnh lá rụng phiêu động lên xuống theo chiến mã chạy băng băng, nhìn vô cùng yếu dị.

Cậu nhỏ ơi, mau lớn nhanh lên, không có việc gì hãy yêu và vui vẻ đi.

Lý Nhân phóng ngựa chạy như bay, còn hát nữa chứ.

Thật không biết một người sau khi giết người còn vui vẻ như vậy, tâm lý này đã biến thái đến mức độ nhân thần phản nộ rồi. Rất nhanh hai mươi mấy con chiến mã đã bị hấn bỏ xa, bọn kỵ binh mới luyện tiếc không đâm vào mông ngựa của mình. Bọn họ không buông bỏ truy đuổi cũng sẽ không chịu bị vút bỏ, bởi vì bọn họ là kỵ binh Đại Tuyền. Ngay cả người trong thảo nguyên kỹ thuật cưỡi ngựa kỹ càng thời điểm đối mặt kỵ binh Đại Tuyền cũng không dám nói mình mạnh hơn đối phương, cho nên bọn họ kiêu ngạo giống như không tước. Tuy rằng, ngay trước đó không lâu có hai mươi mấy không tước đã bị Lý Nhân nhổ sạch cọng lông biến thành hai mươi mấy con gà trống tơ lông rồi.

Lý Nhân tựa như tin ngựa do cương đề mặc chiến mã kinh hãi chạy như điên, nhìn giống như chạy trốn bỏ mạng không có mục đích. Nhưng chỉ có bản thân Lý Nhân biết con ngựa đáng thương nằm trong khống chế của hắn đang từng bước chạy về hướng tử vong tuyệt địa. Lý Nhân là một người đến nơi đến chốn, đã bắt đầu giết người thì không chừa lại cái đuôi nào còn sống sót. Việc một đứa bé mười tuổi có thể chém giết hơn mười quan quân nếu truyền đi, đối với Lý Nhân mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Giết người phải giết tuyệt, chính là nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc.

Chiến mã chạy lên một sườn núi cao, cảm giác đau đớn đã giảm bớt rất nhiều chiến mã dần dần khôi phục thần trí. Cho nên khi nhìn tình huống phía dưới sườn núi cao, chiến mã trở nên vô cùng mâu thuẫn, mà đối với súc sinh không nghe lời Lý Nhân từ trước đến nay rất có biện pháp. Hắn dán bên tai chiến mã thì thầm

- Chạy xuống đi, đừng sợ chết, ta sẽ đốt một con ngựa cái giấy cho người, loại mất to hai mí đấy.

Chiến mã rên rỉ một tiếng, dường như là nghe hiểu lời nói của Lý Nhân từ sườn núi cao vọt xuống nhanh như sấm. Ngựa nghe hiểu tiếng người sao? Không biết, nhưng trên nòng đít ngựa cắm hoành đao sắc bén mới là đáp án. Trong khoảnh khắc chiến mã lao xuống sườn núi cao Lý Nhân nhảy xuống lưng ngựa, lăn mười mấy vòng mới dừng lại, sau đó nhảy bật thẳng lưng lên, giống như một con báo săn phát hiện ra linh dương.

Hai mươi mấy người kỵ binh giục ngựa vọt theo đi xuống, sau đó chính là những tiếng kêu kinh hãi và rên rỉ.

Dưới sườn núi, phía chéch là hai hàng vài chục cây gỗ vót nhọn, con chiến mã Lý Nhân cưỡi kia bị một cây gỗ đâm xuyên qua, ngã xuống. Hai mươi mấy kỵ binh liều mạng ghim chặt chiến mã, nhưng quán tính đầu dễ dàng dừng lại như vậy, chỉ có một kỵ binh cuối cùng cứng rắn kéo ngựa lại được, còn những chiến mã khác mã đều đâm vào những cây gỗ kia và bị ghim tại đó. Không chỉ là chiến mã, hai mươi mấy kỵ binh có bảy người lúc rơi xuống đã bị cây gỗ xuyên chết.

Kỵ binh ngã ngựa may mắn không chết gãy dựa đứng lên, sau đó bọn họ bị ai phát hiện dưới chân giẫm lên là thiết giáp quý giá dùng săn sói. Kẹp cùng lắm là kẹp gãy chân nhưng tuyệt đối kẹp không chết người, nếu trên kẹp có độc thì khỏi phải nói các khác nữa. Cho nên, hai mươi mấy người kỵ binh trước nhất có thể nói đều chết hết, tuy rằng bọn họ có người bây giờ còn sống, khi kỵ binh cuối cùng trên chiến mã nhảy xuống lăn hai vòng, chặt vật đứng lên chợt phát hiện trước mắt mình một thiếu niên mới đứng đến cằm y.

Kỵ binh há to miệng, theo bản năng rút đao. Đao của y chưa rút ra đã nhìn thấy một ánh đao như dải lụa đến.

- Vĩnh biệt!

Lý Nhân nói.

Đao phá cổ họng, máu trào ra như thác nước.

Lý Nhân nhanh nhẹn tránh, máu phun ra như thác nước không bắn một giọt nào lên người hắn. Dường như hắn rất yêu quý y phục của hắn, giống như quạ đen yêu quý lông của mình. Tuy rằng, y phục của hắn đen giống như lông quạ đen, trên quần áo còn có từng khối từng khối dầu mỡ dính ở quần áo đã lâu lắm rồi.

Lý Nhân chậm rãi đi qua, cũng không bỏ thêm một đao lên người những kỵ binh sắp chết kia, độc dược trên thiết giáp không phải độc dành cho chuột, mà là một giọt Chu Nhan Hồng có thể độc chết một con gấu chó, quảng cáo là nói như vậy.

Lý Nhân đi qua những kỵ binh đang rên rỉ hoặc là kêu thảm này, sau đó thu lại hoành đao và cung tiễn của những kỵ binh này, dùng dây thừng buộc lại ra sức kéo lên sườn núi. Bóng dáng thiếu niên kéo một đồng binh khí dưới trời chiều rất dài rất dài.

Không biết từ khi nào trên sườn núi cao có một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh đứng đó, nhìn hắn cổ sức lôi kéo binh khí đi lên, vỗ tay, sau đó cười

to:

- Không hổ là con ta, làm tốt lắm!

Lý Nhân ngẩng đầu nói:

- Thứ nhất, con không phải là con của ngài, chỉ ít không phải là con ruột. Thứ hai, ngài nhìn đi, ngài có giống người cha chút nào không? Thứ ba, ngài vừa vô sỉ vừa gian xảo, mà con, bất kể nhìn con ở góc độ nào cũng đều xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp.

Người đàn ông vạm vỡ kia cười hô hô:

- Nhìn vẻ càn rỡ của con kia, đợi con lớn thêm hai tuổi nữa chắc cười lên đầu ta rồi!

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút rất nghiêm túc đáp:

- Chẳng những phải cười, còn phải ị một đồng phân lên đó.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trương Tam Là Đại Mã Tặc

Sắp chạy sao?

Lý Nhân nhìn các ca ca, bá bá, thúc thúc mã tặc đang thu dọn đồ đạc mà hỏi.

Trần Tước Nhi vỗ vai Lý Nhân đáp:

- Được lợi còn không chạy, chẳng lẽ còn chờ tình kỳ của Hồ Bí xông tới giết sạch cái trại này sao? Chỉ có mấy chục người, còn chưa đủ một vòng bán cung của đại đội nhân mã người ta. Một chọi một thậm chí là một chọi năm, những người đàn ông của Thiết Phù Đồ chúng ta đã từng phục ai? Nếu là một chọi một trăm, nên chạy thì hơn.

Lý Nhân bĩu môi, trong lòng tự nhủ hôm qua ta mới làm một trận một chọi bốn mươi. Có điều hần hiểu ý của Trần Tước Nhi, cũng hiểu những người đàn ông này đều dũng mãnh hơn mình rất nhiều, càng biết số lượng kỵ binh đạt tới trên nghìn người là một sự hủy diệt khủng bố dữ dội. Thiết Phù Đồ mặc dù có sáu mươi mấy người, nhưng dù thế nào cũng không ngăn được mũi xung phong tập đoàn của đại đội kỵ binh.

Trần Tước Nhi là người trẻ tuổi, lớn hơn Lý Nhân mười sáu tuổi, y để trần cánh tay, lộ ra cơ bắp rắn chắc. Vóc dáng y rất tốt, cơ ngực cơ bụng đều không thiếu. Đặc biệt là cơ bụng sáu múi, quả thực khiến Lý Nhân vô cùng đổ kỵ. Mỗi lần nhìn thấy cơ bụng sáu múi của Trần Tước Nhi, Lý Nhân đều muốn vẽ một con rùa nhỏ lên đó. Trần Tước Nhi có dáng người chuẩn nhưng nhìn không đẹp.

Trên người y, bảy đường ngang dọc đan xen trông khó coi như lũ giun đang bò, sẹo chằng chịt kinh người. Nhìn những vết thương này Lý Nhân lại nhớ tới chuyện cách đây chín năm khi hần mới một tuổi, Trần Tước Nhi ôm hần liêu chết mở ra một con đường máu lao ra dưới vòng vây giết của mấy chục quan quân.

Trần Tước Nhi chưa bao giờ nói với Lý Nhân lai lịch của những vết sẹo này, y cũng không nghĩ rằng một đứa bé mới tròn một tuần tuổi nhớ được chuyện của buổi tối hôm đó. Y không nói, nhưng Lý Nhân lại ghi nhớ trong lòng.

Bảy đao, mỗi đao đều sâu nhìn thấy cả xương. Lý Nhân thăm nhủ với mình rằng, tương lai có một ngày đứng trước mặt người đó, trả lại bảy đao này nhân với một trăm đao trút giận thay cho Trần Tước Nhi.

- Tiểu Điều ca, lần này chúng ta đi đâu?

Lý Nhân ngồi trên chiếc ghế đầu không thấp hơn mấy so với y, lắc hai chân hỏi.

- Đại ca nói phải tới quận Ngự Dương “cắt cỏ”, gần đây người Hề tương đối càn rỡ.

Cắt cỏ chính là giết người.

Người trong thảo nguyên chạy tới lãnh thổ Đại Tuy, tài sản, lương thực và người đều là mục nô, họ gọi chúng là Đà thảo cốc. Cắt cỏ mà Trần Tước Nhi nói chính là xử lý những người của Đà thảo cốc đó.

- Quận Ngự Dương...

Lý Nhân thở dài nói:

- Là một quận nhỏ nhất Đại Tuyền chúng ta chẳng? Cai trị có một huyện bọ, chỉ có mấy mống như thế, chúng ta tới đó muốn nổi danh cũng khó.

Trần Tước Nhi ra sức vò rối tóc Lý Nhân nói:

- Mới có mấy tuổi ranh, đừng cả ngày nói những lời lão khí hoành thu nữa!

Lý Nhân thật ra rất không quen với hành động thân mật này, vì hắn không nghĩ mình là đứa trẻ ranh để người ta xoa đầu. Nhưng không còn cách nào, hắn không có sức lực như Trần Tước Nhi, đương nhiên chỉ có thể bị bắt nạt. Mặc dù theo Trần Tước Nhi thấy thì đây chắc chắn không phải là bắt nạt Lý Nhân, nhưng không mặc kệ Lý Nhân chửi rửa hành động của Trần Tước Nhi trong lòng.

- Tiểu Địch ca, lần này chúng ta đi cùng nhau, hay tách ra đi như lần trước?

Lý Nhân cau mày hỏi.

Hắn gợn tay sửa sang lại tóc trên đầu mình, làm cho mái tóc dài khiến bao cô gái ghen tị của mình được suôn thẳng. Lý Nhân luôn khẳng khái một cách kỳ quặc, quần áo có thể bẩn một chút, chân có thể ba ngày không rửa, nhưng tóc phải giữ sạch sẽ khô mát. Sự quái dị này luôn bị mọi người châm chọc, nói hắn đầu thai nhầm, nên là con gái mới đúng. Mỗi lần khi mọi người nói như thế, Lý Nhân đều kiêu ngạo lôi ra cái chim nhỏ vẫn còn lông măng vênh váo tề một bãi, khiến đám đông cười ầm ĩ, tiếp sau đó mọi người sẽ bắt đầu bình phẩm về chim của hắn, nói ở đó sao vẫn còn có một con giun.

Lý Nhân lúc ấy rất tức giận, cái đồ chơi này nhìn kích thước là được rồi, còn cứ phải luận tướng mạo sao? Chẳng lẽ cái lỗ đi tiểu đó cũng phải to và hai mí mới đẹp sao?

- Sao đệ không đi hỏi lão gia gia của đệ?

Trần Tước Nhi vừa ôm bọc buộc lên con ngựa Bắc Đạp Ô vừa cười nói. Con ngựa này là con vật yêu quý của y, còn yêu hơn cả đàn bà. Lần trước khi đi chặn giết người Đột Quyết, chính Trần Tước Nhi đã cưỡi con ngựa này giẫm đạp khắp nơi.

- Hỏi ông ấy? Đợi ông ấy tỉnh dậy cũng là lúc phải đi rồi. Chỉ biết lão bợm rượu đó mà uống rượu thì uống bao nhiêu cũng chẳng say được.

Trần Tước Nhi cười ha hả nói:

- Không cho phép nói về gia gia của đệ như thế, nếu đệ ông ấy nghe thấy chẳng đánh nát cái mông đệ ra đấy!

Lý Nhân giang tay ra nói:

- Huynh cũng biết, từ khi sáu tuổi mông đệ đã rất khỏe. Ông ấy không uống say thì đệ đã không nói xấu ông ấy, mà ông ấy uống say rồi chắc chắn không bắt được đệ. Đợi khi ông ấy tỉnh lại cũng đã quên những gì đệ nói.

Trần Tước Nhi cười đáp:

- Chỉ có đệ là lanh lợi! Đi thế nào ta cũng không biết nữa, lần đó không phải khi đại ca sắp xuất phát mới chế định tuyến đường hay sao?

Lý Nhân bĩu môi trả lời:

- Mỗi lần đều đổi vô số tuyến đường, lần nào cũng hại làm cho mọi người mệt không mở nổi mắt ra được.

Trần Tước Nhi nói:

- Rõ ràng, tuyến đường lần nào cũng đều chính xác nhất.

- Tiểu Địch ca, nghe nói có để lại người sống sót?

Lý Nhân bỗng nhiên nghiêm túc hỏi.

- Lão gia sao lại thiện tâm thế? Nếu không để lại người sống, La mị rợ chưa chắc đã biết chuyện chúng ta làm, chúng ta cũng không cần mới sống yên ổn đã phải chạy trốn.

- Là hai cô gái, một người có dáng điệu tiểu thư và một đứa nha hoàn, cộng lại chưa chắc lớn tuổi bằng ta. Người đáng giết thì hãy giết, còn hai cô gái đó là do những người đó tiện đường mang đến Trung Nguyên phồn hoa găm vốc để mở mạng tầm nhìn. Họ còn nhỏ cũng không có tội, không được giết. Giết phụ nữ trẻ nhỏ là điều chúng ta xưa nay chưa làm bao giờ. Hơn nữa, kể cả không để lại người sống sót chẳng lẽ La mị rợ không biết là chúng ta làm sao? Trong bán kính mấy trăm dặm này, còn ai dám không nể mặt La mị rợ đó, trong bán kính mấy trăm dặm, người coi La mị rợ như một bãi cứt cũng chỉ có mình đại ca. La mị rợ đâu phải thẳng ngốc.

- Người nhầm rồi!

Một chàng trai vạm vỡ còn khôi ngô hơn cả Trần Tước Nhi vừa mới đi tới, gã nghe xong lời Trần Tước Nhi bèn nghiêm trang nói:

- Thứ nhất, trong mắt đại ca, La mọi rợ còn không bằng cả bãi cứt. Thứ hai, La mọi rợ quả đúng là một gã ngốc.

Chuyện Lý Nhân đặc ý nhất chính là lĩnh hội được cách dùng chính xác của hai từ gã ngốc từ những người trong Thiết Phù Đồ này.

- Hồ Nô ca!

Lý Nhân trông rất ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Người đàn ông vạm vỡ ấy tên là Phục Hồ Nô, có thể nói là một trong ba người đánh được nhất trong đám mã tặc này. Ngay cả Trần Tước Nhi cũng không phải đối thủ của gã, nghe nói gã từng đại sát bốn phương trên địa bàn của người Khiết Đan, một mình hạ gục bốn mươi mấy võ sĩ Khiết Đan. Sau đó điều võ dương oai cướp một con ngựa Bắc Đạp Ô trong tay con cháu một hoàng tộc Khiết Đan, tiếp đó vượt ngàn dặm một mình cưỡi ngựa rất khi phách quay về. Sở dĩ gã làm được chuyện uy vũ như thế là vì gã đã đánh cược thua Trần Tước Nhi, tiền đặt cược chính là một con ngựa Bắc Đạp Ô. Hôm đó... Hai người họ uống say trong thành U Châu, khi tới thanh lâu trùng hợp gặp một cô gái danh khí không nhỏ treo biển lần đầu tiếp khách, hai người đánh cược xem cô gái đó là bướm trắng hay không phải bướm trắng. Phục Hồ Nô nói phải, Trần Tước Nhi nói không phải, vậy là hai người lên lầu ném cái gã béo ú đang ghé sát vào người cô gái đó xuống từ tầng hai, sau đó vạch chân cô gái ra nghiền cứu một lát. Thực ra Phục Hồ Nô thua rất oan uổng, bởi vì hai người tìm tới tìm lui đã thấy một sợi cỏ nhỏ xíu hơi xoắn.

Phục Hồ Nô là đại trượng phu, chấp nhận thua cược.

Còn cô gái đáng thương kia bị hai gã nồng nặc mùi rượu lật qua lật lại kiểm tra, bộ phận bí ẩn nhất đã bị hai bàn tay to lưu manh sờ không dưới mấy chục lần. Điều khiến cô khó có thể chịu được và vô cùng tức giận là, hai gã thoát nhìn khá vừa mắt này lại xem xong sờ đủ rồi bèn ngênh ngang bỏ đi, đúng là lưu manh không để đầu cho hết.

Chẳng lẽ không hấp dẫn đến vậy sao?

Cô cần rằng nguyên rủa hai gã bợm rượu đó chắc chắn là trai tân, hơn nữa còn phải làm trai tân cả đời.

- Tiểu tử nguoi bốt khoe tài cho ta!

Phục Hồ Nô trừng mắt nhìn Lý Nhân:

- Nói! Người lần trước ném đá vào trong nhà xí có phải nguoi không?

Lý Nhân nghiêm túc chân thành trả lời:

- Ta cam đoan, Hồ Nô ca, chắc chắn không phải ta.

- Vậy nguoi nói xem là ai?

- Là lão gia gia của đệ, không tin huynh đi hỏi ông ấy đi!

Lý Nhân giơ hai ngón tay xin thề, sau đó thề thốt với giọng rất nhỏ:

- Tuy nhiên đá là do ta tìm về.

- Tiểu tử khốn kiếp! Lại còn dám nói hươu nói vượn, có tin ta đánh nát mõng nguoi không?

Cường tráng như một con tê giác, khỏe mạnh như một con mãnh hổ, cao lớn như một ngọn núi cao, Trương Trọng Kiên trừng đôi mắt hổ, oán hận chửi mắng:

- Ta đã nói rồi, người bán đứng lão tử vĩnh viễn là tên khốn kiếp nhà nguoi!

Lý Nhân mỉm cười, nhìn về phía Phục Hồ Nô.

Phục Hồ Nô kinh ngạc, sau đó phẫn hận:

- Đại ca! Thật là người ư?

- Đương nhiên... không phải! Nguoi nghĩ ta sẽ làm cái chuyện xấu xa đó sao? Tên nhóc kia mới làm cái trò nghịch ngợm gây sự chứ ta làm làm gì? Hồ Nô, đại ca nguoi có thể nhét nguoi vào trong nhà xí, chứ nhất quyết không ném đá vào nhà xí đâu.

Phục Hồ Nô ngẫm nghĩ một lúc bèn nói:

- Đại ca nói cũng đúng.

Trương Trọng Kiên vội nói lảng đi:

- Thu dọn xong chúng ta đi thôi, nghỉ chân ăn cơm ở rãnh Ngự Bài Từ. Ba ngày là tới huyện Vô Chung, sau đó tìm một chỗ dừng chân.

- Tách ra đi?

Trần Tước Nhi hỏi.

Trương Trọng Kiên vùng tay lên nói:

- Tách ra cái đít ấy! Tổng cộng chỉ có chưa đến ba trăm dặm, không cần tách ra đi. Hơn nữa, La mọi rợ ấy nếu thức thòi thì sẽ không động thủ đâu!

- Không động thủ? Vậy chúng ta chạy trốn làm gì?

Phục Hồ Nô hỏi.

Trương Trọng Kiên liếc nhìn Phục Hồ Nô, đánh trống ngực máng mỗ:

- Gã khò ngực lớn hơn tim như người! Nếu chúng ta không đi, La mọi rợ kia tất sẽ không nghỉ ngơi! chúng ta đi, y sẽ phải ăn nói với người Đột Quyết. Chúng ta không đi, y cũng phải ăn nói với người Đột Quyết. Người nói xem nên ăn nói thế nào?

Phục Hồ Nô chẳng buồn nghĩ:

- Đại ca nói thế nào thì là thế đấy.

Trương Trọng Kiên mặc kệ gã, nhìn đoàn người đã thu dọn gần xong, căn dặn:

- Đồ không dùng đến thì vứt đi, Tiểu Lục Từ, cái ghế rách của người còn buộc lên mình ngựa làm gì! Thu dọn xong chúng ta đi thôi! Nổi tiếng ở rãnh Ngự Bài Từ là gấu, săn mấy lần vẫn không được, tranh thủ trước khi chúng ta đi hãy ăn luôn bàn tay gấu đi!

Đoàn người cười vang trào lên những con ngựa cao to thuần một sắc, lũ mã tặc giờ tay mạnh mẽ hát ca chạy như bay về phía đông bắc.

Mọi người nghỉ một đêm ở rãnh Ngự Bài Từ, như ước nguyện đã sẵn được con gấu thường xuyên ra hại người kia, sáng sớm hôm sau tiếp tục lên đường. Ba ngày sau, đội ngũ trông không có vẻ phong trần gì đã tới vùng cai trị của quận Ngự Dương, không ai ngờ chuyến đi lần này kéo dài năm năm, sáu mươi mấy mã tặc hào khí ngất trời, năm năm sau quay lại Trắc quận chỉ còn lại có mười tám người.

U Châu.

Một gã ăn vận như Giáo úy sau khi hành lễ với người đàn ông trung niên mặc áo gấm ngồi sau thư bàn kia, bèn nói:

- Bẩm Đại tướng quân, lúc thuộc hạ đi, người ... đã chạy cả rồi.

Người đàn ông mặc áo bào gấm đang xem sách ấy ngẩng đầu lên liếc nhìn tên Giáo úy, lập tức gật đầu nói:

- Biết rồi, người đi ra đi.

Gã Giáo úy lùi ra sau một bước, thấp thỏm hỏi:

- Có phải phải binh chặn đường không?

Người đàn ông trung niên nhún mày đáp:

- Người có thể tự mình đuổi theo, nhưng chỉ được chạy bộ.

Giáo úy kia ngượng ngùng cúi đầu, khom người lui ra ngoài. Người đàn ông mặc áo bào gấm đặt sách xuống, trầm mặc một lúc bỗng nhiên mỉm cười, gã làm bầm nói:

- Trương Tam, gã khò nhà người lần này coi như không bước bình cũng không ngóc ghech

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Liên Nổ Võ Hầu

Gió tháng 3 luôn còn mang theo chút se lạnh, đặc biệt là khi phóng ngựa chạy như bay, gió thổi vào mặt sắc như dao, may mà lũ mã tặc đã quen với

cuộc sống này, không đến nỗi bị cào rách mặt, tà toi.

Nơi các mã tặc ẩn mình là một thôn nhỏ gọi là kênh nương, xuất phát từ đây tới quận Ngự Dương không xa lắm, khoảng ba trăm dặm, hơn nửa đường xá của Đại Tùyn vừa bằng và thẳng, chiến mã chạy rất thoải mái. Nói thoải mái chỉ là tương đối, nếu là dân thường ngồi lác lư nửa giờ trên lưng ngựa có lẽ mông sẽ bị mài rách da, chạy một mạch ba trăm dặm, kể cả kỵ binh chính quy cũng sẽ cảm thấy đau khổ. Người ngồi lâu dài trên lưng ngựa rất dễ nhận ra, đi trên đường bạn thấy hai chân của ai không được tự nhiên, chân vòng kiềng, khi đi thân trên bất động, thân dưới lác lư, không phải người cưỡi ngựa lâu dài thì là trè bị bại liệt.

Nếu ở trong nhà tắm thì càng dễ phân biệt, trên mông ai có nốt chai là gần như có thể xác định được thân phận, không phải ngày nào cũng bị đánh thì là ngày tắm tiếng cưỡi ngựa. Chuyện hàng ngày bị đánh cũng chưa thấy ai sờ đánh chai cả mông.

Đám mã tặc này ban đầu đi theo Trương Trọng Kiên sinh sống ở Yến Sơn đã nhiều năm, rồi lại sống mấy năm ở Tái Bắc, họ đã quen với những ngày tháng trên lưng ngựa. Sau khi từ kênh nương đi về phía bắc tới huyện Cổ An mua đồ tiếp viện xong, đội mã tặc Thiết Phù Đồ ở vùng Trắc quận U Châu như những gã hòa thượng rồi đi, điềm dừng chân tiếp theo của chúng là quận Ngự Dương, không ai ngờ cái nơi bé tí tạo ấy lại quảng xuống nhiều tính mạng các anh em như thế.

- A gia, tiểu Địch có ở Ngự Dương không?

Lý Nhân đang cưỡi một con ngựa đen mới hai tuổi, đây là con ngựa do Trương Trọng Kiên cố ý chọn ra cho hắn từ trong mấy chục con ngựa non. Nghe nói cũng có huyết thống Bác Đạp Ô nổi tiếng của Khiết Đan, nhưng phía trên vó ngựa không có bốn mảng lông trắng như mây. Con ngựa này đã được Lý Nhân nuôi hơn một năm, rất thích nó. Trần Tước Nhi từng cố ý giễu cợt nói một con Bác Đạp Ô không thuần khiết thì có gì là hiếm? Tiểu tử ngốc nhà ngươi có gì đặc ý. Lý Nhân với vẻ mặt thâm trầm nói tiểu Địch ca không hiểu, ngựa không giống với người, giống tạp chưa chắc đã không phải là đồ tốt.

Trương Trọng Kiên ngậm một cọng cỏ trong miệng, ngẩng đầu nhìn sắc trời mờ mịt: “Được cô cô đón đến núi Bát Tiên, nói gì thì nha đầu đó căn cốt thanh kỳ là mầm giống tốt, thế nào cũng phải thu làm đệ tử nhập môn. Con cũng biết đấy, ta không thể trêu vào cô cô kia của con.”

Lý Nhân mỉm cười, đúng thế, trong lục lâm này đâu có mấy người đàn ông dám trêu ghẹo Hồng Phát Nữ.

Lý Nhân cảm thán, cùng là cô cô, khoảng cách lại lớn thế? Dương Quá có cô cô, cuối cùng đã thành vợ hắn, còn ta cũng có cô cô, không cần thận có lẽ thành nghĩa mẫu của ta mất.

- Lão gia, nếu đánh nhau thật, người và cô cô ai lợi hại hơn?

Lý Nhân vẫn rất tò mò vấn đề này.

Trương Trọng Kiên nghĩ một lát nói:

- Lập tức chém giết, không cần năm hiệp ta có thể thắng nàng. Nếu chiến đấu gần, những tiểu xảo đó của cô cô con khi thi triển, ta thật sự không nói được ai thắng ai thua. Những thủ đoạn ngông ngang ấy của nàng ta, nghĩ lại thật khiến người khác đau đầu.

- Đáng tiếc.

Lý Nhân thờ dài.

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc một nghĩa mẫu rất tốt, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Trương Trọng Kiên liếc nhìn Lý Nhân nói:

- Không được nói bậy! Trong lòng Hiền đệ Dược Sư có kẻ trị quốc, văn trị võ công đều ở trên ta. Hơn nửa Hồng Phát và y từ lâu đã có hôn ước, sau này không được nói những câu lung tung như thế, để cô cô con nghe được sẽ xé rách miệng con ra.

Lý Nhân rùng mình, nghĩ lúc nhỏ khi lần đầu tiên gặp Hồng Phát Nữ, giờ vẫn đang sợ hãi trong lòng. Cũng không biết bà cô liều mạng kia có phải là đi ra từ cốc Ác Nhân không, mà lại bắt một con gấu đen gần trưởng thành tới nhốt trong sơn động, sau đó hỏi Lý Nhân mới bảy tuổi đã ăn tay gấu bao giờ chưa. Lý Nhân chưa từng ăn, Hồng Phát lại hỏi muốn ăn không? Lý Nhân đương nhiên nói muốn ăn, sau đó Hồng Phát tự nhiên mỉm cười nói:

- Ngươi tự đi cắt đi.

Sau đó một chân đạp Lý Nhân vào sơn động.

Trương Trọng Kiên vội vã xông vào cứu Lý Nhân, Hồng Phát nghiêm trang nói nếu muốn để hắn thật sự trưởng thành thì phải đối mặt với đủ các nguy hiểm, không ngừng trưởng thành trong thử thách sinh tử mới được. Lời này nói hiên ngang lắm liệt và rất có lý, vậy nên Trương Trọng Kiên cầm một cây cung đứng ở cửa sơn động canh giữ, không vào giải cứu Lý Nhân trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Hồng Phát đứng ở cửa sơn động hét lớn với Lý Nhân:

- Tiểu tử kia, đàn ông bất luận muốn làm gì cũng đều phải dựa vào sự nỗ lực của mình để giành lấy. Muốn ăn tay gấu thì phải tự đi cắt lấy!

Lý Nhân kêu rên trong cơn động:

- Cô cô...

Hồng Phát cắn răng nhẫn tâm nói:

- Đừng xin ta, người là đàn ông, chẳng lẽ ngay cả thứ mình muốn ăn cũng không lấy được sao?

Lý Nhân vừa chặt vật né tránh vừa dờ dặt khóc nức nở kêu lên:

- Cô cô nói không sai, thứ đàn ông muốn thì phải tự mình giành lấy. Thế nhưng cô cô, người bảo ta cắt tay gấu, ít nhất cũng phải cho ta một con dao chứ?

Hồng Phát...

Đây đúng là một nữ ma đầu nha, Lý Nhân cảm thán trong lòng.

- Lão gia, bộ lạc của người Hề cách quận Ngự Dương rất gần?

Lần này Thiết Phù Đồ di chuyển đến quận Ngự Dương là quyết định của Trương Trọng Kiên, lý do là vì gần đây Hồng Phát ở quận Ngự Dương đã đưa tin cho Trương Trọng Kiên nói, gần đây người Hề thường xuyên vòng qua trường thành tới Đà Thảo Cốc. Lúc này Lý Tĩnh đang ẩn cư trên Bàn Sơn trong quận Ngự Dương, vì thế Hồng Phát cũng ở đây. Chỉ có điều hai người lại không sống cùng một ngọn núi, Hồng Phát ẩn cư ở núi Bát Tiên, cách Bàn Sơn còn một lộ trình rất xa. Người Hề so với Đột Quyết mà nói không hung tàn hiếu chiến, hơn nữa quan hệ với người Hán vẫn luôn rất ổn định. Chỉ là không biết đã xảy ra chuyện gì, binh quận Ngự Dương liều mạng cũng không chặn được cửa trường thành phía bắc.

- Ra khỏi trường thành phía bắc chính là địa bàn của bộ lạc người Hề, người Hề sống dựa vào sông Nhu Thủy, vốn là một lũ người nhát gan, giỏi biến hóa, hiền hòa hơn nhiều so với người Đột Quyết, những người bán rong của các nơi như Thượng Cốc Bắc Lãng thích nhất là kết bạn với người Hề, họ hiếu khách mà hào sảng, người bán rong mỗi lần đều có thể thắng lợi trở về. Lần này họ thường xuyên vào trong quan nội, nói không chừng là trong tộc người Hề đã xảy ra chuyện lớn gì.

Trương Trọng Kiên mỉm cười nói:

- Dục Sư ở quận Ngự Dương giả dạng người Tán, chuyện của người Hề khiến cho Quận thủ Ngự Dương là Bùi Viêm sốt đầu mẻ trán, mấy lần gã phái người tới mời Dục Sư xuất núi nhưng đều bị Dục Sư từ chối, cô cô con bảo ta đi cũng là để khuyên nhủ Dục Sư. Y mặc dù không muốn làm quan thì cũng nên vì bách tính Ngự Dương mà làm chút chuyện.

Lý Nhân bĩu môi, trong lòng tự nhủ Lý Dục Sư không có lòng dạ làm quan ư? Lão gia ngốc như ngài và Hồng Phát đối xử với y như cao nhân ngoại thế không màng danh lợi, một người vì làm quan mà ngay cả người vợ có hôn ước cũng từ bỏ được, thậm chí còn mưu hại người ta, không có lòng dạ làm quan sao? Lừa gạt!

- Đợi đến Ngự Dương, a gia sẽ xin Dục Sư nghĩ một cái tên chữ cho con.

Trương Trọng Kiên mỉm cười nói:

- A gia đọc sách không nhiều, cũng nên tìm một danh sư cho con để học các thứ của thánh nhân.

Lý Nhân nói:

- Thôi đi, a gia, tên chữ không phải như gái điểm mà ai cũng có thể gheo linh tinh.

- Nhân nhi, tại sao có vẻ con không thích Dục Sư lắm?

Lý Nhân nghiêng đầu, lười không muốn giải thích.

Thiết Phù Đồ là cái tên Lý Nhân nghĩ ra, đến giờ Trương Trọng Kiên đều đang kinh ngạc rằng tại sao khi đó đứa bé ba tuổi ấy lại nói được ra cái tên này. Tuy nhiên kinh ngạc thì kinh ngạc, đám mã tặc này rất thích cái tên ấy. Dù họ không biết Thiết Phù Đồ có nghĩa là gì, mặc kệ nó, nghe khí phách là được rồi. Từ thời Ngũ Đại cách gọi với kỵ binh tinh nhuệ thường dùng ba chữ Thiết Phù Đồ, đến đời Tống thì đặc chỉ kỵ binh trọng giáp dưới trướng Kim quốc Hoàn Nhan Ngột Truật.

Dân phong phương bắc hung hãn, hơn sáu mươi kỵ tuần mã phi như bay, dân chúng thấy vậy vô cùng sợ hãi. Lúc này Đại Tùy còn chưa tới giai đoạn hỗn loạn cùng cực, quốc gia cường thịnh, pháp luật nghiêm khắc, các nơi ít khi thấy mã tặc trộm cướp. Trên mảnh đất rộng lớn Yên Triệu, phong khí dân chúng hung hãn, dũng mãnh, đàn ông quen với gậy gộc nên thấy nhiều đội ngựa cũng không chạy tán loạn. Đi liên tục ba ngày đường, cuối cùng đã tiến vào địa giới quận Ngự Dương trước hoàng hôn.

Huyện Ngự Dương thuộc quyền cai trị của quận Ngự Dương, cũng là huyện duy nhất của hạ hạt Ngự Dương.

Huyện Ngự Dương không lớn, nhưng quận trị, huyện lỵ đều nằm ở đây, do đó trong huyện thành cũng yên ổn thái bình. Trương Trọng Kiên dẫn người tới huyện thành chứ không vào, lao thẳng về núi Bát Tiên. Núi Bát Tiên ở phía đông bắc huyện thành, cách huyện thành cũng có lộ trình không gần. Lý Nhân day chiếc mõng cứng dò hỏi:

- A gia đã tới Bàn Sơn, tại sao không đi gặp Dược Sư hiền đệ trước?

Trương Trọng Kiên cau mày nói:

- Vốn đã không định gặp gã.

- Tại sao?

- Trước đây Dược Sư khuyên ta đầu quân cho Sở quốc công Công Dương Tổ, chỉ là ta và người của Dương gia không có giao tình tốt. Hồi đó Dương Kiên chiêu dụ, ông đây cũng chẳng thêm, huống hồ là một Sở Quốc Công? Huynh đệ Tôn Thiện An thường ngày có công lao lớn, nhưng lại bị Dương Tổ hại chết. Ông đây không giết gã đã là tốt lắm rồi, sao lại tới chỗ chúng làm việc chứ? Dược Sư khổ sở khuyên nhủ, ta chỉ là không theo, giờ tùy tiện lên núi gặp Dược Sư, chỉ sợ khuyên y xuống núi lại phản tác dụng. Chuyện của người Hề, không có gì khó làm, ông đây đã tới thì hà tất gì lại phải tới Bàn Sơn nhìn sắc mặt Dược Sư?

Lý Nhân cười ha hả nói:

- Xem ra a gia đối với hiền đệ Dược Sư đó cũng chẳng thân thiết gì cả.

Trương Trọng Kiên day trán, mỉm cười nói:

- Tiểu tử con thông minh đấy, Dược Sư cái gì cũng tốt, chỉ là quá bạc tình. Uyển Thừa đã đợi hán nhiều năm rồi, cũng không biết tại sao lại chán chường không chịu cưới! Mỗi lần gặp hán, trong lòng ta đều không thoải mái, vì thế chỉ bằng không gặp nữa. (Ghi chú 1)

Mọi người thấy sắp đến nơi cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói phóng ngựa chạy như bay. Dưới núi Bát Tiên có một thôn tên là Tiểu Đào, trong thôn có hơn bảy mươi hộ dân. Dân cư trong thôn sống nhờ vào dãy núi này, tính tình họ thuần phác. Trương Trọng Kiên trước đây từng đến núi Bát Tiên do đó biết dưới chân núi có một cái thôn, dự định sau khi tới thôn Tiểu Đào sẽ dừng chân lấy nước uống, sau đó lại lên núi gặp Hồng Phát.

Cách sơn thôn còn hai ba dặm, Trương Trọng Kiên cười nói:

- Lý Chính trong thôn trước mặt kia tên là Trần Tiểu Đào, đã hơn sáu mươi vẫn một hơi uống cạn hai cân rượu gạo, lần trước đã nghỉ chân trong nhà lão.

Lý Nhân vừa định nói sao Lý Chính vẫn có thể cấu kết với đại mã tặc ngài vậy, thì bỗng nhiên căng thẳng trong lòng, ngựa người ra sau ép vào lưng ngựa, một chiếc tên nổ ép trước ngực hán, xé toạc vạt áo hán ra, tiếp đó bên nghe thấy một loạt tiếng động lớn, từ trong rừng cây hai bên đường bắn ra vô số tên nổ như mưa, có mấy huynh đệ Thiết Phù Đồ đã bị bắn ngã ngựa!

Trương Trọng Kiên hét lớn một tiếng, các huynh đệ của Thiết Phù Đồ lập tức tản đi.

- Là lính Đại Tùy!

Trương Trọng Kiên kéo ngựa đen của Lý Nhân trốn vào trong rừng rậm.

Lý Nhân mặc dù không trải qua nhiều chiến trận, nhưng cũng phán đoán ra người mai phục tuyệt đối không phải là người ở thảo nguyên. Người ở thảo nguyên giỏi cưỡi ngựa bắn cung nhưng không thích dùng nỏ, chỉ có binh lính Đại Tùy mới trang bị liên nỏ Vô Hâu có cải trang. Nghe âm thanh, quân Đại Tùy mai phục ở trong rừng rậm không dưới trăm người!

Ghi chú 1: Tên thật của Hồng Phát vẫn chưa được tra ra, Trương Uyển Thừa là do người viết bịa đặt ra.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Dao Pháp Của Tiền Bối Thật Giỏi

Sau khi Trương Trọng Kiên kéo hắc mã của Lý Nhân vào rừng cây liền buông lỏng tay, ông ta nói với Lý Nhân một tiếng tự cẩn thận, sau đó thúc ngựa vòng về. Trên đường còn có mấy huynh đệ trưng tên ngã khỏi ngựa. Nếu không đi cứu bọn họ, thì không bao lâu tất cả sẽ bị đám Tùy binh này bắn chết hết.

Trần Tước Nhi chạy như bay đến bên người Lý Nhân vội vàng hỏi:

- Có bị thương không?

Lý Nhân hít một hơi thật dài, bình phục lại sự sợ hãi lúc trước, cậu quay sang Trần Tước Nhi cười nói:

- Ta không sao đâu Tiểu Điều ca, đi giúp a gia cứu người trước đi.

Trần Tước Nhi nhìn nhìn bên kia, lập tức lắc đầu nói:

- Ta canh giữ ở bên cạnh đệ, các huynh đệ sẽ đi cứu người.

Trong lòng Lý Nhân âm ập, hắn vừa muốn nói mình không có vấn đề gì, chợt thấy mấy binh sĩ người thảo nguyên mặc áo giáp xuất hiện phía sau Trần Tước Nhi. Hắn không kịp lên tiếng cảnh báo lập tức vỗ vào mông con ngựa của Trần Tước Nhi, con ngựa kia nhảy về phía trước, vừa vặn tránh thoát mấy mũi tên lao đến. Chỉ có điều sau khi Trần Tước Nhi tránh ra, Lý Nhân liền biến thành bia ngắm của những tên binh lính kia. Lý Nhân dùng sức đạp lên lưng ngựa ở một cái nhảy lên trên không, mấy mũi tên bắn tới ngay dưới người hắn.

Sau khi rơi xuống đất Lý Nhân lăn một vòng rồi sau vài cái tung người liền lách mình tránh ở phía sau một cây đại thụ, hắn lặng lẽ lộ đầu ra thấy Trần Tước Nhi không bị thương, trong lòng hơi bình tĩnh lại. Theo bản năng sờ soạng vào khoảng không phía sau, lúc này mới nhớ tới cung tiễn của mình đều để ở trên ngựa ô. Lý Nhân nhìn binh lính dần dần tiến tới, lập tức thờ dài.

Tuy rằng tâm trí của hắn thành thực, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ mới mười tuổi. Cho nên mục tiêu chủ yếu của đám binh lính thảo nguyên mặc bì giáp này là Trần Tước Nhi, sau một kích không trúng liền lập tức xếp thành hình quạt vây tới. Lý Nhân trộm nhìn, thấy những binh lính kia năm người một tổ, phối hợp ăn ý, hiển nhiên không phải thủ đoạn của người trong thảo nguyên.

Tại sao Tùy binh lại phải giả mạo là người trong thảo nguyên?

Lý Nhân nhũn mày ngẫm nghĩ một chút, lập tức phủ định ý tưởng là truy binh của U Châu La Nghệ phái tới. Nếu La Nghệ muốn đuổi giết bọn họ, lúc trước cần bản không cần thả bọn họ đi. Lý Nhân bọn họ ẩn thân ở thôn Cừ Câu là bình nguyên, đúng là nơi tốt để tinh kỵ của U Châu giết người. La Nghệ không cần phải chạy đến vài trăm dặm để phái người mai phục, bởi vậy theo phân tích, những binh lính này là quân binh bản địa của quận Ngư Dương.

Ngựa ô đứng cách đó hơn mười thước, những binh lính truy kích Trần Tước Nhi kia theo bản năng không để cậu bé Lý Nhân này vào trong mắt.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Trần Tước Nhi rất tinh tế, ngựa của y lại thuộc dòng Khiết Đan, tuy rằng bị rừng cây hạn chế tốc độ, nhưng những bộ binh này vẫn không thể đuổi kịp. Nhưng Trần Tước Nhi cũng không hề nhanh chóng rời đi, mà dựa vào kỹ thuật cưỡi ngựa tinh tế khống chế tốc độ của truy binh đuổi theo. Lý Nhân biết Trần Tước Nhi muốn dụ những binh lính kia đi, để cho mình ở đây không gặp nguy hiểm.

Mũi tên bay vút bên người Trần Tước Nhi, cắm vào trên cành cây, bắn ra những mảnh vụn của vỏ cây. Lý Nhân hít sâu một hơi, xem đúng thời cơ vọt tới chỗ ngựa ô. Khoảng cách mười mấy thước cũng không xa, chỉ cần trong tay có cung, Lý Nhân cần bản cũng không có lý do để e ngại mười mấy binh lính kia.

Hắn khom lưng xuống như mèo đi về phía trước, mấy mũi tên bay qua thân thể hắn. Cách đó không xa lại xuất hiện một tổ Tùy binh năm người, sau khi phát hiện ra Lý Nhân liền bắn lại đây không ít mũi tên. Liên nỏ Võ Hầu vốn là có thể bắn liên tiếp năm mũi tên, sau lại được người có tay nghề giỏi cải tạo đã có thể bắn một phát mười mũi tên. Đây là lợi khí rất hợp với giết người, Lý Nhân không nghĩ tới đến quân binh cũng được trang bị liên nỏ Võ Hầu giá trị chế tạo đắt tiền như vậy.

Một mũi tên bắn sượt qua trán của Lý Nhân, chặt đứt mấy sợi tóc đen bay múa trên trán của hắn. Lý Nhân lăn tại chỗ một vòng lách mình nấp ở sau một tảng đá, sau đó thâm nhập đến năm lại từ một bên khác xông ra ngoài. Mấy mũi tên cắm vào tảng đá liền lóc lên những đốm lửa, trong đó có một mũi tên hướng tới vai trái của Lý Nhân, cắt một cắt, may mắn mũi tên chỉ xẹt qua vai hắn không cắm vào trong thịt.

Lý Nhân lão đảo một cái suất nửa ngã quy, mướn quán tính nhảy tới bên cạnh con ngựa ô. Lý Nhân dùng tốc độ nhanh nhất lấy binh cung tiễn từ trên lưng ngựa xuống, sau đó lại chạy như bay đến một khác. Có lẽ là những binh lính kia thương tiếc ngựa, thời điểm Lý Nhân tránh ở phía sau ngựa ô bọn họ không tiếp tục bắn tên nữa.

Lý Nhân vừa tung người né tránh, vừa treo binh tiễn ở vai mình. Lý Nhân thật sự giống như một con báo săn chưa trưởng thành né tránh tả hữu trong rừng cây.

Lách mình nấp ở phía sau một tảng đá, Lý Nhân từ phía sau lưng rút ra một mũi tên lông vũ đặt lên trên cung, cố gắng bình ổn hô hấp, cố gắng làm cho tay mình không run rẩy. Và trong chốc lát, Lý Nhân cầm cung mạnh mẽ kéo căng hướng tới một cái bóng ở xa xa rồi bắn tên. Tên vừa mới bắn ra, Lý Nhân liền nhảy tới tảng đá có thể ẩn thân cách đó không xa. Lý Nhân mơ hồ nghe được tiếng kêu đau đớn từ xa xa truyền đến.

Hắn rút ra mũi tên lông vũ thứ hai, căn cứ vào khoảnh khắc thoáng nhìn vừa rồi nhớ lại vị trí của địch nhân. Trong lòng tính toán khoảng cách, âm thanh mũi tên cắm vào tảng đá dừng lại, Lý Nhân mạnh mẽ đứng lên, kéo cung bắn ra một mũi tên. Kiểm như sao băng, soẹt một tiếng, cắm vào lồng ngực một tên binh lính.

Còn có ba người!

Lý Nhân yên lặng đếm, sau đó tính toán động tác kế tiếp.

Lau mồ hôi chảy xuống mắt, Lý Nhân gắt một cái máng:

- Mẹ kiếp nhà nó! So với chơi xuyên qua hòa tuyến còn kích thích hơn! So với người thật thì còn có chút đầu óc.

Hắn đột nhiên hướng một bên lao ra, mới bước ra một bước lập tức lui trở về. Quả nhiên, chỉ chờ hắn ra bên ngoài những binh lính lập tức bóp cơ quan, mấy mũi tên bắn tới hướng Lý Nhân lao ra. Lý Nhân mượn cơ hội này để kéo cung, thông dong nhắm tới một gã cách đó 30m, bắn mũi tên xuyên qua yết hầu y. Lý Nhân ngồi xổm xuống, nhìn về phía Trần Tước Nhi, lại không nhìn thấy thân ảnh của y.

Hai gã binh lính mặc trang phục thảo nguyên cẩn thận đi tới tầng đá Lý Nhân ẩn thân, hai người nhìn nhau, lập tức gật gù đầu. Liên nỏ của bọn họ đã bắn vô ích, lắp bổ sung hiển nhiên cũng không kịp. Hai người tách ra, chậm rãi rút hoành đao trên thắt lưng ra. Lý Nhân quỳ rạp trên mặt đất nhìn lên xem, khoe miệng nhếch lên khinh thường. Hoành đao, người thảo nguyên có thể dùng hoành đao Đại Tùy chế thức sao? Diễn trò cũng làm giả như vậy, thật không chuyên nghiệp!

Một tên binh lính chỉ chỉ vào một đoạn ngắn của bộ cung và một chân lộ ra khỏi mặt sau của tầng đá, một tên binh lính khác gật đầu, lách qua một bên khác. Tên lính này mạnh mẽ chém một đao xuống, sau đó thân thể của y cũng bởi vì quán tính mà lao về phía trước. Mặt sau của tầng đá một người cũng không có, y dùng hết toàn lực lại chém một đao vào khoảng không.

Một bộ cung dựa vào trên tầng đá, trên mặt đất có một cái giày.

Lý Nhân từ trên cây nhảy xuống, hai tay nắm lấy một mũi tên lông vũ hung hăng đâm vào cổ người binh lính kia. Người binh lính kia kêu lên một tiếng trầm đục, cổ họng ặc ặc vài cái sau đó lập tức không cam lòng ngã xuống. Sau khi thành công Lý Nhân cũng không dám dừng lại, nhặt hoành đao của gã binh lính kia chém lung tung về phía sau. Hắn lấy hoành đao quét vài cái, sau đó chạy vội vàng vượt mức quy định.

Cuối cùng tên lính kia cũng thấy rõ người giết bốn đồng đội của y không ngờ lại là đứa bé, trong mắt y phun ra lửa giận, rống lên một tiếng đuổi theo Lý Nhân.

Lý Nhân dù cho bên lòng luyện được một thân bản lĩnh, tuy rằng tâm trí cũng không phải của một đứa bé, nhưng thân thể của hắn lại có hạn, không chạy được bao xa liền dần dần bị tên lính kia kéo gần khoảng cách, mắt thấy đã sắp đuổi kịp. Gã binh lính kia điên cuồng đuổi theo vài bước, sau đó một đao liền hướng phía sau lưng Lý Nhân chém xuống.

Phụt một tiếng!

Một cổ máu bắn ra tung tóe.

Thân mình của Lý Nhân lao về phía trước lăn vài vòng mới dừng lại, hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại. Đã thấy trên ngực tên binh lính đuổi giết mình cầm một thanh hoành đao, gã binh lính kia không thể tin nổi nhìn nhìn xuống ngực mình đã bị đâm xuyên qua, sau đó mờ mịt nhìn về bốn phía. Bên cạnh y không có ai, hoành đao kia không biết là từ chỗ nào bay tới.

- Cầu chi biết bò- không giết được kẻ thù, đao trong tay ngươi chẳng lẽ chỉ biết cắt cỏ múa may lung tung thôi sao?

Một đạo thanh âm lười nhác lại cao ngạo chợt xuất hiện bên người Lý Nhân. Thanh âm này dọa Lý Nhân nhảy dựng lên. Hắn theo bản năng vung đao chém tới hướng thanh âm vang lên, bỗng nhiên trên tay trống không, khi nhìn lại, đao trong tay không biết tại sao đã bị người lấy đi rồi.

Hoảng sợ!

Cho đến hiện tại Lý Nhân chưa bao giờ sợ hãi như vậy, cho dù là lúc Hồng Phát nhốt hắn ở sơn động chơi trốn tìm cùng gấu chó hắn cũng không sợ hãi như vậy.

Đao ở ngay bên cạnh hắn, mũi đao sắc bén đặt ở trên cổ họng hắn.

Dưới sự sợ hãi cực độ không ngờ không hiểu sao Lý Nhân lại nhớ tới lời nói kinh điển: lúc ấy cây đao kia chỉ cách cổ họng ta có một phần mười centimet...

Đao vẫn không nhúc nhích, đến một tia dao động rất nhỏ cũng không có.

Lý Nhân theo hoành đao nhìn sang, trước tiên nhìn thấy một bàn tay sạch sẽ thon dài, sau đó nhìn thấy một người đàn ông đáng vẻ hào sảng mặc quần áo cũ nát. Đao trong tay người kia vững chắc như bàn thạch, mà vẻ mặt của y lại như cười như không. Người này đầu tóc dài xõa tung còn hơi quăn, che một bên mắt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vết sẹo khủng bố kéo dài ẩn trên mặt ẩn dưới lớp tóc dài.

- Đứng lên đi, đừng sờ soạng dao găm dưới cổ chân ngươi nữa, trừ phi ngươi muốn chết.

Không nhìn ra người nọ bao nhiêu tuổi, Lý Nhân thấy người đàn ông có tạo hình Bộ Kinh Vân này bất đắc dĩ cười cười, lập tức thu tay lại, ngoan ngoãn đứng lên.

- Đao pháp của tiền bối thật tốt.

Lý Nhân ca ngợi rất chân thành, sau đó khoát mạnh tay, nỏ hắn giấu ở cổ tay liền bắn ra một mũi tên nhỏ. Lúc này hắn cùng với người đàn ông đáng vẻ hào sảng gần trong gang tấc, mũi tên này lại bắn cực kỳ đột ngột. Lý Nhân tuyệt đối không cho rằng người nọ có thể tránh được. Nhưng hắn cũng không dừng động tác tiếp theo, nhanh chóng lúi từ trong ngực ra một bao vải đỏ ra, sau đó cúi đầu rút dao găm dưới cổ chân đâm mạnh ra ngoài.

Dao găm dừng ở giữa không trung, bởi vì chuôi hoành đao này lại gác ở trên vai của hắn.

Lý Nhân cười cười một cách khó khăn, lặp lại một câu:

- Đao pháp của tiền bối thật tốt.

Người nọ buông tay trái che ở trên mắt, híp mắt nhìn Lý Nhân như nhìn một quái vật.

- Thủ đoạn bảo toàn tính mạng thật không ít, tâm cũng ác độc, ta thực sự muốn nhìn một chút, trên người của ngươi có còn...những đồ vật ngổn ngang nào khác không?

Lý Nhân lấy từ trong ngực ra mấy thanh phi đao, một bao vải, một tấm gương đồng nhỏ, một gói thuốc xổ, hơn mười viên thiết liên tử, một ít mê hương vất hết lên mặt đất, sau đó lại sờ sờ, lấy ra một cái cung khoa tay múa chân một chút:

- Cái này có tính không?

Người đàn ông đáng vẻ hào sảng kia nhú mày:

- Tại sao có thể có đứa nhỏ âm tàn gian trá giảo hoạt như ngươi chứ? Phụ thân phải là dạng tạo nghiệt gì mới sinh ra được yêu quái như ngươi?

Lý Nhân nghiêng đầu:

- Kỳ thật... Tôi cũng rất muốn biết đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhã Trong Nhân Tình Nhã Trí.

- Ngươi tên là gì?

Người đàn ông đáng vẻ phóng khoáng thu hồi hoành đao, phúi vải ở trên người hỏi.

Lý Nhân bị sắc ho khan.

- Lý Nhân, chữ Lý trong lý nhân, Nhã trong nhân tình nhã trí.

- Vậy là Lý Nhã rồi.

Người đàn ông đáng vẻ phóng khoáng trừng mắt nhìn hắn nói.

Lý Nhân khó được đỏ mặt, hắn xấu hổ cười cười nói:

- Vì khăn trương, đầu lưỡi vừa run lên liền nói nhảm rồi.

Hắn cho dù lại ngu nữa cuối cùng cũng nhìn ra được gã đàn ông kia cũng không có ý muốn giết hắn, nếu không đã sớm một đao đem cái đầu nhỏ này của hắn gọt bay rồi, huống hồ Lý Nhân không ngốc, hơn nữa so với những đứa trẻ cùng tuổi thì thông minh hơn nhiều. Đương nhiên, ở kiếp này điều này cũng không đáng kiêu ngạo. Hắn là cái loại tuy rằng tiếng anh không điểm, những thành tích thi vào trường cao đẳng vẫn vượt qua năm trăm linh năm yêu nghiệt, và lại trong đầu hắn còn trang bị đầy câu chuyện kích thích nhiều người của Kim Cổ Lương Ôn Hoàng, còn có kiếp này vì sống sót mà rèn luyện ra phản ứng.

- Tiền bối, đao pháp giỏi nha.

Lý Nhân tán thưởng từ trong thâm tâm. Hắn là lớn lên trong ổ mã tặc, đao loại đồ vật này đối với hắn mà nói quá cực kỳ bình thường. Trần Tước Nhi và Phục Hồ Nô trong Thiết Phủ Đồ đều là người giỏi dùng đao, tuy rằng nghĩa phụ của hắn Trương Trọng Kiên không sở trường binh khí một đôi nắm đấm cương mãnh thô bạo thiên hạ vô song, nhưng đối với binh khí chung quy không phải là một người dốt đặc càm mai, cho nên Lý Nhân tự nhận là hiểu biết đao, cũng không phải chưa thấy qua đao nhỏ chơi đùa xinh đẹp như vậy nhưng hắn từ trước đến giờ không có nghĩ đến, thật sự có người cầm đao ổn định giống như Phó Hồng Tuyết, cái tay kia sạch sẽ thon dài nắm lấy đao, thật sự như một khối bàn thạch ổn định không chút sức mẻ.

Bả vai của người nọ theo bản năng giật giật, thấy Lý Nhân không đánh lén bèn cười tự giễu.

“Tiền bối giỏi đao pháp nha”, câu nói này liền giống như ám hiệu vậy.

- Bị một tiểu tử như ngươi làm cho chật vật không chịu được, những thủ đoạn nhỏ này của ngươi cũng rất lợi hại.

Lý Nhân khiêm tốn nói:

- Ngài là chưa gặp qua cô cô của ta, nếu như gặp cô cô, ngài sẽ phát hiện ta là hạng xoàng cỡ nào.

- Cô cô ngươi?

Người nọ nhíu mày suy nghĩ, nghiêng đầu hỏi?

- Hồng Phát?

Lý Nhân kinh ngạc nói:

- Tiền bối quen biết cô cô ta?

Người đàn ông đáng vẻ hào phóng hít mắt nhìn Lý Nhân, nhìn cẩn thận tỉ mỉ từ trên xuống dưới, Lý Nhân tin chắc viên tàn nhan nhỏ nhỏ nhọt nhọt ở mặt dưới lỗ tai của mình cũng bị ông ta nhìn rõ ràng, Lý Nhân còn khẳng định bản thân mình nếu như không biết xấu hổ cởi quần áo, ông ta nhất định sẽ không biết xấu hổ nhìn. Điều hắn không khẳng định là... người đàn ông đáng vẻ hào phóng này có ý nghĩ lột quần áo của hắn hay không.

- Trên ngực trái của ngươi có một cái bớt đỏ lớn nhỏ giống anh đào đúng không?

Người kia hỏi.

Lý Nhân còn chưa trả lời, vật áo ở ngực hắn bỗng nhiên roạt một tiếng nhẹ vang lên, người đàn ông đáng vẻ hào phóng kia đã một đao cắt mở y phục trên ngực trái của hắn, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, ở trên vị trí ngực, quả nhiên có một cái bớt giống anh đào lớn nhỏ đỏ tươi. Lý Nhân cúi đầu nhìn, một đao này cắt vừa khéo, lại sâu thêm một phân nữa sẽ cắt vào da của hắn, nhưng hắn hiển nhiên rất không hài lòng đối với phương thức này. Cau mày, Lý Nhân nhắc miệng vừa muốn oán giận như vậy sẽ làm bị thương đến tiểu băng hữu đấy, liền nghe thấy người đàn ông kia hỏi:

- Bẹn đùi ngươi... ừm, chính là gần chỗ kia đó, có phải còn có một cái bớt hình rồng hay không?

Lý Nhân xoay người liền bỏ chạy, một chút cũng không chần chừ.

- Có! Nhưng tuyệt đối không được xé quần của ta.

Lý Nhân vừa bỏ chạy vừa kêu.

Người đàn ông đáng vẻ hào phóng kia ngớ ra, lập tức bật cười ha ha.

- Thật không nghĩ đến, chân long chuyển thế trong truyền thuyết sẽ là một thiếu niên vô si vô lại như vậy.

Lý Nhân đã chạy xa, không nghe thấy câu nói của người đàn ông đáng vẻ hào phóng kia, bằng không thì hắn nhất định sẽ hỏi một chút cái gì gọi là chân long chuyển thế? Chẳng lẽ cái bớt kia ở dưới tiểu đệ đệ giống như con giun có năm móng vuốt dài có ý nghĩa đặc thù gì? Nhưng Lý Nhân không nghe thấy, cho nên hắn sẽ không nghĩ đến bản thân mình vào mười năm trước đã bị rất nhiều người chú ý. Thời gian đó liền có một người đứng đầu thế gian muốn giết hắn, cũng có vô số người muốn bảo vệ hắn, tất cả đều khởi nguồn từ một câu tiên đoán của vị ni cô nhật hạnh kia, căn nguyên vị ni cô kia có thân phận thật sự quá đặc biệt.

Người đàn ông đáng vẻ hào phóng nhìn bóng lưng Lý Nhân vùng chân chạy như điên cảm thán nói:

- Nhìn có chút thuận mắt rồi, lúc chạy lại rất khó nhìn.

Ông ta vác hoành đao lên vai, sau đó cất bước đi về phía Lý Nhân.

Hơn một trăm tên lính mai phục ở trong rừng cây, ở giai đoạn mới bắt đầu chiếm cứ thượng phong, sau đó rất nhanh liền bị sát phạt càn quả quyết. Thủ đoạn của Thiết Phù Đồ càng hung dữ tà ác xoay chuyển cục diện. Thời điểm Lý Nhân chạy đến ven đường, người của Thiết Phù Đồ đã đang dọn dẹp chiến trường rồi, hơn một trăm cỗ thi thể bị kéo xếp chồng thành đống ở một bên, một bên khác là thi thể của bảy người Thiết Phù Đồ chết đi xếp song song nằm trên mặt đất. Còn có bốn năm tên lính bị bắt sống quỳ ở một bên, đang đổ mồ hôi cả người run rẩy hoảng sợ nhìn bốn phía.

Mã tặc Thiết Phù Đồ dừng mảnh từ chung quanh thu thập trở về, trên tay trên người mỗi người đều dính đầy máu. Trần Tước Nhi lôi cổ chân của một cỗ thi thể kéo qua quãng về phía đống thi thể, quay đầu đúng lúc nhìn thấy Lý Nhân chạy đến. Trần Tước Nhi thấy Lý Nhân chạy rất “khỏe mạnh” lập tức mỉm cười hở miệng lộ ra răng trắng.

Trương Trọng Kiên đang muốn dẫn người đi tìm Lý Nhân, thấy hắn bình yên vô sự cũng yên tâm.

- Sao lại chạy hoảng hốt như vậy? Đằng sau có người đuổi theo con à?

Lý Nhân chạy đến thờ hồn hèn nói:

- Đuổi là có người đuổi, nhưng không phải là những tên đó.

Lý Nhân chỉ chỉ một đồng thi thể kia nói.

Trương Trọng Kiên ngẩng đầu nhìn về hướng xa xa kia, nhìn thấy người đàn ông dáng vẻ phóng khoáng vác hoành đao từng bước từng bước từ bước chậm chạp từ trong rừng cây đi ra. Trương Trọng Kiên cười nói:

- Không có việc gì, ông ta không phải kẻ địch.

Lý Nhân vừa thở vừa nói:

- Vâng, con biết, ông ta không phải kẻ địch, vì ông ta không phải là người.

Trương Trọng Kiên vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Làm sao vậy?

Lý Nhân cố sức cười nói:

- Không có việc gì, cũng không khác gì đám người các người, cả ngày liên nghĩ cách lột quần xem con giun của con ! Hiện giờ con mới biết, thì ra các người vẫn luôn cười giễu con giun con giun của con, không phải nói đồ vật kia của con khó coi, mà là cái bốt kia khó coi. Chẳng lẽ không có phương pháp nào khác xác nhận thân phận hay sao? Sao lần nào cũng phải bức con cởi quần mới là chân thành với nhau hay sao?

Trương Trọng Kiên cười cười nói:

- Đừng trách ông ta, về sau còn có không ít người cảm thấy hứng thú với con giun kia của con. Bị người ta bắt mở chân ra nhiều lần, cũng sẽ quen thôi.

Lý Nhân trừng ông ta hỏi:

- A gia, sao giờ người lại giống quy công bức người lương thiện làm thế vậy?

Trương Trọng Kiên mắng:

- Vậy con chính là tiểu vương bát đản?

Lý Nhân mặt bộ nghiêm trang cãi lại nói:

- Con không phải do cha thân sinh đấy.

- Người dĩ tự nhiên không phải hần thân sinh đấy, hần ta sao có thể chịu đựng được nỗi?

Người đàn ông dáng vẻ hào phóng kia vừa đi vừa nói.

Lý Nhân liếc ông ta một cái nói:

- Ông có thể chịu đựng nỗi?

Người nọ thở dài nói:

- Thế gian thiên hạ này, nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không có một người có thể chịu đựng nỗi, cho nên cha mẹ sinh người mới vứt người ở trong đồng tuyết, nói không chừng bọn họ hiện tại đã chôn xương ở mảnh đất nào rồi.

Trương Trọng Kiên trừng mắt nhìn người đó một cái:

- Luật Thần, người nói hươu nói vượn cái gì vậy.

Người đàn ông bị Trương Trọng Kiên gọi là Luật Thần cau mày hỏi:

- Chẳng lẽ ta nói sai sao? Cha mẹ thân sinh của nó chúng ta tìm nhiều năm như vậy, có từng tìm được không? Mấy năm trước nghe nói có khả năng chuyển đến thảo nguyên, ta từ A Nhĩ Thái Sơn đến hồ Bối Gia Nhĩ đến sông A Mâu, năm trước đến Nhu Thủy, vì sao tìm không thấy?

Lý Nhân đối với địa lý còn có hiểu biết đại khái, nghe người tên là Luật Thần kia vậy mà đi mấy nghìn dặm thảo nguyên, không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Tại sao ông lại mất công tìm bọn họ như vậy? Ông là ai?

- Ta? Rất lâu rồi không có người hỏi đến tên của ta, ta tên là Đạt Khê Trường Nho, người hỏi ta vì sao tìm bọn họ, chẳng lẽ ở trong lòng người cũng không cho rằng bọn họ xứng làm cha mẹ người sao?

Trong lòng Lý Nhân chấn động. Đạt Khê Trường Nho? Chính là tuyệt thế chiến tướng Đạt Khê Trường Nho chỉ huy hai nghìn kỵ binh Đại Tù ra Hoàng Hóa đụng phải bốn mươi vạn Đột Quyết Lang Kỵ, sau đó quyết chiến không lùi, ba ngày ba đêm đại chiến mười bốn trận, binh khí đều gãy, tay không vật lộn, tay có thể thấy được xương cốt, người nứt trọng thương năm chỗ, trước sau bị thương xuyên qua hai chỗ ư? Chiến thần lấy hai nghìn kỵ binh đấu với bốn mươi vạn đại quân Đột Quyết Vương Đình hào hùng không sợ, huyết chiến ba ngày đêm dẫn hơn trăm người đột phá vòng vây mà ra ư? Đây là một cái tên khiến người Hán hân diện mở mày mở mặt, khiến uy danh của kỵ binh Đại Tù danh tiếng lan xa đó nha! Hai nghìn người đấu với bốn mươi vạn, giết địch hơn một vạn người, vũ khí của các binh sĩ đều gãy lập tức tay không chiến đấu, dựa vào một thân máu thịt và một lời cam đảm cứng rắn đẩy lùi đại quân Đột Quyết.

Lý Nhân cung kính nể phục, một vái thật sâu đến mặt đất:

- Ra mắt tướng quân.

Đạt Khê Trường Nho xua tay không kiên nhẫn nói:

- Tướng quân cái gì, ta đã quên từ lâu rồi. Người trả lời ta trước, người cho rằng bọn họ không xứng làm cha mẹ của người?

Lý Nhân đứng thẳng người lên, suy nghĩ một chút nghiêm túc nói:

- Sinh ta chính là ân đức, sinh mà không nuôi dưỡng vứt bỏ vào đồng tuyết, lòng trước bọn họ lúc đó cũng không chú ý đến sống chết của ta, ân đức tiêu tan, vì sao còn là cha mẹ của ta? Chỉ là... nếu có một ngày có thể gặp mặt, ta sẽ nuôi dưỡng bọn họ một đời không lo âu đến già, cũng là việc phải làm.

Ánh mắt Đạt Khê Trường Nho sáng lên, lập tức hào phóng cười, nói liền ba chữ tốt:

- Tốt! Tốt! Tốt!

Mọi người thu dọn chiến trường, đem một số binh lính Tù giả trang làm người thảo nguyên cũng chôn cất, lại ở trong rừng rậm lập bảy ngôi mộ, mai táng huynh đệ Thiết Phù Đồ đã chết ở đó. Mọi người tuy rằng đối xử chân thành với nhau, nhưng đã sớm coi nhẹ sống chết, lòng người bi thương, nhưng sẽ không khóc nức nở chảy lệ giống tiểu cô nương, chỉ là mọi người đều chưa từng nghĩ đến, từ quận Trác đến Ngự Dương liền bị người mai phục chết trận nhiều huynh đệ như vậy.

- Hỏi rõ rồi hả?

Triệu Tử Tuấn hỏi Phục Hồ Nô.

Phục Hồ Nô thăm vấn mấy tên tù binh kia, đem tin tức lấy được nói một lần cho đám người Trương Trọng Kiên:

- Bọn chúng nói đều là quân binh của quận Ngự Dương, giả làm người thảo nguyên mai phục ở đây cũng không phải là nhằm vào chúng ta, bọn chúng cũng không biết chúng ta tới, chỉ là sợ có người chi viện thôn nhỏ dưới chân núi. Bọn chúng còn có người ở trong thôn trước mặt kia, phụng mệnh giết sạch người trong thôn kia.

- Vì sao, vì sao quận binh Đại Tù muốn tàn sát dân chúng Đại Tù?

Lý Nhân cay mảy hỏi.

Phục Hồ Nô nói:

- Bọn chúng cũng không nói được nguyên do, tuy nhiên tên kia nghĩ không phải không có quan hệ với người Hề xuôi xuống phương nam. Người Hề giết người phóng hỏa, quận binh Ngự Dương tìm không thấy người Hề nào, còn không lấy chính dân chúng của mình làm thế thân? Giết sạch người chặt đầu mang về, chính là công lớn.

- Bại hoại.

Lý Nhân cắn răng nói.

Trương Trọng Kiên bỗng nhiên hoảng sợ, phi thân nhảy lên lưng ngựa nói:

- Uyển Thừa Tiểu Địch nói không chừng chính là ở trong thôn.

Mọi người Thiết Phù Đồ lập tức lên ngựa chạy về phía thôn kia. Lý Nhân huyết sáo một tiếng, con hắc mã của hắn từ trong rừng chạy ra, Lý Nhân xoay người phi lên lưng ngựa liền đuổi theo. Đạt Khê Trường Nho cũng tìm một con tuần mã cười, liền chạy theo phía sau Lý Nhân. Trong lòng Trương Trọng Kiên lo lắng sự an nguy của nữ nhi Tiểu Địch và Hồng Phát, một khắc cũng không dám trì hoãn, thúc giục ngựa cười, hất lên một luồng khói bụi phóng ngựa chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Đã Làm Rồi

Trong lòng Lý Nhân đang lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Dịch, hắn không ngừng quát ngựa tăng tốc. Hắn và Tiểu Dịch lớn lên cùng nhau, tình cảm rất tốt. Lý Nhân vẫn luôn coi tiểu nha đầu đáng yêu đó là em gái ruột của mình.

Trong lòng hắn nóng như lửa đốt, Đạt Khê Trường Nho cố gắng đuổi theo hắn:

- Yên tâm, bên thôn kia không sao, tốt xấu gì thủ hạ còn có hơn 100 người đàn ông. Những quận binh yếu ớt vô lực đó sao có thể là đối thủ của huynh đệ thuộc hạ ta được?

Trong lòng Lý Nhân rồi bời, đâu có thời gian mà nghĩ đến hơn 100 thủ hạ của Đạt Khê Trường Nho kia. Không ngờ, sau một trận chiến tại Hoàng Hóa hai ngàn kỵ binh Đại Tùy chỉ còn lại 106 tráng sĩ. Có 106 người đó, đừng nói là mấy trăm quận binh Ngự Dương thiện chiến của phủ binh Đại Tùy tinh nhuệ, cho dù là bị mấy nghìn người bao vây cũng có thể bảo vệ được cho sự an toàn của Hồng Phát và Tiểu Dịch.

Lúc mọi người lao ngựa như bay, bỗng có một đội quân xuất hiện phía đối diện. Trương Trọng Kiên tức giận xông lên, tháo mạch đao đeo bên cạnh con tuấn mã xoảng, giờ mũi đao lên như muốn giết người. Lại thấy đội quân đó đến trước mặt, một người mặc trang phục đồ tung bay, dáng người yếu điệu chính là nghĩa muội (em gái nuôi) Trương Uyên Thừa.

Hồng Phát không tên không tuổi, sau khi kết bái làm huynh muội với Trương Trọng Kiên đã mang họ của Trương Trọng Kiên. Trương Trọng Kiên đặt tên nàng là Uyên Thừa. Nhưng trên giang hồ lấy cây phát trần màu đỏ trong tay của nàng làm danh, gọi nàng là Hồng Phát Nữ.

- Đại ca!

Từ xa Trương Uyên Thừa đã nhận ra người đối diện chính là Trương Trọng Kiên. Nàng vốn đang cau mày thì liền thả lỏng, trong lòng không còn lo lắng mà phấn chấn hẳn lên. Lo lắng cho sự an nguy của nghĩa huynh, sắc mặt trắng bệch của nàng khiến mọi người sợ hãi.

- Uyên Thừa! Muội không sao là tốt rồi.

Trương Trọng Kiên ghim chặt con tuấn mã, cười ha ha nói tiếp:

- Tiểu Dịch thế nào rồi?

Trương Uyên Thừa lau mồ hôi trên trán cười nói:

- Muội sợ gặp nguy hiểm nên để Tiểu Dịch ở lại thôn rồi, có người của Luật Thần che chở, yên tâm đi!

Lúc này Trương Trọng Kiên mới yên tâm, ngẩng đầu nhìn những kỵ binh dưới trướng của Đạt Khê Trường Nho này. Ai cũng là người dũng mãnh, tàn nhẫn, mặt người nào cũng có 7-8 vết sẹo. Đội kỵ binh này tuy chỉ có 6-7 người nhưng nhìn khí thế như thiên quân vạn mã. Những binh lính này đều là thân tín của Đạt Khê Trường Nho. Lúc trước Đạt Khê Trường Nho sau khi bị thương đã rời khỏi Hoàng Hóa, những kỵ binh này đều là lựa chọn đi theo y. Đạt Khê Trường Nho dẫn theo đội quân bách chiến này, đã lưu lạc mấy năm nay trên thảo nguyên.

Nhìn thấy đội kỵ binh này, Lý Nhân bèn kính nể. Vết thương trên mặt những kỵ binh này đều là dấu ấn lưu lại của đại chiến. Đó là dấu ấn của sự quang vinh vô thượng, nó không xấu mà ngược lại nó là dấu ấn của sự oai hùng. Những kỵ binh này đều là chiến sĩ chân chính. Người như vậy đáng để Lý Nhân tôn kính từ sâu trong nội tâm.

Đạt Khê Trường Nho giục ngựa đi lên, ánh mắt đảo qua đám kỵ binh dưới trướng. Lúc này, trên người ông toát lên khí phách và uy nghiêm của một vị chiến tướng tuyệt thế.

- Tình hình cuộc chiến thế nào rồi?

Đạt Khê Trường Nho hỏi.

Đám kỵ binh giờ tay lên ngang ngực, chào theo nghi thức quân đội.

Lữ Suất dẫn đầu ngẩng đầu lên nói:

- Báo tướng quân! Giết được 180 người, bắt 47 người. Huyết kỵ bị thương 3 người, không ai là không chiến.

Huyết kỵ!

Đây là cách đặt tên của Đạt Khê Trường Nho cho đội kỵ binh không có nhiều dưới trướng của mình. Huyết kỵ, là kỵ binh phi phạm sống sót từ trong biển máu. Nghe thấy hai chữ này, có thể cảm nhận được mùi máu tanh trên người những người này. Cũng chỉ có bọn họ mới xứng với cái tên này. Lý Nhân bị hai chữ này khơi lên niềm cảm xúc khó tả. Trong lòng hắn kích động, có lẽ với người khác chỉ phản ứng nhẹ với hai chữ này nhưng Lý Nhân thì

lai không thể nào bình tĩnh được. Kiếp trước hẳn chính là vì những cuộc chiến Đại Tùy mà sinh ra lòng ngưỡng mộ và kính trọng kỵ binh Đại Tùy, bây giờ nhìn thấy họ, Lý Nhân sao có thể không bị kích động. Loại kích động này không hề giống với lúc trước khi biết rõ Đại Hồ Từ nhận nuôi mình chính là Cầu Nhiễm Khách đại danh đình đình. Biết Cầu Nhiễm Khách chính là nghĩa phụ của mình, Lý Nhân không thể không kích động. Nhưng nhìn thấy những kỵ binh này, Lý Nhân không thể không tôn kính.

Đạt Khê Trường Nho gật gù đầu:

- Chia hai đội ra sau điện, quay về núi Bát Tiên.

Huyết kỵ lập tức chia làm hai đội kỵ binh, tận đến khi mọi người đi mấy trăm bước mới đuổi theo.

Lệnh ra như sơn, đây mới là kỷ luật thép của quân đội.

Sau khi mọi người đến thôn Tiểu Dao, Đạt Khê Trường Nho khoát tay áo, đội Huyết kỵ lập tức chia ra bốn thám báo, những người còn lại canh gác ở cổng thôn.

Mọi người xuống ngựa, đi bộ vào thôn.

- A gia!

Một tiếng gọi vui tai truyền đến, lập tức một cô bé da trắng như phấn mặc quần áo vải từ trong sân lao ra, vừa chạy vừa cười đáng yêu khiến cho người ta không kìm nổi mà muốn hôn một cái lên mặt bé. Trương Trọng Kiên giơ một tay ôm cô bé kia xoay xoay mấy vòng, cộ bộ râu rậm của mình lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó:

- Tiểu Định, nhớ a gia không?

Đôi mắt sáng của Tiểu Định xinh đẹp, nó nghiêm túc gật đầu:

- Nhớ a gia, rất nhớ, rất nhớ. Còn nhớ cả Nhân ca ca, rất nhớ, rất nhớ.

Trương Trọng Kiên cười ha ha, bỏ Tiểu Định ra nói:

- Nhân ca ca của con cũng đến thăm con đấy.

Ánh mắt của Tiểu Định lập tức mở to, nó ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng Lý Nhân. Nó nhìn thấy có bóng một thiếu niên nhảy từ trên lưng ngựa ô xuống. Dưới ánh sáng mặt trời, người thiếu niên kia mỉm cười với mình. Tiểu Định vui sướng hô lên một tiếng Nhân ca ca, chạy đến đón Lý Nhân.

Lý Nhân cười nhìn Tiểu Định chạy đến chỗ mình mới gọi:

- Tiểu Định muội muội!

Tiểu Định mới hơn 5 tuổi, nó ngẩng lên nhìn chăm chú hỏi:

- Nhân ca ca, sao giờ mới đến thăm muội? Muội xin cô cô nhiều lần bảo cô cô dẫn huynh về thăm a gia, thăm Nhân ca ca, cô cô không đồng ý, muội ngày nào cũng lên khóc.

Nói xong ánh mắt của Tiểu Định bắt đầu chớp chớp.

Trương Uyển Thừa kéo lấy tay Tiểu Định, lấy khăn lau nước mắt cho nó:

- Nhìn kìa, a gia và Nhân ca ca thấy con như vậy lại bảo cô cô bình thường bắt nạt con đấy.

Tiểu Định nức nở nói:

- Cô cô rất tốt với Tiểu Định, giống như a gia và Nhân ca ca tốt với Tiểu Định.

- Vậy thì đừng khóc nữa, góc mặt sẽ không xinh, không xinh thì sao làm tân nương tử mới được?

Trương Uyển Thừa cười nói.

Tiểu Định suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói:

- Tiểu Định không khóc, Tiểu Định còn muốn làm tân nương tử của Nhân ca ca.

Lý Nhân cười xấu hổ, chân tay có phần luống cuống.

Trương Uyển Thừa trừng mắt nhìn hắn nói:

- Sao, ngươi còn không vui ư? Có tin bây giờ ta đưa ngươi đến thành Địa Hưng làm thái giám không?

Lý Nhân thở dài trong lòng: thời đại này thật ra không có gì không tốt, cho dù không có máy tính, không có phim ảnh, không có đồ ăn nhanh, không có apple, không có BMWs, không có nhà cao tầng, chỉ mỗi cái là phải chấp nhận hôn nhân bị sắp đặt. Nhưng Tiểu Dịch xinh đẹp như vậy cho dù sau này lớn lên có xấu đi thì hẳn cũng không kém với Lưu Diệc Phi?

Chỉ có điều tâm lý của Tiểu Nhân đã qua 28 tuổi, cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Nhưng hắn vẫn không biểu hiện gì, trước mặt Hồng Phát hắn chỉ gật đầu như gà con mổ thóc, giống như đang ngâm thuốc vậy.

Lão Lý Chính Trần Tiểu Dao được người ta đỡ đi ra viện từ cười nói:

- Mau vào phòng nói chuyện, sao đứng ở ngoài hết thế?

Lần đầu tiên Lý Nhân nhìn thấy hảo hán có thể uống một hơi hết 2kg rượu gạo mà không ợ trong truyền thuyết. Hắn thực sự không ngờ Trần Tiểu Dao lại nhỏ như vậy. Được người đỡ vẫn còn run rẩy, có khi đập một cân gạo là có thể khiến ông ta ngã chổng vó ấy chứ? Hai cân rượu ư? Bụng của vị hảo hán đó chứa được sao? Còn nữa... nụ cười như bông hoa cúc nở kia... thật mạnh như vậy sao?

Trần lão hán để các thôn dân dẫn người của Thiết Phù Đồ đi băng bó vết thương, rồi dẫn đám Trương Trọng Kiên vào sân.

Trương Uyển Thừa đảm nhiệm công tác pha trà. Lần đầu tiên Lý Nhân phát hiện nàng dịu dàng, thực nữ như vậy. Đoan trang mà xinh đẹp tuyệt trần, động tác mềm mại chậm rãi, khiến người ta chưa cần uống trà chỉ nhìn mỹ nhân pha trà đã là hưởng thụ hiếm thấy. Bàn tay thon ngọc, pha trà, lược rượu càng khiến thú tính của đàn ông bộc phát. Ách, chuyện tâm thần yên lặng thì sao?

- Luật Thần, sao ngươi lại đến?

Trương Trọng Kiên tò mò hỏi.

Đạt Khê Trường Nho nhìn động tác pha trà của Trương Uyển Thừa mà mê mẩn, một lúc sau mới bừng tỉnh nói:

- Chuyện chính là vì người Hề, ngươi cũng biết, trước đó mấy ngày ta rơi vào bộ lạc người Hề.

Trương Trọng Kiên hỏi:

- Vậy chắc ngươi cũng biết, vì sao người Hề lại đột nhiên thay đổi tính tình, thường xuyên lên đến Trường Thành để Đả Thảo Cốc chứ? Từ trước đến nay, người Hề là dân tộc thảo nguyên ôn hòa nhất. Người Hán buôn bán mang theo hàng hóa lớn đi cùng bộ lạc của họ, bọn họ cũng sẽ không bao giờ nổi ý đồ giết người, cướp của. Ngươi thật khéo rơi vào bộ lạc người Hề, chắc là biết chuyện bên đó của bọn họ chứ?

Lý Nhân cũng ngồi thẳng người, nghiêng tai lắng nghe.

Đạt Khê Trường Nho thở dài:

- Người Hề bên đó không xảy ra chuyện gì... Bọn họ căn bản là chưa từng phái người xuôi nam. Đại Ai Căn A Hội Tích Lâm người Hề cũng rất sợ hãi, không biết kẻ nào giả làm người Hề làm điều ác. Y e ngại Đại Tùy phát binh trả thù bộ lạc. Trước khi ta xuôi nam đã cố ý nhờ người điều tra rõ là kẻ nào đã hãm hại bộ lạc của họ. Tuy người Hề đổi thiện thành ác nhưng gan rất nhỏ không dám tùy tiện làm kẻ địch của Đại Tùy. Năm bộ tộc của người Hề gộp lại cũng chỉ có 3 vạn kỵ binh, đâu có gan dám đối nghịch với Đại Tùy.

Đạt Khê Trường Nho thở dài nói:

- Chuyện này, chỉ e có ẩn tình khác.

Lý Nhân ngạc nhiên nói:

- Người Hề đổi thiện giả dối hay là A Hội kia đang gạt ngươi?

Đạt Khê Trường Nho nói:

- Năm bộ lạc người Hề Ai Căn Đô tại bộ tộc Mạc Hạ Phát cũng đang thương thảo đối sách, bọn họ e ngại Đại Tùy xuất binh thảo phạt, nên đã thương lượng có nên tiến lên bắc vượt qua Hoành Thủy cướp đồng cỏ của người Tập không.

Trương Trọng Kiên cau mày nói:

- Xem ra... phải vào huyện thành Ngự Dương một chuyến rồi.

Lý Nhân chợt nhớ đến một chuyện, tính toán, chính là năm Đại Nghiệp thứ sáu. Lẽ nào chuyện này lại liên quan đến Tùy Dương để chinh phạt Cao Cú Lê? Tùy Dương Đế Dương Quảng lần đầu tiên chinh phạt Cao Cú Lê đúng là bắt đầu chuẩn bị từ Đại Nghiệp năm thứ sáu. Nhưng kéo dài đến Đại Nghiệp năm thứ tám mới xuất chinh. Lẽ nào chuyện quận Ngự Dương lần này, là Đại Tùy vì để rửa sạch người Hề mà cố tình bố trí âm mưu? Nhưng không nhớ trong sử sách, Tùy Dương Đế vào Đại Nghiệp năm thứ sáu có đụng binh với người Hề không? Hay là mình quên mất rồi? Một cuộc chiến

tranh nhỏ như vậy, căn bản là sử sách không ghi?

Lý Nhân cũng hơi ngạc nhiên.

Nhưng dù nói thế nào, Quận thủ Ngự Dương Bùi Viêm cũng đã giải quyết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lễ Nào Là Hấn

Huyện Ngự Dương, quận Ngự Dương cũng chính là huyện Thiên Tân Kế bây giờ. Phía đông Ngự Dương chính là quận Yên. Quận Yên gần Liêu Thủy, Liêu Thủy đi phía đông chính là biên giới của Cao Cú Lệ. Thời kỳ năm Đại Hoàng thứ ba, hoàng đế Dương Kiên hạ chỉ, Yên, Đô phế quận làm huyện, thuộc U Châu quản lý. Đến Đại Nghiệp năm thứ ba, Đại nghiệp Đế Dương Quảng lại một lần nữa đổi hai nơi này thành quận. Hai cha con hoàng đế muốn gây sức ép, quận cũng được mà huyện cũng được, không có gì to tát cả.

Thị trấn Ngự Dương như một thành trì bán quân sự, vì gần vùng biên giới, quân binh đồng đẳng với biên quân cho nên vũ khí trang bị và số người đều hùng mạnh hơn những quận bình bình thường khác. Quận Ngự Dương có bốn ngàn binh, ngoài trách nhiệm thủ thành còn phải quản tra bắc Trường Thành. Lãnh binh chính là quận thừa Ngự Dương họ Thôi tên Hoán, tự là Liêu Viên.

Thôi Hoán luyện binh rất quy củ, nghe nói năm đó lúc Đại Tùy phạt Trần, ông ta chỉ là một gã thân binh đội trưởng của Sở Quốc Công Dương Tổ. Nói cách khác chính là người có quan hệ trong triều đình, tuy Sở Quốc Công Dương Tổ chết bệnh năm Đại Nghiệp thứ 2 nhưng không thể hoài nghi về sức ảnh hưởng của ông ta còn rất lớn. Con trai của Dương Tổ là Dương Huyền Cảm làm Thượng thư Bộ Lễ rất được Nghiệp Đế Dương Quảng quý mến. Cho nên quận thủ Ngự Dương Bùi Viêm cũng rất tôn kính Thôi Hoán, mặc dù chức vụ của ông ta còn cao hơn cả Thôi Hoán.

Thành môn huyện Ngự Dương, người mua bán ra vào không ngớt. Dân mua bán các nơi đều chọn Ngự Dương xuất quan đến bộ lạc người Hề giao dịch. Cũng có khá nhiều tham khách Liêu Đông đến Ngự Dương mua được liệu, cho nên trong thành Ngự Dương rỗng rần hỗn tạp, hạng người gì cũng có. Nhất là sau khi Dương Quảng lấy danh nghĩa Thánh Khà Hãn tuyên bố tất cả khách nhân vào Đại Tùy đều được miễn phí rượu thịt. Người ngoại tộc trong thành Ngự Dương thực ra còn ngang ngược hơn cả người Hán.

Có không biết bao nhiêu quán rượu, nhà trọ bị đóng cửa vì mệnh lệnh hoang đường này.

Trương Trọng Kiên dẫn theo Lý Nhân, Phục Hồ Nô, Trần Tước Nhi, Lạc Phục giả làm người buôn bán vào thị trấn Ngự Dương. Đây là lần đầu tiên Lý Nhân đến phụ cận biên quan. Lúc trước sống một thời gian ngắn trong Yên Sơn, cho nên hấn cũng không tò mò gì lắm với tộc người mắt xanh tóc quăn này. Huống chi, kiếp trước hấn rất ngưỡng mộ hình tượng đàn ông như Schwarzenegger, Stallone, cũng có ảo tưởng với loại hình mỹ nữ như Megan fox.

(Schwarzenegger: Arnold Alois Schwarzenegger là vận động viên thể dục thể hình, diễn viên điện ảnh và cũng là chính khách Cộng hòa người Mỹ gốc Áo làm Thống đốc California thứ 38, có thân hình cực kỳ cơ bắp.

Stallone: Ông vừa là diễn viên, người viết kịch bản, đạo diễn, nhà sản xuất phim, cũng có thân hình cực kỳ cơ bắp.

Megan fox: Megan Denise Fox là một nữ diễn viên và người mẫu điện ảnh Mỹ.)

Vào thành nộp thuế, Lý Nhân không ngờ, người ngoại tộc được miễn phí, người mình lại phải nộp cả các khoản thuế phú, giao dịch thế này thì Đại Tùy nhập siêu bao nhiêu?

Nhưng hấn lo lắng chỉ là vớ vẩn, tất cả người Hán ở thảo nguyên đều có nguồn tiêu thụ, nhất là ẩm Tứ Xuyên và đồ sắt. Phải biết rằng trên thảo nguyên, người thảo nguyên thích nhất là màu sắc diêm lệ của gấm Tứ Xuyên hơn cả độ dày. Người buôn bán có thể dùng giá cao mấy lần để đổi lấy ngân lượng và đồ bằng ngọc trong tay người thảo nguyên. Nếu dùng một nồi sắt để làm đồ sành lễ có thể đổi lấy được một tiểu mỹ nữ như hoa như ngọc. Hơn nữa, nhà gái còn quý trọng ngày ngày ngủ không ngon.

Đã từng có một người buôn may mắn, mang theo một tập giấy đến bộ lạc người Tập. Đám bạn đồng hành cười ngạo anh ta suốt dọc đường, vận chuyển giấy không dễ dàng, dễ hỏng. Vả lại người trên thảo nguyên không mấy ai biết chữ, mang giấy làm chi. Kết quả, sau khi đến bộ tộc người Tập, ai ngờ vợ của thủ lĩnh lại là con gái của một gia thế người Hán. Nghe nói có bút, mực và giấy đã lập tức dùng cả một túi bạc đổi lấy số giấy, bút, mực kia.

Chọn một nhà trọ, Trương Trọng Kiên nói với Lý Nhân:

- Không cho con đến, con càng muốn đến, ta và Lạc Phục bọn họ ra ngoài do thám, con ngoan ngoãn ở trong nhà trọ chờ nhé.

Lý Nhân bĩu môi nói:

- Sư phụ phải dẫn con đi Lạc Thủy tìm kiếm vẫn thạch để tạo ra trường đao. Lần này đi không biết bao lâu, thế nào cũng phải mang nhiều đồ theo, ngại

cho con ít Nhục Hảo, để Tiểu Điều ca đi cùng con mua một số thứ chuẩn bị.

Đạt Khê Trường Nho thu nhận Lý Nhân làm đệ tử, muốn dẫn theo hần đi Nhược Lạc Thủy tìm vận may của người Khiết Đan. Năm đó, Đạt Khê Trường Nho đến hồ Thanh Ngu của người Khiết Đan đã tìm được một khối vân thạch lớn. Vì không tiện mang theo đã để chìm xuống đáy hồ. Đạt Khê Trường Nho muốn dạy Lý Nhân đạo pháp liền nhớ đến khối vân thạch kia. Dự tính dẫn theo Lý Nhân đến hồ Thanh Ngu để tìm lại khối vân thạch đó, làm cho hần một cây trường đao. Lý Nhân liền nghĩ muốn đến thị trấn Ngư Dương mua mấy món đồ để mang theo.

Đám người Trương Trọng Kiên là muốn giết người, Lý Nhân không nề hà chuyện giết người, nhất là người xấu. Nhưng hần cũng không đến mức nghiện giết người, cho nên chuyện sống chết của Quận Thủ Phủ kia hần cũng không có ý định muốn tham dự.

Trương Trọng Kiên quyền pháp cương mãnh, thân hình của Lý Nhân hơi gầy yếu, có lẽ là lúc mới sinh đã phải nằm trong đồng tuyết lạnh. Tuy mấy năm nay vẫn luôn khổ luyện nhưng thể cốt vẫn không cứng chắc. Quyền pháp của Trương Trọng Kiên không quá hống hách. Bây giờ sức khỏe của Lý Nhân, tuy so với bạn bè cùng trang lứa có cường tráng hơn nhiều nhưng vẫn chưa thể luyện cường pháp được. May là Trương Trọng Kiên còn có thể dạy Lý Nhân cung tên, may là Lý Nhân vẫn còn có một Hồng Phất cô cô có vài thủ đoạn nhỏ.

- Con đi theo hần đi, Quận Thủ Phủ, ta và Hồ Nô, Lạc Phược đi là đủ rồi.

Trương Trọng Kiên nói với Trần Tước Nhi.

Trần Tước Nhi gật đầu. Đó là ba người trong Thiết phù Đồ có thể đánh được Bùi Viêm. Quả thực không cần mình phải trà trộn vào nữa. Hơn nữa, mấy hôm trước các huynh đệ vào thành dò đường, không cần phải lo lắng cho đám người Trương Trọng Kiên. Nhưng Lý Nhân sắp đi xa, đúng là Trần Tước Nhi có hơi không ổn.

Trương Trọng Kiên quay người muốn đi, Trần Tước Nhi kéo lại nói:

- Đại ca, huynh quên một chuyện.

Trương Trọng Kiên cau mày nói:

- Còn có chuyện gì?

Trần Tước Nhi giơ tay:

- Cho tiền!

Trương Trọng Kiên trừng mắt nhìn y nói:

- Người không có?

Trần Tước Nhi nghiêm túc nói:

- Đệ có nhưng của đệ... đệ còn phải dùng.

Trương Trọng Kiên lấy ít bạc vụn trong ngực ra để lên người Trần Tước Nhi nói:

- Ta thấy sau này không gọi đệ là chim nhỏ (Tiểu Điều) nữa mà phải gọi là gà trống!

Đại Tùy thông dụng là tiền Ngũ Thủ và vải vóc. Tuy bạc lưu thông ít nhưng là đồng tiền mạnh, và lại mang theo bạc còn tiện hơn tiền Ngũ Thủ. Ra ngoài nếu mang mấy chục quan tiền thì phải dùng xe nhỏ. Tiền Ngũ Thủ thời Khai Hoàng Đại Tùy đúc đủ, chất đồng tốt, mỗi ngàn tiền nặng bốn cân hai lượng. Văn đế Dương Kiên từng nghiêm lệnh các quan tự lập mẫu tiền. Hễ là tiền không hợp tiêu chuẩn sẽ phải thiêu hủy đúc mới. Nhưng đến Hoàng đế Đại Nghiệp Dương Quảng, tuy phân lượng đúc tiền Ngũ Thủ không đủ nhưng cũng không thay đổi, lại trộn thêm thiếc và chì. Đám dân chúng quen gọi nó là tiền trắng. Một lượng bạc có thể đổi được một ngàn miếng Nhục Hảo, nếu là đổi tiền trắng thì ít nhất cũng có thể đổi được 1600 miếng.

Một túi bạc vụn nếu đổi Nhục Hảo, thì đúng là cần phải dùng xe đẩy.

Phục Hồ Nô lấy một túi bạc từ trong ngực ra đưa cho Lý Nhân nói:

- Ta không có thời gian đi mua tặng lễ vật cho người, người tự muốn mua gì thì mua nhé!

Lý Nhân cười nói:

- Hồ Nô ca uy vũ!

Lạc Phược chỉ mới 25 tuổi, bình thường đã quen với việc tiêu tiền như nước. Y lấy từ trong ngực ra một miếng vàng lá đưa cho Lý Nhân:

- Cái này tặng người, đổi lấy mấy bộ quần áo đẹp và đạo cụ là đủ.

Lý Nhân lại không dám nhận:

- Tam Thập Thất ca, cái này không thể nhận!

Lý Nhân biết Lạc Phược không giữ tiền, có bao nhiêu là tiêu bấy nhiêu. Duy chỉ có lá vàng này là vẫn luôn cất giữ. Đây là mẹ y trước khi chết đã giao cho y để y sau này làm đồ sinh lễ cưới vợ.

Lạc Phược cười cười nói:

- Tóm lại là vật ngoài thân, người như chúng ta, làm gì có cô gái nào dám lấy. Cả ngày máu trên đầu đao. Sau này ta cũng không định lấy vợ, đó là tai họa. Nếu đệ không muốn tiêu thì cứ coi như đồ ta tặng đệ bái làm sư, đừng để Tam Thập Thất ca mất mặt.

Lý Nhân gọi Lạc Phược là Tam Thập Thất ca là vì luận về tuổi của Lạc Phược trong Thiết Phù Đồ là 37 tuổi.

Trương Trọng Kiên nói:

- Lạc Phược cho thì con cứ nhận đi. Hần nói không sai, Đạt Khê Trường Nho là đại gia đao pháp, bái sư lại luyện không ra bản lĩnh, còn làm mất người của Thiết Phù Đồ chúng ta.

Lý Nhân gật đầu thật mạnh.

Ba người Trương Trọng Kiên đi rồi, Lý Nhân neho mắt nhìn Trần Tước Nhi nói:

- Tiểu Điều huynh, huynh định tặng đệ cái gì?

Trần Tước Nhi cười thần bí nói:

- Thực sự nghĩ là Tiểu Điều huynh keo kiệt cắt cổ chày ra nước à? Lẽ vật ta muốn tặng đệ chắc chắn đệ sẽ không thể ngờ được! Đi, dẫn đệ ra ngoài đi dạo.

Hai người ra khỏi nhà trọ đi dạo, Trần Tước Nhi nhìn xung quanh nói thầm:

- Sao chỗ này lại nghèo như vậy, đến một cái nhà tốt cũng không có. Tiểu Nhân, mấy ngày tới đệ sẽ đón sinh nhật 11 tuổi đúng không? Quà tặng đệ sắp chia tay cũng coi như quà sinh nhật đi. Đúng rồi, Đạt Khê Trường Nho tặng đệ biểu tự gì vậy?

Lý Nhân cười không được tự nhiên lắm, bất đắc dĩ nói:

- Ngộ Không...

Trần Tước Nhi không chú ý đến vẻ mặt của Lý Nhân, vừa tìm mục tiêu vừa hỏi:

- Ngộ Không, rất hay, sao lúc đó đệ lại phản ứng mạnh như vậy?

Trong lòng Lý Nhân tự nhủ có thể giải thích được sao?

- Lý Ngộ Không, rất hay, rất hay, dù sao ta cũng không nghĩ ra chữ đó có ý nghĩa gì.

Trong lòng Lý Nhân lại than thầm, ý nghĩa cái rắm gì? Hai chữ Ngộ Không chỉ có một ý nghĩa là đã rất lâu rồi.

Lúc đó Lý Nhân liền chết phản đối, kiên quyết yêu cầu đổi hai chữ đó. Đạt Khê Trường Nho cũng rất ngạc nhiên, không rõ vì sao Lý Nhân lại phản cảm với hai chữ Ngộ Không như vậy. Lúc đó ông ta giận đỏ mặt véo hai lỗ tai của Lý Nhân nói:

- Trường giả ban thưởng, không được từ chối, có phải con muốn ăn đòn rồi không? Còn không bái cảm ơn sư phụ ban tên cho người?

Lý Nhân bị ấn quỳ xuống, sau đó cắn răng nói:

- Ngộ Không đa tạ sư phụ, bây giờ chúng ta đi Cao Lão trang và sông Lưu Sa đi.

Đương nhiên, trừ bản thân hẳn ai cũng nghĩ là hẳn bị điên.

Lý Nhân tự an ủi mình, nhẫn nhịn đi, tóm lại không phải Ngộ Năng.

- Tiểu Điều huynh, huynh muốn dẫn đệ đi đâu.

Lý Nhân hỏi.

Trần Tước Nhi cười hi hi rồi lại nói:

- Đến nơi rồi đệ sẽ biết.

Đang nói thì chợt nghe có tiếng khen ngợi cách đó không xa:

- Thiếu niên đẹp quá!

Sau một tiếng cảm khái, người kia còn nói thêm:

- Muội muội, không phải muội vẫn luôn tò mò về Tự Xương thế nào sao? Để huynh nói cho muội biết, lúc Tự Xương còn trẻ còn trẻ hơn cả thiếu niên kia. Tuy hơi thiếu thốn nhưng cũng không kém đâu.

Lý Nhân giận dữ, trong lòng tự nhủ trên đường bàn luận về diện mạo người ta lộ liễu như vậy, lẽ nào coi mình là Phát Lang muội? Hắn quay đầu lại nhìn về phía có tiếng nói thì thấy một người thanh niên khoảng 20 tuổi mặc áo bào gấm, đang nhìn mình. Dáng người thanh niên này rất cân xứng, mặt áo bào gấm màu xanh ra trời, nhìn qua rất là sang. Bên cạnh còn có một thiếu nữ khoảng 13-14 tuổi, mặc bộ quần áo màu vàng nhạt như hoa sen mới nở. Con mắt cô gái kia sáng ngời, nhìn Lý Kỳ với vẻ rất tò mò.

Thấy vẻ mặt của Lý Nhân có vẻ không tốt, người thanh niên trẻ tuổi kia hơi khom người nói:

- Tiểu huynh đệ đừng trách, trong thành Ngự Dương này đều là hạng người mặt mày đáng ghét. Hiếm gặp được huynh đệ thiếu niên cao cường như vậy, nhất thời thất thố kính xin bao dung nhiều.

Người đàn ông này tươi cười chân tình, ánh mắt không hề có ý chọc tức. Từ đó Lý Nhân cũng không phát tác gì nữa, người ra khen hắn đẹp lẽ nào hắn lại chửi ầm lên.

Đáp lễ lại người đang ông kia, Lý Nhân liếc nhìn thiếu nữ xinh đẹp, trong lòng hắn tự nhủ thiếu nữ 13-14 tuổi quả là như nụ hoa, nhỏ, quá nhỏ.

Lý Nhân xoay người rồi đi, sau đó nghe thấy tiếng của người đàn ông kia hạ giọng nói:

- Tất có lẽ giáo, đúng là con cháu xuất thân từ nhà giàu, nhưng nhìn hắn ăn mặc... chi e là gia đạo sa sút, đáng tiếc!

Lý Nhân tức khí, hắn muốn quay lại mắng nhưng lại nhìn thấy một người đang ông trung niên gầy yếu phong thái không hề tầm thường đi tới. Vị công tử thanh niên kia và thiếu nữ vội vàng hành lễ nói:

- Phụ thân!

Người đàn ông trung niên kia sa sầm mặt mày nói:

- Bi Sa Môn, sao lại dẫn muội muội của con xuống xe?

Người công tử trẻ tuổi vội vàng nói:

- Con biết sai rồi!

Cô gái giải thích với người đàn ông trung niên kia:

- Phụ thân đừng trách ca ca, là con xin đại ca dẫn con xuống xe hóng gió.

Người đàn ông trung niên kia thở dài nói:

- Ngần dậm xa xôi đến, quả thật là có vất vả. Lên xe đi, chúng ta còn phải đi nữa, mẫu thân con vẫn ở trên xe đợi con quay về.

- Phụ thân, cách trấn Hoài Viễn còn xa lắm không?

Người công tử trẻ tuổi vừa đi vừa hỏi.

- Còn mất mấy ngày nữa.

Nhìn mấy người kia dần đi xa, Lý Nhân không khỏi nhủ lại. Hắn vuốt cằm, nhìn chằm chằm vào bóng lưng người đàn ông trung niên kia lắm lắm:

- Bi Sa Môn? Trấn Hoài Viễn? Lẽ nào là y?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bản Đổng Buộc Chỉ

Lý Nhân nhìn thấy mấy người lên xe ngựa, sau đó dần dần đi xa. Trong đầu hắn có chút hỗn loạn, trong lúc nhất thời không xác định được suy đoán của mình có đúng hay không. Kiếp trước hắn không phải là nhà sử học, cho nên không xác định được người kia có phải là đến trấn Hoài Viễn năm Đại Nghiệp thứ sáu hay không?

Lý Nhân cười cười, trong lòng tự nhủ lúc này coi như đã nhìn một Hoàng thượng sống. Người đàn ông trung niên có đến tám phần là Lý Uyên, còn về người công tử trẻ tuổi kia cái tên Bì Sa Môn rất có cá tính. Cho nên Lý Nhân nhớ rõ, chắc là vị Thái tử Lý Kiến Thành xui xẻo kia rồi. Cô thiếu nữ như ngọc như hoa kia, lẽ nào là công chúa Bình Dương trong truyền thuyết? Còn về phần Tự Xương mà chính miệng Lý Kiến Thành nói ra... Lý Nhân lại không nhớ rõ có phải cái tên Sài Thiệu hay không?

- Ngô Không, người đang nhìn gì vậy?

Trần Tước Nhi thấy Lý Nhân nhìn chằm chằm về phía xa, y vừa mới nhìn thấy một quầy bán nữ trang, thậm chí có chuỗi vòng cổ làm bằng Lang Nha, vì thế đã mua cho nên không biết chuyện gì vừa mới xảy ra.

- Bên kia yêu khí, ta đi một chút rồi sẽ quay lại.

Lý Nhân bĩu môi:

- Tiểu Điều ca, huynh có thể đừng gọi đệ là Ngô Không được không?

- Yêu khí?

Trần Tước Nhi cười hi hi rồi lại nói:

- Ngô Không sao vậy? Ta cảm thấy tự này hay mà.

Lý Nhân nói:

- Nếu quả thật có một con khi có 72 phép biến hóa cũng gọi là Ngô Không, khi đấy, huynh cảm thấy cái tên này được sao?

Trần Tước Nhi nhíu mày:

- Không biết đệ đang nói cái gì?

Lý Nhân cười khỏ:

- Huynh biết thì hay quá rồi.

Hắn chuyển đề tài:

- Rốt cuộc muốn dẫn đệ đi đâu?

Trần Tước Nhi chỉ về một ngôi nhà gỗ hai tầng cách đó không xa, cười đầy tà ý nói:

- Chính là chỗ đó.

Lý Nhân nhìn sang ngón tay của y lập tức hóa đá.

Tòa tiểu lâu này hiển nhiên đã lâu năm rồi, có hơi cũ kỹ, vừa sổ mờ ra, cửa chính cũng mở. Có mấy cô gái đang chải đầu sửa sang dung nhan, trong đó còn có một cơ phụ người La Tư mái tóc vàng hoe mắt xanh. Tiểu lâu đó treo tấm biển, ba chữ trên đó Lý Nhân đã từng nhìn thấy khi xem phim trong TV.

Thư Hải Các!

Toàn Quốc liên tòa!

- Tiểu Điều ca, đệ mới mười một tuổi.

Lý Nhân đứng lại, nói gì cũng không chịu đi về phía trước.

Trần Tước Nhi ân cần dụ nói:

- Ngô Không, đừng sợ hãi như vậy. Trong lầu kia đều là những mỹ nhân dịu dàng, chứ không phải yêu tinh ăn thịt người. Tuy bây giờ đệ còn nhỏ, nhưng cứ coi như để làm quen cuộc sống đi. Hơn nữa, tiểu mỹ nhân này thấy một thiếu niên đẹp như vậy cho dù không cần tiền thì cũng tình nguyện hầu hạ đệ thật tốt.

Lý Nhân bĩu môi nói:

- Nếu là yêu tinh thì tốt rồi! Không đi, không đi, có đánh chết cũng không đi.

Trần Tước Nhi nói:

- Ngộ Không, tin Tiểu Địch ca, đảm bảo chuyến này sẽ không tệ đâu.

Lý Nhân giãy dụa nói:

- Đệ rất muốn tin huynh, nhưng như vậy đệ có lỗi với “Tiểu Địch” của đệ. Tiểu Địch ca, huynh... huynh xem, cô gái có mái tóc vàng trên cửa sổ, miệng lớn như chậu máu, bây giờ đệ cũng không có sức đâu mà vừa miệng cô ấy! Tiểu Địch ca, xin huynh thương xót, đệ mời huynh đi uống rượu được không?

Trần Tước Nhi bất chấp tất cả, kéo Lý Nhân vào Thư Hải Các trong tiếng cười của con gái Thanh Lâu.

- Ôi!!! Vị công tử này dẫn theo con trai đến hoan lạc sao? Tình cảm tốt quá nhỉ?

- Hoan lạc cái mặt cô ấy!

Lý Nhân mắng.

Cô gái thanh lâu kia cười khanh khách lắc lư:

- Cái mặt? Tiểu tử kia ngươi muốn mặt ta thế nào? Hai ngày này vừa đúng lúc ta thiếu son phấn, chỉ bằng tiểu tử ngươi mang chút đồng tiền xoa cho ta một chút? Chỉ sợ, bây giờ ngươi không có hàng thôi, ha ha!

Trần Tước Nhi kéo tay cô ta lại nói:

- Còn dám nói xằng nói bậy, có tin là ta sẽ giết ngươi không?

Cô ta mỉm cười duyên dáng nói:

- Công tử... công tử hãy làm ta chết đi.

Lúc này có mấy cô gái thanh lâu đến nhìn Lý Nhân cười nói.

- Ai da, thiếu niên tuấn tú quá!

- Nhìn khuôn mặt này, nếu lớn hơn chút nữa còn không mê chết người sao?

- Thiếu niên, nào, tỷ tỷ thương cậu!

Mấy cô gái thanh lâu giơ tay vuốt ve khuôn mặt của Lý Nhân. Lý Nhân né tránh, rốt cuộc cũng hiểu đàn ông mặt bám ra nước thực ra cũng không đặc biệt đáng yêu. Những cô gái đó lần đầu tiên nhìn thấy một “người đàn ông” nhỏ tuổi như vậy vào thanh lâu, hơn nữa diện mạo lại tuấn tú nên không kìm nổi vuốt ve khuôn mặt hắn. Sự yêu thương của họ như người mẹ, họ vây xung quanh Lý Nhân, hận là không thể nuốt hắn vào bụng.

Trần Tước Nhi lấy một xấp bạc vụn trong ngực ra để lên bàn nói:

- Tú bà đâu? Đi, tìm mấy cô nương xinh đẹp đến hầu hạ công tử nhà ra. Nếu công tử nhà ta vui sẽ có thưởng!

Mấy cô gái thanh lâu hét ầm lên ra sức kéo Lý Nhân vào ngực mình.

- Tiểu công tử sang bên chỗ tỷ tỷ này, tỷ tỷ có cái mềm mềm cho đệ.

- Tiểu công tử, tỷ tỷ giúp cậu thôi được không? Đảm bảo cậu sẽ thích.

- Tiểu công tử, hay là sang chỗ này của ta đi, chỗ đó của các cô ấy có thể nhét cả nắm tay vào, chỗ này của tỷ tỷ có thể đi vào đầu lưỡi. Tỷ tỷ thương cậu được không?

- Đi, cô chết đi, có là đầu lưỡi voi ấy chứ?

Tuy Lý Nhân rất ghét không khí này, kiếp trước có tiền hắn cũng không có gan đến chỗ này chơi. Nếu chẳng may bị cảnh sát tóm được sẽ thân bại danh liệt. Mỗi lần đi ngang qua những chỗ có mát xa chân gì đó, Lý Nhân đều không kìm nổi tò mò nhìn vào trong. Sau đó lên đại học, vào một đêm trăng sáng gió cao, bị một sư tử như lang như hổ « phá mở » bảo bối của hắn. Từ đó về sau Lý Nhân tựa như là Hồ Điệp lăng tử bay múa trong vườn hoa, tiếp xúc với không ít các loại nhụy hoa. Nhưng ở kiếp này, hắn có tiền cũng có gan nhưng quả thực không đủ sức. Trái tim người trưởng thành, thân thể của thiếu niên chính là bị ai lớn nhất của đời người.

Với bản lĩnh của hắn đẩy các cô gái thanh lâu ra không phải chuyện khó nhưng hắn cố tình để tay xuống. Mới thử đẩy một trong số đó, hai cánh tay lại vừa đúng đẩy vào hai nơi mềm mại dẫn đến một tiếng rên rỉ vang lên. Hắn vừa trốn tránh vừa giải thích:

- Ta thích những cô gái nhiệt tình trẻ trung, sao các cô không đến sớm mấy năm.

- Tiểu công tử, là cậu đến sớm mấy năm chứ? Ha ha!

Trần Tước Nhi cũng rất không trọng nghĩa ngồi ở bên cười ha ha, ôm một cô gái tay sờ soạng.

- Cảm miệng hết!

Đúng lúc Lý Nhân không thể chống đỡ nổi nữa, sắp bị đẩy luân phiên thì có một tiếng khiển trách lạnh lùng từ trên tầng hai vang lên. Các cô gái vây quanh Lý Nhân lập tức bình tĩnh trở lại, hắn nhân cơ hội này chỉnh lại quần áo một chút rồi nhìn về phía tầng hai. Một nha hoàn mặc quần áo xanh đứng ở đầu cầu thang, nhìn đám gái thanh lâu một cái sau đó nhìn Lý Nhân nói:

- Diệp đại gia nói, mời vị công tử này lên lầu nói chuyện.

Những cô gái kia thất vọng, nhìn Lý Nhân lưu luyến nhưng cũng không hề lôi kéo. Cũng có mấy cô nhìn lên tầng trên, vẻ mặt rất kỳ quái. Một cô gái bĩu môi:

- Diệp đại gia cũng đến chỗ không phẩm chất này sao? Hay là coi trọng con chim non này?

Một nha hoàn tầm 14-15 tuổi lạnh lùng nói:

- Ngươi nói thêm một câu, có tin ta xé miệng ngươi không? Chuyện của Diệp đại gia lẽ nào ngươi còn muốn quản?

Nha hoàn kia rất oai, đám kỹ nữ bao vây Lý Nhân tuy rất tức giận nhưng không ai dám lôi kéo hắn nữa. Một phụ nữ trên mặt có không ít nếp nhăn buông tay Lý Nhân ra, hạ thấp giọng lạnh lùng nói:

- Bây giờ cô ta đang nổi, ai cũng đang cần cô ta. Chẳng lẽ ngươi sẽ không có lúc già sao? Hôm nay càng đứng cao thì ngày mai càng ngã đau đấy.

Nha hoàn Lục Y không nghe thấy lời cô gái kia nói, nàng vén áo thi lễ với Lý Nhân nói:

- Diệp đại gia mời công tử lên lầu nói chuyện.

Lý Nhân chỉ vào mũi hỏi:

- Cô chắc chắn là bảo tôi?

Hắn không thể tin được, một người được nữ tử thanh lâu gọi là đại gia sao lại có hứng thú với một tiểu tử ngây ngô như mình chứ. Nếu đã được gọi là đại gia, thì chính là nhân vật hoa khôi rồi. Bất luận nghĩ thế nào Lý Nhân cũng không nghĩ ra mình ngoài gương mặt ra thì còn có cái gì hấp dẫn nữa đây. Nếu là thứ kia hấp dẫn hơn khuôn mặt này, vậy thì vật kia của Lý Nhân giờ không có sản lượng, tuy rằng...

Lý Nhân kéo kéo quần áo, cố gắng che điểm ngưng ngừng này.

Đã có thể nhô lên rồi, cách phun lên còn bao xa không?

- Công tử mời!

Nha hoàn xinh đẹp kia lại giơ tay ra hiệu mời.

Lý Nhân suy nghĩ một chút, trong lòng tự nhủ đã đến rồi thì ngồi xuống, lẽ nào còn sợ cô ta hút mình hay sao...

Lý Nhân thoáng nhìn Trần Tước Nhi. Trần Tước Nhi ra hiệu cho hắn cứ yên tâm có mình ở chỗ này rồi thì sẽ không xảy ra vấn đề gì. Lý Nhân gật đầu, cười cười với nha hoàn kia rồi bước lên lầu. Nha hoàn xinh đẹp dẫn đường, đi đến chỗ vòng, rồi lại đi một đoạn. Rõ ràng Lý Nhân phát hiện ra đã ở bên ngoài lâu, theo con đường này đến một lầu các cách đó không xa.

Lý Nhân đi tới cửa, nha hoàn kia đẩy cửa ra nói:

- Tiểu thư, mời được công tử đến rồi.

- Công tử mời vào.

Nha hoàn Lục Y mời Lý Nhân vào, sau đó cô xoay người đi nơi khác. Lý Nhân sửa sang lại quần áo một chút rồi bước vào. Vừa đi đến cửa, đã có một mùi hương phả vào mũi hắn. Mùi hương này rất đặc biệt, hắn chắc chắn không phải là mê hương nhưng khiến đầu hắn hơi choáng váng. Mùi thơm rất thoải mái, mùi hương này vào mũi ngay lập tức sẽ có cảm giác như có một bàn tay nhẹ nhàng sờ vào tim vậy.

Một cô gái 20 tuổi, như người trong tranh lạnh lẽo ngồi trên ghế, cũng không ngẩng đầu lên mà vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách trên tay, thản nhiên nói

với Lý Nhân:

- Người ngồi đi, một lúc có thể đi rồi.

Cô gái này rất đẹp, vẻ đẹp hoàn toàn tương phản với các cô gái thanh lâu. Không màng danh lợi, còn pha chút lạnh lùng, cao ngạo. Khuôn mặt trắng nõn, lông mi dài rủ xuống, đôi mắt sáng ngời. Cánh mũi xinh xắn, nhất là đôi môi hồng. Kiểu hình mẫu này phải khiến cho lũ gia súc nhìn thấy đã muốn cắn xé rách cả quần áo. Lý Nhân cẩn thận nhìn nàng, đây là một Nữ vương, quả nhiên là phải xé mới thích.

- Một lúc là có thể đi?

Lý Nhân cười:

- Vậy cô mời ta đến làm gì?

Cô gái mặc trang phục màu vàng nhạt hơi cau mày nói:

- Chỉ là không muốn người bị những cô gái kia làm cho ô uế. Đây không phải chỗ người nên đến, ngồi một lúc rồi đi. Nếu thực sự muốn thì đợi mấy năm nữa đến cũng chưa muộn.

Lý Nhân nổi giận:

- Sao cô biết ta không thích họ? Sao cô biết ta có định tiến vào trong hương khuê của một người nào đó hay không? Cô có biết, cô đang phá hỏng chuyện tốt của hai bên hay không?

Cô gái kia rút cuộc cũng ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Lý Nhân một cái rồi nói:

- Đôi mắt người rất trong sáng!

- Chỉ đơn giản như vậy thôi ư?

Lý Nhân cảm thấy vớ vẩn, mắt mình trong sáng? Trong suy nghĩ của cô, trong sáng có phải chỉ là người phụ nữ trong trắng không? Trong sáng, ông đây lau dử mắt đi mới là trong sáng thật đấy.

Điều khiến Lý Nhân cảm thấy phát điên chính là sau khi nói ra câu trong sáng này, cô ta không hề mở miệng nói nữa mà chỉ cúi đầu đọc sách. Tuy Lý Nhân đứng ở đó, nhưng trong mắt nàng giống như không khí. Hắn muốn làm gì đó lại không làm được, trong lòng cố nhịn tự nhủ cùng lắm thì mấy năm nữa hắn sẽ trừng trị cô ta.

- Đang đọc gì mà chăm chú vậy?

Lý Nhân đến hỏi:

- Kim Bình Mai bản đóng buộc chỉ à?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đạt Khê Trường Nho

Chỉ một lát, nha hoàn xinh đẹp kia đã trở lại phòng mang theo một chén trà, đặt xuống chiếc bàn bên cạnh Lý Nhân, nói:

- Công tử, mời dùng trà.

Lý Nhân cúi cúi người chân thành nói:

- Đa tạ tỷ tỷ.

Nha hoàn thoảng đỏ mặt, trừng mắt lườm Lý Nhân một cái xoay người đi đến bên cạnh vị Diệp đại gia kia. Lý Nhân thầm nghĩ ta gọi cô một tiếng tỷ tỷ, cô lườm cái gì. Cặp đôi chủ bộc này đúng là kì quái, đều không hiểu phép lịch sự. Hắn đã quên mất, lúc này ở dưới lầu, hắn đã có cả một phòng tỷ tỷ.

Thấy hai cô gái đều không để ý đến mình, Lý Nhân cười cười bối rối, quay trở lại chỗ ngồi, bưng chén trà nóng kia lên uống một ngụm lớn, sau đó há hốc miệng là lưỡi ra sức run rẩy. Nhìn thấy hắn bị bỏng miệng, nha hoàn kia che miệng bật cười. Lý Nhân là sợ thất lễ nên mới không đem ngụm trà kia phun ra, kiên trì nuốt xuống. Cổ họng bị phỏng đau rát một trận, nhưng xuống bụng rồi thì ngọn lửa đó lập tức biến mất.

- Làm nhục chén trà ngon Vũ tiền của ta.

Nữ tử thanh nhã kia ngẩng đầu khẽ nhún mày:

- Ngươi có thể đi rồi.

Lý Nhân đứng dậy khẽ khom lưng, sau đó không nói tiếng nào xoay người đi ra cửa. Nữ tử kia thấy hắn bỏ đi dứt khoát như vậy cũng có chút bất ngờ, lập tức mỉm cười nói:

- Một tiểu gia hỏa thú vị.

Lý Nhân dừng bước, xoay người nhìn nữ tử một bộ nghiêm trang đó nói:

- Rồi sẽ có lúc biến thành đại gia hỏa.

Nữ tử tựa hồ không hề tức giận với lời nói mang theo hàm ý khiêu khích và bất lương của hắn, ngược lại còn mỉm cười duyên rĩ nói:

- Vậy đợi đến lúc đó, ngươi lại đến tìm ta, để ta xem xem... có phải lớn thật rồi không?

Nụ cười này, có thể nhiều loạn chúng sinh.

Lý Nhân bị nụ cười của nữ tử này làm ngờ ngẩn cả người, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Nữ tử lúc trước ngồi ở đó đọc sách, bộ dạng thản nhiên thanh lịch. Đột nhiên bày ra nụ cười duyên rĩ đến cực hạn, một câu duyên rĩ đến vô cùng khiến Lý Nhân thực không thể thích ứng, trò đùa ái muội này quá đáng sợ. Lý Nhân hít một hơi thật sâu, sau đó ưỡn thẳng ngực nói:

- Tuyệt không cho cô nhìn.

Sau đó, Lý Nhân xoay người hùng dũng oai vệ rời đi.

Nữ tử được gọi là Diệp đại gia nhẹ nhàng dời bước đến cửa, nhìn theo bóng dáng Lý Nhân cười cười. nàng giơ tay sửa lại hai dài tóc mai trước trán, ánh mắt trở nên có chút mờ lung:

- Thực sự rất giống hắn.

- Tiểu thư, có cần giữ hắn lại không?

Nhà hoàn áo xanh thấp giọng hỏi.

Diệp đại gia cười cười nói:

- Chung quy vẫn chỉ là một đứa trẻ có hình dạng giống hắn ngày nhỏ mà thôi. Bỏ đi... Gia Nhi, bên ngoài sắp mưa rồi, cầm một cây dù đưa cho hắn. Nói với hắn, sau này không được tùy tiện vào những chỗ như thế này, nam tử muốn được người khác coi trọng, còn phải xem tiền đồ của hắn lớn đến đâu.

Tiểu nha hoàn tên Gia Nhi dạ một tiếng, cầm theo chiếc ô nơi cánh cửa chạy ra ngoài.

Lý Nhân xụ mặt rời khỏi Thư Hải Các, phớt lờ Trần Tước Nhi đang oán trách hắn nhanh như vậy đã tiêu xài hết bạc. Còn chưa đi được vài bước, Gia Nhi đuổi theo gọi hắn lại, đem chiếc ô dúi vào trong tay Lý Nhân, nói:

- Diệp đại gia bảo ta nói lại với ngươi, nếu muốn được người khác coi trọng, thì phải xem tiền đồ tương lai của ngươi lớn đến đâu.

Nói xong, Gia Nhi xoay người chạy về Thư Hải Các.

Lý Nhân cầm ô ngờ ngẩn xuất thần, trong lòng cười khổ nói, kiểu lớn mà cô nói, so với kiểu lớn của ta, quả nhiên khó hơn trăm ngàn lần.

Trần Tước Nhi ghé đến cúi đầu hỏi:

- Làm sao vậy, 'tiểu công tử' bị người ta xem thường?

Lý Nhân lắc lắc đầu nói:

- Không có, chỉ là làm một vụ cá cược nhằm chán với một con người nhằm chán mà thôi.

Trần Tước Nhi thấy tinh thần hắn có chút suy sụp, áy náy nói:

- Đều trách ta, vốn định dẫn đệ đi nếm mùi kích thích, cũng muốn để đệ trước khi rời đi vui vẻ một phen, ai ngờ nữ nhân trong đó thật khiến người ta thất vọng, nếu đệ tức giận, Tiểu Điều Ca bây giờ sẽ đi phá tan tòa thanh lâu đó xả giận cho đệ?

Lý Nhân cười cười nói:

- Không cần, người trong đó... đều không tệ.

Hai người chọn mua một số vật dụng rồi quyết định quay trở về. Lý Nhân đã có chút mất hứng, chỉ không ngừng hỏi tường lại nữ tử được gọi là Diệp đại gia kia. Hắn nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu, tại sao một nữ nhân xuất chúng như vậy, lại có thể xuất hiện trong một tòa lâu từ dơ bẩn? Cũng không biết có phải là nữ tử thế gia lại bại lưu lạc thanh lâu hay không, mặc dù nàng cười trông rất đẹp, nhưng Lý Nhân có thể nhìn ra vẻ cô đơn hiu quạnh trong ánh mắt nàng, nữ tử như vậy, liệu có phải đã cùng nam nhân nào đó phát sinh một chuyện tình thâm lương?

Là nam nhân như thế nào đã nhẫn tâm vứt bỏ một nữ tử như vậy?

- Đáng chết!

Lý Nhân vừa đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu.

Trần Tước Nhi lộ vẻ khó xử:

- Bây giờ đi giết? Không được, làm không tốt còn phá hỏng chuyện của đại ca, đợi sau này có thời gian ta nhất định sẽ quay trở lại, giết chết yêu tinh trong lâu từ xả giận cho người!

Lý Nhân ngơ ngác, lập tức cười cười nói:

- Đi, Tiểu Điều Ca, chúng ta trở về khách điểm uống rượu.

Hai người trở lại khách điểm bảo tiểu nhị đem rượu và một ít thức ăn lên phòng, hai người mở cửa sổ, nhìn phong cảnh trên đường vừa uống rượu vừa đợi bọn Trương Trọng Kiên giết người trở lại. Bọn họ ở trong khách điểm, chính là để chuẩn bị cho việc hôm nay không thể ra tay. Ngộ nhờ hôm nay bọn Trương Trọng Kiên không tìm được cơ hội, vậy chỉ có thể ở lại đợi tiếp. Nhưng trước đó các huynh đệ Ngự Dương đã điều tra được, lộ tuyến và thời gian Bùi Viêm từ nhà môn về nhà. Giết một quận thủ không có phòng bị, đối với người của Thiết Phù Đồ mà nói không tính là chuyện gì khó.

Lý Nhân tuổi tác mặc dù chưa lớn, nhưng từ lượng lại kinh người. Nếu thực sự phải uống một chọi một, Trần Tước Nhi không phải đối thủ của hắn. Rượu của thời đại này đối với Lý Nhân mà nói không khó tiếp nhận, nồng độ chỉ cao hơn bia một chút. Nhưng uống vào lại ngon hơn bia, mang theo một chút vị ngọt.

Hai người uống hết nửa cân rượu, ngoài đường phố đột nhiên truyền đến những tiếng ầm ỹ.

Con mắt Lý Nhân dần hép lại, kéo tay nài đến bên cạnh mình. Trần Tước Nhi cũng từ tay nài rút ra một thanh hoành đao, ngoác miệng cười cười:

- Gây nên động tĩnh lớn như vậy, đại ca bọn họ thù nghệ càng lúc càng tệ.

Lý Nhân không nói lời nào, mở tay nài, lấy ra chiếc bộ cung đã có chút cũ kỹ, sau đó đem ống tiễn đặt bên cửa sổ. Không lâu sau, đã nhìn thấy hỗn loạn giống như thủy triều từ một đầu đường nhanh chóng lan ra. Người đi trên đường bắt đầu gào thét chói tai, bắt đầu bỏ chạy bốn phía.

Ba người Trương Trọng Kiên chạy như bay trên đường, sau lưng là một đội kỵ binh ít nhất phải đến hai trăm người!

Lý Nhân thấp giọng mắng:

- Mẹ kiếp, không lẽ một huyện trưởng một huyện lớn bằng cái mông đi làm cũng phải mang theo một đoàn cảnh vệ?

- Không đúng, quận binh Ngự Dương sao lại phản ứng nhanh như vậy?

Trần Tước Nhi cau mày nói.

Lý Nhân lấp một mũi tên lên cung, nhìn đoàn kỵ binh đã dần tiếp cận nói:

- Ta giết người, huynh cướp ngựa!

Trần Tước Nhi gật gù đầu.

Vù!

Từ mũi tên thứ nhất xuất thủ đến mũi tên thứ năm bắn ra, thời gian sử dụng chưa đến một phút! Năm kỵ binh bị mũi tên lông vũ bắn ngã, đoàn kỵ binh bị tấn công lập tức dừng lại, tiếng ngựa hí vang vọng cả đường phố, Lý Nhân bắn tên tốc độ cực nhanh, kỵ binh nhất thời không thể phán đoán được phụ cận mai phục bao nhiêu tiễn thủ. Lữ suất dẫn đầu hô lên một tiếng, các kỵ binh chỉnh đội, chuẩn bị dùng tốc độ phóng qua. Lý Nhân ngắm chuẩn lữ suất đó, từ cự ly mười mét bắn chết một mục tiêu lớn như vậy, đối với Lý Nhân mà nói chẳng có gì khó khăn.

Vù, một mũi tên nhanh chóng bay ra!

Phập một tiếng, lữ suất kia bị bắn xuyên cổ họng mà chết.

Đoàn kỵ binh náo loạn, lập tức có người phát hiện ra vị trí của bọn Lý Nhân.

Trần Tước Nhi hô lên một tiếng, từ tầng hai trực tiếp nhảy xuống. Y lẳng không chém chết một gã kỵ binh đang lao đến, sau đó một cước đạp lên lưng chiến mã loại bỏ quán tính rồi, lăn một vòng tại chỗ vung đao chém đứt hai chân trước của con chiến mã. Con chiến mã hí vang bị thảm ngã nhào về phía trước, Trần Tước Nhi thuận thế chém chết kỵ binh vừa mới ngã ngựa. Hoàn đao chém lên cổ kỵ binh kia, máu phun ra như suối, bắn lên cả mặt Trần Tước Nhi.

Lúc này, mã tặc Thiết Phù Đồ mai phục trên đường cũng đã xông ra, mặc dù chỉ có năm sáu người, nhưng hung hãn dị thường. Đoàn kỵ binh bị giết không kịp trở tay, lập tức có không ít kỵ binh ngã ngựa bị chém chết. Mã tặc giết người đoạt ngựa, động tác nhanh nhẹn lưu loát, lên lưng ngựa rồi mã tặc mới là mã tặc, sức chiến đấu của họ lập tức tăng vọt, tính cả Trần Tước Nhi bảy tám mã tặc sau khi giết chết quan quân, thúc ngựa lao về phía trước. Trần Tước Nhi đứng dưới cửa sổ hô lên một tiếng, Lý Nhân thả người từ tầng hai nhảy xuống. Trần Tước Nhi đón được Lý Nhân, Lý Nhân lập tức lật người ngồi ngược trên yên ngựa. Hắn và Trần Tước Nhi quay lưng vào nhau, Trần Tước Nhi một tay điều khiển chiến mã, một tay ôm lấy eo Lý Nhân.

Lý Nhân đối mặt với đám truy binh phía sau liên tiếp bắn tên, trong nháy mắt lại bắn được thêm vài kỵ binh nữa.

Lúc đoàn người đuổi đến cửa thành, ba người Trương Trọng Kiên, Lạc Phước, Phục Hồ Nô bọn họ đã giết chết quân binh thủ thành, nhóm mã tặc kéo ba người Trương Trọng Kiên lên lưng ngựa, sau khi ra khỏi thành thúc ngựa chạy như điên. Lý Nhân ngồi quay mặt về phía sau, như mây bay nước chảy lưu loát bắn tên, kỵ binh phía sau liên tục có người ngã ngựa, nhưng vẫn bám sát không rời.

- Sao lại khó chơi như vậy?

Lý Nhân cau mày nói.

Trương Trọng Kiên ngồi phía sau một mã tặc, giờ tay nhận lấy chiếc cung trong tay Lý Nhân, kéo căng như hình mặt trăng, một tiễn bắn xuyên đầu một tên truy binh. Xương đầu rất cứng, một tiễn này xuyên não mà ra, đủ thấy lực cánh tay và tiễn thuật của Trương Trọng Kiên dùng mãnh đến thế nào. Nếu thầy dạy không tuyệt thế như vậy, tiễn pháp của Lý Nhân đã không xuất chúng. Bắn tên không phải có sức là được, lực gió, góc độ, cự ly đều phải cân nhắc. Ngồi trên lưng tuấn mã mà muốn bắn chuẩn lại càng khó hơn.

- Vận khí kém mà thôi, vừa chém được đầu Bùi Viêm, liền gặp ngay quân thủ Ngự Dương dẫn theo một đoàn kỵ binh tuần phòng trở về.

Trương Trọng Kiên giải thích.

- Đuổi sát như vậy, chẳng lẽ họ không sợ chết?

Lý Nhân từng tiễn từng tiễn chuyển cho Trương Trọng Kiên.

Tiễn trong ống rất nhanh đã hết, Trương Trọng Kiên cười cười nói:

- Quân thủ Ngự Dương Thôi Hoán có tài luyện binh, hắn không hạ lệnh, nhưng kỵ binh này sẽ vẫn đuổi theo.

Lý Nhân nói:

- Ngài còn cười được? Chẳng lẽ để họ đuổi theo chúng ta đến tận núi Bát Tiên ư?

Trương Trọng Kiên lắc lắc đầu:

- Bọn họ không đuổi đến núi Bát Tiên được đâu, Đạt Khê Trường Nho sẽ tiếp ứng trong khu rừng phía trước.

Trong rừng có Huyết kỵ, vậy còn gì đáng sợ nữa.

Người của Thiết Phù Đồ chạy qua ven rừng, kỵ binh Ngự Dương phía sau mới đuổi đến, đột nhiên từ phía sau rừng cây bắn ra một trận mưa tên, mấy chục kỵ binh đi đầu lập tức từ trên lưng ngựa ngã xuống. Đạt Khê Trường Nho mang theo đội ngũ Thiết Phù Đồ và Huyết kỵ hơn một trăm con người từ trong rừng xông ra, lập tức cùng đám quân binh Ngự Dương đánh nhau loạn đả.

Lý Nhân nhìn thấy Đạt Khê Trường Nho vung đao chém ngã một kỵ binh, bĩu môi nói:

- Tướng quân Đại Tuyền chém quân Đại Tuyền, sao hắn có thể ra tay được?

Trương Trọng Kiên thờ dài:

- Hắn đâu còn nghĩ rằng mình là tướng quân Đại Tuyền nữa chứ? Trần Hoàng Hóa kia, nếu có người cứu viện, kỵ binh của hắn sao phải huyết chiến ba ngày ba đêm mới có thể phá được vòng vây? Công lao chém địch vạn người, lại trở thành bậc thang để người khác thăng quan tiến chức!

Lý Nhân im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngươi Sốt Ruột Sao

Trở lại núi Bát Tiên, ngoại trừ mấy huynh đệ của Thiết Phù Đồ bị thương, những người khác đều không chút hao tổn. Chiến tích này không phải nói Huyết kỳ và người của Thiết Phù Đồ đều mạnh đến mức lấy một địch trăm, chủ yếu là vì quân binh Ngự Dương không nghĩ nã tặc lại dám hung hăng như vậy trực tiếp xông ra. Quân Ngự Dương chưa bao giờ xuất hiện một đám giết người không chớp mắt hung hãn như vậy, đều là ác ma trèo lên từ trong biển máu.

- Ta dẫn các huynh đệ Thiết Phù Đồ đến Yên Sơn ẩn nấp, Lý Nhân giao cho ngươi.

Trương Trọng Kiên vỗ vai Đạt Khê Trường Nho nói.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu nói:

- Ta để cả Huyết kỳ cho ngươi.

Trương Trọng Kiên lắc lắc đầu:

- Ngươi dẫn đi đi, bất luận thế nào cũng không được để Lý Nhân xảy ra chuyện. Lời lão ni cô kia nói vẫn là có mấy phần đáng tin, người Khiết Đan tính tình như sói, không có Huyết kỳ, ta cũng không yên tâm hai người các ngươi. Quân của ngươi lão tử cũng không chỉ huy nổi, để lại cho ta cũng vô ích.

Đạt Khê Trường Nho ừ một tiếng, đột nhiên hỏi:

- Cái tên Chân Long Chuyển Thế là do ta đặt, có phải rất có thể diện hay không?

Trương Trọng Kiên bĩu môi nói:

- Đừng mong lấy chuyện này đàn áp được ta, nó vẫn là do lão tử nuôi lớn.

Dừng một chút, Trương Trọng Kiên nghiêm nghị nói:

- Chuyện này đừng nên nói cho nó biết vội, thiên hạ thái bình, nó biết quá sớm ngược lại không tốt. Đợi sau này rồi nói, lão ni cô kia trước kia chết nói Đại Tùy chỉ còn lại mười mấy năm thái bình, thiên hạ cuối cùng sẽ thuộc về họ Lý. Ta nghĩ mãi không thông, tại sao bà ta phải nói những lời này trước mặt Dương Kiên. Nếu không phải như vậy, mười năm trước các huynh đệ của ta cũng sẽ không chết nhiều như vậy. Trần Tước Nhi bị thương tổn, lão ni cô kia kì thực cũng có một nửa tội lỗi!

Đạt Khê Trường Nho ngẫm nghĩ một chút buồn bã nói:

- Là trả thù, dù sao người của Dương gia cũng khiến bà ta thất vọng.

- Bà ta chết rồi, Dương Kiên cũng chết rồi, ai biết giữa họ khi xưa từng có ước định gì, nhưng rất rõ ràng, Dương Kiên không có hoàn thành ước định đó.

Trương Trọng Kiên nhìn Lý Nhân đang cùng Tiểu Dịch nói chuyện, nhìn nụ cười trong sáng xinh đẹp trên khuôn mặt thiếu niên kia:

- Nếu thiên hạ này mãi mãi thái bình, ngươi hãy mang theo nó định cư bên Nhục Lạc Thủy, hẳn có thể bình bình an an cả một đời, không hẳn đã là chuyện xấu.

Đạt Khê Trường Nho gật gật đầu:

- Ai cũng nói không chuẩn, đứa trẻ đó, thậm chí ngươi, ta, và rất nhiều người khác, liệu có phải đều những quân cờ để lão ni cô báo thù Dương gia? Chân long chuyển thế... có mấy phần đáng tin?

Trương Trọng Kiên hỏi:

- Trong lòng ngươi có mấy phần?

Đạt Khê Trường Nho cười cười:

- Ta thích đứa trẻ này, ngươi yên tâm, ta sẽ không đem gánh nặng đặt lên vai nó.

Trương Trọng Kiên cười ha ha nói:

- Vậy ta yên tâm rồi, cáo biệt ở đây thôi, hẹn ngày sau gặp lại!

Trương Trọng Kiên cười ngửa đến bên cạnh Lý Nhân nói:

- Lão tử phải đi rồi, có gì muốn nói không?

Lý Nhân đứng dậy, mỉm cười nói:

- Đừng chết quá sớm, nếu đến cơ hội chăm sóc ngài lúc về già cũng không cho con, ngài có thấy thiệt thòi hay không?

Trương Trọng Kiên nằng:

- Cút cút cút! Lão tử vừa nhìn ngươi đã thấy bực mình rồi!

Lý Nhân tìm trong ngực áo, lấy ra một món đồ nhỏ đưa cho Trương Trọng Kiên:

- Thứ này là ai để lại cho con, con không biết, nhưng a gia ngài thì có lẽ biết. Ngài thường nói thứ này có thể trừ tà bảo mệnh, con chưa từng tin bao giờ. Bây giờ đổi thành ngài thử mang theo nó, con cược rằng nó thực sự không linh nghiệm. Nếu đợi con từ Nhục Lạc Thủy trở về ngài vẫn chưa chết, con sẽ tin, ngài lại trả lại cho con.

Trương Trọng Kiên vốn định cự tuyệt, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Lý Nhân ông liền lập tức mềm lòng. Đeo miếng ngọc nhỏ xiu lên cổ, Trương Trọng Kiên cúi người xoa xoa đầu Lý Nhân:

- Theo sư phụ con luyện đao cho tốt, đợi lúc con trở về, nói không chừng a gia đã đánh không lại con rồi.

Lý Nhân cười xóa đi giọt lệ nơi khóe mắt:

- Đến lúc đó đánh nát cái mộng ngài!

Trương Trọng Kiên ha ha cười lớn:

- Ta phải đi rồi, nhớ lão tử thì đến Yên Sơn chơi!

Trương Trọng Kiên lại đi cáo từ Hồng Phát, bảo Tiểu Dịch ngoan ngoãn nghe lời. Sau khi an bài ổn thỏa, Trương Trọng Kiên mang theo huynh đệ Thiết Phù Đồ chạy như bay về hướng Tây Bắc.

Lý Nhân kéo tay Tiểu Dịch ngồi xổm xuống, lau đi nước mắt trên mặt Tiểu Dịch nói:

- Ngoan ngoan, Nhân ca ca phải đến một nơi rất xa, nhưng Nhân ca ca đáp ứng muội, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất nhanh nhất trở lại đón muội. Nghe lời Hồng Phát cô cô, không được chạy lung tung, không được trèo cây, lần sau muốn dùng hai tay chụp ong mật, chụp xong phải lập tức buông tay, bằng không sẽ bị ong chích. Đừng cứ thấy nắm là hái, có loại có độc đấy.

Tiểu Dịch khóc hỏi:

- Nhân ca ca... tại sao lại không mang ta đi cùng?

Lý Nhân cười nói:

- Bởi vì ta phải đến một nơi rất lạnh rất lạnh.

Tiểu Dịch khóc đến nước mắt nước mũi tùm lùm:

- A gia không mang ta theo, Nhân ca ca cũng không mang ta theo, có phải vì Tiểu Dịch rất không ngoan cho nên a gia và Nhân ca ca đều không thích Tiểu Dịch hay không?

Lý Nhân cười cười:

- Nói vậy, nhớ kỹ, ở trong lòng a gia, ở trong lòng ta, người chúng ta thích nhất chính là Tiểu Dịch.

Hồng Phát ngồi xuống ôm lấy Tiểu Dịch nói:

- Nhân ca ca con phải đi tìm một thứ, tìm thấy rồi sẽ lập tức trở về.

Tiểu Dịch chăm chú hỏi:

- Thật chứ?

Lý Nhân gật đầu:

- Thật, tìm thấy sẽ lập tức trở về.

Hồng Phát gỡ từ trên cổ tay xuống một chiếc oản nỏ tinh xảo được làm thủ công đưa cho Lý Nhân:

- Mang cái này theo.

Lý Nhân nói:

- Cô cô đã tặng ta một cái rồi, cái này cô cô giữ lại đi. Sau này... gặp phải cao thủ, còn có thể sử dụng cái này.

Hồng Phát trừng mắt nhìn hấn nói:

- Mang theo hai cái bao giờ cũng tốt hơn mang theo một cái, một cái bắn không chết, hai cái nói không chừng còn có thể bắn chết!

Nàng nhét oản nỏ vào tay Lý Nhân, sau đó từ bên lấy ra một tay nải nhỏ đưa cho Lý Nhân nói:

- Trong này có những thứ người có thể dùng được, chỉ cần vận dụng tốt, ai cũng không làm gì được người.

Hồng Phát nhìn Đạt Khê Trường Nho nói:

- Hấn cũng vậy.

- Trong này có gì?

Lý Nhân hỏi:

- Có một đôi gài, có thể bắn ra mũi dao. Một bộ nhuyễn giáp, đao kiếm bình thường chém không đứt. Và ba mươi loại độc dược, phương pháp bào chế và dược tính ta đã viết sẵn đặt cùng chỗ với thanh đoản kiếm. Có thể giấu trong ống tay. Còn nữa...

Hồng Phát nói khoảng nửa giờ, mới giới thiệu xong tác dụng của những thứ bên trong tay nải.

Lý Nhân thấy Đạt Khê Trường Nho và Huyết kỵ đã lên ngựa, hấn cũng nhảy lên lưng con hắc mã nói với Hồng Phát:

- Cô cô yên tâm, luyện xong đao ta sẽ luyện phi châm, luyện xong phi châm liền luyện phi đao, luyện xong phi đao liền luyện phi kiếm.

Hồng Phát nghiêm trang nói:

- Thanh đoản kiếm đó cắt sắt như bùn, người phải cắt giữ cho kĩ.

Lý Nhân hỏi:

- Giống như thanh đoản kiếm của Vi Tiểu Bảo?

- Vi Tiểu Bảo là ai?

- Một người rất rất tiện.

- Cút!

Lý Nhân cười cười, thúc ngựa đuổi theo Đạt Khê Trường Nho.

Lý Nhân không quay đầu, hấn vờ như không nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Địch.

Lần này đến Nhục Lạc Thủy tìm kiếm vẫn thạch chế tạo trường đao, kì thực hấn biết là Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho muốn hấn đến tái ngoại tạm thời né tránh. Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên đều cho rằng Lý Nhân không biết tính đặc thù của mình, bởi vì bất luận thế nào họ cũng không ngờ Lý Nhân là một yêu nghiệt vừa mới sinh ra tâm trí đã trưởng thành. Về phần tại sao phải trốn đi tái ngoại, Lý Nhân phỏng đoán, là có nhân vật lợi hại nào đó phát hiện ra bọn họ. La Nghệ biết Trương Trọng Kiên đang ở đâu, nhưng rất rõ ràng, La Nghệ không có đem tung tích của Trương Trọng Kiên báo lên triều đình.

Vì sao La Nghệ làm vậy, Lý Nhân không biết.

Nhưng hấn nhớ rõ, ngày hôm đó, hoa tuyết bay bay, lão ni cô ôm hấn giao cho Trương Trọng Kiên, sau đó hét lên với hoàng đế Đại Tùy đang đứng ở phía xa:

- Năm đứa trẻ này trưởng thành, giang sơn này sẽ không thuộc về Dương gia các người nữa. Đại Tùy chỉ còn được mười mấy năm thái bình, thiên hạ này rồi sẽ thuộc về họ Lý. Chuyện năm đó người không thể giúp ta làm, đứa trẻ này sẽ giúp ta làm được!

Lý Nhân không biết lão ni cô muốn làm gì, bởi vì lão ni cô còn chưa kịp nói ra đã lăn ra chết.

Trương Trọng Kiên mang theo hấn trốn khỏi thành Đại Hưng, bắt đầu cuộc sống nay đây mai đó.

Trương Trọng Kiên nghĩ rằng Lý Nhân không biết, lần này tại sao ông phải làm ra động tĩnh lớn như vậy, đến giết người Đột Quyết cầu kết với La Nghệ, giết quận thủ Ngư Dương, sau đó lại để Đạt Khê Trường Nho mang theo Lý Nhân đến Nhược Lạc Thủy. Ông hoàn toàn có thể đi cùng Đạt Khê Trường Nho đến địa bàn của người Khiết Đan trốn tránh sóng gió, tại sao ông lại muốn đi Yên Sơn?

Lý Nhân biết, sợ dĩ Trương Trọng Kiên làm vậy, là để cố ý lộ bản thân ra. Ông muốn dụ những người kia đi, để mình trở nên an toàn. Cho nên, hấn cũng biết lần này đi đến lưu vực Nhược Lạc Thủy, sao có thể tìm thấy vẫn thạch liền lập tức trở về? Rốt cục khối vẫn thạch đó có tồn tại hay không còn chưa biết chắc, chỉ là lý do Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho thương lượng ra mà thôi.

Tự nhiên bị đưa đến thế giới này, tự nhiên bị cuốn vào trong đại thị phi, Lý Nhân không oán trách điều gì, đã đến đây rồi, oán trách có giải quyết được gì? Đã cuốn vào rồi, còn có thể ra được nữa hay sao? Nếu như ông trời đã cho mình cơ hội tái sinh, vậy thì mình phải sống cho tốt. Bất luận là ai, cũng không thể ngăn cản mình tiếp tục sống sót. Có bao nhiêu người đang vì mình mà sống, có bao nhiêu người vì bảo vệ mình mà chết, Lý Nhân tự nói với mình, đừng sợ, ai đến làm phiền mình, mình liền giết người đó.

Khi một đứa trẻ sáu tuổi lần đầu tiên cầm đao giết người, tay nó không hề có lấy một tia run rẩy. Lúc ấy trong lòng nó không có quá nhiều sợ hãi và hoảng hốt, nó chỉ nhìn thi thể cường đạo bị mình đâm những mười chín đao mới chết không ngừng nghiền ngẫm và tự trách mình, lần sau giết người, tuyệt đối không thể dùng đao đâm loạn như vậy, tay nhất định phải vững hơn một chút, mắt nhất định không thể nhắm chặt.

Đã đến đây rồi, thì nên nỗ lực mà sống.

Lý Nhân đuổi theo Đạt Khê Trường Nho hỏi:

- Nhược Lạc Thủy cách nơi này bao xa?
- Phải mất hai mươi ngày.
- Hai mươi ngày... không thể nhanh hơn được sao?
- Người sốt ruột?

Đạt Khê Trường Nho hỏi.

Lý Nhân gật gật đầu:

- Sốt ruột.
- Vội trở về?

Đạt Khê Trường Nho hỏi.

Lý Nhân cười cười:

- Không... con chỉ không muốn đem thời gian lãng phí trên đường. Một ngày chỉ có mười hai canh giờ, ông trời một khắc cũng không cho thêm. Chúng ta không có tư cách lãng phí... Có thể nhanh được bao nhiêu hay bấy nhiêu, luyện đao loại công việc này bao giờ cũng khó hơn luyện kiếm một chút không phải một ngày hai ngày là có thể luyện được, không thể đề đến lúc ngái rên cho con trường đao thuộc về con, con đến đao cũng không biết cầm.

Đạt Khê Trường Nho ngao nghể cười nói:

- Kiếm? Trang sức mà thôi, giết người thì phải dùng đao.

Lý Nhân gật gật đầu, cười, nụ cười rất gian xảo.

Thế gian này thủ đoạn giết người rất nhiều rất nhiều, mỗi một loại thủ đoạn giết người, kì thực cũng là một loại thủ đoạn bảo mệnh. Học được bao nhiêu thủ đoạn giết người thì có bấy nhiêu thủ đoạn bảo mệnh. Đối với thủ đoạn làm thế nào giữ được tính mạng của mình, bất luận là đại thủ đoạn hay là tiểu thủ đoạn, càng nhiều càng tốt, thừa còn hơn thiếu. Về phần hai trăm sáu mươi năm vinh quang gia tộc gì đó, Lý Nhân bĩu môi, bỏ con mẹ nó đi, người khác nghe người bốc phét, lão tử không lẽ cũng sẽ tin người? Bà cốt? Hôm trước mới gặp Lý Uyên, hấn cũng là một người họ Lý. Hấn mới là người họ Lý kia!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Yêu Nhân

Đạt Khê Trường Nho là một người không hay nói chuyện, dọc đường đi Lý Nhân hỏi y mười câu, Đạt Khê Trường Nho có đôi khi ngay cả một câu đều không trả lời. Mà Lý Nhân dường như cũng không ngại, cũng không biết là hắn đang lải nhải nói chuyện với Đạt Khê Trường Nho hay là đang tự nói chuyện với mình.

Sau khi chọn mua tiếp tế tiếp viện của bộ lạc người Hê, Huyết kỵ cũng không dừng lại quá lâu mà bắt đầu ra đi. Lặn lội đường xa, tuy rằng Lý Nhân lại lần nữa tỏ vẻ gấp gáp tới chỗ mục đích của mình, nhưng Đạt Khê Trường Nho lại dựa theo hoạch hành quân định ra từ trước. Kỳ thật Lý Nhân biết là vì sao cho nên cũng không để ý, hành quân cự ly xa cho dù Huyết kỵ không thương tiếc chính mình, cũng yêu quý mã lực. Nếu có đầy đủ chiến mã, tin tưởng tốc độ sẽ nâng lên rất lớn. Sở dĩ hấn thúc giục là vì hấn thật sự không muốn miệng của mình rảnh rỗi. Tuy rằng hấn tên là Lý Nhân, nhưng hấn thật sự thích mình bận rộn.

Đường xá nhàm chán, nếu đồng bạn vẫn là một người nặng nề, vậy thì càng nhàm chán. Nếu đồng bạn là một trăm lẻ năm người nặng nề, nếu Lý Nhân không tự nói thêm mấy câu, hấn sợ mình cũng biến thành một người ít nói giống như Huyết kỵ. Nếu nói gần mực thì đen, Lý Nhân không biết mình có thể bị hơn một trăm người giả cam điếc kia lấy nhiễm thành cam điếc hay không. Nhưng Lý Nhân tin tưởng gần heo người thối, hấn nhất định phải thường xuyên thử xem có thể làm cho khiến Đạt Khê Trường Nho trở nên hoạt bát một ít hay không.

Rốt cục, khi Đạt Khê Trường Nho bị Lý Nhân nói xằng nói bậy không thể nhịn được nữa, y rút hoành đao ở thắt lưng xuống đưa cho Lý Nhân:

- Nếu con thật sự nhàm chán quá, thì luyện tập rút đao đi.

- Rút đao?

Lý Nhân cau mày nhận lấy hoành đao, cầm trong tay ước lượng trọng lượng của nó. Kiếp trước Lý Nhân là một người yêu thích binh khí, nhất là dụng cụ cắt gọt. Hấn từng mua qua mạng một thanh Đường đao, dài một trăm lẻ hai centimet, chuôi đao hai mươi bảy centimet, nhưng kia đao rất nhẹ. Đạt Khê Trường Nho đưa cho hấn thanh hoành đao chế thức Đại Tùy này hơi nặng một chút, cho dù so với thanh đao hiện đại phỏng chế thì nặng hơn. Hoành đao dài gần một thước nằm trong tay Lý Nhân đối lập thái quá với thân hình của hấn. Dù sao hấn mới là một cậu bé mười tuổi mới bước sang tuổi mười một, thân hình cao cũng chỉ tới một mét năm.

Rút hoành đao ra, Lý Nhân múa may một chút rồi hỏi:

- Rút đao? Có phải như vậy hay không?

Đạt Khê Trường Nho nở nụ cười hiếm thấy, vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện nụ cười nhìn rất thoải mái, có chút hương vị ấm áp như mặt trời mùa xuân, có điều câu nói ra lại làm cho Lý Nhân như rơi vào hầm băng.

- Đúng vậy, từ hôm nay trở đi mỗi ngày rút đao một nghìn lần. Được chứ?

- Vì sao? Một nghìn lần, chẳng lẽ ngài không biết là hơn chút sao?

- Một ngàn hai trăm lần!

- Được rồi, một nghìn lần.

- Một ngàn năm trăm lần!

Lý Nhân quát âm lên:

- Con đã nhận rồi, một nghìn lần!

Đạt Khê Trường Nho lắc lắc đầu:

- Con nói thêm câu nữa, mỗi ngày rút đao hai ngàn lần.

Hoành đao dùng hai tay, sử dụng trên đất bằng cũng không có gì không được tự nhiên, nhưng ngồi ở trên lưng ngựa, bởi vì chế ước bởi không gian nên động tác rút đao thoát nhìn đơn giản nhưng thật ra rất khó khăn. Tay Lý Nhân ngắn, thân đao dài, nếu muốn rút hoành đao ra nhất định phải tận lực giũ thân mình ra sau, nói như vậy, hấn rút đao một nghìn lần không ngừng cánh tay cũng chịu khổ rồi, ngay cả thắt lưng non nớt của hấn cũng bị liên lụy theo.

Từ sáng sớm đến giữa trưa, Lý Nhân hoàn thành động tác sáu trăm lần rút đao. Nghe cũng giống như đây không phải là một việc rất khó, nhưng cười trên lưng ngựa không ngừng giũ ra sau rút đao sáu trăm lần, quả thật có thể hành hạ người ta đến chết. Cánh tay hấn càng lúc càng chịu nặng, thời điểm Đạt Khê Trường Nho hạ lệnh nghỉ ngơi chuẩn bị cơm trưa, động tác rút đao của Lý Nhân so với ban đầu đã chậm đi gấp năm lần rồi.

Huyết kỵ tự động chia làm mấy đội, hai tiểu đội phân đi ra các hướng trinh sát tuần tra cảnh giới. Những người khác xuống ngựa lượm củi đốt lửa, sau đó nướng những con vật dọc đường đã thuận tiện sẵn sẵn được.

Lý Nhân cắn răng tra hoành đao vào vỏ, sau đó từ trên lưng ngựa nhảy xuống một cách khó khăn. Cánh tay quả thật đã đau đến mức khó có thể chịu đựng được, giống như có mười ngàn con kiến bám trên xương cốt không ngừng gặm cắn.

- Sáu trăm lẻ một lần.

Đạt Khê Trường Nho nhìn Lý Nhân mặt không chút thay đổi nói.

Lý Nhân nghiêng răng vừa xoa tay vừa oán giận nói:

- Vừa mới bắt đầu đã dùng cường độ lớn như vậy, chẳng lẽ tu luyện không phải là tiến hành theo chất lượng đấy sao?

Đạt Khê Trường Nho sa sầm mặt nói:

- Ý của ta là con vẫn chưa hoàn thành, còn thiếu tám trăm chín mươi chín lần nữa.

Y đi qua đồng lửa, vừa đi vừa nói:

- Làm không được, cơm trưa cũng đừng có ăn. Nếu đến buổi tối con vẫn chưa hoàn thành một nghìn năm trăm lần rút đao, cơm chiều cũng đừng ăn. Nếu trước khi đi ngủ con vẫn không hoàn thành, vậy thì...con cũng không cần phải ngủ nữa.

Đạt Khê Trường Nho xoay người, nhìn Lý Nhân nói:

- Nhưng chúng ta sẽ không chờ con, sáng mai sẽ đi luôn đấy.

Lý Nhân cắn răng, cuối cùng nuốt những lời ân cần thăm hỏi tám đời tổ tông của Đạt Khê Trường Nho xuống bụng. Hắn cố nén cảm giác đau đớn bị cạo xương xuống, chậm rãi rút hoành đao bên thắt lưng ra, hoành đao nặng mấy cân lúc này tựa như nặng mấy trăm cân, tay của hắn gần như đã không thể cầm chắc được. Cứ như vậy, Lý Nhân khó khăn lại rút đao vài chục lần, trên người đã bị ướt đầm mồ hôi.

Đạt Khê Trường Nho thuận thực lột da một con thỏ hoang, sau đó dùng khoan sắt xuyên qua đặt lên đồng lửa. Sau khi làm xong y mới gọi Lý Nhân:

- Ta nói con rút đao, là rút đao trên lưng ngựa, chứ không phải đứng như vậy. Cho nên mười ba lần này không được tính gì hết.

Khỏe miệng Lý Nhân đã bị hắn cắn nát, nhưng hắn không nói gì thêm, không nói một lời phóng khoáng đi đến bên con Bắc Đạp Ô kia, run rẩy khó khăn trèo lên lưng ngựa.

Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, chiếu vào người thiếu niên sống lưng đã không thể thẳng được kia. Lý Nhân gần như đã quên mình rút đao bao nhiêu lần rồi, hắn chỉ máy móc tái diễn động tác kia. Khi hắn cảm giác trước mắt càng ngày càng đen bỗng nhiên có người đụng thân thể hắn một cái, kéo hắn đã ngất lại bên mình.

Đạt Khê Trường Nho đưa cho Lý Nhân một túi nước:

- Cơm không thể ăn, nhưng nước thì nhất định phải uống đấy. Nếu con không uống một ngụm nước nào, ta không đảm bảo con có thể sống qua hôm nay đâu. ta nhớ ta đã nói với con là mỗi ngày là một nghìn năm trăm lần, là mỗi ngày.

Lý Nhân muốn đưa tay nhận túi nước, lại phát hiện cánh tay đã hoàn toàn không nghe theo chỉ huy của não. Hắn thử vài lần, nhưng căn bản không chạm tới túi nước kia. Cũng không phải hắn hoa mắt, mà là tay của hắn đã mất đi cảm giác phương hướng. Đạt Khê Trường Nho nâng cao túi nước đưa tới bên miệng Lý Nhân. Lý Nhân cúi người xuống há miệng, khi một ngụm nước mát lạnh mang theo mùi vị ngọt lành tiến vào trong miệng hắn, Lý Nhân thậm chí ảo giác đây là rượu ngon Quỳnh Giao trong truyền thuyết.

Một hơi uống vào nửa túi nước, hắn tham lam giống như một thú non đói khát rốt cục được chạm vào bầu vú của mẫu thân, tham lam đòi lấy.

- Còn thiếu bao nhiêu lần?

- Bảy trăm chín mươi lần.

Đạt Khê Trường Nho cất túi nước đi, sau đó như ảo thuật lấy ra một chân thỏ hoang vàng óng ánh, quơ quơ trước mũi Lý Nhân. Tầm mắt Lý Nhân mờ hồ, thậm chí trong đầu cũng không biết đang suy nghĩ gì, hoặc giả là căn bản là cũng chưa nghĩ gì, nhưng khi hắn ngửi được mùi thơm nức người này vẫn theo bản năng há mồm ra cắn.

Cạch một tiếng, răng đụng vào nhau.

Đạt Khê Trường Nho nhét thịt thỏ vào miệng mình cắn ra một miếng, thỏa thích nhai:

- Cho con ngửi, đã là phá lệ rồi.

Lý Nhân cố sức cười thành tiếng:

- Ngài dám...phá lệ một lần nữa không?

Đạt Khê Trường Nho cười ha ha nói:

- Một lát sẽ tiếp tục lên đường, trước khi mặt trời lặn nhất định phải đuổi tới bên một hồ vô danh cách bốn mươi dặm để cắm trại. Chúc con may mắn, hy vọng đêm nay con có thể ngủ.

Lý Nhân bĩu môi:

- Con nói...Gần mực thì đen, hôm nay ngài nói thật là nhiều đấy.

Đạt Khê Trường Nho ngẩn ra, cau mày ngẫm nghĩ một chút, sau đó không nói một lời bỏ đi.

Lý Nhân nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống ngựa lại vẫn có thể ngửa mặt lên trời cười to, giống như một chú gà trống thắng mà kiêu ngạo. Đáng vẻ của hắn lúc này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, chính là "đắc ý". Nếu tính giảm một chữ để hình dung, chính là chữ "tiện".

Sau khi Huyết kỵ nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại tiếp tục lên đường. Lấy tố chất của Huyết kỵ thời gian nửa ngày đuổi bốn mươi dặm cũng không phải là việc khó. Nhưng đối với Lý Nhân mà nói, đây là một loại dày vò tuyệt đối. Hắn một mặt phải không ngừng máy móc rút đao, còn muốn tận lực duy trì thân mình ổn định không để từ trên lưng ngựa rơi xuống. Tuy rằng từ sáu tuổi Lý Nhân đã bắt đầu cưỡi ngựa và có thể làm được động tác dùng chân khống chế phương hướng đi của chiến mã. Nhưng, bây giờ Lý Nhân ngay cả chân của mình cũng rất nhanh không có cảm giác rồi, thì sao có thể đảm bảo chân của hắc mã không đi lệch ra?

May mắn, ngựa là một loại động vật tùy tính rất mạnh. Hắc mã của hắn đi theo sau Huyết kỵ cũng không quá tụt lại phía sau, tuy nhiên Lý Nhân cũng đã rơi xuống bốn lần rồi.

Đạt Khê Trường Nho lại một lần nữa xách Lý Nhân giống như xách con gà đặt trên lưng ngựa, sau đó rất không phải người nhắc nhở bên tai hắn:

- Còn bốn trăm lẻ ba lần nữa.

Đội ngũ đã đuổi tới bên hồ nhỏ cắm trại trước khi mặt trời lặn. Lúc này Lý Nhân đã hoàn toàn mất đi thần trí giống như người máy, hai cánh tay của hắn sớm đã không có tri giác, động tác rút đao kia căn bản đã không phải của hắn rồi. Thậm chí Lý Nhân còn ảo giác mình đang nhìn mình biểu diễn.

Lữ Suất Huyết kỵ Thiết Lão Lang an bài kỵ binh cắm trại xong đi đến bên Đạt Khê Trường Nho, nhìn thiếu niên lắc lư bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống cảm thán nói:

- Với tuổi của hắn có nghị lực như vậy là không tệ rồi.

Đạt Khê Trường Nho trừng mắt nhìn Thiết Lão Lang nói:

- Không tệ? Hai chữ này? Người có thể tìm ra một đứa bé mười tuổi có thể kiên trì đến tình trạng như này không?

Thiết Lão Lang ngẫm nghĩ một chút:

- Không thể.

Gã rất nghiêm túc nói:

- Nếu như là Triều Cầu Ca vào tuổi này ngài buộc hắn luyện công như vậy, nhất định hắn sẽ tìm cách chạy trốn. Nếu như là Đông Phương, hắn nhất định sẽ quỳ trên mặt đất không ngừng cầu ngài khai ân, sau đó làm bộ ngất đi. Nếu như là Độc Cô Nhuệ Chí, hắn nhất định tự hạ độc mình, độc đến miệng sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự. Huyết kỵ tứ hộ, không một người nào vào độ tuổi đó vượt qua cậu ta được.

Đạt Khê Trường Nho không hỏi Thiết Lão Lang vì sao không nói bản thân mình, bởi vì Đạt Khê Trường Nho biết, nếu đổi lại là Thiết Lão Lang, gã chưa chắc đã làm tốt hơn Lý Nhân, nhưng nhất định cũng sẽ kiên trì. Một đứa bé uống sữa sói để sống đầu gi cũng độc hơn so với những người khác. Đối với kẻ địch độc, đối với bản thân độc.

Đạt Khê Trường Nho nhìn Lý Nhân, thăm than trong lòng, dù con không phải là chân long chuyển thế, cũng nhất định là yêu nghiệt đầu thai.

Lý Nhân là yêu gì?

Khẳng định không phải nhân yêu, nhưng có lẽ hắn thật sự là yêu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: “An Chi”

Đạt Khê Trường Nho là một con người có nguyên tắc, năm xưa khi còn ở trong quân đội Hoàng Hóa thì đã nổi tiếng là không nể mặt ai, cho nên nếu y đã nói là Lý Nhân không rút dao hết 1500 lần thì không được ăn cơm, vậy thì cho dù Lý Nhân rút dao tới lần thứ 1499 rồi ngắt đi, y cũng sẽ không cho Lý Nhân một ngụm cháo.

Một trong Tứ hổ của Huyết Kỵ, Triều Cầu Ca, sau khi sắp xếp xong công việc của du kỵ và các trạm gác ngầm, ra ngoài bờ hồ tìm một tảng đá ngồi xuống, trông rất rảnh rỗi. Y lấy cái túi rượu bên hông xuống nốc một ngụm vào miệng, tuy đã qua tháng tư, nhưng gió đêm trên thảo nguyên vẫn lạnh thấu xương, những binh sĩ của Huyết Kỵ đắp chăn ngủ trên đá bên bờ hồ, không ai nhúc nhích, yên tĩnh như những tảng đá.

Sở dĩ ngủ trên bãi đá bên hồ mà không phải trên thảm cỏ mềm mại, nguyên nhân rất đơn giản. Đó là vì thảm cỏ tuy thoải mái, nhưng càng lạnh hơn, tuy họ không biết khoa học là gì, nhưng họ có kinh nghiệm phong phú vô cùng.

Những kỵ binh này ngủ một cách yên tĩnh đến mức khiến người ta bất ngờ, không ai ngáy cả, không có tiếng cấn răng, không có tiếng tiếng chép miệng, cũng không có tiếng nói mớ, âm thanh gì cũng không có, giống như... một đám người chết đang nằm trên đất vậy.

Không ngáy, không phải vì đường hô hấp của những kỵ binh này không có vấn đề, cũng không phải vì họ ngủ rất say. Mà vì, những người không thể kiềm chế tiếng ngáy đều đã chết hết rồi.

Cắm trại bên ngoài, một tiếng ngáy cũng có thể dẫn dắt kẻ địch tới.

Vạn vật đều vì sự sống còn mà thích ứng hoàn cảnh, cũng giống như vào thời viễn cổ, cổ của hươu cao cổ không dài như thế, mà chỉ như cổ con ngựa thôi, thậm chí còn ngắn hơn một chút. Nhưng lúc đó thảm thực vật trên mặt đất không đủ để cho chúng ăn no, nên chúng chỉ đành vươn cổ ra mà ăn lá trên cây, cổ ngắn nhất định không ăn được, nên bọn chúng đều đã chết đói hết.

Chiến tranh sẽ không đi thích ứng với bất kì ai, cho nên mỗi người chỉ có thể tự đi thích ứng chiến tranh. Hơn hai ngàn kỵ binh mà giờ chỉ còn hơn trăm người. Họ đều là những người vì sống còn mà uống máu người giải khát ăn thịt người đỡ đói. Mấy năm sau này lang thang trên thảo nguyên, luôn có người cảm thấy hứng thú với chiến mã hay giáp trụ của họ, một trăm lẻ bốn kỵ binh còn sống sót này, trên tay ai chẳng có mấy chục mạng người? Và có ai chưa từng bị truy sát mà phải trốn đây trốn đó.

Sự mát lạnh của rượu tràn vào cổ họng, nhưng lại không thể xua tan cái giá lạnh.

Triều Cầu Ca nhìn cậu thiếu niên trên lưng ngựa vẫn còn đang rút dao thu dao một cách quỷ dị, ánh mắt của y luôn nhìn chăm chăm đôi tay đó, cán dao đó. Chỉ là trong mắt của y không có sự thông cảm, sở dĩ y nhìn chăm chăm như vậy, là vì Đạt Khê Trường Nho kêu y đếm số lần rút dao của Lý Nhân. Đạt Khê Trường Nho biết lời tiên đoán về “chân long chuyển thế” đó, nhưng Huyết Kỵ binh không biết. Họ hoàn toàn không có tình cảm gì với Lý Nhân, nếu có, thì cũng chỉ là sự kinh ngạc đối với nghị lực phi thường của người thiếu niên này, từ đó nảy sinh lòng khâm phục thiếu niên này.

Triều Cầu Ca tính toán thời gian, chắc là đã qua giờ Sửu. Y thở phào một cái, thầm nhủ cuối cùng cũng không cần cùng cậu thiếu niên xui xẻo này chịu đựng đến lúc trời sáng rồi.

Một ngàn năm.

Triều Cầu Ca khẽ thốt ra ba chữ, sau đó uống sạch rượu trong túi, đứng dậy đi về phía vị thiếu niên đó. Y muốn vỗ vỗ vai người thiếu niên và nói với y:

- Không tồi, hi vọng ngươi có thể sống sót.

Điều khiến Triều Cầu Ca kinh ngạc chính là, người thiếu niên đó không còn chịu đựng được nữa và ngã xuống từ trên ngựa, rơi cái rầm xuống bãi cỏ, khiến con ngựa giật mình đến nhảy dựng sang bên một bước. Không sớm không muộn, vừa đúng lần thứ 1500 thì hắn ngã xuống, sau đó nằm im như chết trên mặt đất.

Triều Cầu Ca ngăn người, y đột nhiên nghĩ tới một chuyện, một chuyện rất đáng sợ.

Không lẽ, thiếu niên này trong hoàn cảnh như thế này, đầu óc vẫn còn giữ được tỉnh táo? Hắn nhớ rõ mình đã rút dao bao nhiêu lần? Và lại, chỗ con ngựa đứng, một bên có cục đá, một bên là thảm cỏ bằng phẳng, hắn không ngã xuống phía bên cục đá, không lẽ thiếu niên này ngay cả trước khi hôn mê vẫn có thể bình tĩnh lựa chọn hướng ngã cho mình sao? Triều Cầu Ca đứng ngăn người tại chỗ suốt một phút đồng hồ, rồi mới cười khổ lắc đầu đi về phía người thiếu niên.

Y bồng người thiếu niên mềm nhũn như đồng bùn ấy lên, rồi đặt xuống cạnh bờ hồ, sau đó dùng chân đạp kĩ cho hắn. Có lẽ do lòng hiếu kì về người thiếu niên này, Triều Cầu Ca không còn thấy buồn ngủ, y ngồi sát bên Lý Nhân, muốn uống rượu thì phát hiện túi rượu đã trống không.

- Cảm ơn.

Người thiếu niên đã thần trí mơ màng đột nhiên mở mắt ra một cách khó khăn, nói với Triều Cầu Ca hai chữ này một cách chân thành.

Triều Cầu Ca nói:

- Không cần cảm ơn... ngươi thật sự nhớ số lần mà mình rút dao sao?

Không có câu trả lời.

Triều Cầu Ca cúi đầu nhìn, thì phát hiện người thiếu niên mặt mày thanh tú ấy đã ngủ mất rồi. Mày của thiếu niên hơi cau lại, đó là vì dù đang mơ ngủ nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự đau đớn to lớn trên cơ thể.

- Đúng là một tên yêu nghiệt.

Triều Cầu Ca cảm khái một câu, ngã người ra sau nằm ngay cạnh Lý Nhân.

Khi mặt trời còn chưa mọc, các kỵ binh đã tỉnh giấc theo thói quen, xếp chân trời vào sau chiến mã, sau đó bắt đầu chuẩn bị ăn sáng. Đạt Khê Trường Nho đi tới bên cạnh Lý Nhân, ngồi xuống bên cạnh hắn, đặt cánh tay lộ ra bên ngoài của hắn vào trong chăn, sau đó giúp hắn đắp lại cẩn thận.

- Đợi khi bắt đầu ăn rồi hãy kêu nó dậy, nếu nó không dậy nổi... thì lấy dao đâm vào móng nó.

Đạt Khê Trường Nho dặn một kỵ binh như thế.

Hơi thở của thiếu niên rất chậm rãi, chỉ là long mày cau lại thật chặt. Đạt Khê Trường Nho biết Lý Nhân đang chịu nỗi đau như thế nào, cho dù hắn đang trong cơn mơ đi chăng nữa.

- Mông con không có đắc tội người, mong người đối xử tử tế với nó.

Lý Nhân rụt rụt thân người, nhưng vẫn không hèm mở mắt.

Đạt Khê Trường Nho cười cười:

- Tôi qua ngủ như thế nào?

Lý Nhân khịt khịt mũi, cảm thấy hình như mình bị cảm lạnh rồi, mũi có chút không thoải mái:

- Nhất định là rất thoải mái... nếu con có thể ngủ được.

Lý Nhân thật sự không ngủ. Tuy hắn ngã từ trên ngựa xuống, tuy hắn đã mệt đến mức muốn tự sát, tuy hắn rất muốn nằm luôn trên tảng đá cứng cứng này không tỉnh dậy, nhưng có một điều chắc chắn, suốt đêm hắn không hề ngủ. Cảm xúc lớn nhất đêm nay của Lý Nhân không phải gió đêm của thảo nguyên lạnh tới cỡ nào, không phải bầu trời đầy sao sáng rực rỡ thế nào, mà là hắn phát hiện ngoài bộ não ra, tất cả các linh kiện khác đều không thuộc về mình. Hắn thậm chí còn không cảm thấy sự tồn tại của tay chân mình.

Sau khi dây thần kinh được kéo căng ra rồi thả lỏng, Lý Nhân thậm chí ngay cả nhúc nhích ngón tay mà cũng không có sức.

- Nếu người kéo con một cái, con sẽ không tiếc nói một tiếng cảm ơn đâu.

Lý Nhân mở mắt, nói với Đạt Khê Trường Nho.

Đạt Khê Trường Nho đưa tay ra, nhưng không đợi tay của Lý Nhân đưa ra khỏi chăn, y đã mở chăn ra, đỡ Lý Nhân ngồi dậy.

- Thế nào, 1500 lần của ngày hôm nay có thể hoàn thành không?

Đạt Khê Trường Nho hỏi.

Lý Nhân suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

- Sư phụ tôn kính của con, nếu con làm được, có phải người sẽ thưởng cái gì cho con không?

- Con muốn cái gì?

Đạt Khê Trường Nho không ngờ, thiếu niên chỉ còn nửa mạng người này lại còn có tâm trạng nói điều kiện với y.

Lý Nhân thờ dài, nói:

- Nếu người lấy lại "tự" mà người ban cho con, con sẽ đối ơn người nhiều lắm. Con biết người không hiểu tại sao con lại không thích hai chữ đó như vậy. Người có thể nghĩ là con vừa nghe hai chữ này đã thấy thấy táo bón. Sư phụ, yêu cầu như thế có lẽ hơi quá đáng, nhưng đây là động lực giúp con duy trì luyện tập rút đao. Nếu người không đồng ý, có lẽ con sẽ nhảy sông tự tử.

- Người dám chết sao?

Đạt Khê Trường Nho hỏi ngược lại.

Y đứng dậy nói:

- Học nhiều thủ đoạn nhỏ như vậy, luyện tập để có tài bắn cung tuyệt vời như vậy, ta không nghĩ con là một người vì lý tưởng mà dám liều chết. Ta hứa với con, chỉ cần hôm nay con rút đao đủ 1500 lần, ta nghĩ cái "tự" khác cho con là được chứ gì.

Lý Nhân kiên quyết lắc đầu:

- Con có thể tự nghĩ cho mình một cái được không? Người cũng có thể nói là người ban cho con.
- Là cái nào? Nói nghe xem.

Đạt Khê Trường Nho hỏi.

Lý Nhân cười, rất đẹp, rất ôn hòa, thậm chí còn có chút thẹn thùng. Hắn nghĩ đến một quyển tiểu thuyết xuyên không rất nổi tiếng mà kiếp trước từng đọc, nhớ tới người thiếu niên cũng tên Nhân như hắn. Chỉ là dường như vận mệnh của thiếu niên đó tốt hơn hắn một chút, ít ra bên cạnh thiếu niên có một tên mù năng lực khủng khiếp, có một bà mẹ để lại một đồng tài sản cho y, còn có một ông bố Hoàng đế dù thế nào cũng thấy có lỗi với y, còn có một cây sung ngầm hạng nặng biến thái. Còn bên cạnh hắn? Có một đám mã tặc, có một ông bố nuôi tên Trương Trọng Kiên, bây giờ lại thêm một người sư phụ biến thái tên Đạt Khê Trường Nho.

- “An Chỉ”.

Lý Nhân cười nhạt:

- Con rất thích hai chữ này, rất thích.
- Nếu hôm nay con có thể hoàn thành 1500 lần, ta đồng ý với con.

Đạt Khê Trường Nho quay người, đi ra chỗ khác. Lý Nhân thử nâng cánh tay phải của mình lên, sau đó kinh ngạc phát hiện cánh tay trái tự động nâng lên. Hắn cười khò một cái, thầm nói luyện tập hai bên bắp tay chưa phát dục như vậy, có thể xem như “nhỏ mầm non cho mau trưởng thành” không? Không phải đây thần kinh của hắn không bình thường, và là vì khi dung lực, cánh tay phải thế nào cũng không nâng lên nổi, mà cánh tay trái lại vì sức lực đó mà nâng lên.

Triều Cầu Ca mỉm cười nói với Lý Nhân:

- Đừng cau mày, tiếp tục kiên trì, không cần năm ngày ngươi sẽ thích ứng thôi. Một năm sau, cánh tay phải của ngươi sẽ mạnh lên rất nhiều.

Lý Nhân vẫn cười khổ:

- Tiểu Triều ca, đệ không lo tay phải, đệ đang lo tay trái... có thể kiếm cái gì đó không cần dùng đũa cho đệ ăn không?

Triều Cầu Ca phát hiện thiếu niên này thật sự rất dễ thương, dưới trạng thái này mà vẫn có tâm trạng nói cười.

- Ta đi nướng một con thỏ cho ngươi.

Triều Cầu Ca đứng lên, đi về phía đồng lửa vừa mới được nhóm. Tối qua trước khi đi ngủ, tất cả các đồng lửa đều đã được dập tắt. Sau đó lấy đá đặt lên, phải chắc chắn rằng không có một đốm lửa nào.

Đạt Khê Trường Nho cũng không ngăn cản Lý Nhân một mình ngón hết cả con thỏ. Tuy một ngày một đêm không ăn gì, mà bây giờ ăn uống quá độ như thế rất không tốt cho sức khỏe. Vì Đạt Khê Trường Nho biết rất rõ, hôm nay Lý Nhân... có lẽ là chỉ có bữa này có thể ăn đồ được thôi. Yêu cầu của Đạt Khê Trường Nho rất đơn giản nhưng cũng rất hà khắc: liên tục rút đao 1500 lần, nếu không thì không có cơm ăn. Không phải tính tổng số lần trong một ngày bằng 1500 lần, mà là liên tiếp không ngừng. Một thiếu niên mười một tuổi ăn hết một con thỏ không phải chuyện kinh thể hải tục gì, nhưng một thiếu niên ngồi trên lưng ngựa vừa rút đao vừa nôn mửa. Khi hắn nôn tới mức cảm giác như thức ăn từ một tuần trước cũng bị nôn ra, mà vẫn cố chịu đựng tay chân mềm nhũn như bột mì tiếp tục động tác của tay một cách ngoan cường như thế, mới thật sự kinh thể hải tục.

Con thỏ hoang được nướng chín thơm tho xoay một vòng trong đĩa dày của Lý Nhân, còn chưa kịp tiêu hóa thì đã nôn ra hết. Ăn từ miệng vào, nôn từ miệng ra, Lý Nhân cứ như là một động vật đơn bào, rất thành công trong việc để cho “hoa cúc” hậu môn ở trong trạng thái thất nghiệp.

Đúng là một thiếu niên ngoan cường, ngươi có nghị lực như thế, còn có chuyện gì mà không làm được?

Đạt Khê Trường Nho nhìn bóng người bị ánh mặt trời kéo dài ra của Lý Nhân, đột nhiên một nỗi hào hùng đã lâu không còn dâng trào trong lòng y.

- Hai chữ “Ngộ Không”, không tốt đến vậy sao? Ta vẫn cảm thấy tốt hơn hai chữ “An Chỉ” này nhiều.

Đạt Khê Trường Nho nỗ lực thay đổi suy nghĩ của Lý Nhân.

- Ngài còn dám nhắc hai chữ đó nữa, con sẽ về Hoa Quả Sơn và không về đây nữa! Cho dù ngài có bị yêu tinh ăn mất, con cũng không về!

Lý Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đao Khách Đều Đi Đường Như Vậ

Lúc Lý Nhân nhìn thấy con sông lớn xuất hiện từ đằng xa dưới ánh tà dương, hẳn hỏ hết thỏa thích, hết mười sáu ngày cuối cùng hẳn có thể thích ứng được năm nghìn lần rút đao hành hạ không gì so sánh được mỗi ngày.

Một đoạn Nhược Lạc Thủy này là đường phân chia địa bàn giữa người Tập và người Khiết Đan.

Vượt qua Nhược Lạc Thủy lại đi về phía bắc chính là đồng cỏ của người Tập, người Tập mới thực sự là một dân tộc tương đối ôn hòa trên thảo nguyên. Vật tổ của bọn họ không phải là Sói mà là Thiên nga. Địa bàn của người Tập không lớn bằng người Khiết Đan, nhân khẩu gộp lại cũng không nhiều bằng tám bộ chúng. Khu vực người Tập thống trị đại khái là Nhược Lạc Thủy ở phía bắc, đông giáp Mạt Hạt, bắc tiếp Ô Lạc Hâu, tây gần Đột Quyết, bộ tộc lớn nhất cũng không nhiều hơn bốn vạn hộ. Cái gọi là Mạt Hạt, sau Ngũ Đại Thập quốc liền đổi thành Nữ Chân rồi, cũng chính là Nữ Chân thành lập nước Đại Kim, cũng chính là tiền thân của dân tộc Mãn sau này.

Nhược Lạc Thủy có rất nhiều cách gọi, như Hoàng Thủy, Tây Lạp Mộc Luân Hà.

Phía bắc địa vực của người Khiết Đan là Nhược Lạc Thủy, đông nam là Liêu Thủy. Dân tộc Khiết Đan này là một dân tộc rất đáng sợ, phải biết lãnh thổ nước Đại Liêu gấp hai lần Vương Triều Tống trở lên. Đương nhiên điểm này hiện tại mà nói chỉ có một mình Lý Nhân biết.

- Luru Sa Hà ơi, tam sư đệ mau ra đây gặp ta đi, chúng ta cũng đi Tây Thiên của gái!

Lý Nhân hô lớn như điên.

Người của Huyết Kỵ đã quen việc thiếu niên này thường xuyên có biểu hiện rất quái dị, thậm chí có thể nói điên dại. Trong miệng thiếu niên này toàn là trong lúc vô ý nói ra rất nhiều danh từ khiến người ta khó hiểu, ví dụ như lúc hắn luyện rút đao thường xuyên nói với Đạt Khê Trường Nho:

- Xin tạm dừng, tôi muốn tiểu tiện.

Về sau Huyết Kỵ bình biết, tiểu tiện hóa ra chính là đi tiểu.

Lý Nhân rất kiên nhẫn giải thích cho Huyết Kỵ bình tại sao đi tiểu gọi là tiểu tiện:

- Đi tiểu đi đồng đều là tiện lợi, cho dù là phía trước hay phía sau đều là cửa để đi tiện. Tại sao đi tiểu là tiểu tiện, đi đồng là đại tiện? Lúc đi tiểu người có run rẩy hay không? Lúc run rẩy có chấn động tinh thần hay không? Nhất định là có, nhưng so sánh với nhau thì lúc đi đồng giống như trút được gánh nặng, gọi lên cảm giác, cái run rẩy của tiểu tiện có chút vẻ không phóng khoáng, cho nên gọi là tiểu tiện...

Lý Nhân nhảy từ trên con ngựa ô ngày càng cao to xuống, vốc làn nước sông vốn lạnh thấu xương lên hung hăng rửa mặt. Cảm thụ sự sáng khoái khi nước sông lạnh lẽo gột rửa đi lớp bụi chì, không ngờ Lý Nhân lại nảy sinh ý tưởng cởi sạch quần áo. Tuy nước sông rất lạnh nhưng Lý Nhân ở trong sông nhìn thấy không ít những con cá lớn bơi qua bơi lại. Cũng không biết tại sao người thảo nguyên lại lãng phí như thế này, thả bao nhiêu là cá thế này mà lại không ăn chính là không tôn trọng lũ cá đó.

- Hôm nay cuối cùng cũng có thể không ăn những thứ như thỏ nướng chuột đồng nướng rồi, chúng ta nướng cá ăn đi.

Lý Nhân chép chép miệng ảo tưởng:

- Đặt trên giá để nướng, lại rắc thêm bột thì là, ớt bột, ngon vô cùng!

- Bột thì là là cái gì? Ớt lại là cái gì nữa?

Độc Cô Nhuệ Chí vô cùng hứng thú với độc dược hỏi, y chưa nghe nói về hai loại này bao giờ. Trong Huyết Kỵ tứ hỏ, nói đến lực chiến đấu trực tiếp thì Độc Cô Nhuệ Chí là người kém nhất. Nhưng nếu là so sánh ai giết người nhiều hơn, thì ba người kia gộp lại cũng không bằng Độc Cô Nhuệ Chí. Năm đó ở trên địa bàn của người Đột Quyết có một lần bị kỵ binh của một bộ lạc nhỏ dốc toàn lực truy kích, Huyết Kỵ tổn thất mấy tên kỵ binh, đem đó một mình Độc Cô Nhuệ Chí lặng lẽ lên vào bộ lạc nhỏ đó, một hơi độc chết một phần ba người của bộ lạc, hơn sáu trăm người, chết sạch sẽ.

Mười mấy loại độc dược Hồng Phát tặng cho Lý Nhân, suốt dọc đường Độc Cô Nhuệ Chí đều nghiên cứu kỹ càng từng loại. Lý Nhân có sự tiến bộ thần tốc trong việc phân biệt và phối chế độc dược, công lao của Độc Cô Nhuệ Chí không phải không có. Câu cửa miệng của Độc Cô Nhuệ Chí là “Lúc người dùng binh khí giết ta, ta chắc chắn biết nhưng lúc ta hạ độc giết người chắc chắn người không biết.”

Dược tính, tác dụng của ba mươi mấy loại độc dược, Độc Cô Nhuệ Chí đều giảng giải rõ ràng cho Lý Nhân, nếu trên đường hành quân bắt được con vật hoang dã nào khá lớn, Độc Cô Nhuệ Chí sẽ ở trong ánh mắt giết người của người khác mà thần sắc thản nhiên giết chết con vật đó rồi giảng giải kỹ lưỡng dược tính cho Lý Nhân. Không có thịt ăn mà Thiết Lão Lang tính tình nóng nảy có lúc sẽ bùng nổ lại giữ chặt Độc Cô Nhuệ Chí mà đánh cho một trận, Độc Cô Nhuệ Chí sẽ nhún nhún vai không chú ý mà hạ chút thuốc xổ báo thù, sau đó Thiết Lão Lang vừa ôm bụng vừa đánh cho Độc Cô Nhuệ Chí một trận.

Ừ, Độc Cô Nhuệ Chí chính là lớn lên như thế, không thể phủ nhận được, Lý Nhân thu lợi từ giữa rất nhiều. Ví dụ có một lần Độc Cô Nhuệ Chí hạ độc chết một con báo núi, Thiết Lão Lang chưa từng ăn thịt báo núi đánh Độc Cô Nhuệ Chí. Sau đó Lý Nhân hạ thuốc xổ cho Thiết Lão Lang, sau đó Thiết Lão Lang lại đánh Độc Cô Nhuệ Chí.

Đây là một trò chơi rất vui, Lý Nhân cho là như thế.

- Thì là... ót...

Lý Nhân trầm mặc một lúc nói:

- Đợi sau khi hạm đội do ta tạo dựng xong, ra sẽ cử một người tên là Trịnh Hòa đến hải ngoại xa xôi đem hai thứ này về đây.

- Hóa ra lại là người làm ra mấy cái việc vô vị đấy à!

Độc Cô Nhuệ Chí bĩu môi, không thèm để ý Lý Nhân nữa. Y ngồi xõm bên bờ sông, nhìn những con cá bơi tới bơi lui tự do tự tại trong nước mà cảm khái:

- Dòng sông lớn thế này, ta phải có bao nhiêu độc mới có thể độc chết hết cá ở đây chứ?

Đúng lúc Thiết Lão Lang đi qua bên người y, nghe thấy Độc Cô Nhuệ Chí tự lẩm bẩm thì Thiết Lão Lang thiện ý khuyên nhủ:

- Đừng nghĩ những việc ảo tưởng như thế, bởi vì nếu hôm nay chúng ta không ăn được cá nướng, ta sẽ ném cậu xuống sông cho chết đuối đấy.

Độc Cô Nhuệ Chí ngẩng cằm lên:

- Chẳng lẽ tôi lại bị dọa cho sợ sao?

Thiết Lão Lang nghiêm trang nói:

- Chắc chắn cậu không bị dọa, mà cậu bị ta đánh đòn đấy.

Lý Nhân vén quần áo lên, chân trần chậm rãi trượt vào dòng sông. Trong tay hắn nắm một cây gỗ vót nhọn đầu, nhìn chằm chằm những con cá bơi qua bơi lại trong dòng nước, miệng lẩm bẩm những lời giống như thần chú.

- Cá bơi trong nước từ sáng đến tối không ngừng, người rút đao từ sáng đến tối muốn bồi bổ thân thể. Phật nói cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, tao muốn ăn cá chết đi được, chúng mày đến cứu tao đi. Cá ơi, cá ơi, tao đến siêu độ cho chúng mày đây.

Một con cá từ bên chân Lý Nhân bơi qua, nó chậm rì rì giống như đang tìm kiếm thức ăn, nhưng không biết mình đã trở thành thức ăn trong mắt người khác. Lúc con cá bơi đến trước hắn, Lý Nhân nhanh chóng cầm cây gậy gỗ xuống. Lập tức, trên tay hắn cảm thấy một luồng lực cản. Cây gậy gỗ cầm võ bụng con cá nhanh chóng nhấc lên, Lý Nhân không cả quay đầu vùng gậy gỗ về phía sau.

Một tên Huyết kỵ binh giờ tay tóm chặt con cá đầm đìa máu, sau đó ra sức đập lên tảng đá. Con cá đáng thương chết oan uổng như thế, rất nhanh liền bị một tên Huyết Kỵ binh khác dùng dao găm cạo vẩy, sau đó dùng khoan sắt xuyên qua để ở một bên. Huyết kỵ binh phụ trách việc nướng cá cẩn thận rút muối ăn quý giá từ trong túi ra, cẩn thận vẩy một chút lên trên con cá đang bốc dầu xì xèo. Hành quân ở nơi hoang dã, muối là một loại xa xỉ phẩm bất buộc phải tính toán tiêu hao.

Mùi thơm của cá nướng nhanh chóng bay ra, Lý Nhân không nhịn được hấp dẫn ngừng bắt cá, muốn chạy lên bờ cướp cá nướng, chân lại không biết dẫm lên cái gì. Lý Nhân đau đến há miệng, nhắc chân lên phát hiện bị cắt một miếng. Hắn tức giận ngồi xuống mồm đá đó, sờ đến lại là một khối kim loại màu đen to bằng nắm tay đứa trẻ con. Đặt dưới ánh nắng mặt trời nhìn kỹ, khối kim loại màu đen phát ra một màu kim loại sáng bóng dày dặn.

- Sư phụ, đây là cái gì?

Lý Nhân đem khối kim loại lên bờ đưa cho Đạt Khê Trường Nho.

Đạt Khê Trường Nho nhận lấy xem, thần nhiên nói:

- Là thép thiên thạch, vận may của con không tệ, khối nhỏ này tan ra, đúc trong hoành đao sẽ làm cho hoành đao vững chắc hơn, càng thêm sắc bén.

Ông ta nhìn biểu hiện của Lý Nhân có chút hoài nghi, cho nên rút một thanh dao găm từ trong người ra, chém mạnh xuống khối thép thiên thạch kia, một tiếng giòn vang, trên khối thép thiên thạch tuôn ra một vành lửa.

Đưa dao găm cho Lý Nhân, Đạt Khê Trường Nho nói:

- Đừng cho rằng đây là vật có thể thấy bất cứ đâu, sự quý báu của thép thiên thạch con không tưởng tượng được đâu. Cái khối ta tìm được ở hồ Thanh Ngưu lớn hơn khối này ít nhất trăm lần, nếu đem đi bán, ít nhất có thể bán ba nghìn quan. Nếu bán cho con cháu quý tộc một lòng muốn một thanh bảo đao, vạn quan cũng không thành vấn đề. Nếu trao đổi với người Đột Quyết có thể đổi được mấy trăm con ngựa thượng đẳng. Còn có một đồng cỏ lớn.

- Con không có nghìn quan, trò không có mấy trăm con ngựa, con cũng không có đồng cỏ nhưng khối thép thiên thạch đó là của con!

Lý Nhân nhìn chỗ mẻ sâu trên con dao găm nghiêm túc nói.

Đạt Khê Trường Nho trừng mắt nhìn hấn nói:

- Nếu ta đáp ứng con dùng khối thép thiên thạch kia đánh một thanh trường đao cho con, thì sẽ không nuốt lời. Những lời Đạt Khê Trường Nho đã nói, trước giờ không bao giờ đổi ý. Chỉ là hồ Thanh Ngưu rất lớn, cũng rất sâu, hơn nữa người Khiết Đan sống bên bờ hồ Thanh Ngưu, ta không chắc có thể tìm thấy khối thép thiên thạch đó hay không. Người Khiết Đan hiểu hồ Thanh Ngưu rất rõ, bọn họ cũng hiểu rất rõ giá trị của thép thiên thạch, cho nên khối thép thiên thạch đó không chắc là vẫn còn.

Ông ta dừng lại một chút nói tiếp:

- Quan trọng chính là ta quên mất đã để khối thép thiên thạch đó ở chỗ nào rồi.

Lý Nhân thở dài nói:

- Con đã xem Đại thoại Tây du rồi, sao lại quên mất sự phụ của Ngô Không là tên có thể lừa dối nhất chứ!

Không để ý đến lời nói xằng bậy của Lý Nhân, Đạt Khê Trường Nho nói:

- Kỳ thực dùng dao kiểu gì không quan trọng, nếu tay con trời gà không chặt, cho dù ta cho trò bảo đao sắc bén nhất thiên hạ con có thể đánh thắng ta sao? Giống đứa trẻ ba tuổi cầm một thanh hoành đao cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của một gã thanh niên trai tráng, con không cần quá coi trọng ngoại vật như vậy. Nếu đao pháp của trò đủ mạnh, còn có thể quan tâm con dùng đao gì sao?

Lý Nhân gật đầu nói:

- Có lý, chỉ cần tu luyện đạt đến cảnh giới nhất định, bất luận cầm đao gì trong tay đều là bảo đao.

Đạt Khê Trường Nho tán thưởng nhìn hấn một cái nói:

- Rất tốt, đi ăn cơm thôi, ăn xong cũng nên dạy con một chút công pháp cơ bản dùng đao.

Lý Nhân cúi đầu nhìn tay mình, không đến hai mươi ngày, tay của hấn đã mọc lên lông, hấn có thể cảm thấy tay của mình càng thêm ổn định. Đặc biệt hơn là... lúc hấn dùng cây gậy gỗ đâm cá, lần đầu tiên hấn cảm thấy chỗ tốt của việc hàng ngày khổ luyện rút đao, muốn trở thành một đao khách nổi tiếng, trước hết phải luyện được hai tay vững như bàn thạch.

Chân bị cắt rách của Lý Nhân vẫn đang đau, hấn kéo đao làm quái tượng bước đi, đột nhiên thấy bóng dáng kỳ lạ của mình dưới ánh mặt trời, Lý Nhân bất giác ngừng người.

Phó Hồng Tuyết cũng đi đường như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Hiếu Kỳ Cũng Có Giá Của Nó

Người trong thảo nguyên là tộc người rất kỳ quái, nếu người một mình tới một bộ lạc, không ai sẽ bởi vì người nghèo rớt mùng tơi mà khinh thường người, bọn họ sẽ nhiệt tình khoản đãi người, cho người thịt ăn, cho người uống rượu, nếu rất may mắn mà nói..., còn có cô gái xinh đẹp đến chui vào lều trại của người. Bọn họ tươi cười có thể ảnh hưởng lòng người, làm cho người ta cảm thấy thế gian này còn có người thuần túy thân thiện như thế mà không nguyện rời khỏi.

Cũng là là bọn họ, sau khi cầm lấy loan đao nhảy lên lưng ngựa sẽ biến thành cường đạo lãnh khốc nhất thế gian này. Thời điểm bọn họ xông vào nhà người sẽ không bởi vì lão nhân và đứa nhỏ gào khóc mà bỏ xuống đồ đao, sẽ không bởi vì nhà của người chỉ có bốn bức tường liền buồng tha không đoạt lấy, chẳng sợ trong nhà người chỉ có nồi sắt hổng. Bọn họ qua một thôn tàn sát một thôn sẽ không lưu lại một người sống, bọn họ đoạt một thành đốt một thành sẽ không lưu lại một căn phòng.

Tổng kết một chút chính là, người có thể đến nhà của hấn làm khách, nhưng ngàn vạn lần không cần mời hấn đến nhà người.

Đạt Khê Trường Nho sẽ không mang theo Huyết kỳ lộ liễu chạy trên địa bàn người Khiết Đan, nói vậy cho dù là người trong thảo nguyên hiếu khách, cũng sẽ không keo kiệt để cho một mũi tên lông vũ hoặc loan đao tiếp đón hấn. Ngừng lại ở một đình liễu không biết tên, Đạt Khê Trường Nho phân công binh lính cắm trại. Toà núi nhỏ này tuy rằng không cao, nhưng thoạt nhìn có chút hùng vĩ đồ sộ.

Từ quận Ngự Dương xuất phát đến đây một vòng lớn, không có người Khiết Đan. Đạt Khê Trường Nho là sợ gặp phải những phiền toái không cần

thiết, cho nên bọn họ trực tiếp đến hồ Thanh Ngưu rồi đi rất xa. Lựa chọn ở trong này cắm trại, là bởi vì nơi này là nơi người Khiết Đan không chế địa vực giao giới, tranh chấp hai bên rất ít tiếp cận nơi này. Huyết kỵ ở trong này hạ trại rất khó bị phát hiện, cho dù là bị phát hiện, bất kể là người Tập hay là người Khiết Đan cũng sẽ không chủ động lại đây trêu chọc bọn hắn.

Bởi vì phải ở chỗ này lâu dài, cho nên Huyết kỵ binh bọn họ bắt đầu kiến tạo doanh trại. Ngọn núi ẩn núp hơn một trăm danh Huyết kỵ giỏi về ẩn núp hoàn toàn không là vấn đề, thật giống như dùng mười tấn than đá to giấu một trăm con kiến không có gì khác nhau. Dưới chân núi có nước, trên núi có rừng, vô luận như thế nào xem ra đây là một nơi ẩn cư tốt.

Lý Nhân ngồi ở trên tảng đá nhìn Huyết kỵ binh bận rộn làm việc, nhưng hắn chẳng muốn đi hỗ trợ, không phải là bởi vì hắn lười, mà là bởi vì hắn rất mệt. Mỗi ngày số lần rút đao đã lên tới hai ngàn rồi. Lý Nhân không biết ở lại chỗ này một năm hay nửa năm, không phải là mỗi ngày mình đều giống như tên cóc - cầm hoành đao không ngừng rút ra cắm - nhập. Bốn chữ rút ra cắm - nhập này không nhất định đại biểu cho cao trào dục vọng khoái cảm mà đại biểu cho sự buồn tẻ chán nản và thông khổ mệt mỏi.

Hoàn thành hai ngàn lần rút đao, Lý Nhân dù không như lúc ban đầu nửa chết nửa sống cũng tuyệt đối sẽ không ăn như long tinh hổ mãnh. Cho dù là làm cái loại chuyện gì gì đó, rút ra cắm - vào suốt một ngày một đêm cũng không bắn được sẽ không thấy thoải mái. Mỗi lần luyện tập xong, cánh tay Lý Nhân sẽ thay đổi thô hơn rất nhiều, sờ tới sờ lui vẫn là thô ráp. Trong cánh tay không có hải miên thể, hơn nữa đồ vật kia giữ lâu dài cũng không tốt. Gần một tháng luyện tập không gián đoạn, khiến hai đầu cơ bắp Lý Nhân cùng các cơ bắp đều trở nên rất mạnh.

Nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay, Lý Nhân nhìn bóng dáng Huyết kỵ bận rộn nổi hứng làm thơ:

- Núi không cao, có cây là được, nước không sâu, có cá là được, nữ không đẹp, có động là được...

- Cổ tay cảm giác thế nào, còn có thể hoạt động không?

Đạt Khê Trường Nho đi tới hỏi.

Lý Nhân nói:

- Còn tốt, tôi thiếu còn có thể giúp đỡ tiểu - kê - kê đi tiểu, không ngại con thử cho ngài xem xem?

Đạt Khê Trường Nho đã quen với kiểu vô sỉ và vô lại của tiểu tử này, y từ trên mặt đất nhặt lên một cây côn gỗ đặt ở trên tảng đá, nói với Lý Nhân:

- Chém gãy nó.

Tuy Lý Nhân không biết mục đích Đạt Khê Trường Nho là gì, nhưng hắn khẳng định là huấn luyện đầu tiên bắt đầu. Hắn từ trên tảng đá nhảy xuống, giống như nước chảy mây bay lưu loát sinh động rút hoành đao ra, động tác chưa có một tia tỷ vết nào, vung đao chém, vang lên một tiếng, hoành đao chém vào côn gỗ cũng chém vào trên tảng đá tóe lên một mảnh đốm lửa. Cây côn gỗ bay lên hai hướng, trên tảng đá để lại một đạo dấu ấn màu trắng.

Đạt Khê Trường Nho nhặt hai đoạn cây côn gỗ bị chặt đứt lên, để cùng một chỗ đối lập một chút nói:

- Nhân lực coi như không tệ, cũng khá tương đương.

Lý Nhân ngượng ngùng cười cười nói:

- Thiên phú...

Đạt Khê Trường Nho không khen ngợi hắn tiếp, mà lại nhặt từ trên mặt đất lên một cây côn gỗ đặt ở trên tảng đá, sau đó rút đao chém mạnh mẽ! Sau khi ánh đao hiện lên, cây côn gỗ trên tảng đá lại không chút nhúc nhích. Lý Nhân tò mò xông qua, cầm lấy cây côn gỗ nhìn nhìn, múa múa. Cây côn gỗ bị chém đứt từ ở giữa, dài ngắn giống nhau, không hơn không kém. Trên tảng đá không để lại một chút xiu vết tích nào, nhảy mất Lý Nhân trọn to hai mắt.

Đạt Khê Trường Nho nhìn Lý Nhân trọn mắt há hốc mồm, nói:

- Đừng nói với ta thiên phú chút chớ gì đó, ta chưa bao giờ tin tưởng có loại chuyện này. Rút đao như con vậy ta đã luyện hai năm, mỗi ngày chém đứt mấy ngàn cây côn gỗ ta luyện ba năm. Nếu con có thể ở trong vòng hai năm làm được như ta vậy, ta lập tức thừa nhận con là thiên tài. Nếu con cho rằng chuyện đơn giản như vậy cũng đã thần kỳ, như vậy con đừng có dùng đao nữa.

Sau khi nói xong, Đạt Khê Trường Nho xoay người rời khỏi.

Lý Nhân nhìn cây côn gỗ trong tay thật lâu không nói, cũng không biết hắn đã trầm mặc bao lâu, thờ dài một hồi, ánh mắt thiếu niên hơi hơi nheo lại, ở trong lòng tự nói với mình, hoá ra thế giới thật sự rất lớn.

Hắn cúi xuống tìm mấy chục cây côn gỗ khá thẳng dưới đất, không đặt ở trên tảng đá, mà là đặt cây côn gỗ vừa dọn xong trên một khối đất sạch sẽ. Sờ đi làm như vậy, hắn là không nỡ phá hỏng thanh đao. Hắn ngồi dưới đất, nhìn mấy chục cây côn gỗ trước mặt, sau đó thật sâu hít vào một hơi.

Rút đao, chém rụng.

Tốc độ dựng doanh trại của Huyết kỵ binh rất nhanh, chỉ dùng hai mươi mấy ngày sẽ đem công trình cơ bản kiến tạo đầy đủ hết. Bao gồm một vòng hàng rào, chuồng, một loạt phòng ở, còn có một tòa vọng tháp giấu ở trong rừng rậm, phòng bếp, phòng tắm, đương nhiên còn có nhà vệ sinh. Hai mươi

mấy ngày này, Lý Nhân căn bản cũng không có quá lưu ý tiến độ của doanh trại, hần căn bản cũng không có thời gian liếc mắt nhìn bên kia.

Sáng sớm thức dậy, tranh thủ khí lực tay tràn đầy hần sẽ luyện tập cung tiễn một canh giờ. Còn lại thời gian trừ ăn cơm đi nhà xí và ngủ ra, bình thường hần sẽ luyện tập với cây côn gỗ. Hai mươi mấy ngày này, nếu Lý Nhân chém đứt cây côn gỗ làm thành chiếc đũa, có thể chia Huyết kỵ binh mỗi người một ngàn đôi. Đây là một loại hành động rất lãng phí, cho nên Đạt Khê Trường Nho để cho Lý Nhân có thể chọn gỗ thô để chém, chém đứt mảnh gỗ còn có thể nhóm lửa nấu cơm.

Rốt cục đã dựng xong một doanh trại xinh đẹp và thực dụng. Lúc thức dậy, Lý Nhân rốt cục cũng chém ra một đôi mộc côn dài ngắn giống nhau. Hần không hưng phấn, cũng không chạy đi tìm Đạt Khê Trường Nho để khoe. Hơn một tháng chém mộc côn dài ngắn, dựa theo xác suất mà nói cũng không coi là kỳ tích.

Nhất là lúc mới bắt đầu, khi Lý Nhân chém mỗi một đao, đều lưu lại trên mặt đất một đao dấu vết, mỗi ngày trôi qua, Lý Nhân thu hoạch lớn nhất không phải là chém ra một đôi cây côn gỗ bằng nhau, mà là dấu vết trên mặt đất đã càng ngày càng nông. Nói vậy chưa là cái gì, nhưng thật sự làm được điều đó là một việc phi thường khó khăn. Độ mạnh yếu khi xuất đao rất khó khống chế đến hoàn mỹ như vậy, nhẹ một chút, không có chém tới cây côn gỗ đã thu đao, chính là chém không đứt cây côn gỗ. Mạnh mà nói, sẽ lưu lại trên mặt đất dấu vết.

Thống khổ không chỉ là cánh tay, còn có mắt.

Cả ngày nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm cây côn gỗ, ánh mắt Lý Nhân khô khốc đau buốt. Mỗi khi ánh mắt không thấy rõ đồ vật này, hần sẽ dừng lại dùng tuyệt động trên núi thoa một lần. Như vậy có thể khiến cho ánh mắt dễ chịu một ít, cũng có thể khiến cho hần trở nên tỉnh táo một ít.

Chém đứt toàn bộ cây côn gỗ trước mặt, thần kinh kéo căng của Lý Nhân buông lỏng, phun ra một ngụm trọc khí.

Độc Cô Nhuệ Chí đến bên cạnh hần ngồi xuống, đưa cho Lý Nhân một túi nước:

- An Chi, ngươi có thể nói cho ta biết, vì sao ngươi luyện công liều mạng như vậy?

- Liều mạng?

Lý Nhân uống một hớp nước lớn, lau khôe miệng nói:

- Ta không cảm thấy đây là đang liều mạng.

Độc Cô Nhuệ Chí lại nói:

- Luyện khổ như vậy, vì cái gì?

Lý Nhân cười cười, dang rộng tứ chi ngả người nằm trên mặt đất:

- Có lẽ là vì nghĩ cách để bản thân càng thêm kiên định sống sót? Bất kể như thế nào, thực lực của bản thân phải lớn hơn, khả năng người khác có thể phạm tội của ta liền nhỏ một chút. Trên thế giới này giữa người và người khác nhau không nhiều lắm, ngoại trừ chỗ đi tiểu không giống còn có chính là ý nghĩ. Ý nghĩ của ta rất đơn giản, chính là không muốn chết ở trong tay người khác.

Độc Cô Nhuệ Chí nhìn Lý Nhân buồn bực:

- Ngươi còn nhỏ như vậy một, sao có nhiều cảm thán như thế? Nghe khẩu khí của ngươi, dường như ngươi có rất nhiều kẻ thù. Hơn nữa dường như còn rất mạnh?

Lý Nhân thần nhiên cười nói:

- Rất mạnh. Vì bảo đảm ta không chết, Thiết Phù Đồ mấy năm nay đã bị chết ba mươi mấy huynh đệ. Vì không chết, cũng vì cố gắng để những người này chết ít đi, ta cũng không thể để mình sống một cách vô tri vô giác nữa, ta phải trở nên mạnh hơn, mới có thể báo thù các huynh đệ đã chết. Trên người Tiểu Điều ca có bảy vết sẹo sâu thấy xương, ta chính là muốn thay hần đòi lại một câu trả lời đấy.

Độc Cô Nhuệ Chí tò mò hỏi:

- Thân phận ngươi là gì? Vì sao có nhiều người muốn giết ngươi như vậy? Vì sao Thiết Phù Đồ phải bảo vệ ngươi?

Lý Nhân nhìn bầu trời xuyên qua khoảng không lá cây, sau đó thần nhiên cười cười:

- Ta là một người bình thường, nhưng có rất nhiều người cố tình cho là ta không bình thường.

Hần chợt ngồi xuống, sau đó đứng dậy tìm kiếm cây côn gỗ có thể chém:

- Nếu huynh thật sự muốn biết ta có cái gì bất đồng, có thể đi hỏi sư phụ ta.

Độc Cô Nhuệ Chí đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên mông:

- Nhất định phải đi hỏi một chút, bằng không ta ngủ không yên.

Lý Nhân nhặt một cây côn gỗ thả trên mặt đất, sau đó tiếp tục động tác máy móc mà buồn tẻ. Rút đao, đâm chém, thu đao, lại rút đao, lại đâm chém.

Nhặt lại côn gỗ một lần nữa, Lý Nhân ngẩng đầu nhìn xa xa bóng lưng Độc Cô Nhuệ Chỉ dần dần biến mất, áy náy cười cười.

- Thật có lỗi... Không phải ta cố tình làm huynh hiểu kỳ, chỉ có điều... nếu huynh biết lời tiên đoán chân long chuyển thế chó má gì đó, Đạt Khê Trường Nho cũng chỉ có thể cho huynh gia nhập hàng ngũ liều chết bảo hộ của ta. Rất xin lỗi... giờ ta vẫn còn cần người đến bảo hộ.

Tầm mắt Lý Nhân hơi nhòa đi, nhưng rất nhanh liền sáng lên.

Hắn hít thật sâu, chậm rãi thở ra.

Cho nên, nhất định phải mau chóng trở nên càng mạnh hơn, như vậy mới sẽ không liên lụy càng nhiều người nữa.

Trong tương lai không xa, ta nhất định có thể dựa vào lực lượng của chính mình bảo vệ mình, bảo vệ mọi người.

Sắc mặt của hắn rất bình thản, nhưng lại vô cùng kiên nghị.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Người Đã Dạy Cho Ta Vô Sĩ

Đạt Khê Trường Nho đi đến bên cạnh con hắc mã của Lý Nhân cẩn thận đánh giá, càng cảm thấy tò mò đối với con hắc mã nhìn không có vẻ gì đặc biệt này. Con hắc mã này nhìn vẻ bề ngoài không thể so với những con tuần mã cao lớn hùng tráng khác, lấy thuật xem tướng ngựa cũng nhìn không ra có chỗ thần quái. Cũng không biết vì sao, những chiến mã kia của Huyết kỵ binh ở trước mặt hắc mã, luôn tỏ ra rất lo lắng, bất kể là lúc ăn cỏ hay uống nước, thời điểm hắc mã đi qua những chiến mã khác đều tự động cúi đầu tránh ra.

Đạt Khê Trường Nho không nhìn ra điểm gì, nghi vấn của y Lý Nhân cũng không cách nào cho y đáp án. Lý Nhân chỉ biết con ngựa này là Trương Trọng Kiên đặc biệt viễn hành sâu trong thảo nguyên, sau đó từ mấy chục con ngựa khỏe mạnh trọn mua tặng cho Lý Nhân. Đạt Khê Trường Nho cười ngựa nhiều năm như vậy, tự nhận vẫn là hiểu vài phần thuật xem tướng ngựa. Cho nên thời điểm mỗi lần nhìn thấy hắc mã, y đều không kìm nổi hỏi, chẳng lẽ Trương Trọng Kiên xem tướng ngựa giỏi hơn so với chính mình rất rất nhiều? Lý Nhân không biết, là vì Trương Trọng Kiên không nói cho hắn biết, con hắc mã nhìn không xuất chúng này đúng là chọn ra từ trong mấy chục con ngựa khỏe mạnh, nhưng đó là từ trong mấy chục con ngựa quý giá có tiếng trong chuồng ngựa của Đột Quyết Vương tộc lựa chọn ra được. Đương nhiên, Trương Trọng Kiên cũng không phải là mua được, mà là trộm được.

Vỗ vỗ cái cổ của hắc mã, Đạt Khê Trường Nho đi tới chỗ Lý Nhân luyện đao.

Thiếu niên kỳ quái, ngựa kỳ quái.

Lý Nhân luyện tập bổ chém một cơn đã hơn năm tháng, Đạt Khê Trường Nho cũng không hỏi Lý Nhân có lĩnh hội được gì, bởi vì y biết loại luyện tập kỹ năng cơ bản này không có chỗ má gì là bí quyết cao thâm khó lường, chỉ cần là nghị lực.

Thiếu niên đưa lưng về phía y, không ngừng vung đao chém xuống

Đạt Khê Trường Nho đi qua, muốn vỗ vỗ bả vai của thiếu niên nói dục tốc tắc bất đạt, đừng nóng vội. Nhưng miệng của y sau khi mở ra, liền bắt đầu không bị khống chế từ từ mở lớn. Sau đó kinh ngạc đến trong miệng của y có thể nhét vừa một quả trứng gà, ánh mắt của y tròn trũng giống một cặp ngư dân (ngư dân = trứng trâu?).

Lý Nhân đứng trước một hòn đá bằng phẳng, trên tảng đá để hai ba mươi cây côn gỗ nhỏ xếp cẩn thận. Lý Nhân chém từng đao từng đao xuống, côn gỗ sau khi bị chém ra nhẹ nhàng nảy qua một bên. Rất hiển nhiên, Lý Nhân vẫn không thể làm được cảnh giới như Đạt Khê Trường Nho một đao rơi xuống côn gỗ bị chém ra không bị chấn động. Nhưng khiến Đạt Khê Trường Nho rung động đến tận đỉnh chính là, Lý Nhân xuất đao cực nhanh, mỗi một đao ngoại trừ tiếng gió phá không liên không còn thanh âm khác nữa!

Mỗi một đao, đều không chém vào tảng đá!

Hơn năm tháng này, Đạt Khê Trường Nho đi xa vài lần, cũng không chú ý Lý Nhân luyện đao, hắn tuy rằng từng đã kích thiếu niên kia, nhưng y biết rõ thiếu niên kia đối với đao thuật mà nói vẫn có thiên phú nhất định, hơn nữa hắn có nghị lực, có nghị lực lớn, cho nên Đạt Khê Trường Nho không cần phải đi đốc thúc hắn. Nhưng Đạt Khê Trường Nho lại không bao giờ cho rằng, thiếu niên kia có thể trong thời gian chưa tới nửa năm đạt tới trình độ như vậy!

Đao đao như lạc hồng, mỗi một đao chém xuống đều như một đường thẳng tắp, nửa đường không có một điểm lệch nào.

Thiếu niên hai tay cầm đao, từng đao từng đao nhanh như gió chém xuống. Cây côn gỗ này tách ra, có đôi khi lại đung vào côn gỗ bên cạnh bắn đi, nhưng đao của Lý Nhân cũng lập tức làm ra điều chỉnh, theo côn gỗ kia nảy ra mà thay đổi phương hướng. Bỏ chém như thế độ khó càng lớn, phân biệt giống như bắn bia, khác biệt giữa bia di động và bia cố định.

Đạt Khê Trường Nho chậm rãi ngậm miệng lại, sau đó trên khuôn mặt y dần dần hiện lên nụ cười rạo rực. Hơn năm tháng trước y nói với Lý Nhân, trên đời này không có thiên tài cúrt chó gì. Nhưng hiện tại Đạt Khê Trường Nho không thể không thừa nhận, Lý Nhân chính là loại thiên tài cúrt chó kia, con mẹ nó còn là đồng cúrt chó cực lớn thom ngào ngạt nóng hổi!

- Ta nghĩ, ta nên dạy con một ít thứ hữu dụng hơn nữa.

Y nâng tay lên nhẹ nhàng vỗ lên bả vai còn hơi về non nớt của Lý Nhân:

- Vì sư không thể không thừa nhận, An Chi... con quả thực là một thiên tài.

Lý Nhân xoay người, hiện ra một nụ cười rạng ngời ông mặt trời:

- Sư phụ từng nói, thế gian này không cái gì thiên tài, những lời này là đúng, nếu không cố gắng mà nói..., thiên tài cũng sẽ biến thành cúrt chó.

Đạt Khê Trường Nho nở nụ cười, y chấp tay đứng bên cạnh Lý Nhân. Hai người một lớn một nhỏ song song đứng trên sườn núi nhìn xuống chân núi, bị ánh mặt trời kéo ra hai đạo bóng dáng một dài một ngắn, thoạt nhìn không ngờ giống nhau đến thế. Lá cây bị gió thổi động, mái tóc dài của hai người cũng nhẹ nhàng phe phẩy theo gió. Trên đá những cây côn gỗ gãy bị gió thổi lăn xuống dưới, còn có một cây vừa vụn lúc bị gió thổi đập vào trên hoành đao dựng đứng bên cạnh, phát ra một tiếng thanh thủy rên rĩ vui sướng.

- Sư phụ, ngài gần đây lại đi ra ngoài sao?

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ xuôi theo triền núi quay về, xa xa trong doanh trại đã bốc lên khói bếp.

- Ủ, đi vài chuyến Hồ Thanh Ngưu, thử tìm kiếm khối văn thạch chìm vào đáy hồ kia.

- Tìm thấy rồi chưa ạ?

- Chưa thấy

Đạt Khê Trường Nho nhìn vào ánh mắt thất vọng nhàn nhạt của Lý Nhân, cười an ủi nói:

- Yên tâm đi, trước khi rời đi ta nhất định tặng cho con một thanh trực đao thiên hạ độc nhất vô nhị.

Lý Nhân nhìn Đạt Khê Trường Nho nghiêm túc nói:

- Thời tiết lạnh rồi.

Đạt Khê Trường Nho không hiểu Lý Nhân muốn biểu đạt cái gì, y chỉ là theo bản năng gật đầu nói:

- Đúng vậy, tuyết lại sắp rơi rồi.

Lý Nhân nói:

- Con nhớ sư phụ từng nói, từ nơi này đến Hồ Thanh Ngưu phải hơn hai trăm dặm, vừa đi vừa về năm trăm dặm. Sư phụ, ngài trong vòng nửa năm đi năm lần. Con nhớ được sư phụ từng nói, Hồ Thanh Ngưu nước hồ lạnh buốt tận xương, cho dù là ngày mùa hè cũng sẽ tan ra khí lạnh. Nửa năm, ngài đã năm lần xuống cái hồ kia rồi.

Hắn nghiêm túc nói:

- Thời tiết lạnh, không cần đi nữa.

Trong lòng Đạt Khê Trường Nho ấm áp, y vui mừng cười cười, lần đầu tiên, gờ tay yêu chiều vuốt mái tóc của Lý Nhân, vò rối một đầu tóc dài đến con gái phải đổ kị kia. Y hoài niệm cười rộ lên, thanh âm càng lúc càng lớn, càng lúc càng vui sướng. Từ sau khi rời khỏi Hoàng Hóa, lần đầu tiên y cười thư sướng như thế. Cảm giác lần đầu tiên, vẻ lo lắng trong lòng được một thước ánh dương lặng yên xé mở. Đây là một loại cảm giác rất thoải mái, thoải mái đến làm cho người muốn hét thật to.

- Bất kể là con đang vuốt mông ngựa, hay là thật tâm, ta rất cao hứng!

Đạt Khê Trường Nho tươi cười rạng rỡ nói:

- Đợi sang năm sau khi mùa xuân ấm áp, ta mang theo con cùng đi hồ Thanh Ngưu. Trương Trọng Kiên nói qua, con là một tiểu gia hỏa vận khí rất tốt. Nói không chừng, ta tìm không thấy, con sẽ tìm thấy.

- Như vậy... trước khi mùa xuân ấm áp sang năm đến, ngài tính dạy con cái gì?

Lý Nhân mỉm cười hỏi

Đạt Khê Trường Nho ngẫm nghĩ một chút nói:

- Vẫn là kiến thức cơ bản, hiện giờ tay con đã có chút ổn định, lực độ xuất đao cũng nắm giữ được miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Nhưng còn không đủ, xa không đủ. An Chi... không thể phủ nhận tiến bộ của con rất nhanh, nhưng con nhớ kỹ một điểm, tuyệt đối không thể kiêu ngạo. Một khi trong lòng xuất hiện loại cảm xúc này, con cách sa ngã cũng không xa nữa.

Lý Nhân gật gù đầu nói:

- Con biết, khiêm tốn khiến con người tiến bộ, kiêu ngạo làm con người lạc hậu.

Hắn nghiêm túc nói:

- Khiêm tốn, cứ người đều có thể tiến bộ, huống chi là con?

Đạt Khê Trường Nho không nghe ra lời nhàm chán của hắn, vừa đi vừa nói:

- Ngày mai bắt đầu thu thập các đồ vật nhỏ như hạt thông, hạt phi, con luyện công sẽ dùng tới

Lý Nhân ừ một tiếng hỏi:

- Vì sao lại phải là những thứ kia? Những đồ vật như hòn đá nhỏ không được sao?

- Không được!

- Sur phụ, cho con một lý do được không?

Lý Nhân rất không lễ phép hỏi

Đạt Khê Trường Nho nghiêm trang nói:

- An Chi, vài thứ kia không chỉ để con chém, còn có thể ăn. Con đi thu thập, ta có thể một bên vừa ăn một bên vừa dạy con.

Lý Nhân ở trong tay áo lạng lẽ dơ ngón giữa:

- Minh biết ngay sẽ như thế mà.

Ăn cơm tối xong, Lý Nhân sau khi chờ cho thực phẩm trong dạ dày tiêu hóa gần xong lại lần nữa đi ra ngoài, chạy chậm mấy vòng trong trời gió bắc giá rét, sau đó dựa theo bộ quyền pháp Trương Trọng Kiên dạy hắn đánh vài lần, sau khi đợi thân thể nóng lên, hắn vội bỏ quần áo, bắt đầu dùng nước lạnh tắm rửa. Ban đêm gió lạnh như thế, gió thổi tê lưng như đao cắt trên thân thể hắn, lần nữa gọi nước lạnh lên, có thể tưởng tượng được cái loại cảm giác lạnh thấu xương này. Nhưng Lý Nhân chỉ là bắt đầu run rẩy trong chốc lát sau liền khôi phục bình tĩnh, nửa năm này hắn luôn luôn làm như vậy, hiện giờ đã trở thành thói quen. Nhiệt độ dần dần giảm xuống, thân thể hắn cũng dần dần thích ứng nhiệt độ.

Nước ở trên người của hắn bắt đầu kết băng, sợi băng li ti đâm vào thịt có chút đau nhức.

Lý Nhân một mặt tắm rửa, một mặt căng cổ họng gào thét:

- Ta là một con sói đến từ phương bắc... Đi lại ở nơi hoang dã không người... Em gái em đừng cảm tiến về phía trước, đừng quay đầu nha! Đến chết vẫn muốn yêu, không lâm ly bi đát không sang khoái... Ta là một con chim nhỏ nhỏ nhỏ, nếu muốn bay... Thì nhất định có thể bay cao.

Sau khi rất không là mình tự ngược đãi, Lý Nhân trùm quần áo lên quay trở lại trong phòng của mình. Chậu than trong phòng đã bỏ thêm than mới, Lý Nhân biết nhất định là Triều Cầu Ca hoặc là Thiết Lão Lang đã tới. Chắc chắn không thể là Độc Cô Nhuệ Chí, người kia mỗi lần tới đều cầm theo một đồng thảo dược, không bao giờ nhớ phải chiếu cố “cậu bé” này cả.

Ở trên lửa than gác lên ấm sắt nhỏ, Lý Nhân đợi cho nước sôi, trong đầu không thể đè nén hồi tưởng lại lão ni cô trước lúc chết kia, nhớ đến cái ngày các huynh trưởng của Thiết Phù Đồ chết thảm lúc giết đến thành Đại Hưng, nhớ đến lúc ở Giang Nam bị quân Tùy bao vây huyết chiến, nhớ tới thân thể huyết nhục mơ hồ của Trần Tước Nhi kia, nhớ tới Đại Hùng ca vì yêm hộ Trần Tước Nhi mà bị bắn thành con nhím.

Hắn hận lão ni cô đáng chết nhưng lại sớm đã chết kia, nhưng lại không thể không cảm kích bà ấy.

Không có bà ta, mình sẽ không từ lúc chưa biết nói liền nhiều lần bị đuổi giết. Không có bà ta, chính mình có lẽ đã sớm chết công ở trên tuyết rồi.

Là nên hận, hay là nên cảm ơn?

Ánh mắt Lý Nhân rất trong suốt, bởi vì hắn biết muốn làm cái gì.

Đang trong lúc xuất thần suy nghĩ, cửa phòng bị đẩy ra. Mang theo một trận gió, Độc Cô Nhuệ Chí ôm một đồng đồ lộn xộn chui vào.

- Nước sôi rồi hả?

Độc Cô Nhuệ Chí run lên cầm cập

- Nước sôi rồi, nhưng chỉ còn một bánh trà rất nhỏ.

Độc Cô Nhuệ Chí không để ý nói:

- Đó là chuyện của ngươi, ta nói rồi, muốn ta dạy ngươi dùng độc không vấn đề, nhưng việc bưng trà rót nước này là ngươi nhất định phải làm. Tuy rằng ta không có ý định thu tên lười như quý ngươi làm đồ đệ, nhưng dù thế nào lúc ngươi muốn học thì cũng phải tỏ ra vài phần tôn kính chứ. Trà của ngươi hết rồi, có thể đi tìm sư phụ chính quy của ngươi lấy nha.

Đem đồ ở trong ngực bỏ xuống, Độc Cô Nhuệ Chí hỏi:

- Vẫn đủ để ta hôm nay uống chứ?

- Đủ

- Vậy hôm nay ta sẽ lại dạy ngươi một ngày, ngày mai không có trà, tuyệt đối không đến nữa.

- Rượu được không?

- Được! Ngươi có rượu?

Độc Cô Nhuệ Chí bày binh bày lộ xong hỏi:

- Sao ta không nhìn thấy?

Lý Nhân cười rất vui vẻ:

- Rượu chỉ có một túi, nhưng ta có rất nhiều rất nhiều nước, một túi rượu, pha chế một vạn cân nước, không thành vấn đề chứ?

Độc Cô Nhuệ Chí nhìn chăm chăm Lý Nhân hỏi:

- Vậy còn gọi là rượu à?

Lý Nhân hỏi lại:

- Nếu ngươi đem một giọt Chu Nhan Hồng tinh khiết nhỏ vào trong Nhục Lạc Thủy, vậy có còn là độc hay không?

- Dĩ nhiên là độc.

- Cho nên, ta đem một túi rượu đổ vào trong một vạn cân nước, nó vẫn là rượu.

Lý Nhân ngồi xuống, bởi vì không có dụng cụ pha trà chỉ có thể ngâm trà, hơn nữa hắn cũng không biết pha trà, đem trà ngâm được đưa cho Độc Cô Nhuệ Chí:

- Tiểu Độc ca, hôm nay học cái gì?

Độc Cô Nhuệ Chí thích ý uống một ngụm trà:

- Vẫn là Chu Nhan Hồng.

- Vì sao? Hôm qua huynh giảng chính là Chu Nhan Hồng mà.

Độc Cô Nhuệ Chí nghiêm túc hỏi:

- Chu Nhan Hồng có phải là độc không? khẳng định là độc, ta giảng một ngày, nó là độc, ta giảng một vạn ngày, nó chẳng lẽ lại không phải là độc nữa? Nhưng ta chỉ đáp ứng ngươi mỗi ngày đến dạy ngươi một ít tri thức về độc, khoong nói ngày ngày thay đổi đa dạng theo ý ngươi đúng không?

Lý Nhân thở dài nói:

- Vì sao ngươi vô si như vậy?

Độc Cô Nhuệ Chí:

- Ta dạy cho người dùng độc, vô si cũng là người dạy cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tình Huống Ngượng Ngịu.

Thuốc độc, hơn nữa là độc được giết người, điều cần nhất chính là phải vô sắc vô vị.

Cuối cùng, Lý Nhân đồng ý với Độc Cô Nhuệ Chí ngày mai đi săn một con rồng bay về hiệu kính y, Độc Cô Nhuệ Chí mới miễn cưỡng đáp ứng thán này nếu như không có trà cũng đi.

Độc Cô Nhuệ Chí nhỏ một giọt thuốc độc lên que gỗ, cẩn thận đưa cho Lý Nhân, nói:

- Đây là Chu Nhan Hồng, hôm qua ta đã nói với người, trên giang hồ hạ độc giết người, mười lần thì có đến sáu lần dùng loại độc được này. Trước khi ta tông quân, sư phụ từng nói cho ta biết, Chu Nhan Hồng là một loại độc được dễ phối hợp nhưng lại rất thực dụng, nhưng mà không thể phủ nhận nó vẫn chưa đến mức vô sắc vô vị.

Độc Cô Nhuệ Chí giải thích:

- Nó có màu hơi hồng hồng, tuy rằng rất nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn ra, cho nên mới gọi là Chu Nhan Hồng, thật sự rất giống với màu hồng trên gương mặt con gái lúc ngượng ngùng, còn nữa, nó cũng có mùi vị.

Lý Nhân đưa cây gỗ lên mũi ngửi, nhíu mày nói:

- Có một mùi thoai rất nhạt.

Độc Cô Nhuệ Chí nói:

- Đúng vậy, mặc dù sau khi hoà ra thì mùi càng nhạt hơn, người bình thường thì có thể giấu được, nhưng tuyệt đối không gạt được cao thủ dùng độc, thậm chí cũng không giấu nổi lang trung kinh nghiệm phong phú. Vì để bí ẩn, không để màu sắc mà mùi vị lộ ra, người trúng Chu Nhan Hồng sẽ không chết ngay lập tức. Chỉ cần trúng độc không vượt mốc một canh giờ, chỉ cần uống canh Thất thanh hoặc Tứ vị hoàn là có thể cứu sống được.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Chuyện gì có ưu điểm tất có khuyết điểm, nếu thật sự có thể đạt tới trình độ vô sắc vô vị nhạt như nước, thì đã không thể giết chết người.

- Nói láo.

Độc Cô Nhuệ Chí cá giận nói:

- Sao người có thể khinh thường việc dùng độc như vậy, khinh thường những người dùng độc trên thế gian này, vậy cũng khinh thường ta?

Y vô cùng cẩn thận đổ một giọt chất lỏng trong suốt từ trong một bình ngọc tinh xảo ra.

- Đây là độc được cao cấp nhất Yên Chi Hồng ta hao phí ba năm mới điều chế ra được, không có màu sắc, không có hương vị, giống hệt như nước.

Độc Cô Nhuệ Chí đưa cây gỗ có dính Yên Chi Hồng đưa cho Lý Nhân nói:

- Không tin người thử xem.

Lý Nhân trừng mắt nhìn y, nhận lấy đưa lên mũi ngửi thử, quả thật không ngửi ra được bất cứ mùi gì khác thường.

Độc Cô Nhuệ Chí kiêu ngạo nói:

- Yên Chi Hồng, mới thật sự là vô sắc vô vị mà độc tính vô cùng mãnh liệt, một giọt mà hoà ra có thể độc chết một trăm con ngựa.

- Ta không tin.

Lý Nhân bữu môi nói.

Một giọt nicotin tinh khiết cũng chỉ có thể độc chết một con bò mà thôi.

- Không tin người có thể pha một giọt Yên Chi Hồng này ra, sau đó cho ngựa ở trong chuồng uống thử xem.
- Huynh có thuốc giải không?
- Vẫn chưa điều chế ra.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Nếu như ta thật sự độc chết hết số ngựa trong chuồng, sự phụ của ta có thể nào chém ta thành vài mảnh hay không?

Độc Cô Nhuệ Chí lại nghiêm túc nghĩ một chút nói:

- Nhất định là không nhìn ra đoạn nào vào đoạn nào, ta đảm bảo sẽ thành một bãi bùn.
- Vô sắc vô vị, tại sao lại gọi là Yên Chi Hồng? Chu Nhan Hồng được gọi như vậy là vì nó có màu hơi hồng, nhưng Yên Chi Hồng này thì sao?

Lý Nhân hỏi:

Độc Cô Nhuệ Chí lườm hắn một cái nói:

- Người quân được sao?
- Ta gọi nó là Yên Chi Hồng, thì nó chính là tên Yên Chi Hồng, bởi vì nó dễ nghe có được không?

Lý Nhân ừ một tiếng:

- Được, dù sao thì cũng do huynh điều chế ra, cho dù là huynh gọi nó là rượu Ngũ Lương ta cũng không có ý kiến. Ta chỉ muốn biết sao huynh lại điều chế ra được?

Độc Cô Nhuệ Chí tự hào nói:

- Rất đơn giản, ta chỉ là cho thêm hai nguyên liệu vào Chu Nhan Hồng thôi.
- Chỉ thêm hai loại, mà huynh lại phải dùng đến ba năm?

Lý Nhân hừ một tiếng nói:

Độc Cô Nhuệ Chí trừng mắt nhìn Lý Nhân nói:

- Tuy chỉ thêm hai loại nguyên liệu, nhưng người có biết là ta phải dùng bao nhiêu loại nguyên liệu để thí nghiệm mới có thể đạt được kết quả như vậy không? Một nghìn ba trăm hai mươi bảy loại. Vì tìm được những nguyên liệu này, ta gần như đã thử tất cả những nguyên liệu một lần.

Lý Nhân kính nể hắn nói:

- Tiểu Độc ca, ta sai rồi.

Độc Cô Nhuệ Chí thở dài nói:

- Người dùng độc, cao thâm khó dò, sao người có thể nghĩ đơn giản như vậy. Cho dù dùng cả đời để nghiên cứu, những điều học được cũng chỉ là bề ngoài thôi. Cũng giống như những người luyện đao, thoát nhìn chỉ đơn giản là xuất đao, muốn chân chính nắm được cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. An Chi, số phận của người rất tốt, hơn nữa ta cũng biết người rất coi trọng, nhưng thái độ của người phải thay đổi, chỉ khi tôn trọng một thứ, mới có thể chân chính hiểu được thứ đó.

Y chỉ thanh đao sáng loáng mà Lý Nhân lau lúc nấu nước:

- Người không tôn trọng thanh đao, cũng không thể nào luyện ra đao pháp chân chính.

Lý Nhân gật đầu, hắn biết Độc Cô Nhuệ Chí cũng không phải cố ý làm ra vẻ huyền bí. Độc Cô Nhuệ Chí nói không sai, người không tôn trọng thì không thể nắm giữ được.

Độc Cô Nhuệ Chí nhìn Lý Nhân nói:

- Chế độc chỉ mà một mặt, hạ độc mới là điều quan trọng. Nếu người không thể học được thủ đoạn hạ độc mà không để lại dấu vết, vậy người căn bản không xứng nói là mình hiểu độc được. Độc được cơ bản ta đã nói rất nhiều với người rồi, từ hôm nay trở đi ta sẽ dạy người hạ độc như nào. Độc được có thể dùng vô sắc vô vị để so sánh, thủ đoạn hạ độc cũng có thể dùng bốn chữ để hình dung, chính là im hơi lặng tiếng.

Gió ở ngoài cửa sổ vẫn thổi giống tiếng kèn trận thê lương, thời đại này cũng không có thủy tinh, cửa sổ đóng rất chặt, cho nên không nhìn thấy hai người

dùng độc một chuyên tâm dạy một chuyên tâm học. Nhưng Huyết kỵ binh tuần tra mãi đến tận giờ sừu vẫn còn thấy ánh lửa truyền ra từ cửa sổ của căn phòng nhỏ kia. Đến tận khi qua giờ sừu, Độc Cô Nhuệ Chí thật sự không chịu được mới không thèm quan tâm đến việc Lý Nhân vẫn đang hứng chí như cũ, y đứng dậy nắm chặt quần áo, sau đó mở cửa chạy một mạch về phòng nhỏ của mình để ngủ.

Tỉnh đi tỉnh lại thì cũng chỉ còn hơn bốn tiếng liền đến giờ phải thức dậy, Lý Nhân sau khi dọn dẹp xong đồ vật của Độc Cô Nhuệ Chí mới cời hết quần áo, chui vào chăn bông lạnh băng rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Từ sau khi đến bên sông Nhực Lạc Thủy, mỗi ngày Lý Nhân cũng chỉ ngủ trong khoảng bốn năm canh giờ. Hắn thật sự giống như máy móc không biết mệt mỏi, tận dụng từng giây từng phút trong ngày. Luyện cung, luyện đạo, luyện hạ độc, thậm chí luyện cả việc trốn chạy.

Trong đám Huyết kỵ binh lạnh lùng ở đây hẳn là một quái vật, nếu như người bình thường nhìn thấy hẳn liệu mạng luyện công như vậy chỉ sợ sẽ cảm thấy hẳn là một súc sinh. Hắn thật sự giống như một động cơ máy vĩnh viễn, hai từ lười biếng không hề có trong từ điển của hắn. Độc Cô Nhuệ Chí hỏi Lý Nhân sao phải liều mạng luyện công như vậy, thực ra nguyên nhân cuối cùng cũng đơn giản chỉ là vì sau này không bị mất mạng. Người khác có lẽ không biết không hiểu rõ, nhưng Lý Nhân lại rất rõ ràng trong ba tiên đoán của lão ni cô kia thì tối thiểu có hai chuyện là thật.

Chuyện thứ nhất, lão ni cô kia nói, Đại Tuỳ chỉ được thái bình mười mấy năm. Lúc nói câu này thì là năm Khai Hoàng thứ hai mươi, bây giờ là cuối năm Đại Nghiệp thứ sáu, đã hơn mười năm. Đến Đại Nghiệp năm thứ chín, thiên hạ của triều Tuỳ đã vô cùng hỗn loạn. Các thế lực lớn nhỏ chống lại Đại Tuỳ đã trải rộng khắp nam bắc, từ lúc Khai Hoàng năm thứ hai mươi đến lúc Đại Tuỳ sụp đổ, thật sự cũng chỉ được mười mấy năm.

Chuyện thứ hai, lão ni cô kia nói thiên hạ Đại Tuỳ sẽ bị Vương triều Lý thị lấy được, đây là chuyện thật.

Còn về chuyện thứ ba, Lý Nhân cũng không thèm quan tâm. Tuy rằng kiếp trước đọc không ít tiểu thuyết xuyên việt, nhưng Lý Nhân xác định lịch sử chính là lịch sử, cho dù là bởi vì mình mà bị thay đổi một chút, nhưng lịch sử sẽ không bị thay đổi nhiều. Hắn từng gặp Lý Uyên, từng gặp Lý Kiến Thành, từng gặp Bình Dương công chúa hiệu lệnh lục lâm đạo phương bắc.

Chính bởi vì Lý Nhân biết thiên hạ sẽ đại loạn, cho nên hắn nhất định phải nhanh chóng học được những điều có thể bảo vệ chính mình. Thời gian của hắn cũng không còn nhiều nữa, hắn không còn thời gian để hoang phí. Còn về lời tiên đoán chân long chuyển thể chó má gì đó, hắn biết một khi truyền khắp thiên hạ, người muốn giết hắn sẽ nhiều như lá. Nhưng hắn biết đồng dao của Đào Lý Tử, bởi vì khúc đồng dao này mà thiên hạ không biết có bao nhiêu người họ Lý chết. Huống chi lời tiên đoán chân long chuyển thể kia lại còn điểm tên điểm họ nữa chứ? Sống sót là chuyện quan trọng nhất.

Ngủ bốn canh giờ, Lý Nhân theo thói quen tỉnh dậy. Hắn sau khi mặc quần áo và rửa mặt xong, cho đầy tiền vào trong bình rồi buộc chặt lên lưng, cũng đem cung đã điều chỉnh xong quảng lên lưng, sau khi kiểm tra đao xong, hắn cất bước ra khỏi phòng.

Ra khỏi cửa Lý Nhân hơi sừng sốt, lập tức hít vào một hơi.

Trong một đêm, không ngờ trước mắt toàn là một màu trắng.

Một trận tuyết rất lớn, khiến cho trời đất biến thành một màu trắng. Tuyết vẫn còn đang rơi, thật sự to giống như lông ngỗng vậy. Lý Nhân nhìn cảnh tuyết rơi xinh đẹp hùng vĩ, không kìm được lòng phát ra một tiếng cảm thán. Kiếp trước hắn chưa từng đến vùng đông bắc, chưa từng nhìn thấy phòng cảnh xinh đẹp hùng vĩ như vậy.

Cảnh tuyết tuy đẹp, nhưng cuối cùng vẫn phải đạp lên. Đã đồng ý với Độc Cô Nhuệ Chí việc có thịt phi long thì không thể nuốt lời, loại con vật này muốn bắt cũng không phải khó, nhưng cần phải gặp may.

Lý Nhân nói một tiếng với Huyết kỵ binh đang trực, sau đó chạy về hướng phía sau núi. Khí trời rét lạnh như vậy nhất định phải nhanh chóng khiến máu lưu thông, nếu không thân thể sẽ rất nhanh bị đông cứng. Lý Nhân tuyệt đối tin rằng, nếu mình rơi vào trong một cái động nào đó mà hai nghìn năm sau mới bị đào ra chắc chắn vẫn còn hồng hào như đang sống.

Hắn thật sự giống như một con báo tuyết vẫn chưa trưởng thành, chạy nhảy trong rừng rậm. Hôm nay không có gió, nhưng Lý Nhân sau khi đi, trong tai hắn bắt đầu có tiếng kèn thổi.

Trên mặt tuyết phía sau núi, có một chuỗi dấu chân Lý Nhân để lại, thật sự giống như là dung nhập vào một bức quốc họa xinh đẹp của thiên nhiên.

Mãi đến khi thân thể bắt đầu toả nhiệt, Lý Nhân mới từ từ giảm tốc độ. Tựa vào trên thân cây nghỉ ngơi một lát, lấy túi nước uống một hớp nước lạnh gần như đã đóng băng. Không khí lạnh, thân thể nóng, sau đó lại uống một ngụm nước lạnh, loại cảm giác này người bình thường không thể chịu được.

Lý Nhân đang vì chính mình không gặp may mà lại có chút cảm hứng, bỗng nhiên mạnh mẽ lấy cung tên sau lưng xuống, chỉ trong nháy mắt tên đã được lắp vào trên cung.

Không nghe thấy âm thanh, không có cảm giác nguy hiểm, nhưng lại có một bóng trắng vô cùng nhanh lướt qua trước mắt hắn.

Nhìn theo phương hướng đó, thần kinh căng thẳng của Lý Nhân mới từ từ buông lỏng.

Một con chồn tuyết thuần trắng nhìn thì đáng yêu nhưng lại cực kì hung hãn đứng ở cách đó mười thước, nếu không phải thị lực của Lý Nhân tốt, thật sự là không thể phát hiện ra vật nhỏ kia. Thoạt nhìn vật nhỏ tính cả cái đuôi cũng chưa dài đến một thước này vô cùng đáng yêu, tuyệt đối có thể khiến cho các nữ nhân vô cùng yêu thích, càng khiến cho thiếu nữ yêu thương ngập tràn. Tinh xảo, xinh đẹp, hồ đồ.

Lý Nhân cười cười, trong lòng tự nhủ không biết thịt của con chồn tuyết ăn có ngon không.

Rất trùng hợp, lúc Lý Nhân giờ cung lên, nghe thấy tiếng gọi của một thiếu nữ.

Ừm... Hắn nghe không hiểu, bởi vì giọng nói truyền đến không phải là tiếng Hán.

Lý Nhân sau khi nghe thấy tiếng của thiếu nữ thì hơi sững sốt, trong lòng tự nhủ chẳng nhẽ các loại tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết ngôn linh nhất định phải ứng nghiệm với bản thân một lần? Nghe giọng nói của thiếu nữ kia rất dễ nghe, trong giọng nói có chút lo lắng, nghe cũng có thể nhận ra là một thiếu nữ xinh đẹp, hoang sơn cùng cốc lại gặp được một thiếu nữ trẻ đẹp, sau đó vừa gặp đã yêu? Chỉ là không biết loại yêu tình gì biến thành, cũng không biết là trước mắt là tỷ tỷ muội muội mẫu thân mợ cậu gì đây của tuyệt điều trước mắt này chứ?

Hắn bỗng nhiên rất mong chờ, có phải sẽ có một hồ ly tinh mặc áo sườn xám xê tà xinh đẹp quỳ rừ bước ba bước đến trước mặt mình không, sau đó không cần thận ngã sấp xuống lộ ra chỗ mê hoặc hấp dẫn? Vậy bản thân có phải là ngừng đầu ưỡn ngực đi qua đồ nàng đứng đây, sau đó hồ ly tinh kia thuận theo đạo lý thông thường lấy thân báo đáp hay không?

Sau đó thì sao?

Lý Nhân rung mình một cái, có thể bị hồ ly tinh kia hút hết tinh khí rồi biến thành một cái cây khô hay không...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phi Chủ Lưu.

Lý Nhân hơi sững sốt, sau đó thu cung lại đeo lên lưng, giống như con sóc linh hoạt trèo lên một cái cây đại thụ nhẵn bóng, cây lá kim không che nổi thân hình của Lý Nhân, nhưng bởi vì đủ cao, cho nên nếu không phải cố ý nhìn thì khẳng định rất khó phát hiện ra sự hiện hữu của hắn.

Tiếng nói của thiếu nữ dọa Lý Nhân sợ tới mức lập tức leo lên cây tùng thẳng tắp, nhưng hắn cũng không cảm thấy chuyện này có gì mất thể diện. Đây là nơi giao nhau giữa địa phận của người Tập và người Khiết Đan, giọng nói của thiếu nữ kia hắn không hiểu, thiếu nữ này không phải người Tập thì chính là người Khiết Đan. Sau lưng Lý Nhân không đến mười dặm chính là doanh trại huyết kị binh, người thảo nguyên xuất hiện ở đây, hắn không thể không cẩn thận một chút.

Hắn ngồi xổm trên chạc cây một lúc, giờ tay khẽ đẩy tán lá cây ra, nhìn chăm chăm về phía giọng nói truyền đến.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Lý Nhân mắt cũng không hề nháy một cái nhìn chăm chăm về hướng đó, nhưng sau khi có tiếng la đó thì không còn bất cứ tiếng nào nữa, Lý Nhân vốn đang rất chăm chú nhìn về phương xa, thậm chí không hề phát hiện phía sau có một tiếng động rất nhỏ truyền đến.

- Này, người Hán kia, sao lại ẩn núp ở đây?

Giọng nói trong trẻo giống như tiếng chim hoàng anh, đột ngột lại rất giống tiếng sói hoang đã kêu khóc bên tai.

Lý Nhân bị giọng nói trách hỏi đột nhiên xuất hiện ở bên tai khiến cho sợ tới mức run rẩy một chút, dưới chân hơi trơn, thân mình ngã trước nghiêng sau không không chệch được, hắn mãnh liệt bổ nhào về đằng trước.

- Này.

Lúc Lý Nhân ngã xuống từ trên cây tùng, bên tai hắn truyền đến tiếng kêu kinh ngạc lại bối rối của thiếu nữ. Mắt nhìn thấy sắp ngã sấp xuống, hắn lại thấy một cánh tay trắng nõn đưa tới bắt lấy mình. Chỉ có điều tốc độ rơi xuống của hắn quá nhanh, cánh tay xinh đẹp kia nắm lấy vài lần, lại không bắt được Lý Nhân giống như ánh trăng trong nước.

Lý Nhân ngã xuống là do hắn cố ý làm như vậy.

Cho nên người kia nhất định sẽ không bắt được Lý Nhân, bởi vì Lý Nhân đang cố né khỏi nàng.

Bị người khác im hơi lặng tiếng đến gần bên mình còn cách không đến một thước, chuyện này đối với Lý Nhân thực sự chính là một cơn ác mộng! Nếu như người này muốn giết hắn, hắn tin rằng mình có lẽ đã lại đến tây phương gặp Phật Tổ Như Lai rồi. Nếu như người này từ phía sau lưng cho hắn một đao, thậm chí không cần phải đến gần như vậy đã ra tay, dựa vào tài bắn cung của người Tái Bắc, hoàn toàn có thể cho hắn một kích trí mạng ở khoảng cách cách đó hơn mười mét.

Cho nên việc Lý Nhân ngã xuống hoàn toàn là hành động theo bản năng. Tuy rằng lúc hắn rơi xuống cũng đã đoán được người này không có ác ý, nhưng hành động của hắn cũng không thể dừng lại được rồi.

Chỗ hắn ẩn nấp cách mặt đất ít nhất bảy tám mét, nếu hắn cứ tự do ngã xuống như vậy, cho dù là trên mặt đất sáng hôm nay đã được phủ lên một lớp tuyết dày, cứ như vậy có thể hắn sẽ ngã đến mức thất điên bát đảo.

Ở giữa không trung, Lý Nhân nhanh chóng rút dao găm từ trong tay áo ra cầm trong tay, sau đó mạnh mẽ cắm vào cành cây, đồng thời thân mình sẽ cong lên, hai tay nắm lấy dao găm, hai chân vắt lên cành cây.

Trong lúc rơi, dao găm cắm vào trên vỏ cây cắt một đường dài khoảng một thước mới dừng lại. Tiếng dao găm cắt vỏ cây cùng với tiếng đế giày ma sát không đến mức chói tai nhưng cũng khiến người khác kinh sợ.

Lý Nhân dừng lại giữa không trung không hề tiếp tục bất động nữa, nhanh chóng nhìn thoáng qua khoảng cách tới mặt đất. Sau một giây đồng hồ xác định là an toàn thân mình hẳn khê nhún, rút dao găm ra, rất tự nhiên, phóng khoáng và phong độ lộn ngược người lại, sau đó vững vàng rơi xuống lớp tuyết.

Ngẩng đầu, không nhìn thấy rõ vẻ mặt của người kia ở trên cành cây, lại nghe thấy tiếng thở phào như trút được gánh nặng.

Hắn hiểu được ý tứ của tiếng thở phào kia, xem ra cái người ngốc ngếch nhảy đến phía sau mình kia thật sự không có ác ý gì. Lý Nhân cố căng mắt ra nhìn kĩ, phát hiện trên chạc cây có một người rất xinh đẹp đang ngồi, mặc một bộ quần áo lông màu trắng không nhìn ra được chất liệu là gì.

- Người không sao chứ, người Hán?

Từ trên cành cây truyền xuống một giọng nói trong trẻo ân cần hỏi thăm, giọng điệu rất chân thành.

Lý Nhân ngẩng đầu, có chút tức giận đáp lại:

- Nếu ta xảy ra chuyện thì người định làm thế nào?

Hắn vui mừng vì chính mình không bắn ra mũi tên từ cái nỏ cầm sẵn trên tay trái, nếu không phải một giây trước khi hắn rơi xuống nghĩ người kia chỉ là muốn hù dọa mình một chút thôi, nếu không trong lúc hắn đang ngã xuống đã cho cái người to gan lớn mật kia vài mũi tên rồi. May mà hắn không làm như vậy, lúc Lý Nhân nhìn rõ dung mạo của cô bé kia, hắn càng cảm thấy may mà bản thân không huỷ đi một cô gái thanh thuần giống như thiên nhiên kia.

- Nếu như người có chuyện? Nếu như người ngã gãy chân, vậy nhà người ở đâu ta sẽ cõng người đến đó. Nếu người ngã gãy tay, ta sẽ... ta sẽ..., dù sao thì cũng không cần cõng người nữa rồi. Ô Mã đại thúc rất biết cách trị thương, chắc chắn sẽ không khiến người có cảm giác đau đớn nhiều lắm.

Lý Nhân mím mím môi, trong lòng tự nhủ chẳng nhẽ trong mắt cô người chỉ có tay và chân sao?

Hắn ngửa đầu nhìn thiếu nữ cách đó bảy tám mét, không hề có ác ý muốn xem cô gái kia xuống dưới kiểu gì. Chỉ có điều vừa nghĩ đến người ta có thể im hơi lặng tiếng đến cách mình chỉ hơn một thước, làm sao có thể không xuống được đây? Cho nên Lý Nhân mân mê miệng, lâm bẫm:

- Jehovah, nếu như ngài có thể khiến nàng ngã xuống từ trên cây ta sẽ mua cho ngài một cái áo cà sa mới.

- Aaaaaaa....!

Một tiếng hét kinh hãi.

- Ha ha.

Một tiếng hoan hô.

Cũng không biết có phải là Jehovah thích áo cà sa hay không mà không biết từ chỗ nào xuyên đến đây cô bé kia xuống, hay là do cái cành cây tùng do tuyết rơi mà rất trơn, thân ảnh màu trắng của cô gái kia lung lay ở trên đầu cành một chút, sau đó ngã xuống đất từ trên cành cây cao bảy tám mét.

Lý Nhân mặc dù đang cười, hơn nữa lúc đầu né tránh để tránh bị cô bé kia ngã trúng, nhưng hắn vẫn theo bản năng nắm chặt tay lại, cuối cùng trong một giây đồng hồ thuyết phục mình trong lúc cô bé kia rớt xuống thì đẩy cô một cái. Cục kì chính xác, Lý Nhân thật sự chưa từng nghĩ đến việc đi cứu cô gái không cần thận kia. Cho dù nàng nhìn rất nhỏ nhắn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng sáu bảy mươi cân là cùng, nhưng nếu như từ trên cao sáu bảy mét rơi xuống mà đưa tay ra đỡ, Lý Nhân xác định trăm phần trăm hai cánh tay của mình chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Trước khi rơi xuống đất hoặc là đẩy một cái, hoặc là đá một cước.

Lý Nhân nghĩ, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Đáng tiếc, Lý Nhân phát hiện hắn nghĩ nhiều chuyện trong thời gian ngắn như vậy đều là uổng phí. Tự an ủi mình như vậy không phải là lời nói thấy chết mà không cứu bắt đầu nói, lại không thể không nuốt ngược lại.

Thư thái giống như một con chim yến, cô gái mặc trên người toàn bộ đều là một màu trắng lông mềm như nhung thoạt nhìn giống một con thỏ yêu, trong lúc nàng rơi xuống giữa không trung trong tay bỗng nhiên phun ra một ít tơ nhện, sau đó con thỏ yêu biết phun tơ nhện lại giống hệt như sóc dán trên cành cây. Lý Nhân mở to hai mắt nhìn, về mặt không thể tin nổi.

Thỏ yêu biết phun tơ nhện hoá ra là một con sóc.

Lý Nhân bị phán đoán suy luận của chính mình làm cho hoảng sợ.

Cô bé kia từ trên cây trượt xuống, sau đó thu cái tơ nhện kia lại. Động tác rất nhanh, tơ răn to như ngón cái quấn ở trên cổ tay của nàng. Lý Nhân theo bản năng nhìn kỹ hơn, hoá ra là một cái roi, chỉ có điều là màu vàng tươi nên không biết làm bằng chất liệu gì. Xem ra độ co giãn không tệ, sức kéo cũng tốt, hơn nữa lại mềm mại.

- Người dọa ta sợ, ta cũng dọa người sợ.

Cô gái đi về phía trước hai bước, nhìn thẳng vào mắt Lý Nhân. Mắt của nàng rất đẹp, hơi cong cong giống như trăng lưỡi liềm, mà khuôn mặt lại mang theo nét trẻ con, mặt rất trắng, trên mặt còn xoa một lớp phấn màu hồng nhìn rất đẹp. Chỉ có điều màu hồng này cũng không phải là vẽ lung tung lên, có lẽ là do trời rất lạnh, có lẽ nàng vừa vận động. Lông mi cong vút, mắt to nheo lại cũng cong cong, miệng nhỏ nhắn thì hơi vênh về phía trước, nhưng vẫn hơi cong cong.

Không ngờ nàng cao bằng Lý Nhân.

Trong lòng Lý Nhân tự nhủ không ngại mất mặt, xem ra cũng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, lại cao bằng mình, mà mình mới mười hai tuổi. Lý Nhân không nhìn được kiêu ngạo nghĩ, lần đầu tiên thấy tốt vì tuổi của mình. Dù sao, nếu như không chuyện bất đắc dĩ về tiểu cô nương kia, hơn nữa cô nương này còn rất xinh đẹp, loại bất đắc dĩ này lại càng nhiều hơn rồi, nhiều đến mức sau đó không còn bất đắc dĩ nữa mà là tự ti.

- Thật xin lỗi, hình như ta làm người sợ rồi.

Lý Nhân không hề lùi một bước, kiêu ngạo giống như gà trống dựng thẳng đuôi lên.

- Vì sao ta rơi xuống người lại không sợ hãi?

Cô gái mở to hai mắt hỏi:

- Mỗi lần ta cố tình rơi từ trên cây xuống, a a của ta đều sợ tới mức mặt trắng bệch, nương của ta lần nào cũng sợ tới mức kêu to. (chú thích 1)

Nàng hát cảm lên nói, đáng vẻ rất tự hào.

- Cô cảm thấy như vậy chơi rất vui sao?

Lý Nhân liếc nàng một cái.

Không đợi nàng kịp phản ứng, Lý Nhân nhú nhú mày hỏi:

- Người Tập?

Câu trả lời chính là một cây roi quất tới, quất thẳng về phía bả vai của Lý Nhân, roi vút vút xé gió đánh tới, cô bé vô cùng tức giận trả lời:

- Người mới là người Tập, cả nhà người là người Tập.

Lý Nhân nhẹ nhàng khéo léo tránh khỏi, không nhìn được vì cô bé trở mặt còn nhanh hơn lật sách này mà giận dữ. Vừa rồi còn chơi rất vui rất thanh thuần, nhanh như vậy liền biến thành nữ vương, Lý Nhân trong khoảng thời gian ngắn thật sự không thích ứng được, chẳng nhẽ người Tập có ý tứ giống như xử nam sao?

Lý Nhân vừa trốn tránh roi, vừa giận dữ hỏi:

- Sao cô lại không nói lí lẽ như vậy, đầu tiên là dọa người sau đó lại đánh người, cô tưởng ta là con chó con mèo nhà cô à?

Cô bé kia vừa vung roi vừa hét:

- Chính là đánh người, ai bảo người bảo ta là người Tập.

Lý Nhân cũng tức giận, lấy dao găm từ trong tay áo ra, đỡ lấy cái roi kia, không ngờ cái roi kia dẻo dai quấn vào dao găm lại không bị cắt đứt. Hắn dùng sức giữ chặt dao găm, sau đó nâng tay trái lên, đem nó ở cổ tay nhắm vào má của cô gái kia giận dữ nói:

- Nếu tiếp tục cố tình gây sự ta sẽ bắn chết cô.

Thiếu nữ mặc áo lông trắng kéo vài cái không thu hồi lại được roi, sắc mặt nàng gấp gấp đến mức đỏ bừng.

- Người bắt nạt ta.

Nàng không kéo được roi về, bỗng nhiên buông tay ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc to, hoa lệ gấp vũ.

Lý Nhân lập tức cảm thấy vô cùng nhứt đầu, làm gì vậy, sao lại có thể gặp một thiếu nữ không nói đạo lí như vậy. Minh rõ ràng là đi bắt rồng bay cho Độc Cô ca ca đấy, lại gặp phải tiểu nha đầu không nói đạo lí này. Lý Nhân mặc kệ nàng, tùy ý vút roi trên mặt đất xoay người đi:

- Nhìn cách ăn mặc của cô giống như một phi chủ lưu, quả nhiên không nói đạo lý.

Hắn vừa đi vừa than thở đúng là quá xui.

(Chú thích một: Người Khiết Đan gọi phụ thân là A A, gọi mẫu thân là nương nương.)

Ps: Thử viết chút chuyện tình cảm, đây là việc mà trong Đế Trữ chưa từng xuất hiện. Chuyện quân sự của Đế Trữ chủ yếu là cuộc chiến tranh giành quyền lực là chủ yếu, đương nhiên trong truyện cũng không thể thiếu cái gì, nhưng vẫn muốn bổ sung thêm vào một chút tình cảm, hình như viết không được tốt lắm, mọi người ủng hộ nhé

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thảo Nguyên Rất Hỗn Loạn.

- Đây.

Đi được mấy chục bước, Lý Nhân lại nghe được giọng nói độc đáo kia.

Nhưng hắn không có ý định dừng lại, cách để đối phó với cô gái không giống bình thường mà Lý Nhân rút ra được từ kiếp trước chỉ có một, đó chính là bạn không cần để ý đến nàng, mặc kệ nàng còn có hiệu quả hơn. Lý Nhân không định dừng lại, cho dù là không sẵn được rồng bay thì cũng phải sẵn được còn vật nào đó gần như vậy về đề gạ gẫm Độc Cô Nhuệ Chí, cho dù là một con thỏ ngu ngốc cũng được, nếu không tới nay Độc Cô Nhuệ Chí chắc chắn sẽ không tiếp tục dạy hạ độc nữa.

- Người Hán, ngươi tên gì?

Thiếu nữ mặc áo trắng kia lau hết nước mắt, nhặt roi trên mặt đất lên sau đó chạy đuổi theo. Mặc dù nàng chạy không nhanh, nhưng đáng vẻ chạy chậm lượn quanh trên mặt đất đầy tuyết lại vô cùng đáng yêu và xinh đẹp.

- Người Hán, ta tên là Âu Tư Thanh Thanh, rốt cuộc ngươi tên là gì?

Nàng bám riết không tha chạy theo phía sau Lý Nhân.

Lý Nhân dừng bước, xoay người lạnh lùng hỏi: - Rốt cuộc cô muốn gì?

Cô gái kia bị giọng nói rét lạnh của Lý Nhân làm hoảng sợ, theo bản năng dừng bước, mắt to khê sáng, lông mi rất dài, chỉ có điều trong hai hốc mắt bắt đầu ầng ậng nước rồi. Lý Nhân thật sự không thể nào nhẫn nhịn khi nhìn một cô gái đang khóc, cho nên mới lựa chọn rồi đi. Lúc này nhìn thấy dáng vẻ của cô gái kia cổ nén nước mắt không khóc, so với dáng vẻ khóc đến mức lệ hoa đài vũ vừa rồi còn đáng thương hơn, Lý Nhân bất đắc dĩ hỏi: - Cô muốn gì?

Lời nói vẫn như vậy, cũng không nhiều hơn chữ nào, chỉ là giọng điệu đã ôn hòa hơn rất nhiều.

- Thật ra... Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút xem có nhìn thấy tiểu Hôi của ta không?

- Tiểu Hôi? Cái gì vậy? Con trai của sói xám?

- Không phải, không phải.

Thiếu nữ tự xưng là Âu Dương Thanh Thanh vội vã giải thích: - Không phải là con của sói xám, mà là một con to như vậy...

Nàng khoa chân múa tay một chút, sau đó tiếp tục giải thích: - Rất trắng, một con chồn tuyết lông bóng loáng giống như sa tanh của người Hán các ngươi.

Lý Nhân nhớ tới con chồn tuyết lúc chuẩn bị đi săn, gật đầu nói: - Đã từng nhìn thấy.

- Ở đâu?

Âu Tư Thanh Thanh ánh mắt sáng ngời.

Lý Nhân lắc đầu: - Không biết, lúc ta nhìn thấy con chồn tuyết kia thì cũng là lúc cô tới, ta liền trèo lên cây, sau đó ta nhảy xuống, cũng không để ý nó đã chạy đi đâu rồi.

- Ô...

Âu Tư Thanh Thanh ồ một tiếng, mặt cúi thấp, có thể nhận ra rất thất vọng.

- Tiểu Hôi chưa từng rời khỏi ta, ta sợ nó đã chạy mất rồi, nếu như gặp phải gấu thì làm sao bây giờ, nếu như gặp phải rắn thì làm sao bây giờ.

Nàng lái nhai.

Lý Nhân buồn phiền thờ dài nói:

- Bây giờ là mùa đông.

Âu Tư Thanh Thanh ngăn ra, lập tức mỉm cười: - Đúng vậy, sao ta có thể quên mùa đông làm sao có thể có gấu và rắn đây. Nhưng... nếu như gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ, nếu như người xấu dùng cung tiễn bắn nó bắt về lấy thịt ăn, bán lông của nó, vậy thì phải làm sao.

Từ cười đến đau khổ, sự thay đổi của nàng thật sự giống như giờ sách.

Lý Nhân tự nhủ trong lòng ta chính là người xấu, nếu cô đến muộn thêm năm phút đồng hồ ta cam đoan tiểu Hôi kia của cô đêm nay sẽ biến thành thịt trong bát Độc Cô ca. Nhưng hẳn thật sự không thể phát câu với thiếu nữ này, đành phải bắt đắc dĩ hỏi: - Vậy cô nói xem phải làm sao bây giờ?

Nghe Lý Nhân nói như vậy, Âu Tư Thanh Thanh lập tức chuyển chủ đề nói: - Người giúp ta tìm tiểu Hôi được không?

Nhìn sắc mặt của Lý Nhân, nàng cúi đầu xuống nhỏ giọng giải thích: - Ta lần đầu tiên rời khỏi bộ lạc, lần đầu tiên đi xa như vậy, lần đầu tiên bên người không có một ai, ta cãi nhau với gia gia, tự mình chạy đi, Đập Lãng đại ca bọn họ mang người đi tìm ta, ta trốn ở trong đồng tuyết không để bọn họ nhìn thấy, nhưng ta không ôm tiểu Hôi, nó tự mình chạy đi mất. Ta liền đuổi theo tiểu Hôi, cứ đuổi theo mãi đến tận đây...

Nàng ngẩng đầu lên vô tội nhìn Lý Nhân: - Quan trọng là... ta không biết đường quay về.

Lý Nhân rốt cục hiểu rõ, người đứng trước mặt này tuyệt đối không phải là thổ tinh yêu bạch gi: - Cô ngốc! Không biết đường còn chạy xa như vậy.

Âu Tư Thanh Thanh khẽ run lông mi, nước mắt bắt đầu tràn ngập hốc mắt.

- Đừng khóc nữa.

Lý Nhân rất không trách nhiệm mặc kệ nói: - Đưa cô đi tìm cái gì mà tiểu Hôi kia ta chắc chắn sẽ không làm, nếu như chạy khắp nơi thì không chừng ta cũng lạc mất. Nếu cô muốn quay về cũng rất đơn giản, theo dấu chân mà cô chạy tới quay trở về là được?

- Không có dấu chân...

- Tuyết vừa rơi, sao lại không có dấu chân.

- Đập Lãng ca ca mang theo người đi tìm ta, ta ngay từ đầu đã không muốn để bọn họ tìm được, cho nên ta dùng nhánh cây quét bớt dấu chân đi, sau đó ta để lại dấu chân ở dưới tàng cây, cho nên mới bọn họ bị bỏ rơi. Nhưng... người cũng biết, ở trên núi này cây cối đều không khác nhau là mấy, ta cứ đi cứ đi cũng quên luôn ta đến từ chỗ nào rồi, ta leo cây rất nhanh.

Lý Nhân nghe Âu Tư Thanh Thanh một lời lại một lời nói về chuyện mình đã biết, khổ não vỗ trán một cái nói: - Ta biết cái gì đây? Ta bây giờ đến tên cô cũng còn chưa nhớ kĩ.

- Ta leo cây nhanh... Người cũng biết.

- Ta không biết.

Lý Nhân nói hai chữ, thờ dài: - Chuyện này ta biết.

Có lẽ bởi vì đến từ một thời đại khác, Lý Nhân không hề có cảm tình đối với loại thiếu nữ không có việc gì lại bỏ nhà đi này. Nhưng hẳn biết, Âu Tư Thanh Thanh không phải loại con gái thất thường này. Loại con gái thất thường có thể dựa vào một hộp tránh thai đi khắp thiên hạ ăn uống không cần lo, mà Âu Tư Thanh Thanh lại là loại tiểu bạch mà rời khỏi sự bảo hộ của gia đình trong xã hội một bước cũng khó đi. Chỗ khác nhau giữa hai loại này chính là, loại trước là người thoát nhìn thì rất thuần khiết nhưng lại rất ngu ngốc, loại sau thì thoát nhìn rất ngu ngốc nhưng lại rất thuần khiết.

- Vì sao cô lại tự mình bỏ đi?

Lý Nhân lấy một cái khăn tay trắng muốt từ trong ngực ra đưa tới, cái khăn tay kia sạch sẽ đến mức khiến người ta cảm thấy. Quả thực là không thuộc cùng về một chủng loại đối với quần áo trên người hắn, nếu nói quần áo trên người hắn đến từ địa ngục, như vậy khăn tay này đến từ thiên đường. Cũng giống như, tóc của hắn sạch sẽ giống như nữ tử, mà chân của hắn lại chưa từng thật sự rửa cẩn thận bao giờ.

Khiến cho người khác kinh ngạc chính là, Âu Tư Thanh Thanh cũng không cự tuyệt, nàng rất tự nhiên nhận lấy khăn tay lau nước mắt, sau đó đặt trước mũi người người, sau khi xác định trên khăn tay có mùi thảo dược thân nhiên mình rất thích, Âu Tư Thanh Thanh ra sức lau lau mũi. Ưu thế lớn nhất của cô gái xinh đẹp chính là, nàng dùng khăn tay của bạn lau nước mũi bạn cũng không cảm thấy đó là một chuyện không thể tiếp nhận được. Lý Nhân tất nhiên

sẽ không nhỏ mọn về chiếc khăn tay đó, hần nhủu mầy là vì Âu Tư Thanh Thanh sau khi lau xong nước mũi lại rất tự nhiên vớt chiếc khăn tay đó xuống mặt tuyết.

Đây là một đại tiểu thư bị chiều hư.

Và, nàng nhất định không nhận ra chất liệu làm chiếc khăn tay này.

Người Khiết Đan vốn rất mơ hồ về chất liệu của vải vóc, so với tơ lụa mềm nhẹ hoa lệ, bọn họ càng ưa thích gấm Tứ Xuyên dày hơn. Bọn họ phân chia chất liệu may mặc là dựa vào việc mặc vào có dễ hay không, chứ không phải là có nhẹ mỏng không. Lý Nhân đưa cho Âu Tư Thanh Thanh một mảnh vải bố, so với vải dày mềm mại thì càng dễ thấm hơn. Tuy rằng không phải là thứ hiếm lạ gì, nhưng không hề nghi ngờ, người Khiết Đan nhất định chưa từng nhìn thấy.

Đây là một quý tộc của Khiết Đan, nhưng hiển nhiên là chưa bao giờ ra ngoài xã hội.

Lý Nhân thông qua hành động này của Âu Tư Thanh Thanh có thể đoán ra được rất nhiều chuyện.

Nhặt khăn tay mà Âu Tư Thanh Thanh vớt trên mặt đất lên, Lý Nhân gấp cẩn thận bỏ vào túi da ở bên thắt lưng: - Dùng xong rồi cô hẳn nên trả lại cho ta, chứ không phải tùy tiện vứt đi. Ta tuy rằng không chê việc cô lau mũi, nhưng ta cũng muốn cầm về giặt một chút.

Lý Nhân ngừng đầu rất nghiêm túc nói: - Ta chỉ có mỗi một cái khăn tay này thôi.

Âu Tư Thanh Thanh há hốc mồm, hiển nhiên là bị hành động này làm cho tay chân luống cuống rồi. Nàng không ngờ Lý Nhân còn có thể nhặt lên cái khăn tay mềm mại đã lau mũi lên, bởi vì nàng nhìn cái khăn tay kia quá nhỏ, không đẹp cũng không dày bằng gấm Tứ Xuyên, vứt đi cũng không có gì đáng tiếc.

- Ta xin lỗi...

Âu Tư Thanh Thanh đỏ mặt nói, giống như một đứa nhỏ đập vỡ bát bình gốm mẫu thân yêu thích nhất.

- Không sao.

Lý Nhân phát tay: - Cô vẫn chưa trả lời vì sao lại bỏ đi.

- Còn không phải vì người Hề chết tiết.

Âu Tư Thanh Thanh lập tức lại biến thành nữ thần chính nghĩa trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ và thù hận: - Người Hề chết tiết này, không biết vì sao đột nhiên bắt đầu di chuyển về hướng bắc, đoạt mất một phần lớn đồng cỏ gì đó của chúng ta. Bộ lạc Hà Đại Hà của chúng ta mặc dù có mười nghìn dũng sĩ có thể cưỡi ngựa đánh giặc, nhưng người Hề lần này lại mang đến không dưới năm vạn người. Chúng ta đánh nhau nhiều lần với người Hề, tuy rằng giết chết rất nhiều người Hề, nhưng chúng ta quá ít người cũng không đánh lại bọn chúng.

Âu Tư Thanh Thanh vung vung nắm tay, tức giận nói: - Gia gia liên lạc với các bộ tộc khác để liên minh chống lại người Hề tiến về phía bắc, nhưng những bộ tộc khác không muốn khai chiến với người Hề, gia gia không có cách nào, chỉ còn cách đi lên phía bắc tìm đến bộ tộc Tô Xuyết người Tập thương nghị, cùng nhau đánh cho người Hề quay về. (Chú thích 1)

Tuy rằng nàng nói có chút lung tung, nhưng Lý Nhân vẫn hiểu được ý của nàng.

Thảo nào vừa nhắc đến người Tập Âu Tư Thanh Thanh đã tức giận như vậy, hoá ra nàng nghe thành người Hề.

Hề và Tập phát âm giống nhau.

Lý Nhân sau khi hiểu được, lại có một cảm giác bưng bình đại ngộ.

Người Hề đánh về phía bắc rồi à?

Nghe Âu Tư Thanh Thanh nói xong, phản ứng thứ hai của hần chính là Đại Tuỳ sẽ động binh đánh Liêu Đông. Cái gì nên tới cũng phải tới, ba lần chinh phạt Liêu Đông gần như là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến việc Đại Tuỳ diệt vong, xem ra lịch sử vẫn không thể thay đổi. Tô Xuyết vừa mới lên làm Đại Ai Cản của bộ lạc người Tập, trước đó vài ngày nghe nói người Tập đánh đến mức máu chảy thành sông chết không ít người. Phụ thân của Âu Tư Thanh Thanh bây giờ đến cầu ông ta, chỉ sợ cũng rất khó mang được tin tốt quay về.

Hà Đại Hà bộ?

Chẳng lẽ phụ thân cô ấy là Ma Hội?

Trong đầu Lý Nhân nghĩ tới chuyện trong năm Trinh Quán thủ lĩnh người Khiết Đan Ma Hội mang theo bộ tộc gia nhập Đại Đường, hần chỉ mơ hồ nhớ là Ma Hội là Đại Hạ thị của bộ tộc Hà Đại Hà, nhưng lại không nhớ lúc Ma Hội đầu hàng Đại Đường là năm nào. Nếu quả thật chính là ông ta, xem ra Âu Tư Thanh Thanh nhìn mới có mười bốn mười lăm tuổi, thì phụ thân của cô nhiều lắm cũng chỉ hơn ba mươi tuổi.

Địa bàn của người Hề cách Liêu Đông quá gần, Đại Tuỳ nếu như xuất binh đánh Liêu Đông nhất định sẽ xua đuổi bộ lạc người Hề. Người Hề không có

chỗ để đi, tất nhiên sẽ đi lên phía bắc chiếm đồng cỏ của người Khiết Đan hoặc người Tập. Mà người Khiết Đan bây giờ rất loạn, chiến tranh giữa các bộ tộc chưa bao giờ ngừng, vài bộ tộc lớn như Hà Đại Hà, Tát Vạn Đan càng đánh ác liệt hơn, lúc này người Hề đánh về phía bắc người Khiết Đan nhất định không ngăn cản nổi. Một dân tộc vì tranh đoạt quyền lực mà đánh nhau không đoàn kết, nhất định không chống đỡ được bên kia vì sinh tồn mà không thể không đồng tâm hiệp lực. Hơn nữa thực lực của người Khiết Đan và người Hề cũng không hơn kém là bao, nhưng một đoàn kết, một không đoàn kết, thắng bại đã vô cùng sáng tỏ rồi.

Người Khiết Đan vốn là có mười bộ tộc, chính là vì không ngừng tranh đoạt quyền đứng đầu mà đã có mấy bộ tộc bị tiêu diệt rồi, sau khi quy thuận triều Đường thì lại chia thành tám bộ lạc. Chỉ có điều thời triều Đường tám bộ lạc của Khiết Đan rất khác so với tám bộ lạc Khiết Đan cổ.

Không đúng.

Lý Nhân bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, Đại Tuỳ hẳn là không làm như vậy, Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng vẫn luôn tự xưng là Hoàng đế nhân nghĩa, y có danh là vô cùng nhân từ đối với ngoại tộc. Ngẫm lại hai năm trước y từng tuyên bố mệnh lệnh khôn khiếp bất kể là ngoại tộc đến Đại Tuỳ có thể ăn không uống không lấy không không cản trả tiền, có thể nhận ra y là một người ham hư vinh.

Là người Đột Quyết.

Lý Nhân thở ra một hơi thật dài, xem ra Đại Tuỳ chinh phạt Cao Tú Lệ, người Đột Quyết cũng ngồi không yên rồi.

(Chú thích 1: thủ lĩnh bộ tộc người Khiết Đan hẳn tên gọi là Nhục Hột Chủ, nhưng trong năm bộ tộc của người Hề có một bộ tộc gọi là Nhục Hột Chủ, cho nên vì không để cho quá loạn, thủ lĩnh bộ tộc trên thảo nguyên gọi là Ai Cân, đương nhiên ngoại trừ người Đột Quyết.)

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Rất Đàn Hồi, Rất Mềm.

- Âu Tư Thanh Thanh có nghĩa gì?

Vừa đi, Lý Nhân vừa hỏi Âu Tư Thanh Thanh.

- Đây là do nương của ta đặt, nương của ta là người Hán.

Ánh mắt của Âu Tư Thanh Thanh vụt sáng, vừa đi vừa không yên ổn dùng ủng da hươu đá đá tuyết thật dày trên mặt đất. Hai cánh tay của nàng chấp ở sau lưng, cúi đầu vừa đi vừa trả lời: - Âu Tư, ý là cây cỏ, nương ta nói cỏ dại là ngoan cường nhất, gió táp mưa sa đều không sợ. Thanh Thanh thật ra chính là thanh thanh, hai chữ này cũng không phải ngôn ngữ của người Khiết Đan.

Nàng ngừng đầu nhìn Lý Nhân một cái, nhận ra được, nàng vô cùng ý lại vào nương của mình.

Cây cỏ xanh mượt.

Lý Nhân cười cười, một cái tên không tệ.

- Nương của cô rất có học vấn.

Lý Nhân cười nói.

Âu Tư Thanh Thanh gật gật đầu, một cước đá bay hòn đá dưới chân, giày da hươu đá vào trong tuyết, khuấy động cả một mảnh tuyết trắng bóng. Sau khi bị gió thổi, tuyết rơi vào mặt cảm giác lạnh lạnh, nhưng lại không hề khó chịu.

- Được rồi, chính là ở đây.

Lý Nhân đứng lại ở chỗ tương đối trống trải lại cao, sau đó lấy đao từ trên lưng xuống. Đao buộc sau lưng là bởi vì đối với thân thể của hắn bây giờ, đao dài hơn ba thước không thể nào giắt bên eo. Thấy hắn lấy hoành đao xuống, Âu Tư Thanh Thanh theo bản năng lùi lại một bước nói: - Người làm gì thế?

- Tiền gian hậu sát. (Trước gian sau giết)

Lý Nhân hung tợn nói một câu, nhưng căn bản không có ý định làm thế với Âu Tư Thanh Thanh, hắn bắt đầu chặt một ít cây thấp bé, trong đồng tuyết, dưới ánh mặt trời, dáng vẻ vung đao của thiếu niên kia lại có một loại tuần tú tự nhiên, phóng khoáng mà không nói ra được.

Âu Tư Thanh Thanh tuy rằng lớn hơn Lý Nhân hai tuổi, nhưng dù sao cũng là một thiếu nữ đơn thuần giống như tuyết. Cho nên sự đe dọa của Lý Nhân đối với nàng không hề có uy lực, bởi vì nàng căn bản không hiểu cái gì gọi là gian.

Nàng tìm một tảng đá, dùng que gỗ quét hết tuyết trên tảng đá đi, sau đó ngồi lên, một cánh tay để trên đầu gối một cánh tay nâng cằm, nàng nhìn Lý Nhân đốn củi có chút thất thần, giống như rất hứng thú đối với thiếu niên tóc dài bị gió thổi bay này. Mỗi một đao Lý Nhân chém ra, chạc cây liền bị chặt đứt, tuyết đọng trên nhánh cây bay bay, hân giống như tuyết đang rơi. Âu Tư Thanh Thanh xuất thần nhìn Lý Nhân, nàng có chút say mê, cũng không phải là kiểu mê trai, mà là có chút không hiểu, vì sao lúc thiếu niên kia đốn củi, trên mặt lại có vẻ trang trọng như vậy.

Đúng, chính là trang trọng.

Giống như không phải là hân đang đốn củi, mà là đang làm một chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Đao phát ra ánh sáng trắng, không lâu sau đó, Lý Nhân liền gọt nhặt được một đống củi gỗ lớn.

- Ta biết rồi.

Âu Tư Thanh bỗng nhiên vỗ tay nói: - Người muốn đốt một đống lửa, sau đó thu hút nhóm Đáp Lăng đại ca tới.

Nàng rất kiêu ngạo tự hào vì đoán được ý đồ của Lý Nhân, tuy rằng, trong tình huống bình thường người bình thường đã sớm nghĩ ra cách này, nàng lại rất lâu sau đó mới đoán được, lại không có trở ngại khiến nàng cảm thấy mình rất thông minh, cũng không trở ngại việc nàng cảm thấy Lý Nhân rất thông minh.

- Cô thật lợi hại, sao ta lại không nghĩ đến cách này nhỉ?

Lý Nhân bĩu môi, không thèm quan tâm tới nàng.

- Người vẫn chưa nói cho ta biết, người tên là gì?

Âu Tư Thanh Thanh nhảy xuống tảng đá, ngồi xổm một bên giúp Lý Nhân dựng đứng đống củi gỗ lên.

- Lý Nhân.

- Họ Lý? Nương của ta họ Trần, nương nói, quê hương của nương là một nơi tên là Giang Nam, vô cùng vô cùng đẹp.

- Họ Trần?

Lý Nhân dừng lại một chút, lấy dao ra đánh lửa.

- Đúng vậy.

Âu Tư Thanh Thanh ngồi chồm hổm trên mặt đất, nháy mắt nói: - Nương nói, có một hôm từ phía bắc có rất nhiều cường đạo đến, xông vào nhà của nương ở Giang Nam, giết rất nhiều người, còn cướp đi phòng và lương thực của nhà nương. Nương nói nhà bà có rất nhiều phòng ở, có tường thành cao, nhưng cũng không ngăn được cường đạo xông vào. Bởi vì trong nhà nương có rất nhiều người xấu, mở cửa gọi cường đạo đến. Sau đó, rất nhiều người bảo vệ nương chạy trốn tới Giang Nam, liên tục chạy, sau khi ra khỏi Trường Thành thì đã đến bộ tộc của chúng ta, gia gia vừa gặp đã yêu nương.

Nàng ngại ngừng cười cười: - Đúng là từ này, vừa gặp đã yêu.

Lý Nhân cười gật đầu: - Đúng, mẹ của cô rất bất hạnh, nhà không còn. Nhưng bà ấy cũng rất may mắn, bởi vì cha cô lại cho bà ấy một mái nhà.

Hắn từ trong lời nói của Âu Tư Thanh Thanh lờ mờ có thể đoán ra thân phận của người phụ nữ họ Trần kia, hắn là hoàng tộc Nam Trần, lúc Đại Tuý diệt Trần thì trốn đến phía bắc tránh nạn, chỉ sợ lúc ấy chính bà ấy cũng không nghĩ rằng lại có thể sinh sống ở chỗ này. Nam Trần đã bị tiêu diệt hơn hai mươi năm, Âu Tư Thanh Thanh mới mười bốn tuổi, lúc mẹ nàng đến đây chỉ sợ còn nhỏ tuổi hơn nàng bây giờ.

- Thật sự có thể gọi Đáp Lăng đại ca tới sao?

Âu Tư Thanh Thanh không đáp lại lời nói của Lý Nhân, mà lại nói một chuyện rất thực tế. Không biết vì sao, nụ cười vừa rồi trên mặt nàng nháy mắt đã biến mất rồi.

- Chỉ cần cái người tên Đáp Lăng đại ca kia của cô còn ở trên núi, đương nhiên, nếu hắn vẫn chưa đi núi khác, nhất định có thể nhìn thấy đám khói này.

Lý Nhân vừa ho khan vừa giải thích.

Gỗ thông tuy rằng rất ẩm, nhóm lửa không phải dễ dàng, nhưng mà gỗ thông lại tương đối dễ cháy, còn có gỗ ẩm trước lúc bốc cháy luôn tỏa ra một đám khói đen đặc.

- Tuy nhiên cũng đừng hi vọng có thể thu hút con tiểu Hôi Hôi kia quay về.

Lý Nhân phui tay, thư giãn một chút thân thể.

- Ý của ta là, ngoại trừ Đáp Lăng đại ca, không biết có thu hút người khác tới hay không?

Âu Tư Thanh Thanh ôm đầu gối, ngược cảm lên, giọng nói rất nhỏ, dường như sợ người khác nghe được.

- Người khác?

Lý Nhân nhíu mày: - Cô đừng bao nói với ta là cô có kẻ thù gì đó đuổi giết nhé.

Âu Tư Thanh Thanh ra sức gật đầu: - Gia gia lần này tới bộ lạc người Tập, chỉ dẫn theo năm mươi binh lính. Cũng không biết vì sao, chúng ta mới đi về hướng bắc không đến một trăm dặm, truy binh của người Hê đã đuổi kịp rồi, ít nhất phải có một nghìn người. Dọc đường đi giao đấu rất nhiều lần, bây giờ bên người gia gia cũng chỉ còn không đến hai mươi người. Hôm nay gia gia đi đàm phán với Tô Tuyết Tân Di thủ lĩnh của bộ lạc Tô Tuyết, không đưa ta đi theo, ta cãi nhau với gia gia vài câu liền chạy đến đây.

- Cô đúng là ngu ngốc.

Lý Nhân một mặt nhanh chóng nâng đao lên đập đồng lửa, một mặt trợn mắt nhìn Âu Tư Thanh Thanh một cái: - Biết rõ đằng sau có truy binh còn dám một mình chạy ra đây, nếu như cô muốn chết thì tự đâm đầu vào cây được không, làm gì còn muốn liên lụy đến người khác.

Âu Tư Thanh Thanh bị hấn dọa sợ, cũng luống cuống giúp hấn đập lửa. Nhưng cành thông mới bốc cháy bị dúi xuống tuyết, khói ngược lại càng nồng nặc hơn.

Dường như là xác minh Âu Tư Thanh Thanh cũng không phải là nói dối, tiếng kèn từ xa xa ô ô truyền đến vào lúc này. Mặc dù tiếng kèn cách đây rất xa, nhưng tất nhiên, không bao lâu sau kỵ binh sẽ giống như bầy sói chạy về hướng này.

- Đi.

Lý Nhân kéo tay Âu Tư Thanh Thanh, cũng không thèm quan tâm đến đồng lửa nữa, xoay người liền chạy về hướng ngược lại với hướng tiếng kèn phát ra. Hấn tuy rằng nhỏ hơn Âu Tư Thanh Thanh hai tuổi, nhưng lực cánh tay của hấn cho dù là nam tử thành niên cũng chưa chắc bằng. Cho nên tay của Âu Tư Thanh Thanh rất đau, nhưng nàng lại cắn răng chạy như điên theo sau Lý Nhân.

Nếu như không có tuyết thì tốt rồi.

Lý Nhân vừa chạy vừa quay đầu nhìn dấu chân ở phía sau.

Nếu như không có tuyết, thì có thể đoán phương hướng của tiếng kèn truyền đến, sau đó tìm một chỗ nấp đi, đám kỵ binh người Hê này khẳng định sẽ không thể nghĩ đến việc bọn họ dám làm như vậy. Nhưng trên mặt đất lại phủ đầy tuyết trắng giống như gương, làm như vậy không khác nào tự mình tìm cái chết.

Không thể chạy về hướng Huyết kỵ doanh.

Đây là vấn đề thứ hai Lý Nhân nghĩ đến.

Nếu quả thực là kỵ binh người Hê, đây chính là đội quân một nghìn người. Tuy rằng với trình độ tinh nhuệ của Huyết kỵ binh, một trăm Huyết kỵ binh tiêu diệt một nghìn người Hê không phải là không có khả năng, nhưng như vậy thì Huyết kỵ binh cũng còn lại không đến mấy người. Lý Nhân cũng không muốn đem phiên toái của nhà người khác liên lụy đến người nhà mình, Huyết kỵ binh bảo vệ hấn hấn còn không nỡ dùng. Mặc dù Đạt Khê Trường Nho không nói rõ, nhưng Lý Nhân biết một trăm kỵ binh tinh nhuệ khiến người ta lưu luyến kia sớm muộn gì cũng là của mình, hấn mới không thêm dùng cái để sau này được sống yên bình ra để kính dâng cho người khác.

Hi vọng Đáp Lăng đại ca kia của cô nàng có thể tìm thấy nàng trước.

Lý Nhân bỗng nhiên dừng lại, bước chân thu lại rất nhanh. Đầu của Âu Tư Thanh Thanh đâm sầm vào sau lưng Lý Nhân, sau đó kêu lên một tiếng té ngã. Âu Tư Thanh Thanh ngồi trong đồng tuyết vô tội nhìn Lý Nhân, mà người đằng sau không có ý tứ định kéo nàng lên. Lý Nhân ngồi chồm hổm bên người Âu Tư Thanh Thanh, giờ tay lột xuống đôi giày da hươu tinh xảo của nàng.

- A! Người muốn làm gì?

Âu Tư Thanh Thanh theo bản năng giằng lấy, chân đá về phía Lý Nhân bị tay hấn bắt lại: - Đừng nhúc nhích, không muốn chết thì thành thật đi.

Lần này Lý Nhân thật sự là nghiêng răng nghiêng lợi nói, cho nên dọa Âu Tư Thanh Thanh hoảng sợ.

Bàn chân nhỏ nhắn đi một đôi tất rất dày, hơi ẩm, nhưng lại không hề thối, ngược lại lại có mùi hương thần nhiên nào đó. Bàn chân bị nắm trong tay cảm giác cũng không tệ lắm, rất tròn, lại rất mềm mại.

Đáng tiếc, Lý Nhân bây giờ không có thời gian mê muội cái bàn chân này.

Hấn rất nhanh cũng cởi nốt cái giày da hươu còn lại trên chân Âu Tư Thanh Thanh, sau đó cởi giày của mình ra đưa cho Âu Tư Thanh Thanh, không cho nghi ngờ nói: - Đi vào.

Âu Tư Thanh Thanh tuy không biết Lý Nhân định làm gì, nhưng vẫn lập tức giờ tay nhận lấy giày.

Bụp.

Giày không bắt lấy, rơi trên mặt tuyết.

- Giày này... hơi thối.

Âu Tư Thanh Thanh đỏ mặt nói.

Lý Nhân tức giận đến mức nổi khùng: - Nếu không đi vào, có tin ta cởi tất nhét vào miệng cô không?

Âu Tư Thanh Thanh lập tức nhanh tay lẹ mắt đi giày của Lý Nhân vào, tuy rằng vóc dáng của nàng cao như Lý Nhân, nhưng giày của nàng lại nhỏ hơn một vòng so với giày của Lý Nhân, thật ra cũng không phải là do chân của Lý Nhân lớn hơn so với chân nàng, mà là giày Lý Nhân đi trên chân là giày của người trưởng thành, trong đám Huyết kị cũng không có ai biết làm giày, giày Lý Nhân đi lúc từ Ngự Dương tới đã sớm hỏng rồi, bây giờ giày hắn đang đi chính là giày của Triều Cầu Ca, đương nhiên cũng không phải Triều Cầu Ca đối với hắn tốt nhất, mà là vì Triều Cầu Ca so ra là thấp nhất.

Đi giày của Lý Nhân, Âu Tư Thanh Thanh đứng lên cử động một chút, cảm giác có chút không được tự nhiên.

Lý Nhân rất nhanh cột giày của Âu Tư Thanh Thanh lại rồi đeo lên cổ, chân hắn không giày đứng lên chỉ về một hướng nói với Âu Tư Thanh Thanh:

- Cô chạy về hướng đó, hướng đó là hướng cô đến, chắc sẽ gặp được Đáp Lăng ca kia của cô.

- Vậy còn ngươi?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

Lý Nhân chỉ về hướng ngược lại: - Ta đi về hướng này.

Âu Tư Thanh Thanh lập tức hiểu được ý của Lý Nhân, hắn phải thu hút sự chú ý của truy binh.

- Không được.

Âu Tư Thanh Thanh hô lên.

- Không có gì là không được cả, nếu cô không chết nhớ kỹ phải trả lại giày cho ta, ta không chết thì sẽ không lấy giày của cô làm kỉ niệm.

- Yên lặng một chút.

Lý Nhân ngăn lại lời nói khuyên bảo của Âu Tư Thanh Thanh, sau đó hít vào một hơi rất nghiêm túc nói: - Hai người chúng ta cùng nhau chạy, chạy không nhanh bằng chiến mã. Truy binh nhiều, tuy rằng có thể tách ra để đuổi theo chúng ta, nhưng tách ra chạy so với việc cùng nhau chạy thì cơ hội sống nhiều hơn. Cô đi giày của ta, nếu truy binh ngốc sẽ đuổi theo hướng của ta, nếu quả thực chia nhau ra đuổi, vậy chỉ có thể nói vận may của chúng ta quá kém.

Hắn day day thái dương: - Hôm nay vận may của ta đã rất ít rồi, gặp phải cái đồ không may mắn như cô, cho nên cô yên tâm, xác xuất bọn họ đuổi theo ta lớn hơn. Còn nữa, cô không phải leo cây rất nhanh hay sao, chạy được một đoạn liền leo lên cây, tìm một nơi bí mật trốn đi. Nếu hai ta đều không chết, cô hãy nghĩ đến chuyện báo đáp mà không phải dùng thân báo đáp đi.

Không đợi Âu Tư Thanh Thanh nói chuyện, Lý Nhân vỗ một phát vào mông nàng nói: - Chạy mau.

Nước mắt của Âu Tư Thanh Thanh trào ra, si ngốc nhìn Lý Nhân, người vẫn không nhúc nhích.

- Cô không chạy ta chạy.

Lý Nhân cũng không thèm để ý đến Âu Tư Thanh Thanh nước mắt tuôn như mưa, thân mình mạnh mẽ nhảy ra ngoài. Hắn cứ như vậy chân không chạy vội trên mặt tuyết, bên tai là tiếng gió vù vù. Hắn không quay đầu lại nhìn, hắn không muốn xác nhận Âu Tư Thanh Thanh có phải làm theo lời mình hay không, nhưng hắn biết mình tuyệt đối không thể dừng lại, bởi vì hắn không muốn chết.

Mẹ nó!

Sao mình có thể làm một chuyện ngốc ngếch như vậy.

Vừa chạy, Lý Nhân vừa hung hăng mắng bản thân mình.

Lão tử cẩn thận sống mười hai năm, nếu chết như vậy, thật sự rất oan uổng.

Đồng tác của hắn mau lẹ giống như báo đi săn mồi, một đường chạy thẳng vào trong rừng cây.

Cảm giác không tệ, khá đàn hồi.

Đây là câu nói cuối cùng của Lý Nhân với Âu Tư Thanh Thanh trước khi chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không Đổ Mặt.

Bóng hình chạy vội trong làn tuyết, thân người hơi cong, người nằm vô cùng thấp, chân không đi giày để lại một chuỗi dấu vết trên mặt đất. Máu đã bắt đầu lưu thông, lúc này chân của hắn đã không còn cảm giác vô cùng lạnh nữa, nhưng chỉ cần hắn dừng lại, không bao lâu sau hai chân của hắn sẽ đông lại thành một khối băng.

Lần đầu tiên Lý Nhân dừng lại, sau đó nhanh chóng dùng dao găm rạch một đường trên dây của Âu Tư Thanh Thanh, ngồi xuống cố hết sức đi giày vào, sau đó xé một mảnh vải từ quần áo buộc chắc lại.

Thật là ngu ngốc.

Lý Nhân lần đầu tiên cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Hắn cứ tiếp tục chạy như vậy, cho dù là có thể giữ lại mạng sống thì đôi chân này cũng không giữ được.

Hắn đứng dậy, buộc chắc hoành đao trên lưng.

Tiếng kèn ở đằng sau đã càng ngày càng gần, từ chỗ cao nhìn xuống, đã có thể thấy một khoảng đen lớn đang đi về hướng này, tốc độ rất nhanh. Nhìn số người, Lý Nhân khẳng định những người đó là kị binh của người Hề, không phải là bạn bè của Âu Tư Thanh Thanh, nàng từng nói, người bên cạnh phụ thân nàng cũng không đến hai mươi người. Cũng không phải là Huyết kị binh, doanh trại Huyết kị binh cách đây mười dặm, cho dù là tới cứu Lý Nhân thì cũng không thể đến nhanh như vậy.

Hình dạng của một nghìn kị binh này quả nhiên thực con mẹ nó khiến người ta sùng sốt.

Lý Nhân xoay xoay cánh tay, dường như không hề lo lắng một chút nào cho hoàn cảnh của mình. Hắn nhìn điểm đen dưới chân núi, dần dần tập hợp lại thành mấy đường đen kịt. Cúi đầu nhếch miệng cười nhìn giày da hươu dưới chân mình, Lý Nhân lắc lắc ngón tay, nhưng sau đó xoay người chạy vọt vào trong rừng.

Không thể tăng tốc độ của mình lên, vậy cũng chỉ có thể làm giảm tốc độ của kị binh rồi. Rừng cây rậm rạp như vậy thì nhất định phải lợi dụng, tuy rằng Lý Nhân leo cây không nhanh bằng Âu Tư Thanh Thanh, nhưng cái này cũng không có nghĩa là hắn leo rất chậm. Chỉ có điều là từ sau khi chạy vào rừng cây Lý Nhân vẫn luôn đi qua đi lại giữa các cây, không hề có ý dừng lại trốn trên cây. Cũng không biết hắn đang tìm cái gì, hay là chỉ chạy một cách không phương hướng.

Cứ như vậy chạy khoảng hai dặm, tiếng kèn ở đằng sau đã càng ngày càng rõ ràng.

Lý Nhân cắn răng một phát lao đi mấy chục bước, rốt cuộc tìm được kí hiệu sáng sớm hôm nay lúc hắn đi qua để lại.

Nơi đó thoạt nhìn rất bình thường không có gì khác lạ, tuyết vẫn trắng như vậy vẫn bằng phẳng như vậy.

Nhưng Lý Nhân biết, ở đó có một cái động.

Đó là nơi mà Lý Nhân rất lâu trước đây phát hiện ra lúc săn bắn ở sau núi, một trận tuyết rơi đã lấp mất cửa động. Cửa động cũng không phải rất lớn, vừa vặn một con gấu có thể chui vào. Mà thực ra nơi đó đúng là nơi một con gấu núi ngủ đông, mà con gấu kia một tháng trước liền biến thành bát canh thịt bị bọn Lý Nhân ăn vào trong bụng.

Lý Nhân dừng bước, nhanh chóng mở cửa động chui vào.

Lý Nhân dùng tuyết động phá hỏng cửa động, sau đó bò vào bên trong. Bò khoảng được năm thước bên trong bắt đầu rộng hơn, đã có thể đứng thẳng đi lại. Sau khi đi đến chỗ hắn và Triều Cầu Ca ca giết chết con gấu kia, Lý Nhân ngồi xuống chỗ có vết máu vẫn còn lưu lại. Hắn há mồm thở phì phò, một đường chạy như điên khiến cho nhu cầu bổ sung không khí của phổi của hắn tăng vọt. Trong sơn động này không khí cũng không được tốt lắm, người nhiều sẽ thấy có mùi khai, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến nhu cầu bổ sung không khí của Lý Nhân, cũng không trở ngại cho việc hắn ngồi xuống đất khôi phục thể lực.

Hơn ba trăm chiến mã chờ kị binh người Hề theo dấu chân Lý Nhân đuổi đến đây, kị sĩ đứng đầu thoạt nhìn là một người đàn ông cường tráng tầm bốn mươi tuổi. Y ghìm chiến mã lại giờ tay ra hiệu một chút, kị binh ở phía sau chậm rãi dừng lại ở sau y.

- Sao người Khiết Đan đều ngu ngốc như vậy?

Thủ lĩnh người Hề bữu môi, trong giọng nói toát ra sự khinh thường.

- Ai Cân, ta mang theo vài người đi bắt hấn ra.

Một võ sĩ người Hề nói.

Ai Cân là cách xưng hô với thủ lĩnh bộ tộc, người đàn ông cường tráng ngồi trên lưng ngựa đứng là thủ lĩnh bộ tộc Đấp Khắt người Hề Nhục Hột Chủ Bộ.

- Dấu chân có chút lớn hơn.

Y không trả lời lại câu hỏi của thuộc hạ, mà lại nói một câu nghe có vẻ không liên quan.

- Chỉ có hai người, cũng không nhìn thấy bóng dáng của người Khiết Đan khác.

Võ sĩ ở đằng sau y gật đầu nói: - Xem ra Ma Hội có khi thật sự đã qua sông Tây Lạp Mộc Luân rồi, đi đến bộ lạc người Tập Tô Xuyết ở phía đối diện rồi. Hai người kia là tùy tùng của y, chờ y quay về.

Đấp Khắt cười cười nói: - Ma Hội lần này tổng cộng mang theo không đến năm mươi người, trên đường đi đã bị ta giết hơn ba mươi. Nếu như y qua sông đi sang bộ lạc Tô Xuyết, tại sao còn để lại hai người chờ y? Nếu như bộ lạc Tô Xuyết muốn hạ thủ với y, chẳng lẽ hai người kia còn có thể cứu Ma Hội sao?

Y mỉm cười, cười sáng lạn.

- Dấu chân có lớn hơn nhưng cũng chỉ là một đứa bé.

Võ sĩ ở đằng sau y bỗng nhiên tỉnh ngộ: - Là con gái của Ma Hội. Ma Hội biết Tân Di của Tô Xuyết bộ lạc chưa chắc đã đồng ý thỉnh cầu của y, bộ lạc Tô Xuyết vốn vẫn không hoà thuận với bộ lạc Hà Đại Hà Khiết Đan.

Đấp Khắt khen ngợi gật đầu nói: - Y sợ Tân Di của Tô Xuyết bộ lạc giết y, cho nên y để con gái ở lại trên núi chờ y.

Khoé miệng y nhếch lên ý cười đậm ứ, nhìn đồng tuyết trắng trong lúc vội vã lấp vào để che giấu cửa động, thật giống như nữ nhân yếu điệu đã thoát hết quần áo nằm trước mặt y, tuyết trắng kia giống như thân hình mê người của nàng.

- Một năm trước ta từng đi bộ lạc Hà Đại Hà, từng gặp qua con gái của Ma Hội.

Y than thở từ đáy lòng: - Thật sự là một cô nương thuần khiết như thiên nga, xinh đẹp khiến người khác nghẹt thở. Một năm trước ta từng đến cầu hôn với Ma Hội, nhưng tên kia vẫn nhậ chẳng chịu đồng ý. Thị vệ bị đề lại và con gái của Ma Hội chia ra để chạy, là muốn dụ truy binh rời khỏi. Không biết có phải là cái tên gọi là Đấp Lăng Trường Hồng kia không, nhưng quả thực y quá ngu ngốc. Ta có một nghìn người, chẳng nhẽ sẽ không chia ra đuổi theo sao? Chẳng lẽ hấn quên hay sao? Chân của con gái vẫn luôn bé hơn một chút.

- Âu Tư Thanh Thanh, ta nhớ cái tên này.

Trong ánh mắt Đấp Khắt lộ ra sự tham lam, y chỉ về phía cửa động kia nói: - Đi vào, ta muốn Âu Tư Thanh Thanh hoàn hảo không bị bất cứ tổn hao gì. Nếu các ngươi làm nàng mất một sợi tóc, ta liền chặt đầu của các ngươi xuống.

- Ai Cân yên tâm.

Bốn năm kị sĩ nhảy khỏi lưng ngựa, vừa cười vừa đến gần cửa động: - Thuộc hạ cam đoan, lúc mang nàng ra, nàng sẽ xinh đẹp như lúc một năm trước lần đầu tiên ngài nhìn thấy nàng.

Vài người ngồi xổm xuống thì nhau đập vào cửa động bị tuyết vùi lấp, sau đó quay đầu lại nhìn Đấp Khắt.

Đấp Khắt gật gật đầu: - Nhớ kỹ, ta muốn Âu Tư Thanh Thanh hoàn hảo không bị bất cứ tổn hao gì. Nếu làm tốt, sau khi quay về các ngươi mỗi người sẽ được thưởng ba mươi con dê.

Kị binh ở phía sau hô lên, nhưng cũng không dám có ý gì bất kính với Đấp Khắt. Y tứ của mấy tiếng hô này là hãm mộ mấy kị sĩ đi bắt người, bởi vì mình không giành được cơ hội phát tài này mà cảm thấy thất vọng. Ba mươi con dê, tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng cũng đủ cho một người sống qua mùa đông.

- Ha ha ha ha.

Đấp Khắt suông sẽ cười lộ lên, trong tiếng cười lộ ra một sự tự tin: - Đợi sau khi cướp được hết đồng cỏ của người Khiết Đan, ta cam đoan mỗi người các ngươi đều lấy được số của cải không ít hơn so với ba mươi con dê, chỉ cần các ngươi làm tốt, thậm chí có thể được chia vài nô tì quyền rũ dịu dàng, còn có thể vài nô lệ chăn cừu cường tráng.

Lúc nói chuyện, kị sĩ người Hề đầu tiên đã chui vào trong động.

Cửa động chỉ đủ để một con gấu bò vào, người trưởng thành thậm chí có thể ngồi đi về phía trước. Y là một dũng sĩ người Hề khôi ngô, trong ấn tượng của y, trong đội người Kiệt Đan ở phía trước thấy bóng dáng xinh đẹp kia, hẳn một tay là có thể không chế rồi. Y thậm chí không muốn để cho đồng đội ở đằng sau đi theo vào, nếu như một mình bắt được Âu Tư Thanh Thanh không chừng Ai Căn sẽ ban thưởng năm mươi con dê.

Cho nên y cố tình đi rất chậm, còn cố ý giả vờ đường trơn đá người ở đằng sau ra ngoài.

Người Hề ở đằng sau hùng hổ đứng dậy, sau đó tiếp tục chui vào bên trong. Y biết đồng đội ở phía trước của y nghĩ gì, nếu như đổi thành mình thì không chừng một cước này còn đập mạnh hơn.

Nhưng, lúc mà người phía trước lần thứ hai đá vào mặt y, y vẫn không kim được tức giận.

- Người muốn làm gì? Có tin là ta một đao chém đứt chân người hay không?

Toàn bộ hỗn hợp tuyết tan dính trên lông bàn chân của người đằng trước cùng với bùn trong động toàn bộ đều quét lên mặt y, y tức giận mắng, sau đó giờ tay lau một cái trên mặt, ở trong miệng cũng có tuyết bắn, hơi mở miệng cảm giác ghê tởm toàn là hạt cát.

Người phía trước không trả lời y, cũng không tiếp tục đá y nữa.

Người phía trước ngừng lại cũng không nhúc nhích.

- Ai Khắc! Người đang cản đường đây.

Người Hề thứ hai giờ tay đẩy người phía trước một cái.

Trên tay có cảm giác rất kì quái, giống như đẩy một đồng bóng.

Không đúng.

Người Hề thứ hai nhảy bén phát hiện ra Ai Khắc ở phía trước có chuyện.

Ai Khắc ở trong tộc được công nhận là cường tráng, cơ tay trên cánh tay và đùi của y cứng như sắt. Nhưng vừa rồi đẩy đùi y giống như đẩy một bãi thịt thối, mềm nhũn khiến người ta sợ hãi. Võ sĩ người Hề thứ hai cũng từng giết người, cho nên y biết, đó là sự thay đổi xuất hiện sau khi người đó vừa mới chết. Đầu tiên là mềm như một bãi bùn, rồi sau đó mới dần dần cứng lạnh như băng.

Y cầm lấy cổ chân Ai Khắc, lớn tiếng hô đồng đội ở phía sau chui ra ngoài, một mặt kéo Ai Khắc ra ngoài.

Rất nặng, toàn bộ sức nặng của Ai Khắc dồn trên mặt đất.

- Sao lại như thế này?

Đáp Khất cau mày hỏi.

- Ai Khắc đã chết.

Có người lớn tiếng trả lời câu hỏi của y, cùng lúc đó rút tên cắm trên cổ Ai Khắc quơ quơ ra hiệu là mình không nói dối. Tên bắn rất chuẩn, trực tiếp bắn xuyên qua yết hầu kẹt lại trong cổ. Mũi tên này rất ngắn, chỉ khoảng mười cm, lại không thường thấy.

- Nỏ trên tay.

Đáp Khất lúc nhìn thấy mũi tên kia hơi kinh ngạc, đó là đồ vật tinh xảo chỉ có người Hán mới có thể chế tạo ra. Tầm bắn rất ngắn, ngoài ba thước đã không thể bắn xuyên giáp rất dày. Đáp Khất từng nhìn thấy thứ này, đó là một thứ vũ khí của người Hán dùng để phòng thân. Thứ này rất đắt, người bình dân căn bản không mua nổi.

- Mang lá chắn theo. Ngủ ngốc.

Đáp Khất la lớn.

Sau khi nhìn thấy mũi tên ngắn ngủn kia, Đáp Khất càng khẳng định thêm phán đoán của mình là đúng. Nỏ cổ tay gần như có thể nói là vũ khí phòng thân chuyên dụng của nữ tử, không có nam nhân nào sẽ dùng cái đồ vật tinh xảo này. Nỏ cài trên cổ tay này rất tinh xảo, lực sát thương cũng rất thấp. Cho dù là mặt đối mặt, tên cũng không thể bắn xuyên qua giáp dày hai tầng.

Ngoại trừ nữ nhân, không có bất cứ ai dùng vật này để ngăn địch.

Lý Nhân không phải nữ nhân, khẳng định không phải. Điểm này được chứng minh một cách danh thép thông qua mười hai năm đã qua, việc đứng đi tiều cô gái từ mười tuổi trở lên không có dùng khí thứ.

Nhưng Lý Nhân có một cô cô, một cô cô tên là Hồng Phát.

Một cô gái mà nhiều thủ đoạn, dạy một người giữ mạng là chuyện quan trọng nhất, còn sẽ quan tâm đến sự khác biệt giữa nam và nữ sao?

Cho nên, đừng nói Lý Nhân không biết Đáp Khất nghĩ cái gì, cho dù hắn biết thì cũng sẽ không đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ta Đánh Mất Mẹ Người Rồi.

Võ sĩ người Hề mang theo tấm chắn đi vào rất nhanh lại bị kéo ra, cửa động có một vết máu.

Trên trán y có một cái lỗ nhỏ, sau ót cũng có một lỗ nhỏ.

Trên tấm chắn cũng có một cái lỗ, rất nhỏ.

Tấm chắn của người Hề bằng gỗ, bên ngoài được bọc một lớp da dày, ở ngoài cùng còn có một tầng vải, cho dù là đao chém trúng cũng không chém vỡ được, cho dù là cung cứng hai thạch của người Tuy cũng đừng nghĩ xuyên thấu qua tấm chắn được. Võ sĩ khỏe nhất của người Hề cũng chỉ miễn cưỡng dùng loạn đao đâm thủng được một lỗ, phải biết rằng cái thứ vải bố và da rất dày kia không cần dùng lực, chứ đừng nói là xuyên qua tấm chắn lại xuyên qua vải dày lại còn xuyên qua được đầu người.

Chỗ cứng nhất trên thân thể người chính là đầu.

Ngay cả những người Hề ở bên ngoài cũng phải kinh ngạc, một thiếu nữ mười bốn tuổi sao lại có thể khỏe đến mức đâm thủng cả tấm chắn và đầu người, người ở trong sơn động xem xét đao găm trong tay, hơi ngạc nhiên.

Trước khi hắn đi Hồng Phát cô cô chuẩn bị cho hắn một bao hành lý, bên trong còn có một thanh chủy thủ. Hồng Phát cô cô nói đó là một thanh chủy thủ sắc bén chém sắt như chém bùn, lúc đó Lý Nhân còn nói giỡn hời là chủy thủ này hình như giống đao găm của Vi Tiểu Bảo. Bây giờ Lý Nhân rốt cuộc đã biết thanh chủy thủ này sắc bén như nào rồi, hắn nhếch môi cười, mặc dù không phát ra âm thanh nào, nhưng lại rất can đảm.

Lại thêm một đồ vật bảo vệ tính mạng, sao hắn có thể không vui.

Chui vào trong sơn động, Lý Nhân sẽ không ngu ngốc đến mức cho rằng người Hề không phát hiện ra. Cái miệng sơn động nhỏ hẹp này một lần chỉ vào được một người mới chính là chỗ hắn coi trọng, dựa vào vài thủ đoạn nho nhỏ trên người hắn cũng đủ bảo mệnh. Đương nhiên, Lý Nhân đang đặt cược, hắn đặt cược vào thói hư tật xấu của nam nhân.

Lúc biết được trong sơn động có một thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, hơn nữa ở nơi hoang dã này cho dù người có cường bạo nằng, ngược đãi nằng, tra tấn nằng thì cũng sẽ không có ai can thiệp. Cho nên bất cứ nam nhân bình thường nào cũng không thoát khỏi được loại hấp dẫn này, đều tranh nhau muốn triển khai hùng phong cũng không chừng.

Nếu như là Lý Nhân, không chừng hắn cũng chui đầu vào tìm niềm vui.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải lớn hơn chút nữa.

Lý Nhân từng nghe nói rất nhiều lần con người lúc rơi vào đường cùng sẽ bộc phát ra năng lực chiến đấu không thể tưởng tượng nổi, một số người lúc bình thường không dám đối mặt khi rơi vào đường cùng cũng sẽ dũng cảm đối mặt. Trong lịch sử trận chiến kinh điển sinh tử quyết đánh đến cùng, tuy rằng những chuyện kia nghe qua cũng không đáng tin cho lắm. Kinh điển sở dĩ có thể trở thành kinh điển, chính là do những người sau này bất chước rất nhiều nhưng lại không có ai thành công.

Lý Nhân cảm thấy những thứ kinh điển đó có thể thành công, có một sự may mắn rất lớn tạo thành.

Hắn vẫn cảm thấy vận may của mình không tệ, nhưng hôm nay không ra sao cả, bằng không cũng sẽ không lên núi săn một con vật lại vướng vào phiền toái lớn như vậy. Hắn là một người yêu sinh mạng đến mức nhân thân cũng phản nộ, cho nên rất không thích đối mặt với nguy hiểm mà đến thì thể cũng không thể bảo toàn như vậy. Hắn chui vào sơn động cũng không tính là cái quái gì mà đánh đến cùng, mà là vì sơn động có hai lối ra.

Người như hắn, làm sao có thể không tìm cho mình đường sống trong cỏi chết đây?

Đó là chuyện dành cho loại người anh hùng làm, Lý Nhân không cho rằng mình có sự quyết đoán kia.

Hắn sở dĩ không lập tức trốn ra từ cái cửa khác của sơn động, là bởi vì không muốn để cho người bên ngoài biết bên trong sơn động còn đường ra khác. Nếu hắn lập tức trốn đi, thì người Hề sẽ đuổi vào trong sơn động rồi dọc theo cửa động khác đuổi theo. Lý Nhân vẫn không chạy được, cho nên hắn mới dựa theo sự chống cự của nữ tử mà chống cự mãnh liệt một chút.

Thật sự, hắn thậm chí còn muốn nắm lỗ mũi phát ra vài tiếng hét kinh hãi.

Hắn đang đợi người Hề hết kiên nhẫn.

Để một miếng mồi thơm ngào ngạt ở chỗ đó, người Hề cuối cùng cũng phải bỏ hết sức ra để nuốt miếng mồi vào. Nhưng, khi bọn chúng phát hiện ra có được miếng mồi thì tổn thất cũng sẽ rất lớn, lớn đến mức khiến bọn chúng không thể không buông tha, thì lúc đó sẽ là lúc Lý Nhân bỏ trốn.

Lúc đó, hắn nên phóng hỏa đi?

Lý Nhân vừa vuốt ve chủy thủ vừa nghĩ, người Hề rất ác độc, nhất định sẽ muốn dùng khói để hun chết ta.

Đúng vậy, tên đó da mặt rất dày, so với ác độc còn dày hơn.

Người thứ ba chết trong tay Lý Nhân chính là một người Hề trong tay cầm lá chắn trên đầu cũng đội mũ sắt. Nhưng y vẫn chết, không hề chậm hơn so với hai người trước.

Miếng vết thương của y là ở trên mắt, một con mắt đã rơi xuống rồi, dao găm đâm vào mắt, còn quấy vài cái trong hốc mắt. Con mắt đã bị nát, hơn nữa trong đầu y cũng bị quấy như cháo. Một chất lỏng màu trắng chảy ra từ hốc mắt, lẫn với máu tạo thành một màu sắc tàn nhẫn.

Gã là đi vào nơi dần dần rộng rãi hơn, lúc mở một con mắt ra nhìn thì bị Lý Nhân đâm chết. Còn về phần hốc mắt bị quấy không phải là do Lý Nhân ác độc, mà là do người Hề này sau khi bị đâm theo bản năng cầm lấy tay Lý Nhân. Hai người tranh giành dao găm, vòng qua vòng lại, người Hề kia cuối cùng ngã xuống đất.

Cứ như vậy, đến lúc thi thể của người Hề thứ sáu bị kéo ra, lúc Đáp Khất tiếp tục phái người đi vào bên trong, võ sĩ người Hề đã không còn ai nguyện ý đi lĩnh ba mươi con dê được ban cho nữa rồi. Lúc trước còn ghen tị hăm dọa, nhưng bây giờ chỉ còn may mắn và thương hại.

Đáp Khất nghiêng răng, đòi phần thưởng từ ba mươi con dê lên thành mười con ngựa, lại thêm mười con bò.

Đáng tiếc không ai cho rằng hai mươi con vật đáng giá hơn sinh mệnh của mình.

Đáp Khất rất tức giận, tức giận người trong tộc mình nhát gan, tức giận sao thiếu nữ kia khoẻ như vậy liên tiếp giết chết sáu người. Nếu ở trên bình nguyên, sáu thanh niên kia có thể xé nàng thành từng mảnh nhỏ. Nhưng cửa động rất hẹp, mỗi lần chỉ có thể đi vào một người, thiếu nữ kia cho dù yếu hơn nữa, dựa vào nỗ lực trên cổ tay nàng, trong tay còn có một thanh chủy thủ sắc bén, trong một khoảng thời gian ngắn rất khó tấn công đi vào.

- Ai Cầm, nếu ngài thật sự muốn nữ nhân kia, chúng ta liền chặn cửa động, cho nàng đói 3-5 ngày rồi mới đi vào. Bây giờ cứ xông vào như vậy, người chết sẽ rất nhiều.

Một võ sĩ can thận khuyên.

Đáp Khất tức giận nói:

- Ngu ngốc, ba đến năm ngày? Cho dù là người Tập không phát hiện ra chúng ta, nhưng lâu như vậy Ma Hội không quay về thì người của y cũng sẽ đến đây. Dù do lũ rác rưởi các ngươi, Đại Ai Cầm hạ lệnh giết Ma Hội ở bên bờ sông Nhược Lạc Thủy sau đó giả hoạ cho người Tập, đuổi tới đây đến bóng dáng của Ma Hội cũng không thấy. Dường Âu Tư Thanh Thanh lên cho Đại Ai Cầm có lẽ y sẽ tha thứ cho ta, bằng không các ngươi nghĩ xem, nếu người Khiết Đan thật sự liên minh với người Tập, Đại Ai Cầm có thể dễ dàng bỏ qua cho các ngươi sao?

Y tức giận quát:

- Hai mươi con ngựa tốt, một trăm con dê. Ai bắt được Âu Tư Thanh Thanh, ta phong thành Thổ đồn.

Thổ đồn là một chức quan lớn, đương nhiên, Thổ đồn do Đáp Khất phong so với Thổ đồn do triều đình Đột Quyết phong không phải là kém một chút.

- Một trăm con dê?

Lý Nhân nổi giận rồi.

Mẹ nó, nếu lão vu bà kia mà nghe thấy các ngươi nói ta như vậy, còn không liều mạng với các ngươi? Bà ta nói ta là người kết thúc Đại Tuý, là vĩ nhân khai sáng mấy trăm năm thịnh thế. Mẹ nó! Một trăm con dê mà đòi đổi lấy mạng của ta? Lần này tiếng la của Đáp Khất hơi lớn, cho nên Lý Nhân ẩn nấp trong động cũng nghe thấy rõ ràng. Hắn vô cùng tức giận với cái hành vi vô sỉ của tên thủ lĩnh người Hề kia công khai niêm yết giá hắn là một trăm con dê, sau đó nghĩ đến cái tên thủ lĩnh kia nghĩ mình là Âu Tư Thanh Thanh nên tâm trạng của hắn mới từ từ cân bằng lại.

Ta tự mình đi ra, y sẽ cho ta một trăm con dê sao?

Lý Nhân cũng không phải rất tức giận, hắn chỉ có chút chán.

Người Hề tạm thời vẫn chưa có ai dám xông vào, hắn ngồi dưới đất đợi dùng bữa tiếp.

Lý Nhân nghe thấy được một vài thanh âm rất nhỏ quen thuộc, hắn mạnh mẽ đứng dậy nấp vào sau tảng đá. Một giây sau, mấy mũi tên bắn trúng y phục

của hắn. Nếu không phải Lý Nhân có một loại phản ứng bản năng với tiếng của dây cung, chỉ sợ mấy mũi tên này đã tạo thành mấy lỗ trên người hắn rồi.

Ngay sau đó hắn chợt nghe thấy tên thủ lĩnh người Hề ở ngoài cửa động mắng to:

- Ai cho các ngươi bắn tên?

- Không để à tránh ra, chúng ta làm sao vào được?

Có người biện minh, sau đó Lý Nhân phát hiện mình phải đi rồi, cho dù người Hề không dùng khói hun hắn, hắn cũng phải bắt đầu trốn chạy rồi.

Hắn phát hiện người thảo nguyên thông minh hơn trong tưởng tượng của mình nhiều, hắn chỉ nghĩ tới phóng hỏa, mà người Hề đầu gối thì nghĩ tới một cách khác.

Một cây gỗ bị vót nhọn rất dài luồn vào trong động quơ một hồi, sau đó người cầm cây gỗ vừa quơ vừa đi vào. Người phía sau chắc cũng như vậy, tránh khỏi người đằng trước sau đó đâm lung tung vào.

Trong động tuy rộng rãi hơn, nhưng Lý Nhân không muốn bị đâm hiên nhiên rất khó.

Người Hề cũng không sợ chọc chết người trắng nõn xinh đẹp như hoa như ngọc là ta đây sao?

Lý Nhân khó thở, lấy từ trong ngực ra một cái túi nhỏ, thật cẩn thận vẩy bột trắng trong túi lên mặt đất, sau đó hắn chạy rất nhanh về hướng một cái cửa ra khác của sơn động. Sơn động này rất sâu, khoảng chừng hai dặm, do thiên nhiên tạo thành, càng đi vào trong thì càng rộng hơn, nhưng lúc đến một cái cửa khác thì lại bắt đầu nhỏ lại, là một khe hở trên vách đá, người trưởng thành miễn cưỡng mới có thể đi ra.

Lý Nhân sau khi đi ra, nhanh chóng chém đứt một cái cành cây khô đứt vào chỗ khe hở sau đó châm lửa. Sau đó lại lấy từ trong ngực ra một cái túi đựng dầu, hắn vứt bột phấn vào trong lửa. Nhảy khỏi mặt đất, một đám khói trắng lập tức bốc lên từ đồng lửa. Bị gió núi thổi vào, khói trắng từ khe hở bay vào.

Độc được ở cửa động kia ít nhất có thể khiến cho hai mươi thanh niên trai tráng ngã, mà khói độc ở cửa động này trước khi bay hết, người ở trong sơn động đuổi tới cũng đừng nghĩ đến gần, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Lý Nhân sau khi đốt khói độc thì rời khỏi cửa động, hắn không chạy như điên bằng chân mà dùng một sợi dây thừng cuốn lấy chạc cây, sau khi nhìn thấy một cây đại thụ thì hắn lại vung một sợi dây thừng ra cuốn lấy, cứ như vậy, giống như nhảy dây trên cây dần dần đi xa. Tận đến khi hai tay bủn rủn không nâng lên nổi, hắn mới ngồi trên chạc cây nghỉ ngơi trong chốc lát.

Người Hề một khi phát hiện không thấy người nữa nhất định sẽ lục soát núi, doanh trại Huyết kị cách đây hơn mười dặm, nếu bị người Hề phát hiện khó tránh khỏi chiến đấu một hồi, Lý Nhân cũng không muốn khiến cho Huyết kị binh trong lúc vội vã chiến đấu tạo thành tổn thất không cần thiết.

Hắn dựa vào đại thụ nghỉ ngơi, đến tận khi bụng réo ầm ầm mới nhớ ra từ sáng sớm đến giờ hắn vẫn chưa ăn cái gì. Hắn cũng không mang theo lương khô, mặc dù hắn cũng không có ý định là quay về doanh trại trước bữa trưa, nhưng nếu như không gặp phải Âu Tư Thanh Thanh hắn có thể yên tâm đốt lửa nướng con vật săn được, bây giờ hắn cũng không dám đốt lửa, như vậy người Hề sẽ dựa theo đám khói rất nhanh chạy đến.

Lúc nghĩ đến đây Lý Nhân chợt phát hiện vận may của mình cũng không phải ít, nếu như không gặp phải Âu Tư Thanh Thanh... giữa trưa hắn nhất định có thể đốt lửa nấu cơm, như vậy cũng sẽ dẫn kị binh người Hề đến đây. Vì không để bại lộ tung tích, người Hề chắc chắn sẽ không có lòng tốt mà buông tha hắn. Đột nhiên bị kị binh người Hề đuổi giết, nếu như vậy mình cũng không thể bình tĩnh mà trốn chạy như vậy được.

Tựa vào trên cành cây, Lý Nhân cười cười.

Cứ nghĩ như vậy, Âu Tư Thanh Thanh cũng mang đến cho mình may mắn đó chứ. Nếu không gặp phải cô ấy, nói không chừng bản thân mình trong tình huống không hề phòng bị gì bị loạn tên của kị binh người Hề bắn chết rồi.

Âu Tư Thanh Thanh.

Độ cong trên khoé miệng Lý Nhân dần dần hạ xuống.

Cô ấy có chạy thoát không?

Cô ấy leo cây nhanh như vậy, hắn là chạy thoát rồi?

Lý Nhân thở dài, trong lòng nói bản thân mình nghĩ vẫn quá đơn giản rồi. Một nghìn kị binh, xem số kị binh đuổi theo hướng của mình cũng không đến một nửa quân, một nửa khác nhất định sẽ đuổi theo hướng của Âu Tư Thanh Thanh. Cô ấy là một cô gái, trong đồng tuyết phủ đầy mặt đất này chạy bao lâu sẽ không còn sức. Nàng là con gái của thủ lĩnh bộ lạc Khiết Đan, nói như vậy rơi vào trong tay Người Hề trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không bị giết chết, nhưng so với chết còn nhục nhã hơn.

Thỏ yêu biết phun tơ nhện là một con sóc, cô ấy nhất định sẽ chạy thoát.

Trong lòng Lý Nhân tự an ủi mình, lại phát hiện căn bản không thể khiến cho bản thân mình tin. Cho dù cô ấy leo lên cây, chẳng lẽ người Hề không phát hiện ra cô ấy? Một trận mưa tên bắn đến, cô ấy còn có thể trốn được sao?

Hì vọng Đắp Lãng đại ca kia của cô ấy tìm thấy cô ấy trước, hi vọng là vậy.

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, muốn đứng lên tiếp tục trốn.

Bỗng nhiên một bóng trắng nhỏ nhắn giống như tia chớp đánh tới, trong nháy mắt, liền đứng trên cùng một nhánh cây với Lý Nhân quan sát hẩn, giống như hồ rình mồi.

- Tiểu Hôi Hôi?

Lý Nhân bĩu môi:

- Ta đánh mất mẹ ngươi rồi.

Nghe được ba chữ tiểu Hôi Hôi, con chồn tuyết xinh đẹp kia hiển nhiên là kinh ngạc một chút. Cái đầu nhỏ của nó lắc lư hai cái, ánh mắt không lớn hơn hạt đậu tương được bao nhiêu chuyển động. Nó giống như đang suy nghĩ, là ai đang gọi nhũ danh của nó?

Nghĩ đến hai nhũ danh này Lý Nhân rung mình một cái, trong lòng nói xin lỗi Âu Tư Thanh Thanh, mặc dù ta biết khẳng định là không phải cô cho nó ăn, nhưng cái tên Tiểu Hôi Hôi này nhất định là do cô đặt.

- Bây giờ không có thời gian quan tâm ngươi, ngươi phải tự tìm đường để tự mình quay về.

Lý Nhân thao thao bất tuyệt nói chuyện với con chồn tuyết:

- Đương nhiên, nếu ngươi nguyện ý đi theo ta để đi tìm mẹ ngươi... ta cũng sẽ không đi.

Giọng điệu hẩn nói chuyện với con chồn tuyết rất chân thành:

- Mẹ ngươi rất đáng yêu, nếu như cô ấy có chuyện gì trong lòng ta nhất định sẽ không yên, nhưng ngươi phải biết rằng, nếu như ta đi cứu cô ấy thì sẽ gặp chuyện, nói không chừng đây còn là một tổn thất rất lớn đối với thế giới thậm chí là toàn vũ trụ. Mấy hôm nữa người cứu giúp trái đất được phái đến còn phải trông cậy vào ta chỉ dẫn đường cho y, không có ta bọn họ không đánh lại Bá Thiên Hồ. Người biết ta là ai không? Ta là chân long chuyển thế, lão vu bà kia nói như thế, cho dù ngươi có tin hay không, thì cũng có rất nhiều người tin.

Hẩn nói chuyện không ngừng, như kiểu là đang an ủi con chồn tuyết, thực ra chỉ là muốn khiến cho lương tâm của mình nhiều hơn một chút. Cho dù là hẩn đang khuyên một con vật không hiểu tiếng người, cũng chỉ là đang nói với chính bản thân mình thôi.

- Ngươi đừng nhìn ta như vậy.

Lý Nhân có chút căm tức nói:

- Cho dù ngươi dùng ánh mắt đáng thương hơn nữa nhìn ta, ngươi cũng không thể biến thành người đẹp yêu tinh được. Cho dù là Đất Kỳ đến đây múa cột trước mặt ta ta cũng sẽ không đi cứu mẹ ngươi, ta đến từ thế kỷ hai mươi mốt ánh mặt trời rạng rỡ, đến để tạo phúc cho toàn bộ nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bàn Luận Người Khác Sau Lưng Có Phải Là Bà Tám Không?.

Lý Nhân bĩu môi:

- Ngươi tiếp tục nhìn ta, lại nhìn ta, ta móc mắt ngươi ra làm bóng thủy tinh.

Con chồn tuyết đứng đưa đầu, ánh mắt đỏ khiến Lý Nhân trong lòng rất khó chịu.

Đang coi thường ta sao?

Được rồi, mặc kệ ngươi khinh thường, giờ ta đi, ngươi thích làm gì thì làm việc đó đi.

Lý Nhân trượt xuống từ cây đại thụ, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

Trên sườn núi phủ đầy tuyết cách chỗ hẩn nửa con đường, một người đàn ông thảo nguyên dừng mảnh dùi loan đao chém chết tên địch cuối cùng, vật

áo trước của y nhuộm đẫm máu do bắn vào. Buông tay ra, thi thể của kẻ thù mềm nhũn ngã xuống, trán của thi thể trên tuyết phủ phục lên mũi chân y, thật giống như một tín đồ thành kính quỳ rạp trên tuyết.

Người đàn ông cường tráng chu môi huyết sáo một tiếng, ở xa xa có một con ngựa màu đỏ chạy như bay tới, con ngựa màu đỏ mũi phát ra tiếng phì phì, dùng đầu cọ vào trong ngực nam nhân cường tráng.

Nam tử này cao chừng hai thước, cơ bắp ở cổ cùng với hai bả vai giống như hai triền núi. Tuy rằng mặc áo bông dày, nhưng cơ ngực giáp phía trước vẫn có thể nhìn ra hình dáng khoẻ mạnh.

Y lôi dây cương của con ngựa đỏ đi về phía trên sườn núi, dường như không nhìn thấy có một võ sĩ người Hề cách đó hơn mười thước ngực bị mở ra giầy dựa đứng lên, võ sĩ người Hề khó khăn lấy cung từ trên lưng xuống, sau đó bỏ một mũi tên lên, miệng gã vẫn đang nôn ra máu, máu dính vào hàm răng trắng hếu trông rất dữ tợn.

Dùng hết sức lực toàn thân, gã đem cung nhắm trúng người đàn ông cường tráng ở cách đó mười bước.

Võ sĩ người Hề tay đang run rẩy nhìn thấy người đàn ông cường tráng cao hai thước kia đang đi bỗng nhiên đá một cái về đằng sau, gót chân đá lên một mảnh tuyết trắng. Trong lúc tuyết đang bay, một tia lưu quang nhanh như tia chớp bay lên, một giây sau đã bay đến trước người võ sĩ người Hề, một giây sau đó, lưu quang đã xuyên thấu ngực của võ sĩ người Hề, sau đó bị kẹt lại đằng sau lưng.

Võ sĩ người Hề theo bản năng cúi đầu nhìn, phát hiện trên ngực mình có cắm một chuỗi đao.

Gã không nhìn thấy sau lưng mình nên tất nhiên cũng không nhìn thấy mũi đao đang nhỏ huyết.

Há miệng thở dốc, võ sĩ người Hề trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn không rõ, thật giống như tiếng bê gầy cũi.

Cung rơi xuống đất, mũi tên cắm xuống tuyết.

Người Hề cuối cùng nhìn về phía bóng hình cường tráng càng lúc càng xa, rốt cục phát ra một tiếng rít gào không cam lòng rồi ngã xuống.

Ba người thảo nguyên ở nơi xa giục ngựa đuổi theo người đàn ông cường tráng kia. Người đàn ông chỉ về phía trước nói: - Vào trong rừng đốt thêm vài đồng lửa nữa, tách kị binh người Hề ra.

Ba võ sĩ tự chọn một phương hướng đi vào trong rừng, vó ngựa đạp lên tuyết trắng.

Người đàn ông cường tráng như núi đi đến bên cạnh rừng cây, nhìn thiếu nữ xinh đẹp chống cằm ngẩn người trên cây gỗ khô, y cười cười, lộ ra hai hàng răng chỉnh tề: - Đi thôi, trước khi trời tối chúng ta phải đi đến bên cạnh sông Nhược Lạc Thủy, Ai Cân đại nhân đêm nay sẽ đến chỗ đó hội họp với chúng ta.

- Đáp Lăng đại ca, hần liệu có xảy ra chuyện gì không?

Âu Tư Thanh Thanh ngồi ở trên cây gỗ khô cúi thấp đầu, trên khuôn mặt trắng nõn có hiện lên hai rặng mây đỏ.

- Ai?

Đáp Lăng Trường Hồng từ từ rút đao đâm dưới chân lên, vết máu loang lổ ở trên đao lập tức biến mất, còn loé lên ánh mặt trời.

Âu Tư Thanh Thanh không trả lời, Đáp Lăng Trường Hồng ngẩng đầu, y nhìn thấy Âu Tư Thanh Thanh hạ mí mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc giày rõ ràng là của nam nhân trưởng thành mà nàng đang đi.

- Ngủ ngốc.

Đáp Lăng Trường Hồng nhú nhú mày.

- Muội cho là hần thật sự muốn cứu muội?

Y không thèm để ý tới Âu Tư Thanh Thanh ngẩng khuôn mặt tức giận lên, không để ý đến sự chất vấn trong ánh mắt nàng, chặn ngang bé Âu Tư Thanh Thanh từ trên cây gỗ xuống đặt lên yên ngựa tông đỏ, Âu Tư Thanh Thanh cao một mét sáu mét bảy nặng ba bảy ba tám cân trong tay y nhẹ giống như cây rom rạ. Y cầm dây cương chậm rãi đi về phía trước, cũng không thèm quan tâm đến ánh mắt kháng nghị của Âu Tư Thanh Thanh.

- Đừng không tin, muội cũng chỉ là bị hần lừa thôi, đùa ngốc.

Đáp Lăng Trường Hồng tùy ý bẻ một cành thông trên cây bỏ vào trong miệng nhai, trong miệng lập tức tràn đầy hương vị chua đắng.

- Huynh nói vậy, hần đưa giày của mình cho muội, hần chân trần dẫn đám người Hề đi.

Âu Tư Thanh Thanh lớn tiếng kêu, có lẽ là bởi vì kích động, có lẽ là bởi vì trên đường quay về vẫn chưa từng hoà hoãn, màu đỏ trên mặt dần dần đậm hơn, ngực phập phồng cao thấp. Váy lông dê dày không che được dáng người nóng bỏng của nàng, nhất là lúc bộ ngực phập phồng, eo của nàng càng thêm tinh tế.

- Hấn đưa giày cho muối, đây không phải là giả. Nhưng muối có từng nghĩ tới, hấn và muối tách ra chạy thật sự là bởi vì hấn muốn dẫn truy binh rồi đi sao? Người Hề có hơn một nghìn người, truy đuổi hai người bọn muối chẳng hề sẽ không chia ra? Muối đi giày của hấn, từ dấu chân người Hề sẽ đoán muối là người trưởng thành, muối nghĩ xem, Đáp Khất lúc chia binh ra, binh lính đuổi theo muối nhiều hay là đuổi theo hấn nhiều? Tuy rằng muối là con gái của Ai Cân, nhưng so sánh ra bắt một hộ vệ so với bắt con gái thì càng dễ biết tung tích của Ai Cân hơn. Đáp Khất nghĩ cái gì muối phải biết, y tới đến giết Ai Cân đấy.

Không đợi Âu Tư Thanh Thanh nói, Đáp Lăng Trường Hồng đề cao giọng nói: - Hấn không phải vì muối, mà là vì chính bản thân hấn. Tách ra chạy mà nói cơ hội sống của hấn lớn hơn một chút.

- Nếu quả thật đúng như lời muối nói, hấn là một tiểu tử có chút võ công hơn nữa rất tinh táo, như vậy muối nghĩ xem, hấn tránh muối xa một chút so với bảo hộ muối sáng suốt hơn, bảo hộ muối hấn còn phải phân tâm, muối chính là liên lụy đến hấn.

Âu Tư Thanh Thanh nhún mày, nàng quay đầu nhìn về phía phương hướng chạy ngược lại với hướng của chính mình.

- Cho dù huynh nói thế nào, muối biết, hấn không giống như những gì huynh nghĩ.

Đáp Lăng Trường Hồng bật cười ha hả: - Giọng nói của muối nhỏ đi, thật ra trong lòng muối cũng hiểu được tách ra chạy là lựa chọn tốt nhất, không hề tồn tại việc ai đang chia sẻ nỗi lo cho ai. Muối cũng không cần cảm kích hấn, hấn cũng không cảm kích muối.

- Nếu không phải muối dính lấy hấn đi tìm tiểu Hôi, thì hấn cũng sẽ không bị người Hề đuổi giết.

Âu Tư Thanh Thanh bướng bỉnh không chịu khuất phục.

Đáp Lăng Trường Hồng lắc lắc đầu nói: - Vậy thì mới nói muối là một người đơn thuần, muối cảm thấy mình liên lụy hấn, chỉ sợ trong lòng hấn còn đang cười cợt ý. Nếu như không phải muối nhắc nhở hấn trước, hấn làm sao biết người Hề đang đến? Vì che dấu tung tích, người Hề sẽ giết chết tất cả những người mình gặp phải, bất kể là người già hay trẻ em. Không có muối, nói không chừng hấn sớm đã bị tên của người Hề bắn chết rồi.

Đáp Lăng Trường Hồng phun cành thông trong miệng ra, khoa tay múa chân một chút: - Hấn hấn nên cảm ơn muối mới đúng.

- Đó là huynh nghĩ như vậy, sao cứ phải nói là do hấn nghĩ như vậy?

Âu Tư Thanh Thanh cãi lại, thần sắc cũng không còn kích động như trước nữa. Nàng biết lời nói của Đáp Lăng Trường Hồng không sai, nếu như mình không gặp hấn, nói không chừng hấn sẽ bị bắn chết trong tình huống không hề cảnh giác. Như vậy mà nói, mình quả thật không hề liên lụy đến hấn. Âu Tư Thanh Thanh trong lòng cũng tốt lên một chút, bởi vì nàng phát hiện ra mình đã làm được một việc tốt.

Nói như vậy, nàng cũng giúp hấn đấy.

Khoé miệng Âu Tư Thanh Thanh hơi nhếch lên, có chút tự hào.

- Âu Tư Thanh Thanh, muối...

Đáp Lăng Trường Hồng chỉ về phía xa xa nói: - Muối thuần khiết giống như tuyết trắng trên núi kia, muối không biết lòng người có bao nhiêu hiểm ác. Trong lòng muối luôn cho rằng ai cũng thiện lương, như vậy rất tốt, nhưng lại dễ bị thiệt. Huynh không phủ nhận thiếu niên mà muối nói kia là một tiểu tử thông minh, nhưng lại không cho rằng tiểu tử kia vì lòng tốt mà mới đưa giày của hấn cho muối đi.

- Nhưng, cho dù thế nào người Hề cũng là vì đuổi giết chúng ta mà tới.

Đáp Lăng Trường Hồng ngẫm nghĩ một chút nói: - Nếu hấn bị người Hề giết, đợi sau khi Ai Cân đại nhân liên minh được với bộ lạc Tô Xuyết, giết chết toàn bộ số người Hề còn lại cũng coi như là báo thù cho hấn. Hấn là người Hán, ta có thể xây một nấm mồ ở dưới chân núi cho hấn, muối đốt giày của hấn ở trước phần mộ, hấn sẽ nhận được.

- Thật vậy sao?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

- Nhưng muối không muốn tin rằng hấn đã chết, muối vẫn còn muốn tự tay đem giày trả cho hấn.

- Ta càng muốn hấn chết rồi, nếu không ta sẽ càng tò mò, một đứa trẻ mười mấy tuổi làm thế nào sống sót được dưới vỏ ngra của mấy trăm kỵ binh người Hề, nếu hấn thật sự giỏi như vậy, hấn vì sao không bảo vệ muối? Cho dù muốn dẫn dắt truy binh rồi đi, nếu hấn thật sự tốt giống như lời muối nói, hấn là sẽ quay lại tìm muối mới đúng, nếu không hấn chính là một tên tiểu nhân dối trá, người Hán đều rất dối trá, Ai Cân nói như vậy.

- Hấn không như vậy, hấn từng nói muối phải tự tay mang giày trả lại cho hấn, hấn cũng sẽ đem giày trả lại cho muối.

Âu Tư Thanh Thanh quơ nắm tay nhỏ, vẻ mặt kiên định.

- Được được được, muối nói hấn không dối trá thì không dối trá.

Đáp Lăng Trường Hồng cũng lười nói thêm gì nữa.

- Ta dối trá hay không ta không biết, nhưng tôi thiếu cũng không nên nói xấu sau lưng người khác, đó chỉ chuyện mấy bà tám không cần mặt mũi mới làm, tốt xấu gì ta cũng là một người đàn ông.

Đáp Lăng Trường Hồng dừng lại, tay sờ lên thanh đao ở thắt lưng nhìn về một hướng.

Thiếu niên trong tay ôm chôn tuyết ngồi trên chạc cây đứng đưa chân, ánh mắt nhìn về phía Đáp Lăng Trường Hồng cường tráng như núi không hề có một tia kính sợ, ngược lại có chút khinh thường.

Chôn tuyết từ trong ngực hần giấy giữa nhảy ra chạy về phía tuyết nữ mặc áo lông trắng trên lưng ngựa, nhẹ nhàng liền chui vào trong lồng ngực ấm áp của thiếu nữ.

Lý Nhân đứng đưa hai chân không đi giày, một đôi giày bị cắt mở ở trong tay hần vurun ra.

- Ta tới là để lấy lại giày của ta, thuận tiện đem giày của ngươi trả lại cho ngươi.

Hần đưa tay giờ lên đôi giày da hươu đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, có chút cười cười xấu hổ nói:

- Đương nhiên, nếu cô cảm thấy nó đã không còn đi được nữa, ta cũng không ngại giữ lại làm vật kỉ niệm.

- Nhưng giày của ta cô nhất định phải trả lại cho ta, bởi vì chân ta bây giờ rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Không Phải Là Con Đường Của Ánh Sáng.

- Ngươi là Lý Nhân?

- Còn ngươi là Đáp Lăng Trường Hồng?

Lý Nhân không trả lời câu hỏi của Đáp Lăng Trường Hồng mà đáp lại bằng một câu hỏi, sau đó thì cả hai đều nhún mày nhìn nhau.

- Ngươi thật là không lễ phép, chàng trai người Hán.

Tiếng Hán của Đáp Lăng Trường Hồng tuy là không được lưu loát cho lắm nhưng ít nhất là vẫn nghe hiểu những gì y nói. Lý Nhân cũng không thể nào tưởng tượng được rằng tiếng Hán là phổ biến đến như vậy. Hôm nay mấy người trên thảo nguyên mà hần gặp được đều nói được vài câu. Hần lại quên mất một chuyện, những người trên thảo nguyên sở dĩ đều nói được vài câu tiếng Hán là vì Đại Tùy không hề cấm vận chuyện buôn bán với người của thảo nguyên, nhiều thương nhân người Hán thường hay tới các bộ lạc trên thảo nguyên và những vùng đất đai Trung Nguyên, bởi vì người thảo nguyên cần đến trà lá, vải vóc, đồ sứ của người Hán, còn người Hán lại cần đến đồ bằng da thú và gia súc của họ.

Thương nhân người Hán cũng có thể nói được vài câu nói của người thảo nguyên, nên chẳng có gì ngạc nhiên khi người thảo nguyên cũng có thể nói được vài câu tiếng Hán.

Hơn nữa, người Thất Vi của vùng sâu nhất trên thảo nguyên cũng có quan hệ qua lại với người Hán, chứ đừng nói đến người Hề, người Khiết Đan ở vùng Liêu Hà, lưu vực sông Tây La Mộc Luân.

- Ta không lễ phép?

Lý Nhân nhìn Đáp Lăng Trường Hồng, rồi dùng tay về lại thân hình cao lớn của y và nói:

- Ngươi gần như là cao gấp đôi ta, lúc nói chuyện tay của ngươi cũng cầm lấy chuôi đao, lẽ nào đó gọi là lễ phép sao?

Nói xong hần nhếch mép cười mà rằng:

- Chẳng trách người ta lại nói rằng đầu óc và lá gan là hai thứ đối lập nhau.

Đáp Lăng Trường Hồng không biết được cái gọi là đối lập, nhưng y biết Lý Nhân chắc chắn không phải là đang khen y.

Nhưng những lời nói trước đó của Lý Nhân, y đều hiểu cho nên tay của y dần dần buông khỏi chuôi đao. Chỉ là y không cho rằng đây là một chuyện làm mất mặt, mặc dù y biết rằng người thanh niên trước mặt y chắc chắn là không đỡ nổi một cú đâm của mình.

- Đây chính là thói quen của ta, lúc phát hiện hoặc là có nguy hiểm gần kề, thì ta của ta luôn nắm chặt lấy chuỗi đao, bất luận lúc đó trước mặt ta là một con sói hay là một con chó.

Đáp Lăng Trường Hồng đáp lại.

Lý Nhân nhảy từ trên chạc cây xuống, đặt hai tay của mình lên người Đáp Lăng Trường Hồng, rồi nhìn thẳng vào mắt y và nói:

- Người nói cũng rất có lý, nhưng cách nhìn của chúng ta lại không giống nhau.

Ánh mắt hắn đang suy tư gì đó, rồi khước miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong, rồi hắn lại nhìn thẳng vào mắt của Đáp Lăng Trường Hồng nhưng tâm hồn lại đang bay lơ lửng trên chín tầng mây:

- Từ trước đến giờ chưa bao giờ ta để ý đến bọn súc vật trừ những lúc ta lột da ăn thịt chúng, cho nên đối phó với chúng ta rất lười sử dụng binh khí.

Bà vai của Đáp Lăng Trường Hồng khẽ giật lên, tuyết ở dưới chân y cũng tự nhiên sâu thêm vài phân.

Nhưng y vẫn không động thủ.

Còn Lý Nhân thì lại chọn cách là không nhìn thấy, hắn vẫn cứ nghênh ngang đi qua đi lại trước mặt của Đáp Lăng Trường Hồng, lấy đôi giày trong tay của Âu Tư Thanh Thanh :

- Còn muốn nữa không?

Âu Tư Thanh Thanh là một cô gái đơn thuần đến mức ngốc nghếch, cho nên mặc dù đã nghĩ thấy mùi thuốc súng giữa Lý Nhân và Đáp Lăng Trường Hồng nhưng cô vẫn coi như không thấy gì. Cô là một cô gái một giây trước có thể đau lòng vì lỡ chân dẫm chết một con châu chấu nhưng một giây sau có thể vui vẻ lên bởi đã giết được kẻ thù tự nhiên của bướm bướm, cho nên trong lòng cô mặc dù có cảm nhận được một cảm giác bất an nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười tỏa nắng đến xiêu lòng người của Lý Nhân thì cô lại lập tức quên hết những phiền muộn.

Cô thích cười, và cũng rất thích người khác cười với cô.

- Muốn!

Cô nhận lấy đôi giày từ tay Lý Nhân, rồi cúi người xuống rồi tháo đôi giày của Lý Nhân ra.

Lý Nhân mở to mắt ra nhìn, rồi bật cười thành tiếng:

- Cái tên cao to kia chính là Đáp Lăng đại ca của cô? Mấy câu mà hắn ta nói trước kia phần lớn đều là vớ vẩn, nhưng có một câu lại nói rất đúng. Cô là một cô gái ngốc.

Lý Nhân chỉ chỉ xuống chân của Âu Tư Thanh Thanh và nói:

- Cô cởi đôi giày của cô ra đưa cho ta, vậy cô đi cái gì?

- Ta?

Âu Tư Thanh Thanh hơi sững sốt:

- Ta đi giày của ta là được rồi.

Mặt của cô đỏ lên một chút, nhưng lại rất đáng yêu.

- Giữ lại làm kỷ niệm đi!

Lý Nhân cười cười, rồi quay người đi về phía trước:

- Thực ra chỉ là lúc này ta gặp được Tiểu Hôi cho nên tiện đường đem đến tặng cho cô vậy, nếu như đại ca Đáp Lăng của cô đang ở đây thì ta không cần phải lo lắng cho cô nữa.

Hắn nhanh chóng tháo đôi dây trên thi thể của người Hề ra, rồi lại cắt hai miếng vải trên người này buộc xuống chân. Cảm nhận được hơi ấm của bàn chân, Lý Nhân quay đầu lại hét lớn lên với Âu Tư Thanh Thanh:

- Cuộc đời còn dài, chúng ta nhất định sẽ còn cơ hội gặp lại nhau.

Tự cảm thấy những lời này có phần tự nhiên và phóng khoáng quá nên Lý Nhân cong lưng chạy thẳng về phía trước.

Hắn nhất định phải chạy, bởi chỉ có như vậy thì mới có thể khiến máu ở đôi chân lạnh cóng của hắn tuần hoàn được, nếu không thì nói không chừng hắn sẽ trở thành Phó Hồng Tuyết thì hắn cũng không cảm thấy đây là một chuyện vui.

Kỵ binh của người Hề bị những đám khói dày đặc trong rừng làm cho hồ đồ, nhưng cũng chỉ cần một chút thời gian là họ lại có thể tìm được đến đây. Nếu như bây giờ mà không chạy thì hẳn đúng là một tên ngốc và Lý Nhân cũng không cảm thấy việc chém giết giữa cánh trời tuyết này là một chuyện thú vị. Hắn hít một hơi, chạy một mạch ba bốn dặm thì gặp được Triều Cầu Ca cùng với 30 Huyết Kỵ. Hắn thuật lại mọi chuyện một cách sơ lược rồi sau đó cùng với Triều Cầu Ca quay về doanh địa.

Sau khi biết có kỵ binh người Hề đang truy đuổi Ai Cân Ma Hội của bộ tộc Hà Đại Hà Khiết Đan, Đạt Khê Trường Nho và Đông Phương Liệt Hòa liền dẫn theo hơn chục Huyết Kỵ đi kiểm tra một vòng. Một giờ sau thì hai người bắt được hai tên kỵ binh người Hề, và khi về đến doanh địa thì họ lập tức hạ lệnh yêu cầu mọi người phải tăng cường đề phòng cảnh giác.

Sau khi tách hai tên kỵ binh người Hề ra thẩm vấn, thì họ đã có được tin tức để chứng minh cho những phán đoán của Lý Nhân.

Người Hề sở dĩ phải dời khỏi thảo nguyên rộng lớn của mình để di chuyển đến phương bắc, thực sự là không có liên quan gì đến Đại Tù. Ba tháng trước, tộc đệ A Sử Na Khử Hộc của Đột Quyết Thủy Tắt Khả Hãn đã thống lĩnh một vạn Lang Kỵ Đột Quyết xuôi nam, và tuyên bố rằng triều đình Đột Quyết muốn độc chiếm thảo nguyên của người Hề, đồng thời họ cũng vẽ ra một cánh đồng thảo nguyên khác chia cho người Hề. Nhưng cánh đồng thảo nguyên đó lại thuộc về bộ tộc Hà Đại Hà Đột Quyết, dụng ý của việc làm này của Vương đình Đột Quyết thì không cần nói ai cũng biết, phân tích đơn giản thì có thể nhìn thấy dã tâm một mũi tên trúng hai đích của họ.

Lý Nhân phân tích.

Thứ nhất:

Đại Tù sắp chinh phạt Liêu Đông, và chuyện này cũng không còn là bí mật nữa. Từ tết đến bây giờ thì lương thảo ở các nhà kho như kho Lê Dương, kho Hưng Lạc đã bắt đầu được vận chuyển đến trấn Hoài Viễn, và Đường Công Lý Uyên hiện tại đang giữ chức đốc lương ở trấn Hoài Viễn. Đại tướng quân Tả Đôn Vệ Tân Thế Hùng cũng đã dẫn theo binh mã đến đóng quân trước ở bờ tây Liêu Đông rồi. Nếu tính toán ra thì Lý Nhân đến thảo nguyên cũng được một năm rồi, và bây giờ đang là Đại Tù Đại Nghiệp năm thứ 7, và đến tháng 3 năm Đại Nghiệp thứ 8, Đại Tù sẽ bắt đầu vượt sông, như vậy là tính đến thời điểm bây giờ là còn một năm một tháng nữa. Sự chuẩn bị khoa trương đến như vậy, nếu như người Cao Câu Lỵ còn không có bất kỳ phản ứng gì thì đúng là họ có chút vấn đề về đầu óc rồi. Binh lực của Đại Tù tập trung toàn bộ ở vùng Liêu Tây, dã tâm đuổi người Hề ra khỏi thảo nguyên của người Đột Quyết đã quá rõ ràng rồi. Nếu như muốn thừa cơ hội thì phải nhân cơ hội xuôi nam lần này của chúng.

Thứ hai: mấy năm nay sự phát triển của người Hề rất lớn, tổng binh lực của năm bộ tộc người Hề nếu tập trung lại một chỗ thì có thể lên tới 7-8 vạn người. Mặc dù nếu đem so sánh với binh lực lớn mạnh của Vương đình Đột Quyết thì đúng là chẳng đáng là gì nhưng Thủy Tắt Khả Hãn A Sử Na Đốt Cát Thế tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện người Hề càng ngày càng lớn mạnh. Đuổi người Hề về phía bắc, thì người Khiết Đan và người Tập sẽ không thể nào giữ vững mặt ra nhìn thảo nguyên của họ bị người Hề chia nhỏ, chỉ cần chiến tranh xảy ra, cả ba sẽ đều suy yếu, đây mới chính là kết cục mà Thủy Tắt Khả Hãn muốn xem.

Đương nhiên, cứ cho là kết cục này sẽ xuất hiện thì Lý Nhân cũng sẽ không nói ra. Bởi dù gì thì cái kết cục này phần lớn là đến từ những kiến thức có sẵn trong đầu hắn. Ví dụ như hắn biết chính xác thời gian Tù Dương Đế lần đầu tiên chinh phạt Liêu Đông, biết chính xác ngày 14 tháng 3 năm Đại Nghiệp thứ 8, quân Tù sẽ vượt qua sông Liêu Hà. Hậu thế sau này đã tranh luận rất nhiều về đề tài có liên quan đến Tù Dương Đế, dường như các diễn đàn đều có những bài tranh luận của mình cho nên Lý Nhân nhớ rất rõ được ngày này, nhưng chỉ có điều, nếu bây giờ hắn nói ra, e rằng khó mà giải thích được.

Nhưng chuyện hắn lo lắng không phải chuyện này, mà là hắn đang lo lắng cho Trương Trọng Kiên.

Người của Thiết Phù Đồ đang ẩn nấp ở Yên Sơn, cách bộ lạc người Hề không xa. Lang Kỵ Đột Quyết thì đang xuôi nam, không biết chuyện này có ảnh hưởng đến Thiết Phù Đồ hay không.

Có lẽ là không.

Lý Nhân tự an ủi mình.

Thiết Phù Đồ tổng cộng có hơn 60 người, cứ cho là họ giỏi giang đi chăng nữa thì cũng không thể chủ động đi tìm một vạn Lang Kỵ Đột Quyết được.

A gia đúng là một con quỷ nát rượu, nhưng tuyệt đối không phải là một kẻ ngốc.

Sau khi Đạt Khê Trường Nho hỏi rõ ràng mọi chuyện thì sai người của Huyết Kỵ lôi hai tên người Hề này đi chém đầu. Nổi cô đơn hiện rõ trên khuôn mặt của y. Sau khi thẩm vấn xong, y đứng lặng người dưới gốc cây tùng lớn trong doanh địa.

- Sư phụ, người đang lo lắng chuyện gì vậy?

Lý Nhân nhìn thấy Đạt Khê Trường Nho đứng lặng ở đó thì liền chạy đến hỏi thăm.

- Trời sắp tối rồi, thế đạo cũng sắp loạn rồi!

Đạt Khê Trường Nho thở dài một tiếng rồi nói:

- Lần này Đại Tù chinh phạt Liêu Đông, bại nhiều thắng ít, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người phải để mạng ở nơi đất khách quê người. Bệ Hạ đã hạ lệnh cho tất cả thanh niên trai tráng con nhà lành phải tự đi đến huyện Trác đầu quân, nhưng thời gian được ấn định cho lần chinh phạt Liêu Đông lần này lại là năm sau. Sự chuẩn bị khoa trương như vậy, người Cao Câu Lỵ lẽ nào lại không có sự chuẩn bị hay sao? Lương thực ở các kho chuẩn bị cho lần

chinh phạt Liêu Đông lần này đều được tập trung ở ba trấn của Hoài Viễn, chỉ dựa vào một mình Tân Thế Hùng mà mong phòng thủ được ba nơi hay sao, Bệ Hạ không sợ người Cao Cú Lệ sẽ phóng hỏa đốt kho lương hay sao?

- Nếu như lần chinh phạt Cao Cú Lệ lần này thất bại ... thiên hạ e rằng sẽ loạn lên mất!

Từ trong những câu nói này của Đạt Khê Trường Nho, Lý Nhân cũng có thể nhận ra được rằng, mặc dù ông đã không biết bao nhiêu lần tự nói với bản thân là mình không còn là tướng quân của Đại Tùy nhưng ông vẫn chưa ngày nào hết lo lắng cho Đại Tùy.

- Sư phụ ... có lẽ là mọi chuyện sẽ không thảm hại như người nghĩ đâu.

Lý Nhân đành phải nói một câu nói dối bất đắc dĩ, khó nghe nhất mọi thời đại.

- Mười hai năm trước, pháp sư cũng đã nói, Thiên hạ của Đại Tùy nhiều nhất cũng chỉ được mười mấy năm thái bình yên ổn. Bây giờ xem ra ... ông ấy đã nói đúng rồi!

- Điều này thì chưa chắc! Võ lực của Đại Tùy là vô địch, trong mười hai năm qua vẫn chưa gặp được một đối thủ nào xứng tầm.

Lý Nhân thấy vậy liền lên tiếng an ủi.

Đạt Khê Trường Nho cười cười đáp lại:

- Ta hiểu được ý của con. Ta chỉ là có chút hoài cảm mà thôi. Bắt đầu từ cái ngày ta rời khỏi Hoảng Hóa, thực ra ta đã không còn là người của Đại Tùy nữa. Con hãy quay về chuẩn bị đi, đợi sau khi người Hề rút lui, ta sẽ dẫn con đến hồ Thanh Ngu. Nhân cơ hội người Hề và Người Khiết Đan giao chiến, chúng ta nhất định phải tìm được khối vân thạch đó.

- Hồ Thanh Ngu cách đây bao xa?

- Chưa đến 300 dặm.

- Chỉ có hai chúng ta thôi sao?

- Cho Tiểu Triều cùng đi vậy! Võ công mã thượng mã hạ của gã chỉ thua có mỗi Thiết Lão Lang thôi, nhưng Thiết Lão Lang lại phải ở lại trấn thủ doanh địa.

- Sư phụ, Lang Kỵ Đột Quyết xuôi nam, a gia con lại ở Yên Sơn, liệu a gia con có gặp nguy hiểm gì không?

Thấy Lý Nhân hỏi những câu này, Đạt Khê Trường Nho cũng có chút lo lắng nhưng lập tức cười cười đáp lại:

- Yên tâm đi! Trận chiến Bạch Đạo Xuyên năm đó, người Đột Quyết đã bị đánh cho sợ mất vía. Cứ cho là binh lực của Đại Tùy đều tập trung ở Liêu Đông thì người Đột Quyết cũng không dám tùy tiện vượt qua bắc Trường Thành. A Sử Na Đốt Cát Thế không phải là một tên ngốc, y đương nhiên hiểu rằng lúc này y không nên trêu tức Đại Tùy.

Y dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Cứ cho A Sử Na Khử Hộc là một kẻ điên thì y cũng không dám động đến tướng quân U Châu La Nghệ! Một vạn Lang Kỵ xuôi nam, chưa là gì cả.

Lý Nhân thở phào nhẹ nhõm:

- Thật à! Tướng quân U Châu La Nghệ, 5000 tinh giáp, Trường Thành hữu kích, Hồ Bí vô song.

Đạt Khê Trường Nho vỗ vỗ vào bả vai của Lý Nhân:

- Thế đạo sắp loạn, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, con phải chịu khó luyện tập, thời loạn có thể dựa vào võ công lập nghiệp, con chính là người mà pháp sư tin tưởng, thì nhất định sẽ không sai cho nên con cần phải nỗ lực hơn nữa, không được để cho người đời cười chê.

Lý Nhân lắc đầu cười khổ:

- Con không được đi chơi hay sao?

- Chơi?

Đạt Khê Trường Nho hơi sững sốt trước câu hỏi này của Lý Nhân, y nghiêm khắc đáp lại:

- Thiên hạ nguy nan, bách tính lầm than, tại sao con có thể nghĩ đến chuyện đi chơi?

Lý Nhân bị bộ dạng nghiêm túc của Đạt Khê Trường Nho làm cho hoảng sợ, hần lếp bấp không biết nên nói làm sao cho phải:

- Quan trọng là, tại sao lại cứ là con?

Đạt Khê Trường Nho nhìn Lý Nhân, đột nhiên y lại nghĩ đến chuyện đem một gánh nặng lớn như vậy đặt lên vai một đứa trẻ chưa đầy 13 tuổi liệu có phải là một chuyện quá tàn nhẫn hay không? Lời tiên tri mười mấy năm trước của pháp sư, đã khiến hấn mất đi quá nhiều thứ rồi. Hấn thoát nhìn về ngoài hoạt bát lanh lợi nhưng đằng sau lại là một trái tim với nhiều nỗi khổ?

Đạt Khê Trường Nho đứng cạnh lý Nhân và chỉ về dãy núi phía xa và nói:

- Chỉ có những người đứng trên chỗ cao nhất thì mới có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp nhất. Mười hai năm trước khi Trương Trọng Kiên công theo con mở một con đường máu từ thành Trường An trốn đi, con đã bắt đầu leo lên ngọn núi này rồi, bây giờ chỉ còn phải xem con có đủ nhanh hay không thôi.

Lý Nhân không đáp lại, bởi vì hấn không biết mình nên nói cái gì. Lão vu bà vừa đáng ghét vừa đáng kính đó dường như đã vạch ra cho hấn một con đường bằng phẳng đầy ánh hào quang, nhưng thật ra ... con đường đó phủ đầy chông gai và khó bùi.

Chỉ cần sơ xuất một chút là có thể bị ngã chết, cơ thể mang đầy thương tích, xương gãy gân đứt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lần Nào Cũng Làm Như Vậy.

Trời có thể tối thì cũng sẽ tự nhiên sáng.

Đây chính là nguyên văn lời của Lý Nhân khuyên nhủ Đạt Khê Trường Nho, nhưng hấn lại không thể nói thêm bất cứ điều gì, mặc dù hấn hiểu rõ trời tối lần này thực ra thì cũng không kéo dài được bao lâu, trời tối của Dương gia, bầu trời của Lý gia sẽ nhanh chóng sáng trở lại. Nếu đem so sánh với thời gian loạn lạc của hai thời Tần sau này thì thời gian loạn lạc trong thời Tùy chẳng đáng là gì.

Lúc mà màn đêm dần dần lui đi thì trời tự khắc sẽ sáng.

Có lúc Lý Nhân đã không kim nén được mà nghĩ rằng, nếu như, nếu như bản thân không bị bỏ rơi trên nền tuyết lạnh giá đó mà đổi lại là nhận được tình yêu thương cả bố và mẹ thì cuộc đời của hấn sẽ như thế nào?

Vất vả làm nông hay là chăm chỉ đọc sách bên cửa sổ?

Bất luận như thế nào, hai cuộc sống trên quả thực không được coi là một cuộc sống tươi đẹp đáng mơ ước.

Sĩ nông công thương, mặc dù địa vị của người nông dân ở trong thời đại này rất thấp nhưng nếu như thiên hạ đại loạn hoặc là cuối cùng sẽ rơi vào kết cục là một cái thây vất vưởng nơi hoang dã. Lý Nhân biết rằng thứ mà người khác không biết, cho nên hấn không cho là nếu như trong thời đại đã loạn lên rồi thì cuộc sống hái củi bên cạnh bờ rào cũng được xem như một kiểu hưởng thụ. Trong thời điểm loạn lạc, phi trà trộn vào trong gia môn thì đừng nói là hoa cúc, rào tre cũng đều không thể có, cứ cho là thừa hoa cúc thì hoa cúc chắc chắn cũng sẽ nát tan.

Còn nếu như là chăm chỉ đọc sách, Lý Nhân cũng từng là một đứa trẻ phải trải qua mất năm giáo dục bắt buộc, mặc dù hấn không được coi là một đứa trẻ ngoan ngoãn nhưng cũng chẳng phải là một đứa trẻ hư, thành tích học tập cũng rất tốt, từ hồi học tiểu học đến năm thi đỗ vào trường đại học Bắc Kinh, thành tích học tập của hấn vẫn luôn thuộc top đầu. Nhưng cái hồi hấn còn học ở lớp mẫu giáo, thì số bông hoa mà hấn có được là ít nhất lớp, chính vì quá hiếu động và nghịch ngợm nên mới bị như vậy, cũng chính vì lý do này mà Lý Nhân hận cô giáo ở đó cho đến khi hấn thi đỗ vào đại học.

Đương nhiên, thời Đại Tùy không phải là một thời đại thích hợp để chăm chỉ đọc sách.

Tuy rằng Cao Tổ Hoàng đế đã mở khoa cử để chọn người tài nhưng lại có một nghịch cảnh là, ở thời Đại Tùy, từ địa phương đến trung ương quan viên từ lục phẩm trở lên rất ít người thông qua thi cử đỗ đạt làm quan. Còn từ ngũ phẩm trở lên thì đến một người cũng không có. Bất luận là trong triều đình hay trong quân đội, tất cả quyền lực đều nằm trong tay các thế gia thế phiệt, nhưng những người có chữ đều được mọi người tôn trọng, bọn họ có thể dày mặt lấy lý do là đang bận đọc sách mà không thêm động chân động tay làm việc.

Cho nên Lý Nhân cảm thấy cuộc sống hiện tại của bản thân vẫn coi là tốt chán, chuyện này nhất định sẽ khiến cho đôi vợ chồng nào nỡ lòng vất hấn đi phải hối hận.

Tương lai ...

Lý Nhân lắc lắc đầu, tương lai là cái quái gì, tốt nhất là cứ sống cho tốt đã, những thứ khác để sau hãy nói.

Kỵ binh của người Hề đã đi vòng vo quanh núi cả một ngày trời, cũng không biết là Đáp Lăng Trường Hồng đã dùng cách gì để bỏ rơi đám người Hề đó. Mấy hộ vệ bảo vệ Âu Tư Thanh Thanh rời khỏi ngọn núi vô danh này đi nên sông Nhựt Lạc Thủy để đội Ma Hội quay về, Đáp Khất cứ cho là có binh khí thì cũng không dám dẫn một đội quân chưa được một nghìn người đến Nhựt Lạc Thủy để khiêu khích người Tập. Tô Tuyết Tân Di vừa mới dựa vào võ lực để thu phục mấy bộ lạc người Tập khác, cũng chính là lúc đó, Đáp Khất không hề muốn đi treu tức một người, thậm chí còn tự cho mình

là một tên khùng có thể trở thành một vị Đại Khả Hân.

Tô Xuyết Tân Di là một người hiếu chiến, trong vòng hai năm liên tiếp phát động 30 cuộc chiến để tranh giành và khẳng định địa vị chí cao vô thượng của mình ở bộ lạc người Tập.

Nghe nói người đưa tin của vương đình Đột Quyết đã đến bộ lạc Tô Xuyết, và thừa nhận địa vị của Tô Xuyết Tân Di ở bộ lạc người Tập.

Nếu như đã không giám dựa vào sông Tây La Mộc Luân, thì Đáp Khất chỉ có thể cun cút quay về phục mệnh cho Đại Ai Cân Ai Lực người Hề mà thôi.

Cuối tháng hai năm Đại Nghiệp thứ 7, Lý Nhân đã chuẩn bị xong những trang bị cần thiết, hân cưỡi con đại hắc mã thần tuấn, cùng với Đạt Khê Trường Nho và Triều Cầu Ca đi đến hồ Thanh Ngưu.

Hồ Thanh Ngưu, cái tên này được bắt nguồn từ một truyền thuyết rất đẹp. Dựa vào những ghi chép từ nhiều đời của người Khiết Đan, từ rất lâu rất lâu rồi, ngay cả đến những vị lão làng già nhất trong bộ lạc người Khiết Đan cũng không biết đó là thời đại nào nữa, có một tiên nữ cưỡi xe Thanh Ngưu từ phía sông Tây La Mộc Luân đi đến và một tiên nhân cưỡi một con bạch mã đi từ phía từ Sĩ Hà, hai người họ gặp nhau ở nơi giao nhau của hai con sông, và từ tình yêu sét đánh đã giúp họ trở thành phu thê, sau này họ sinh ra tám người con, tám người con này dần dần phát triển và hình thành nên tám bộ tộc người Khiết Đan.

Hồ Thanh Ngưu cách nơi giao nhau của hai con sông Tây La Mộc Luân và Sĩ Hà không xa, là một hồ nước rất lớn, và đây cũng là nơi mà năm đó tiên nhân bạch mã và tiên nữ Thanh Ngưu kết nghĩa phu thê, còn tảng băng cứng nghìn năm không tan trong hồ Thanh Ngưu chính là minh chứng cho tình yêu của hai người họ.

Lý Nhân đã biết câu chuyện này từ rất lâu rồi, và từ câu chuyện này hẳn có thể rút ra một kết luận là hai vị tiên nhân này không không cùng một hội với Ngọc Hoàng Đại Đế bởi nếu không thì sớm đã bị thiên binh thiên tướng bắt về hỏi tội. Thiên đình là một nơi nghiêm khắc như vậy, cho nên hành vi chưa được sự đồng ý của thiên đình mà đã tự do nói chuyện yêu đương chính là một hành vi vô tổ chức vô kỷ luật. Một khi bị điều tra ra, nhẹ thì bị nhốt mà nặng thì có thể bị đẩy vào đường súc sinh và biến thành heo .

Câu chuyện của Trư Bát Giới đã nói cho chúng ta biết rằng, cứ cho là chuyện này xuất phát từ một phía thì cũng không được.

Chứ đừng nói là cả hai người đều cam tâm tình nguyện.

Từ doanh địa núi Vô Danh xuất phát, xuất dọc đường lúc nào cũng mờ mờ ảo ảo, dường như chỉ có mỗi một màu của thảo nguyên thôi, và điều này rất dễ khiến con người lạc đường. Nhưng cũng không biết Đạt Khê Trường Nho dựa vào cái gì để phân biệt phương hướng nữa, mà ông cứ cưỡi ngựa thong dong, chần chẫn từng bước dẫn đường. Có rất nhiều lần Lý Nhân không nén nổi tò mò, hẳn đã thúc ngựa đuổi theo rồi xốc áo của Đạt Khê Trường Nho lên để xem y giấu GPS (hệ thống hướng dẫn toàn cầu của Nga) ở chỗ nào, mà y có thể tự tin cưỡi ngựa dẫn đường cho mọi người, quả thực nếu đúng là có thứ đó thì nó cũng dễ tin hơn là cái điệu bộ lúc này của y.

Suốt dọc đường ba người rất ít khi nói chuyện, Đạt Khê Trường Nho mặc dù đã bị ảnh hưởng từ Lý Nhân, tuy đã không còn là một tảng băng lạnh nữa nhưng muốn y nói chuyện phiến cùng với Lý Nhân thì quả là một chuyện vô cùng khó, trong khi đó thì Lý Nhân lại luôn cảm thấy bản thân mình vẫn còn có gánh nặng đường xa, còn Triều Cầu Ca cũng lại là một người bí hiểm đến mức khiến người khác phải bức mình, Lý Nhân có thể nói với y mười câu nhưng chưa chắc y đã đáp lại một câu.

Nhưng Lý Nhân lại không cảm thấy tê nhạt một chút nào hết, bởi trong suốt chặng đường từ quận Ngưu Dương xuất phát đến sông Tây La Mộc Luân, hẳn đã quen với phong cách trầm mặc của Huyết Kỳ rồi.

Không ai nói chuyện với hẳn thì hẳn nói chuyện với con đại hắc mã.

- Hắc mã à hắc mã, ta là động yêu nghe được thì trả lời ta .

Con đại hắc nghe xong liền hí lên một tiếng, cũng không biết là liệu có phải là nó nghe hiểu được những lời vừa rồi của Lý Nhân.

- Thật ra thì cũng không có gì to tát lắm, chỉ là ta thấy mi đã lớn rồi, cũng nên đặt cho ngươi một cái tên.

Lý Nhân cố vận vẹo uốn éo người để cho khí huyết trong người được lưu thông.

- Đặt cho mi một cái tên thực ra cũng không phải là một chuyện to tát gì nhưng nhất định phải bắt đầu từ chữ hắc.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi reo lên:

- Ngọc Trai đen? Chiếc ghế của thuyền trưởng Jake?

Con đại hắc thờ phỉ phỉ rồi hí lên hai tiếng, đương nhiên là nó không hài lòng.

- Đúng! Ngươi là công mã, ngọc trai đen thì quá nữ tính, không hợp với ngươi.

Nói tới đây đột nhiên Lý Nhân nhớ đến một chuyện, hẳn vội vàng thúc ngựa đuổi theo Đạt KHê Trường Nho và hỏi:

- Sư phụ, con có một chuyện muốn thỉnh giáo người.

- Có rắm thì mau thả đi!

Câu trả lời của Đạt Khê Trường Nho lúc nào cũng vậy, luôn luôn giữ được độ ngắn gọn, xúc tích.

Lý Nhân không thèm để ý, hấn vồ vồ vào cổ con đại hắc và hỏi:

- Ngựa đực có phải là đều phải thiến thì mới có thể thành chiến mã không?

Đạt Khê Trường Nho gật gật đầu:

- Ngựa đực không thiến sẽ rất táo bạo, không thích hợp trở thành chiến mã.

Lý Nhân cười hì hì rồi hỏi tiếp:

- Vậy con đại hắc của con có được coi là một ngoại lệ không? Chẳng trách lông bờm của nó lại dài như vậy, chân còn lớn hơn cái bát ăn cơm, nhìn qua thì oai phong hơn mấy con chiến mã của người nhiều.

Đạt Khê Trường Nho ngay từ đầu đã không hiểu được ngụ ý của Lý Nhân, phải đợi mất mấy giây sau khi Lý Nhân nói xong, y mới có phản ứng. Y chăm chú nhìn con hắc mã, và đột nhiên như hiểu ra vấn đề gì đó. Cuối cùng thì y đã hiểu tại sao y lại cứ luôn có cảm giác con đại hắc có cái gì đó khác biệt với những con ngựa khác, cuối cùng thì y cũng hiểu tại sao khi mà mấy con chiến mã đối mặt với con đại hắc lại luôn tỏ vẻ khiên dè, thậm chí là sợ hãi.

Con ngựa này đúng là một con cá lọt lưới.

Không đúng, là một con ngựa thiến sót.

- Nhưng tại sao con hắc mã lại không hề mạnh động?

Lý Nhân lại hỏi.

Đạt Khê Trường Nho ngẫm nghĩ một chút nói:

- Có lẽ là do nguyên nhân nó được thuần dưỡng từ nhỏ, dã tính của nó đã được kiềm chế, nhưng con phải cẩn thận, con ngựa đực chưa được thiến rất là ngông cuồng, táo bạo nên rất khó khống chế nó. Người thảo nguyên gọi loại ngựa đực chưa được thiến này là ngựa đực giống, gần như trong một đàn ngựa đều giữ lại một con ngựa đực khỏe nhất, đẹp nhất và không bị thiến.

Có lẽ là những tò mò về con đại hắc mã này đã tìm được lời giải nên Đạt Khê Trường Nho đã nói nhiều hơn:

- Ngựa đực giống là con ngựa đầu đàn, những con ngựa sau khi bị thiến thì rất giống như thái giám ở trong cung, vô cùng tự ti, chính vì vậy mà những con ngựa bị thiến rất nghe lời con ngựa đực đầu đàn. Con ngựa đực giống rất hung dữ, nó dám đối đầu với cả một đàn sói, thậm chí có cả những con sói cao bằng nửa người nhưng vẫn không dám lại gần con ngựa đầu đàn, bởi nếu như nó dám lại gần sẽ bị con ngựa đầu đàn đã thùng bụng.

Những lời nói này của Đạt Khê Trường Nho khiến cho Lý Nhân tăng thêm vài phần tự hào và kiêu ngạo.

Hắn vuốt ve bờm của con đại hắc và nói:

- Chẳng trách trông mi lại ngầu đến như vậy, hóa ra mi là một người đàn ông xịn.

- Vậy thì ta sẽ nghĩ cho người một cái tên thật hay mới được, nên đặt cái tên nào đây?

Đại hắc mã hít đầy một hơi bụi đường, rồi thở phì phì như là đang muốn nói lên ý kiến của mình.

- Gọi mi là Ô Long Chuy, được không?

Triều Cầu Ca rất hiếm khi chủ động bắt chuyện.

Lý Nhân bĩu môi đáp lại:

- Ngựa của Sở Bá Vương gọi ngựa là Ô Truy, còn không giống như tên thái giám bị thiến hay sao? Làm sao mà có thể so sánh với con ngựa này của đệ? Không được, không được! Đổi một cái tên khác.

- Hắc Phong thì sao?

Đạt Khê Trường Nho nói thêm.

- Hoi thô tục!

Lý Nhân khoát tay phủ định, rồi tự nhiên hần nghĩ ra, vui vẻ cười lớn:

- Gọi nó là Hắc Ngạnh, mọi người thấy thế nào?

- Hắc Ảnh?

Đạt Khê Trường Nho gật gù đầu:

- Cái tên này cũng được đó, con hắc mã của con quả thực là chạy rất nhanh, trong Huyết Kỳ chưa có một con nào đuổi kịp nó. Khi nó chạy chẳng khác gì một cái bóng màu đen, tên hay lắm.

Lý Nhân không buồn giải thích thêm về sự nhầm lẫn này, hần vỗ nhẹ vào mông con hắc mã và nói:

- Hắc Ngạnh! Chạy nào! Hãy để mọi người được chiêm ngưỡng sự uy phong của mi.

Đại hắc hí lên hai tiếng, rồi tung vó phi về phía trước. Lý Nhân thích thú quá nên vừa cười con hắc mã vừa nghe ngao hát ca, trông bộ dạng lúc này của hần chẳng khác gì một tên lưu manh côn đồ vừa chiếm được một khuê nữ đài các. Tốc độ của con đại hắc mã quả là khiến người khác phải kinh ngạc, nó nhanh chóng mang tên Lý Nhà đang dương dương tự đắc vượt qua mặt của Đạt Khê Trường Nho và Triều Cầu Ca.

Đoạn đường dài hơn 300 dặm đối với ba người mang theo hành lý gọn nhẹ mà nói thì không phải là một đoạn đường dài. Mặc dù chiến mã của Đạt Khê Trường Nho và Triều Cầu Ca không nhanh như con hắc mã của Lý Nhân nhưng cũng là những chiến mã tốt được chọn lọc từ hàng trăm con chiến mã khác. Ngày đầu tiên ba người đi được hơn 180 dặm, sau đó thì tìm một quán trọ ven đường dừng lại và nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa mới ló rạng, ba người đã tiếp tục lên đường.

Tới lúc mặt trời xuống núi thì Đạt Khê Trường Nho liền bảo Lý Nhân giảm tốc độ lại, chuẩn bị đến hồ Thanh Ngu rồi, và đây chính là địa bàn của người Khiết Đan nên không thể quá tiêu dao tự tại được. Hơn nữa, hồ Thanh Ngu được coi là thánh địa của người Khiết Đan, cho nên canh phòng nghiêm ngặt, nếu cứ lộ liễu vượt qua như vậy thì chẳng khác gì tìm đến chỗ chết cả, rất có thể là chưa nhìn thấy sóng nước ở hồ Thanh Ngu đã bị vệ sĩ người Khiết Đan bắn cho chẳng khác gì một con nhím. Mấy lần trước Đạt Khê Trường Nho có tới hồ Thanh Ngu nhưng lại không tìm thấy khối Văn Thiết, nguyên nhân chính là vì lần nào tới đây ông cũng phải đợi cho trời tối hần rồi lén lút lên vào trong tìm kiếm.

Hồ Thanh Ngu tuy rằng không quá lớn nhưng nếu phóng ngựa quanh hồ thì cũng phải mất tới nửa ngày. Hơn nữa trong đêm đi xác định vị trí của khối văn thiết bị chìm năm đó quả là một chuyện khó khăn, nó không dễ hơn chuyện mò kim đáy bể là bao, nếu cứ dựa vào trí nhớ mà tìm kiếm thì không bằng dựa vào vận may.

Ba người tìm đến một chỗ tương đối bí mật và ngồi xuống nghỉ ngơi, sau khi họ ăn một ít lương khô thì họ sẽ đi tìm tiếp.

Triều Cầu Ca phụ trách khu hậu viện cho nên y chủ động phụ trách luôn cả nhiệm vụ đề phòng, để Đạt Khê Trường Nho và Lý Nhân có thể tranh thủ ngủ một lát ở đằng sau núi. Y đứng trên sườn núi cao, hướng tầm nhìn ra bốn phía và quan sát. Trong không khí còn phảng phất mùi máu tươi, nhưng cũng không biết rằng có phải là ảo giác hay không hay là vì chiến trường của người Khiết Đan và người Hề thực sự là cách đây không xa. Tất cả các chỗ khác trong hồ Thanh Ngu mặc dù đều là địa bàn của bộ lạc Hà Đại Hà nhưng vì nơi đây được coi là thánh địa của người Khiết Đan nên nơi đây được cả tám bộ lạc chung tay quản lý.

Tám bộ lạc người Khiết Đan thay phiên nhau cử ra 100 võ sĩ cường tráng và dũng mãnh nhất ra bảo vệ hồ Thanh Ngu, đặc biệt là khu vực có tảng băng không biết vì lý do gì mà hơn nghìn năm nay vẫn chưa bị tan, vì càng không cho phép bất cứ người ngoài lại gần. Nghe nói chỉ khi nào tám bộ lạc cùng nhau cùng tế tộc chủ thì mới có thể lại gần tảng băng đó, còn những lúc khác bất cứ ai nếu muốn lại gần khu vực đó thì đều bị giết chết ngay tại chỗ.

- Có phải là người Hề sắp đánh đến đây rồi không?

Đêm xuống, sau khi lên thành công vào một nơi cách hồ Thanh Ngu không xa, Lý Nhân đang nằm trên bãi cỏ khô lên tiếng hỏi Đạt Khê Trường Nho.

- Người Hề không ngốc như vậy đâu!

Đạt Khê Trường Nho nhìn Lý Nhân một cái như đang nhìn một tên ngốc và nói:

- Vùng thảo nguyên của người Hề mà A Sử Na Đốt Cát Thế định chiếm lấy chính là vùng đất của bộ lạc Hà Đạt Hà người Khiết Đan chiếm đóng, bởi vì vùng đất này không có liên quan đến bản thân nên những bộ lạc người Khiết Đan khác không khai chiến với người Hề. Hồ Thanh Ngu là thánh địa của người Khiết Đan, Ai Lực Phát muốn đánh tới đây thì đúng là chọc phải tổ ong vò vẽ rồi.

- Kỳ bình tình thế của tám bộ lạc người Khiết Đan cộng lại không ít hơn người Hề.

Lý Nhân ồ một tiếng, nhưng cũng không có cảm giác bản thân đã hiểu ra vấn đề.

- Người Hề biết được điểm này, người Khiết Đan nhất định cũng hiểu rõ.

Dưới ánh trăng, ánh mắt Lý Nhân rất sáng:

- Nơi càng được canh gác nghiêm ngặt thì càng là an toàn. Con đang nghĩ cứ cho là ngày mai chúng ta quanh mình chính đại đi quanh hồ, chỉ cần tránh

được những nơi có đốt lửa thì người Khiết Đan chưa chắc đã phát hiện ra!

Đạt Khê Trường Nho lần này không những không nổi giận, ngược lại còn rất tán đồng quan điểm này:

- Mỗi lần ... ta gần như cũng đều làm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tóc Đen Buông Gân Cửa Sổ.

- Lúc mà sư phụ cho khối vân thạch chìm xuống, lẽ nào người không tìm một nơi nào đó dễ phân biệt hay sao?

Lý Nhân bĩu môi hỏi lại, hẳn có vẻ không tin tưởng lắm bởi một vị danh tướng như Đạt Khê Trường Nho rất khó lại có thể làm ra những chuyện thiếu chín chắn như vậy. Cứ cho là khối vân thiết kia rất nặng nhưng lúc nó bị nhấn chìm thì ít nhất cũng phải tìm một nơi nào đó bắt mắt một chút chứ. Cuối ngựa đi vòng quanh hồ Thanh Ngưu nửa ngày cũng đã rất nhiều vòng rồi nhưng nếu chỉ dựa vào việc sờ soạng mà tìm ra vị trí của khối vân thạch đó thì đúng là rất đau đầu.

- Ai nói với con là năm đó ta không tìm một nơi bắt mắt, dễ phân biệt cơ chứ? Buổi tối hôm đó, nơi mà ta nhấn chìm khối Vân thạch đó là có một cây đại thụ, ta nhớ rất rõ mà.

Đạt Khê Trường Nho giờ tay ra: - Nhưng sau đó ta mới phát hiện, những cây đại thụ xung quanh hồ đều to như vậy.

Y tiếp tục giải thích: - Con cũng biết đấy, buổi tối rất khó để nhìn rõ mọi chuyện, hơn nữa bảo vệ của người Khiết Đan cứ nửa canh giờ lại đi tuần tra một lần.

Lý Nhân chỉ chỉ về phía hồ Thanh Ngưu và ôm đầu mà nói: - Sư phụ của con, sư phụ đáng kính của con, có phải ý của người là muốn chúng ta phải đến từng gốc cây quanh hồ Thanh Ngưu tìm một lần?

Đạt Khê Trường Nho trừng mắt nhìn hân: - Cứ cho là ta không nhớ ra cái cây đó nhưng lẽ nào ta lại không thể nhớ được đại khái nơi đó hay sao?

Y chỉ về phía nam hồ Thanh Ngưu và nói: - Ta đã đến đó tìm rồi, hơn nữa lại còn tìm từ trái qua phải, tổng cộng đã tìm qua 43 cây.

Lý Nhân bĩu môi đáp lại: - Ít nhất vẫn còn khoảng 430 cây nữa.

Đạt Khê Trường Nho vẫn cố nói lý: - Không phải con nói là vận may của con rất tốt hay sao, nói không chừng chúng ta cứ tìm bừa một cây rồi lặn xuống dưới là có thể tìm thấy khối vân thạch.

Lý Nhân than than rằng tại sao y lại không gắn một cái GPS lên khối vân thạch đó, và hẳn cũng không phải là có được đôi mắt vệ tinh nhân tạo thì làm sao có thể tùy tiện tìm được cơ chứ? Cơ hội chỉ cần một lần là tìm thấy khối vân thạch kia hiếm hoi như chuyện bị sét đánh vậy, nếu như vậy may tốt thì sét sẽ tự nhiên tìm đến, một lần không xong thì vài lần là được còn nếu vận may không tốt thì cứ cho là trên đầu có đội cả một cái cột thu lôi cũng không ăn thua gì, chuyện này có liên quan mật thiết đến nhân phẩm của con người.

- Đợi một chút!

Lý Nhân bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: - Ý của sư phụ là con tự xuống tìm?

Đạt Khê Trường Nho rất nghiêm túc gật gù đầu nói: - Đúng vậy, sư phụ sẽ canh gác cho con.

Lý Nhân cũng nói rất chân thành: - Con có thể không đi được không?

Câu trả lời của Đạt Khê Trường Nho ngắn gọn mà tàn nhẫn, y trực tiếp nắm lấy đai lưng của Lý Nhân vút từ trên sườn núi xuống. Lý Nhân bay lơ lửng trong không trung rồi hân điều chỉnh cơ thể sau đó thì tiếp đất an toàn. Dưới ánh trăng sáng Lý Nhân giờ ngón tay hình chữ V với Đạt khê Trường Nho.

Cũng trong thời điểm đó, hân cũng mơ hồ nhìn thấy Đạt Khê Trường Nho cũng giờ tay am hiệu cho hân, với ý nghĩa là thời gian không còn nhiều nữa.

Lý Nhân thở dài, bắt đầu cẩn thận đi về phía nam của hồ Thanh Ngưu. Kỹ năng đi lén trong đêm, bất luận là Trương Trọng Kiên hay là Đạt Khê Trường Nho thì đều là những cao thủ bậc thầy, cho nên bất luận là ở Thiết Phủ Đồ hay là ở Huyết Kỳ, Lý Nhân đều học được những thứ vô cùng hữu dụng.

Lúc bảy tuổi, dưới ánh trăng, hân đã có thể ẩn nấp leo lên một cây cạnh tường nhà Trương quả phụ để ngắm trộm thân hình đầy đặn trong đó đang tắm.

Lúc tám tuổi, hân có thể ngồi xổm trên tấm ván trước cửa nhà Trương quả phụ mà nhòm qua khe cửa mà không bị phát hiện rồi.

Lúc 9 tuổi, nếu như hần muốn thì đã có thể ngồi chễm chệ trong nhà của Trương quả phụ để nhìn tận mắt rồi, đương nhiên là hần đã cự tuyệt một cách thẳng thắn ý tốt của Trương Quả phụ.

Hồ Thanh Ngưu lớn như vậy thì cũng không thể nào lớn hơn cái chậu gỗ có thể che giấu thân hình quyến rũ.

Lý Nhân hóp lưng lại như mèo, chui qua bụi cỏ tươi tốt bên cạnh hồ. hần vừa đi như vừa cảm nhận được vị trí. Cho nên phương hướng mà chỗ bụi cỏ hần vừa đi qua giống hệt như hướng gió. Khi mà hần vượt qua được trạm gác thứ nhất, võ sĩ Khiết Đan về cơ bản là không phát hiện ra được bụi cỏ sau lưng mình có gì khác biệt. Hướng chuyển động của bụi cỏ hoàn toàn giống với hướng gió thổi, hoàn toàn không thể nhận ra điểm khác biệt ở đây.

Trạm gác ngầm này có 3-4 vệ sĩ Khiết Đan, bọn họ đang ngồi trên một đồng đá phía sau.

Cái tên gần nhất cách Lý Nhân khoảng hơn 4 mét, Lý Nhân thậm chí còn dừng lại xem xem mấy tên người Khiết Đan đó đang làm gì.

- Nghe nói thân hình của con gái người Hán mềm mại như nước?
- Không đâu, huynh cũng không phải là chưa nhìn thấy Khả Đôn của chúng ta.
- Ừ thì đúng là có gặp qua nhưng không phải là lúc nàng ta không mặc y phục.
- Ha ha !

Phía sau tảng đá phát ra mấy tiếng cười đang rất nhỏ và âm ô.

Lý Nhân lắc lắc đầu, trong lòng tự nhủ, chắc là hồ Thanh Ngưu này đã thái bình quá lâu rồi nên trạm gác ngầm cũng không cần giấu diếm, hơn nữa lại còn không kiêng dè ngồi bàn chuyện nữ nhân. Mặc dù bọn họ đã cố gắng nói rất nhỏ nhưng nếu gặp phải cao thủ thì dù có cách khoảng mười mấy mét dựa vào tai thường cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ.

Xem ra mấy tên võ sĩ Khiết Đan này là cùng một bộ lạc với Âu Tư Thanh Thanh.

Lý Nhân lặng lẽ rời khỏi, vừa đi vừa nghĩ.

Mẫu thân của Âu Tư Thanh Thanh là người Hán, người mà mấy tên võ sĩ này nhắc đến chắc chắn là bà ta. Xem ra người phụ nữ này nhất định là rất đẹp, đẹp đến mức mà có thể khiến cho mỗi một nam nhân trong bộ lạc này từ khi bắt tay với bà đã có cảm giác vượt qua tình bạn rồi, nói không chừng lúc đó trong đầu mấy người đàn ông này đã mơ tưởng đến thân hình của bà rồi. Một nữ nhân giống như nước, chính là thứ mà những người đàn ông mạnh mẽ như họ luôn khát khao có được, có thể chinh phục được con ngựa hung dữ nhất, và chuyện nếu như có thể hầu hạ được là một thân hình mềm mại uyển chuyển như nước thì cảm giác đó càng làm thỏa mãn sự kiềm hãm bấy lâu về dục vọng của họ.

Thời khắc mà Lý Nhân thành tâm chúc phúc cho cái mộng tưởng hảo huyền của mấy vị võ sĩ Khiết Đan kia cũng là lúc hần không được lòng tay, sau đó hần lại hóp bụng vào như một con mèo đi qua sau lưng họ.

Đạt Khê Trường Nho đã từng nói, từ cái trạm gác ngầm này hướng sang phải thì 43 cái cây đã được tìm rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Văn thạch.

Vậy là được rồi, bây giờ hần sẽ bắt đầu từ gốc cây thứ 44.

Vận may của Lý Nhân quả là không tệ, nhưng hần lại không cảm thấy vận may của hần có thể tốt đến mức, tùy tiện nhảy xuống là có thể tìm thấy khối văn thạch kia.

Cây thứ 44 và cây thứ 43 thoạt nhìn thì không có gì khác biệt, trong đầu Lý Nhân chợt lóe lên một câu vô nghĩa. Khi mà Đạt Khê Trường Nho rời khỏi đây chắc là ông vội vàng lắm, nếu không thì với tố chất của ông thì không thể để lại bất cứ một ký hiệu gì. Lý Nhân không cho rằng có chuyện ông bị mấy võ sĩ người Khiết Đan phát hiện ra, đến người như hần còn dễ dàng vượt mặt mấy tên đó, huống chi là Đạt Khê Trường Nho?

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến Đạt KHê TRường Nho cũng không giữ được bình tĩnh?

Bình thường nam nhân thường nóng lòng bỏ chạy là lúc nào nhỉ?

Thật đáng tiếc, khả năng đầu tiên mà Lý Nhân nghĩ đến đó chính là bị lão công người ta bắt gian trên giường.

Hần phát hiện ra rằng mình đúng là không trong sạch và cao thượng tí nào.

Hần bước đến bên cạnh gốc cây thứ 44 rồi dừng lại, làm một vài động tác khởi động rồi chuẩn bị nhảy xuống nước. Đạt Khê Trường Nho đã từng nói, băng lâu nằm trong hồ Thanh Ngưu khiến cho nước lạnh như cầm, nếu mà không làm nóng cơ thể mà cứ thế nhảy xuống hồ thì nhất định sẽ bị chết đuối. trước khi xuống nước, Lý Nhân nghĩ đến Bích Thủy Hàn Đàm và hồ Nguyệt Nha, dường như tại như hồ băng lạnh giá như thế này thường xảy ra những câu chuyện tình yêu đẹp đẽ và nên thơ. Từ Sam Long Vương trong Bích Thủy Hàn Đàm đã phải lòng một nam nhân, còn Lý Húc trong hồ Nguyệt Nha đã đem lòng yêu một người con gái.

Liệu có hay không một mối tình sâu động, cảm động đất trời đang chờ đợi hần?

- Lưu Diệc Phi, Vương Lạc Đan, Megan Fox,

Lý Nhân làm bầm - Ta đến đây!

Chiếc áo da trên người hắn có tác dụng chống thấm nước rất tốt, đây không phải là phát minh sáng tạo mà Lý Nhân vận dụng được, sau khi đến thời đại này, chỉ là nếu đem so sánh với sáng chế không thành công ra bồn cầu xả nước và xe đạp có bánh xe gỗ truyền lực thì chiếc áo này quả thực là có tác dụng thực tế.

Cảm nhận được huyết mạch đã thông suốt, Lý Nhân liền nhảy xuống nước mà không phát ra một tiếng động nào, lập tức cảm giác buốt lạnh, giống như có hàng nghìn con kiến đang châm chích vào người lan ra toàn cơ thể. Mặc dù trước đó Lý Nhân có làm ấm cơ thể nhưng hiện tại thì hắn không có cách nào để điều khiển chân tay, nhất là khi dường như chúng đã bị đông cứng. Nhưng vẫn còn may mắn, vì hắn không bị chuột rút, nếu không thì đợi đến lúc Đạt Khê Trường Nho tới cứu thì hắn đã trở thành một cây Haagen-Dazs.

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, rồi chậm chậm lặn xuống.

Lấy bong bóng cá gắn vào đầu cây gậy gỗ làm bình thở, chuyện này chắc là từ cổ chí kim cũng không có ai như hắn. Mặc dù nhìn qua thì có vẻ là rất mơ hồ, thậm chí còn khiến cho mắt cảm thấy khó chịu.

Ở dưới nước ngập lặn một hồi, nhưng Lý Nhân vẫn không phát hiện được gì. Hắn ngoi lên mặt nước hít thở một hơi, nhìn về phía cái cây cách đó không xa rồi bơi trực tiếp đến đó. Hắn cố gắng bơi thật nhẹ nhàng và uyển chuyển để tránh tạo ra tiếng động, thu hút sự chú ý của đám vệ Sĩ Khiết Đan.

Khu vực nước quang gốc cây thứ 45 cũng không thu hoạch được gì, Lý Nhân nhân cơ hội cơ thể của mình vẫn còn kiên trì được một lúc nữa liền bơi tiếp đến một gốc cây nữa.

Khi mà Lý Nhân ngoi lên khỏi mặt nước lần thứ hai thì đột nhiên cảm thấy trước mắt có một số thứ không được bình thường cho lắm. Hắn tháo kính lặn xuống thì mới phát hiện ra, thì ra là có ánh đèn chiếu trên mặt hồ. Cách đó không xa, ánh đèn từ trên một lầu gỗ rơi xuống mặt hồ tạo thành một vùng sáng lấp lánh, Lý Nhân liền khua nước khiến vùng sáng đó tan ra tạo thành những đốm sáng nhỏ li ti.

Cửa sổ trên lầu gỗ mở ra, dường như trên đó vừa mới có một bóng người đi qua.

Đạt Khê Trường Nho không có nói với hắn là bên cạnh hồ có người ở, ông nói đội hộ vệ đứng gác cách hồ ít nhất là 300m! Nhưng lầu gỗ này lại không xuất hiện trong lời kể của ông, từ đó có thể thấy rằng tòa lầu này không phải là có từ trước.

Ngửi thấy mùi chất của gỗ, Lý Nhân chắc chắn là tòa lầu này mới xây chưa được một tháng.

Bên cạnh hồ có lầu nhỏ, cửa sổ lại đón trăng.

Lý Nhân lại dám chắc người ở trong đó tuyệt đối không phải là nam nhân, bởi nam nhân người Khiết Đan không phải là một sách.

Đúng là ma xui quỷ khiến, Lý Nhân liền bơi gần đến cạnh tòa lầu đó, nhìn xem bên trong có người ở hay không, rồi hắn rón rén bước lên tầng hai. Quý ở chỗ cửa sổ tầng hai, tim Lý Nhân tự nhiên đập nhanh bất thường, chính bản thân hắn còn lấy làm lạ, từ khi hắn nhìn Trương quả phụ tắm trộm thành thói quen thì hình như rất lâu rồi bản thân hắn đã không còn cảm giác này rồi.

Từ phía cửa sổ bay ra một mùi hương dịu nhẹ, rất quen.

Lý Nhân vắt óc suy nghĩ nhưng không nhớ ra đây là mùi hương gì tại sao nó lại quen thuộc đến vậy, rốt cuộc mùi hương này hắn đã được ngửi qua ở đâu. Hắn chậm chậm men đến bên cánh cửa và đứng lên nhìn.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, Lý Nhân nhìn thấy một đôi bàn chân nhỏ xíu, trắng ngần đang cử động, tiếp đó là hắn nhìn thấy bắp chân nhỏ trắng mịn khiến người khác phải đơ người. Nàng chắc chắn là mới rửa chân, vì chiếc thau gỗ để cách đó không xa.

Thiếu nữ ngồi trên giường vuốt vuốt cằm, nhìn chăm chú vào một thứ trên chiếc bàn trước mặt.

Khỏe miệng Lý Nhân khẽ nhếch lên, bộ dạng rất đặc ý giống như một con hồ ly vừa ăn trộm được gà.

Trên bàn có một đôi giày nhỏ bằng da hươu, trên mặt còn óc vài lỗ nhỏ, rất có trình tự có lẽ là do vết dao rạch để lại. Đôi giày đã được lau cẩn thận, không còn dính một chút bùn nào.

Lý Nhân rất đặc ý, đặc ý về sự suy đoán của mình.

Ngồi bên cửa sổ ngắm sáng gọn, mái tóc buông hờ dưới ánh đèn.

Quả nhiên là chuyện mà nữ nhân hay làm.

- Người đã bị lạnh cóng chân chưa?

Tiếng ai đó vừa hỏi, khiến Lý Nhân sợ quá, suýt nữa từ cửa sổ rơi tòm xuống hồ

Chương 29: Bên Trong Bên Ngoài.

Lý Nhân bị dọa gần như suýt từ lan can gỗ lâu hai trực tiếp nhảy vào hồ Thanh Ngu. Sở dĩ hắn không hành động là bởi vì hắn phát hiện lúc cô gái kia hỏi cũng không hề nhìn về phía mình.

Âu Tư Thanh Thanh, lăm bằm lăm bằm.

Lý Nhân khẽ vuốt ngực mình, trong lòng tự nhủ việc rình coi người có bệnh tim tuyệt đối không thể làm được. Xem ra muốn làm tên trộm cũng không dễ dàng như vậy, tối thiểu phải có một quả tim khỏe mạnh ổn định. Chỗ đứng của hắn có thể nhìn một bên mặt của Âu Tư Thanh Thanh, khuôn mặt tinh xảo ở dưới ánh đèn càng thêm thanh thuần đáng yêu. Hai tay nàng chống cằm, hơi hơi bĩu môi, tư thế này vừa đúng che chiếc cằm trẻ con tròn trịa của nàng, cũng làm cho lông mi của nàng càng thêm dài mà cong vút.

Khi Lý Nhân nghe được câu hỏi kia gần như xác định mình bị phát hiện rồi, giờ mới biết được Âu Tư Thanh Thanh chỉ là tự lăm bằm nói mà thôi.

Đồng thời, Lý Nhân nhìn chằm chằm đôi ban chân nho trắng như tuyết kia mới tỉnh ngộ vì sao mùi hương quen thuộc như thế. Đầu tiên hắn nghĩ đến chính là, nếu hắn và Âu Tư Thanh Thanh đổi vị trí, như vậy Âu Tư Thanh Thanh có thể ngửi được mùi thối quen thuộc hay không?

- Đáp Lãng đại ca nói người không phải người tốt, tối thiểu không phải một người thành thật.

Nàng có vẻ hơi tức giận: - Mà ngay cả gia gia đều nói người Hán không thể tin, thật không biết trong lòng bọn họ đang suy nghĩ gì.

Nàng bĩu môi: - Cũng không biết chân của người rốt cuộc có sao không, trời lạnh như vậy tuyết lạnh như vậy, nếu đông cứng chân thì phải làm sao đây?

Lý Nhân cười đắc ý cười, trong lòng tự nhủ ta từ năm tuổi đã đi chân không chạy trong tuyết bất thối, sao có thể dễ dàng bị tuyết lạnh làm hồng chân được?

- Nếu ta có một tiểu đệ đệ như người thì tốt quá...

Âu Tư Thanh Thanh hạ một câu khiến Lý Nhân suýt nữa muốn sặc khí, ba chữ tiểu - đệ - đệ kia đã đập tắt những ảo tưởng xao động trong lòng hắn về thiếu nữ này, lại đã kích mạnh mẽ trái tim tự tôn và lòng tin của hắn. Ưu thế tâm lý độ tuổi tại thời khắc này trở nên không còn sót lại chút gì.

- Ai đó?

Không đợi Lý Nhân ảo não xong, một tiếng la lên từ đằng xa truyền đến.

Lý Nhân thầm kêu một tiếng mẹ nó chứ, nghe trộm người ta ở cửa sổ mà quên mất tình cảnh chung quanh. Hắn gần như là theo bản năng lộn vòng vào trong cửa sổ, hoàn toàn không có giác ngộ mình đang làm kẻ trộm.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, thiếu nữ sợ hãi cảm chấu gõ lên.

- Ai!

- Tôi!

- Người là ai!

- Tiểu đệ đệ của cô!

Vài câu đối đáp ngắn ngủi lưu loát như nước chảy thành sông, khi ba chữ tiểu - đệ - đệ từ miệng Lý Nhân nói ra hai người đồng thời sùng sốt, một xấu hổ đỏ mặt, một ngược đỏ mặt. Lý Nhân cũng không nghĩ tại sao mình lại trời chày nói ra ba chữ kia được, xem ra ba chữ kia vừa rồi đã đã kích hắn không ít, do đó trong tiềm thức có một oán niệm vô tình khiến hắn có phản không thoải mái.

- Người đến thăm ta à?

Xấu hổ yên lặng trong chốc lát, vẫn là Âu Tư Thanh Thanh phá vỡ cục diện bế tắc, nàng ngừng đầu thận hỏi một câu, lập tức rất nhanh cúi đầu xuống.

- Không, tôi tới thăm giày...

Lần đầu tiên mồm miệng của Lý Nhân không lạnh lợi như vậy.

- Hừ!

Âu Tư Thanh Thanh bị câu trả lời của Lý Nhân tức giận ngẩn ra, lập tức bấu môi nói: - Hoá ra thật đúng là một quỷ hẹp hòi, là tới lấy lại giày của người à? Ngay ở chỗ này này, trả người!

Nàng xoay người cầm lấy một đôi giày sạch sẽ ở bên giường, nhét vào trong ngực Lý Nhân.

Lý Nhân cười cười xấu hổ nói: - Thật ra cũng không phải là vì giày, cô coi như tôi lạc đường đi.

- Lạc đường mê đến cửa sổ lầu hai nhà của ta à?

Âu Tư Thanh Thanh lập tức truy hỏi một câu, lại bị lời của mình làm cho xấu hổ đỏ mặt.

Lý Nhân gật gật đầu, nói rất chân thành: - Đúng là lạc đường, cô cũng thấy đấy, tôi từ cửa sổ vào, nếu không phải lạc đường chẳng lẽ tôi tìm không thấy cửa sao?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi: - Vậy người nói cho ta biết sao lại từ trên núi lạc đường tới hồ Thanh Ngu?

Lý Nhân gãi gãi đầu nói: - Cái này nói rất dài dòng, có thời gian tôi sẽ giải thích tỉ mỉ với cô. Tuy nhiên hiện tại tôi còn phải chạy, bằng không nếu bị hộ vệ nhà cô bắt được sẽ biến thành mìn sọt mứt. Tóm lại tôi xuất hiện ở cửa sổ nhà cô không có ác ý gì đâu, đương nhiên càng không phải là chạy mây trăm dặm đường đến chỉ vì một đôi giày.

Hắn xoay người, muốn định từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

- Đúng rồi.

Hắn dừng lại cười cười với Âu Tư Thanh Thanh: - Chân của tôi không sao, đảm bảo vẫn thoải mái như cũ.

Âu Tư Thanh Thanh kéo Lý Nhân lại:

- Giờ người nhảy ra ngoài, còn không bị bọn họ bắn thành con nhím sao?

- Ấy...cô cũng đã thấy con nhím rồi à?

Âu Tư Thanh Thanh không đáp Lý Nhân: - Hồ Thanh Ngu là thánh địa người Khiết Đan chúng ta, nếu người ngoài tùy tiện xông tới sẽ bị bắn chết. Nếu bị bắt sống nhất định sẽ sẽ bị ngũ mã phân thây. Giờ người ra ngoài như này khẳng định trốn không thoát!

Lý Nhân cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Hắn ngẫm nghĩ một chút sau đó nghiêm trang nói: - Hay là tôi lấy đao nhỏ đặt lên cổ cô bắt cóc cô đi.

- Trốn trên giường ta.

- Tốt quá.

Âu Tư Thanh Thanh chỉ nói bốn chữ, chữ thứ ba mới nói ra khỏi miệng, Lý Nhân đã nói tốt quá rồi.

Cũng không đợi Âu Tư Thanh Thanh giải thích gì cả, thừa dịp Âu Tư Thanh Thanh trở lại nhìn cửa sổ, Lý Nhân tay chân lanh lẹ vén chăn của Âu Tư Thanh Thanh lên chui vào, sau đó cả người cuộn rúc vào một góc giường. May mắn thân hình của hắn thật sự không quá cao lớn, bằng không trốn trong chăn tuyệt đối không phải một ý kiến hay.

- Âu Tư Thanh Thanh! Muội không sao chứ!

Lý Nhân mới chui vào chăn, dưới lầu cũng đã truyền đến một gọi lo lắng.

- Muội không sao đâu Đáp Lăng đại ca!

Âu Tư Thanh Thanh hít vào một hơi thật sâu, đi đến cửa sổ cúi người nói: - Đã xảy ra chuyện gì vậy, Đáp Lăng đại ca?

Nàng phát hiện mình không biết nói dối, mặt nóng rực. May mà ánh đèn chiếu vào sau lưng, người khác không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng như lửa của nàng.

- Vừa rồi ta nhìn thấy như có bóng người ở cửa sổ chỗ muội.

Đáp Lăng Trường Hồng giờ cây đuốc, tay kia thì đã nắm chặt loan đao, y đứng ở dưới lầu gỗ của Âu Tư Thanh Thanh ngửa đầu hỏi, trong giọng nói tựa hồ rất lo lắng cho Âu Tư Thanh Thanh.

- Muội vừa ở cửa sổ ngắm trăng, không thấy ai cả.

Âu Tư Thanh Thanh nói dối câu thứ hai, trên mặt càng nóng. Nàng cảm giác tim mình sắp nhảy từ cổ họng ra ngoài rồi. Nàng gắng sức để giọng nói của mình không khác thường, nhưng lại không hề phát hiện lòng bàn tay của mình đã đầm mồ hôi. Nếu nàng biết lúc này có người nào đó đang ở trong chần, gắng sức nín cười, sau đó còn ra sức hít mùi thơm của nàng ở cái chần một cách tham lam, chỉ sợ nàng sẽ lập tức kêu: "Ta đã chế phục người xấu kia rồi, ở ngay trong chần của ta."

- Muội thật sự không sao?

Đáp Lăng Trường Hồng lại hỏi một câu, y lo lắng có người lên vào trong phòng Âu Tư Thanh Thanh gây bất lợi đối với nàng.

- Muội xuống lầu nói chuyện với huynh.

Âu Tư Thanh Thanh cắn chặt răng nói. Nàng vốn không muốn xuống, bởi vì nàng biết mình nói dối không nhất định sẽ gạt được Đáp Lăng Trường Hồng, nhưng khi nàng quay đầu lại bắt gặp vệt nước trên sàn nhà lúc Lý Nhân tiến vào đã để lại. Đáp Lăng Trường Hồng nhất định là lo lắng cho mình, nếu y vào, Lý Nhân sẽ bị lộ ngay.

- Không cần, bên ngoài phong hàn, nếu quả thật rảnh rồi cũng đừng có ra.

Đáp Lăng Trường Hồng ở dưới lầu nói một tiếng, sau đó tiếp tục nói: - Ai Cân sáng mai sẽ trở về.

Nghe Đáp Lăng Trường Hồng nói xong, Âu Tư Thanh Thanh giống như rút ra hết khí lực gần như ngã xuống đất. Nàng thật không dám đối mặt với ánh mắt của Đáp Lăng Trường Hồng. Nàng biết mình ở trước mặt Đáp Lăng đại ca đều giấu diếm không được gì cả.

- Đáp Lăng đại ca, ta thật sự không sao, huynh đi về ngủ đi.

Âu Tư Thanh Thanh áy náy nói.

Đáp Lăng Trường Hồng lắc lắc đầu: - Ta ở dưới lầu, có việc muội cứ gọi ta là được.

Nói xong, Đáp Lăng Trường Hồng ôm đầu gối ngồi xếp bằng ở trên một tảng đá dưới lầu gỗ. Âu Tư Thanh Thanh há miệng thở dốc, lời khuyên Đáp Lăng Trường Hồng rồi đi đúng là vẫn còn chưa nói ra miệng. Nàng hiểu tính tình Đáp Lăng Trường Hồng, y rất trung thành với gia gia, gia gia bảo y bảo vệ mình, Đáp Lăng Trường Hồng lập tức dùng cả tính mạng để làm. Y rất cố chấp, y ngồi dưới đó, khẳng định không thể khuyên đi được.

- Trời lạnh...Đáp Lăng đại ca vẫn nên trở về đi.

Âu Tư Thanh Thanh quay đầu lại nhìn thoáng qua chiếc chần, vẫn không kìm nổi khuyên một câu.

- Không cần, ngày mai ta bảo người dựng một lều trại là được rồi.

Đáp Lăng Trường Hồng trả lời, sau đó phát tay ra hiệu Âu Tư Thanh Thanh quay vào.

Âu Tư Thanh Thanh thở dài, xoay người đi đến bên giường, nhắm mắt nghỉ một chút, nàng lại đi đóng cửa sổ lại.

Nàng rất thích tòa lầu gỗ nhỏ nhỏ mà phụ thân kiến tạo cho nàng này. Đây hoàn toàn là dựa theo bản vẽ của mẫu thân. Mẫu thân từng nói, nằm trên giường ở cửa sổ lầu hai ngắm non sông tươi đẹp thật thích ý thoải mái. Nơi này có sông núi, rất giống như lời mẫu thân nói, chỉ thiếu duy nhất, chính là phong cảnh liễu rủ hoa và bướm. Nước của hồ Thanh Ngu quá lạnh, lạnh đến mức không thể trồng được hoa.

- Đêm nay ngươi không đi được rồi, Đáp Lăng đại ca thủ ở bên ngoài.

Âu Tư Thanh Thanh đứng ở bên giường, nói nhỏ.

Lý Nhân vén chần lên lộ mặt ra, cười cười nói:

- Vừa vặn ở trong này suối ấm, hồ nước lạnh muốn chết.

Hắn không hề lo lắng. Có Đạt Khê Trường Nho ở đây, dĩ nhiên có thể dẫn dụ Đáp Lăng Trường Hồng đi.

- Tại sao ngươi phải nhảy vào trong hồ?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

- Tôi nói chứng uất ức phát tác cô có tin không?

- Ngươi đang nói cái gì vậy.

Âu Tư Thanh Thanh nhún mày hỏi.

Lý Nhân cười cười, thò tay ra khỏi chần chỉ vào bắp chân và ngón chân của Âu Tư Thanh Thanh: - Cô không lạnh à?

Âu Tư Thanh Thanh đỏ mặt lên: - Lạnh, nhưng ngời lấy chăn rồi.

- Ô, vậy tôi trả chăn cho cô này. Cô có thể lên giường nằm, tôi làm chăn ấm lên rồi đấy.

Hắn chỉ chỉ vào quần áo đã cời từ khi nào, nói: - Cô yên tâm, không làm ấm chăn của cô đâu.

Âu Tư Thanh Thanh che miệng để không kêu lên thanh tiếng, nàng đỏ mặt, kinh ngạc và bối rối.

- Sao ngời lại cời quần áo, mau mặc vào đi.

- Quần áo ướt, sao tôi không biết xấu hổ mà mặc nó nằm trong chăn chứ.

Lý Nhân kéo chăn ra: - Ha ha, tôi không cời hết.

Âu Tư Thanh Thanh sợ hãi từ kể tay nhìn lên người Lý Nhân quả thật vẫn còn mặc nội y màu trắng. Nàng thoáng thả lỏng mở mắt. Cô gái thảo nguyên khác với con gái người Hán, đối với nam nữ khác biệt cũng không đặc biệt nghiêm trọng. Mẫu thân của Âu Tư Thanh Thanh là người Hán, cho nên nàng còn bị chút ảnh hưởng. Nếu là thiếu nữ thảo nguyên bình thường, cách nhìn đối với nam nữ khác biệt không quá coi trọng.

- Lên giường đắp chăn đi, đừng để bị lạnh.

- Ngời nằm đó, vậy...ta lên thế nào.

- Ah...

Lý Nhân nhích lại mép giường, nhường vị trí bên trong: - Tôi nằm bên ngoài là được, giờ cô có thể vào trong rồi.

Âu Tư Thanh Thanh phát hiện mình không biết nói gì, sao ngày đó không phát hiện Lý Nhân đáng giận vô si như vậy?

- Nếu cô cảm thấy hối hận, vậy giờ tôi đi ngay.

Lý Nhân làm bộ muốn đi, Âu Tư Thanh Thanh vội vàng khoát tay nói: - Đừng, Đắp Lãng đại ca đang ở bên ngoài.

- Vậy cô lên hay không lên?

- Ta... được rồi.

Âu Tư Thanh Thanh cẩn thận trèo qua Lý Nhân, cũng không dám nằm xuống, kéo chăn ngồi xuống góc giường. Nàng rúc trong đó, nhìn vô cùng đáng yêu đáng thương.

Lý Nhân cười cười, phát hiện vận khí của mình thật sự là rất rất tốt

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hẳn Là Hận Ta Mới Đúng.

- Còn chưa nói cho ta biết rốt cuộc đến hồ Thanh Ngưu làm gì?

Trong phòng tắt nến, hai người giống như Kim Đồng Ngọc Nữ một ngồi ở đầu giường một ngồi ở cuối giường thì thầm nói chuyện. Ánh trăng bị cửa sổ nhốt ở bên ngoài, không làm nhiễu không khí thanh tịnh của bọn họ. Hai người rất gần, lại không ai thấy rõ mặt ai.

- Việc này, tôi muốn nói là tới thăm cô đấy, cô tin không.

- Vừa rồi đột nhiên nhìn ngời ở cửa sổ ta sẽ tin, nhưng giờ chẳng tin nữa.

Âu Tư Thanh Thanh trong đêm tối lặng lẽ bĩu môi, nàng biết động tác nhỏ của mình chắc chắn Lý Nhân không nhìn thấy.

- Ta không phải người ngu, bây giờ suy nghĩ một chút, khẳng định ngời không phải đến thăm ta.

Lý Nhân khẽ cười nói: - Được rồi, cô không phải kẻ ngu nhất.

Âu Tư Thanh Thanh ngẩng lên cầm nói: - Dĩ nhiên rồi, lúc chia tay ngời không hề hỏi ta từ đâu tới, muốn đi đâu. Ta ở hồ Thanh Ngưu, là gia gia an bài, ngoại trừ gia gia, nương, Đắp Lãng đại ca ra thì rất ít người biết ta ở nơi này. Bộ tộc đang giao chiến cùng người Hề, gia gia sợ ta có việc, vốn là muốn ta

và nương đều đến nơi đây ở đây, nhưng nương không chịu, kiên trì ở cùng gia gia, ta cũng không chịu, cũng muốn đi cùng họ, nhưng gia gia bảo Đạp Lăng đại ca bắt ta đi. Ta đánh không lại Đạp Lăng đại ca.

Âu Tư Thanh Thanh khe khẽ nói chuyện, câu đầu câu sau hơi lộn xộn.

Nhưng Lý Nhân hiểu ý tứ của nàng.

- Cô có nghĩ tôi là thần tiên không? Tôi bấm chỉ tay tính toán là biết cô ở hồ Thanh Ngưu rồi.

Âu Tư Thanh Thanh khẽ cười cười, rồi ngay lập tức bắt đầu trầm mặc.

- Làm sao vậy?

- Nếu người thật sự là thần tiên thì tốt rồi.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía bóng dáng đối diện:

- Nếu người là thần tiên, có thể sử dụng pháp thuật giúp chúng ta đánh chạy người Hề, đuổi bọn họ đều chạy về trong nhà của mình. Gia gia ta cũng không cần đi chém giết với người Hề, nương cũng sẽ không mạo hiểm trước trận mưa tên đích thân đánh trống cổ vũ trợ uy cho gia gia. Ta lo lắng cho họ. Ta sợ nếu chẳng may họ có bị thương thì phải làm sao đây.

Một bàn tay xuyên qua bóng tối đưa tới đối diện, tìm kiếm nắm lấy bàn tay của Âu Tư Thanh Thanh.

Nhiệt độ của lòng bàn tay khiến Âu Tư Thanh Thanh rất thoải mái, tuy rằng bàn tay kia cũng không ấm áp. Chấn chỉ che chân hai người, tĩnh tọa ở trong phòng, tuy rằng chậu than còn đốt, nhưng tay khó tránh khỏi sẽ trở nên lạnh lẽo. Nhưng hai tay lạnh lẽo nắm lấy nhau, trong lòng lại ấm áp như nắng ấm mùa hè.

- Yên tâm, bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu.

Âu Tư Thanh Thanh không thấy rõ khuôn mặt tươi cười của Lý Nhân trong bóng đêm, nhưng từng câu nói của hắn làm lòng người ấm áp: - Cô cũng thấy đấy, người Hề không giỏi đánh, một mình tôi còn đùa bỡn mấy trăm kỵ binh người Hề đấy. Cha cô là một đại anh hùng, mẹ cô là nữ trung hào kiệt, người Hề này nói không chừng đã bị bọn họ đánh cho vãi đái ra quần rồi.

Lý Nhân ngắt nghỉ một chút bổ sung một câu: - Người Hề là hồ giấy!

Âu Tư Thanh Thanh cái ngón tay Lý Nhân, tay kia thì đặt lên mu bàn tay của hắn.

- Sao tay người lạnh như vậy?

Nàng hỏi.

Lý Nhân cười cười: - Có lẽ là tật xấu từ nhỏ sống ở tuyết để lại đấy. Mùa đông thu hạ tay chân đều lạnh. Nhưng còn may, có lẽ chính là bởi vì như vậy mới không chạy như điên trong mùa đông tuyết mà hồng chân.

- Vì sao từ nhỏ phải sống trong tuyết rồi?

- À... vẫn không nên nói thì hơn.

- Xin người đấy, nói cho ta biết đi.

Có lẽ là bởi vì lo lắng cha mẹ trên chiến trường, có lẽ là vì mình ở một mình không có cha mẹ làm bạn, trong giọng nói của Âu Tư Thanh Thanh mang theo một chút cầu xin. Dường như nàng sợ đêm lạnh yên tĩnh, hoặc như là sợ cô độc. Có lẽ, trò chuyện nhiều, sợ hãi trong nội tâm nàng mới phai nhạt đi.

- Trong phòng này của cô có mấy cái chăn?

Lý Nhân đột nhiên hỏi.

- Trong tủ còn có một chăn, làm sao vậy?

- Trước tiên cô đưa cho vị Đạp Lăng đại ca kia một cái chăn đi. Trong phòng lạnh, bên ngoài lạnh hơn, chờ cô quay lại tôi sẽ kể chuyện cho cô nghe.

Âu Tư Thanh Thanh hơi sững sốt, dường như có thứ gì đó chạm vào dây cung xúc động trong đáy lòng mình.

Nàng xuống giường, ôm chăn chạy xuống lầu dưới: - Không cho người đi! Chờ ta trở lại!

Thanh âm vẫn rất thấp, lại không che giấu được vẻ ỷ lại thần nhiên trong đó.

Lý Nhân cười cười, gật đầu.

Tại thời khắc Âu Tư Thanh Thanh chạy xuống lầu chợt phát hiện mình không hề ý thức được rất nhiều thứ, tỷ như Đạp Lăng Trường Hồng rất chiều cố mình. Lý Nhân bảo nàng đi xuống đưa chân cho Đạp Lăng Trường Hồng, phản ứng đầu tiên của nàng là có phải Lý Nhân muốn mượn cơ để đi hay không? Đợi đến khi bước xuống hết bậc thang, nàng bỗng nhiên nghĩ thì ra mình rất không biết điều, vẫn luôn hưởng thụ với sự chăm sóc của Đạp Lăng Trường Hồng mà không hề ý thức đến tấm lòng của y.

Lý Nhân nhìn bóng người nhỏ xinh biến mất trong bóng đêm, cười lầm bầm: Tốt với người bên cạnh một chút, bọn họ sẽ tốt với cô gấp đôi. Nếu chẳng may... Nếu chẳng may bộ tộc của cô chiến bại, cô cũng sẽ không phải không có chỗ dựa vào.

Âu Tư Thanh Thanh trở về với tốc độ cực nhanh, nàng chạy đến bên cửa sổ vén chăn lên chui vào, chân lạnh như băng, ngón chân chạm vào ngón chân của Lý Nhân, hai người không tự chủ được đều run lên, trong nháy mắt đỏ mặt, trong nháy mắt mở to mắt. Cảm giác vừa chạm vào đó trên ngón chân vẫn còn ở trên đó rất lâu không hết.

- Ta nghĩ có phải người thừa dịp ta xuống lầu mà bỏ đi không.

- Tại sao tôi phải đi? Có ỏ vừa thơm vừa ấm này sưởi chân thôi của tôi đấy.

Lý Nhân cười cười: - Nói tới, vị Đạp Lăng đại ca kia của cô không đi, thì ta đi thế nào?

- Ta... Ta cũng không biết, chỉ có điều, sợ người đột nhiên đến lại đột nhiên biến mất...

Âu Tư Thanh Thanh ôm đầu gối, cảm đặt lên đó, cặp mắt, mặt đỏ như lửa.

Thiếu niên ngồi đối diện rõ ràng ít hơn mình hai tuổi, nhưng vì sao mình lại luôn có cảm xúc bất an ở trước mặt hắn? Có lẽ hắn là gat người, nhìn hắn rất cao, tuy rằng vẫn không cao bằng Đạp Lăng đại ca, nhưng so với đàn ông trưởng thành bình thường cũng gần như tương đương, kỳ thật hắn lớn hơn mình đây, nhất định là như vậy!

Nhưng hắn lớn hơn mình thì sao?

Trái tim đang hoảng hốt và tuổi thì có quan hệ gì?

- Người vẫn nên trả lời ta, tại sao tới hồ Thanh Ngưu.

Âu Tư Thanh Thanh không thể không chuyển đề tài, bởi vì nàng càng lúc càng cảm nhận được ánh mắt của thiếu niên rực sáng trong đêm tối.

- Nếu tôi nói mình đến hồ Thanh Ngưu không liên quan gì đến cô, cô có để tâm hay không?

Rất cục Âu Tư Thanh Thanh đã chuyển dời được cảm giác xấu hổ, khóe miệng cong lên: - Vốn là không chút quan hệ nào đến ta. Vừa rồi ta nói, ta ở hồ Thanh Ngưu này không thấy ai biết.

Lý Nhân cười cười: - Tôi đến tìm một thứ, mà thứ đó rất quan trọng với tôi.

- Là cái gì?

- Ta có thể không nói cho cô được không?

- Không thể!

Âu Tư Thanh Thanh vùng nắm tay nhỏ: - Nếu không nói thật, ha hả...

- Thì sao? Cô muốn lấy hết ý phục của tôi à?

- ...

- Thật ra cũng không có gì.

Lý Nhân cười cười: - Đó là một thứ đen đẹp như khối đá.

- - Tàng đá? Tìm tàng đá để làm chi?

- Là vẫn thạch.

- Cái gì?

Âu Tư Thanh Thanh che miệng kêu lên kinh hãi: - Người nói...

Nàng ra dấu: - Lớn như này, đen như này, có thể chế tạo loạn đao?

- Sao cô biết?

- - Trong tộc nhân cũng luôn luôn tìm..

- Sư phụ tôi sau khi tìm được đã thả vào hồ nước. Người trong tộc các cô làm sao mà biết được. Chẳng lẽ lúc sư phụ tôi tìm được khối vẫn thạch kia, các người đã đuổi giết ông ấy? Nếu lời giải thích như vậy cũng đã rõ ràng, vì sao ông ấy vội vã thả khối vẫn thạch vào hồ nước mà ngay cả địa phương mình cũng không nhớ rõ ràng.

- Người đang nói cái gì vậy.

Âu Tư Thanh Thanh dùng ngón tay chọc chọc cắt đứt phỏng đoán của Lý Nhân. Lý Nhân ngậm miệng lại. Lý Nhân nói hươu nói vượn làm cho nàng có chút tức giận, bởi vì nàng phát hiện thiếu niên trước mặt này lúc nói dối thật sự một chút gánh nặng tâm lý đều không có.

- Sao sư phụ người lại tìm được?

Âu Tư Thanh Thanh bĩu môi nói: - Hơn một năm trước, có người ngoài lên lút tới rồi hồ Thanh Ngu đập vỡ khối băng cứng mà người Khiết Đan coi là thánh vật. Ta nghe Đáp Lăng ca ca nói trong khối băng cứng ngàn năm không thay đổi kia có cất giữ một khối vẫn thạch hàn khí kinh người. Nước hồ Thanh Ngu hồ sở dĩ lạnh như thế là có quan hệ rất lớn với khối vẫn thạch kia, cho nên bộ tộc cấm bắt cứ kẻ nào, bao gồm người Khiết Đan chúng ta không thể tự tiện tiếp cận khối băng cứng kia. Nhưng lại có người lên lút đập vỡ khối băng cứng đó, sau đó trộm vẫn thạch đó đi.

- Sau khi bị võ sĩ bộ tộc phát hiện, tên trộm đó liền ôm vẫn thạch chạy.

Nàng nói một hơi xong, sau đó bĩu môi chỉ vào Lý Nhân: - Đó chính là sư phụ người?

Lý Nhân vội vàng lắc đầu, nghiêm túc nói: - Tôi dùng nhân cách bằng thanh ngọc khiết đảm bảo, người cô nói tới không hề liên quan một tí xú nào tới sư phụ tôi. Tôi thề đây.

Lúc nói lời này, trong lòng hắn không ngừng ân cần thăm hỏi mong của Đạt Khê Trường Nho.

Chẳng trách sư phụ lại không chịu giải thích tí mĩ vì sao lại thả khối vẫn thạch đó vào hồ Thanh Ngu, vì sao lại gấp gáp thậm chí còn không kịp để lại ký hiệu. Bị mấy trăm võ sĩ tinh nhuệ Khiết Đan đuổi giết, cho dù ông ta là Chiến thần Đạt Khê Trường Nho đại danh鼎鼎 chỉ lúc ấy cũng khẳng định rất thảm hại rồi.

- Thật sự không phải là sư phụ người?

- Giả đây...

Lý Nhân thở dài nói: - Cái này nói rất dài dòng, không bằng tôi kể cho cô nghe câu chuyện hai thầy trò đẹp trai sống nương tựa lẫn nhau nhé. Trước tiên phải kể đến thân thế của đồ đệ là loi hui quạnh kia, sau đó cô có thể hiểu nguyên nhân vì tặng cho đồ đệ một lễ vật có ý nghĩa đặc biệt, sư phụ đã đi xa ngàn dặm xâm nhập hồ Thanh Ngu ở thảo nguyên. Sư phụ đơn kỵ đi ngàn dặm, mạo hiểm phong sương giá lạnh, không tiếc bị đuổi giết, đó là một tình cảm vĩ đại khiến cho người ta cảm hoài.

Lý Nhân bị chính mình làm cho hoảng sợ, trong lòng tự nhủ sao mình có thể nói những lời đó trôi chảy như thế.

Được rồi, có đại cương rồi, tiếp theo chính là nội dung đầy đủ của câu chuyện rồi.

Ước chừng nửa canh giờ, Lý Nhân mới kể xong câu chuyện xưa rất sứt sọ này. Tuy rằng trăm ngàn kể hờ, nhưng thiếu nữ kia vẫn bị cảm động lệ nóng lưng tròn.

- Lý Nhân, người có một sư phụ như vậy, thật là hạnh phúc!

Âu Tư Thanh Thanh lau nước mắt nói.

Lý Nhân lặng lẽ thề lười, trong lòng tự nhủ vì sư phụ tôi đã biến thành bà ngoại sói của cô bé quàng khăn đỏ lừa gạt cô rồi... Là bà ngoại sói lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ. Để thanh danh của ông không bị thối, đồ đệ tôi đây đã phải biên nhiều lời nói dối không dễ dàng chút nào.

- Cảm động không?

Lý Nhân hỏi.

Âu Tư Thanh Thanh gật gù đầu: - Sư phụ người thật sự là người tốt.

Lý Nhân lại thở dài: - Nói cô ngốc nghếch cô còn không tin, vừa rồi câu chuyện kể cho cô nghe chỉ có hai điểm là thật, những cái khác đều giả hết.

- Hai điểm?

- Ừ, hai điểm, thứ nhất, thiếu niên kia quả thật gánh vác thù hận và cuộc sống luôn cẩn thận thậm chí có thể nói kéo dài hơi tàn, vừa mới ra đời đã bị nhiều người đuổi giết, vì bảo vệ hắn mà rất nhiều người thân của hắn đã chết. Thiếu niên kia chính là tôi. Thứ hai, sư phụ tôi đúng là vì muốn chế tạo một

thanh bình khí phòng thân cho tôi mới trộm khỏi vãn thạch kia. Nhưng trên thực tế, lúc ông ấy làm như vậy hai chúng tôi còn chưa quen nhau

- Cho nên...

Lý Nhân nhún vai: - Làm làm một người Khiết Đan, cô nên có giác ngộ hận tôi mới đúng.

- Sở dĩ tôi lừa cô, là muốn cho cô biết, trên thế giới này không có nhiều chuyện xưa khiến người khác cảm động như vậy, cho dù là có, đằng sau nó cũng cất giấu âm mưu quỷ kế và giết chóc vô tình. Cô phải học cách phân biệt thật giả thị phi, không thể người khác nói gì cũng tin.

Lý Nhân có chút cảm hoài nói: - Cô ngốc nghếch như vậy nếu sống ở thế kỷ hai mươi mốt, thật sự là quốc bảo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bí Mật Của Người Và Bí Mật Của Ta.

- Người gạt ta, là vì để cho ta biết trên thế giới này có rất nhiều người xấu đúng không?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

Lý Nhân gật đầu nói: - Người xấu như ta tối thiểu hai nơi đều có đấy, cho nên, hãy nhớ dù ngốc nghếch, cũng không được dễ dàng tin tưởng người không có lai lịch rõ ràng.

- Không được nói ta ngốc nghếch.

- Quá ngốc nghếch.

Âu Tư Thanh Thanh chu môi, chỉ chỉ ngoài cửa sổ nói: - Giờ nếu ta kêu to ba tiếng, người đoán sẽ như thế nào?

Hơn một canh giờ trò chuyện, hai người đã quen thuộc không còn cảm giác gò bó như trước nữa. Âu Tư Thanh Thanh lớn như vậy nhưng vẫn là cô gái nhỏ trong sáng tính cách lạc quan, sau khi quen thân hơn thì lập tức vui vẻ cười đùa. Câu uy hiếp của nàng thật ra chẳng có sức uy hiếp gì, vì căn bản nàng cũng không để ý, thậm chí Lý Nhân ở trong chăn còn đá vào ngón chân của nàng.

- Ba tiếng? Cô có tin chỉ cần một tiếng thôi tôi đã xử lý cô rồi?

Chỉ có điều uy hiếp của hắn đối với Âu Tư Thanh Thanh mà nói càng không có lực sát thương gì, ngược lại mũi chân chạm đến ngón chân nàng khiến tim nàng ngứa ran.

Lập tức, Lý Nhân liền trêu chọc như gió bão mưa rào trả thù.

Không thể không nói, vô ảnh cước của Âu Tư Thanh Thanh lợi hại hơn so với Lý Nhân rất nhiều, không đến vài hiệp, Lý Nhân ở trong chăn đã hoàn toàn ở thế hạ phong. Bàn chân nhỏ lạnh của Âu Tư Thanh Thanh liên tục đá kích lên những chỗ khác trên người Lý Nhân, rất nhanh Lý Nhân liền bại trận.

Âu Tư Thanh Thanh che miệng cười khanh khách, một trận đấu thắng lợi quy mô nhỏ đủ để cho nàng kiêu ngạo giống như không tước.

Nàng cười đến mức thở hổn hển, bộ ngực nhỏ phập phồng.

Lý Nhân đùa chơi cũng mệt, gối hai tay nằm xuống.

Tiếng cười cố ý bị áp chế sau khi thở lại bình thường, không khí trong phòng trở nên kỳ lạ khó diễn tả thành lời. Hai người đều nằm trên giường, không nói chuyện nữa, trong phòng chỉ có tiếng thở của hai người, nhưng lại làm cho người ta vui vẻ yên tâm.

- Này!

Phá vỡ không khí mờ ám, Âu Tư Thanh Thanh hoảng hốt tìm một chủ đề chẳng đâu vào đâu.

- Chân của người thật sự rất thối đấy!

Lý Nhân cười cười, ngồi dậy, bỗng nhiên đưa tay qua gối nhẹ vào trán Âu Tư Thanh Thanh, làm tóc nàng hơi chút rối loạn. Âu Tư Thanh Thanh hoảng sợ, bản năng rút về phía sau kinh ngạc một lúc, ánh mắt mờ to, một lát mới bình ổn lại hô hấp đang dồn dập. Mặt của nàng rất đỏ rất hồng, cho nên nàng có thể cảm nhận được rõ ràng ngón tay lạnh lẽo của Lý Nhân thoáng lướt qua trên trán mình.

- Tôi phải đi rồi.

Lý Nhân thu tay về rất nhanh, như là bị nhiệt độ nóng bỏng trên mặt Âu Tư Thanh Thanh làm cho bỏng thật.

- Cái gì...

Âu Tư Thanh Thanh theo bản năng lên tiếng, lại hoàn toàn không nghe Lý Nhân nói gì.

- Ủ, có thời gian tôi sẽ lại đến hồ Thanh Ngu.

Lý Nhân xuống giường, nhặt y phục dưới đất mặc vào. Nước hồ Thanh Ngu lạnh như băng còn lưu lại ở trên quần áo, cho nên quần áo có vẻ rất cứng nhắc, mặc lên người cảm giác rất không thoải mái, chẳng những không hết cái rét lạnh, ngược lại khiến cho nhiệt độ cơ thể vừa ấm lên lại bị tan đi.

Trong bóng đêm Lý Nhân thấy không rõ Âu Tư Thanh Thanh. Âu Tư Thanh Thanh cũng không thấy rõ Lý Nhân cố ý áp chế hơi thở dồn dập.

Nàng không biết rằng, vừa rồi Lý Nhân đã rất cố gắng mới áp chế được ý nghĩ thu ngón tay muốn vuốt ve cánh môi của nàng. Cảm giác kỳ diệu này bị Lý Nhân cứng rắn cắt đứt, tuy rằng khiến trong lòng Lý Nhân vô cùng khó chịu.

"Mày đang làm cái gì thế? Mày có thể làm cái gì? Tôn trọng nàng là một tội lỗi, một tội lỗi rất lớn!"

Thời điểm thu tay lại Lý Nhân đã nói với lòng mình như thế, trong lòng, thanh âm rất lớn.

Hắn ép mình tỉnh táo lại, cũng không biết có phải bởi vì trong lòng hắn vốn không có nhiều lương tâm, hoặc giả hắn luyện tức làm hồng một viên ngọc trắng thuần chưa mài dũa.

- Ngươi muốn đi ư?

Âu Tư Thanh Thanh ngồi thẳng người lên.

- Ủ, cần phải đi.

Lý Nhân gật gật đầu: - Tôi tới lấy trộm đồ, nhưng đồ đó chưa trộm được thì bị đã phát hiện, chủ nhà còn nhiệt tình khoản đãi làm ta vừa mừng vừa sợ. Cứ tiếp tục nữa chẳng may cô phát hiện ra thật sự kêu ba tiếng cho người bắt tôi, tôi khóc cũng không có chỗ để khóc. Thật ra trước đây tôi từng được giáo dục, chiếm lời bỏ chạy mãi mãi là chân lý.

Hắn gãi gãi đầu: - Hơn nữa, vừa rồi chẳng phải vị Đạp Lăng ca ca của cô đã nói, trời sáng là cha cô từ chiến trường trở về gấp để thăm cô, tôi cũng không muốn danh chính ngôn thuận bị bắt giam trên giường.

Âu Tư Thanh Thanh há miệng thở dốc, kinh ngạc nhìn Lý Nhân.

- Nhưng ngươi đi như nào, Đạp Lăng ca ca đang ở dưới kia đó.

Lý Nhân cười cười: - Ngốc nghếch chính là ngốc nghếch. Hành hạ như thế, cô cho rằng Đạp Lăng Trường Hồng thật sự không phát hiện ra gì hay sao? Chỉ sợ nếu hắn muốn, một canh giờ trước tôi đã bị tháo thành tám khúc rồi.

Âu Tư Thanh Thanh ngẩn ra, còn chưa kịp nói gì, đã nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng người nói: - Coi như ngươi thông minh, muốn đi thì đi ngay, hay là đợi ta vào ném ngươi xuống hồ Thanh Ngu hả.

Lý Nhân bĩu môi: - Nói xấu sau lưng người khác đã là bà tám lắm rồi, ngoài cửa sổ nghe trộm người ta nói chuyện, vô sỉ như vậy mà không ngờ ngươi cũng làm được?

- Nói thêm một chữ nữa, có tin ta tháo đầu lưỡi của ngươi hay không?

Thanh âm ngoài cửa sổ lạnh như băng, giống như nước hồ Thanh Ngu.

Lý Nhân liếc nhìn ngoài cửa, nói với Âu Tư Thanh Thanh: - Cảm ơn cô, chân đã ấm lên rồi, cho nên đôi giày trước đó cho cô coi như trả ân tình này. Hai ta coi như không thiếu nợ nhau. Sau này ai đi đường nấy, nếu trên đường gặp phải...cứ giả bộ như chưa từng quen biết thì tốt hơn.

Hắn kéo cửa ra, nhìn thoáng qua Đạp Lăng Trường Hồng đang đứng ở bên cửa: - Sau này không gặp lại.

Đạp Lăng Trường Hồng gật gật đầu, không nói gì.

Lý Nhân từ cửa nhảy xuống, sau đó chạy về bên Đạp Khê Trường Nho đang ẩn ở sườn núi cao bên kia. Chạy được hơn mười mét, hắn chợt dừng lại, sau đó lạnh giọng hỏi: - Tính giết ta hả?

Trong bóng đêm đi ra một bóng dáng khô ngô khoẻ mạnh, khẽ lắc đầu: - Tiễn ngươi.

- Vì sao? Cũng bởi vì ngươi cũng là người Hán?

Trong lời nói của Lý Nhân không có một tia cảm tình, giống như khác hẳn thiếu niên lúc trước ở trong tiểu lâu đùa giỡn với Âu Tư Thanh Thanh.

- Không thể phủ nhận, ngươi quả thật rất thông minh.

Đáp Lăng Trường Hồng đi đến trước Lý Nhân, ưu thế cao lớn khiến y không thể không nhìn xuống, mà Lý Nhân lại rất phiền chán ánh mắt như này. Tay không tự chủ đặt lên túi da hươu ở thắt lưng, đó là chỗ để chủy thủ, có thể rút ra bất cứ lúc nào.

Đáp Lăng Trường Hồng cười cười: - Chẳng phải ngươi nói, lúc nói chuyện với ngươi tay cầm chuôi đao là chuyện rất không lễ phép đó sao?

- Đối với người không phân rõ địch ta, vẫn nên cẩn thận tốt hơn.

Lý Nhân nhún lông mày: - Nhất là, ta không cho rằng đánh thắng được ngươi.

Đáp Lăng Trường Hồng không để ý đến biểu hiện địch ý của Lý Nhân, tầm mắt y chuyển dời lên mặt hắn, tay chỉ vào ánh trăng phản chiếu trên hồ Thanh Ngưu, dùng giọng điệu khiến Lý Nhân không hiểu: - Vì sao trước khi đi ngươi lại nói những lời lạnh lùng như vậy, ngươi nên biết, nàng sẽ khóc rất thương tâm. Trước đó còn giống như bằng hữu, ngay sau đó lại nói không tình cảm như thế, trước sau tương phản quá lớn, cô ấy sẽ không chấp nhận được.

- Sau là nói với ngươi, không phải với cô ấy.

Lý Nhân bĩu môi.

- Trả lời ta!

Ánh mắt của Đáp Lăng Trường Hồng dần dần trở nên linh hoạt, sắc bén, tầm mắt dời khỏi trên mặt hồ quay trở lại đã sắc bén như đao.

- Dựa vào cái gì?

Lý Nhân hỏi lại.

- Dựa vào ngươi đánh không lại ta, ta có thể giết ngươi, mà ngươi giết không được ta.

Đáp Lăng Trường Hồng nói.

- Được rồi.

Lý Nhân bỗng từ bỏ địch ý, tay cũng rời bỏ chuôi chủy thủ. Hắn ngồi xuống một tảng đá, ngẫm nghĩ một chút, cũng dùng giọng điệu rất nghiêm túc trả lời: - Bởi vì cô ấy rất đơn thuần, đơn thuần đến mức không chịu được thương tổn.

- Nhưng ngươi lại làm tổn thương cô ấy.

Đáp Lăng Trường Hồng đi về phía trước hai bước, khoảng cách với Nhân chỉ có một đao.

- Tổn thương?

Lý Nhân cười cười: - Ta với cô ấy là người của hai thế giới.

Hắn chợt nhớ tới một câu nói rất nổi danh, vì thế mượn luôn: - Cô ấy là cá trong nước, ta là chim trên trời, dù cùng xuất hiện, cũng đã định trước không đến với nhau được. Nói thẳng ra, ta là một người có hôm nay không có ngày mai. Hôm nay cô ấy rơi lệ, với tính tình của cô ấy không đến nửa tháng sẽ quên nỗi buồn hôm nay. Còn nếu thật sự cứ liên lụy nữa, ta không biết có một ngày cô ấy khóc đến chết đi sống lại ở bên mộ ta hay không.

Đáp Lăng Trường Hồng hiển nhiên hơi sững sờ, lập tức cười cười.

- Ngươi rất sợ chết?

- Kẻ ngốc mới không sợ chết.

Lý Nhân nhìn Đáp Lăng Trường Hồng như quái vật:

- Ngươi yên tâm, sở dĩ ta lựa chọn bỏ đi như vậy không hề liên quan một đồng đến việc sợ chết, cũng không phải lấy lòng để ngươi thả ta đi. Thật sự phải đánh, ta chắc chắn không phải đối thủ của ngươi, nhưng nếu ta muốn chạy, ngươi đừng mong bắt được ta.

Lời này nói không mạnh mẽ, nhưng là sự thật.

- Loại trẻ ranh như ngươi trong người Hán, ta chưa từng gặp bao giờ.

Đáp Lăng Trường Hồng thở dài.

Lý Nhân cười hỏi: - Ngươi cũng không phải là người Hán à? Thật sự coi mình là người Khiết Đan rồi ư?

- Ta rất kỳ quái.

Đáp Lăng Trường Hồng đối mặt Lý Nhân: - Sao ngươi biết ta là người Hán?

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút nói: - Ta nói mình nói bừa ngươi tin không?

Đáp Lăng Trường Hồng không nói lời nào, mà là lẳng lặng chờ đợi.

- Được rồi..

Lý Nhân thở dài: - Tuy rằng ta không muốn làm người thông minh gì, nhưng trên thực tế ta quả thật không ngu ngốc. Sở dĩ nhìn ra ngươi là người Hán, thứ nhất, là bởi vì tóc của ngươi, tuy rằng quần giống như tóc người trên thảo nguyên, nhưng mức độ quần của ngươi quá kém, phỏng chừng không phải chuyên gia làm tóc làm cho ngươi rồi, mà là tùy tiện tìm một cây sắt nóng để cuốn đúng không? Ta cũng nhớ từng có một biện pháp như vậy, thật sự mà nói có thể bị phỏng đấy, nhưng ngươi có thể rất chịu đựng đúng không? Trước là cuốn, sau rất thẳng.

- Thứ hai, lúc nói chuyện ngươi mang theo một chút hương vị Giang Nam, tuy rằng rất nhạt, nhưng cẩn thận ngửi vẫn có thể phân biệt ra được. Đương nhiên, người Khiết Đan chắc có lẽ không chú ý điểm này, bởi vì bọn họ chưa từng đi Giang Nam. Thứ ba, đao pháp của ngươi, tuy rằng ngươi cũng dùng loạn đao, nhưng lối mòn rõ ràng, ngày đó ngươi ở trên sườn núi giết người Hề ta đã nhìn vô cùng cẩn thận, góc độ và độ mạnh yếu khi ngươi xuất đao đều vừa đủ đúng, không lãng phí chút khí lực chia ra nào. Người thảo nguyên dùng đao không chú ý nhiều như vậy.

Lý Nhân nói: - Ta có một sự phụ đao pháp rất tuyệt, cho nên ta cũng hiểu sơ da lông. Cũng không biết ngươi từng trải qua rút đao một ngày đã biến thủ mấy ngàn lần, có làm những việc chém côn gỗ nhằm chán như vậy không.

- Ta thật sự nên giết ngươi.

Đáp Lăng Trường Hồng lắc lắc đầu: - Độ tuổi như ngươi vậy, tại sao phải cẩn thận như vậy?

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói: - Bởi vì ta muốn sống.

Hắn đứng lên, phui mông đất không dính một hạt bụi bân:

- Nếu ngươi không có ý định nói cho ta biết vì sao lại ẩn cư trong người Khiết Đan, vừa mới cáo biệt mối tình đầu, ta không có tâm tư ngồi đây nói chuyện phiếm với ngươi.

Hắn sửa sang lại quần áo một chút, xác định tay có thể đựng tới đao nhỏ: - Ngươi có bí mật của ngươi, ta không có hứng thú biết. Ta cũng có bí mật của ta, đương nhiên cũng không có hứng thú nói cho ngươi biết, cho nên... xin chào.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Từng Mảnh Từng Mảnh.

- Ngươi thật sự sẽ không đến tìm cô ấy nữa chứ?

Lời nói của Đáp Lăng Trường Hồng khiến Lý Nhân ngừng bước chân lại.

Lý Nhân đứng lại nhưng không quay đầu lại: - Ta không cho mình là chính nhân quân tử, hơn nữa đại đa số tình huống lúc nói chuyện cũng không giữ lời, cho nên ngươi không cần phải hỏi lại ta, cho dù ta trả lời ngươi khẳng định nói không chừng tương lai sẽ có lúc đổi ý. Cho nên ngươi có thể lựa chọn không tin sau đó ra tay giết ta.

Đáp Lăng Trường Hồng gật đầu: - Ta tin ngươi, cho nên lần sau ngươi lại xuất hiện trước mặt cô ấy nữa, ta sẽ giết ngươi.

Lý Nhân cười cười: - Đợi lúc ta đến lần nữa, chưa chắc ngươi đã là đối thủ của ta đâu.

Đáp Lăng Trường Hồng khoanh tay ở bên hồ, nhìn Lý Nhân, nói: - Gọi đồng bạn của ngươi quay về đi. Phía tây hồ Thanh Ngu có một khu rừng, thứ ngươi cần được chôn ở dưới một gốc cây, trước hừng đông ngươi đến đó tìm kiếm, nếu không tìm thấy, hừng đông ta sẽ dẫn người tới đó.

Câu kết thúc của y là hai chữ: - Giết ngươi!

Lý Nhân cười cười: - Đây được coi là gì? Giao dịch à? Không biết là ngươi bị lừa à?

Không có tiếng đáp, bởi vì bóng người cao lớn khỏi ngô kia đã quay người bỏ đi rồi.

Lý Nhân cũng không hề trì hoãn, hóp lưng lại như mèo đi qua bụi cỏ bên hồ, rất nhanh đã quay về bên sườn núi cao mà Đạt Khê Trường Nho ẩn thân.

- Ngài không có ý định đi cứu con?

Lý Nhân nhìn Đạt Khê Trường Nho nằm ở trên cỏ tại sườn núi nhắm mắt dưỡng thần mà trong lòng tức giận: - Tốt xấu gì con cũng là đệ tử duy nhất của ngài, phải quan tâm con chứ? Nếu chẳng may con bị người ta dùng loạn đao phân thân rồi, ngài không cảm thấy rất có lỗi với lê dân bách tính hay sao?

Đạt Khê Trường Nho không trả lời, mà chỉ đơn giản nói bốn chữ: - Đi, đi tìm khu rừng.

Lý Nhân ngơ ngác một chút, lập tức cười hi hi rồi đứng lên: - Đã biết sư phụ không phải là người già bộ nhàn rồi ở đây mà!

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất hội hợp với Triều Cầu Ca, sau đó ba người lên ngựa tiếp tục chạy tới khu rừng mà Đáp Lăng Trường Hồng đã nói. Bởi vì cũng không phải từ hướng này tới, cho nên họ cũng không rõ khu rừng này nằm ở nơi nào. Theo lời nói của Đáp Lăng Trường Hồng có thể xác định hai nhân tố, phía tây hồ Thanh ngư, khu rừng. Cụ thể tìm ra được cũng không hề đơn giản như trong tưởng tượng, nếu khoảng cách trên ba mươi dặm, cho dù là khu rừng lớn thì bọn họ cũng đều bởi vì sai lộ tuyến mà bỏ qua.

Đương nhiên, lúc này bọn họ cũng không mong đợi cánh rừng kia lớn đến bao nhiêu.

Ba người phóng ngựa chạy như điên trong đêm, dù có mục tiêu, cũng không ai có thể nói chính xác sẽ có thu hoạch hay không.

Lý Nhân hay Đạt Khê Trường Nho cũng đều không biết vì sao Đáp Lăng Trường Hồng làm như vậy. Bất kể thế nào, gã ta nói ra nơi giấu vãn thiết đều không hợp lý. Khối vãn thiết kia Đạt Khê Trường Nho lấy được từ trong băng cứng, bởi vì gấp gáp mà thả xuống hồ Thanh Ngư. Không hề nghi ngờ chính là thời điểm người Khiết Đan đuổi giết Đạt Khê Trường Nho là Đáp Lăng Trường Hồng nhân cơ hội trộm khối vãn thiết, sau đó chôn giấu vào trong khu rừng đó.

Đạt Khê Trường Nho phân tích, khi y đập vỡ băng cứng thì cũng là lúc Đáp Lăng Trường Hồng đã ở một bên nhìn trộm. Nhất định là phát hiện Đạt Khê Trường Nho đây, nhưng gã ta không ngăn lại. Sau đó gã theo Đạt Khê Trường Nho, trộm đi vãn thiết.

Tại sao gã ta phải làm như vậy?

Động cơ là cái gì?

Nếu như nói gã ta ao ước khối vãn thiết kia, gã ta đã sống trong bộ lạc Khiết Đan rất lâu, không phải là không có cơ hội xuống tay, hơn nữa sau khi thành công vì sao gã ta lại không xa chạy cao bay mà lại chôn giấu vãn thiết, nếu người Khiết Đan biết thì tình cảnh của gã ta rất nguy hiểm, nhưng gã ta vẫn lựa chọn ở lại.

- Có lẽ ông ta ở lại trong bộ lạc Khiết Đan, căn bản cũng không phải là vì khối vãn thiết kia!

Đạt Khê Trường Nho cau mày phân tích.

- Vậy là vì cái gì ?

Triều Cầu Ca không nghĩ ra.

Nếu quả thật như Lý Nhân nói, người này đến từ Giang Nam hơn nữa là một đao pháp đại gia, nguyên nhân gã ta ẩn cư ở bộ lạc ở Khiết Đan dựa theo giải thích hợp lý phân tích cũng không nhiều, hoặc là tránh né kẻ thù đuổi giết, hoặc là chán ghét cuộc sống Trung Nguyên, hay là có đồ mưu đối với người Khiết Đan.

Nhưng bất kể là thuộc loại nào, Đáp Lăng Trường Hồng cũng không nên lấy khối vãn thiết kia!

Nếu gã ta không phải có mưu đồ với vãn thiết, căn bản cũng không cần phải bắt chắp nguy hiểm làm như vậy. Một khi bại lộ, gã ta không thể ở lại Khiết Đan bộ lạc nữa.

- Có lẽ...

Lý Nhân thờ dãi: - Y không phải tránh né gì cả, mà là vì thù hận gì đó.

- Sao lại nói như thế?

Triều Cầu Ca hỏi.

Lý Nhân sắp xếp lại suy nghĩ một chút, giải thích: - Y đến từ Giang Nam, mẫu thân của Âu Tư Thanh Thanh chính là thê tử của Ai Cân Ma Hội của bộ tộc Hà Đại Hà, cũng là đến từ Giang Nam, hẳn là có quan hệ rất sâu với hoàng tộc Nam Trần, có khả năng chính là xuất thân hoàng tộc Nam Trần.

- Lăng Trường Hồng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì giả mạo người Khiết Đan tìm được bà ta, sau đó ở lại thủ hộ ở bên bà ta.

- Có lẽ con đứng.

Đạt Khê Trường Nho gật gù đầu: - Hắn trộm đi khối vẫn thiết kia, nói không chừng không muốn vẫn thiết trở lại trong tay người Khiết Đan.

- Đừng nghĩ nữa!

Lý Nhan nhả cây cỏ trong miệng ra: - Trước khi trời sáng cần phải tìm được khu rừng kia. Bằng không sẽ có lỗi với ý tốt với người đã nhẫn nhịn từ bỏ thứ mình yêu thích. Bất kể như thế nào, nếu tay không mà quay về sẽ rất khó ăn nói.

Ngữ khí của hắn không còn ngưng trọng, trong lòng cũng không còn tha thiết gì khối vẫn thiết kia nữa. Kỳ thật, thời điểm trong tiểu lâu biết được chân tướng, hắn thậm chí nghĩ tới từ bỏ khối vẫn thiết này coi như là cáo biệt lễ vật tình cảm đầu tiên của mình dành cho nàng.

Lúc nghĩ đến nàng, trái tim Lý Nhan vẫn hơi tê rần, rất nhỏ gần như không cảm giác được, rất nhỏ đến chính bản thân hắn đều không cảm thấy khác cốt ghi tâm.

Bên hồ Thanh Ngu.

Mộc tiểu lâu.

Gần cửa sổ.

Ánh mắt chăm chú nhìn, tóc hơi rối.

- Hắn đi rồi?

Đầu dựa vào cửa sổ, gió nhẹ lướt qua sợi tóc trên trán, ấm áp như tay hắn.

Âu Tư Thanh Thanh đã lau khô nước mắt, trên mặt cũng không còn vẻ bi thương nữa, chỉ cúi thấp đầu, như là thương thức cảnh núi sóng hồ nhìn không tới. Nàng không biết vì sao lúc ra đi Lý Nhan bỗng trở nên quyết tuyệt mà vô tình như vậy, mang đến cho mình nửa đêm vui vẻ sau đó lại dùng những câu nói lạnh lùng vẽ lên dấu chấm hết cho niềm vui vẻ ấy. Trước sau tương phản to lớn làm nàng không thích ứng được. Lúc này bình tĩnh lại, chỉ dùng phương thức cẩn thận đôi môi mới đôi lấy được chút bình yên ngăn ngừa.

- Đi rồi.

Đáp Lăng Trường Hồng vẫn đứng ở ngoài cửa sổ ở lầu hai, khoanh tay, ánh mắt nhìn chăm chăm phương xa.

- Tại sao hắn tới?

Nàng hỏi.

- Bởi vì khối vẫn thiết, chứ không phải là bởi vì muối.

Y đáp.

- Đúng rồi, hắn chỉ đến trộm vẫn thiết đấy, chính hắn đã nói, hắn đến hồ Thanh Ngu kỳ thật không có một chút quan hệ với ta. Nhưng tại sao hắn lại coi ta là bằng hữu? Đáp Lăng đại ca, huynh cũng biết, từ nhỏ đến lớn... ta không có bằng hữu.

- Hắn chỉ đang lợi dụng muối.

Đáp Lăng Trường Hồng quay đầu nhìn gương mặt tiểu tụy của Âu Tư Thanh Thanh: - Hắn không phải coi muối là bằng hữu, mà chỉ muốn lợi dụng muối để ăn núp thôi. Từ đầu đến cuối hắn không hề coi muối là bằng hữu, bất kể là tại tòa Vô Danh sơn kia, hay là lầu nhỏ của muối tại hồ Thanh Ngu cũng vậy. Sở dĩ hắn xuất hiện trước mặt muối, chỉ là trùng hợp mà thôi. Muối nên biết, từ ngọn núi kia sau khi tách ra, hắn tuyệt đối chưa từng nghĩ lo lắng cho muối.

Tuyệt diệu ở trong lòng Âu Tư Thanh Thanh giật giật, dường như rất không hài lòng vì sao chủ nhân dùng giọt nước trên đầu mình.

Đây không phải là giọt nước mưa, là nước mắt.

- Ta thật sự là người ngu ngốc sao?

Nàng cười cười, nước mắt theo khóe miệng chảy đến miệng, rất đắng.

- Cô không phải là người ngu ngốc, cô rất ngốc.

Ngoài hơn mười dặm, Lý Nhan hung hăng lắc đầu, thì thầm nói một câu.

- Giờ ta không thể không hoài nghi, Đáp Lăng Trường Hồng kia đang dối gạt đệ.

Giục ngựa chạy như bay một canh giờ, rừng cây vẫn không xuất hiện trước mặt bon hăn. Nhìn vùng quê trống trải, Triều Cầu Ca thở dài rồi nói ra.

- Hăn không dỗi gặt đê, mà đang chơi đê.

Triều Cầu Ca ghì chặt chiến mã:

- Có thể khẳng định là đê bị chơi rồi.

Lý Nhân cười cười, thần bí không nói gì thêm.

Đạt Khê Trường Nho lắc lắc đầu: - Đáp Lãng Trường Hồng không cần phải nói dối, nếu hăn muốn con mau chóng rời đi, rút đao so với nói dối còn thực tế hơn. Hăn không cần phải để lộ ra hăn biết chuyện vẫn thiết. Nếu truyền đi không có chút nào ích lợi nào đối với hăn. Cho dù Ma Hội rất coi trọng hăn, chuyện trộm thánh vật này quá lớn, Ma Hội cũng không giữ hăn lại đâu.

- Nhưng khu rừng ở đây đâu?

Triều Cầu Ca thở dài, y chỉ vào hai cây tuyết tung bộ dạng rất khó coi cách đó không xa, nói: - Chẳng lẽ lại ở đó?

Hồ Thanh Ngưu.

Bên cửa sổ tiểu lâu.

- Muội rất khó chịu?

Đáp Lãng Trường Hồng hỏi.

Âu Tư Thanh Thanh gật gật đầu, sau đó quặt cường lắc lắc đầu.

- Tốt lắm, ta đi bắt hăn cho muội giết, như vậy muội sẽ không khó chịu nữa.

Ánh mắt tràn đầy cung chiêu Đáp Lãng Trường Hồng nhìn thiếu nữ, đầy hiền lành trưởng giả: - Trời sắp sáng rồi, Ai Cân lập tức sẽ trở lại rồi. Nếu muội muốn, ta có thể đuổi theo giết Lý Nhân trước khi Ai Cân đến.

Âu Tư Thanh Thanh ngẩng đầu, cười cười: - Cần gì chứ?

- Hăn nói nếu sau này có gặp lại, cũng phải làm bộ không quen biết nhau. Một khi đã như vậy, đó là người lạ rồi. Giết hay không hăn quan hệ gì?

Nàng ngược cầm lên, sắc mặt kiên cường: - Huynh yên tâm đi, ta sẽ không để cho gia gia biết ta không vui. Ông ấy có quá nhiều việc phải làm, không cần phải ... bởi vì chuyện nhỏ này đi làm phiền ông ấy.

Đáp Lãng Trường Hồng gật gật đầu, trong ánh mắt có một tia áy náy lóe lướt qua.

Y không muốn Âu Tư Thanh Thanh nói chuyện của Lý Nhân cho Ma Hội biết, nếu không, vị phụ thân cung chiêu nàng kia sẽ mang cho kỵ binh, cho dù ngàn dặm ngàn dặm cũng phải đuổi thảo Lý Nhân thành tám khối, dù phải khai chiến với người Hề cũng không sợ, lựa chọn của ông ta sẽ không có gì do dự. Đối với Ma Hội, trong cuộc đời này quan trọng nhất không phải bộ tộc, không phải là vị trí Ai Cân của ông ta, mà là tính mạng hai người phụ nữ quan trọng nhất trong đời ông ta. Một, là vợ của ông ta Trần Uyển Dung, một là con gái ông ta Âu Tư Thanh Thanh.

Chính là bởi vì như thế, nhiều năm qua như vậy y mới không xuống tay.

Bởi vì, trong lòng Đáp Lãng Trường Hồng y quan trọng nhất không phải là báo thù, cũng không phải khát vọng trọng kiến gia quốc gì cả, mà cũng là hai người phụ nữ này.

Y theo bản năng vươn tay, xoa xoa đầu Âu Tư Thanh Thanh: - Đi ngủ một lát đi. Nếu muội không muốn tin hăn là người xấu, vậy thử suy nghĩ một chút, hăn làm như vậy vì muốn tốt cho muội.

Nói xong câu đó, trong lòng Đáp Lãng Trường Hồng lại hối hận rồi.

- Thật vậy chăng?

Quả nhiên, ánh mắt Âu Tư Thanh Thanh lập tức sáng lên: - Đúng vậy! Hăn từng nói, lừa ta là vì để cho ta biết trên thế giới này có rất nhiều người xấu, không phải ai cũng có thể tin tưởng! Ta biết rồi!

Thiếu nữ vung tay: - Hăn rõ là đang dỗi gặt ta!

Đáp Lãng Trường Hồng há miệng, cuối cùng thìm thở dài.

Y nhìn Âu Tư Thanh Thanh, hơi nhếch khóe miệng lên, ở trong lòng nói, được rồi, cô bé, nếu muội vui vẻ như vậy, vậy muội cứ coi hăn là bằng hữu đi.

Cá và chim bay?

Nhớ tới lời nói của Lý Nhân, trong lòng của y bỗng nhiên tê rần, đau xé ruột xé gan, y nhớ tới một cô gái khác, vẫn ở trong lòng y, từng đao từng đao cắt trái tim của y.

- Tên ngốc Đập Lãng Trường Hồng này!

Theo dưới tàng cây lòi ra khối vắn thiết vừa nặng vừa đen thùi, Lý Nhân một phờ đặt mông ngồi ở trên mặt đất tuyết há mồm thở dốc. Hắn nhìn cục sắt trước mặt nặng tới thiểu trên dưới một trăm cân, vừa thở dài vừa nằng: - Hai cây thấp, mẹ nó chứ thế mà nói là một khu rừng hả? Ta có từng ân cần thăm hỏi ngực một đám nữ tính thân thuộc nhà ngươi hay sao!

- Hai cây thành rừng, thật ra hắn nói không sai.

Đạt Khê Trường Nho nói thay Đập Lãng Trường Hồng: - Nếu không phải hắn nói cho con biết, lần này chúng ta vẫn không công mà lui đây.

Y vỗ vỗ bả vai Lý Nhân cười cười nói: - Tuy nhiên, nói đi nói lại, vận may của con quả thật quá tốt.

Triều Cầu Ca gật gật đầu, nói rất chân thành: - Tới thời điểm khẳng định giẫm lên một đồng cứt chó lớn như chậu rửa mặt vậy.

Lý Nhân bĩu môi: - Đúng, còn nóng hằm hập đây.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nàng, Hắn Và Nàng Ấy..

- Đại hắc mã thật không tồi.

Sau khi quay lại doanh trại, Triều Cầu Ca mất đây sự hăm mộ vỗ vỗ mông đại hắc mã nói.

Trong lộ trình hơn ba trăm dặm, đại hắc mã chờ một khối vắn thạch nặng như vậy lại thêm Lý Nhân, dọc đường đi không ngờ vẫn hưng phấn giống như gà trống đang đánh nhau, dọc đường đi một chút cũng không chịu đi sau ngựa của Đạt Khê Trường Nho và Triều Cầu Ca. Đợi đến lúc về đến doanh trại, mọi người bỏ khối vắn thạch thép từ trên lưng ngựa xuống mới phát hiện ra chỗ thần kì của đại hắc mã.

Trên vai, mồ hôi ra như máu.

- Bảo bối.

Triều Cầu Ca tán thưởng từ đáy lòng: - Loại ngựa quý như này chỉ có thể gặp không thể cầu, đây là bảo bối gặp cũng khó gặp được, cầu cũng khó cầu được. An Chi, nếu như ta lấy đệ ba cái, đệ nhường đại hắc mã này cho ta được không?

Lý Nhân nói: - Cho dù huynh có đập đầu ba mươi cái, huynh cũng đừng hi vọng hiểu không?

Triều Cầu Ca cười hi hi rồi lại cười: - Cũng chính là vì hăm mộ, tướng quân nói đệ rất may mắn, bây giờ ta mới thật sự được chứng kiến. Đệ chắc là vì đời trước tích nhiều đức mới có được một con bảo mã như vậy, ta nói đệ dẫm lên một bãi phân chó xem như là nói thiếu rồi, ít nhất phải nói đệ dẫm lên một xe ngựa cứt chó mới có được vận may như vậy.

Lý Nhân cười cười nói: - Nếu quả thật có liên quan đến cứt chó, đệ không ngại bắt đầu từ ngày mai giúp huynh hót, để cho huynh ăn uống ngủ nghỉ đều không rời khỏi cứt chó.

Triều Cầu Ca lườm hắn một cái nói: - Con ngựa này...chắc chắn, thực con mẹ nó quá tốt.

Lý Nhân vỗ vỗ mông đại hắc mã: - Đi đi, tự đi tìm cỏ khô ăn, đỡ bị người khác khen ngợi khiến ngươi lạc lối.

Đại hắc mã hí hai tiếng, cúi đầu thật sự đi về hướng đồng cỏ khô.

- Ở kia?

Triều Cầu Ca tán thưởng nói: - Đệ muốn khiến ta hăm mộ chết sao?

Lý Nhân gật gật đầu: - Khoe khoang là phẩm chất tốt đẹp của con người.

Triều Cầu Ca bĩu môi nói: - Vậy có cần ta lôi đệ ra đánh một trận trước toàn bộ doanh trại không?

Lý Nhân không để ý tới y, nói với Đạt Khê Trường Nho: - Sư phụ, chừng nào thì bắt đầu?

Đạt Khê Trường Nho hỏi: - Bắt đầu cái gì?

Trong lòng Lý Nhân mơ hồ sinh ra một loại dự cảm không lành, hần dò hỏi: - Không phải sư phụ nói, một chế tạo một thanh đao thiên hạ vô song hay sao?

Đạt Khê Trường Nho gật gù đầu: - Đúng vậy, nếu không trăm cay nghìn đắng mang khối vẩn thạch đó về làm gì?

Y vô tội nhìn Lý Nhân một cái rất chân thành nói: - Nhưng...ta sẽ không.

Lý Nhân nhẹ nhàng thở ra: - Cuối cùng đoán không sai... Sư phụ, ngài có thể khiến con bắt ngờ một chút không?

- Ta sẽ không, nhưng ta biết ai là người chế tạo binh khí giỏi nhất thế giới này, nếu y chịu ra tay, chắc chắn có thể rèn ra một thanh bảo đao tuyệt thế.

Đạt Khê Trường Nho thề nói.

Lý Nhân kéo khối vẩn thạch vào trong doanh địa, vừa đi vừa nói: - Ngoài đao pháp ra, con phát hiện sư phụ cái gì cũng không thể tin tưởng được.

Khuôn mặt Đạt Khê Trường Nho hiểm hoi đỏ lên một chút: - An Chi...

Y đi qua, giúp Lý Nhân lôi khối vẩn thạch đi về phía trước:

- Ta xuất thân là quan võ, cách dùng đao có thể dạy con một chút, tạo ra một thanh binh khí bình thường cũng không thành vấn đề. Nhưng... khối vẩn thạch này, ta cũng không dám tùy tiện rèn. Sau khi rời khỏi Hoàng Hoá, ta luôn ở trên thảo nguyên, sự hiểu biết đối với vẩn thạch ít hơn rất nhiều với người trong thảo nguyên. Nếu tùy tiện mang đi rèn, có thể làm hỏng vật đó.

- Con biết.

Lý Nhân gãi gãi tóc: - Sư phụ biết đấy, miệng con luôn là miệng nợ, lời nói vừa rồi chỉ là giỡn thôi, sư phụ đừng để ý.

Hần cười cười nói với Đạt Khê Trường Nho: - Vẫn nên nói một chút, cái người có thể chế tạo ra binh khí đệ nhất thiên hạ là ai vậy?

- Nàng họ Diệp, một người...rất truyền kì.

Đạt Khê Trường Nho ân hận cười cười: - Hơn một năm trước nàng ở quận Ngự Dương, sau đó lại đi thảo nguyên. Nói thật, vận may của con thật sự quá tốt. Ta cũng mới biết nàng đã đến thảo nguyên, hơn nữa ở ngay một căn nhà tranh mới xây xong bên cạnh Nhược Lạc Thủy cách đây năm mươi dặm.

- Họ Diệp? Quận Ngự Dương?

Trong lòng Lý Nhân có chút dao động.

- Sư phụ, đừng nói với con là người tạo ra binh khí đệ nhất thiên hạ mà người nói lại là một nữ nhân nha.

- Làm sao người biết?

Đạt Khê Trường Nho kinh ngạc hỏi.

Lý Nhân thở dài: - Không những là một nữ nhân, mà còn là một nữ nhân xinh đẹp khiến người ta vừa gặp một lần đã không thể quên được. Con nghĩ, con biết người mà người nói đến là ai rồi.

Ngự Dương quận Thục Hải các, Diệp đại gia.

Trong lòng Lý Nhân không nhịn được nhớ lại nữ tử yên tĩnh như tiểu thư khuê các nhưng miệng cười lại như yêu tinh kia. Lại nghĩ đến những lời khen tặng mang theo chút châm chọc lúc chia tay của nàng, nhớ tới nụ cười tự nhiên của nàng lúc cuối cùng. Lúc nàng ngồi yên tĩnh đọc sách, lòng của người cũng sẽ theo đó mà yên tĩnh lại. Nàng ngẫu nhiên cũng tỏ ra chút quyến rũ, đủ để mang lại rắc rối và tai họa cho chúng sinh. Từ lúc chia tay đến nay đã một năm rưỡi, nhưng hình dáng của nàng Lý Nhân vẫn luôn nhớ rõ như in.

Chỉ là không biết, nàng có còn nhớ rõ thiếu niên hỏi nàng xem Kim Bình Mai bản buộc chỉ không.

Lý Nhân nghĩ đến Diệp đại gia, trong lòng liền không nhịn được có chút ảo não. Lúc rời đi, nàng nói hi vọng lần sau gặp lại Lý Nhân sẽ không còn là một đứa nhỏ tự cho mình là đúng nữa. Nam nhân, vẫn là tiền đồ đại tài đáng giá kiêu ngạo, Những lời này Lý Nhân vẫn ghi tạc trong lòng, mỗi khi nhớ đến trong lòng đều có chút nhộn nhạo.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Lý Nhân phát hiện mình bây giờ so với một năm rưỡi trước thật sự không có chút thay đổi gì. Tiền đồ trong lời nàng nói rộng

hơn một chút, chính là nguyên nhân Lý Nhân ảo não. Ngoại trừ đao pháp tiến bộ từng ngày, vóc dáng cao lên một chút, ngoại trừ bản thân tự cảm giác mình càng thêm tuấn mĩ, thì thật sự không có thay đổi gì. Cho dù bản thân là một hùng ung được định trước có thể giương cánh bay cao, nhưng hiện tại dù sao vẫn được người khác che chở. Cánh non nớt cuồn mình, tìm sự ấm áp dưới cánh chim của người khác, dựa vào vận may, hoặc là sự bố thí của người khác che gió che mưa cho.

Bổ thí, có lẽ là như vậy, ai biết được lời tiên đoán của lão vu bà lúc gần chết, có phải là lời nói dối xuất phát từ lòng lương thiện khiến cho mình có thể sống tiếp hay không?

Nếu cứ như vậy mà tùy tiện cầu xin, nàng ấy có thể không châm biếm hay không?

Lý Nhân rất đáng tiếc phát hiện thế giới này nói lớn không lớn, nói nhỏ thật sự rất nhỏ.

Lớn, người người về sau còn muốn gặp có lẽ không còn cơ hội gặp lại, cho dù người và nàng gặp nhau không quá một hai ngày đường. Giống như Âu Tư Thanh Thanh. Nhỏ, người năm năm, mười năm, thậm chí nửa đời người cũng không muốn gặp lại, cũng trong lúc vô ý không thể không đôi mắt, giống như Diệp đại gia.

Diệp đại gia của Thư Hải các, là một nữ tử dịu dàng uyển chuyển, sao có thể là cao thủ rèn binh khí? Nàng cảm được thiết chùy lên sao? Nàng có thể lại gần hoá lò u?

Lý Nhân có chút nghi ngờ lời nói của Đạt Khê Trường Nho.

- Diệp đại gia của Thư Hải các?

Đạt Khê Trường Nho cười lạnh: - Vậy con cho rằng ba chữ Diệp đại gia là để chỉ hoa khôi à? Tuy rằng ta không biết sao con lại từng gặp nàngta, xảy ra những chuyện gì với nàng ta, nhưng có điều con nhất định phải nhớ kĩ. Diệp đại gia, ba chữ này không phải dùng để chỉ dung mạo của nàng, mà là danh xưng để chỉ tài nghệ tạo ra binh khí thiên hạ vô song của nàng.

- Nàng tên Diệp Hoài Tụ.

Đạt Khê Trường Nho và Lý Nhân mang khối vắn thạch vào trong phòng, sau đó đi tới cửa ngồi xuống.

Lý Nhân vật một cây cỏ héo rũ trên mặt đất ngậm lên môi, sau đó ngồi xuống bên Đạt Khê Trường Nho, bả vai hai người dựa vào nhau, tầm mắt không hện mà cùng nhìn về phía mặt trời hồng sắc sắp lặn xuống mà không hề chỏi mắt.

- Tên này không tồi.

Lý Nhân ca ngợi từ đáy lòng.

- Hơn bốn năm trước nàng đã tới quận Ngư Dương, sau đó được cái người gọi là Thư Hải các kia giữ lại. Hừ... cũng không biết ông chủ của cái Thư Hải các kia là nhân vật như thế nào, không biết y dùng thủ đoạn gì, không ngờ lại khiến cho Diệp đại gia đồng ý ở lại Thư Hải các của y ba năm. Mà dựa vào tính tình điềm đạm lạnh lùng không màng danh lợi của Diệp đại gia, không ngờ ở lại cái lâu cũ nát dơ bẩn đó, ba năm qua, gần như chưa bao giờ rời khỏi cái tiểu viện kia.

Không biết vì sao, Đạt Khê Trường Nho dường như rất hiểu tình hình của Diệp Hoài Tụ.

- Một năm trước, cũng là lúc chúng ta mới đến đây không bao lâu, Diệp đại gia cũng rời khỏi quận Ngư Dương đi về phía bắc đến thảo nguyên, mấy hôm trước ta nhận được tin tức cho nên bảo Thiết Lão Lang cố ý chú ý một chút.

- Nhược Lạc Thuỷ ở ngoài năm mươi dặm vượt qua một toà núi thấp, Diệp đại gia đã xây xong một căn nhà tranh để ẩn cư ở dưới chân núi đó.

Đạt Khê Trường Nho nói.

- Một cô gái như cô ấy chạy đến nơi đồng không mông quạnh để ẩn cư, hơn nữa còn chọn nơi ẩn cư là ở đồng cỏ giữa người Tập và người Khiết Đan, rất có can đảm. Nơi này không lâu nữa chỉ sợ sẽ biến thành chiến trường, cho dù là nam tử bình thường, cũng không dám đến nơi như vậy. Cô ấy sẽ không sợ có đám mọi rợ của thảo nguyên mê đắm sắc đẹp của cô ấy, bắt cô ấy về làm áp trại phu nhân sao?

Lý Nhân có chút cảm thán hỏi.

Đạt Khê Trường Nho thở dài: - Cờ hiệu của Hoài Tụ vừa bay lên trên nóc nhà tranh, cho dù là thủ lĩnh bộ tộc lớn nhất thảo nguyên cũng không dám trêu chọc nàng, nàng còn sợ cái gì?

Đạt Khê Trường Nho giải thích nói: - Nghe nói...nghe nói nàng là nghĩa muội của Hồ Bí lang tướng La Nghệ U Châu. Cũng không biết vì sao, A Sừ Na Khử Hộc rất tôn kính nàng. Có hai chỗ dựa vững chắc như vậy, cho dù bầu trời phương bắc có sụp xuống nàng cũng không có gì đáng để cảm thấy đáng sợ.

- Trắng đen ăn cả?

Lý Nhân nghĩ đến chính là bốn chữ này.

Hắn gỡ tóc: - Hơn một năm trước, con đã gặp cô ấy. Chỉ có điều... Có lẽ cô ấy đối với con không có thiện cảm gì, con sợ tùy tiện xin cô ấy chế tạo binh khí, cô ấy sẽ cự tuyệt.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu: - Đàn ông đến thanh lâu, nàng quả thật không vừa mắt đến một ai.

Y quay đầu hỏi Lý Nhân: - Ta chỉ thấy kì lạ là, lúc rời khỏi quận Ngự Dương con mới mười tuổi, sao lại chạy đến nơi như vậy?

Lý Nhân ngượng ngùng cười cười: - Đi tham quan... chỉ là đi tham quan theo nghĩa học thuật thôi.

Đạt Khê Trường Nho lắc đầu: - Hôm nay con cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi chút đi. Sáng mai chúng ta đi tiếp, đi thử chút vận may.

Lý Nhân lo lắng hỏi một câu: - Sư phụ, người có giao tình với cô ấy ạ?

Đạt Khê Trường Nho lắc đầu: - Bèo nước gặp nhau, từng gặp nhau một lần.

- Cũng là ở Thụ Hải các?

Lý Nhân rất ngại hỏi rõ ngọn ngành.

Không nghĩ tới chính là, Đạt Khê Trường Nho không tức giận, cũng không phản bác: - Ừ.

Một chữ, khiến Lý Nhân tưởng tượng viễn vông.

Đạt Khê Trường Nho đứng lên đi ra khỏi phòng, không để cho Lý Nhân có cơ hội hỏi tiếp. Nhưng Lý Nhân xác định cùng khẳng định, Đạt Khê Trường Nho và Diệp Hoài Tụ nhất định có chuyện bí mật gì đó không để cho ai biết.

Đi một đường hơn ba trăm dặm quay về không hề nghỉ ngơi, Lý Nhân quả thật có chút mệt mỏi. Theo thói quen tắm nước lạnh sau đó mới nằm lên giường, ánh mắt khô khốc, rất bối rối, nằm ở trên giường xương cốt tứ chi đều rất thoải mái, nhưng Lý Nhân không ngủ được, hắn thậm chí không muốn nhắm mắt lại.

Bởi vì, chỉ cần nhắm mắt lại, hình bóng thiếu nữ ảm đạm rơi lệ kia sẽ không ngừng xuất hiện trong đầu.

- Cứ cảm giác hình như mình bỏ lỡ cái gì đó...

Lý Nhân nhẹ nhàng thở dài, bắt bản thân nhắm mắt lại.

Ngươi vẫn không đủ lòng dạ sắt đá.

Lý Nhân phát hiện bản thân giả nhân giả nghĩa rất vô si.

Nếu quả thật có thể làm đến mức vô tình, cần gì phải giả vờ giả vịt nói những lời độc ác?

Ven hồ Thanh Ngưu.

Một người mặc bì giáp tinh xảo, dung mạo như hoa đào, nữ tử mang theo ba phần hiền ngang bảy phần quyền rũ đứng ở bên hồ phá vỡ băng, thấp giọng thở dài.

Nàng rất đẹp, xinh đẹp khiến bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng đều sinh lòng nhớ mong.

Bì giáp rất vừa người, váy rất đẹp.

- Nàng ấy đã tới thảo nguyên một năm rồi... Ta mới biết, nửa tháng trước nàng đã sống ở Nhục Lạc Thủy.

Sáng sớm cô gái than nhẹ, giống như gió xuân, thổi lẫn lẫn mặt nước.

- Nàng không nên tới.

Đáp Lăng Trường Hồng đứng sau nữ tử khẽ nói, rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả chính y cũng không biết muốn biểu đạt một loại tình cảm như nào.

- Vì sao?

Cô gái quyền rũ xoay người nhìn Đáp Lăng Trường Hồng, gần từng tiếng hỏi: - Ngươi theo ta, nàng ấy chờ ngươi, cứ tiếp tục như vậy, thật sự là kết quả mà chúng ta muốn có sao?

Nàng nhìn ánh mắt của Đáp Lăng Trường Hồng, giọng điệu chân thành nói: - Đừng nghĩ đến chuyện kia nữa, ta... thật sự đã từ bỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Lớn Như Trời Đất.

Tháng 3 trên thảo nguyên không được tính là mùa xuân ấm áp, càng đừng nhắc tới chuyện hoa nở. Gió từ Tây bắc cuốn qua đây vẫn lạnh buốt như đao cắt. Những mảnh tuyết đông cứng bị gió thổi lên tạt lên trên mặt người đau đến giống như da bị cắt xé. Mặc dù có cây cỏ nhỏ ngoan cường đâm thủng vùng đất đông cứng nhỏ như hạt gạo trôi đầu ra, nhưng sau một đêm gió lạnh lá cỏ non cũng sẽ bị đông cứng ủ rũ xuống. Nếu như bão tuyết kéo dài thêm một đêm nữa, thì những trời non kia đợi không được gió ngừng sẽ thật nhanh chết đi.

Bởi vì gió quá lớn, toàn bộ Thiên

Đô là màu sắc ảm đạm, Vì thế kế hoạch dự định sớm ngày thứ hai chạy tới Nhục Lạc Thủy tìm kiếm Diệp Hoài Tụ không thể không chậm lại.

Thời tiết khắc nghiệt thế này, ngay đến cả chiến mã cũng mờ không nổi mắt.

Tầm nhìn của mắt không quá mười mét, nếu như cường ép xuất phát cho dù không bị đông cứng cũng sẽ bị lạc trên thảo nguyên đến cuối cùng vẫn là biến thành mây bức tượng băng.

Mặc dù Lý Nhân biết hôm nay khẳng định không thể xuất hành, nhưng hắn vẫn ôm hy vọng đi hỏi Đạt Khê Trường Nho. Sau khi nhận được đáp án khẳng định, Lý Nhân cũng không quay trở về phòng mình tiếp tục ngủ bù.

Hắn đứng ở trên khu đất trống trong doanh địa, xé mảnh vải che kín ánh mắt để ngừa bị gió thổi mù. Ngược gió, hắn đem áo từng cái từng cái cởi ra, cuối cùng toàn bộ thân trên trần trụi.

Gió như đao cắt, mảnh tuyết như mũi tên.

Hắn quật cường đứng trong gió, chậm rãi rút hoành đao ra.

Đạt Khê Trường Nho vẫn chưa từng dạy hắn bộ đao pháp nào, thế cho nên Lý Nhân hiện tại ngay một bộ đao pháp cơ bản nhất cũng không biết. Cái gọi là đao pháp cơ bản nhất, chính là loại phủ bình Đại Tỳ thường dùng để diễn luyện trong lúc huấn luyện. Cũng không biết là Đạt Khê Trường Nho lừa dối, hay là y cảm thấy những thứ quá tiêu chuẩn hóa vô dụng đối với Lý Nhân, tóm lại từ sau khi Lý Nhân tương đối nắm vững được cơ sở cầm đao, y liền phái đám người Triều Cầu Ca, Thiết Lão Lang thay phiên cùng Lý Nhân giao thủ nuôi chiêu, có đôi khi chính y cũng sẽ lên sân cùng Lý Nhân khoa tay múa chân vài cái, đương nhiên, mỗi một lần Lý Nhân tự cho là hoành đao nắm thật sự vững chắc đều bị y đập rơi.

Cho nên Lý Nhân biết chênh lệch của mình, hắn chưa bao giờ cho là mình đang dùng đao thật sự đã tiến dần từng bước.

Thân trên để trần trong gió rét đậm, động tác hoặc đâm hoặc bổ của Lý Nhân không có chút giống chiêu thức võ thuật nào đáng nói. Nếu có người nhìn thấy hắn, chín mươi phần trăm sẽ cho rằng đó là một kẻ điên. Trong khí trời lạnh lẽo như thể mình trần ra trận diện cuồng bão chém, không phải điên thì là có điều gì lẩn quẩn trong lòng tự tìm đường chết.

Chỉ có Lý Nhân tự biết, mỗi một lần nhìn hắn xuất đao như không có kết cấu gì kỳ thật đều đang nhắm vào kẻ địch rất mạnh. Hắn che mắt, không nhìn thấy thân nhỏ trông trái trong gió. Nhưng trong óc của hắn lại đang không ngừng ảo tưởng có kẻ thù theo bốn phương tám hướng đánh tới, bình khí ở ba đường thượng trung hạ công kích mình. Nhìn hắn giống như hoang đường thậm chí điên khùng xuất đao, kỳ thật đều là đang hóa giải sát chiêu của kẻ thù đánh tới trong ảo tưởng.

Những kẻ thù trong ảo tưởng này muôn hình muôn vẻ, đao Lý Nhân theo đó càng lúc càng nhanh, bản thân hắn không thấy rõ những khuôn mặt kia của địch nhân trong ảo tưởng, chỉ thấy đủ loại vũ khí không ngừng công kích. Những địch nhân này bóng dáng rất mơ hồ, nhưng binh khí và chiêu thức trong tay bọn họ lại rõ ràng có thể thấy được.

Trong đám "Kẻ thù" này, bao gồm Triều Cầu Ca, Thiết Lão Lang từng cùng hắn đối luyện quá vô số lần, còn có đám đại ca ban đầu ở Thiết Phù Đồ.

Hắn đem những sát chiêu của những người này trong trí nhớ một lần lại một lần lặp lại trong đầu, sau đó dùng đao đem những sát chiêu kia từng chiêu từng chiêu phá vỡ

Sau nửa giờ, gió thổi giống như đao cắt trên người hắn đã không thể chi phối nhiệt độ của người hắn. Có một tầng mồ hôi nịn hiện lên trên người hắn, ngẫu nhiên có ánh mặt trời trong sắc trời hoàng hôn lộ ra chiếu xạ trên người hắn làm cho những hạt mồ hôi này phủ thêm một tầng màu vàng.

- Như thế có nghĩa là gì

Thanh âm vang lên phía sau Lý Nhân:

- Một người luyện rất nhàm chán, vừa hay da ta quá căng, cùng đệ luyện một chút nói lỏng gân cốt!

Là Thiết Lão Lang.

Lý Nhân rất quen thuộc với thanh âm này, cũng có từ trong gió lạnh cảm nhận được giọng nói nhàn nhạt ảm áp kia.

- Được! Lần này nhất định phải thắng huynh.

Lý Nhân kéo mảnh vải bịt mắt xuống, xoay người, đem hoành đao giơ ngang.

Thiết Lão Lang cười ha ha nói:

- Thắng ta? Yêu cầu của đệ trở nên thấp từ khi nào vậy !

Y vừa nói chuyện, động tác trên tay lại nhanh vô cùng. Gió cũng thể không làm cho thân thể y trở nên cứng ngắt, đao từ trong trong gió cát đâm tới càng thêm quỷ dị nhanh chóng.

Hai người rất nhanh giao thủ, hoành đao đụng vào nhau thanh âm xé rách gió rành mạch truyền ra ngoài.

Trong tiếng hô quát nhẹ nhàng, động tác hai người càng lúc càng nhanh.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, đám Huyết kỵ binh ăn không ngồi rồi trong phòng tránh gió đẩy mở cửa phòng, túm năm tùm ba đi ra đứng trong sân xem cuộc chiến. Thời gian dần qua, hơn một trăm người trong sân quây thành một vòng. Bọn họ đều là chiến sỹ chân chính đã trải qua sát phạt đầm máu, quyết đoán mà ác nghiệt, bọn họ là nam nhân chân chính, bọn họ cũng sùng bái nam nhân cường tráng khí phách. Cho nên trong mắt bọn họ Lý Nhân tuy rằng vẫn là một thiếu niên chưa trưởng thành, nhưng chấp nhất khắc khổ và tiến bộ của thiếu niên này đều làm cho bọn họ tôn trọng từ đáy lòng.

Không ai hoan hô reo hò, tuy rằng hai người giao thủ trong trận kia càng ngày càng phần khích, nhưng đây cũng không phải giang hồ lãng nhãng bày trò làm xiếc đùa giỡn hoa thương, đám Huyết kỵ binh không phải là xem náo nhiệt, mà là đao pháp đều nhanh đến cực hạn của hai người, đó là đao pháp giết người chân chính.

Lấy hoành đao sắc bén đối chiến, chỉ cần không cẩn thận thì có thể làm bị thương lẫn nhau. Nhưng hai nam nhân một lớn một nhỏ giữa sân kia động tác tuy rằng nhanh như chớp, không chế độ mạnh yếu lại tới mức nghe rợn cả người. Không ai lo lắng bọn họ sẽ ngộ thương, bốn chữ điểm đến là dừng này đối với hai người bọn họ mà nói tuyệt đối không phải một việc khó.

Mồ hôi của Lý Nhân chậm rãi lan ra toàn thân, mà hần sau khi trong nửa canh giờ đối luyện ít nhất "giết chết" Thiết Lão Lang ba lần, cũng bị Thiết Lão Lang "giết chết" bảy lần, cái kiểu sáng khoái sau khi mồ hôi ra như sương này cũng dần dần xen lẫn một tia mệt mỏi.

- Dừng lại đi

Đạt Khê Trường Nho không biết khi nào đã xuất hiện trong đám Huyết kỵ binh đang đứng vây quanh xem, y trừng trừng mắt mắng:

- Đều cút về tắm uống hai ngụm rượu đi, mẹ nó, cho rằng bản thân là người sắt không lạnh chết sao?

Đạt Khê Trường Nho nói không sai, nếu sau khi hai người tiếp tục đánh tiếp và cảm giác mệt nhọc càng ngày càng đậm, nhiệt độ thân thể ngược lại sẽ giảm xuống, hơn nữa lạnh gió lạnh thấu xương, thì thời gian một cái nháy mắt mồ hôi trên thân thể sẽ đông lạnh thành một tầng băng. Đến lúc đó tổn thương không chỉ là làn da, nói không chừng hai người đều đã bị đông cứng tổn thương đến phế phủ.

Lý Nhân và Thiết Lão Lang tán thưởng cười một tiếng, sau đó giống như thỏ nhảy trở về phòng của mình.

Không cần Đạt Khê Trường Nho phân phó, Huyết kỵ binh tự chia đi nấu nước nóng đưa qua cho hai kẻ điên một lớn một nhỏ kia.

Sau khi Lý Nhân vọt vào phòng của mình liền nhảy một cái lên giường, sau đó kéo chăn bao lấy thân thể.

- Muốn chết à!

Đạt Khê Trường Nho theo sau tiến vào, đem túi rượu có thể đựng bốn cân rượu mạnh trên thắt lưng quăng vào người Lý Nhân. Lý Nhân từ trong chăn vươn tay mở túi rượu ra, sau đó rót một ngụm vào miệng. Rượu cay theo cổ họng của hắn ừng ực ừng ực rót vào trong, cũng theo khớp miệng tràn ra thấm ướt cả chăn. Yết hầu mới nhú lên chuyển động lên xuống, không ngờ mang theo vài phần khí phách hào hùng rung động lòng người.

Cảm giác trong dạ dày có một ngọn lửa thiêu đốt, liên tục đốt đến cổ họng Lý Nhân mới dừng lại. Để túi rượu sang một bên, nhếch môi ngậy ngậy cười hai tiếng hi hi với Đạt Khê Trường Nho.

- Thực con mẹ nó sáng khoái!

Hắn cười rất ngốc rất là ngốc.

- Cho ta một lý do.

Đạt Khê Trường Nho đón túi rượu uống một ngụm, ngồi xuống ghế.

- Lý do gì?

Lý Nhân ngheo đầu hỏi.

Đạt Khê Trường Nho trừng mắt nhìn Lý Nhân một cái:

- Trong lòng con không yên tĩnh, vừa rồi con và Thiết Lão Lang luyện đao, nhìn như long tinh hổ mãnh một đao nhanh hơn một đao, kỳ thật trong lòng con rối loạn, nếu quả thật đang chiến đấu đoạt mệnh, lúc chiều thứ ba Thiết Lão Lang đã một đao bổ xuống đầu của con rồi!

Lý Nhân cười cười:

- Đao thứ ba sao? Con nghĩ đao thứ nhất mình đã chết rồi.

Đạt Khê Trường Nho nói:

- Không phải là bởi vì gió to không thể xuất hành, cái việc nhỏ này ảnh hưởng tới tâm trạng của con chứ, ta hiểu rõ tính cách của con, dù nói núi lở phía trước mặt cũng không đổi sắc, càng sẽ không loạn đến nỗi tay cầm đao cũng không ổn định!

Lý Nhân thở dài:

- Sư phụ, ngài thật đúng là người thấu hiểu lòng người, có một chút việc nhỏ trong lòng cũng không giấu diếm được ánh mắt của ngài. Con thấy Huyết kỳ chúng ta đối nghề đi, mờ y quán chuyên môn trấn an thiếu nữ lầm lỡ hay là thiếu phụ tịch mịch vân vân và vân vân đi...

- Cảm tạ!

Đạt Khê Trường Nho cả giận nói:

- Có chuyện gì khẩn trương nói, tin lão tử giờ lột sạch người rồi vất ra ngoài hay không.

- Ngài xem... thiếu nữ gì gì đó rất thích nam nhân khí phách như ngài đó nha.

Lý Nhân cười cười, đoạt túi rượu từ trong tay Đạt Khê Trường Nho hùng hăng uống một ngụm lớn. Biểu cảm trên mặt hắn cũng không có một chút nhấp nhô nào, con mắt lóe sáng thật giống như một ngôi sao rực rỡ trong trời đêm kia

- Kỳ thật cũng không có gì.

Hắn cười cười:

- Chỉ là có chút tự ti.

Hắn nhìn Đạt Khê Trường Nho một cái:

- Tự ti của đàn ông.

- Tự ti?

Đạt Khê Trường Nho nhún mày:

- Nói rõ ràng đi.

Lý Nhân có chút ảo não gục đầu xuống:

- Con tương đối nhỏ.

Đạt Khê Trường Nho ngo ngắc, lập tức bộc phát ra một tiếng cười dài:

- An Chi, trong đầu con cả ngày nghĩ cái gì vậy? Con còn chưa mười ba tuổi, làm sao có thể lớn?

Lý Nhân cũng là ngắc ra, lập tức cũng mỉm cười:

- Sư phụ, ngài đã hiểu lắm, ta nói nhỏ, cũng không phải cái kia nhỏ...

Hắn nắm chặc thật chặt, dựa vào trên giường nói:

- Hôm qua đã nói với ngài, thời điểm ở quận Ngự Dương con đã gặp vị Diệp đại gia kia. Hơn nữa nói chuyện ngắn ngủi với nhau vài câu, có mấy câu con vẫn ghi ở trong lòng. Lúc ấy con nghĩ cô ấy là một vị thanh lâu nữ tử, cũng không biết cô ấy chính là người chế tạo binh khí quyền uy nhất. Cho nên lúc đó lời của cô ấy tuy rằng cho con rung động không nhỏ, nhưng giờ nhớ lại cảm thấy trong lòng có chút không yên.

- Tiểu gia hỏa, nam nhân hay lớn không lớn, vẫn phải xem tiền đồ như thế nào.

Lý Nhân nghiêng đầu thờ dài:

- Rời khỏi quận Ngư Dương đã một năm rồi, con phát hiện mình không có chút tiến bộ nào. Nói thật, con đều sợ thời điểm gặp lại sẽ bị cô ấy châm biếm.

Hắn rất chân thành nói:

- Con cảm giác mình thật sự còn rất “nhỏ”.

Đạt Khê Trường Nho trầm mặc một hồi, nhìn vào mắt của Lý Nhân nói:

- Ta vẫn cho rằng con là gia hỏa rất không tầm không phôi, đối với tất cả khó khăn và gặp ghềnh hoàn toàn không thêm để ý đến, hiện tại xem ra, hoá ra cũng có lúc con không vượt qua được đã kích.

Y đứng lên, vỗ vỗ bả vai Lý Nhân:

- Nàng không biết con là ai, đương nhiên, nếu nàng biết có lẽ vẫn sẽ nói như vậy, nhưng có một việc con phải nhớ kỹ, nếu như... . Nếu như nàng không nhìn ra được điểm khác người của con, không cần phí những lời này với con?

Y cười, vết sẹo trên mặt đều không có dấu tồn như vậy:

- Chặng đường phía trước, tương lai của con lớn thế nào, không ai đoán trước được. Nhưng ta có thể rất chân thành rất trách nhiệm nói cho con biết, thiếu niên như con, ta chưa từng gặp người nào ưu tú hơn. Nếu con bởi vì một câu nói vô nghĩa của một nữ nhân mà ảnh hưởng tới tâm trạng, ta chỉ có thể nói con làm cho ta thất vọng rồi. Nàng nhìn người không nông cạn, mà con cũng không phải người nông cạn. Đợi hai ba năm nữa, xem thế gian này có bao nhiêu người có thể ngăn cản con từng bước lên trời?

Lý Nhân cười cười:

- Sư phụ, cái từ ăn nói lung tung này đừng bao giờ dùng ở trên người nữ nhân, rất là không lịch sự đấy.

Hắn cười rất ngọt ngào:

- Con chỉ muốn mau chóng, mau chóng mau chóng trưởng thành, sau đó vỗ ngực hỏi nữ nhân kia, cô bé à, cô thấy ta có lớn không?

- Sau đó nàng vui lòng phục tùng: lớn, thật sự rất lớn nha!

Đạt Khê Trường Nho cười ha ha:

- Vậy con mẹ nó đừng nhần nhần nhỏ nhỏ như một con đàn bà nữa, để lòng thoải mái đi, chờ lúc con cao lớn giống như ta, con sẽ lớn giống như như thiên địa.

- Lớn như trời đất, mặt để chỗ nào?

- Đều lớn như trời đất rồi, cần mặt để làm gì.

Đạt Khê Trường Nho hiếm khi có câu nói đùa.

Lý Nhân tựa vào giường ngậy ngô cười, trên thân thể cảm giác ấm áp do chăn đem đến cho hắn càng trở lên rõ ràng.

- Sư phụ, nếu chẳng may Diệp đại gia không đáp ứng thì làm sao?

- Con nên nghĩ như này này...

Đạt Khê Trường Nho đứng lên, tính rời đi, lúc y đi tới cửa cười cười nói:

- Nếu chẳng may Diệp đại gia đáp ứng, chẳng phải là con quá may mắn rồi.

Lý Nhân gật gật đầu:

- Nếu đem kết quả thành bại ký thác vào vận may, như vậy... ngược lại con có chút lòng tin.

- Nằm một lát đi, đừng dựa vào giường giả chết, lát nữa theo ta ra ngoài vào trong rừng đi một vòng, thời tiết như vậy, tùy tiện đi một chút đều có thể nhặt được chút hươu bào bị gió thổi làm choáng váng, tối nay hầm một nồi ăn, sáng sớm ngày mai mặt trời vừa ló chúng ta lập tức xuất phát.

- Nếu như gió không ngừng thổi thì sao?

- Vậy xem như ta chưa nói là được.

Thật sự bắt được khá nhiều hươu bào ngọc, cũng bắt được thỏ ngọc nữa, cho nên đêm hôm đó tất cả Huyết kỵ đều ăn một bữa ngon miệng, sau khi uống một bát canh thịt nóng bỏng lại ngon lành ngủ một giấc say.

Khi mặt trăng còn đang treo trên ngọn cây thì gió đã dừng. Con gió mới thổi được một ngày rười, ở trên thảo nguyên quả thực không tính là một trận gió, mãnh liệt nhưng không kéo dài, căn bản cũng không tính là gì so với thời điểm rét đậm bão tuyết thổi mấy ngày mấy đêm liền. Bởi vì nguyên nhân gió thổi, cho nên bầu trời sáng sớm khá sạch sẽ mà sáng sủa, bầu trời xanh thẳm trong suốt này làm cho người ta không kìm nổi muốn hét to vài tiếng mới sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Có Đến Mức Như Vậy Không.

Để hai người Độc Cô Nhuệ Chí và Đông Phương Liệt Hòa ở lại trấn thủ doanh địa, Đạt Khê Trường Nho và Lý Nhân mang theo hai mươi Huyết kỵ bình thu dọn xong trang bị, sáng sớm liền rời khỏi doanh xuất phát đi về hướng tây bắc, năm mươi mấy dặm lộ trình, trang bị nhẹ nhàn mà đi với tốc độ của Huyết kỵ không đến nửa ngày là có thể đến nơi.

Đọc theo đường đi hiềm thấy Lý Nhà cười đùa, yên tĩnh, mà ngay cả đại hắc mã cũng hơi chút không thích ứng. Đạt Khê Trường Nho biết trong lòng Lý Nhân có chút bận tâm, nói thật ra, trong lòng y cũng hơi chút lo lắng. Dù sao người nữ tử tên Diệp Hoài Tụ kia có chút rất bất quy tắc, thường thường cho rằng chuyện có khả năng ở chỗ nàng lại là tuyệt không có khả năng, mà thường thường cho rằng chuyện không có khả năng nàng hết lần này đến lần khác phải làm ra xem thử.

Tỷ như căn cứ lời đồn trong giang hồ, lúc trước phụ thân nàng Diệp Vô Phong nói kiểu gì cũng không chịu cho nàng kế thừa tay nghề, Diệp Vô Phong cảm thấy một nữ hài tử đứng bên bếp lò rèn binh khí là việc rất khó chấp nhận. Cho dù tay nghề thiên hạ đệ nhất này thất truyền, ông ta cũng không mong muốn con gái xuất đầu lộ diện làm việc thô bỉ mà trong mắt ông ta cũng không tính là nghệ thuật tạo nhả này.

Nhưng Diệp Hoài Tụ cố tình không chịu nghe lời, chẳng những không làm giảm của danh hiệu Diệp Gia, ngược lại khiến danh tiếng của Diệp gia đạt đến một đỉnh cao, còn danh truyền Tái Bắc.

Mà một nữ tử thoát nhìn yếu đuối quần áo khinh bạc duyên dáng ở bên hỏa lò, lúc vung tay đỏ mồ hôi đầm đìa lộ ra đường cong khiến cho người ta mơ màng vô tận, về phần có phải như vậy hay không, vậy thì chưa ai từng thấy. Thời điểm Diệp đại gia đúc rèn binh khí người ngoài không được xem, nhưng càng thần bí như vậy lại càng là dễ dàng làm cho người ta ảo tưởng. Tưởng tượng một chút, nữ tử Diệp Hoài Tụ như nước kia rèn sắt, tình cảnh này phải làm người ta huyết mạch sôi trào cỡ nào.

Mà nữ nhân Diệp Hoài Tụ này vì sao từ Giang Nam tới phương bắc, từ biên cương xa xôi tiến nhập thảo nguyên lại là một câu đố. Một người con gái như nàng có quan hệ mật thiết với đại nhân vật U Châu La Nghệ, A Sử Na Khử Hộc như vậy càng làm cho người ta nghĩ mãi mà không rõ mấu chốt trong đó. Cho nên, cảm giác thần bí càng lớn của nàng, mọi người càng tò mò về nàng hơn.

Nếu biết Diệp đại gia trong ba năm sống trong một tòa thanh lâu cũ nát ở quận Ngự Dương, chỉ sợ cũng không biết sẽ có bao nhiêu giang hồ hào kiệt giận dữ hủy tòa Thụ Hải Các đi, cũng không biết cái kia ông chủ sau lưng Thụ Hải Các kia sau khi bị tóm sẽ bị đánh tàn phế thành hoạn quan hay là trực tiếp tưới ba trăm bãi nước tiểu vàng rành rành cho tới chết. Bạch y Diệp Hoài Tụ, Hồng Y Trương Uyển Thừa, ở Trung Nguyên luận tiếng tăm hai cô gái này người sau mạnh hơn người trước, luận lực hiệu triệu, người trước không thể nghi ngờ có ưu thế lớn hơn.

Cũng chỉ vì nữ tử này quá đặc biệt, mà Đạt Khê Trường Nho căn bản không coi là giang hồ hào khách, y và Diệp Hoài Tụ gặp mặt lần đó cũng chỉ do ngoài ý muốn thậm chí còn mang chút xấu hổ, hiện tại tùy tiện tới cầu việc, thật ra y còn căng thẳng hơn so với Lý Nhân.

Chỉ có điều, một khối vẫn thạch tốt như vậy nếu là không do nhân vật xuất sắc nhất thiên hạ này rèn, chẳng phải là rất phí của trời hay sao?

Nếu như nói chỗ vòng cua nhỏ nhất này của Nhược Lạc Thủy có gì đặc biệt, cũng chỉ có thể nói sườn núi cao đó miễn cưỡng được gọi là tòa núi nhỏ. Từ một năm trước sườn núi cao này dần dần đã không còn bình thường nữa, ngoại trừ trên sườn núi cao xây một ít kiến trúc gỗ ra, không thể không nói đến chính là có người ở trên tảng đá lớn dưới sườn núi cao đục khắc bảy chữ to ba chữ nhỏ. Mà khiến thanh danh sườn núi cao này dần dần lan xa chính là nhờ tên người khắc trên khối đá lớn này.

Nơi này tên là Huyền Vũ Phong.

Diệp Hoài Tụ.

Chẳng ra cái gì cả, không quản nét chữ cứng cáp như rồng như tung, chỉ xem ý tứ biểu đạt của bảy chữ này nhất định sẽ bị chuyên gia văn học chỉ trích. Nơi này tên là Huyền Vũ Phong, không nói bốn chữ trước căn bản chính là dư thừa, chính là ba chữ Huyền Vũ Phong kia đủ làm cho người ta cười đến rụng răng.

Đi chưa được trăm bước có thể theo dốc thoải tới đỉnh, không ngờ chỗ có tảng đá khắc chữ cũng dám xưng là đỉnh?

Hơn nữa, nghe nói tảng đá kia cũng là do chủ nhân nơi đây dùng tiền thuê dân du mục thảo nguyên vận chuyển từ ngoài ba dặm tới.

Nhưng, trên thực tế bắt đầu từ lúc có tảng đá kia nơi đây, mỗi một người đi đến nhìn thấy nét chữ hoặc thật hoặc giả khen một câu: - Thật là một bút thể mạnh mẽ! Hay cho một tòa Huyền Vũ Phong!

Không cần nói cũng biết trong này có mùi vị nhỉnh hơn bao nhiêu, cũng không thể đếm được có bao nhiêu người đứng bên khối đá ảo tưởng được người có tư sắc coi trọng mà thêm thưởng. Có bao nhiêu người ra về bí hiểm nhìn chằm chằm thể chữ giả vờ giả vịt nghiên cứu và cảm thán chữ này chỉ có ở trên trời nhân gian hiếm thấy được mấy lần; lại có bao nhiêu người tỏ vẻ xem thường phun nước miếng thêm câu cút con mẹ này đi đối với người cảm thán.

Truy cứu căn nguyên, hay là bởi vì chữ mà nữ nhân khắc lên này thật sự rất đẹp; hoặc có lẽ người đẹp là thứ yếu, đẹp chính là ở kỳ danh bên ngoài. Tất cả mọi người đều biết Diệp Gia có cô gái tên là Hoài Tụ rất đẹp rất đẹp, mà một trăm người biết nàng thì trong lòng có một trăm ảo tưởng về vẻ đẹp đó, đến tốt cùng đẹp đến bao nhiêu, thật ra không có nhiều người biết.

Người trong thảo nguyên thô lỗ không hiểu được lễ nghi giáo hóa gì, gặp phụ nữ xinh đẹp hợp ý có thể đoạt được thì đoạt mới là đạo lý cứng rắn. Nhưng sau khi Diệp Hoài Tụ đến nơi này chẳng những không có người quấy rối, mà thậm chí ngay cả ở Đột Quyết Hồng Phi Phong hồng hách ngang ngược trên thảo nguyên cũng không dám tùy ý tới gần Huyền Vũ Phong.

Cái gọi là Đột Quyết Hồng Phi Phong, chính là chỉ tính nhuệ Đột Quyết Lang kỵ.

Trang phục Lang kỵ là áo choàng đồ thảm, bị giáp đen chỉnh tề, ngàn vạn Lang kỵ ở trên thảo nguyên như gió xẹt qua giống như một mảng mây đỏ lớn cuốn qua. Lang kỵ là tượng trưng của quyền uy Vương Đình Đột Quyết, bình thường dân chăn nuôi chỉ cần từ xa nhìn thấy Hồng Phi Phong đi qua sẽ nhường đường thậm chí còn khom người thi lễ. Chiến lực Lang kỵ cũng là không thể nghi ngờ, tỷ như hiện tại chiến tranh giữa người Khiết Đan và người Hề, song phương đều nhập binh lực đã vượt qua năm vạn, nhưng cho dù là ba Hồng Phi Phong giết tới năm vạn người ngay lập tức tan rã. Đương nhiên, trong đó duyên cớ lớn nhất là vì người Đột Quyết ở trên thảo nguyên có địa vị thống trị tuyệt đối, thứ hai mới là sức chiến đấu dũng mãnh của Lang kỵ.

Đã từng có một thủ lĩnh của một bộ tộc nhỏ không ngờ phát hiện nơi này, sau đó dẫn theo mấy chục người muốn cướp Diệp Hoài Tụ về. Cũng không biết tại sao, sau khi đến nơi này lại hoảng sợ chạy trốn về bộ tộc. Buổi tối ngày hôm sau, năm đội trăm người Lang kỵ Đột Quyết đã giết tiêu bộ tộc giết kia sạch sẽ, toàn tộc trên dưới gần ngàn nhân khẩu một người cũng không thể sống sót. Tiểu thủ lĩnh của bộ tộc kia tức thì bị mọi tìm tiên thi (tiền thi= lấy roi đánh thi thể), rõ ràng bị đánh thành một bãi thịt nát.

Lại về sau, liền có tin tức truyền tới.

Có một vị đại nhân vật của Đột Quyết Vương Đình đã ẩn cư ở Huyền Vũ Phong, ở cùng với Diệp Hoài Tụ.

Người này rốt cuộc là ai, là nam hay là nữ, lại không thể nào biện chứng.

Có người nói tộc đệ của Đột Quyết Thủy Tất Khả Hãn là Đặc Cản A Sử Na Khư Hộc chính là khách sau màn của Diệp Hoài Tụ, sau khi y dẫn dắt mười ngàn Lang kỵ đuổi được người Hề cũng chỉ một mình tới Huyền Vũ Phong cùng Diệp Hoài Tụ "song túc song tề". Cũng có người nói là một vị nữ tử của Đột Quyết Vương Đình được Thủy Tất Khả Hãn xem trọng nhất ở trong này, đi theo Diệp Hoài Tụ học tập. Đương nhiên không phải học tập rèn sắt, đối với tài danh Diệp Hoài Tụ mà nói danh hiệu tạo ra binh khí đệ nhất thiên hạ ngược lại không phải là vang dội.

Nàng là bậc thầy thư pháp.

Nàng là bậc thầy kiếm pháp.

Nghe nói, nàng còn là bậc thầy binh pháp.

Diệp Hoài Tụ trong truyền thuyết, hoàn mỹ như tiên giáng trần không gì không thể, không gì không biết.

Cho nên, căn cứ tin đồn, đoàn người Lý Nhân và Đạt Khê Trường Nho cũng không tùy tiện tới gần nhà có Hoài Tụ Huyền Vũ Phong. Nếu tin đồn Đột Quyết Lang kỵ diệt tộc là sự thật, như vậy vô cùng có khả năng thật sự có một vị đại nhân vật Đột Quyết Vương Đình ở trong thảo lư (thảo lư=nhà tranh) làm khách. Nói cách khác, có một nhánh Đột Quyết Lang kỵ không ít hơn năm trăm người trú đóng ở cách không xa Huyền Vũ Phong.

Huyết kỵ tuy rằng chiến lực vô song, nhưng lấy hai mươi người khiêu chiến năm trăm Lang kỵ cũng khó có thể nói dễ dàng thắng hay không.

Đạt Khê Trường Nho để hai mươi kỵ binh Huyết kỵ ở lại địa phương bí mật cách Huyền Vũ Phong ngoài mười dặm, y và Lý Nhân đi thảo lư gặp Diệp Hoài Tụ.

Về phần vẫn thạch, Đạt Khê Trường Nho muốn để ở chỗ nhóm Huyết kỵ kia, nhưng Lý Nhân lại kiên trì mang theo.

Đạt Khê Trường Nho không hiểu nổi ý tưởng của Lý Nhân, lại không chống lại được tính bùng binh của hắn. Hai người mỗi người một ngựa, dẫn theo một con ngựa tốt kéo vẫn thạch, sau khi quan sát xác định bốn phía không có ai giám thị lập tức phi như bay về phía thảo lư

Đem vẫn thạch theo mà chưa xác định được tình huống, như vậy kỳ thật rất mạo hiểm. Nhưng cũng không biết tại sao một Lý Nhân cẩn thận lại không

mang theo không được, đây rõ ràng không hợp với tích cách của hân.

Đọc theo đường đi rất an tĩnh, đến một con suối độc hành cũng chưa từng thấy.

Xa xa nhìn thấy nhà gỗ trên sườn núi cao kia, mang theo chút hương vị tĩnh mịch thanh tịnh ở trên thảo nguyên.

- Thế ngoại cao nhân đều thích kiểu ẩn cư như này ư?

Lý Nhân cười hỏi.

Đạt Khê Trường Nho nói: - Nàng không có tính cách thế ngoại cao nhân vượt ra ngoài tam giới ngũ hành. Nàng là người giang hồ, vẫn luôn ở đây, hơn nữa, nàng đến thảo nguyên tái bắc, theo ta được biết hẳn cũng không phải là đến ẩn cư.

- Sư phụ, hình như ngài rất chú ý đối với Diệp Hoài Tụ à?

Lý Nhân cười đùa cợt nhả hỏi

Đạt Khê Trường Nho trừng mắt nhìn hân nói: - Nếu không phải là bởi vì con, ta chú ý nàng ta làm cái gì?

Lý Nhân cười cười: - Tại sao cô ấy lại muốn tới thảo nguyên

- Nghe nói..

Khóe miệng Đạt Khê Trường Nho nhíu nhíu, vẻ mặt có chút ý vị sâu xa: - Nghe nói là đến tìm nam nhân... nam nhân của nàng ta.

Lý Nhân ngẩn ra, lập tức khi cười một tiếng: - Hoá ra bất kể danh khí lớn cỡ nào, bản lĩnh nữ nhân lớn cỡ nào cũng đều không thể rời bỏ nam nhân nha!

Hân đang cười đến đắc ý, bỗng nhiên tiếng cười chợt cứng đờ.

Lý Nhân mạnh mẽ ngửa người dán chặt trên lưng ngựa, một mũi tên cách mặt hân không xa vào một tiếng bay qua. Mũi tên kia thể tới cực nhanh, đột ngột đến cực điểm! Nếu phản ứng của Lý Nhân chỉ hơi chậm một giây đồng hồ mà nói, một mũi tên này nói không chừng đã bắn thủng mặt của hân. Cũng may Lý Nhân đối với cung tiễn gần như phản ứng theo bản năng, nếu là đối lại Đạt Khê Trường Nho cung chưa chắc né nhanh hơn so với hân.

- Xi

Lý Nhân dán trên lưng ngựa cúi đầu mắng một câu: - Chỉ nói câu muốn nam nhân thôi, có đến mức bắn miệng ta như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Là Người? Là Người!.

Lý Nhân lấy cây cung cứng được tinh công chế tạo từ năm Khai Hoàng thứ chín từ sau lưng xuống, sau đó lại rút ra một cây vũ tiễn phá giáp chùy dài và to hơn so với tiễn vũ phổ thông từ trong bầu tiễn cài lên cung, nhưng động tác này ngay sau đó khựng lại, Lý Nhân lại cất phá giáp chùy đi.

Đạt Khê Trường Nho và Lý Nhân đồng thời ghì chặt chiến mã, nhìn theo phương hướng mũi tên bắn tới.

Từ mặt sau một gốc cây thấp xoay lại một bóng người cầm cung, ánh mắt hung ác chăm chú nhìn hai người bọn họ.

Sau khi nhìn rõ hình dáng của người bắn tên, Lý Nhân và Đạt Khê Trường Nho đồng thời kinh ngạc. Hai người liếc nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt lẫn nhau nhìn ra vài phần khen ngợi. Cũng không biết vì gì sao, rõ ràng là bị người ta đánh lên suýt nữa đã tiêu đời, trong tâm mắt Lý Nhân ngược lại không có chút tức giận nào.

Kỳ thật nếu muốn tìm nguyên nhân Lý Nhân không tức giận, đó là bởi vì hân nghe được một tiếng giận dữ mắng mỏ.

Khoảng cách giữa người bắn tên và bọn họ cũng không xa, cũng liền chừng ba mươi mét. Mà nếu không phải là bởi vì trước khi dây cung vang lên người nọ giận dữ mắng mỏ, có lẽ phản ứng của Lý Nhân còn chậm hơn một phần. Mặc dù là hạ sát thủ, nhưng người này trước mắt chửi người sau bắn cung hiển nhiên là để lại một con đường sống. Tuy rằng mặc dù chậm hơn một phần Lý Nhân cũng sẽ không bị bắn rớt xuống ngựa, nhưng chung quy vẫn là phải chật vật một chút. Hân không giận, là vì tới địa bàn của người ta rồi lại còn không kiêng nể gì chằm chọc chủ nhân nơi đây, cũng khó trách người ta sẽ dùng mũi tên lông vũ đến chiêu đãi khách nhân.

Hân chỉ có điều không nghĩ tới, còn cách thảo lư này trăm mét vậy mà cũng có người đứng ở chỗ này làm môn đồng (môn đồng= đưa bé giữ cửa).

Cũng không phải là môn đồng, bởi vì người nọ là một người con gái.

Chẳng những là một người con gái, còn là một tiểu nữ tử trang phục nhỏ nhắn xinh xắn mỹ lệ động lòng người.

Vóc dáng nàng không cao, dựa theo chiều cao hơn 1m7 một chút của Lý Nhân mà nói, nàng tối đa cũng chỉ cao đến tai Lý Nhân. Cũng không béo, trang phục màu xanh đậm buộc quanh vóc người xinh đẹp. Tuổi nàng cũng không lớn, xem ra cũng chỉ lớn hơn Lý Nhân hai ba tuổi mà thôi.

Thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, một mũi tên kinh người.

- Vị tỷ tỷ này, vì sao đánh lén tôi?

Lý Nhân ở trên lưng ngựa ôm quyền, nghiêm trang hỏi.

Hắn không tin thiếu nữ kia ngược gió có thể nghe được hắn và Đạt Khê Trường Nho nói chuyện với nhau ngoài ba mươi mấy mét, tối đa cũng chỉ là nghe được tiếng cười hào phóng không kiềm chế được của hắn mà thôi.

- Tự tiện xông vào thảo lư, lớn tiếng ồn ào, đáng bấn!

Thiếu nữ kia dựng thẳng lông mi cong trách mắng, vẻ mặt vốn nên như thế.

Lý Nhân vốn không tức giận, nhưng nghe được giải thích của thiếu nữ kia ngược lại trong lòng lại nhen nhóm chút tức giận.

- Vậy sao cô không ở phía xa lập một tấm biển người lạ và chó không được đi vào? Trời đất bao la, người trong thiên hạ đều đi được, vượt được, xem được dừng lại được, cô nói tự tiện xông vào thì là tự tiện xông vào, nhưng cô có khế đất ở đây không đây?

Lý Nhân không đợi thiếu nữ kia mạnh miệng, đã rất không lịch sự giơ tay lên xa xa chỉ vào mũi thiếu nữ kia, hỏi: - Lại còn bấn? Cô thử bấn tiếp xem nào?

Thiếu nữ kia lười nói chuyện với Lý Nhân, đưa tay lấy một mũi tên bắn qua. Quả nhiên là một người thẳng thắn dứt khoát, quyết đoán mạnh mẽ hung ác.

Lý Nhân đã có phòng bị nên không bị bức đến mức vặn vẹo uốn mình như thế nữa, hắn rất tự tin hơi hơi lắc mình sau đó khoanh tay tiếp lấy mũi tên. Bởi vì đeo vào găng tay da hươu, cho nên ngược lại không cần phải lo lắng tay bị trầy xước.

- Nữ nhân chính là nữ nhân, tên đều mềm mại vô lực như vậy!

Lý Nhân nhún mày cười lạnh, gỡ ngạnh cung xuống, cũng không thấy hắn giấu chuẩn thế nào, một mũi tên theo tay bắn về hướng nữ nhân kia.

- Không thể!

Đạt Khê Trường Nho quát một tiếng, nhưng đã chậm.

Mũi tên kia như sao băng, nhanh đến căn bản không cho người khác kịp có phản ứng nào. Khoảng cách ba mươi mấy mét, lấy ngạnh cung hai thạch trong tay Lý Nhân kéo căng như trăng tròn bắn ra, chớ nói thiếu nữ kia, cho dù đổi thành Đạt Khê Trường Nho cũng không dễ dàng tránh được!

- Ngươi dám!

Gần như đồng thời với Đạt Khê Trường Nho, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ở cách đó không xa vang lên. Nghe thanh âm cũng là nữ nhân, có lẽ là bởi vì kích động tức giận và kinh ngạc bối rối, nên thanh âm mang theo một chút khàn khàn.

Hai người gần như đồng thời la lên, đồng dạng đều là ngắn gọn hai chữ. Chỉ có điều so với động tác kéo cung bắn tên lưu loát như mây bay nước chảy của Lý Nhân, tiếng la của hai người đều hơi chậm một chút. Chữ thứ hai mới nói ra, tên của Lý Nhân đã đến trước mặt thiếu nữ mặc trang phục màu xanh đậm kia.

Thiếu nữ cảm cung thậm chí còn chưa kịp nhắm mắt, mũi tên kia đã đến rồi.

Một sợi tóc đen bay xuống, lưu loát.

Mũi tên lông vũ kia pháp một tiếng cắm vào trong bãi cỏ ở đằng sau thiếu nữ, đuôi mũi tên vẫn còn đang run rẩy.

Tóc đen rơi, người kia kinh hãi đến trắng cả mặt.

Một nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt nhanh chóng đến bên cạnh thiếu nữ cảm cung, thấy nàng không việc gì lập tức ngừng đầu hung hăng lườm Lý Nhân.

Lý Nhân chậm rãi buông cung xuống, nhìn nữ tử y phục màu vàng nhạt kia từng câu từng chữ nói: - Ta dám đấy, cô có thể làm gì?

- Là người?

- Là cô!

Người đó cũng là một thiếu nữ, nhìn tuổi tác hơi lớn hơn thiếu nữ cầm cung một hai tuổi. Sau khi nhìn rõ khuôn mặt lẫn nhau, Lý Nhân cùng nàng gần như đồng thời nói ra hai chữ giống nhau.

- Tỷ tỷ, đã lâu không gặp, thật là nhớ nha.

Lý Nhân thu hồi cung cứng, rất ngại ngừng cười cười nói. Một giây đồng hồ trước hơi hơi tức giận còn treo ở trên mặt hân hờ đã không còn sót lại chút gì, đổi lại là một bộ dạng cả người lẫn vật đều tươi tắn vô hại.

Thiếu nữ kia chính là tiểu nha hoàn tặng ô cho Lý Nhân ở quận Ngự Dương. Lý Nhân nhớ mang máng tên của nàng.

- Gia Nhi tỷ tỷ, đã lâu không gặp?

- Tại sao lại là tên thiếu niên vợ lại nhà ngươi, ngươi tới nơi này làm gì! Khẩn trương rời đi, bằng không đừng trách ta động thủ đã thương ngươi.

Gia Nhi ngược lại không bị nụ cười của Lý Nhân mê hoặc, sau khi trừng mắt liếc nhìn Lý Nhân một cái nàng vỗ vỗ bả vai thiếu nữ kia hỏi:

- Vô Loan, ngươi không sao chứ?

- Takhông sao

Thiếu nữ được gọi là Vô Loan cúi thấp đầu xem tóc trên bị mũi tên lông vũ cắt rơi mặt đất suy nghĩ xuất thần, cũng không biết là bị sợ choáng váng hay là đang nghĩ việc khác.

- Ngươi đi về trước, nơi này có ta.

Gia Nhi khẽ nói với Vô Loan nói.

- Ah

Vô Loan không yên lòng lên tiếng, trên khuôn mặt xinh xắn đẹp đẽ không biết vì sao hiện ra một loại thần sắc nghi hoặc nồng đậm. Nàng chậm rãi xoay người, dường như là rối rắm việc gì đó.

- Về đi, ngươi không nên tới nơi này!

Gia Nhi ngẩng đầu, nhìn Lý Nhân nói.

Đạt Khê Trường Nho thúc ngựa ngăn trước mặt Lý Nhân, sau đó từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Y rất khách khí chấp tay với Gia Nhi, nói: - Làm phiền cô nương giúp đỡ truyền bẩm một tiếng, nói Hoàng Hóa Đạt Khê Trường Nho cầu kiến Diệp đại gia.

- Ngài chính là Hoàng Hóa Đạt Khê Trường Nho tướng quân một trận chiến bức lui bốn mươi vạn Lang Kỳ?

Gia Nhi hơi sững sờ, sau khi lập tức vội vàng trả một lễ, kinh ngạc hỏi.

- Ta cùng với Diệp đại gia từng có gặp mặt một lần, nhưng thật ra chưa từng gặp qua tiểu nương tử cô. Lúc trước đồ đệ của ta có chỗ vô lễ, kính xin tiểu nương tử rộng lượng tha thứ.

Lý Nhân bĩu môi, nhưng thật ra không hề lên tiếng phản bác.

Gia Nhi cẩn thận quan sát Đạt Khê Trường Nho thêm vài lần, hơn nữa tâm mắt còn dừng lại chốc lát trên vết sẹo nhìn thấy mà ghê kia trên mặt y. Mãi đến khi Đạt Khê Trường Nho theo bản năng hắng giọng một cái, khuôn mặt Gia Nhi mới đỏ lên thu ánh mắt lại.

- Là ta vô lễ, tướng quân chớ trách!

Nàng lại thi lễ: - Sớm biết rằng tướng quân từ xa tới, sẽ không để Vô Loan làm loạn. Tướng quân, xin ngài đợi ở đây một lát, ta lập tức đi báo cho tiểu thư nhà ta biết.

Đạt Khê Trường Nho nói: - Mời cô nương đi, ta chờ đây.

Gia Nhi vội vàng nói: - Nơi đây gió lớn, tướng quân vẫn nên đến thảo đường nghỉ ngơi một chút. Ta sẽ quay lại ngay.

Đạt Khê Trường Nho nói:

- Không thể làm hỏng quy củ, ta vẫn nên chờ ở đây thì hơn.

Gia Nhi cũng không khuyên nữa, xoay người bước nhanh về hướng khu nhà gỗ kia. Bước đi của nàng nhẹ nhàng, hiển nhiên cũng có võ nghệ. Lý Nhân một năm rưỡi trước đây vẫn là nhìn không ra môn đạo này, nhưng bây giờ trong lúc vô tình nhìn người ta giơ tay nhắc chân liền có thể biết luyện võ hay

không. Bất chợt hẳn nghĩ tới một câu thơ cũng khá phù hợp với tình huống của hẳn lúc này: "Bất thức Lư Sơn chân diện mục; Chích huyền thân tại thử sơn trung". Chính hẳn không thấy tiến bộ và biến hóa của bản thân mình, nhưng loại tiến bộ này lại thật sự là rõ ràng.

Lý Nhân sờ dĩ nhớ tới hai câu thơ này, là bởi vì thời điểm hẳn nhìn bóng dáng xoay người của hai thiếu nữ Gia Nhi và Vô Loan mà phát ra cảm thán thôi. Chứ thật ra, khi nhìn hai thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều xoay người hẳn nhớ tới là hai câu trước...

"Hoành khánh thành linh trắc thành Phong Viễn cận cao đề các bất đồng." (Bài thơ của Tô Đông Pha)

Cũng không biết được thiếu nữ tên là Vô Loan đang suy nghĩ tâm sự gì, dĩ cực kỳ thông thả. Gia Nhi đã vượt qua nàng, nàng đi ra còn chưa đến mười bước.

Ánh mắt Lý Nhân nhìn chăm chăm vào bờ mông dưới eo nhỏ nhắn của Vô Loan, chặc chặc chặc chặc miệng nói khê với Đạt Khê Trường Nho: - Eo lưng nhỏ thế kia sao cô ta có thể kéo được cung, chẳng lẽ không sợ bị vận gãy sao?

Đạt Khê Trường Nho nói: - Thật là một nữ tử không thể xem thường, chẳng lẽ người đã quên thủ đoạn của Hồng Phát cô cô của con rồi sao? Mượn nữ tử trên thảo nguyên để nói, tính cách như nóng như lửa, giương cung cài tên cũng không phải việc khó gì!

Một câu tiếp theo của Đạt Khê Trường Nho khiến Lý Nhân si ngốc chừng một phút đồng hồ.

- Tuy nhiên thiếu nữ tên là Vô Loan kia, xoay cái eo này cũng rất là đẹp.

- Sur phụ... Ngài thật đúng là chân nhân bất lộ tướng nha.

Lý Nhân từ đáy lòng tán thưởng một câu.

Cũng không biết có phải là nghe được lời nói của Đạt Khê Trường Nho hay không, khiến thiếu nữ Vô Loan bỗng nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn bên này một cái. Chỉ có điều cách hơi xa một chút chút, thấy không rõ nàng rốt cuộc là đang nhìn Đạt Khê Trường Nho hay là nhìn đang chăm chăm nhìn Lý Nhân. Tuy nhiên có thể mơ hồ phân biệt chính là, thần sắc nghi hoặc trên mặt nàng càng ngày càng trở lên nồng đậm. Quay đầu nhìn thoáng qua, nàng đi về phía trước vài bước, sau đó lại dừng lại, xoay người lần nữa đưa tầm mắt nhìn qua.

Lần này Lý Nhân đã thấy rõ, nàng đúng là nhìn chăm chăm mặt mình, dường như nhìn rất nhập thần.

- Là do ta rất anh tuấn phong lưu tiêu sái hào hoa phóng khoáng sao?

Lý Nhân từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đứng gần Đạt Khê Trường Nho khe khẽ nói: - Sur phụ, cô ấy đã nhìn con đến lưu luyến quên cả về rồi, con phóng chừng lại nhìn một lát, cô ấy sẽ đến nông nổi trà không nhớ cơm không nghĩ trần trọc ngày đêm không ngủ!

Hắn cười cười, cười rất ghê tởm.

Đạt Khê Trường Nho thấp giọng nói: - Câm miệng! Đến nơi này còn không biết an phận chút, chộc giận người trong thảo lư, cẩn thận Diệp đại gia không rèn binh khí cho con đây!

Lý Nhân sứt mẻ nói: - Cô ấy không rèn thì đành thôi, chúng ta trở về. Sur phụ, ngài và con cùng nhau liên thủ rèn ra là được. Rèn không thành trường đao, lẽ nào rèn không được đoản đao? Rèn không được đoản đao, lẽ nào rèn không được chủy thủ? Rèn không được chủy thủ, lẽ nào rèn không được tú hoa châm sao?

Đang nói chuyện, từ đằng xa phía thảo lư Gia Nhi đã bước nhanh trở lại. Gió thổi bay y phục của nàng, tuy vẫn mặc vải bông mỏng, nhưng vẫn về nên tư thái xinh đẹp mê người của nàng. Quần áo màu vàng nhạt rất xứng với với màu xanh mới lộ ra trên mặt đất, giống như một con hồ điệp bay múa trên ngọn cỏ làm người ta thích thú ngắm nhìn.

- Đã để tướng quân chờ lâu, tiểu thư nhà ta nói mời tướng quân đến thảo đường gặp nhau.

Còn cách rất xa, tiếng cười thanh thót của Gia Nhi đã truyền tới.

Lý Nhân bĩu môi thấp giọng nói: - Sur phụ a, xem ra mỹ nữ quả nhiên vẫn là sùng bái anh hùng, ngài xem ánh mắt thiếu nữ nhỏ kia đều lấp lánh nhìn ngài kia, giống như là mèo nhìn thấy chuột vậy.

Đạt Khê Trường Nho đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy thiếu nữ Vô Loan cách đó không xa kinh hô một tiếng.

- A!

Nàng kinh ngạc nhìn Lý Nhân, vẻ mặt nghi hoặc trong nháy mắt lập tức biến thành phần nộ.

- Là người!

Vẫn là hai chữ này, nhưng Lý Nhân lần này thật sự không hiểu.

Vô Loan mạnh mẽ giơ cung trong tay lên, sau đó không chút do dự rút ra ba mũi tên lông vũ từ bầu tiễn sau lưng, kéo dây cung, hẳn là ba tên bắn cùng

một lúc, tựa như là không giết được Lý Nhân nàng quyết không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Có Yêu Khí.

Liên hoàn ba tiễn, cách hơn hai chục bước chân như rắn thè lưỡi nhánh chóng bắn qua. Ba tiễn này tinh chuẩn dị thường, một tiễn nhắm vào mặt, một tiễn nhắm vào ngực, một tiễn nhắm vào bụng dưới. Vô Loan chợt lâm khó dễ, ba tiễn này thể đến cực nhanh, nếu không phải trong lòng Lý Nhân đã có ý phòng ngự với nàng, nói không chừng đã bị đâm thương rồi.

Lý Nhân không hề né tránh, mà là xuất đao.

Cũng không phải một đường đao quang, mà là hai đường.

Đao của Lý Nhân dĩ nhiên cực nhanh, nhưng vẫn chậm nửa phần.

Thời điểm hoành đao trong tay hấn gió lên, đao của Đạt Khê Trường Nho đã đồng thời chém rụng ba mũi tên!

Đạt Khê Trường Nho ổn định như bàn thạch nhưng động tác lại linh hoạt khiến người ta không khỏi lưu luyến, hoành đao về ra một đường quỹ tích giống như dải lụa gần như cùng một thời gian chém trúng ba đầu mũi tên! Nhân lực, lực cổ tay, sức bật này đã đạt đến trình độ kinh người, một đao chém ba tiễn, mũi đao như điện!

Ba mũi tên lông vũ bị đánh bay lệch sang một bên, Đạt Khê Trường Nho đao cầm trong tay, ánh mắt dần trở nên âm u lạnh lẽo.

- Đây chính là đạo lý nhà cô đãi khách? Lặp đi lặp lại nhiều lần, là muốn thử thách sức chịu đựng của chúng ta?

Mũi đao chỉ xéo lên trời, quần áo Đạt Khê Trường Nho theo gió mà động!

- Đệ tử của Đạt Khê Trường Nho ta, là người ai muốn giết cũng giết được sao? Đừng nói nhà cô Diệp gia không có tư cách này, cho dù là thiên hạ tứ hải, cũng phải hỏi qua thanh hoành đao trong tay ta trước!

Hắn bước về phía trước một bước, khí khái chiến thần sản sinh sau vô số lần huyết hải tàn sát cuộn cuộn mà ra!

- Vô Loan! Ngươi muốn làm gì!

Gia Nhi bị tình huống bất ngờ này dọa cho biến sắc, chạy nhanh đến ngăn cản trước mặt Vô Loan. Nàng nắm lấy cẳng tay Vô Loan, ngăn cản nàng ta tiếp tục lấp tiến.

- Đạt Khê tướng quân là khách quý của tiểu thư, Vô Loan chớ có vô lễ!

Bởi vì bối rối và không thể kiềm chế cơn giận, giọng nói của Gia Nhi có chút run rẩy.

- Hắn là kẻ thù của chúng ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vô Loan trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nội khí dày đặc nơi chân mày dường như không thể tan đi. Hai mắt nàng tròn tròn, bởi vì kích động, ngực phập phồng kịch liệt. Bàn tay giương cung bởi vì dùng lực khớp ngón tay trở nên trắng rồ, từng sợi từng sợi gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Nàng giận dữ nhìn Lý Nhân đang đứng cách đó không xa, ngọn lửa bùng bùng trong mắt dường như có thể phun ra lập tức thiêu chết hắn.

- Kẻ thù?

Gia Nhi vô thức quay đầu liếc nhìn Lý Nhân.

- Ngươi luôn luôn ở thảo nguyên chưa từng rời đi, còn hắn thì vừa mới tới, giữa các ngươi có thể có thù hận gì khiến ngươi mất đi lý trí như vậy? Vô Loan, không phải ngươi nhận lầm người rồi chứ?

Gia Nhi có chút nghi hoặc hỏi.

- Ban đầu ta đúng là không nhận ra hắn, nhưng huyết hải thâm thù của hai mươi ba sinh mạng con người sao ta có thể quên được? Mặc dù mới chỉ gặp hắn một lần, hai năm rồi, diện mạo của hắn cũng có chút thay đổi, nhưng ta vĩnh viễn ghi nhớ đôi mắt này, ghi nhớ nụ cười dễ mến trên miệng hắn! Khi ấy hắn chưa được cao như bây giờ, nhưng ta tuyệt đối không thể nhận lầm!

Vô Loan muốn thoát khỏi sự ngăn cản của Gia Nhi, cánh tay giường cũng có chút run rẩy.

- Hai mươi ba mạng người? Hai năm trước?

Gia Nhi một lần nữa quay lại liếc nhìn Lý Nhân:

- Hai năm trước ta từng gặp hấn ở quận Ngư Dương, khi đó hấn mới từng này? Sao có thể có thâm thù với người được?

Vô Loan không giải thích nữa, mà ngẩng mặt cắn môi hằm hằm nhìn Lý Nhân, cuối cùng vẫn phát ra một tiếng rít sắc nhọn:

- Hai năm trước! U Châu Nam! Người còn nhớ chuyện người cùng đồng bọn giết chết chúng ta không! Hôm nay gặp lại, hãy kết thúc ở đây đi!

Lý Nhân cau mày ngẫm nghĩ, lập tức nhớ ra chuyện Thiết Phù Đồ chặn giết thích khách Đột Quyết.

Hắn hạ hoành đao xuống, tiến lên trước mấy bước hỏi:

- Cô chính là người may mắn được các ca ca Thiết Phù Đồ nhất thời thiện tâm giữ lại tính mạng?

Vô Loan nghe xong câu này hận đến mức nghiến nát răng ngà, nàng đón ánh mắt Lý Nhân nói:

- Ngày ấy người đứng ở bên vệ cạnh đường, ta cùng tiểu thư cách cửa sổ quan sát người, tiểu thư còn khen người thiếu niên thanh tú, không ngờ người lại là cùng một ruột với bọn cường đạo! Sau đó tỉnh ngộ, người đứng bên đường, rõ ràng là theo dõi đội xe chúng ta! Để bảo vệ tiểu thư, hai mươi ba kẻ tha hương đầu một nơi thân một nẻo, thù này không đội trời chung!

Lý Nhân cũng không biện giải, chỉ buồn bã thở dài:

- Ta đã nói a gia bọn họ thiện tâm mà, Tiểu Điều ca còn nói không nên tổn thương thiếu nữ vô tội. Lúc đó ta đã phản bác, con của sói mẹ sinh ra chẳng lẽ không phải là sói ư?

Hắn ngẩng đầu nhìn Vô Loan nói:

- Cô cần phải cảm kích họ mới đúng, nếu như ta ở đó, nói không chừng các cô đã không thể sống đến ngày hôm nay.

Vô Loan cả giận nói:

- Được! Người thừa nhận rồi đấy nhé, hôm nay ta sẽ giết chết người báo thù cho họ!

Lý Nhân thản nhiên nói:

- Báo thù? Lang sói quả nhiên là không có trái tim, lật ngược trái phải đổi trắng thay đen chính là bản năng của các cô. Theo như ta thấy, hai mươi ba mạng người vẫn là còn ít, nếu trong tay ta có mười vạn binh, ta sẽ giết hết cả tộc nhân các người!

Đạt Khê Trường Nho đứng bên cạnh Lý Nhân, khẽ nghiêng đầu hỏi:

- An Chi, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Nhân dùng mũi hoành đao chỉ chỉ vào mặt Vô Loan nói:

- Một con cá hồn nhiên không có nhân tính lọt lưới mà thôi, chớ nói ngày đó, cho dù hôm nay có người cầu xin, gặp lại những người đó ta vẫn muốn giết. Ta chỉ tiếc...

Thanh âm Lý Nhân lạnh lùng như gió lạnh trên thảo nguyên:

- Ta chỉ nuối tiếc, ngày đó a gia nói ta còn nhỏ không cho tham dự trận chém giết đó, bằng không đã có thể tự tay chém đứt mấy chục con lang đó rồi!

Hắn giản lược đem chuyện hôm đó kể lại cho Đạt Khê Trường Nho nghe, từ ngữ không nhiều, nhưng vẫn miêu tả sự việc hôm đó rất rành mạch. Đạt Khê Trường Nho nghe xong gật gật đầu:

- Thì ra là vậy, đến một lần giết một lần, đến mười lần giết mười lần, phạm là người thảo nguyên đã đi qua Trường Thành còn mang theo loan đao, giết bao nhiêu cũng không đủ.

- Ta giết các người!

Vô Loan đang định xông lên, thì bị Gia Nhi một lần nữa ngăn cản.

- Vô Loan.

Diệp Hoài Tự mặc váy tím lay động không biết xuất hiện từ lúc nào, trong gió váy áo nàng khẽ động, dáng người yếu điệu, trên khuôn mặt trắng nõn tình

xảo không hề có lấy một tia cảm xúc.

- Lui xuống.

Nàng vừa chậm rãi bước đi vừa nói.

Cách Diệp Hoài Tụ bước đi cực kì xinh đẹp, eo nàng nhỏ đến mức khiến người ta rất tự nhiên liên tưởng đến cành liễu phất phơ trong gió, lúc này gió Bắc còn lạnh, xuân chưa ấm, hoa chưa nở, nàng một thân váy tím mỏng manh càng giống như một đóa hoa sen nở rộ bồng bềnh trên mặt nước. Nàng không buộc mái tóc đen nhánh mềm mại kia lên, mà để mặc cho nó chảy dài sau gáy. Kiểu dáng này giống như nữ tử hiện đại xõa tóc, tóc mái trên trán bị gió thổi tung lộn xộn, thính thoảng lại lộ ra cái trán bóng nhờn.

Cách nàng nửa bước chân, là một thiếu nữ áo trắng.

Thiếu nữ này chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặc một bộ y phục trong nhà rất tùy ý. Màu trắng sát vai, váy dài màu hoa sen trắng chấm đất, nhìn giống như cũng không hề sợ lạnh. Trang phục của nàng là trang phục người Hán, nhưng nếu nhìn thấy đôi con ngươi màu lam nhạt của nàng, cùng mái tóc có chút hơi xoắn thì vẫn có thể đoán ra nàng mang huyết thống Đột Quyết. Nàng thả hai ống tay áo phía sau, bước chân nhẹ nhàng giống như đang đạp trên mây trên gió.

Nếu Diệp Hoài Tụ là thịnh sen (hoa sen đã nở rộ) mùa hè thì thiếu nữ kia là tiểu hà (nụ sen) mới hé.

Dung mạo không thể nói là mười phần xinh đẹp, luận ngũ quan khuôn mặt đôi mắt còn không tinh xảo bằng Vô Loan. Nhưng càng cẩn thận thưởng thức, lại càng phát hiện ra một loại hương vị xuất trần không thể nói ra.

- Thiếu niên lang, hai năm không gặp không ngờ còn có thể tái ngộ.

Diệp Hoài Tụ thân nhiên mỉm cười, đi đến trước mặt Vô Loan.

- Ngươi đến nhà cô của ta, là muốn làm gì?

Lý Nhân đối với Diệp Hoài Tụ không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại, hai loại khí chất trưởng thành quyến rũ và thanh thuần lãnh đạm mâu thuẫn mà lại cực kì hòa hợp trên người khiến Lý Nhân rất thưởng thức. Hai năm trước trong Thục Hải Các ở quận Ngự Dương, vẻ kinh diễm của nàng khiến Lý Nhân không sao quên được.

Đầu tiên Lý Nhân chấp tay hành lễ với Diệp Hoài Tụ trước, sau đó thẳng lưng lạnh lùng nói:

- Vốn là định cầu người rèn đao, bây giờ xem ra, có thể nói là đến đánh nhau rồi.

Diệp Hoài Tụ gật gù đầu không hỏi thêm gì nữa, hai tay đặt lên bụng khẽ cúi người hành lễ với Đạt Khê Trường Nho:

- Năm đó ở quận Ngự Dương cùng tướng quân có duyên gặp mặt một lần, tướng quân lâu nay vẫn khỏe chứ?

Đạt Khê Trường Nho không muốn thất lễ, cũng hành một bình lễ nói:

- Làm phiền Diệp đại gia lo lắng rồi, quân nhân thô lỗ như ta, thân thể khá là rắn chắc.

Y liếc nhìn Diệp Hoài Tụ một cái nói:

- Sau lần cáo biệt ở quận Ngự Dương đã là hai năm có lẽ, ngày đó đường đột, vẫn chưa kịp nói một câu xin lỗi với Diệp đại gia.

Diệp Hoài Tụ hé miệng cười nói:

- Ngày đó là phu xe không khống chế được xe ngựa xông vào đoàn người, tướng quân một quyền đánh chết con ngựa kéo, cũng không biết đã cứu bao nhiêu dân chúng vô tội, hà tất xin lỗi? Là ta không kịp cảm tạ tướng quân đã đưa ta về Thục Hải các, thất lễ vô cùng!

Nàng bình thản mà ôn hòa nói chuyện, nhắc đến ba chữ Thục Hải Các mà chẳng thêm đề ý.

Lý Nhân giờ mới hiểu tại sao lần gặp mặt đầu tiên của Đạt Khê Trường Nho và Diệp đại gia lại không vui vẻ, nhưng ngẫm lại, ngựa kéo xe nổi chứng chạy như điên trên đường, Đạt Khê Trường Nho một quyền đánh chết con ngựa uy phong lẫm liệt cỡ nào! Cũng không biết là đánh nát đầu ngựa, hay là đánh vỡ bụng ngựa. Chỉ biết xe ngựa chao đảo một hồi, hán tử trên mặt có một vết đao đáng sợ kia sẽ có bá khí vô song đến nhường nào?

Nghĩ đến đây, trong đầu Lý Nhân lại xuất hiện một hình ảnh.

Nữ tử mềm mại ngã xuống từ trên xe ngựa đập cả cái mông mềm mại trệt cả cổ chân trắng nõn, được anh hùng bế lên đưa về nhà. Cũng khá là lãng mạn đấy chứ.

Chỉ là lòng khâm phục đối với Diệp Hoài Tụ càng lúc càng đậm. Nữ tử này từ lúc xuất hiện đến nay giờ chưa thấy hỏi Vô Loan vì sao lại bắn tên, cũng không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cùng Đạt Khê Trường Nho nhắc lại câu chuyện cũ nhẹ nhàng mà âm ảm, dường như hoàn toàn quên mất chuyện hai bên vẫn đang giương cung bạt kiếm.

Trong lúc nói chuyện tình cảnh bối rối đã được hóa giải vô hình, đúng là giỏi tâm cơ.

- Hàn phong cuồng dã, tướng quân không sợ nhưng ta thì không chịu nổi, kính mời tướng quân dời bước nhà cò, ta ở đây có trà mời mấy hôm trước khoái mã vừa từ Giang Nam đưa tới, vừa vận chiêu đãi khách quý.

Diệp Hoài Tụ cùng Đạt Khê Trường Nho trò chuyện một lúc sau đó lên tiếng mời.

Đạt Khê Trường Nho chấp tay:

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Diệp Hoài Tụ xoay người, thân nhiên liếc nhìn Vô Loan nhân nhạ nói:

- Bắt đầu từ hôm nay ở trong phản lung (lồng) kiểm điểm cho ta, bao giờ biết sai thì tự ra ngoài.

Nàng cũng không nhìn Vô Loan thêm một chút, mỉm cười mời Đạt Khê Trường Nho và Lý Nhân nhà cò.

Nghe thấy hai chữ phản lung, biểu cảm trên mặt Vô Loan rõ ràng trở nên cứng nhắc, nàng ta cắn chặt răng, nhưng không nói gì, giao cung tiễn trong tay cho Gia Nhi, xoay người đi đến một nơi hẻo lánh bên hông nhà cò. Chỉ có điều, dáng đi của nàng có chút run rẩy, giống như không chịu nổi hàn phong, hai vai rung rung, mang nét tiêu điều.

Đồng dạng, nghe thấy hai chữ phản lung, Gia Nhi cũng lập tức tròn tròn hai mắt, cái miệng nhỏ há hốc như có thể nuốt trọn cả quả trứng gà. Biểu cảm trên mặt nàng kinh ngạc mà căng thẳng, muốn nói gì đó, nhưng nhìn nhìn bóng lưng của Diệp Hoài Tụ, cuối cùng lại chẳng nói được câu nào.

Thiếu nữ áo trắng từ đầu đến cuối không nói lời nào, thời điểm nghe thấy hai chữ phản lung trên khuôn mặt lãnh đạm như nước không có lấy một chút biến hóa, nhưng Lý Nhân vẫn có thể nắm bắt được một tia kinh ngạc biến mất rất nhanh trong ánh mắt nàng. Khoảnh khắc thiếu nữ này xoay người, ánh mắt dường như, chỉ là dường như quét qua trên mặt Lý Nhân.

Ánh mắt như có như không, cũng không biết vì sao, trong lòng Lý Nhân lại có chút hoảng hốt!

- Có yêu khí!

Lý Nhân thấp giọng nói với Đạt Khê Trường Nho:

- Sư phụ, lát nữa cẩn thận chút thịt của người, đừng để bị yêu tinh nuốt mất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Trừ Phi.

Ngoại trừ thiếu nữ Vô Loan bị phạt tự mình kiểm điểm trong phản lung không biết có ý nghĩa gì, những người khác đều theo Diệp Hoài Tụ vào trong ngôi nhà gỗ có chút đơn sơ. Bên ngoài tiểu viện thảo luận là nửa vòng hàng rào không thể phòng được lang sói thậm chí là một đứa trẻ ba tuổi, hơn nữa người dựng hàng rào dường như rất không để tâm, khe hở giữa các thanh rào lớn đến mức một con chó hoang mập cũng có thể chui qua, nếu có trộm đến, bất luận là chui hay là nhảy đều có thể dễ dàng vượt qua. Lý Nhân cẩn thận quan sát bức tường hàng rào đó, không khỏi nghĩ đến nữ nhân và cầu.

- Hàng rào này là do ai dựng thế?

Lòng hiếu kì cộng thêm tính thọc mạch khiến Lý Nhân không kìm được hỏi.

Diệp Hoài Tụ dừng bước chân, Lý Nhân cũng không biết là hoa mắt hay là chóng mặt, lại tựa như nhìn thấy nàng uốn thẳng ngực sau đó có chút kiêu ngạo nói ra một chữ.

- Ta.

Lý Nhân vốn định nói người cô mời đến làm hàng rào nên bị kéo ra trói lên cây cột bán ba mươi tiền, sau khi nghe thấy một chữ này liền đem lời muốn nói vội vàng nuốt xuống bụng. Nuốt xuống rồi nhất thời không thể tiêu hóa, đành phải yên lặng thả một cái rắm nguyên sinh ra.

- Hàng rào này... rất có tính nghệ thuật.

Lý Nhân gãi gãi đầu ngượng ngùng cười nói.

Diệp Hoài Tụ quay lại liếc nhìn Lý Nhân một cái, một cái liếc quyến rũ bất ngờ.

- Cảm thấy không đẹp thì cứ trực tiếp nói ra, cần gì phải nuốt trở về như vậy?

Nàng ngheech cái cảm mượt mà trơn bóng, mang theo một chút kiều ngạo khiến người ta quyến luyến không buông.

- Hàng rào không phải hàng rào.

Nàng nói một câu nghe ra hoàn toàn mâu thuẫn, một câu rõ ràng rất ngớ ngẩn nhưng thốt ra từ trong miệng nàng lại mang theo mùi vị Phật môn kinh nghĩa. Giống như đại hòa thượng tinh thông Phật pháp nói núi không phải là núi nước không phải là nước hoa không phải là hoa, giống như một tiểu thế giới cao thâm khó đoán khiến người ta bỗng nhiên muốn khóc.

Chỉ là những lời tiếp theo lại đem loại ý cảnh này đập tan thành những mảnh nhỏ, ý cười trên miệng Diệp Hoài Tụ khiến Lý Nhân kinh ngạc nữ nhân rốt cuộc có bao nhiêu mặt, vì sao mỗi một mặt đều chân thật, đều hồn nhiên tự tại như vậy.

- Đây là hàng rào ta dựng để trồng hoa.

Tay ngọc thon thon vươn ra từ trong tay áo màu tím rộng rãi chỉ chỉ phía dưới hàng rào nói:

- Mấy ngày trước nhờ bằng hữu từ Trung Nguyên mang đến hai ba trăm cành tường vi, mới cắm xuống tưới được ít nước. Mặc dù tái Bắc khô lạnh, nhưng giấu lại loài hoa tường vi rất kiên cường. Mùa hè này chắc sẽ nở được vài đóa hoa nhỏ. Một tường lá xanh, điểm xuyết mấy bông hoa hồng, người không cảm thấy đẹp sao?

Quyến rũ hóa thành thanh thuần, chuyển biến này hoàn thành chớp nhoáng mà không đột ngột. Lý Nhân không thể không tán thưởng, thiên hạ này người có thể đem hai loại khí chất mâu thuẫn thể hiện một cách hồn nhiên như vậy, chắc chỉ có mỗi Diệp đại gia.

- Diệp đại gia thật có nhã hứng.

Lý Nhân chân thành tán thưởng một câu.

Trồng một tường tường vi ở vùng đất lạnh lẽo này, để mùa hè sang năm một đất cỏ xanh một tường hoa nở, giấu lại, đúng là đẹp không tả nổi.

- Người có thể gọi ta cô cô.

Diệp Hoài Tụ gật đầu cười, phóng khoáng nói ra ba chữ:

- Cậu nhóc ạ.

Lý Nhân phản đối nói:

- Tôi chỉ có một cô cô, giờ này có lẽ đang ở Yến Sơn.

- Người người nói chắc là Hồng Phát.

Diệp Hoài Tụ quay đầu nhìn về hướng Trung Nguyên:

- Lại nói lâu lắm rồi không được gặp nàng ấy, ta ở thành Ngự Dương, nàng ấy ở núi Bát Tiên, cách nhau chỉ hơn mười dặm, thỉnh thoảng còn có thể gặp nhau chuyện phiếm thưởng trà.

- Nàng ấy là một nữ tử hiếm thấy.

Giống như tổng kết, lại giống như hồi tưởng, Diệp Hoài Tụ nhàn nhạt nói một câu.

- Người cũng là một nữ tử hiếm thấy.

Lý Nhân chân thành nói.

Diệp Hoài Tụ cười cười, không nói gì nữa.

Đi qua hàng rào, Lý Nhân liền nhìn thấy cái gọi là tảng đá trong truyền thuyết. Không thể tính là quá lớn, chỉ có khoảng hai mét chiều dài. Một mặt nhẵn bóng như gương, còn một mặt nhấp nhô như núi. Mặt nhẵn bóng giống như được cắt gọt, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy giống dấu vết con người tạo ra.

Nơi này Huyền Vũ Phong

Diệp Hoài Tụ.

Bảy chữ lớn giống như rồng bay phượng múa, mang theo một luồng mãnh khí anh dũng hào hùng. Còn ba chữ nhỏ bên dưới lại dùng kiểu chữ trâm hoa

tiểu khái, thanh tú, nhã nhặn.

Từ mười chữ này có thể nhìn ra khí chất khác biệt của chủ nhân nơi này.

Lý Nhân vô thức dừng chân hai phút trước tầng đá, cho đến khi Đạt Khê Trường Nho trở lại thúc giục hắn mới đem tầm mắt rời khỏi tầng đá, hít một hơi thật sâu sau đó thở dài, không tự chủ được thốt ra một câu:

- Chữ tốt, quả nhiên chữ tốt! Khen cho một tòa Huyền Vũ Phong.

Nghe được lời này của hắn, Diệp Hoài Tụ hé miệng mỉm cười, còn thiếu nữ áo trắng thân nhiên như nước kia lại khẽ nhũm mày, không giấu được vẻ chán ghét trên mặt.

Ngay cả Đạt Khê Trường Nho cũng phải dừng bước chân, ném cho Lý Nhân một cái lườm đầy thâm ý.

- Tốt ở chỗ nào?

Diệp Hoài Tụ đứng bên cạnh cửa vào, cười ha ha hỏi.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng hỏi như vậy, cũng không biết có bao nhiêu người đứng bên tầng đá này cố làm ra vẻ hiểu biết bình phẩm, còn Diệp Hoài Tụ mỗi lần hỏi đều sẽ nhận được vô số mỹ từ tầng bốc thổi không thể ngửi. Trong đó có người tự cho rằng mình là tài tử, có những người tự cho rằng mình là quyền quý, còn có những người tự cho rằng mình có cả hai đặc điểm kia. Những người này hoặc là ra vẻ đạo mạo hoặc là gợn găng dứt khoát kỳ thực đều mang theo chút ý niệm xấu xa trong đầu, đơn giản là để cùng Diệp đại gia phát sinh chút chuyện phong lưu không thể nói cho người khác biết.

Sau này nghe nhiều rồi, Diệp Hoài Tụ cũng lười hỏi lại.

Nếu những câu trả lời câu này giả dối buồn nôn khiến người ta ghê tởm hơn câu kia, nàng hà tất tự làm mình khổ?

Trong mắt Diệp Hoài Tụ, Lý Nhân không giống những nam nhân kia, hắn còn nhỏ, vừa mới đến tuổi trưởng thành đang là giai đoạn tâm địa thuần khiết trong sạch nhất, cho nên nàng mới hỏi như vậy. Nếu Lý Nhân biết nàng nghĩ như vậy, chỉ sợ sẽ mừng thầm cười đến dương dương tự đắc không thể kiềm chế.

- Tốt ở chỗ nào?

Nàng hỏi.

Lý Nhân đứng bên cạnh tầng đá trầm ngâm một lúc, ngẩng đầu nhìn vào mắt Diệp Hoài Tụ vừa nghiêm túc lại vừa trêu chọc nói ra hai chữ.

- Hải hòa.

- Hải hòa?

Diệp Hoài Tụ ngẩn ra, sau đó thoải mái bật cười:

- Quả nhiên là một cậu nhóc thú vị.

Đây là lần thứ hai trong ngày nàng nói ra "cậu nhóc", nhưng không hề nghi ngờ, lần thứ hai so với lần thứ nhất tán thưởng và thân thiết hơn một chút. Nghe thấy hai chữ này, đến thiếu nữ áo trắng khẽ nhũm mày kia cũng thoáng ngẩn người, sau đó trầm tư, sau đó thì mi mắt cong nhẹ nhàng cong lên một đường cong xinh đẹp, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười như có như không, nàng khẽ nghiêng đầu liếc nhìn Lý Nhân, giống như là muốn nhìn rõ hình dạng của thiếu niên kia.

Lý Nhân ngượng ngùng cười cười, bộ dạng có vẻ bối rối. Nhưng trong lòng hắn thì đang cảm tạ tổ tiên đã phát minh một ra từ ngữ xinh đẹp như vậy, nhìn nụ cười của Diệp Hoài Tụ hắn biết chí ít mình đã không thất bại trên khâu nhìn chữ. Hắn nghĩ quả thực không sai, trên tầng đá này, cũng không biết đã có bao nhiêu nam tử tự cho rằng mình lợi hại bị trực tiếp đui đi, những người tính cách có chút lưu manh vô lại thì được hân hạnh ném mùi đại bông của Gia Nhi.

Vào trong phòng, mọi người tự phân khách chủ ngồi xuống.

Diệp Hoài Tụ thì thăm căn dặn Gia Nhi vài câu gì đó, trên mặt Gia Nhi lập tức hiện lên một tia kinh ngạc không nhỏ.

Không lâu sau, Gia Nhi bưng lên một bộ dụng cụ pha trà. Diệp Hoài Tụ nhận lấy đặt trên chiếc kỷ trà thấp, thì ra là muốn đích thân pha trà.

Chủ nhà đích thân pha trà, đây là phương thức tiếp đãi cực kì long trọng. Nhất thời trong phòng bắt đầu trở nên yên tĩnh, ngay cả Lý Nhân cũng không tự chủ được ngồi thẳng người như lão tăng nhập định.

Phương pháp pha trà này rất là phức tạp rắc rối, nếu đổi thành Lý Nhân đánh chết hắn cũng không chịu học. Động tác của Diệp Hoài Tụ chậm rãi nhẹ nhàng, cô tay trắng khẽ giơ lên, cái cổ thon dài hơi nghiêng nghiêng càng thêm trắng nõn mê người. Nàng cẩn thận làm xong các bước, động tác liền mạch ôn hòa, thanh lịch tao nhã, thật sự đã đem sự dịu dàng của nữ tử phát huy tác dụng tột cùng.

Nước trà bỏ thêm chút muối ăn rất đậm đà, hương trà thơm xộc vào cánh mũi.

Lý Nhân rất không tự nhiên rất khó chịu lựa chọn tư thế uống một ngụm trà, cảm thấy mình thực sự không thể tính là nhà nhân (con người tao nhã). Bất luận là loại trà bánh ba đồng bạc vụn có thể mua được mười cân trên thảo nguyên, hay là loại trà thơm sĩ tộc đại gia mới có thể thưởng thức, theo quan niệm của hắn chậm rãi thưởng thức như vậy là một chuyện hết sức khó chịu, uống nước cơ mà, phải từng ngụm từng ngụm lớn mới thoải mái dễ chịu.

- Người nói, muốn ta giúp người rèn đao?

Hai tay bụng chèn sứ tinh xảo, Diệp Hoài Tụ hỏi Lý Nhân.

Lý Nhân vội vã gạt đầu, suy nghĩ một chút vẫn là trực tiếp nói:

- Sư phụ trăm cay ngàn đắng tìm được một khối vẩn thạch, muốn mời Diệp đại gia giúp đỡ chế tạo một thanh đao sử dụng thuận tiện.

- Đao?

Diệp Hoài Tụ đặt chén trà xuống, đoan chính thân thể hỏi:

- Thảo luận Diệp gia từ năm năm trước đã không còn nổi lửa.

Nàng khoát tay ra hiệu cho Lý Nhân dừng vội lên tiếng, ngẫm nghĩ chút nghiêm túc nói:

- Kỳ thực không phải không có người giúp ta rèn vũ khí, từ vương hầu công khanh đến giang hồ đầy tớ, phạm là có vài phần giao tình với Diệp gia năm nay nay không dừng ở năm bốn năm mươi người, nhưng không một món binh khí nào từ thảo luận đi ra.

Nàng hỏi:

- Các người có biết vì sao không?

Lý Nhân suy nghĩ một chút nói:

- Diệp gia muốn phong lò?

Diệp Hoài Tụ lắc đầu, lại quay sang hỏi Đạt Khê Trường Nho:

- Tướng quân có đoán được không?

Đạt Khê Trường Nho nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn là thờ dãi lắc đầu.

Diệp Hoài Tụ nhướn miệng cười nói:

- Vận khí các người rất tốt.

Nàng đứng lên nói:

- Bởi vì chẳng có nguyên liệu nào khiến ta có thể để mất, cho nên thảo luận mới không mở lò.

- Chính là thứ đặt trên lưng ngựa kia?

Nàng hỏi.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Diệp Hoài Tụ bỗng nhiên thu lại dáng điệu tươi cười nói:

- Thứ quý trọng như vậy, các người cũng không biết ta có đáp ứng hay không, cũng không biết có bị ta cưỡng đoạt hay không, tại sao còn tùy tiện mang theo người? Đừng nói với ta mấy lời như là tin tưởng nhân phẩm đạo đức Diệp đại gia, mười năm nay những thứ được ta để mất sau đó cưỡng đoạt thực sự không ít. Trên giang hồ đều nói Diệp Hoài Tụ dụ dỗ không màng danh lợi, là bởi vì những người biết ta âm thầm độc ác đều đã chết cả rồi.

Nàng đi đến bên cạnh Lý Nhân, cúi người dán miệng vào lỗ tai hắn thổi khí như lan (hoi thổi thơm như hoa lan):

- Một năm trước ta đến nơi này, trong một năm này số người chết bên ngoài thảo luận không có một trăm cũng có tám chục, không lẽ các người không sợ ta hạ độc trong trà?

Lý Nhân đầu tiên ngăn người, sau đó khẽ nghiêng mình kéo dài khoảng cách với Diệp Hoài Tụ.

Hắn nhìn vào mặt Diệp Hoài Tụ, rất chân thành rất nghiêm túc nói:

- Tôi và cô không quen không biết, cho nên không thể nói chuyện tin tưởng nhân phẩm đạo đức con người cô, về phần tùy tiện mang theo người gì đó, đương nhiên cũng không phải vì chúng tôi tự cao tự đại không ai có thể cướp được của mình. Lúc đến đây sư phụ tôi đã từng nói cho tôi biết, ba mươi dặm bên trong thảo lư tất có lang kị trú thủ. Đừng nói chỉ có sư phụ và tôi đến đây, cho dù là đến mười người hai mươi người cũng không cản được Thiên Lang kỵ truy sát.

- Sở dĩ chúng tôi mang đến, là bởi con người tôi vốn dĩ rất lười, ngại chạy đi chạy lại, ngại khó khăn lắm mới cầu được cô đồng ý giúp đỡ, lại bởi vì không đợi được tôi trở về lấy văn thạch mà nảy sinh hối hận. Đối với nữ nhân dễ thay đổi, tôi nghĩ tôi vẫn là có chút hiểu biết.

Diệp Hoài Tụ cũng không tức giận, chỉ mỉm cười nói:

- Chỉ đơn giản vậy?

- Chỉ đơn giản vậy.

Lý Nhân cười cười, trong lòng bàn tay lộ ra một cây ngân châm:

- Mặt khác, con người tôi cũng hay nghi ngờ, lần đầu tiên đến chỗ Diệp đại gia mặc dù không có ý hại người, nhưng không thể không đề phòng tâm địa người khác. Có vị tiền bối giang hồ từng nói với ta, nữ nhân kỳ thực là những kẻ biết gạt người nhất, hơn nữa nữ nhân càng xinh đẹp lại càng biết gạt người, cho nên trước khi uống trà, ta đã dùng ngân châm thử độc.

Hắn cười đến thuần chân vô hại, thậm chí còn có chút rụt rè:

- Đương nhiên, nếu trong trà có bỏ thuốc mê, ngân châm khẳng định không thể thử ra, tôi cũng chỉ có thể nhận mình xui xẻo.

Diệp Hoài Tụ đứng thẳng người, nhìn Lý Nhân như nhìn quái vật:

- Là ai đã dạy người vô lại cẩn trọng như vậy?

Lý Nhân suy nghĩ một chút nghiêm túc trả lời:

- Tôi có một a gia tên Trương Trọng Kiên, một cô cô tên gọi Hồng Phát, một sư phụ tên gọi Đạt Khê Trường Nho, cộng thêm con người tôi thiên tư rất tốt, cho nên bất luận là vô lại hay là cẩn trọng đều miễn cưỡng coi như chấp nhận được.

Nói đến đây, sắc mặt Đạt Khê Trường Nho đã bắt đầu thay đổi, y không ngờ, Lý Nhân lại trực tiếp không nể tình nói thẳng như vậy.

Diệp Hoài Tụ trở lại chỗ ngồi, nâng chén trà tinh tế thưởng thức một ngụm trà thơm. Căn phòng bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Lý Nhân có thể nghe thấy tiếng tim mình đập. Sau khi Diệp Hoài Tụ ngồi xuống mãi không thấy nàng lên tiếng nói chuyện. Thậm chí còn không ngẩng đầu liếc nhìn Lý Nhân và Đạt Khê Trường Nho. Gia Nhi yên tĩnh đứng sau lưng nàng, ánh mắt nhìn Lý Nhân trở nên rất quái dị. Còn thiếu nữ áo trắng kia thì từ đầu đến cuối đều là tự mình uống trà, giống như hoàn toàn đặt mình ở ngoài câu chuyện chẳng thèm quan tâm. Lý Nhân thậm chí hoài nghi, thiếu nữ trông có vẻ có chút khí chất đặc thù này, liệu có phải là một người câm hay không.

Thời gian trôi qua thật lâu, nước trà trong chén sớm đã uống cạn.

Diệp Hoài Tụ khẽ thở dài nói:

- Mang văn thạch đến đây đi, ngày mai mở lò.

Lý Nhân mừng rỡ trong lòng, đừng dạy định thi lễ nhưng đã bị Diệp Hoài Tụ ngăn lại.

Nàng dường như rất mệt mỏi, lại giống như có chút thất vọng:

- Nếu không phải hắn đã đến đây nói với ta chuyện hắn tặng người văn thạch, ta sao có thể đáp ứng người?

Đứng lên, đi tới cửa, Diệp Hoài Tụ thân nhiên nói:

- Trong lòng người suy đoán ta là một người ngay thẳng không thích bày mưu tính kế không thích dây dưa vòng vèo, cho nên mới nói ra những lời như vậy. Nhưng người dụng tâm như vậy, đâu phải là không tính kế? Kỳ thực nói đi nói lại, chỉ có một điều mà người nói đúng.

- Không thể tin lời nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Nàng xoay người khẽ mỉm cười:

- Cho nên ta thay đổi chủ ý, không giúp người rèn đao, cho dù hắn trách ta cũng là như vậy.

- Trừ phi...

Chương 39: Thẹn Quá Hóa Giận.

Sau bất ngờ chính là tuyệt vọng. Lý Nhân trong vòng một phút thời gian cảm nhận được hai loại tâm tình kích thích như nhau, một phút trước Diệp Hoài Tụ còn nói lấy thiên thạch ra, ngày mai mở lò, một phút sau nàng lại nói ta thay đổi chủ ý rồi, không giúp người rèn đao nữa.

Khi Lý Nhân nghe được câu sau thì đã bắt đầu cảm thấy hối hận, nói cái gì không nói sao lại cứ cố ra vẻ bí hiểm nói nữ nhân xinh đẹp không đáng tin. Trong phòng này ngoài mình và Đạt Khê Trường Nho ra tất cả đều là nữ nhân, hơn nữa còn là những nữ nhân xinh đẹp. Lời này của hắn khẳng định là đã đắc tội một lượt với người của thảo luận. Trước đây hắn thậm chí còn dương dương tự đắc vì đã nghĩ ra một câu hay như vậy. Bây giờ mới phát hiện câu nói này của mình, kỳ thực đúng là con mẹ nó ngu.

Sau đó nghe thấy hai chữ trừ phi, Lý Nhân như người chết đuối với được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi người thắng ta.

Người nói không phải Diệp Hoài Tụ, mà là thiếu nữ áo trắng vẫn gờ vẫn im lặng thưởng trà.

Nàng ta đứng dậy, cách Lý Nhân một mét nói:

- Người lựa chọn ba thứ người sở trường nhất thi đấu với ta, nếu người thắng ta hai trận, đao này thảo luận sẽ thay người rèn. Hơn nữa ta đảm bảo, bất luận khối vẫn thạch này xuất xứ từ đâu, người đã dùng tâm cơ gì đắc tội ai, chỉ cần người thắng được ta, sắt này sẽ biến thành đao, hơn nữa, ta đảm bảo, cả thảo nguyên này không một ai dám dòm ngó đến đao của người.

Nàng nói một hơi rất dài, vừa nhanh vừa rồi, nhưng vô cùng rõ ràng.

Phản ứng đầu tiên của Lý Nhân không phải là nữ tử này quá mạnh mẽ, mà là thì ra nàng ta không phải người câm.

Hắn không nói, mà quay sang liếc nhìn Diệp Hoài Tụ.

Diệp Hoài Tụ cười cười, vô cùng quyền rũ.

- Đây chính là trừ phi mà ta nói, người thắng được nàng ta, đao ta giúp người rèn.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, nghiêm túc nói:

- Ta cần một đảm bảo, ta không phải một quân tử, cho nên trong mắt ta cũng không có ước hẹn quân tử.

- Ta họ A Sử Na, tên gọi A Sử Na Đóa Đóa.

Thiếu nữ áo trắng ngẩng mặt nói.

Nàng nhìn Lý Nhân nói:

- Người có lẽ cũng biết, dòng họ A Sử Na ở trên thảo nguyên đại diện cho hàm nghĩa gì, cho nên người yên tâm, lời ta nói nhất định sẽ được thực hiện.

Lý Nhân lắc lắc đầu thẳng thắn nói:

- Tôi không yên tâm.

Hắn nhìn thẳng vào mắt A Sử Na Đóa Đóa nói:

- Uy nghi của vương đình Đột Quyết ở trên thảo nguyên tôi đương nhiên tin tưởng, một câu nói tùy tiện của chủ nhân gia tộc A Sử Na người thảo nguyên không dám không nghe, cái này tôi cũng biết. Nhưng có một điểm cô phải thừa nhận, cho dù cô là người của gia tộc A Sử Na, cô vẫn không phải là Thủy Tắt Khả Hãn, cho nên lời cô nói chưa chắc có thể khiến cho cả thảo nguyên vâng theo. Mặt khác... tôi dựa vào cái gì tin tưởng cô là người của gia tộc A Sử Na?

Thiếu nữ áo trắng không thấy nói gì, nhưng lại cười y phục.

Động tác của nàng thông thả mà kiên định cời bỏ áo sát nách, sau đó cời áo trên ra. Lý Nhân nhất thời tròn tròn hai mắt, phải rất vất vả mới có thể đem tầm mắt dời khỏi mảng trắng nõn dưới cổ kia.

A Sứ Na Đóa Đóa cười cười khinh miệt, chỉ cời một nửa, lộ ra chút da thịt phía dưới vai trái.

Ồ đó có một mảng hoa văn, không, phải nói là một cái bớt rất đặc biệt.

Màu vàng, đầu sói.

- Cô nương là Cách Tang Mai Đóa?

Đạt Khê Trường Nho đứng dậy, ngừ khí kinh ngạc hỏi.

A Sứ Na Đóa Đóa mặc lại quần áo, gật gật đầu nói:

- Nếu người đã nghe qua cái tên Tang Mai Đóa, đương nhiên cũng biết thân phận của ta. Cho nên xin hãy tin tưởng, những lời ta nói vẫn có tác dụng.

Đạt Khê Trường Nho gật gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Lời của ái nữ của Thủy Tắt Khả Hãn Đột Quyết, thánh nữ thảo nguyên Cách Tang Mai Đóa, đương nhiên là có tác dụng.

- Cách Tang Mai Đóa là ai?

Lý Nhân không cảm thấy hỏi câu này trước mặt A Sứ Na Đóa Đóa là chuyện vô tri đáng xấu hổ.

Đạt Khê Trường Nho liếc nhìn A Sứ Na Đóa Đóa, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ngay từ lúc sinh ra trên vai trái của nàng đã có một cái bớt hình đầu sói, được gọi là sứ giả được trường sinh thiên phái đến nhân gian. Nàng sinh ra trong vương tộc Đột Quyết, mà thương lang màu vàng được người thảo nguyên tôn là thánh vật thần thánh nhất, xuất hiện ở đâu, nơi ấy sẽ trở thành thánh địa của thảo nguyên, cho nên nàng được người thảo nguyên tôn xưng là thánh nữ.

Đạt Khê Trường Nho bổ sung một câu:

- Bởi vì có nàng, ngôi vị chủ nhân thảo nguyên của vương tộc Đột Quyết đã không còn bị người ta hoài nghi nữa, cũng không có ai dám hoài nghi.

Y giải thích rất đơn giản, nhưng vẫn đem thân phận A Sứ Na Đóa Đóa miêu tả rõ ràng. Lý Nhân không phải kẻ ngốc, hơn nữa đã sống hai năm trên thảo nguyên, cho nên hẳn biết người thảo nguyên sùng bái sói đến mức độ nào. Đúng như Đạt Khê Trường Nho nói, thương lang màu vàng là thánh vật thần thánh cao quý nhất trên thảo nguyên, trong mắt họ, sói màu vàng chính là thần linh.

Lý Nhân gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng rõ, người gọi là thánh nữ trước mặt này chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Vương tộc Đột Quyết A Sứ Na là dựa vào thực lực tuyệt đối thống trị thảo nguyên, nhưng nếu trùng hợp có người mang cái bớt kim lang như vậy xuất hiện, đối với địa vị thống trị của gia tộc A Sứ Na mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt. Người trên thảo nguyên đối với sói đã đến mức độ đỉnh lễ mô bái, thậm chí sau khi chết cũng lấy chuyện thi thể bị sói ăn mà cảm thấy tự hào. Trong mắt họ, sói chính là sứ giả của trường sinh thiên, là người hầu được trường sinh thiên phái đến nhân gian, còn kim lang, không cần nghi ngờ chính là lang thần.

Chắc hẳn lúc A Sứ Na Đốt Cát Thế biết trên vai con gái nhỏ của mình có một cái bớt như vậy đã cười mấy ngày đêm không ăn không ngủ, có A Sứ Na Đóa Đóa, gia tộc A Sứ Na thống trị thảo nguyên sẽ càng danh chính ngôn thuận!

Cho dù là người Thất Vi sâu trong thảo nguyên, thậm chí cả dã nhân Mạt Hạt sống ở vùng đất Đông Bắc khô lạnh, cũng không thể kháng cự được áp lực của việc kim lang sinh ra trong gia tộc A Sứ Na.

Mà sự tồn tại của A Sứ Na Đóa Đóa, cũng chứng thực lời đồn trong thảo lư của Diệp Hoài Tụ có một đại nhân vật của gia tộc A Sứ Na. Hơn nữa, nói như vậy, chuyện một bộ tộc nhỏ nào đó bị lang kị tàn sát không còn một ai cũng không hẳn là tin đồn vô căn cứ. Thử nghĩ mà xem, một nhân vật nhỏ đến khiêu chiến làm nhục uy nghiêm của thánh nữ vương đình Đột Quyết, bị tàn sát cả tộc là chuyện hết sức bình thường.

- Vì sao phải thắng cô mới được?

Lý Nhân không lập tức đáp ứng, mà rất nghiêm túc hỏi.

A Sứ Na Đóa Đóa cao ngạo ngẩng đầu nói:

- Trước này ở bên ngoài không phải người đã nói, nếu trong tay người có mười vạn binh thì sẽ tàn sát nhân tộc chúng ta, ta cũng muốn xem xem, người có bản lĩnh ấy hay không. Nếu đến một nữ tử như ta cũng không thắng được, vậy những lời người nói trước đó chỉ là một câu khoác lác không thôi không nghĩ nổi mà thôi.

Bây giờ Lý Nhân đã hiểu, họa từ miệng mà ra quả nhiên là chân lý.

- Đây không phải là nguyên nhân chủ yếu nhất.

A Sứ Na Đóa Đóa nhìn thẳng vào mắt Lý Nhân nhấn mạnh từng câu từng chữ nói:

- Hai năm trước, U Châu Nam, ta cũng ở trên xe ngựa.

Lý Nhân mặc dù đã mơ hồ đoán được, nhưng nghe chính miệng A Sứ Na Đóa Đóa nói ra câu này trong lòng vẫn là có chút khiếp sợ. Nếu bây giờ vẫn chưa biết thân phận của A Sứ Na Đóa Đóa, trong lòng Lý Nhân có lẽ đã không có lấy một tia rối loạn.

- Ta không thích chuyện giết tới giết lui, ngày đó các người giết tùy tùng của ta, còn họ thì giết một quan viên người Hán các người. Mặc dù chuyện này sau này ta mới biết, nhưng trong lòng ta kỳ thực không có thù hận. Loại chuyện chính nghĩa tà ác vô nghĩa này, cũng không cần thiết báo thù rửa hận.

- Sở dĩ ta muốn thắng người...

A Sứ Na Đóa Đóa đột nhiên bật cười, ấm áp như gió xuân thổi tan tuyết đọng.

- Chỉ là muốn thắng người.

Lại một câu vô nghĩa, nhưng nghe như rất có đạo lý.

- Được thôi.

Lý Nhân chậm rãi hít vào một hơi:

- Ta nhận.

Hắn nói.

A Sứ Na Đóa Đóa gật gù đầu:

- Nói chung vẫn có thể miễn cưỡng tính là nam nhân, nói thực, lúc này người lái nhái nhiều đến mức khiến người ra phát bực.

Lý Nhân cũng không hề thua kém:

- Hai chữ lái nhái này, chính là thiên tính của phụ nữ các cô đấy.

A Sứ Na Đóa Đóa dường như lười đầu khẩu với hắn, chỉ ra bên ngoài nói:

- Thảo nguyên đủ rộng rãi bao la, người có thể tùy tiện chọn ba nội dung tỷ thí mà người muốn, ta ở bên ngoài đợi người, nghĩ xong rồi nói với ta là được.

Lý Nhân bĩu môi, thầm nghĩ con khổng tước kiêu ngạo, một lát nữa ta sẽ nhổ sạch lông cô.

- Đầu cái gì?

Đạt Khê Trường Nho đi đến bên cạnh Lý Nhân hỏi:

- Nghĩ ra chưa?

Lý Nhân đầu đầu cau mày:

- Sư phụ, đệ tử nhớ người từng nói, Diệt đại gia hình như cái gì cũng giỏi? Thư pháp, kiếm pháp, đao pháp, binh pháp, thậm chí đệ tử còn nhớ cô ta biết yêu pháp, người cảm thấy đệ tử có khả năng chiến thắng không?

Đạt Khê Trường Nho ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ngoại trừ đao pháp và tiễn pháp, ta không nghĩ ra loại thứ ba.

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, nghiêm trang nói:

- Vậy loại thứ ba đó vô lại được rồi.

Hắn cười cười nói với Đạt Khê Trường Nho:

- Người không phải từng nói, thiếu niên bằng tuổi chưa thấy người nào xuất sắc như con, vậy dựa vào đao pháp và tiễn pháp nếu con có thể thắng liền hai trận, con cần gì phải lo lắng trận thứ ba đầu gì?

Nhìn thấy Lý Nhân đi ra từ trong thảo lư, A Sứ Na Đóa Đóa thân nhiên nhìn hắn một cái, dường như đã có thể đoán ra nội dung tỷ thí là gì, Gia Nhi

đứng sau lưng nàng bưng một cái khay lớn, bên trên đựng hai thứ, một chiếc cung cứng, một thanh loan đao.

Trong lòng Lý Nhân có chút chấn động, đột nhiên sinh ra vài phần dự cảm không tốt.

- Hai năm trước lúc người tấn công quân binh Đại Tuyền ta đã nhìn thấy, cho nên ta biết người khẳng định sẽ chọn xạ nghệ.

A Sử Na Đóa Đóa chỉ chỉ vào cung cứng trên khay:

- Quy tắc chơi người chọn, bắn mục tiêu hay bắn bắn đều được.

Nàng chỉ chỉ vào thanh loan đao:

- Đạt Khê Trường Nho là danh tướng mà ta kính trọng, mặc dù trận Hoàng Hóa năm xưa, tướng quân khiến Lang kị chúng ta không còn mặt mũi, nhưng Đóa Đóa vẫn thật lòng kính trọng tướng quân. Tướng quân sở trường dùng đao, người là đệ tử của tướng quân, cho nên ta nghĩ nội dung thứ hai người chọn là tỷ thí đao pháp.

- Thi như thế nào, vẫn là do người quyết định.

Khi thiếu nữ áo trắng nói ra những lời này, thần thái vẫn yên tĩnh điềm đạm giống như một đóa hoa sen mới nở. Giống như cung, đao những thứ mang theo mùi máu tanh này không hề liên quan đến nàng, không hề ảnh hưởng đến tâm thái của nàng.

Lý Nhân và Đạt Khê Trường Nho quay sang nhìn nhau, ý tứ biểu đạt trong mắt hoàn toàn trùng hợp.

Thiếu nữ này rất lợi hại, lại còn biết cách thủ thế!

Nàng biểu hiện như vậy, nhìn thì có vẻ rộng lượng, kì thực là đã chiếm hết tiền cơ. Nàng làm như vậy, đơn giản là muốn mài mòn nhuệ khí của Lý Nhân, khiến hắn trong lòng hỗn loạn chưa đánh đã thua.

- Vấn đề ba tỷ thí cái gì?

Nàng dường như đoán được Lý Nhân đã không còn lựa chọn khác.

Không đợi Lý Nhân nói, A Sử Na Đóa Đóa lắc lắc đầu nói:

- Bỏ đi, đầu cái gì cũng được, người từ từ nghĩ, hoặc là căn bản không cần phải nghĩ.

Lý Nhân đợi A Sử Na Đóa Đóa nói xong, đột nhiên bữu bữu môi nói với nàng:

- Rầm cô rất thối? (Rầm thối là cách nói thịnh hành trong thời hiện đại, ý chỉ người khác tự tin thái quá)

- Há?

A Sử Na Đóa Đóa hiển nhiên có chút sững sờ, không hiểu Lý Nhân rốt cuộc là đang nói gì.

- Cô nói đầu tiên chính là đầu tiên, nàng nói tỷ thí chính là tỷ thí? Nếu cô thấy sợ thì đừng làm bộ làm tịch nữa, sợ thì trực tiếp nói được rồi, hà tất phải giả vờ bảo ta lựa chọn? Cô đây là để ta chọn sao? Cô kỳ thực rất sợ phải không? Nếu sợ sao còn đề xuất tỷ thí? Đánh sung mặt giả người mập thú vị lắm sao? Có ý nghĩa sao?

Hắn không đợi A Sử Na Đóa Đóa nói tiếp, tiếp tục chanh chua:

- Rõ ràng là cô sở trường hai món này, lại cố ý làm bộ rộng lượng nói ta am hiểu. Chút kĩ xảo này còn muốn lừa được ta? Quá tự tin rồi đấy.

A Sử Na Đóa Đóa hé miệng định cãi, nhưng lại đột nhiên dừng lại, nàng suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói:

- Nếu đã như vậy, vậy người nói đi, tỷ thí cái gì?

Nàng nhận cái khay trên tay Gia Nhi tùy tiện ném xuống đất, khiến cung tên cũng bị bắn ra ngoài.

Lý Nhân mỉm cười hỏi:

- Thẹn quá hóa giận rồi hả? Thông thường mà nói sau thẹn quá hóa giận còn có một câu thành ngữ nữa, niệm cô là con gái, tôi sẽ không nói nữa. Tôi rộng lượng, tùy cô lựa chọn.

A Sử Na Đóa Đóa đang định gật đầu nói được, lại nghe Lý Nhân nói:

- Như vậy cũng không được, cô đường đường là thánh nữ trên thảo nguyên nói lời lại không giữ lời, nếu để truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào nữa, cho nên để chiếu cố cho danh tiếng của cô, vẫn là để tôi lựa chọn thì tốt hơn.

Cho dù tâm tính của A Sử Na Đóa Đóa có tốt đến đâu, cũng không thể ép mình không nổi giận:

- Người rốt cuộc muốn chọn cái gì?

Lý Nhân làm bộ rất chân thành rất đau đầu suy nghĩ một lát nói:

- Nếu như cô có sở trường xạ nghệ và đao nghệ, vậy tôi tác thành cho cô được rồi.

Hắn chỉ chỉ vào cung cứng và loan đao vừa bị A Sử Na Đóa Đóa xuống mặt đất, ha ha cười hỏi:

- Có cần tôi giúp cô nhặt lại hay không?

- Người!

A Sử Na Đóa Đóa hai má đỏ bừng, rõ ràng là đang áp chế cơn giận. Hai tay của nàng sớm đã siết chặt thành quyền bên trong tay áo, suy nghĩ muốn đem Lý Nhân đè xuống đánh một trận càng lúc càng mãnh liệt trong lòng.

Lý Nhân đắc ý ra hiệu với Đạt Khê Trường Nho, ý tứ là: Thế nào? Chuyển bại thành thắng rồi chứ.

Diệp Hoài Tụ đứng bên cạnh Đạt Khê Trường Nho, thực sự là không chịu nổi, thấp giọng hỏi:

- Câu thành ngữ phía sau thẹn quá hóa giận là gì?

Đạt Khê Trường Nho nghĩ đến thói quen nói chuyện thường ngày của Lý Nhân, thờ dài một tiếng nói:

- Cô nương tốt nhất không nên hỏi.

- Nói đi mà.

Diệp Hoài Tụ giờ tay vén mấy sợi tóc bên tai bị gió thổi loạn.

- Là...

Đạt Khê Trường Nho do dự một chút, chậm rãi nói:

- Chó cùng rút giậu.

Thanh âm nhỏ đến khó nghe vang lên bên tai Diệp Hoài Tụ, nàng... không ngờ lại rút đứt hai sợi tóc mai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cuộc Tỷ Thí Của Những Người Khiêm Tốn.

- Vấn đề đầu tiên đâu cái gì?

Lý Nhân rộng lượng khoát tay, ý bảo chuyện nhỏ này mình sẽ không để ý.

- Tùy người.

Lừa giận trong lòng mặc dù rất đậm nhưng trong thời gian ngắn A Sử Na Đóa Đóa đã điều chỉnh lại được. Nàng mặc dù chưa từng tu Phật tu thiền cũng không có ý tu tâm. Nhưng mấy năm nay nàng đã dần dần làm được bất cứ chuyện gì cũng không thể nhiều tâm, thậm chí những lúc trầm tư cũng có thể yên tĩnh như giếng cổ. Biểu hiện của Lý Nhân trước đó quá vô lại, nàng chỉ thực sự không ngờ trên thế gian này lại có một tên khiến người ra chán ghét như vậy.

- Tôi là đàn ông, phải có nể đức khiêm tốn của người quân tử, cho nên cô nói tùy ý tôi sẽ không động thù, đành phải đợi cô quyết định tỷ thí cái gì rồi tôi đáp ứng.

Lý Nhân nghiêm trang nói.

Bởi vì lúc ném khay cung cứng trên đó đã bị bay ra ngoài, dưới chân A Sử Na Đóa Đóa chỉ còn lại thanh loan đao. Cho nên nàng cúi người nhặt loan đao lên, thân nhiên nói ra một chữ: - Đao.

Lý Nhân gật gật đầu: - Được! Vậy tỳ tiến trước.

A Sứ Na Đóa Đóa ngẩn người, Gia Nhi ngẩn người, đến Đạt Khê Trường Nho cũng phải ngẩn người, chỉ có Diệp Hoài Tụ sau một thoáng kinh ngạc liền mỉm môi mỉm cười.

- Người còn có thể vô sỉ hơn được không?

A Sứ Na Đóa Đóa cắn môi hỏi.

Lý Nhân gật gật đầu nghiêm túc trả lời: - Đương nhiên có thể, chỉ cần cô yêu cầu, tôi sẽ tận lực thỏa mãn.

A Sứ Na Đóa Đóa không nói gì, chậm rãi bước đi nhặt lại cây cung, đứng ngay bên cạnh hàng rào nói: - Một trăm bước, bia cố định, ta người mỗi người bắn ba tiễn phân thắng bại.

Lý Nhân nhếch môi cười cười, trong lòng thầm nghĩ cô nàng này cuối cùng cũng thông minh ra được một chút, không còn ngốc nghếch hỏi mình đầ cái gì. Một chút thủ đoạn vô lại đã có thể đem khí thế mà nàng chiếm được lúc nãy quét sạch sành sanh. Thật ra trong lòng Lý Nhân cũng có một chút đắc ý. Bởi vì kiểu bắt đầu gần như hờn dỗi này, khiến hắn đột nhiên nghĩ đến lão hòa thường vì muốn tranh giành nước trên với Đoàn Duyên Khánh đã tự mình đập vỡ ngón tay mình.

Trong lòng không khỏi nảy sinh vài phần cảm khái, trên thế giới này tranh chấp bất luận lớn nhỏ có cái nào mà không dùng hết tâm tư?

- Được.

Lý Nhân chỉ nói một chữ.

A Sứ Na Đóa Đóa thấy Lý Nhân không có tiếp tục chơi xấu cũng hơi chút kinh ngạc, nàng bảo Gia Nhi dựng một bia ngắm bắn cách chỗ nàng một trăm bước chân. Ở giữa có một hồng tâm lớn bằng nắm tay, cách xa như vậy, hồng tâm trông rất nhỏ rất nhỏ.

Diệp Hoài Tụ và Đạt Khê Trường Nho làm trọng tài, để đảm bảo không có thiên vị.

- Cô trước.

Lý Nhân dùng đưa tay ra hiệu, sau đó rút từ trong ống tiễn của mình ba mũi phá giáp chùy đưa cho A Sứ Na Đóa Đóa: - Tiễn của cô nhẹ, khó tránh chịu thiệt một chút.

A Sứ Na Đóa Đóa nghĩ mãi không hiểu, tại sao chỉ trong giây lát biểu hiện của Lý Nhân lại giống như hai người khác nhau như vậy. Thiếu niên lúc trước rất vô lại, giờ còn đưa tiễn cho nàng, tỏ ra vô cùng hòa nhã công bằng.

- Sau khi bia tập bắn dựng xong, sẽ phải tỳ thí công bằng.

Lý Nhân nhìn ra nghi hoặc của A Sứ Na Đóa Đóa, cười cười nói.

Trước trận đấu có thể vô lại, nhưng chỉ cần bắt đầu, thì phải công bằng.

Đây là ý tứ Lý Nhân muốn biểu đạt.

A Sứ Na Đóa Đóa đã hiểu, nàng gật gật đầu nhận lấy ba mũi phá giáp chùy, nâng nâng trong tay tính toán phân lượng sau đó lại trả lại cho Lý Nhân:

- Ta vẫn nên dùng cung tiễn của mình thì hơn.

Lý Nhân ngẩn ra, lập tức hiểu được ý tứ của A Sứ Na Đóa Đóa.

Cô ta vẫn cho rằng mình muốn giở trò, cho rằng mình đưa tiễn cho cô, là muốn cô dùng thứ không thuận tay. Hắn có chút buồn bã, thầm nghĩ mấy chuyện vừa rồi có phải là mình hơi quá đáng quá không. Cũng không biết có tạo thành ảnh hưởng tâm lý cho thiếu nữ này hay không, ngộ nhờ sau này cô ta không tin tưởng đàn ông nữa thì phải thế nào.

Lý Nhân giống như đang suy nghĩ lung tung, nhưng trong lòng lại rất yên tĩnh.

Loan cung của A Sứ Na Đóa Đóa mềm hơn cung hai thạch của Lý Nhân một chút, nhưng vẫn dư sức bắn vũ tiễn ra ngoài.

Nàng đứng bên cạnh hàng rào, nhắm mắt nhìn vị phương vị bia ngắm.

Rút ra mũi tên thứ nhất lắp lên cung, đôi môi khẽ mở, hít vào khe khẽ.

Cung mở, tiễn bay.

Vù!

Mũi tên vẽ thành một đường cong mềm mại và dịu dàng trong không trung, sau đó chuẩn xác cắm lên hồng tâm bia ngắm.

Rất nhanh, mũi tên thứ hai và mũi tên thứ ba của A Sử Na Đóa Đóa gần như không hề dừng lại liên tiếp bắn ra, ở trong không trung vận hành quỹ tích gần như giống hệt mũi tên thứ nhất, ba tên toàn bộ bắn trúng hồng tâm!

Tuyệt vời!

Lý Nhân âm thầm tán thưởng một tiếng.

Đạt Khê Trường Nho chấp tay nói với Diệp Hoài Tụ: - Đệ tử của Diệp đại gia, quả nhiên nổi bật.

Diệp Hoài Tụ vén sợi tóc mai trước trán vào bên tai, cười cười nói: - Ta biết bên ngoài đồn đại nói ta cái gì cũng giỏi, bản thân ta cũng từng nghĩ, hình như thứ linh tinh gì ta cũng đều biết một ít, nhưng có một chuyện ta không thể không thừa nhận, ta chưa từng chạm qua cung tiễn.

Nàng có chút nuối tiếc nói: - Xạ nghệ của Đóa Đóa, không liên quan gì đến ta.

Đạt Khê Trường Nho cười cười: - Xạ nghệ của An Chi, cũng không liên quan gì đến ta.

Đang nói, Lý Nhân đã chạy đến đứng bên cạnh Đóa Đóa, hần thật lòng tán thưởng một câu: - Cô là phụ nữ có xạ nghệ tinh trạm nhất mà tôi từng gặp.

A Sử Na Đóa Đóa đến nhìn cũng không thèm nhìn hần, đưa cũng tiễn cho Gia Nhi nói: - Trước khi ngươi bắn, ta có một điều kiện.

Nàng xoay người nhìn về phía mấy gian nhà gỗ hẻo lánh bên cạnh thảo lư, ánh mắt có chút mông lung.

- Đương nhiên, ngươi cũng có thể cự tuyệt, chỉ cần ngươi thắng được ta, những chuyện ta đáp ứng ngươi lúc trước vẫn còn nguyên hiệu lực.

- Nói đi.

Lý Nhân điều chỉnh dây cung, đầu cũng không ngẩng hỏi.

- Nếu ngươi thua.

A Sử Na Đóa Đóa hít một hơi thật sâu ngẩng đầu nhấn mạnh từng câu từng chữ: - Ở trong phản lung kiểm điểm ba ngày.

Lý Nhân thoáng dừng động tác trên tay: - Nói cho tôi biết, phản lung là cái gì.

A Sử Na Đóa Đóa không lập tức trả lời, vừa giống như sửa sang từ ngữ, lại vừa giống như không muốn luận đàm về chủ đề phản lung. Lý Nhân cũng không hỏi lại, điều chỉnh xong dây cung từ trong ống tiễn lấy ra ba mũi phá giáp truy từng mũi từng mũi cắm xuống nền đất dưới chân. Đem mũi tên thứ nhất lắp lên cung cứng, đầu tiên hần ngẩng đầu nhìn hướng bay của lá cờ trên đỉnh thảo lư, sau đó mới chậm rãi kéo căng dây cung.

- Mặc dù không biết phản lung là cái gì, nhưng tôi đồng ý.

Khi Lý Nhân nói xong chữ cuối cùng, mũi phá giáp chùy vèo một tiếng rời cung mà đi.

Không giống A Sử Na Đóa Đóa mũi tên bắn ra vẽ thành một đường cong bất mất trong không trung, phá giáp chùy của Lý Nhân có độ cong quỹ tích cực nhỏ. Tốc độ bắn một tiễn này nhanh hơn A Sử Na Đóa Đóa rất nhiều, thời gian ở trong không trung tối thiểu chỉ bằng một phần ba. Phá giáp chùy cắm trúng hồng tâm, ghim sâu vào trong đó.

Lý Nhân chậm rãi đem mũi tên thứ hai cắm trên mặt đất cắm lên: - Tôi nghĩ, đơn giản chỉ là một cái lồng mà thôi. Tự đem mình nhốt vào trong lồng không ăn không uống tự kiểm điểm, cho đến khi nghĩ thông rồi thì thả mình ra.

Hần vừa nói, mũi phá giáp chùy thứ hai đã bay ra, phập một tiếng một lần nữa bắn trúng hồng tâm.

Lắp mũi tên thứ ba lên cung: - Phản lung chính là nhà giam, và người bước vào phản lung tự mình là tù nhân cũng là cai ngục, tự mình giám sát, có chút ý tứ giống khổ hành tăng úp mặt vào tường phải không?

Mũi tên thứ ba bắn ra, vẫn rất tinh chuẩn.

- Theo như tôi thấy, thuần túy là tán hươu tán vượn.

Lý Nhân nhìn phá giáp chùy cắm trên hồng tâm, lắc lắc cổ tay nói.

- Đúng là một cái lồng.

Không biết vì sao, trên mặt A Sử Na Đóa Đóa có một chút áy náy như có như không: - Nhưng không giống như kiểu lồng mà ngươi nghĩ.

Nàng nhìn nhìn bia ngắm phía xa, nói: - Ngươi thắng rồi.

Rất rõ ràng, rất bình thản.

- Coi như hòa.

Lý Nhân khẽ lắc đầu nói:

- Đã nói rồi, thì nói rõ ràng một chút.

- Một cái lồng sắt, người đi vào tự mình ấn cơ quan, trong lồng sắt sẽ có gai nhọn đâm ra, người trong lồng chỉ có một chút không gian để ở, động tác chỉ cần hơi mạnh một chút, sẽ bị gai nhọn đâm bị thương. Nếu buồn ngủ một môi đối cơ thể hơi hơi lay động, sẽ bị đâm cho máu thịt mơ hồ.

A Sử Na Đóa Đóa xoay người đi đến vị trí loạn đao: - Nói người thắng chính là thắng, lúc ta bắn tên người ở xa nhìn, còn lúc người bắn tên ta lại cố ý làm loạn tâm người, cho dù như vậy, người ra tay vẫn tinh chuẩn hơn ta.

Lý Nhân chìm đắm trong tưởng tượng về phản lung, khoảng chừng một phút sau, mới thở ra một ngụm trọc khí.

- Tôi thua rồi, tôi vào đó đối thị nữ của nàng ra.

Hắn đi về phía hoành đao của mình.

- Ta thắng ư

Khóe miệng A Sử Na Đóa Đóa khẽ động: - Người thắng rồi, coi như ta chưa từng nói qua,

- Tính hòa đi.

Đạt Khê Trường Nho nói với Diệp Hoài Tụ: - Hai bên trước đó chỉ nói một trăm bước bắn trúng hồng tâm, ai trúng nhiều người đó thắng, bây giờ An Chi và Đóa Đóa cô nương đều bắn trúng ba lần, cho nên coi như cầm hòa.

Diệp Hoài Tụ gật gật đầu.

- Lý Nhân, tự An Chi?

Nàng hỏi.

- Ừm, hai chữ An Chi này là do hắn tự mình chọn.

Ký lai chi tắc an chi? (Sống ở đâu thì theo phong tục ở đó)

Diệp Hoài Tụ có chút không hiểu, trong đầu mơ hồ nghĩ tới điều gì đó, nhưng lại không thể nghĩ ra, nàng chỉ cảm thấy, thiếu niên cần thường xuyên nhắc nhở mình sống ở đâu thì theo phong tục ở đó, trong lòng không biết có bao nhiêu phần khổ sở bao nhiêu phần bị thương? Hoặc cũng có thể, hắn dùng cái tên này để tự nhắc nhở mình, phải an tâm kiên định? Nghĩ không ra, Diệp Hoài Tụ đơn giản không muốn nghĩ thêm nữa, nhưng không biết vì sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy thiếu niên này thực sự khác biệt.

- Ván đầu tiên thủ hòa.

Đạt Khê Trường Nho nói: - Có ý kiến gì không?

A Sử Na Đóa Đóa nhìn về phía Lý Nhân: - Đáng lẽ là hắn

- Tôi không có ý kiến.

Lý Nhân gật gật đầu nói: - Bắt đầu ván thứ hai đi, tôi đang vội.

Nói xong ba chữ tôi đang vội, Lý Nhân cảm thấy mình đúng là con mẹ nó cool quá. Đây mới là khí độ và tự tin của nam nhi, đây mới là đạo vương giả.

A Sử Na Đóa Đóa muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng.

- Đọ cái gì?

Lý Nhân hỏi.

- Đề ta làm chủ cho.

Diệp Hoài Tụ tiến lên phía trước nói: - Ta dùng thủ pháp giống vậy phát tiêu, các người ai có thể chặn được nhiều hơn, thì coi như thắng.

Lý Nhân gật gật đầu: - Tôi thi trước.

Diệp Hoài Tụ có chút kinh ngạc nói: - Người thi trước, bao giờ cũng chịu thiệt thòi.

- Tôi sẽ tránh mặt.

A Sứ Na Đóa Đóa quay người bỏ đi, không chút dây dưa dài dòng.

Diệp Hoài Tụ nhìn nhìn Lý Nhân, lại nhìn nhìn A Sứ Na Đóa Đóa, trong lòng bỗng nhiên rất vui vẻ, bởi vì nàng phát hiện hai đứa trẻ đều rất kiêu ngạo này ở cùng một chỗ với nhau, thực sự thú vị.

Gia Nhi không biết từ lúc nào đã từ trong phòng bùng ra một cái khay, bên trên bày rất nhiều hạt châu tròn tròn. Lúc đi qua trước mặt Lý Nhân, hắn cố ý nhìn nhìn, không kiềm được tiện tay nhặt một viên cầm trước mặt quan sát, sau đó bỏ vào trong miệng.

- Thịt viên vừa mới chiên xong? Mùi vị không tệ.

Lý Nhân cười cười.

- Sao không dùng ngân châm thử nữa?

Diệp Hoài Tụ trêu đùa nói.

Lý Nhân bĩu môi: - Tôi nhìn thấy cô ta vừa ăn một viên.

Gia Nhi đỏ mặt, trừng mắt lườm Lý Nhân một cái.

Nửa canh giờ sau.

Trên y phục Lý Nhân có thêm ba vết dầu mỡ, còn trên y phục A Sứ Na Đóa Đóa cũng là con số này. Diệp Hoài Tụ lấy thịt viên mới chiên làm ám khí, phân biệt ra tay mười lần với Lý Nhân và A Sứ Na Đóa Đóa.

- Lại là thủ hòa

Lý Nhân có chút đau đầu thở dài.

Hắn thật sự không ngờ đao pháp của A sứ Na Đóa Đóa lại tốt như vậy, luận tốc độ ra tay mà nói, không hề chậm hơn mình. Khiến người ta kinh ngạc nhất là, nàng ta dùng tay trái cầm đao. Tiềm pháp, kỹ thuật thấp hơn Lý Nhân một bậc, hắn vừa nói chuyện vừa bắn tên, A Sứ Na Đóa Đóa tự nhận không thể làm tốt như vậy. Nhưng Lý Nhân lại nhận thủ hòa, ấn tượng của nàng dành cho thiếu niên này cũng cải thiện được vài phần. Vấn đề thứ hai, nói thực Lý Nhân vẫn là chiếm thế thượng phong, bởi vì nói thật, Diệp Hoài Tụ không có công bằng như nàng đã nói.

Nàng có lòng thử thách đao pháp của Lý Nhân, cho nên mấy viên cuối cùng khó tránh gia tăng lực độ.

- Vấn đề cuối cùng đầu gì, tôi quyết định được chứ?

Lý Nhân day day lồng ngực bị thịt viên bắn vào đau điếng, liếc mắt nhìn vết dầu mỡ trên người A Sứ Na Đóa Đóa, vị trí gần như giống y hệt mình.

Ngực, bụng, còn cả vai phải.

- Người quyết định đi, ta đã nói rồi sẽ không hối hận.

A Sứ Na Đóa Đóa rất nghiêm túc nói.

Hai ván trước đó Lý Nhân biểu hiện đại khí như một quân tử khiêm tốn, khiến ấn tượng của nàng dành cho Lý Nhân đã có thay đổi rất lớn. Cho nên đối với ván cuối cùng này trong lòng nàng cũng có chút kích động, biểu hiện của thiếu niên này đã nằm ngoài dự liệu của mình, nàng thực sự rất muốn biết, Lý Nhân còn có bản lĩnh gì chưa được thể hiện ra, nội tâm nàng tràn ngập hiếu kỳ.

- Được thôi.

Lý Nhân nhìn lên vòm trời, trầm tư, chân mày hơi nhíu, biểu cảm trang nghiêm.

- Chúng ta đi độ chân, chân ai thối ăn người đó thắng, thế nào?

Khóe miệng A Sứ Na Đóa Đóa khẽ giật giật, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Nàng nhìn Lý Nhân như nhìn quái vật, sau đó thở dài một tiếng nói: - Âm mưu quỷ kế, cuối cùng cũng đã lên đài.

Nói xong, nàng xoay người bỏ đi.

Lúc nàng bỏ đi Lý Nhân vẫn còn nhìn theo bóng lưng của nàng, hắn phát hiện bả vai A Sứ Na Đóa Đóa khẽ run run, không biết là vì lạnh, hay vì tức giận nữa. Lý Nhân cảm thấy có lẽ là do không chịu nổi gió đêm lạnh, khẳng định là không hề liên quan đến việc mình quang minh chính đại đánh thắng nàng ta, ừm, khẳng định không có.

- Thật sự nhận thua? Tôi cảm thấy cô thật sự có thể thử, nói không chừng lại thắng đấy?

Lý Nhân gọi với theo bóng lưng A Sứ Na Đóa Đóa, thần sắc vẫn hết sức trịnh trọng.

Diệp Hoài Tụ cười ha ha nhìn học trò cưng của mình trở về thảo luận, đi đến bên cạnh Lý Nhân nói:

- Xem ra chân của người đứng là rất thối.

Lý Nhân bĩu môi: - Kỳ thực cũng không thối lắm, không tin cô ngồi thử mà coi?

- Gian phòng phía Đông còn trống, các người tạm thiết thời ở đó một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ mở lò.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nàng Ta Đã Quên Hẳn Thì Vẫn Mê Muội.

Diệp Hoài Tụ dường như không muốn tiếp tục dây dưa trên chủ đề nhảm chán này, nàng cười cười với Đạt Khê Trường Nho, nói: - Tướng quân từ xa đến, tranh thủ nghỉ ngơi, đợi cơm tối làm xong ta sẽ cho Gia Nhi đến mời.

Đạt Khê Trường Nho khẽ khom người. - Quấy rầy Diệp đại gia rồi.

Diệp Hoài Tụ gật đầu, tầm mắt quét qua khuôn mặt Lý Nhân, sau đó trở lại bên trong thảo luận.

Đi tới căn phòng phía Đông, Lý Nhân ném mình lên giường gối đầu lên tay nằm xuống.

- Sư phụ, thắng có vô sỉ không?

Đạt Khê Trường Nho day day chân mày đã có chút phình to, thờ dãi một tiếng nói: - Vô sỉ.

Y ngồi xuống bên cạnh Lý Nhân nói: - Nói thực, biểu hiện của con hôm nay khiến ta rất khó xử, mỗi lần con tỏ ra vô sỉ việc đầu tiên ta nghĩ đến chính là đợi con luyện xong đao ta sẽ đem con trả lại cho Trương Trọng Kiên. Còn ta sẽ tự tìm một nơi rừng sâu nước vắng ẩn cư vĩnh viễn không nhập hồng trần, tránh bị người khác nhắc đến chuyện hôm nay ta không còn mặt mũi nào để sống. Nhiều lúc ta cảm thấy rất kì lạ, mình rốt cuộc đã ăn nhầm thứ gì lại nhận một người như con làm đệ tử?

Y ngửa người ra sau, cũng nằm lên giường nghiêng đầu nhìn Lý Nhân cười cười: - Vô sỉ! Nhưng vô sỉ được lắm!

Lý Nhân cười cười, trong lòng thầm nghĩ tỷ thí với phụ nữ không vô sỉ một chút thì không thể thành công được. Nói thực, hai ván này hẳn đã vững vàng chiếm thế thượng phong, hẳn chỉ là không muốn lãng phí thời gian mà thôi, nếu thực sự phải tùy tiện nghĩ ra một phương thức tỷ thí, hẳn xác định Diệp Hoài Tụ vẫn sẽ tìm được lý do tuyên bố cầm hòa. Thậm chí, hẳn tin rằng nếu mình không tung ra toàn bộ bản lĩnh, Diệp Hoài Tụ và A Sứ Na Đóa Đóa tuyệt đối sẽ không dừng lại. Ván thứ ba hẳn dùng thủ đoạn vô lại giành chiến thắng, kỳ thực là muốn chặt đứt ý đồ của Diệp Hoài Tụ và A Sứ Na Đóa Đóa.

Kỳ thực ngay từ lúc bắt đầu tỷ thí trong lòng Lý Nhân đã mơ hồ có chút hoài nghi, chỉ là hẳn không hiểu được vì sao, cho nên mới đáp ứng tỷ thí. Nếu nói hẳn quan tâm kết quả tỷ thí, còn không bằng nói hẳn quan tâm mục đích tỷ thí.

- Họ đang thử dò la con.

Lý Nhân thu hồi nụ cười, dùng thanh âm cực thấp nói.

Đạt Khê Trường Nho gật gật đầu: - Ta cũng cảm thấy như vậy, Diệp Hoài Tụ và A Sứ Na Đóa Đóa kỳ thực căn bản không quan tâm thắng thua.

Lý Nhân ừm một tiếng: - Tại sao? Con đâu phải đến đây xin làm con rể của họ, đánh chết con cũng không tin họ đơn thuần là muốn hiểu con, nhưng con nghĩ thông rồi, con không có giá trị lợi dụng, hai người họ cùng nhau giờ trò là có ý đồ gì?

- Sao lại nói mình không có giá trị lợi dụng?

Không trả lời, Đạt Khê Trường Nho hỏi ngược lại.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút nói: - Đầu tiên, với thân phận của hai người họ xác định không thể cầu con cái gì. Một người là thánh nữ của vương đình Đột Quyết, viên minh châu trên tay A Sứ Na Đốt Cát Thế. Một người là Diệp đại gia vang danh thiên hạ, có quan hệ mật thiết với cả quan phủ Đại Tù lần người Đột Quyết, hai người họ lợi dụng con cái gì? Coi trọng con cái gì?

Hắn nhủ mày: - Không có lý do, cho nên mới đáng nghĩ.

Đạt Khê Trường Nho nói: - Con nói cũng có lý, ta vừa rồi cũng đã nghĩ đến. Nhưng cũng không cần phải lo lắng, hai người họ hình như không có ác ý gì. Đợi mấy ngày nữa đao của con rèn xong chúng ta sẽ đi. Bất luận họ có ý đồ gì cũng không để ý.

Lý Nhân cười cười sau đó thoải mái vươn vai: - Đúng vậy, đã đến đây rồi thì an tâm.

Bên trong phòng khách chính của thảo lư.

Diệp Hoài Tụ và A Sử Na Đóa Đóa đang ngồi đối diện với nhau.

- Thế nào? Thất vọng hả?

Diệp Hoài Tụ nhìn A Sử Na Đóa Đóa hỏi.

A Sử Na Đóa Đóa liếc nhìn Diệp Hoài Tụ một cái, có chút oán giận nói: - Không ngờ chân long chuyển thế mà sư phụ nói lại chính là hắn. Hai năm trước gặp hắn chỉ cảm thấy kinh ngạc bởi xạ nghệ và sự lạnh lùng của hắn, trong lòng Vô Loan vẫn luôn hận hắn, cũng hận tất cả người Tùy, nhưng trong lòng con thì không có hận ý, hai nước phân tranh, đâu có thiện ác chính tà để nói, giết người và bị người ta giết đều chuyện hợp tình hợp lý mà thôi.

Nàng thờ dài: - Con chỉ tiếc, con người chẳng ai hoàn hảo

Diệp Hoài Tụ cười cười nói: - Con đã nhìn thấu triệt như vậy, cần gì phải để ý hắn có phải chính nhân quân tử hay không? Huống hồ, theo như ta thấy, hắn đáng yêu hơn những chính nhân quân tử kia rất nhiều.

- Sư phụ

A Sử Na Đóa Đóa khẽ nhủ mày nói: - Người đang nói gì vậy, con chỉ là từng nghe người nhắc đến lời tiên tri về chân long chuyển thế gì đó, cho nên mới có chút hiếu kỳ đối với người kia. Sở dĩ muốn cùng hắn tỷ thí, đơn giản là muốn xem hắn có phải là bình hoa di động không mà thôi. Có điều, mặc dù hắn có chút bản lĩnh, nhưng con vẫn rất thất vọng.

Diệp Hoài Tụ hỏi: - Bởi vì bề ngoài của hắn trông không đủ quang minh chính đại?

Không đợi A Sử Na Đóa Đóa trả lời, Diệp Hoài Tụ tiếp tục nói: - Kỳ thực con chỉ là không cam lòng mà thôi, không phải sao?

- Con

A Sử Na Đóa Đóa hé hé miệng, dưới tầm mắt của Diệp Hoài Tụ, nàng ngẫm nghĩ một chút giải thích nói: - Hắn vốn dĩ có thể thắng một cách quang minh lỗi lạc, hà tất phải dùng thủ đoạn xấu xa? Kỳ thực con cũng biết, xạ nghệ của con không bằng hắn, đao pháp cùng lắm chỉ có thể thủ hòa, nếu ván thí đấu thứ ba hắn đường đường chính chính đề xuất một loại tỷ thí, nói không chừng con sẽ cố ý bại dưới tay hắn. Nhưng hắn lại cố tình giờ trò, dùng một số thủ đoạn không chân chính giành chiến thắng, thắng một cách ám muội!

- Con sai rồi, Đóa Đóa.

Diệp Hoài Tụ thờ dài nói: - Đóa Đóa, kỳ thực hai ván trước con đều thua.

Nghe được câu này, sắc mặt A Sử Na Đóa Đóa có chút cứng ngắc.

Diệp Hoài Tụ rất nghiêm túc nói: - Ván thứ nhất tỷ thí xạ nghệ, con cũng tự nhận không phải đối thủ của hắn. Còn đao pháp của ván thứ hai, hắn kỳ thực đã thắng được con. Ta đánh con mười viên, con chặn được bảy viên, trúng người ba viên. Hắn cũng có ba viên không thể dùng đao cản, nhưng có một chuyện con cần bản không để ý thấy, còn hắn, sau khi cản xong ám khí của ta lại rất cẩn thận quan sát vị trí con bị đánh trúng.

- Đừng nói con cũng có nhìn, nếu con cẩn thận quan sát thì sẽ không nói câu đao pháp của con ngang bằng với hắn. Con tiếp ám khí của ta đã luyện được gần một năm, còn hắn mới là lần đầu tiên. Hai người các con đều không cản được ba viên, phân biệt đánh lên vai phải, ngực, và bụng dưới. Nhìn thì không có gì khác biệt, kỳ thực có một chút bất đồng rất nhỏ.

- Đánh lên khớp vai phải, là để đã thương đối phương khiến đối phương không thể cầm được vũ khí. Mặc dù con là tay trái dùng đao, nhưng để tỏ ra công bằng ta cũng đánh lên vai phải của con, ta từng nói với con, đánh lên xương vai người khác là để ngăn cản chứ không phải giết người. Đánh lên ngực và bụng dưới, lại là dùng để giết người, vừa rồi ta đã kiểm tra, nếu ta toàn lực hơn nữa sử dụng ám khí thật, con đã chết rồi, còn hắn vẫn sống.

- Không tin à?

Diệp Hoài Tụ thấy ánh mắt A Sử Na Đóa Đóa có chút mơ hồ, lập tức nghiêm nghị giải thích: - Đánh lên vai phải của hắn, hắn không tránh né cũng không cản được, nhưng khoảnh khắc cuối cùng lại nhắc vai lên, ám khí không hề đánh lên khớp vai của hắn. Còn viên đánh lên ngực hắn, hắn cũng lướt ngang nửa tắc, tránh khỏi vị trí trí mạng. Chỗ bụng dưới kia, hắn nghiêng người tránh né, cho nên vết dầu trên y phục hắn là một đường, chứ không phải một điểm, cho nên, ám khí không hề đánh trúng bụng dưới của hắn, mà chỉ là lưu lại vết thương trên cơ thể hắn mà thôi.

Diệp Hoài Tụ cười cười, nhìn A Sử Na Đóa Đóa đã rơi vào trầm tư nói: - Hai người các con nếu phải liều chết giao thủ đấu một trận không có lối thoát,

con không giết nổi hần, nhưng hần thì có cơ hội giết con.

- Căn bản không cần ván đấu thứ ba, hần biết điểm này, cho nên mới đề xuất ra nội dụng tỷ thí vô lại vô si như vậy.

Diệp Hoài Tụ tổng kết nói.

- Không cần sao?

A Sứ Na Đóa Đóa lẩm bẩm nói: - Là con quá kiêu ngạo tự đại ư?

Diệp Hoài Tụ nói: - Không phải con kiêu ngạo tự đại, mà là cuộc sống của hai người các con chênh lệch quá lớn, con ở vương đình ăn ngon mặc đẹp, căn bản không thể hiểu được hần đã sinh tồn thế nào. Hai năm trước khi ta gặp hần ở quận Ngư Dương, ta vẫn chưa biết hần chính là đứa trẻ trong lời tiên đoán. Nếu không phải Hồng Phát phiền lòng uống say nói nhăng nói cuội, ta cũng sẽ không biết là hần. Nàng ấy coi ta là bạn cho nên mới không đề phòng, điểm này là ta có lỗi với nàng ấy. Nàng ấy tin tưởng ta sẽ không nói ra, nhưng ta không thể không nói điều này.

- Mười năm nay, hần bị hoàng đế Đại Tùy phái người truy sát, trước trước sau sau không dưới mấy chục lần tìm được đường sống trong chỗ chết, cho nên hần mới có tính cẩn thận và thủ đoạn vô lại. Bất luận là ai, để tìm được trăm phương nghìn kế sống sót cho dù có vô si hơn một chút cũng chẳng là gì.

- Sư phụ, người vẫn đang suy nghĩ chuyện kia?

A Sứ Na Đóa Đóa đột nhiên hỏi.

Nàng ta nhìn Diệp Hoài Tụ hỏi:

- Người vừa nói, không thể không nói ra.

Diệp Hoài Tụ ngẩn người, chậm rãi ngồi xuống ghế.

- Hần còn đang nghĩ, cho nên ta đương nhiên cũng phải nghĩ, nhưng nàng ta thì không nghĩ nữa.

- Người muốn đem chuyện Lý Nhân là chân long chuyển thế nói với Trác quận La Nghệ?

A Sứ Na Đóa Đóa hỏi.

Diệp Hoài Tụ ngẩng đầu nhìn A Sứ Na Đóa Đóa, sắc mặt lập tức biến đổi, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

- Hần muốn phục quốc, ta đương nhiên phải giúp đỡ hần.

Diệp Hoài Tụ nhìn vào mắt A sứ Na Đóa Đóa nói: - Đóa Đóa, con phải nhớ kỹ, thân phận của mình!

A Sứ Na Đóa Đóa mỉm cười tự giễu, chỉ vào vết bớt hình kim lang trên vai trái của mình: - Sư phụ, nơi này vẫn còn đau.

- Đóa Đóa, nhẫn nại một chút, thiên hạ sắp loạn rồi, Đại Tùy rất nhanh sẽ sụp đổ, chỉ cần Đại Tùy loạn, con nói Thủy Tắt Khả Hần xuất binh Nam hạ, hần suất lĩnh mấy vạn tinh binh đánh qua Trường Thành, lại có La Nghệ ở U Châu nội ứng ngoại hợp, thôn tính Trung Nguyên dễ như trở bàn tay! Đến lúc đó hần giúp nàng ta khôi phục quốc gia, còn vương triều Đột Quốc cũng được chia một phần lãnh thổ Đại Tùy, chúng ta đều là những người chiến thắng! Lý Nhân là người có thể lợi dụng, chỉ cần đẩy hần ra, chính là một lá cờ tạo phản.

- Vậy người thì sao?

A Sứ Na Đóa Đóa hỏi: - Người có thắng không?

Diệp Hoài Tụ cứng người, cười cười bi thảm: - Chỉ cần có thể giúp được hần, ta tính toán làm gì?

A Sứ Na Đóa Đóa thở dài: - Nhưng nàng ta đã từ bỏ rồi.

Diệp Hoài Tụ đứng dậy, đi ra cửa nhìn về phía Nam.

- Nàng ta đã quên, còn hần thì vẫn mê muội.

- Mà ta?

Diệp Hoài Tụ mỉm cười tự giễu nói: - Chỉ là một kẻ ngốc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tương Đối Không Vừa Mắt.

- Người theo ta vào.

Diệp Hoài Tụ đứng ở cửa lò nói với Lý Nhân: - Bản vẽ của người hôm qua ta đã xem qua, trên cơ bản không khác với việc chế tạo hoành đao là mấy. Nhưng muốn có một thanh binh khí vừa tay, tốt nhất người nên tự mình động thủ.

Lý Nhân gật gật đầu, đi theo Diệp Hoài Tụ vào bên trong lò.

- Bên cạnh là cái gì?

Vào lò, Lý Nhân phát hiện bên hông lò có một cánh cửa nhỏ, bên trong dùng xích sắt khóa lại. Cửa không coi là nhỏ, cũng không coi là hẹp, nhưng lại mang đến cảm giác chật chội. Lan can sắt bên trong cánh cửa rất đen, âm u giống như lối vào địa ngục.

- Phàn lung ở đó.

Diệp Hoài Tụ thản nhiên nói ra bốn chữ, từ đầu đến cuối mắt đều không nhìn cánh cửa.

Lý Nhân gật đầu, trầm mặc không nói.

- Khối vẫn thạch này rất lớn, chỉ rèn một thanh đao thẳng không cần nhiều như vậy. Đã nghĩ số còn lại dùng làm gì chưa?

Diệp Hoài Tụ hỏi.

Lý Nhân nói: - Có thể làm một bộ khôi giáp được không?

Diệp Hoài Tụ dường như đã sớm đoán được câu trả lời của Lý Nhân, nàng vén mấy sợi tóc trên trán vào tai, động tác dịu dàng, đầu hơi cúi, rất tao nhã rất xinh đẹp, khuôn mặt nàng nhìn nghiêng rất tinh xảo, gần như không có tỳ vết.

- Thời gian sẽ rất dài.

- Bao lâu?

- Ít nhất nửa năm.

Lý Nhân biết chế tạo một bộ áo giáp là chuyện rất phức tạp rườm rà, nhưng không ngờ lại lâu như vậy. Nhưng tính toán thời gian, cách ngày Đại Tù chinh phạt Cao Cú Lệ vẫn còn gần một năm thời gian nữa, hẳn cũng không phải là rất vội. Bất luận thế nào, phần nhân tình này cũng đã nợ rồi, tương lai trả như thế nào, bao giờ trả, hẳn không biết nhưng sẽ không trốn tránh. Lý Nhân mặc dù không tính là người tốt, cũng không làm được giọt nước chi ân suối nguồn tương báo, nhưng các món nợ, hẳn đều ghi nhớ rất kỹ.

Đại Hùng ca bị loạn tiễn bắn chết, Tiểu Điều ca trên người có bảy vết sẹo dài, còn có rất nhiều huynh đệ Thiết Phù Đồ vì muốn bảo vệ mình mà chết trận, những tình cảm đó hẳn đều ghi nhớ. Mặc dù năm xưa Thiết Phù Đồ cứu hắn, tuyệt đại bộ phận nguyên nhân là nghe theo mệnh lệnh của Trương Trọng Kiên, nhưng máu họ chảy là vì Lý Nhân. Thành Đại Hùng năm đó, bờ Trường Giang năm đó, sông Hoàng Hà năm đó, khe Yến Sơn năm đó, hình ảnh máu chảy đến hôm nay vẫn còn rõ mồn một.

Sau đó lại có thêm Đạt Khê Trường Nho, thêm Độc Cô Nhuệ Chí bọn họ, thêm một trăm linh bốn Huyết kỵ binh.

Hiện tại, lại có thêm một Diệp Hoài Tụ.

Nợ ân tình càng lúc càng nhiều.

Lý Nhân có chút đau đầu day day thái dương.

Vậy thì từ từ trả, trả từng khoản một.

- Được.

Đối với một câu phải mất nửa năm mới có làm được của Diệp Hoài Tụ, Lý Nhân chỉ nói một chữ được. Hắn không khách khí, không cảm tạ, từ sau khi đến thảo luận từ đầu đến cuối hẳn chưa từng nói qua một tiếng cảm ơn, nhìn giống như đối với mọi giúp đỡ của Diệp Hoài Tụ đều biểu hiện rất đương nhiên. Hắn thậm chí chưa từng hỏi, Diệp đại gia nửa năm dốc sức làm một bộ áo giáp một thanh hoành đao, cần phải trả bao nhiêu tiền.

Mà Diệp Hoài Tụ cũng chưa từng đề cập đến phương diện này, giống như nàng thực sự cam tâm tình nguyện vô tư giúp đỡ Lý Nhân.

Giống như chỉ là giống như, tuyệt đối không phải thực sự vô dục vô cầu.

Lý Nhân biết, Diệp Hoài Tụ biết Lý Nhân biết.

Cho nên giữ hai người họ không hề trò chuyện với nhau, bởi vì họ đều không phải người ngu cũng không phải kẻ ngốc. Hai người họ có lẽ đều đang đợi, đối phương nói ra một cái giá. Họ đều cẩn thận duy trì im lặng, để cho đối phương cảm nhận thiện ý của mình. Mặc dù, bên trong thiện ý này có mùi tanh của ích kỉ và công lợi.

- Không cảm thấy nên nói gì với ta sao?

Diệp Hoài Tụ cười cười hỏi.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: - Thời điểm cần thiết, tôi sẽ nói.

Tầm mắt của hắn như có như không quét qua cánh cửa nơi có phản lung.

Lời này nên là Diệp Hoài Tụ nói mới đúng, nhưng lại là Lý Nhân nói ra, còn Diệp Hoài Tụ đối với câu nói không hề có ý nghĩa thực tế này, không được hài lòng cho lắm.

- Bắt đầu từ hôm nay, cho đến khi trục đạo thành hình ít nhất cần bốn ngày, bốn ngày này ngươi ở đây đi.

Lý Nhân gật gật đầu.

- Tay ngươi rất vững.

Diệp Hoài Tụ bỗng nhiên hỏi một câu kì lạ.

Lý Nhân cười cười, đi qua chỉ chỉ vào nơi đặt thiết chùy cỡ lớn nói:

- Ý của cô là, mấy ngày tới ta đều phải dùng đến thứ này?

Diệp Hoài Tụ lắc lắc đầu, nở một nụ cười quyến rũ nói: - Sao có thể như vậy được, ngươi là khách, hơn nữa tuổi lại còn nhỏ, để ngươi vùng thiết chùy liên tục mấy ngày không phải là đạo đãi khách của thảo lư.

- Vậy tôi yên tâm rồi.

Lý Nhân thờ phào một cái nói.

- Chỉ có điều mấy ngày này bất luận thế nào cũng không thể tiếp đãi ngươi chu đáo được.

Nụ cười trên mặt Diệp Hoài Tụ dần biến đổi bản chất, có quyến rũ của hồ ly tinh cũng có giao hoạt của hồ ly tinh, Lý Nhân nhìn khuôn mặt mang chút đắc ý của nàng, đột nhiên cảm thấy bất ổn.

- Khi nào áo giáp và hoành đao của ngươi rèn xong, ngươi mới được buông búa.

Diệp Hoài Tụ vừa cười vừa nói: - Ở trong lò rèn sắt nửa năm, đây coi như điều kiện thứ nhất của ta.

Lý Nhân giận dữ nói: - Cô không phải không tìm được học đồ, cho nên nhắm vào ta đấy chứ?

- Nếu ta cất lời, còn có thể thiếu học đồ sao?

Diệp Hoài Tụ hỏi.

Lý Nhân im lặng.

Kéo ống bễ, Lý Nhân ngồi nhìn lò lửa càng ngày càng vượng.

Trong đầu không khỏi tưởng tượng ra hình ảnh mình trong bộ khôi khôi giáp do mình tự tạo, sau đó từng chút từng chút tinh sửa trong não.

Nhiệt độ trong lò càng lúc càng cao, trên người Lý Nhân đã ướt đầm mồ hôi. Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Hoài Tụ, hai mắt lập tức tròn tròn.

Nàng đã cởi lớp áo ngoài rộng rãi màu tím nhạt, trên người chỉ còn lại một chiếc áo ngực cũng màu tím nhạt. Mà khiến Lý Nhân cảm thấy yêu mị đến ghê người nhất là, trên vai trái nàng có xăm hình một đóa hoa mẫu đơn khổng lồ đẹp đẽ. Nàng sau khi đã cởi bỏ áo ngoài eo thon ngực nở như muốn phá vỡ chiếc áo ngực màu tím, còn đóa mẫu đơn kia thì như đang nở rộ trên vai trái nàng, tươi đẹp tuyệt luân!

- Đẹp không?

Diệp Hoài Tụ thấy Lý Nhân nhìn qua, mỉm cười hỏi.

Nụ cười của nàng hại nước hại dân, điên đảo chúng sinh.

- Không đẹp! Một đóa hoa cô đơn, không có lá cây tô điểm, không hề mang lại cảm giác mỹ quan.

Lý Nhân nói một câu dối lòng.

Diệp Hoài Tự thoáng kinh ngạc, sau đó híp mắt cười nói:

- Có tin ta cắt lưỡi người không?

Lý Nhân ngậm miệng, không nói thêm gì nữa, giống như một lão tăng nhập định, nhưng tâm trạng thì lại khó bình.

Nàng đứng bên thành lò, để lộ ra bờ vai xinh đẹp, khuôn mặt phủ một tầng mồ hôi tinh mịn ửng đỏ, trên vai nở một đóa mầu đơn, mà người còn đẹp hơn hoa.

Nàng cầm búa nhỏ, đập xuống.

Lý Nhân lập tức động búa lớn tinh chuẩn đánh lên điểm rơi của búa nhỏ.

Một tiếng dẫn dắt.

Một tiếng ổn định.

Một tiếng vang nhỏ, một tiếng giòn giã.

Ba ngày liên tiếp, Lý Nhân và Diệp Hoài Tự ngoài thời gian ăn cơm đi ngủ và đi nhà xí thì gần như không ra khỏi lò. Đạt Khê Trường Nho đứng cách cửa vào không xa, tay chấp sau lưng đứng như vậy suốt một ngày liền.

- Hắn rất may mắn.

Gia Nhi đứng bên cạnh Đạt Khê Trường Nho nói: - Ta chưa bao giờ nghĩ, tiểu thư sẽ cho phép người lạ vào lò. Ta cũng chưa bao giờ nghĩ, tiểu thư sẽ cho phép một người đàn ông vào lò.

Hai câu nói, chỉ khác nhau ở chỗ đàn ông và người ngoài.

Đạt Khê Trường Nho biết ý tứ Gia Nhi là gì, cho nên biểu cảm trên mặt y càng thêm ngưng trọng. Diệp Hoài Tự không phải nữ nhân đơn giản, nàng ta bỏ ra càng nhiều hồi báo đòi lại đương nhiên càng lớn. Đúng như những gì nàng ta nói, mấy năm nay đàn ông muốn lợi dụng nàng chết ngoài thảo lư nhiều vô số kể, hơn nữa người chết không biết là chết thế nào. Nàng giống như một trúc điệp thanh toàn thân xanh biếc xinh đẹp lộng lẫy, thu hút ánh mắt của các nam nhân, đẹp đến khiến người ta quên mất nanh độc của nàng.

Nàng rút cuộc có ý đồ gì với Lý Nhân?

Đạt Khê Trường Nho vẫn chưa nghĩ ra, cũng rất khó nghĩ ra.

Càng như vậy, càng cảm thấy bất an.

Y thậm chí còn có một loại suy nghĩ kích động muốn xông vào trong lò cưỡng ép mang Lý Nhân đi, bỏ hết thạch hay đao gì đó ở lại sau đó tránh đi thật xa. Lần đầu tiên, y có chút sợ hãi với tương lai mờ mịt. Hơn một năm sớm tối cùng nhau, trên người thiếu niên này đã lưu lại dấu ấn của Đạt Khê Trường Nho, nhưng, thiếu niên này đồng dạng cũng lưu lại dấu ấn trên y. Y không có con nôi dôi, còn Lý Nhân, bắt đầu từ lúc ngồi trên lưng ngựa không ngừng rút đao, đứng bên tảng đá nỗ lực vùng đao bỏ củi, đã khiến Đạt Khê Trường Nho yêu thích và tôn trọng.

Hết lần này đến lần khác y muốn đem Lý Nhân rời khỏi nơi này, lại hết lần này đến lần khác cưỡng ép áp chế suy nghĩ này.

Y có chút hối hận, có lẽ, không nên dẫn Lý Nhân đến thảo lư Diệp gia.

Sau khi mang thức ăn vào cho Diệp Hoài Tự và Lý Nhân, Gia Nhi đem một phần thức ăn đưa qua một cửa sổ nhỏ cho Vô Loan đang ở trong phản lung.

- Tướng quân, ăn cơm thôi.

Gia Nhi khuyên nhủ.

Đạt Khê Trường Nho nhìn nhìn cửa sổ nhỏ, hỏi: - Trong đó chính là phản lung?

- Ừm, đúng vậy.

Y gật gật đầu, lại lắc lắc đầu: - Không nên có.

Gia Nhi ngăn người, im lặng không nói.

Phản lung mặc dù rất tàn nhẫn khắc nghiệt, nhưng ra vào phản lung tất cả đều do bản thân làm chủ. Phản lung vốn dĩ là Diệp đại gia tự tạo cho mình, sau lại tình ngộ đi ra. Dần dà biến thành gia pháp của thảo luận. Gia pháp này nghe thì nghiêm khắc ác độc, nhưng kỳ thực cũng rất rộng rãi. Sau khi vào phản lung, cửa sắt khóa ở bên trong, chìa khóa ở ngay cạnh cửa. Cơ quan điều khiển gai nhọn chính là ở trong phản lung, người tự kiểm điểm chạm tay là đến. Cũng chính là nói, nếu người trong phản lung muốn ra ngoài, lúc nào cũng có thể đi ra, cho nên, phản lung dù khô, thoát ly gông xiềng cũng không khó.

Cũng không biết là vẫn còn giận hay là vì nàng ta không chịu buông bỏ thù hận.

Vô Loan vào phản lung đến hôm nay đã là ngày thứ tư, vẫn không có ý ra ngoài.

Lý Nhân thỉnh thoảng lại vô thức nhìn về phía lan can sắt kia, ánh mắt có chút chán ghét như có như không. Còn Diệp Hoài Tụ, từ sau khoảnh khắc chạm vào búa sắt trở nên cực kỳ chuyên tâm. Bắt đầu từ ngày đầu tiên, trong mắt nàng đã chỉ còn khối vân thạch, trong đầu cũng chỉ có hình dạng của thanh trực đao. Thanh đao mà Lý Nhân muốn, trên cơ bản giống phương pháp chế tạo hoành đao của phủ binh Đại Tuyền, chỉ là dài hơn một chút, rộng hơn một chút. Hơn nữa chuôi đao cũng có một số cải tiến, khiến đao ngặc có thể bảo vệ tay vững hơn.

Tối giờ Ngọ ngày thứ tư, Đạt Khê Trường Nho đứng ở ngoài cửa chợt nghe thấy trong lò truyền ra một trận cười ha ha.

Thanh đao màu đen tán phát hàn mang u ám, từ trong làn nước chậm rãi rút ra, Lý Nhân sau khi dùng miếng vải lau sạch vết bẩn và vết nước trên mặt đao không kìm nổi bộc phát ra một trận cười càn rỡ.

Đao này, hoàn toàn tương đồng với kiểu dáng trong mắt hắn.

Thân đao màu đen, lưỡi đao thì sáng như tuyết, thân đao so với kiểu dáng hoành đao bình thường dài hơn độ khoảng một phần ba, độ rộng cũng tăng lên khoảng một phần năm.

Chuôi đao dài gần ba mươi centimet, hắc kim sắc, bởi vì vân thạch quá lạnh, cho nên trong chuôi đao Diệp Hoài Tụ đã cho thêm một ít kim loại khác, khiến màu sắc trở nên rất quý phái sang trọng.

Đây là một thanh trực đao thuần túy, không có một chút độ cong nào.

Lý Nhân nhìn trực đao trong tay, sau đó liếc nhìn Diệp Hoài Tụ có vẻ mệt mỏi. Hắn cố nhịn cảm giác đau nhức truyền đến từ cánh tay đã rèn sắt liên tục mấy ngày, chậm rãi chỉ trực đao thẳng lên trời. Thuận theo thân đao nhìn qua, giống như đó chính là một thông thiên đại đao bằng phẳng thẳng tắp.

Hắn chậm rãi đi ra ngoài, đao đặt bên người.

- Xin lỗi.

Hắn không nói cảm ơn, mà là nói xin lỗi.

Một giây sau, trực đao bỏ lên cửa sắt, lại một giây nữa, chặt đứt phản lung.

Phản lung phân thành hai mảnh, thiếu nữ trong phản lung ánh mắt nhìn Lý Nhân vẫn âm trầm nhưng lại xen lẫn một chút khó hiểu.

- Muốn giết lúc nào cũng được, nhưng tôi khẳng định sẽ không ha ha cười nói câu hoan nghênh. Chém vỡ phản lung này không phải là vì thấy cô xinh đẹp muốn tán tỉnh cô, cũng không phải là tâm địa tôi lương thiện không thể nhìn người khác chịu khổ, cho nên cô không cần dùng ánh mắt phức tạp đó nhìn tôi, tôi đối với cô không có hứng thú, thật đấy.

Lý Nhân chỉ chỉ phản lung đã gãy nói: - Tôi chỉ nhìn nó không thuận mắt, rất không thuận mắt.

Diệp Hoài Tụ dĩ nhiên sẽ không thật sự giữ Lý Nhân lại thảo luận rèn sắt nửa năm, cũng không để ý chuyện Lý Nhân lấy phản lung năm đó nàng tự nhốt mình kiểm điểm dẫn đến tẩu hỏa nhập ma để thử đao. Nàng đã buông bỏ đoạn quá khứ đó, sao có thể để ý một cái lồng đã gỉ không khóa nổi tâm?

Ngược lại nàng còn có chút vui vẻ có chút đắc ý, đắc ý vì, thanh trực đao đó rất sắc.

Phá tan cửa sắt phá tan cái lồng, khiến người ta không muốn rời tay.

Đương nhiên, không muốn rời tay là chỉ Lý Nhân.

- Nếu trong vòng nửa năm ta không rời khỏi đây, người tự mình đến lấy khỏi giáp. Nếu ta đi rồi, sẽ nhờ người chuyển khỏi giáp đến cho người.

Nàng tủm tỉm cười nhìn Lý Nhân nói: - Yên tâm, không ai nhòm ngó vân thạch của người đâu.

Lý Nhân cười cười:

- Sao người biết ta đang lo lắng chuyện này?

Diệp Hoài Tụ nheo mắt nhìn Lý Nhân, ý tứ là người chẳng lẽ không tiểu nhân như vậy?

Lý Nhân hiểu rõ, cho nên kiêu ngạo.

- Tôi không giả tạo.

Hắn nói.

Diệp Hoài Tụ cười cười: - Nếu ta đem vãn thạch của ngươi tính thành phí rèn trực đao, ngươi định xử lý thế nào?

Lý Nhân lắc lắc đầu: - Ngoại trừ làm một con hình nhân bằng vải viết lên ba chữ Diệp Hoài Tụ ngày ngày cầm kim đâm lên đó, tôi thực sự chẳng biết làm gì.

- Ngươi xác định ngươi dám?

Ngữ khí của Diệp Hoài Tụ khiến Lý Nhân nghĩ thấy một tia nguy cơ, cho nên hắn ném ra đòn sát thủ: - Chúng ta núi xanh còn đỏ nước biếc chảy dài (thanh sơn bất cải lục thủy trường lưu), sau khi từ biệt tương lai ắt có ngày gặp lại!

Nhảy lên đại hắc mã, Lý Nhân ghim chặt cương con đại hắc mã mấy ngày không được chạy nhảy thoải mái đã có chút dè nén phát điên, ôm quyền nói với Diệp Hoài Tụ:

- Bất luận thế nào, cũng nên nói một tiếng cảm ơn. Chỉ là bây giờ nói thế nào cũng có chút giả mồm và giả dối. Chuyện Diệp đại gia hôm nay rèn đao cho tôi, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, sau này sau này nguyện sẽ không quên.

Mấy chữ cuối cùng rõ ràng ý khác, Diệp đại gia cũng không để ý chỉ khẽ gật đầu: - Ta không thu tiền ngươi, cũng không cần ngươi hứa hẹn gì cả. Thiếu niên như ngươi sao lại nhiều lời như vậy? Đương nhiên, kinh doanh lỗ vốn là chuyện thảo luận chưa từng làm bao giờ, về phần thù lao ngươi phải trả, một đồng cũng không thoát được.

- Đòi tiền không có, đòi mạng cũng không đưa.

Lý Nhân rất chân thành nói: - Lại nói, sau này cũng đừng nhắc tiền, ảnh hưởng tình cảm. Đương nhiên, cũng đừng nhắc chuyện tình cảm

Diệp Hoài Tụ hít một hơi thật sâu sau đó phun ra hai chữ: - Cút đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ca Dao.

Đạt Khê Trường Nho cười trên lưng ngựa ôm quyền nói: - Ôn trương trợ hôm nay, Đạt Khê Trường Nho ghi nhớ trong lòng. Coi như ta nợ Diệp đại gia. Sau này Diệp đại gia có yêu cầu gì, Đạt Khê Trường Nho quyết không từ chối.

Diệp Hoài Tụ cải chính nói: - Là hắn, không phải tướng quân ngài.

Đạt Khê Trường Nho lắc lắc đầu: - Là ta, không phải hắn.

Lời nói có vẻ không chút ý nghĩa, nhưng hai người đều hiểu hàm ý trong đó. Đạt Khê Trường Nho biết Diệp Hoài Tụ tất có mưu đồ, mà âm mưu này nói không chừng là chuyện vô cùng hung hiểm. Cho nên y liền đem kéo món nợ ân tình này lên người mình, không kéo Lý Nhân vào trong đó. Còn ý tứ của Diệp Hoài Tụ thì rất rõ ràng, hồi báo nàng muốn trực tiếp có liên quan trực tiếp đến Lý Nhân.

- Tướng quân uy danh vang dội, thật ra cũng giống nhau.

Nói xong một câu không đâu vào đâu, Diệp Hoài Tụ nhẹ nhàng thi lễ nói: - Ta mệt rồi, không tiễn tướng quân được.

Đạt Khê Trường Nho ôm quyền: - Cáo từ.

Lý Nhân cũng ôm quyền, sau đó quay đầu ngựa rời khỏi thảo luận.

Thị nữ Vô Loan của A Sứ Na Đóa Đóa đột nhiên đứng chặn trước mặt Lý Nhân, trên mặt giăng đầy biểu cảm lo lắng, lồng ngực cũng phập phồng bất định, có lẽ là vì phần nợ gây ra. Nàng ta muốn giết Lý Nhân mà không được, lại bị Diệp Hoài Tụ phạt đến phản lưng kiểm điểm, đang ở trong phản lưng hòn dử, lại bị tên đáng ghét Lý Nhân một đao chém hỏng phản lưng. Lòng vỡ rồi, lòng tự trọng của thiếu nữ cũng theo phản lưng nứt ra một khe hở.

- Ngày khác, ta sẽ giết ngươi!

Vô Loan nhìn Lý Nhân nhàn nhạt từng chữ.

Lý Nhân bấu môi, không coi ra gì.

Hắn đẩy đầu ngựa, đi vòng qua Vô Loan.

Giờ tay vỗ một cái lên mông con đại hắc mã: - Chạy đi Hắc Nganh!

Đại hắc mã hí lên hai tiếng, tung bốn vó tạo nên một mảnh khói bụi chạy như bay mà đi. Đạt Khê Trường Nho gật gật đầu cáo biệt Diệp Hoài Tú, sau đó thúc ngựa đuổi theo Lý Nhân. Bụi đất dưới chân bị hai con chiến mã thần tốc hất lên cao ngất, khói bụi chưa tan, hai con ngựa đã chạy đi khá xa. Mơ hồ, còn có thể nghe thấy giọng hát ngũ âm không đủ như tiếng sói tru của thiếu niên kia.

- Ôm một cái này thì ôm một cái, ôm tiểu muội muội bước lên kiệu hoa

- Khụ khụ!

Vô Loan ho khan mấy tiếng trừng mắt nhìn theo bóng lưng ai kia, trên mặt là biểu cảm có thể giết người. Sở dĩ nàng ta có bộ dạng này không phải cảm hận sự hạ lưu chói tai của tiếng ca ai đó, mà vì lúc đại hắc mã khởi động bụi đất đã lên đều ở trên người nàng.

A Sừ Na Đóa Đóa đương nhiên không ra tiễn biệt.

Có thể, nàng cho rằng thiếu niên đó không đáng để mình coi trọng, hoặc cũng có thể, nàng có chút hồ thẹn không muốn đối mặt?

Nàng đứng bên cửa sổ, nhắm mắt, nghe tiếng hát khàn khàn cuồng ngạo phía xa, khóe miệng hé ra một nụ cười.

Chỉ mong.

Trong lòng nàng trầm nghĩ, chỉ mong sau này không phải gặp lại.

Thời điểm Lý Nhân và Đạt Khê Trường Nho hội hợp với Huyết kỵ binh đội ở phía xa, Độc Cô Nhuệ Chí và Triều Cầu Ca đang cãi nhau. Nội dung cãi nhau không có gì đáng nói. Đơn giản là nếu Đạt Khê Trường Nho và Lý Nhân còn không quay lại sẽ dùng biện pháp gì xông vào cứu người. Đương nhiên, đây chỉ là hai người chờ đợi nhằm chán kiếm chuyện tranh luận mà thôi. Trên người Đạt Khê Trường Nho có mang pháo hoa tín hiệu. Nếu thực sự có nguy cơ gì sớm đã triệu tập họ đến.

- Vẫn là hạ độc nhanh hơn, gió hôm nay thổi hướng đối diện, ta ở cách nửa dặm châm mấy đồng lửa thả khói qua, một lúc quạt ngã tất cả mọi người chẳng phải bớt được rất nhiều việc?

Độc Cô Nhuệ Chí tự phụ nói.

- Đúng vậy đúng vậy.

Triều Cầu Ca bấu môi nói: - Bao gồm cả tướng quân và An Chi.

Độc Cô Nhuệ Chí cũng không đỏ mặt, cây ngay không sợ chết đứng nói: - Trong vòng nửa canh giờ không chết được đâu, ta cứu lại là được.

Triều Cầu Ca phản bác nói: - Nếu trong thảo luận thực sự có mai phục, với tốc độ của lang kỵ Đột Quyết có thể cho người thời gian chất củi đốt lửa? Mấy trăm mũi lang nha tiễn bắn tới, người xác định người còn có thể cứu người?

Độc Cô Nhuệ Chí nói:

- Vậy theo như người thấy, dẫn theo hai mươi huynh đệ trực tiếp xông vào thì ổn?

Triều Cầu Ca nói: - Dù sao cũng đáng tin hơn người!

Độc Cô Nhuệ Chí há há miệng, một lúc lâu sau mới nhớ ra một từ Lý Nhân dạy hắn: - Ngu ngốc!

Triều Cầu Ca sừng sốt, lập tức nổi giận: - Người mới ngốc!

Cách đó không xa, ai đó đang vuốt ve thanh trọc đao màu đen thân đao trơn như sóng nước cảm nhận độ lạnh trên lưỡi đao, vừa lắc đầu vừa thở dài lầm bầm: - Là mình không tốt, không nên dạy bọn họ từ này, nếu xuất hiện trong sử thư qua sớm hẳn khẽ rung mình: - Các học giả hậu thế lật giờ sách sử nhìn thấy từ này, mới thực sự ngu ngốc

Mọi người thu thập hành lý khởi hành về nhà, lúc trở về tâm trạng lại là một cảnh tượng khác, thoải mái vui vẻ, thậm chí có Huyết kỵ còn cao hứng thúc ngựa đuổi theo một con chồn hoang gầy trơ xương.

- Đắc Càn, vì sao không giết bọn họ?

Bọn Lý Nhân rời đi chưa được bao lâu, một đội hơn một trăm Hồng Phi Phong xuất hiện bên trên sườn núi. Một người trong đó ghé đến bên cạnh thủ lĩnh thấp giọng hỏi.

- Tại sao phải giết họ?

Người cầm đầu là một nam nhân ba mươi tuổi với huyết thống Đột Quyết điển hình, tóc xoắn mắt xanh, dáng người khỏe mạnh. Mặc một thân kim giáp măng lân, đầu đội nón trụ, hẳn cười một con đặc lạc phiêu huyết thông thuần chủng, trên đặc thủng câu treo một thanh thanh đại đao lưng rộng đầu tròn, không phải kiểu dáng người trên thảo nguyên quen dùng. Sắc mặt người này hơi đen, có lẽ là do thường xuyên dầm sương dãi nắng. Để một bộ râu quai nón, nhưng lại không toát ra dáng vẻ hào sảng.

Y nhìn theo phương hướng Huyết kỵ binh rồi đi, ánh mắt suy nghĩ.

- Diệp Hoài Tự không biết lại có chủ ý gì.

Nam tử Đột Quyết được gọi là Đặc Cần thở dài một tiếng, tự nói với mình.

- Không nên nhiều chuyện, xem xem người Khiết Đan và người Hề đánh nhau đã có kết quả hay chưa rồi chúng ta trở về, đừng quên Khả Hãn đã giao phó, xây dựng một tòa mộc thành có thể chứa được mười vạn quân trên thảo nguyên người Hề mới là chuyện quan trọng, đám tôm tép nhãi nhép này không đáng quan tâm.

- Tuân mệnh.

Nam tử Đột Quyết cao lớn phất phất tay nói: - Đi, nói với Diệp đại gia, A Sừ Na Khứ Hộc ta đã trở lại rồi, lần này nếu vẫn không để thánh nữ đi theo ta, ta sẽ phóng hỏa đốt hết mấy gian phòng rách của nàng.

- Nhưng Đặc Cần, thánh nữ hình như không muốn trở về.

Bách phu trưởng của Hồng Phi Phong khó khăn nói.

- Đồ ngu!

A Sừ Na Khứ Hộc quát một roi lên lưng bách phu trưởng: - Chi bảo ngươi đi nói như vậy, ai muốn thực sự dẫn thánh nữ đi? Ta chỉ là muốn cho nữ nhân điên cuồng kia biết, nàng ta nên tranh thủ đi làm chuyện mình nên làm đi.

Y khoát tay: - Phải thêm mấy người đi nói với Tô Xuyết Tân Di, bảo hắn ở bên Nhược Lạc Thủy nương sẵn một con dê béo chờ ta!

- Tuân mệnh.

Bách phu trưởng đáp một tiếng, sau đó mệnh lệnh mấy người chia nhau đi làm.

A Sừ Na Khứ Hộc nhìn nhìn phương hướng thảo lư, lại nhìn nhìn phương hướng hồ Thanh Ngưu phía đông. Khóe miệng nhếch nhếch, dường như đang nghĩ đến chuyện gì thú vị.

Sáu mươi dặm về phía Bắc.

Tô Xuyết Tân Di- Tiểu Khả Hãn tân nhiệm của người Tập đang đứng bên Nhược Lạc Thủy, nhìn dòng nước tan băng suy nghĩ xuất thần. Một gã người hầu đi đến bên cạnh y thấp giọng nói mấy câu gì đó, Tô Xuyết Tân Di gật gù đầu. Dáng người của y không cao, so với nam tử cao lớn bên cạnh y rõ ràng thấp hơn một chút, cũng có chút gầy yếu. Cho nên lúc y nhìn người đó đều phải ngẩng đầu. Mà nhìn từ góc độ này, luôn cảm thấy người đó đúng là rất cao lớn, càng khiến cho Tô Xuyết Tân Di không khỏi có chút tự ti.

- Huynh đệ thân ái của ta!

Y ái ngại nói: - Có một tin tức xấu.

Nam tử bên cạnh hắn chính là thủ lĩnh Ma Hội của bộ tộc Hà Đại Hà Khiết Đan, nghe Tô Xuyết Tân Di nói vậy, ông ta khẽ nhủ mảy: - Đừng nói với ta, ngươi lại dối ý!

Tô Xuyết Tân Di có chút phiền não chỉ chỉ ra sau nói:

- Ta mang đến một vạn dũng sĩ người Tập, đã đến đây rồi không lẽ ta còn hối hận? Ai Lực Phát khinh người quá đáng, chiến hỏa đã đốt đến biên giới thảo nguyên chúng ta, cho dù ngươi không đến ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Ngay sau đó, y lại giống như quả bóng xì hơi ỉu xìu nói: - Nhưng A Sừ Na Khứ Hộc đến rồi!

Y nhún nhún vai: - Ta biết rồi, huynh đệ của ta, A Sừ Na Khứ Hộc không đồng ý ta xuất binh trợ giúp ngươi.

Ma Hội cười lạnh nói: - Tô Xuyết Tân Di, cùng một lời ta không muốn nói hai lần, ta chỉ muốn cho ngươi nhìn rõ, người Đột Quyết đang giờ âm mưu quỷ kế gì! Nếu bộ lạc của ta chiến bại, người tiếp theo chính là ngươi!

Tô Xuyết Tân Di sững người, cười khổ nói: - Nếu ta tiếp tục dẫn binh Nam hạ, chỉ e không cần đợi đến lần sau.

Ma Hội trầm mặc một lúc, sau đó đi đến bên cạnh chiến mã của mình tung người nhảy lên. Ông ta huyết sát triệu tập các thị vệ của mình đến, sau đó cúi người nói với Tô Tuyết Tân Di: - Huỳnh đệ của ta, xin người hãy tin ta, ta sẽ dẫn theo đường sĩ của bộ tộc mình chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Cho dù thất bại, chúng ta cũng sẽ chết đứng. Còn người, sống thêm vài ngày như một con chó đi, đợi người Hề cướp được thảo nguyên của chúng ta nuôi mập chiến mã, có người Đột Quyết chống lưng mũi dao của họ sẽ hướng đến người.

Ông ta vỗ vỗ chiến mã, mang theo hộ vệ hò hét mà đi.

Mười mấy người Khiết Đan cao giọng ca hát, tiếng hát hào sảng truyền đi rất xa.

Ta cười chiến mã của ta, có thể đi đến tận chân trời.

Nơi đó có cô nương xinh đẹp, có đồng ruộng phì nhiêu và vô số châu báu.

Nơi đó không phải nhà ta.

Ta sẽ dẫn theo nô lệ trở về, mang theo lương thực trở về, mang theo vinh quang trở về.

Cường trên ngựa của ta, vung vẩy loạn đao.

Khiến cho kẻ thù rơi lệ, khiến cho kẻ thù đổ máu!

(Con cháu Khả Hân xưng là Đặc Cản, trong sách A Sử Na Khử Hộc chỉ là nhân vật hư cấu, các chuyên gia nghiên cứu lịch sử không cần tìm hiểu sâu. Ngoài ra, chức quan quân sự Đột Quyết xưng hô tương đối đầu đầu, ví dụ Ất Cản Khuất Lợi Tuyết, Đạt Can, Diêm Hồng Đạt, Tô Ni gì đó. Tôi cũng không hiểu cụ thể là chức vụ gì, cho nên để việc sáng tác được thuận lợi, đơn vị quân sự cơ bản vẫn dùng Bách phu trưởng. Thiên phu trưởng để xưng hô, tôi là muốn cho người đọc tiêu hóa dễ dàng, đây là sự thật, tuyệt đối không phải tôi lười)

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hãy Giúp Ta.

- Người luyện đao tự mình nghĩ ra đao pháp cũng không tệ, cái gọi là đao pháp, kỳ thực không có nhiều quy tắc như vậy. Không cần phải bày thế luyện theo bài, nhất là trên chiến trường tình thế thiên biến vạn hóa lại là quân chiến, bài bản chẳng có ý nghĩa gì. Xét cho cùng, đao pháp chỉ cần có thể giết người giữ mạng chính là đao pháp tốt nhất.

Đạt Khê Trường Nho nói: - Nếu phải dùng một chữ để tổng kết, chính là phá.

Lý Nhân gật đầu, hân hoan ý tứ của phá.

Đạt Khê Trường Nho nói tiếp: - Cái gọi là phá, chính là phá giải tất cả sát chiêu của kẻ địch. Bất luận kẻ địch dùng binh khí gì, giáo, mâu, mạch đao, loan đao, thiết chùy vân vân, bất luận là cái gì, đều có thể một đòn phá giải, một đòn tất sát. Phá, là sơ hở, phá địch, cho nên người phải nâng cao năng lực ứng biến. Không cần cần nhắc chiêu thức gì đó, có thể giết người chính là chiêu thức tốt nhất.

Đạt Khê Trường Nho nói: - Nhưng trên chiến trường nhất phải quyết đoán, không thể do dự. Ví dụ kỵ binh hai quân giao chiến, xung đột với nhau, hiệp đầu tiên có thể giết chết đối phương thì không thể hạ thủ lưu tình. Nếu đòn thứ nhất không thể giết địch, tuyệt đối không được quay đầu bỏ sung một đao, con không có thời gian đó!

Lý Nhân nói: - Đề từ hiểu rồi, bất luận đòn thứ nhất có thể giết địch hay không đều không cần quản hấn nữa, giao cho đồng đội phía sau. Nếu còn quay đầu đi giết kẻ đó, sẽ bị kẻ địch phía sau xông lên giết chết.

Đạt Khê Trường Nho ừ một tiếng: - Hai quân giao chiến, nhất là kỵ binh giao chiến, va chạm rồi lập tức tách nhau ra, không có thời gian cho con do dự.

Lý Nhân gật đầu.

Đạt Khê Trường Nho nói: - Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ bảo Triều Cầu Ca bọn họ mỗi ngày đều phải so mã chiến với con. Đầu tiên là nâng cao nhãn lực và phản ứng phán đoán. Nền tảng của con đã rất vững chắc, lực cổ tay cánh tay đều có, thiếu khuyết chính là kinh nghiệm ra trận giết địch.

Lý Nhân còn chưa lên tiếng, Triều Cầu Ca bên cạnh đã chen miệng vào hỏi: - Đánh thế nào cũng được à?

Lời này đã quyết định vận mệnh Lý Nhân.

Một tháng sau khi trở về từ thảo lư của Diệp Hoài Tự, cuộc sống của Lý Nhân chính là mỗi ngày đều luyện tiến luyện đao. Sáng sớm thức dậy trước sau

như một chạy vào trong rừng luyện tập xạ nghệ một canh giờ, sau đó trở lại doanh địa ăn sáng rồi cùng Tứ Hồ Huyết kị so chiêu. Trên cơ bản mỗi một ngày hẳn đều là chịu đủ tra tấn, trên người không vết thương nhỏ thì vết thương lớn đầy đặc đến vô cùng thê thảm. Bất luận là Thiết Lão Lang hay là Triều Cầu Ca hay là Đông Phương Liệt Hỏa, so chiêu với họ tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình. Ngoại trừ Độc Cô Nhuệ Chỉ chiến lực bình thường vui sướng khi người khác gặp họa, ba người trong Tứ Hồ Huyết kị đã thực sự rèn luyện cả thân thể lẫn thần kinh Lý Nhân.

Nhất là Thiết Lão Lang, trường sóc trong tay y chẳng khác gì một con độc long. Công thế sắc bén xảo quyết, mấy người trước mã chiến, Lý Nhân gần như vừa giáp mặt liền bị hất khỏi lưng ngựa. Nếu thực sự trở thành kẻ địch của hai người bọn họ, Lý Nhân mỗi ngày đều sẽ chết hai bảy hai tám lần.

Nhưng không cần nghi ngờ, loại khí chất gần như yêu nghiệt của Lý Nhân khiến người ta khâm phục. Hắn không kêu đau không chửi rủa, ngã xuống thì lại bò dậy phun ra một ngụm nước bọt lẫn máu, tung người nhảy lên lưng ngựa tiếp tục khiêu chiến, sau đó lại một lần nữa bị hất xuống ngựa.

Suốt một tháng, hẳn từ không đỡ một đòn của Thiết Lão Lang, tiến bộ thần tốc đã có thể cùng Thiết Lão Lang đánh hơn mười hiệp. Nếu có người đối với chuyện trong vòng một tháng có thể cùng Thiết Lão Lang đánh hơn mười hiệp coi như tiến bộ vượt bậc sản sinh hoặc, vậy có thể khẳng định người này không hiểu mã chiến, không hiểu chiến tranh.

Nếu đứng trên mặt đất đánh giáp lá cà, Thiết Lão Lang cho dù lợi hại cũng không thể dễ dàng đánh ngã Lý Nhân, ngược lại, chỉ e hắn còn bị đồng tiểu thủ đoạn của Lý Nhân ép cho luống cuống tay chân mới đúng. Nhưng đánh giáp lá cà và giao chiến trên lưng ngựa là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, Lý Nhân mặc dù sống giữ những mã tặc hung hãn như Thiết Phù Đồ, nhưng không hề có kinh nghiệm chiến trận thực tế.

Nếu nói năm xưa Thiết Phù Đồ liều mạng bảo vệ hắn là vì Trương Trọng Kiên, vậy thì sau này các ngạnh hán của Thiết Phù Đồ đã thực sự thích thiếu niên lang nho nhỏ có chút đáng ghét đáng hận nhưng cũng đồng dạng đáng yêu này. Cho nên, mấy lần nguy cơ hắn đều giống như quốc bảo được họ bảo vệ ở giữa, không hề có cơ hội chân chính chém giết bao giờ. Mặc dù năm hắn sáu tuổi đã phá sát giới, nhưng cũng chỉ là cầm cung yếu ớt bắn ra một tiễn kết thúc tính mạng của một truy binh Đại Tù đã bị Trương Trọng Kiên đánh cho tàn phế mà thôi.

Lý Nhân biết rõ, cho dù là với bản lĩnh và tu vi của hắn bây giờ cũng không thể trở thành đối thủ của gã truy binh năm xưa. Kẻ đó hung ác mạnh mẽ cho dù là cả Thiết Phù Đồ cũng chỉ có Trương Trọng Kiên có thể giết chết hắn mà thôi. Cho dù là Phục Hồ Nô nổi tiếng dũng mãnh thiện chiến, hay Tam Thập Thất Ca Lạc Phó nổi tiếng lạnh lẽo tàn nhẫn cũng không phải đối thủ của người này.

Mà người kia, bị Trương Trọng Kiên đánh gãy hai chân vụn nát hai cánh tay, trôi trên thân cây chờ hắn bắn một tiễn, ánh mắt nham hiểm âm độc đó đến bây giờ Lý Nhân vẫn không quên.

A gia nói, người kia chỉ là một thủ lĩnh thị vệ mà thôi, trong tòa cung điện nguy nga của Đại Hưng Thành, thị vệ như vậy nhiều như lông trâu.

Trương Trọng Kiên từng nói, bên cạnh hoàng đế Đại Tù Dương Quảng có một thái giám thân tín, tên gọi Văn Ngoạt, Dương Quảng ban thưởng tự Nhất Dao.

Văn Nhất Dao, nghe nói đao pháp thông thần.

Mỗi lần Lý Nhân nghĩ đến chuyện mình có đối thủ lợi hại như thế nào đều không khỏi cảm thấy đau đầu, càng cảm thấy lão ni cô sắp chết kia có chút đáng ghét. Đương nhiên, từng ấy năm trôi qua lão ni cô sớm đã hóa thành một bộ xương khô, có lẽ bà ta nằm ở dưới đất nhìn thấy bộ dạng đau đầu của Lý Nhân cũng sẽ bật cười vui vẻ. Mấy chục năm trước bà ta mang theo cao tổ Đại Tù Văn hoàng đế Dương Kiên đến đây, liệu có phải cũng có cảm giác giống ôm Lý Nhân?

Bà ta nuôi dưỡng ra một hoàng đế, bây giờ, lại ném cho Dương gia một kẻ thù căn bản không đáng nhắc lên bàn cân.

Đúng là không đáng nhắc lên bàn cân. Chắc hẳn một lúc nào đó Đại Nghiệp hoàng đế Dương Quảng tình cờ nhớ đến di ngôn trịnh trọng của phụ thân của mình trước khi chết cũng sẽ mỉm cười khinh thường. Một tiểu mã tặc do mã tặc nuôi lớn, thật sự có thể lật trời? Hẳn thậm chí còn không thật sự để tâm đến sự tồn tại của thiếu niên ấy, bằng không nguy hiểm khó khăn Lý Nhân phải đối mặt đã tăng lên gấp mấy lần.

Tình cảm dành cho lão ni cô kia rất phức tạp, Lý Nhân nghĩ rất lâu mới có thể xác định mình nên cảm kích nhiều hơn là hận bà ta, thậm chí, kỳ thực trong lòng chưa từng hận bà ta.

Bà ta đã cho mình một con đường sống, mặc dù gian khổ long đong và hung hiểm vô cùng nhưng đã sống rồi thì nên sống cho tốt. Cho nên Lý Nhân mới giống như yêu nghiệt siêng năng chịu khổ khiến người ta lú lờ. Bất luận là những ngạnh hán của Thiết Phù Đồ hay là mãnh nam trong Huyết kị. Họ đều thực sự kính nể sự cứng cỏi và nghị lực của thiếu niên này. Tuy rằng hắn còn nhỏ, nhưng trong mắt rất nhiều rất nhiều người hắn sớm đã là một nam tử hán chân chính.

Ban đầu Đạt Khê Trường Nho cho rằng Lý Nhân khổ sở liều mạng như vậy là vì tâm hoài chí lớn, là muốn rèn luyện bản thân để tạo dựng cơ sở cho tương lai. Cho nên y cảm thấy Lý Nhân là một tài năng có chí khí có thể bồi dưỡng, nhưng khi y biết sở dĩ thiếu niên này khắc khổ như vậy chỉ là để bảo mạng, y đột nhiên phát hiện thì ra đây mới là một mặt chân thực nhất của nhân tính. Chẳng quan tâm tiền đồ dật gấm hay là đường đi gập ghềnh, sống sót được mới là vấn đề quan trọng nhất.

Chỉ nên, bản thân y cũng không nhận thấy ở trong lòng y địa vị Lý Nhân đã lặng lẽ thay đổi. Lão ni cô có ơn với y, y giúp đỡ Lý Nhân là để báo ơn lão ni cô. Còn bây giờ, y giúp đỡ Lý Nhân, là vì y thực sự thích tên đệ tử không chịu lấy tên Ngộ Không này.

Sau khi trực đao màu đen không biết là lần thứ mấy bị trường sóc của Thiết Lão Lang đánh bay, Lý Nhân cuối cùng cũng dùng đến chút khí lực cuối cùng ngã xuống từ trên lưng ngựa. Hắn giống như một con rối bằng gỗ đã bị rời hết các khớp nối mở rộng tứ chi nằm trên mặt đất, nhìn lên bầu trời xanh thẳm há miệng thờ hồng học.

Trục đao màu đen nằm cách hán không xa, dưới ánh mặt trời phản chiếu một loại màu sắc nặng nề khiến người ta si mê.

- Nghi ngại một chút, cứ tiếp tục thoát lực thế này, mất nhiều hơn được.

Triều Cầu Ca đi tới ngồi xổm bên cạnh hán, cúi đầu nói chuyện, mặt y che mất ánh nắng tháng năm, cũng che mất tầm mắt Lý Nhân nhìn trời xanh mây trắng. Cả một buổi sáng ba người Thiết Lão Lang, Triều Cầu Ca và Đông Phương Liệt Hòa luân phiên so chiêu với Lý Nhân, ba người luân phiên ra trận đều đã có chút mệt mỏi, có thể tưởng tượng Lý Nhân một khắc cũng không dừng lại đã phải bỏ ra bao nhiêu sức.

Độc Cô Nhuệ Chí bước nhanh tới nâng Lý Nhân dậy không nói lời nào đổ vào một bát nước thuốc, vị đắng đến mức khiến Lý Nhân không chịu nổi nôn khan.

- Cái gì mà đắng như vậy?

Lý Nhân nhở một ngụm nước bọt hỏi.

Độc Cô Nhuệ Chí nói: - Ta nói là bỏ thận đệ có tin không?

Lý Nhân không ngờ lại rất nghiêm túc đồ mặt: - Tiểu Độc ca, người ta còn nhỏ mà.

Độc Cô Nhuệ Chí không khách khí kéo hán dậy, sau đó dùng sức vỗ vỗ lên hông hán: - Đi bộ chậm hai vòng rồi hãy ngồi xuống nghỉ ngơi, đệ cứ thế này sớm muộn có một ngày sẽ biến mình thành tàn phế đấy!

Lý Nhân cười cười, sau đó nặng nhọc vừa đi vừa hỏi: - Nghiêm trọng vậy sao?

Độc Cô Nhuệ Chí tức giận nói: - Nếu không phải đệ còn nợ ta một cân trà ngon Minh Tiền, ta còn lâu mới quản sống chết của đệ!

Lý Nhân bĩu môi: - Huynh có thể giả bộ hung ác hơn chút nữa được không?

Độc Cô Nhuệ Chí há há miệng, cười phì một tiếng nói: - Con mẹ đệ không thể nghiêm túc một chút à?

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, sau đó làm bộ trang nghiêm nói: - Vậy được, chúng ta bây giờ trao đổi với nhau về một chủ đề rất nghiêm túc. Tiểu Độc ca, nghe nói huynh và Tiểu Triều ca năm xưa là khách quen của Hoảng Hóa Túy Nguyệt Lâu? Nghe nói cũng từng là nhân vật phong lưu của Lư Liên Hoa Phường, còn có mỹ danh Ngọc Diện Kim Thương Tiểu lang quân gì đó?

- Nói láo!

Độc Cô Nhuệ Chí thấy chân Lý Nhân nhũn đến mức đi đường mà cũng run rẩy, y trừng mắt lườm Lý Nhân một cái đuổi theo đỡ hán chậm rãi đi lại.

- Lão tử là người đọc sách, đệ tử thánh hiền, năm xưa còn là Đại Tùy chính lục phẩm Chiêu Võ Giáo úy chân chính, sao có thể đến những nơi đó được!

Lý Nhân lắc đầu thờ dài nói: - Nếu người đọc sách và người làm quan không đi chơi gái, thanh lâu trong thiên hạ này sớm đã đổi nghề bán đậu phụ hết rồi.

Độc Cô Nhuệ Chí có chút sùng sốt, mắng một câu vô si nhưng không tìm được lý do phản bác.

- Nói đi, Tiểu Độc ca, huynh thích phụ nữ như thế nào?

Lý Nhân chịu đựng cảm giác đau buốt truyền đến từ tứ chi, không thể không tìm chút chủ đề phân tán sự chú ý.

- Đã nói ta là chính nhân quân tử mà.

Độc Cô Nhuệ Chí sầm mặt nói.

Lý Nhân cười cười: - Chính nhân quân tử, đây chẳng phải là từ ngữ tốt đẹp gì đâu, nói đi mà, coi như tăng chút kinh nghiệm cho đệ.

Độc Cô Nhuệ Chí thấy khóe miệng Lý Nhân cũng run nhè nhẹ, biết hán thực sự mệt mỏi nhưng vẫn cố giả bộ không sao. Cũng đoán Lý Nhân là cố ý tìm chủ đề nói chuyện, cho nên y thờ dài một tiếng nói: - Nói thật, phụ nữ thiên hạ mỗi người một vẻ, ta cũng không được gặp nhiều. Từng ấy năm qua từ lúc đầu quân đến giờ không phải giết người chính là uống rượu. Đầu có được giống như những kẻ nhàn rỗi kia tán dương cùng một nữ tử cũng có thể viết ra một trăm bài thi từ khác nhau. Nói đi nói lại, để lại cho ta ấn tượng sâu nhất vẫn là Diệp Hoài Tụ, mặc dù năm đó chỉ gặp một lần.

Lý Nhân gật đầu tổng kết: - Có ngọt, có chua, có cay, có tanh đấy, hóa ra là huynh thích con mẹ nó phụ nữ lẳng lơ.

Độc Cô Nhuệ Chí ngẩn người, sau đó rít lên giận dữ: - Thả con mẹ nó rắm đi! (thả rắm: nói láo)

Lý Nhân: - Huynh đã gặp mẹ cô ấy chưa?

Đang nói, bỗng nhiên trên vọng tháp phía xa có Huyết kỳ binh thổi một hồi tù và, âm thanh dài ngắn có trật tự.

- Có người tiếp cận doanh trại, nhân số không nhiều!

Ánh mắt Độc Cô Nhuệ Chỉ sắc lạnh nói.

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, giãy khỏi cánh tay Độc Cô Nhuệ Chỉ đi về hướng hắc đạo.

- Đừng nóng vội, để xem Tiểu Triều đã dẫn người ra nghênh đón rồi, chỉ cần người đến không vượt quá hai thiên nhân đội kỵ binh, Huyết kỵ chúng ta không cần phải sợ!

Độc Cô Nhuệ Chỉ nói.

Lý Nhân nhặt hắc đạo lên làm gây chông chông đỡ cơ thể mình, im lặng nhìn ra cửa doanh trại chờ đợi.

Không lâu sau, hơn mười Huyết kỵ dẫn theo ba bốn người thảo nguyên cười ngửa tiến vào doanh địa, cách rất xa Lý Nhân đã nghe thấy một giọng nói khiến trái tim hắn không ngừng run rẩy:

- Lý Nhân! Cầu xin người hãy giúp ta!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Khốn Khiếp Hồ Đồ.

Khóe miệng cô gái kia có máu, sắc mặt nhợt nhạt ngồi trên lưng ngựa lao đảo sắp ngã.

- Âu Tư Thanh Thanh?

Lý Nhân ngơ ngẩn, lập tức muốn đến đón nhưng chân lại mềm nhũn ra không chạy được. Lấy đao làm gậy đi đến trước mặt Âu Tư Thanh Thanh nhìn mặt vẻ mặt chật vật của người thiếu nữ.

- Lý Nhân... giúp ta!

Sau khi nhìn rõ mặt Lý Nhân, ánh mắt của Âu Tư Thanh Thanh đột nhiên sáng lên rồi cũng nhanh chóng chùng xuống. Cơ thể nàng mềm nhũn từ từ ngã ngựa. Trước khi ngã ngựa, theo bản năng nàng giơ tay chạm vào gương mặt quen thuộc kia, còn chưa kịp chạm đến thì đã mất hết sức lực.

Lý Nhân giơ tay ôm lấy nàng, cánh tay vẫn còn đau nhức, hai người cùng ngã nhào xuống đất.

Hắn đỡ sau lưng nàng, nhẹ nhàng lắc lư.

- Âu Tư Thanh Thanh...

Lý Nhân chỉ gọi được tên nàng rồi lập tức dừng lại, giơ tay lên để ở trước mắt nhìn nhìn. Tay đỡ phía sau lưng nàng đầm ướt, chính là quần áo đã thấm máu. Phía sau lưng nàng còn bị một vết chém ngoài da, vị trí của vết thương gần sát trái tim. Sắc mặt Lý Nhân trắng bệch, kinh ngạc nhìn máu trên tay đến dần người ra.

Nhưng rất nhanh hắn bình tĩnh trở lại, sự nổi giận trong ánh mắt cũng dần tắt đi.

Hắn xoay người, nhìn Độc Cô Nhuệ Chỉ:

- Tiểu Độc ca... xin huynh.

Độc Cô Nhuệ Chỉ thờ dài, xoay người bế Âu Tư Thanh Thanh chạy về phía phòng của mình. Mấy thị vệ của Âu Tư Thanh Thanh cũng theo đi, nhưng bị Huyết kỵ binh ngăn lại. Mấy thị vệ này ai cũng bị thương, người đầy máu. Mặt đầy bụi bẩn nhìn rất thảm thương, có người còn bị chém bả vai bên trái không cầm cự nổi ngã lăn xuống đất. Ôm bả vai co rút trên mặt đất nhìn vô cùng khổ sở.

Huyết kỵ binh lặng lẽ vây thành vòng tròn nhìn mấy người thảo nguyên, không nói một câu, cũng không cứu chữa.

Cửa chính của doanh trại đã đóng, có cung thủ đã lên tháp lầu.

- Tạm thời bọn họ không phải kẻ địch.

Lý Nhân thản nhiên nói một câu, về mặt bình tĩnh hơi giả dối.

- Ai biết nói tiếng Hán?

Hắn hỏi.

Một người đàn ông Khiết Đan khoảng 40 tuổi bị thương ở đùi ngã trên mặt đất sắc mặt trắng như tờ giấy. Y ngẩng đầu lên nhìn Lý Nhân liếc mắt một cái rồi hít một hơi thật sâu:

- Tốt nhất là ngươi các ta gần một chút.

Y cúi đầu nhìn miệng vết thương ở bắp đùi của mình vẫn không ngừng đổ máu nói:

- Ta nói ngày càng nhỏ, sợ ngươi không nghe rõ.

Lúc Lý Nhân nhìn vết thương của y thì biết y không còn sống được bao lâu nữa.

Tuy không biết bọn họ chạy bao xa mới đến doanh trại Huyết Kỳ. Nhưng trong tình huống y mất máu quá nhiều mà vẫn duy trì được sự tỉnh táo đủ thấy nghị lực như núi của người đàn ông này. Người như vậy cho dù là kẻ thù cũng phải khiến người ta tôn kính. Giọng điệu y nói chuyện rất bình thản, không hề có sự sợ hãi khi đang cận kề cái chết. Y biết mình đã không thể cứu được nữa, máu chảy đã có thể rót đầy túi rượu của y. Sở dĩ y còn chưa hôn mê có lẽ ngay cả chính y cảm thấy đây là trường sinh thiên đã chiếu cố sinh mạng của y.

- Ta là tộc nhân của bộ tộc Khiết Đan Hà Đại Hà, xem ra ngươi biết Âu Tư Thanh Thanh. Ta nói ngắn gọn, hy vọng thời gian còn kịp.

Y sờ bên thắt lưng lại phát hiện túi rượu đã bị thủng một lỗ.

- Có rượu không?

Y hỏi.

Lý Nhân đứng lên lấy một túi rượu ở thắt lưng một gã Huyết kỳ binh đưa cho người đàn ông Khiết Đan kia.

Người đàn ông Khiết Đan nhìn Lý Kỳ cảm kích, sau đó rót một ngụm rượu vào họng. Có lẽ vì y uống quá nhiều cho nên đã ho khan kịch liệt. Máu tươi từ miệng phun ra nhưng không biết vì sao lại biến sắc, dưới ánh trời chiều màu rượu đỏ sẫm như màu máu.

- Đại nhân Ai Cân đến bờ bắc sông Tây Lạp Mộc Luân tìm bộ tộc Tô Xuyết Tân Di người Tập chống cự người Hề. Lúc đầu Tô Xuyết Tân Di cũng đồng ý dẫn theo mười ngàn kỵ binh xuôi nam. Một tháng trước Đột Quyết Đặc Cản A Sử Nha Khử Hộc đến bộ tộc Tô Liễu Xuyết không cho phép Tô Xuyết Tân Di xuất binh. Lũ sói con kia!

Ánh mắt của người đàn ông Khiết Đan hơi hoảng hốt, tỏ ra thù hận.

- Tô Xuyết Tân Di cho người hạ độc vào rượu của Ai Cân. Ai Cân bị Tô Xuyết Tân Di bắt, đám hộ vệ đều chết trận. Tô Xuyết Tân Di muốn giao Ai Cân cho A Sử Na Khử Hộc. Khả Đôn sau khi nhận được tin đã theo chúng tôi đi cứu Ai Cân nhưng rơi vào mai phục của người Tập. Đáp Lăng Trường Hồng bảo vệ được Khả Đôn chạy thoát theo hướng đông nam. Chúng tôi ly tán chạy đến nơi này của các người. Âu Tư Thanh Thanh nói cô ấy quen ngươi, có thể... có thể giúp đỡ cô ấy.

Lời của y nói rất linh tinh, không có tính logic. Nói ngắt quãng, chuyện thuật lại quả thực giống như phim nhựa biên tập hỗn loạn vậy. Nhưng Lý Nhân vẫn tìm được 3 điểm mâu chốt trong đó. Đây là lý do vì sao Âu Tư Thanh Thanh xuất hiện ở nơi này.

Ma Hội bị bắt, Trần Uyển Dung sống chết không rõ, cô ấy bất lực.

Ngày đó, hắn rời đi, cô ấy không giữ lại.

Lý Nhân biết lời nói độc ác của mình sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cô gái này. Có lẽ hai người thật sự không có ngày gặp lại. Hắn thì lạnh lùng còn nàng thì kiêu ngạo. Kiêu ngạo đến mức nếu như không gặp nguy cơ, nàng tình nguyện đau khổ rơi lệ chọn quên đi thời gian gặp gỡ ngắn ngủi kia. Ánh mắt nàng của ngà chia tay đó, Lý Nhân hiểu chính là sự kiêu ngạo của nàng.

Nàng là vì phụ thân của mình cả mẫu thân nữa cho nên mới tìm đến ta.

Trong lòng Lý Nhân đau, giống như đao khắc riu riu, lại như có muối đốt cảm giác càng thêm khó chịu.

Cảm giác hay rất không tốt, rất không tốt.

Hắn bỏ đi, vốn là muốn tránh cảm giác này, muốn chặt một đao trực tiếp lên yêu thương ngắn ngủi.

- Bây giờ Ma Hội còn sống không?

Lý Nhân nhìn người đàn ông Khiết Đan kia uống một ngụm rượu, sau đó đổ hết số rượu còn lại vào mặt ông ta. Người đàn ông Khiết Đan lại từ từ mở mắt nhìn Lý Nhân, bỗng nhiên cười cười:

- Tuy ngươi quấy rầy cái chết của ta nhưng cảm ơn ngươi, đã để cho ta nhìn thấy mặt trời nhiều hơn.

Trong lòng Lý Nhân ngạc nhiên, cảm thấy bi thương thay cho người đàn ông Khiết Đan kia.

- Ai Cân chắc vẫn còn sống, Tô Tuyết Tân Di là một tên tiểu nhân dối trá, nhát gan! Không biết chuyện gì xảy ra, A Sử Na Khử Hộc vẫn chưa đến bộ lạc người Tập. Tô Tuyết Tân Di không đợi được y, cũng không dám giết Ai Cân.

Nói xong, y quyền luyện nhìn ánh tà dương, mỉm cười nói với Lý Nhân:

- Đừng quấy rầy ta nữa, ta vừa mới nhìn thấy Giang Nam.

Giang Nam!

Đột nhiên Lý Nhân cứng ngắc, tay nhẹ nhàng sờ lên mi mắt của gã đàn ông kia.

Y không phải người Khiết Đan mà đến từ Giang Nam.

Lý Nhân hít sâu một hơi, đứng lên, cảm thấy sức lực vừa bị vét sạch đã dần dần quay về.... Có lẽ cái chết là hình ảnh kích thích con người nhất, mà ngay cả mệt nhọc cũng xua tan ra khỏi cơ thể. Hắn chậm rãi đảo qua khuôn mặt của mấy người Khiết Đan, để tìm kiếm một gương mặt đến từ Trung Nguyên. Hắn gần như không kìm nổi mà gào lên, muốn giải phóng sự kìm nén và phần nộ trong lòng.

Hóa ra mẹ của Âu Tư Thanh Thanh là hoàng tộc Nam Trần, lúc bà ta trốn đi bên cạnh có một đám hộ vệ trung thành và tận tâm.

Không biết bây giờ còn được mấy người đang sống.

- Con muốn đi?

Không biết từ lúc nào Đạt Khê Trường Nho đã đứng bên cạnh Lý Nhân, giờ tay vỗ nhẹ lên vai hắn khống chế cơn phần nộ của người thiếu niên này. Tiếng của y không lớn, nhưng giống như một hồ nước mát trong tưới lên trán của Lý Nhân. Lý Nhân xoay người nhìn Đạt Khê Trường Nho, hắn im lặng biết mình không nên đi. Làm vậy sẽ liên lụy đến nhiều người. Mà Âu Tư Thanh Thanh và mình cũng chưa có tình cảm sâu sắc lắm, và cũng càng chẳng có chút quan hệ nào với Huyết Ky.

Lý Nhân nhìn ánh mắt của Đạt Khê Trường Nho, hắn có thể đọc được hàm nghĩa sâu xa từ trong ánh mắt kia.

- Sự phụ...

Lý Nhân gật đầu:

- Con muốn đi.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu, rồi lập tức lắc lắc đầu:

- Ta sẽ không phái một ai giúp con!

Lý Nhân cười nói:

- Con biết!

- Vì sao nên đi? Đáng không?

Đạt Khê Trường Nho không hề tức giận mà gằn lên hỏi từng chữ một.

Lý Nhân lắc lắc đầu:

- Không đáng, nhưng con sẽ ngủ không ngon.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu:

- Ta còn một người cũng sẽ không cho đi cùng con.

Lý Nhân giờ hắc trực đao lên cười nói:

- Cái này là đủ rồi.

Hắn xoay người, hỏi ba người Khiết Đan cuối cùng:

- Ở đây chỉ có mình ta cùng các ngươi đi cứu Ma Hội, các ngươi có dám đi giết nữa không?

Triều Cầu Ca đứng bên cạnh Lý Nhân dùng tiếng Khiết Đan nói lại lời của hấn một lần. Nói xong, y quay đầu ấy náy nhìn thoáng qua Đạt Khê Trường Nho:

- Hấn đã là một người đàn ông rồi.

Đạt Khê Trường Nho nói:

- Đúng, ta biết. Nhưng Huyết kỵ không thể hi sinh vô ích.

Triều Cầu Ca cười cười:

- Đệ lấy thân phận cá nhân giúp hấn làm tốt, sẽ không để liên lụy đến người khác nữa.

Đạt Khê Trường Nho nhú mày hỏi:

- Cho ta một lý do để ta đồng ý.

Triều Cầu Ca đi đến bên cạnh Đạt Khê Trường Nho, khẽ nói với y:

- Nhìn ánh mắt của An Chi rất đặc biệt với nha đầu kia.

Nói xong, y cao giọng:

- Coi như đánh cuộc đi, An Chi dầu gì cũng phải quay về Trung Nguyên đây. Ở Tái Bắc nhiều bằng hữu, nếu sau này hấn ở Trung Nguyên lẫn lộn không nổi, cũng có nơi an phận ở thảo nguyên. Chuyện tương lai không ai nói chắc được, chưa biết chừng sau này lại phải đến cầu người ta. Hơn nữa, lấy thân thù của An Chi và đệ, cho dù không cứu nổi người thì chạy thoát cũng không thành vấn đề.

Đạt Khê Trường Nho lắc đầu:

- Nếu các ngươi chết thì sao?

Triều Cầu Ca suy nghĩ một chút rồi nói rất nghiêm túc:

- Đại ca, đã lâu đệ không giết người, người Đột Quyết rồi.

Y không gọi là tướng quân mà gọi là đại ca.

Đạt Khê Trường Nho thở dài không nói gì nữa.

Triều Cầu Ca cười rạng rỡ hỏi ba người Khiết Đan kia:

- Đừng nói với ta là các ngươi bị dọa đến vỡ mật rồi nhé, đàn ông thảo nguyên các ngươi còn nói mình dũng cảm không?

Ba người Khiết Đan kia nhìn nhau, có một người dẫn đầu chậm rãi đứng lên cười nói:

- Nếu ta chết, sẽ không nhìn thấy hồ Thanh Ngư... Nhưng nếu ra sống trở về, ta còn khó chịu hơn là chết. Tộc nhân sẽ khinh thường ra, bao gồm cả con ta, nó đã năm tuổi. Nó thường nói ta là người đàn ông dũng cảm nhất.

Hai người Khiết Đan khác cũng đứng lên, bọn họ vỗ vỗ bả vai người Khiết Đan kia nói:

- Anh hùng cũng không thể để một mình ngươi đảm đương được, Ai Cân đối với chúng ta rất tốt.

Triều Cầu Ca thuật lại lời của Lý Nhân một lần. Lý Nhân cười nói:

- Giữ lại một người đi, đợi Âu Tư Thanh Thanh tỉnh hai người lập tức quay về bộ tộc của các ngươi. Cố gắng dẫn nhiều người tiếp ứng cho chúng tôi. Nếu như không tiếp ứng, cho dù chúng tôi có cứu được Ma Hội ra cũng chạy không được bao xa! Đương nhiên nếu Âu Tư Thanh Thanh vẫn chưa tỉnh lại, chậm nhất là sáng mai nhất định phải quay về tìm người.

Hấn chậm rãi đi về phía phòng cùng mình, mang hai cung cứng hai thạch, cầm theo hai binh phá giáp chùy, chùy thủ mà Hồng Phát tặng, vôi phấn, thuốc độc, ống hơi hàn bỏ vào túi da thất lưng. Cuối cùng là hấn dùng tám vải bọc lấy trục đao đeo ở sau lưng.

Trang bị đầy đủ.

- Đệ chuyển nhà sao?

Không biết Triều Cầu Ca đã thu dọn xong từ lúc nào đứng chờ bọn họ.

Lý Nhân lại bấu môi nói:

- Vừa đủ thôi, ít nhất để còn ba mươi đồ tốt không mang.

Đi ra khỏi phòng, dắt Đại Hắc mã hội hợp với hai người Khiết Đan, hơn nữa còn thêm Triều Cầu Ca, bốn người cùng đi ra ngoài doanh trại. Mãi cho đến lúc ra ngoài doanh trại ngoài đầu nhìn không thấy Đạt Khê Trường Nho, không nhìn thấy Huyết kỵ binh tụ tập nữa. Không phải hấn đang tức giận, không phải cố tình thể hiện là không sao... Mà là sợ lúc quay đầu nhìn... mình lại hối hận đã có một quyết định hồ đồ trái với quan niệm sinh tồn.

Hắn không phải thánh nhân, hắn chỉ là một thiếu niên muốn sống sót thật tốt.

Nhưng cũng có lúc đầu hấn nóng lên.

Và khi nóng lên thì hấn còn không thể nói lý hơn cả người bình thường, mà còn khốn kiếp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nói Bình Thư Sao?.

- Xuất phát từ chỗ này chạy cần ít nhất một ngày rưỡi mới có thể đến nơi dừng chân của một vạn kỵ binh người Tập Tô Xuyết Bộ.

Sau khi hỏi Triều Cầu Ca rõ về tình hình đuổi theo Lý Nhân sống vai đi: - Nhưng truy binh của người Tập vẫn luôn đuổi theo chúng ta cách bên ngoài doanh trại ba mươi mấy dặm, bọn họ mới vào dựa vào rừng rậm để bỏ lại đám kỵ binh người Tập. Truy binh có lẽ vẫn còn lớn vòn ngoài rừng núi, nếu chúng ta chạy quá nhanh chưa biết chừng sẽ đuổi kịp những người Tập này.

Lý Nhân nhủ mày, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói: - Có bao nhiêu truy binh?

- Ít nhất là có 200 người.

Triều Cầu Ca nói: - Đi vòng sau núi đi.

Lý Nhân không trả lời mà hỏi một câu không liên quan gì đến đề tài trước đó: - Hai tên kia tên là gì?

Triều Cầu Ca nói: - Một người tên là Trát Mộc Hợp, một người tên là Đồ Liệt, sao thế?

- Người nào tên là Đồ Liệt, người nào tên là Trát Mộc Hợp?

- Người bị thương cánh tay trái tên là Đồ Liệt, người không bị thương tên là Trát Mộc Hợp.

Lý Nhân từ một tiếng rồi hỏi: - Tiểu Triều Ca, huynh đã từng hỏi bọn họ cách cứu Ma Hội chưa?

- Sáu ngày trước, bọn họ nhận được tin đã vội vàng xuất phát. Vợ của Ma Hội cũng vội vàng tập kết hơn 500 thân tín đến doanh trại bên bờ sông Nhược Lạc Thủy. Bọn họ đã thảo luận xong phải một bộ phận lớn người đi đánh nghi binh. Sau đó vợ của Ma Hội dẫn mấy người trà trộn vào doanh trại cứu Ma Hội ra. Nhưng người chưa đến doanh trại tập kết thì đã bị trùng mai phục. Đám Đồ Liệt hơn 30 người bảo vệ Âu Tư Thanh Thanh rút lui. Đáp Lăng Trường Hồng dẫn theo mấy người bảo vệ vợ của Ma Hội chạy thoát theo một hướng khác.

- Người Tập đuổi bọn họ mãi đến chân núi, bọn họ chia làm hơn mười mấy người đánh lạc hướng truy kích của người Tập. Lúc đi được nửa đường thì Âu Tư Thanh Thanh trúng một mũi tên, lúc mơ màng thì dẫn bọn họ dẫn đến doanh địa. Nhưng bọn họ nói Âu Tư Thanh Thanh chỉ là phỏng đoán để ở trong núi, bọn họ tìm thấy cũng chỉ là may mắn thôi.

Triều Cầu Ca nói: - Ta một mình đi hỏi, hai lời của bọn họ nói cũng không khác nhau nhiều lắm.

Lý Nhân ghim chặt con Đại Hắc mã, ba người khác cũng dừng lại theo hấn. Triều Cầu Ca đến bên cạnh hấn hỏi: - Sao vậy?

Lý Nhân nhìn người Khiết Đan kia một cái, bỗng cười cười nói: - Tiểu Triều Ca, mệt rồi, xuống ngựa nghỉ ngơi chút đi.

Triều Cầu Ca sững sờ nhìn ánh mắt của Lý Nhân kó lên lập tức hiểu hấn nhất định đang nghĩ đến điều gì. Y lớn tiếng nói: - Ta cũng mệt rồi, vậy thì nghỉ ngơi chút đi.

Hai người xuống ngựa dựa vào gốc cây cổ thụ nói chuyện nhỏ với nhau. Đám Đồ Liệt và Trát Mộc Hợp không biết hai người Hán kia đang nói chuyện gì. Lúc đầu còn cho rằng họ đang thảo luận cách cứu người, nhưng sau đó càng lúc càng thấy hai người Hán kia như đang nói chuyện phiếm với nhau. Đám Đồ Liệt và Trát Mộc Hợp nhìn nhau sau đó đi đến hỏi: - Vì sao lại dừng lại?

Trát Mộc Hợp cau mày hỏi: - Vẫn chưa rời núi mà đã dừng không đi, lẽ nào các ngươi sợ?

Y là người Khiết Đan đầu tiên đứng lên phản ứng với Lý Nhân. Y còn nói y có đứa con năm tuổi rất sùng bái y. Y cũng là một người bảo vệ Âu Tư Thanh Thanh rất trung thành không bị thương, còn thoát nhìn sắc mặt của y rất không thoải mái.

Triều Cầu Ca về mặt âm trầm nói: - Là các ngươi cầu xin bọn ta trợ giúp, cho nên ngươi phải tôn trọng một chút. Bọn ta không có nghĩa vụ, cũng không có trách nhiệm đi cứu Ai Cân của các ngươi. Ma Hội không có chút quan hệ nào với bọn ta.

Trát Mộc Hợp sùng sốt, lập tức có vẻ căm giận nói: - Là Âu Tư Thanh Thanh nói ngươi là bạn của nàng cho nên chúng tôi mới đi tìm ngươi, con người ngươi sao có thể nói lời như vậy?

- Bạn bè?

Triều Cầu Ca cười lạnh nói: - Từ trước đến giờ ta chưa bao giờ muốn làm bạn với người thảo nguyên.

Trát Mộc Hợp tức giận nói: - Đồ Liệt, chúng ta đi!

Triều Cầu Ca giờ tay làm hiệu mời, sau đó không thêm đề ý gì nữa.

Đồ Liệt vội vàng kéo Trát Mộc Hợp lại khuyên nhủ: - Huynh đệ của ta, đừng nóng, bọn họ chắc chắn là đang thảo luận cách. Chúng ta chỉ có bốn người nên nhất định phải thương lượng cho tốt mới được, bằng không chỉ có đi chịu chết. Bọn họ đã đồng ý thì nhất định sẽ giúp chúng ta, quả thực huynh có hơi thất lễ.

Trát Mộc Hợp nhìn Đồ Liệt lạ lùng liếc mắt một cái: - Vừa rồi, ngươi mới nói bọn họ muốn đổi ý mà.

Đồ Liệt vội vàng giải thích: - Trát Mộc Hợp, sao huynh có thể nói như vậy. Tôi chỉ nói hình như cách của bọn họ không hay cho nên mới hơi do dự.

Triều Cầu Ca đứng lên nhìn Trát Mộc Hợp chằm chằm nói: - Không phải chúng tôi đổi ý chỉ là nhất định phải làm rõ chuyện này.

- Chuyện gì?

Trát Mộc Hợp hỏi.

Triều Cầu Ca chỉ vào bả vai của Đồ Liệt, rồi lại chỉ chỉ Trát Mộc Hợp nói: - Hình như chỉ có mình ngươi là không bị thương, điều này rất lạ, không phải sao?

Trát Mộc Hợp liền sùng sốt, sắc mặt thay đổi. Y lùi lại sau một bước tay cầm chuôi đao nhìn Triều Cầu Ca chằm chằm - Ta không bị thương là vì đao pháp của ta tốt, hơn nữa lúc đó là ta cản phía sau. Ít nhất ta cũng giết được 5 truy binh người Tập, Đồ Liệt có thể làm chứng cho ta.

Đồ Liệt không đứng bên cạnh y mà bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó bước sang bên cạnh một bước: - Trát Mộc Hợp, bây giờ ta mới nhớ ra, những người cản phía sau cùng ngươi đều chết hết.

Lý Nhân lặng lẽ nhìn biểu hiện của hai người Khiết Đan kia. Tiếng người thảo nguyên không phải là hắn không hiểu chút gì. Hắn nghe khá hiểu lời của Đồ Liệt và Trát Mộc Hợp nói với nhau Sở dĩ y giải thích với Triều Cầu Ca chỉ là muốn chuyện đã qua thêm rõ ràng. Nghe đám Đồ Liệt nói, hắn đi vào giữa Triều Cầu Ca và Đồ Liệt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào loan đao của Trát Mộc Hợp.

- Đồ Liệt! Ngươi đang nói gì?

Trát Mộc Hợp căm giận nhìn Đồ Liệt nói: - Đồ Liệt, lúc đó ngươi cũng ở trong đội sau ta, ta giết địch thế nào ngươi đều nhìn thấy hết mà!

Đồ Liệt cẩn thận suy nghĩ lại một chút, sau đó về mặt nghiêm túc nói: - Trát Mộc Hợp, không phải ta không tin ngươi nhưng có chuyện ta nghĩ mãi cũng không hiểu. Ngươi dẫn theo sáu người cản phía sau, lúc người Tập đuổi theo ta mới xông tới giúp ngươi. Nhưng ta mới xông lên thì đã nhìn thấy người bên cạnh ngươi nhanh chóng chết hết, vết đao của họ ở phía sau lưng!

Đồ Liệt nói: - Lúc đó ta thấy Tộc Bất Cai ở bên cạnh ngươi, lúc y chết đã gọi tên của ngươi.

Trát Mộc Hợp ngăn người ra, về mặt dữ tợn.

- Tộc Bất Cai đúng là gọi tên ta!

Y như nhớ ra điều gì đó, trong giây lát nhìn Đồ Liệt nói: - Đúng

Không đợi y nói xong, Đồ Liệt bỗng hô lớn: - Ta biết rồi! Ngươi là gian tế A Sử Na Khử Hộc phái đến!

Y tức giận rít gào nói: - Cùng giết y đi! Nếu không y sẽ giết hại chúng ta đó!

Gào xong, y dẫn đầu rút loan đao ra.

Bỗng nhiên, y nghe thấy tiếng nói cứng rắn của người thiếu niên thanh tú: - Đồ Liệt!

- Cái gì?

Đồ Liệt quay đầu lại theo bản năng.

- Thực ra ta cũng là người do A Sừ Na Khứ Hộc phái đến.

Lý Nhân nghiêm trang nói.

Sắc mặt của Đồ Liệt đại biến, hét lớn: - Ngươi là người Đặc Cần? Không thể nào.

Hết xong, trong tim y cảm thấy nguội lạnh, cúi đầu nhìn thì phát hiện có một bàn tay dài trên ngực mình. Bàn tay thon thả, sạch sẽ, nắm một thanh chủy thủ.

Lý Nhân cười cười: - Ngươi đã đoán đúng, đúng là không thể nào.

Chậm rãi rút thanh chủy thủ trở về như cắt miếng đậu hũ. Lý Nhân nhìn dường như vẫn chưa hài lòng với chiều sâu của vết dao. Sau đó hấn lại đâm vào tim Đồ Liệt, vặn thêm 2 vòng.

- Vết thương trên cánh tay ngươi ta đã kiểm tra rồi.

Triều Cầu Ca ra hiệu cho Trát Mộc Hợp dừng căng thẳng, nhìn Đồ Liệt há to miệng vẻ mặt không hề tin nổi, giải thích: - Vết thương kia rất nông, là vết dao chứ không phải cung tên. Thực tế, lần đầu tiên ta nhìn thấy đã rất ngạc nhiên. Vì vết thương kia trở trong cả vai ngươi, ta không thể không nghi ngờ đó chính là do ngươi tự tạo ra.

Y khoa chân múa tay một chút: - Ngươi đúng là sơ suất!

Trát Mộc Hợp thu loan đao lại đi đến trước Đồ Liệt nói: - Bây giờ ra mới nhớ ra lúc Tộc Bất Cai chết đúng là có gọi tên ta, nhưng sau lưng y chính là ngươi.

Đồ Liệt bỗng nhiên thở hắt ra, sắc mặt cũng bình tĩnh trở lại. Đầu tiên là y cúi xuống nhìn vết thương của mình rồi giận dữ nói: - Ta đã nghĩ rất nhiều lần mình sẽ chết thế nào, hôm nay quả thực không ngờ. Trát Mộc Hợp xin lỗi.

Cười thư thái, ngã xuống đất, tắt thở.

- Bây giờ quay về, sau đó theo lộ tuyến các ngươi tìm doanh trại rồi xuất phát!

Lý Nhân nhảy lên lưng ngựa nói:

- Nếu y có thể nghĩ biện pháp mang tin tức các ngươi xuất phát nói cho A Sừ Na Khứ Hộc, thì chắc chắn trên đường đã để lại dấu hiệu. Ngốc thật, hóa ra không chỉ có mình cô ấy ngốc, phụ thân cô ấy cũng ngốc, mẫu thân cũng là một người ngốc. Các ngươi ai cũng là ngốc hết! Suýt nữa đã bị trúng kế một mẻ lưới bắt hết mà không thể quay về.

Đương nhiên câu nói tiếp theo hấn dùng tiếng Hán.

Trát Mộc Hợp rất nghiêm túc nói: - Cảm ơn!

Triều Cầu Ca cười cười nhảy lên lưng ngựa.

- Tô Tuyết Tân Di không giết Ma Hội, chắc chắn là chủ ý của A Sừ Na Khứ Hộc. Chắc là muốn diệt tộc Hà Đại Hà của các ngươi. Người Hề hướng bắc là sự ủng hộ của Đột Quyết Vương Đình. Ai Cân của các ngươi mới là vật hi sinh. Bây giờ, thậm chí ta hoài nghi, Ai Cân của bộ tộc Khiết Đan khác có phải là nhận được sự cảnh cáo của A Sừ Na Khứ Hộc cho nên mới không xuất binh giúp các ngươi hay không? Ngay từ lúc đầu các ngươi đã lâm vào một cái bẫy, không thể không nói người Khiết Đan các ngươi thực sự ngu ngốc.

Lần này Lý Nhân không sử dụng tiếng Hán mà nói thẳng vấn đề: - Thủ lĩnh các bộ tộc Khiết Đan khác lại càng ngu ngốc! Bộ tộc Hà Đại Hà lớn nhất nếu bị A Sừ Na Khứ Hộc dùng kế tiêu diệt. Sức mạnh của các Khiết Đan sẽ bị giảm sút lớn! Đến lúc đó người Hề chiếm ưu thế, còn có Tô Tuyết Bộ sẽ thả bọn họ? Đây là A Sừ Na Khứ Hộc đang cân bằng sức mạnh trên thảo nguyên. Y sẽ không tro mắt nhìn người Khiết Đan các ngươi dần dần lớn mạnh đâu.

Bọn họ quay về đường cũ, dọc đường cẩn thận tìm ký hiệu mà Đồ Liệt để lại.

- Chúng ta chỉ có 3 người.

Rõ ràng là Trát Mộc Hợp không tức giận ngược lại rất thành khẩn nói: - Ngươi có kế sách gì hay cứu Ai Cân không?

Lý Nhân gật đầu rất nghiêm túc: - Đương nhiên không có!

- Ai Cân là đệ nhất dũng sĩ Khiết Đan!

Trát Mộc Hợp rất nghiêm túc nói: - Chỉ cần có thể tìm được nơi nhốt Ai Cân, cho ông ấy một thanh loan đao cắt dây thừng thì cho dù người Tập có một vạn kỵ binh cũng không ngăn cản được ông ấy! Ôi chỗ xuất hiện đại kỳ của Ai Cân, Ai Lực Phát dẫn theo đám người Hề đó không kẻ nào dám đến gần. Ai Lực Phát cũng thế mà Tô Xuyết Tân Di cũng thế, bọn chúng căn bản không phải là đối thủ của Ai Cân! Nếu không phải Tô Xuyết Tân Di lừa thì không ai bắt được Ai Cân.

Hai năm trước chúng tôi cùng giao chiến với bộ tộc Tô Xuyết, lúc đó Ai Cân chỉ dẫn theo 30 dũng sĩ đã đánh lui ba ngàn kỵ binh Tô Xuyết! Trên thảo nguyên không ai bất kính với sự dũng cảm của Ai Cân, cũng không ai dám giao phong chính diện với ông ấy.

Lý Nhân hơi nao nao, rồi lập tức cười nói: - Trong vạn quân qua lại như vào chỗ không người?

Hắn chắc chắn, nói thầm: - Trát Mộc Hợp, người nói là Bình thư sao?

Hắn cười cười: - Nhưng nếu như lời người nói là tin cậy, ta nghĩ lần này cứu người sẽ không khó thế đâu!

Hắn thích sống trong bóng đêm, cho nên đêm tối đối với hắn mà nói quả thực không xa lạ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Uống Rượu Ăn Thịt.

- Tốt nhất là gỡ hai người đó hỏi tình hình một chút!

Đám ba người Lý Nhân nằm bò ở phía sau mặt núi, nhìn thấy đám truy binh bộ tộc Tô Khuyết đang rút khỏi. Xem ra quy mô quả thật ít nhất phải có hai Bách Nhân đội. Lý Nhân cũng sẽ không cho mình là Ma Hội, có thể xung phong liều chết trong hàng vạn người. Thậm chí hắn nghi ngờ đến hơn bảy phần sự dũng cảm của Ma Hội trong lời nói Trát Mộc Hợp. Bởi vì từ trước đến nay trong lòng Lý Nhân luôn không tin vào cái dũng của vạn phu. Hồ tướng trong lòng hắn chỉ có 3 người. Một là họ Hạng, một là họ Lã, một là họ Triệu. Hơn nữa Thân Võ trong truyền thuyết đã giảm bớt đi rất nhiều.

Về phần tùy tiện thủ lĩnh của một bộ tộc bậc trung lại coi là chúa cứu thế siêu cấp lấy một địch vạn làm Lý Nhân cười nhạt. Vui đùa hắn có thể thoải mái nhưng hắn tuyệt đối không thể đem thành công ký thác vào một người vũ dũng. Nếu Ma Hội thực sự tài giỏi như vậy, ông ta tùy tiện dẫn theo mấy người là có thể đánh qua Trường Thành rồi!

Người Đột Quyết có thể tụ tập hơn 10 vạn Lang kỵ còn không phải là bị 5 ngàn Hồ Bí U Châu làm cho sợ đến mức không dám xuôi nam đó sao?

Đương nhiên, nếu không có sức mạnh hùng hậu của Đại Tùy và Phủ binh vô địch làm hậu thuẫn, chỉ dựa vào thiết kỵ Hồ Bí thì đừng mơ ngăn cản được dã tâm của người Thảo Nguyên.

- Không cần!

Trát Mộc Hợp vỗ vỗ nhẹ vào ngực nói:

- Không phiền như vậy đâu, ta dựa vào cái mũi cũng có thể đưa các người đến doanh trại người Tập được.

Y chỉ chỉ cào kỵ binh người Tập phía xa nói: - Không cần quá căng thẳng, đi theo bọn họ 10 dặm phía sau, tuyệt đối không lạc mất được đâu.

Lý Nhân ngạc nhiên rồi lập tức than thở nói: - Giỏi cho một đại hán!

Hắn cố gắng nuốt hai chữ chó săn lại.

Sáng sớm hôm sau lúc mặt trời ló rạng, Lý Nhân đi theo sau người Tập xa đã có thể nhìn thấy một nhánh màu bạc phía trước, đó chính là Nhược Lạc Thủy. Hơn năm trước Lý Nhân đã từng nhìn thấy con sông này, từng bắt cá, từng kẹp phá chân. Lúc đó hắn vẫn còn là một cậu bé mỗi ngày rút đao đến 1500 lần mệt đến học máu mồm. Thời gian hơn một năm tuy là không lâu nhưng lúc Lý Nhân nhìn lại con sông này đột nhiên cảm giác tang thương cánh còn người mất vô cùng.

Bên bờ sông bên kia có một doanh trại.

Dọc theo bờ sông, kỵ binh người Tập đã dừng chân trong vòng 3-4 dặm. Từ rất xa có thể nhìn thấy kỵ binh bên kia lao qua rất nhanh. Người Tập, bộ tộc người Khiết Đan không có quân đội chính quy. Những mục dân cầm đao lên lưng ngựa chính là kỵ binh. Sức mạnh của người Đột Quyết rất lớn, Lang kỵ chính là quân đội có sức chiến đấu kinh người, so với kỵ binh người Tập còn dũng mãnh hơn nhiều.

Lý Nhân ghé vào trong bụi cỏ thờ dài nói:

- Xem ra phải lách ra bên ngoài hơn 10 dặm rồi.

Triều Cầu Ca gật gật đầu nói: - Doanh trại người Tập ở ngay bờ, chắc chắn phải lách qua sông. Nhưng cứ như vậy, ngựa của chúng ta sẽ ở bờ nam, nói cách khác còn phải ở bờ nam để người dẫn ngựa đến tiếp ứng, có phải hơi mạo hiểm hay không?

Lý Nhân suy nghĩ một chút rồi nói: - Tiểu Triều Ca, huynh ở lại!

Triều Cầu Ca nghe thấy vậy há miệng thờ dốc, cuối cùng cũng không phản bác.

Y biết Lý Nhân nói có lý, người ở lại không thể là Trát Mộc Hợp được. Điểm này không thể nghi ngờ, nguyên nhân cũng không phức tạp. Đầu tiên là cả Triều Cầu Ca và Lý Nhân đều không biết Ma Hội. Còn nữa, hai người bọn họ không tin Trát Mộc Hợp có thể đảm nhiệm được. Để lại người mà mình không tin tưởng, đây là điều ngu ngốc không thể làm. Y kéo tay Lý Nhân lắc lắc đầu, ra hiệu suy nghĩ thêm chút nữa.

- Tiểu Triều Ca, đừng tránh, nói thực lòng luận về thoát mạng huynh không bằng đệ được.

Lý Nhân cười cười: - Trong hồi ức từ khi đệ bắt đầu biết nhớ thì đã không rời khỏi hai chữ "thoát mạng" này rồi.

Hắn không muốn giải thích lúc sáu tuổi đã không thể không buộc mình phải giết một người. Những năm nay là những ngày tháng gì chứ, năm nay hắn mới chưa đầy mười ba tuổi. Mười ba năm từ Giang Nam đến Tái Bắc dọc đường đều là lần trốn. Kinh nghiệm chạy trốn tích lũy mười ba năm nay bằng cả đời so với người thường, thậm chí còn hơn cả năm đời. Thủ đoạn học được mười ba năm nay xét cho cùng cũng là vì bảo vệ tính mạng. Điều này Triều Cầu Ca không giống hắn.

- Chỉ có giống nhau, Tiểu Triều Ca, chấn ngựa, chỉ cần đệ qua sông là có thể đảm bảo tất cả chiến mã ở đây đều không có vấn đề gì.

- An Chi!

Triều Cầu Ca chấn trước mặt Lý Nhân, nhìn ánh mắt rất nghiêm túc của Lý Nhân nói: - Đừng kích động!

Lý Nhân mỉm cười ha ha: - Tiểu Triều Ca, huynh còn không hiểu đệ sao? Lúc nào đệ kích động?

Thấy sắc mặt của Triều Cầu Ca nghiêm trọng, Lý Nhân vỗ vỗ vai y nói: - Được rồi, đệ thừa nhận đúng là lần này mình có kích động. Huynh yên tâm, đệ và Trát Mộc Hợp qua sông trước. Buối tối vào doanh trại người Tập, nếu không có cơ hội đệ sẽ không tùy tiện ra tay.

- Ra tay buổi tối!

Trịnh Cầu Ca trịnh trọng nói: - Chỉ một lần, nếu như có nguy hiểm phải lập tức rút về, đừng tìm cơ hội thử lần thứ hai.

- Được!

Lý Nhân gật đầu: - Đệ đồng ý, chỉ một lần!

Ba người dẫn theo năm con chiến mã tìm nơi bí mật ẩn nấp. Triều Cầu Ca đợi tại chỗ. Lý Nhân và Trát Mộc Hợp chọn nơi qua sông nhẹ nhàng thoắt túi đã đủ để cho người nổi trên mặt nước, không đến mức chìm xuống. Chỉ cần đến hơn 10 phút thì hai người liền bơi đến bờ sông bên kia.

Tìm một nơi đợi trời tối, thậm chí Lý Nhân còn nằm trong bụi cỏ ngủ một lát. Trát Mộc Hợp nhìn thấy người thiếu niên kia ngáy mà trong lòng rất kính nể. Y tự nhận là không có dũng cảm để thả lỏng như vậy. Còn người thiếu niên này lại ngủ một giấc ngon như thế, Trát Mộc Hợp biết chắc chắn mình không làm được, y nhìn thấy lúc Lý Nhân ngủ tay phải vẫn đặt ở bên thắt lưng, thanh chủy thủ để ở ngay chỗ tay có thể đụng đến.

Mãi đến lúc sẩm tối, Lý Nhân mới ngồi dậy duỗi một cái, sau đó bắt đầu ăn lương khô, uống nước.

- Lúc nào thì xuất phát?

Trát Mộc Hợp không kìm nổi hỏi.

Lý Nhân đưa miếng lương khô cuối cùng vào miệng, đứng lên vươn mình một cái sau đó chậm rãi mà rất nghiêm túc nói: - Ngươi ở chỗ này chờ ta.

Hắn cời hai tiền bình của mình xuống ném cho Trát Mộc Hợp nói: - Thủ ở chỗ này, bất kể có cứu được người ra hay không, lúc rút lui ta đều cần có người yểm hộ.

Trát Mộc Hợp há mồm tròn mắt, qua một lúc lâu mới phản ứng: - Ngươi nói cái gì! Ngươi định tự mình đi?

Lý Nhân vừa kiểm tra hành trang của mình vừa nói: - Từ lúc bắt đầu ta đã không có ý định đi cùng ngươi, nói thật với ngươi cũng không sao. Sở dĩ ta để ngươi cùng ta qua sông là vì ta không tin ngươi. Để ngươi thủ ở chỗ này vẫn là vì ta không tin ngươi. Liên thủ cùng với một người mà mình không tin, ta càng muốn tự mình đi. Đương nhiên nếu ngươi không thủ ở chỗ này thì ta sẽ rất nguy hiểm.

Lý Nhân sửa soạn đồ đạc xong, chắc chắn mình không còn nhầm lẫn gì rồi chỉ vào doanh trại người Tập bên kia nói: - Nếu trong vòng một canh giờ ta chưa quay lại, ngươi đi trước đi. Nói với Âu Tư Thanh Thanh Cô ấy đúng là người ngốc nghếch.

Nói xong, Lý Nhân hóp lưng lại như mèo xông ra ngoài, rất nhanh hần biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Trát Mộc Hợp uống công giờ tay ngăn lại thì phát hiện sức lực của mình dường như bị trút hết ra ngoài. Y ngồi mềm nhũn trên đám cỏ, nhìn Lý Nhân biến mất, cũng không biết bao lâu, y hung hăng tát bóp bóp vào hai má của mình.

- Trát Mộc Hợp, người con mẹ nó chính là kẻ hèn nhất.

Y hung hăng mắng mình một câu.

Cẩn thận quan sát địa hình, cho nên đầu tiên là Lý Nhân tìm kiếm là trạm gác ngầm của người Tập, sau đó giết chết 2 võ sĩ người Tập không một tiếng động. Hần giống như một ác ma trong bóng đêm, trên một vùng quê gió phiêu đảng. Rất nhanh hần tìm được một trạm gác thứ hai, cắt cổ một người, đâm xuyên tim một người.

Vào một doanh trại không có đèn dầu chiếu sáng. Sau khi võ sĩ người Tập tuần tra đi qua, hần giống như một con báo đen nhảy ra từ bóng đêm, một giây sau đã vào trong một lều trại tối om đó.

Hần đã hỏi rõ diện mạo của Ma Hội, trong bóng tối hần dùng thời gian ngắn nhất để hình dung lại những gì mà Trát Mộc Hợp đã miêu tả về Trát Mộc Hợp. Lý Nhân hít một hơi thật sâu, đi vào một lều trại tối tăm. Động tác nhẹ nhàng như một võ giả chuyên nghiệp, nhanh nhẹn tới nơi mà ánh trăng và ánh đuốc không chiếu rọi đến.

Tìm thấy chỗ Ma Hội bị giam giữ cũng không khó, chỉ cần xem chỗ nào canh gác nghiêm ngặt nhất là gần đúng rồi.

Ngoài lều chỗ có vệ binh, trong thời gian ngắn nhất Lý Nhân tìm được ba chỗ, sau đó quyết định bỏ hai trong ba chỗ đó liền đánh thẳng vào chỗ thứ ba. Nguyên nhân rất đơn giản, căn lều vải này khá tối, mà hai lều còn lại thì đuốc lại rất sáng.

May thay, hần có một thanh chùy thủ sắc bén không gì địch nổi. Mỡ côn sắt không mất nhiều sức lực cắt được một lỗ hổng trên lều mà gần như không phát ra một chút âm thanh nào.

Nhìn từ khe hở vào trong, ánh mắt của Lý Nhân tròn to.

Trong lều vải chỉ có một ngọn nến le lói, tiếp theo là chỉ nhìn thấy một nữ nhân đang cắt thịt, động tác nhẹ nhàng, chậm rãi, vẻ mặt như đang cười. Bên cạnh nàng để một khay bạc, bên trong đặt ba miếng thịt máu đầm đìa.

Mỹ nữ cố cười yếu ớt, lấy dao găm cắt thịt.

Cắt thịt người.

Cô ta ngồi chồm hổm trước mặt một người đàn ông to lớn, vừa nói nhỏ nhẹ cái gì đó, vừa chậm rãi cắt thịt người đàn ông bị trói. Bàn tay trắng nõn của cô ta một bên cầm thịt, một bên cầm dao.

Người đàn ông kia bị cả một bó dây da trói lấy, da thịt lằn lên từng miếng một. Cô ta cắt những chỗ thịt bị lằn lên đó, cắt vói vẻ rất vui mừng, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt quyến rũ như tơ.

Lý Nhân hít sâu một hơi, sau đó nghiêng tai lắng nghe.

- Ai Cân, người cảm thấy con dao này cắt bên trái hay bên phải tốt?

Người đàn ông to lớn kia từ từ nhắm hai mắt, cơ thể co giật. Sau khi nghe thấy câu nói của cô ta thì chậm rãi mở mắt ra rồi cười ha hả: - Nếu để vợ xinh đẹp của Tô Xuyên Tân Di có thể cho ta uống một ngụm rượu, ta sẽ nói cho người biết thịt này nên cắt thế nào.

Ông ta cười hào phóng kèm theo âm rung.

- Mọi người nói, Ai Cân ngài là người đàn ông dũng mãnh nhất trên thảo nguyên. Rốt cuộc hôm nay ta đã được nhìn thấy rồi Ngài thực sự khiến cho người khác động lòng đấy!

Cô ta vận vẹo như con rắn nước rồi khẽ ním môi cười nói: - Nếu Ai Cân muốn uống rượu, thiếp sao có thể từ chối?

Cô ta để dao xuống, cầm lấy bầu rượu uống một ngụm, sau đó kề sát môi hồng vào môi của người đàn ông to lớn kia. Không ngờ cô ta đưa rượu vào bằng môi mình. Dường như cô ta rất thích thú với cách này, trong mũi còn phát ra tiếng rên rì. Sau khi tách ra, cô ta cười híp mắt lấy một miếng thịt máu còn chảy đầm đìa trên khay bạc, nhìn vào ánh mắt của người đàn ông kia nói: - Uống rượu, dĩ nhiên phải ăn thịt, Ai Cân có muốn nếm thử thịt tươi không?

Không đợi ông ta nói chuyện, cô ta đã mỉm cười duyên dáng nói:

- Ngon như vậy, thiếp không nỡ để Ai Cân ăn đâu.

Cô ta mở miệng anh đào, cho từng chút thịt máu còn chảy đầm đìa vào miệng.

Dạ dày của Lý Nhân sôi lên, hần nắm thật chặt mặt lạ màu đen.

Hắn lấy một ống hàn hơi trong túi da ra một cách thuận thực, nhét vào đó một cây châm bạc.

Cây châm bạc lóe sáng, hiện lên màu lam nhạt.

Phù một tiếng nhỏ, cây châm bạc kia được thổi ra ngoài, từ trong khe hở cắm trúng vào cổ cô ta. Cô ta chỉ cảm thấy nhón nhót như bị kiến đốt. Cô ta sờ theo bản năng, lập tức chạm vào hơn nửa cây châm bạc cắm trên cổ. Cô ra nhủi mảy, sắc mặt kịch biến, rút cây ngân châm ra đưa lên mắt nhìn, lập tức há mồm, trợn mắt.

Cô ta không kêu lên nổi, tuy độc trên cây châm bạc ít nhưng trong nháy mắt cũng khiến cô ta bị câm.

Lý Nhân lấy chùy thủ rạch lều ra, chui vào mạnh mẽ.

Cô ta hoảng sợ, một người thon dài che mặt nạ đen kín mít chợt xuất hiện. Người kia nhìn mình, ánh mắt sáng ngời như sao trời, lạnh lùng như ánh sáng của con dao nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Người Ngu Đến Mới Hay!.

Hai tay cô ta ôm chặt cổ, dường như muốn dùng cách gì đó để khôi phục lại khả năng nói chuyện. Chỉ có điều các khớp xương tay của cô ta trở nên trắng bệch, mu bàn tay nổi gân xanh, cổ họng vẫn không phát nổi ra tiếng. Những tiếng rên rỉ ngọt ngào lúc trước phát ra mãi mãi nằm nằm trong cổ họng cô ta, không thể làm mê hoặc lòng người được nữa.

Lý Nhân từ từ bước qua, đứng sau mỹ nữ đó.

Hắn rút từ cổ tay áo ra một sợi dây rất nhỏ không biết được làm bằng tơ gì, từ từ quấn quanh xiết chặt cổ cô ta một vòng.

Động tác chậm rãi, thậm chí còn rất nhẹ nhàng.

Lý Nhân hơi cúi cúi, áp sát vào tai cô ta hạ giọng nói: - Đừng sợ, ta chỉ muốn làm thịt người ăn thôi.

Sợi tơ buộc chặt, sắc như mũi dao găm vào da thịt cô ta. Máu thịt vừa ăn vào không nhổ ra ngoài nhưng chiếc cổ trắng nõn, thon dài cuối cùng vẫn đứt. Cô ta ngã nhào xuống đất, đầu rơi xuống lần trên thâm lông phát ra một tiếng trầm đục. Lý Nhân lau sạch sẽ máu của cô ta trên mảnh tơ nhỏ, sau đó lại cắt trong cổ tay áo.

Hắn nhìn cả mớ dây trói trên người đàn ông vạm vỡ kia mà hơi nhủi mảy. Từ lòng mảy của hắn là có thể cảm thấy tất cả mớ dây kia là chuyện rất rườm rà, phiền hà. Từ đó nói lên, Lý Nhân thực sự rất lười, cho nên hắn cắt sợi dây thừng buộc chặt hai tay người đàn ông vạm vỡ kia sau đó nhét một chủy thủ cướp được từ một trạm gác ngầm gần đó vào tay ông ta. Sau đó hắn ngồi lên ghế Hồ hạ giọng nói: - Nếu ông muốn thoát mạng thì tốt nhất nên cắt nhanh một chút.

Người đàn ông vạm vỡ kia lại không ngạc nhiên một chút lại, ngược lại còn cười cười: - Từ trước đến giờ ta chưa thấy tên thích khách nào lại lười như người.

Lý Nhân nghiêm túc sửa lại: - Nếu ông là Ma Hội, vậy tôi không phải là một tên thích khách, ông có thể cho rằng tôi là ân nhân cứu mạng của ông.

Hắn khẽ cười nói: - Tôi không để ý đâu.

Ma Hội vừa cắt dây thừng vừa nói: - Ta rất để ý.

- Ta phát hiện ra người ân nhân cứu mạng này rất không hợp cách, cứu người đâu cần người xác định ta có phải là Ma Hội hay không? Nếu không may cứu nhầm người thì sao?

Miệng vết thương của ông ta vẫn còn đang chảy máu, nhưng vẻ mặt thì lại vô cùng bình tĩnh.

- Rất đơn giản.

Lý Nhân chỉ vào hắc đao sau lưng mình nói: - Nếu cứu nhầm người, tôi giết ông là được.

Ma Hội cắt đứt toàn bộ dây thừng, sau đó chỉ vào loan đao Lý Nhân thu được nói:

- Đưa đao cho ta, ta có thể giết ra ngoài.

Lý Nhân cười xì nói: - Ông đúng là một tên tự phụ.

Hắn không do sự quǎng loan đao cho Ma Hội nói: - Có chuyện tôi muốn nhắc ông, không phải giết ra ngoài mà là trốn ra ngoài.

Ma Hội đứng lên vươn người một chút, sau đó dùng loan đao cắt lấy một miếng vải trên quần áo băng bó vết thương: - Ta sẽ không trốn.

Ông ta nói rất chân thành.

Lý Nhân đứng lên lại càng nghiêm túc nói: - Vậy thì học đi!

Ma Hội nhú mày, sau đó gật đầu: - Được!

Ông ta đi sau Lý Nhân ra ngoài, thấp giọng hỏi: - Ngươi là người Hán? Ta không quen ngươi, ta cũng chưa từng gặp ngươi, sao ngươi biết ta?

Lý Nhân không kiên nhẫn nói: - Những câu nhảm chán này ông có thể chờ tôi ra ngoài rồi hỏi được không?

Hắn chỉ chỉ vào cửa nói:

- Nếu không phải tôi làm ngã mấy tên vệ binh ngoài cửa trước, lẽ nào ông cảm thấy tiếng nói chuyện lớn như vậy mà người Tập lại không nghe thấy ư? Tộc nhân của các ông đều nói ông là anh hùng, tôi thấy chưa chắc, nhưng sao Âu Tư Thanh Thanh lại ngu ngốc như vậy. Sau khi gặp ông thì tôi đã tìm thấy đáp án rồi.

Đang nói thì chợt nghe thấy bên ngoài có người hô: - Ngủ hết à? Đừng hết dậy cho ta!

- Là Tô Tuyết Tân Di!

Ma Hội nghiêng răng thấp giọng nói.

Lý Nhân kéo ông ta chạy, thấp giọng nói dồn: - Đi!

Hai người một trước một sau lao ra khỏi lều trại, phía sau có tiếng gầm gừ của Tô Tuyết Tân Di: - Người đâu! Có thích khách!

Mẹ kiếp thật là đen đủi!

Lý Nhân thở dài, mẹ kiếp sao lại đen như vậy?

- Người thiếu niên, bên đó không phải hướng ra ngoài doanh trại.

Ma Hội thấp giọng hô.

- Thằng ngốc mới mẹ nó chạy ra ngoài doanh trại vào lúc này.

Lý Nhân hung hăng mắng một câu, lập tức chân hắn phóng về giữa doanh trại. Ma Hội đi theo sau hắn dừng lại một chút, rồi lại nghiêng răng chạy. Đây là lần đầu tiên Lý Nhân vào một doanh trại có quy mô một vạn người trở lên. Hắn không biết đường nhưng hắn biết cái trại lớn nhất là của Tô Tuyết Tân Di. Mắt nhìn thấy người thiếu niên không ngừng chạy về phía lều của Tô Tuyết Tân Di, Ma Hội cảm thấy chân động nhưng rất nhanh ông đã hiểu được ý của người thiếu niên kia.

Sau khi nghĩ thông suốt, mắt của Ma Hội sáng lên thầm khen hắn là một thiếu niên thông minh.

Lúc này Lý Nhân ngay cả quay đầu cũng không mà xông vào lều lớn, còn thấp giọng mắng một câu ngu ngốc rồi nhanh chóng trốn ở phía sau lều lớn. Ma Hội chậm hơn hắn một bước suýt nữa thì bị những võ sĩ nghe thấy tiếng Tô Tuyết Tân Di hô tập trung phát hiện. Ông bỏ nhào về phía trước, tiện thể lăn vào bên cạnh chân Lý Nhân.

Đúng lúc này, từ xa xa truyền đến một tiếng khóc gào: - Không, Ma Hội đã giết người mỹ nhân mà ta yêu mến nhất, ta muốn giết người!

Lý Nhân lắc đầu, nghi ngờ về chỉ số thông minh của Tô Tuyết Tân Di.

- Lục soát cho ta! Tìm được Ma Hội, giết y!

- Chắc là chạy ra ngoài rồi, đuổi!

Nghe thấy tiếng la, Lý Nhân thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vừa định vén màn vào lều lớn thì bỗng có một người từ bên trong đi ra, gần như đồng thời cùng vén màn lên với hắn. Lý Nhân rút chủy thủ kẻ lên cổ người kia. Không ngờ người đó phản ứng cũng rất nhanh, lui thẳng về sau. Lý Nhân đưa thẳng tay túm vào cổ y, đuổi vào trong, Ma Hội cũng theo

sát hấn đi vào.

Lều có lớn hơn nữa thì cuối cùng cũng có hạn.

Người kia rút lui, Lý Nhân đi tới, khoảng cách giữa hai người vẫn không thay đổi, người kia chạm vào đỉnh lều mới dừng lại. Động tác của y thực ra còn nhanh hơn Lý Nhân một chút, y rút lui Lý Nhân tiến lên, thân mình hấn liền chịu thiệt. Mà lúc y đụng phải lều, y đã nghiêng đầu nhìn ra chiều thức của Lý Nhân.

- Dừng động!

Trong tình thế cấp bách Lý Nhân dồn dập hô lên, hấn không ngờ thân thủ người trước mặt này rất mạnh! Nếu không phải hấn làm khó dễ ngay từ đầu thì chắc chắn người chịu thiệt chính là hấn. Hấn có cảm giác rất tệ, trong tay mình rõ ràng là thanh chủy thủ cắt kim đoạn ngọc găm vào cổ người kia chưa đầy 3cm nhưng y lại không hề hoảng hốt.

Người kia tựa vào lều, nhìn ánh mắt của Lý Nhân không giấu được sự tán thưởng.

- Đã rất lâu chưa gặp được một thiếu niên có bản lĩnh giỏi như vậy.

Giọng điệu tán thưởng của người kia rất chân thành.

- A Sừ Na Khử Hộc!

Ma Hội ở đằng sau, sau khi nhìn rõ khuôn mặt của người kia thì kinh hãi hô lên một tiếng. Một giây sau loan đao trong tay y đã xuất hiện một đường cong chém về phía cổ của A Sừ Na Khử Hộc. A Sừ Na Khử Hộc, Lý Nhân nghe rõ tên này.

Vốn tưởng rằng có thể tránh được con cá lớn Tô Tuyết Tân Di, ai ngờ trong lều vài còn có một con cá lớn hơn!

Một thanh loan đao, một thanh chủy thủ gần như đồng thời hạ sát thủ.

Nhưng sau nháy mắt, cả Lý Nhân và Ma Hội đều kinh hãi.

Cơ thể của A Sừ Na Khử Hộc là có độ cong không thể tin nổi, y liệng người tránh loan đao và chủy thủ. Cùng một thời gian, trong tay y không biết từ lúc nào xuất hiện một đoản đao đâm lên ngực Lý Nhân một cách chuẩn xác.

Cảm giác đau nhức trên ngực truyền đến, Lý Nhân không kịp nổi hừ một tiếng. Hấn quét ngang ngang chủy thủ, rất nhanh lui về phía sau hai bước. Cúi đầu nhìn, hấn chỉ thấy trên ngực mình áo đã rách lộ ra một lỗ hổng. Quần áo rách toác, lộ ra cây Nhuyễn vị giáp màu đen bên trong.

- Ồ!

A Sừ Na Khử Hộc dùng đoản đao mở nhất thứ hai về phía Ma Hội, nghiêng người một cước đạp Ma Hội phải lui về phía sau ba bốn bước mới đứng vững được.

- Không ngờ trên người vẫn còn bảo bối?

A Sừ Na Khử Hộc nhíu nhíu mày, dường như y không hài lòng về nhất đao không thể giết chết người thiếu niên kia.

Lý Nhân thầm nhủ "nguy hiểm thật", nếu không phải bên trong hấn đã mặc Nhuyễn vị giáp mà Hồng Phát cô cô đưa cho thì e rằng hôm nay hấn đã chết một cách u mê ở nơi này rồi.

Thân thủ quá mạnh!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lý Nhân đối với A Sừ Na Khử Hộc.

- Vẫn còn bảo bối đó.

Lý Nhân giơ tay trái lên liên tục bóp cơ quan, oản nổ trên cổ tay nhanh chóng bắn ra bốn tên nổ ngắn. Cây đoản đao trong tay A Sừ Na Khử Hộc biến hóa với tốc độ không thể tin nổi đập bay bốn tên nổ. Dưới chân y đột nhiên đậm mạnh, y giống như một viên đạn pháo lao về phía Lý Nhân. Còn Lý Nhân cùng lúc đó né sang một bên, thuận tay bắn oản nổ bên tay phải ra.

A Sừ Na Khử Hộc xoay người mạnh mẽ, nửa người trên và nửa người dưới nghiêng 90 độ, cúi người tránh tất cả những tên nổ ngắn. Sau đó y đưa tay về phía trước, cây đoản đao chuẩn xác cắt lên bụng Lý Nhân. Đoản đao cắt phải Nhuyễn vị giáp phát ra tiếng thanh âm rợn người. Lỗ chân lông trên toàn thân Lý Nhân nở to trong nháy mắt.

Hai chiêu!

A Sừ Na Khử Hộc phản kích chỉ có hai chiêu, mà gần như đã giết chết Lý Nhân hai lần!

Nhanh!

Nhanh không thể tin nổi!

A Sử Na Khứ Hộc lại cân loan đao của Ma Hội, sau đó ngửa người về phía sau, sau khi phản ứng 90 độ phóng đao đao cưỡi một tiếng cắt vạt áo trước của Ma Hội, đồng thời để lại một vết thương rất sâu trên người ông ta. Nếu không phải Ma Hội phản ứng nhanh thì một đao không hợp lẽ thường này của A Sử Na Khứ Hộc đã lấy mạng ông ta rồi.

- Dừng sĩ đệ nhất Khiết Đan, nghe danh không bằng gặp mặt.

A Sử Na Khứ Hộc lắc lắc đầu nhìn về phía Lý Nhân chậm rãi nói: - Nhưng thiếu niên người Hán này phản ứng cũng không tồi!

Lý Nhân nổi giận quát một tiếng:

- Không tồi cái mẹ nguoi ấy!

Hai lần bị đao đâm trúng đã đủ kích lớn lòng tự trọng của hắn. Lần đầu tiên hắn đánh ra hai viên thiết liên tử sau đó là rút bao vôi phấn trong túi ra sau đó đổ về phía A Sử Na Khứ Hộc.

- Đi!

Lý Nhân kéo Ma Hội lao ra bên ngoài.

Bịch một tiếng, cái túi bị A Sử Na Khứ Hộc dùng thân đao ngăn cản, gần như đồng thời nhắm hai mắt và ngừng nín thở, ổng áo tay trái che mũi, sau đó lại phi đao đâm rách cánh tay trái của Ma Hội đang chuẩn bị tập kích mình.

Khói trắng bay tán loạn, Lý Nhân lui ra ngoài bốn năm bước.

- Đề tiện!

Rốt cuộc về mặt của A Sử Na Khứ Hộc cũng thay đổi trở nên tức giận.

Y xông lên phía trước, đoàn đao như lưỡi hái cắt cỏ xẹt qua cổ họng của Lý Nhân. Mà lúc này Lý Nhân rốt cuộc bị thua đã rút hắc trặc đao phía sau ra. Đoàn đao và hắc đao đụng phải nhau, đóm lửa văng khắp nơi. Không ngờ đoàn đao của A Sử Na Khứ Hộc lại cứng như vậy, không bị hắc đao chặt đứt.

Lý Nhân dựng thẳng hắc đao trước người, lại một lần nữa lui ít nhất ba bước.

Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng giận giữ:

- Mẹ kiếp, ai đang ở trong lều vải, cút hết ra ngoài cho ta!

Còn chưa nói hết câu, đã có một bàn tay kéo mình tiến vào.

Trong lòng Lý Nhân hoan hỉ, thầm gọi một tiếng ngu đến mới hay!

A Sử Na Khứ Hộc lại nhú mày thấp giọng hung hăng mắng một câu: - Ngu xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Từng Bước Giẫm Lên Máu.

Tô Tuyết Tân Di rất bức bối, y hùng hùng hồ hồ vừa đi vào cửa thì phát hiện một cây hắc đao kề lên cổ mình. Cây đao kia rất dài rất lớn mà cũng rất sắc, chỉ nhẹ nhàng đặt lên cổ y. Hân khí trên mũi đao lại giống như những tua nhỏ ăn sâu vào tận xương tủy của y. Y không dám cúi đầu, không dám há mồm, vì y biết nếu mình hơi cúi đầu động tác mạnh một chút thì mũi đao có thể dễ dàng mở cổ họng mình ra.

Điều mà y không hiểu chính là, đôi mắt của chủ nhân trực đao lộ ra giữa mặt nạ đen, con ngươi hơi cong lên, dường như tâm trạng rất tốt. Hơn nữa còn dùng một giọng điệu rất chân thành nói lời cảm ơn.

- Cảm ơn?

Tô Tuyết Tân Di nói một câu theo bản năng:

- Cảm ơn cái gì?

Ma Hội đi đến bên cạnh Tô Tuyết Tân Di, loan đao không một chút khách sáo mà tháo khuyên tai của y xuống. Khuyên tai rụng khỏi lỗ rơi xuống mặt đất kêu leng keng.

- Cảm ơn người đã tự đưa mình đến cửa.

Vết thương của Ma Hội vẫn còn đang chảy máu, lại không để ý. Ông dùng loan đao chăm chăm chĩa vào ngực của Tô Tuyết Tân Di, làm Tô Tuyết Tân Di cứng rắn nuốt tiếng rú thâm xuống.

- Người muốn dùng tên ngu xuẩn này để uy hiếp ta?

A Sứ Na Khứ Hộc cầm thanh đoản đao đứng chấp tay sau lưng: - Có phải có quá đơn giản không?

Lý Nhân cười cười nói: - Không, thực ra là không định uy hiếp người.

Nói xong, hần mạnh mẽ cướp lấy cái đầu lâu còn rỗng rỗng máu trong tay Tô Tuyết Tân Di ném về hướng A Sứ Na Khứ Hộc. Mà Ma Hội gần như đồng thời ghim chặt cổ Tô Tuyết Tân Di kéo chạy ra khỏi lều trại. Lý Nhân và ông ta không có bất kỳ sự trao đổi nào nhưng dường như đã thương lượng rất tốt.

Hai người lao ra khỏi lều, đao của Lý Nhân mở thẳng một đường máu, chém chết ba gã võ sĩ người Tập không kịp phản ứng, cũng không nhìn về phía sau lưng, hần vung đao ngăn đoản đao A Sứ Na Khứ Hộc vừa quét tới.

Ra ngoài lều không gian sáng sủa, rộng mở.

Vì các võ sĩ người Tập đều đang đuổi theo về phía cửa doanh trại. Ngoài lều lớn cũng không có nhiều người. Mười mấy võ sĩ cản phía trước, nhìn rõ Ma Hội đang không chế Ai Căn của mình, bọn họ không ai dám tiến lên phía trước. A Sứ Na Khứ Hộc chậm rãi đi đến cách đám Lý Nhân ba thước, theo mắt nhìn người thanh niên che mặt nạ như yêu quái kia.

- Người Hán nhiều hào kiệt, nhất là tuổi trẻ tuổi, điều này khiến ta rất đồ kỵ.

A Sứ Na Khứ Hộc thần nhiên nói.

- Những người đàn ông bị gió cát và loan đao tôi luyện trên thảo nguyên lọt vào mắt ta không được nhiều. Nhưng mùa đông năm ngoái đến thành Đại Hưng, dọc đường đi có rất nhiều thanh niên tài giỏi khiến ta lưu tâm. Sau khi đến thành Đại Hưng lại gặp tuổi trẻ. Nhất là cái người trẻ tuổi tên là Vũ Văn Sĩ Cập làm ta khâm phục. Ta vốn tưởng rằng ở thủ đô của nước Đại Tùy có rất nhiều người ưu tú, không ngờ ở trong bụi cỏ cũng có được người thiếu niên bình tĩnh, quyết đoán như người.

Y nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một chút: - Lúc qua Trác quận có gặp một thiếu niên, cũng chỉ mười mấy tuổi mà dùng trường sóc xuất thần nhập hóa, mười mấy đại Hán cũng dễ dàng bị cậu ta đánh bại, quả nhiên là oai hùng, hình như tên là .. La Sĩ Tín, chắc là cái tên này rồi.

Y dừng lại một chút rồi chăm chú hỏi: - Đây người thiếu niên, có thể nói cho ta biết tên của người không?

Lý Nhân suy nghĩ một chút rồi nói: - Nếu không nói cho người biết thì có vẻ như ta là người không phóng khoáng rồi. Nhưng nói cho người biết thì có ý nghĩa gì?

A Sứ Na Khứ Hộc nghiêm nghị nói: - Từ trước đến nay ta đều tôn kính anh kiệt, nếu người đồng ý gia nhập dưới trướng của ta. Chuyện cũ hôm nay ta sẽ bỏ qua, thậm chí ta có thể thả Ma Hội. :

Lý Nhân bĩu môi: - Kế ky gián của người rất không được xếp hạng, người cho rằng ta sẽ tin người? Hay là Ma Hội tin người?

A Sứ Na Khứ Hộc không giấu nổi sự kinh ngạc của mình, y cười nói:

- Ra tay quyết đoán, suy nghĩ linh hoạt, rất khá, thực sự là rất khá.

- Nói cho ta người tên là gì đi, ta sẽ lập cho người một tấm bia gỗ.

Y nghiêm trang nói: - Người không đồng ý với ta, ta đành phải giết người. Đại Tùy lắm nhân tài, giết một người ít đi một người.

Lý Nhân dựng thẳng hắc đao trước ngực, cau mày nói: - Người nói chuyện nhơ nhẫm như vậy ta thấy rất nhàm chán. Hơn nữa râu của người sạch sẽ như vậy càng khiến người ta nhàm chán. Thậm chí ta dám đánh cược, người mặc quần lót con mẹ nó là màu đỏ đấy.

A Sứ Na Khứ Hộc nhú mày, sắc mặt dần âm trầm:

- Phụ lòng tốt của người khác.

Y nhảy một bước dài, nhìn thẳng vào mắt của Lý Nhân nói: - Ta vốn yêu người tài, không ngờ người lại tự tìm đường chết? Ghét nhất là bị người Hán các người lừa gạt. Người thiếu niên, người có tin có một ngày ta sẽ dẫn Lang kỵ đến đập phá Trung Nguyên không? Đến lúc đó sẽ không biết có bao

nhiều người tự cho là thiếu niên như người chết dưới móng thiết kỵ của ta. Ta thực sự không hiểu người Hán các người vì sao lại cứ kiêu ngạo như vậy?

Lý Nhân thở dài, ánh mắt rất chân thành nhìn A Sử Na Khử, nhẹ nhàng mắng một câu: - Ta - chơi - cả - mẹ người!

Một câu mắng khiến người khác buồn nôn thậm chí là ghê tởm. Lý Nhân cố tình mắng có nghệ thuật như vậy. Hắn kéo dài chữ thứ nhất nối với chữ sau với giọng bình thản.

- Đi!

Nhân lúc A Sử Na Khử Hộc vẫn còn ngạc nhiên tức giận, Lý Nhân hét lớn một tiếng.

Hắn bỏ đao ra nhanh như chớp, phong tỏa đường trước của A Sử Na Khử Hộc rồi mạnh mẽ xoay người bỏ chạy.

- Hướng chính tây, chỗ đó có tiếp ứng,

Hắn đuổi theo sau Ma Hội, nói nhỏ một câu.

- Được!

Ma Hội lên tiếng, một đao bổ chết một võ sĩ người Tập lao tới. Thêm hai đao nữa chặt đứt hai cánh tay của Tô Tuyết Tân Di, rồi tím cổ áo y phóng về hướng chính tây.

Lý Nhân chạy một bên, xoay người vẩy bột phấn ra ngoài.

Hắn một đao cắt hòng một gã người Tập chặn đường, một đao nữa tháo cánh tay nắm chặt loạn đao rồi trực đao thu về cắt vào bì giáp trước ngực một gã người Tập như cắt miếng đậu hũ. Ngực người kia mở ra một lỗ lớn, máu phun lên vãi như suối. Nghiêng mình tránh một nhát loạn đao. Lý Nhân thấp người quét ngang không biết chặt đứt mấy cái đùi rồi. Hắn bám chặt lấy bước chân của Ma Hội, trực đao mở một đường huyết dưới ánh trăng.

Mãnh liệt, trong lòng hắn chợt cảm thấy dâng lên nỗi nguy hiểm, hắn nghiêng người tránh theo bản năng nhưng vẫn bị chậm một nửa phần.

Một thanh đoản đao chợt xuất hiện như xé mở không gian, rạch một vết rách thật sâu bên cánh tay trái của Lý Nhân. Máu chảy ra trong nháy mắt, ướt sũng cả áo hắn.

Lý Nhân bỏ trực đao ép lui A Sử Na Khử Hộc, nhú mày nhìn vào vết thương bên cánh tay trái của mình. Nhuyễn vị giáp không có cánh tay, điều này khiến Lý Nhân hơi khó.

- Chậm!

A Sử Na Khử Hộc lấy đoản đao chỉ Lý Nhân từ xa: - Quá chậm rồi!

Lý Nhân bỏ một đao về phía vai của y, hai chân A Sử Na Khử Hộc xê dịch ra, cây đoản đao trong tay nhanh như tia chớp cắt về phía cổ họng của Lý Nhân. Lý Nhân xoay người về phía sau, trực đao chém vào hai chân của A Sử Na Khử Hộc. Y nhảy lên từ không trung bổ một đao về phía mặt của Lý Nhân.

Hai người giao thủ bốn lần nhanh như tia chớp, mặc dù Lý Nhân không bị thương nhưng cũng hơi bối rối.

Một đao ép Lý Nhân lui A Sử Na Khử Hộc giương mắt nhìn, thấy Ma Hội dẫn theo Tô Tuyết Tân Di chạy như điên về phía trước. Những võ sĩ người Tập e dè không dám ra tay. Y khẽ nhú mày, chỉ tay Lý Nhân, hơn mười người Hồng Phi Phong lập tức đánh tiếp. Y nhận cung cứng, rút một mũi tên lang nha lấp vào cung.

Vù!

Mũi tên lang nha nhánh chóng phóng ra ngoài, bay thẳng tắp về phía sau lưng của Ma Hội. Y không dừng lại, một mũi tên nữa bắn thùng gáy của Tô Tuyết Tân Di.

Đao của Lý Nhân cắt mở cổ họng của một Hồng Phi Phong, nghiêng người vung khuỷu tay nện vỡ xương mặt của một Lang kỵ, máu tuôn như suối. Trực đao tung bay, tiếp theo một Hồng Phi Phong xông đến lại bị một đao của Lý Nhân tước đi nửa bờ vai.

- Cháy rồi!

Tiếng la kinh hoàng truyền đến từ phía xa xa. Lý Nhân chặt đứt một gã Lang kỵ cản mình tranh thủ thời gian nhìn phía xa, chỉ thấy phía sau doanh trại đã bốc lửa.

Lý Nhân không kịp nghĩ nhiều, một đao nữa đâm xuyên qua trán một gã Lang kỵ, đá vào bụng người kia. Dùng lực lớn nhất đập bay người về phía A Sử Na Khử Hộc. A Sử Na Khử Hộc lắc mình né tránh sau đó đuổi theo Lý Nhân.

Vì Tô Tuyết Tân Di đã chết cho nên đám võ sĩ người Tập này xông lên như điên.

Lý Nhân lau máu loãng trên mặt, miệng hơi co giật.

- Giết!

Hơi thất thần chốc lát, Lý Nhân gần như trong vô vọng đã thúc giục toàn bộ thô bạo của thân thể ra. Hắn giống như người điên, trực đao múa cuồng loạn, xung quanh hắn nổi lên trận gió xoáy máu tanh, tay chân bị đứt bay múa. Hoa máu nở trên không trung, sau đó nhanh chóng héo rũ.

Một gã Lang kỵ bị Lý Nhân cắt mở bụng ra, máu me nhầy nhụa, nội tạng và ruột thừa rơi ngoài trời trên mặt đất. Y không thu chân lại được cho nên đã giẫm lên nội tạng bấy nhầy như cháo vậy. Sau đó y giẫm lên chính ruột của mình cứ như thể bị trượt chân ngã nhào lên đồng nội tạng, y còn chưa kịp tắc thở.

Mũi hắc đao sắc bén thiên hạ vô song, Lý Nhân không biết mình đã giết mấy người rồi. Mất hẳn dần trở lên đỏ thẫm, lý trí đang được thay thế bằng cuồng sát.

Mặc chuyện hắn sống gay chết, cứ buông tay đại sát một trận đi.

Một âm thanh gào thét lên trong đầu Lý Nhân.

Sống một mồi như vậy, không bằng giết một trận thật thoải mái sau đó chết trận.

Âm thanh này càng ngày càng vang lên trong đầu hắn, ánh mắt của hắn càng trở lên đục ngầu, mê man. Hắn không nhìn đám kẻ thù xông đến mình hình dạng thế nào, hắn chỉ thấy mình vung đao lên chém giết đối phương. Giết một người cũng là giết, giết mười người cũng vậy.

Đã bị trúng một đao sau lưng, mặc dù không phá được Nhuyễn vị giáp nhưng cơn đau đớn cũng không làm cho hắn tỉnh táo trở lại được.

Trên đùi đã trúng một đao, máu chảy ròng ròng nhưng hắn vẫn không cảm thấy đau một chút nào.

Như hổ non tức gầm, kèm theo cả uy phong và sát khí cuộn cuộn.

Tóc hắn tán loạn, nhảy múa trong bóng đêm.

Khỏe miệng hắn chảy máu nhuộm hồng cả răng nanh trắng.

Nếu không phải có Nhuyễn vị giáp, hắn đã chết. Nhưng hắn chưa chết, cho nên cho nên kẻ địch vây quanh hắn từng người chết một.

A Sử Na Khử Hộc lạnh lùng nhìn thiếu niên như kẻ điên kia, lạnh lùng nhìn mấy chục Hồng Phi Phong dưới trướng của mình đã bị hắn chém giết; lạnh lùng nhìn người thiếu niên như hổ điên chủ động đi tìm kẻ thù, lạnh lùng nhìn hắn xông vào mình.

A Sử Na Khử Hộc cầm đoản đao, bước chân ra lực. Thân hình của y cực nhanh, một đao đâm thẳng vào cổ họng của Lý Nhân!

Tầm nhìn của Lý Nhân đã mờ không rõ, hắn giết người hoàn toàn không có lý trí.

Hắn không nhìn thấy, từ thần đang vẫy chào hắn.

C-K-I-T-TT một tiếng sắc nhọn vang bên người Lý Nhân, đó là tiếng gậy ma sát với nền đất chói tai. Ngay sau đó, một dáng người to lớn hiện ra bên cạnh Lý Nhân, đến rất đột ngột. Cơ thể người kia nhanh như báo săn, một cước đá nghiêng vào chính sườn của A Sử Na Khử Hộc.

Bịch!

A Sử Na Khử Hộc như điều đứt dây, bị một cú đá văng ra ngoài, va vào hai gã Hồng Phi Phong, đập vào một tòa lầu trại.

Dáng người cường tráng kia cau mày khi phát hiện ra Lý Nhân bị trúng một đao, một tay túm lấy Lý Nhân cướp lại hắc đao. Tay phải của y cầm đao thuận thế giết chết một gã Lang kỵ, tay trái giơ ra ôm kẹp chặt Lý Nhân dưới nách. Y cầm đao đi trước, một đao chặn những kẻ cản đường từ giữa bỏ ra hai mảnh. Mũi đao lạnh lùng, giết người rơi là tả, mỗi bước đi qua là một cái xác người.

Ở chỗ xa hơn, hai gã võ sĩ Khiết Đan dẫn Ma Hội đang hôn mê rút lui.

Trong ánh đuốc, có một bóng người mặc váy hoa sen mà đỏ bay phấp phới.

Tay trái của nàng kéo dây cung, hàng loạt mũi tên bắn ra, tiễn tiễn giết người.

Người đàn ông cường tráng kia nhanh chóng đưa Lý Nhân đi, đao mở đường máu. Còn cô gái kia thì lấy mũi tên lông vũ bắn vào kẻ thù hai bên, đao tiễn hòa mình, từng bước giẫm lên máu.

Lý Nhân bị ném trên mặt đất rất mạnh, chuỗi hắc đao cũng được người đàn ông cường tráng kia đặt bên cạnh hắn. Người đàn ông cao hai thước ôm vai đứng ở đó, cúi thấp đầu nhìn quái vật Lý Nhân. Trong ánh mắt của y tràn đầy nghi ngờ hoặc khó hiểu thậm chí là mê man. Đường như muốn nhìn rõ xem người thiếu niên cả người đầy máu trước mặt này là yêu nghiệt sẽ hiện nguyên hình gì?

Lúc được người đàn ông cường tráng cắp nách giết ra khỏi doanh địa Lý Nhân đã khôi phục lại thần trí. Lý Nhân không có nhiều thiện cảm với người đàn ông cường tráng đã cứu mình. Không quen nhìn cái bộ dạng thanh đậm, cũng không quen cách làm quá mức bình tĩnh của y. Mặc dù phần lớn thời điểm Lý Nhân cũng là người như vậy nhưng cũng có lúc đầu nóng lên hấn cũng làm ra những chuyện điên cuồng khiến người ta không tin nổi chuyện như vậy. Đến cả sự bình tĩnh của bản thân hấn cũng rất ghét, huống chi một người còn bình tĩnh lạnh lùng hơn cả hấn?

Bình tĩnh đôi khi cũng thể hiện cho sự không biết điều.

Bình tĩnh, đôi khi cũng thể hiện cho sự mất hết tính người.

Phần lớn thời gian Lý Nhân không thể không làm một người bình tĩnh, nhưng thực sự hấn rất chán cảm giác này. Không có cách nào khác, quá khứ, hiện tại và tương lai của hấn đều khiến hấn không thể không bình tĩnh. Hơn nữa không thể không căng ngày căng tính tảo.

Nhớ lại lúc trước suýt nữa mình bị chết trong doanh trại người Tập, hấn liền cảm thấy mình thật ngu ngốc. Nếu cứ chết không hiểu ra sao cả như vậy, hấn có lỗi với ai? Có lỗi với Trương Trọng Kiên? Có lỗi với Hồng Phát? Có lỗi với Tiểu Dịch, có lỗi với các huynh trưởng của Thiết Phù Đồ, cũng rất có lỗi với Đạt Khê Trường Nho và Huyết kỵ.

Có lỗi nhất vẫn là chính mình.

Hấn ngồi dưới đất, nhìn kỵ binh Huyết kỵ phía xa dần dần thu lại, kỵ sĩ mặc áo giáp màu đen đi đầu kia trên mặt có vết sẹo dữ tợn rất quen thuộc. Rốt cuộc Lý Nhân cũng nhếch mép cười, nụ cười này động đến tất cả các vết thương trên người. Nụ cười nhếch mép này của hấn thoát nhìn thực sự không đẹp chút nào.

Cuối cùng Huyết kỵ vẫn đến, xuất hiện vào thời điểm nên xuất hiện nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lĩnh Ngộ Một Thế Giới Khác.

Lý Nhân cúi đầu nhìn miệng vết thương trên bả và đùi, rồi hấn lại khẽ ngẩng đầu nhìn gã đàn ông vạm vỡ kia: - Ngươi không thể nhẹ tay nhẹ chân một chút được à?

Sau đó hấn nằm xuống, đầu gối kê lên đám cỏ xanh mượt rên rĩ một tiếng. Đầu óc hấn lại không tự chủ được nhớ đến Thanh Thanh. Cũng không biết cô nàng ngu ngốc kia có bị thương nặng hay không? Nếu mình chết sẽ đi cùng ai để báo thù đây? Để cô nàng lấy thân báo đáp mình miễn cưỡng còn đáp ứng, còn giả vờ phóng khoáng nói một tiếng nào có đáng gì? Lý Nhân cảm thấy anh hùng thực sự có hai điểm ngu ngốc phạm phải. Cho dù thế nào, nàng đến rồi, là thời điểm nàng cần mình nhất; bất kể thế nào, mình đến, là thời điểm nàng cần mình nhất.

- Cho dù trong lòng con không cảm kích thì cũng nên nghiêm chỉnh nói một tiếng cảm ơn chứ?

Lý Nhân nằm trên thảm cỏ chỉ chỉ vào lồng ngực của mình: - Đây là một vị anh hùng!

- Rắm thôi!

Người đàn ông cường tráng kia lườm hấn một cái.

Lý Nhân cũng không tức giận mà cười cười nói: - Đáp Lăng Trường Hồng, cho ta một lý do của cái rắm đi.

Đáp Lăng Trường Hồng đỡ Lý Nhân ngồi xuống rồi nhìn chằm chằm vào mặt hấn nói:

- Ngươi thật sự cảm thấy mình giống anh hùng sao? Trong mắt ta ngươi là một tên quá ngu xuẩn, lỗ măng.

Y giơ một ngón tay ra: - Thứ nhất ngươi mà ngươi cứu về bây giờ vẫn chưa biết còn sống hay đã chết, không có gì đáng khen cả.

Ngón tay thứ hai càng cay nghiệt: - Thứ hai, không có kẻ sách hoàn toàn dựa vào suy nghĩ nóng vội vào doanh địa cứu người. Ngươi cho mình là thần tiên hay yêu quái? Thôi một cái là có thể giết cả một doanh trại kẻ địch sao? Nếu không phải ta phóng hỏa thiêu hủy quân nhu của người Tập, nếu không phải đồng bọn của ngươi xuất hiện đúng lúc giết truy binh người Tập. Ngươi cho là ngươi còn có thể sống mà nằm ở chỗ này xưng là anh hùng sao?

Ngón tay thứ ba hạ giá Lý Nhân quả thực không đáng một đồng: - Thứ ba, nếu không phải ngươi xông lung tung làm loạn kế hoạch cứu người của ta, thì lúc rút lui có chặt vật thể không?

Ngón tay thứ tư tuyên án tử hình cho Lý Nhân: - Thứ tư, nếu không phải ta cứu ngươi đúng lúc, ngươi đã sớm bị huyết mê mà thành người điên mất rồi. Thật sự không ngờ đến một trường hợp nhỏ như vậy mà ngươi cũng không ứng phó nổi. Nếu thất tâm điên lên rồi thì cho dù là còn sống thì cũng chỉ là cái xác không hồn mà thôi. Còn anh hùng nổi gì?

Y chậm rãi nắm tay vào tổng kết: - Cho nên, từ đầu đến cuối cách cứu viện của ngươi hành động đều rất thất bại, thất bại đến rối tinh rối mù lên.

Y nói chuyện với vẻ rất nghiêm túc, rất chân thành.

Lý Nhân bình tĩnh nghe Đáp Lăng Trường Hồng nói hết câu, sau đó cũng rất nghiêm túc nói: - Thực sự thất bại sao?

Đáp Lăng Trường Hồng gật đầu nói: - Thất bại từ đầu chí cuối, không có một chút đường sống nào.

- Nhưng ngươi quả thực rất xuất sắc.

Y mỉm cười như băng máu tan ra trong ngày xuân ấm áp: - Ta ở vào cái tuổi của ngươi, quả thực còn ngu ngốc hơn ngươi.

Lý Nhân cười cười: - Ngươi nói như vậy trong lòng ta cũng cân bằng trở lại. Nhưng có một chuyện ta muốn biết, hy vọng ngươi không nên giấu ta, nói thật cho ta biết.

- Ngươi hỏi đi!

Đáp Lăng Trường Hồng nói.

Lý Nhân hít một hơi dài, nhìn thẳng vào ánh mắt của Đáp Lăng Trường Hồng gần từng tiếng một: - Nếu không phải vì đến cứu Ma Hội, ngươi có cứu ta không?

Đáp Lăng Trường Hồng lắc đầu nói: - Nếu ta cho rằng cứu ngươi sẽ gặp nguy hiểm, ta sẽ không cứu ngươi.

Giọng điệu của y bình thản nói: - Nếu không phải A Sử Na Khử Hộc quá chủ quan đúng lúc bị ta nhìn ra cơ hội, nếu không phải đồng bọn của ngươi đã vào sau doanh trại chặt đứt truy binh người Tập, ta sẽ không cứu ngươi.

Lý Nhân gật đầu: - Hiểu rồi, cảm ơn ngươi!

Hắn cười rất bình thản: - Tuy ta biết sự thật chắc chắn là như thế nhưng không hỏi thì trong lòng ta thấy không thoải mái. Đương nhiên, sau khi hỏi rõ rồi thì trong lòng lại càng không thoải mái. Nhưng dù thế nào thì cũng cảm ơn ngươi, mười ba năm nay ta khó có được một lần yên tĩnh như vậy. Nếu lần này mất mạng ta có lỗi với quá nhiều người, lại càng có lỗi với chính mình.

Hắn ngồi xuống nhìn Đạt Khê Trường Nho ở phía trước đang đi tới nói: - Ta phải đi rồi!

Đáp Lăng Trường Hồng gật đầu, không nói gì.

Lý Nhân gắng gượng đứng lên, rút hắc trực đao chống người ôm bả vai đón Đạt Khê Trường Nho đi tới. Vừa đi vừa giơ tay làm hiệu thắng lợi, ngón trỏ tách ra, thể hiện tiêu chuẩn một chữ V.

- Đao khá lắm!

Phía sau truyền đến tiếng thần nhiên của Đáp Lăng Trường Hồng. Lý Nhân bĩu môi, tư thế chiến thắng lập tức thay đổi, chỉ còn lại ngón giữa đáp lại Đáp Lăng Trường Hồng.

- Không được mắng con, hiện tại tâm trạng con đang rất hụt hẫng.

Lý Nhân đi đến trước mặt Đạt Khê Trường Nho, gỡ tóc nói.

Đạt Khê Trường Nho giơ tay vỗ nhẹ trên bả vai của hắn gật đầu, hạ giọng nói: - Về nhà đi!

Lý Nhân ngẩng đầu lên nhìn Đạt Khê Trường Nho gật đầu thật mạnh: - Về nhà!

Đêm qua, Đáp Lăng Trường Hồng cướp hắc trực đao của Lý Nhân mở một đường máu. Còn cô gái mặc váy hoa sen màu đỏ dùng tiền mở đường cho hắn chính là Trần Uyển Dung mẹ của Âu Tư Thanh Thanh. Sau khi Lý Nhân được Đáp Lăng Trường Hồng cấp nạch khôi phục thần trí. Trong lúc mơ màng đã nhìn ra tư thế phóng tên oai hình của bà ta, dưới ngọn đèn trong bóng đêm không nhìn rõ khuôn mặt của bà ta, mà chỉ cảm thấy tư thế bắn cung của bà ta thực sự rất đẹp.

Sau đó hắn dùng hết lực chú ý vào cách dùng đao của Đáp Lăng Trường Hồng. Hắn hơi tự ti phát hiện ra hình như thanh đao này trong tay Đáp Lăng Trường Hồng như có sinh mạng. Động tác của y tự nhiên, không có đao nào uổng phí. Hắc trực đao trong tay y được vận Hắc Long cười mây. Mỗi một lần múa lên là cuốn đi một sinh mạng. Bước tiến của y rất lớn, đường nhỏ đi thẳng về phía trước mà không để ý gì đến hai bên. Thậm chí có người Tập giờ loan đao lên y cũng không thêm để ý. Sau đó tên người Tập vung đao đó bị tên bắn chết, y tin tưởng vào Trần Uyển Dung, cũng như tin tưởng vào đao pháp của mình.

Nhưng kẻ thù truy kích vẫn quá nhiều, cái chết của Tô Tuyết Tân Di, A Sử Na Khử Hộc bị thương khiến đám người Tập và Hồng Phi Phong bối rối trong chốc lát. Nhưng rất nhanh những người đó nhào tới càng thêm hung ác. Nhất là những Hồng Phi Phong như có được mệnh lệnh của A Sử Na Khử Hộc bị thương chưa chết, liều mạng xông lên đòi Đáp Lăng Trường Hồng và Lý Nhân ở lại.

Tiền pháp của Trần Uyển Dung siêu phàm nhưng bà ta cũng không thể có vạn năng.

Đáp Lăng Trường Hồng mang theo Lý Nhân khó tránh khỏi sự khó khăn. Cho nên rất nhanh mấy trăm Hồng Phi Phong đã đuổi ngay phía sau. Đúng lúc những Hồng Phi Phong kia định giờ loan đao chuẩn bị bỏ về phía Đáp Lăng Trường Hồng, thì hơn mười mũi tên lông vũ đã bắn sượt qua y. Bốn, năm tên Hồng Phi Phong chạy trước nhất lập tức ngã nhào xuống, cắt đứt một đoạn đội Hồng Phi Phong đang truy kích. Lang kỵ Đột Quyết bị trúng những mũi này giống như bị liềm cắt lúa nằm xuống như ngã rạ.

Sau đó, Lý Nhân đã nhìn thấy hình ảnh khiến cả cuộc đời hân cũng khó mà quên được.

Huyết kỵ đến rồi!

Một đội Kỵ binh mặc áo giáp đen gần một trăm người tạo thành một trận hình tấn công sắc bén, tiếng chân như hành khúc trong trời đêm. Kỵ sĩ thiết giáp ở phía trước cầm một thanh trường sóc dài đến bốn thước, trên hắc giáp vẽ rồng nanh dữ tợn bùng xuống, giống như Dạ xoa đến từ địa phủ tối tăm, lại như thiên thần hạ phàm.

Chiến mã nhảy lên thật cao lúc rơi xuống đất đánh bay người chặn đường, lồng ngực của một tên Hồng Phi Phong xui xẻo đã hoàn toàn bị sụp xuống.

Tướng quân kia dùng sóc dài đâm thẳng vào Hồng Phi Phong chắn phía trước, độ co giãn của trường sóc vô cùng tốt. Sau khi va chạm cán trường sóc gấp khúc tạo thành một đường cong rất đẹp. Sau đó lại đột nhiên đâm thẳng mũi sóc đánh bay Lang kỵ Đột quyết. Vị tướng quân đó lại thả thấp trường sóc, đâm kẻ thù thứ hai giờ lên giữa không trung. Tên Hồng Phi Phong thứ ba âm mưu là dùng loan đao chém đứt đuôi chiến mã, gã còn chưa kịp vung đao ra thì đã bị mã sóc kia đâm xuyên qua cổ họng như con rắn độc. Mũi sóc quét ngang đâm thủng ngực kẻ địch tiếp theo, một giây sau lại cắt rụng một cánh tay.

Kỵ binh mặc áo giáp đen bám chặt phía sau tướng quân kia, mã sóc trong tay họ duỗi thẳng ra lần lượt đâm chết kẻ thù. Trùng trùng vô cùng sắc bén cắt đội ngũ truy binh người Tập. Đầu tiên là hung hăng kéo người Tập bên ngoài xuống một tầng, sau đó như dao nhỏ cắt vào đội ngũ người Tập, xé thành một lỗ hổng. Còn trùng trùng dần dần ép tới, lỗ hổng kia càng lúc càng lớn.

Hơn một trăm Hồng Phi Phong và mấy trăm võ sĩ người Tập bị đội ngũ kỵ binh mặc áo giáp đen kia chặt đứt, giống như một con rắn bị chặt ngang người uốn éo đau khổ. Sau khi vị tướng quân kia dẫn theo các kỵ binh xuyên qua giết địch, vài kỵ binh đi theo phía sau ông ta vẫy ra một vòng một đường vòng lớn rất đẹp. Tướng quân vẫn chưa hạ lệnh rút lui và lấy mã sóc chỉ về phía trước. Trong một tiếng gầm giết, thế như chẻ tre ầm ầm tiến vào trận địa địch tàn sát người Tập.

Tướng quân làm một động tác ra hiệu, hơn một trăm kỵ binh bỗng nhiên chia ra, động tác chỉnh tề nhanh chóng khiến người khác nhìn thấy mà cảm thán, phân thành 10 tiểu đội, đan xen như răng lược chải vào Hồng Phi Phong. Sau đó các tiểu đội cuốn ra ngoài như gió giết chết người Tập ý đồ đi tới cứu viện, phóng hỏa châm lều trại. Không lâu sau lều trại bên này phát hỏa và liên kết với hỏa liên thành do Đáp Lăng Trường Hồng phóng. Những người Tập này không rõ có bao nhiêu kỵ binh tinh nhuệ đánh tới lại thêm cả ngọn lửa lan tràn khiến bọn họ nhanh chóng mất đi ý chí chiến đấu, chạy loạn tứ tung.

Tiếp theo, tướng quân kia lại làm một chuyện đầy kiêu ngạo khiến người ta ghen hờn.

Ông ta lại để cho hơn 10 tiểu đội kỵ binh truy kích người Tập từ các hướng khác nhau, tốc độ cũng không nhanh mà xua người Tập như xua bầy cừu vậy. Người Tập bị lừa dọa cho bẽ mặt, bị kỵ binh mặc áo giáp đen giết cho vỡ mặt kêu lên kì quái mà tháo chạy, thậm chí có rất ít người nhớ ra là đi đến trại ngựa đoạt một con chiến mã tiếp tục chạy trốn chết.

Hơn một trăm kỵ binh, không ngờ đuổi được hơn nửa đại doanh bại binh người Tập xông đến một đại doanh khác.

Vén bức rèm che!

Lúc đó mắt của Lý Nhân sáng lên, trong lòng cũng sáng theo.

Đáp Lăng Trường Hồng dừng bước nhìn lại, cũng không tìm được một tiếng tán thưởng từ tận trong đáy lòng: - Hổ tướng giỏi! Thiết kỵ giỏi!

Thu lại suy nghĩ chém giết từ đêm qua, cười lên Đại Hắc Mã thoát nhìn như lung lay sắp đổ. Bỗng nhiên Lý Nhân ngồi thẳng người, hân mở mắt, hít một hơi thật dài sau đó từ từ thở ra ngẩng mặt lên trời, rồi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Đạp Khên Trường Nho.

- Sư phụ à...

- Ủ?

- Tôi hôm qua... người!

- Sao vậy?

- Rất đẹp trai!

Lý Nhân vòng tầm mắt nhìn đi rất ra, ánh mắt sáng ngời như thấu tỏ, dường như... nhìn thấy một thế giới khác.

Chương 51: Lừa Người Không Bị Sét Đánh.

Lý Nhân nhìn thấy một thế giới khác nhưng thực ra là lĩnh ngộ.

Đêm qua Đạt Khê Trường Nho dùng thực chiến dạy cho Lý Nhân một tiết học rất sinh động, để hắn nhìn thấy mặt chân thực nhất của chiến tranh. Thứ hắn học được từ trong đó có lẽ không thể dùng một từ ngữ nào để biểu đạt được, nhưng trong lòng hắn đã mơ hồ cảm thấy thế nào là thắng lợi. Đạt Khê Trường Nho thông qua vụ chém giết hôm qua mở cho Lý Nhân một cửa sổ về sự hiểu thắng, để hắn nhìn thấy thế giới khát máu ác nghiệt này.

Đạt Khê Trường Nho từng nói, trên chiến trường hành sự thiên biến vạn hóa, quan trọng nhất là làm người phải biết nhìn thời thế. Ra lệnh vào những thời điểm chính xác nhất. Đây là một câu nói không phải là suông, nghe rất có lý nhưng lý giải nó rất khó. Mà cuộc chém giết đêm qua khiến Lý Nhân lĩnh ngộ ra được những lời này.

Không phải nghi ngờ gì nhiều, thời cơ xuất hiện của Huyết kỵ quá tuyệt vời.

Có thể một lần đánh tan người Tập, chiến lược vô song của Huyết kỵ chỉ là một nguyên nhân rất nhỏ, mà chính là dùng chiến thuật vào thời gian chính xác nhất. Nói đến dễ dàng thực sự phải làm khó đến dữ dội.

Trăm người đuổi giết hơn một ngàn bại binh tạo thành một bức rèm cuốn, xua đuổi bại binh của kẻ địch tấn công bốn trận, thúc đẩy sự sụp đổ của người Tập từ phía sau.

Trận chiến đêm qua khắc sâu vào trong ký ức của Lý Nhân. Mấy năm sau này, khi hắn suất lĩnh kỵ binh đã là lúc rất thành danh. Hắn hồi tưởng lại trận chiến đêm qua trong lòng vẫn khó có thể bình tĩnh được. Đúng là trận chiến này khiến hắn lần đầu tiên có thể cảm nhận được mùi máu tanh của chiến tranh. Đạt Khê Trường Nho dạy hắn phải dùng đao thế nào, cũng dùng cách này để nói cho hắn biết phải vận dụng chiến thuật thế nào.

Đề Âu Tư Thanh Thanh ở chỗ các người cho đến khi chiến tranh kết thúc, được không?

Trước khi về nhà Lý Nhân nhớ ra, Trần Uyển Dung đứng ở bên ngựa của hắn nói lời cầu xin rất nhỏ, trong lòng không giấu nổi nỗi phiền muộn.

Ma Hội bị trúng tên cũng không nguy hiểm đến tính mạng nhưng đối với cuộc chiến tranh của Hà Đại Hà Bộ và người Tập mà nói đây là một tin tức xấu. Quân đội của người Tập. Còn Ai Cẩn Tô Xuyết Tân Di của người Tập bị giết, A Sử Na Khử Hộc nhất định sẽ nghĩ cách đổ tội danh này lên đầu Ma Hội. Chưa biết chừng không bao lâu nữa người Tập sẽ lấy việc báo thù đề xuất binh vượt qua sông Tây Lạp Mộc Luân để tấn công vào bộ tộc Hà Đại Hà.

Đến lúc đó Hà Đại Hà Bộ bị hai kẻ thù giáp công, phần thắng quả thực rất nhỏ.

Cho nên Trần Uyển Dung mới có thỉnh cầu như vậy, bởi vì trong lòng bà ta cũng không có gì để tin là sẽ thắng lợi. Năm đó, bà ta từ Giang Nam muốn đi tìm kiếm sự trợ giúp của người Đột Quyết từ phương bắc tấn công Đại Tùy, kèm chế quân Tùy tấn công về phía nam thế như chẻ tre. Nhưng không biết trời xui đất khiến làm sao mà Ma Hội lại giữ lại cười bà làm vạ. Cứ như vậy sống ở Hà Đại Hà Bộ đã được hơn ba mươi mùa xuân. Bà cũng từng không cam lòng nhưng sau khi sinh Âu Tư Thanh Thanh ra, sự không cam lòng và hận thù Đại Tùy đã thay bằng tình yêu con gái. Bà cũng quen làm bạn bên người đàn ông tục tằn kia, cũng như quen với sự đợi chờ một người đàn ông khác hai mươi năm.

Thực ra Lý Nhân có lý do để từ chối thỉnh cầu của Trần Uyển Dung, nhưng hắn không làm vậy.

Sớm muộn gì hắn cũng phải quay về Trung Nguyên, cho dù hắn không thích, không đồng ý nhưng hắn đã đi trên một con đường mà rất nhiều người làm chẵn đẽm cho hắn. Có lẽ qua một năm nữa, hắn sẽ tạm biệt thảo nguyên để quay về Trung Nguyên không tính là quê hương nhưng lại mang theo chút thân thiết, quen thuộc. Có lẽ căn bản chưa đến một năm, Lý Nhân vì lo lắng cho Trương Trọng Kiên ở Yên Sơn đã sớm nhớ nhà như dao cứa trong tim.

Âu Tư Thanh Thanh ở trong doanh trại Huyết kỵ, thực ra cũng không hề an toàn.

Nàng bị thương rất nặng.

Lý Nhân có cả mười ngàn lý do để từ chối Trần Uyển Dung, nhưng cuối cùng lại bị một lý do đẩy lùi mười ngàn lý do kia.

- Đừng đến đón cô ấy quá muộn, đừng đợi đến lúc tôi sẽ bỏ cô ấy.

Lý Nhân trả lời thỉnh cầu của Trần Uyển Dung như vậy.

Lúc đó Trần Uyển Dung cười gật đầu nói: - Ta biết rồi, ngày đó sẽ không chậm.

Lý Nhân không biết, sau khi hắn xoay người đi thì Đáp Lăng Trường Hồng và Trần Uyển Dung đã xảy ra tranh chấp, hai người mặt đỏ tía tai. Một người

túc giận đến nỗi ngồi xổm lên mặt đất khóc lóc, còn người kia thì an ủi tất cả đã có ta. Nội dung cãi vã thì không ai biết, hai người họ tuyệt đối không nói cho bất cứ ai. Khiến Trần Uyển Dung khóc cũng không phải là vì ảm tử với Đáp Lăng Trường Hồng mà là vì câu nói sau cùng của y khiến bà ta cảm thấy sự trân trọng bảo vệ của người đàn ông đối với mình thật đáng ghét.

- Nàng không nên lợi dụng hắn!

Đáp Lăng Trường Hồng hét lên rất lớn, võ sĩ Khiết Đan cách đó hơn 10m cũng nghe thấy rõ ràng. Bọn họ không biết Đáp Lăng Trường Hồng nói ai, cũng không biết lợi dụng cái gì.

Mãi cho đến mấy năm sau, người Khiết Đan còn sống duy nhất ở đây là Phô Tắc Hoàn mới biết được hắn kia là ai và ai lợi dụng ai?

Lý Nhân đi một ngày về đến doanh trại, trong ngày này hắn đã nghĩ được ít nhất là ba mươi cái cớ để giải thích với Âu Tư Thanh Thanh là tại sao lại giữ nàng ở lại. Hắn hiểu sự kiêu ngạo của người thiếu nữ kia, nếu nói chân tướng sự thực chắc chắn nàng sẽ trở về, cho dù chết cũng phải ở bên cạnh cha mẹ.

Lý Nhân không biết Đáp Lăng Trường Hồng và Trần Uyển Dung đã xảy ra cãi vã. Đương nhiên cho dù biết hắn cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình.

Lúc trở lại doanh trại thì trời đã tối, toàn bộ doanh trại chỉ có một mình Độc Cô Nhuệ Chí đóng giữ, không khí có vẻ cô quạnh. Còn những Huyết kỵ binh quay về cũng không kiêu ngạo, có lẽ thắng lợi như vậy đối với bọn họ là không đáng ăn mừng. Hoặc cũng có thể bọn họ không hề cho rằng đánh giặc là chuyện gì đáng ăn mừng.

- Cô ấy thế nào rồi?

Lý Nhân khắp khểnh đi tới phòng nhìn Âu Tư Thanh Thanh nằm trên giường, hơi nhíu mày.

Lúc Độc Cô Nhuệ Chí nhìn rõ Lý Nhân tức thì từ trên ghế nhảy dựng lên, y chỉ vào mũi của Lý Nhân hỏi: - Đệ còn có lòng mà hỏi cô ta à? Cô ta còn khá với đệ gấp trăm lần đây.

Lý Nhân day day mũi, ngồi nghiêng xuống ghế cười nói: - Tôi thiếu mắt đệ vẫn mở, còn cô ấy nhìn hình như nghiêm trọng hơn đệ.

Độc Cô Nhuệ Chí trừng mắt nhìn hắn đứng dậy, lấy kéo cắt vải vừa băng bó vết thương cho Lý Nhân, vừa giải thích nói:

- Cô ta mặc hai lớp áo giáp gầy, mũi tên cắm vào không sâu. Chỉ có điều mũi tên bé đệ ít không làm khó được ta.

Y vừa xé vải vừa cả giận nói: - Nhưng thực ra đệ ấy! Ai băng vết thương cho đệ mà không chê nó ghê tởm sao?

Lý Nhân cười xấu hổ nói: - Con nơ bướm bướm này thực sự rất ghê tởm?

Độc Cô Nhuệ Chí hơi sững sốt, lập tức giận giữ nói: - Nơ bướm bướm? Cho dù là bướm bướm cũng không có cánh! Buộc chặt như vậy lẽ nào đệ muốn phế cái chân này? Còn nữa, kim sang được trong túi đệ đâu?

Lý Nhân chỉ lên cánh tay trái nói: - Tất cả ở chỗ này, mang đi được một ít đệ buộc chặt được một ít, còn không phải để cầm máu sao?

Độc Cô Nhuệ Chí nói: - Thối lắm! Đệ buộc lâu như vậy, máu dưới chân sẽ không thông được, có muốn không?

Lý Nhân gật đầu thật thà nói: - Thực sự muốn!

Độc Cô Nhuệ Chí rửa vết thương của Lý Nhân với tốc độ cực nhanh, sau đó tìm kim sang được đắp lên và băng bó lại một lần nữa. Bận đến đỏ mặt, sau khi xác định không có lo ngại gì y trừng mắt nhìn Lý Nhân hỏi:

- Sao lần này đệ lỗ mãng như vậy?

Lý Nhân nghiêng người dựa vào ghế cười hi hi nói: - Cứ coi như đệ bị điên đi!

Độc Cô Nhuệ Chí mặc kệ hắn, đứng lên thu lại dược liệu: - Một lát nữa tự sắc đi, một ngày hai thang thuốc.

Lý Nhân đau khổ nói: - Tiểu Đệ ca, đệ là con bệnh! Việc sắc thuốc nhỏ nhoi này lẽ nào còn cần đệ tự làm? Huynh có thể nhờ người làm giúp không?

Độc Cô Nhuệ Chí thấy vết thương của Lý Nhân cũng không quá nghiêm trọng cho nên yên tâm hơn nhiều. Y ngồi xuống rung đùi, đắc chí nói:

- Thiên tướng hàng đại nhậm vụ tư nhân dã, tất tiên (Khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định)

Lý Nhân tiếp lời nói: - Tất tiên điểm kỳ tâm chí, thư kỳ cân cốt, bảo kỳ thể phu (Nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt)

Sáng sớm hôm sau, Lý Nhân biết trong thời gian ngắn chắc chắn mình không thể luyện được xạ nghệ, cho nên hắn giam mình trong phòng một tay chống đầu mười mấy cái. Miệng vết thương ở cánh tay trái và đùi phải đều bị ảnh hưởng đau đến mức không chịu nổi hắn phải dừng lại. Sau đó hắn cố gắng đi

rửa mặt, ăn sáng sau đó lên giường nghỉ ngơi chốc lát. Vết thương ở cánh tay trái và trên đùi phải không phải rất nặng, có Độc Cô Nhuệ Chí chữa trị, Lý Nhân rất yên tâm.

Hắn nằm ở trên giường, trong đầu bắt đầu nhớ lại cách dùng đao của Đạp Lăng Trường Hồng.

Hắn cố sức để mình nhớ rõ lại một lần, trong đầu hắn cứ từ linh hội sự tình diệu của đao pháp kia.

Đạp Lăng Trường Hồng dùng tốc độ mạnh yếu phô diễn rất hoàn mỹ. Đao pháp thoát nhìn thì đơn giản không đẹp nhưng lại rất thực dụng. Lý Nhân dụng tâm nghiên ngẫm mỗi sự không giống nhau trong mỗi đao của y. Hắn nằm như vậy hơn một canh giờ.

Sau khi đứng dậy, Lý Nhân thổ ra một ngụm khí đục.

Vẫn là chênh nhau lớn.

Hắn lắc lắc đầu đi ra khỏi gian phòng của mình.

Rừng núi um tùm, toàn cảnh là màu xanh khiến cho tâm trạng cho người cũng khá hơn một chút.

Không gõ cửa mà trực tiếp đi vào phòng của Độc Cô Nhuệ Chí dọa cho y đang vui đầu vào điều chế thảo dược giật cả mình.

- Tỉnh rồi à, ta nói cho cô ta biết đệ đã cứu cha cô ấy ra, cô ấy không tin.

Độc Cô Nhuệ Chí bĩu môi nói: - Không biết là không tin đệ hay không tin ta?

Lý Nhân cười cười, nhìn người thiếu nữ đang nằm trên giường kia.

- Lý Nhân Các người đừng gạt ta, ta biết người không đi cứu gia gia ta. Ta không trách các người, người Tập có một ạn quân đội, thực sự rất đông.

Âu Tư Thanh Thanh quay đầu về phía vách tường, quay lưng lại với Lý Nhân: - Rất xin lỗi, thực ra Ta không nên tới, có thể lúc đó ta hồ đồ rồi.

Lý Nhân ngồi xuống ghế bên cạnh giường, thờ dài nói: - Liệu chết liệu sống làm chuyện tốt, kết quả lại bị người ta trả giá là không có. Tô sinh ra vĩ đại, lẽ nào phải chết quang vinh cô mới tin tôi? Cha cô rất tốt, ít nhất còn tốt hơn tôi.

Âu Tư Thanh Thanh xoay mạnh người lại, khóe miệng vẫn còn nước mắt: - Người nói thật sao? Gia gia ta thực sự được cứu rồi à?

Lý Nhân chỉ vào vết thương trên người mình nói chân thành: - Nhìn thấy chưa? Đây là các chiến lợi phẩm ngoài cha cô ra đây, cô còn không tin tôi sao? Tôi nói rồi, cha cô rất tốt, ông ấy đã quay về chỉ huy quân đội và giao chiến với người Tập. Hơn nữa trước đó giết ra khỏi doanh trại của Tô Tuyết Tân Di quả thật là vô địch thiên hạ. Tôi chưa từng gặp võ sĩ nào lợi hại như vậy, khâm phục, khâm phục. Tôi thề, nếu nói rồi sẽ bị sét đánh chết!

Bàn tay ngọc bối rồi che miệng Lý Nhân lại, thiếu nữ vội vàng nói: - Đừng thề với trời như thế, ta tin người, tin người rồi!

Trong ánh mắt của người nào đó rất đặc ý, vẫn không quên nhìn trộm ra ngoài cửa sổ một cái, thấy trời vẫn còn trong xanh không một tia sét, lúc này hắn mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đi Tìm Hắn Đi!.

- Gia gia ta thực sự không bị thương chứ? Vậy mẹ ta đâu? Nhìn thấy mẹ ta chưa?

Âu Tư Thanh Thanh ngồi ghế dưới gốc cây, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên hỏi Lý Nhân. Tuy vết thương trúng tên của nàng không nghiêm trọng lắm nhưng vì lúc trước đó nàng đã bị trúng độc cho nên nhìn sắc mặt hơi trắng. Có lẽ là vì biết cha mẹ mình không sao cho nên nàng hơi kích động. Hai gò má ửng hồng nhìn có cái đẹp của người đang bệnh.

Lý Nhân gật đầu rất nghiêm túc nói:

- Nói ra nếu không phải cha cô đánh được như vậy thì tôi đã không về được rồi. Đầu tiên là ông ấy bắt Tô Tuyết Tân Di sau đó chặt đầu. Sau đó lại bắt A Sử Na Khử Hộc đập cho y một cái bay rất xa không biết là đã gãy mấy cái xương rồi. Sau đó ông ta xông lên giết một đường máu dẫn ta trở về. Đọc đường ông còn giết ít nhất là 100 võ sĩ người Tập đấy.

Lý Nhân giờ hai ngón tay ra múa may:

- Ít nhất là một trăm!

Âu Tư Thanh Thanh vì vui sướng và căng thẳng cho nên không chú ý đến Lý Nhân bởi vì chột dạ mà giờ ngón tay sai, nàng nắm chặt tay hỏi:

- Vậy ông ấy có bị thương ở đâu không? Mẹ ta thì sao? Người còn chưa nói đến mẹ ta?

Lý Nhân lắc lắc đầu nói:

- Cha cô lợi hại như vậy đương nhiên là không bị thương gì. Những người Tập kia ai có thể đến gần được ông ấy? Thanh loan đao kia luôn xuất thần nhập hóa, dọc đường ta đi theo ra tay hoàn toàn biến thành vô dụng! Lại nói đến mẹ của cô, lại càng lợi hại hơn. Bà đứng bên ngoài vòng vây bắn hàng loạt mũi tên phối hợp tác chiến cho cha cô rút lui, tiền pháp quả thực vô cùng tuyệt vời! Ta chưa từng gặp một người phụ nữ nào có tiền pháp hay như vậy, đàn ông cũng không có ai sánh bằng bà ấy!

Lý Nhân rất kích động, nói chỗ phần khích còn so sánh thể hiện tình cảnh đó náo nhiệt kích thích thế nào. Chỉ có điều hắn lại không chú ý đến sắc mặt của Âu Tư Thanh Thanh dần thay đổi, sắc hồng biến mất mà đang trắng bệch đến dọa người. Nụ cười của nàng từ từ đọng trên mặt, ánh mắt buồn bã.

- Lý Nhân...

Âu Tư Thanh Thanh nhẹ nhàng gọi.

Lý Nhân ừ một tiếng, dừng diễn thuyết, hỏi:

- Chuyện gì?

- Sao lại lừa ta?

Âu Tư Thanh Thanh ngẩng đầu, nước mắt long lanh.

- Tôi không lừa cô!

Lý Nhân gỡ gỡ tóc nói:

- Tôi thề với trời, một chữ cũng không giả dối.

- Giả dối, giả dối! Đều là giả dối!

Âu Tư Thanh Thanh bỗng nhiên bỏ nhào về phía trước ôm lấy Lý Nhân:

- Người sợ ta lo lắng đúng không? Nếu quả thực giống như người nói, vậy trên người người sao lại nhiều vết thương như vậy? Vì sao cánh tay của người vẫn đang chảy máu? Người nhìn máu trên chân người kia, ướt đầm quần rồi. Rõ ràng là người cứu gia gia ta và mẹ ta mà bị như thế, vì sao người không chịu nói thật?

Nàng hỏi dồn khiến Lý Nhân ngây người ra, mà nước mắt thiếu nữ chảy vào trong cổ hắn, rất mát, mát đến mức làm cho tim người nào đó đập thành thịch.

Lý Nhân ngây ra không dám đụng vào thân thể mang theo mùi thơm thanh tân của Âu Tư Thanh Thanh.

Nàng khóc nức nở trên vai hắn, vai nàng khẽ rung lên.

Lý Nhân ngây ngô không biết nên nói gì, nên làm gì, căng thẳng đến mức thậm chí quên cả lúc trước đó mình đã nói cái gì. Cũng không biết qua bao lâu, hắn mới thờ từ từ ngượng ngùng nói:

- Con người tôi luôn khiêm tốn, ừ... khiêm tốn.

Âu Tư Thanh Thanh từ từ rời khỏi bả vai của Lý Nhân, vừa nói vừa lau nước mắt:

- Đột Khê thúc thúc đã nói cho ta biết, gia gia của ta bị một số vết thương nhỏ, mẹ được Đạp Lăng đại ca bảo vệ đại ca dẫn theo gia gia quay về hồ Thanh Ngưu. Đột Khê thúc thúc nói đêm hôm đó một mình người lao vào doanh trại người Tập cứu người. Nếu như không phải bọn họ đến kịp thì người đã không về được nữa rồi. Lý Nhân, lúc trước ta hiểu lầm người, xin lỗi, thực sự rất xin lỗi.

Lý Nhân nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngấn lệ như hoa lê gặp nước mưa kia. Theo bản năng hắn giờ tay lau nước mắt cho nàng.

- Tôi không sao, sao tôi lại ngu ngốc như vậy tự mình xông vào cứu người chứ? Đừng nghe sư phụ tôi nói bậy, cũng chỉ có một tiếng ngốc như cô mới tin lời ông ấy.

- Ta là kẻ ngốc.

Âu Tư Thanh Thanh hơi nghiêng đầu, cảm nhận được sự ấm áp trong bàn tay của Lý Nhân:

- Tin người sẽ không nói dối nữa, ta là kẻ ngốc, không tin người sẽ cứu gia gia và mẫu thân ta về, ta là kẻ ngốc. Ta không làm được gì còn hiểu làm người. Lời người nói ở hồ Thanh Ngu cũng là lừa ta đúng không? Người chỉ là muốn để cho ta biết trên thế giới này có rất nhiều kẻ xấu đúng không?

Nàng cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào bàn tay của Lý Nhân như một con mèo yếu đuối:

- Sau này ta sẽ thông minh hơn một chút, ta sẽ cố gắng không để cho người tức giận nữa, được không?

Bỗng nhiên trái tim Lý Nhân bị một loại tình cảm khó hiểu xâm chiếm, xâm chiếm tràn đầy.

Hắn há to miệng, một lúc rất lâu mới thì thào được hai chữ:

- Đồ ngốc!

- Đau không?

Âu Tư Thanh Thanh nhẹ nhàng nâng cánh tay Lý Nhân lên, nhìn máu chảy ra vài băng bó bên ngoài hỏi.

Lý Nhân từ từ rút cánh tay về, lắp bắp nói:

- Không đau, như con kiến cắn thôi. Hơn nữa có Tiểu Độc ca ở đây, có bị thương lớn hơn nữa cũng không sao đâu.

- Đợi vết thương của ta đỡ hơn một chút, người dẫn ta quay về hồ Thanh Ngu được không?

Âu Tư Thanh Thanh không nhìn thấy vẻ bối rối của Lý Nhân. Nàng chợt cúi đầu, dường như tỉnh ra lúc trước kích động ôm hắn một cái, cho nên má nàng đỏ lên. Chỉ là tính con gái thảo nguyên ngay thẳng, thực ra trong lòng cũng không có quy củ lễ chế gì trói buộc.

Lý Nhân suy nghĩ một chút nói:

- Hồ Thanh Ngu tạm thời cô chưa thể về được.

- Vì sao?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

Lý Nhân nói:

- Tuy biết rõ cô sẽ lo lắng nhưng tôi vẫn muốn nói thật cho cô biết. Bây giờ bộ tộc của cô đang gặp nguy hiểm, người Tập tấn công càng lúc càng mạnh. Quân đội bộ tộc của cô đang không ngừng rút lui. Cha cô đang đợi thời cơ để phản công người Tập, nếu lúc này cô về không những không giúp được gì mà còn gây ra gánh nặng cho họ. Mẹ cô đã để cho cô ở đây thì hãy ngoan ngoãn tĩnh dưỡng, hai người bọn họ mới có thể yên tâm bảo vệ gia viên. Cho nên, tôi không lo lắng về lương thực, cô cứ ở đây ăn ngon ngủ yên đi.

Bất ngờ, Âu Tư Thanh Thanh không kích động cũng không làm loạn, nàng cẩn thận lắng nghe, cổ người che dấu sự lo lắng, khuôn mặt tỏ ra tươi cười.

- Ủ, ta nghe người!

Nàng nói rất nghiêm túc:

- Trước kia ta quá ngốc, biết rõ là người tốt lại cố tình nghi ngờ người, sau này sẽ không bao giờ thế nữa. Ta biết người nói đúng, người nói cái gì ta nghe cái đó.

Lý Nhân hơi lơ ngơ, trong lòng bất giác thấy day dứt.

Hai người ngồi trên ghế đầu dưới gốc cây rơi vào im lặng, có hơi phiền lòng, tình cảm khó hiểu lưu chuyển giữa hai người. Cũng không biết bao lâu, Lý Nhân tìm một đề tài phá vỡ sự xấu hổ đó.

- Kia là hoa gì?

Hắn chỉ vào một đóa hoa vàng nở rộ trong bụi cỏ hôi nhỏ.

Âu Tư Thanh Thanh nhìn về phía ngón tay Lý Nhân chỉ, liền mỉm cười nói:

- Là hoa Cách Tang Mai. Trên thảo nguyên có rất nhiều hoa thánh khiết. Truyền thuyết nói nếu có người có thể tìm thấy hoa Cách Tang Mai tám cánh thì sẽ tìm thấy hạnh phúc.

- Hoa Cách Tang Mai?

Lý Nhân lâm bầm lại một lần, trong đầu không khỏi xuất hiện một bóng dáng khác.

Âu Tư Thanh Thanh xách váy đến ngồi xổm bên đóa hoa màu vàng kia, bàn tay trắng nõn thon dài đưa ra, bỗng nàng hoan hô một tiếng quay về phía Lý Nhân với vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

- Lý Nhân, người xem! Thực ra là tám cánh!

Lý Nhân ngạc nhiên, không biết vì sao trong lòng lại hoảng hốt.

Dưới ánh trời chiều, bóng hai người bị kéo dài kéo dài, lại lâm vào trầm mặc.

Yến Sơn cách xa ngàn dặm.

Trương Trọng Kiên về mặt râu quai nón một quyền đánh vỡ ngực tên kẻ thù cuối cùng. Giờ chân đạp một thi thể xuống núi đá, ông quay lại nhìn thoáng qua thất Hồng Phát đang ngồi trên một tảng đá cách đó không xa mỉm cười nhìn mình. Nàng đang sửa lại mái tóc gió bay hơi rồi, nét mặt tươi cười như hoa.

Cách đó không xa mã tặc Thiết Phù Đồ đang quét dọn chiến trường, nâng thi thể của huynh đệ chết trận lặng yên đi về phía xa. Trên đất ngổn ngang xác địch, còn có cả chân, tay cụt và binh khí gãy.

Lạc Phó đứng ở hàng thứ 37 nhặt một thanh hoành đao từ mặt đất lên, đá một cán hoành đao khác xuống khe núi.

- Đại ca, có hơi lạ!

Y nhìn thanh hoành đao theo chế thức Đại Tùy, nhú mày.

- Tháng này đã là tháng thứ 4 rồi, ai tiết lộ hành tung của chúng ta?

Trương Trọng Kiên lắc đầu nói:

- Đừng nghi ngờ lung tung, Thiết Phù Đồ không phải là người ăn cây táo rào cây sung. Nhất định là chúng ta không cẩn thận bại lộ, đổi một nơi khác là được.

Lạc Phó thờ dãi nói:

- Đại ca, đương nhiên là đệ biết huynh đệ của chúng ta không có ai là loại người này, chỉ là... mẹ kiếp rất lạ!

Y hung hăng đâm hoành đao một một thân gỗ, gỗ vụn bay tứ tung.

Hồng Phát đi đến bên cạnh Trương Trọng Kiên nhìn một thi thể mặc trang phục màu xanh đậm trên mặt đất nói:

- Đều là người của Vô Lâm Vệ, những cấm cung thị vệ này sao lại ngàn dặm xa xôi tìm được đến Yến Sơn này? Lạc Phó nói đúng, chắc chắn là có người để lộ hành tung của chúng ta. Mặc dù thị vệ cấm cung này có mũi chó cũng không thể tìm thấy chúng ta nhanh như vậy được.

Phục Hồ Nô người trên đề trần như không e ngại gió núi đang gào thét, cầm theo một thi thể ném xuống dưới chân Trương Trọng Kiên nói:

- Người này không cùng đường với bọn họ, nhìn quần áo là binh U Châu.

- Là thám báo của La mọi rợ?

Trần Tước Nhi giận nói:

- Y muốn chết rồi sao?

Trương Trọng Kiên lắc đầu, nhìn về phía bắc:

- Cũng không biết An Chi thế nào rồi?

Trần Tước Nhi nhớ đến bộ dạng tức giận của Lý Nhân, vẻ giận giữ dần biến mất. Hơi nhếch mép, dường như đang nhớ lại cái gì:

- Tên tiểu tử kia! Hắc! đúng là con mẹ nó nhớ hấn quá rồi!

Hồng Phát xoay người, lên day day mũi một cái:

- Các người thu dọn lại một chút, ta đi thăm Tiểu Địch.

- Cô cô! Cháu không sao!

Rõ ràng là Trương Tiểu Địch đã cao lớn hơn nhiều dưới sự bảo vệ của Thiết Phù Đồ đang đi tới, cô bé lao vọt vào trong lòng Hồng Phát nói:

- Cô cô không sao chứ?

Hồng Phát cười lắc lắc đầu, cung chiều xoa đầu Tiểu Dịch.

- Không dọa con chứ?

Nàng thấp giọng hỏi.

Tiểu Dịch ngẩng đầu rất chân thành lắc đầu nói:

- Tiểu Dịch không sợ, An Chi ca ca từng nói sau này Tiểu Dịch sẽ dần dần lớn lên, học không khóc. Tiểu Dịch không khóc, sẽ không sợ hãi.

Hồng Phát cười, cũng hướng tầm mắt về phía bắc:

- Đúng vậy, An Chi ca ca của con nói, con đều nhớ rõ.

- Đi thôi!

Trương Trọng Kiên đứng trên đỉnh núi la lớn:

- Đồi một hang ổ khác, nhìn những cảm vệ này mẹ kiếp có phải thực sự có mũi chó hay không?

Trần Tước Nhi lớn tiếng cười nói:

- Chúng ta có Đồi Long Dao, giết mấy con chó thì có tính gì?

Sau khi thu dọn khởi hành, Trương Trọng Kiên từ từ bước đi cuối cùng sóng vai với Hồng Phát:

- Uyển Thừa, muội đừng đi theo đội ngũ nữa.

- Vì sao?

Hồng Phát Trương Uyển Thừa kinh ngạc hỏi.

- Dẫn theo Tiểu Dịch, ta để Lạc Phó và Trần Tước Nhi che chở cho muội đi biên cương xa xôi, tìm An Chi. Muội dẫn Tiểu Dịch đi, ta và bác huynh đệ có thể thoải mái chân tay, chém giết cũng tốt mà chạy trốn cũng tốt. Nổi bản khoán sẽ ít đi. Chúng ta luôn ở Yên Sơn, tin tức bết tắc. Có lẽ tình hình gần đây ta cũng đoán ra được, tên Hoàng đế ngu ngốc kia chắc chắn là phải ngự giá thân chính Cao Cú Lệ rồi. Những cảm vệ này tìm tới là thanh trừ nguy hiểm cho tên hoàng đế ngu ngốc đó. Ta chỉ là nghĩ không ra tại sao người của La Nghệ lại bám theo chúng ta được nhanh như vậy? Lê nào là La mọi rợ chuẩn bị động thủ? Nhưng dù thế nào chỉ cần Tiểu Dịch và muội không sao, nếu ta đã muốn đi thì thế gian này ai có thể ngăn cản được ta?

Hồng Phát không từ chối, thậm chí đến cả do dự cũng không có:

- Được, sáng mai muội xuất phát.

Lý Nhân xoa mắt phải trong lòng không khỏi bức bối.

- Mất phải... mẹ kiếp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đứng trên tầng đá lớn nhìn về phía nam xa xa.

Hắn vốn dĩ cũng không tin mấy thứ này nhưng những ngày này trong lòng hắn lại khó bình tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhớ Và Không Nhớ.

- Sư phụ, con muốn về Yên Sơn.

Lý Nhân đứng bên cửa phòng của Đạt Khê Trường Nho, do dự một hồi lâu rồi mới dám lên tiếng. Tuy rằng hắn đã biết trước là Đạt Khê Trường Nho nhất định là không đồng ý nhưng hắn không thể không tranh thủ. Cái cảm giác tinh thần bất ổn đó khiến cho người ta đứng ngồi không yên, vô cùng tức tối, lúc nào cũng vậy cứ xảy ra chuyện gì đó là hắn lại không thể làm chủ. Về lý mà nói thì Trương Trọng Kiên dẫn theo người của Thiết Phù Đồ đi ẩn

nấp ở trên Yên Sơn, cho dù là triều đình xuất động hai vạn đại quân cũng chưa chắc đã tìm thấy họ ở trong núi.

- Không được.

Bỏ cuốn binh thư trong tay xuống, Đạt Khê Trường Nho bình thân từ chối Lý Nhân; - Quay về Yên Sơn thì phải đi qua chiến trường của người Hề và người Khiết Đan, chuyện này quá nguy hiểm!

- Nếu như con cảm thấy quá rảnh rỗi thì

Đạt Khê Trường Nho ném cuốn binh thư cho Lý Nhân: - Cảm về mà đọc, sau đó viết một bài tổng kết dài ít nhất một vạn chữ.

Lý Nhân chau mày đáp lại: - Đây là thương lượng phải không ạ? Đầu tiên hãy bàn bạc về giá cả đi.

Đạt Khê Trường Nho đáp lại: - Được, thiếu một chữ chạy quanh núi một vòng!

Lý Nhân ngồi trên ghế với vẻ mặt đau khổ: - Con sẽ lên đường với hành trang đơn giản, để tránh khỏi trận chiến của người Hề thì cũng không phải là chuyện khó khăn gì, con Đại hắc mã chạy nhanh như vậy cho dù là có người phát hiện ra con thì cũng không thể nào mà bắt được. Con sẽ tranh thủ thời gian, quay về đây trong vòng một tháng, chuyện này cũng không thành vấn đề. Sư phụ người cũng biết đấy, a gia đang ở Yên Sơn.

Đạt Khê Trường Nho lắc đầu đáp lại: - Khi rời khỏi Ngư Dương ta và Trương Trọng Kiên đã hẹn với nhau, vào tháng giêng năm sau sẽ quay về, hơn nữa, chúng ta cũng đã thống nhất được địa điểm gặp mặt, cứ cho là bây giờ con quay về, trên đường đi tránh được người Hề thì chưa chắc con đã tìm được hãn.

Lý Nhân vẫn chưa chịu bỏ cuộc:

- Con rất hiểu Thiết Phù Đồ, người khác có thể không tìm được, nhưng con thì có thể!

Đạt Khê Trường Nho bình thân đáp lại: - Có hai lựa chọn, một là con đánh thắng ta, hai là bỏ cuộc đi!

Lý Nhân thở dài: - Sư phụ đang ức hiếp một đứa bé ư?

Thật không ngờ Đạt Khê Trường Nho lại không phủ nhận, gật gật đầu: - Nếu như con đã nghĩ như vậy thì cũng không sao, hoàn toàn có thể.

Lý Nhân đứng dậy, bước ra khỏi cửa.

- Đừng nghĩ rằng có thể chạy trốn, ta đã hạ lệnh, bất cứ ai dám tự ý rời khỏi doanh địa thì giết chết không tha.

Lý Nhân dừng lại, lén lút giơ ngón tay giữa ra.

U Châu.

U Châu Hồ Bí lang tướng La Nghệ đang ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế có tấm da hổ lớn, đặt cuốn binh thư trong tay xuống, y nhắm mắt suy tư. Bỏ ra mười vạn quan tiền dâng lên cho Hoàng Môn thị lang Bùi Cù, trong lòng y cũng đã thoải mái hơn nhiều. Những động tĩnh trong triều đình, lúc nào y cũng chú ý, tuy là phải bỏ ra không ít quà cáp để tặng cho đám người đó nhưng y lại không thể với lên được tầng lớp cao quý đó. Nói thật, chuyện y vẫn luôn đề ý đến triều đình thì đúng là không bằng chuyện y đề ý đến Hoàng Đế Bệ Hạ cao cao tại thượng, nhìn không thấu đó, có thể đáp lên quan hệ với Bùi Cù, y cũng đã yên tâm được phần nào.

Trong triều đình, một số kẻ xuất thân từ những gia tộc hiển hách rất coi khinh y, nguyên nhân rất đơn giản, y không xuất thân từ một thế gia, y chỉ con cháu Hàn Môn dựa vào chiến công tích lũy được từ hàng trăm trận đánh thì mới leo lên được cái chức lang tướng này. Mặc dù, y nắm trong tay Thiết Kỳ tinh nhuệ nhất Đại Tùy nhưng chưa bao giờ được tham gia vào đội ngũ trung tâm quyền lực đó. Nếu như coi triều đình là một hồ nước lớn, và đám người hiển quý kia là một đàn cá chép phân theo cấp bậc thì một người xuất thân từ đệ tử của Hàn Môn như La Nghệ chính là một con cá trạch đen xấu xí. Cứ cho là y không uy hiếp được cá chép nhưng đàn cá chép đó sẽ vẫn bài xích, tẩy chay y.

Cũng may, mấy vị đại nhân đó ai cũng đều có sở thích riêng.

Bùi Cù thì ham tiền, vậy thì y sẽ tặng tiền, tích lũy gom góp rồi đem tặng lão tính ra cũng không dưới mười vạn quan tiền. Ngưu Thế Cơ thì lại thích mỹ nữ, trong hai năm qua La Nghệ đã thu thập được mười mấy nữ tử dân tộc, vậy là y lại lén lút đem qua đó; Nạp Ngôn Tô Uy lại trọng lễ chế nên La Nghệ liền phải đưa cháu họ cứ mỗi dịp lễ tết là mang quà đến hỏi thăm. Rồi đến ngay cả như Lũng hữu Lý Uyên, một con người đã thất thế nhưng La Nghệ cũng không hề lơ là. Lý Uyên thân là quốc công hiển tước nhưng lại bị bổ nhiệm làm một vị tiểu quan ngũ phẩm đến trấn Hoài Viễn trông coi lương thực. Lúc ông ta đi qua Trắc quận, La Nghệ đã phái người mang tặng một mâm vàng lăm lẹ vật, biết bên cạnh Lý Uyên chỉ có vài người, y lại cố ý phải thêm một đội quân gồm năm mươi lão binh đến Lý phủ làm hộ vệ.

Một người luôn luôn cẩn thận, khiêm nhường nhưng thật ra tất cả những điều này chỉ là để che giấu âm mưu, đã tâm đang ngày một lớn dần trong lòng y.

Y bỏ ra nhiều tiền như vậy, tốn công làm nhiều chuyện như vậy thực ra cũng chỉ là vì một chuyện, đó chính là bảo đảm, củng cố địa vị của y ở U Châu. Lúc Hoàng Đế Bệ Hạ quên y, thì nhất định phải có một người nhắc nhở Bệ Hạ là lại U Châu xa xôi vẫn còn một Hồ Bí lang tướng luôn tuyệt đối trung thành với người, còn lúc Hoàng Đế Bệ Hạ nhớ đến y thì cũng phải có người nhắc nhở Hoàng Đế Bệ Hạ tạm thời quên y. Chuyện này không hề mâu thuẫn, còn phải xem lúc Hoàng Đế Bệ Hạ quên y là lúc nào, còn nhớ đến y là lúc nào.

Đại Nghiệp Hoàng Đế Dương Quảng là người có tính cách vô cùng mâu thuẫn, lúc người cơ trí thì dùng hòng có ai có thể lừa gạt được người, nhưng lúc người hồ đồ thì ai cũng không ngăn cản được.

Lý Nhân căn cứ vào tổng kết của tiền sinh hậu kiếp, hẳn to gan phỏng đoán Dương Quảng là một người có tính cách phân liệt.

Cái gọi là thời cơ để nhớ đến và quên đi đều phải dựa vào đám đại thần trong triều đến thao túng. Ví dụ La Nghệ đã vài lần dâng thư thỉnh cầu triều đình tăng tiếp viện đồ quân nhu cho Hồ Bì Thiết Kỵ nhưng tất cả đều không hề đạt được, chẳng khác gì so với việc y không dâng tấu thư lên, sau đó y đành phải phải người gấp rút mang lễ vật là năm vạn quan tiền dâng lên cho Bùi Cù. Tháng thứ hai triều đình liền tăng tiếp viện đồ quân nhu cho U Châu quân lên năm thành, chính vì vậy mà La Nghệ mới có thể duy trì được năm nghìn thiết kỵ có áo giáp mặc và tiếp tục tiến hành huấn luyện khinh giáp bộ binh.

Còn lần này thì y mang lễ vật đến tặng cho cả Bùi Cù và Ngưu Thế Cơ, ý đồ của y chính là muốn Hoàng Đế Bệ Hạ tạm thời quên y.

Trước khi đi đánh trận triều đình đã hạ chỉ, tất cả con cái nhà lãnh trước tháng hai năm tới phải tự chuẩn bị binh khí, ngựa, quân phục rồi nhanh chóng đến Trác quận tập kết. Hơn mười vạn phủ binh đã bắt đầu được điều động, chinh phạt Liêu Đông đã ngày một gần kề, nhưng La Nghệ đã nhìn thấy trước được kết cục của trận chiến: thừa bại thiếu thắng cho nên y không muốn đến Liêu Đông, y không muốn cơ nghiệp mà y vất vả gây dựng trong nhiều năm bị thiếu rụi ở Liêu Đông. Nếu như lúc Bệ Hạ nhất thời nóng vội hạ chỉ cử Hồ Bì Thiết Kỵ làm đội quân tiên phong đánh Liêu Đông thì y chỉ còn cách đánh đòn phủ đầu trước. Nhưng lúc này đây không kịp nữa rồi, y thực sự không muốn đi, cho nên y bắt buộc phải khiến cho Bệ hạ quên y, ít nhất là trước khi khai chiến vào năm tới, Hoàng Đế buộc phải quên y.

Tuy rằng Bùi Cù là một cái thùng không đáy, cho bao nhiêu tiền cũng không cảm thấy hài lòng, nhưng không hề nghi ngờ, lần tặng lễ này của La Nghệ cho ông ta là hoàn toàn đúng đắn.

Trong Hoàng cung quy mô vĩ đại của thành Đại Hưng, Đại Nghiệp Hoàng Đế Dương Quảng đầu tháng năm sau chuyến du ngoạn, mới từ Trác quận trở về, hiện đang chau mày ngồi dựa vào ghế rồng phê duyệt tấu chương. Sô tấu chương đặt trên bàn, chất đống như núi đã khiến cho y có chút đau đầu, thậm chí y còn vô cùng chán ghét công việc nhàn chán này, nhưng cũng có lúc y tự hỏi rằng liệu có phải là y đã già. Y nhớ rất rõ, nhớ lúc y mới đăng cơ, thời gian mà y dùng để phê duyệt đống tấu chương như thế này chưa đến một canh giờ, hơn nữa còn không xảy ra bất cứ sai sót gì, nhưng hiện tại y đau buồn phát hiện ra, chỉ mới phê duyệt mười mấy tấu chương mà đã khiến y mất kiên nhẫn rồi.

Lúc đó y không cần phải dùng hết toàn bộ tinh thần và sức lực, thậm chí sau khi phê duyệt tấu chương y còn có thể đi dạo trên đường phố để thám thính dân tình, lắng nghe người dân bàn tán về vấn đề gì. Nhưng hiện tại, y đã không nhớ được bản thân y đã bao lâu không mặc thường phục xuất cung trải nghiệm cuộc sống của lão bách tính. Mỗi lần đi tuần, bên cạnh dường như có rất rất nhiều người đi cùng, đương nhiên, y cảm thấy càng nhiều tùy tùng thì mới có thể phô trương được khí chất thiên gia.

Thời điểm tháng hai, khi mà y đang ở Trác quận, lấy lý do là ở cao nguyên không có quân thần, chính thức hạ lệnh chinh phạt Cao Cú Lệ, lệnh cho toàn thiên hạ con cái nhà lãnh đến tháng hai sang năm là phải tập trung ở Trác quận. Cứ nghĩ đến việc năm sau y có thể đích thân thống lĩnh đại quân của Đại Tùy ở rộng biên cương là y liền cảm thấy vui vẻ, nhưng sau khi y quay về y lại phải đối mặt với những chuyện triều chính vụn vặt này, đã khiến cho nhuệ khí của y giảm xuống, càng ngày càng cảm thấy bức bối.

Cho nên khi mà y nhìn thấy chồng tấu chương dày đặc chữ như ruồi bâu cũng là lúc y cảm thấy mơ hồ, y tức giận cầm tấu chương của Lý Uyên thỉnh cầu tăng viện trợ cho thủ quân trấn Hoài Viễn đập mạnh xuống bàn.

- Trẫm cử hấn đi đảm nhiệm trấn Hoài Viễn Đồ Lương là trẫm cho rằng hấn có năng lực, hấn lại còn không biết xấu hổ đòi thêm quân? Vũ Văn Thuật, còn có binh lính của Hữu Vệ đại tướng quân Vu Trọng Văn, của Tả Vệ Vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trượng cách trấn Hoài Viễn bao xa? Ba Đại tướng quân, mười vạn quân đều đứng sau lưng hấn mà vẫn đòi trẫm tăng thêm quân ư?

Quảng tấu chương xuống bàn, y vẫn chưa nguôi giận, cầm lên ném thẳng ra xa và hét thật to: - Người họ Lý không có ai tốt cả! Hấn đòi binh làm gì? Lê nào hấn cho rằng Trẫm không biết sao?

Hoàng Môn thị lang cẩn thận nhặt tấu chương lên, nhớ đến chuyện mấy hôm trước Lý Uyên có phái người đến tặng y một chút lễ mọn liền lắc lắc đầu, trong lòng tự nhủ: "Đường Công ơi, không phải là ta không muốn giúp ông nhưng Bệ Hạ tức giận như thế này, ta có thể giữ cho ông tính mạng thì cũng coi là ta không bạc với ông rồi, còn về chuyện tăng binh ấy à, miễn bàn thì hơn,.. ai bảo ông họ Lý?"

- Bệ Hạ, vì vì một chuyện nhỏ bé mà tức giận làm hại long thể có đáng không?

Bùi Cù đem tấu chương đặt vào một góc bàn, lén nhìn sắc mặt của Dương Quảng rồi nhẹ giọng: - Thực ra Đường Công cũng chỉ là lo lắng, ông ta ở trấn Hoài Viễn giữ lương thảo nên lo lắng là chuyện khó tránh khỏi. Trấn Hoài Viễn tiếp giáp với binh lính Liêu Hà, Cao Cú Lệ, nói không chừng chúng cả gan mạo phạm thiên uy. Như thần thấy thì những năm qua Đường Công vẫn luôn trung thành tuyệt đối với Bệ Hạ.

Dương Quảng có chút dao động, nhưng vẫn còn bức tức: - Khanh cho rằng Trẫm có ý làm khó hấn?

Bùi Cù vội vàng cúi đầu: - Thần làm sao dám có suy nghĩ này? Xin Bệ Hạ minh giám, thần lúc nào cũng khắc ghi lời giáo huấn của Bệ Hạ.

- Lời giáo huấn của Trẫm? Vậy khanh nói đi, Trẫm đã giáo huấn khanh cái gì? Nếu không nói được thì Trẫm sẽ tước mũ quan của khanh rồi dày khanh đi sung quân!

Nhìn thấy Bệ hạ có vẻ hơi tức giận, Bùi Cù giả bộ đánh bạo thẳng thắn lên tiếng: - Bệ hạ đã từng nói, phải nhìn vào sự việc chứ không được nhìn vào

người mà bàn chuyện!

Dương Quảng ngạc nhiên, lập tức lớn tiếng: - Ngươi là tên nịnh thần, nói chuyện không thể uyển chuyển một chút hay sao?

Bùi Củ biết mình đã thành công, vội vàng ra bộ sợ hãi: - Nếu thần là nịnh thần, thì cũng là tên nịnh thần thẳng thắn, trung thành.

Dương Quảng lắc lắc đầu, lập tức lại cầm tấu chương của Lý Uyên lên nhìn nhìn, do dự trong chốc lát nói: - Hãy lệnh cho quân của Vu Trọng Văn tiếp tục tiến về đó, dù gì thì đó cũng là lương thực của Trẫm!

- Bệ Hạ thánh minh!

Bùi Củ cúi đầu nói.

Dương Quảng trừng mắt nhìn ông ta, nói: - Chỉ sợ lúc này trong lòng, ngươi còn mắng Trẫm là hôn quân!

Bùi Củ ngẩng đầu lên thành thật đáp lại: - Nếu Bệ Hạ là hôn quân thì thần là gian thần rồi.

Dương Quảng hì một tiếng rồi cười mắng: - Chóc nữa Trẫm sẽ lệnh cho người lời tên gian thần là khanh ra ngoài.

Y dừng lại một lúc rồi hỏi: - Chẳng phải lúc này khanh nói rằng bàn sự phải nhìn vào sự việc hay sao? Vậy Trẫm hỏi khanh, trận đầu tiên ai sẽ là tướng quân đây? Khanh thấy La Nghệ như thế nào?

Bùi Củ ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp lại: - Thập Nhị Vệ đại tướng quân vệ đều có thể, duy chỉ có Hồ Bí lang tướng La Nghệ là không thể.

- Vì sao?

- Bệ Hạ U Châu là trong địa, chỉ có thể là Hồ Bí tình giáp trấn giữ thì chúng ta mới không phải lo lắng. Người Man trên thảo nguyên, chúng ta không thể tin tưởng họ được, có La Nghệ ở đó thì lũ sói con nhà A Sừ Na mới không dám vượt qua bắc Trường Thành.

Dương Quảng ngẫm nghĩ một lúc, rồi thoải mái đáp lại: - Vậy thì hãy để La Nghệ ở lại trông nhà cho Trẫm thật ra, thì Trẫm chỉ muốn thử khanh mà thôi, để xem khanh có thật là gian thần hay không, nếu như mà khanh thuận theo ý của Trẫm thì Trẫm nhất định sẽ chém khanh.

Y mỉm cười vui sướng, trên mặt thể hiện rõ sự đắc ý, giống hệt một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tam Thập Thất Ca.

Một tháng không tới, những vết thương trên cơ thể của Lý Nhân về cơ bản đã khỏi rồi, mỗi ngày hắn đều buộc bản thân phải bận rộn. Chút nôn nóng như có như không trong lòng như khiến hắn cảm thấy có chút áp lực, chỉ có thể chăm chỉ học tập mới có thể khiến thời gian của một ngày trôi nhanh một chút. Đêm và đêm, bây giờ đã là tháng 7 năm Đại Nghiệp thứ 7, lúc này chính là khoảng thời gian thích hợp nhất để con người quên hết âu lo, vui vẻ hòa mình vào khung cảnh bao la, bát ngát và thơ mộng của thảo nguyên. Nhưng Lý Nhân lại không có tâm trạng đó, ngược lại, càng ngày càng cảm thấy bức bối khó chịu.

- An Chi, mấy hôm nay sao lại cứ chau mày nhăn mặt thế?

Độc Cô Nhuệ Chỉ nhìn thấy Lý Nhân đang ngồi trên ghế Hồ, miệng nhồm nhàm nhai bánh liền bước tới và hỏi. Mấy ngày gần đây, mọi người trong Huyết Kỳ đều cảm nhận được sự thay đổi của Lý Nhân, còn đâu là một thiếu niên hoạt bát, lanh lợi, có lúc có chút đáng ghét mấy ngày hôm nay đã không còn hứng thú trên đầu mọi người nữa.

- Hay là vẫn còn đang nhớ đến a gia của đệ?

Lý Nhân ra sức bỏ miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, cố gắng nhai xong rồi lau miệng, cười cười đáp lại: - Không có, chỉ là đệ cảm thấy mệt. Không có loại thuốc bổ nào mà có thể khiến cơ thể nhanh chóng hồi phục, lại có thể khiến tâm trí thanh thản hay sao? Ví dụ như Ô kê bạch phượng hoàn chẳng hạn.

Tuy rằng không biết Ô kê bạch phượng hoàn mà Lý Nhân nói đến là loại thuốc gì nhưng một người tinh thông y thuật như Độc Cô Nhuệ Chỉ vẫn có thể dựa vào mặt chữ mà đoán ra được loại thuốc này dùng để làm gì, thấy Lý Nhân đã có thể bày trò được như vậy, nỗi lo trong lòng y đã vơi đi được phần nào.

- Thứ mà đệ nói đến quá là tầm thường.

Độc Cô Nhuệ Chí trừng mắt, giọng đầy khiêu khích đáp lại: - Huynh có thể điều chế một số loại thuốc, chỉ cần đệ chịu khó uống liên tục trong vòng nửa năm, có lẽ thật sự khiến đệ mỗi một tháng chíchịu khó khổ vài ngày gì đó.

Lý Nhân bĩu môi đáp lại: - Nếu có thể biến thành mỹ nhân thì thật là tuyệt, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này của đệ, trở thành nữ nhân thì tương lai của đệ quả thực là rất khó đoán trước được, nói không chừng còn có thể làm liên lụy đến con cháu ưu tú trong gia tộc Vương công, còn nếu mà may mắn, chưa biết chừng đệ có thể trà trộn vào trong cung làm một hoàng phi, làm điên đảo triều chính gì đó.

- An Chi, huynh phát hiện ra người như đệ không thể tự mình khiến bản thân vui vẻ lên, nhìn thấy đệ có chút tâm tư nên ta mới định nói chuyện với đệ, nhưng tại sao đệ vừa lên tiếng là đã nói những điều xằng bậy đó rồi.

Độc Cô Nhuệ Chí tổng kết lại: - Tốt nhất là nên biến đệ thành một tên vừa câm vừa điếc!

Lý Nhân không vui đáp lại: - Nếu mà không thể đùa vui một chút thì con người sẽ buồn biết bao nhiêu?

- Ra ngoài đi dạo?

Độc Cô Nhuệ Chí cười nói: - Đệ đã thiếu ta con Phi Long hơn nửa năm rồi đó.

Vừa nói đến đây, tâm trạng của Lý Nhân lập tức ngứa ngáy. Ở kiếp này những thứ có thể khiến hắn nghiện quả thực là không nhiều. Hắn giống như một người máy, chỉ biết suốt ngày luyện tập, tu luyện, kỳ thực chẳng có cái gì đang nói, nếu như có một chuyện mà hắn thực sự yêu thích, vậy thì chắc chắn là bản thân rồi. Lúc rảnh rỗi, việc luyện chữ đương nhiên là không tính rồi, nó chỉ là một cách mà hắn giải tỏa đầu óc sau một khoảng thời gian tu luyện vất vả mà thôi.

- Nhưng sư phụ không cho phép đệ ra khỏi doanh địa

Lý Nhân nghiêng đầu, bắt chước điệu bộ đáng thương của Lâm muội muội.

- Đẹp ngay cái trò đó của đệ đi!

Độc Cô Nhuệ Chí cá giận nói: - Đệ từ lúc nào trở thành một tên nhóc biết nghe lời, tuân thủ quy tắc vậy?

Lý Nhân suy nghĩ một lúc nói: - Hay là huynh cứ đi xin phép sư phụ đi, bằng không sư phụ lại cho rằng đệ là kẻ đào ngũ.

Hai người cùng nhau đi tìm Đạt Khê Trường Nho, người này không suy nghĩ gì hết, lập tức đồng ý yêu cầu của Lý Nhân và đương nhiên là cái gì cũng phải có cái giá của nó, hai người này đương nhiên là có một điều kiện nữa, thứ nhất, không được cười ngửa, thứ hai, Đạt Khê Trường Nho đột nhiên xoay xoay hai vai và nói: - Ta cũng nên đi thư giãn gân cốt một chút.

Lý Nhân biết Đạt Khê Trường Nho lo sợ hắn sẽ bỏ trốn, nếu như hắn cưới con Đại Hắc mã chạy trốn thì chắc chắn trong Huyết Kỳ sẽ không có một con ngựa nào có thể đuổi kịp, nhưng Lý Nhân chắc chắn rằng chỉ cần hắn dám bỏ trốn, thì Đạt Khê Trường Nho nhất định sẽ bắt hắn.

Hơn một tháng nhốt mình trong doanh địa quả thực là vô cùng khó chịu, Lý Nhân chỉ mới vuốt ve cây cung trong tay, mà hắn đã cảm thấy toàn thân ngứa ngáy hết cả lên rồi. Đạt Khê Trường Nho mới nói là muốn ra ngoài, tất cả binh lính của Huyết Kỳ cũng muốn đi. Kết quả là Đạt Khê Trường Nho đành phải cắt lại 20 binh lính Huyết kỳ và Lão Thiết Lang ở lại canh giữ doanh địa, còn cùng với những người khác đi ra ngoài thư giãn gân cốt.

Giữa tháng 7, đúng là thời tiết tốt để đi săn bắn.

Đoàn người đi thẳng về phía ngọn núi sau doanh địa. Đạt Khê Trường Nho chia Huyết kỳ thành vài đội nhỏ, rồi đuổi mỗi con mồi theo một hướng khác nhau. Y và Lý Nhân cùng với bảy tám Huyết kỳ binh có kỹ nghệ bắn cung tốt thủ ở địa điểm đã được định sẵn. Nhìn rồi lâu như vậy nên hôm nay có cơ hội ra ngoài thư giãn gân cốt khiến tất cả mọi người đều hưng phấn và háo hức. Những Huyết Kỳ binh vốn được mệnh danh là những kẻ giết người không ghê tay hôm nay lại tự do, vui vẻ trong khu rừng này khiến cho người ta như cảm thấy tìm lại được hơi hức tươi đẹp của tuổi thơ.

Đạt Khê Trường Nho vừa bố trí nhân lực vừa quay sang nói với Lý Nhân: - Đi săn tập thể, kỳ thực cũng là là một phương pháp không tồi để diễn luyện chiến thuật.

Lý Nhân gật gù đầu, từ trước đó rất lâu hắn đã nghe qua phương pháp đi săn luyện binh rồi.

- An Chi!

Âu Tư Thanh Thanh đã thay một bộ y phục bó sát người, lon ton chạy đến bên cạnh Lý Nhân, đôi mắt cô như sáng lên, vui vẻ nói với hắn: - Chóc nữa đi săn, người nhất định phải dành được hạng nhất, nhất định phải bắn tốt hơn bọn họ.

Đến bản thân nàng cũng không biết từ lúc nào, thay vì gọi bằng Lý Nhân, giờ đây nàng đã quen gọi hắn là An Chi.

Lý Nhân cười cười đáp lại: - Hạng nhất? Có được thưởng gì không?

Âu Tư Thanh Thanh ngẫm nghĩ một chút rồi nói: - Ta sẽ đích thân nướng thịt cho người ăn được không?

- Cô?

Lý Nhân bấu môi, nhớ tới lần trước khi mà Âu Tư Thanh Thanh nướng con thỏ vô tội thành than thì không khỏi rùng mình. Một con thỏ bị nướng thành than, và khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng còn đen hơn con thỏ. Âu Tư Thanh Thanh vốn là một người đơn giản và lương thiện, người trong Huyết Kỳ đều đã quen với cô thiếu nữ việc gì cũng muốn giúp nhưng hễ cứ động tay vào lại càng khiến sự việc rối tung rối mù lên. Rất nhiều lần binh lính Huyết Kỳ nhìn thấy Lý Nhân và Âu Tư Thanh Thanh sánh vai bên nhau, thì họ đều mỉm cười chúc phúc cho hai người này, trong mắt của họ đôi trai tài gái sắc này đúng là một đôi trời sinh.

Âu Tư Thanh Thanh rất thích một truyền thuyết của người Khiết Đan xưa, đó là câu chuyện tình yêu giữa một tiên nữ của xe Thanh Ngưu và tiên nhân cười bạch mã. Mỗi lần nhắc đến truyền thuyết này, đôi mắt của cô lại long lanh, mê hoặc lòng người, đôi mắt đông đưa như mặt hồ gợn sóng.

- Hay là như thế này, nấu ăn thì cô rất đáng tin, nhưng nướng thịt thì cô không cần phải làm đâu!

Lý Nhân chỉ vào mũi của mình và nói: - Những công việc như là nấu cơm ý mà, nói thực thì tôi thấy nó phù hợp với nam nhân hơn. Đầu bếp nổi tiếng nhiều như vậy mà có mấy ai là nữ nhân đâu? Hơn nữa tôi đã hứa với mẹ cô rồi, sẽ nuôi cô béo trắng, cho nên cô tốt nhất là hãy ở yên đó, thoải mái ngồi mát ăn bát vàng đi.

- Ngày nào cũng ăn không mà lại không giúp được người chuyện gì, ta thấy ngại lắm!

Âu Tư Thanh Thanh bấu môi đáp lại:

Lý Nhân thờ dài ngao ngán: - Cô vốn dĩ đã ngốc mà!

- Vậy thì nguoi cũng là một tên ngốc!

Âu Tư Thanh Thanh hươ hươ tay phản ứng lại, cái điệu bộ đáng yêu, vẫn còn tính khí trẻ con của cô khiến cho người khác muốn cắn cô một cái.

- Đây!

Chợt Âu Tư Thanh Thanh nhớ ra chuyện gì đó, dùng cùi trỏ huých vào người Lý Nhân một cái và nói: - Chẳng phải là nguoi đã nói rằng sẽ ăn cùng với ta tới già hay sao?

Lý Nhân gật gật đầu: - Ăn đến già.

- Liệu có lão hồ không vậy?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

Lý Nhân cười tươi đáp lại:

- Nếu như mà có thì thật là tốt, tôi sẽ đánh chết cho hồ dữ đó, rồi lột da, mang về cho sư phụ, nhờ người may cho tôi một chiếc áo, không biết tài nghệ thêu thùa của sư phụ ra sao?

Lý Nhân chợt nhớ tới một năm trước, Đạt Khê Trường Nho tặng tên chữ cho hắn mà cười.

- Đến rồi!

Tiếng của Đạt Khê Trường Nho cách đó không xa vang lên.

Lý Nhân cũng hướng theo tầm mắt của Đạt Khê Trường Nho và nhìn ra xa, chỉ nhìn thấy bụi cỏ trước mặt khẽ lay động. Xem ra số lượng cũng không ít, hơn nữa lại là một con mồi lớn.

- Mẹ nó! Là lợn rừng!

Triều Cầu Ca liền mắng luôn một câu: - Ai dám qua đây!

Y lập tức bỏ cung tên xuống, rút luôn cây hoành đao ra nắm chắc trong tay. Ánh mắt y chăm chú nhìn vào bụi cỏ phía trước, vẻ mặt hiện lên một chút lo lắng. Không chỉ có riêng y mà sau khi có tiếng hét kêu lên là có lợn rừng thì đến hơn một nửa binh lính của Huyết Kỳ đã bỏ cung tên xuống và cầm hoành đao. Da lợn rừng nổi tiếng là dày và chắc, dù mũi tên có đâm vào thì cũng không sâu, hơn nữa nếu cả bầy lợn rừng phát điên lên thì đến hồ cũng phải bỏ chạy! Xem ra bầy lợn rừng phía trước cũng khá đông, cũng không biết là tiểu đội Huyết Kỳ lỗ mãng nào đã đuổi chạy đến đây.

- Đội cung tiễn lùi lại phía sau, đội đao hoành bước lên trước!

Đạt Khê Trường Nho đồng dục hạ lệnh: - Chú ý ngắm, bắn thẳng vào chân của chúng để khiến chúng ngã xuống.

Họ đều là binh lính Huyết Kỳ, đối mặt với đội quân địch hùng mạnh, được trang bị đầy đủ vũ khí cũng không hề có ý lùi bước, thì làm sao có thể lo sợ trước một đám lợn rừng con con này được?

Không một ai lùi về phía sau, mười người bước lên vây thành một vòng tròn nhỏ.

Con đầu đàn là một con lợn rừng tầm năm trăm cân (1kg của Trung Quốc bằng 0,5 kg của Việt Nam) hung dữ lao từ bụi cỏ ra, điên cuồng đâm thẳng về phía binh lính Huyết Kỳ. Con đầu đàn này chẳng khác gì một cỗ xe tăng khổng lồ, điên cuồng lao tới với tốc độ nhanh chóng mặt, phía sau nó là cả một đàn lợn rừng khoảng hai ba mươi con, chúng cũng không khác gì con đầu đàn điên cuồng phi tới.

- Đứng ở phía sau của tôi!

Lý Nhân quay sang nói với Âu Tư Thanh Thanh một câu duy nhất rồi lập tức giương cung lên và ngắm rất chính xác, cổ ý bắn lệch mũi tên ra ngoài. Mũi tên lênh ra ngoài một chút , trúng vào đuôi của con đầu đàn nhưng lại không đâm thủng được. Sau phát bắn đó, con đầu đàn như bị kích thích càng trở nên điên cuồng hơn, nó rống lên một tiếng rồi quay đầu, nhe răng nanh, nhắm thẳng về phía Lý Nhân mà lao tới.

Mũi tên thứ hai xem ra muộn hơn mũi tên thứ nhất một chút, nhưng lại đâm xuyên được vào một bên chân của nó. Trong chớp mắt con đầu đàn liền ngã xuống nhưng cũng trong tích tắc nó liền đứng dậy được. Nó đứng yên một lúc nhưng cũng chỉ trong một lúc này con đầu đàn đã không thể ngóc đầu lên được nữa. Mũi tên thứ ba của Lý Nhân với tốc độ như sao băng đã chính xác bắn trúng một bên mắt của nó.

Con đầu đàn đau đớn rống lên một tiếng rồi từ từ ngã xuống, khiến cho đàn lợn rừng phía sau lập tức đứng sững lại.

Có lẽ là vì cái chết của con đầu đàn đã khiến cho chúng cảm thấy hoang mang, rất nhanh chóng, đàn lợn rừng liền chuyển đổi phương hướng, nháo nhào chạy sang một hướng khác. Lý Nhân nhanh chóng dùng mũi tên bắn vào hai chân sau của đàn lợn rừng, còn các binh lính khác của Huyết Kỳ cũng nhanh nhẹn phối hợp với hắn, trong chốc lát mấy con lợn rừng hung hãn xông lên đã bị hạ gôn.

Sự tấn công của lợn rừng tuy rất mãnh liệt nhưng lại cũng rất ngắn ngủi, tuy rằng chúng cũng không tạo nên bất cứ áp lực gì cho đội Huyết Kỳ nhưng cái cảm giác bị đá kích mạnh mẽ sinh ra một cách không tự chủ phần nào đã khiến cho tâm lý của họ có chút căng thẳng. Sự thật đúng là đội Huyết Kỳ giết người như ngóe nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là lúc nào đối mặt với nguy hiểm là họ cũng có thể giữ được bình tĩnh, không chút lo lắng căng thẳng.

Huống hồ, chuyện giết lợn rừng nếu đem so sánh với chuyện giết người thì chưa chắc đã là dễ dàng hơn.

Tuy là thời gian săn bắn có chút ngắn ngủi nhưng lại vô cùng thú vị, đặc biệt là Âu Tư Thanh Thanh còn bị dọa đến mức mặt trắng bệch cả ra. Cô sợ hãi, nắm chặt lấy cánh tay của Lý Nhân ngoan ngoãn đứng ở sau lưng hắn, nhưng cô lại không hề bỏ chạy, hay lùi bước, cho dù lúc đó tay cô đầm mồ hôi.

Lý Nhân rút thanh trực đao bước về phía con lợn rừng đầu đàn đang cố đẩy dựa phía trước mặt, hắn giơ tay ra làm hiệu rồi cười nói: - Chúng ta lại phải ăn thịt lợn một tháng rồi!

- Ai đã lừa lợn rừng qua đây vậy?

Triều Cầu Ca lạnh lùng hỏi.

Tất cả binh lính Huyết Kỳ đều nhìn nhau một lúc, nhưng không ai biết câu trả lời.

- Lẽ nào lợn rừng tự xông đến đây?

Độc Cô Nhuệ Chỉ trừ lúc ở trong phòng thuốc thì ở bất cứ chỗ nào cũng kém thông minh. Y vừa nói xong, Triều cầu Ca liền lờm y một cái nói: - Lợn và người có thù với nhau à? Tự nó xông đến đây để sống chết với người à?

Đứng trong lúc này thì bụi cỏ cách đó không xa lại lay động, xem ra con mồi này cũng rất to lớn. Lý Nhân nhanh chóng giương cung, kéo căng và bắn thẳng về phía đó.

Từ bụi cỏ truyền đến một tiếng vang, đó là tiếng tên không đâm trúng vào cơ thể, rồi ngay sau đó là tiếng cười sảng khoái của một ai đó: - Mọi người nghênh đón Tam Thập Thất Ca như vậy à?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Là Ai?.

"Đào Lý Tử, hoàng hậu nhiều Dương Châu, uyển chuyển hoa viên lý. Vật lẳng ngữ, thù đạo hứa!"

Đại Nghiệp Hoàng Đế Dương Quảng làm bầm gấp lại tấu chương. Y khép mắt lại, trong đầu lại hiện lên cảnh phụ hoàng lúc lâm trung, với vẻ mặt dữ tợn và gần như gào lên để nhắc nhở y: hãy giết chết đứa trẻ họ Lý kia!

Y bỗng thở dài một tiếng, rồi lại cảm thấy có một sự mệt mỏi không thể chống cự lại được.

- Nhất Dao, Khanh thấy thế nào?

Y nhắm mắt lại và hỏi.

Cả một thư phòng rộng lớn chỉ có hai người, người được y hỏi chính là vị thái giám đang cúi lưng đứng bên cạnh y. Vị công công này mặc một bộ áo gấm màu lam, đang đứng và vuốt cằm. Nhìn về bề ngoài của y thật khó phát hiện ra tuổi tác của con người này. Da của y rất đẹp, không biết là do chăm sóc hay là sinh ra đã như vậy rồi, làn da sáng bóng như xứ nữ. Khuôn mặt ưa nhìn, trán cao và rộng, y còn có một đôi lông mày cong như lá liễu, đôi mắt thì vừa sáng vừa sâu. Nếu như cho y cải trang thành nữ nhân thì có thể nói rằng y giống hệt một thiếu nữ mười sáu xinh đẹp như hoa. Nhưng có điều là mấy nếp nhăn nơi khóe mắt đã tố cáo tuổi tác thật của y, lại có cả mấy sợi tóc bạc đã được y giấu kỹ ở hai bên mai.

- Thân là một thái giám, di huấn của cao tổ, thái giám không được tham gia vào chính sự.

Tên thái giám có tên là Nhất Dao bình thản đáp lại.

Ông ta là người duy nhất trong cung được Dương Quảng cho phép được xưng hô là thái giám của ta, đây chính là đặc quyền chỉ mỗi mình ông ta có được. Thân phận trong cung của ông ta vô cùng đặc biệt, đặc biệt đến mức có thể tùy ý bước vào ngự thư phòng, nhưng ông ta lại là một người rất biết điều, từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy ông ta động vào những thứ không nên động. Theo như ông ta thì những thứ như là chính sự quốc gia đều là những chuyện nhỏ nhất không đáng để nhắc tới, không hề có một chút quan hệ gì với ông ta. Thứ mà ông ta xem trọng đó chỉ có thể là người ngồi trên chiếc ghế rồng kia chứ không phải là giang sơn xã tắc.

Câu trả lời lạnh lùng của thái giám Nhất Dao kia đã chọc tức Dương Quảng, y trừng mắt nhìn trầm trầm vào tên hoạn quan đã cùng lớn lên với y từ nhỏ, nhưng y không nói được gì, cuối cùng thì y chỉ còn biết gào thét trong lòng, để cơn giận dữ xuống.

- Nói đi! Chuyện này không phải quốc sự, là chuyện nhà của Dương gia ta.

Y lại nhắm mắt lại, trong lời nói của y dường như có một chút gì đó cầu xin và van nài. Y không muốn để cho người khác biết được là y đang rất mệt mỏi, không còn sức lực gì, cho dù đứng trước mặt y là một người bạn thuở nhỏ, y cũng không muốn sự mẫn cảm và bất lực của bản thân.

- Bệ Hạ, người không có chuyện nhà.

Nhất Dao nhìn Dương Quảng, vẫn cái giọng điệu không nhanh không chậm, đều đều đó: - Chuyện của người đều là quốc sự.

- Lão cầu nhà ngươi! Chính là không muốn giúp Trẫm! Hà tất phải dùng những lời nói khôn khéo đó để nguy biện!

Dương Quảng cuối cùng vẫn không kìm được ngọn lửa trong lòng, y mở to mắt lên đứng dậy, đập mạnh vào chông tấu chương trước mặt và ném về phía Nhất Dao. Tấu chương từ trên ngực của ông ta rơi xuống chân nhưng sắc mặt của ông ta lại không chút biến sắc. Ông ta nhẹ nhàng xoay người, cúi lưng xuống nhặt tấu chương lên, đồng thời phỉ phỉ bụi trên đó. Ánh mắt của Dương Quảng như có thể giết người được ngay tức khắc, nhưng ông ta vẫn chậm chậm bước tới, đem tấu chương đặt ở trên bàn, còn mình thì quay về chỗ cũ.

Dương Quảng nhìn ông ta với con mắt đầy căm hận, ngón tay chỉ thẳng vào lông mặt lão nhưng do không tự chủ được đã khẽ run lên.

Nhìn thấy Hoàng Đế nổi trận lôi đình, Văn Ngạc- vị thái giám đã được Dương Quảng gọi với cái tên Nhất Dao và ban cho một địa vị đặc biệt trong hoàng cung này không nén nổi tiếng thở dài, nhìn Hoàng Thượng với ánh mắt đau lòng.

- Bệ hạ, nô tài chỉ là một thái giám!

Văn Ngạc nghiêm túc nói: - Thực ra thì Bệ Hạ không cần quan tâm đến nô tài nghĩ như thế nào, người chỉ cần nói với nô tài là nên làm như thế nào là được rồi. Bệ Hạ nghĩ như thế nào, thì nô tài nghĩ như thế đó!

Dương Quảng lặng người đi, đột nhiên ngồi sụp xuống ghế rồng, day day trán và nói: - Rốt cuộc thì bài đồng dao đó là ám chỉ ai? Đào Lý Từ, Đào Lý từ, Trẫm cũng không thể đem tất cả những người họ Lý trong thiên hạ chém hết!

Trong lòng Văn Ngạc không nghĩ nhiều và phức tạp như Dương Quảng, ông ta thản nhiên đáp lại: - Nếu như Bệ Hạ muốn vậy thì người cứ làm như vậy đi!

- Ngươi là một lão cầu không có chủ kiến!

Câu trả lời của Văn Ngạc lại khiến Dương Quảng tức giận, y chỉ chỉ về phía ngoài và nói: - Thiên hạ này có bao nhiêu là người họ Lý? Giết hết tất cả, tất cả những trở ngại khác đều không tính làm gì nhưng giết người cũng cần phải có thời gian? Lẽ nào từ hôm nay trở đi trẫm không màng đến quốc sự, đi đến từng nhà để kiểm tra họ của từng người hay sao?

Văn Ngạc cúi đầu nói: - Nô tài không biết thiên hạ có bao nhiêu người họ Lý nhưng nếu Bệ Hạ muốn thì nô tài có thể giết từng người một, rồi cũng sẽ có một ngày giết hết bọn chúng.

- Vớ vẩn!

Dương Quảng chỉ vào mũi mình nói: - Khanh muốn tất cả thiên hạ này thấy Trẫm là một tên hôn quân hay sao?

Y đột nhiên nhớ tới một người đang ở trần Hoài Viễn điều lương thực, trong lòng chần chừ. Có phải bài đồng ca đó là ám chỉ hắn hay không? Nhưng chỉ một lúc sau y đã phủ định ngay sự phỏng đoán này. Dù gì thì người này cũng là người thân của y, mấy năm nay chức vị của hắn là do y điều chỉnh, từ đại quan tam phẩm giáng xuống thành quan ngũ phẩm, nhưng y cũng không thấy hắn oán trách một lời nào, hơn nữa làm việc lại vô cùng có trách nhiệm. Ở trần Hoài Viễn, hắn chỉ có trong tay hơn một nghìn người để bảo vệ lương thực. Một nghìn người này chỉ cần dùng đầu ngón tay út của y cũng đủ nghiền nát họ thành cám.

Không phải hắn.

Dương Quảng thu mình lại vào sâu trong chiếc ghế, chau mày suy nghĩ.

- Gọi Hình Bộ Thị lang Độc Cô Học tới đây, chuyện này chỉ có ông ta là quan tâm thôi.

Trong lòng Văn Ngạc có chút căng thẳng, nghĩ tới những thủ đoạn tàn nhẫn, đen tối ủa tên tiểu tử nhà Độc Cô, ông ta rất muốn lên tiếng để khuyên Hoàng Đế không nên làm như vậy nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu. Ông lặng lẽ quay người, bước ra khỏi thư phòng.

- Nhất Dao!

Dương Quảng đột nhiên gọi giật Văn Ngạc lại: - Lúc phụ hoàng quy thiên, khanh cũng có mặt ở đó đưa bé họ Lý mà người nói

Văn Ngạc dừng bước nhưng không quay đầu lại, khom người xuống và nói: - Bệ hạ yên tâm, chỉ là một đứa trẻ hoang thôi mà.

- Một người tên là Lý Tĩnh đã tố cáo tung tích của tên mã tặc hết rồi, nô tài đã cử người đến Yến Sơn. Nếu như Bệ Hạ vẫn chưa yên tâm, nô tài có thể đích thân đến đó, nhiều nhất thì trước khi Bệ Hạ thân chính, nô tài xin bảo đảm trên thể gian này sẽ không có cái được gọi là mã tặc Thiết Phù Đồ nữa.

Nếu như Trương Trọng Kiên và Hồng Phát lúc này nghe được cái tên Lý Tĩnh thì trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào. Trương Trọng Kiên và người của Thiết Phù Đồ vẫn luôn hoài nghi La Nghệ phải người đi theo dõi hành tung của họ, nhưng lại không ngờ được rằng người bán đứng họ để đổi lấy quan tước lại chính là người huynh đệ Lý Tĩnh Dục Sư cơ chứ? Đặc biệt là Hồng Phát Trương Uyển Thừa nếu như biết được người trong lòng mình lại có thể làm ra chuyện này thì không biết còn đau lòng đến mức nào nữa?

- Giết! Phải giết hết!

Dương Quảng hít một hơi dài tức giận và nói: - Ăn tết xong Trẫm sẽ đi tuần Trác quận, trước khi Trẫm đi, hãy giết hết tất cả những thứ rác rưởi lục lâm hại dân hại nước đó đi! Ngoài ra, cái tên Lý Tĩnh đến huynh trưởng kết nghĩa và người vợ đã có hôn ước của mình mà cũng có thể bán đứng được thì cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì, hắn muốn làm quan? Trẫm không đồng ý, hãy để hắn ta tiếp tục là một tên thôn phu sơn dã đi!

- Vâng!

Văn Ngạc cúi đầu.

Bước ra khỏi thư phòng, Văn Ngạc nhìn lên bước tường cao thâm cung đột nhiên lại trở nên âm u, đến bầu trời phía trên bức tường đó cũng âm u đến mức khiến người ta phát hoảng, cũng không biết vì sao mà ấn tượng của ông ta về cung điện này đã có sự thay đổi. Một từ ngữ đột nhiên xuất hiện trong đầu rồi dần dần chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của ông.

Lồng chim.

Ông ta có chút buồn phiền, cảm thấy cung điện này chính là một cái lồng chim bằng sắt khổng lồ.

Đúng là nên đi ra ngoài một chút, cho tinh thần thoải mái.

Ông ta bước về phía xa, tiện tay gọi một tên tiểu thái giám lại và dặn dò: - Bệ hạ triệu Hình Bộ Thị Lang yết kiến, mau đi!

Tên tiểu thái giám này mới vào cung được mấy tháng, đây chính là lần đầu tiên y nói chuyện cùng với Văn Ngạc, y vừa sợ vừa mừng. Mừng vì nếu như được Văn Ngạc để ý đến thì sau này nói không chừng y có thể một bước lên mây, được làm tổng quản, còn sợ là vì ngày đầu tiên y vào cung y đã nhìn thấy một tên tiểu thái giám khiến Bệ Hạ tức giận đã bị Văn Ngạc hạ lệnh hấp sống.

]Thực ra là do y nghĩ nhiều rồi chứ Văn Ngạc thực ra cũng không nhìn rõ tướng mạo của y.

Hình Bộ Thị lang Độc Cô Học vội vàng chạy vào trong Ngự Thư Phòng, nhưng vẫn kịp dừng lại chỉnh sửa áo mũ rồi mới dám bước vào. Y không sao đoán được lần triệu kiến này của Bệ Hạ là vì chuyện gì, nhưng có một điều rất rõ đó là người mới của tên tiểu thái giám là một con gà mờ, cái gì cũng không biết.

- Hãy nhìn cái này đi!

Dương Quảng chỉ vào bức mặt tấu và nói: - Trẫm quá tin người, người nói cho trẫm biết.

Trong lòng Độc Cô Học có chút sợ hãi, cẩn thận cầm tờ tấu chương lên đọc, đọc xong lập tức người y lạnh toát. Đến lúc này y đã hiểu tại sao và Bệ Hạ triệu y đến là vì chuyện gì, Bệ Hạ muốn giết người. Mặc dù y nổi tiếng là người máu lạnh nhưng tất cả chỉ là y cố ý làm như vậy. Những năm qua ở Hình Bộ, y đã giúp đỡ không ít người. Lạnh lùng, nhẫn tâm chỉ là cái vỏ bọc mà y cố tình tạo ra để bảo vệ chính bản thân mình, chỉ có như vậy y mới có thể

tránh khỏi được thị phi.

Nhưng khi nhìn thấy tấm tấu chương này, y biết rằng chỉ cần một lời nói của y là có thể lấy đi mạng sống của một ai đó, thậm chí là cả gia tộc của họ.

Nhưng chỉ vào sắc mặt của Bệ Hạ lúc này, y buộc phải nói. Y đã hỏi tên thái giám đến truyền tin, đây chính là người do Văn Ngoạt cử đến, và điều này có nghĩ là trước đó Bệ Hạ đã cùng với thái giám Văn Ngoạt đó y rất kiêng kỵ, trong lòng đau buồn thở dài. Y thực sự rất muốn hỏi thái giám được đích thân Bệ Hạ ngự phong là Nhất Dao đó một câu rằng: y đã đắc tội gì với hần, tại sao lại đẩy y vào hoàn cảnh lúc này.

Y đâu biết rằng, là Hoàng Đế trực tiếp xướng tên y.

- Thần cho rằng bài đồng dao đó không có ý chỉ thị gì đặc biệt cả phải chăng nói chỉ là một bài hát của bọn trẻ con.

Độc Cô Học e dè, cẩn thận lên tiếng.

Dương Quảng khoát tay nói: - Muốn nói cái gì thì cứ việc nói, nghĩ cái gì thì nói cái đó, Trẫm gọi khanh đến không phải là bảo khanh ứng phó, khanh hà tất phải tham dò Trẫm đang nghĩ gì.

Độc Cô Học chợt cảm thấy ón lạnh, sớm biết chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không phải tốt đẹp gì.

- Thần cho rằng, thực chất là không có chuyện ám chỉ đích danh một ai đó.

Y lấy hết cam đảm nhắc lại câu trả lời trước đó.

Dương Quảng mở to mắt nhìn y: - Bảo khanh nói thì khanh cứ nói! Trẫm không muốn nói thêm lần thứ ba.

- Vâng

Độc Cô Học cúi đầu.

- Đào Lý tử người họ Lý là một chuyện không cần phải nghi ngờ gì nữa, còn câu hát sau đó thì thần không được rõ lắm, ba từ cuối cùng là vật lẳng ngữ. Lẽ nào là giữ bí mật?

- Họ Lý, giữ bí mật?

Dương Quảng lăm bằm, rồi đột nhiên bùng tỉnh: - Lẽ nào là Lý Mật?

- Hần ở đâu?

Dương Quảng tức tốc hỏi lại.

- Vào tháng chín năm ngoái, vì khiến bệ Hạ không vui nên hần đã từ quan. Nghe nói là đi vân du tứ hải, thần thực sự là không biết hần ta đang ở đâu.

- Đi điều tra ngay cho Trẫm.

Dương Quảng đứng dậy, sắc giọng hét lớn: - Đi điều tra cẩn thận cho Trẫm.

- Vâng! Thần tuân chỉ!

Độc Cô Học khom người rời khỏi thư phòng, đến trước cửa y đứng lại thở dài một hơi. Rồi y cũng ngẩng đầu lên, lạ thay bầu trời mà y nhìn thấy giống hệt như bầu trời mà Văn Ngoạt nhìn thấy. Đây quả thực là một chiếc lồng lớn, ừ, một chiếc lồng lớn có thể khiến người ta chết ngạt!

Độc Cô Học lăm bằm nói: Lý Lệnh bá ơi, không phải là ta có ý hại ông, ông thì lại từ quan cũng không biết hiện tại đang trốn ở nơi nào, nên đem cái tội danh này gắn lên đầu ông thì liên lụy sẽ là ít nhất. Nếu như là một người khác, thật là không biết sẽ có bao nhiêu người phải đầu rơi máu chảy. Ta cứ từ từ điều tra thôi, tốt nhất là đợi đến ngày ông chết. Nhưng ta cũng đâu có đổ oan cho ông? Bài đồng dao đó, cũng không biết là do ai sáng tác nên? Ta thực sự là đoán không ra.

Y chậm chậm rời khỏi hoàng cung, tâm trạng cũng dần dần tốt lên nhưng cũng khó mà thành thoi được.

Đào Lý tử y khẽch mép cười nhạt một tiếng.

Kỳ thật y cũng rất muốn phân tích chuyện này cho rõ ràng, và quả thực là người ở trấn Hoài Viễn kia quả thực là có chút thích hợp hơn. Đào chẳng phải là ám chỉ Đào hay sao, hơn nữa vào thời thượng cổ, Đào Đường chính là tên gọi khác của vua Nghiêu, là Đường Quốc Công ở trấn Hoài Viễn, Đào Đường

Độc Cô Học ra sức lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ này, thiên hạ sắp loạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Cẩn Thận Một Chút.

Lạc Phó đứng thứ 37 trong Thiết Phù Đồ quãng con lộn rừng đang vác trên vai xuống đất, chỉ vào vào mũi tên phá giáp chùy đang cắm trên người con lộn rừng, trùng mắt với Lý Nhân: - Nếu không phải là ta nhanh nhẹn thì mũi tên đó của đệ đã lấy mạng của ta rồi.

Lý Nhân ra sức dụi mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt quen thuộc đó, hỏi: - Huynh là người hay là quý vậy?

Đúng lúc này, từ trên cây nhảy xuống một bóng hồng xinh đẹp. Hình dáng yêu kiều kia khiến cho ánh mắt của Lý Nhân ngưng đọng lại, sau đó thì đến việc hít thở cũng khó khăn.

Hắn chăm chú nhìn vào nữ nhân mặc áo đỏ kia, dụi dụi mắt hỏi: - Cô cô là quý hay là người vậy?

Bóng hồng kia chính là Trương Uyển Thừa, nàng lườm hắn, rồi kéo chàng trai trước mặt cao hơn nàng một cái đầu lại gần, quàng tay qua cổ hắn, còn tay phải thì ra sức xoa đầu hắn

- Ngươi là tên khốn kiếp, dám hỏi ta là người hay là quý, nói, ta là người hay là quý?

Mặt hắn bị ép sát vào đôi bồng đảo của nàng, vẻ mặt hiện lên niềm hạnh phúc khó diễn tả. Ngày nào hắn cũng muốn quay về Yến Sơn để thăm mọi người nhưng khổ nỗi là không đi được, cái tâm trạng đứng ngồi không yên cả ngày thật là rất khó chịu, không phải ai cũng có thể hiểu được. Lúc mà Lạc Phó và Hồng Phát xuất hiện trước mặt hắn, hắn thực sự là không dám tin vào mắt mình. Da đầu của hắn quả thực đã bị Hồng Phát làm cho đau, mái tóc dài lại bị nàng ta ngược đãi, khiến cho nó rối tung lên, y như tổ quạ, nhưng hắn lại cảm thấy rất hạnh phúc, lúc này quả thực là hắn rất muốn nhảy cẫng lên.

- Bà cô đây chịu biết bao nhiêu là khổ cực đắng cay để đến đây tìm người, người lại hỏi ta là người hay là quý?

Hồng Phát hạ tay xuống, trùng mắt lên hỏi Lý Nhân.

Lý Nhân gãi gãi đầu, nghiêm túc sửa lại: - Là cô cô, chứ không phải là bà cô.

Hồng Phát bị bộ dạng của hắn chọc cho cười phì lên thành tiếng:

- Hơn một năm rồi mới gặp lại người, nhưng người lại không trưởng thành lên chút nào hết.

Lý Nhân liền nịnh đầm: - Tiểu cầm nã thủ của cô cô quả nhiên là lợi hại, cứ cho là con có thể tiến bộ đi chăng nữa thì cũng không thể nào thoát khỏi ma chướng của cô cô.

Nói xong thì hắn cười, trông có vẻ rất vui vẻ.

- Tiểu Địch cũng đến chứ?

Hắn quay đầu lại hỏi Lạc Phó: - Tam Thập Thất ca, a gia của đệ sao rồi, ông có đến không vậy?

Lạc Phó cười tươi đáp lại: - Đại ca không đến, nhưng vì huynh ấy lo lắng cho đệ nên bảo ta đến đây. Con nha đầu Tiểu Địch nhớ đệ đến mức suốt ngày chỉ có khóc thôi, nên đại ca sai ta dẫn nó tới đây. Đáng nhẽ ra là bọn ta đã đến đây từ mười ngày trước nhưng vì trên đường đi đúng lúc người Hề và người Khiết Đan đánh nhau nên chúng ta phải đi đường vòng, hơn nữa lại không biết chính xác là đệ đang ở đâu, cũng may nhìn thấy ngọn núi này là một nơi dừng chân lý tưởng nên chúng ta định dừng lại nghỉ ngơi hai ngày rồi mới tiếp tục lên đường, ai mà biết là lại gặp được đệ cơ chứ?

Khi nghe thấy Trương Trọng Kiên không tới thì trong lòng có chút thất vọng nhưng ngay sau đó thì lấy lại được tinh thần. Trương Trọng Kiên không gặp bất cứ nguy hiểm gì, chuyện này khiến cho tâm trạng ừ ừ bấy lâu của hắn vui đi vài phần, nhưng lại không ai có thể nhận ra được rằng trong ánh mắt hắn chợt lóe lên một tia bất an.

- Tiểu Địch đâu?

Lý Nhân lên tiếng.

Hồng Phát đang nói chuyện với Đạt Khê Trường Nho cũng phải quay đầu lại trả lời hắn: - Tước Nhi và Tiểu Địch đang ở đằng sau đó, ta và Tam Thập Thất ca của người định là đi bắt lấy vài con thú mang về, nhưng ai mà biết được lại gặp được người.

Lý Nhân sốt ruột gặng hỏi: - Tiểu Điều ca và Tiểu Địch đang ở đâu, con sẽ đi đón họ.

- Bên kia có một hang động, chân Tước Nhi đang bị thương nên không tiện đi lại, người đi đón họ cũng được.

Hồng Phát đáp lại.

- Tiểu Điều ca bị thương?

Sắc mặt của Lý Nhân chợt biến sắc.

Lạc Phó vỗ nhẹ vào vai hấn trấn an: - Không có gì đáng lo cả, tên của người Hề chỉ có thể làm gã bị thương nhẹ thôi, yên tâm đi, gã không sao.

Lý Nhân kéo Lạc Phó lại gần: - Tam Thập Thất ca, dẫn đệ đi gặp hai người họ.

- An Chi!

Âu Tư Thanh Thanh từ phía sau kêu một tiếng: - Ta cùng đi với người!

Cô bước nhanh đến chỗ hấn, từ đằng sau kéo tay Lý Nhân lại một cách rất tự nhiên. Thấy vậy, Hồng Phát trừng mắt lên nhìn cô, quay sang hỏi Đạt Khê Trường Nho: - Tiểu a đầu đó là ai vậy?

Đạt Khê Trường Nho suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không biết nên trả lời như thế nào cho phải, cuối cùng y chỉ biết khoát khoát tay và nói: - Đơn giản mà nói, đây chính là bạn của An Chi.

Hồng Phát dường như đã ý thức được điều gì đó không ổn ở đây nên cương quyết hỏi tiếp: - Vậy thì người hãy nói một cách không đơn giản đi. An Chi cái tên khôn kiếp kia dám phụ bạc Tiểu Dịch nhà ta, ta đây nhất định phải đánh gãy chân của nó mới được. Ta vốn chứa ghét loại đàn ông có mới nói cũ, vong ân phụ nghĩa, ta đây thực sự muốn xem nó còn có thể to gan được đến mức nào.

-Ặc

Đạt Khê Trường Nho kéo Hồng Phát lại và nói: - Chuyện này nếu mà giải thích thì sẽ rất phức tạp, mọi người đừng có nóng vội!

Y quay sang sai Huyết Kỳ binh đem con mồi về doanh trại, rồi cùng với Hồng Phát đi đón hai người Trần Tước Nhi và Trương Tiểu Dịch. Vừa đi y vừa kể chuyện của Lý Nhân và Âu Tư Thanh Thanh. Y không phải là một người biết kể chuyện cho nên kể chuyện vô cùng nhạt nhẽo, vô vị nhưng lại có thể khiến cho người khác phải cảm động.

Hồng Phát vừa nghe vừa gật đầu, khi nghe đến đoạn Lý Nhân ở hồ Thanh Ngưu nói là không muốn gặp Âu Tư Thanh Thanh, thì nàng tức đến mức mặt biến sắc: - Cái tên không có lương tâm đó, lát nữa ta sẽ đánh gãy chân của hắn mới được.

Đạt Khê Trường Nho day day trán, không giữ được bình tĩnh, thốt lên: - Mọi người rốt cuộc là ủng hộ ai đó?

Hồng Phát hơi sững sốt trước câu hỏi này: - Lão nương đứng về phe nữ nhân, đàn ông không có ai tốt cả.

Đạt Khê Trường Nho ngơ ngẩn, rồi thở dài: - Mọi người có cần phải cá mè một lứa như thế không?

Hồng Phát hừ một tiếng rồi nói: - Huynh cũng không phải là một người đàn ông tốt!

Đạt Khê Trường Nho khẽ cười nhưng không nói thêm gì nữa.

Hồng Phát cũng im lặng theo, đến cả khi nàng nhíu mày cũng rất đẹp. Đang đi thì nàng dừng lại ở trước mặt Đạt Khê Trường Nho, dường như nàng đã giải quyết xong một chuyện khó, giọng như đang reo lên: - Tiểu Dịch là chính thể, quyết định này của ta thì không ai cũng không thể thay đổi được, còn cho Âu Tư Thanh Thanh đó làm tiểu thiếp đi, cũng có thể làm bình thể.

Đạt Khê Trường Nho thành thật đáp lại: - Ta cuối cùng cũng đã hiểu vì sao mà An Chi lại nói mọi người chính là người đáng sợ nhất thiên hạ!

Hồng Phát đang muốn ra oai đột nhiên nhìn thấy từ xa, Lý Nhân một tay thì nắm lấy Trương Tiểu Dịch đang vui như hoa, một tay khi thì lại đỡ lấy Trần Tước Nhi tuy là đi lại có khó khăn nhưng trên mặt Tước Nhi vẫn nở nụ cười hạn phúc. Còn nha đầu xinh đẹp Âu Tư Thanh Thanh đó lại nắm lấy một tay của Tiểu Dịch, thỉnh thoảng lại còn giúp cô bé đẩy những cây cỏ cao trước mặt.

Hồng Phát nhìn nhìn Âu Tư Thanh Thanh, thấy Âu Tư Thanh Thanh giúp đầu của Tiểu Dịch không phải đụng vào cành cây.

- Ôi

Nàng thở dài, trong lòng không khỏi đau xót.

- An Chi ca ca!

Trương Tiểu Dịch ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn và xinh đẹp lên gọi Lý Nhân.

- Sao vậy?

- Không có gì, chỉ là mọi người muốn gọi huynh thôi.

Cô bé mười tuổi Tiểu Địch tươi cười đáp lại.

- Tam Thập Thất ca, Tiểu Điều ca, nói thật với đệ đi, a gia có phải là đang gặp phải nguy hiểm không vậy?

Nhân lúc Hồng Phát đưa Tiểu Địch đi ngủ, Lý Nhân bước vào phòng của Lạc Phó và Trần Tước Nhi hỏi một cách nghiêm túc. Nghe xong, Trần Tước Nhi và Lạc Phó im lặng một lúc, cùng nhìn nhau rồi đồng thời lên tiếng:

- Không có gì!

Lạc Phó giải thích thêm: - Chính là vì Tiểu Địch ngày nào cũng nhắc tới đệ, đại ca không chịu được cảnh ngày nào cũng bị cô bé làm phiền nên bảo ta dẫn Tiểu Địch đến đây gặp đệ. Đúng là không có chuyện gì hết, đệ không biết đâu, đại ca và bọn ta sống rất vui vẻ ở Yên Sơn, ngoài chuyện không có nữ nhân ra thì Yên Sơn cái gì cũng có!

Trần Tước Nhi bổ sung thêm: - Chính là vì ngày nào cũng như ngày nào không có chuyện gì để làm nên võ công cũng kém đi nhiều, nếu không thì đã không bị bọn người Hê bắn trúng một mũi tên.

Lý Nhân thờ dài rồi nói với Trần Tước Nhi:

- Tiểu Điều ca, đệ không phải là một thằng ngốc!

Hắn đứng dậy, khoanh tay về nhìn về phía nam: - Từ Yên Sơn đến đây xa xôi nghìn dặm, a gia không lo lắng cho tiểu Địch hay sao? Hơn nữa, hai huynh lại không biết đệ ở chỗ nào! Thảo nguyên rộng như vậy nếu như không phải hôm nay chúng ta gặp may nên mới gặp được nhau. Đừng xem đệ như một đứa trẻ nữa, nói sự thật cho đệ nghe đi!

- Thật sự là không có việc gì cả!

Về mặt của Trần Tước Nhi hiện lên chút khó nói.

- Tiểu Điều Ca, đệ cầu xin huynh đó!

Giọng của Lý Nhân như trùng xuống.

- Ta nói vậy!

Lạc Phó đứng dậy, vỗ nhẹ vào bả vai của Lý Nhân: - Ta biết là sẽ không giấu nổi đệ mà, lúc đến ta đã nói rồi mà, có mấy người lừa được An Chi chứ.

Câu nói sau là y nói với Trần Tước Nhi.

- Đúng là đã gặp phải một số khó khăn nhỏ.

Lạc Phó dừng lại một lúc rồi nói tiếp: - Trước đó triều đình đã phái không ít cấm vệ đến đó truy giết chúng ta nhưng đều bị chúng ta giết lại. Đại ca nghi ngờ U Châu La mọi rợ đã phái người lần theo dấu vết của chúng ta cho nên Cẩm Vệ quân của triều đình mới có thể tìm được. Đại ca chính là vì lo lắng cho Tiểu Địch và cô cô của đệ gặp chuyện nên mới bảo chúng ta đến thảo nguyên tìm đệ.

Y hít một hơi thật sâu, rồi nghiêm túc nói tiếp: - Nhưng đệ yên tâm, không có tiểu Địch vương bận, đại ca và mọi người ở Yên Sơn sẽ như cá gặp nước, những tên Cẩm Vệ quân không quen thuộc địa hình ở đó đến bao nhiêu thì bị chúng ta giết bấy nhiêu. Trước khi đi, đại ca từng nói là bảo đệ đừng lo lắng. Chi cần là Thiết Phù đồ muốn đi thì trong thiên hạ này không có ai có thể cản được. Đệ cũng đừng có nghĩ đến chuyện quay về Yên Sơn tìm đại ca. Yên Sơn lớn như vậy, chắc chắn vì muốn tránh đội cấm vệ quân nên hành tung của đại ca chắc sẽ rất bí hiểm. Đại ca nói, bảo đệ an tâm ở đây luyện công, sang năm sau huynh ấy sẽ gặp đệ ở nơi đã ước định.

- Tam Thập Thất ca!

Giọng Lý Nhân khàn khàn hỏi tiếp: - Nếu như a gia bị quân của triều đình vây bắt, ông ấy có thể hẹn gặp đệ được không?

Hắn đứng thẳng dậy, ưỡn ngực nhìn về nơi xa: - Yên Sơn rất rộng, nhưng lại không rộng lớn bằng thảo nguyên, hai huynh có thể gặp được đệ, thì đệ cũng có thể tìm thấy được ông. Triều đình muốn truy giết Thiết Phù Đồ, chung quy lại vẫn là vì đệ? Đệ lại ở đây làm một con rùa rụt cổ, trong khi a gia ngày nào cũng phải đối mặt với bao kiếm Tam Thập Thất ca, là huynh thì huynh có thể ngồi yên được không?

- Không ngồi yên được, cũng phải ngồi.

Lạc Phó nghiêm túc đáp lại: - Đại ca sẽ không đồng ý cho đệ quay về!

Lý Nhân hít một hơi thật sâu rồi nói: - Tam Thập Thất ca, từ lúc nào đệ biết nghe lời vậy?

Hắn bước chậm về phía cửa, vừa đi vừa nói: - Hiện tại huynh và Tiểu Điều ca cứ suy nghĩ cho kỹ, bằng cách nào có thể lừa được Tiểu Địch và cô cô ở lại đây, nhưng đừng khuyên đệ. Đệ không phải là đang hỏi ý kiến của hai huynh mà là nghiêm túc thông báo cho hai người quyết định của đệ. Về thì nhất định phải về, nhưng Tiểu Địch và cô cô thì phải ở lại đây.

Hắn dừng lại, quay đầu lại và cười: - Đệ và a gia rất giống nhau, điểm này hai huynh không phân đối chứ!

Lạc Phó và Tước Nhi gật đầu theo bản năng, Lý Nhân nói tiếp: - Vậy là xong rồi nhé!

Sau khi trở lại phòng của mình, Lý Nhân thu dọn những thứ cần dùng đến, rồi nhìn thấy hai cái túi lớn mà thờ dài, rồi lại chỉnh sửa, xong xuôi hắn quẳng chúng sang một bên, hắn chỉ mang đi những thứ thiết yếu: hắc đao, cung, chủy thủ, hai hộp đựng đầy tên, nỏ, và cả một bình nhỏ độc được nữa.

Độc được chính là do Độc Cô Nhuệ Chí tạo ra, vô cùng hiệu quả, độc tính rất mạnh, chỉ cần một bình nhỏ là có thể giết chết một người.

Lần đầu tiên chuẩn bị cho mình thứ lễ vật này, trong lòng hắn có chút hoang mang.

Hắn không phải là tên ngốc tùy tiện có thể uống thuốc độc tự tử nhưng không phải là bậc thánh nhân coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, càng không phải là một anh hùng trong vạn quân xông vào chỗ địch mà như đi vào chỗ không người, hắn chỉ là một người bình thường biết sợ chết và sợ đau. Sở dĩ chuẩn bị mang theo bình độc được, hắn chỉ nghĩ đến lúc mà hắn không còn sự lựa chọn nào khác thì có thể tự làm chủ cái chết của mình mà thôi.

Đang sắp xếp đồ đạc thì Đạt Khê Trường Nho bước vào phòng hắn.

Nhìn thấy Lý Nhân thu dọn đồ đạc, y ngồi xuống ghế im lặng hồi lâu.

- Tối nay con hãy mang theo toàn bộ nhân mã Huyết Kỳ hộ đưa Âu Tư Thanh Thanh về nhà.

Đạt Khê Trường Nho đột ngột lên tiếng.

Lý Nhân sững sốt, nhìn y với ánh mắt không hiểu.

Đạt Khê Trường Nho cười cười, có chút đắc ý: - Ta và cô cô của con đều nghĩ như vậy.

Y đứng dậy giúp Lý Nhân dắt hắc đao vào lưng.

- Thiết Lão Lang và Tiểu Triều sẽ đi cùng con, ta và Độc Cô và cả Đông Phương sẽ ở lại đây, dù gì thì Tiểu Dịch và cô cô của đệ cũng cần có người chăm sóc. Hãy yên tâm, sáng ngày mai sau khi con đi chúng ta cũng sẽ xuất phát. Mấy năm trước ta đã cho xây một doanh địa ở ở bên bờ sông Ngạch Cổ Nạp, chỗ đó không một ai biết cả.

Y cười, có chút bi thương.

Lý Nhân gật đầu và nói: - Đợi con, con nhất định sẽ quay lại đón mọi người.

Đạt Khê Trường Nho ừ một tiếng, trầm mặc một lúc rồi nói: - An Chi hãy cẩn thận!

Lý Nhân gật đầu, sau khi sửa soạn hành lý thì đến từ biệt Hồng Phát. Hồng Phát thì cười nói, nhắc hắn trên đường nhớ chăm sóc tốt Âu Tư Thanh Thanh, nhanh chóng trở về. Lý Nhân đáp lại: - Cô cô, người yên tâm, có cô cô ở đây thì làm sao con có thể chậm trễ được cơ chứ?

Nhìn Lý Nhân cùng một trăm lẻ bốn Huyết Kỳ lên đường, Hồng Phát đứng ở gốc cây trước cửa bàn thần ngóng vọng.

- Cô cô không gạt được người thì làm sao người có thể gạt được cô cô chứ?

Hồng Phát lau nước mắt, miệng lầm bầm: - An Chi cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Mạc Hướng Liêu Đông.

- An Chi, người lừa gạt Hồng Phát cô cô và tiểu Dịch như thế, có đau lòng không?

Âu Tư Thanh Thanh cười ngửa đi bên cạnh Lý Nhân, có chút lo lắng hỏi.

Lý Nhân lắc đầu cười gượng: - Cô thật sự nghĩ rằng tôi lừa gạt được cô cô à?

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng về phía doanh địa nói: - Cô cô biết không giấu được ta, a gia gặp nguy hiểm ta nhất định phải quay về Yên Sơn. Thực ra, cô cô chịu đồng ý với a gia rời khỏi Yên Sơn đến tìm ta, ngoài việc dẫn tiểu Dịch đi để a gia không phải buồn phiền về sau ra thì trong thâm tâm không phải không mong ta trở về giúp a gia hay sao? Cô cô sẽ không nói rõ với ta, bởi vì cô cô rất mâu thuẫn.

- Cô cô lo lắng a gia xảy ra chuyện, cũng lo cho ta, vì thế cô cô rất khó xử. Đừng thấy cô cô ngoài mặt tươi cười rạng rỡ, thực ra trong mắt cô cô không giấu được vẻ bi thương.

Lý Nhân ngừng lại một lúc nói: - Ít nhất không giấu được tôi.

- Thật ra cô cô biết tôi sẽ quay về Yên Sơn, cô cô chỉ là giả vờ như bị tôi lừa mà thôi. Cô cô lo cho tôi, nhưng lại không muốn để tôi biết cô cô đang lo cho tôi. Cô cô thật khó xử.

- Nếu vậy

Âu Tư Thanh Thanh có vẻ mơ hồ: - Người cần gì phải gạt cô cô? Người có thể nói thẳng với cô cô là người sẽ quay về Yên Sơn, bảo cô cô chăm sóc cho tiểu Địch. Như thế cô cô sẽ bớt khó chịu trong lòng. Ít nhất không còn bứt rứt nữa.

Nàng nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Lý Nhân nghiêm túc hỏi.

Lý Nhân cũng nghiêng đầu nhìn vào mắt nàng, nghiêm túc trả lời: - Tôi không lừa cô cô.

- Cái gì?

Âu Tư Thanh Thanh nhất thời không hiểu nổi, đến khi nàng chợt hiểu ra ý của Lý Nhân, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Bởi vì nghĩ tới câu trả lời của Kỳ Nhân, trong lòng nàng giống như đột nhiên bị chặn lại bởi một viên đá lớn. Trong phút chốc, ép tới mức nàng không thở nổi. Nàng hoảng sợ bối rối nhìn Lý Nhân, môi mấp máy, vẻ mặt khiến người khác phải đau lòng.

- Đi thôi

Lý Nhân vỗ một cái vào hông con chiến mã xanh: - Tôi đưa cô về nhà.

- Ta không!

Âu Tư Thanh Thanh không theo kịp Lý Nhân, nàng hét lớn hai chữ sau lưng Lý Nhân.

- Ta không về!

Nàng đứng nguyên tại chỗ, mặc cho nước mắt chảy xuống hai má.

Lý Nhân dừng lại, xoay người, giọng điệu bình thản đáp: - Quay về bên cạnh cha cô đi, họ mới là người yêu thương cô nhất. Họ sẽ không để cô bị thương tổn đâu. Hơn nữa, nếu hôm nay cô không về, sau này cô sẽ hối hận. Tôi tin, nếu cha cô ở bên cạnh cô, họ cũng sẽ không đồng ý cho cô đi theo tôi. Chỉ bằng giờ dứt khoát chia tay thoải mái còn hơn sau này hối hận đau khổ.

Giọng điệu này Âu Tư Thanh Thanh đã quá quen, giống y như hôm đó trên tiểu lâu bên hồ Thanh Ngu.

- An Chi!

Âu Tư Thanh Thanh bướng bỉnh lắc đầu: - Ta đã hối hận một lần rồi, đừng để ta phải hối hận lần nữa. Mẫu thân đã từng nói, nếu có một ngày gặp được người đàn ông để ta khóc cười vì chàng, làm bất cứ chuyện gì vì chàng đều không hối hận, thì hãy đi theo chàng! An Chi đừng bỏ lại ta.

Nàng giơ tay đưa về phía Lý Nhân, trong bóng đêm trông thật bất lực.

- Chàng đã nói, ở bên nhau tới già, sao chàng lại nuốt lời?

Nước mắt nàng chảy vào trong miệng, làm ướt đôi môi, trái tim vô cùng đau khổ.

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, nghiêm nghị hỏi Âu Tư Thanh Thanh: - Đi theo tôi rất nguy hiểm. Cô không biết ở Trung Nguyên tôi có bao nhiêu kẻ địch đâu, hơn nữa sức mạnh của kẻ địch vượt quá sự tưởng tượng của cô. Nếu cô thật sự muốn cùng đi với tôi, thì phải chuẩn bị sẵn sẽ chết cùng tôi. Chuẩn bị xong chưa?

Hắn hỏi, nàng đã chuẩn bị chết cùng với ta chưa?

Âu Tư Thanh Thanh gật đầu thật mạnh: - Chỉ cần huynh đừng bỏ ta lại mà đi một mình.

Nước mắt của nàng long lánh dưới ánh trăng, thuần khiết giống như sao trên trời.

- Nếu không được ở bên nhau tới già thì chúng ta sẽ chết cùng nhau.

Nàng nói như thế dưới ánh trăng.

Lý Nhân xoa xoa cái mũi cay cay, giơ tay ra, khẽch miệng mỉm cười:

- Vậy còn chờ gì?

Âu Tư Thanh Thanh vừa khóc vừa mỉm cười, cười thật xinh đẹp. Nàng võ chiến mã đuổi theo để kéo lấy tay của Lý Nhân, nắm thật chặt.

Cũng không biết ai là người reo hò đầu tiên, lập tức tất cả Huyết kỵ binh xếp thành đội ngũ chỉnh tề, rút hoành đao ra dựng đứng trước ngực, chứng kiến một phần sung sướng bằng kiểu chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn. Họ đều là quân nhân ưu tú nhất, vì thế họ càng không muốn nhìn thấy li biệt và bi thương.

Lý Nhân phóng ngựa chạy lên trước đội ngũ, lớn tiếng nói: - Chúng ta về nhà!

Đám Huyết kỵ binh lưu lạc nhiều năm trên thảo nguyên lấy hoành đao gõ vào lá chắn kỵ binh bên cánh tay trái, cùng nhau hét lên: - Về nhà!

Giờ khắc này, lòng hăng hái dấy lên trong lòng Lý Nhân.

Hắn nhìn Huyết kỵ binh nhuệ khí thiên hạ, nhìn Âu Tư Thanh Thanh say đắm mình ở gần đó, bỗng nhiên hô to. Nên quay về thôi, cho dù con đường tương lai có ra sao thì cái gì nên đối mặt hãy đối mặt. Mình chưa bao giờ cô đơn cả, trước đây có Trương Trọng Kiên, có Hồng Phát, có tiểu Dịch, có các huynh trưởng của Thiết Phù Đồ, bây giờ, thêm nhiều Huyết kỵ, còn có cả một cô gái nguyện cùng mình tới già, cùng chết với mình.

Hắn và Âu Tư Thanh Thanh tay nắm tay lao về phía trước, tiếng cười vang vọng.

Trời sắp sáng rồi, mặt trời đã ló ra ở chân trời phía đông.

Huyết kỵ sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi đã tiếp tục lên đường, hướng về phía nam, quyết chí tiến lên.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống, một chấm đen trên bầu trời đang xoay quanh lại. Khi chấm đen đó dần rõ nét chậm rãi rơi xuống trên một cái cây đại thụ. Lý Nhân mới nhìn rõ đó là con chim ưng đực vẫn non nớt như xưa nhưng đã có thể vỗ cánh bay cao. Nó đã có thể bay lượn tận phía chân trời, sau đó bay về nhà của mình.

Trần Hoài Viễn.

- Trời sắp tối rồi.

Một người đàn ông trung niên có khuôn mặt hiền lành, dáng người cao gầy đứng trên tường đất, nhìn về phía quân doanh Cao Cú Lệ thấp thoáng đối diện với sông Liêu Hà phía rất xa kia, lầm bầm nói.

Ông ta rất gầy, cho nên áo choàng khoác trên vai trông rộng thùng thình. Ông ta mặc một bộ quan phục của võ tướng Đại Tuỳ, lưng lại không đeo đao, nhìn dòng nước sông Liêu Hà chảy xiết phía xa, người đàn ông trung niên cau mày. Đang là buổi trưa mặt trời chiếu sáng rực rỡ, nhưng miệng ông ta lại lầm bầm câu trời sắp tối rồi. Mấy người đứng sau ông ta càng khiến người khác không hiểu nổi là đều lần lượt gật đầu, như thể đều đồng ý với lời nói xằng nói bậy của người đàn ông trung niên.

- Trời đúng là sắp tối rồi.

Một người đàn ông tuổi chừng bốn mươi, tóc đã hoa râm phụ họa nói theo: - Đường Công, hay là chuẩn bị sớm đi.

Người đàn ông trung niên chậm rãi khoát tay áo đáp: - Triệu Nhân, ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta là quan thân của Đại Tuỳ đương nhiên sẽ cung cúc tận tụy vì Đại Tuỳ, nếu người không muốn hại Lý gia ta tan cửa nát nhà, vậy thì việc người nói trước đó đừng có nhắc lại nữa.

Người kia thở dài, không nói gì nữa.

Y tên là Lưu Văn Tĩnh, tự là Triệu Nhân.

Người được Lưu Văn Tĩnh gọi là Đường Công đương nhiên chính là Đường quốc công Lý Uyên cai quản đô lương đại quân ở Hoài Viễn. Ban nãy chuyện Lý Uyên và các mưu sĩ thuộc hạ đang tranh luận là kể từ đầu năm trên các vùng đất lớn phương bắc đã có mấy tên đại tặc khởi sự phản Tuỳ, Lưu Văn Tĩnh nhân cơ hội khuyên nhủ Lý Uyên cũng sớm có mưu đồ. Lý Uyên chỉ lắc đầu không đồng ý, mọi người đều không tiện nói gì nữa.

- Tôn An Tổ, Trương Kim Xung, Vương Bạc

Lý Uyên thở dài nói: - Bọn họ không làm nên đại sự được.

Năm Đại Nghiệp thứ bảy, Tôn An Tổ người quận Thanh Hà vì không cam lòng để thế tử chết đói còn mình bị bức đi lính nên đã phản nộ đánh chết Huyện lệnh. Dưới sự giúp đỡ của Đậu Kiến Đức chiêu mộ dân chúng tạo phản, dẫn quân tiến vào hồ Cao Kê, tự xưng là Mạc Dương Công. Trong mấy tháng ngắn ngủi, y đã liên tiếp tấn công nhiều huyện thành, mặc dù đều không công phá được, nhưng đã khiến lòng dân ở các châu huyện gần đó bàng hoàng.

Không lâu sau, đồng hương Thanh Hà với Tôn An Tổ là Trương Kim Xung cũng giương cờ tạo phản, chiếm cứ đầm Cự Lộc, gây rối các quận huyện xung quanh cướp bóc dân chúng. Y phối hợp chặt chẽ với Tôn An Tổ ở đầm Cự Lộc, một nam một bắc, thanh thế dần lớn mạnh.

Mà so với Tôn An Tổ và Trương Kim Xung thì Vương Bạc người quận Tề càng có danh khí lớn hơn nữa. Y và đồng hương Mạnh Nhượng sau khi nhất tề tạo phản, chiếm giữ núi Trường Bạch, mấy tháng ngắn ngủi đã phát triển thành một lực lượng võ trang hùng mạnh có hàng vạn người. Y tự xưng là Tri Thế Lang, viết nên một bài "Vô hướng Liêu Đông lăng tử ca" đã được lưu truyền rộng rãi trong một thời gian rất ngắn.

- Hoàng Cơ, nghe nói ngươi và tên Tôn An Tổ đó có chút quan hệ?

Lý Uyên nghiêng đầu hỏi võ quan trẻ tuổi đáng người khôi ngô vạm vỡ đang đứng phía sau.

Người này cao khoảng một mét chín, lưng hồ eo vượn, mặc quan phục Giáo úy Đại Tuỳ chính lục phẩm, tay cầm hoành đao giắt ở thắt lưng, mặt mày tuấn tú, khí vũ hiên ngang.

- Gã từng là lão binh dưới trướng gia phụ, khi còn nhỏ tại hạ đã gặp gã vài lần.

Lưu Hoàng Cơ, cha y là Lưu Thăng từng là Thứ sử Hà Châu của Đại Tuỳ, là bạn cũ với Lý Uyên. Sau khi Lưu Thăng qua đời, gia đạo suy bại, vô cùng nghèo khổ. Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đã hạ chỉ mệnh vào tháng hai ở Trác quận rằng con cháu gia đình tử tể trong thiên hạ tự chuẩn bị ngựa, áo giáp, binh khí đến Trác quận tập kết, Lưu Hoàng Cơ vì nghèo khổ không mua nổi ngựa đã đi bộ đến Trác quận. Giữa đường do không có lộ phí, cùng với một lũ đồ tể kết hợp ăn trộm một con trâu giết bán thịt, bị người ta bẩm báo quan phủ nhốt vào đại lao. May mà Lý Uyên biết được, phái người đưa tiền chuộc gã ra. Từ đó về sau gã luôn theo bên cạnh Lý Uyên, Lý Uyên thấy gã vô dũng cũng rất yêu mến tín nhiệm. - Chuyện này đừng nhắc lại nữa, không được nói với bất kỳ ai.

Lý Uyên nhíu mày nói: - Tôn An Tổ là một kẻ phản tặc, y không phải là lão binh xuất thân từ gia phủ nhà ngươi, ngươi và y không có chút quan hệ gì, biết chưa?

Lưu Hoàng Cơ cảm kích nhìn Lý Uyên, khom người đáp: - Tại hạ nhớ kỹ.

Lý Uyên ừ một tiếng, nói: - Thường ngày ngươi qua lại nhiều với Thế Dân, nó thích tập võ, thân thù ngươi rất tốt, hãy dạy nó nhiều hơn. Cứ coi như một nửa là thầy của nó đi, để nó mở mang thêm kiến thức đã kiêu ngạo quá.

Con cả của Lý Uyên là Lý Kiến Thành nói: - Có Hoàng Cơ huynh dạy Thế Dân tập võ, nó chắc chắn sẽ cực kỳ vui mừng.

Lý Uyên liếc nhìn đứa con trai trưởng tính cách ôn hoà hiền hậu của mình, thờ dài nói: - Hàng ngày con làm huynh trưởng cũng quá nuông chiều các em, Thế Dân còn được, chứ Nguyên Cát bước binh quá!

Lý Kiến Thành khom người đáp: - Phụ thân, Nguyên Cát còn nhỏ, đang lúc bước binh. Nếu quân quá nghiêm khắc sẽ phản tác dụng.

Điều Lý Uyên vui mừng nhất chính là quan hệ giữa ba đứa con trai của mình rất hoà thuận, huynh đệ kính trên nhường dưới. Đặc biệt là con trưởng Kiến Thành và con thứ Thế Dân, hai người vô cùng khăng khít. Từ nhỏ đã như thế, Lý Kiến Thành cho dù làm gì, Lý Thế Dân đều sẽ đi theo sau giống như cái đuôi.

Lý Uyên gật đầu nói: - Từ Kỳ, có chuyện con phải nhớ kỹ, nhà chúng ta giờ không còn như ngày xưa, con hàng ngày hành sự nhớ không được huênh hoang, tránh để người đời mượn cớ.

- Hải nhi xin ghi nhớ.

Lý Kiến Thành cung kính đáp lại.

Lý Uyên thờ dài nói: - Trời sắp tối rồi, thế đạo sắp loạn. Lý gia chúng ta càng phải cẩn thận hơn, có thể bảo vệ gia tộc, huynh muội các ngươi không phải lo cơm ăn áo mặc, ngoài ra ta cũng không còn yêu cầu xa vời nào khác.

Nói xong, ông ta lơ đãng liếc nhìn Lưu Văn Tĩnh, ánh mắt khiến người khác khó suy đoán.

Lưu Văn Tĩnh hoảng hốt trong lòng, đành phải chuyển chủ đề: - Đường Công, ngài từng nghe qua lời tiên tri của lão ni trước khi chết chưa?

- Triệu Nhân! Cảm ơn!

Con thịnh nộ không hiểu từ đâu tới của Lý Uyên khiến mọi người thót tim, ông ta quay đầu lạnh lùng nhìn Lưu Văn Tĩnh nói: - Chuyện này không ai được phép nhắc lại nữa, nếu các ngươi còn muốn để cho Lý gia ta sinh tồn tiếp thì coi như chưa ai từng nghe qua chuyện này.

Bộ dạng giận dữ của ông khiến người khác vô cùng sợ hãi, lúc này, các mưu sĩ thuộc hạ của Lý Uyên mới bắt ngờ phát hiện ra, người đàn ông trung niên trước mặt họ bị người đời cười chê là Lý lão ầu này, nhìn quanh đều có một luồng sát khí lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đệ Là Thiếu Tướng Quân..

Vượt qua người Hề ở Bắc thượng, đội ngũ của Lý Nhân chỉ mất chưa đến nửa tháng đã tới được đồng cỏ trước đây của người Hề. Đã tới trung tuần tháng tám, đang là lúc cỏ chăn gia súc mọc tươi tốt, nhưng nhìn qua đồng cỏ rộng mênh mông lại không thấy có người chăn thả gia súc. Trời cao mây bay lờ lững, đồng cỏ xanh mượt không nhìn thấy bờ, gió thổi nhẹ nhàng thư thái, cảnh sắc tráng lệ khiến trái tim mọi người đều rộng mở.

Vó ngựa giẫm lên những bông hoa dại bé xù xì không biết tên kia lao về phía trước, trong bụi cỏ thì thoảng có những động vật nhỏ bị kinh sợ chạy tán loạn. Phía xa còn có một đàn sói gồm mười mấy con đang rình về phía này, có lẽ là vì những tháng ngày gần đây sống quá thư thái, những động vật nhỏ chạy trốn chết ấy lao về gần chúng, chúng thậm chí không buồn liếc nhìn. Mà khi đám người ở đằng xa kia toả ra mùi máu tanh lao qua, tất cả đàn sói đều đứng lên nhìn cảnh giác về phương hướng ấy. Cuối cùng, sau một tiếng kêu gào trầm thấp của con sói đầu đàn, bầy sói thì nhau chạy thật xa.

Mặc dù trên đồng cỏ của người Hề gần đây rất ít khi nhìn thấy dê bò thành đàn, nhưng những con sói trên thảo nguyên tươi tốt chưa bao giờ thiếu con mồi. Mà sự miễn cảm với mùi máu tanh của sói vượt xa con người, do đó mặc dù cách rất xa nhưng chúng vẫn có thể ngửi thấy hơi thở nguy hiểm tỏa ra trên người đám kỵ binh kia. Còn các Huyết kỵ binh cũng không có kỵ huy gì trong việc giết sói, với họ giết sói và giết lợn duy chỉ có một điểm khác biệt là thịt sói không ngon bằng thịt lợn.

Một trăm lẻ bốn Huyết kỵ binh đã mấy năm không quay về Trung Nguyên, lần này quay về, đội bọn họ chắc chắn không có nghi thức hoan nghênh chiêng trống vang trời gì, thậm chí nói không chừng là mũi dao mưa tên. Ngay từ khi rời khỏi Hoàng Hoá, họ đã không còn là kỵ binh của Đại Tuyền nữa. Tuy nhiên họ vẫn là người Hán, nhà ở Trung Nguyên, vì vậy phải về nhà.

Xuyên qua một rừng cây thưa thớt, Lý Nhân lập tức ghim chặt cương ngựa, lập tức ra hiệu dừng lại.

Hai gã thám báo từ phía trước chạy như bay tới, chào quân lễ với Lý Nhân rồi nói: - Thiếu tướng quân, phía trước hai mươi dặm phát hiện ra doanh địa của người Đột Quyết!

Thiếu tướng quân, đây là một cách xưng hô chẳng đâu vào đâu. Đạt Khê Trường Nho là Tướng quân mà đám Huyết kỵ binh cả đời kính trọng và ngưỡng mộ, Lý Nhân là đệ tử duy nhất của Đạt Khê Trường Nho, nên họ dùng cách gọi mang chút hơi hướng giang hồ với Lý Nhân như thế này cũng dễ bị người ta lên án. Trong đội ngũ Huyết kỵ binh, Đạt Khê Trường Nho ban đầu là Lang tướng Ứng Dương tứ phẩm, ngoài y ra, người có quan chức cao nhất là Thiết Lão Lang, là vị tướng ngũ phẩm. Còn Triều Cầu Ca và đông Phương Liệt Hoá, Độc Cô Nhuệ Chí đều là Giáo úy lục phẩm. Năm xưa đi theo Đạt Khê Trường Nho tới tận Tái Bắc, bọn họ đều cam tâm tình nguyện từ bỏ công danh lợi lộc.

Trong mắt Huyết kỵ, Đạt Khê Trường Nho là Tướng quân vĩnh viễn của họ.

Trương tự như thế, trong mắt các Huyết kỵ, Lý Nhân là người nối nghiệp của Tướng quân.

Gần hai năm qua, Đạt Khê Trường Nho dốc sức truyền dạy về chỉ huy binh pháp cho Lý Nhân. Võ công và sự tiến bộ của Lý Nhân rất nhanh, được tất cả Huyết kỵ binh tôn trọng, mặc dù so với Huyết kỵ binh thì tuổi của hắn đứng là nhỏ hơn một chút, nhưng rõ ràng, hắn là một người đàn ông chân chính dám làm dám chịu.

Triều Cầu Ca dẫn mười tên Huyết kỵ binh nhận nhiệm vụ thám báo, họ luôn dò đường ở phía trước cho đội quân. Còn Thiết Lão Lang thì dẫn theo mười lăm tên Huyết kỵ cận đường phía sau, cách năm dặm với đại đội.

- Người Đột Quyết?

Lý Nhân ra hiệu cho Huyết kỵ binh nghỉ ngơi tại chỗ, hắn hỏi thăm cẩn thận tình hình phía trước, suy nghĩ một lát vẫn quyết định tự mình sẽ đến đó xem. Hắn dặn dò Huyết kỵ đội Thiết Lão Lang, còn mình cùng với thám báo xông lên phía trước.

Chờ đến khi đám Triều Cầu Ca tìm được nơi ẩn mình, Lý Nhân nhìn theo hướng chỉ điểm của Triều Cầu Ca, không khỏi rùng mình.

Phía xa, một toà thành gỗ rộng lớn hùng vĩ!

Trong tầm mắt, cách đó hai đến ba dặm lại mọc lên một toà thành bao quanh bằng gỗ khổng lồ. Hai năm trước đám Lý Nhân đi lên phía bắc cũng đi qua con đường này, trước đây chỉ có một rừng cây khá rộng, còn giờ cơ bản đã bị chặt phá sạch trơn, từ đó có thể thấy toà thành gỗ dựng lên ở nơi này đã hao phí mất bao nhiêu gỗ.

Nói nó là một pháo đài quân sự không hề đúng hơn là một toà thành gỗ.

- Bút tích thật lớn của A Sử Na Khử Hộc!

Triều Cầu Ca lạnh lùng nói.

Mặc dù còn cách rất xa, nhưng đường nét của pháo đài đã nhìn được rất rõ. Toà thành gỗ hoàn toàn được xây dựng theo dáng đắp thành trì Trung Nguyên, lầu quan sát, mặt ngựa đầy đủ mọi thứ. Xem ra, ít nhất có thể chứa được đội quân năm vạn người.

- Người Đột Quyết đã quên đau!

Lý Nhân nói.

- Đệ nhìn kia!

Triều Cầu Ca chỉ về phía trước, chỉ thấy một đội kỵ binh nối đuôi nhau từ trong thành bước ra. Trông chừng ít nhất là đội Lang kỵ Đột Quyết một ngàn người, một mảng áo choàng đỏ sau khi ra khỏi thành gỗ, ủa về hướng chính nam. Nơi này từng là đồng cỏ của người Hề, cách Yên Sơn không xa. Tối Yên Sơn là có thể nhìn thấy từ xa thành Bắc Trường. Người Đột Quyết đã xây một pháo đài quy mô khổng lồ ở đây, tâm địa của chúng đã rõ ràng rành.

- A Sử Na Khử Hộc đang đợi thời cơ!

Triều Cầu Ca nói: - Người Đột Quyết biết chúng không phải là đối thủ của Đại Tuỳ. Xây dựng một toà thành gỗ ở đây, ta thấy tám mươi phần trăm là dùng để tập trung lương thực. Chúng đang chờ, chờ khi Đại Tuỳ chinh phạt Cao Cú Lệ, xem có thể tận dụng thời cơ được không.

Lý Nhân thờ dài nói: - Ngay cả lũ mọi rợ trên thảo nguyên cũng nhìn ra được lần thảo phạt Liêu Đông này, Đại Tuỳ không nắm nhiều phần thắng, vì thế chúng mới dám tích trữ lương thực ở đây. Nhưng Hoàng đế Đại Tuỳ tự cho rằng trận này tất thắng, ta thậm chí còn đang hoài nghi, Hoàng đế đích thân dẫn đại quân bình định Nam TRẦN, Thổ Dục Hồn, uy chấn Tây vực liệu có phải là cùng một người với thằng ngốc cho người Cao Lệ Cú thời gian hai năm chuẩn bị nghênh chiến? Hiệu triệu con cháu các gia đình từ tể trong thiên hạ tòng quân, thế nào cũng phải có hàng trăm vạn đại quân đông chinh, chẳng lẽ ông ta không nghĩ đến chuyện người Cao Ly có đủ thời gian để chuẩn bị chiến tranh?

Lý Nhân dừng lại một chút, cảm khái nói: - Ta thật không biết, sự tự tin của gã từ đâu mà có.

- Từ trong dĩ vãng huy hoàng trước đây.

Triều Cầu Ca nói: - Đại Tuỳ từ khi lập quốc đến nay, ngoại chiến chưa bao giờ bị đánh bại. Phũ bình lớn mạnh có thể nói là thiên hạ vô song, Nam Trần giàu có và đông đúc, quốc lực cường thịnh cũng không ngăn nổi năm mươi một vạn đại quân của Đại Tuỳ. Người Đột Quyết từ xưa đến nay tung hoành vô địch trên thảo nguyên bị đánh tan tành thành hai nửa, sức mạnh quân sự của Đại Tuỳ ai có thể chặn lại được? Vạn quốc tới triều bái, thiên hạ ngưỡng mộ, tự tin đến như vậy đó.

Mặc dù có mâu thuẫn với Hoàng đế Dương Quảng của Đại Tuỳ, nhưng Triều Cầu Ca vẫn đánh giá rất trọng tâm - Từ xưa đến nay, hai mươi một tuổi thống nhất thiên hạ đâu có mấy người?

Y chỉ tay về mảng áo choàng đỏ dần dần biến mất phía xa, nói: - Được người trên thảo nguyên gọi là Thiên Khả Hãn, càng chỉ có một mình y mà thôi!

- Cũng đúng

Lý Nhân thờ dài nói: - Đây chính là khởi nguồn của tự tin.

- Chỉ có điều, sự tự tin của hãn có phần hơi quá.

Lý Nhân nói: - Cho kẻ địch hai năm chuẩn bị chiến tranh, kể cả thành Liêu Đông đã từng là một toà thành bằng đất, giờ cũng đã được xây thành thành lũy chất lên bằng đá. Cao Nguyên không phải kẻ ngốc, trong hai năm này có thể mở rộng bao nhiêu quân đội? Y đóng hai mươi vạn quân ở đối diện với Liêu Hà, chẳng lẽ vị Hoàng đế thánh minh đó của Đại Tuỳ không nhìn thấy?

Triều Cầu Ca lắc đầu đáp: - Ông ta nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn thấy rõ ràng hơn ai hết.

Triều Cầu Ca có chút thương cảm nói thêm: - Ông ta nhìn thấy, nhưng khinh thường. Căn bản ông ta không coi Cao Cú Lệ ra gì, đừng nói Cao Nguyên đóng hai mươi vạn đại quân ở Liêu Hà, kể cả đóng năm mươi vạn đại quân thì ông ta cũng chẳng thêm bận tâm. Năm đó Nam Trần có mấy chục vạn tinh binh, hùng thành vô số, còn có Đại Giang lạch trời cũng không chặn được ông ta, Cao Nguyên trong mắt ông ta là một thằng hề không được xếp hạng, sao ông ta phải đề tâm chứ? Có lẽ, theo ông ta thì chiến tranh lần này chẳng qua chỉ là một trò chơi thú vị mà thôi.

- Trò chơi?

Lý Nhân thật sự không ngờ Triều Cầu Ca lại có thể nghĩ sâu xa và phân tích thấu đáo như thế. Lý Nhân luôn thấy Tùy Dương Đế là một kẻ mắc bệnh tâm thần phân liệt, khi tự đại quá thật khiến người ta than rằng xem thế là đủ rồi. Có lẽ điều này không thể không liên quan tới việc ông ta đã tạo ra vô số thắng lợi huy hoàng, mà rất nhiều khi phải thừa nhận rằng, lúc ông ta mới đăng cơ đúng là đã làm rất tốt. Một người cõng trên lưng quảng sáng thống nhất thiên hạ, sao có thể không tự tin?

Ông ta đúng là đang đùa giỡn.

Lý Nhân thờ dài trong lòng.

Theo ông ta, bất cứ vấn đề gì chỉ cần đích thân ra tay thì đều không thành vấn đề nữa.

Ông ta cho Cao Cú Lệ thời gian hai năm chuẩn bị chiến tranh là vì ông ta không nghĩ đây là một cuộc chiến tranh. Trò chơi, Triều Cầu Ca có lẽ nói không sai, ông ta đang chơi một trò chơi đe dọa quy mô lớn mà thôi. Nếu ông ta biết kết cục của trò chơi này, không biết ông ta có hối hận không.

Để quốc Đại Tuỳ suy bại từ ba lần trung phạt Cao Cú Lệ, nếu không phải ba lần đông chinh này khiến người người oán trách thì Đại Tuỳ cũng tuyệt nhiên không kết thúc sứ mệnh lịch sử của mình gấp gáp như vậy. Một đế quốc lớn mới nổi, có quân đội gần như vô địch, có chế độ hoàn thiện, có mấy chục triệu bách tính, có sức sống vô tận, nhưng lại sụp đổ âm ỉ trong mấy năm ngắn ngủi, xét cho cùng, chẳng lẽ là lỗi của một mình ông ta?

Số khổ! Lý Nhân nhận ra mình kỳ thực không hận Dương Quảng, thậm chí còn rất thông cảm với ông ta.

Tuy rằng Dương Quảng chính là ác mộng mấy năm nay luôn tồn tại trong cuộc sống của hắn, là kẻ thù hùng mạnh đỉnh cao trong nhân thế. Nhưng Lý Nhân thật sự không hận ông ta, một vị đế vương tiền trừ người uy hiếp mình, cho dù là một hạt bụi uy hiếp lớn như vậy cũng không có gì đáng trách, bụi bay vào mắt, đương nhiên phải rửa sạch sẽ. Do đó, Lý Nhân chưa bao giờ nghĩ sẽ tiêu diệt Dương Quảng, bởi vì không thể, bởi vì không cần thiết.

Hoàng đế Đại Tuý có lẽ căn bản không coi hắn ra gì, chỉ cần mở miệng là có thể gây ra vô số sát kiếp cho Lý Nhân tới khi hắn bị giết chết mới thôi. Đây hoàn toàn không phải là cuộc đọ sức về cấp bậc, thậm chí có thể nói đây không phải cuộc đọ sức. Bởi thế, mục tiêu đầu tiên trong cuộc sống của Lý Nhân rất đơn giản, chỉ là tiếp tục sống. Cố gắng học thêm nhiều cách giữ mạng, trước khi kẻ địch chết, bản thân mình vẫn còn sống chính là thắng lợi lớn nhất.

Trên thực tế, chỗ dựa lớn nhất của Lý Nhân chính là là hắn biết Dương Quảng không còn mấy năm sống tốt. Cho nên cuộc đọ sức chênh lệch cấp bậc thái quá này đã đối phương thức thì đầu, phương thức này đối với hai người họ mà nói về cơ bản là công bằng, so xem ai sống lâu hơn một chút.

Ưu thế của Dương Quảng vẫn nằm ở quyền thế và địa vị của ông ta, ông ta có thể ra lệnh cho người toàn thiên hạ đến tru sát Lý Nhân. Còn ưu thế của Lý Nhân ở chỗ, hắn biết hướng đi tương lai của các câu chuyện xưa.

Ngơ ngác bàng hoàng một lúc, hắn lắc đầu, tư duy chuyển sang con người mâu thuẫn đó. Tầm mắt một lần nữa dừng lại trên toà thành gỗ có diện tích đồ sộ kia, có chút đau đầu cau mày.

- Đang nghĩ gì đó?

Triều Cầu Ca thấy nét mặt hắn có vẻ không tự nhiên, mỉm cười hỏi một câu.

Lý Nhân xoa đôi lông mày đang nhú chặt lại, bỗng nhiên mỉm cười đáp: - Tiểu Triều ca, huynh nói xem nếu đệ giúp kẻ thù giải quyết chút phiền toái, ông ta có cảm tạ ta không?

- Tại sao? An Chi, gần đây sao đệ càng ngày càng xúc động thế?

Triều Cầu Ca sững sốt, lập tức hiểu ý của Lý Nhân.

Lý Nhân tỏ ý không phải, bữu môi nói: - Đúng vậy, quả là có phần xúc động. Đệ không biết sao mình bỗng nhiên lại cao thượng thế, cao thượng giống như ngu ngốc. Được rồi Nếu không tìm được ra lý do, mặc dù đệ không nghĩ mình là người Đại Tuý, nhưng tốt xấu gì đệ cũng là người Hán.

Hắn nhìn Triều Cầu Ca mỉm cười tự giễu: - Lý do này có phải hơi vô lý không?

Triều Cầu Ca hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nhả ra năm chữ: - Đệ là Thiếu tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sao Lại Là Người.

- Lần này không được lỗ nữa

Lý Nhân gãi đầu: - Thập tử nhất sinh đúng là khá kích thích, có điều thật đánh thật không thích lắm. Tìm chút phiền phức cho A Sừ Na Khứ Hộc là điều cần thiết, nhưng nói thật là trước tiên phải bảo đảm chạy phải nhẹ nhàng và người Đột Quyết đuổi ỏi máu cũng không kịp.

Hắn nghĩ ra một từ rất đẹp để hình dung lời diễn đạt trước đó của mình: - Đây là lời nói của người lão luyện mưu đồ chiến thắng.

Triều Cầu Ca gật đầu nói: - Học vấn của ta không tốt, từ ngữ mở đầu cũng không biết nhiều, hình như còn có câu cáo già xảo quyệt, tuy nhiên với đệ mà nói không thích hợp lắm, cáo trẻ xảo quyệt mới đúng.

Y rất nghiêm túc hỏi: - Đệ đã sợ phiền phức như thế, hà tất gì đi trên chọc A Sừ Na Khứ Hộc? Theo ta suy đoán, trong toà thành gỗ đó ít nhất cũng phải có trên bốn ngàn Lang kỵ, chúng ta lại chỉ có một trăm lẻ tám người.

Lý Nhân mỉm cười đáp: - Đệ quả thật rất sợ phiền phức.

- Nhưng đệ càng sợ ngủ không yên hơn, đây là lời nói thật. Nếu không phải đệ vừa đúng lúc gặp được toà thành gỗ này, không nhìn thấy người Đột Quyết xây thành tích trữ lương thực ở đây, thì kẻ cả đệ biết cũng quyết không vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới gây phiền phức với A Sừ Na Khứ Hộc, bởi vì đệ sợ phiền toái. Đừng nói ngàn dặm, dù là ba trăm dặm, đệ cũng chưa chắc muốn tới. Nhưng đã gặp rồi, nếu cứ giả vờ như không nhìn thấy mà đi vòng qua, trong lòng sẽ luôn thấy không thoải mái.

Lý Nhân tất nụ cười, nghiêm túc nói: - Điều chủ yếu nhất là, để cho rằng chính mười phần trăm làm được chuyện này. Nếu sự việc không có trên bảy mươi phần trăm phần thắng, ngay cả để cũng sẽ không nghĩ.

Thiết Lão Lang mỉm cười nói: - Chín mươi phần trăm sao? Có năm mươi phần trăm ta sẽ làm ngay.

Triều Cầu Ca bĩu môi nói xen vào: - Có ba mươi phần trăm ta sẽ làm ngay.

Lý Nhân nghiêm trang nói: - Các huynh là lũ liều mạng, đệ là kẻ nhát gan.

Thiết Lão Lang trung tự nghiêm nghị nói: - Nếu kẻ nhát gan biến thành lũ liều mạng, mới thật sự đáng sợ.

- Nói đi, có dự định gì không?

Triều Cầu Ca hỏi.

Lý Nhân nghĩ một lát đáp: - Dự định rất đơn giản, thực ra chúng ta không cần nghĩ chuyện này phức tạp thế. A Sử Na Khử Hộc đuổi người Hề đi, trong phạm vi năm trăm dặm ngay cả một bộ tộc cũng không có, hơn nữa trên thảo nguyên, ai ăn gan hùm mật gấu mà dám đi tìm lũ Lang kỵ Đột Quyết gây phiền phức? Trước đây khi chúng ta quan sát cũng chú ý thấy, người Đột Quyết lại sơ suất đến mức ngay cả du kỵ và thám báo đều không phải đi! Lại nhìn toà thành gỗ kia kia, có mấy thủ quân qua lại chứ?

- Về phòng ngự quả thật rất lơ lửng.

Triều Cầu Ca gật đầu nói: - Ta quan sát một lúc, khoảng nửa canh giờ thủ quân trên toà thành mới đi tuần tra một lần.

- Nửa canh giờ, cũng đủ để chúng ta tiến vào!

Lý Nhân nói: - Chọn mười người có thân thủ tốt nhất, tường vây thành gỗ chung quy không phải lát bằng đá, trèo lên không khó. Xử lý mấy thủ binh thay quần áo của Lang kỵ Đột Quyết vào, trong nửa canh giờ chỉ cần có thể vào trong tìm được nơi tích trữ lương thảo, sau đó châm lửa đốt. Đêm tối lửa to trái lại không ai nhìn chăm chăm vào mặt người khác được, lại tìm cơ hội rút đi.

Hắn thờ phào nhẹ nhõm: - Chỉ đơn giản như vậy.

Thiết Lão Lang đáp: - Ba người chúng ta không thể đều vào trong hết được, một người ở lại dẫn binh tiếp ứng.

Lý Nhân và Triều Cầu Ca cùng lúc nhìn Thiết Lão Lang gật đầu: - Thiết ca, phiền huynh ở lại bên ngoài đi.

- Tại sao phải thế!

Thiết Lão Lang giận dữ nói.

- Hai người bọn người ai đánh thắng được ta?

Thiết Lão Lang rất tự tin bộp bộp nắm tay hỏi.

Lý Nhân đứng lên vỗ bả vai Thiết Lão Lang nói: - Thiết ca, chính vì huynh là người mạnh nhất trong ba chúng ta, vì thế phải là huynh ở lại bên ngoài. Xét về võ nghệ cá nhân, xét về kinh nghiệm đối đầu với kẻ địch, huynh đều mạnh hơn hai chúng ta. Nếu hai chúng ta bị vùi lấp trong thành gỗ, huynh có thể dẫn người cứu chúng ta ra. Huyết kỵ có huynh chỉ huy sẽ có uy lực mạnh hơn gấp đôi so với ta chỉ huy!

Triều Cầu Ca nói thêm: - Thiết ca, An Chi nói không sai.

Thiết Lão Lang ngẫm nghĩ một lúc, nói: - Được rồi, các người không cần miễn cưỡng! Nếu không được rút ra chó tuý tiện động thủ!

Lý Nhân và Triều Cầu Ca gật đầu, xoay người rời đi, chọn mười Huyết kỵ binh có khinh thân võ công tương đối tốt nhất, không dám cưỡi ngựa mà đi bộ lặng lẽ tiến đến phía toà thành gỗ của người Đột Quyết.

A Sử Na Khử Hộc thích ở trong lều vải, cho dù trong toà thành gỗ này xây riêng cho y một căn phòng rất rộng rãi, nhưng y vẫn sai người dựng lều vải trên khu đất trống ở chính giữa toà thành gỗ. Từ sông Tây Lạp Mộc Luân trở về đã được một tháng, A Sử Na Khử Hộc mặc dù đã khỏi hẳn vết thương, tuy nhiên cho tới hôm nay, y vẫn không quên được chuyện một người đột ngột xuất hiện vào tối hôm đó đã đá vào mình. Nếu không phải vì cơ thể mình rất cường tráng, đối lại là người thường thì một cước đó đã phải đền bằng tính mạng.

Là do mình sơ suất.

A Sử Na Khử Hộc biết, nếu không phải mình phòng bị lơ lửng vào lúc sắp giết chết tên thiếu niên người Hán kia thì người đó không thể dễ dàng lại gần mình như thế.

Y biết người đó, trong khoảnh khắc mình bay rót ra ngoài, y nhìn rõ vóc dáng người đó, là dũng sĩ Đấp Lăng Trường Hồng xuất sắc nhất dưới trướng Ma Hội. Mấy năm trước khi y tới đồng cỏ Khiết Đan làm khách, Đấp Lăng Trường Hồng đã để lại ấn tượng rất sâu sắc với y. Đường nhiên, y ấn tượng

sâu sắc nhất vẫn là thể từ của Ma Hội, đó là cô gái quyến rũ đến từ Trung Nguyên, nghe nói còn là một công chúa.

Xoa xoa xương sườn, ở đó vẫn còn đau âm ỷ.

A Sừ Na Khứ Hộc lười biếng nằm trên chiếc ghế rộng lớn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sở dĩ không lập tức đích thân dẫn quân đi báo thù, không phải vì A Sừ Na Khứ Hộc có tấm lòng nhân hậu. Y là người có thù phải báo, cho dù là một câu chữ rửa y cũng sẽ ghi nhớ trong lòng, huống hồ bị Đạp Lăng Trường Hồng đá gãy ba cái xương sườn? Sở dĩ sau khi quay về toà thành gỗ vẫn không hành động là vì phía toà thành gỗ có chuyện khiến y không thể rời đi. Hơn nữa, y cũng sẽ không đích thân dụng binh với người Khiết Đan.

Nơi này cách Yên Sơn chỉ có hai trăm dặm, trong Yên Sơn có một nhóm mã tặc mấy hôm trước đánh lên toà thành gỗ. Ban ngày ban mặt đã bị chúng cướp đi hơn hai trăm con chiến mã, đối với A Sừ Na Khứ Hộc mà nói đây giống như nổi nhục nhã không thể chịu nổi. Đám mã tặc kia không đông, nhưng ai nấy đều vô cùng dũng mãnh. Sau khi ăn trộm ngựa, đám mã tặc nghênh ngang rời đi, đợi khi lạng kỵ tập trung truy đuổi, người ta đã chạy xa từ lâu rồi.

Qua hơn mười ngày điều tra, rốt cuộc đã xác định được nơi nhóm mã tặc đó ẩn mình. Vì thế A Sừ Na Khứ Hộc hôm nay bèn phái hẳn một ngàn người đi, tin chắc đến ngày mai thuộc hạ sẽ mang đầu của nhóm mã tặc đó quay về báo cáo mình. Nhớ lại những tháng ngày này, chính mình thiết kế để người Hề giao chiến với người Khiết Đan, càng kéo bộ lạc Tô Xuyết vào trong cuộc chiến, A Sừ Na Khứ Hộc cũng có phần đắc ý.

Thủy Tắt Khả Hãn A Sừ Na Đốt Cát Thế đã già.

Mặc dù lão có con trai, nhưng không nên thân. Chỉ cần mình có thể đánh áp đảo được người Hề, người Khiết Đan, sau đó nhân lúc Đại Tuỳ dốc sức tấn công Cao Cú Lệ sẽ dẫn quân xuống phía nam, chỉ cần đánh thắng mấy trận nhỏ, ai còn có tư cách tranh giành vị trí Khả Hãn với mình chứ?

Gần như là để người Hề và người Khiết Đan dừng tay.

A Sừ Na Khứ Hộc nghĩ, giờ tổn thất hai bên đều không nhỏ, kế hoạch hai bên tàn sát lẫn nhau đã được thực hiện. Tương lai xuôi nam còn phải dùng đến hai bộ tộc này, đã đến lúc để họ dừng tai lại một chút. Còn về người Tập, Tô Xuyết Tân Di chết vì bị trúng một tên của mình, người Tập vì tranh giành vị trí Đại Ai Cân mà thủ lĩnh mấy bộ tộc đánh nhau hỗn loạn. Ở ngoài cùng phía đông của thảo nguyên đã không còn ai đe dọa tới sự thống trị của vương đình Đột Quyết.

Chỉ là một kế hoạch nho nhỏ mà thôi, nhưng lại thu hoạch được thành quả lớn như thế, không chỉ A Sừ Na Khứ Hộc, đối lại là ai cũng khó tránh khỏi có phần đắc ý.

Nghĩ đi nghĩ lại, y không khỏi tự chủ nhớ đến cậu thiếu niên người Hán che mặt tối hôm đó, không biết tại sao, mỗi lần nghĩ đến hắn, trong lòng đều có cảm giác rất cảm tức. Hôm đó không giết được cậu thiếu niên ấy, A Sừ Na Khứ Hộc vẫn rất tiếc nuối. Y luôn cảm thấy mình hình như đã phạm phải một sai lầm lớn. Thế nhưng y đã nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra có gì đe dọa đến mình. Đó chẳng qua là cậu thiếu niên lỗ mãng mà thôi, căn bản không đáng để kiêng dè mới đúng.

A Sừ Na Khứ Hộc mở to mắt, trong lòng có chút bức bối.

Bầu trời ngoài cửa sổ hơi ửng đỏ, khiến lòng người càng thêm nóng ran.

Màu đỏ?

A Sừ Na Khứ Hộc hoảng hốt trong lòng.

- Báo!

Một bóng áo choàng đỏ hốt hoảng chạy vào: - Đặc Cản, không xong rồi, lương thảo Lương thảo bị đốt rồi!

A Sừ Na Khứ Hộc biến sắc mặt, y đứng phắt dậy bước nhanh ra bên ngoài.

Lý Nhân châm lửa đốt mấy đồng lương thảo ở gần mình, sau đó huyết sáo ra hiệu không được ở lại phải rút đi. Mười hai người tập trung lại, sau đó Lý Nhân và Triều Cầu Ca mỗi người dẫn một đội rút ra ngoài, hẹn gặp nhau ở chuồng ngựa của người Đột Quyết. Họ vừa chạy vừa dùng giọng của người Đột Quyết hét lớn: - Người đầu mau tới, có người phóng hỏa!

Lý Nhân dẫn theo năm Huyết kỵ binh vừa chạy về phía chuồng ngựa, vừa hét to. Một Thiên phu trưởng của Lang kỵ Đột Quyết dẫn theo người hốt hoảng chạy tới, chặn Lý Nhân lại hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Lý Nhân chỉ về phía trước nói: - Ban này có người vào phóng hỏa rồi chạy về phía kia, ty chức đang dẫn người đuổi theo.

Thiên phu trưởng kia sùng sốt, lập tức giật dử nói: - Đám mã tặc chết tiệt đó! Đừng để chúng chạy thoát!

Lý Nhân đáp: - Tuân mệnh!

Nói xong, hắn dẫn người chạy về phía trước. Mới chạy được hơn một trăm mét thì một Bách phu trưởng dẫn theo hai người chạy tới.

- Dừng lại, các người đi làm gì!

Bách phu trưởng lớn tiếng hỏi.

Lý Nhân lặp lại lời nói dối một lần nữa, Bách phu trưởng đó cũng chửi rủa âm ỉ. Chỉ có điều gã thông minh hơn tên Thiên phu trưởng, không bảo Lý Nhân tiếp tục truy kích theo đám mã tặc, mà lệnh cho Lý Nhân trở về cứu hỏa trước. Lý Nhân lớn tiếng đáp lại, liếc nhìn xung quanh không có người Đột Quyết nào khác, lập tức đánh mắt với Huyết kỵ. Sáu thanh loan đao gần như cùng lúc chém xuống tên Bách phu trưởng và hai gã Lang kỵ.

Một đao chém vào cổ tên Bách phu trưởng, Lý Nhân thấp giọng nói: - Mau đi, tới chuồng ngựa cướp ngựa, sau đó xông ra mở cửa doanh địa!

Lửa lớn bắt ngờ bùng lên khiến người Đột Quyết đều hoảng sợ, rất nhiều người không kịp mặc xong quần áo đã chạy ra cứu hỏa. Kẻ nhất gan thì tìm nơi mình nghĩ là an toàn để ẩn trốn, võ quan cấp thấp vừa hò hét âm ỉ, vừa chạy về phía chứa đồ quân nhu.

Lý Nhân và Triều Cầu Ca dẫn người chạy về phía chuồng ngựa, khi không có ai nhìn thấy họ bèn tiện tay châm thêm mấy ngọn lửa. Không lâu sau, ánh lửa đã chiếu sáng khắp bầu trời đêm.

Gặp Triều Cầu Ca xong, Lý Nhân vừa chạy vừa thì thầm: - Tiểu Triều Ca, không ổn rồi!

Triều Cầu Ca gật đầu đáp: - Ta cũng nhìn ra, chỉ dựa vào mấy người chúng ta không thể nào lửa lại cháy nhanh như thế!

- Còn có người khác đang phóng hỏa!

Lý Nhân nói: - Con mẹ nó, A Sử Na Khử Hộc rốt cuộc đã đắc tội với bao nhiêu người!

Đang nói, bỗng nhiên mười mấy Lang kỵ Đột Quyết từ phía khác chạy đến chuồng ngựa chặn đám Lý Nhân lại, tên Đột Quyết cầm đầu hét to:

- Đứng lại!

- Đứng cái con mẹ ngươi ấy!

Lý Nhân cũng lười nói dối thêm nữa, bỏ thẳng một đao tới. Hắn không ngờ được rằng, cùng lúc hắn xuất đao, người Đột Quyết kia gần như cũng đồng thời bỏ đao xuống. Hai thanh loan đao đập vào nhau, phát ra một loạt đốm lửa. Trong lúc đốm lửa văng khắp nơi, dưới ánh lửa, Lý Nhân nhìn thấy rõ diện mạo của người đó.

- Là ngươi!

Người nọ hơi sững sờ, động tác trên tay chợt khựng lại: - Tại sao lại là ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nó Vẫn Còn Sống.

- Tại sao ngươi lại ở đây!

Người nọ kinh ngạc hỏi.

- Lý Nhân nhếch miệng trả lời: Đi trước rồi nói sau!

Người nọ gật đầu, quay đầu lao về phía chuồng ngựa.

Lý Nhân hô lên một câu ở phía sau: - Bất kể là bên nào, đều phải buộc dây vải trên cánh tay, tránh tự tàn sát nhau, lát nữa lao ra, nếu hỗn loạn thì không ai còn biết ai nữa!

Mặt khác người dẫn đầu đó gật đầu, trước tiên cắt một dây vải trên chiếc áo trắng bó sát người để buộc lên cánh tay. Nếu hai bên không gặp nhau ở chuồng ngựa, đương nhiên cũng không cần làm như thế, mà người trong kỵ binh đều biết nhau, đám người kia đương nhiên cũng không thể không nhận ra người nhà mình. Thế nhưng bây giờ hai bên đều mặc quần áo của Lang kỵ Đột Quyết, lát nữa còn phải tấn công cửa doanh địa, nhờ may khi hỗn chiến từ trong tay của nhau thì thật là oan uổng. Mặc dù Lý Nhân và người đó chẳng qua là tạm thời nói với nhau hai ba câu ngắn ngủi, nhưng hai bên đều biết rất rõ thân phận của nhau, ít nhất là hôm nay, họ đều gây rắc rối cho người Đột Quyết.

Hai bên không hẹn mà cùng nghĩ tới chiến lược tương đồng, gặp nhau ở chuồng ngựa không phải là ngẫu nhiên.

- An Chi, cẩn thận chút, những người đó lai lịch không rõ, không đáng tin.

Triều Cầu Ca ép sát bên cạnh Lý Nhân, thì thầm nói.

Lý Nhân gật đầu đáp: - Ta biết, bảo người của chúng ta tập trung lại đừng tách ra, chúng ta xông lên phía trước, tuyệt đường phía sau của chúng!

Triều Cầu Ca đáp lại một tiếng, quay người gọi huyết kỵ lên ngựa.

Người Đột Quyết canh giữ trong chuồng ngựa vốn không có mấy người, hơn nữa vẫn là người chăn ngựa phụ trách chăm sóc chiến mã. Sau khi bị người hai bên đồn ngã giống như chẻ dưa thái rau, ngựa tốt của người Đột Quyết lập tức trở thành vật cưỡi của họ.

- Mở hết chuồng ngựa ra, mau lên, thả được bao nhiêu thì thả hết ra!

Thủ lĩnh của một nhóm người khác lớn tiếng la lên.

Lý Nhân tán thưởng liếc nhìn người đó, thầm nhủ hai năm trước đã nhìn ra người không phải người bình thường. Chỉ có điều không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây, thế giới này nói lớn thì thật lớn, nói nhỏ thì đúng là con mẹ nó nhỏ thật. Hai năm trước hắn và người đó không có hồi ức vui vẻ nào, tuy nhiên người đó chắc là không vui vẻ nhiều hơn.

Mặc dù động tác của đám người đó nhanh chóng, thân thủ không tầm thường, nhưng so với Huyết kỵ tinh nhuệ thì rõ ràng vẫn kém hơn rất nhiều. Trong thời gian ngắn nhất Huyết kỵ binh đã cưỡi ngựa không dây cương xông ra cửa doanh trại, còn nhóm khác do không quen với lưng ngựa trụ lùi nên còn đang chửi mẹ nó!

- Con mẹ nó, đừng đánh bóng nữa, đi nhanh lên!

Người nọ đỏ mặt liếc nhìn đám Huyết kỵ binh thuộc hạ của Lý Nhân, lớn tiếng mắng: - Mau! Bỏ mày không chờ các người đâu!

Mặc dù không quen, nhưng đại đa số mọi người vẫn cưỡi ngựa không dây cương xông ra cửa doanh địa. Có mấy tên thực sự không leo được lên lưng ngựa nên bị tên thủ lĩnh kia dứt khoát vứt bỏ. Những người không lên được lưng ngựa kêu rên ở phía sau, sau đó chạy như điên đuổi theo Lang kỵ đang bị đội quân truy đuổi phía sau.

Lửa càng lúc càng lớn, hầu hết Lang kỵ Đột Quyết đều chạy về phía doanh trại đồ quân nhu. Từng đội binh lính dưới sự chỉ huy của quan quân cấp thấp bắt đầu dập lửa, nhưng gió đêm trên thảo nguyên vốn đã lớn, cộng với thành gỗ dễ cháy, thể lửa trong nháy mắt trở nên khó khống chế. Không ít người bị đốt sạch lông mi, râu, áo giáp trên người cũng bị nướng bốc mùi thối nồng nặc. Người Đột Quyết tức giận gào thét, nhưng không có cách nào bị lửa lớn từng bước ép lùi về phía sau!

- Người đâu! Truyền lệnh phong tỏa cửa doanh địa!

A Sử Na Khứ Học tức giận quát.

Bọn họ có thể treo tường lên lút chui vào, khi đi chắc chắn không dám treo tường lần nữa!

A Sử Na Khứ Học buồn phiền nghĩ, phản ứng của mình hôm nay sao lại chậm thế?

- Đứng lại! Đứng lại!

Lang kỵ Đột Quyết canh giữ ở cửa lớn tiếng la lên, ra hiệu cho đám Lý Nhân dừng lại. Triều Cầu Ca là đầu tàu gương mẫu xông lên trước nhất, lớn tiếng đáp lại: - Phụng mệnh Đặc Cẩn truy kích kẻ ác phóng hỏa, mau mở cửa doanh địa ra!

Lang kỵ Đột Quyết giữ cửa hơi sừng sốt, nhưng không chịu mở cửa doanh địa.

- Xông ra!

Lý Nhân hô lên một câu.

Huyết kỵ binh được huấn luyện bài bản từ lâu đã giơ cao cung tiễn trong tay, cùng với tiếng hạ lệnh của Lý Nhân, hơn mười mũi tên lập tức trút xuống. Lang kỵ Đột Quyết chặn ở cửa lập tức bị bắn ngã năm sáu tên. Bởi vì đóng giả thành người Đột Quyết, cho nên trước đây đám Lý Nhân không dùng binh khí trong tay mình. Khi lặng lẽ tiến vào tòa thành gỗ, mỗi người chỉ mang một thanh đoản đao, sau khi đánh lên thủ binh, loan đao cướp được so với binh khí mà họ quen dùng vẫn là quá ngắn.

Tuy nhiên Lang kỵ Đột Quyết ở cửa bất ngờ bị tập kích, hoảng loạn nhưng không chống cự mạnh mẽ. Huyết kỵ binh bắn một vòng mũi tên, sau đó đổi sang cầm loan đao trong tay, cúi người từ lưng ngựa chém xuống. Một nhóm khác phía sau cũng lao lên, rất ăn ý ở phía sau ngăn cản đuổi theo Lang kỵ Đột Quyết.

- Đi mau! Người Đột Quyết đuổi tới rồi!

Triều Cầu Ca hét lớn một tiếng, từ trên lưng ngựa nhảy xuống múa may loan đao xông tới cửa doanh địa. Lý Nhân theo sát phía sau, hai người một trước một sau dùng loan đao mở ra con đường máu. Huyết kỵ binh bị chặn lại đã ngăn Lang kỵ ào tới từ hai phía, loáng cái cửa doanh địa đã bị bịt lại.

- Bắn tên!

A Sứ Na Khứ Hộc nhìn cảnh hỗn loạn ở cửa doanh địa, cắn răng hạ lệnh.

- Đắc Càn, người của chúng ta ở cửa doanh địa rất đông!

Thiên phu trưởng van nài.

A Sứ Na Khứ Hộc vung tay lên mặt người đó, gầm thét lên: - Bắn chum! Bắn tên!

Mấy trăm Lang kỵ lập tức giương cung bắn tên, trong ánh lửa mấy trăm mũi tên răng sói cùng bay vù tới như mưa.

- Xuống ngựa!

Sự mất cảm của Lý Nhân đối với cung tiễn khiến hắn là người đầu tiên nhận ra nguy hiểm, tiếng dây cung vừa mới vang lên, hắn đã hét lớn một tiếng. Huyết kỵ binh lập tức nhảy xuống từ trên lưng ngựa, lấy chiến mã làm tấm chắn chen chúc lên trước. Còn một đội ngũ khác ở phía sau không thể nào tính nhuệ bằng Huyết kỵ binh, mũi tên răng sói như cơn mưa to bay tới, đập mạnh vào đám người. Trong hỗn chiến bất kể là người Đột Quyết hay những kẻ đồng đạo lai lịch không rõ kia đều cùng lúc bị mũi tên rửa tội.

Mũi tên lông vũ bắn chum tới dày đặc khiến mọi người nghẹt thở, giống như mây đen nặng nề đè xuống đầu. Cùng với mũi tên rơi xuống, đám người bị che phủ giống như bị cây mưa bị mưa đã đập xuống đồ gục từng tảng, sự phẫn nộ của người Hán và tiếng kêu rên của người Đột Quyết lẫn lộn vào nhau, tấu lên một khúc rên rỉ. Cũng không biết có bao nhiêu người bị mũi tên bắn chết, đám người chặn ở cửa lập tức trở nên thưa thớt.

Chiến mã mà người trong thảo nguyên coi như sinh mạng đã bị Huyết kỵ binh dùng làm lá chắn khổng lồ, tiếng mũi tên lông vũ cắm vào thân ngựa truyền vào lỗ tai họ một cách rõ ràng. Trong tiếng rên rỉ, mấy con chiến mã từ từ ngã gục xuống.

Lợi dụng tình thế nghẹt thở ở trước cửa do bị mũi tên lông vũ trấn áp, Lý Nhân và Triều Cầu Ca vung đao ra phía trước chém chết mấy gã Đột Quyết cuối cùng chặn ở phía trước.

Hai người hợp lực nhấc then cửa nặng nề lên, cắn răng chậm rãi nâng lên. Huyết kỵ binh phía sau xông lên vây tròn quanh họ, dùng thân thể máu thịt của mình và loan đao chặn các mũi tên lông vũ một lần nữa lao tới.

Phập, phập, đó là tiếng mũi tên lông vũ cắm vào cơ thể.

Trong tiếng kết kết, Lý Nhân và Triều Cầu Ca ra sức đẩy mở cánh cửa nặng nề: - Đi!

Hai người đồng thời hô lớn một tiếng.

Đột huyết kỵ binh đầu tiên bảo vệ Lý Nhân và Triều Cầu Ca xông ra cửa doanh địa, nhóm người khác ở phía sau tổn thất nặng nề khóc gào đi theo.

- Đuổi theo mau! Giết sạch bọn chúng!

A Sứ Na Khứ Hộc đón dây cương mà hộ vệ đưa tới, xoay người nhảy lên chiến mã của mình, rút loan đao ra chỉ về phía trước: - Để bọn chúng phải trả giá!

Mấy trăm Lang kỵ đồng thanh hô vang, đi phía sau A Sứ Na Khứ Hộc đuổi theo huyết kỵ.

Huyết kỵ binh đã không còn chiến mã và một đám người điên cuồng chạy trốn về phía trước, phía sau họ cách mấy trăm mét là Lang kỵ Đột Quyết ầm ầm kéo đến.

Địa thế bên ngoài tòa thành gỗ rộng lớn bằng phẳng, mọi người đi bộ chưa đến hai phút đã bị kỵ binh đuổi kịp. Trên vùng đất trống trải, sau lưng họ chính là bia ngấm của Lang kỵ. Kỵ binh truy đuổi tới từ phía sau, dễ dàng chém vào lưng họ. Mà vết thương do loan đao gây nên rất lớn và hẹp dài, kể cả một đao không trí mạng thì cũng sẽ mất máu mà chết bởi vết thương quá lớn!

Người trên thảo nguyên thích dùng loan đao, chính vì loan đao tạo nên vết thương rất khó điều trị. Độ cong của loan đao tăng thêm thời gian tiếp xúc, do đó vết thương thường đặc biệt dài.

Có thể tưởng tượng, loan đao bổ xuống sau lưng, vết thương lớn tạo ra cnarh tượng thê thâm máu thịt lật sang hai bên, lộ ra xương cột sống trắng hếu.

Tiếng vó ngựa ầm ầm đã ngày càng gần, mấy trăm Lang kỵ Đột Quyết múa may loan đao, lấp lánh dưới ánh lửa.

- Bắn!

Một tiếng hét to bắt đầu vang lên.

Vù!

Gần một trăm mũi tên lông vũ bắn tới từ một bên người đám Lý Nhân, lông vũ bắn chum tạo thành một nắm tay thế mạnh lực chìm trên bầu trời, đập phá đội ngũ Lang kỵ Đột Quyết đang truy đuổi tới. Thân binh của A Sứ Na Khứ Hộc dùng lá chắn kỵ binh tạo thành hàng phòng ngự chắn trước người y,

tên lông vũ dày đặc đập vào lá chắn kỵ binh phát ra tiếng kêu liên tiếp. Ba bốn thân binh bị trúng tên, A Sử Na Khứ Học buộc phải ghim chặt chiến mã, trốn sang một bên.

- An Chi! Các người đi trước đi!

Thiết Lão Lang lệnh cho Huyết kỵ bắn một lượt lần thứ hai, rồi hét lớn với Lý Nhân.

Lý Nhân huyết sáo, ngựa đen trong đêm tối tung bốn vó lao tới. Mấy Huyết kỵ binh dắt chiến mã lao tới bên cạnh đám Lý Nhân, Huyết kỵ binh đi bộ lập tức lên ngựa chuẩn bị rút lui. Lý Nhân nhảy lên con ngựa đen to lớn, lập tức tìm được cảm giác an toàn. Hắn sờ vào cổ con ngựa, bật cười ha hả.

Thiết Lão Lang dẫn huyết kỵ binh liên tục bắn ba vòng, lão cầm ngang mã giáo sau đó chậm rãi tăng tốc. Chín mươi huyết kỵ binh ở phía sau lão tổ thành phong thi trận tiêu chuẩn, phát động mỗi phản kích với Lang kỵ Đột Quyết truy đuổi! Gần trăm chiến mã gầm rung chuyển mặt đất, huyết kỵ binh dùng mã giáo sắc bén vô song trong tiếng sấm rền để tuyên cáo nhuệ khí của họ! Chưa tới trăm người, không có sự lựa chọn lui bước, mà đón đầu Lang kỵ Đột Quyết hung hăng đâm tới.

Lửa thiêu đỏ bầu trời, đốt sáng bầu trời đêm, dưới ánh lửa, A Sử Na Khứ Học tỏ vẻ khiếp sợ.

Đối phương tuyệt đối không phải là giặc cỏ mã tặc, đám mã tặc đó không thể có gan lớn như thế, cũng không thể được huấn luyện bài bản thế, chỉ ngờ ngẩn chốc lát, A Sử Na Khứ Học gần như đoán ngay được thân phận của đám kỵ binh ấy, mặc dù số lượng kỵ binh xông tới không nhiều, nhưng họ tổ chức Phong thi trận mà kỵ binh Đại Tùy quen dùng để đánh địch! Tối hôm đó bên bờ sông Nhực Lạc Thủy, do y bị trọng thương hôn mê nên không nhìn thấy bá khí vô song của Huyết kỵ.

- Phũ binh Đại Tùy!

A Sử Na Khứ Học chỉ thấy một dòng máu xông lên não, cơ thể bắt đầu lắc lư trên lưng ngựa.

Chẳng lẽ Đại Tùy đã phát hiện ra tòa thành gỗ này? Chẳng lẽ Đại Tùy sắp dụng binh với thảo nguyên?

Y còn không kịp tỉnh táo lại từ trong nỗi khiếp sợ, đám kỵ binh đó đã lao tới trước mặt nhanh như sét đánh. Mã sóc sắc bén vô cùng, so với mã sóc dài một trượng thì loan đao của người Đột Quyết quá ngắn!

- Bảo vệ Đặc Cần!

Đám thân binh trung dũng ào lên kéo dây cương chiến mã của A Sử Na Khứ Học rút lui về phía sau, Lang kỵ đằng sau ủa tới chặn lại trước mặt Huyết kỵ binh.

Giống như một dòng nước lũ va vào cây cầu gỗ, thoáng chốc đã đập tan nát cây cầu mà người Đột Quyết gấp rút dựng nên. Phong thi trận giống như đâm xuyên thủng một tờ giấy trắng, giết chết người Đột Quyết, sau đó về một đường vòng cung lớn xinh đẹp quay về, lần thứ hai đâm thủng trận hình của người Đột Quyết.

- Chúng ta không thừa ngựa!

Lý Nhân lạnh lùng nói với thủ lĩnh của đội ngũ kia.

Người nọ hơi ngần ra, ngay sau đó dẫn dò các thuộc hạ còn lại đi cướp chiến mã của người Đột Quyết. Mấy trăm Lang kỵ bị Huyết kỵ binh đánh thương đã ném lại mấy chục xác chết, bỏ lại mấy chục chiến mã, Thiết Lão Lang dẫn người hai lần xuyên qua trận địa của địch, đuổi theo mấy trăm mét phía sau A Sử Na Khứ Học, lập tức nhanh chóng trở về. Nhóm người kia chỉ còn lại ba đến bốn người, họ cướp chiến mã và tăng tốc rút lui phía sau Huyết kỵ binh.

Lý Nhân cố ý cười ngựa chậm lại, đợi người đó đuổi tới, hắn lau máu trên mặt cười nói với người kia: - Từ Bá Châu từ biệt hai năm, không ngờ vẫn còn gặp lại túi nước đỏ của ta, nó vẫn còn sống chứ?

Người nọ ngạc nhiên, lập tức bật cười ha hả.

Y chính là người cầm đầu nhóm dân phu mà hai năm trước khi Thiết Phù Đồ đánh chết thích khách Đột Quyết ở phía bắc Bá Châu, Lý Nhân đã chặn lại họ lại bên đường, y tên là Ngô Lai Lộc!

- Tại sao người lại tới tái ngoại?

Ngô Lai Lộc ngồi xổm bên một dòng sông nhỏ để rửa sạch vết máu trên mặt, sau đó múc nước sông mát rượi lên uống mấy hớp làm mát cổ họng khàn đặc nóng như lửa đốt. Chạy trốn suốt quá nửa đêm qua, may mắn là cũng không biết tại sao lang kỵ Đột Quyết không đuổi theo. Mọi người chạy không ngừng nghỉ gần hai trăm dặm tới khi nhìn thấy Yên Sơn mới dừng lại nghỉ ngơi, nơi này đã rất gần trường thành.

Ngô Lai Lộc rất tò mò với việc tại sao Lý Nhân xuất hiện ở tái bắc.

Trên đường chỉ lo chạy như bay, lúc chạy ngựa của y không tài nào đuổi kịp Đại Hắc Mã của Lý Nhân. Vì thế mãi đến khi xác định an toàn dừng lại nghỉ ngơi y mới hỏi. Ngồi nghỉ dưới gốc cây thấp bên sông, y vẩy nước trong tay lau qua quần áo, nghiêng đầu nhìn Lý Nhân chờ câu trả lời.

Lý Nhân trầm ngâm một lúc, nói một câu khi nghe sẽ không làm người ta nghi ngờ thật giả lẫn lộn.

- Triều đình phải đồng chinh tới Cao Cú Lệ, Thiết Phù Đồ ở Trác quận rất khó sống yên.

Ngô Lai Lộc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cực kỳ hâm mộ nhìn Huyết kỵ nghỉ ngơi cách đó không xa hỏi: - Đó chính là nhân mã của Thiết Phù Đồ trong truyền thuyết sao? Quả nhiên danh bất hư truyền! Nhìn người của người, lại nhìn người của ta, đúng là núi đã cao còn có núi cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ai Còn Có Thể, Ai Còn Dám?

Lý Nhân mỉm cười: - Thôi nói về người đi, sao lại

Hắn nghĩ một lát, cuối cùng tìm được một từ thích hợp: - Làm người đồng hành của ta?

- Ha ha!

Ngô Lai Lộc cười đáp: - Ta giờ là thuộc hạ làm việc cho Tôn đại đương gia, triều đình ép chúng ta tòng quân, thân phận ta không dám nhập ngũ. Lần trước chẳng phải ta đã đoán được rồi sao, thân phận ta đặc biệt, tòng quân đồng nghĩa với tìm cái chết, năm đó khó khăn lắm mới thoát được ra, sao ta có thể lại tự đi tìm đường chết chứ? Hơn nữa, triều đình đồng chinh, không thắng chỉ bại, kể cả thân phận ta trong sạch cũng chắc chắn không tới Liêu Đông chịu chết. Quan phủ mới dán thông cáo, ta đã dẫn mẹ già và người nhà đi trốn, sau đó bị người của quan phủ phát hiện truy bắt, là Đại đương gia đã cứu ta.

- Tôn đại đương gia?

Lý Nhân nhíu mày: - Mạc Dương Công, Tôn An Tổ?

- Đúng vậy!

Ngô Lai Lộc cười nói: - Đại đương gia chúng ta cũng ngưỡng mộ Thiết Phù Đồ đã lâu, ông ấy từng nói, lục lâm hào kiệt đương thời, Trương đại đương gia là nhân tài kiệt xuất.

Lý Nhân nhíu mày: - Ông ấy? Sâu sát rượi thôi mà.

Ngô Lai Lộc nghiêm mặt nói: - Sao có thể nói vậy, trong giang hồ hào kiệt thật sự có thể sánh ngang với Trương đại đương gia không có mấy người. Thiết Phù Đồ giết người giàu giúp người nghèo, năm đó mấy trận đánh kịch liệt với người Đột Quyết ở ngoài Yên Sơn chúng ta giờ nói đến vẫn vô cùng ngưỡng mộ. Nói thật, hào kiệt mà ta ngưỡng mộ cũng chỉ có ba bốn người mà thôi, hồi trước khi chạy trốn được được đại anh hùng Dịch Nhượng cứu giúp, sự hào hiệp và trọng nghĩa của y đến giờ vẫn rõ mồn một trước mắt. Tiếp đó chính là Thiết Phù Đồ dám đổi đầu thương đao với người Đột Quyết, về sau ta mới biết hai năm trước các người đã làm việc gì ở Bá Châu, biết sớm như thế, lúc ấy ta nên làm cùng các người.

- Còn nữa, chính là Đại đương gia Tôn An Tổ của ta bây giờ, ông ấy có ơn cứu mạng với ta.

Lý Nhân khẽ cau mày hỏi: - Rốt cuộc người đã phạm tội lớn thế nào? Triều đình trung bình, với thân thù của người nếu tòng quân chắc chắn sẽ có tiếng tăm, lập được nhiều công lao, còn hơn cái tội lính đào ngũ của người?

- Lính đào ngũ?

Ngô Lai Lộc cười nhạt: - Nếu ta thật sự là lính đào ngũ bình thường, mấy năm nay đâu cần hối hả ngược xuôi chạy trốn khắp nơi?

- Gia phụ trung thành và tận tâm với Đại Tùy, lập nhiều công lao hiển hách cho Đại Tùy. Thế nhưng rơi vào kết cục thế nào? Cửa nát nhà tan!

Y cắn răng nói tiếp: - Gia phụ bị giết, nếu không phải là lão bộc trong nhà dùng con trai của mình thế thân cho ta, nếu không phải giám trăm quan là bạn tốt nhiều năm với gia phụ đã lên lút làm chút động tác thì ta đã làm ma dưới thanh đao từ lâu rồi! Cho dù như vậy, hàng trăm nam đinh trên dưới trong nhà ta ngoài ta ra không còn ai sống sót! Mấy người muối muối bị đẩy đi biên cương làm kỹ nữ, ta tìm kiếm đã nhiều năm đến giờ vẫn không thấy!

Lý Nhân trầm mặc, không hỏi Ngô Lai Lộc rốt cuộc là thân phận gì.

Nhưng từ những lời của Ngô Lai Lộc hẳn có thể phân tích ra, Ngô Lai Lộc xuất thân quân võ thế gia, hơn nữa còn là trọng thần của Đại Tùy. Trọng thần trong quân mà Đại nghiệp Hoàng đế Dương Quảng giết khi mới đăng cơ thực ra không nhiều, mấy cái tên đó từng là những danh tướng uy chấn một phương.

- Không sợ người biết.

Ngô Lai Lộc đứng thẳng người nói: - Ta vốn họ Hạ Nhựt, tên là Hạ Nhựt Trọng Sơn. Gia phụ chính là Thượng trụ quốc lập vô số chiến công cho triều đình, Tổng Quốc Công Hạ Nhựt Bật!

Lý Nhân kinh ngạc, lập tức hỏi:

- Người nói cho ta biết, không sợ ta đi báo quan sao?

Hạ Nhựt Trọng Sơn cười nói tự nhiên: - Thân phận này hiện giờ của ta, bắt được cũng là tội chết chém đầu, khi Tôn đại đương gia chém chết con chó Huyện lệnh đó, ta cũng giúp một tay. Nói và không nói có gì khác nhau chứ? Hơn nữa, thân phận của người cũng không quang minh hơn ta, thiếu đương gia của Thiết Phủ Đồ nếu đi báo quan, đánh chết ta cũng không tin. Người là nãi tặc, ta là phản tặc, nói ra thì chúng ta khá gần gũi với nhau.

Lý Nhân cũng mỉm cười: - Xem ra người rất thích cuộc sống bây giờ?

Hạ Nhựt Trọng Sơn gật đầu đáp: - Ít nhất là được sống tự do tự tại!

- Tôn đại đương gia xưng hùng ở hồ Cao Kê, sao người lại chạy tới tái bắc? Đang yên không có việc gì gây sự với A Sử Na Khử Hộc làm gì?

Lý Nhân hỏi.

Hạ Nhựt Trọng Sơn trả lời: - Điều nghĩa quân chúng ta thiếu nhất chính là ngựa, trước đây khi ta chạy trốn cũng đã sống mấy năm ở phía bắc thành, coi như quen thuộc với tình hình nơi này, vì thế ta bèn xưng phong dẫn hơn trăm huynh đệ đến buôn bán ngựa. May mà nhìn thấy A Sử Na Khử Hộc hoạt động ở đây, trước trận đã dẫn các huynh đệ buôn được mấy trăm chiến mã thượng hạng từ trong tay hắn.

- Buôn bán ngựa?

Lý Nhân cười nói: - Chỉ sợ thứ dùng đó có phải là miếng thịt vàng tươi hay bạc trắng lóa, mà là đại đao? Đã ra tay rồi, tại sao không đi? Thân phận của người bây giờ từ lâu đã không còn là con cháu quan thần Đại Tùy, tội gì phải chạy đi liều mạng.

Hạ Nhựt Trọng Sơn nghiêm mặt nói: - Ta mặc dù hận tên cầu hoàng đế kia, hận đám quan viên mưu hại gia phụ ta, nhưng nói thế nào thì ta vẫn là người Đại Tùy. Không quen nhìn hành vi đáng ghê tởm của lũ quan phủ nên ta bèn làm phản, cũng không chấp nhận được mưu đồ của đám dị tộc đối với gia viên của ta!

Lý Nhân áy náy trong lòng, một cảm giác kính nể tự nhiên dâng trào.

Nói đi nói lại, ta vẫn là người Đại Tùy!

Những lời này khiến Lý Nhân vô cùng xúc động, trong nháy mắt hắn như đã nắm bắt được gì đó.

- Người định quay về Trung nguyên?

Hạ Nhựt Trọng Sơn chuyển đề tài khác hỏi.

Lý Nhân gật đầu: - Du ngoạn hai năm trên thảo nguyên, chung quy không có chỗ nào để dung thân. Cũng không phải không có chỗ an cư, chỉ là dù thế nào vẫn không tìm được cảm giác như ở gia đình.

Hạ Nhựt Trọng Sơn mỉm cười nói: - Vậy thì quay về! Nói đi nói lại, ở đâu cũng không bằng nhà mình.

Lý Nhân gật đầu hỏi: - Các huynh đệ của người đâu? Sao chỉ có vài người thế?

- Ta bảo họ dẫn ngựa về hồ Cao Kê trước để báo tin vui cho Đại đương gia, ta chỉ dẫn theo mười mấy người Y quay đầu nhìn, thờ dài nói: - Bây giờ còn có ba người.

- Chỉ bằng

Hạ Nhựt Trọng Sơn nhìn Lý Nhân nói: - Người theo ta quay về hồ Cao Kê, Đại đương gia biết Thiết Phủ Đồ đang tiếng lầy lưng đang tới, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng. Đại đương gia chúng ta chính là hào kiệt đương thời, xưa nay kính trọng anh hùng. Tiểu huynh đệ người thân thủ tốt như thế, Đại đương gia nhất định sẽ cực kỳ coi trọng.

Lý Nhân khoát tay áo nói: - Thôi, ta còn có việc khác phải đi đây.

Hạ Nhựt Trọng Sơn thấy sắc mặt Lý Nhân kiên quyết, lập tức từ bỏ ý định, nói: - Được rồi, sau khi chúng ta nhập quan thì mỗi người đi mỗi ngả. Nếu sau này có duyên tái ngộ, chúng ta lại thoải mái nâng ly!

Lý Nhân cười nói: - Đó là đương nhiên.

Lý Nhân đứng dậy, áy náy nói với Hạ Nhựt Trọng Sơn: - Ta muốn đi nói lời từ biệt với mấy vị huynh trưởng.

Hắn xoay người đi về phía xa, ở đó, Triều Cầu Ca và Thiết Lão Lang dẫn theo Huyết kỵ binh đã xếp thành hàng. Trước mặt họ là ba xác Huyết kỵ binh cướp về được, ngoài ba người này ra, còn có bốn xác Huyết kỵ binh mãi mãi nằm lại ở tòa thành gỗ ấy, có lẽ, đã hóa thành tro tàn theo trận đại hỏa. Lần này Lý Nhân và Triều Cầu Ca dẫn người đốt sạch tòa thành gỗ của A Sử Na Khử Hộc, vô số lương thảo bị đốt trống trơn. Chiến tích như vậy có thể nói đủ để kiêu ngạo, nhưng đáng tiếc là, khi xông ra cửa doanh địa lúc cuối cùng vẫn có bốn Huyết kỵ binh bị bắn chết bởi mũi tên lông vũ, khi Triều Cầu Ca dẫn đội quân phản kích lang kỵ Đột Quyết, lại có thêm ba người chết trận.

Chiến tranh sẽ có chết chóc, thắng lợi cũng mang theo bi thương.

Lý Nhân không nói những lời nhảm như đều tại ta, cũng không khóc lóc, mà đứng trước ba thi thể đó, nhìn dung mạo quen thuộc ấy, giọng điệu rất bình thản nói một mạch.

- Thực ra đệ biết, tại sao các huynh lại theo đệ đi đốt lương thảo của người Đột Quyết. Không phải vì mấy câu nói vô nghĩa của đệ rằng không tiêu diệt A Sử Na Khử Hộc sẽ ngủ không yên, cũng không phải vì đệ là Thiếu tướng quân của các huynh nên các huynh phải phục tùng mệnh lệnh. Đệ đã nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra được một từ để giải thích xem các huynh liều mạng như thế là vì cái gì, giờ cuối cùng đệ đã biết.

Lý Nhân ngồi xổm xuống, sửa sang lại dung mạo cho ba thi thể kia.

- Ta vừa mới nghe thấy một câu.

Trên mặt hắn không có gì là quá bi thương, mà là một sự kiêu ngạo khiến người khác xúc động.

- Triều đình bắt công, chúng ta hãy làm phản con mẹ nó đi, nhưng nói đi nói lại, chúng ta vẫn xuất thân từ Trung Nguyên! Chúng ta có thể không nhận Đại Tù, nhưng nơi đó dù sao cũng là gia viên của chúng ta. Bất kể là ai, muốn giẫm đạp lên gia viên của chúng ta, chúng ta sẽ liều mạng với chúng!

Lý Nhân rất nghiêm túc sửa sang quần áo của ba thi thể, ấy vậy nói: - Đệ vẫn muốn nói xin lỗi, không phải xin lỗi vì để các huynh phải chịu tội, mà là xin lỗi cuối cùng không thể mang các huynh về nhà. Chôn thân ở nơi đồng hoang phía bắc thành này, có lẽ các huynh sẽ chết không nhắm mắt.

Hắn ngồi xuống bên cạnh thi thể, cực kỳ nghiêm túc nói: - Chết không nhắm mắt, thể thì hãy mở to mắt!

- Nhìn ở chỗ này, nếu tạp chủng của nhà A Sử Na còn muốn nhúng chàm Trung nguyên, các huynh theo dõi chúng ở đây, sau đó nhớ báo mộng nói cho đệ biết. Đệ tới giết con mẹ chúng đi, bức từng tên một không còn manh áo giáp.

Lý Nhân nói: - Đây là lời hứa của đệ, cho đến khi đệ chết.

Cậu thiếu niên ngồi thẳng người, giọng chỉ về phía bắc: - Nếu các huynh mệt rồi, cũng đừng vội nhắm mắt. Đợi ta Đợi đệ có một ngày sẽ dẫn mười vạn tinh giáp rửa sạch từ đầu tới cuối toàn bộ thảo nguyên đầy dã tâm này. Nếu đời này đệ không thể hoàn thành chí hướng này, đệ sẽ giao lại cho con cháu đời sau của đệ.

Hắn quay người lại nhìn về phía Trung Nguyên, nói từng chữ từng câu: - Trường thành trên đỉnh núi có lẽ không ngăn được kẻ thù, nhưng chỉ cần mỗi người Trung Nguyên chúng ta đều có một tòa trường thành trong lòng thì ai còn có thể, ai còn dám tùy ý giẫm đạp lên gia viên của chúng ta?

Ai còn có thể, ai còn dám?

Người thiếu niên ngồi trên chiếu, chỉ vào giang sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nhìn Giống.

- Nguy rồi!

Mai táng thi thể của ba Huyết kỵ binh xong, mặt Lý Nhân bỗng nhiên biến sắc.

- Làm sao vậy?

Thiết Lão Lang và Triều Cầu Ca đồng thời hỏi.

Lý Nhân không trả lời, mà quay đầu hỏi Hạ Nhượng Trọng Sơn: - Ban nãy người nói người của người đã rời khỏi đây quay về quan nội từ bảy tám ngày trước rồi hả?

Hạ Nhượng Trọng Sơn gật đầu hỏi:

- Đúng vậy, làm sao?

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, sau đó nói với đám Triều Cầu Ca: - Chúng ta mau đi đi! Nếu Thiên nhân đội mà A Sử Na Khử Hộc phải đi trước đây là để tìm Hạ Nhục Trọng Sơn gây rắc rối, có lẽ chúng đã tìm nhầm người rồi. Người của y bảy tám ngày trước đã đi rồi, chỉ sợ đã vào quan nội từ lâu rồi, Thiên nhân đội của A Sử Na Khử Hộc còn tới Yên Sơn làm gì?

Hắn không khỏi lo lắng: - A gia đang ở Yên Sơn!

- Trương đại đương gia ở Yên Sơn?

Hạ Nhục Trọng Sơn kinh ngạc nói:

- Ta đi với các người, mặc dù không có mấy người, nhưng dù sao vẫn có thể giúp được chút ít.

Huyết kỵ một lần nữa lên đường, toàn lực lao như bay giống như lúc rút lui khỏi vào đêm qua. Trăm gã kỵ binh nhả ra một đường khói bụi đen sì khổng lồ trên vùng đất hoang dã, giương nanh múa vuốt lao về phía Yên Sơn. Đại Hắc Mã của Lý Nhân mặc dù nhanh hơn ngựa của người khác, nhưng xét về việc truy đuổi tung tích kẻ địch thì hẳn không bằng Thiết Lão Lang, vì thế cho dù hăng lòng nóng như lửa đốt cũng chỉ có thể theo sau Thiết Lão Lang, may mà kỵ binh của một Thiên nhân đội chiều hôm qua mới đi qua đây, truy tìm tung tích không khó khăn lắm.

Phóng ngựa chạy như bay hơn một canh giờ thì đến được dưới chân Yên Sơn. Thiết Lão Lang dò đường phía trước dẫn theo thám báo trở về, mọi người dừng lại hỏi thăm tình hình phía trước.

Thiết Lão Lang ghim chặt chiến mã nói với Lý Nhân: - Thiên nhân đội của Lang kỵ Đột Quyết đã xuống ngựa dưới chân núi, để lại hai Bách nhân đội trông coi ngựa, những người khác hẳn đều đã lên núi rồi, đường núi ở đây rất gấp ghe, chiến mã không lên được.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một lát bèn đáp: - Chúng ta đi vòng qua rồi truy đuổi tiếp.

Thiết Lão Lang nói: - Đốt nhất đều làm cho chiến mã của người Đột Quyết sợ chạy mất, nếu không như vậy, để dẫn Huyết kỵ binh lên núi, ta sẽ nghĩ cách.

Hạ Nhục Trọng Sơn lên tiếng: - Các người đều lên núi đi, chuyện làm kinh sợ chiến mã của người Đột Quyết cứ giao cho ta. Yên tâm, làm chuyện này các người chưa chắc mạnh hơn mấy so với ta. Hơn nữa, chúng ta có ít người, lên núi cũng không giúp được gì. Quan trọng nhất là, chúng ta đã liên lụy đến Trương đại đương gia. Trong lòng ta thật sự rất áy náy, nếu không thể giúp được chút ít, ta sẽ ăn ngủ không yên.

Lý Nhân cũng không từ chối sự chân thành: - Hạ Nhục đại ca hãy cẩn thận một chút.

Hạ Nhục Trọng Sơn mỉm cười trả lời: - Đã đến chân Yên Sơn, ta còn sợ gì người Đột Quyết? Các người yên tâm lên đi, nói không chừng các người cứu được người, ta còn có thể kiếm thêm mấy trăm con ngựa tốt trở về.

Lý Nhân để lại năm Huyết kỵ tìm nơi kín đáo để giấu ngựa, sau đó cùng Thiết Lão Lang và Triều Cầu Ca dẫn các Huyết kỵ binh khác chui vào trong cánh rừng rậm rạp. Vòng qua doanh địa tạm thời của Lang kỵ Đột Quyết ở dưới chân núi, dưới sự dẫn dắt của Thiết Lão Lang, truy đuổi về phía trước theo dấu vết người Đột Quyết lên núi.

Dọc đường Lý Nhân không nói một lời nào, sắc mặt âm u.

Triều Cầu Ca thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc nhìn Lý Nhân nhưng không biết mở mồm khuyên hấn thế nào. Đoàn người cứ thế trầm ngâm đi, trong lòng ai cũng khó tránh khỏi lo âu. Huyết kỵ binh khi ở Ngự Dương từng kẻ vai chiến đấu với mã tặc của Thiết Phủ Đồ nên không xa lạ. Còn về hào hùng của Trương Trọng Kiên khiến người khác ngưỡng mộ, họ cũng đang lo lắng nếu bất ngờ bị Thiết Phủ Đồ tập kích liệu tồn thất có thể thảm không. Với lại, đối thủ là người Đột Quyết, do đó Huyết kỵ binh khó tránh khỏi có cảm giác cùng chung mối thù. Năm xưa khi ở Hoàng Hóa, bọn họ đuổi theo Đạt Khê Trường Nho đã dùng hai ngàn thiết kỵ đối đầu với bốn mươi vạn đại quân của người Đột Quyết, mấy lần huyết chiến, giết hàng vạn quân địch, tương tự, một ngàn chín trăm đồng đội cũng chết trong tay người Đột Quyết. Đây là nỗi thù hận sâu sắc không thể hóa giải nổi.

Bỗng nhiên, Thiết Lão Lang đi đầu ngồi xuống ra hiệu. Mọi người phía sau đều dừng lại, Lý Nhân và Triều Cầu Ca chậm rãi di chuyển tới bên cạnh Thiết Lão Lang. Thiết Lão Lang giơ tay chỉ về phía trước, chỉ thấy phía sau một tảng đá lớn lộ ra một góc màu đỏ.

Đó là Hồng Phi Phong của Lang kỵ.

Lý Nhân cắn môi, biết đó là linh gác ngầm của người Đột Quyết để lại. Mọi người chui vào trong bụi cỏ, Lý Nhân ra hiệu mình sẽ tới đó xem. Thiết Lão Lang gạt đầu, chỉ vào mình, ý là hai người cùng đi.

Lý Nhân hóp lưng lại như mèo tiến lên phía trước một đoạn trong bụi cỏ, đổi góc độ đi về phía đó, phát hiện phía sau tảng đá có bốn Lang kỵ binh đang ngồi dưới đất thì thầm nói chuyện, bọn họ nói rất bé không nghe rõ là gì.

Lý Nhân chỉ vào mình, sau đó chỉ lên trước. Thiết Lão Lang gật đầu, thấp người lặng lẽ sờ vào tảng đá lớn đó. Lý Nhân nhẹ nhàng leo lên cây to bên cạnh, ngồi trên ngọn cây cao nhìn xuống quan sát. Xác định chỉ có bốn Lang kỵ binh, Lý Nhân bèn khoa chân múa tay với Thiết Lão Lang. Hai người dùng tay ra hiệu trao đổi với nhau rất nhanh, rồi lập tức đều tự chuẩn bị. Thiết Lão Lang tiếp tục kín đáo tiến lên trước, cho đến một phía bên kia của tảng đá lớn mới dừng lại.

Lý Nhân ngồi trên cây, chậm rãi rút cung từ sau lưng ra. Rút bốn phá giáp chùy từ trong bình tiến ra, đặt ba cây trong đó lên một bên ngọn cây, sau đó, một cây còn lại bắc lên dây cung, làm động tác chậm rãi kéo dây cung ra. Thiết Lão Lang phía sau tảng đá quay người liếc nhìn Lý Nhân, sau đó gơ ba ngón tay trái lên. Y chậm rãi thu từng ngón tay lại, khi ngón tay cuối cùng thu về nắm bàn tay lại, y đứng phắt dậy nhảy lên tảng đá đó. Trong lúc y nhảy lên thì mũi tên đầu tiên của Lý Nhân đã rời khỏi dây cung lao đến.

Dây cung khẽ kêu vù một cái, mũi tên kia bay nhanh như sao băng đi, một gã Lang kỵ binh dường như đã quan sát thấy gì đó, xoay người nhìn về phía Lý Nhân đang ẩn nấp cách đó hai mươi mấy mét. Gã vừa quay đầu lại thì trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, sau đó một lực sắc bén đánh chính xác vào cổ gã, gã còn chưa kịp cúi đầu nhìn thì phá giáp chùy đó đã đâm xuyên cổ họng gã. Phá giáp chùy mang theo sức mạnh to lớn xuyên thẳng qua cổ gã, một nửa mũi tên chui ra từ cổ sau của gã.

Phá giáp chùy đánh nát xương cổ của gã, gã phát ra tiếng khàn khàn gần như tiếng của con thú hoang không cam lòng trước khi chết. Chỉ có điều, âm thanh này quá nhỏ, có lẽ chỉ có bản thân gã mới nghe rõ ý nghĩa trong đó.

Cùng lúc một mũi tên của Lý Nhân bắn chết một gã Lang kỵ binh, Thiết Lão Lang đã nhảy xuống từ trên tảng đá, trên không trung rút đoản đao bên thắt lưng ra, hai chân còn chưa chạm đất đã đâm một đao vào cổ họng một gã Lang kỵ binh, một giây sau, đoản đao của y đã rút ra và cắm phập vào ngực Lang kỵ binh khác trong tầm nhìn hoảng sợ của Lang kỵ binh đó. Thiết Lão Lang bịt mồm Lang kỵ binh đó, đoản đao chuyển động nhanh trong tìm kẻ địch mấy lần. Gã Lang kỵ binh cuối cùng bên trái y rút phắt loan đao ra, không, loan đao của gã chỉ rút ra được một nửa đã không còn sức lực.

Một cây phá giáp chùy đâm vào một bên huyết thái dương của gã rồi lại chui ra từ phía kia. Đầu gã giống như bắt ngờ mọc ra một chạc cây, vẻ mặt vĩnh viễn dừng hình ảnh ở đó.

Không kịp kêu la, Lang kỵ binh trúng tên từ từ đổ gục xuống.

Hai người đánh chết trạm gác ngầm mà Lang kỵ để lại, mọi người tiếp tục hướng lên trước.

Trên đường lên núi, đám Lý Nhân liên tiếp loại bỏ được bốn năm trạm gác ngầm mà Lang kỵ Đột Quyết để lại, thế nhưng vẫn chưa đuổi kịp đại đội Lang kỵ. Mắt thấy mặt trời đã trên đỉnh đầu, Lý Nhân ngày càng nóng.

Sau khi loại bỏ được hai trạm gác ngầm, khi đi tiếp về phía trước khoảng hai dặm, mọi người bỗng nhiên phía trước mơ hồ có tiếng chém giết truyền đến, sắc mặt Lý Nhân đột ngột thay đổi. Hắn đẩy con dao thẳng màu đen tới nơi có thể chạm tay tới, nắm sập người lao vút về phía trước.

Triều Cầu Ca từ phía sau gơ tay kéo hắn lại nhưng không tóm được, cắn răng dẫn Huyết kỵ binh mau chóng áp sát.

Càng chạy về phía trước, tiếng chém giết càng rõ.

Lý Nhân giống như một con báo săn xuyên qua rừng núi, động tác nhanh chóng khiến người ta phải lú lờ. Bỗng nhiên, Lý Nhân chỉ thấy tầm nhìn phía trước đột nhiên trở nên trống trải. Ra khỏi rừng rậm, bên ngoài là một sườn dốc đủ cho hai sân bóng đá, tiếng chém giết đúng là được truyền tới từ nơi đó.

Lý Nhân dừng bước nhìn về phía trước, chỉ thấy Hồng Phi Phong đông nghịt đang xông lên khu đất cao trên sườn núi. Trên gò đất cao đó, thấp thoáng có thể nhìn thấy bóng người qua lại. Mũi tên lông vũ liên tục bắn xuống từ trên gò cao, thì thoảng có Lang kỵ binh kêu thảm ngã xuống.

Lý Nhân không tùy tiện xông lên, mà đứng bên rừng cây chăm chú quan sát chiến cục phía đó. Huyết kỵ binh chỉ có khoảng chín mươi người, còn phía đó ít nhất vẫn có bảy trăm Lang kỵ binh, thực lực chênh lệch quá lớn, nếu tùy tiện lao tới chỉ có thể là tăng thêm thương vong mà thôi.

Thiết Lão Lang và Triều Cầu Ca dẫn Huyết kỵ binh đuổi theo Lý Nhân, bọn họ đứng ngoài bia rừng nhìn về phía xa mà mặt cũng biến sắc.

- Chia làm ba đội, đánh lên từ phía sau, không nên áp sát, chỉ dùng mũi tên tấn công chúng, cố gắng tách chúng ra dẫn lại đây!

Lý Nhân nói rất nhanh.

Thiết Lão Lang và Triều Cầu Ca gật đầu, biết đây là cách tốt nhất. Số lượng Huyết kỵ binh quá ít, xông lên căn bản không có tác dụng gì. Chỉ có thể dựa vào đánh lên dụ Lang kỵ phân binh, phân tán sức mạnh của Lang kỵ. Chỉ cần thu hút được một bộ phận Lang kỵ vòng trở lại, áp lực phía gò cao sẽ giảm bớt rất nhiều.

- Ba người chúng ta mỗi người dẫn một đội, dụ Lang kỵ quay về trong khu rừng này.

Thiết Lão Lang gật đầu nói.

Lý Nhân ừ một tiếng, dẫn theo hai mươi mấy Huyết kỵ binh xông lên một bên. Chỗ này cách đội phía sau của Lang kỵ binh chỉ chưa đến một dặm, Lý Nhân dẫn người tìm đúng nơi Lang kỵ khá dày đặc để lao tới.

Nhờ vào sự yểm hộ của các tảng đá sắp xếp hỗn độn và bụi cỏ cây thấp, Lý Nhân rất nhanh đã đến được nơi cách Lang kỵ binh chưa đầy hai trăm dặm. Hắn quay đầu nhanh chóng hạ lệnh: - Xông lên trước, sau khi bước vào tầm bắn mỗi người bắn ba mũi tên, tiếp đó lập tức rút lui! Không ai được ham chiến!

- Vâng!

Hai mươi mảy Huyết kỵ binh nhất loạt đáp lại, nhanh chóng lấy cung tên sau lưng xuống.

Lý Nhân thấy mọi người đã chuẩn bị xong, gật đầu dẫn đầu xông ra từ sau tảng đá. Động tác của hắn cực kỳ nhanh, vừa chạy vù vù vừa rút một cây phá giáp chùy trong bình tiền sau lưng ra. Lúc này đã có Lang kỵ binh phát hiện họ đang xông ra bèn kêu gào ra hiệu cho đồng bọn phía sau có kẻ địch. Khi Lý Nhân chạy cách Lang kỵ binh còn một trăm hai mươi bước liền bắn mũi tên đầu tiên, khi chạy được bốn bước lên trước thì mũi tên thứ hai đã bay vù vù tới, lại chạy thêm bốn bước, phá giáp chùy thứ ba được bắn ra. Cùng lúc này, Huyết kỵ binh có tài bắn cung tốt nhất mới vừa bắn ra mũi tên đầu tiên.

Hai mươi mảy Huyết kỵ binh trong thời gian ngắn nhất mỗi người bắn ba mũi tên, mặc dù mũi tên không dày đặc nhưng chuẩn xác khiến mọi người sợ hãi, thêm vào đó số lượng quân ở đội sau của người Đột Quyết khá đông, ba lượt bắn đã hạ gục bốn mươi mảy Lang kỵ binh. Còn Lý Nhân bắn sáu mũi tên, bắn hạ năm Lang kỵ binh trong đó có một Bách phu trưởng.

- Đi!

Lý Nhân hô to một tiếng, dẫn đầu chạy trở về.

Gần như cùng với lúc Lý Nhân phát động tấn công ở bên này, Thiết Lão Lang và Triều Cầu Ca chỉ huy đội ngũ cũng đánh úp bất ngờ từ hai phương hướng khác vào đội phía sau của người Đột Quyết.

Tiếng kèn ô ô vang lên, nhìn rõ phía sau không có bao nhiêu kẻ địch, Thiên phu trưởng Lang kỵ phụ trách chỉ huy tức giận chỉ vào Huyết kỵ binh hô lớn:
- Ba Bách nhân đội xông lên, giết tên người Hán phía sau cho ta!

Trên sườn núi cao, Trương Trọng Kiên trúng một mũi tên trên vai đang kinh ngạc nhìn phía sau của Lang kỵ Đột Quyết.

- Là hảo hán nơi nào đang giúp chúng ta?

Phục Hồ Nô đứng bên cạnh y ôm một tảng đá lớn lên hung hăng đập xuống bèn nhìn theo hướng ấy, sau đó không thể tin nổi dụi dụi con mắt.

- Đại ca

Phục Hồ Nô chỉ về phía một bóng người khom lưng vừa chạy nhanh vừa quay người bắn tên ở đằng xa, có chút không dám xác định hỏi: - Người kia sao nhìn giống tiểu Nhân thế?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Người Của Đại Tùy.

- Đi về phía rừng cây!

Lý Nhân lớn tiếng hô, vừa quay người bắn ngược mũi tên vào một tên Lang kỵ binh truy đuổi gần nhất. Cách nhau trong tầm bắn của mũi tên lông vũ, người của hai bên đều có ý đồ dùng cung tiễn làm tổn thương kẻ địch. Mà Huyết kỵ binh quay lưng ra với người Đột Quyết đã chịu thiệt ở điểm này, nhưng họ dựa vào thân thủ dũng mãnh lại không hề tỏ ra yếu hơn.

Chỉ có điều cho dù như thế, trong lúc rút khỏi vẫn có mấy Huyết kỵ binh trúng tên ngã xuống đất. Lý Nhân xông về khiêng một Huyết kỵ binh trúng tên ở đùi lên, vất vả chạy lên phía trước. Mũi tên của Lang kỵ bay qua sát hai người, ba bốn Huyết kỵ binh thấy Lý Nhân rút lại phía sau bèn quay lại tiếp ứng cho hắn.

- Thiếu tướng quân, ngài mau đi đi.

Huyết kỵ binh bị thương nói lớn tiếng trên vai Lý Nhân. Lý Nhân vừa chạy vừa mắng:

- Câm miệng!

Huyết kỵ binh kia ngẩn ra, bỗng mỉm cười kỳ quái. Gã từ từ rút đoạn đao từ bên thắt lưng ra, ngẩng đầu nhìn về phía nam. Trong ánh mắt đều là nỗi nhớ nhung quê nhà và sự lưu luyến với nhau, gã gượng cười gần như khản cầu:

- Thiếu tướng quân, buông tay hạ xuống, người mau đi đi, như thế này cả hai đều không thoát được!

Gã liếc nhìn Huyết kỵ binh ở bên cạnh yểm hộ Lý Nhân, cắn môi nói:

- Nếu vì cứu ta mà để các huynh đệ mất mạng, ta có sống cũng khó có thể bình an.

Lý Nhân cá giận đáp:

- Con mẹ nó, cách nhà còn có một bước chân mà huynh còn muốn từ bỏ?

Huyết kỵ binh đó chậm rãi ngấm thẳng đoản đao vào tim mình, giọng nói rất khê:

- Quê tại hạ ở quận Thượng Cốc, nơi đó cũng có núi, lúc còn nhỏ thường cùng cha vào núi săn thú, rất giống nơi này.

- Thiếu tướng quân, thay tại hạ trở về thấp nén hương cho cha tại hạ, đốt một ít tiền giấy.

Gã mỉm cười, từ từ đâm đoản đao vào ngực mình:

- Thiếu tướng quân, sống tốt nhé...

Lý Nhân đột ngột dừng bước chân, bởi vì hắn cảm nhận được có một dòng chảy nóng bỏng chảy theo cổ áo vào trong cổ. Cơ thể hắn trở nên cứng ngắc khó đi, Huyết kỵ binh trên vai dường như bất ngờ trở nên nặng gấp mấy lần. Keng một tiếng, đoản đao trong tay Huyết kỵ binh rơi xuống đất phát ra tiếng kêu giòn vang. Đôi mắt Lý Nhân ngày càng đỏ, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

- Ngu ngốc!

Hắn đặt gã Huyết kỵ binh đã chết xuống đất, khê khóc mắng:

- Con mẹ nhà ngươi chứ, không thể tự mình trở về hóa vàng mã được sao?

Gã Huyết kỵ binh đó nhếch miệng cười, dường như là đang cười nhạo Lý Nhân lớn thế vẫn còn khóc nhè. Trông gã rất giống như đang ngủ, khóe miệng nhếch lên như đang nói cho Lý Nhân biết, gã đang mơ một giấc mơ cực kỳ đẹp. Có lẽ trong giấc mộng, cha gã công gã đang đi trên con đường nhỏ giữa núi, trong tay còn xách một con thỏ hoang béo tốt. Tiếng trách cứ của cha rất nghiêm khắc, nhưng cậu bé trật chân lại mỉm cười hạnh phúc và thỏa mãn.

Lý Nhân buông thi thể xuống, nhặt đoản đao đó lên kẹp ở thắt lưng mình.

- Thiếu tướng quân! Đi mau!

Ba bốn Huyết kỵ binh giương cung bắn gục mấy tên Lang kỵ đang áp sát, sau đó lo lắng gào lên với Lý Nhân. Lý Nhân lau giọt nước mắt cuối cùng bên khóe mắt, sau đó nhanh chóng rút về phía rừng cây.

Hơn hai trăm Lang kỵ binh đuổi theo, Triều Cầu Ca, Thiết Lão Lang và Lý Nhân sau khi gặp nhau bèn lao vào rừng cây. Trong rừng cây um tùm, ưu thế về số lượng của Lang kỵ sẽ giảm đến mức thấp nhất. Huyết kỵ binh có thể dựa vào tiến pháp tinh xảo và khả năng chiến đấu dũng mãnh tuyệt đối để chiếm thế chủ động, đây là cách duy nhất để họ giành được chiến thắng. Họ là kỵ binh ưu tú nhất trên thế gian, sau khi từ bỏ chiến mã, họ vẫn là chiến sĩ ưu tú nhất trên đời này.

Sau khi đánh bất ngờ, Huyết kỵ binh đã tổn thất hơn mười binh lính, còn ít nhất có hơn tám mươi Lang kỵ binh Đột Quyết bị bắn chết. Chỉ có điều, có lẽ vì người của Thiết Phủ Đồ bên sườn núi cao đã bị tổn thất quá nhiều, Thiên phu trưởng chỉ huy Lang kỵ phải hơn một nửa Lang kỵ đuổi về phía Lý Nhân, y dẫn hơn một trăm Lang kỵ tiếp tục xông lên núi cao. Người Đột Quyết truy kích đội ngũ của Huyết kỵ binh đã chia thành hai thế đội, hơn hai trăm người đuổi tới trước nhất đã đến gần núi rừng, đội ngũ phía sau cách ngoài ba trăm dặm.

- Năm người một tiểu đội, mỗi người tự tìm địa hình có lợi!

Thiết Lão Lang vọt vào rừng cây, lớn tiếng quát.

Y kéo cánh tay Lý Nhân lại:

- Đi theo ta, không được tách ra!

Lý Nhân gật đầu, đi theo sau Thiết Lão Lang chạy vào sâu trong rừng. Triều Cầu Ca dẫn theo hơn mười Huyết kỵ binh chặn lại một lúc bên rừng cây, đội Lý Nhân và Thiết Lão Lang đã bước vào rừng mới vừa bắn tên vừa rút đi. Mấy chục Huyết kỵ chia thành một tiểu đội năm người, mượn địa hình trong rừng sâu bắt đầu giao chiến với Lang kỵ Đột Quyết.

Nói một cách cầu thị, tác chiến ở vùng núi rừng rậm như thế này khiến người Đột Quyết rất khó thích ứng. Kỵ binh họ chỉ cần đạt được quy mô nhất định sẽ gần như đứng ở thế bất bại trên thảo nguyên, tập đoàn xung phong trên bình nguyên gần như rất khó tìm được đối thủ. Bọn họ xẹt qua quân trận của kẻ địch nhanh như con gió, dùng mũi tên lông vũ và loan đao có thể xé nát từng tầng bày trận của kẻ địch. Điều họ ghét nhất là xuống ngựa bộ chiến, không có vật cưỡi thì sức chiến đấu đã giảm đi rất nhiều.

Mà Huyết kỵ binh mặc dù cũng là kỵ binh, nhưng không xuống ngựa bộ chiến. Mấy năm nay đi theo Đạt Khê Trường Nho, họ đã trải qua rất nhiều cuộc chiến. Năm đó khi rời khỏi Hoàng Hóa, theo Đạt Khê Trường Nho đi tha hương tông cộng hai trăm sáu mươi tám chiến sĩ ưu tú, mấy năm qua, trong các cuộc chiến với người thảo nguyên có quá nửa đã chôn xương nơi đất khách quê người. Tuy nhiên đám Huyết kỵ binh còn lại này rõ ràng là quân tinh nhuệ thực sự.

Kỹ xảo giết người của họ không gì sánh kịp, mà núi rừng đã hiểm hóc cho họ.

Sự chênh lệch về số lượng đã được kéo gần bởi núi rừng và trình độ tinh nhuệ của binh sĩ, Lang kỵ bước vào rừng rậm rất khó bắt được bóng dáng linh hoạt ấy. Hơn hai trăm Lang kỵ bị mười mấy Huyết kỵ binh của tiểu đội phân tán, sức mạnh một lần nữa bị suy yếu.

Lý Nhân và Thiết Lão Lang trèo lên một cái cây, nấp vào dưới cành lá rậm rạp. Lý Nhân rút một mũi tên lông vũ ra cho lên cung, nhìn về phía gần đó thông thả tìm kiếm mười mấy Lang kỵ. Hắn hơi nheo mắt, nhìn chăm chăm vào Bách phu trưởng Đột Quyết đang đi giữa đội ngũ. Khóe miệng hắn nở nụ cười ác nghiệt, điệu cười này làm người khác sồn gai ốc. Hắn giống như một con báo sẵn ngủ đông nơi góc khuất, chờ đợi con mồi từng bước đến gần phạm vi tấn công mũi răng móng vuốt của mình.

Vù!

Mũi tên lông vũ bị phá ra, rụng xuống như lá cây giữa không trung.

Lá cây bay lả tả trong không trung, giống như con bướm giấy cánh đang cố gắng giãy dụa đến phút cuối cùng.

Mũi tên lông vũ đâm chuẩn vào cổ họng của tên Bách phu trưởng Lang kỵ Đột Quyết đó. Một bông hoa máu giống như bướm bướm tàn nở rộ trên cổ gã. Trong giây phút hoa máu tàn lụi, bướm tàn cũng rơi xuống bên cạnh vũng máu nhỏ. Bách phu trưởng trúng tên không cam lòng phát ra mấy tiếng kêu khàn khàn khóe nghe, gã cố sức giơ tay lên muốn rút mũi tên lông vũ chặn lấy khí quản không cho gã thở ra, nhưng gã chỉ giơ tay phí công, thi thể đổ gục xuống mềm nhũn.

Mũi tên lông vũ mà Thiết Lão Lang bắn ra cũng hạ gục một tên Lang kỵ, trúng thẳng vào ngực tên đó. Khoảng cách hai mươi mấy mét đối với y và Lý Nhân mà nói, bắn chết kẻ thù quả thực dễ như trở bàn tay.

Sau khi hạ gục hai đồng bọn, người Đột Quyết ban đầu không tìm được phương hướng của mũi tên bay tới. Do đó họ định trước còn phải trả cái giá thảm hại hơn nữa, Lý Nhân bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác, trong nháy mắt đã hạ gục ba tên Lang kỵ. Mà cùng lúc đó, Thiết Lão Lang cũng mãi giữ hai gã Lang kỵ ở trên Yến Sơn.

Sáu bảy Lang kỵ còn lại cuối cùng đã tìm được nơi kẻ địch trú ẩn, bắt đầu dùng cung tiễn phản kích.

Lý Nhân và Thiết Lão Lang tuột xuống theo một bên thân cây, sau đó lẩn vào trong bụi cỏ rậm rạp. Sau khi bắn một trận, người Đột Quyết không xác định được kẻ địch có trúng tên hay không. Bọn chúng rút loan đao ra yểm hộ cho nhau đi về phía cây đại thụ đó. Không ai nhìn thấy, một con báo sẵn ánh mắt lạnh như băng đã lặng lẽ ẩn trong bụi cỏ vòng ra phía sau chúng. Lý Nhân tiếp tục rút thẳng hắc đao sau lưng ra, tầm mắt dừng lại trên gáy của gã Lang kỵ sau cùng.

Bản thân hắn không biết, gương mặt vốn thanh tú của hắn lúc này đáng sợ biết bao.

Thiếu niên chột nháy ra, trong tay vung ra một tia chớp màu đen. Ánh đao đó quá lạnh lùng, làm người khác cảm giác giây phút này có phải thời gian đã dừng lại hay không.

Trực đao nhẹ nhàng mà dễ dàng chém đứt cái cổ của gã Lang kỵ, cắt từ phía bên kia của cổ không kèm theo giọt máu nào, cũng không phát ra tiếng kêu nào. Người gã Lang kỵ đó hơi cứng lại, một cái đầu lâu chậm rãi rơi xuống. Có người cảm thấy phía sau khác thường, khi quay lại nhìn đúng lúc trông thấy cái thân hình không đầu đó kèm theo máu phun ra từ trong cổ. Trong suối máu, gã mơ hồ nhìn thấy một con báo nhe răng nanh sắc nhọn đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mình.

Cái sắc bén đó không phải là ranh năng, mà là trực đao màu đen khiến người khác kinh sợ.

Lý Nhân lao ra từ trong suối máu, một đao đã gọt sạch bên sọ não của Lang kỵ binh. Mũi đao sắc bén chặt cái đầu lâu rắn chắc lại dễ dàng giống như chặt một miếng đậu hũ, Lang kỵ binh không còn nữa bên mặt thậm chí trong thoáng chốc còn nhìn thấy một con mắt và nửa bên miệng của mình bay xa khỏi người mình. Một con người lúc nào mà mặt trái của mình mới có thể nhìn thẳng vào mặt phải của chính mình.

Máu đỏ và óc trắng chảy khắp mặt đất, trên nửa bên sọ não rơi xuống đất đó, máu và óc trộn lẫn với tóc của gã, những đôi mắt không kịp nhắm lại đã bị chặn bởi cái khối hỗn hợp nhão màu trắng ấy.

Một giây sau khi người thứ hai tử vong, hắc đao của Lý Nhân đã chặt tiếp nửa bên vai kèm theo cánh tay của gã Lang kỵ binh thứ ba. Người thiếu nửa bên người đó kêu lên một tiếng thảm thiết, đổ gục xuống đất giữa giống như một con sâu bị ngắt mất chân. Gã la lên, nỗi sợ hãi khủng khiếp khiến mặt gã đều biến dạng. Trong ánh nhìn hoảng hốt, hắc đao lướt qua cổ hắn nhanh như chớp.

Lý Nhân đẩy ngang hắc đao lên trước, mượn quán tính lao ra trước của cơ thể để cắt gọn găng từ phía trên bụng của một gã Lang kỵ binh. Người Đột Quyết đó thậm chí còn đi lên trước một bước, sau đó nửa thân trên bụng từ từ rơi xuống. Máu phun ra như suối, khuôn mặt cậu thiếu niên giết người đó càng thêm dữ tợn. Nội tạng trong cơ thể bị chém đứt mất đi sự trôi buộc đã phọt ra, rơi phịch xuống đất. Lá phổi trong vũng máu vẫn còn sùi bọt máu, nhấp nhô một lúc sau đó vỡ tan.

Đám người Đột Quyết từ một phía muốn đánh lên Lý Nhân đã bị một đao của Thiết Lão Lang chém đứt đầu, lập tức những xác chết phun máu đó bị Thiết Lão Lang đá tung một chân bay đi. Xác chết không có đầu phun máu bay ngang ra, máu bắn tung vào mặt một Lang kỵ khác. Tia máu hơi nóng bóng đó di chuyển trên mặt gã, giống như có hàng nghìn hàng vạn con châu con đang đi qua đi lại trên mặt gã rất khó chịu.

Nhưng rất nhanh, hoành đao của Thiết Lão Lang sau khi chặt đứt cổ gã thì nổi đau đớn khó chịu và sợ hãi đều biến mất sạch. Trong cổ họng ken két vài tiếng. Một chút không khí mát lạnh cuối cùng tiến vào phổi gã, gã thỏa mãn mỉm cười lập tức ngã xuống đất mà chết.

Trong rừng cây khắp nơi đều là hỗn chiến, máu giữa núi rừng xanh biếc được trang điểm như những bông hoa.

Lang ky trong nhóm thứ hai đuổi tới đã đến ngoài rừng núi, bọn chúng gào khóc quơ loạn đao xông tới.

Cách đó không xa trên một tảng đá lớn bằng phẳng, một người đàn ông mặc áo gấm màu xanh đậm, trên ông tay áo thêu những bông hoa nhỏ màu vàng đang đứng ở đó. Khuôn mặt y tuần tú khôi ngô, ánh mắt trong suốt như dòng suối. Một người đàn ông mặc áo gấm mở chiếc ô lớn ra che ánh mắt trời chói mặt cho y, một người đàn ông áo gấm khác quỳ sấp trên tảng đá. Người đàn ông yêu mị chậm rãi ngồi lên trên người đó, chiếc ô đen che mặt trời lại khiến mặt y càng thêm trắng nõn.

Y chỉ vào nhóm Lang ky Đột Quyết thứ hai đang lao về rừng cây, giọng điệu nhẹ nhàng bình thản hỏi:

- Dọn sách những vật chương ngại này trước đã, từ đâu chạy ra bao nhiêu súc sinh ăn tươi nuốt sống thế này?

Một thuộc hạ áo gấm hơi khom lưng đáp:

- Đô úy, chi bằng cứ để chúng đánh một lát, để những người Đột Quyết đó đi đánh giết, chúng ta đỡ phải động thủ lần nữa.

Người đàn ông yêu mị ngẩng đầu hơi liếc nhìn tên thuộc hạ đó, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như đao có thể đâm thấu tim.

- Nhớ kỹ...

Người đàn ông yêu mị gần từng tiếng một:

- Đám mã tặc đó là tội phạm, nhưng chúng cũng là tội phạm của Đại Tùy ta, không tới lượt người ngoài đến giết. Tương tự như vậy, kẻ cả giết phạm nhân của Đại Tùy ta cũng phải lấy mạng đền mạng. Huống hồ... một lũ sói con dám động dao thương ở biên giới Đại Tùy ta, vốn đã đáng chết rồi.

Y nhẹ nhàng phát tay, dường như có vẻ mệt mỏi:

- Đi đi, để lại một tên sống sót, để gã quay về hỏi Thủy Tắt Khả Hãn, biên giới Đại Tùy ta là nơi gã có thể tùy ý phái người tới sao?

Nói xong, y dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên khẽ mỉm cười, lầm bầm nói:

- Bệ hạ luôn ghi nhớ, mấy năm sẽ hoạch định vương đình Đột Quyết vào trong biên giới Đại Tùy ta.

Nhóm thứ hai gần hai trăm Đột Quyết Lang ky xông đến bia rừng. Bách phu trưởng đi trong hàng ngũ liên tục truyền lệnh, trong lúc họ chuẩn bị tiến vào núi rừng thì bất ngờ biến cố xảy ra!

Một loạt mũi tên từ phía rừng cây không biết từ đâu bay ra, tìm chính xác tới lồng ngực của một gã Đột Quyết Lang ky. Tiếng thét chói tai giống như là một mệnh lệnh, ngay sau đó rất nhiều tên nô không đếm xuể từ hai phía rừng cây rợp trời bắn ra. Chỉ loáng một cái, đội ngũ của người Đột Quyết đã bị kéo hung hăng xuống một tảng. Tên nô giống như mưa giông bão tố kéo đến dày đặc làm mọi người khó thở, trong hai phút ngắn ngủi đã có gần một nửa Lang ky bình ngã lộn nhào xuống đất.

Trong tiếng gào khóc kêu la của Lang ky, từ trong rừng rậm ủa ra không dưới hai trăm binh lính mặc áo gấm màu xanh lam, bọn chúng khom người, hai tay cầm liên nô được Đại Tùy chế tạo tinh xảo, vừa bắn vừa tiến lên trước. Hai trăm binh lính áo gấm vây thành nửa vòng tròn, tiếng bộp bộp bộp của liên nô giống như tiếng ca của tử thần. Hai trăm liên nô, mỗi lần có thể bắn liên tục mười lăm tên nô, giao chiến khoảng cách trong mức độ sắc bén của nó gần như là không có đối thủ.

Hai điểm dày đặc như nhau, tên nô lao nhanh như sao băng bắn ngã từng tên Đột Quyết Lang ky ngã nhào xuống đất, hai trăm binh lính áo gấm khom người nâng liên nô chậm rãi ép lên trước.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cả Đời.

Người Đột Quyết ngã xuống từng tầng một, giống như lúa mì bị lưỡi hái cắt đổ. Đòn tấn công bất thành linh khiến người Đột Quyết hoàn toàn không kịp trở tay, chúng chết cũng không ngờ được rằng nơi này lại chôn vùi nhiều binh lính tinh nhuệ như vậy.

Đây không phải là biên quân Đại Tùy mà chúng quen thuộc, bọn họ không mặc áo giáp. Áo gấm màu xanh lam phản xạ hào quang nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, hoành đao bên thắt lưng, lá chắn ở cánh tay, sau lưng còn đeo cả ba cây gậy ngắn đen xì xì, trang phục quái dị nhưng tinh nhuệ vô cùng. Rõ ràng đây là một đội quân tinh nhuệ hơn đội quân bình thường rất nhiều, biên quân mặc dù cũng trang bị cả liên nô, nhưng so với liên nô trong tay những binh lính áo gấm này mà nói thì đơn sơ hơn một chút. Cho dù là tốc độ bắn hay mức độ ổn định, liên nô của biên quân đều không thể sánh với lợi khí giết người trong tay bọn họ.

Lúc tên nô dân thừa, gần hai trăm Đột Quyết Lang kỵ còn lại chưa đến ba mươi người.

- Tên nô của chúng hết rồi! Giết!

Một Lang kỵ Bách phu trưởng hung hãn la lớn.

Đối phương đông người, dù sao cũng chết, chỉ bằng liều chết một chọi một. Người ở thảo nguyên vốn hung hãn, lúc này thấy đã không còn đường sống, ngược lại càng thêm điên cuồng. Bọn chúng thấy những binh lính mặc áo giáp xanh đỏ bắn hộp nô không liền thấy có cơ hội cùng đối phương liều mạng làm con cá phá lưới.

Ước khoảng ba mươi Lang kỵ quơ đao xông lên, mỗi tên đều bị kích động sát khí dâng trào trước cái chết của đồng đảng.

- Thương!

Cùng với lúc đám Đột Quyết Lang kỵ còn lại xông lên phía trước, võ sĩ áo giáp cầm đầu cao giọng hô vang một chữ. Lập tức, hai trăm quân lính mặc áo giáp tiện tay ném liên nô đất tiền sang một bên, sau đó gần như đồng thời giơ tay ra sau lưng. Sau lưng mỗi người đều có ba cây gậy màu đen dài khoảng một mét, chờ đến khi bọn họ rút xuống mới nhìn rõ hóa ra đó là giáo! Cây giáo này dài hơn một mét, làm bằng sắt, hai đầu đều là mũi mâu sắc bén u ám.

- Ném!

Thủ lĩnh áo giáp lại hô một tiếng, lập tức, binh lính áo giáp vây thành hình bán nguyệt ép tới thực hiện động tác chinh tề quảng lao trong tay đi. Tiếng gió vù một cái, hai trăm cây giáo hung hăng đập về phía ba mươi mấy tên Lang kỵ Đột Quyết nhanh như cơn mưa thiên thạch. Tiếng thổ phù phù không dứt bên tai, chỉ trong chốc lát, ba mươi Lang kỵ đó đã bị giáo cắm phập dính cả người xuống đất. Trên người những người Đột Quyết đó bị giáo xuyên qua, có người bị cắm tới chết, có người còn nằm trên mặt đất kêu la rên rĩ. Đoàn giáo ném đi so với mũi tên lông vũ và tên nô mà nói càng khiến người ta sợ hãi!

Sắc bén biết bao!

Đám binh lính mặc áo giáp màu xanh xuất hiện giết chết gần hết hai trăm Lang kỵ, tổng cộng chỉ khoảng năm phút. Cảnh tượng kinh hoàng này khiến mọi người không thể trấn tĩnh, không ai ngờ trong khu rừng này lại ẩn giấu nhiều binh lính lợi hại như thế. Mà bất luận là Huyết kỵ binh hay Lang kỵ tiến vào rừng ở nhóm đầu tiên thì đều không ai phát hiện được ra, như thể những người này từ trong không khí xuất hiện ra ở đây vậy.

Nếu quả thật phải giải thích thì thực ra cũng không khó, bởi vì đám binh lính áo giáp này cũng vừa mới tới.

Trong lúc nhóm người Đột Quyết thứ nhất tiến vào rừng cây, khoảng trống mà nhóm thứ hai chưa đến được chúng kéo đến từ phía khác.

Hai trăm binh lính áo giáp chậm rãi bước tới, vừa đi vừa rút lao trên người đám Đột Quyết ra cắm vào ống lao ở sau lưng. Duy có một Lang kỵ Đột Quyết chỉ bị thương ở bắp chân đang ngồi trên mặt đất, cọ mông ra sau rên rĩ. Đám binh lính áo giáp mặt không biểu cảm đó căn bản không để ý tới gã, sau khi nhặt lao về bên tiện tay đâm chết những kẻ Đột Quyết còn gắng gượng sống. Võ sĩ áo giáp dẫn đầu đi tới trước tên Lang kỵ Đột Quyết bị thương đó, đứng từ trên cao nhìn xuống, nói bằng giọng Đột Quyết:

- Cút về đi, nói với người Đột Quyết các ngươi, còn dám tới gần Trường Thành sẽ phải nhận cái chết!

Thiên phu trưởng ở sườn núi phía bên kia nhìn thấy đột biến phía bên này. Gã lập tức sợ tới nỗi mặt trắng bệch, nhanh chóng hạ lệnh dừng truy kích người của Thiết Phù Đồ. Gã oán hận nhìn qua binh lính mặc áo xanh lam, quyết đoán hạ lệnh rút lui.

Người đàn ông yếu mị ngồi trên tảng đá lớn hơi nhũn mày, cười nhạt nói:

- Muốn chạy? Bảo người của Hoàng Loan bao vây lại.

Một binh lính mặc áo giáp đứng phía sau gã lập tức vung múa mấy lá cờ đỏ trong tay, truyền đi tiếng tù và tới sơn cốc đối diện.

Tiếng ù ù truyền đi, Thiên phu trưởng Đột Quyết đó lập tức mặt cắt không còn giọt máu.

- Mau rút lui! Lũ người Hán chết tiệt, giáo hoạt y như hồ ly!

Gã khẽ chửi rủa một câu, nhanh chóng chạy xuống núi.

Nhưng còn chưa đợi chúng chạy được ba xa, mấy trăm binh lính mặc trang phục màu xanh lam từ trong rừng sâu lao ra, liên nô trong tay họ điên cuồng bắn chết đám người Đột Quyết đang bỏ chạy này, sau đó chia thành hai đội một trái một phải đánh bọc tới. Cuộc chiến chỉ kéo dài mười mấy phút ngắn ngủi là chấm dứt, đến lúc này tám trăm Lang kỵ đã lên núi chỉ còn một người sống sót.

Mấy trăm binh lính áo giáp giết sạch người Đột Quyết lập tức bao vây những người còn sống sót của Thiết Phù Đồ lại, rút lao ra, chuẩn bị cắm chết người Thiết Phù Đồ lên mặt đất.

- Đại ca!

Phục Hồ Nô cúi đầu kêu lên một tiếng:

- Làm sao bây giờ!

Trương Trọng Kiên gượng cười lắc đầu, đưa tay chỉ về phía đối diện:

- Chỉ sợ lần này đích thân Văn Ngoạt tới, chỉ mong ban nãy người cứu chúng ta không phải là An Chi!

Phục Hồ Nô thờ dãi đáp:

- Đệ cũng hy vọng là mình nhìn nhầm.

Trương Trọng Kiên dùng ánh mắt ở trên tảng đá lớn trước mặt, thờ dãi nói:

- Văn Nhất Dao, người tới thật nhanh.

Trong khu rừng đối diện, Lý Nhân bởi vì quá kinh ngạc nên sắc mặt trở nên rất khó coi. Hắn đứng cạnh mấy xác chết của Lang kỵ binh Đột Quyết, nhìn chăm chăm đám binh lính mặc trang phục màu xanh lam, vẻ mặt không thể tin nổi. Động tác của những người đó quá nhanh, phối hợp ăn ý, giết người như ngóe, không hề thua kém Huyết kỵ binh.

Để chăm sóc cho Trương Tiểu Địch và Hồng Phát, còn cả Trần Tước Nhi đang bị thương, Lạc Phó không đi theo Lý Nhân quay về. Nếu y ở bên cạnh Lý Nhân, nhất định sẽ nói với hắn:

- Chạy mau!

Đó là Long Đình Vệ của Đại Tùy, là cấm quân trong cấm quân, tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Đó là đội quân được Thái giám tín nhiệm nhất của Dương Quảng, tên là Văn Ngoạt huấn luyện ra, thủ đoạn giết người của chúng lạnh lùng mà tàn khốc. Mấy hôm trước đã bị đám Long Đình Vệ truy sát, sáu mươi huynh đệ Thiết Phù Đồ đã tổn thất quá nửa! Nếu không phải như vậy, cũng không bị người Đột Quyết bao vây suốt nửa bị tiêu diệt toàn quân.

Triều Cầu Ca bước đến bên cạnh Lý Nhân với sắc mặt bị thương, khẽ nói:

- Chúng ta bị vây rồi, ban nãy các huynh đệ thừa đột phá vòng vây, bị bắn chết mười mấy người... Huyết kỵ... kẻ cả ta và Thiết ca trong đó, chỉ còn lại mười một người.

Người Lý Nhân cứng đờ, chậm rãi quay đầu nhìn về phía sau.

Huyết kỵ còn sống không biết từ khi nào đã tập trung bên cạnh Lý Nhân, ai nấy đều toàn thân đầy máu. Chỉ bảy mươi mấy người, họ gắng sức giết sạch sẽ hơn hai trăm Lang kỵ Đột Quyết ở trong rừng. Tuy nhiên khi họ phá vây về phía Thiết Phù Đồ đã bị gần hai trăm võ sĩ áo gấm bất ngờ xuất hiện bao vây, dưới luồng mũi tên, hơn ba mươi người chỉ rút về được mười một người. Cách mấy chục mét phía sau họ, một hàng binh lính áo gấm đã giương sẵn cung tên, chỉ đợi hạ lệnh sẽ bắn chết mọi người.

- Đứng mười ba người!

Hai người đàn ông toàn thân đầy máu từ cách đó không xa bước tới, phía sau họ có mười mấy binh lính mặc áo gấm đang nhìn chăm chăm.

- Tam Thập Thất ca, Tiểu Điều ca, sao các người lại tới đây?

Lý Nhân kinh ngạc nhận ra, người đến là Lạc Phó và Trần Tước Nhi.

- Lo lắng cho người, cũng lo lắng cho đại ca.

Lạc Phó thản nhiên nói:

- Dọc đường đuổi theo tới đây, không ngờ vẫn tới muộn.

Trần Tước Nhi lại mỉm cười đáp:

- Coi như kịp chết cùng nhau, không muộn.

Thiết Lão Lang đi đến bên cạnh Lý Nhân, thì thầm nói:

- Hắn là cấm vệ trong cung đình, ta từng nghe nói đến bọn họ. Liên nô, hoành đao, giáo, ba loại vũ khí chắc là không thể làm.

Lý Nhân đau đớn trong lòng, một nỗi kích động dâng trào, muốn ngửa mặt lên trời gào thét.

Một trăm lẻ bốn Huyết kỵ binh, ngoài Thiết Lão Lang và Triều Cầu ca ra, chỉ còn lại chín người.

Bọn họ là đi theo ta về nhà đây!

Lý Nhân cắn môi dưới, máu từ từ chảy xuống theo khóe miệng.

Chết rồi, đều chết hết.

Hắn ngẩng đầu lên, không có nước mắt trong ánh mắt, chỉ toàn một mảng màu đỏ máu.

- Thiết ca, Tiểu Triều ca, xin lỗi...

Lý Nhân gục đầu xuống, cảm giác khí lực toàn thân mình đều bị rút sạch.

- An Chi!

Thiết Lão Lang vỗ vai Lý Nhân, mỉm cười nói:

- Đã bao lần ta nghĩ mình sẽ chết thế nào và chết ở đâu.

Y dừng lại một chút, lướt mắt một lượt các Huyết kỵ binh đứng phía sau y, nói:

- Ta nghĩ, chết trên chiến trường mà xác lại được chôn ở quê hương, đó chính là kết cục tốt nhất.

Y mỉm cười thoải mái:

- Chúng ta đều giống nhau, Huyết kỵ kể từ ngày đi theo Tướng quân rời khỏi Hoàng Hóa đã biết được kết cục của mình. Nơi này có thể nhìn thấy Trường Thành, ở phía trước không xa nữa. Chúng ta ban này đã giết không ít người Đột Quyết, sau đó còn có thể chết ở cửa nhà mình... Tốt lắm!

Y liếc nhìn Trần Tước Nhi nói:

- Tước Nhi nói rất đúng, có thể chết cùng nhau đã là điều không hối tiếc.

Lý Nhân ngẩng đầu nhìn đám Huyết kỵ binh, trên mặt họ đều nở nụ cười nhẹ nhàng, không có bi thương.

Một thủ lĩnh mặc áo gấm màu xanh đi tới bên cạnh họ, đứng trang nghiêm, sau đó hành quân lễ Đại Tỳ tiêu chuẩn.

- Các người đều là anh hùng! Đáng để ta tôn kính!

Thủ lĩnh kia trang nghiêm nói.

Buông cánh tay xuống, y nhìn mọi người nói:

- Đô úy mời chư vị tới gặp, mời.

Đám Lý Nhân đưa mắt nhìn nhau, lập tức phá lên cười thoải mái, bọn họ đi nhanh ra phía ngoài rừng cây, ai nấy đều hồi hộp.

Thủ lĩnh áo gấm đỏ đi tới trước mặt họ, bồng quay đầu nói:

- Không để thoát một người Đột Quyết dưới chân núi nào cả.

Lý Nhân nao nao, lập tức gật đầu:

- Làm tốt lắm!

Hắn nói.

Thủ lĩnh kia gật đầu, không nói gì thêm.

Ra khỏi rừng cây, Lý Nhân liếc mắt thấy Trương Trọng Kiên và những người còn lại của Thiết Phù Đồ cũng bị áp tới. Khi Trương Trọng Kiên nhìn thấy Lý Nhân, người bỗng hơi cứng đờ, lập tức thở dài thật sâu. Lý Nhân áy náy lắc đầu, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh Trương Trọng Kiên.

- A gia...

Trương Trọng Kiên thấp giọng nói:

- Đừng gọi ta là a gia, bọn họ không biết thân phận của con!

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Có khác biệt sao? Hôm nay hình như chúng ta phải an nghỉ nơi thanh sơn thúy cốc rồi, nói thực... nơi này không tệ.

Hắn hơi giận dữ nói:

- Chỉ là tiếc nuối, cộng lại cũng không sống cả đời dài như thế.

Những lời này, chỉ có bản thân hắn nghe hiểu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Săn.

- Đã lâu không gặp.

Người đàn ông áo gấm yêu mị chậm rãi đi đến trước Trương Trọng Kiên, dừng bước khẽ nói bốn chữ. Ông ta đi tới, áo gấm phát phơ, dáng đi thông dong, trên khuôn mặt tuấn mỹ không gọn sóng sợ hãi, thần thái thản nhiên.

Trương Trọng Kiên chậm rãi rút mũi tên lông vũ trên vai ra, máu lập tức phụt ra. Lý Nhân xé một mảnh vải ở áo, lại lấy kim sang được trong túi da hươu ra, bôi vào vết thương, sau đó băng bó lại. Trương Trọng Kiên không cự tuyệt, chỉ cười cười nói:

- Thật ra không cần phải băng đâu.

Lý Nhân bĩu môi nói:

- Giờ không chết, nên băng lại. Lát chết, là chuyện lúc ấy.

Trương Trọng Kiên bật cười ha hả, lúc này mới quay đầu nhìn về phía nam tử yêu mị kia, nói:

- Văn lão yêu, đã nhiều năm như vậy, con mẹ nhà ngươi vẫn còn yêu như thế cơ à?

Văn Ngạc cũng không tức giận, cười thản nhiên, chỉ vào mặt đầy râu quai nón của Trương Trọng Kiên, nói:

- Nhiều năm như vậy, ngươi cũng không vẫn không chút đức hạnh gì?

Trương Trọng Kiên sờ sờ mặt tự hào:

- Có bản lĩnh ngươi để dài cho ta xem nào?

Lời nói chanh chua, nhưng Văn Ngạc lại không tức giận, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, giống như Trương Trọng Kiên đang châm chọc người khác mà không có chút liên quan nào đến ông ta. Ông ta chỉ như cười như không nhìn Trương Trọng Kiên, tựa như cười nhạo. Một lát sau, ông ta chợt mở miệng nói:

- Có bản lĩnh, ngươi không để râu thử xem?

Trương Trọng Kiên ngẩn ra, lập tức mắng một câu:

- Hoạn quan.

Văn Ngạc chậm rãi lắc đầu nói:

- Từ quá nghèo?

Trương Trọng Kiên tìm khối đá lớn ngồi xuống, đặt hoành đao đã chém mẻ một chỗ sang một bên, nói:

- Đừng đùa nữa, Văn lão yêu, cũng không thể thương lượng được chuyện này hay sao?

Văn Ngạc mỉm cười nói:

- Khiến cho ngươi mở miệng cầu người ta hẳn là rất khó đấy, nhưng ta rất thích. Nói đi, ta nghe.

Trương Trọng Kiên chỉ chỉ mũi của mình nói:

- Ta và ngươi quang minh chính đại nghiêm chỉnh đánh một trận, coi như là bỏ sung trận đánh chưa xong của hai ta mười mấy năm trước ở thành Đại Hưng. Bất kể thắng thua, ta ở lại, để các huynh đệ của ta đi.

Văn Ngoạt lắc đầu nói:

- Trước kia ngươi không ngu ngốc như vậy.

Trương Trọng Kiên thờ dài:

- Văn lão yêu, ngươi không thể hào hiệp chút hay sao?

Văn Ngoạt nói:

- Ta từ Đông đô ngàn dặm xa xôi tới, dẫn theo một ngàn hai trăm Long Đình Vệ thật vất vả ngăn các ngươi, ngươi cảm thấy ta sẽ dễ dàng tha các ngươi rồi khỏi như vậy hay sao? Trương Trọng Kiên, ngươi không phải kẻ ngu, sao lại nói những lời ngu ngốc như thế? Tuy nhiên...

Văn Ngoạt hơi hơi nheo mắt lại nói:

- Ta có thể thả một mình ngươi đi, thậm chí thả nhiều người. Ngươi cũng biết, ngươi chết hay không chết, ngươi trốn hay không trốn, thật ra ta cũng không để ý, bởi vì, Bệ hạ không thêm để ý. Ta chỉ để ý đến để ý của bệ hạ thôi. Đạo lý kia, thật sự quá đơn giản, nhưng sao ngươi vẫn không nghĩ ra...mà vẫn ôm lòng may mắn há?

Tầm mắt ông ta chậm rãi chuyển sang Lý Nhân, như không tự chủ tán thưởng:

- Hay cho một thiếu niên lang thanh tú.

Trương Trọng Kiên cau mày nói:

- Văn lão yêu, ngươi đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cần gì phải phí công đùa giỡn làm gì? Ngươi cảm thấy, ngươi nói có thể để cho chạy ta, thả một số người, chúng ta sẽ nội đấu ư?

Văn Ngoạt cười cười nói:

- Ta chỉ muốn cho các ngươi hiểu rõ sự thật mà thôi, có đôi khi, con người không cần phải ... chịu chết vì người khác.

Trương Trọng Kiên lắc đầu, chậm rãi nói:

- Ta có một đứa con trai, tuy rằng không phải thân sinh đấy.

Những lời này khiến sắc mặt Văn Ngoạt vốn yên tĩnh như nước giếng bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt ông ta chợt lóe lên, tầm mắt lại lần nữa dừng trên mặt Trương Trọng Kiên. Một lát sau, ông ta thờ dài nói:

- Ta rất hâm mộ ngươi.

Ông ta quét mắt một lần về những thi thể cách đó không xa nhất, im lặng rất lâu.

- Các ngươi đi đi.

Văn Ngoạt phát phát tay nói.

Trương Trọng Kiên cau mày nói:

- Văn lão yêu, ngươi lại muốn thế nào? Tính tình âm nhu này của ngươi không thể sửa ả? Mười mấy năm không gặp chẳng lẽ ngươi mỗi ngày đều ăn chay niệm Phật hay sao?

Văn Ngoạt thần nhiên nói:

- Trên tay của ta có mùi máu tươi quá nặng, trong lòng âm u quá nồng, cho dù ăn cả đời trai giới lễ cả đời phật, Phật tổ cũng không thu nhận ta, nên xuống Địa ngục ta vẫn phải xuống Địa ngục đấy. Tha các ngươi đi, không phải là bởi vì ta bỗng nhiên bộc phát thiện tâm, mà là vì... các ngươi vừa mới giết không ít người Đột Quyết.

Giọng ông ta nghiêm túc:

- Không quan các ngươi là thân phận gì, mã tặc cũng tốt, phản nghịch cũng thế, nhưng các ngươi mới giết một đám kẻ xâm lược Đại Tùy ta, ta không thể lập tức giết hết các ngươi, như vậy sẽ là rất khất bạc.

Nói xong câu đó, ông ta bỗng nhiên cười cười:

- Đương nhiên, ta cũng không phải thật sự tha các ngươi đi.

Ông ta chỉ ngón tay đếm:

- Một, hai, ba...tổng cộng mười chín người, ta cho các ngươi một canh giờ để chạy. Sau một canh giờ ta xuất phát đuổi theo. Nếu các ngươi rất may mắn, nói không chừng hôm nay thật sự chạy thoát đấy.

Ông ta dường như nhớ ra gì đó:

- Đúng rồi, năm người trông ngựa mà các ngươi để lại ở chân núi đã bị chết, tuy nhiên chiến mã của các ngươi ta lại không động vào. Nếu động tác của các ngươi nhanh, một canh giờ cũng đủ chạy xuống núi tìm được ngựa, sau đó một mạch chạy về hướng bắc nhập thảo nguyên. Nếu nói vậy, có lẽ ta thật sự không thể tiếp tục đuổi nữa.

Trương Trọng Kiên vừa muốn mở miệng, Lý Nhân bỗng nhiên đi về phía trước một bước ngăn trước ông. Lý Nhân nhìn Văn Ngạc nói:

- Tuy rằng không biết ngươi đùa giỡn kiểu gì, nhưng hy vọng ngươi nói lời giữ lời.

Văn Ngạc khẽ cười nói:

- Ngươi có thể thử xem đấy.

Ông ta đi về phía trước vài bước, đứng ở mặt Lý Nhân đủ một thước, khẽ nói:

- Ngươi có biết ta giết bao nhiêu người không? Ngươi sống mười ba năm, đã liên lụy bao nhiêu người? Bản thân ngươi đã chết còn chưa tính, sao còn bắt nhiều người cùng chết như vậy? Năm đó ở Đông đô, ngươi không nên sống đấy. Mấy năm nay, ngươi đã hại chết bao nhiêu người?

Ông ta nhấn mạnh từng chữ:

- Ngươi không cảm thấy mình là một tai họa không có tác dụng hay sao?

Trương Trọng Kiên kéo cánh tay Lý Nhân vội vàng nói:

- An Chi, đừng nghe hắn nói xằng nói bậy.

Lý Nhân hít một hơi thật dài sau đó chậm rãi phun ra, nghiêng đầu cười cười với Trương Trọng Kiên:

- A gia, yên tâm. Con biết hắn muốn làm gì, cũng biết mình...đúng là một tai họa.

Hắn quay đầu lại nhìn Văn Ngạc nói:

- Ta là tai họa của Đại Tùy đấy. Tuy rằng ta là kẻ nhát gan sợ chết sợ đau sợ nguy hiểm còn vô cùng con mẹ nó sợ phiền toái. Nhưng nếu mười ba năm trước đây bà già đó tin ta, sao ta lại để bà ta thất vọng được. Con người của ta không nguyện ý nhất là thiếu người ta một ân tình, nợ một bát cháo, nhất định ta cũng tìm cách trả cho người ta.

Ánh mắt Văn Ngạc sáng ngời, lập tức thờ dài:

- Thiếu niên lang, chẳng lẽ ngươi không biết, nói như vậy là bức ta nhanh giết chết ngươi sao?

Lý Nhân xì một tiếng mỉm cười:

- Một yêu vật vất vả lắm mới được xuất cung, ông không chơi đủ rồi mới về sao?

Sắc mặt Văn Ngạc nháy mắt biến đổi, trong mắt lạnh như đao khiến người khác sợ hãi.

- Giỏi lắm!

Phần nộ của ông ta dường như trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là vẻ thản nhiên trước đó:

- Ta xem, ngươi có thể chơi với ta bao lâu.

Lý Nhân trở lại nói với Trương Trọng Kiên:

- A gia, chúng ta đi.

Mọi người xoay người đi xuống khu rừng. Binh lính áo gấm vây chung quanh chậm rãi tách ra một lối đi. Đi ra ngoài hơn mười thước, chợt nghe Văn Ngạc ở phía sau thản nhiên nói:

- Nhớ kỹ, chỉ có một canh giờ.

Lý Nhân không quay lại chỉ đưa ngón giữa lên:

- Quá ồn ào!

Sau khi vào rừng, bọn hán không vội vã chạy xuống núi mà là dừng ở một cây đại thụ. Mười chín Huyết kỵ và Thiết Phù Đồ còn sống làm thành một vòng tròn, thì thăm thảo luận. Văn Ngạc đứng bên khu rừng nhìn họ, khóe miệng dần nhếch lên nụ cười đầy ý vị thâm sâu.

- Chúng ta tách ra đi thôi.

Triều Cầu Ca thấp giọng nói:

- Trong chốc lát tìm địa phương bí ẩn, ta mặc quần áo của An Chi mang theo vài người đi một hướng khác.

Trong lòng Lý Nhân ám áp, vỗ vỗ bả vai Triều Cầu Ca nói:

- Tiểu Triều ca, vô dụng thôi, lão yêu kia có hơn ngàn người, chúng ta chỉ có mười chín người, cho dù là từng người chọn một hướng để chạy, họ đều có người để chặn lại. Vào lúc này, ngược lại không bằng tập trung cùng nhau lao ra một chỗ có cơ hội lớn hơn.

Trương Trọng Kiên nói:

- Văn lão yêu nói chiến mã của chúng ta còn dưới chân núi, nơi đó...đi không được.

Thiết Lão Lang gật đầu nói:

- Nếu hán nói thả ra, chỗ đó ắt có mai phục rồi, chỉ sợ chúng ta mới lộ diện cũng sẽ bị liên nổ bắn thành con nhím.

Lạc Phó ngẫm nghĩ một chút:

- Vậy hạ sơn thì sao?

Tất cả mọi người im lặng, đều cảm thấy đây là một biện pháp.

Lạc Phó tiếp tục nói:

- Luận hiểu biết về tình hình ngọn núi, Văn lão yêu không quen thuộc bằng chúng ta. Chỉ cần vòng quanh trong núi, nhất định sẽ bỏ rơi được họ. Tuy rằng chúng ta ít người nhưng linh hoạt hơn, chỉ cần tìm địa phương bí ẩn trốn đi, cho dù bọn họ có hơn ngàn người cũng không thể tìm ra, chỉ cần kéo dài thời gian đến tối, chúng ta sẽ tìm đường ra.

Tất cả mọi người tán thành, chỉ có duy nhất Lý Nhân là không nói gì.

- An Chi, con đang nghĩ gì?

- Không ạ.

Lý Nhân cười cười nói:

- Dựa vào phương thức cả Tam Thập Thất ca, trước tiên chúng ta tìm một nơi để trốn, chẳng lẽ Văn lão yêu bảo chúng ta xuống núi chúng ta cũng xuống núi hay sao?

Dường như, không ai chú ý tới trong mắt hán có một tia sáng lướt qua.

Hắn hỏi Trương Trọng Kiên:

- A gia, Văn lão yêu này thật sự lợi hại à?

- Tôi thiếu ta đánh không lại hắn.

Trương Trọng Kiên nhớ lại một chút nói:

- Mười mấy năm trước ta từng giao thủ với hắn, lần đó thoát nhìn là đánh ngang tay, nhưng thật ra là ta thua. Hắn quen dùng đao, nhưng vì công bằng mà hắn giao thủ tay không với ta. Công phu của ta đều đặt toàn bộ lên đôi tay, mặc dù như vậy ta như vậy ta vẫn rơi vào thế hạ phong.

- Nếu không phải sau đó có bằng hữu âm thầm tương trợ, ngày đó ta chưa chắc đã rời đi được.

- Bằng hữu?

- Hai đánh một, a gia thật không phải nha.

Trong tình huống này Lý Nhân còn có tâm trạng nói đùa được.

Trương Trọng Kiên cười cười nói:

- Không hề, bằng hữu của ta ngày đó vào hoàng cung trộm uống rượu, kết quả bị người ta phát hiện, cung thành cảnh báo, Văn Ngoạt không thể không chạy trốn về xử lý.

- Hồng Thất Công phải không?

Lý Nhân kinh ngạc nói:

- Không ngờ chạy vào hoàng cung uống trộm rượu.

- Hồng Thất Công gì chứ, là Địch Nhượng.

Trương Trọng Kiên nói:

- Đó là người duy nhất cả đời này có thể uống rượu đánh ngang tay với ta.

Địch Nhượng!

Lý Nhân thờ dài, người kia sao ở khắp mọi nơi vậy? Trước đó nghe nói Hạ Nhượng Trọng Sơn nói Địch Nhượng đã cứu y, hiện tại lại cứu a gia nữa. Người kia không làm quan nhỏ Pháp Tào của mình, chạy loạn khắp nơi làm gì.

- Chúng ta đi thôi.

Trương Trọng Kiên đứng lên nói. Ông quay lại nhìn Văn Ngoạt nói:

- Đừng để người ta chờ sốt ruột.

Ông thờ dài:

- Cả đời đi săn, hôm nay chúng ta lại trở thành con mồi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Con Xin Lỗi.

ý Nhân đi theo sau đám người Trương Trọng Kiên, không ai chú ý tới sắc mặt của hắn có chút khác thường. Hắn dường như có tâm sự gì đó, ánh mắt ngẫu nhiên lộ ra một tia lo lắng khó phát hiện.

Văn Ngoạt nói năm Huyết kỵ binh trông coi ngựa dưới chân núi đã bị giết.

Lý Nhân gắng làm cho bản thân tỉnh táo, bởi vì hắn nhất định phải xác định chuyện mình cần làm có sơ hở về sau.

Ông ta không nhắc tới Âu Tư Thanh Thanh!

Lý Nhân nắm nắm tay, sắc mặt có hơi trắng bệch.

Hy vọng... Âu Tư Thanh Thanh đã trốn được đi. Nếu nàng bị bắt hoặc bị giết, Văn Ngoạt nhất định sẽ nói ra. Lão thái giám kia căn bản chính là đồ biến thái, sở dĩ ông ta thả mọi người đi chỉ là muốn chơi trò mèo vờn chuột mà thôi. Ông ta muốn hưởng thụ quá trình, ông ta căn bản đang thỏa mãn tính cách biến thái của mình. Trước khi thả mọi người đi, lời nói của ông ta nghe bình thản, thật ra mỗi một câu đều nhiều loạn tinh thần mọi người, là muốn cho trong lòng tất cả mọi người đều rối loạn. Cho nên, nếu Âu Tư Thanh Thanh bị giết, ông ta nhất định nói ra để kích thích mình!

Lý Nhân vừa đi vừa phân tích, nói cách khác, khẳng định Âu Tư Thanh Thanh chưa bị giết.

Cho nên, chỉ có hai khả năng, hoặc là Âu Tư Thanh Thanh đã trốn được, hoặc là bị người của Văn Ngoạt bắt.

Tuy rằng Lý Nhân bình thường là thiếu niên trong sáng vui vẻ cười đùa, nhưng thật ra hắn một nửa là người của chủ nghĩa bi quan, rất nhiều việc đang suy nghĩ trước tiên đều nghĩ đến phương diện xấu nhất, sau đó nghĩ biện pháp ứng đối. Cho nên, khi Văn Ngoạt không nói tới trong đội ngũ có phụ nữ, điều đầu tiên Lý Nhân nghĩ chính là nếu Âu Tư Thanh Thanh bị bắt thì phải làm gì đây.

Bất được Âu Tư Thanh Thanh, nhưng Văn Ngoạt cũng không nói ra, ông ta đang suy tính cái gì?

Lý Nhân thở một hơi thật dài, hẳn biết, nếu Âu Tư Thanh Thanh thật sự bị bắt, Văn Ngoạt có thể lợi dụng Âu Tư Thanh Thanh để đạt một thứ, chính là áp chế mình.

Văn Ngoạt đồng ý thả mọi người đi trước một canh giờ, tựa như cũng không lo mình sẽ chạy trốn.

Tự tin của ông ta là từ một ngàn hai trăm Long Đình Vệ tinh nhuệ dưới tay ông ta, là từ tu vi kinh người của ông ta, còn có...có phải là Âu Tư Thanh Thanh hay không?

Lý Nhân không biết phỏng đoán của mình tạm thời có phải là sự thật hay không, cũng không thể nghĩ ra biện pháp gì. Thật ra, hẳn thậm chí không chút suy nghĩ làm thế nào cứu Âu Tư Thanh Thanh, không phải hẳn vô tình vô nghĩa, mà là hẳn đang suy nghĩ chuyện nếu như thay đổi hành động, như vậy hẳn lại ích kỷ hy vọng Âu Tư Thanh Thanh có thể chết cùng mình. Tuy rằng, chỉ là suy nghĩ ích kỷ mà thôi.

Mười chín người ở trong núi rừng bay vút, rất nhanh đã tiến vào sâu trong khu rừng.

- Phía trước sườn núi có sơn động, vị trí rất bí ẩn!

Một mã tặc Thiết Phù Đồ bỗng nói:

- Mấy ngày hôm trước lúc đi ngang qua nơi này, ta đi tiểu thì phát hiện ra đây.

- Không thể vào sơn động!

Lý Nhân từ phía sau đuổi theo nói:

- Nếu chẳng may bị phát hiện, chỉ có thể bị giết sạch trong đó.

- Vậy làm sao bây giờ?

Mã tặc Thiết Phù Đồ kia hỏi.

Lý Nhân hỏi:

- Trong núi này có chỗ nào có đầm nước không?

- Không có.

Trương Trọng Kiên nói:

- Nhưng dưới chân núi có một nhánh sông nhỏ, nhưng lộ trình quá xa, hơn nữa con sông đó nông, hai bờ sông đều là đá vụn, căn bản người không trốn được.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Cho dù là trốn trong bụi cây, cũng không thể trốn vào trong sơn động được.

Hắn ngẫm nghĩ một chút nói:

- Chúng ta phải làm chút nguy trang.

Mọi người vừa chạy trốn vừa nói chuyện với nhau. Lý Nhân nói cách nguy trang một lần, đơn giản chính là mang theo chút cỏ dại và mấy thứ gì đó làm thành mũ đội lên đầu, mọi người nằm sấp trong bụi cây không được cử động. Thiết Lão Lang nói như vậy có phải rất trò chơi trẻ con hay không? Lý Nhân cười nói Văn Ngoạt có thể hiểu được trò chơi trẻ con này ư? Mọi người nghe vậy đều giật mình, lập tức hiểu được ý tứ của Lý Nhân.

Mình cũng cho rằng trò chơi, kẻ thù có thể cũng cho là mình sẽ không làm như vậy hay không?

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút nói:

- Quan trọng nhất là, bất kể phát sinh chuyện gì đều phải duy trì bất động, cho dù người của Long Đình Vệ đi qua, giẫm phải, cho dù là rấn bò vào trong cỏ, cho dù là bên cạnh bị thiêu, cũng không được cử động. Chỉ cần làm được năm chữ, ngọn núi lớn như vậy Văn Ngoạt không chắc có thể phát hiện ra chỗ ẩn thân của chúng ta.

- Năm chữ gì?

Triều Cầu Ca hỏi.

Lý Nhân nhấn mạnh từng câu từng chữ:

- Giống như người đã chết!

Mọi người chạy về phía trước, Lý Nhân bỗng đứng lại hỏi:

- Vừa rồi là thanh âm gì?

Lạc Phó nói:

- Là tiếng ung kêu. Làm sao vậy?

Lý Nhân chau hàng lông mày, mắng:

- Văn lão yêu khôn kiếp, chẳng trách không sợ gì cả. Súc sinh bay trên trời đang theo dõi chúng ta đấy, phải nghĩ biện pháp xử lý nó.

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh ngộ. Triều Cầu Ca nói:

- Chẳng trách dọc đường đi cứ nghe tiếng ung kêu, ta còn tưởng rằng ngọn núi này nhiều ung, hóa ra là lão yêu quái kia thả ra.

Ánh mắt mọi người nhìn Lý Nhân kính nể hẳn lên, không rõ thiếu niên này rõ ràng không có kinh nghiệm từng trải hơn mình, nhưng lại hiểu được những chuyện rối rắm như thế. Có người hỏi, Lý Nhân chỉ nói là đầu óc vừa nghĩ thuận miệng nói ra mà thôi. Đương nhiên hẳn cũng sẽ không giải thích đòi trước xem phim truyền hình rất nhiều, những tình tiết cũ này trên cơ bản đều được thấy ở trên TV đấy nên có thể đoán ra được. Có điều hẳn càng không giải thích, mọi người càng cảm thấy tâm trí của thiếu niên này như yêu quái.

- Làm sao đây?

Trần Tước Nhi hỏi.

Lý Nhân suy nghĩ một chút nói:

- Cởi quần áo!

Trần Tước Nhi ngớ ra, ấp úng nói:

- Không phải cởi sạch đó chứ.

Lý Nhân nói:

- Tốt nhất là cởi hết, lát treo quần áo trên cây, nếu lần này có thể chạy thoát thì sợ gì mất mát? Lại nói, những người chúng ta ai chẳng từng cởi truồng bơi sông chứ, có gì xấu hổ? Chẳng những phải cởi, trong chốc lát còn phải dùng cây cỏ vắt ra nước vẽ loạn lên toàn thân một lượt, sau đó dùng cỏ đại buộc lên người, mọi người sau khi thảo thảo dịch không thể chạy nữa, gắng sức không cho đổ mồ hôi!

- Vì sao?

Trần Tước Nhi khó hiểu hỏi.

Lý Nhân thờ dài nói:

- Nếu Văn lão yêu có thể thuần ra ung đến truy tìm hành tung, chẳng lẽ lão không thuần ra cẩu hay sao? Trên người xoa thảo dịch, chính là để che mùi cơ thể chúng ta. Nhưng nếu ra mồ hôi, chó săn nhất định sẽ ngửi ra được.

Trương Trọng Kiên tán thưởng nhìn Lý Nhân, nói:

- Không thể tưởng được ở biên cương xa xôi hai năm, Đạt Khê Trường Nho lại dạy cho con nhiều bản lĩnh như thế. Cha không thể không phục hẳn. Con mười một năm đi theo ta có phải là lãng phí nhiều thời gian quá không?

Lý Nhân cười cười nói:

- Nếu trước đó chúng ta có thể ở bên nhau kiên định hai năm, cha nhất định sẽ dạy con nhiều được nhiều thứ hơn sư phụ nhiều. Hơn nữa, đó cũng không phải là sư phụ dạy con, mà là con tự nghĩ ra, cho nên a gia đừng tự trách. Thật sự cầu thị mà nói, ngài và sư phụ đều khá không đáng tin cậy đó nha...

Trương Trọng Kiên gõ lên đầu Lý Nhân, nói:

- Cha không đáng tin cậy ư?

Lý Nhân cười cười nói:

- Vẫn nên mau chóng cởi quần áo ra đi.

...

Văn Ngoạt vẫn ngồi ở trên khối đá lớn kia, bên dưới là một Cẩm Y Thị Vệ. Gã hơi cúi người, bàn tay mềm nhẹ âu yếm đầu con chó ngao to lớn. Con chó ngao kia như rất hưởng thụ được chủ nhân vuốt ve cho mình, đầu to lớn cọ xát trên người Văn Ngoạt.

- Đồ úy, đã đến lúc rồi.

Một thủ lĩnh Cẩm Y Thị Vệ bên cạnh Văn Ngoạt hơi hơi khom người nói.

- Hoàng Loan.

Văn Ngoạt thấp giọng gọi tên thủ lĩnh kia, hỏi:

- Sao chúng không chạy xuống núi? Ngựa của chúng còn ở chỗ đó mà.

Thủ lĩnh thị vệ tên Hoàng Loan là một cô gái.

Hơn nữa còn là một cô gái vóc người nhỏ xinh.

Cô cao chừng một thước sáu, thể trọng không quá tám mươi cân, y phục của cô cũng hơi khác những binh lính Long Đình Vệ bình thường, trên ngực thêu một đóa mẫu đơn nở rộ. Nhìn mặt nàng khó có thể nhìn ra bao nhiêu tuổi, như là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, hoặc trưởng thành chín chắn như ba mươi tuổi. Đây là một khí chất mẫu thuẫn cực kỳ quyến rũ người khác. Nhưng khuôn mặt lại không quá tinh xảo, đôi với cô gái này mà nói, đường cong trên mặt cô hơi cứng nhắc, lông mi hơi dày, môi khá mỏng.

Nhưng không hề nghi ngờ, cô là một cô gái nhìn một lần rất khó nên lòng muốn nhìn lần thứ hai.

- Đồ úy, bọn họ không tin ngài.

Hoàng Loan hơi cúi đầu nói.

Văn Ngoạt cười cười nói:

- Đúng vậy, Trương Trọng Kiên bọn họ sẽ không tin ta, bọn họ nhất định sẽ nghĩ ta gạt bọn họ đã bố trí nhân sự ở chỗ để chiến mã.

Ông ta cười đắc ý, hi hã như đứa trẻ, vẻ mặt như thế, nếu có người quen thuộc Đại Tù Hoàng Đế Bệ Hạ ở đây, nhất định sẽ phát hiện nụ cười đắc ý này quá giống lúc Hoàng Đế Bệ Hạ đắc ý.

- Bọn họ cho rằng ta đã bố trí mai phục, thật ra ta không hề.

Ông ta chỉ phương hướng truyền đến tiếng ưng kêu:

- Đi đi, người dẫn đội đi, bắt đám ngu ngốc này lại cho ta. Nếu phản kháng, giết toàn bộ.

Hoàng Loan cúi đầu nói: - Thuộc hạ tuân mệnh!

Nàng vẫy vẫy tay, mang theo hai đoàn Long Đình Vệ đuổi về phương hướng đám người Lý Nhân biến mất. Biên chế cơ bản của quân đội Đại Tù, mười người làm một hỏa, thiết lập một Hỏa Trường. Năm mươi người làm một đội, thiết lập một đội trưởng. Một trăm người làm một Lữ, thiết lập một Lữ Soái. Ba trăm người làm một đoàn, thiết lập một Giáo Úy. Thiết lập Chiết Xung Phủ, quản hạ một ngàn hai trăm binh lính thủ lĩnh xưng là Đồ úy.

Văn Ngoạt vỗ vỗ cổ con chó ngao lớn kia, nói:

- Đi đi, đi ăn no chút rồi về.

Ông ta ngẩng đầu chán ghét nhìn thái dương, nói với một thủ lĩnh Long Đình Vệ khác:

- Thanh Diên, cho tán thấp xuống một chút.

Thanh Diên, cũng là một cô gái thanh tú.

Cô gật gật đầu, lập tức hạ thấp tán lớn xuống một chút. Tán này quá lớn, mà cô giống Hoàng Loan đều là những cô gái nhỏ xinh, thân hình nhỏ bé cảm cán tán lớn đứng ở đó, đặc biệt quái dị khiến người khác xúc động. Hơn nữa, từ lúc bắt đầu đến hiện tại, cô đứng sau Văn Ngoạt đã hơn một canh giờ, cứ cảm tán lớn như vậy không nhúc nhích, bất kể gió núi tràn đến bất ngờ hay là mặt trời gay gắt chiếu vào, sắc mặt của cô không chút biến hóa.

Chỉ có điều, giữa thái dương rịn ra mồ hôi tinh mịn, lưng áo ướt đầm không che giấu được người khác.

...

Ở một nơi rừng cây dày đặc, bên khu rừng là từng mảnh loạn thạch, bụi cỏ mọc đầy, quái thạch lôm chôm.

Mọi người còi trần truồng vẽ loạn thảo dịch, còn buộc rất nhiều cỏ xanh. Bọn họ không vào rừng kia, mà ẩn nấp trong bụi cây. Cứ nằm sấp trong bụi cây không nhúc nhích, dù có người đi qua không nhìn kỹ cũng sẽ không phát hiện ra được.

Mọi người nằm sấp trong bụi cỏ thật sự giống như người chết.

Thậm chí, hô hấp của họ rất nhẹ, chậm hơn nhiều so với người bình thường.

Lý Nhân áy náy cười cười, đặt một lọ thuốc bên cạnh Trương Trọng Kiên.

- A gia, thuốc này không phải thuốc độc, mà là mê dược làm cho người ta tạm thời mất đi năng lực hành động. Các người trốn kỹ trong này, nếu có người phát hiện, cha hãy phân thuốc giải cho mọi người. A gia, đừng lừa con, thuốc này có thể làm cho mọi người giống như ngất đi mà thôi, cứ bắt động trốn ở đây, Văn lão yêu nhất định sẽ không phát hiện ra được.

Hắn cầm bàn tay của Trương Trọng Kiên, cảm nhận lòng bàn tay ấm áp, chậm rãi nói:

- Văn Ngoạt muốn giết chính là con, các người chỉ cần trốn đến tối là có thể an toàn. A gia, con xin lỗi, nếu con không chết, sẽ quay về tìm mọi người. Nếu con chết, đừng nói cho Tiểu Định và cô cô biết.

Hắn đứng lên, thu lại quần áo của mọi người đeo lên lưng, hít một hơi thật sâu, phóng vào sâu trong khu rừng.

Trên cao vọng tới tiếng ưng lanh lảnh, đuổi theo bóng dáng của thiếu niên kia.

Nếu như vậy mà ta không chết được, vậy cũng có thể nói ông trời rất có mắt đó.

Lý Nhân nhìn thoáng qua hùng ưng bay lượn trên không trung, sắc mặt thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Bắn.

Thiếu niên lang chạy như điên trong núi rừng, nhanh nhẹn như một báo săn đã trưởng thành. Lưng hắn đeo một bọc quần áo, di chuyển chạy nhảy giữa khu rừng mờ hôi ướt đầm như mưa. Ánh mắt của hắn sáng ngời trong suốt, giống như vàng trắng sáng tỏ chiếu ngược trong hồ Thanh Trì kia. Từ sau khi vào rừng hắn không hề dừng lại, thỉnh thoảng kéo một chiếc quần áo xuống bắt lên ngọn cây hoặc để lại trong bụi cỏ.

Mảnh rừng này rất rậm rạp, cho nên hùng ưng bay trên cao không nhìn rõ bóng dáng của thiếu niên.

Chạy trong rừng hơn nửa canh giờ, Lý Nhân xác định đã tách khỏi nơi ẩn thân của đám người Trương Trọng Kiên, mới chậm rãi dừng bước lại. Hắn thả đồng quần áo trên đất, ngồi bệt xuống thờ phỉ phò. Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, hắn cầm quần áo vãi ra đất, sau đó cầm một thứ trong tay nhanh nhẹn trèo lên một cây đại thụ, treo giữa lá cây, xác định sẽ không dễ dàng bị người ta phát hiện hắn lại tuột xuống. Cứ như vậy, hắn đã bắt mười mấy chiếc quần áo trên từng cây đại thụ, chân tay hắn đã mỏi nhừ. Nếu không phải ở trên thảo nguyên hai năm tu luyện cường độ cao, chỉ sợ thể lực của hắn không đủ để chống đỡ lâu như thế.

Hắn ngã ra đất, ngồi dựa một cây đại thụ tháo bình nước uống ừng ực vài ngụm, lau vệt nước trên khóe miệng và mồ hôi trên trán, hắn nhếch môi cười cười.

Hắn nhìn quần áo được giấu kỹ, xác định sẽ không bị người ta dễ dàng phát hiện mới đứng lên, buộc lại túi nước, đeo trực đao màu đen và bình tiểu sau lưng, cầm cung cứng trong tay.

Ánh mắt hướng về phương phương trốn đến, khóe miệng Lý Nhân gọn lên ý cười âm u lạnh lẽo.

Hắn hơi cúi người, sau đó hai chân đạp mạnh về phía trước xông ra ngoài, không ngờ lại chạy về hướng ngược lại.

Một đường lao nhanh, hắn lấy một mũi tên lông vũ vừa chạy nhanh vừa kéo cung cứng ra, bắn một con sóc ghim vào trên thân cây, sau đó rất nhanh thu mũi tên lại, ném thi thể con sóc vào trong bụi cỏ. Dọc đường, hắn không ngừng bắn tên, bắn chết động vật, sau đó ném thi thể vào trong bụi cỏ rậm rạp.

Dọc theo lộ tuyến chạy ra, tận đến khi ra ngoài bìa rừng mới thay đổi phương hướng. Hắn chạy một mạch đến chỗ sơn động mà một mã tặc Thiết Phù Đồ kia nói, sau khi chui vào nhanh chóng cởi toàn bộ quần áo ra, dùng bùn đất ướt trong sơn động bôi trát lên hai chân, cúi xuống kiểm tra không có gì sơ hở mới cứ trần truồng như thế buộc bình tiểu và trực đao, túi da hươu lên người, nắm chặt cung cứng đi ra.

Sau khi ra khỏi sơn động, Lý Nhân không tiếp tục chạy trốn, mà là hít vào một hơi thật sâu để lòng của mình bình tĩnh trở lại. Gió núi phàn phật thổi qua, rất nhanh mồ hôi trên người hắn đã bị thổi khô. Lý Nhân cúi đầu nhìn nhìn thứ dưới háng, lập tức trong lòng cảm thán: Gió thổi gà con thật là mát quá.

Hắn chậm rãi đi đến bên vách núi, hít vào một hơi dài sau đó bắt đầu leo lên. Giống như một con thằn lằn lớn, vịn vào nhám thạch nổi lên cao hơn mười thước. Vách đá ngắt quãng này cũng không cao, phía trên hơn mười thước lại là dốc thoải. Sau khi Lý Nhân đi lên lại trèo lên một cây đại thụ, ẩn mình vào trong tán lá rậm rạp, không nhúc nhích.

Cứ ẩn mình trên tán cây như vậy chừng nửa canh giờ, cuối cùng phía trước vọng đến những tiếng ồn ào.

Lý Nhân điều chỉnh hô hấp của mình, chậm rãi rút mấy phá giáp chùy ra đặt trên chạc cây, sau đó nắm cương cung trong tay, lặng lẽ đợi những Long Đình Vệ này xuất hiện.

Không quá lâu, binh lính mặc cẩm y màu lam rất đông xuất hiện trong tầm mắt của Lý Nhân. Mà khiến cho Lý Nhân chú ý chính là cô gái đi đầu đội ngũ và con chó đang được nâng dắt trong tay kia. Lý Nhân không khỏi nhớ tới rào tre bên ngoài thảo lưu của Diệp Hoài Tụ tại Lạc Nhục Thủy tái bắc. Chính là giống như cô gái và cậu lần đó dưới rào tre ngoài thảo lưu kia. Ngẫm nghĩ một chút, hóa ra là mình đã xem một bộ phim truyền hình cùng tên như vậy rồi.

Lý Nhân cười cười, phát hiện trí nhớ của mình có chút thoái hóa.

Con chó ngao to lớn kia dường như rất hưng phấn, trên đường không ngừng gầm gào nhào về phía trước. Mà tầm mắt của Lý Nhân lại tập trung trên người cô gái kia, về phần con chó thì hắn căn bản không đếm xỉa tới. Tuy nhiên sở dĩ bị cô gái kia thu hút ánh mắt, nguyên nhân căn bản vẫn là con chó kia. Nói tới hơi chút mâu thuẫn, thật ra đạo lý rất đơn giản, con chó ngao to lớn giống như con nghé kia muốn xông về trước độ mạnh yếu là bao nhiêu chứ? Nhưng cô gái dắt chó đi lại rất trầm ổn, thân thể của cô ta không hề lay động, cho dù là con chó ngao kia lao về phía trước, cũng bị cô ta mạnh mẽ kéo lại.

Cô gái này, không hề đơn giản.

Có thể không chế một con chó ngao lớn mà nhẹ nhàng như thường vậy, dù là thanh niên trai tráng bình thường cũng không thể làm được. Lý Nhân tự tin mình bây giờ cũng có thể làm được như vậy, nhưng dù sao mình cũng là đàn ông trong trắng. Kiếp trước thời điểm Lý Nhân mang thái độ hoài nghi đối với nội công trong tiểu thuyết võ hiệp và trong phim ảnh, nhưng sau khi tới thời đại này lại không thể không thừa nhận tuy rằng không biểu hiện thái quá giống phim truyền hình, nhưng nội kinh là tồn tại thật sự. Tỷ như quyền của Trương Trọng Kiên, có thể đánh bay một người hơn trăm cân xa hơn bốn năm mét, thậm chí một quyền có thể đánh bay một tuần mã.

Mà bản thân Lý Nhân giờ cũng cảm thấy nội kinh tồn tại, vào hai năm trước hắn có thể kéo mở cung cứng hai thạch, tuyệt đối không phải chỉ bởi vì thân lực bẩm sinh, mà còn là do tu luyện một thời gian dài. Tuy nhiên Trương Trọng Kiên đã từng nói, điều kiện thân thể Lý Nhân vô cùng xuất chúng, nếu không phải bị nhiễm khí lạnh từ lúc còn trong tử tử, chỉ sợ hắn có thể phát huy ra uy lực còn mạnh hơn quyền pháp của ông.

Con chó ngao to lớn kia cứ nhào về phía trước, dần dần truy tìm về hướng khu rừng kia. Theo con đường Long Đình Vệ đi cho thấy, hoàn toàn chính là lộ tuyến của đám người Trương Trọng Kiên. Bởi vậy có thể thấy được cũng không thể coi thường con chó ngao kia đâu. Lý Nhân gần như không kìm nổi muốn một mũi tên bắn chết súc sinh kia. Khứu giác của súc sinh kia rất linh敏, hắn sợ nó tìm được chỗ bụi cỏ nơi đám người Trương Trọng Kiên ẩn thân, nhưng cuối cùng vẫn nằm im trên tàng cây không nhúc nhích.

Mấy trăm Long Đình Vệ đi theo phía sau cô gái kia. Sau khi đến bên bờ rừng cô gái cau mày, lập tức dừng bước lại, chó ngao kia nằm sấp cúi đầu ngửi ngửi, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bụi cỏ nơi Trương Trọng Kiên ẩn thân, nghi hoặc nhìn thoáng qua sau lại thử ngửi ngửi, bỗng như nhận ra gì đó, lao mạnh vào trong khu rừng.

Cô gái chỉ vào khu rừng, hạ thấp giọng nói gì đó. Bởi vì khoảng cách quá xa Lý Nhân nghe không được, nhưng có thể thấy rõ Long Đình Vệ nhanh chóng chia làm mấy chục người thành một đội, nâng liên nô tiến vào khu rừng. Cũng không biết đã ngửi thấy mùi gì, con chó ngao to lớn kia bỗng nhiên càng thêm hưng phấn lên, lao mạnh nhảy lên về một bụi cây phía trước.

Hoàng Loan nhú nhú đầu lông mày, buông lỏng tay lôi kéo xích sắt ra.

Chó ngao to lớn kia gầm gừ lên lao thẳng tới bụi cỏ.

Mười mấy tên Long Đình Vệ lập tức cầm liên nô, nhắm vào bụi cỏ chậm rãi vây tới. Trong bụi cỏ lay động trong chốc lát, chó ngao lớn kia ngậm đuôi một con thỏ hoang đặc ý nhảy ra ngoài. Nó chạy đến bên Hoàng Loan, kêu ư ư như tranh công đầu.

Hoàng Loan nhú mày, một cước đá vào cổ chó ngao. Chó ngao bị đập lăn ra ngoài, sợ hãi sủa lên, dường như rất e ngại Hoàng Loan.

Hoàng Loan chỉ chỗ rừng sâu nói:

- Đuổi theo mau, bọn họ nhất định là vào cánh rừng. Dùng con mồi máu mê hoặc chó ngao, khiến chúng ta tìm không đúng phương hướng. Nhưng hắc ung vẫn đang còn bay trên khu rừng, chắc chắn họ chưa ra ngoài.

Chó ngao thấy Hoàng Loan không động thủ nữa, lập tức lao ra chạy về phía trước.

Hoàng Loan mang theo mấy trăm Long Đình Vệ phân tán ra đuổi theo sau chó ngao. Khi chó ngao lần thứ hai từ trong bụi cỏ ngậm được con mồi ra, Hoàng Loan ngược lại không lại tức giận, mà là khẽ cười cười, trong ánh mắt không ngờ mang theo vài phần thương thức.

Trên đường cứ như vậy, một chút lại ngừng, cuối cùng bọn họ đã đuổi tới gần nơi mà Lý Nhân giấu y phục. Chó ngao lớn đứng dưới một thân cây, sau khi ngửi ngửi thì sủa lên rất lớn.

- Nô!

Hoàng Loan hô to một chữ, chỉ hướng ngọn cây.

Mấy trăm Long Đình Vệ lập tức nâng liên nô lên nhắm tới, khi gió thổi lay lá cây, lộ ra một góc, Hoàng Loan mạnh mẽ chỉ hướng đó:

- Bắn!

Tên nô chỉ chít lập tức đồng loạt trút xuống, bắn ra, tên nô đánh vào cành cây kêu vang. Sau khi ít nhất hai trăm tên nô bay đi, Hoàng Loan thấy đầy đất là cành cây lá cây rụng và một đồng quần áo rơi tả.

Chó ngao không ngừng vọt tới dưới một thân cây mà sủa ầm ĩ, mà Long Đình Vệ thì lập tức trút tên nô về hướng kia.

Lý Nhân đợi sau khi toàn bộ Long Đình Vệ tiến vào khu rừng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa thả phá giáp chùy vào trong bầu tiền, sau đó lại đợi vài phút xác định mặt sau không có người nào đuổi theo nữa, hần mới từ trên chạc cây nhảy xuống. Chân không, người trần truồng, hần nhận thức đúng phương hướng của Long Đình Vệ đến, không ngờ xông về hướng đó. Xem ra, không ngờ hần muốn đến khu rừng ác chiến với Đột Quyết Lang Kỵ.

Thiếu niên lang vút qua khu rừng như gió, sau đó giống như báo săn phóng qua một tảng đá, cũng không quần đá vụn cắn làm đau chân, mặc kệ chạc cây cào rách da thịt, thân thể hần nghiêng về trước, tốc độ chạy nhanh làm cho người khác ghen hòng nhìn trần trời.

Chỉ dùng hơn nửa canh giờ, trên đường chỉ thoáng nghỉ ngơi một lần, Lý Nhân đã nhanh chóng đến khu rừng đã từng giao chiến với người Đột Quyết. Sau khi tiến vào khu rừng hần mới chậm lại, từng bước di chuyển về hướng ngoài bìa rừng. Thần kinh của hần kéo căng như dây cung, hết sức chăm chú cảnh giác nhìn bốn phía. Hần đi về trước hai trăm mét, chợt dừng bước ẩn thân phía sau một cây đại thụ.

Ngoài hơn một trăm mét, có một Long Đình Vệ đứng ở nơi đó cảnh giới.

Lý Nhân hí mắt nhìn trong chốc lát, xác định kia Long Đình Vệ không phát hiện ra mình, lặng lẽ đi tới, cách phía sau người đó vài mét, Lý Nhân chậm rãi thả cung tên trên đất, lấy thanh chùy thủ sắc bén trong túi da hươu ra. Vừa lúc đó, Long Đình Vệ kia dường như là cảm giác được gì đó quay mạnh đầu lại!

Khoảng cách chừng ba thước.

Hai chân của Lý Nhân đạp mạnh bắn lên như đạn pháo, thân thể hần xẹt qua giữa không trung, giống như hùng ưng vỗ cánh, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt Long Đình Vệ kia!

Phập!

Thanh chùy thủ đâm mạnh vào cổ họng Long Đình Vệ kia. Lý Nhân bịt miệng người nọ chậm rãi thả xuống.

Lau máu trên mặt đi, hần quay lại nhặt cung cứng lên.

Lên vào trong bụi cỏ, chậm rãi tiếp cận bên rừng cây.

Vượt qua hai gã Long Đình Vệ cảnh giới, Lý Nhân lặng lẽ ẩn thân ở mặt sau một tảng đá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Số Mệnh Sao?.

Khoảng bảy mươi bước, trên khối đá ngoài bìa rừng kia, Văn Ngạc đứng đó như thưởng thức phong cảnh, chấp tay, đang hưởng thụ gió núi mát mẻ.

Lý Nhân chậm rãi đáp lên một phá giáp chùy, kéo dây cung.

Hần hí mắt nhắm ngay vào cổ họng của Văn Ngạc, lập tức buông tay.

Ngay tại lúc đó, trong sơn động, Hoàng Loan nhặt quần áo Lý Nhân lên nhìn nhìn, ánh mắt dần dần trở nên âm trầm.

- Trở về!

Nàng lạnh giọng hạ lệnh, mặt lạnh như sương.

Ánh mắt của Lý Nhân gần như híp lại thành một đường thẳng tắp. Bắt đầu từ hai năm trước hắn gần như không nghiêm túc nhắm một mục tiêu nào như vậy. Sau khi kéo cung cứng như trắng tròn, hắn cũng không bắn mũi tên lông vũ ra, mà là điều chỉnh hô hấp của mình đến trạng thái tốt nhất, thông thả mà vững vàng.

Cung tiễn thủ xuất sắc thời cổ đại, chính là một tay súng bắn tỉa thời hiện đại. Độ mạnh yếu, hướng gió, thậm chí hô hấp đều sẽ ảnh hưởng đến quỹ tích vận hành của mũi tên lông vũ. Một mũi tên này, Lý Nhân nhất định phải đảm bảo là mình bắn ra trong trạng thái tốt nhất.

Khi hô hấp của hắn vững vàng đến trạng thái quý dị, ánh mắt của hắn mãnh liệt lạnh lùng.

Tiến ra, nhanh như lưu tinh!

Không có cách nào hình dung tốc độ và độ chuẩn của mũi tên này, không có cách nào hình dung tình hình gió của mũi tên này!

Hai phần tự nhiên, ba phần phóng khoáng năm phần khí phách trầm ổn.

Tiến ở giữa không trung bày biện ra một quỹ tích gần như thẳng tắp, đầu mũi tên dưới ánh mặt trời chiều tà tản ra một sắc thái rất nặng. Tiến phá vỡ không khí, thậm chí làm cho người ta ảo giác mũi tên này đã làm thời gian ngừng lại.

Sau khi Lý Nhân bắn ra một mũi tên này, ánh mắt nháy mắt tròn to, khoảnh khắc dây cung vừa mới đàn hồi, mũi tên thứ hai đã được rút ra khỏi bầu tiễn. Động tác của hắn lưu loát sinh động như mây bay nước chảy không có một tia tạm dừng, hai cánh tay phối hợp ăn ý tới mức khiến người ta kinh hãi. Mũi tên thứ nhất mới bay ra ngoài, hắn đã đập mũi tên thứ hai lên trên cung. Góc độ và độ mạnh yếu gần như hoàn toàn giống nhau, mũi tên thứ hai giống như tia chớp màu đen bay vút đến cổ họng của Văn Ngọa. Thời gian tương đồng, động tác tương đồng, mũi tên thứ ba của Lý Nhân đã ra. Khoảng cách bảy mươi bước, mũi tên thứ nhất còn chưa bay đến trước mặt Văn Ngọa, mũi tên thứ ba đã đuổi theo mũi tên thứ hai bay ra ngoài.

Lý Nhân thậm chí sinh ra ảo giác, mũi tên thứ nhất đã xuyên qua yết hầu của Văn Ngọa rồi.

Nhưng, một giây sau hắn cũng cảm nhận được thất vọng rất nhạt. Ba mũi tên này là tiễn pháp đỉnh phong nhất của hắn từ lúc chào đời đến nay, là một lần phát huy hoàn mỹ nhất sau mấy năm nay khổ luyện.

Đáng tiếc, tiễn của hắn mau, tay của Văn Ngọa cũng nhanh như thế.

Gần như tất cả mọi người không nhìn thấy tên lông vũ kia thẳng tắp bay về phía cổ họng của Văn Ngọa, gần như không ai nhìn thấy Văn Ngọa ra đao từ lúc nào.

Một thanh đao dài ba xích đột ngột xuất hiện trong tay ông ta. Ông ta giống như một nhà ảo thuật vĩ đại tay đang trống không chợt biến ra một thanh trực đao sắc bén đầu cong lưng rộng. Không ai nhìn thấy đao kia từ đâu tới, tay kia cầm đao từ lúc nào.

Một thanh âm vang lên.

Mũi đao chuẩn xác tìm được mũi tên rồi sau đó nhanh chóng đập bay phá giáp chùy, lại sau đó hai đao quang như dải lụa thoáng hiện, mũi tên thứ hai thứ ba gần như bị đánh bay trong cùng một lúc.

Ba phá giáp chùy đập vào bay vòng ra ngoài, phân chia cắm vào trên thân cây cách đó không xa.

Mũi tên lông vũ thoát nhìn khá mảnh không ngờ cắm vào làm cho đại thụ lay động, lá cây đều bị rơi rụng rất nhiều.

Ánh mắt Lý Nhân tức khắc tròn trịa, không thể tin nổi nhìn người cầm đao ngoài bìa rừng kia.

Trương Trọng Kiên đã từng nói, thái giám tên Văn Ngọa này được Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng ban tên Nhất Đao, bởi vậy có thể thấy được đao pháp này rất được Hoàng Đế Bệ Hạ tôn sùng. Một đao kia đến tột cùng có bao nhiêu kinh điển cũng không có mấy ai được chứng kiến. Mà trên thực tế người được chứng kiến cơ bản đã chết dưới một đao kia rồi. Mà hôm nay Lý Nhân không chỉ thấy một đao, mà là ba đao.

Nếu để cho Lý Nhân dùng một câu hình dung một đao kia của người, đó chính là ông ta không phải là người.

Đạt Khê Trường Nho là đao pháp đại gia, tay của ông đã ổn định tới mức nhân thần cộng phần. Mà tay của Văn Ngọa ổn định tới hai chữ siêu thoát rồi, thậm chí có thể dùng từ mấy mốc đề hình dung. Nhanh không gì sánh kịp, chuẩn xác không gì sánh kịp.

Văn Ngọa ba đao bỏ ba tiễn, chậm rãi xoay người nhìn về phía Lý Nhân ẩn náu.

Khi ông ta nhìn thấy thiếu niên kia giờ cao cung còn đứng ở nơi đó, ánh mắt của ông ta không tự chủ được hơi hơi nheo lại.

- Có ý nghĩa!

Văn Ngoạt khẽ nói ba chữ. Ba chữ kia biểu đạt hàm nghĩa rất phong phú, có kinh ngạc, có tán thưởng, thậm chí còn mang theo một chút đổ kỵ.

Lý Nhân cũng nói ba chữ, cũng biểu hiện ra hàm nghĩa rất phong phú, có kinh ngạc, có tán thưởng, còn có đổ kỵ trắng trợn không che dấu chút nào.

- Mẹ nó chứ!

Nói xong, hắn xoay người bỏ chạy.

Văn Ngoạt nhìn thấy mũi tên thứ tư kia thiếu niên đã đáp lên cung, vốn cho là hắn sẽ lại bắn ra một mũi tên nữa, lại không nghĩ rằng thiếu niên kia quay đầu bỏ chạy. Mũi tên thứ tư không ngờ cứng rắn nín trở về. Động tác này lưu loát quyết đoán, khiến Văn Ngoạt đều không tự chủ vô cùng ngạc nhiên.

- Tiểu tử kia, ngươi chạy trốn rồi hả?

Văn Ngoạt thân nhiên cười cười, mũi đao xoay tròn lập tức chột lóe ở sau người, hai tay y chấp sau lưng, cầm đao bước mở hai bước chân. Nhìn ông ta đuổi theo cũng không gấp, bởi vì tần suất bước đi hai chân của ông ta không nhanh, nhưng mỗi bước đều rất lớn, mỗi một lần hạ xuống đất lại bắn người lên không trung bay đi một khoảng. Cho nên thoạt nhìn bước chân không nhanh, nhưng trên thực tế lại cực kỳ nhanh.

Lý Nhân cong thân mình lại, căn bản cũng không quay đầu nhìn Văn Ngoạt. Đối với ba mũi tên đều lỡ tay, thật ra trong lòng của hắn đã có chuẩn bị từ sớm. Sở dĩ hắn tập kích trở về trên thực tế căn bản cũng không có lòng tin sẽ bắn chết Văn Ngoạt, mục đích của hắn là ở chỗ này dẫn dụ bọn họ. Hắn muốn lấy lực lượng của một mình hắn, dẫn dụ toàn bộ một ngàn hai trăm Long Đình Vệ khiến tất cả mọi người đều đuổi theo một mình hắn, như vậy Trương Trọng Kiên bọn họ mới có thể thật sự an toàn.

Hắn đang đuổi thời gian.

Chỉ cần vào đêm, sau khi trời tối Trương Trọng Kiên bọn họ muốn đi sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi.

Mà Lý Nhân giết trở về còn có một nguyên nhân quan trọng chính là, hắn phải xác nhận Âu Tư Thanh Thanh có phải bị Văn Ngoạt bắt được hay không. May mắn, được một mất một. Mất, là không giết chết Văn Ngoạt. Được, là biết Âu Tư Thanh Thanh trước mắt còn an toàn. Tuy rằng hắn không đoán được Âu Tư Thanh Thanh dùng biện pháp gì tránh thoát Long Đình Vệ tập sát, nhưng hiện tại hắn thật sự cảm thấy thoải mái. Kế tiếp, hắn cần phải làm là hết sức chăm chú chạy trốn.

Như bản thân Lý Nhân từng nói, thế gian này có lẽ không ai nắm giữ kỷ xảo chạy trốn nhiều hơn hắn.

Một mặt chạy trốn, hắn vừa thỉnh thoảng biến hóa góc độ. Cho dù là báo săn thoăn thoắt nhất cũng không linh hoạt bằng hắn. Cho dù là linh dương gòi về chạy trốn nhất cũng không giảo trá bằng hắn.

Văn Ngoạt bám sát phía sau Lý Nhân, áo gấm bông bành, không chút nào bị Lý Nhân từ bỏ. Tốc độ chạy trốn của Lý Nhân khiến ông ta giật mình, mà càng làm cho ông ta giật mình chính là phương hướng lựa chọn chạy trốn của Lý Nhân.

Dưới chân núi.

Nơi chiến mã của Huyết kỵ.

Ánh mắt Văn Ngoạt nghiền ngẫm nhìn thiếu niên bay vút phía trước, trong lòng thật ra hơi chút khiếp sợ. Ông ta thật không ngờ, thiếu niên kia lại đoán được nơi chiến mã đó không có mai phục.

Lý Nhân đoán không lầm, Văn Ngoạt đang chơi một trò chơi khiến ông ta hưng phấn. Mấu chốt trò chơi này ở chỗ, bốn phương tám hướng gần như tất cả đều là tử môn, duy chỉ có chỗ kia là sinh môn.

Đây là lỗ hổng Văn Ngoạt cố ý để lại, ông ta muốn nhìn thấy đám mã tặc này không dám đi lấy ngựa.

Ông ta thật không ngờ, thiếu niên kia lại có thể đoán ra được.

Nếu ông ta biết, đội ngũ mà Hoàng Loan mang theo cũng hoàn toàn rơi vào bẫy của Lý Nhân, chỉ sợ kinh ngạc trong lòng ông ta còn đậm hơn nữa. Ông ta chưa bao giờ là người xem nhẹ đối thủ, cũng chưa bao giờ sẽ đánh giá cao đối thủ. Nhưng lúc này đây, hiển nhiên ông ta đánh giá thấp tâm trí của thiếu niên kia.

- Xem ra thật sự không thể để cho ngươi sống sót rồi.

Văn Ngoạt lẩm bẩm nói.

Lý Nhân chạy như bay, khi xuất hiện trước mặt hắn là một vách đá dựng đứng, ánh mắt tức thì sáng rực. Hắn không bởi vì vách đá dựng đứng này ngăn cản đường đi mà ảo não, trên thực tế vách đá dựng đứng này chính là một trong kế hoạch chạy trốn của hắn. Nơi này không phải vách đá dựng đứng phụ cận Trương Trọng Kiên bọn họ ẩn thân mà là lúc lên núi Lý Nhân cũng đã lưu ý địa phương ở dưới. Thật ra bắt đầu từ lúc lên núi, Lý Nhân quan sát nhìn kỹ địa hình này. Mà một người từ trong tay lột bắt đầu chạy trốn, để ý đường lui đã thành thói quen của hắn.

Vẫn vọt tới trước vách đá dựng đứng cao ba mươi mấy mét kia, Lý Nhân lại không có ý tứ nào dừng lại. Hắn giống như ung non luyện tập bay lượn, không ngờ trực tiếp từ trên vách đá dựng đứng nhào xuống.

Giữa không trung Lý Nhân ném cung cứng xuống chân núi, rút chủy thủ từ trong túi da hươu ra cực nhanh, sau đó hất văng người trên không trung, mạnh mẽ đâm chủy thủ vào vách núi đá. Thanh âm chói tai vang lên, chủy thủ đâm vào trong vách đá bắn ra hoa lửa. Cứ như vậy, thân mình của Lý Nhân trên vách đá dựng đứng trượt xuống, mượn chủy thủ giảm tốc độ trượt xuống. Khi còn cách mặt đất khoảng ba bốn thước, hai chân của Lý Nhân đồng thời đạp lên vách đá dựng đứng trước sau lộn một vòng xinh đẹp vững vàng đáp xuống đất.

Thuận tay nhất cung cứng lên, Lý Nhân như gió xông về phía trước.

Hắn có chủy thủ, có thể cắt kim đoạn ngọc cho nên không giảm tốc độ nhanh chóng nhảy xuống vách đá dựng đứng. Trong tay Văn Ngoạt dù có đao, nhưng lại không đơn giản đâm vào nham thạch như vậy được. Nhưng ông ta cũng không hề dừng bước, mà kêu to một từ.

- Tán!

Thanh Diên phía sau ông ta mười mấy thước lập tức ném tán lớn màu đen đã thu lại ra ngoài, giống như một đạo lưu quang màu đen, tán lớn màu đen kia nhanh chóng bắn về phía Văn Ngoạt.

Văn Ngoạt cũng không quay đầu lại, giờ tay bắt lấy tán đen, cổ tay run lên.

Phịch một tiếng, mở tán ra.

Ông ta cũng trực tiếp nhảy từ trên vách đá dựng đứng xuống, cảm tán nhẹ nhàng rơi xuống.

Lý Nhân quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa vận nhìn thấy Văn Ngoạt giờ cao tán thân hình kinh diễm bay xuống. Đầu tiên hắn sững sốt, ngay sau đó lập tức mắng một câu.

Hắn không dám dừng lại, chạy như điên trong rừng rậm.

Cứ truy đuổi như vậy và bị đuổi như vậy trong hơn nửa canh giờ, Lý Nhân đã có thể nhìn thấy ánh sáng ngoài khu rừng. Chỉ cần ra khỏi khu rừng, sau đó lao từ sườn núi cao xuống, nơi đó là nơi Huyết kỵ để lại chiến mã. Nếu Văn Ngoạt nói không sai, như vậy chỉ cần xông tới đó lấy Đại Hắc Mã, dù Văn Ngoạt biết bay cũng không thể đuổi kịp hắn. Nhưng trong lòng Lý Nhân thật ra hơi chút không yên, hắn lo lắng người của Văn Ngoạt đã giết toàn bộ chiến mã rồi.

Một khắc lao ra khỏi khu rừng này, Lý Nhân huyết một tiếng sáo vang dội!

Dưới chân núi vọng đến tiếng hí của chiến mã đáp lại. Lý Nhân huyết sáo, sau khi nghe tiếng hí của Đại Hắc mã, trong lòng hắn lập tức thoải mái.

Hắn chạy một mạch từ trên sườn núi cao lao xuống như điên, thời điểm sắp lao từ trên sườn núi cao xuống, bỗng, một cảm giác bất an và sợ hãi mãnh liệt theo tiếng gió gào thét nảy sinh khiến cho Lý Nhân lập tức toát mồ hôi lạnh. Hắn mạnh mẽ tránh né sang một bên, sau đó xoay người, trước tiên rút trực đao sau lưng ra. Hắn chỉ kịp chần chờ trực đao trước ngực, một bóng đen đã nhanh như tia chớp đánh tới.

Keng một tiếng.

Lực độ cực mạnh đánh Lý Nhân bay ra ngoài. Hắn cảm thấy trong ngực bị đè nén mạnh mẽ, cổ họng tức thì tanh nồng, sau khi nôn một ngụm máu ra ngoài, cuối cùng Lý Nhân cũng thấy rõ bóng đen kia.

Đó là cán tán đen lớn, sau khi thu tán đã được Văn Ngoạt ném qua. Nếu không phải Lý Nhân có phản ứng nhanh chóng, hắn đã bị cán tán thô to đó đâm xuyên qua ngực rồi. Nếu không phải trực đao là do vẫn thạch chế tạo nên cứng hơn thép bình thường, thì tán đen lớn kia có thể đánh nội tạng của Lý Nhân vỡ thành một bãi thịt nát rồi.

Trên thế giới không có nhiều trùng hợp như vậy. Lý Nhân có thể trong mấy năm liên tục bỏ chạy tìm đường sống, cũng không phải bởi vì vận khí và trùng hợp, duyên cớ lớn nhất chính là bởi vì hắn là người có chuẩn bị. Hắn là một kẻ điên, một kẻ điên vì sống sót mà không từ thủ đoạn làm cho mình trở nên mạnh mẽ; một kẻ điên bất cứ thời khắc nào cũng chuẩn bị ứng phó với sinh tử; một kẻ điên vĩnh viễn sẽ không chỉ có một thủ đoạn để bảo toàn tính mạng.

Nếu quả thật trước khi lên núi hắn không đưa nhuyễn tiên của Âu Tư Thanh Thanh, dù trực đao có thể ngăn được một kích kinh diễm của tán đen kia, hắn cũng sẽ bởi vì rơi từ trên sườn núi cao xuống mà gãy xương đứt gân, cho dù không trực tiếp ngã chết cũng không có khả năng thoát được rồi.

Trước giây phút ngắn ngủi mất đi ý thức, động tác hắn bỏ trực đao tại sườn núi cao rút nhuyễn tiên ra, vung lên, nhuyễn tiên quán lên một cây đại thụ làm giảm tốc độ rơi xuống của hắn.

Mặc dù là như vậy, Lý Nhân từ trên sườn núi cao bị ngã xuống vẫn thất điên bát đảo khiến hắn tức thì ngất đi.

Mà Văn Ngoạt không còn đại hắc tán nữa thì bay như tiên từ trên sườn núi cao cực nhanh xuống.

Thiếu niên lang ngã sấp xuống ở trong bụi cỏ, Đại Hắc mã xông lại cũng không thể ngăn cản chủ nhân hôn mê. Hắc mã là lưỡi liềm hai má của Lý Nhân, dùng miệng an ủi hy vọng chủ nhân tỉnh lại.

Thiếu niên thật sự quá mệt mỏi rồi.

Trước khi hắn hôn mê, tựa như thấy tòa miếu am lụn bại, dường như thấy lão ni mặt đầy nếp nhăn kia, dường như, lại trở về ngày gió tuyết đó.

Văn Ngạo chậm rãi đi đến chỗ Lý Nhân, nhìn chăm chăm gương mặt thanh tú nhưng bản thủ kia khê thờ dài một cái.

- Chung quy người khó thoát được số mệnh.

Văn Ngạo than nhẹ, chậm rãi gợn hoành đao lên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thù Này.

Lý Nhân không nghe được câu nói của Văn Ngạo lúc gợn hoành đao lên, nếu nghe được hẳn nhất định sẽ mắng chửi ầm ĩ. Số mệnh số mệnh, nếu như quả thật không hiểu ra sao cả tới thời đại này sau đó chẳng hiểu ra sao cả bị cắt đầu chính là số mệnh, Lý Nhân sẽ dùng ngón giữa ân cần hỏi thăm mong ông trời, sau đó chân thành mà nói một câu: mẹ kiếp nhà nó.

Thời điểm đao của Văn Ngạo cách ngực Lý Nhân chưa tới một thước, một mũi tên lông vũ chuẩn xác phóng tới cách ông ta cũng không tới một thước. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân trong lòng đầy cảm hoài, ý thức phòng bị của Văn Ngạo vào khoảnh khắc này thậm chí hơi lơ lửng. Nếu ông ta đặt toàn bộ tinh thần đề phòng, một mũi tên lông vũ còn xa mới siêu việt bằng Lý Nhân này không thể gây trở lại cho Văn Ngạo được. Văn Ngạo nghiêng người né tránh, mũi tên lướt qua gương mặt tuấn mỹ của ông ta.

Sau khi ông ta vừa mạnh mẽ tránh sang bên, lập tức vung đao đánh bay sáu bảy mũi tên lông vũ bay tới.

Không đợi ông ta cầm đao tiếp tục xông về trước chém giết Lý Nhân, lại là hơn mười mũi tên lông vũ từ một hướng khác bay tới. Loạn đao trong tay Văn Ngạo xoay tròn như cối xay giò chém rụng toàn bộ mũi tên lông vũ. Có điều mũi tên lông vũ từ hai phương hướng phóng tới căn bản cũng không gián đoạn, mà rất liên tiếp, tuy rằng Văn Ngạo dựa vào một thanh hoành đao hộ thân mưa gió không thấu, nhưng vẫn bị bức phải lui về sau một bước. Một tiếng quát khê vang lên, một thiếu nữ cưỡi một con ngựa cao lớn chạy như bay mà đến, từ trên lưng ngựa cúi người nhắc Lý Nhân đặt trước thân mình. Đại Hắc Mã của Lý Nhân thấy chủ nhân được cứu hưng phấn hí lên hai tiếng, vung ra bốn vó chạy theo sau chiến mã của cô gái kia.

Từ mặt phải tuôn ra hơn trăm kỵ binh, như gió xẹt qua dùng mưa tên ngăn chặn Long Đình Vệ từ sườn núi cao lao xuống. Mười mấy người khác từ một mặt khác đã chạy tới đoạt chiến mã, đuổi theo cô gái đang xông ra ngoài kia.

Biến cố này tới quá đột ngột, đột nhiên đến mức ngay cả Văn Ngạo cũng không kịp phản ứng.

Chừng trăm kỵ binh kia mặc quần áo rất hỗn loạn, có người mặc một khinh giáp đơn sơ, có người rõ ràng chỉ buộc một tấm gổ trước ngực. Nhưng kỹ thuật điều khiển ngựa của những người này khá xuất sắc, sau khi như gió xẹt qua lượn một vòng rất nhanh rút lui khỏi. Văn Ngạo đánh bay mấy mũi tên lông vũ, hí mắt nhìn về phía bóng dáng cô gái đã dần dần đi xa kia.

Mấy trăm Long Đình Vệ từ sườn núi cao vọt xuống tới, bóp liên nỏ nhắm bắn về hướng người cứu Lý Nhân đi. Nhưng liên nỏ tuy uy lực rất lớn nhưng tầm bắn lại không bằng cung tiễn, chỉ có thể trờ mắt nhìn những người đó phóng ngựa mà đi.

- Đò úy, ngài không sao chứ?

Thanh Diên từ sườn núi cao xông đến bên Văn Ngạo vội vàng hỏi.

Sắc mặt của nàng rất trắng, trong ánh mắt đều là vẻ lo lắng chân thành tha thiết. Đôi mắt nàng tha thiết đặt trên mặt Văn Ngạo, mà lại căn bản không để ý trên vai mình bị trúng một mũi tên. Cảm y của nàng ướt đầm máu, ầm ầm trước ngực. Văn Ngạo nghiêng đầu nhìn nàng một cái, tầm mắt dừng ở trên miệng vết thương của nàng.

- Đi lấy tên ra trước đi.

Văn Ngạo thần nhiên nói một câu, lập tức không nhìn Thanh Diên nữa.

- Yên Sơn nhiều mã tặc, quả nhiên.

Ông ta thờ dài, dường như có chút ảo não đối với bại trong gang tấc.

Trong xác này Lý Nhân tỉnh lại, khi mở mắt ra nhìn thấy đầu tiên là gương mặt tinh xảo thân quen của Âu Tư Thanh Thanh. Thiếu nữ phóng ngựa chạy như bay, căn môi, khóe mắt đã ngập nước mắt. Lông mi của nàng rất dài rất căng mềm, dính mấy giọt nước mắt càng toát lên vẻ xinh đẹp động lòng

người. Cũng không biết là bởi vì lo lắng hay là sợ hãi mà sắc mặt của nàng quá trắng.

Lý Nhân đau đớn rên rỉ, nhìn Âu Tư Thanh Thanh mặt nói: - Vị đại tỷ này, lần đầu tiên cô cứu người à.

Âu Tư Thanh Thanh a một tiếng, ngạc nhiên vui mừng nói: - An Chi, huynh đã tỉnh rồi!

Lý Nhân cau mày nói: - Cái gì mà bảo tôi tỉnh rồi... Vị đại tỷ này, xin cô dừng lại được không? Ở đâu ra lại có người cứu người như cô vậy, phiền cô lần sau có cơ hội cứu người thì có thể đặt tôi trên ngai ghế sau lưng được không? Nằm chênh ềnh như này là cứu người sao? Rõ ràng là mưu sát mà!

Hắn vừa nói chuyện, vừa tỏ ra rất đau đớn.

Hắn quả thật rất đau đớn, bất kể ai mới trải qua một trận đui giết sinh tử sau đó bất tỉnh bị người ta đặt trên lưng ngựa xóc nảy hai ba dặm, cũng sẽ rất đau đớn. Đặc biệt là độ khó của kiểu nằm hằn ở trên lưng ngựa làm cho càng đau đớn không thể tả. Ngay cả Lý Nhân cũng ngạc nhiên, xóc nảy như này sao mình không bị ngã xuống ngựa chứ?

Âu Tư Thanh Thanh bị bộ dạng của Lý Nhân làm cho hoảng sợ, vội vàng ngừng lại.

- An Chi, huynh sao vậy?

Trước oán trách của Lý Nhân Âu Tư Thanh Thanh không chút để ý. Nàng lại dùng ánh mắt thân thiết nhìn hắn. Đối với thiếu nữ có lối tư duy đơn thuần chưa được khai hóa này, Lý Nhân cũng không có biện pháp gì, đành phải thờ dài nói: - Cô thả ta xuống, ta sẽ không vấn đề gì nữa.

Âu Tư Thanh Thanh vội vàng nhảy xuống ngựa, chậm rãi đỡ Lý Nhân từ trên lưng ngựa xuống. Vốn chỉ bị cán đau thắt lưng, nhưng chân vừa chạm đất Lý Nhân đã đau đớn không kìm nổi phải rên rỉ thành tiếng. Không chỉ đau thắt lưng, thời điểm hai chân tiếp xúc với mặt đất, cả người hắn đều đau đớn. Hai tay hai chân tựa như bị chặt đứt, ngực và bụng theo hô hấp đều đau đớn khiến hắn gần như chịu đựng không nổi.

Nhưng đau đớn không đánh bại Lý Nhân được, đánh bại hắn chính là tâm trạng hổ thẹn của mình.

Hắn đang trần truồng.

Bởi vì giữa hai chân đau đớn khiến hắn theo bản năng cúi xuống nhìn thoáng qua, lập tức thấy vật kia vẫn còn nghịch ngợm run lên một chút. Hiện tại toàn thân của Lý Nhân thì cũng chỉ có mỗi chỗ đó còn chút sức sống. Trong nháy mắt Lý Nhân liền nghĩ đến mới vừa rồi mình còn nằm ngay trước mặt thiếu nữ, đúng là trêu chọc mà. Chẳng trách ánh mắt của Âu Tư Thanh Thanh không hề di chuyển nhìn mình một chút nào. Hắn không tự chủ nghĩ đến, vừa rồi lúc Âu Tư Thanh Thanh phóng ngựa chạy như bay, vật dưới háng kia của mình có theo xóc nảy của chiến mã mà lắc lư cùng hay không?

Cho nên Lý Nhân cố nén đau đớn ngồi xồm xuống, mặt trắng bệch không ngờ hiện lên chút ửng đỏ.

Trương Trọng Kiên từ trên chiến mã nhảy xuống, một tay ôm ngang Lý Nhân đứng lên đi đi hướng xa xa. Lạc Phó cầm theo một bộ quần áo đi phía sau. Đại Hắc Mã che chở để Trương Trọng Kiên giúp Lý Nhân mặc quần áo. Trên người bọn họ đều là cảm y màu lam của Long Đình Vệ, bởi vậy có thể thấy được lúc bọn họ từ trên núi lao xuống cũng đã trải qua một trận chiến thảm liệt.

- Ranh con, muốn khoe anh hùng à?

Sau khi mặc quần áo từ tế Lý Nhân nhận túi nước mà Lạc Phó đưa cho uống từng ngụm lớn, sau đó gắng gượng đứng lên nói: - Khốn khiếp mới muốn làm anh hùng! Anh hùng cũng không có kết cục tốt, con chẳng có hứng thú.

- Vậy người con mẹ nó đang làm gì vậy?

Trương Trọng Kiên không kìm nổi rít gào, đôi mắt ông đỏ ngầu, đỏ đến mức khiến người khác sợ hãi.

Lý Nhân ngớ ra, ngượng ngùng cười nói: - A gia, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm đâu, hay là cứ chạy đã rồi nói sau.

Trương Trọng Kiên trợn trừng với hắn, quay người đi không thèm nhìn hắn nữa. Đám người Lạc Phó và Trần Tước Nhi vây quanh Lý Nhân, vẻ mặt đều tức giận. Lạc Phó đi đến trước mặt Lý Nhân, nhìn hắn gần từng câu từng chữ: - An Chi, lần này đệ thật sự làm sai đấy.

Y thờ dài, vỗ vỗ bả vai Lý Nhân, nói: - Ta biết đệ sợ liên lụy chúng ta, đệ cảm thấy Văn Ngọat muốn giết chỉ có một mình đệ. Cho nên đệ mới làm chuyện ngu ngốc như thế. An Chi, đệ có biết đệ sai ở chỗ nào không?

Không đợi Lý Nhân trả lời, Lạc Phó rất nghiêm túc nói: - Đệ cho rằng chúng ta bảo vệ đệ là bởi vì lời tiên tri chó má chẳng đáng tin kia hay sao? An Chi, đệ ngay từ lúc trong tã lót đã đến Thiết Phù Đồ, danh tiếng của Thiết Phù Đồ cũng là đệ giành được. Đệ con mẹ nó là lão tiểu Thiết Phù Đồ khiến người khác lo lắng quan tâm nhất. Những người đã chết hay còn sống vì đệ, con mẹ nó mọi người cần bản không bởi vì lão ni cô kia mà bảo vệ đệ đâu. Đệ là một thành viên nhỏ nhất của Thiết Phù Đồ, cũng là người mà chúng ta hiểu rõ nhất, đệ con mẹ nó tự mình đi chịu chết, có nghĩ tới cảm nhận của chúng ta không?

Trần Tước Nhi thờ dài, chỉ chỉ lồng ngực của mình nói: - An Chi, đệ thật sự sai rồi. Đệ khiến nơi này của chúng ta rất đau, còn đau hơn so với bị chém một đao.

Trong lòng Lý Nhân cũng tê rần, chợt phát hiện có lẽ mình thật sự sai rồi.

Thiết Lão Lang và Triều Cầu Ca đứng ở phía sau hắn, trang trọng chào hắn theo nghi thức quân đội:

- Thiếu tướng quân, chúng ta cần phải đi ngay.

Thành viên của Thiết Phù Đồ, Thiếu Tướng quân của Huyết Kỳ, hai cách xưng hô này thật sự có rất nhiều hàm nghĩa giống nhau. Bọn họ thật sự chưa từng trách Lý Nhân gì cả, không trách hắn mang đến cho Huyết kỳ một đường máu, đại bộ phận Huyết kỳ binh chết trận ở trên Yên Sơn đã không thể trở về gia hương rồi. Đây là lựa chọn không hối hận của họ. Ngay thời khắc bọn họ xưng hô Lý Nhân là Thiếu tướng quân đã bắt đầu vĩnh viễn sẽ không hối hận rồi. Mà một mình Lý Nhân đi đối mặt nguy hiểm, làm cho bọn họ lại một lần nữa xác định địa vị Thiếu tướng quân này của Lý Nhân này hoàn toàn xứng đáng.

Bọn họ lãnh tình hơn so với Thiết Phù Đồ, cho nên không oán giận Lý Nhân, chỉ thần nhiên nói, thiếu tướng quân, chúng ta cần phải đi.

Lý Nhân gật gật đầu, sắc mặt áy náy.

Trương Trọng Kiên đi đến trước người Hạ Nhược Trọng Sơn, ôm quyền trình trọng nói: - Lần này thật may mắn có người, nếu không có người đúng lúc cứu viện, chỉ sợ chúng ta đã chết trên núi. Ta sẽ không nói những câu khách khí, sau này cần gì hãy đến chỗ của ta, cứ mở miệng.

Hạ Nhược Trọng Sơn vội vàng ôm quyền đáp lễ nói: - Trương Đại Đương Gia đừng bao giờ nói như vậy, ta ngưỡng mộ Trương Đại Đương Gia đã lâu, hôm nay có thể kê vai chiến đấu, cũng là may mắn của ta!

Bởi vì còn chưa rời khỏi Yên Sơn quá xa, mọi người cũng không nói thêm gì, lên ngựa giờ roi gia tăng tốc độ rời khỏi, dù sao phía sau còn có một hơn ngàn tinh nhuệ Long Đình Vệ vẫn nhìn chăm chăm như hồ rình mồi.

Lý Nhân khó khăn trèo lên lưng Đại Hắc Mã, cười cười nói với Âu Tư Thanh Thanh: - Cảm ơn cô.

Đôi mắt của Âu Tư Thanh Thanh đỏ lên, nắm lấy tay hắn, nói: - An Chi, lần sau đừng mạo hiểm nữa được không?

Lý Nhân gật đầu nói: - Yên tâm, lần sau mạo hiểm, hai ta sẽ ở cùng nhau.

Âu Tư Thanh Thanh ừ một tiếng gật đầu: - Không được bỏ ta lại một mình đấy. Huynh đã nói rồi, sống với nhau đến già, chết cũng chết cùng nhau.

Lý Nhân cười cười nói: - Đừng nói từ chết nữa, không may đâu. Tôi không sao. Đúng rồi, sao cô lại ở cùng với người của Hạ Nhược Trọng Sơn vậy?

Âu Tư Thanh Thanh nói: - Ta vốn ở cùng người của Huyết kỳ chờ huynh về. Hạ Nhược đại ca nói đi thả chiến mã của người Đột Quyết chạy, ta cảm thấy hắn là nên giúp huynh làm chút gì đó, nên đi theo Hạ Nhược đại ca. Nhưng chúng ta vừa mới đến chỗ người Đột Quyết, lại nhìn thấy rất nhiều người Hán lao tới giết người Đột Quyết kia. Hạ Nhược đại ca và chúng ta không dám ra ngoài, bèn ẩn náu đi. Lúc nhìn thấy những người Hán kia Hạ Nhược đại ca nói khả năng huynh gặp nguy hiểm rồi, bèn muốn lên núi cứu người. Vừa vặn người của huynh ấy không biết vì sao trở lại, đang định lên núi thì thấy huynh từ sườn núi vọt xuống.

Lý Nhân ngăn ra, nhìn về phía Hạ Nhược Trọng Sơn. Tuy người này vẫn tươi cười, nhưng trong ánh mắt đầy bi thương không giấu diếm được Lý Nhân.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lý Nhân hỏi.

Hạ Nhược Trọng Sơn cười cười nói: - Không có việc gì.

- Người đừng gạt ta!

Lý Nhân nhìn thoáng qua thủ hạ của Hạ Nhược Trọng Sơn nói: - Nếu không có việc gì xảy ra, sao người của người đều trở về rồi hả?

Nụ cười của Hạ Nhược Trọng Sơn cứng đờ, ánh mắt lập tức ảm đạm: - Tôn Đại đương gia... Chết rồi.

- Tại sao có thể như vậy?

Sắc mặt Lý Nhân biến đổi, không ngờ lại có chuyện như này.

Hạ Nhược Trọng Sơn ngẩng đầu, cắn răng nói: - Là Trương Kim Xung! Hắn vẫn là huynh đệ kết nghĩa của Đại đương gia, không ngờ trên tiệc rượu đột nhiên hạ độc thủ đánh lên Đại đương gia!

Lý Nhân hít một hơi thật dài, gằn từng câu từng chữ: - Thủ này, ta giúp người cùng nhau báo!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mười Tám Người.

- Trương Kim Xung ở đầm Cự Lộc, chúng ta ở hồ Cao Khê, vốn là nước giếng không phạm nước sông, hơn nữa Trương Kim Xung còn bái Tôn Đại Đương gia chúng ta làm huynh trưởng kết nghĩa, ai ngờ tâm địa y lại đen tối như vậy!

Hạ Nhượng Trọng Sơn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Các huynh đệ của ta mang theo ngựa trở về, mới đi được nửa đường liền gặp được người trong Trại tử trốn tới, vừa hỏi mới biết được Tôn Đại Đương gia đã bị giết, Trương Kim Xung tuyên bố tiếp quản trại của Đại Đương gia, có huynh đệ không phục bị y giết không ít, cũng có không ít người chạy đi muốn đến Tắc Bắc tị nạn. Các huynh đệ thù hạ của ta không dám trở về, đành phải quay về tìm ta.

- Nhưng thật ra lại vừa vặn có thêm nhân sự.

Hạ Nhượng Trọng Sơn cười cười, day day đôi mắt đã đỏ lên.

Tôn An Tổ có ân cứu mạng đối với y, cái chết của Đại Đương gia đối với y mà nói là một đả kích không nhỏ. Lý Nhân nhìn ra được, Hạ Nhượng Trọng Sơn là một người có nghĩa khí trọng tình cảm. Mà hoàn toàn giống nhau chính là, Lý Nhân vừa vặn cũng là một người thoát nhìn biểu hiện bề ngoài giống như cái gì cũng đều không sao cả như vậy. Cho nên, thời điểm hắn nhìn thấy ánh mắt bi thương và tức giận của Hạ Nhượng Trọng Sơn, Lý Nhân tự nói với chính mình, mối thù của Hạ Nhượng Trọng Sơn này sớm muộn gì mình cũng tính một thể.

Cái cảm giác nợ ân tình người khác này thật khó chịu, càng nhiều càng khó chịu.

Có lẽ có người có thể yên tâm thoải mái nhận không đến vài ngày sẽ phai nhạt, nhưng lại có người nhất định ghi tạc những gì người khác giúp đỡ mình vào lòng rồi tìm cơ hội trả lại. Cũng không cầu người khác cảm kích mình, đương nhiên càng không phải thủ đoạn lôi kéo người khác, cần chính là bốn chữ, thanh thần thoải mái.

Lý Nhân không cho rằng mình là người tốt, ở một vài thời điểm thậm chí còn rất nhỏ nhen, nhưng trong lòng của hắn cũng rất sạch sẽ, sạch sẽ giống như bầu trời quang đãng trong xanh đến một đám mây cũng không có.

Đương nhiên, bầu trời quang đãng trong xanh này chỉ chiếm cứ một nửa trong lòng hắn, một nửa khác còn lại là lo lắng đen xì như mực, mây đen bao phủ tại nửa bầu trời đó, trong mây đen không có gió tuyết mưa bão mà chỉ có thanh trọc đao sắc bén. Hắn là một thiếu niên trưởng thành trong sự biết ơn và cừu hận, cho nên hắn là một người phân biệt rất rõ ràng lòng biết ơn và thù hận. Có người giúp đỡ hắn, cũng có người thương tổn hắn.

Kẻ giúp người, người tất giúp lại.

Kẻ hại người, người tất hại lại.

- Hiện tại phải nghĩ cách nhập quan trước, con đường trước kia thường xuyên đi chỉ sợ không dễ đi rồi. Người của Văn Ngoạt không đuổi theo chúng ta, chuyện thứ nhất y sẽ phái người trở về, sai người tăng cường canh giữ ở các quan khẩu. Chỉ sợ chúng ta còn chưa trở về, bức họa truy nã tội phạm bỏ trốn cũng đã dán trên cổng thành rồi.

Hạ Nhượng Trọng Sơn nói tránh đi.

Y cũng không muốn nói thêm gì về chuyện của Tôn An Tổ, bởi vì trong lòng y sớm đã có tính toán.

Màn đêm buông xuống, đội ngũ một khắc cũng chưa ngừng chạy đi, sau khi mặt trời ló ra mới tìm được một nơi khá bí mật để nghỉ ngơi. Sau khi phân công người cảnh giới ổn thỏa, mọi người đã mệt mỏi không chịu nổi rốt cục mới có thể ngủ một chốc ngắn ngủi. Còn Lý Nhân được chiếu cố đặc biệt, hắn không cần thay phiên canh gác mà được hưởng đặc quyền ngủ thêm một lát. Hắn thật sự quá mệt mỏi, tổn thương trên thân thể có lẽ còn có thể nhịn được, nhưng cái loại cảm giác mệt nhọc khi tiêu hao gần như cạn kiệt khí lực toàn thân thật sự khó có thể ngăn cản, đau đớn cũng không phải là chuyện đáng sợ nhất.

Lý Nhân cũng không cự tuyệt ý tốt của bọn họ, mà chọn một bụi cỏ chỗ hướng sáng mềm mại trong nằm xuống, sau khi quần chặt quần áo liền nhắm mắt lại. Âu Tư Thanh Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm đầu gối, nhìn chăm chăm Lý Nhân không chớp mắt. Bộ dạng thiếu niên ngủ say làm cho nàng càng ngày càng si mê, si mê đến nỗi cứ nhìn hắn như vậy cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Âu Tư Thanh Thanh là một thiếu nữ rất dễ dàng thỏa mãn, dễ dàng đến mức chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của hắn trong tâm mắt như vậy là đủ rồi.

Cũng không biết ngồi bao lâu, mí mắt Âu Tư Thanh Thanh bắt đầu đánh nhau. Rốt cục, mệt nhọc vẫn chiến thắng nàng. Nàng từ từ nằm xuống bên người Lý Nhân, thời điểm nhắm mắt lại trên khóe mắt còn có một giọt nước mắt tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Tuy rằng nàng là thiếu nữ của bộ tộc thảo nguyên, nhưng không hề nghi ngờ gì cũng là một đóa hoa lớn lên trong nhà kính rồi dần dần nở ra. Nàng trải qua cũng không nhiều chuyện lắm, nhất là từ vọng và ly biệt.

Nhiều Huyết kỵ binh tốt với nàng như vậy đã chết trận, là một đả kích rất lớn đối với nàng.

Sau khi Âu Tư Thanh Thanh ngủ, Lý Nhân nhìn qua tường là ngủ rất say lại ngồi dậy. Cởi áo khoác đắp lên người Âu Tư Thanh Thanh, sau đó giờ ngón tay lau đi giọt nước mắt đọng trên khóe mắt nàng. Lý Nhân cúi đầu đem giọt nước mắt mát vào miệng nhắm nháp, phát hiện hương vị thật sự rất đáng.

Hắn khẽ vuốt tóc Âu Tư Thanh Thanh, ánh mắt dịu dàng.

- Nha đầu ngốc, đều đã nói rồi, cô đi theo tôi sẽ chịu rất nhiều rất nhiều khổ sở, mà không phải là những thứ ngon cô muốn, hiện tại cô hối hận rồi chưa?

Trong lúc ngủ mơ Âu Tư Thanh Thanh nhắm chặt hai mắt, lông mi cong cong như lá liễu nhũn lại, giống như chịu đựng đau đớn, lại giống như trong mộng có thứ gì làm nàng sợ hãi.

Lý Nhân rút một cọng cỏ bỏ vào miệng nhai nhai, lăm vào trầm tư.

Lúc đi được nửa đường hắn đã hỏi Trương Trọng Kiên, trong mấy ngày này người của Long Đình Vệ không ngừng đuổi giết bọn họ. Trong đó còn có thám báo chính là thủ hạ của U Châu La Nghệ, cho nên tất cả mọi người hoài nghi sở dĩ Long Đình Vệ có thể tìm được chính xác nhân mã Thiết Phù Đồ, là vì thời điểm Thiết Phù Đồ rời khỏi Trác Quận, La Nghệ nhất định cũng đã phái người theo dõi bọn hắn chằm chằm rồi. Cũng chỉ có như vậy, từ lúc rời khỏi quận Ngự Dương đến khi tiến vào Yến Sơn, mới bị người khác biết hành tung rõ ràng như thế.

Nhưng Lý Nhân không nghĩ ra tại sao La Nghệ phải làm như vậy, thời điểm năm đó ở Trác Quận La Nghệ biết rất rõ ràng Thiết Phù Đồ tồn tại, cũng biết rõ ràng trong Thiết Phù Đồ có thiếu niên mười ba năm trước đã bị phán án tử hình, nhưng y vẫn không áp dụng hành động gì đối với Thiết Phù Đồ, chẳng sợ hai năm trước ở Bá Châu Lý Nhân còn thiết kế giết bốn mươi kỵ binh của y, La Nghệ cũng chỉ phái người đuổi theo tượng trưng mà thôi. Y không có lý do gì mà không hạ thủ vào thời điểm có thể hạ thủ hai năm trước, hai năm sau lại tới giết người.

Lý Nhân cũng không phải không biết, vì sao hai năm trước La Nghệ không phái người đối phó mình, nhất định là La Nghệ cảm thấy mình hữu dụng, với một chút hiểu biết về lịch sử thời đại này Lý Nhân kỳ thật không khó đoán được. Không phải là muốn giữ mình lại làm một đại kỳ tới thời điểm phải dùng tới trong tương lai sao, về phần khi nào thì chém ngã lá cờ này đối với La Nghệ có được năm nghìn Hồ Bì tính gấp mà nói kỳ thật không tính là việc khó.

Nhưng Lý Nhân không thể nghĩ ra còn có ai hiểu biết hành tung của Thiết Phù Đồ như vậy. Năm đó sau khi rời đi từ Ngự Dương gần như không có người ngoài biết hành trình cụ thể.

Lý Nhân càng nghĩ càng cảm thấy có phải mình đã quên cái gì hay không, nhưng cố gắng mãi vẫn nghĩ không ra.

Lúc đang rối rắm, Trương Trọng Kiên đã đi tới. Đứng cách đó không xa báo cho Lý Nhân biết một chút, Lý Nhân gật gật đầu nhẹ nhàng đứng dậy đi theo Trương Trọng Kiên về phía xa xa.

- Tại sao không ngủ thêm chút nữa?

Trương Trọng Kiên ngồi xuống một tảng đá hỏi.

Lý Nhân lắc lắc đầu:

- Không ngủ được.

Trương Trọng Kiên ừ một tiếng sau đó liền bắt đầu trầm mặc. Lý Nhân ngồi xuống bên cạnh ông, rất tự nhiên cầm bình rượu ở trên thắt lưng của Trương Trọng Kiên xuống, đến khi mở ra phát hiện đã hết sạch sạch rồi. Lý Nhân cầm bình rượu lớn, có thể tưởng tượng được bộ dạng Trương Trọng Kiên một ngụm lớn rồi một ngụm lớn uống rượu giải sầu.

- Huynh đệ Thiết Phù Đồ còn lại bảy, người Huyết kỵ, còn lại mười.

Trương Trọng Kiên bỗng nhiên mở miệng nói:

- Không tính ta và con.

Tiếng nói của ông rất nhẹ, có chút áp lực, có chút dọa người. Lý Nhân ngẩng đầu nhìn thoáng qua đôi mắt đo đỏ của Trương Trọng Kiên, há miệng thờ dốt, nhưng lại không biết nói cái gì.

- Con có tính toán gì không?

Trương Trọng Kiên cầm lấy bình rượu Lý Nhân cầm trong tay, tùy tay ném vào bụi cỏ.

Lý Nhân lắc lắc đầu, lại gật đầu một cái.

- Tính toán trước tiên đến U Châu, các ca ca cũng không thể cứ chết vô ích như vậy. Bất kể có phải là La Nghệ mật báo với Văn Ngọat hay không, ta vẫn muốn đi hỏi y một chút mới được. Nếu như là y, dù sao cũng phải lấy đòi lại một ít khoản nợ.

Trương Trọng Kiên ừ một tiếng, tầm mắt nhìn về phía xa xa, một lát sau chậm rãi nói:

- Chỉ có mười tám người, con cẩn thận một chút.

Lý Nhân ngo ngoắt, lập tức mở to hai mắt.

- A gia, cha...

Trương Trọng Kiên cười cười, cũng chiều xoa xoa tóc Lý Nhân nói:

- Con thật sự đã trưởng thành rồi, chuyện ở chân núi hôm qua, kỳ thật con làm vô cùng tốt, nếu đổi lại là ta nói không chừng cũng sẽ làm như vậy. Tuy rằng ta trách con, nhưng cũng rất tự hào, con là đứa con của Trương Trọng Kiên ta, cho dù không phải là con ruột, nhưng lại có tính khí tính tình của ta, trong lòng của lão tử thật ra là vui vẻ đấy.

- Hơn nữa, nếu đổi lại là ta làm... chưa chắc đã làm tốt bằng con.

Ông cười cười nói:

- Con đã trưởng thành, dù sao cũng phải tự mình đảm đương.

Lý Nhân hít vào một hơi thật sâu, thấp giọng hỏi:

- Ngài tính toán đi đâu rồi vậy?

Trương Trọng Kiên nói:

- Đi tìm Tiểu Địch và Hồng Phát cô cô của con, họ ở vùng đất lạnh giá Tái Bắc, ta lo lắng.

Ông dừng lại một chút nói:

- Nếu... hành trình đến U Châu không thuận lợi..., đừng miễn cưỡng. Thân thủ của La Ngạc không kém Văn Ngoạt, hơn nữa còn được tôi luyện trên chiến trường đổ máu. Hoàn toàn không giống với thủ đoạn âm nhu cay độc của Văn Ngoạt, thân thủ của y trực tiếp hơn càn vô tình và giết người nhanh hơn. Chỉ có mười tám người...có thể sống thêm một người thì thêm một người. Nếu thật sự không có cách nào, đi đến Tái Bắc tìm chúng ta. Mặc kệ vận mệnh của con là gì, cuối cùng ta vẫn hy vọng... con có thể sống lâu thêm vài năm, tốt nhất là sống đến một trăm tuổi. Không cần hùng đồ bá nghiệp, an an ổn ổn sống cả đời cũng không tệ.

Lý Nhân nghe được sự chán chường trong những lời nói này của Trương Trọng Kiên, trong lòng hẫng hẫng cảm giác được một chỗ bị thương.

- A gia, các huynh trưởng Thiết Phù Đồ, cha hãy mang theo đi, con không yên lòng.

Lý Nhân không khuyên bảo Trương Trọng Kiên ở lại, một chữ cũng không nói.

- Không được, con vẫn chưa yên tâm về ta à?

Trương Trọng Kiên cười cười, đứng lên nói:

- Con cần phải tin tưởng a gia của con, mọi rợ trên thảo nguyên cũng không là gì với ta.

Lý Nhân vừa muốn mở miệng, Trương Trọng Kiên lắc đầu nói:

- Đừng khuyên nữa, chuyện a gia con đã quyết, không ai có thể ngăn cản.

Những lời này làm Lý Nhân nhớ đến thế tử của Trương Trọng Kiên, người phụ nữ rất đẹp kia. Năm đó, bà ấy phản đối Trương Trọng Kiên thu nhận và giúp đỡ Lý Nhân. Bà nói, hoặc là bỏ hẳn, hoặc là bỏ bà. Lúc đó Trương Trọng Kiên rất thống khổ, nhưng rất kiên quyết.

- Đó là một đứa trẻ đáng thương, vì sao nàng không chấp nhận được nó?

Ông hỏi.

Người phụ nữ kia lắc lắc đầu:

- Huynh cứ đi đi, ta hiểu huynh.

- Có thể không đi không?

Người phụ nữ kia lắc lắc đầu:

- Trương Trọng Kiên, tại sao huynh lại trở nên lè mề rồi? Nếu trên núi Thanh Phong chỉ có hai vợ chồng chúng ta, thu nhận và giúp đỡ đứa bé không sao cả. Nhưng ở phía sau ta, còn có hơn một ngàn mạng người cha ta để lại cho ta. Ta không thể vì một đứa nhỏ không rõ lai lịch, đánh mất toàn bộ sơn trại!

Trương Trọng Kiên gật đầu nói:

- Được.

Ngày đó, huynh đệ đi theo Trương Trọng Kiên xuống núi Thanh Phong, không đến tám mươi người.

- Tiểu Địch, con đang nghĩ gì vậy?

Hồng Phát hỏi Tiểu Địch đang chống cằm ngẩn người.

- Cô cô, An Chi ca ca rời khỏi chúng ta, có phải lại đi đánh người xấu rồi hay không?

- Đúng vậy, đánh người xấu xong An Chi ca ca sẽ quay lại tìm Tiểu Địch.

- Vậy An Chi ca ca có bị thương hay không?

Trương Tiểu Địch ngẩng đầu, hỏi Hồng Phát rất nghiêm túc.

Hồng Phát không phân bác được.

- Con muốn học y thuật! Nếu An Chi ca ca bị thương, con muốn chữa khỏi cho huynh ấy!

Tiểu cô nương nắm chặt tay lại, ánh mắt kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Cái Xác Thật Lớn .

- Hạ Nhược đại ca, người nên đi tìm một chỗ ở trước, không nên tùy tiện đi tìm Trương Kim Xung. Đại quân triều đình ở các lộ đều tập kết tại Trác quận, lúc này nên ẩn nhẫn một chút thì hơn.

Lý Nhân chân thành nói.

Hạ Nhược Trọng Sơn gật đầu nói:

- An Chi, người yên tâm đi, ngược lại là các người, lần đi U Châu này cẩn thận chút. Kỳ thật, ta vẫn muốn đi cùng với người, nhiều người hơn một chút cũng dễ làm việc hơn.

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Tâm ý của Hạ Nhược đại ca ta xin nhận, nhưng chuyến này đi U Châu kỳ thật ít người thì vẫn tốt hơn. U Châu có mấy vạn đạo quân tinh nhuệ, đi một trăm người so với đi mười người, kỳ thật ngược lại ít người có lợi hơn. Người yên tâm, chúng ta sẽ không tùy tiện làm bậy. Loại chuyện đi chịu chết, ta luôn luôn không có hứng thú.

Hạ Nhược Trọng Sơn cười cười nói:

- Vậy là tốt rồi, bảo trọng!

Lý Nhân ừ một tiếng, chậm rãi nói ba chữ:

- Phải còn sống.

Hạ Nhược Trọng Sơn gật gù đầu, trở mình lên ngựa nói:

- Ta đã chọn mười chín con ngựa tốt nhất trong số chiến mã của người Đột Quyết, coi như là đưa cho mọi người làm lễ vật chia tay đi.

Y cực kỳ hâm mộ nhìn thoáng qua Đại Hắc mã của Lý Nhân, sau đó nói với Lý Nhân:

- Đương nhiên, không có của người.

Lý Nhân cười ha ha, khoát tay áo nói:

- Thuận buồm xuôi gió!

Hạ Nhược Trọng Sơn phất phất tay, mang theo hơn một trăm huynh đệ dưới tay phóng ngựa hất bụi mà đi. Đám người Lý Nhân nhìn bóng lưng Hạ Nhược Trọng Sơn rời đi cho đến tận khi bụi mù tán đi.

Lý Nhân kéo tay Âu Dương Thanh Thanh nói:

- Ngoan ngoan cùng a gia đi tìm bọn Tiểu Địch, nghe lời. Không phải là tôi không muốn mang cô theo, cô có biết, nếu như mang theo cô tôi sẽ không rảnh tay rảnh chân. Trong lòng lo lắng cho cô, làm gì cũng bó tay bó chân. Chờ ta từ U Châu trở về tìm các người, chậm nhất là nửa năm.

Lúc trước đã thương lượng xong rồi, Âu Tư Thanh Thanh đã khóc nhưng giờ phút này lại kiên cường không rơi lệ. Nàng nắm chặt tay Lý Nhân nói:

- An Chi, ta sẽ nghe lời huynh nói. Ta sẽ đếm ngày chờ huynh, đừng gạt ta, được không?

Lý Nhân cười cười, vén sợi tóc trên trán Âu Tư Thanh Thanh nói:

- Lần này, chắc chắn sẽ không lừa gạt cô.

Âu Tư Thanh Thanh gật gật đầu, ôm cánh tay Lý Nhân cọ sát lên mũi bỗng nhiên cười cười nói:

- Ta sẽ không trở thành thứ trói buộc huynh, huynh muốn... hãy nhanh chóng tìm ta.

Lý Nhân vỗ vỗ lưng nàng gật đầu, nhìn về phía Trương Trọng Kiên nói:

- A gia, các người trên đường hãy cẩn thận chút.

Trương Trọng Kiên tùy ý dắt một con ngựa, nhảy lên lưng ngựa sau đó nói với Lý Nhân:

- Biết rồi, con mẹ nó cứ lái nhái không dứt khoát, chúng ta phải đi rồi, đừng nhìn nhàn nhõa nữa, Thanh Thanh, chúng ta đi.

Âu Tư Thanh Thanh vâng một tiếng, Lý Nhân ẩm nàng lên lưng ngựa, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều có nồng đậm lưu luyến.

Âu Tư Thanh Thanh nói:

- An Chi, chăm sóc bản thân cẩn thận.

Lý Nhân yên lặng gật gật đầu, chậm rãi đi đến bên người Trương Trọng Kiên. Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi trịnh trọng nói một câu khiến Trương Trọng Kiên muốn đánh hắn một trận toi bời khói lửa.

- A gia, chúc cha và cô cô sớm sinh quý tử.

Nói xong, Lý Nhân giống như con thỏ nhảy hai ba bước chạy đến bên cạnh Đại Hắc mã cười lên, giờ hai tay dùng sức vỗ lên mông ngựa một cái. Đại Hắc mã bất mãn hí hai tiếng, lập tức vung ra bốn vó chạy vội đi. Hắn chạy trốn gọn gàng linh hoạt như thế, lại làm cho người ta tán thưởng bản lĩnh chạy trốn của mình. Mọi người Huyết kỵ và mã tặc Thiết Phù Đồ đồng thời ôm quyền với Trương Trọng Kiên, sau đó lên ngựa đuổi theo bóng lưng Lý Nhân. Trương Trọng Kiên há miệng thở dốc, lập tức mỉm cười. Nhìn phương hướng Lý Nhân biến mất, ông lầm bầm nói:

- An Chi, phải luôn luôn cẩn thận nhé.

Xoay người, ông nói với Âu Tư Thanh Thanh:

- Chúng ta đi thôi, con yên tâm, An Chi không có việc gì, bất kể chuyện gì cũng không làm khó được hắn. Không đến nửa năm, hắn sẽ mạnh khỏe hiện ra trước mặt con.

Thiếu nữ quật cường chờ cho trong tầm mắt không thấy bóng dáng của hắn rồi cuộc mới xoay người, nói với Trương Trọng Kiên một câu khiến trong lòng ông cảm động:

- A gia, chúng ta đi thôi.

Nàng gọi, a gia.

Lý Nhân cười Đại Hắc mã một đường chạy như điên, ngay cả mọi người phía sau cười chiến mã trăm dặm mới tìm được cũng không đuổi kịp hắn. Trong lúc chạy như điên, gió mạnh thổi đi một chút chua xót ở khóe mắt hắn.

A a a a!

Lý Nhân điên cuồng hét vài tiếng, xua tan đau đớn đè nén trong lồng ngực.

Trong đây bao gồm cả hắn, hướng về phương xa, mười tám kỵ gió cuốn mây tan.

U Châu.

Trong phủ đệ của Hồ Bí Lang Tướng ở U Châu, một người đưa tin từ phía nam phong trần mệt mỏi trở về khom người với La Nghiê đang ngồi ở phía

sau bàn cúi đầu đọc sách:

- Bẩm tướng quân, hai mươi ngày trước bệ hạ đã rời khỏi Đông đô, xa giá nghỉ trưa được hộ vệ của thiên tử lục quân hộ tống chậm rãi đi về hướng bắc, đại quân ở các lộ cũng đã tập kết xong, cũng đang xuất phát đi theo xa giá thiên tử.

La Nghệ buông sách trong tay xuống, chậm rãi ngẩng đầu nói:

- Bù Cù nói thế nào?

Người đưa tin kia nói:

- Y nói rằng tướng quân yên tâm, bệ hạ đã hạ chỉ để ngài trấn thủ U Châu. Lần này chinh phạt Cao Cú Lệ, sẽ không điều động người nào của U Châu chúng ta.

La Nghệ thở phào nhẹ nhõm, cười cười nói:

- Biết rồi, người đi xuống nghỉ ngơi thật tốt đi.

Người đưa tin kia khom người lui ra ngoài.

La Nghệ đứng lên, giơ tay đẩy cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài. Lúc này đã đến tháng chín của năm Đại Nghiệp thứ bảy, vào thu, gió không còn làm cho người ta phiền chán khô nóng, thổi vào người cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái. Bởi vì xác định cái làm người ta nghiền ngẫm không ra bệ hạ sẽ không điều binh mã của U Châu, trong lòng La Nghệ rốt cuộc cũng yên tâm. Bình nã U Châu, là y mấy năm nay cực khổ lắm mới huấn luyện ra, là căn cơ đề ngày sau y sống yên ổn, lần này bệ hạ thân chinh Cao Cú Lệ y thấy không ổn, cho nên tuyệt đối không thể binh lính U Châu tham chiến.

Mấy năm nay nghĩ hết cách khiến triều đình gia tăng binh lính tiếp tế tiếp viện cho U Châu gấp đôi có thừa, lại mạnh mẽ, cứng rắn giữ lại để tự dùng thuế phú quan phủ phụ cận U Châu đáng nhẽ phải nộp lên triều đình. Mặc dù làm như vậy, cũng chỉ là đủ nuôi năm nghìn giáp thiết kỵ giống như đốt tiền kia và tăng lên hai vạn giáp khinh bộ tốt mà thôi. Mà trên thực tế, tiền tiêu trên người hai vạn bộ tốt kia, còn chưa bằng một phần mười của năm nghìn Hồ Bì tinh giáp.

Mặc dù như vậy, binh mã U Châu cũng không thể tiếp tục mở rộng. Y không có quyền giữ lại trọn tiền lương của Trác quận, hiện tại y cũng không có lá gan này. Tiêu hao cho bộ giáp kỵ binh thật sự quá lớn, lớn đến mức chỉ dựa vào một mình U Châu đã nuôi không nổi, mà cho dù triều đình gia tăng gấp đôi tiếp tế tiếp viện cho Hồ Bì tinh giáp, trong tay La Nghệ vẫn không có tiền, bởi vì, trong báo cáo chuẩn bị của binh Bộ, Hồ Bì tinh giáp, chỉ có ba nghìn người.

Nhiều hơn tới hai ngàn người, là y dùng cái gọi là ăn bớt mới mở rộng ra được.

Bộ giáp thiết kỵ, thời điểm huấn luyện và chiến đấu mỗi người đều phải mặc áo giáp nặng hơn bốn mươi cân, cho nên phải là dũng sĩ có thân thể cường kiện mới được. Mà chiến mã cũng cần mặc giáp toàn bộ, cho nên cũng nhất định phải chọn lựa ngựa thượng đẳng. Vì đảm bảo thể lực, thức ăn của giáp kỵ binh phải tốt, thịt và rau quả đều phải đảm bảo. Cỏ khô của chiến mã cũng phải là tốt nhất, còn hơn cả dân chúng bình thường đều luyện tiết ăn lương thực.

Một bộ giáp kỵ binh, ngoại trừ chiến mã của mình ra, còn cần một ngựa chạy tời chở đồ trang bị, có một người chuyên môn phụ trách cuộc sống hàng ngày và áo giáp binh khí, còn cần một người chăn ngựa chuyên môn phụ trách chăm sóc chiến mã. Nói cách khác, tính cả hỗ trợ, người chăn ngựa, phụ binh, nhân viên hậu cần biên chế thực tế phải hơn hai vạn người. Điều này cần một con số khổng lồ để duy trì, đây là chỗ La Nghệ đau đầu nhất.

Không thể nghĩ ngờ, chiến lực của bộ giáp thiết kỵ là thiên hạ vô song. Man nhân trên thảo nguyên bất kể kiêu ngạo thế nào, từ xa nhìn thấy giáp kỵ binh của Đại Tùy cũng sẽ sợ tới mức giống như chim thú chạy trốn bốn phía. Nhưng, phải nuôi một đoàn kỵ binh như vậy, căn bản cũng không phải điều mà một châu một quận có thể gánh vác được.

Nếu hao phí vô số tài lực vật lực cũng như hao phí vô số tâm huyết của La Nghệ đặt trên giáp thiết kỵ bị điều đến Liêu Đông, La Nghệ chỉ sợ sẽ đau lòng đến chết đi.

May mắn, dứt lốt một khoản khổng lồ mười vạn quan kia không uống phí chút nào.

La Nghệ đứng ở cửa sổ, nhìn cây cối xanh biếc tươi tốt bên ngoài, ánh mắt dần dần trở nên nóng rực.

Đã đến lúc nên chuẩn bị rồi.

Thiên hạ sắp loạn, đoàn kỵ binh tinh nhuệ nhất thiên hạ này nhất định là phải dùng trên chiến trường. Đã từng, là dùng để bảo vệ quốc gia, là môn hộ kiên cố nhất Đại Tùy. Về phần tương lai Hồ Bì tinh giáp xuất hiện ở địa phương nào...

- Báo!

Cửa thư phòng truyền đến thanh âm của thủ hạ, La Nghệ bị cắt đứt suy nghĩ có chút ảo não. Y không kiên nhẫn xoay người nói:

- Nói, chuyện gì!

- Tướng quân, người phái đến Yên Sơn đã trở lại.

La Nghệ ừ một tiếng nói:

- Người đâu? Dẫn đến thư phòng của ta.

Không lâu sau, mấy binh sĩ đi vào thư phòng của La Nghệ, quì một gối nói:

- Thuộc hạ bái kiến Đại tướng quân!

La Nghệ gật đầu nói:

- Nói cho ta biết, ngọn nguồn chuyện xảy ra ở Yên Sơn!

Một người trong đó cúi đầu nói:

- Thuộc hạ dẫn người hai năm trước theo đám mã tặc tới quận Ngự Dương, sau lại đi theo đám bọn hắc tặc tới Yên Sơn. Người của thuộc hạ theo sát hành tung của bọn họ, không dám có một tia buông thả. Nhưng, không biết vì sao Long Vệ Đình của triều đình tìm được rồi lên Yên Sơn, đánh nhau ác liệt với đám mã tặc này, trong lúc đó, người của Long Vệ Đình còn giết vài người của chúng ta, ít nhất một ngàn người của Long Vệ Đình đến Yên Sơn, đúng lúc bắt gặp người Đột Quyết và mã tặc của Trương Trọng Kiên chém giết nhau. Sau khi giết chết toàn bộ người Đột Quyết Long Vệ Đình lại đuổi giết đám người Trương Trọng Kiên, người của chúng ta ở ngoài vì đều bị giết, cho nên sau đó, vì sao đám người Trương Trọng Kiên cũng không bị giết sạch, thuộc hạ cũng không rõ lắm.

- Long Vệ Đình?

La Nghệ lăm bầm nói:

- Người của Văn Ngạc? Làm sao bọn họ có thể tìm được đến Thiết Phù Đồ chứ?

- Tướng quân, thuộc hạ nghĩ là, nếu không phải do bị người khác để lộ hành tung, thì người triều đình phái tới tuyệt đối không thể tìm thấy bọn họ. Hai năm qua thuộc hạ theo dõi mã tặc Thiết Phù Đồ cũng là đem hết toàn lực mới không bị bỏ rơi, mã tặc này rất cẩn thận, gần như không để lại dấu vết có thể điều tra nào.

- Còn có người nhìn chăm chăm Thiết Phù Đồ sao?

La Nghệ hỏi:

- Có thể phỏng đoán ai là người cũng theo dõi sát sao hành tung của Thiết Phù Đồ không?

- Tướng quân, trong mấy tháng này, chỉ có một người qua núi gặp Hồng Phát trong Thiết Phù Đồ. Bắt đầu từ ba tháng trước, lên núi tổng cộng năm lần, mỗi một lần đều chỉ ở lại hai canh giờ. Hơn nữa, theo thuộc hạ quan sát, người nọ lên núi, hình như Trương Trọng Kiên cũng không biết.

- Ai?

- Huỳnh đệ kết nghĩa của Trương Trọng Kiên, Lý Tĩnh.

- Lý Dược Sư?

Lông mày La Nghệ nhíu lại, cười lạnh nói:

- Thú vị.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa thành U Châu, có một thư sinh tuần tú khoanh tay mà đi, vừa đi vừa thảnh thơi chỉ điểm bình luận cảnh trí ven đường. Dáng người y cao ráo, khuôn mặt thanh tú, thoạt nhìn cả người đều tản ra một cỗ phong độ nồng đậm của người tri thức, chỉ có điều thời điểm nhìn thủ vệ ở cửa thành, ánh mắt của y trong lúc vô ý lộ ra một tia lạnh lùng.

- Đãi đáo lai niên cửu nguyệt bát, ngã hoa khai hậu bách hoa sát...

(Trong bài thơ Bát đệ hậu phú khúc của Hoàng Sào)

Thư sinh tuần tú nhìn đóa hoa cúc đại nhô nhỏ ven đường, rất đặc ý ngâm hai câu thơ, làm cho vài nữ tử đi ngang qua liên tiếp ghé mắt nhìn.

Sáu thanh niên trai tráng mặc trang phục tay sai đi theo phía sau thiếu niên kia, thái độ cung kính.

Thời điểm đi đến cách thành U Châu không xa, nhìn chỗ thành trì cao lớn chắc chắn này, người nào đó không kìm nổi phát ra một tiếng tán thưởng từ đáy lòng:

- Một cái xác rùa đen thật lớn!

Chương 72: Khúc Nhạc Đệm Nhỏ.

Thư sinh tuần mỹ trẻ tuổi bước đến cửa thành U Châu, nhìn binh lính ngăn đón ở trước mặt mình, trong mắt ánh lên vẻ thần nhiên khinh thường, hai đầu lông mày trong lúc vô ý toát ra ngạo khí khiến cho đám binh lính kia cảm thấy áp lực rất lớn. Vào thành phải nộp thuế, hơn nữa tiền thuế còn cao hơn những nơi khác, đây là lệnh từ trong phủ tướng quân, binh lính cho dù biết rõ Lý Nhân không phải là người bình thường cũng đành phải kiên trì đến cùng ngăn lại.

- Vị này...

Binh lính do dự một chút, không biết xưng hô như thế nào trước mặt vị thiếu niên thư sinh phong thần tuần mỹ này. Nhìn tuổi của hắn, hẳn là một thiếu niên, nhìn áo gấm hằn nhặc trên người, hẳn là con cháu quan lại. Nếu như là con cháu trẻ tuổi của thế gia vọng tộc, trên cơ bản đều là loại người vừa ra đời đã có tước vị. Người như vậy bản thân không có gì không thể, nhưng thế lực tồn tại sau lưng bọn họ mới làm người ta sợ hãi.

Thế gia, chính là một đám quái vật lớn đứng sừng sững trên thế giới này. Đừng nói là dân chúng bình thường không thể trêu vào tránh không kịp, triều đình không phải là không như thế. Tuy rằng mở khoa cử, nhưng chức quan từ chính ngũ phẩm trở lên thì không có một người nào là từ khoa cử đi ra đảm nhiệm, toàn bộ đều bị thế gia bá chiếm. Thủ sĩ triều đình, cũng ưu tiên lựa chọn con cháu quý tộc, dù không có cơ hội tiếp xúc với trung tâm quyền lực, mặc dù làm một chức quan bình thường cũng hết sức dễ dàng.

Cho nên, mặc dù chương quản U thành chính là đại nhân vật truyền thuyết rất nhiều năm cũng xuất thân từ hàn môn, bản thân ông ấy cũng là một nhân vật khuyến khích con cháu hàn môn quyết chí tự cường, nhưng binh lính thủ vệ vẫn không dám làm xằng làm bậy, bởi vì tất cả mọi người đều hiểu được một đạo lý. Hồ Bí tướng quân La Nghệ, chuyện y có xuất thân hàn môn không giả, công danh lấy được từ trên lưng ngựa quả thực chính là do sở trường, nhưng y sớm đã không còn là tiêu tử hàn môn năm đó, La gia bây giờ, cũng sớm không phải là hàn môn nữa rồi.

- Công tử chúng ta là Bắc Lăng..

Trần Tước Nhi đi về phía trước hai bước, ngăn đón binh lính kia nói. Chỉ có điều một nửa câu sau lại bị Lý Nhân cản trở về, hắn khoát tay áo nói: - Sao phải làm khó y? Y cũng chỉ làm việc theo cương vị đảm nhiệm thôi. Nếu tới U Châu rồi thì phải vâng theo quy củ của người ta, giao ra vài đồng tiền vào cửa cũng không có gì.

Nói xong, Lý Nhân đi thẳng về hướng trong cửa thành.

Trần Tước Nhi cười hi hi, lấy ra một nắm bạc vụn nhét vào tay binh lính kia nói: - Hơn đây, tự người mua chút rượu uống đi.

Thiết Lão Lang và Trần Tước Nhi dẫn theo bốn người đi theo sau Lý Nhân, nghênh ngang vào thành.

Binh lính thu tiền kinh ngạc nhìn mấy khối bạc vụn trong tay, xem chừng ít nhất có thể đổi được hai ngàn Nhục Hảo, điều này làm cho tim của y đập thành thịch. Hai ngàn Nhục Hảo mua được bao nhiêu gạo xát chứ? Nói thật, từ nhỏ đến lớn y chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy. Nhưng thời điểm y nhìn thấy ánh mắt đội trưởng hướng về phía mình, y biết chỗ bạc mẻ người này đang bay về phía người khác. Y khéo léo đem vài khối bạc nhét vào trong cổ tay áo, sau đó cười hi hi chạy tới nói: - Đội trưởng, đây là của người nọ hiến kính ngài đây.

Đội trưởng thủ vệ tán dương nhìn y một cái, lập tức nhận lấy bạc nói: - Lần sau chú ý, người như vậy không phú thì quý, chúng ta đắc tội không nổi! May mắn người ta trong sạch không chấp nhặt với người, người còn dám yêu cầu người nộp bạc!

Binh lính ngượng ngùng cười cười, trong lòng tự nhủ còn con mẹ nó không phải để cho con rùa khốn khiếp nhà người chiếm hết sao?

Sau khi Lý Nhân đi vào cửa thành, vô cùng chăm chú nhìn kiến trúc hai bên đường. Hắn đang tìm kiếm một chút dấu vết quen thuộc, những hình ảnh thủ đô Bắc Kinh ở kiếp trước rõ mồn một trước mắt, một chút trí nhớ không tự chủ được bắt đầu xuất hiện ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. Ở kiếp trước, hắn học tại Bắc Kinh, từng du thuyền trong công viên Đào Nhiên Đình, từng si nhục đi tích Đại Thủy Pháp, lén lút viết lên mặt sau cung thành "Đã Trư bị chết tiệt", cũng từng ba giờ sáng rời giường chạy tới quảng trường xem nghi thức kéo cờ.

Tuy rằng thành U Châu bây giờ và thủ đô ở kiếp trước không có quan hệ gì, nhưng vẫn không tự chủ được liên tưởng với nhau.

Kiến trúc trước kia rõ mồn một trước mắt, bất kể thế nào thời điểm cũng đã khác, Lý Nhân cũng phát hiện mình cũng khác rồi.

Cái thời lén lút vào nhà vệ sinh nữ đi tiểu đã một đi không trở lại.

Lý Nhân tùy ý dạo bước trên đường cái ở U Châu, ánh mắt di chuyển ở những cửa hàng. Hắn rất dụng tâm tìm kiếm cảm giác đã từng quen biết, lại phát hiện đều tìm không thấy. Đi theo phía sau là sáu tùy tùng khôi ngô dũng mãnh, một thiếu niên áo gấm thanh tú cứ như vậy có chút kiêu ngạo, không kiêng nể gì đi lại. Tuy rằng trí nhớ không nhất định là điều tốt đẹp, nhưng nhớ lại kỷ ức ở thời đại kia cảm giác này thật sự rất kỳ diệu.

Chỉ có điều đau khổ chung quy cũng có ngày phai nhạt, còn sống, cuối cùng cũng phải đối mặt với sự thật.

Mà sự thật chính là, trong vòng vài ngày tới Lý Nhân phải lập ra được con đường phía trước và đường lui thật tốt.

Con đường phía trước, đương nhiên là đến hỏi thăm đại nhân vật nào đó, chuyện trên Yên Sơn, người chắc đã biết?

Đường lui, dĩ nhiên là chạy trốn như thế nào rồi.

Muốn đánh vào mặt người nhà người ta trên địa bàn của họ, đương nhiên là phải thăm dò đường lui thật tốt. Trong tòa thành này có năm nghìn Hồ Bì tinh giáp khiến cho Man tộc trên thảo nguyên nghe tin đã sợ mất mật. Mà người Lý Nhân muốn tìm, lại là hồ tướng có thanh danh đã lâu. Đây là một hồi độ sức không ở cùng một tầng, tuy nói là một sự kiện khá hào khí, làm tốt có thể khoác lác, làm không tốt, vậy chỉ có thể già ngốc.

Đối với một thiếu niên ngày ngày treo hai chữ ngu ngốc ở trên miệng nhạo báng người khác, hẳn đương nhiên sẽ không chịu bị người khác xem thành ngu ngốc.

Hai mắt không ngừng liếc về bốn phía, rốt cục, Lý Nhân phát hiện một nơi quen thuộc.

Nói là quen thuộc, kỳ thật là mấy chữ cái quen thuộc.

Một tòa kiến trúc khá lớn xây ở sát đường, tám hoành phi trên cửa có ba chữ to khiến Lý Nhân cảm thấy thân thiết.

Thư Hải Các

Lý Nhân cười cười, trong lòng tự nhủ quả nhiên là đây nổi toàn quốc.

- An Chi..

Thiết Lão Lang từ phía sau thấp giọng gọi.

Lý Nhân khoát tay áo, nói rất chân thành: - Phải gọi đệ là công tử.

- Công tử, chúng ta có phải nên tìm nhà trọ trước không?

Thiết Lão Lang rất phối hợp nói.

Lý Nhân gật đầu nói: - Cũng được.

Mọi người tìm một nhà trọ có chút sạch sẽ, Lý Nhân tiếc nuối vì không tìm được một nơi gọi là vui vẻ trong thành. Sau khi vào trong phòng, Lý Nhân tìm một chỗ ngồi xuống, về phần đặt phòng loại chuyện nhỏ này đương nhiên do Trần Tước Nhi bọn họ đi làm. Nếu giả dạng làm con cháu quý tộc, sẽ làm giống một chút. Tuy rằng Lý Nhân không làm thế nào mà tiếp xúc được với loại con cháu quý tộc này, cũng không hiểu rõ phong cách làm việc của bọn họ, nhưng loại chuyện như giả trang này kỳ thật cũng không khó, ngắc càm lên ít nói chuyện khinh khinh một chút, dĩ nhiên sẽ ít lộ ra sơ hở.

Về phần hai chữ Bác Lăng Trần Tước Nhi nói ở cửa thành, chẳng qua là vì dễ cho binh lính thủ vệ hiểu lầm. Nhắc tới Bác Lăng, có ai đầu tiên không nghĩ tới Thôi gia chứ?

Sau khi Trần Tước Nhi thuê phòng, tiểu nhị trong điểm ăn cần dẫn bọn họ đến phía sau. Trần Tước Nhi đã thuê hẳn một độc viện, đưa cho chương quỹ kia một năm bạc vụn. Những thứ như tiền tài đối với mã tặc Thiết Phù Đồ vốn chẳng là gì, ngược lại khiến cho chương quỹ kia nghĩ đoàn người này đúng là con cháu nhà giàu. Cho dù không phải là quan lại, cũng là cự phú một phương.

Bao độc viện kế tiếp, Lý Nhân bất ngờ phát hiện một bên viện vừa vặn đối diện với cửa sau của Thư Hải Các.

Nơi này thật sự không tồi.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, tất cả mọi người vào phòng.

- Tam Thập Thất ca, Tiểu Điều ca, lần này trong cây vào các người.

Lý Nhân cười cười nói.

Lạc Phó và Trần Tước Nhi năm đó đã tới U Châu, cũng đi qua Thư Hải Các kia. Cũng không biết Hồng cô nương năm đó bị tách chân ra kiểm tra sấm soi bây giờ còn ở đó không, nếu thấy Lạc Phó và Trần Tước Nhi, cũng không biết có nhận ra đây là hai người xấu năm đó không. Cũng không biết, mất năm nay cô nương kia trong mộng có giết hai người xấu này chết không.

Lý Nhân chỉ chỉ vào tiểu lâu Thư Hải Các nói: - Có muốn đi tìm người cũ hay không?

Trần Tước Nhi nhớ tới Thư Hải Các thời điểm ở tại Ngư Dương kia, nhớ tới bộ dạng chật vật không chịu nổi của Lý Nhân lập tức châm chọc nói: - An Chi, thật ra ta cảm thấy đệ hẳn là nên đi đạo, nhìn xem còn có... giai nhân tặng dù hay không?

Lý Nhân nghiêm túc nói: - Đi, đương nhiên là muốn đi. Con cháu quý tộc nha... Có ai mà không sống phóng túng chứ?

Thiết Lão Lang lắc đầu nói: - Thiếu tướng quân, cái này sai rồi.

- Con cháu quý tộc, nhất là con cháu của gia tộc được coi trọng, càng không rêu rao. Đừng nói ra vào kỹ viện, mà ngay cả quán rượu bình thường cũng rất ít đặt chân vào. Bọn họ đều được bồi dưỡng để tiến vào triều đình đấy, dĩ nhiên không thể có chỗ nào để bị người khác lên án. Bọn họ tao nhã lễ độ, làm việc hợp quy tắc không hề bất chấp mọi thứ. Cho dù khinh thường dân chúng, cũng phải giả dạng chiều hiền đãi sĩ. Bọn họ có thể âm mưu hại người ở sau lưng, tuyệt đối sẽ không trở mặt ở ngay trước mặt.

- Đối trá!

Lý Nhân thờ dài.

Hóa ra các triều đại đều có một đức hạnh.

Hắn gật đầu nói: - Đệ biết, phải kiêu ngạo, nhưng không phải loại kiêu ngạo lộ liễu, mà là kiêu ngạo khiêm tốn.

Hắn biết mọi người không hiểu cái gì gọi là khiêm tốn, không sao, tự hắn hiểu là được rồi.

- Lúc ở cửa thành, đệ làm không tốt.

Thiết Lão Lang nói đúng điểm mấu chốt: - Đệ nói nhiều quá, việc nhỏ như vậy, hẳn là do chúng ta làm.

Lý Nhân cười cười, gật đầu.

- Hôm nay cứ đi nghỉ ngơi trước đã, sáng mai mấy người chúng ta phân công nhau đi dò thám phủ tướng quân. Trước tiên điều tra rõ tình huống bên ngoài đã, về phần khi nào tìm La Nghệ xui xẻo, không thể gấp.

Lạc Phó nói.

Lý Nhân gật đầu nói: - Tốt nhất không nên động thủ ở trong phủ tướng quân, tra rõ quy luật ra ngoài của La Nghệ.

Hắn nhìn nhìn Thư Hải Các ở bên ngoài, có chút nuối tiếc nói: - Chính là không nghe nói Hồ Bí Đại tướng quân có ham mê đặc biệt gì, hoàn cảnh nơi này tốt như vậy có chút đáng tiếc.

Hắn đẩy cửa sổ ra, nhìn ra phía ngoài. Một nữ tử dịu dàng dường như mới tỉnh mộng xuân cũng đẩy cửa sau tiểu lâu ra, hai người xa xa bốn mắt nhìn nhau. Lý Nhân hơi sững sốt, nàng kia cũng hơi sững sốt lập tức đỏ mặt.

Nàng kia tùy ý choàng một cái áo choàng, tóc mây toán loạn, một mỹ nhân còn buồn ngủ.

Sắc mặt nàng đỏ lên, lập tức thoải mái cười cười, xa xa thi lễ với Lý Nhân. Trong lòng không tự chủ được khen một tiếng, một công tử phong thần như ngọc. Lý Nhân cũng ở tán thưởng một câu trong lòng, tiểu cô nương ở nơi cao cấp này cũng không giống bình thường.

Đang tự cho là tự nhiên, phóng khoáng khê vuốt cằm, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi:

- Ôi chào mẹ ời, thật sự là cô ta!

Mặt Lý Nhân tái đi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Tước Nhi kéo tay Lạc Phó kích động nói: - Không thể tưởng được không thể tưởng được, cô nàng kia lại trở mặt mà như vậy.

Lạc Phó ừ một tiếng nói: - Bây giờ đếm nữa, nhất định đếm không hết rồi...

Lý Nhân đen mặt, lúc nhìn lại cô nàng kia, không biết vì sao, càng nhìn càng đặc biệt xấu...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Trách Không Dễ Dàng.

- Ta vừa mới ra ngoài hỏi thăm một chút, La Nghệ mỗi ngày đều đến thao trường luyện binh. Mấy tháng trước U Châu vẫn luôn chiêu mộ tân binh, bắt kẻ xuất thân, chỉ cần thân thể cường tráng là có thể nhập ngũ. Mấy ngày này La Nghệ luôn chú ý vào tân binh thao luyện, mưa gió không ngừng. Chỉ cần chúng ta thăm dò tốt tình hình, mới tìm được cơ hội hạ thủ trên đường.

Trần Tước Nhi nói: - Chỉ có điều, bên người La Nghệ mỗi ngày chỉ ít có hai trăm giáp sĩ đi theo. Từ phủ tướng quân xuất phát đến thao trường không đến nửa canh giờ, cho dù đắc thủ, muốn chạy... Khó!

Lý Nhân gật đầu nói: - Đệ đang nghĩ xem có biện pháp nào khác. Mấy vị ca ca, tình huống bên ngoài liên giao cho mọi người hỏi thăm một chút rồi. Nhìn con đường La Nghệ đến thao trường, có chỗ nào không thích hợp để mai phục.

- Miệng vết thương còn đau không, An Chỉ?

Trần Tước Nhi hỏi.

Lý Nhân khoát tay áo nói: - Không sao, chỉ là bị thương ngoài da căn bản không quan trọng. Chỉ có điều ngày đó có lẽ là mệt mỏi quá độ, cho nên mấy ngày nay có chút thích ngủ.

Lạc Phó nói: - Nếu như vậy thì đệ cứ nghỉ ngơi thật tốt, mấy người chúng ta ra ngoài một chút. Ngoài thành có ý cầu tiếp ứng, kế hoạch cụ thể và tình huống tìm hiểu nói sau, cho nên hiện tại đệ cũng không có gì cần quan tâm. Nghỉ ngơi thật tốt, dù sao chúng ta cũng không vội.

Lý Nhân gật đầu nói: - Được, làm phiền các vị ca ca rồi.

Trần Tước Nhi vỗ vỗ vai Lý Nhân cười nói: - Đệ cứ dưỡng đủ tinh thần đi, nếu mà khôi phục chậm thì ta sẽ đến Thư Hải Các ở phía đối diện mời Hồng cô nương đến đây? Thường nói lấy âm bổ dương, thử xem?

Lý Nhân trừng mắt nhìn y nói: - Tùy tiện xách ra một người trong lâu kia ra cũng đều là hồ ly tinh tu luyện đắc đạo, huynh thật sự muốn đệ thu thập họ hay là để họ thu thập đệ?

Trần Tước Nhi cười cười: - Nếu không, bí quá hóa liều ta liền bắt đến cho đệ hoa cúc khuê nữ gây tai họa?

Lý Nhân há mồm khoa tay múa chân muốn nói nhưng lại không ra thành tiếng. Nhưng Trần Tước Nhi vẫn nhìn ra được, đó là ba từ khá "nhã nhạn": - Huynh chết đi.

Sau khi mọi người rời đi, Lý Nhân tựa vào trên giường lâm vào trầm tư.

Lần này tới tìm La Nghệ xui xẻo, Lý Nhân cảm thấy có chỗ nào không đúng. Chuyện trên Yến Sơn La Nghệ nhất định đã biết, người y phải đi cũng nói không chừng thật sự nhằm vào hành tung của Thiết Phù Đồ. Nhưng sau khi tới U Châu, Lý Nhân càng ngày càng cảm thấy La Nghệ không có lý do bán đứng Thiết Phù Đồ. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu hai năm qua người của La Nghệ nhìn chăm chăm vào Thiết Phù Đồ..., thì chuyện mình không ở cùng một chỗ với Trương Trọng Kiên bọn họ, người của La Nghệ khẳng định cũng biết. Văn Ngoạt đến, chính là tới giết mình đây, rất hiển nhiên người của Văn Ngoạt là Long Đình Vệ cũng không biết mình không ở trong Thiết Phù Đồ. La Nghệ thì biết, y không lý do cố tình thừa dịp mình không ở Yến Sơn tính kế với người của Thiết Phù Đồ, kết luận này không hợp.

Nếu Văn Ngoạt biết mình không ở Yến Sơn, nói không chừng căn bản cũng sẽ không có trận giết chóc ở Yến Sơn kia.

Cho nên, Lý Nhân cảm thấy hắn là còn một người ở sau lưng nhìn chăm chăm hành tung của Thiết Phù Đồ. Mục đích người kia dẫn Văn Ngoạt tới, cũng không phải để đối phó với mình, mà là Trương Trọng Kiên!

Cho nên từ vừa mới bắt đầu, Lý Nhân cũng không quá căm thù La Nghệ.

Lần này tới U Châu, chỉ vì Lý Nhân muốn xác định suy đoán của mình.

Sở dĩ không nói những phân tích này cho Trần Tước Nhi bọn họ, là bởi vì Lý Nhân có tính toán khác. Quyết định này giống với lúc hắn một thân một mình tập kích Văn Ngoạt ở trên Yến Sơn, thực ra là không muốn làm cho người của Thiết Phù Đồ và Huyết kỵ lại gặp phải nguy hiểm gì. Mấy ngày nay hắn để mấy người Lạc Phó đi tìm hiểu tình huống, chỉ là muốn tìm cho mình một không gian thôi. Hắn không muốn giết La Nghệ, mà hắn phỏng đoán, La Nghệ cũng không thực sự muốn giết mình. Cho nên, hắn cảm thấy lần này tới U Châu có lẽ không hề nguy hiểm giống như trong tưởng tượng.

Mà mấy ngày nay Lý Nhân nhìn như là ở trong nhà trọ nhàn hạ tĩnh dưỡng, kỳ thật mỗi ngày hắn đều bề bộn nhiều việc.

Lạc Phó bọn họ vừa mới ra khỏi nhà trọ, Lý Nhân liền ra ngoài từ cửa sau. Thứ hắn muốn thăm dò và thứ Lạc Phó bọn họ tìm hiểu hoàn toàn là hai việc khác nhau, mà phương pháp hắn nghĩ để tiếp cận La Nghệ có chút khác biệt.

Nữ quyền, hai ngày nay Lý Nhân luôn chú ý theo dõi vào nữ quyền trong phủ La Nghệ.

Thay một bộ quần áo thoải mái, Lý Nhân lững thững đi đến trà lâu cách phủ Hồ Bí tướng quân không xa ngồi xuống. Bởi vì bọn người Lạc Phó bị hắn phái tới vùng phụ cận thao trường U Châu tìm hiểu tình huống, cho nên hắn cũng không lo lắng mình bị Lạc Phó bọn họ phát hiện, đương nhiên, dù có bị phát hiện, hắn cũng có vô số lý do để giải thích.

Mấy ngày nay hắn phát hiện ra một quy luật, đó là mỗi ngày sau bữa sáng không lâu, đều có một chiếc xe ngựa đi ra từ phủ tướng quân đến Bàn Nhục Tụ. Xe ngựa này đóng kín rất nghiêm mật, cửa xe chưa từng bị kéo ra. Mỗi lần đi ra, đều có ít nhất năm mươi giáp sĩ hộ vệ. Sở dĩ Lý Nhân xác định người trong xe kia là nữ quyền của phủ tướng quân, là vì ngày hôm qua thời điểm Lý Nhân đi theo xe ngựa kia đến Bàn Nhục Tụ nhìn thấy có một nha hoàn xuống xe đi mua một chút dưa và trái cây.

Thê tử của La Nghệ Mạnh thị rất tin Phật giáo, đây là tin tức Lý Nhân dò được hai ngày hôm nay.

Chờ xe ngựa và giáp sĩ hộ vệ dần dần đi xa, Lý Nhân trả tiền trà nước rồi một đường đi bộ hướng về phía Bàn Nhục Tụ. Hắn cũng không vội vã, mấy ngày nay hắn phát hiện, cỗ xe ngựa kia mỗi lần đến Bàn Nhục Tụ đều dừng lại một canh giờ trở lên. Mà từ phủ tướng quân đến Bàn Nhục Tụ, đi bộ cũng không đến nửa canh giờ.

Phương pháp tiến vào phủ tướng quân, ngay tại trên người thê tử của La Nghệ.

Sau khi Lý Nhân đến Bàn Nhục Tụ, đầu tiên là giả vờ giả vịt đi vào đại điện dâng hương. Sau đó thừa dịp không ai chú ý từ cửa hông chạy vào hậu viện. Hậu viện của Bàn Nhục Tụ cũng không phải mở ra cho khách hành hương, nói là không thể quấy nhiễu sự thanh tịnh của chư vị pháp sư trong chùa, nhưng cỗ xe ngựa kia mỗi lần đến đều trực tiếp đi vào trong hậu viện, cho nên Lý Nhân đối với quy củ này cũng cười nhạt. Chẳng lẽ dân chúng bình thường đến hậu viện chính là quấy rầy người xuất gia thanh tịnh, tướng quân phu nhân tới hậu viện có thể giúp Đại hòa thượng thăng cấp thành La Hán sao?

Cái gọi là chúng sinh bình đẳng, chẳng qua chỉ là một câu nói nhằm thôi.

Sau khi Lý Nhân tiến vào hậu viện, thấy cỗ xe ngựa kia vẫn dừng ở trong sân, mấy chục giáp sĩ đã phân tán ra, bảo vệ cửa thông đạo vào mấy tòa tinh xá trong hậu viện. Xe ngựa dừng lại ngay cạnh bàn đá xanh, bên cạnh xe chỉ có một người chăn ngựa ngồi ở đó ngủ gà ngủ gật.

Lý Nhân đi vòng quanh một nơi gần xe ngựa ở phía khác của hậu viện, sau đó lặng lẽ leo lên một gốc cây cổ thụ.

Từ trên chỗ cao, có thể nhìn tình huống bên trong tinh xá qua cửa sổ.

Trong phòng là hai nữ nhân, điều này làm cho Lý Nhân vô cùng thất vọng.

Nhớ lại hình như có ai đó đã từng nói, kỹ viện và am ni cô là nơi thâm ô nhất thiên hạ này. Hòa thượng ni cô đều là người xuất gia, cho nên vốn muốn nhìn một chút xem tướng quân phu nhân liệu có vướng phải chuyện tình yêu linh tinh gì không. Bởi vì cách xa, cũng không nghe rõ hai nữ tử trong tinh xá kia đang nói chuyện gì. Chỉ có điều nhìn nữ tử phục sức hoa mỹ không gât đầu, như là cũng quen biết người ngồi đối diện.

Mà nữ tử kia chậm rãi nói chuyện, là ni cô để tóc tu hành.

Thời điểm Lý Nhân ngồi ở trên cây nhìn thấy rõ đó là một ni cô, bỗng nhiên cười cười. Trong chùa miếu của hòa thượng có ni cô, quả nhiên là chuyện hiếm có nha. Sau đó hắn lại không tự chủ được nhớ tới lão ni đã cứu sống mình, vội vàng âm thầm nói tiếng xin lỗi.

Trong tinh xá, thê tử của La Nghệ Mạnh thị cung kính nói: - Tạ ơn pháp sư Thích Hoạch.

Nữ tử tu hành kia mặc một bộ quần áo ni cô màu xám, tóc vén thẳng lên đỉnh đầu. Nhìn tuổi của nàng cũng gần ba mươi, rất có tư sắc. Khiến cho người khác nhìn chăm chú, chính là đôi mắt tràn đầy mỹ hoặc của nàng. Nhìn sự quyến rũ toát ra từ hai đầu lông mày của nàng càng giống một nữ tử phong trần, nhưng cổ tình giữ vẻ mặt trang nghiêm.

- Phu nhân, khuôn mặt ngài phú quý, không qua vài năm tất sẽ mẫu nghi thiên hạ. Phu nhân không cần phải nói cảm ơn, ta cùng phu nhân hợp ý mới có thể tiết lộ thiên cơ. Phu nhân làm việc thiện tích đức, cho nên về già mới có phúc lộc.

Mạnh thị hỏi: - Pháp sư, vậy... Tướng quân nhà tiền đồ của ông ấy như thế nào?

Về mặt ni cô kia lộ vẻ khó xử, do dự trong chốc lát mới lên tiếng:

- Phu nhân, đây không phải là làm khó ta sao, ta với tướng quân chưa từng gặp mặt sao có thể xem được? Chỉ có điều...

Thấy nàng muốn nói lại thôi, Mạnh thị liền vội vàng hỏi: - Pháp sư, chỉ là cái gì?

Ni cô kia cười cười nói: - Phu nhân không cần phải lo lắng, ta thấy phúc của phu nhân, đều dựa vào tướng quân. Tướng quân quý, thì phu nhân quý. Phu nhân ngày khác nhất định có thể mẫu nghi thiên hạ, tướng quân kia... chẳng phải là không cần nói cũng biết sao? Tuy nhiên, nếu phu nhân lo lắng... ta có thể đến quý phủ xem cho tướng quân. Mấy năm trước sát nghiệp của tướng quân quá nặng, theo ta suy tính, năm nay có lẽ sẽ có chút tai họa. Chỉ cần có thể vượt qua, ngày khác nhất định có thể thuận buồm xuôi gió.

Mạnh thị vừa nghe xong, vội vàng mời ni cô kia đến phủ xem tướng cho La Nghệ. Ni cô kia khẽ gât đầu nói: - Nếu phu nhân có ý, ta đây sẽ đi cùng phu nhân một chuyến.

Mạnh thị khẩn trương thiên ân vạn tạ, đứng dậy sai nha hoàn đứng ở cửa đưa thêm cho pháp sư chút tiền nhang đèn.

Nhưng nàng ta không để ý tới, trong mắt ni cô kia hiện lên một tia đắc ý.

Lúc trước Lý Nhân cân nhắc nhất một cục đá bên ngoài cửa chùa, sau đó tay run lên ném cục đá ra ngoài. Hắn vốn định ném đá để dẫn hộ vệ ở một bên đi, chỉ có điều ném đá không giỏi bằng bắn tên nên không làm được theo ý mình, cục đá kia thẳng tắp bay vào bên trong cửa sổ đang mở, đánh vào miệng ni cô đang đắc chí kia, gây một cái răng cửa.

Lý Nhân sợ tới mức co rụt cổ lại, trong lòng tự nhủ tội lỗi tội lỗi, đều là duyên phận nha.

Nghe thấy trong phòng truyền đến một tiếng hét kinh hãi, bọn hộ vệ vội vàng đi vào xem xét. Lý Nhân trời xui đất khiến thế nào mà có thể dụ tất cả bọn thị vệ rồi đi, khăn trương từ trên cây tụt xuống sau đó to gan lớn mật xẹt qua phu ngựa và xe ngựa kia, rồi khẽ cong thất lưng chui xuống phía dưới xe ngựa.

Bọn hộ vệ thấy ni cô kia bị thương, lập tức tản ra tìm kiếm hung thủ đã đánh rụng răng ni cô. Chỉ có điều lúc này Lý Nhân đã chui xuống gầm xe, bọn họ đương nhiên tìm không ra. Thê từ La Nghệ Mạnh thị luống cuống tay chân dùng vải bố lau khôe miệng cho ni cô kia, người ni cô kia đứng dậy trừng mắt nhìn một vòng ngoài cửa sổ cũng không thấy người nào đã đánh lên mình. Nàng tức giận nhũn mày liễu, đôi mắt trừng lớn như trăng đêm nguyên tiêu.

- Pháp sư, ngài không sao chứ?

Mạnh thị bị sát khí trên mặt và miệng đầy máu của ni cô kia làm cho hoảng sợ, thấy mảnh vải kia đã bị máu nhuộm đỏ, nhìn thấy máu đỏ không ngờ không chịu được bất tỉnh.

Tầm mắt ni cô kia cuối cùng cũng dừng trên người những hộ vệ, trong lòng tự nhủ là tên khốn khiếp nào muốn phá hỏng chuyện tốt của lão nương? Theo ả thấy, nhất định là trong những hộ vệ kia có người nghe được những lời của mình cho nên ra tay đánh lên. Chỉ có điều người nọ cũng không dám lộ liễu đứng ra, lúc này muốn tìm là không thể rồi.

Ngĩ vậy giọng điệu chỉ có thể nhẫn nhịn, ni cô kia trách trời trách đất thờ dài nói:

- Điều là do ta tiết lộ thiên cơ quá nhiều, đây là trời phạt. Ta thấy, chuyển đi phủ tướng quân lần này, ta không nên đi.

Bởi vì xe ngựa cách nơi này tương đối gần, những lời này Lý Nhân ngược lại nghe rất rõ.

Trời phạt?

Lý Nhân trốn dưới xe ngựa suýt nữa cười ra tiếng, trong lòng tự nhủ sớm biết là trời phạt, không bằng ta nhặt một đồng phân ngựa nóng hầm hập ném vào miệng người rồi. Hẳn than thở từ đáy lòng, bà cốt này, quả nhiên là rất mạnh mẽ. Vì lửa vài đồng tiền, còn thật sự nuốt hận bị đánh rớt răng vào trong bụng, cũng thật không dễ dàng. Chỉ có điều không biết, nếu trên trời thật sự có tiên phạt, nhìn thấy một màn này có thể cười đến mức đau bụng đánh ra vài cái rắm hay không.

Vừa đúng lúc này, không trung vang lên mấy tiếng sấm rền, liên tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Gặp Mặt Ban Đầu .

Lý Nhân đu dưới gầm xe, một phen khổ sở chờ đợi rốt cuộc đã đợi đến lúc Mạnh thị lên xe. Bởi vì bị đánh gãy một chiếc răng cửa, ni cô kia nói gì cũng không chịu đến phủ tướng quân. Mạnh thị khổ công khuyên một phen, lại đem một đôi vòng ngọc bích trên cổ tay để cúng, mới khuyên được ả, sau khi hai nữ nhân lên xe, xe ngựa chậm rãi khởi hành, dưới sự hộ vệ của giáp sĩ quay về phủ Tướng quân.

- Ai, Vương ca, người nói hòn đá kia sao có thể bay tới, làm sao lại đánh vào răng cửa của ni cô kia chuẩn xác như vậy?

- Xuýt! Người nhỏ giọng chút, không muốn sống nữa sao! Nếu bị phu nhân nghe được, vậy thì xong rồi! Tuy nhiên... Ni cô yêu ma kia lừa của phu nhân chúng ta không ít tiền, hòn đá kia đập thật đúng là con mẹ nó hết giận.

- Vương ca, người ăn ngay nói thật, có phải là người ném hay không?

- Đương nhiên...

Hộ vệ họ Vương kia trừng mắt nhìn, không nói ra hai chữ phía sau:

- Không được để lộ ra, bằng không sự tức giận của phu nhân chúng ta không gánh nổi!

Hộ vệ họ Vương này là đội trưởng hộ vệ hôm nay, sở dĩ y không phủ nhận, là bởi vì y bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện. Nếu mình không thừa nhận..., chuyện hôm nay bọn họ bảo vệ phu nhân gặp điều không may nếu rơi vào tai cấp trên, mình không thể không bị đòn. Từ vị đó sống không bằng chết, bởi vì gây ra chuyện không tốt này chức đội trưởng nho nhỏ cực khổ lắm mới có được cũng sẽ bị lấy đi. Mà nếu mình thừa nhận chuyện đánh ni cô, bề trên có biết cùng lắm thì quở trách vài câu mà thôi. Lại nói tiếp, hình như Giáo Ủy cũng không có ấn tượng tốt với ni cô này.

Hộ vệ dưới tay y thấy đội trưởng không phản bác, tiếng nịnh bợ lập tức tuôn ra ào ào:

- Thủ đoạn của đội trưởng thật tốt, quả nhiên là nhanh như chớp. Ta đứng ngay bên cạnh ngài, tại sao lại không thấy ngài ra tay. Nhanh, quá là nhanh! Chỉ bằng chiêu thức ấy, ngày khác nếu có cơ hội dùng trên chiến trường, đội trưởng ngài nhất định có thể lập nhiều công lao hiển hách, nói không chừng có thể làm lên Giáo Úy!

- Giáo Úy?!

Đội trưởng họ Vương kia bữu môi nói:

- Một Giáo Úy nhỏ nhỏ là có thể được sao? Xem chút tiền đồ của người kia! Đại trượng phu nhập ngũ, lấy công danh trên lưng ngựa, cho dù không được phong hầu phong tướng, tối thiểu cũng phải chém trên dưới một trăm cái đầu tranh lấy một vị trí ngũ phẩm!

Lý Nhân ở dưới xe ngựa mơ hồ nghe hai người kia thấp giọng nói chuyện phiếm, dọc theo đường đi cũng không thấy nói tới chuyện cần nghe. Hắn đi phía dưới thùng xe, chỉ có thể dựa vào thời gian để tính toán lộ trình. Kế tiếp bước quan trọng mà hắn phải làm đó là trà trộn vào phủ tướng quân, mà lựa chọn địa điểm lại đặc biệt khó khăn. Dần dần, Lý Nhân nghe được phụ cận trở nên náo nhiệt, nhằm tính thì đã đến đường cái phồn hoa cách phủ tướng quân không xa, đi đến cuối đường trái này rồi rẽ bên trái, liền có thể nhìn thấy cửa chính rộng lớn của phủ tướng quân.

Đội cho xe ngựa sắp đi đến chỗ ngoặt, Lý Nhân bỗng nhiên buông tay từ trên xe ngựa rớt xuống.

- Ai nha! Xe ngựa đụng phải người á!

Một tiếng kêu thê thảm truyền ra phía dưới gầm xe, ngay lập tức rõ ràng truyền vào lỗ tai những hộ vệ kia, cũng dọa hai nữ nhân đang thấp giọng nói chuyện trong xe nhảy dựng, đương nhiên nhảy cao nhất vẫn là người đánh xe ngựa đánh xe kia. Y vốn dương dương tự đắc đánh xe qua khúc quẹo, chưa từng phát hiện có người. Nghe được tiếng kêu thê lương giống như trẻ con bị cắt sữa đói bụng kia, y sợ tới mức nhảy dựng lập tức dừng xe ngựa nhảy xuống dưới.

Người đánh xe ngựa bước nhanh đến một bên xe ngựa, chỉ thấy một thiếu niên thanh tú tuổi mười bảy đang ôm chân kêu rên.

- Ai nha nha, ai nha nha, đau chết mất. Ai nha nha, ai nha nha...

Kêu còn rất có văn luật.

Một khắc Lý Nhân rơi xuống khỏi xe ngựa, móc ở trong người ra một quyển sách ném sang một bên. Hắn căn bản không bị bánh xe nghiền, chỉ có điều thời điểm rơi xuống đất vừa đúng quãng bay một cái giấy.

- Thiếu niên này, đi đường không có mắt à!

Người đánh xe ngựa đi qua, chỉ vào mũi Lý Nhân giận dữ hỏi.

Nhưng Lý Nhân cũng không để ý tới y, vẫn ôm chân tiếp tục kêu rên. Tiếng kêu kia thật sự là thê thảm ưu tư, trực tiếp thôi thúc người rơi lệ. Vài hộ vệ đi qua, nhìn chằm chằm hắn để phòng có cái gì đột biến. Có người tiến đến dìu hắn, hắn lại đẩy ra, tiếp tục kêu la om sòm trước xe ngựa. Đội trưởng họ Vương kia cũng có chút không rõ tình hình, nói thật căn bản y cũng không nhìn thấy làm thế nào mà thiếu niên này có thể lăn xuống dưới bánh xe. Nhưng nhìn thấy giấy và sách rơi ở một bên, lại nhìn... về mặt rồi rầm đầu đón của Lý Nhân, nghe được từng tiếng kêu thảm thiết như giết heo, đội trưởng họ Vương nhíu mày, trong lòng tự nhủ hóa ra là một thư sinh đọc sách không mang mắt đi đường, chỉ là tại sao mình vốn không phát hiện?

Lúc này mới đi đến một đầu của đường cái phồn hoa, vòng qua khúc quẹo không được mấy chục bước đã đến cửa phủ tướng quân. Đám dân chúng tụ tập lại đây ngày càng nhiều, chỉ vào thiếu niên kêu rên thê lương kia tỏ vẻ thông cảm.

Lý Nhân lén lút nhìn một cái, nhìn không ai đi lên, vì thế làm cho thanh âm càng lớn hơn.

Rất cục, mảnh xe ngựa cũng bị xóc lên, một tiểu nha hoàn diện mạo xinh đẹp tuyệt trần từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhíu nhíu hai hàng lông mày đẹp nói:

- Lão Trần, đây là thế nào?

Phu xe kia vội vàng nói:

- Thiếu niên này đi đường không chú ý, tự mình va vào xe ngựa.

Tiểu nha hoàn thấy thiếu niên kia tuổi mười bảy, hơn nữa nhìn bộ dáng quả thật bị đâm cho vô cùng đau đớn. Vốn nàng cũng không ưa phu xe kia, cho nên mở miệng chất vấn:

- Nói người ta đi đường không chú ý, người đánh xe như thế nào vậy? Một người lớn sống sờ sờ như vậy chẳng lẽ người không nhìn thấy? Nếu làm phu nhân kinh sợ thì người giải thích thế nào!

Người đánh xe ngựa vội vàng nói:

- Quả thật không phải lỗi của ta, ta vẫn đang đánh xe ngựa tốt chưa từng thấy có người, ai biết người này làm sao lại đột nhiên xông ra, chính hắn chui vào dưới bánh xe, thật sự không liên quan đến ta.

Nơi này vừa vắng là chỗ quẹo, tiểu nha hoàn kia nhìn kỹ thiếu niên một chút, lập tức nhìn đến giày và sách kia, vì thế trong lòng hiểu rõ. Trong lòng tự nhiên đích thị là thiếu niên này vừa đi vừa đọc sách, đi đến chỗ quẹo không phát hiện đụng phải xe ngựa mới có bộ dáng như thế. Danh sĩ Lý Mật cười trêu trêu đọc sách và vào Việt công Dương Tổ, Dương Tổ không tức giận ngược lại còn khen ngợi là hiếu học lúc nhất thời đã truyền thành giai thoại. Nghĩ đến thiếu niên này cũng là một người hiếu học như Bồ Sơn Công Lý Mật, lại nhìn tướng mạo thanh tú của Lý Nhân, nha hoàn kia thực ra lại cảm thấy thiếu niên này đáng yêu hơn người phu xe kia rất nhiều.

Nghe nói Lý Mật chính là một lang quân tuần tú, tác phong nhanh nhẹn. Kỳ tài truyền khắp Đại Giang nam bắc, trong lúc nhất thời trở thành người trong mộng của không ít xuân khuê thiếu nữ.

Lý Nhân lại có một bộ da mặt tốt, cho nên khó tránh khỏi chiếm được chút lợi thế.

Nha hoàn thanh tú kia đi qua, đột nhiên đứng trước mặt Lý Nhân thân thiết hỏi:

- Vị công tử này, người có sao không?

Lý Nhân làm bộ như đau đớn, cau mày nói với tiểu nha hoàn:

- Không sao, chỉ có điều va chạm xa giá của tiểu nương tử, thật lỗ mẫm rồi, mong rằng tiểu nương tử đừng trách.

Đang nói, phu nhân La Nghệ Mạnh thị thấy xe ngựa dừng mãi không đi, vén màn xe lên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Nha hoàn kia liền tranh thủ đem chuyện đã xảy ra nói một lần, vẫn không quên thêm mắm thêm muối phỉ báng người đánh xe ngựa này một chút. Mạnh thị ăn chay niệm phật cũng có một tâm lòng từ bi, vì thế nói:

- Nếu đụng vào người công tử nhà người ta, phải người đưa hấn đến lang trung gần nhất trị liệu, không thể ý thể hiếp người.

Lý Nhân liền vội vàng khoát tay nói:

- Là ta chỉ lo đọc sách không nhìn thấy xe ngựa, cũng phòng phải bị thương lớn gì, tự mình có thể đi, tạ ơn ý tốt của phu nhân.

Mạnh thị khuyên hấn đến y quán khám, nhưng Lý Nhân không đồng ý, nói chỉ nghỉ ngơi một chút là được. Mạnh thị suy nghĩ một chút nói:

- Nơi này cách hàn xá không xa, nếu công tử không đến y quán, vậy thì đến hàn xá nghỉ ngơi một lát hãy đi.

Lý Nhân giả vờ từ chối vài câu, cuối cùng cũng đồng ý.

Mạnh thị kêu hai hộ vệ đỡ Lý Nhân đi đến phủ tướng quân, nha hoàn kia tốt bụng nhặt lại giày và sách của Lý Nhân. Lý Nhân luôn miệng nói tạ ơn, làm khuôn mặt xinh đẹp của nha hoàn kia đỏ bừng.

Sau khi vào phủ tướng quân, Mạnh thị sắp xếp cho Lý Nhân một chỗ phòng bên nghỉ ngơi, nàng phải cùng với ni cô kia đương nhiên sẽ không để ý đến việc nhỏ này, chỉ sai nha hoàn kia phái người đi tìm lang trung khám và chữa bệnh. Lý Nhân không chịu, nói ngồi một chút sẽ đi.

- Vị công tử này, nghe người nói chuyện khẩu âm không giống người U Châu, xin hỏi công tử họ gì? Đến từ đâu?

Tiểu nha hoàn dâng lên cho Lý Nhân một tách trà thơm rồi hỏi.

Lý Nhân vội vàng nghiêm mặt nói:

- Ta họ Thôi, tên Thần, tự Tử Cổ, từ Bắc Lãng mà đến. Nghe nói thánh giá ít ngày nữa sẽ giá lâm Ung Châu, cho nên liền đến trước một bước, chỉ vì muốn thấy thiên nhan.

Nghe Lý Nhân tự giới thiệu, nha hoàn kia cũng là người có kiến thức, lập tức đoán được thiếu niên tuần tú này cũng là xuất thân thế gia, vội vàng thi lễ lần nữa. Hai người hàn huyên lung tung vài câu, tâm tư thiếu nữ đơn thuần, không bao lâu đã bị Lý Nhân nói bóng nói gió tìm hiểu được không ít tin tức. Đầu tiên hấn nói đến vài tin đồn thú vị ven đường, chọc cho nha hoàn kia cười khanh khách không ngừng, không bao lâu sau cũng trở nên quen thuộc, không ít chuyện lý thú trong phủ tướng quân bị Lý Nhân biết không ít.

Lý Nhân làm bộ như hết sức ngưỡng mộ Hồ Bí tướng quân La Nghệ, khen vài câu liền moi ra không ít tin tức. Đang nói chuyện, Lý Nhân bỗng nhiên thấy một người đàn ông trung niên mặc áo gấm từ cửa lớn đi đến, nhìn người bộ dáng hùng dũng, đi đứng thân mình thẳng tắp khí thế mười phần, chỉ đi chậm rãi, cũng có một cỗ uy phong nghiêm nghị, đoán được người này mười phần là La Nghệ, Lý Nhân liền nói với nha hoàn kia:

- Làm phiền đã lâu, cũng nên rời đi. Không dám làm mất cấp bậc lễ nghĩa, kính xin tiểu nương tử thay ta chuyển đến phu nhân một tiếng, nói Thôi tử phải đi rồi, đa tạ khoản đãi.

Lý Nhân đứng dậy muốn đi, làm bộ như chân tổn thương không nhẹ suốt nửa ngã quỵ. Tiểu nha hoàn liền tranh thủ đỡ lấy hấn, thấy trên trán Lý Nhân toát ra một tầng mồ hôi, còn tưởng rằng hấn bị thương đến gân cốt, khẩn trương chạy đi cho người mời lang trung. Bộ dạng hấp ta hấp tấp của nàng bị La Nghệ nhìn thấy, La Nghệ trị người dưới cực nghiêm liền quát lớn nha hoàn kia vài câu. Nha hoàn đem chuyện đã xảy ra nói một lần, La Nghệ khẽ gật

đầu nói:

- Nếu là người trong phủ chúng ta đụng phải người ta, đương nhiên phải trị liệu cho người ta, người đi lấy hai quan tiền đến, bồi thường cho người ta may một bộ đồ mới.

Nha hoàn nói:

- Xuất thân của công tử kia là Thôi gia Bác Lãng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cũng chưa từng đòi tiền, mà ngay cả lang trung cũng không chịu mời, chỉ nói nghỉ ngơi một chút là được.

- Thôi gia sao?

La Nghệ khẽ nhún mày, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Người cứ tạm đi mời lang trung trước, ta tự mình đi xem.

Nha hoàn kia vội vàng đáp một tiếng rồi quay đầu đi.

Lý Nhân thấy La Nghệ sửa sang lại quần áo của mình, đi về phía phòng bên này. Hắn hít vào một hơi thật sâu, lén lút lau mồ hôi trên bàn tay vào quần áo.

Trên trán hắn đầy mồ hôi, cũng không phải là do đau đớn mà ra.

Không ngờ con mẹ nó hơi sợ, Lý Nhân cười cười tự giễu, trong lòng tự nhủ gặp nhân vật tuyệt thế bậc này trong truyền thuyết, thật đúng là không không chế nổi có chút khản trương nha.

Hắn sờ sờ bên thắt lưng, chùi thủ vẫn còn, trong lòng an tâm một chút.

Hít vào một hơi thật sâu, Lý Nhân tự nói với mình, cũng chỉ là người có hai tay hai chân như bình thường, đơn giản chỉ là danh khí lớn một chút, có cái gì đáng sợ đâu. Thái tổ đã từng nói, tất cả địch nhân đều là hổ giấy.

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy con người sáng ngời vô song của La Nghệ, hắn biết, mình không cần giả bộ. Đó là một đôi mắt có thể nhìn rõ tất cả, dường như có thể liếc mắt một cái nhìn thấu tất cả âm mưu quỷ kế. Hơn nữa, trong đôi mắt nhìn như bình thường kia, dường như Lý Nhân thấy được một thanh kiếm sắc bén đã tuốt khỏi vỏ, không có gì kiên cố mà không phá nổi.

Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ, mới đi đến cửa quan sát Lý Nhân một cái, lập tức sắc mặt hơi đổi.

Hay cho một thiếu niên không giống bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Cần Gì Mượn Dao?.

- Chàng trai, ngồi đi.

La Nghệ giơ tay lên ra hiệu cho Lý Nhân ngồi xuống, chính y thì tùy ý đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, ánh mắt liếc nhìn tư thế đứng của Lý Nhân, lập tức cười khẽ nói: - Xem ra chân người cũng không có bị thương, ngược lại tiết kiệm một món tiền thuốc của ta.

Trong giọng điệu của y mang theo chút khinh thường nói: - Không biết người Bác Lãng Thôi Gia người có phải đều đối với ta có địch ý như vậy hay không, chỉ là, nếu đã đến đây rồi, hà tất lòng phòng bị mạnh như vậy?

Lý Nhân hít vào một hơi sau đó chậm rãi thở ra, lại vẫn đứng ở nơi đó, hắn nhìn thoáng qua cái ghế kia, phát hiện ngồi xuống tuyệt đối không có cảm giác an toàn so với đứng. Mấy năm này trải qua nhiều sinh tử bị thương như vậy, bao nhiêu lần tìm được đường sống trong cái chết, bao nhiêu lần quanh quẩn một chỗ giữa giết người và bị giết, hắn vốn cho rằng thân kinh của mình đã sớm bị chém giết lẫn nhau mãi giữa trở lên thành thực, vốn cho rằng bản thân mình đối diện với bất cứ chuyện gì trong lòng đều sẽ không có gợn sóng gì. Nhưng vào một khắc này, khoảnh khắc nhìn thấy La Nghệ này, hắn phát hiện bản thân mình sai rồi, ở trước mặt loại nhân vật tuyệt thế này, căng thẳng là không thể tránh được.

La Nghệ đã thành danh nhiều năm, dựa vào một cây mạch đao trấn thủ biên tái khiến cho Man tộc thảo nguyên không dám dễ dàng nam hạ, Trường Thành có chỗ sơ hở, uy danh hiển hách của Hồ Bí vô song tuyệt đối không phải là thổi phồng ra. Năm đó y có thể đâm một đao vào móng của Đột Quyết Khả Hãn, giá phải trả là trên người bị bắn hơn mười mũi tên. La Nghệ lúc đó chính là giống như một thanh hoành đao lạnh lẽo sắc bén rút ra khỏi vỏ, bất kể chặn trước mặt y là bao nhiêu địch nhân cường đại y cũng không sợ hãi, có bao nhiêu truyền thuyết về y lưu truyền ở trên thảo nguyên, chính là có bấy nhiêu địch nhân chết dưới đao của y.

Mà sau khi bước vào trung niên, cạnh sắc đã thương người kia trên người La Nghệ đã dần dần ảm đi.

Nhưng này cũng không đại biểu cho việc y đã già rồi, mảnh hổ hiệu được đem rãnh nanh và móng vuốt sắc bén thu lại, mới thật sự đáng sợ. Khí chất của y đã bị năm tháng thời gian biến đổi, càng thêm chín chắn điềm tĩnh, thu mình lại mà không mất khí phách.

Mà Lý Nhân trải qua quá nhiều nguy hiểm, thời gian đầu tiên liền xác định người nam nhân trung niên hơi có chút phát tướng ở trước mắt thoát nhìn hơi ôn hòa bình thường, kì thật trên người ẩn chứa nguy hiểm vượt xa tất cả những việc trải qua trước đây. Tuy rằng La Nghệ chỉ ngồi ở đó mỉm cười thân nhiên, nhưng Lý Nhân cảm thấy nguy hiểm lại còn lớn hơn so với thời điểm đối mặt với Văn Ngạc.

Là khí thế sao?

Lý Nhân ở trong lòng cười khỏ, trong lòng tự nhủ quả nhiên vẫn là trình độ điều luyện kém quá nhiều nha, ở trước mặt loại nhân vật trí dũng kiệt xuất như La Nghệ này, bản thân mình vẫn là quá non nớt. La Nghệ sớm đã không thuộc về cái loại người dựa vào rút đao để làm kinh sợ người khác, mà khí thế của y, trong lúc vô tình đã xâm nhập vào nội tâm của người.

Lý Nhân kìm nén kích động muốn rút chủy thủ ra, chỉ là đứng ở nơi đó không có bất cứ một động tác nào. Áp lực mà hắn chịu đựng người khác không có cách nào cảm nhận được, cái loại cảm giác này chính là giống như đứng ở bên vách núi sâu vạn trượng bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi xuống.

- Người rất giỏi!

La Nghệ bỗng nhiên cười nói.

- Có thể nhận nại không có ra tay, người tuổi còn nhỏ như vậy có thể có định lực như vậy, không tồi.

Y lại lần nữa chỉ chỉ vào ghế nói: - Nếu ta và người đổi vị trí, ta thời điểm trẻ tuổi như người nói không chừng đã một quyền đánh tới rồi. Ngồi xuống đi, tuy rằng không biết mục đích của người tiến vào Tướng quân phủ ta là gì, nhưng ta có thể bảo đảm với người, tối thiểu nhất hiện tại ta sẽ không đối với người như thế nào.

Lý Nhân lại hít sâu một hơi, áp chế cảm giác buồn bực ở trong lòng cười nói: - Hồ Bí Đại Tướng Quân, quả nhiên danh bất hư truyền.

La Nghệ chậm rãi lắc đầu. - Câu này rất tục, tục không chịu được.

Lý Nhân vậy mà gật đầu nói: - Tôi vừa rồi suy nghĩ mấy phương thức mở miệng, ví dụ như hỏi ngài có khỏe không? Ví dụ như hỏi ngài ăn cơm chưa? Thậm chí dự định nịnh hót vỗ mông con ngựa kinh thiên động địa này nhưng là moi hết ruột gan lại phát hiện chỉ có bốn chữ "danh bất hư truyền" này. Cho nên, tuy rằng nghe rất tục khí, nhưng là dù sao cũng không giả dối, ông ráng nghe đi.

La Nghệ gật đầu - Ừm, người rất thành thật.

Lý Nhân đi đến bên ghế ngồi xuống, dựa vào ghế có thể cảm nhận được sự ẩm ướt dính của mồ hôi ở sau lưng

- Tôi không thành thật, nếu như tôi thành thật hẳn là nên quang minh chính đại chuyển một tờ thiệp báỉ phòng mới đúng.

Lý Nhân tự giấu cười nói: - Có lẽ là trải qua quá nhiều u ám, ngược lại quên bống mất biện pháp quang minh trực tiếp nhất.

La Nghệ trầm tư một hồi nói:

- Chàng trai, vẫn không cần phải bí hiểm, làm như vậy để thăm dò thật không có ý nghĩa, nói thử ý đồ đến của người đi, ta sẽ cân nhắc giết giết người hay không.

Y nhìn ánh mắt của Lý Nhân nói: - Ngay lúc người đứng trong tư thế phòng bị tay vịn vào thắt lưng bất cứ lúc nào chuẩn bị rút đao ra, ta đã muốn giết người rồi, đã rất lâu không có một chàng trai nào ở trước mặt ta bày ra tư thế này, cũng rất lâu không có người dám động sát cơ ở trước mặt ta, cho nên, cho ta một lí do không giết người, nói thẳng, đừng vòng vo, con người này của ta kì thật kiên nhẫn không tốt lắm.

Không biết vì sao, Lý Nhân lại đột nhiên thả lỏng xuống.

Hắn điều chỉnh tư thế ngồi một chút, làm cho bản thân mình càng thoải mái hơn mà không phải thẳng tắp bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nhảy lên giết người.

- Thật ra, tôi đến chỉ là muốn hỏi Đại Tướng quân một chuyện.

Hắn cười, có chút lấy làm tiếc nói: - Tôi đã nghĩ rất nhiều lần, tôi và ông sẽ lấy phương thức gặp mặt nhau như thế nào? Sau khi gặp mặt nên hỏi ông như thế nào. Là lòng đầy căm phẫn một lời không hợp liền rút đao khiêu chiến? Hay là giả vờ nhún nhường uyển chuyển ôn hòa? Hoặc là chỉ vào mũi ông trước tiên hung hăng chửi rửa mấy câu giải hận, tóm lại chính là hy vọng có thể chủ động một chút không bị ông ảnh hưởng tâm tình. Vốn tôi là cực kì tự tin đấy, cũng quả quyết sẽ không bị dọa làm cho khiếp sợ đến mức lưng đâm mồ hôi...

Hắn kéo quần áo quạt gió: - Thật đúng là mồ hôi đầm đìa rồi.

La Nghệ giống như không hiểu hẳn nói gì, nói: - Thiên trực thảng chín, dĩ nhiên dễ đồ mờ hôi.

Lý Nhân lắc đầu, chỉ chỉ mờ hôi ở trên chóp mũi nói: - Là mờ hôi lạnh.

- Trước khi hỏi ông chuyện tôi nhất định phải biết, tôi có thể hỏi trước một chuyện không liên quan được không?

La Nghệ chậm rãi dựa về phía sau, đầu gối lên lưng ghế nói: - Ta nói rồi, thời gian của ngươi không nhiều, trước khi sự nhần nại của ta hết ngươi cứ việc nói, tùy thích nói cái gì, tuy nhiên càng là như vậy, sự kiên nhẫn của ta hết càng nhanh.

Lý Nhân ân một tiếng nói: - Vậy được, tôi chỉ hỏi chuyện tò mò nhất . năm đó ông đâm Đột Quyết Khả Hãn một đao, dựa theo truyền thuyết trên người trúng hơn mười mũi tên, thật sao?

La Nghệ liếc mắt một cái nhìn Lý Nhân, không nghĩ đến chàng thiếu niên này lại có thể hỏi cái này. Vừa vào cửa y liền cảm giác được địch ý và sát khí trên người chàng trai này, từ từ thể đứng bất cứ lúc nào có thể tấn công cũng bất cứ lúc nào có thể rút lui, ông cũng xác định thiếu niên này tuyệt đối không phải tầm thường. Cho nên, ý nghĩ đầu tiên của y nhất định phải giết người thiếu niên này, bởi vì y lại cảm giác được nguy hiểm.

Mà sự khẩn trương của thiếu niên ở trước mắt này y toàn bộ đều nhìn ở trong mắt, y thậm chí có thể nhìn thấy bàn tay của thiếu niên hơi run rẩy không thể kiểm soát được. Y không nghĩ đến, chàng thiếu niên này vậy mà có thể chuyển biến tâm tình nhanh như vậy, trong con ngươi đã không còn sợ hãi và bất an, ngược lại, có một loại khí chất mà La Nghệ quen thuộc đang chậm rãi phóng ra.

Tâm trí của thiếu niên này, rất sâu.

Khí chất quen thuộc này, bắt nguồn từ bản thân La Nghệ.

Đó là sự tự tin

La Nghệ không tự chủ ngồi thẳng người, híp mắt nhìn thiếu niên, dường như là sau khi nhớ lại một chút hồi ức đã mỉm cười mang theo một chút tự hào chậm rãi nói: - Ba mươi chín mũi tên.

Ánh mắt Lý Nhân biến đổi, ở trước ngực mình khoa chân múa tay một chút:

- Nhiều như vậy.....vậy chẳng phải giống như con nhím sao?

La Nghệ nói: - Cảm giác làm con nhím cũng không tốt lắm.

Lý Nhân ngược ngược cười cười: - Tôi vẫn luôn rất nghi ngờ, ông...làm sao sống được?

La Nghệ nói một câu tán gẫu càng nghe càng không hiểu: - Bởi vì ta không thể chết.

Lý Nhân lại giống như nghe hiểu gật gật đầu, sau đó thu lại nét cười, nghiêm mặt nói: - Tướng quân chí lớn nghị lực lớn, nói thật trong lòng tôi thật sự rất tôn trọng ông. Công danh là lấy ở trên lưng ngựa, cũng giống rất nhiều người trẻ. Từ rất nhiều rất nhiều năm trước, ông đã từng là anh hùng trong lòng tôi...Tôi đã hỏi chuyện không liên quan, hiện tại chuyện tôi muốn hỏi, là chuyện tôi nhất định phải biết.

La Nghệ khẽ gật đầu nói: - Cảm ơn, ngươi hỏi, nhưng ta không nhất định trả lời đâu.

Lý Nhân đứng lên đi đến vị trí cách La Nghệ khoảng ba thước đứng lại, tay lại lần nữa vuốt ve cây chùy thủ ở bên thắt lưng, sau đó nói từng chữ từng câu: - Ông nhất định phải trả lời, nếu không, cho dù tôi giết không được ông, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ. Ngay cả không thể đồng quy vu tận, tôi cũng phải...làm tổn thương ông.

Ánh mắt La Nghệ sáng ngời, tựa hồ đối với thiếu niên này càng thêm hứng thú.

- Chuyện trên Yên Sơn, ông cũng biết?

Lý Nhân nhìn thẳng vào mắt La Nghệ hỏi.

La Nghệ mạnh mẽ nhìn về phía Lý Nhân. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy Lý Nhân đến bây giờ lần đầu tiên thay đổi sắc mặt. Y nhìn Lý Nhân giống như nhìn yêu quái, dường như muốn nhìn rõ chàng thiếu niên này đến cùng thật sự là người hay không.

- Không thể ngờ lần đầu tiên gặp mặt vậy mà là phương thức này.

La Nghệ thoải mái cười: - Thật đúng là có chút thú vị.

Lý Nhân bĩu môi:

- Tôi cũng không nghĩ đến sẽ là loại phương thức này, quả thật có chút thú vị.

La Nghệ nói: - Chàng trai, thu lại sát ý của ngươi đi, nếu như ngươi thật sự dám động thủ, ta ngược lại coi thường ngươi. Trong truyền thuyết ngươi cũng không phải ngu ngốc như vậy, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi thật sự có thể làm ta bị thương ư? Trong Tướng Quân phủ của ta có hai ngàn giáp sĩ,

không cần ta ra tay, chỉ cần ta bây giờ kêu một tiếng, người lập tức sẽ bị bắn thành nhím ngay.

Y cười cười: - Vừa nãy ta nói rồi, cảm giác là con nhím một chút cũng không tốt. Năm đó thân thể ta mặc giáp trụ hai tầng, nhưng vẫn phải từ quý môn quan đi dạo một vòng mới trở về, dường như mấy tháng, sống không bằng chết. Giờ người quần áo đơn bạc, khẳng định không có vận khí của ta năm đó.

Lý Nhân chậm rãi lắc đầu: - Trả lời tôi.

- Vì sao?

La Nghệ sau khi hồi ngược lại rồi nói: - Nếu đã chạy thoát rồi, vì sao còn muốn làm loại chuyện ngốc nghếch này? Đừng nói những câu ngu ngốc như muốn báo thù thay mấy người Thiết Phù Đồ, nếu không ta sẽ càng coi thường người.

Lý Nhân trịnh trọng gật đầu nói: - Ông đoán đúng rồi, có đôi khi tôi cũng cảm thấy bản thân mình rất ngu ngốc.

La Nghệ ngẩn người, không thể tin nổi hỏi: - Đáng giá không?

Lý Nhân gật đầu: - Có câu nói bình thường tôi cảm thấy rất ngu, rất ngớ ngẩn chính là đại trượng phu có việc không nên làm, có việc phải làm. Tuy rằng tôi không phải đại trượng phu gì, nhưng tiêu nhân thật sự thường hay nhớ thù, hơn nữa nhớ kỹ rất khó quên.

- Ta biết.

La Nghệ không lại hỏi gì nữa, mà là gật đầu nói: - Chuyện trên Yên Sơn, ta biết.

Ánh mắt Lý Nhân mạnh mẽ nheo lại, thân mình giống như báo sơn hơi hơi cong lên. Cơ bắp toàn thân hắn ở thời khắc này đều kéo căng lên, dường như ở giây tiếp theo sẽ bỏ nhào lên giết.

- Không phải ta.

Một câu tiếp của La Nghệ lập tức truyền đến, rất chân thành, rất tự tin, rất khí phách.

- Nếu như ta muốn giết người, cần gì đi mượn tay tên thái giám kia?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tin Hay Không?.

Lý Nhân ở trong phủ tướng quân Hồ Bí U Châu khoảng một canh giờ, hắn và La Nghệ ở trong thiên sảnh cụ thể nói gì vẫn luôn là câu đố, chỉ là trong mấy năm sau thời điểm La Nghệ xuất binh chiếm giữ hơn nửa Trác quận, Lý Nhân có được địa vị nhỏ nhoi ở Hà Bắc lại chậm chạp không xuất binh ứng đối. Thời điểm đó, những người biết đoạn thời gian đó dường như mơ hồ đoán được một chút nội dung cuộc nói chuyện lúc đó của hai người.

Thời điểm có người hỏi Lý Nhân, hắn chỉ mỉm cười từ chối cho ý kiến.

Cũng có người hỏi La Nghệ, lúc đó Lý Nhân chỉ là một chàng thiếu niên không có bối cảnh, cũng không có thế lực, thậm chí có thể coi như rất chán nản, vì sao phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa? Biểu hiện của La Nghệ và Lý Nhân quả thật rất giống nhau, cười ra vẻ cao thâm nhưng lại một chữ cũng không nói.

Chỉ là, trong ánh mắt của La Nghệ lộ rõ sự đặc ý, tựa như, năm đó cùng Lý Nhân nói chuyện là một đại thành tựu có thể đánh đồng với chuyện ông ta đâm Đột Quyết Khả Hãn một đao.

Mà lại vài năm sau, thời điểm Lý Nhân ở bờ biển nhìn thủy quân giương buồm thuộc về bản thân mình rồi bến đi về phía xa, thân nhiên nói một câu: - Ta đã từng muốn tôn trọng quỹ đạo vốn có của lịch sử, đặt bản thân mình làm một người ngoài cuộc mắt lạnh nhìn thế giới này.

Thời điểm từ trong phủ của La Nghệ đi ra, Lý Nhân hoàn toàn không có tổn hại gì.

Thời điểm đi vào đi là cửa chính, lúc đi ra là đi cửa sau. Ở thời đại này, đi cửa sau không phải là từ mang ý nghĩa xấu, thân thích bạn cũ lui tới bình thường đều là hậu viện cửa nhỏ, chỉ có thăm hỏi chính thức mới có thể do chủ nhà nghênh đón từ cửa chính. Đương nhiên, người đáng để người có thân phận như La Nghệ đến cửa chính nghênh đón, tối thiểu ở U Châu một người cũng không có. Nhưng, Lý Nhân là được La Nghệ đích thân tiễn ra từ cửa sau.

Thời điểm chia tay Lý Nhân và La Nghệ gật đầu rất ăn ý ngầm hiểu, dường như cùng cho đối phương hứa hẹn gì đó.

Đưa mắt nhìn chàng thiếu niên kia đi xa, đến khi bóng lưng Lý Nhân biến mất trong đám người nhộn nhịp trên đường lớn, La Nghệ mới mang theo một

chút cảm thán trở về trong phủ. Tiếp đó ông ta làm một chuyện điên cuồng khiến cho hạ nhân tôi tớ toàn phủ đều sợ đến mức cảm như hén không dám thở mạnh, làm cho Mạnh Thị phu nhân sợ đến mức khóc thét lên sau đó ngất xỉu.

Sau khi La Nghệ trở về trực tiếp đến chính sảnh, cũng không nói chuyện, đi vào đứng ở cửa nhìn thoáng qua nữ ni cô kia ngồi ở trên ghế còn đang nói chuyện rất đĩnh đạc kia.

Nữ ni cô kia vừa mới giả vờ kinh ngạc đang chuẩn bị phát biểu một hồi cảm thán nhìn tướng mạo của tướng quân ngày khác có thể long đăng cửu ngũ, La Nghệ đi đến, đầu tiên là một cát tát vang dội quạt bay một chiếc răng cửa của nữ ni cô kia, sau đó tóm lấy tóc của nữ ni cô nhấc lên, nắm đấm như miệng bát lớn bịch một tiếng đấm một quyền lên bụng của ả ta, sau đó túm tóc đem nữ ni cô kéo đến cửa, trực tiếp ném ra ngoài.

- Nếu để cho ta ở U Châu gặp lại ngươi, lập tức tháo tay chân ngươi băm thành thịt vụn trộn trong thức ăn gia súc cho ngựa ăn.

Lúc nói lời này, ông ta không giống một đại tướng quân uy phong凛凛, càng giống một tên lưu manh côn đồ trên đường lớn, nhưng là một tên lưu manh rất có khí phách.

Mấy tên hạ nhân vội vàng chạy đến kéo nữ ni cô kia ném ra cửa phủ, thậm chí không có người nào dám thể hiện một chút thông cảm.

Mà đối với Mạnh Thị phu nhân, La Nghệ lạnh lùng trừng mắt, căn bản không có để ý.

Lúc này, người ở phía sau màn đạo diễn cảnh tượng này đang tản bộ trên đường phố, vừa đi vừa suy nghĩ chuyện kể tiếp nên bắt tay làm như thế nào. Hắn đương nhiên không biết La Nghệ đã trực tiếp đánh nữ ni cô một trận hung bạo như vậy, không chút nào chú ý đến thân phận tướng quân Hồ Bí của mình. Càng không nghĩ đến loại chuyện túm tóc của nữ nhân, La đại tướng quân làm không hề ngượng tay chút nào.

Mạnh Thị thật đúng là người ngu ngốc!

Lý Nhân phát ra một tiếng cảm thán, có chút thất vọng. Hắn có thể hiểu được tâm nguyện tốt đẹp một nữ nhân muốn phụ bằng phu quý, nhưng không thể không nói bà ta thật sự là một người ngu ngốc, cái gì mà mẩu nghi thiên hạ, loại chuyện này tự bản thân mình tin là được rồi, thế mà lại giống trống khua chiêng ra cái gì cửu ngũ chí tôn ở ngay trong phủ của mình, chẳng lẽ có thể giấu giếm được người khác hay sao? Không đến mấy tháng nữa hơn mười vạn phủ binh tinh nhuệ Đại Tùy tập hợp tại Trác quận, Đại Nghiệp Hoàng Đế Dương Quảng ngự giá thân chinh, nếu chuyện này truyền đến tai của Hoàng Đế Bệ Hạ đa nghi thành tính, hậu quả sẽ là cái gì ai cũng không dự đoán được, nhưng La Nghệ tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Nữ ni cô rút hai răng cửa còn thừa lại nửa cái mạng từ đầu đến cuối cũng đoán không được bản thân mình rốt cuộc đã làm sai cái gì, trong lòng không phải không có suy nghĩ tiếc nuối, vì sao năm đó nhân vật kia trong truyền thuyết có thể bồi dưỡng ra một Hoàng Đế khai quốc Đại Tùy, bản thân mình vì sao thời vận không tốt như vậy cứ không làm được? Không ai biết được chí hướng của bà ta, bản thân bà ta biết, mình quyết không phải là cái loại tiểu nhân vật giả thân giả quý chỉ tham vài đồng tiền trình kia thôi. Ai nói phụ nữ là không thể chí cao so với trời chứ?

Chỉ là bà ta biết truyền thuyết kia, nhưng lại không biết chi tiết.

Lão ni cô kia trong truyền thuyết, đâu có nở mặt vô hạn như trong tường tượng của ả ta.

Thời điểm Lý Nhân ở trên đường phố đi dạo, La Nghệ thì cất bước đi đến cửa một viện độc lập trong phủ, ông ta dừng bước ở cửa tiểu viện, đề cao giọng nói: - Diệp đại gia, ta có thể đi vào không.

Một thanh âm dịu dàng từ trong phòng truyền ra, mang theo mấy phần lười biếng quyến rũ: - Nếu đã đến rồi, hà tất giả bộ đứng ở cửa giả làm chính nhân quân tử gì?

La Nghệ cười cười, đi vào cửa viện.

Y đẩy cửa phòng ra, nhìn Diệp Hoài Tự nghiêng người dựa vào ghế dường như mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt quyến rũ như tơ, vô ý thức ngẩn người, lập tức mỉm cười tự giễu.

- Sao vậy? Không dám đi qua ngồi à?

Diệp Hoài Tự đưa tay sửa lại sợi tóc rũ xuống trước trán, lười biếng mà lại mang theo mấy phần trêu ghẹo nói: - Năm đó thời điểm ngươi thúc ngựa chặn ở trước xe ngựa của ta, dường như cũng không hề sợ bóng sợ gió như vậy. La đại tướng quân lúc đó, giống như không sợ trời không sợ đất.

La Nghệ hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía Diệp Hoài Tự: - Lúc đó ta cũng không phải đại tướng quân gì, đối với nàng, ta lúc nào cũng sinh lòng tôn kính.

Diệp Hoài Tự trừng mắt nhìn y, nhoen miệng cười nói: - Năm đó, sao ngươi không có chút biểu hiện tôn kính gì cả thế?

La Nghệ ngồi xuống ghế cười nói: - Con người luôn luôn có thời trẻ tuổi khinh cuồng, lại nói, cũng không biết năm đó gã đàn ông ta so đạo thẳng nửa chiều thế nào rồi.

Nói xong, y như có thâm ý nhìn thoáng qua Diệp Hoài Tự.

...

- Công tử, xin dừng bước.

Lý Nhân đang ở trên đường nhìn một sạp tranh chữ có chút nhấp nhô bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có người gọi hắn, quay người nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ thân người thướt tha xách một cái bọc lớn hơi chút vất vả đi về hướng hắn. Đang là tháng chín trời nóng nực, thiếu nữ kia mặc một chiếc váy dài vừa vặn phóng khoáng, càng hiện rõ eo nhỏ tinh tế thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, cùng càng lộ rõ cái bọc kia khá nặng. Thiếu nữ kia thấy Lý Nhân quay người lại, cười cười, trên mặt mang theo mấy phần vui sướng. Bởi vì trên đường chạy đuổi theo có chút vội vàng, trên cái mũi xinh xắn của nàng có một tầng mồ hôi tinh mịn, sắc mặt ửng hồng.

- Hóa ra là Gia Nhi cô nương!

Lý Nhân cười nói: - Tại sao lại gặp tỷ tỷ ở chỗ này?

Gia Nhi thấy Lý Nhân không mấy may có ý tứ tiếp lấy cái bọc thay nàng để giảm nhẹ gánh nặng, mà là ngay người đứng ở nơi đó nói chuyện, trong lòng bất giác có chút oán giận. Nàng nhét bọc lớn kia vào trong người Lý Nhân nói: - Còn không phải là vâng lệnh tiểu thư nhà ta đến đưa khỏi giáp cho người!

Lý Nhân theo bản năng ôm lấy cái bọc kia, chỉ cảm thấy vào tay quả thật là khá nặng. Hắn kinh ngạc liếc nhìn Gia Nhi nói: - Làm sao tỷ tỷ biết tôi ở U Châu?

Gia Nhi lườm hắn một cái nói: - Ta không phải thần tiên, làm sao có khả năng biết người ở chỗ nào! Chỉ là tiểu thư nhà ta đúng lúc ở phủ tướng quân làm khách, thấy người nên mới lệnh cho ta đuổi theo. Chẳng lẽ người là kẻ điếc sao? Gọi người cũng không biết bao nhiêu lần người cũng không nghe thấy!

Lý Nhân xấu hổ cười cười nói: - Vừa rồi trong đầu tôi nghĩ ngợi lung tung, không nghe được tỷ tỷ gọi tôi.

Hắn ước lượng một chút trọng lượng của cái bọc kia, trong lòng có một loại kích động muốn nhanh chóng mở cái bọc ra. Chỉ là ở trên đường lớn người đến người đi nườm nượp, hắn đành phải ném tâm tư này xuống.

Gia Nhi nói: - Được rồi, đồ vật đã đưa cho người, giờ ta trở về phục mệnh với tiểu thư.

Lý Nhân vội vàng nói: - Làm phiền với cô nương rồi, nếu không, tôi mời cô nương uống chén trà?

Gia Nhi do dự một chút, trong ánh mắt không ngờ xẹt qua một chút bối rối.

- Tốt nhất....thôi đi, tiểu thư vẫn đang đợi ta trở về.

Nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói câu: - Có duyên gặp lại.

Xoay người chạy đi.

Lý Nhân ngẩn người, lập tức cười tự giễu.

Hắn nhìn bóng dáng thướt tha của Gia Nhi biến mất không thấy nữa sau đó mới vác bọc lên, cất bước đi về hướng nhà trọ, thuận tay ở đường giao nhau phía trước mua mấy cái bánh màn thầu nóng hổi hấp, cũng không để ý vẫn nhai gì vừa đi vừa ăn. Mới nhét cái bánh màn thầu thứ hai vào trong miệng, ánh mắt hắn bỗng nhiên lóe lên một chút.

Một thanh trường kiếm, giống như rắn độc từ trong đoàn người đi đường chui ra lao thẳng đến cổ họng của Lý Nhân.

Trong một giây kế tiếp, Lý Nhân làm ba chuyện.

Một, trước nuốt bánh bao trong miệng xuống. Hai, thấp người tránh một kiếm bất ngờ đâm tới. Ba, đặt bánh bao còn lại xuống.

Thuận thế đặt ở trên quầy bán sơn phấn bên đường. Kiếm đâm vào khoảng không, mà bánh bao lại dính mấy phần đồ tươi.

Kiểm pháp của người nọ không ngờ linh hoạt, sắc bén, tinh thông ngoài dự đoán, một kiếm không trúng, kiếm thứ hai như hình với bóng đâm về phía mặt Lý Nhân, mũi kiếm lóe lên hàn quang thậm chí khiến cho mắt Lý Nhân hơi hơi có cảm giác nhói nhói.

Hắn quăng cái bọc vác ở sau lưng về phía trước ngăn một kiếm kia, làm vang lên một tiếng giòn tan, kiếm kia lại khó khăn đâm tiếp, Lý Nhân thuận thế ngăn đỡ kiếm kia, đồng thời cảm tức nhìn người đánh lén, hỏi: - Cô có xong hay không?

Người cầm kiếm là một thiếu nữ thướt tha, cô ta thu lại thế kiếm mạnh mẽ hằm hằm trả lời lại: - Ta nói rồi, nhất định phải giết chết người!

Lập tức, lại một kiếm nữa đâm về phía Lý Nhân.

Lý Nhân quay người, một chưởng đánh ra hai chân co lại sau đó đập mạnh ra, trúng giữa bụng của thiếu nữ, một cước này độ mạnh yếu không nhỏ, làm thiếu nữ phải khom người như con tôm ngã bay ra ngoài. Hắn đuổi theo trước tiên là một cước đá trường kiếm rơi trên mặt đất bay đi, sau đó giẫm lên ngực của thiếu nữ nghiêm mặt nói: - Được đừng chân lên đừng đầu, thật sự cho rằng tôi không đánh nữ nhân sao?

Thiếu nữ kia đúng là Vô Loan, cô ta gắng sức giãy giụa vùng ra mấy cái nhưng vẫn bị Lý Nhân giữ mạnh không cử động được, vì thế trừng mắt nhìn hân, không chút nào yếu thế hờ: - Có bản lĩnh người giết ta đi!

Lý Nhân bấu bấu môi, giữ lên ngực của thiếu nữ ngồi xổm xuống, thấp giọng nói một câu với Vô Loan, trong nháy mắt, thiếu nữ kia mặt không còn chút máu, lại sợ hãi đến choáng váng trong chốc lát. Ánh mắt cô ta nhìn về phía Lý Nhân từ phần nộ chuyển sang sợ hãi, hoảng sợ không yên.

Lý Nhân gần như dán lên lỗ tai của cô ta hạ giọng nói: - Giết cô quá dễ dàng cho nên không được coi là bản lĩnh, cô có tin tôi ở trên đường phố này trước mặt của vạn người "chơi xxx" cô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Một Tiếng Thở Dài.

Thật ra Lý Nhân vẫn rất sợ Vô Loan ngược ngược nói ra hai chữ không tin, trên thực tế dù là cho Lý Nhân ba lá gan hân cũng không có dũng khí ở trên đường phố lớn làm cái loại hành vi "nghệ thật" này. Đương nhiên, Vô Loan khẳng định sẽ không nói như vậy, cô ta sau khi sợ hãi nhất thời cũng dần dần bình tĩnh lại, chỉ là nhìn Lý Nhân cười lạnh không ngừng. Cô ta buông tay nắm mắt cá chân Lý Nhân ra, nắm thẳng trên mặt đất hơi hơi thở dốc, ánh mắt bình tĩnh mà lạnh lẽo nhìn Lý Nhân, dường như là đang cười nhạo Lý Nhân nói khoác mà không biết ngược. Lý Nhân uy hiếp, dường như chỉ dọa được cô ta trong nháy mắt như vậy.

Lý Nhân đối với loại ánh mắt này rất phản cảm, bắt mắt chỉ muốn hung hăng đánh cho Vô Loan ba cái tát vang dội.

Ánh mắt kia, nụ cười lạnh kia, giống như cô ta là người cực kì chính nghĩa mà Lý Nhân chính là phạm nhân có tội ác giống như ma quỷ. Nụ cười lạnh này tuyệt đối có thể khiến cho thú tính của con người bùng phát lớn, giống như nữ sinh viên bị đặc vụ quân thống nghiêm hình tra tấn mà tỏ ra hết sức coi thường. Cô ta dường như muốn biểu đạt một ý nghĩ chính là, dù người có "làm" ta, ta cũng kinh thường người. Mà còn có một loại ý tứ khác nữa, Lý Nhân không muốn thừa nhận lại rõ ràng nhìn ra trong ánh mắt của Vô Loan, cô ta, dường như không hề coi trọng danh tiết gì. Lý Nhân nghĩ không ra, vì sao thiếu nữ tuổi trẻ như vậy mà trong ánh mắt phong trần lại sâu như thế.

Mà cảm giác chán ghét của Lý Nhân đối với nụ cười này bắt nguồn từ Vô Loan cũng không phải là một người chính nghĩa gì, mà là một người ngu ngốc không biết tốt xấu không hiểu thế sự.

Ngu ngốc có rất nhiều loại, Lý Nhân vẫn luôn nói Âu Tư Thanh Thanh là một người ngu ngốc, nhưng thời điểm nói hai chữ ngu ngốc này không có nghĩa xấu gì, ngược lại, là ngốc nghếch đáng yêu.

Vô Loan ở trong mắt của Lý Nhân cũng rất ngu ngốc, hơn nữa một chút cũng không đáng yêu, mà là đáng trách.

- Quá tam ba bận, hôm nay tôi không giết cô vẫn là vì cô là phụ nữ, nhưng nếu có một lần nữa khẳng định tôi sẽ không nhân từ nương tay nữa. Trên thực tế tôi đối với việc giết phụ nữ quả thật có chút chướng ngại tâm lý, tuy nhiên hy vọng cô đừng cho rằng tôi không dám hạ thủ.

Lý Nhân nhắc chân lên, ánh mắt nhìn Vô Loan cười lạnh nói: - Đừng có dùng cái loại ánh mắt kia nhìn tôi, cô cho rằng bản thân mình là một thánh nữ hay sao? Kỳ thật bộ dạng của cô bây giờ càng giống là một kỹ nữ đời nam nhân hơn.

Lý Nhân dường như vì câu nói có chút ác độc mà cảm giác rất thoải mái, cho nên ánh mắt nhìn Vô Loan dần dần ôn hòa xuống: - Bản thân cô nghĩ thử đi, lý do cô giết tôi đến cùng là gì. Hy vọng cô vẫn luôn có lý do chính đáng, bằng không sẽ càng thêm khiến cho người ta xem thường.

Hân vác cái bọc lên, nhìn thoáng qua tiểu thương bán sơn phần đã sợ hãi lúc cả người, liếc nhìn bánh bao thịt dính một chút sơn đỏ, lắc đầu thờ dài, cũng không biết là tiếc sơn chà đạp bánh bao, hay là bánh bao chà đạp sơn. Hân lấy ra vài miếng Nhục Hảo, có chút áy náy nói với tiểu thương bán sơn: - Nếu không ta bồi thường tiền cho người?

Tiểu thương kia ngẩng ra nhìn Lý Nhân, lập tức hét to một tiếng quay người bỏ chạy.

- Giết người rồi!

Tiểu thương kia vừa bỏ chạy vừa hét to.

Lý Nhân ngẩn người, trong lòng nói thầm con mắt nào của người nhìn thấy giết người?

Hân đặt Nhục Hảo lên sạp hàng, cầm lên bánh bao nhiễm đỏ và hộp sơn mở kia quay người bỏ đi. Thân nhiên bước đi trong tầm mắt ác độc của Vô Loan, thuận tay quăng bánh bao cho một con chó lang thang, tặng sơn cho một đại thẩm trung niên mặt tàn nhang bán trứng gà kho. Ở trong ánh mắt kinh ngạc của đại thẩm, hân lại rất tự nhiên cầm lấy một quả trứng kho vừa cúi đầu rất nghiêm túc bóc vỏ, càng đi càng xa.

Bánh bao thịt đã không thể ăn rồi, dĩ nhiên dùng để đánh chó. Mà sơn, tặng cho nữ nhân mới đúng, nhưng Lý Nhân trời sinh là một người không chịu thiệt, cho nên lại cầm đi của người ta một quả trứng gà.

Mùi vị trứng gà không tồi.

Lý Nhân cười cười, cảm giác một chút sức nặng của khôi giáp ở trên vai, trong lòng bắt đầu vui vẻ, cũng không biết vì cái gì, hắn nhìn trời, bầu trời hiện ra trong xanh như vậy, nhìn đất, ngay cả rác rưởi trên mặt đất cũng không thấy được ghê tởm, nhìn người, mỗi một người đều tỏ ra hòa nhã dễ gần như vậy. Nhìn nhìn tay của mình, trắng nõn thon dài, hơn nữa sạch sẽ.

Sau khi từ phủ tướng quân đi ra, Lý Nhân trở nên thoải mái hơn.

Mà sau khi đánh cho Vô Loan kia một trận, trút sát ý ghen tuông thời điểm giằng co cùng La Nghệ ra ngoài. Cho nên trong lòng Lý Nhân bắt đầu trở nên khoan khoái, nhìn cái gì đều trở nên thuận mắt chút.

Hắn từ đầu đến cuối không quay đầu liếc mắt nhìn Vô Loan, mà là tận tình cảm thụ phần yên tĩnh kia ở trong lòng. Khi hắn đi đến cửa nhà trọ, nhìn thấu đám người Lạc Phó đứng thành một hàng đợi hắn, hắn cười cười, nói ra hai chữ: - Có lỗi.

- Vừa vặn phát hiện thê tử của La Nghệ là muội muội của mẹ nuôi của biểu muội của mẹ của biểu di của biểu di của đại cô thứ bảy của đệ, bà ta vừa gặp đệ ta đã túm lấy đệ vừa đi vừa nói chuyện bắt tri bắt giác liền tiến vào Tướng quân phủ. La Nghệ vừa thấy trong nhà có họ hàng đến, cho nên nhiệt tình khoản đãi đệ. Tam Thập Thất ca, các huynh đừng dùng ánh mắt này nhìn đệ có được không, đệ thề mỗi một câu nói của đệ đều là sự thật.

Lý Nhân gãi gãi tóc, ánh mắt đầy vẻ vô tội.

Lạc Phó một lời cũng không nói, chỉ nhìn Lý Nhân.

Da mặt Lý Nhân đỏ lên, ngượng ngùng cười cười nói: - Kì thật chuyện không phải như các huynh nghĩ đâu, lần này không giống với trên Yên Sơn, đệ không dự định một mình đi tìm La Nghệ liều mạng. Trên thực tế, đệ không cho rằng mạng của ông ta đáng giá với mạng của đệ. Tam Thập Thất ca, huynh biết đấy, không có nắm chắc bảy phần trở lên, bất luận chuyện gì đệ đều sẽ không đi làm.

Lạc Phó cuối cùng vẫn phải thở dài nói: - An Chi, đệ làm như vậy, kì thật là đang thương tổn lòng của chúng ta.

Lý Nhân áy náy nói: - Đệ biết, chỉ là không nghĩ.

- Không có gì nghĩ hay không nghĩ cả!

Thiết Lão Lang cắt ngang lời của Lý Nhân: - Thiếu tướng quân, từ trên thảo nguyên theo đệ trở lại đây, chúng ta đã là một rồi. Nếu đệ ép buộc phân thành ta với đệ rõ ràng, thật sự chỉ khiến chúng ta lạnh lòng.

Lý Nhân trịnh trọng gật đầu: - Đệ đã hiểu rồi, lần sau sẽ không làm như thế nữa.

- Chúng ta vẫn nên về nhà trọ thu dọn một chút, nếu đệ đã hỏi La Nghệ, hắn cũng không phải là y. U Châu không phải là nơi chúng ta ở lại lâu. Ta không tin được tên La mọi rợ, bất kể hắn ta hứa hẹn đồng ý với đệ cái gì, đệ cũng không nên tin.

...

Tướng quân phủ.

Diệp Hoài Tụ nhìn Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ ngồi ngay ngắn bên cạnh mình, dường như bởi vì một câu "người đàn ông so đạo" kia vừa rồi của La Nghệ đã khơi gợi ra hồi ức rất lâu trước đó của nàng. Năm đó, nàng là một nữ tử yếu đuối gánh vác đại kỳ mao lư, lần đầu tiên bác thượng nhận một đơn đặt hàng lớn. Thời điểm đó, người đó vì bảo hộ nàng mà một đường đi theo. Đến phương bắc tình cờ gặp La Nghệ. La Nghệ lúc đó thấy nàng xinh đẹp bèn tiến lên treu cọt mấy câu, kết quả là đánh một trận với Đáp Lăng Trường Hồng.

Qua một lúc, nàng ta mới từ trong hồi ức kéo tâm tư trở về.

- Có chuyện này, ta không hiểu.

Mắt đẹp vừa chuyển, ánh mắt nhìn trên mặt La Nghệ dường như có thâm ý, thanh âm cực kì nhẹ nhàng: - Vì sao không giết hắn?

- Ai?

La Nghệ vô thức hỏi. Dường như y cũng chìm đắm trong hồi ức, cho nên đầu óc phản ứng hơi chậm nửa nhịp. Diệp Hoài Tụ không trả lời, chỉ lẳng lặng đợi câu trả lời của La Nghệ. Vài giây sau, La Nghệ cuối cùng nghĩ đến "hắn" ở trong miệng Diệp Hoài Tụ là ai.

- Tại sao phải giết hắn?

La Nghệ không trả lời, mà là hỏi ngược lại.

Ngón tay tinh tế của Diệp Hoài Tụ vén sợi tóc rũ xuống trước trán mình, mỉm cười nói:

- Giết hắn hiến cho Hoàng Đế Bệ Hạ, chẳng lẽ không tốt sao?

La Nghệ trầm tư một hồi, chậm rãi nói: - Giết hán hiến cho Hoàng Đế Bệ Hạ, vậy Hoàng Đế có thể cho ta chỗ tốt gì nào? Chuyện của ta, nàng đừng nhúng tay vào thì tốt hơn. Ta tự khác có tính toán của ta, về phần tính toán của nàng, ta không xen vào, ta cũng tuyệt đối không đi quản. Ta nợ nàng một phần nhân tình, có thể giúp đỡ nàng liền sẽ không đùn đẩy. Nhưng có một chuyện nàng phải nhớ lấy..

La Nghệ đứng lên sửa sang lại quần áo một chút, dự định cáo từ: - Đừng tính toán thao túng quyết định của ta.

Y nhấn mạnh từng câu từng chữ, cực kì nghiêm túc: - Ta cam đoan nàng làm không được, cho nên nàng ngay cả thử cũng không cần thử, A Sừ Na Khứ Hộc đồng ý nàng cái gì ta không biết, nhưng đừng đánh đồng ta với hán (A Sừ Na Khứ Hộc).

Diệp Hoài Tụ hơi ngáy người, lập tức cười nhẹ nói: - Ta sớm liền biết La Nghệ là một kẻ phụ lòng bạc tình lãnh huyết, sao lại vẫn là trong lòng hy vọng may mắn?

La Nghệ cười cười, dường như đối với ba chữ kẻ phụ lòng này cũng không chán ghét.

- Trời sắp tối rồi, thế đạo sắp loạn rồi, có lẽ chuyện nàng mưu đồ nói không chừng đã có tính toán trước rồi, nhưng đừng hy vọng ta có thể toàn lực thỏa mãn nàng. Kỳ thật, trong suy nghĩ của ta, một nữ nhân vẫn nên tìm một người dễ gần đi thì tốt hơn, giúp chồng dạy con, sống một cuộc bình yên còn tốt hơn so với bất cứ thứ gì khác.

Diệp Hoài Tụ thờ dãi: - Tàn hoa bại liễu, ai còn chịu cưới hời dàng hoàng?

La Nghệ há miệng, cuối cùng không nói gì thêm.

Hai người cố không nhìn đối phương, vì bọn họ đều không muốn khiến đối phương nhìn thấy thất vọng trong ánh mắt của bản thân mình. Qua một lúc lâu, La Nghệ hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nói: - Nếu đã mệt rồi, hãy ở lại U Châu đi.

Diệp Hoài Tụ lắc đầu:

- Không cần, nơi này..không phải là nhà.

...

Trên đường cái, Gia Nhi đỡ Vô Loan dậy, giúp cô ta phui bụi bẩn trên người, quở trách mà lại thân thiết nói: - Vì cái gì cố chấp như vậy? Nói tới, giữa hán và người không có thù oán không chết không ngừng gì cả, là bản thân người tự đi vào chỗ bế tắc. Vô Loan, nghe ta khuyên một câu, qua mấy ngày nữa chúng ta trở về Tái Bắc sẽ không trở lại đây nữa, quên những chuyện trước đó đi.

Vô Loan cười khổ, nói:

- Mỗi buổi tối khi ta nhắm mắt lại, đều nhìn thấy người đánh xe ngựa giờ bàn tay máu về phía ta. Hán rất hèn hạ hơn nữa dơ bẩn, ta rất coi thường hán cho nên thường ngày quen lời nói châm chọc. Ta vốn cho là hán sẽ vứt bỏ ta và tiểu thư tự mình chạy thoát thân, nhưng hán không có.

Vô Loan dừng một chút, chỉ chỉ trên ngực: - Hán chắn ở trước mặt ta, trực đao của tên người Hán kia liền từ vị trí này của hán đâm xuyên qua.

- Không biết vì sao, chỗ này của ta.cũng rất đau.

Gia Nhi thờ dãi: - Thời gian đã qua rất lâu rồi, có một số việc, chung quy vẫn nên quên đi là tốt nhất, cần gì khiến cho bản thân mình sống khổ như vậy ?

Vô Loan chịu đựng đau đớn ở trên bụng, nhặt trường kiếm lên.

- Hán nói ta là kỹ nữ.

Ánh mắt Vô Loan nhìn về phía phương xa, dường như đang tìm kiếm bóng lưng của thiếu niên kia: - Ta là kỹ nữ, những năm này ở trên thảo nguyên, ta đều không nhớ rõ bản thân mình chui vào lều trại của bao nhiêu tên nam nhân rồi. Nhưng bất luận là ai ôm ta, ta đều.cảm thấy vẫn là lạnh như vậy. Chỉ có máu nóng của người kia, mới có thể khiến cho trái tim ta ấm áp trở lại, chấm dứt ác mộng mỗi buổi tối của ta trong những năm này. Ta nhất định... nhất định phải giết hán.

Gia Nhi ngăn người, thờ dãi một tiếng.

Vì sao, đời người nhiều chuyện đau khổ, lại rất khó nhìn thấy mấy người thật lòng cười vui, không ưu không sầu?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Người Trêu Chọc Ta, Ta Cũng Trêu Chọc Người.

Sau khi trở lại nhà trọ, thu dọn đồ đạc, mọi người lập tức rời đi một giây cũng không muốn lưu lại. Ngoại trừ ông chủ nhà trọ không phải trả lại tiền phòng thừa vui chết đi được ra, còn có nữ tử thanh lâu kia mỗi ngày ở sau cửa sổ tựa vào lan can mà mong chờ đợi Lý Nhân có thể lên lầu tìm nàng ta vui vẻ một hồi. Sau khi vô ý phát hiện Lý Nhân có thói quen mỗi sáng sớm luyện công, nàng ta vậy mà có thể chịu đựng một môi mỗi ngày dậy sớm nằm bò lên bên cửa sổ thâm tình ngóng nhìn. Chỉ là mỗi mắt trông chờ, cũng không thể đòi lấy một đêm thương nhớ của thiếu niên kia.

Sáng sớm ngày hôm sau không nhìn thấy Lý Nhân luyện công trong lòng nàng ta liền có chút bất an, vội vàng sai nha hoàn đi tìm hiểu tin tức mới biết được khách trọ của độc viện kia lúc chạng vạng ngày hôm qua đã đi rồi. Nữ tử mấy năm trước bị Lạc Phó và Trần Tước Nhi từng trêu chọc kia hơi ngẩn người. Lập tức thờ dài một tiếng: - Đi mẹ ngươi đi, lãng phí bà đây mỗi ngày ở cửa sổ làm nhiều động tác quỵến rũ người như vậy, làm bà đây mấy đêm ngủ ngon.

Mà ông chủ nhà trọ kia tuy rằng không phóng khoáng như nàng ta vậy, nhưng cũng vì số bạc dồi dào mà cười trộm mấy ngày liền.

Đám người Lý Nhân vì cẩn thận làm đầu, không biết La Nghệ có thể có hành động tiểu nhân gì hay không cho nên lập tức ra khỏi thành. Sau khi hội họp với đám người Triều Cầu Ca ở cửa hàng cách phía nam một thôn ở ngoài thành ba dặm, mọi người lại chạy suốt đêm đi ra hơn năm mươi dặm mới tìm địa phương nghỉ ngơi.

Sau nửa đêm cũng không có ai có thể ngủ được, mọi người tụ tập cùng một chỗ thương nghị bước tiếp theo làm gì.

- Nếu không phải La Nghệ để lộ hành tung của Thiết Phù Đồ. Vậy là ai?

Phục Hồ Nô mạnh mẽ đứng dậy, khó nén kích động hỏi.

Lý Nhân ngẩng lên nhìn Phục Hồ Nô, sau đó tầm mắt đảo qua gương mặt của mọi người Thiết Phù Đồ. Hắn biết nếu mình nói ra cái tên đó sẽ dẫn tới gây xôn rất lớn, bởi vì ngay cả tâm tính hắn đã được rèn luyện qua hai đời vậy mà cũng còn đá bay Vô Loan, sau đó hung tợn làm nhục nhã cô ta xong mới trút được phần nộ ra ngoài. Nhưng mà, hắn vẫn không áp chế được cổ lửa nóng muốn giết người. Mà người này nếu như giết rồi, chỉ sợ sẽ tổn thương trái tim một người khác. Sinh mạng và nỗi đau của người đó cũng giống đám người Trương Trọng Kiên đều có địa vị cực kỳ quan trọng trong lòng Lý Nhân. Lý Nhân không nhẫn tâm làm thương tổn người đó.

Hồng Phát, nữ tử nhìn như thoải mái kì thật vận mệnh đau khổ kia đã dạy cho Lý Nhân nhiều thủ đoạn nhỏ.

- Là Lý Dược Sư.

Lý Nhân cuối cùng vẫn là nói ra, vì hắn biết cần phải khiến cho người kia trả giá cho sinh mệnh một trăm bốn mươi ba người của Thiết Phù Đồ và Huyết Kỳ.

Ngoài dự đoán của Lý Nhân, mỗi một người của Thiết Phù Đồ sau khi nghe thấy cái tên này đều trầm tĩnh lại. Lạc Phó hít vào một hơi thật sâu sau đó nhanh chóng thở ra, dường như là muốn đem cảm giác bức bối loại trừ. Mà bao gồm cả Phục Hồ Nô tính tình nóng nảy, sắc mặt của mọi người Thiết Phù Đồ đều thay đổi rất khó coi nhưng lại không có một người nào mở miệng mắng chửi. Trần Tước Nhi một lời cũng không nói, một hơi uống sạch rượu mạnh trong túi, làm miệng nóng rực như lửa, Phục Hồ Nô thì đánh một quyền lên một gốc cây ở bên cạnh, chấn động khiến lá cây xanh tươi rơi đầy đất.

- Có thể tin tưởng được không?

Lạc Phó trầm mặc một hồi sau đó hỏi ra.

Tuy rằng mọi người đều biết Lý Nhân tuyệt đối không có khả năng nói dối ở chuyện này, nhưng ai nấy đều nhìn Lý Nhân, hy vọng đây lại là một trò đùa dai của hắn mà thôi.

Lý Nhân gật đầu mạnh, thành thật nói: - La Nghệ không có lý do gạt đệ, hơn nữa, ông ta còn gọi thủ hạ mà ông ta sai đi theo dõi Thiết Phù Đồ chúng ta đến để mặc đệ hỏi. Người kia nói Lý Dược Sư từng mấy lần lên núi đơn độc gặp qua cô cô đệ, a gia và các huynh hân là đều không biết. Các huynh đều hiểu rõ Hồng Phát cô cô của đệ, nếu cô cô có nhược điểm gì thì chính là cái tên nam nhân vong ân phụ nghĩa kia.

Thiết Lão Lang nhìn sắc mặt của mọi người, nghĩ một lúc nói với Lý Nhân: - Tuy rằng ta không phải rất hiểu rõ người đó và các huynh đệ Thiết Phù Đồ là quan hệ gì, nhưng ta biết, ta chết hơn chín mươi huynh đệ, Thiết Phù Đồ chết hơn năm mươi huynh đệ. Lý Dược Sư, Thiếu tướng quân, người người nói chính là tài tử Lý Tinh vang danh thiên hạ?

Lý Nhân gật gù đầu nói: - Hắn là huynh đệ kết nghĩa của a gia đệ, còn có hôn ước với cô cô đệ.

- Như vậy..

Thiết Lão Lang chậm rãi mà kiên định nói: - Hắn càng đáng chết hơn!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Thiết Lão Lang.

Thiết Lão Lang nói từng chữ từng câu: - Hắn ta là huynh đệ kết nghĩa của Trương Đại đương gia, người bán đứng huynh đệ, đáng chết, hắn ta là vị hôn

phu của Hồng Phát cô nương, người bán đứng vị hôn thê, đáng chết.

Lý Nhân trầm mặc.

Lại không biết qua bao lâu, Lý Nhân thở dài nói: - Hiện tại tên đó phỏng chừng đã sớm chạy trốn rồi, tuy rằng không biết triều đình cho hắn ta chỗ tốt gì nhưng hắn tuyệt đối sẽ không còn ở tại Yên Sơn chờ chết, nếu như có thể tìm được hắn ta, vậy thì giết!

- Nếu Hồng Phát cô nương trách đệ, cùng lắm thì đệ trả cô nương một cái mạng là được.

Lý Nhân ngẩng đầu, ánh mắt kiên định.

- Tốt lắm!

Phục Hồ Nô nắm chặt nắm tay nói: - Nếu như Hồng Phát cô nương trách tội chúng ta, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau đền mạng là được.

Thời điểm sáng sớm mặt trời còn chưa mọc, người phụ trách canh phòng bỗng nhiên phát ra cảnh báo. Mọi người vừa mới chớp mắt đều đứng dậy lên ngựa, đã thấy từ hướng U Châu bụi mù cuộn cuộn, từ xa xa nhìn lại như mông xà lỏng lẻo mà đến. Huynh đệ cảnh giới ở chỗ xa đã phi ngựa lao trở về, mọi người tụ lại ở một chỗ làm tốt công tác chuẩn bị.

Nhưng thấy chỗ đám bụi bay lên, chiến kỳ sắc hồng hồng của Đài Tuy đón gió phấp phới. Sau khi mọi người thấy rõ đội ngũ đến, trên mặt mỗi người đều sinh ra mấy phần ngưng trọng. Quân đội từ hướng U Châu đến nhân số cũng không nhiều, khoảng trên trăm người, lại là một trăm Hồ Bí tinh nhuệ cười ngạo toàn thân mặc giáp trụ.

Liếc mắt nhìn qua, đội ngũ trăm người kia lại có mấy phần khí thế thiên quân vạn mã.

- Thiếu tướng quân.

Thiết Lão Lang gọi Lý Nhân một tiếng: - Là kỵ binh Hồ Bí, chúng ta không có vũ khí lợi hại không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng nếu hiện tại chạy, đối phương sẽ không đuổi kịp chúng ta. Trọng giáp, tốc độ quá chậm.

Lý Nhân khoát tay nói: - Chờ một chút, bọn họ không hề phát động xung phong!

Trăm tên kỵ binh Hồ Bí tinh nhuệ cách mọi người mấy chục mét thì dừng lại, động tác chỉnh tề nhất loạt. Một trăm tên kỵ binh Hồ Bí trọng giáp kia, dưới ánh mặt trời phản xạ ra một loại kim loại sáng bóng lạnh lẽo. Toàn thân bọn họ đều mặc giáp trụ áo giáp, mặt nạ bảo hộ kéo xuống dưới, mặt trên vẽ khuôn mặt Dạ Xoa, sắc mặt dữ tợn, răng nanh lộ ra ngoài.

Kỵ sĩ cầm đầu dùng tay ra hiệu, lập tức tự mình một người giục ngựa tiến lên trước.

- Xin hỏi, vị nào là thiếu đương gia Thiết Phù Đồ?

Người nọ đẩy mặt giáp lên, âm quyền cao giọng hỏi.

Lý Nhân ra hiệu mọi người ở nguyên vị trí, hắn cũng giống vậy một thân một mình đi lên nghênh đón.

- Là ta, xin hỏi vị tướng quân này đuổi theo chúng ta vì chuyện gì?

Người nọ khoảng ba mươi tuổi, âm quyền nói với Lý Nhân: - Ta là Lục Thập Tam Quả Nghị Giáo Úy dưới trướng Hồ Bí Đại Tướng Quân, cũng không phải là tướng quân gì. Thiếu đương gia chớ trách, chỉ là Đại tướng quân biết người thế nào cũng sốt ruột rồi đi, cho nên lệnh cho ta đi vừa sáng đưa một số lễ vật đến, khi ta đến nhà trọ được biết thiếu đương gia đã rời đi, chỉ đành một đường đuổi theo. Đại tướng quân quân lệnh như sơn, nếu lễ vật này không đưa đi được, chúng ta cũng chỉ đành tự mình đi lĩnh quân pháp, may mắn, vẫn đuổi kịp.

- Đại tướng quân có lễ vật đưa cho ta?

Lý Nhân nhíu mày hỏi.

Lục Thập Tam gật đầu nói: - Đại Tướng Quân nói, người mà thiếu đương gia muốn tìm đã hướng về phía Đông Đô đi rồi. Chỉ sợ lúc này đã vượt qua Hoàng Hà. Đại Tướng Quân khuyên người chớ vội vàng đuổi theo, cho dù đuổi theo, chỉ sợ cũng tốn công vô ích mà thôi. Đại Tướng Quân nói, ngài tặng cho người một món lễ vật, nghĩ thời điểm ngày khác gặp chiến tranh là lúc các huynh đệ Thiết Phù Đồ dùng đến.

Lục Thập Tam vẫy vẫy tay, có mười bảy kỵ binh Hồ Bí từ chiến mã nhảy xuống, mỗi người trong tay đều cầm một cái bao.

- Đại Tướng Quân tặng, là mười bảy bộ áo giáp của Hồ Bí quân chúng ta, còn có mười bảy chiếc liên nô.

Y nhìn Lý Nhân nói: - Đại Tướng Quân nói, không có của thiếu đương gia người. Bởi vì, Diệt đại gia tặng ngài áo giáp, ngay cả Đại Tướng Quân chúng ta đều vô cùng đồ kỵ đấy.

Lý Nhân không ngờ rất vô lại giang tay nói: - Như vậy liên nô đâu, vì sao cũng không có phần của ta?

Lục Thập Tam dùng giọng điệu thành khẩn nhất nói: - Đại Tướng Quân lưỡng trước được người tất nhiều sẽ câu hỏi này, ngài bảo ta hỏi người. trên người người còn có chỗ đặt liên nô sao?

Tim Lý Nhân đập mạnh một lúc, không kìm được tức giận nói: - Tặng người ta lễ vật còn nhỏ mọn như vậy, chẳng lẽ trong nhà Hồ Bí Đại Tướng Quân nghèo đến ngay cả thêm một chiếc liên nô cũng không có ư?

Lục Thập Tam áy náy nói: - Cái này.. Đại Tướng Quân ngược lại là không bảo ta nên trả lời như thế nào.

Anh ta dừng lại một chút nói: - Đại Tướng Quân còn nói

Lý Nhân thô bạo phát tay cắt đứt lời của Lục Thập Tam: - Phiên người quay về nói cho La Đại Tướng Quân! Lão tử nhận lễ, nhưng không nhận tình!

Lục Thập Tam lại không hề tức giận, mà là cười nói: - Đại Tướng Quân nói, nếu như người không nhận tình, như vậy, để ta mang áo giáp và liên nô trở về. Đại tướng quân nói, nếu ta không đích thân nghe thấy người nói ba câu "xin cảm tạ" Đại Tướng Quân, như vậy thì dù có vứt áo giáp xuống trong khe suối cũng không thể đưa cho người. Hơn nữa Đại Tướng Quân còn nói, muốn người hành một lễ văn bói về hướng U Châu.

Lý Nhân há miệng, sau đó dùng thanh âm chỉ bản thân mình mới nghe thấy lẩm bẩm nói: - La Nghệ, con mẹ nhà người đấy.

...

U Châu.

Phủ Tướng Quân.

La Nghệ đứng ở trong lương đình của hậu viện nhìn hoa sen mới nở trong hồ, thỉnh thoảng hít hơi một cái, y day day mũi, bỗng nhiên mỉm cười.

Thiếu niên kia, chỉ sợ trong lòng đang chửi ta rồi.

Ngày hôm qua, y thật sự không ngờ chính là, bản thân mình vậy mà sẽ không kìm nổi bắt đầu bàn luận động thủ cùng với chàng thiếu niên kia. Y dùng mộc đao, Lý Nhân cũng dùng mộc đao, chỉ là, thời điểm còn chưa đợi y tán thưởng đao pháp của chàng thiếu niên kia, lại bị nhiều thủ đoạn nhỏ của chàng trai bức bức nuốt câu ca ngợi trở lại.

Lý Nhân tay run đánh tới một cục đá, La Nghệ vung đao đánh rơi. Lý Nhân lại đánh tới một cục đá, La Nghệ lại lần nữa vung đao đánh rơi, cứ như thế ba lần, Lý Nhân lại vẫn không có ý dừng tay. Lại một cục đá lớn bằng nắm đấm đánh tới, La Nghệ thói quen vung đao đánh rơi, nhưng. lần này lại không phải là hòn đá, mà là một bao bột mì.

Ánh mắt của La Nghệ tựa như bị mê hoặc hai đao bức lui cường công của Lý Nhân, mà một giây sau bao bột mì thứ hai của Lý Nhân lại nhắm thẳng vào mặt đánh tới. Dù là Hồ Bí Đại Tướng Quân uy danh hiển hách cũng bị bức đến tay chân luống cuống, trên mặt dính đầy bột phấn màu trắng. Nhưng dù là như vậy, Lý Nhân vẫn không chiếm được chút lợi thế nào cả.

- Người!

La Nghệ lấy mộc đao chỉ vào mắt tròn tròn của Lý Nhân, lòng đầy lửa giận cuối cùng hóa thành ba chữ thốt ra: - Con mẹ nó!

...

Bên cạnh hồ sen, La Nghệ đứng chấp tay, bên môi mang theo nét cười, vẻ mặt đắc ý như đứa trẻ.

Thiếu niên, người đùa bốn một lần, ta cũng đùa bốn người một lần.

Vì mười bảy bộ áo giáp tinh chế kia, Lý Nhân không thể không làm một lễ văn bói hướng về phía bắc xa xa. Chỉ là miệng lại lẩm bẩm nói: - La Nghệ, người là tên quỷ keo kiệt, lão tử đã nhận từ nương tay không có dùng bột với rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Loạn Thế Chưa Đến Nạn Thổ Phỉ Đã Hoàn Hành.

Lý Tĩnh đã bỏ chạy đi Đông Đô, chúng ta làm gì bây giờ?

Trần Tước Nhi thúc vật cười dán vào Đại Hắc mã của Lý Nhân hỏi.

Lý Nhân nói: - Đã đáp ứng Hạ Nhượng Trọng Sơn giúp hắn đi báo thù, đại trượng phu một lời đã nói bao nhiêu ngựa cũng không đuổi kịp, cho nên chúng

ta trước tiên đi tìm Hạ Nhục Trọng Sơn, sau khi tìm thấy hẳn lại cân nhắc một chút, giúp hẳn ta báo thù như thế nào. Trương Kim Xung người này đệ biết, nghe nói việc thích làm nhất chính là ăn tìm người? Chỉ là không biết, khoét tim của hẳn nhét vào trong chính miệng hẳn ta có nuốt được hay không.

Trần Tước Nhi nói:

- Ta không quá hiểu rõ người này, thời điểm ta và đại ca tung hoành ngang dọc ở trên đất Hà Tây chưa từng nghe nói đến nhân vật như thế này, cũng không biết sao lại đột nhiên liên lỏi ra. Nghe nói chiếm đầm Cự Lộc, thủ hạ đã vượt qua hơn vạn nhân mã rồi. Tuy nhiên trong suy nghĩ của ta, chẳng qua cũng là một đám ô hợp mà thôi.

Y ngẫm nghĩ nói - Ngược lại Tôn An Tổ này danh tiếng không nhỏ, nghe nói thời điểm năm đó Đại Tùy diệt Nam Trần, hẳn vẫn là một Giáo úy, làm việc dưới trướng Đại Soái Cao Đình, dường như là bị người tham quân công trận trảm Đại Tướng Nam Trần, hẳn giận dữ côi thân quan phục về nhà làm chút buôn bán nhỏ. Người này có phần trượng nghĩa, cho nên có chút nhân duyên trên giang hồ. Nghe nói hẳn bị câu Huyện Lệnh kia vu cáo trộm một con dê, trong con giận dữ hẳn làm thịt tên huyện lệnh kia kéo cờ tạo phản, tự phong cho mình là Mạc Dương Công, tuy nhiên thủ hạ của hẳn đều gọi hẳn là Đại tướng quân. -

Lý Nhân biết người này, Tôn An Tổ có thể nói là một trong những người giương cờ khởi nghĩa sớm nhất trong thời kỳ cuối triều Tùy, tuy rằng danh tiếng của ông ta không bằng danh tiếng lớn của Sơn Đông Tri Thế Lang Vương Bạc, tuy nhiên điều đáng nhắc đến là, không có ông ta, có lẽ sau này thời điểm Đậu Kiến Đức khởi sự phải quanh co rất nhiều. Đậu Kiến Đức chính là đánh vào cờ hiệu báo thù cho Tôn An Tổ, thu nạp và tổ chức biên chế đại bộ phận thủ hạ của Tôn An Tổ mới dần đứng vững gót chân ở hồ Cao Kê.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên thấy phía trước mặt có từng trận khói bốc lên. Nơi này đã cách U Châu hơn ba trăm dặm, khoảng cách đến hồ Cao Kê cũng không phải là đặc biệt xa. Hạ Nhục Trọng Sơn đã nói qua, nếu y nhập quan thì sẽ ở một địa phương tên là thôn Mậu Sơn cách Hồ Cao Kê khoảng trăm dặm đợi bọn hắn. Lý Nhân một đường hỏi thăm đến đây, biết nơi này cách thôn Mậu Sơn đã không đến mấy chục dặm đường.

- Đi! Chúng ta xem thử phía trước có gì!

Lý Nhân vỗ một cái vào hông Đại Hắc mã, dẫn đầu chạy nhanh qua đó. Mọi người còn lại thúc ngựa theo sát phía sau Lý Nhân. Mọi người leo lên một cái dốc cao ngược mắt nhìn phía trước, chỉ thấy phía trước đại khái ba dặm có một thôn nhỏ, từng trận khói đặc kia chính là bốc lên từ trong thôn đó. Rất xa, có thể nhìn thấy trong thôn có bóng người lập lờ, cực kỳ ồn ào, cách xa như vậy, mơ hồ có thể nghe thấy những tiếng gà gáy chó sủa.

- Giống như là loạn phi đang tập kích thôn kia.

Thiết Lão Lang đưa tay lên che nắng nhìn về phía trước, nghiêng đầu nói với Lý Nhân.

Sao mới năm Đại Nghiệp thứ bảy mà thế đạo đã loạn thành như thế này rồi?

Lý Nhân tuy rằng hiểu một chút lịch sử của thời đại này, nhưng cũng không phải là hiểu rõ. Ở trong ấn tượng của hắn, Đại Tùy loạn phi thành họa dường như là sau khi Dương Quảng lần thứ nhất thảo phạt Cao Củ Lệ mới dần dần bạo phát ra đấy. Hắn không nghĩ ra được, hiện tại Đại Tùy quốc lực hùng mạnh, lực thống trị của quan phủ vẫn ổn định như cũ, sao dưới ban ngày ban mặt vậy mà có loạn phi dám trắng trợn tập kích thôn trang như thế.

- Nhân số không nhiều, hẳn là không vượt quá ba trăm người.

Triều Cầu Ca cẩn thận nhìn kỹ nói: - Muốn đi xem thử hay không?

Trần Tước Nhi nói: - Không lẽ là ..người của Hạ Nhục Trọng Sơn?

Lý Nhân thúc ngựa xông về phía trước, thời điểm thanh âm truyền tới hẳn đã đi được mấy chục thước: - Chưa hề nghe nói người của Tôn An Tổ làm hại dân chúng bình thường!

Mọi người cũng không do dự nữa, thúc ngựa theo sau Lý Nhân xông qua.

Càng đến gần thôn kia, trong thôn tiếng kêu gào thảm thiết càng rõ ràng hơn, nam nữ già trẻ, cũng không biết có bao nhiêu người kêu gào cầu cứu. Cách mấy trăm mét, đã có thể nhìn thấy rõ không ít loạn phi vùng côn và trường mâu thô chế không ngừng đánh đập hành hạ thôn dân đến chết. Nhìn phục sức những loạn phi kia rất hỗn loạn, chỉ là mỗi người ở trên đầu quấn một tấm vải xám coi như là biểu tượng phân biệt thân phận lẫn nhau. Bình khí trong tay bọn chúng cũng lung tung lộn xộn, thậm chí ngay cả một thanh giống hoành đao cũng rất ít gặp. Có thôn dân từ trong đường hẻm xông ra kêu cứu, bị loạn phi từ phía sau đuổi theo dùng trường mâu chế tác thô sơ đâm chết.

Có một tên loạn phi, đứng ở trên tường đất bên thôn, đem một đứa bé còn nằm trong tã lót vừa cướp được giơ lên cao, cười ha hả ném mạnh xuống. Trong nháy mắt, tiếng khóc nỉ non lúc đó của đứa bé kia bỗng im bất. Tên loạn phi kia dường như còn chưa đã nghiền, dùng trường mâu khâu thi thể của đứa bé hướng lên trời vung vẩy, vừa xoay tròn vừa cười ha ha.

Đột nhiên, y nhìn thấy ở phía xa một đoàn kỵ binh nhân số không nhiều nhanh chóng chạy đến. Y hơi sững sốt, lập tức cao giọng hét: - Có quan quân!

Bởi vì gấp rút lên đường, đám người Lý Nhân cũng không mặc áo giáp. Tên loạn phi kia sờ dĩ hồ to chắc chắn có quan quân, là vì trong phi binh rất ít có ngựa. Đặc biệt là đám người đó cười đều là ngựa lớn cao to, ở phi lớn nhỏ gần nơi này cơ hồ có gom góp lại cũng không ra mười mấy chiến mã chân chính được. Cho dù là ngựa dữ hoặc con la của nhà dân chúng bình thường, cũng đại bộ phận đều bị quan phủ trưng dụng đi dùng để vận chuyển tiếp viện đến Liêu Đông. Chiến mã ở Trung Nguyên vốn chính là thứ khan hiếm.

Cho dù là trước trận thủ hạ của Mạc Dương Công được xưng là có trên vạn người chiếm đoạt hồ Cao Kê, nhưng kỵ binh lại ngay cả một trăm người cũng không có, hơn nữa còn phần lớn là ngựa tồi hoặc là con lạ chạy không nhanh. Cho nên tên loạn phi kia xác định, đám người phóng ngựa đến tuyệt đối không phải người của mình.

- Bọn chúng không hề có chút lực chiến đấu nào đáng nói!

Thiết Lão Lang lớn tiếng nói: - Ngay cả phòng bị cũng không an bài, càng không có thám báo du ky! Binh khí của bọn chúng tạp nham không thể tả, thậm chí trên người mặc bì giáp.

Lý Nhân từ một tiếng hô: - Đi qua giết!

Mọi người hô theo, đều lấy liên nô La Nghệ tặng ra.

Lý Nhân biết, đám loạn phi này không có sức chiến đấu gì đáng nói, càng không cần nói có địa phương gì đáng sợ, Tuy mật trong loạn thế, nghĩa quân lớn nhỏ nhiều vô số kể, mà ở thời kỳ đầu trong chiến đấu cùng với quan quân Đại Tùy dường như không có ai đánh thắng. Loạn phi như vậy, dù là nhiều hơn cũng không làm nên gì. Chẳng hạn như Lý Nhân biết được một đoạn lịch sử, lão tướng quân Trương Tu Đà Thông Thủ Tề quận đã từng có hành động vĩ đại lấy bốn người làm kinh sợ hai vạn loạn phi không dám tiến về phía trước. Mà chuyện mấy trăm quan quân đánh bại hơn vạn loạn phi, ở những năm cuối Tùy chỗ nào cũng có.

Đương nhiên, ngay cả bản thân Trương Tu Đà hiện tại còn không biết hai năm sau ông ta có thể có hành động điên cuồng như vậy.

Từ lúc tên loạn phi giết giết đứa trẻ con kia kêu to một tiếng, trong thôn đầu tiên là lập tức yên tĩnh một chút, sau đó bùng nổ một trận hỗn loạn. Trong đám loạn phi có tên la lên muốn chạy trốn, mà thôn dân thì giống như nhìn thấy hy vọng lớn tiếng kêu cứu.

Một tên loạn phi có dáng vẻ thù lĩnh trèo lên tường đất, vừa nhìn về phía bọn Lý Nhân lập tức hô lớn nói: - Sợ con mẹ nó cái gì! Bọn chúng không có mấy người! Cung tiễn thù, cung tiễn thù đều con mẹ nó chết ở đâu rồi! Bắn tên! Bắn tên!

Người này dường như rất có sức uy hiếp, sau khi hắn ta hét lớn một tiếng đám loạn phi kia hơi bình tĩnh một chút, mười mấy cung tiễn thù ngay cả áo giáp bông giả rẻ nhất đều không được trang bị chạy tới, kéo ra cung mảnh trúc tự chế lắp mũi tên lông chim thô ráp bắn về phía bọn Lý Nhân. Tên lông chim rải rác đừng nói chính xác gì, ngay cả độ mạng yếu đều rất kém cỏi.

Mười mấy mũi tên, ngược lại phần lớn bị gió thổi lượn lờ bắn vào khoảng không, chỉ có một mũi tên vỡ bờ mèo mù đụng phải chuột chết bay đến trước người Lý Nhân, Lý Nhân hơi nghiêng người khiến cho mũi tên lông chim mềm nhũn bay qua, nhìn khoảng cách, nhìn xuống không hạ lệnh.

- Bọn ngu ngốc này!

Triều Cầu Ca cười mắng: - Ngoài một trăm bước đã bắt đầu bắn tên rồi, ngay cả thứ đồ chơi hồng trong tay bọn chúng cũng có thể gọi là cung hay sao? Thật khiến người ta cười rụng răng.

Không trách được Triều Cầu Ca coi thường đám loạn phi này, cung trúc mảnh trong tay bọn chúng căn bản không có đủ cường độ, mũi tên lông vũ dù có miễn cưỡng có thể xiêu xiêu vẹo vẹo bay ra ngoài một trăm bước xa, lại sớm đã nhẹ tênh tênh không có độ mạnh. Cho dù Lý Nhân vừa nãy không né, chỉ sợ mũi tên kia nhiều nhất cũng chỉ cắt một vết rất nhỏ không coi vào mắt thôi.

- Bắn! Nhanh lên! Các người con mẹ nó không ăn no hay sao!

Tên thủ lĩnh loạn phi kia hét to, đoạt lấy một cây cung trúc mảnh, lắp lên một mũi tên bắn về phía Lý Nhân, chỉ là kỹ thuật bắn tên của gã chẳng ra gì cả, mũi tên kia lắc lư lắc lư giống như máy bay giấy nghiêng đi rất xa, hơn nữa ngay cả năm mươi bước cũng không bay ra liền rơi xuống rồi.

- Đều con mẹ nó tập hợp lại, kỵ binh sợ nhất trường mâu, đâm chết bọn chúng!

Tên thủ lĩnh loạn phi kia thấy tên lông vũ không có hiệu quả, lập tức lớn tiếng hét to thủ hạ bày trận. Đám người Lý Nhân không nghĩ đến loạn phi này cư nhiên còn hiểu được mấy phần đạo dùng binh, chỉ là rất hiển nhiên, đến khoảng cách năm mươi bước rồi mới nghĩ đến xếp thương trận ngăn trở kỵ binh tới thì đã muộn rồi. Hơn nữa, dù là bọn chúng có thể bày trận, cũng ngăn không được mười tám kỵ sĩ Lý Nhân dùng mảnh giết người như ngọc.

- Nỏ, bắn!

Lý Nhân lớn tiếng hét to một câu, lập tức bắn mũi tên lông vũ thứ nhất ra. Hắn không có liên nô, nhưng hắn có cung cứng hai thạch do thợ thủ công tinh nhuệ Đại Tùy tạo ra. Theo lý thuyết, Lý Nhân ở ngoài một trăm hai mươi bước có thể bắn tên giết người. Sở dĩ hắn đợi đến khoảng cách năm mươi bước mới bắn ra mũi tên thứ nhất, là bởi vì một mũi tên này của hắn đại biểu cho tín hiệu tàn sát.

Tên thủ lĩnh loạn phi kia còn đang vung vẩy cánh tay chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không có chút phản ứng nào, một mũi tên lông vũ trúng chính giữa hốc mắt của hắn ta, mũi tên kia sau khi phát một tiếng bắn vỡ một viên tròng mắt đã xuyên qua đầu. Thân thể của gã ở trên tường cứng ngắc một chút, sau đó chậm rãi ngã ngửa về phía sau.

Từ lúc mũi tên đầu tiên của Lý Nhân bắn ra, nhóm mã tặc xông đến đều bóp cơ quan của liên nô. Trong những thanh âm đột đột đột, tên nỏ không đếm được trong nháy mắt liên trút xuống.

Ở trước mặt liên nô chế tạo đặc biệt của Đại Tùy này, đám loạn phi không có đồ bảo vệ kia quả thật chính là giống như bia cỏ vậy. Quần áo đơn bạc

trên người bọn chúng căn bản ngăn không được tên nô sắc bén, mà thương trận bọn chúng vội vàng tạo thành lập tức liền bị hung hăng kéo xuống một tầng. Hai hàng loạn phi phía đầu giống như có hoang bị lười liềm chém đứt ngã xuống, tiếng kêu gào đau đớn của người bị trúng tên bị khuếch đại ở mức lớn nhất vang vọng đến tận chân trời.

Chỉ một vòng bắn, ít nhất có ba bốn chục tên loạn phi bị tên bắn nằm trên mặt đất. Thương trận còn chưa thành hình đã bị sụp đổ, loạn phi ở đằng sau lập tức chạy toán loạn.

- Bọn chúng có liên nô! Là phủ binh Đại Tù!

Nhắc tới hai chữ phủ binh này, đám loạn phi này liền sợ hãi giống như nhìn thấy yêu ma quỷ quái vậy. Phần lớn bọn chúng bị đồng bọn không gánh vác trách nhiệm la lên một tiếng dọa cho sợ bê mặt, lập tức quay đầu bỏ chạy về phía sau.

Lý Nhân bắn ra ba mũi tên, chuẩn xác bắn chết ba tên loạn phi sau đó lập tức đổi hắc đao ở trong tay, giong đao chỉ về phía trước. Đại Hắc mã hí hai tiếng, xông về hướng đám loạn phi tập trung nhiều nhất.

Mấy người Thiết Lão Lang, Triều Cầu Ca, Lạc Phó giỏi dùng sóc dài bám gót bên người Lý Nhân, bảo vệ bên trái bên phải người hấn.

Theo Đại Hắc mã nhảy lên cao đập vào đám loạn phi, bốn năm cán sóc dài giống như độc long đâm ngã loạn phi ngăn ở phía trước. Loạn phi bị sóc dài đâm còn chưa có chết hẳn, sau khi bị đập bẹp vẫn có thể phát ra một tiếng kêu rên thê lương tuyệt vọng.

Lý Nhân nắm sấp thấp, quét hắc đao ra ngoài.

Nhờ vào quán tính của Đại Hắc mã, hắc đao ở thời điểm tiếp xúc với người đầu tiên dường như cũng phát một tiếng rên hưng phấn. Lưỡi đao dễ như trở bàn tay cắt mở cổ họng của người nọ, máu phun ra như thác nước. Mà ở trong ánh mắt tuyệt vọng của người nọ, thiếu niên cười hắc mã kia đã một đao nữa gọt một nửa bả vai của đồng bọn gã.

Thiếu niên xung ngựa lên trước nhất.

Giết người như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Người Là Thằng Nào?.

Hắc Đao quá sắc bén, sắc bén đến nỗi rạch xong da thịt của kẻ địch lại đến cắt ngang cổ họng và xương cổ của kẻ địch, mà tay của Lý Nhân không cảm thấy sức cản là mấy. Sau khi lưỡi đao chém vào cổ của một tên loạn phi, giây tiếp theo đã bay vào đầu của một loạn phi khác. Bên cạnh Lý Nhân, bốn năm cán trường sóc trên dưới múa mây, đâm chết từng tên loạn phi đứng ngăn ở phía trước.

Đám loạn phi bị đá kích đột ngột này làm cho ngẩn người, căn bản là không kịp có lòng phản kháng, phần lớn đều vừa la hét hãi hùng vừa chạy như điên về phía sau.

Chỉ có người ngu nhất, mới đưa lưng mình cho kẻ địch trên chiến trường.

Rất hiển nhiên, đám loạn phi đó không có giác ngộ xem mình là một chiến sĩ. Khi mười tám người trong bọn Lý Nhân thúc ngực tiến thẳng vào trong doanh trại của chúng, thủ đoạn hung tàn mà bọn chúng dùng để đối phó với lão bá tánh vừa này đều đã quên sạch, ngoại trừ vài tên cực kỳ hung hăng dám vung cây đao thô sơ trên tay tiến lên ngăn cản, hầu như chín phần mười trong đám loạn phi đã bắt đầu chạy thoát thân. Chúng không có dũng khí chống cự, tuy chúng vừa giết người, nhưng không ai quen với sự lạnh lùng khi giết người của "Thập bát kỵ".

Bọn chúng có thể cảm thấy khoái cảm từ việc giết người, nhưng lại không có đủ kỹ thuật khéo léo để giết người. Bọn chúng giết người chỉ vì phát tiết, để thể hiện bản thân không sợ gì hết. Thật ra, bọn chúng thậm chí còn nhát gan hơn những lão bá tánh thông thường, và chỉ khi giết người, chúng mới có thể đè nén sự tự ti và nỗi sợ hãi trong lòng xuống. Cho nên, chúng cố gắng làm cho sự chột dạ và áy náy khi trở thành cướp trở nên chai sạn trong quá trình giết người, rồi sau đó vứt bỏ.

Nhưng, chúng không thành công.

Chúng cũng từng là dân thường, thậm chí rất nhiều người còn là con nhà lành. Chúng vốn từng an an phận phận sống những ngày tháng thiếu thốn nhưng vui vẻ của lão bá tánh, cả nhà tuy kham khổ nhưng hòa thuận. Nhưng không biết từ lúc nào, bài ca "Đừng tới Liêu Đông lang thang chết" truyền vào trong tai họ, có người bắt đầu cảm thấy không cam tâm, nên chúng tụ tập lại trốn khỏi chế độ binh dịch của quan phủ. Nhưng, trốn tránh thì họ cũng phải ăn cơm, không có lương thực, chúng chỉ có thể đi cướp. Mà lão bá tánh đương nhiên sẽ không dâng tặng không có tiền tài lương thực không nhiều mà họ phải gian khổ lắm mới dành dụm được. Vì thế, giết chóc bắt đầu, đây là một trận tàn sát giữa bá tánh và bá tánh. Và bây giờ, tai họa chỉ mới bắt đầu chớm lộ.

Đây là một trận tai họa khi bá tánh kháng cự vận mệnh, và người bị hại, lại chính là bản thân bá tánh.

Cũng không biết từ khi nào bắt đầu, khi đám loạn phi vung vũ khí trong tay, đồ sát những bá tánh không một tác sát trong tay, tay chúng không còn run rẩy. Cũng không biết từ khi nào, chúng đã quen với việc lấy giết người làm vui, lại đi tôn sùng tên đại phi dám ăn tìm người Trương Kim Xung một cách mù quáng.

Tư tưởng của chúng đã chuyển biến lúc nào không hay. Trong mắt chúng, ăn tìm người rất đáng sợ, nhưng thể mới là anh hùng.

Nhưng không phải ai cũng dám bỏ ngựa của ai đó ra, mọi trái tim vẫn còn đang đập thình thịch ra ngầu ngĩnh từng miếng. Cho nên, chúng trở thành tùy tùng của kẻ dám làm dám ăn đó.

Do đó, người, không còn là người.

Lý Nhân biết đoạn lịch sử này, nên khi hấn hạ thủ giết những tên loạn phi này không hề chùn tay. Hấn bắt đầu giết người từ năm sáu tuổi, nên cũng không ra tay rồi lại cảm thấy do dự không dứt. Cho nên, từ khi hấn bắn mũi tên đầu tiên ra, tốc độ giết người của hấn không giảm mà ngược lại còn tăng tốc. Hấn căm ghét những tên loạn phi đồ sát đồng hương của mình, nhưng lại không có quá nhiều sự thông cảm đối với những bá tánh đó.

Hấn chỉ đang giết những kẻ đáng giết, hai chữ "thông cảm" không là gì đối với Lý Nhân.

Thông cảm không thể cứu người, nhất là khi cây đao trở thành chân lý duy nhất.

Cái thôn này đã bị hủy, có lẽ không lâu sau, nhưng người dân còn sót lại của thôn này sẽ đi lên con đường giống với những tên đã giết người thân của họ, đi tàn sát người của một thôn khác.

Có người nói, khi chiến tranh xuất hiện ở thời khắc nên xuất hiện nhất, thì chiến tranh đã không còn sự phân biệt giữa chính nghĩa và tà ác. Cũng có người nói, khi giết chóc là cách giải quyết vấn đề duy nhất, thì giết chóc cũng không có sự phân biệt giữa nhân nghĩa và tàn nhẫn.

Một Lý Nhân bắt đầu tru vong từ khi chỉ còn là đứa trẻ sơ sinh, đã gặp quá nhiều chuyện bất bình. Phần lớn, hấn nhìn diễn biến sự việc với con mắt lạnh lùng. Trong phạm vi năng lực của hấn, hấn sẽ làm những việc được gọi là việc thiện trong mắt người khác. Nhưng đa phần, hấn chỉ là một khán giả bình tĩnh đến đáng sợ.

Cho nên, tâm trạng của Lý Nhân đang giết người lúc này, không hề dao động.

Hấn giết người, mặt không biểu tình.

Không có hò hét, không có phát tiết, chỉ là yên lặng vung đao rồi lại vung đao.

Có người tay cầm một thứ đồ vật thô sơ đến không thể gọi là vũ khí chắn trước Lý Nhân, rồi người đó bị Lý Nhân một nhát chém bay đầu. Nhất thời, động mạch chủ không có sự ngăn cản, bắt đầu máu tươi phun trào, bay tung tóe lên giữa khoảng không. Có người vừa khóc vừa chạy trốn, Lý Nhân đuổi theo sau lưng một nhát chém vào lưng hấn, vết chém dài, thịt mà máu toạc ra hết hai bên, còn có thể thấy từng đốt xương sống trắng bệch bên trong. Còn có người sợ tới tiêu trong quần, run cầm cập quỵ xuống, bị Lý Nhân thúc ngựa phóng qua tiện tay chém một nhát vào đầu, cái đầu người mất đi một nửa đó, trước khi chết hấn còn có thể nhìn thấy dịch não trắng trắng chảy ròng ròng trước mặt, chảy vào trong hốc mắt, chảy vào trong miệng.

Mấy người Thiết Lão Lang tay cầm trường sóc bảo hộ hai bên trái phải cho Lý Nhân, không người nào có thể tiếp cận họ, còn mã tặc sau lưng không ngừng dùng đao mở rộng cái lỗ đã khoét ra, lớn tới máu chảy thành sông cũng không chặn lại được.

Giống như Thiết Lão Lang đã nói, đây là một đám loạn phi không hề có sức chiến đấu.

Dưới sự tàn sát một cách lãnh đạm của "Thập bát kỵ", bọn chúng hoàn toàn sụp đổ.

Chúng chạy trốn, chạy bán sống bán chết, chạy rồi cũng mất mạng. Chúng chạy không nhanh bằng bốn vó ngựa chiến, cũng không thể thoát khỏi những hung khí giết người đó.

Cách đó không xa, nhưng bá tánh còn sống sót đã không còn hoan hô. Họ đứng đó, nhìn mười tám tên ác ma tàn sát đám loạn phi một cách chai sạn. Có người thút thít khóc, có người không chịu nổi khuyu xuống nôn ói, cho tới khi dạ dày họ không còn thức ăn nào nữa, rồi bắt đầu nôn chất dịch.

Có hai loạn phi cướp hai con ngựa già trong thôn, trèo lên cái lưng ngựa trọc lóc, ngã nghiêng ngã nghiêng chạy trốn ra xa. Chúng thậm chí còn không hi vọng mình có thể thoát khỏi cuộc tàn sát này, chỉ cần có thể chạy nhanh hơn đồng bọn của mình một chút thôi cũng tốt.

Một cán trường sóc như con ác long từ bên hông đâm xuyên qua, đâm thẳng vào tên loạn phi vừa trèo lên lưng ngựa. Người cầm sóc là một đại hán có sức tay kinh người, giờ tên loạn phi vẫn còn đá chân đá tay lên cao, rồi đột nhiên đập xuống đất. Não tên loạn phi đập trúng một tảng đá và vỡ ra như trái dưa hấu vỡ. Tiếp sau đó, trường sóc lại đưa ra lần nữa, đâm xuyên tim của tên loạn phi còn lại. Mũi trường sóc ba thước đột nhiên xoay một vòng trong cơ thể người đó, máu từ trong cái lỗ đó chảy ra, trong đó còn lẫn một vài miếng thịt vụn.

Cánh tay cầm trường sóc đó cực kỳ vững vàng, đâm chết một người rồi quay đầu sóc, lại dễ dàng cắt ngang yết hầu của một tên loạn phi khác, một đường máu theo mũi sóc bay ra ngoài. Người đó lấy tay ôm cổ một cách vô thức, nhưng vẫn không thể ngăn cản máu chảy ra ngày càng nhiều. Khi hấn nhìn đại hán dùng sóc một cách tuyệt vọng, thì một đồng bọn khác của hấn đã bị trường sóc đâm xuyên qua hốc mắt.

Đại hán dùng sóc cũng không biết từ đâu tới, đứng chặn trước đám loạn phi, y vững vàng ngồi trên lưng con chiến mã hùng tráng, trường sóc nhanh chóng đâm ra, mỗi một nhát đâm đều lấy đi một mạng người tươi sống. Còn bên cạnh y, hai người trông như tùy tùng thì vừa cười vừa cắt mũi của đám loạn phi đã chết xuống. Hai thiếu niên này cũng khoảng mười sáu bảy tuổi, nhưng dùng chùy thủ đã rất thuần thục, giống như việc cắt mũi người dễ như việc cắt rau hẹ vậy.

Đại hán dùng sóc giết người nhanh, hai tiểu tử đó cắt lỗ mũi cũng nhanh.

Nếu so ra, Lý Nhân giết người rất yên tĩnh, thì người này giết người đầy kịch tính. Dường như y rất hưởng thụ quá trình giết người, khuôn mặt ngăm đen của y nở nụ cười đầy niềm vui.

- Tiểu Bình, Tiểu Đình, hai người cắt lẹ chút. Ta phải đi về phía trước chút nữa, tên tiểu tử mặt trắng bên đó dùng Hắc Dao rất lợi hại. Không ngờ y giết người cũng không chậm hơn ta bao nhiêu, không thể để y giành hết công lao được, lão tử còn mong cắt thêm vài cái mũi nữa đổi lấy tiền rượu nữa.

- Chủ nhân, người cứ giết thỏa thích. Yên tâm, chúng tôi sẽ đuổi kịp!

Một tiểu tử lau vết máu vừa bắn lên mặt, vừa cười lộ hàm răng trắng vừa nói.

Hán tử mặt đen ha ha cười lớn, vung sóc đánh vào trong đám loạn phi.

Lý Nhân một nhát chém đứt nửa cánh tay của một loạn phi, đang tìm kiếm mục tiêu khác thì đột nhiên phát hiện trước mắt trống trải hẳn lên. Trước đó, hán tử đã chú ý tới tên hán tử da đen phóng ngựa múa sóc, nhưng không ngờ đối phương giết người nhanh đến thế.

Vừa ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, thì đột nhiên người bên đó ha hả cười hỏi: - Ê, tiểu tử da trắng, ngươi tên gì, đao pháp không tồi đấy!

Lý Nhân hơi hơi cau mày, nhìn thủ đoạn giết người của đối phương vừa nhanh vừa ác liệt, không ngờ âm thanh lại có phần trẻ con.

Hắn ngẩng đầu nhìn, nhìn kỹ mới phát hiện da mặt của đối phương tuy đen, nhưng khoe miệng tươi lù không có lấy cọng long nào, hiển nhiên là tuổi tác cũng cỡ như hắn. Trong lúc kinh ngạc, Lý Nhân thuận miệng hỏi câu.

- Ê! Thằng da đen kia. Ngươi là thằng nào?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: “Quân Tử Trục”.

- Tên da đen?

Người thiếu niên mặt hơi đen đỏ nghe bốn chữ này lập tức cau mày, tay cầm sóc chỉ vào mũi Lý Nhân từ xa, quát:

- Ta thấy ngươi khá anh dũng nên mới hỏi tên, đừng không biết tốt xấu. Nếu chọc giận ta, đừng trách ta dạy dỗ ngươi.

Lý Nhân phì cười, bữu môi nói:

- Ngươi hỏi ta, thì ta phải nói cho ngươi nghe? Ngươi gọi ta là tiểu tử mặt trắng thì được, ta gọi ngươi là tên mặt đen thì không được à? Nói ta không biết tốt xấu, người như ngươi cũng quá ngông cuồng! Còn nữa, đừng dùng cây gậy chết tiệt của ngươi chỉ vào mặt ta, nếu không ta không chắc mình không đập ngươi một trận toi đời đâu.

Người đó mặt biến sắc, cười lạnh:

- Đúng là tên tiểu tử mồm miệng lanh lợi, có tin ta một nhát đâm ngươi ngã ngựa không?

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Không chém gió, ngươi chết à?

Hắn vốn tưởng tiểu tử mặt đen nghe không hiểu, ai ngờ người đó nghe hiểu rõ ràng. Thật ra cũng do Lý Nhân bất cẩn, mà hai chữ “chém gió” đã quá rõ ràng. Tiểu tử mặt đen trừng to con mắt, thúc ngựa chạy ra xa quát:

- Có giỏi thì ra đây đánh với ta một trận, nếu thắng được cây sóc trong tay ta, ta tùy ngươi xử lý.

Lý Nhân thấy tính khí của người này vừa nóng nảy vừa cứng nhắc, lại có vài phần khờ khạo, nên hơi có chút thiện cảm. Vừa định lên tiếng thì một trong

hai tùy tùng của thiếu niên mặt đen đó, người thiếu niên tên Tiểu Bình gào lên:

- Ê! Người chịu thua đi là vừa, chủ nhân nhà ta đã nhiều năm chưa gặp qua đối thủ nào! Nhìn người tuổi trẻ thịt mềm da mịn y như đàn bà, đừng có mà không tự lượng sức!

Lý Nhân cười hỏi:

- Rất nhiều năm? Có hai mươi năm chưa? Thì ra tên mặt đen này từ khi còn trong bụng mẹ thì đã đánh khắp thiên hạ vô địch thiên hạ vô địch thủ rồi sao? Kim diện phạt Miêu Nhân Phụng so với người thì quả thật là tiểu muội muội rồi.

Hắn thúc ngựa sắp tiến lên trước, thì bị Lạc Phó và Thiết Lão Lang một trái một phải ngăn lại, khuyên:

- Hà tất phải nổi giận với một người không biết là ai cơ chứ, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần làm, hà tất gây sự ở đây?

Lạc Phó nói:

- Nhìn vóc pháp của thiếu niên nhuần nhuyễn mà còn hạ thủ cực kỳ tàn nhẫn, không thể xem thường. Chúng ta còn phải đi tập hợp với Hà Nhượng Trọng Sơn, vốn đã trễ hành trình rồi hà tất phải đòi co với hắn?

Lý Nhân nghe bốn chữ không thể xem thường là biết ngay bọn Lạc Phó đang lo cho an toàn của hắn. Chỉ là tính háo thắng của thiếu niên trong hắn ngược lại bị kích thích lên. Tên tiểu tử da đen đó nhìn tuổi tác cũng khoảng cỡ hắn thôi, nhưng cây sọc trong tay quả thật rất sắc bén bá đạo. Lý Nhân còn chưa từng thấy qua thiếu niên nào trạc tuổi mà không hề thua kém hắn, cho nên bây giờ trong lòng hắn háo hức muốn được tỷ thí.

Còn có một nguyên nhân khác mà Lý Nhân không thể nói, nhưng nguyên nhân này mới là gốc rễ cho sự nhiệt huyết của hắn.

Thiếu niên đó sử dụng một cây sọc dài, sau khi giết người rồi cắt mũi làm kỉ niệm. Tuy Lý Nhân không phải học giả chuyên về sử Đại Tùy, nhưng vẫn lơ mờ đoán được thân phận của người thiếu niên đó. Người này sau này sẽ rất nổi tiếng, và lại còn lưu danh thiên cổ đến sau này vẫn được người ta nói đến rất nhiều. Có thể đại chiến một trận với y, Lý Nhân cảm thấy đây sẽ là một cơ hội hiếm có. Một là thỏa mãn lòng hiếu kì của bản thân hắn, xem coi người đó có lợi hại như truyền thuyết hay không; hai là kiểm tra thử xem bản lĩnh của hắn, xem coi hắn có thể đánh được bao nhiêu hiệp đấu với vị hảo hán nổi danh Đại Tùy này.

Và lại, hắn không nghĩ là tên tiểu tử da đen này có thể thắng được hắn.

Tính khí người đó có chút nóng nảy bộc trực, Lý Nhân luôn không sợ loại đối thủ như thế.

Hắn lắc lắc đầu rồi nói với Lạc Phó và Thiết Lão Lang:

- Không sao, tuy binh khí của hắn chiếm thế thượng phong, nhưng khi còn trên thảo nguyên, sư phụ từng dạy đệ làm sao đối phó với cao thủ dùng sọc. Thiết ca đánh với đệ bao nhiêu lần rồi mà còn không hiểu đệ sao? Hiếm lắm mới gặp một cao thủ dùng sọc như hôm nay. Cơ hội này đệ không muốn bỏ qua, hơn nữa... các huynh không tin đệ chút nào sao?

Lạc Phó và Thiết Lão Lang đều biết tính khí của Lý Nhân. Nếu hắn đã quyết định rồi thì nhất định không khuyên nổi đâu. Biết là trận này thế nào cũng sẽ phải đánh, cho nên, Thiết Lão Lang lên tiếng:

- Thiếu tướng quân, vậy đệ cẩn thận một chút.

Lạc Phó lấy cây cung từ sau lưng ra trước, rồi gật đầu nói với Lý Nhân:

- Nếu đã không đánh không được, vậy thì đừng có để thua, Tam Thập Thất ca của đệ không mất nổi cái mặt này, biết không?

Lý Nhân cười cười gật đầu, thúc ngựa đi về hướng tiểu tử mặt đen, khi cách người đó chỉ còn mười mấy bước thì dừng lại. Hắn ôm quyền nói:

- Nếu đã đánh thì để lại tên vẫn tốt hơn. Nếu không sau này khi đi khoe với người ta, ta cũng không biết người mình đánh là ai. Vậy chẳng phải rất vô vị sao?

Hắn hỏi như vậy, một là muốn xác minh y có phải người đó không, hai là cố ý chọc giận thiếu niên mặt đen kia.

Giận dữ thì sẽ nóng nảy, nóng nảy thì sẽ rối loạn, rối loạn thì ắt có sơ hở.

Tỷ thí còn chưa bắt đầu, chứ thật ra sự thử thách của Lý Nhân thì đã bắt đầu rồi.

- Ta tên La Sĩ Tín! Người muốn thắng ta, thì hỏi cây sọc dài trong tay ta có chịu không!

Lý Nhân kinh ngạc hỏi:

- Người chính là La Sĩ Tín?

Trong lòng thầm vui mừng ca thán câu, quả nhiên là y.

Người thiếu niên da mặt hơi đen này chính là La Sĩ Tín. Y thấy Lý Nhân mặt lộ vẻ kinh ngạc, bèn hỏi:

- Sao? Người cũng từng nghe qua tên ta sao?

Lý Nhân nhún vai nói với giọng có lỗi lại có bảy phần khinh thường trong đó:

- Chưa từng nghe qua.

La Sĩ Tín giận dữ:

- Người muốn chết!

Lý Nhân ha ha cười lớn:

- Có bản lĩnh thì đến mà lấy mạng ta.

La Sĩ Tín giật mạnh dây cương, thúc giục chiến mã, xông thẳng về phía Lý Nhân. Hai tay y nắm chặt sóc dài, cây sóc thẳng nhanh chóng đâm vào yết hầu của Lý Nhân. Lý Nhân nghiêng người né tránh, nhân lúc hai ngựa đi ngang nhau nghiêng đao, chém xuống vai của La Sĩ Tín. La Sĩ Tín cầm cây sóc quét ngang một cái, không hề né tránh, một nhát đập ngay vào bên hông eo của Lý Nhân. Đây có phải là tỷ thí võ công gì đâu, từ lúc bắt đầu cả hai người đều liên tục sử dụng sát chiêu.

Nếu Lý Nhân không thay đổi chiêu thức, đao của hắn ắt sẽ bổ thẳng xuống vai của La Sĩ Tín, khi đó sóc dài của La Sĩ Tín cũng sẽ đập mạnh vào hông eo của hắn.

Lạc Phó giờ cung lên định bắn, nhưng lại bị Thiết Lão Lang ngăn lại. Y chậm rãi lắc đầu với Lạc Phó và nói:

- Lúc còn ở trên thảo nguyên, thiếu tướng quân gần như ngày nào cũng tập luyện với những người sử dụng sóc trong đội Huyết Kỳ chúng tôi, thời gian cũng được một năm trời.

Lạc Phó hơi ngẩn người, rồi sau đó từ từ hạ cung xuống.

Tai của Lý Nhân có thể nghe được tiếng gió vu vu phát ra khi sóc của La Sĩ Tín quét qua, cũng biết là nếu hắn không thay đổi chiêu thức, nhất định sẽ đôi bên đều bị thương hết. Theo như tính cách của hắn, nhất định sẽ không làm chuyện thiệt thòi thế này. Trong tư tưởng quan niệm của hắn không có khái niệm “lưỡng bại câu thương”, hình như hắn chưa bao giờ là người có dũng khí làm việc như thế. Hắn luôn biểu hiện mình là người khiêm tốn, nên trong trường hợp thế này hắn luôn chọn cách chủ động né tránh.

Nhưng lần này, hắn không có.

Đao của hắn không hề chần chừ, vẫn bổ thẳng xuống vai của La Sĩ Tín.

Chính ngay lúc binh khí của cả hai người đều sắp chạm vào cơ thể của đối thủ, trong phút chốc ấy La Sĩ Tín đột nhiên xoay người né thanh trực đao màu đen của Lý Nhân, và do vai của y né tránh, sóc dài của y cũng buộc thay đổi phương hướng, ép sát cơ thể của Lý Nhân phang nghiêng lên trời. Tiếng gió vu vu sau gáy của Lý Nhân, hắn thậm chí còn có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác lạnh lạnh ở làn da phần sau gáy của mình do gió tạo ra từ sự chuyển động của cây sóc. Cảm giác cái chết vừa thoáng qua trước mặt mình thế này thật không tốt, Lý Nhân thề là hắn không hề thích nó.

Nhưng hắn vẫn không hề né tránh, giống như cả người đang thất thần vậy.

Hai người đi ngang qua nhau, rồi sau đó cùng giật cương chiến mã và quay lại.

Lại một lần nữa bốn mắt gặp nhau, ánh mắt La Sĩ Tín nhìn Lý Nhân hiển nhiên có gì đó khác ban nãy. Trong ánh mắt đó sự giận dữ giảm nhẹ đi một hai phần, có thêm một hai phần tán thưởng. Y thật sự không ngờ thiếu niên này lại ra tay trực tiếp dứt khoát đến vậy, quả thật là giống y như phong cách đánh của y. Trong một khắc, không ngờ y lại có vài phần thiện cảm với thiếu niên này.

- Hay!

La Sĩ Tín hét lớn một tiếng:

- Lần nữa!

Y thúc ngựa xông lên trước lần nữa, sóc dài thẳng đứng, đập mạnh lên đỉnh đầu của Lý Nhân. Lý Nhân xoay thanh hắc đao lại, sống đao hướng lên trên đỡ lấy nhát này. “Keng” một tiếng, không ngờ cây sóc dài đập mạnh như thế mà vẫn bị hắn đỡ lại, cán sóc đập lên sống đao phát ra tiếng âm thanh sắc nhọn, ma sát tạo ra vài tia lửa nhỏ. Lý Nhân cảm thấy lồng ngực mình như bị tắc nghẽn, cắn chặt răng mới trực tiếp đỡ cây sóc này lại. Và La Sĩ Tín cũng như thế, hai cánh tay đau nhức thấu xương, trong thời khắc đó lồng ngực như bị một tảng đá lớn đè lên dẫn đến khó thở vậy.

Đại Hắc Mã và con Tảo Hồng Mã của La Sĩ Tín cùng kêu lên, giống như là không chịu thua đối phương vậy.

Đại Hắc Mã hơi hơi khụy chân xuống, rồi đột nhiên dựng đứng lên. Nhờ lực đẩy của Đại Hắc Mã, Lý Nhân đỡ cây sóc của La Sĩ Tín lên rồi lập tức

một nhát chém thẳng vào ngực y. La Sĩ Tín thu hồi cây sóc phòng thủ phần ngực, lại một tiếng “keng”, lại một dây tia lửa bén lên.

Hai người lại lần nữa đi ngang qua nhau, La Sĩ Tín ý binh khí của mình dài xoay người một nhát đâm thẳng vào sau lưng của Lý Nhân. Lý Nhân giống như nhìn thấy động tác của y vậy, cơ thể gấp về phía trước né khỏi cây sóc. Mũi sóc sắc nhọn trượt qua lưng hắn, cắt đứt vài cọng tóc của hắn.

- Cẩn thận ta bắn nò!

Lý Nhân xoay người hét một tiếng, đợi hai giây sau mới khởi động cây nỏ nơi cổ tay, ba bốn cây tên nỏ nhỏ bắn thẳng vào lưng của La Sĩ Tín. La Sĩ Tín nghe lời của Lý Nhân lập tức gấp người về trước. Mấy cây tên nỏ trượt sát người y. Nếu không phải Lý Nhân nhắc trước, nói không chừng La Sĩ Tín sẽ bị trúng một hai cây tên.

Thấy Lý Nhân còn có thủ đoạn như thế, ánh mắt của La Sĩ Tín càng sáng rực hơn nữa.

- Haha! Lần nữa lần nữa!

Y thúc ngực quay lại, quét ngang cây sóc rạch một nhát ngang ngực của Lý Nhân. Cây sóc dài trong tay La Sĩ Tín, mũi sóc dài ba tấc, có thể đâm như sóc, chém như đao. Nếu bị sóc của y quét trúng, chỉ sợ là ngực và bụng lập tức sẽ bị xẻ ra quá. Lý Nhân một tay cầm chuôi đao, một tay nắm phần sống đao đẩy mạnh ra ngoài “keng” một tiếng, ép sóc dài của La Sĩ Tín xuống dưới. Mượn tốc độ chạy của hai con ngựa, Lý Nhân kéo trực đao lên cán sóc, ma sát tạo ra tia lửa bắn về phía bàn tay của La Sĩ Tín.

Mặt La Sĩ Tín lập tức biến sắc, lập tức đẩy cây sóc lên trước rồi buông hai tay ra. Ngay lúc bàn tay y rời khỏi cán sóc, đao của Lý Nhân cũng rạch một đường trên tay áo của y. Hai con ngựa lại lần nữa đi ngang qua nhau. La Sĩ Tín đột nhiên thúc ngựa một cái, Tào Hồng Mã nhảy lên phía trước, La Sĩ Tín mượn thế tiếp lấy cây sóc mà trước đó y ném ra giữa không trung.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hai người đã đánh ba hiệp nguy hiểm vô cùng.

Lần nữa xoay đầu ngựa hướng về đối phương, cả hai đều không tiếp tục thúc ngựa lên trước. Cả hai đứng cách nhau mấy mươi bộ, chăm chú cẩn thận dò xét đối phương.

- Này!

La Sĩ Tín hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Lý Nhân hất cằm lên trả lời:

- Lý Nhân, tự An Chi!

La Sĩ Tín gật đầu lớn giọng nói:

- Đao pháp của ngươi học của ai thế, sao mà dữ dội thế? Nếu không phải ta phản ứng nhanh, nhát vừa nãy đã cắt ngón tay của ta xuống rồi.

Lý Nhân nói:

- Ngươi cũng vậy. Nếu không phản ứng nhanh, nhát vừa nãy đã xẻ bụng ta ra mất tiêu.

La Sĩ Tín gật đầu giờ cây sóc dĩa lên nói:

- Binh khí của ta dài, thật ra là ngươi thiệt thòi. Nhưng lát nữa ta vẫn sẽ kéo dài cự li ra, nếu ngươi muốn thắng cũng không dễ!

Lý Nhân lớn tiếng nói:

- Vậy thì ngươi đứng xa chút nữa đi, ta chỉ sợ ta bắn chết ngươi mất!

Cả hai người như đang uy hiếp đối phương, thật ra là nói hết ra những gì mình sắp làm. Như thế, cả hai đều không khó đối phó với thế công của đối phương.

La Sĩ Tín ha hả cười to, lập tức thúc ngựa lên trước. Y cố ý kéo dài khoảng cách với Lý Nhân, sau đó quét cây sóc về phía bụng của Lý Nhân. Sóc của y dài tới ba mét, mà thanh hắc đao của Lý Nhân chỉ có thước mấy. Về mặt binh khí La Sĩ Tín chiếm ưu thế, Lý Nhân căn bản là không với tới chỗ của y.

Lý Nhân vỗ vỗ hông của Đại Hắc Mã. Đại Hắc Mã hiểu rõ ý của chủ nhân nên đột nhiên nhảy sang bên. Sóc dài không quét được cái gì, Lý Nhân nhanh chóng treo đao sang bên hông, sau đó lấy cây cung từ sau lưng xuống, lắp tên, cũng không nhắm gì hết, bắn thẳng vào lưng của La Sĩ Tín. Chiến mã của hai người đều là ngựa tốt, tốc độ cực nhanh. Khoảng cách đã kéo ra tới ba bốn mươi bộ, tốc độ của cây tên này cũng không quá nhanh. Hiển nhiên là Lý Nhân nương tay, mà Lý Nhân cũng không nghĩ tới, La Sĩ Tín không hề né tránh, xoay người lắc tay ném vật đen đen gì đó ra.

“Keng” một tiếng” vật màu đen đó không ngờ lại chuẩn xác đánh trúng tên của Lý Nhân.

La Sĩ Tín dừng lại, trông rất hài lòng với bản lĩnh này của mình. Y cầm một viên đá màu đen ném lên chụp xuống trong tay, lớn tiếng nói với Lý Nhân ở đằng xa:

- Đừng xem thường viên đá trong tay ta!

Lý Nhân ngẩn người, thậm chí nói sao mà quên mất bản lĩnh này của y nhỉ!

Hắn chậm rãi giơ ngang cung lên, lắp hai cây tên lên:

- Xem ngươi có thể bắn hạ được mấy mũi tên đây!

Nói xong, hắn thả dây cung ra, hai cây tên bắn về phía La Sĩ Tín như hai sao chổi. La Sĩ Tín ngồi trên lưng ngựa, lắc tay ném viên đá ra, cũng không thấy y lấy đá từ đâu, chỉ thấy y lắc tay lần nữa, viên đá thứ hai lập tức được bắn ra. “Đình, đình” hai tiếng, không ngờ cả hai cây tên mà Lý Nhân bắn ra đều trước sau bị La Sĩ Tín kích hạ.

- Hay!

Trần Tước Nhi đứng xa quan chiến lập tức lớn tiếng nói hay, rất là khâm phục thủ đoạn tình diệu của hai thiếu niên đang giao đấu này.

- Tiểu Đình, tên tiểu tử da trắng đó hình như cũng có chút bản lĩnh? Xem ra cũng chỉ kém hơn chủ nhân có một chút thôi. Tôi chưa từng thấy ai trạc tuổi chủ nhân mà có bản lĩnh như thế.

Tùy tùng của La Sĩ Tín, Tiểu Bính than thở.

- Kém một chút cũng là kém, tôi mới không tin là có người thắng được chủ nhân. Nhưng quả thật, tên tiểu tử da trắng đó đúng là có chút bản lĩnh. Ta nói Tiểu Bính này, chủ nhân nhà ta hình như đã lâu lắm rồi chưa gặp qua đối thủ ngang tài ngang sức như thế?

Tiểu Bính nói:

- Thì vốn vì mấy trăm dặm quanh đây đều không tìm thấy đối thủ, lại nghe nói sọc pháp của người tân Tàn Quỳnh không tồi, nên chủ nhân còn định đến Tề Quận thí thi sọc pháp với Tàn Quỳnh đó. Không ngờ giữa đường lại gặp một tên đao pháp rất tốt, chỉ mong hắn có thể kiên trì thêm chút nữa. Nếu chủ nhân đánh đã rồi, tôi nay chúng ta lại có rượu uống, lại có thịt ăn nữa.

Tiểu Đình nói:

- Nhìn ngươi xem, chỉ có nhiều đó thôi à! Ta thấy, chủ nhân tám phần sẽ vào thanh lâu tìm vài cô xinh đẹp hưởng lạc nha!

Tiểu Bính bĩu môi:

- Vẫn là rượu thịt tốt hơn!

- Ngươi chưa đụng vào phụ nữ, sao biết phụ nữ không tốt?

- Ngươi cũng có đụng vào gái nào đâu, sao biết gái thì tốt?

...

...

Lý Nhân lắp ba cây cung vào cung, lớn tiếng nói:

- Xem ngươi có ngăn được không!

“Vèo” một tiếng, ba cây tên cùng lúc bắn nhanh ra. Sau khi ba cây tên này được bắn ra, Lý Nhân không hề ngừng tay, mà nhanh chóng lắp một cây tên và bắn ra. Tên đó vừa bắn ra, Lý Nhân lại lập tức rút cây tiếp theo từ ống tên ra, và cứ thế, hắn nhanh chóng thao tác bắn ra bảy cây tên! Nếu thời gian chậm một tí, quan sát kỹ bảy cây tên bay giữa không trung, thì sẽ phát hiện, ngoại trừ ba cây tên bắn ra cùng một lúc, bốn cây tên bắn sau đó, khoảng cách của mỗi cây gần như giống nhau! Điều này phải cần đến độ chính xác về sức, độ ổn định của cánh tay đến cỡ nào mới làm được đây?

Mất của La Sĩ Tín đột nhiên trùng to, y lắc tay bắn ra ba viên đá ba hạ ba cây tên đầu tiên, mà những cây tên đằng sau đã bay đến, y không có thời gian lấy “phi hoàng thạch”, chỉ đành dùng sức đánh bỏ từng cây tên một. Cây sọc của y trông cứ như “phượng hoàng điểm đầu”, nhanh chóng mà chính xác, liên hoàn tiến sau đó không một cây đến gần được y.

Chỉ là, tên tuy đã hoàn toàn đánh rơi, nhưng y lại không kịp thu sọc lại.

Đi theo sau bốn cây tên, chính là Lý Nhân đang phi ngựa đến. Đại Hắc Mã nhảy phóng lên, mượn lực rơi, Lý Nhân chém mạnh xuống!

Sắc mặt La Sĩ Tín đại biến, nhanh chóng thu sọc về. Tay cầm ở vị trí gần như chính giữa cán sọc, xem sọc như thanh đao dài đâm lên chỗ của Lý Nhân. Lại một chiêu “lưỡng bại câu thương”. Không, lần này là sát chiêu cả hai đều chết!

Trục đao của Lý Nhân giữa đường đổi hướng, chém lên cán sóc. Cũng như lần trước, lưỡi đao ép chặt cán sóc đẩy về phía cánh tay của La Sĩ Tín. Nhát này đủ để phé luôn cả hai cánh tay của y.

Đại Hắc Mã quá nhanh, đao của Lý Nhân còn nhanh hơn.

La Sĩ Tín thảm hết một tiếng đầy bi ai, trong lòng đột nhiên cảm thấy quá nhiều không cam lòng!

Nhát đao này không đã thương y, nhưng y không thể không bỏ sóc bảo vệ tay.

Bị người khác ép tới từ bỏ vũ khí, đối với y còn khó chịu hơn là chết! Lần này không như lần trước, y ngay cả cơ hội cầm lại cây sóc trên tay cũng không có!

Ngay lúc y hơi do dự thế này, lưỡi đao của Lý Nhân đã tiến sát đến ngón tay của y. Nhưng, chính vào lúc này, đao của Lý Nhân nhanh chóng đưa lên trượt qua cơ thể của La Sĩ Tín.

- Ngươi...

La Sĩ Tín ngẩn người nhìn Lý Nhân đã giật cương dừng ngựa, nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt đối phương.

- Nếu từ đầu ngươi lấy dài hiệp ngắn, sớm đã thắng rồi!

Lý Nhân thu cung nói một cách hào hiệp.

La Sĩ Tín chậm rãi lắc đầu:

- Lấy dài hiệp ngắn?, Sóc của ta có dài, có thể dài hơn tầm bắn của cung tên không? Thua chính là thua, đao pháp của ngươi đúng là rất tốt.

Lý Nhân ôm quyền nói:

- Ta dùng ba loại binh khí, mà ngươi chỉ dùng có hai loại thôi, cho nên ta thắng mà ăn gian, là ta may mắn, nếu thật sự liều chết mà đánh, ta không phải đối thủ của ngươi!

La Sĩ Tín quăng cây sóc cho Tiểu Bính, ôm quyền nói:

- Lý huynh quang minh lỗi lạc! La Sĩ Tín thua tâm phục khẩu phục!

Tiểu Bính cảm thương, nhìn Tiểu Đình lâm bầm nói:

- Thua rồi?

Tiểu Đình thờ dài:

- Không có thịt rồi...

Lý Nhân cười cười, phi ngựa chạy về bên bọn Lạc Phó, giao hắc đao và ống tên cho Lạc Phó, sau đó nhảy xuống ngựa đi về phía La Sĩ Tín.

Trần Tước Nhi cau mày, nhìn không được liền hỏi:

- Sao... hôm nay đánh... quang minh lỗi lạc quá vậy?

Bước chân của Lý Nhân hơi dừng lại, dùng âm thanh rất thấp nói:

- Quân tử trực...

Hắn mới nói có ba chữ, thì Thiết Lão Lang tiếp ngay mấy chữ đằng sau:

- Khả dĩ khi chi dĩ phượng. Thiếu tướng quân... là muốn kết giao với người này!

Y than một câu, trong lòng càng khâm phục Lý Nhân hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chí Hướng Của Tiểu Địch.

Thấy Lý Nhân giao binh khí cho người khác, tay không đi về phía mình. La Sĩ Tín tuy là một người lạnh lùng cao ngạo, nhưng cũng không muốn thất lễ. Và lại, mặc dù lúc đầu Lý Nhân mĩa mai khiến y tức giận, nhưng qua trận giao đấu vừa rồi, sự quang minh lỗi lạc của Lý Nhân khiến y khâm phục. Y là một người thẳng tính nhìn nhận sự việc một là một hai là hai, đơn giản và trực tiếp. Y nhảy từ trên lưng Tảo Hồng Mã xuống, ôm quyền rồi nói với Lý Nhân: - Hôm nay thấy mới biết "nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên".

Lý Nhân vội xua tay, nói: - Sĩ Tín đừng nói như vậy, huynh và ta là giao đấu tỷ võ, nếu là hai quân xông sát nhau trên mặt trận, chỉ e là không tới ba hiệp thì ta đã bị mũi sọc của huynh đâm chết rồi.

La Sĩ Tín lắc đầu nói: - Hai quân gặp nhau trên mặt trận? Ta chỉ mong kiếp này cũng đừng giao đấu với huynh trên mặt trận.

Lý Nhân cười: - Đây cũng là tâm nguyện của ta!

Hai người nhìn nhau và cười.

Bọn Lạc Phó thấy hai thiếu niên tay choàng vai, vai choàng tay, trông rất thân mật, không còn sát khí đằng đằng như khi tỷ võ, cũng rất vui mừng. Nói thật là, họ từng chứng kiến sự cố gắng thường ngày của Lý Nhân. Từ ta suy người, nên họ cũng có thể đoán được người thiếu niên tên La Sĩ Tín đó thường ngày luyện tập vất vả đến nhường nào. Chẳng thiếu niên như thế luôn khiến cho người khác khâm phục. Không phải ai cũng có nghị lực luyện tập không ngừng nghỉ bất chấp cả mùa đông rét lạnh hay mùa hạ oi bức. Vì thế, thành công tuyệt đối không chỉ vì tư chất của họ cao hơn người khác.

- An Chi, huynh định đi đâu?

Ngồi cạnh tường đất ngoài rìa thôn làng, La Sĩ Tín hỏi.

- Một vị ân nhân cứu mạng của huynh trưởng ta bị người xấu hãm hại, huynh trưởng đó của ta định đi báo thù, ta không yên tâm, nên chạy từ U Chân đến định giúp huynh ấy. Người xấu đó thế lực rất lớn, nhân mã dưới trướng hơn vạn. Ta sợ huynh trưởng đó của ta vội vã đến đó, thù báo không được ngược lại còn bị mất mạng.

Lý Nhân suy nghĩ một hồi, quyết định nói thật.

La Sĩ Tín cau mày hỏi: - Thù hạ có tới hơn vạn? Không lẽ là tướng quân của triều đình?

Lý Nhân lắc đầu thờ dãi: - Không phải, thiết nghĩ chắc Sĩ Tín cũng từng nghe qua cái tên Trương Kim Xứng.

- Là tên ác tặc ăn tim người?

La Sĩ Tín đột nhiên đứng phắt dậy: - Ta sớm đã có ý muốn đi giết tên ác tặc làm hại bá tánh đó. Nếu An Chi đã có ý này, chi bằng chúng ta cùng đi, ta nguyện giúp cho vị huynh trưởng đó của huynh một tay.

Lý Nhân cười cười nói: - Khoan hãy nói đến chuyện này, nói xem huynh định đi đâu?

La Sĩ Tín cười cười nói: - Cũng không phải việc gì gấp, chỉ là ta luyện võ từ nhỏ nên lòng hiếu thắng rất lớn, nghe nói Tàn Quỳnh tự Thúc Bảo ở Tề Quận, sọc pháp thiên hạ vô song, là hảo hán nổi danh gần xa. Ta lại nổi lòng hiếu thắng, định đi Tề Quận tìm y tỷ võ một phen, giữa đường thì gặp loạn phi hại người, nên giết luôn rồi sau đó nộp thủ cấp cho quan phủ kiếm chút tiền rượu.

Lý Nhân ngẩn người, trong ký ức của hắn La Sĩ Tín đi Tề Quận không phải vì lý do này nha!

Theo như hắn nhớ, hình như La Sĩ Tín vốn là một người hung hãn nhưng ghét cay ghét đắng cái ác. Phi hoạn nổi dậy ở khắp nơi, y bèn đến Tề Quận đầu quân cho Tướng quân Trương Tu Đà, không lâu sau trở thành cánh tay đắc lực của Trương Tu Đà. Hai người Tàn Quỳnh, La Sĩ Tín lập nhiều chiến công hiển hách trong vô số trận chiến. Năm y đầu quân chỉ mới mười bốn tuổi, thật sự là một thiếu niên anh tài nổi danh thiên hạ. Ngay cả Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng cũng sai người vẽ tranh về y rồi treo trong cung. Và mấy năm sau đó, thiên hạ đại loạn, phản quân khắp nơi thiêu nhà cửa cướp vật chất, cuộc sống người dân lầm than. Chỉ có Tề Quận thì vẫn được xem là thái bình, chính là nhờ sự bảo hộ của Lão Tướng quân Trương Tu Đà và hai vị hổ tướng dưới trướng ông.

Con người La Sĩ Tín để lại rất nhiều truyền thuyết cho thế hệ đời sau. Giống như có truyền thuyết nói y chỉ là thằng nhóc chăn dê, mỗi ngày khi chăn dê đều dùng đá bắn dê, để đàn dê ngoan ngoãn, ngày qua ngày rồi cuối cùng luyện thành tuyệt kỹ "Phi hoàng thạch" thiên hạ vô song. Mỗi lần Lý Nhân nghe câu chuyện này đều phì cười. Hắn nghĩ tới "Linh tề nhất chỉ" của Lục Tiểu Phụng chính là lúc đứng canh ở nhà hát, dùng ngón tay chỉ những người không lo tập để họ làm tốt phần của mình, nhờ đó mà luyện thành hai ngón tay có thể kẹp "Thiên ngoại phi tiên" lại. Hai câu chuyện này đều toàn là bịa đặt, còn bịa rất bài bản nữa chứ.

Còn một truyền thuyết khác thì nói, khi La Sĩ Tín chăn dê thì thấy hai con trâu đang đánh nhau. Y thấy chóng mắt, nên bước lên trước, nắm lấy một cái sừng của mỗi con trâu, hai cánh tay dùng lực, bẻ gãy sừng trâu.

Còn một truyền thuyết khác, nói La Sĩ Tín trời sinh mắt hiển vi, một con côn trùng bay qua vào buổi tối, y nhìn một cái là biết con côn trùng đó là đực hay là cái.

Truyền thuyết này đánh bại tất cả những nhân vật cấp chiến thần trong lịch sử, so với mất siêu vi, tất cả chỉ là trò đùa.

Và trong "Tùy Đường diễn nghĩa", La Sĩ Tín là nhân vật duy nhất có thể đánh hòa với nhân vật thần cấp thật sự trong truyền thuyết, Lý Nguyên Bá. Đương nhiên, sự việc này vốn cũng chẳng đáng tin. Trước hết, người tên Lý Nguyên Bá không hề tồn tại, Lý Uyên không có một đứa con trai thứ dừ đến thế. Đây là đặc quyền mà tác giả cho Lý Uyên. Trên thực tế, con trai thứ ba của Lý Uyên từ nhỏ đã cơ thể ốm yếu hay mắc bệnh, mà còn chết luôn vào năm Đại Nghiệp thứ mười. Lúc đó, Lý Uyên còn chưa có gan giương cờ làm phản.

Nghe La Sĩ Tín nói đến Tề Quận tìm Tần Thúc Bảo tỷ võ. Lý Nhân cau mày nghĩ, không lẽ đây mới là nguyên nhân đi Tề Quận thật sự của La Sĩ Tín?

- Sĩ Tín, ta cũng nghe nói qua Tần Quỳnh.

- Ồ? An Chi cũng nghe nói qua Tần Thúc Bảo?

Lý Nhân gật đầu nói: - Nổi danh như vậy chắc y cũng có vài phần bản lĩnh, lần này Sĩ Tín đến Tề Quận nên nhớ đừng hành sự lỗ mãng. Còn tỷ võ, đừng bao giờ liều mạng đánh.

La Sĩ Tín nói: - Tề Quận không đi cũng được, trận này đánh hay không cũng không thành vấn đề. Nhưng việc của An Chi quan trọng, để ta đi với huynh.

Lý Nhân cười nói: - Cảm ơn, chỉ là vị huynh trưởng đó của ta không biết lúc này đang ở đâu, ta cũng không biết có tìm được huynh ấy không nữa. Huynh cứ đến Tề Quận đi, ở đó, nói không chừng có tiền đồ lớn đang đợi huynh đó. Hơn nữa, chỉ là một tên Trương Kim Xứng thôi, thủ hạ chi là vạn tên thảo khấu, ta thật sự là không quá xem trọng chúng.

La Sĩ Tín cười nói: - An Chi rất khó phách.

Y đứng dậy, nhìn hai con Đại Hắc Mã và Tảo Hồng Mã đang chụm đầu ăn cỏ với nhau, cười nói: - Cũng là đi với huynh thì hơn. Khó khăn lắm mới tìm được người bạn cùng chí khí như vậy, ta làm sao mà dễ dàng bỏ qua như vậy được? Hơn nữa, tìm Tần Quỳnh cũng chỉ là đánh nhau, mà còn đường xa xa xôi, chán lắm. Đi chung với huynh, mỗi ngày có thể thoải mái mái đánh vài trận, còn đã hơn đi Tề Quận nữa. Haha!

Lý Nhân do dự một hồi: - Lần đi này thật ra vô cùng nguy hiểm.

La Sĩ Tín vỗ về trên cổ mình nói: - Cùng lắm là để lại một vết sẹo to tổ chẳng thôi, có gì đáng sợ. Đúng rồi, An Chi, hắc đao của huynh rõ ràng không chiếm ưu thế như cây sọc của ta, nhưng sao ta luôn có cảm giác bị thanh đao ngắn hơn không ít này của huynh áp chế? Nói cho ta biết, thanh đao này của ngươi làm từ chất liệu gì vậy?

Lý Nhân cười cười, sau đó đưa ra một lý do mà kiếp trước hẳn nghe tới thuộc cả tai: - Bình khí, không lẽ Sĩ Tín không biết đạo lý "Dài một tấc mạnh một tấc, ngắn một tấc hiểm một tấc" sao?

La Sĩ Tín ngẩn người, sau đó rơi vào trầm tư.

Lý Nhân thấy lời mình tùy miệng nói đại, lại khiến cho một võ sư như La Sĩ Tín thật sự suy ngẫm, không khỏi thấy có lỗi. Hắn chỉ là không tiện nói ra thân phận của Đạt Khê Trường Nho, càng không thể nói thân phận của mình nên tùy miệng kiếm cớ. Thật ra trong câu trả lời đó không có thông tin gì cả, nhưng không ngờ La Sĩ Tín lại suy ngẫm như thế.

Ra khỏi bắc Trường Thành, mùa thu trên thảo nguyên đã có chút rét lạnh. Từ Ngự Dương đi về phía bắc không quá ba ngày, là tới vùng đất của người Hê. Đương nhiên, một năm trước thì đây là vùng đất của người Hê, bây giờ đã trở thành một miếng đất trống. Mấy tháng trước, một trận lửa lớn thiêu trụi tòa thành gỗ mà người Đột Quyết bí mật xây dựng ở đây, kèm theo đó, thảo nguyên mấy trăm dặm cũng bị cháy thành tro bụi. Nếu không phải trời mưa to, không chừng ngọn lửa còn lan đến tận bên bờ Lạc Nhục Thủy.

Lý Nhân không biết, một ngọn lửa của hắn làm ảnh hưởng tới cục diện của cả thảo nguyên.

Kế hoạch tập kết quân đội, tập trung lương thực ngoài Trường Thành của A Sừ Na Khử Hộc thất bại, thủ hạ cũng tổn thất không ít, tòa thành gỗ vất vả lắm mới dựng nên thì bị cháy rụi một cách dễ dàng như thế. Nếu nói y không có chút phẫn nộ và buồn bã thì mới lạ, vốn định đích thân dẫn quân truy sát đám người Hán đó, ngay lúc này thì sứ giả của Vương Đình đến.

Thủy Tắt Khả Hãn lệnh cho A Sừ Na Khử Hộc lập tức đi điều tiết trận đấu giữa người Hê và người Khiết Đan, chia đồng cỏ cho hai bên để họ nghỉ ngơi tu dưỡng để sau này còn triệu binh nam hạ. Ngoài ra còn khiển trách A Sừ Na Khử Hộc một phen dữ dội. Điều này càng khiến A Sừ Na Khử Hộc u uất hơn, kế hoạch xua đuổi người Hê, "nhất thạch tam điều" của y kết thúc nhanh chóng như thế, trong lòng y rất không cam tâm. Chỉ là mệnh lệnh của Thủy Tắt Khả hãn không thể không tuân, y chỉ đành dẫn theo mấy ngàn kỵ binh xuất phát tới bộ lạc Hà Đại Hà của người Khiết Đan.

A Sừ Na Khử Hộc đến khiến cho Đại Ai Cân của người Hê, Ai Lục Phát càng u uất hơn. Vốn dĩ, chiến lược phân hóa người Khiết Đan của y đã thành công, ý thế người đồng, y trắng trợn cướp đồng cỏ màu mỡ nhất từ tay người Khiết Đan. Và lại, bộ lạc Hà Đại Hà tổn thất nghiêm trọng, lại bị người Tập nam bắc giáp công. Không cần thêm nửa tháng mười ngày, Ai Lục Phát tự tin là có thể biến tất cả người của bộ lạc Hà Đại Hà thành nô lệ của mình. Nhưng đúng vào lúc này, A Sừ Na Khử Hộc đến.

Một trận đại hỏa thiên rụi đồng cỏ mấy trăm dặm, người Hê nhất định không chịu trở về đó. Mà thái độ của Ma Hội lại rất kiên quyết, nhất định phải lấy lại đồng cỏ bị người Hê cướp mất. A Sừ Na Khử Hộc hết cách, chỉ đành tạo áp lực cho cả hai bên, để họ mỗi người nhường một bước.

Và trong lúc họ đang dò thám lẫn nhau, một đoàn sáu bảy người đã đi đến ngoài rìa thảo nguyên, từ xa đã nhìn thấy núi Yên Sơn.

Đoàn người này chính là đoàn Đạt Khê Trường Nho và Hồng Phát. Bọn họ giữa đường thì gặp Trương Trọng Kiên đang đi lên hướng bắc. Do Tiểu Địch kiên trì, Hồng Phát xin Đạt Khê Trường Nho tìm cho Tiểu Địch một danh y làm sư phụ. Đạt Khê Trường Nho nghĩ đi nghĩ lại, đành thay đổi kế hoạch ban đầu, không đến sông Ngạc Cổ Nại nữa, mà về Trung Nguyên tìm một người bạn cũ. Nếu không như thế, thì cũng không thể gặp được Trương Trọng Kiên.

Người mà họ đi tìm tên là Hứa Trí Tàng, là thần y đương thời.

Người này từng là Tán kỵ Thị lang của Nam Trần, sau khi Nam Trần diệt vong thì được Dương Quảng xem trọng, phong làm Viên ngoại Tán kỵ Thị lang, giữ ở bên mình, sau đó vì đắc tội Vũ Văn Thuật mà bị bãi miễn. Hứa Trí Tàng bèn nhân lúc đêm tối trốn khỏi Đô Thành, từ đó mai danh ẩn tích. Và ông ta có thể sống sót trong trận chiến Đại Tùy diệt nam Trần, nói ra thì Đạt Khê Trường Nho còn là ân nhân cứu mạng của ông ta. Nếu không phải Đạt Khê Trường Nho tiến cử ông ta với Cao Đình, Cao Đình lại tiến cử cho Dương Quảng, nói không chừng ông ta sớm đã chết trong đám loạn quân rồi.

- Tiểu Địch, đang xem gì đó?

Trương Trọng Kiên xoa xoa đầu cầu Tiểu Địch, hỏi.

Tiểu Địch giờ giờ quyền sách trong tay, nói: - Đây là sách lúc nhỏ An Chi ca ca viết đại, con không nhớ bỏ, khi nhớ An Chi ca ca thì lấy ra xem.

Trương Trọng Kiên hiểu kỳ cầm quyền sách mỏng mỏng đó qua, thì thấy hóa ra là cuốn nhật ký dùng chỉ nối lại với nhau.

Ông tùy ý xem vài trang, rồi sau đó kinh ngạc nói: - Cái này chẳng phải đùa sao? Cái đầu bé tí của thằng An Chi suốt ngày nghĩ toàn ba cái thứ linh tinh gì thế này. Không thể tin được, cái này đúng là không thể tin được!

- Sao rồi?

Hồng Phát hỏi.

Trương Trọng Kiên giờ quyền bút ký lên: - An Chi viết toàn cái gì thế này, phẫu thuật bỏ ngực mở bụng? Nghe còn chưa từng nghe qua!

Hồng Phát cầm lên xem rồi nói: - Chỉ mới là suy nghĩ thôi mà, xem phản ứng của huynh kìa!

Tiểu Địch ngẩng đầu lên, nói rất nghiêm túc:

- An Chi ca ca nói qua, những thứ huynh ấy viết, sau này nhất định sẽ làm được. Huynh ấy nói huynh ấy không biết gì về y thuật, muốn làm cũng không thành. Cho nên, Tiểu Địch nhất định sẽ giúp An Chi ca ca biến nó thành sự thật!

Cô bé vung cái nắm tay nhỏ nhắn lên, ra sức khẳng định: - Nhất định!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Rượu Li Biệt, Thư Li Biệt

Trong lịch sử, Trương Kim Xung chết dưới tay Dương Thiện Hội, nhưng đó là chuyện của năm Đại Nghiệp thứ mười hai, cũng có nghĩa là nếu đi theo quỹ đạo lịch sử, thì Trương Kim Xung còn năm năm thọ mệnh nữa. Cho nên, Lý Nhân không chắc rằng lần này mình có thể giúp được Hạ Nhược Trọng Sơn không. Hắn cũng không biết, lỡ như hắn giúp Hạ Nhược Trọng Sơn giết chết Trương Kim Xung, lịch sử có khi nào sẽ vì sự xuất hiện của hắn mà thay đổi không. Nếu như nói khi Lý Nhân tới đây, có được ưu thế trời sinh là có hiểu biết đại khái về lịch sử thời này, vậy thì, có khi nào ưu thế đó sẽ hoàn toàn biến mất khi Trương Kim Xung chết?

Hắn không biết mình có trở thành con bướm, chỉ cần vỗ vỗ cánh là có thể ảnh hưởng cả thế giới hay không?

Nhưng, hắn nhất định không bỏ cuộc giữa chừng.

Tuy hắn không phải quân tử gì, nhưng chỉ cần đã hứa với bạn bè, thì nhất định sẽ làm, còn làm được hay không thì lại là chuyện khác.

Hà Nhược Trọng Sơn cứu sống mạng của hai mươi người cuối cùng trong đội của họ dưới chân núi Yến Sơn. Phần ân tình này, Lý Nhân không thể không trả. Thế giới này cái khó trả nhất chính là ân tình, nếu nợ nhiều quá có lẽ đè bẹp con người mất.

Vì thế, những chuyện nhỏ như thay đổi cục diện thế giới, Lý Nhân thật sự không quan tâm, chuyện hắn quan tâm là những chuyện lớn như trả nợ ân tình. Nếu hắn phải lựa chọn một trong hai chữ "tình" và "lý", thì chữ "lý" nhất định sẽ bị hắn ngược đãi thảm thiết vô cùng, xé nát đập bể rồi dùng nước tiểu

vừa vàng vừa khai xối đi thật xa. Lâu nay, từ đầu đến giờ, hắn, vẫn luôn là một người không nói lý lẽ, cũng đừng mong hắn tuân thủ qui tắc gì hết.

Nếu quỹ đạo vốn có của lịch sử chính là qui tắc, và nếu hắn không cẩn thận phá vỡ nó, thì có thể hắn sẽ nói một câu đầy áy náy: Lần sau cẩn thận.

Lịch sử có lần sau không?

Có trời mới biết.

Đây đã là buổi sáng của ngày thứ hai từ khi rời khỏi cái tiểu thôn đó. Cả đội tìm một cái nhà vườn trống an định, sắp xếp tuần tra canh giới rồi, vốn định ăn chút lương khô rồi nghỉ ngơi. Kết quả là đến khi trời còn chưa chập tối, những thôn dân sau khi thoát nạn đều tự giác đưa đến đồ ăn nóng hổi. Người của Huyết Kỳ và Thiết Phù Đồ đều xem như là mồi mị, nhưng hơi ẩm ướt dị như thế thì không phải lần đầu tận hưởng. Thật ra cơm và đồ ăn không hề phong phú, lúc người dân đem đến còn mặt đầy nỗi sợ và kinh hãi. Nhưng bọn Lý Nhân đều biết, đồ ăn có đơn giản đến đâu, cũng là một tấm chân tình của họ.

Hỏi rõ vị trí của thôn Mậu Sơn, cả đội nghỉ ngơi một đêm rồi xuất phát từ sáng tinh mơ. Trước lúc ra đi, Lý Nhân nói với bá tánh, nếu có sau này có một ngày không thể sống tiếp được nữa, thì hãy suy nghĩ xem hôm nay là thế nào mà sống sót được.

Thật ra, hắn biết lời của mình không thể thay đổi vận mệnh của họ. Có lẽ có một ngày những người này cũng sẽ cầm cuộc cầm lưỡi hái gia nhập toán nghĩa quân phản kháng lại sự thống trị của Đại Tùy nào đó. Đương nhiên, trong quá trình phản kháng, người mà họ làm tổn thương lại chính là những lão bá tánh thông thường như chính họ vậy.

Lý Nhân chỉ muốn nói cho họ biết, đến những lúc không thể không lựa chọn, thì hãy suy ngẫm về quá khứ.

Cả đội xuất phát trong ánh nắng bình minh. Đã vào tháng mười, gió trời lúc bình minh mang cảm giác mát lạnh sáng khoái, cảm giác thổi vào người rất dễ chịu. Sau khi có sự gia nhập của ba chủ tử La Sĩ Tín, đội ngũ đã mở rộng thành hai mươi một người. Và có thêm một La Sĩ Tín, tuyệt đối không phải đơn giản là chỉ có thêm một người nữa.

Thôn Mậu Sơn cách đây không còn xa, khoảng năm mươi mấy dặm lộ trình. Với tốc độ của bọn Lý Nhân, nửa ngày cũng không cần là có thể tới nơi.

Đầm Cự Lộc, Lý Nhân cảm thấy cái tên này hơn xa lạ. Thật ra nếu hắn đủ hiểu nhiều về địa lý, thì có thể biết về sau tên tuổi của nơi này sẽ nổi tiếng như thế nào vì một cuốn danh tác. Thủy bạc Lương Sơn, một nơi thần bí khiến bao người mơ tưởng bao nhiêu năm. Đầm Cự Lộc, thật ra chính là một trong chín cái đầm có tiếng, Đầm Cự Dã, chỉ là cách gọi không được thống nhất thôi.

Đầm Cự Dã, vào thời Tùy Đường, nơi đây là cái hồ lớn, nam bắc hơn ba trăm dặm, đông tây hơn một trăm dặm. Chỉ sau năm đời, do Hoàng Hà nhiều lần vỡ đê, xối nước bùn trầm tích đi nơi khác, đầm Cự Dã từ nam tới bắc dần khô cạn biến thành bình nguyên, còn phía bắc, chính là Lương Sơn Bạc (tên hồ) nổi tiếng lấy lừng.

Nơi này dễ thủ khó công, Trương Kim Xung chọn nơi đây chính là vì sự hiểm yếu của nơi này. Nếu triều đình sai binh tới đánh, y chỉ cần đem người trốn vào trong đầm Cự Dã. Cho dù triều đình phái mấy vạn hùng binh tới cũng không có cách. Y chọn nơi này là căn cứ địa, cướp bóc châu huyện bốn phía lân cận, lần hiếu trương nhất chính là đem hơn vạn loạn phi điều binh bên ngoài thành Vận Thành, quận trị của Quận Đông Bình.

Tề Quận mà La Sĩ Tín muốn tới nằm ở phía đông bắc của Quận Đông Bình. Y đi theo Lý Nhân đến Quận Đông Bình, thật ra là đã đi vòng hết nửa vòng đường, đi nhiều thêm mấy mươi dặm nữa. Y vốn đã cách Tề Quận không bao xa nữa, chỉ cần đi thêm hai ngày nữa là có thể tới Lịch Thành, quận trị của Tề Quận.

Sau khi đi qua Quận Tề Bắc, rồi tới Túc Thành, có nghĩa là đã vào trong cảnh nội của Quận Đông Bình. Thôn Mậu Sơn mà Hạ Nhượng Trọng Sơn nói chính là một cái tiểu thôn của Túc Thành. Nơi đây cách đầm Cự Dã không tới trăm dặm, phi ngựa tăng tốc chỉ cần một ngày là tới.

- An Chi.

Sau khi vào Túc Thành, La Sĩ Tín đột nhiên hỏi Lý Nhân: - Vị huynh trưởng đó của huynh tên gì?

- Tên Hà Ngược Trọng Sơn.

Lý Nhân nhìn La Sĩ Tín nói: - Y vốn là con của Tổng Quốc Công, Hạ Nhượng Bật.

La Sĩ Tín ngắt người, rồi sau đó thờ dài một tiếng: - Hóa ra là con trai của Hạ Nhượng lão tướng quân từng dâng sớ "Mười sách lược bình Nam Trần".

Y do dự một hồi, rồi nói: - An Chi, trên đường đi ta nghĩ tới một chuyện.

- Cái gì?

- Huynh nói ân nhân cứu mạng của Hạ Nhượng Trọng Sơn bị Trương Kim Xung giết, không lẽ là Tôn An Tổ?

Lý Nhân uhm một tiếng: - Vốn dĩ nên nói trước cho huynh biết.

La Sĩ Tín thờ dài: - Hạ Nhượng Trọng Sơn vốn là con cháu tướng môn, còn Tôn An Tổ nghe nói cũng từng lập chiến công lúc Đại Tùy bình Nam Trần, tại sao, tại sao lại thành hết phản tặc thế này?

Lý Nhân biết tính tình của La Sĩ Tín. Từ lúc đầu hắn không nói thật tình cho La Sĩ Tín biết, thật ra là lo lắng La Sĩ Tín mà biết Hạ Nhục Trọng Sơn và Tận An Tổ là phản tặc sẽ không vui. Lần này hắn đến Quận Bình Đông giúp Hạ Nhục Trọng Sơn báo thù, tình cờ gặp La Sĩ Tín, vốn định dù thêm một mảnh tướng lĩnh danh đến giúp. Nhưng tuy tính tình La Sĩ Tín bộc trực, nhưng không phải là đồ ngốc. Trên đường đi, y nghĩ đi nghĩ lại, cứ thấy trong lòng thấp thỏm không yên nên mới quyết định hỏi ra.

Lý Nhân thấy La Sĩ Tín đã đoán ra rồi, chẳng thà đem đầu đuôi câu chuyện của Hạ Nhục Trọng Sơn nói một lượt.

Sau khi nghe xong, La Sĩ Tín trầm mặc một hồi lâu không nói gì.

Cả hai đều cứ ngồi im lặng như thế trong phòng trọ của khách điểm. Cũng không biết trôi qua bao lâu, Lý Nhân đột nhiên cười cười, lấy túi rượu từ nơi thất lưng xuống đưa cho La Sĩ Tín: - Sĩ Tín, ta biết chí hướng của huynh. Lần này là ta sai rồi, ta xin lỗi huynh. Huynh vốn định tòng quân giết giặc, kiến công lập nghiệp, nhưng bây giờ lại bị ta dụ đến đây giúp giặc báo thù.

La Sĩ Tín nhận lấy túi rượu uống một ngụm, chậm rãi lắc đầu nói: - Thật ra ta cũng không mấy để ý, điều ta để ý là

Lý Nhân nói: - Ta cũng là mã tặc, cha ta tên Trương Trọng Kiên, thiết nghĩ chắc huynh cũng từng nghe qua cái tên này.

La Sĩ Tín trừng to mắt, nhìn Lý Nhân bằng con mắt không dám tin.

- Rượu uống rồi?

Lý Nhân cười cười đột nhiên nói một câu không ăn nhập vào đâu.

- A? Uống rồi!

La Sĩ Tín bắt giặc trả lời.

Lý Nhân đứng dậy, kéo cửa phòng ra: - Vậy chúng ta bái biệt tại đây, ngụm rượu vừa nãy xem như là rượu biệt ly. Huynh đệ hai ta vốn ý khí tương đồng, nhưng ta lại gạt huynh, là ta sai rồi, nên lần này đi đầm Cự Dã, huynh đừng đi theo thì tốt hơn. Từ đây đi theo hướng đông bắc, không cần ba ngày là tới Lịch Thành, hi vọng sau này còn ngày tái ngộ.

La Sĩ Tín nhất thời ngẩn người, lúng túng nhìn Lý Nhân.

Lý Nhân đi tới vỗ vỗ vai của La Sĩ Tín: - Chí hướng của huynh là đầu quân triều đình, làm một đại tướng quân tung hoành sa trường. Còn chí hướng của ta nói không chừng sau này sẽ đứng ở phía đối lập với triều đình, Vì thế, con đường chúng ta đi thật ra không giống nhau, nếu sau này còn có cơ hội gặp lại, hi vọng huynh và ta không trở thành kẻ địch của nhau.

La Sĩ Tín há miệng, nhưng cuối cùng cũng hóa thành tiếng thở dài, ôm quyền, rồi đi ra khỏi phòng.

Lý Nhân từ đầu chí cuối vẫn mỉm cười, còn La Sĩ Tín từ đầu chí cuối cũng không quay đầu lại nhìn một cái. Khi bóng lưng của y biến mất khỏi tầm mắt của Lý Nhân, ai đó mới thở dài một cách đầy tiếc nuối, lầm bầm câu: - Đầu tư thất bại rồi!

- An Chi, sao Sĩ Tín bỏ đi thế?

Bọn Lạc Phó đi vào phòng của Lý Nhân hỏi.

Lý Nhân cười nói: - Chí hướng của y to lớn, đệ không nỡ gạt y.

Lạc Phó cười khổ nói: - Chẳng thà đệ nói ra từ lúc giữa đường, bây giờ tới Túc Thành rồi, nếu y đến quan phủ nói ra nơi ẩn thân của chúng ta, chỉ sợ chúng ta không ai thoát được!

Lý Nhân lắc đầu nói: - Đệ có giới hạn của mình, La Sĩ Tín tuy ngay thẳng, nhưng cũng là người có giới hạn của mình.

Ra khỏi huyện thành Túc Thành, Tiểu Bình hỏi La Sĩ Tín với vẻ mặt khó hiểu: - Chủ nhân, không phải nói là đi báo thù chung với Lý Nhân sao? Tại sao chúng ta lại rời khỏi?

Tiểu Đình cũng hiểu kỳ hỏi: - Đúng đó, chủ nhân, sao chúng ta không đi nữa?

La Sĩ Tín lạnh giọng quát: - Im miệng!

Không muốn giải thích thêm gì nữa, y ra sức quật roi ngựa vào mông của Tảo Hồng Mã. Con ngựa hí vài tiếng, phi nhanh về phía trước.

Tặc

Tại sao huynh là tặc?

Trong khi ngựa phi như điên, về mặt La Sĩ Tín đầy vẻ bị ai.

Bọn Lý Nhân bàn nạc một hồi, để cho ổn thỏa, cả bọn quyết định nhân lúc trời tối rời khỏi huyện thành, rồi lại tìm một nơi hẻo lánh nào đó nghỉ ngơi. Lý Nhân cũng không muốn họ lo lắng, nên cả bọn lập tức ra khỏi thành tìm một khu rừng nào đó nghỉ chân. Họ vốn đã quen với việc trời chắn chiếu đất, cũng chẳng để ý ngủ qua đêm trong rừng.

Sáng hôm sau, Lý Nhân chia ra phần lớn người đợi ở trong rừng, bốn người gồm hấn, Lạc Phó, Phục Hồ Nô, Triều Cầu Ca đi tìm thôn Mậu Sơn.

Đợi khi họ tới thôn Mậu Sơn, vừa hay gặp một thuộc hạ của Hạ Nhượng Trọng Sơn ngay cổng thôn.

- Thiếu Đương gia! Cuối cùng người cũng tới!

Người đó đi đến bên Lý Nhân, nói một cách gấp gáp: - Hạ Nhượng đại ca không đợi nữa, nên đã đem theo huynh đệ đến đầm Cự Đà báo thù trước rồi! Y sai tôi ở đây đợi Thiếu Đương gia. Y nói y nói, nếu phen này có thể sống sót trở về, nhất định sẽ kết bái huynh đệ với Thiếu Tướng quân.

Nói rồi, người đó lấy một cuốn sách từ trong người ra đưa cho Lý Nhân: - Đây là thư Hạ Nhượng đại ca kêu tôi đưa cho người.

Lý Nhân bắt giắc nhận lấy quyển sách, mở ra xem, trang đầu tiên là bốn chữ lớn: Lâm Bình Chiến Kế.

Ánh mắt của hấn đột nhiên thay đổi, xem qua mấy trang mới biết, đây chính là sự tổng kết cả đời của trụ cột Đại Tùy Tổng Quốc Công, Hạ Nhượng Bật về binh pháp.

Lý Nhân xoay ngược quyển sách, phía sách quyển sách có viết mấy hàng chữ nhỏ.

- An Chi hiền đệ, cũng không biết khi nào thì đệ nhìn thấy mấy hàng chữ này của huynh. Sách này là tâm huyết cả đời của gia phụ, huynh giữ lại cũng không có đất dụng võ, tặng cho đệ, có lẽ sau này đệ sẽ dùng tới nó. Nếu lần này huynh đi giết ác tặc mà may mắn sống sót trở về, huynh nguyện kết bái huynh đệ với đệ, kiếp này, vinh nhục cùng hưởng.

Hạ Nhượng Trọng Sơn.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ham Tài Nhưng Không Ngốc

- Tiểu Điều ca, huynh về đem người tới, đệ đến đầm Cự Đà trước đây!

Lý Nhân nhét quyển sách vào trong người, thúc ngựa phi về trước, hai người Lạc Phó và Triều Cầu Ca theo sau. Trần Tước Nhi không dám không dám chân chừ quay đầu xông về khu rừng đó.

Huyện Túc Thành cách đầm Cự Đà không xa. Lý Nhân thúc Đại Hắc Mã phi nhanh như chớp, dấy lên một lớp khói bụi trên quan đạo. Lờn nhẩn của Hà Nhượng Trọng Sơn nhìn thì như rất thoải mái, không căng thẳng, nhưng Lý Nhân lại thấy một sự quyết tâm liều chết trong đó. Và Hà Nhượng Trọng Sơn không đợi Lý Nhân mà tự mình đem người đi báo thù cho Tôn An Tô trước, Lý Nhân hiểu là vì y không muốn liên lụy hấn. Trong quãng thời gian hấn đi U Châu, thiết nghĩ chắc Hà Nhượng Trọng Sơn đã thám thính xong tình hình bên trong đầm Cự Đà. Nếu không phải biết là mình chết chắc, y sẽ không để lại sáu chữ “kiếp này, vinh nhục cùng hưởng”.

Đó không phải là sự qua quýt miễn cưỡng, mà là một sự hi vọng.

Hi vọng trước lúc chết.

Đại Hắc Mã thả lỏng bốn vó ngựa, phi nhanh như bay trên quan đạo. Ngựa của Lạc Phó và Triều Cầu Ca tuy đều là chiến mã cực tốt, nhưng so với Đại Hắc Mã thì vẫn còn kém một chút. Dần dần, khoảng cách giữa Lý Nhân và họ kéo rộng ra, Lạc Phó và Triều Cầu Ca không ngừng hô hoán tên hấn đằng sau, nhưng Lý Nhân cơ bản không hề có ý ngừng lại đợi họ.

Trên quan đạo, từng dòng người kéo dài dài không dứt di chuyển, đó là những lương gia tử đệ từ khắp nơi kéo về U Châu tập kết đầu quân. Họ đều là những thanh niên mang chí lớn. Trên mặt mỗi người tuy khó giấu đi sự mệt mỏi, nhưng nhiều hơn hết lại là sự phấn khởi không kim chế được. Họ đều thuộc con cháu hàn môn (binh dân và nghèo), trong lòng mỗi người đều có ước mơ cưỡi trên lưng ngựa lấy công danh. Hồ Bí Lang tướng La Nghệ, Tà Đồn Vệ đại tướng quân Mạch Thiết Trượng, những người này đều là mục tiêu của bao đệ tử hàn môn, họ đều muốn nhờ sự nỗ lực của mình quang tông diệu tổ.

Đi ngược dòng người bắc thượng, Lý Nhân phóng ngựa như bay. Những lương gia tử đệ đang hướng về U Châu đó nhìn thấy Lý Nhân phóng ngựa trên quan đạo, còn tưởng hấn là quan sai có quân mệnh trong người, nên vội vàng né tránh, cũng có kẻ tính tình nóng nảy nhảy ra chửi bới, chỉ là tốc độ của

Lý Nhân quá nhanh, bên tai toàn là tiếng gió vù vù, không có nghe thấy tiếng chửi bới nào cả. Còn tên xui xẻo chửi người ban nãy, còn đang đương đương tự đắc, khoe khoang sự dũng cảm của mình. Kết quả là lại có hai con chiến mã từ sau phóng tới, kỵ sĩ trên ngựa vừa hô to quân tình cấp báo vừa quật roi ngựa xua người đi đường. Tên chửi người không kịp né tránh, bị một kỵ sĩ quất một roi vào vai, cả người bị văng ra, lăn lộn vào trong bụi cỏ bên đường.

Ba người đó phóng ngựa qua, tiên y nô mã, ai cũng không nghi ngờ thân phận của họ, đều thật sự tưởng rằng biên quan có quân tình gì cấp bách. Đám đông bàn luận sôi nổi, có người bắt đầu đoán có phải Cao Cú Lệ động thủ trước rồi không. Dù sao Đường Quốc Công Lý Uyên đem theo hơn ngàn binh hộ lương trấn thủ gần trăm triệu cân lương thảo ở trấn Hoài Viễn, cách một con sông Liêu Hà, phía bên kia bờ chính là hai mươi vạn binh Cao Lệ do Át Chi Văn Đức thống soái. Gần trăm triệu cân lương thảo này chính là một miếng mồi béo bở, cũng chính là mấu chốt chiến thắng trong trận chiến. Nếu gan của người Cao Cú Lệ đủ lớn, nói không chừng chúng dám vượt sông qua đốt lương thảo.

Tuy rằng Tả Vệ Đại tướng quân Vu Trọng Văn, và Tả Đôn Vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trượng, Hữu Vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật đều đã đến Liêu Đông trước thời hạn. Nhưng nhân mã của cả ba Vệ cộng lại cũng chỉ hơn mười vạn người, ít hơn một nửa so với hai mươi vạn quân Cao Lệ bên phía đông bờ sông Liêu Hà.

Lý Nhân không ngờ đến và cũng sẽ không đi suy nghĩ, hấn phóng ngựa qua và dẫn đến sự tranh luận, suy đoán đầy hăng hái của bọn lương gia tử đệ đang đi lên phía bắc tìm kiếm ước mơ. Tâm tư của hấn bây giờ hoàn toàn ở trên người của Hà Nhượng Trọng Sơn, chỉ mong hấn đến kịp và có thể cứu y một mạng. Đầm Cự Dã địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. Quan phủ Quận Đông Bình biết rõ Trương Kim Xung ở trong Đầm Cự Dã, nhưng vẫn không phái quân đi tiêu trừ. Một là vì ngự giá sắp đến, không ai dám tự ý động binh làm cho Bệ Hạ chú ý. Hai là vì nơi đây thật sự khó mà dụng binh được, trong vòng bán kính mấy trăm dặm đều là sông hồ núi non, đừng nói là tiêu trừ, ngay cả người còn chưa kiếm được.

Dưới hoàn cảnh như thế, bắt luận Hà Nhượng Trọng Sơn có chuẩn bị bao nhiêu, bắt luận y dùng phương pháp gì, Lý Nhân biết, kết cục tốt nhất của y chính là chết cùng với Trương Kim Xung.

Trong đầm Cự Dã có trên vạn tên phản tặc và còn có hơn vạn gia quyến của phản tặc, cho dù y giết chết Trương Kim Xung, y vẫn không có một tí cơ hội sống sót ra khỏi đầm. Loạn tặc mất đi thủ lĩnh nhất định sẽ bấn y ra mất! Ai bảo thù cho Trương Kim Xung, thì người đó sẽ có cơ hội trở thành đương gia kế nhiệm của đám phi tặc trong Đầm Cự Dã, có thể trở thành Thổ Hoàng đế của một vùng, ai mà không động lòng?

- An Chi!

Lạc Phó gọi lớn từ phía sau:

- Đợi tí! Huynh có chuyện muốn nói!

Nghe tiếng kêu khẩn thiết ở phía sau, Lý Nhân lập tức giảm tốc độ. Sau khi Lạc Phó và Triều Cầu Ca đuổi kịp, Lạc Phó vừa thở dốc vừa hỏi:

- An Chi, đệ đi gấp như vậy, có kế hoạch cứu người nào không?

Lý Nhân không trả lời, chỉ lắc đầu.

- Như thế là không được!

Lạc Phó lớn tiếng nói:

- Đệ có nghĩ qua tại sao Hà Nhượng huynh đệ không đợi chúng ta không? Chính là do huynh ấy sợ liên lụy đệ. An Chi, huynh biết huynh không ngăn được đệ, nhưng đệ nên suy nghĩ thật kỹ, làm sao mới có thể vào Đầm Cự Dã cứu người! Đệ không làm gì hết mà đi như vậy, đừng nói là cứu người, nói không chừng còn chưa gặp Hà Nhượng huynh đệ thì đã bị đám loạn phi đó loạn tên bắn chết rồi!

- Đệ biết!

Lý Nhân trả lời, sắc mặt nghiêm túc.

- Đến bên ngoài khu đầm lầy, đệ với huynh vào trong do thám trước, Tiểu Triều ca ở bên ngoài tiếp ứng! Nơi đó địa thế hiểm trở không sai, đại đội nhân mã của triều đình không thể giết vào bên trong, nhưng chúng ta ít người, vài trăm dặm hồ nước, lặn vào bên trong cũng không khó!

- An Chi, theo huynh thấy vẫn là ở bên ngoài đầm lầy thám thính tin tức thì hay hơn. Nếu có người thích sát Trương Kim Xung, tin tức không thể không rò rỉ ra ngoài!

Lý Nhân hít vào một hơi thật sâu:

- Đệ có thể đoán ra Hà Nhượng đại ca định làm gì!

Lông mày hấn cau chặt, sắc mặt nghiêm trọng.

Hà Nhượng Trọng Sơn!

Lý Nhân thầm nói trong lòng: sao huynh ngốc thế!

...

...

Đầm Cự Dã

- Đại đương gia, bên ngoài đầm có một đám người tới, nói là muốn đầu quân cho người.

Một tiểu lâu la cúi đầu nói với Trương Kim Xung ngồi ở bên trên.

Trương Kim Xung ngồi trên một chiếc ghế lớn bằng gỗ, trên cái bàn trước mặt y cũng có bày văn phòng tứ bảo, trông rất ra dáng, trên bức tường phía sau có treo một bức chữ họa khá có thần vận, trông như là bút tích của vị Đại thư pháp gia tiền triều nào đó. Nhưng hơn vạn phi tặc trong đầm cộng thêm hơn hai vạn gia quyến, đều biết rằng thật ra Đại đương gia Trương Kim Xung không hề biết chữ. Tuy rất ít người biết y xuất thân từ một nông dân nghèo khổ, sau đó đi theo Tôn An Tổ ra ngoài trại làm chút buôn bán nhỏ, tuy y không biết chữ, nhưng lại cực kỳ lanh lợi.

Trương Kim Xung năm nay chỉ mới bốn mươi hai tuổi, nhưng trông giống y như ngoài sáu mươi tuổi. Tóc trên hai bên thái dương đã gần bạc phết, những vết nhăn trên trán sâu như những khe rãnh trên núi cao tây bắc. Y không thể nói là một người đàn ông anh tuấn, thậm chí cũng không thể nói là thuận mắt: mắt hình tam giác, lông mày như chổi, khuôn mặt ốm nhom, xương gò má nhô ra, sắc mặt vàng vọt cứ như là lá thu. Và lại thân hình y còn cực kỳ nhỏ thó, khoảng một mét sáu, ốm như là da bọc xương, rất xấu.

Nếu nói trên mặt y có nét gì hấp dẫn người khác, vậy thì chỉ còn đôi mắt thâm trầm như mắt chim ưng.

Từ khi chiếm Đầm Cự Dã, lại giết đi huynh trưởng kết nghĩa của mình - Tôn An Tổ trên bàn tiệc, thu phục một bộ phận thủ hạ của Tôn An Tổ, số lượng chiến binh dưới trướng Trương Kim Xung đã đạt tới con số khoảng một vạn năm ngàn người, cho dù là so với Tri thế lang Vương Bạc cũng không thua kém gì. Đạo trước, y liên tục đánh hạ hai tòa thôn bảo, cướp sạch vài phú hộ, lương thực trong đầm đã đủ hơn ba vạn người ăn trong một tháng, cho nên sắc mặt của Trương Kim Xung mang vài phần đỏ hồng hiếm thấy.

Nói ra, y cũng là nhân vật nhất nhì trong giới lục lâm Quận Bình Đông, thậm chí là trong toàn khu vực phía bắc Hoàng Hà này cũng rất nổi tiếng. Nếu không phải không lâu sau Đại Nghiệp Hoàng đế ngự giá thân chinh Cao Cú Lệ, đi ngang qua đây, y còn muốn nhân lúc binh cường mã tráng, lương thảo đầy đủ đi đánh chiếm quận trị Quận Đông Bình, Vận Thành. Lần trước y đem theo hơn vạn nhân mã đóng trại ngoài Vận Thành suốt hai ngày, Quận thủ Ngô Nhân Tổ không những không ra phái binh ra giao chiến, ngược lại còn sai người tặng ngàn lượng bạc và năm ngàn quan thịt thượng hạng tới, điều này khiến Trương Kim Xung vô cùng đắc ý.

Cho nên, y cảm thấy nếu mình thật sự ra quân đánh Vận Thành, nói không chừng thật sự có thể đánh hạ. So với hai tòa thôn bảo, của cải vật chất trong Vận Thành đủ cho trên dưới Đầm Cự Dã ăn hết tám đến mười năm.

Thắng lợi và danh vọng luôn có thể che mờ mắt con người. Trương Kim Xung cũng không ngoại lệ. Mấy ngày nay có không ít người trên đạo lục lâm đến đầu quân cho y. Lúc đầu, y còn làm ra bộ dạng chiều hiền đãi sĩ, nhưng dần về sau, càng nhiều người đến đầu quân cho y, y ngay cả làm bộ cũng chẳng thêm.

- Từ đâu tới?

Trương Kim Xung liếc liếc vết dầu mỡ trên môi, giọng khan khan hỏi.

Tiểu lâu la ngẩng đầu nhìn Trương Kim Xung một cái, rồi vội cúi đầu xuống.

- Đại đương gia, người đó nói hần tên Ngô Lai Lộc, là... là thủ hạ của Tôn An Tổ, đặc biệt đem theo hai trăm con ngựa tốt ngoài bắc Trường Thành đến, đề tỏ lòng thành.

- Ồ?

Nghe nói đến hai trăm con ngựa tốt, Trương Kim Xung lập tức tỉnh thần. Y ngồi thẳng người hỏi:

- Ngô Lai Lộc? Sao chưa từng nghe qua cái tên này, hần đem theo bao nhiêu người đến?

- Thưa Đại đương gia, tên họ Ngô đó chỉ đem theo trăm mấy người, hơn hai trăm con chiến mã. Tiểu nhân xem qua, đích thực là ngựa tốt của thảo nguyên phương bắc, tuyệt đối không phải đồng phé vật ngựa lừa gì đâu!

- Chỉ trăm mấy người?

Trương Kim Xung bĩu môi nói:

- Lão Thất, người ra ngoài đón đi. Nề mặt hai trăm con ngựa tốt, người cho hần chức phó trại chủ, làm thủ hạ của người.

Lão Thất, cũng chính là Thất đương gia của Đầm Cự Dã, là một đại hán to con khoảng ba mươi tuổi, họ Vương, tên gọi là Vương An. Theo lời y thì y là người của Vương gia Giang Nam, nhưng trong đây ai cũng biết đó chẳng qua là do y chém gió thôi. Bây giờ kể ra thì ai mà chẳng phải con cháu danh môn? Trương Kim Xung còn nói mình là hậu nhân của danh tướng thời Ngụy Quốc cuối đời Hán, Trương Cáp nữa đó.

Nhưng bản lĩnh của Lão Thất thì thật sự không phải nói không, hảo hán trong cả Đàm Cự Dã thì y cũng được xếp hạng thứ ba, nếu thật sự đầu tay đôi mà nói, mười tên Trương Kim Xung cũng không đánh lại y. Nhưng Vương Lão Thất lại rất tâm phục khẩu phục Trương Kim Xung, thậm chí một tiếng ho của Trương Kim Xung cũng có thể khiến y hết hồn. Nguyên nhân không đâu xa, chỉ vì y không dám ăn thịt người, còn Trương Kim Xung thì dám.

Bây giờ trên bàn Trương Kim Xung đặt một hũ rượu, và một món ăn trông như thịt kho. Vương Thất biết, đó là một đĩa tim người vừa được xào chín. Trương Kim Xung ăn tim người, lâu nay luôn thích ăn sống, và lại còn thích ăn tươi nữa, lấy ra khỏi lồng ngực là ăn ngay, rất ít khi làm chín nhấm rượu. Cái miệng đỏ tươi khi y ăn tim người sống rất ghê rợn, nhưng giống như bây giờ giả bộ lịch sự nhai từng miếng từng miếng thì càng khủng khiếp hơn nữa.

- Vâng, bây giờ tôi đi ngay!

Nghe nói có người đem tới hơn hai trăm con chiến mã phương bắc loại tốt, một người yêu ngựa như Vương Lão Thất rất hưng phấn. Y đứng dậy, chấp tay ôm quyền với Trương Kim Xung rồi lập tức sải bước lớn rời khỏi.

Tam đương gia của Đàm Cự Dã, Trịnh Khôn cười một cách nịnh bợ:

- Đại ca, Đàm Cự Dã chúng ta bây giờ binh cường mã tráng, theo đệ thấy, đại ca huynh cũng nên có một danh hiệu rồi.

Đạo trước, y đã khuyên Trương Kim Xung xưng vương, tề nhất thì cũng xưng Tướng quân như Tôn An Tổ. Nhưng Trương Kim Xung đều không đồng ý, còn chửi gả vài câu rất hung hăng. Nhưng hiển nhiên, tâm trạng hôm nay của Trương Kim Xung không tồi. Y cười cười gật đầu, nói:

- Chuyện này không gấp, hiếm khi Lão Tam có tâm lòng này.

Y đưa đĩa xào tim người lên trước:

- Lão Tam, cái này thưởng cho ngươi.

Trịnh Khôn mặt biến sắc, vội xua tay:

- Không dám không dám, đại ca tự thưởng thức vẫn hay hơn, đệ... đệ không có khẩu phúc đó!

Trương Kim Xung nhe răng cười:

- Ta nói ngươi có khẩu phúc đó, thì ngươi có. Ngươi khước từ, là không muốn ăn, không dám ăn, hay là không nể mặt ta?

Trịnh Khôn vội khom lưng ôm quyền nói:

- Đại ca, đệ... đệ thật sự là...

Nhưng lời phía sau còn chưa nói ra, Trương Kim Xung đã cười lạnh mấy tiếng:

- Kêu ngươi ăn thì ngươi cứ ăn, không lẽ ngươi cảm thấy ta làm dơ ngươi sao? Lão Tam à, mấy ngày nay ngươi cứ khuyên ta xưng vương, cũng là có lòng rồi. Mấy lời như thế hôm nay ta nói lần cuối, sau này ta còn nghe ngươi nói nữa, ta moi tim ngươi ra làm đồ nhấm rượu đó.

Y ngừng một lúc, rồi nói:

- Xưng vương? Các ngươi thật sự tưởng rằng chúng ta là vô địch thiên hạ sao? Bây giờ cả bọn trông rất vinh quang, cuộc sống không tệ, đó là vì chúng ta chiếm địa thế tốt! Quận thủ Quận Đông Bình Ngô Nhân Tổ tặng đến mấy quan Nhục Hảo thì làm mờ mắt các ngươi rồi sao? Nếu không phải tên hôn quân Dương Quảng sắp lên phía bắc, Ngô Nhân Tổ sợ chúng ta gây chuyện, truyền đến tai của Hoàng đế, hẳn có đưa tiền đến dễ như vậy sao? Ta nói các ngươi biết, bây giờ triều đình đang bận đánh nhau với Cao Cú Lệ, không có thời gian để ý đến chúng ta. Nếu thật sự xưng vương, triều đình nhất định sẽ phái đại quân đến!

- Triều đình có thể dung túng đạo tặc, nhưng tuyệt đối không cho phép có kẻ xưng vương.

Trương Kim Xung quát lớn:

- Ăn chúng đi!

Trịnh Khôn cắn răng tay run rẩy bốc một miếng chậm rãi bỏ vào trong miệng nhai. Gã không dám nhả ra, cũng không dám nuốt vào, vè mặt rất đau khổ.

Trương Kim Xung cười lạnh:

- Có ngon không?

- Ngon... ngon!

- Vậy thì ăn hết đi. Để lần sau có ngươi phạm quy, ta đưa cái tươi cho ngươi thử!

Đang nói, thì thấy Vương Lão Thất mặt mày ảo não đi vào. Y ôm quyền rồi nói với Trương Kim Xung:

- Đại ca, tên họ Ngô đó không chịu theo đệ vào, cũng không chịu giao ngựa. Hắn nói hắn đến đầu quân cho đại ca, không phải tùy tiện người nào cũng có thể ứng phó hắn.

Trương Kim Xung nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Vậy người về tay không vậy sao? Hắn không chịu giao ngựa, người không biết cướp sao!?

Vương Lão Thất cúi đầu nói:

- Chủ yếu là... tên họ Ngô đó nói trên người hắn có một món bảo bối, chỉ khi gặp được đại ca mới chịu lấy ra.

- Bảo bối gì?

Trương Kim Xung cau mày hỏi.

- Hắn nói, là vàng bạc châu báu mà Tôn An Tổ giấu ngoài thảo nguyên phía bắc.

Sắc mặt của Trương Kim Xung biến sắc, do dự một hồi rồi nói:

- Cho hắn vào đây, nói cho hắn biết, ta ở trong này chuẩn bị rượu tốt thịt ngon chiêu đãi hắn.

Vương Lão Thất vẫn lắc đầu:

- Tên họ Ngô đó nói, đại ca phải đích thân ra đón hắn, nếu không hắn sẽ lập tức bỏ đi.

Trương Kim Xung há miệng, rồi đột nhiên phì cười. Y đứng dậy sửa sang lại bộ áo gấm trên người, lấy thanh chủy thủ nhỏ bằng bạc dài khoảng một tấc tùy ý cắm vào bên hông:

- Được rồi, để ta đích thân đi nghênh đón hắn.

Tuy trên mặt y đang nở nụ cười, nhưng bất cứ người nào trong trại đều có một cảm giác lạnh sống lưng.

Trương Kim Xung đi ra ngoài trại, men theo một con đường nhỏ đi thêm mười mấy phút nữa mới tới rìa một khu rừng. Chỉ thấy con đường nhỏ bị mấy chục tên lâu la của Đàm Cự Dã ngăn hết đường đi, cầm đao trấn thủ ở đó. Bên ngoài rừng là một khu đất trống, trông rất bình phẳng. Nhưng người trong đám đều biết, ở chỗ đó đường có thể đi được chỉ độ bốn đến năm mét, những chỗ khác chỉ toàn là bùn lầy, chỉ cần đặt chân vào thì không lâu sau sẽ lún xuống, càng giầy giụa càng lún sâu hơn.

- Vị này, là Ngô huynh đệ?

Trương Kim Xung phẩy phẩy tay ra dấu cho tên lâu la ngăn đường đi ra khỏi đó, rồi ôm quyền nói với một đại hán ở phía trước đội ngựa.

Người đó chính là Hà Nhượng Trọng Sơn, thấy người đối diện thân hình nhỏ thó nhưng lại mặc một bộ áo gấm rộng, mắt tam giác mày đuôi chổi, biết chắc đây chính là Đại đương gia của Đàm Cự Dã, Trương Kim Xung.

Y chấp tay khom lưng chào:

- Nghe uy danh của Trương Đại đương gia đã lâu, Ngô Lai Lộc xin đến đầu quân cho người!

Trương Kim Xung ha ha cười bảo:

- Từ hải giai huynh đệ, Ngô lão đệ không cần khách khí.

Y nhìn đám kỵ binh sau lưng Ngô Lai Lộc một cái, trong ánh mắt có gì đó dị thường lóe qua. Y chỉ chỉ một con chiến mã trắng như tuyết cười nói:

- Quả nhiên là ngựa tốt! Chỉ là... vị tiểu huynh đệ cười ngựa kìa, sao sắc mặt trắng quá vậy? Còn nữa, tay sao lại run như vậy?

Người cười ngựa đó mặt biến sắc, nhưng lại không biết nên trả lời thế nào.

Hà Nhượng Trọng Sơn mỉm cười nói:

- Huynh đệ của ta đều đã nghe qua uy danh của Đại đương gia. Hôm nay được gặp, khó trách có chút căng thẳng.

Trương Kim Xung cười cười nói:

- Căng thẳng cái gì? Sợ danh tiếng ăn tim người của ta sao?

Hà Nhượng Trọng Sơn mặt không biến sắc:

- Đại đường gia thật biết nói đùa, tất cả huynh đệ đều e sợ hổ uy của Đại đường gia.

Trương Kim Xung ha ha cười lớn, kéo cánh tay cậu Hà Nhượng Trọng Sơn qua, nói:

- Nói hay lắm! Đi đi đi, theo ta vào trong đầm. Hôm nay huynh đệ đem hai trăm con ngựa tốt tới đây, là lập công lớn cho Đàm Cự Dã ta. Ta nhất định sẽ không bạc đãi huynh đệ, đương nhiên cũng không bạc đãi chư vị huynh đệ ở đây nữa!

Hà Nhượng Trọng Sơn làm ra vẻ vui mừng:

- Cảm ơn Đại đường gia!

Hai người tay cầm tay, đi được một đoạn, Trương Kim Xung đột nhiên hỏi:

- Ngô lão đệ, sao tay phải của đệ cứ đặt trên cán đao vậy? Không yên tâm ta sao?

Hà Nhượng Trọng Sơn cười cười không lộ dấu vết:

- Đại đường gia cũng biết, huynh đệ đây đều sống những ngày tháng trên lưỡi đao, không cẩn thận là sẽ mất mạng, đây chẳng qua là thói quen của huynh đệ thôi.

Nói rồi, y bỏ tay ra khỏi cán đao.

Trương Kim Xung cười hỏi:

- Ngô huynh đệ, nghe nói đệ buôn bán ngựa ở vùng thảo nguyên phía bắc?

- Đúng vậy. Tôn Đại đường gia... Tôn An Tổ nói muốn lập một đội kỵ binh, nên phái tôi đến nơi khổ hàn ấy. Một không cho tiền, hai không cho người, kêu tôi tự đi nghĩ cách! Hơn một năm nay, tôi vất vả bên ngoài bắc Trường Thành, khó khăn lắm mới tập kích được trường ngựa của người Hề, cướp về không ít ngựa tốt. Nếu không phải do người Hề đuổi theo gấp quá, nói không chừng số ngựa tốt dâng cho Đại đường gia còn nhiều hơn gấp bội!

Trương Kim Xung mỉm cười nói:

- Vậy thì thật là đáng tiếc.

- Ngô lão đệ, người nói người biết bảo tàng Tôn An Tổ giấu ngoài bắc ở đâu?

Hà Nhượng Trọng Sơn hơi ngần ngại, rồi lập tức thấp giọng nói:

- Pháp không tuyền sáu tai, chúng ta vẫn nên...

Y vừa xấp lại gần bên tai Trương Kim Xung thì đột nhiên vẻ mặt cứng lại. Y chậm chậm cúi đầu, rồi nhìn thấy một thanh chủy thủ bạc nhỏ đâm vào lòng ngực của mình. Y ngẩng đầu nhìn Trương Kim Xung, chỉ thấy đối phương đang nhẹ nhụ cười hiểm ác nhìn mình.

- Ta và Tôn An Tổ là huynh đệ kết nghĩa. Nếu hần có bảo tàng gì đó, thì làm sao mà không trả nôi thuế cho triều đình, không góp nhặt đủ số da mà quan phủ yêu cầu? Mấy năm trước ta ra ngoài bắc hành thương với hần, hần có bao nhiêu tiền sao ta không biết? Ngô lão đệ à... xem ra người biết ta ham tài. Nhưng người cũng nên biết, ta không phải đồ ngốc.

- Giết!

Trương Kim Xung đột nhiên quát lớn một tiếng, rồi ngay lập tức lui sang một bên.

Ngay tức khắc, vô số lâu la tiểu tốt xông ra từ trong rừng, lấp tên vào cung bắn về phía thủ hạ của Hà Nhượng Trọng Sơn!

...

...

Lý Nhân lau lớp mồ hôi ảnh hưởng thị lực trên trán, trong lòng thầm rống lên:

- Hà Nhượng Trọng Sơn! Trước khi lão tử đến, đừng có chết đó!

Hà Nhượng Trọng Sơn hí mắt, nhìn bóng lưng đã chạy xa của Trương Kim Xung, đột nhiên cười khổ một tiếng:

- Lần trước đệ đã nói rồi, làm như thế là không được... An Chi, vẫn là đệ nói đúng.

Y biết Tôn An Tổ và Trương Kim Xung là huynh đệ kết nghĩa, nhưng lại không biết, hai người họ từng cùng nhau ra ngoài bắc mấy lần.

Trương Kim Xung lại lần nữa chiến thắng, bởi, Trương Kim Xung đủ khôn khéo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Thế Không Thế Đỡ

Phi chúng Đầm Cự Dã đếm không xuể từ trong rừng cây lao ra, bọn chúng dùng cây cung bằng trúc được chế tạo thô sơ ở trong tay như không cần tiền trút làn mưa tên giống ra, cũng không biết có bao nhiêu mũi tên bay lên không trung sau đó lơ lửng rơi là tả xuống đất, cũng không biết lại có bao nhiêu tên bắn trạch căn bản là không tìm được mục tiêu ở phương nào. Mất thấy mấy mũi tên ngộ thương chiến mã, tiêu đầu mục của đám loạn phi bắt đầu vùng rơi đánh người.

- Ngắm chuẩn vào! Ngắm chuẩn vào! Nếu làm ngựa của ông bị thương, ông lột sống da mày!

- Bắn về đâu vậy? Đều con mẹ nó ngắm chuẩn vào!

- Vương Tiểu Hắc! Mẹ mày chứ bắn trúng ngựa rồi đấy!

Tiếng máng liên tiếp, còn chói tai nhiều hơn cả tiếng mũi tên xé không trung. Trương Kim Xung từ phía xa nhìn bộ dạng ử rử của đám lính thủ hạ của mình liền nóng mắt, y đánh một tên loạn phi bắn mũi tên lông vũ lên nửa không trung một cái bạt tai, hùng hùng hổ hổ mắng: - Ông mày nuôi bọn mày, bình thường lúc chúng mày khoác lác mẹ nó đều là thần tiễn thủ, bây giờ đều sợ rồi, nếu còn dám làm ngựa của ông bị thương, ông thịt chúng mày!

- Ta nói với các người rồi, lúc bắn tên phải ngắm chuẩn rồi mới bắn! Ngắm chuẩn mới bắn!

Vương Lão Thất cướp lấy một cái cung làm mẫu, một chân đạp cái tên lâu la sang một bên. Hai tay y dùng lực, kéo căng chiếc cung tên thô sơ, sau đó bắn ra. Kỹ thuật bắn tên của y trong Đầm Cự Dã là số một số hai, mũi tên đi sáu chục bước liền bắn ngã một tên thủ hạ của Hạ Nhược Trọng Sơn từ trên lưng ngựa xuống. Một mũi tên trúng đích, y đắc ý cười cười nói: - Thấy chưa! Ông dạy chúng mày bao lần rồi!

- Thất Đương Gia uy vũ!

- Xạ nghệ của Thất Đương Gia thiên hạ vô song!

- Thất Đương Gia quả rất ngầu!

Lập tức những tiếng tăng bốc liên tiếp nối nhau, cũng không biết làm điếc bao nhiêu cái lỗ tai.

Hai tên thủ hạ đỡ Hạ Nhược Trọng Sơn lui vào trong đám người, đám thủ hạ của y bắt đầu dùng tên lông vũ đánh trả. Tuy xạ nghệ của bọn họ mạnh hơn nhiều so với đám phi chúng của Đầm Cự Dã, không biết làm sao về số người lại bị thiệt hại nặng nề. Hơn nữa bọn họ cũng không chiến chút ưu thế nào về địa hình, bọn họ ở chỗ sáng, mà đám lâu la Đầm Cự Dã lại ẩn mình sau những cây đại thụ vừa bắn vừa trốn. Đám lâu la đó nhìn thấy chiến mã và trang bị của bọn họ đều đồ hết cả mắt, đã có người bắt đầu đội tên xông lên đòi giết. Trong bao lần giết người phóng hỏa luyện được ác khí bạo phát, đám lâu la của Đầm Cự Dã thấy những chiến mã đó đã đồ cả mắt lên rồi.

- Bày trận! Dùng ngựa vây lại đỡ mũi tên! Thuận bài thủ bên ngoài, cung tiễn thủ ở bên trong, từ từ rút lui.

Hạ Nhược Trọng Sơn sắc mặt trắng bệch lớn tiếng hạ lệnh.

Thủ hạ theo y hơn một năm đều vô cùng quen thuộc, hơn nữa huấn luyện có tổ chức, tinh nhuệ hơn nhiều so với thủ hạ của Trương Kim Xung, tuy bị tập kích bất chợt chết hai ba chục người, nhưng vẫn có thể kết thành trận hình phòng ngự với tốc độ nhanh nhất. Hơn nữa bọn họ cũng hiểu đạo lý hơn đám lâu la Đầm Cự Dã, đó chính là ngựa có quý giá thì cũng không thể quý bằng tính mạng của mình! Cho nên, lúc Hạ Nhược Trọng Sơn hạ lệnh dùng chiến mã cản tên, bọn họ không có ai do dự cả.

Ba bốn mươi tên mã tặc tự phát cầm tấm chắn quay thành vòng tròn, người bên trong lại dùng cung tên không ngừng phản kích. Sau khi kết thành trận hình tròn, đám người của Hạ Nhược Trọng Sơn bắt đầu dần dần lui về phía sau.

- Bọn chúng muốn chạy!

Trương Kim Xung nhú mày, hô về phía trước: - Lão Thất! Chống lên trước bám trụ bọn chúng, một tên cũng đừng cho chạy thoát!

Vương Lão Thất lớn tiếng đáp ứng, lập tức giương cái khiên lớn một mặt bằng nửa cánh cửa lên, dẫn theo trên dưới một trăm tên lính xông lên phía trước. Y vốn chính là hạng người dũng mãnh, bình thường lúc ra khỏi đầm chém giết cướp đều là xông lên trước nhất. Dựa vào bản lĩnh không sợ chết cộng với một thân không tầm thường, có uy vọng không nhỏ trong Đầm Cự Dã. Tuy y đứng hàng thứ bảy nhưng Trương Kim Xung vô cùng nể trọng y, ngay cả Nhị đương gia Lý Hải, Tam đương gia Trịnh Côn cũng không dám hoa tay múa chân với Vương Lão Thất.

- Nhìn xem! Thất đương gia xông lên rồi!

- Giết! Đừng để Thất đương gia cướp hết công lao chứ!

Không ít lâu la đi theo phía sau Vương Lão Thất xông lên, mà người càng ngày càng nhiều. Tuy như vậy, nhưng trên mặt Hạ Nhược Trọng Sơn lại nhẹ nhõm không ít.

- Bọn chúng căn bản không hiểu thế nào là đánh nhau!

Hạ Nhược Trọng Sơn thở hổn hển nói: - Bỏ vậy đánh mà tập trung công kích một chút, vút luôn cả ưu thế nhân số và địa hình, một đám ngu ngốc! Kết phurong trận, bắn chum những kẻ đuối tới!

Theo tiếng ra lệnh của y, sáu bảy mươi tên mã tặc phân thành sáu nhóm, ba hàng là thuận bài thủ tạo thành phòng ngự, ở trong khe hở giữa các hàng của bọn họ lại xen kẽ ba hàng cung tiễn thủ, dưới sự chỉ huy của Hạ Nhược Trọng Sơn, ba bốn mươi chiếc cung cứng thuận theo hướng ngón tay hăn y bắn ra. Chỉ hai lượt liền hung hăng đập đám loạn phi của Đàm Cự Dã đang truy đuổi xuống một đoạn. Phi chúng Đàm Cự Dã chạy ở phía trước bị tên lông vũ bắn thành mảng mà ngã xuống, người phía sau nhìn thấy, bọn chúng muốn lui đều lui không được!

Người trúng tên gào khóc ngã xuống, người chưa chết giãy dựa trên mặt đất muốn đứng lên, kết quả bị đồng bọn phía sau xông tới dồn lên lại đẩy ngã, vô số cặp chân dẫm lên người bọn họ, rất nhanh, những cánh tay đập loạn không còn sức mà tiếp tục múa may mềm oặt rơi xuống, mà dưới áo giáp chế bông thô của bọn họ mặc trên người bắt đầu chảy ra từng dòng máu, nhanh chóng, phía dưới áo giáp bông biến thành bãi thịt nát. Có người ra sức lôi kéo chân đồng bọn muốn đứng lên, kết quả lại kéo đồng bọn ngã xuống đất. Tiếng hô hét của hai người nhanh chóng bị chìm trong đám người, không lâu sau không còn nghe thấy chút âm thanh nào nữa.

- Tránh ra!

Vương Lão Thất đỡ khiên lớn xông lên trước, hung hăng ngăn đám lâu la phía trước đâm phải.

- Đều con mẹ nó ra phía sau ta! Ai còn dón về phía trước, ông mày diệt luôn!

Y sốt ruột lớn tiếng hò hét, ảo não, tức giận, gầm thét. Rõ ràng là chiếm hết ưu thế, nhưng chính vì tính kỷ luật quá kém cũng không có chiến thuật gì, sáu bảy trăm người xông lên trước, không ngờ lại bị đối phurong có ba bốn chục cung ngăn chặn.

Nghe tiếng la hét của Vương Lão Thất, đám lâu la của Đàm Cự Dã bắt đầu lùi về sau, nhưng như thế lại khiến con đường vốn không rộng rãi trở nên càng chật kín, Vương Lão Thất muốn xông lên trước đều không qua được.

- Ha ha!

Hạ Nhược Trọng Sơn sắc mặt trắng bệch vẫn đang chảy máu ngực cười lớn hai tiếng, y giờ tay chỉ phía trước nói: - Đám khốn kiếp loạn hết lên rồi! Các anh em! Lúc chúng ta đến đã nói thế nào?

- Báo thù cho Đại đương gia! Nguyên chết không về!

Sáu mươi mấy tên đồng thời phát ra tiếng hò hét.

- Tốt!

Hạ Nhược Trọng Sơn thoát khỏi sự nâng đỡ của thân binh, rút cây hoành đao tiến lên phía trước chỉ:

- Có dám cùng ta quay lại giết không, đẩy đám rác rưởi về, giết Trương Kim Xung!

- Giết Trương Kim Xung!

Sáu mươi mấy tên lại la hét ầm ĩ, sĩ khí như cầu vồng!

- Tốt lắm! Cung tiễn thủ, nghe mệnh lệnh của ta, thấy cái tên đang nâng đại thuẫn không? Bắn!

Hô!

Ba mươi mấy chiếc tên lông gàn như là đồng thời bay ra, đến giữa không trung tạo thành một nắm đấm mạnh mẽ hung hăng đập xuống đám phi chúng Đàm Cự Dã. Đám loạn phi đang lùi về sau lập tức bị ngã xuống một lớp, không ít người đều là bị trúng tên sau lưng lao đảo chạy về. Trong lúc nhất thời, sáu bảy trăm tên lâu la đang trầm tích trên đường trở nên càng hỗn loạn không thể chịu nổi.

Cơ hội tốt! Chỉ cần có thể nắm giữ được, quân địch có nhiều hơn nữa cũng căn bản không ngăn được thế công của những người phía mình.

Hạ Nhược Trọng Sơn hét lớn: - Đại đương gia đối với chúng ta thế nào?

Mọi người vừa bắn tên vừa hô to: - Tinh như thủ túc!

- Lúc chúng ta đi theo Đại đường gia đã thế nào?

Hạ Nhược Trọng Sơn lại hỏi.

- Đồng sinh cộng tử!

- Các người sợ chết không?

Hơn sáu chục người đột nhiên bộc phát ra một trận cười điên cuồng: - Sợ cái con khi! Giết Trương Kim Xung!

- Đi xuống tìm Đại đường gia uống rượu thôi!

- Các anh em, chúng ta đã sống lâu hơn mấy tháng, Đại đường gia ở dưới ấy cũng đợi chúng ta sốt ruột lắm rồi!

- Ha ha! Giết Trương Kim Xung!

Ý chí chiến đấu của sáu mươi mấy người hoàn toàn xuất ra ngoài, nhân số tuy ít nhưng giống như một con sông lớn chồm tới khiến lòng người kinh hãi, bọn họ cuống cuồng quay đầu đi trước, mạnh mẽ ép mấy trăm người Đàm Cự Dã đang đuổi đến phải lùi lại phía sau. Phía cự thuẫn của Vương Lão Thất trước sau cán mấy chục tên, nhưng vốn bảy tám mươi tên lâu la cản trước mặt y lại không ngờ bị bắn chết hết sạch!

- Người của ông đâu rồi?

Vương Lão Thất hô lớn: - Theo ta xông lên!

Trên dưới một trăm tên thân binh phía sau y lập tức xông lên trước, bảo vệ hai bên trái phải y. Hạ Nhược Trọng Sơn chỉ Vương Lão Thất hô lớn: - Chỉ cần giết sạch cái tên cầm thuẫn kia, bọn chúng tất vỡ không thể nghi ngờ!

- Giết!

Ba mươi mấy tên cung tiễn thủ bắn ra loạt tên cuối cùng, đánh ngã mười mấy tên thân binh của Vương Lão Thất. Sau đó bọn họ thuận tay vút cung đi, rút hoành đao lao lên phía trước. Trước mặt bọn họ, ba mươi mấy tên thuẫn bài thủ nâng lá chắn vọt tới trước, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Hạ Nhược Trọng Sơn tùy ý xé một mảnh vải áo nhét vào trong ngực, chặn vết thương đang chảy máu. Y dẫn người xông vào giữa đội ngũ, tay hơi hơi run, sắc mặt lại kiên nghị như núi.

Àm!

Thuần bài thủ phía trước đỡ thuẫn đụng vào trên người đám lâu la Đàm Cự Dã, giống như dòng sông đụng vào đê, lập tức tung lên một mảng huyết hoa. Tên mã tặc đầu tiên hung hăng đâm vào cự thuẫn của Vương Lão Thất, lại đâm vào tên hảo hán có số má của Đàm Cự Dã lao đảo một chút. Vương Lão Thất giữ vững cự thuẫn, đao đâm về phía trước lập tức ngập vào bụng tên mã tặc đó. Cổ tay y vừa dùng sức, đao sát xoay hai vòng trong bụng tên mã tặc.

Một cước đạp cho tên mã tặc ngã xuống, còn chưa kịp thu đao về thì tên mã tặc thứ hai liền đâm lên. Cú va chạm khiến Vương Lão Thất lùi sau liền hai bước, y dùng tấm chắn hung hăng đập một cái vào đầu tên mã tặc, sau đó một đao gạt từ trên đầu tên đó xuống. Máu như suối, y dữ tợn lại đi lên phía trước.

- Đều giết hết cho ông mày!

Tiếng hét của Vương Lão Thất vừa dứt, tên mã tặc thứ ba đã không tiếc thân mình mà đâm tới. Hai tay gã giờ lá chắn bộ binh, hung hãn đâm vào tấm ván cửa của Vương Lão Thất, một tiếng răng rắc, tấm ván cửa cuối cùng không chịu nổi gánh nặng mà rín rít lên một tiếng rồi vỡ đôi. Khóe môi mang vết máu của tên mã tặc đó cười hi hi, mạnh mẽ xông lên trước ôm chặt lấy eo Vương Lão Thất.

Vương Lão Thất cả kinh thất sắc, giờ đao hung hãn đâm vào lưng tên mã tặc.

Thân mình tên mã tặc đó run rẩy, há to miệng phun ra một ngụm máu. Nhưng gã lại không hề thả lỏng hai tay, ôm cứng eo Vương Lão Thất.

Một đao, hai đao, ba đao, Vương Lão Thất bị tên mã tặc dùng mãnh dọ cho kinh sợ đâm liên tiếp năm sáu đao lên lưng hắn, đến tận lúc lưng mã tặc bị đâm nát hoàn toàn, cuối cùng y cảm thấy đôi tay ôm eo của mình bắt đầu buông lỏng. Người đó đã chết hẳn rồi, không thể dùng một chút sức lực nào nữa.

Nhưng vào đúng thời khắc người này thịt nát mới buông, một ánh đao sáng như tuyết bùng nổ trước mắt Vương Lão Thất.

Một đao đó, một người đó, thế như chẻ tre!

Hạ Nhược Trọng Sơn, một đao liền chặt đầu Vương Lão Thất, lập tức túm lấy cái đầu giờ lên cao cao: - Người nào chặn đường sẽ chết!

Mấy chục tên tàn binh bại tướng lại như quần hồ xuống núi, thế không thể đỡ!

Chương 86: Đồng Sinh Cộng Tử

Lúc Hạ Nhược Trọng Sơn sắc mặt trắng bệch lão đảo sắp ngã, tay cầm đầu của Vương Lão Thất giờ lên hồ hết, cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi bỗng nhiên yên lặng đi. Cũng không biết là ảo giác hay là vào giờ khắc này đều đứng hình tại chỗ không cử động. Có lẽ là chuyện trong chớp lát, hoặc là rất lâu rất lâu mọi người mới phản ứng lại từ trong rung động.

- Thất đương gia chết rồi sao?

Có người nói với về mặt không thể tin nổi.

Gã nhìn đồng bọn ở bên cạnh mình, thấy khuôn mặt cũng đang khiếp sợ đến tột độ giống mình. Ở đầm Cự Dã, Thất đương gia Vương An gần như là vô địch. Hàng vạn người trong đầm đều không tìm ra người nào có thể đánh thắng y, từ trước đến nay tất cả mọi người quen với cái tên sát nhân gọi là Vương Lão Thất điên cuồng xông lên giết sạch quân địch. Nhưng bây giờ, Vương Lão Thất lại chết rồi. Trong nháy mắt, thậm chí có người cảm thấy trời sập rồi.

- Lão Thất!

Ngũ đương gia Sở Vân có tình cảm tốt nhất với Vương Lão Thất phát ra một tiếng rên rỉ, không ngờ thân mình lay động một chút suýt nữa ngã quỵ.

- Đại ca!

Y quay đầu nhìn về phía Trương Kim Xung, mặt của người phía sau cũng khó coi muốn chết đi được.

- Lão Thất chết rồi!

Sơ Vân bị ai nói.

Trương Kim Xung gật đầu, âm trầm nói: - Ta không mù, ta thấy rồi.

- Phải báo thù cho Lão Thất!

Sơ Vân đi về phía trước mấy bước, lại không dám đến gần Trương Kim Xung.

Hạ Nhược Trọng Sơn vung mạnh cánh tay, mạnh mẽ ném đầu Vương Lão Thất về phía Trương Kim Xung.

- Giết cầu tặc!

Y hô to một tiếng, vác hoành đao lên nghiêng ngã xông lên phía trước. Bên cạnh y, đội ngũ tàn quân chưa tới ba mươi người che chở gắt gao cho y. Trên những khuôn mặt những mã tặc đó vẫn còn phun đầy máu của người khác giống như ác quỷ chui ra từ địa ngục, không chút sợ chết. Mà đám lâu la Đầm Cự Dã đang chặn trên đường lại bị dọa cho mất mật, sau khi bọn chúng phản ứng trở lại lập tức quay đầu chạy, chạy trốn đến nỗi chạp chạp bị đám ác ma sát nhân kia một đao cắt cổ, mấy trăm người trong khoảnh khắc giống như con dê bị nước sông xô vỡ tan tác vậy.

Ba mươi mấy người toàn thân là máu quơ hoành đao đuổi giết ít nhất bốn trăm phi chúng của Đầm Cự Dã. Cảnh tượng xem ra khiến người ta kinh sợ tột đỉnh, không có ai nghĩ tới đám mã tặc đó lại dám quay đầu giết người. Lúc này bọn họ đã không còn là một nhóm người mà là một đám dã thú khát máu.

- Mẹ nó! Bọn điên! Một đám người điên!

Có người vừa chạy vừa hô hét.

- Đừng có cản ta, đi nhanh đi nhanh! Đám người đó mẹ nó cản bản không phải là người!

- Điên rồi, bọn chúng đều điên rồi!

- Cứu mạng với!

- Đại đương gia! Mau đến cứu bọn tôi đi!

Đám loạn phi hoàn toàn mất ý chí chiến đấu, điên cuồng hơn cả đám thù hạ của Hạ Nhược Trọng Sơn mà lùi về phía sau. Khoảng cách cũng hơn mấy trăm mét, chính là đội ngũ mấy trăm người do Trương Kim Xung dẫn đầu. Đám người đó đều là thân binh của Trương Kim Xung, bình thường ăn ngon

hơn người khác, quân tiền nhiều hơn người khác, hơn nữa còn được trang bị tốt nhất Đầm Cự Dã, mỗi người đều vô cùng khôi ngô, tinh tráng hơn đám tiểu lâu la bình thường nhiều, bọn họ trang bị bị giáp chỉnh tề, trong tay thuần một sắc đều là hoành đao chế thức Đại Tùy, thậm chí phần lớn còn trang bị mũ giáp, một phần rất nhỏ còn mặc áo giáp được khâu tay.

Bọn họ vây quanh Trương Kim Xung, tuy đứng đó không động đậy nhưng đã có những đôi chân bắt đầu run rẩy, sắc mặt trắng bệch. Hơn mấy trăm mét trước mặt bọn họ chính là mấy trăm tên loạn phi đã hoàn toàn suy sụp. Nếu bị đám bại binh giống như đám lính dương bị hoảng sợ kia đụng tới, chỉ e bọn họ cũng lập tức bị đụng cho nát thành những mảnh nhỏ!

- Tiến lên! Tiến lên!

Hạ Nhược Trọng Sơn nôn ra một ngụm máu, bước chân lao đảo về phía trước. Y từ chối thân binh diu mình, dùng hoành đao chỉ về vị trí Trương Kim Xung khàn giọng hô to: - Chặn phía sau đám bại binh kia, đừng để chúng dùng lại!

Ba mươi mấy tên mã tặc giết người đỏ cả mắt dùng hoành đao rải ra một đường máu, cũng không biết có bao nhiêu lâu la của Cự Lộc Trạch bị bọn họ chém ngã từ phía sau.

Hoành đao sắc bén nhẹ mà dễ dàng nhấc lên tách đôi tấm lưng không có giáp bảo hộ, mũi đao xé máu thịt, suối máu ồ ạt chảy ra, máu nóng vẫn còn bốc hơi bắn loạn trên mặt những tên mã tặc. Vết thương lớn sau lưng tuy không lập tức lấy mạng nhưng đủ để khiến người ta mất đi sức lực toàn thân. Lỗ hồng thịt lớn ngả sang hai bên, vết đao chỉnh tề mờ mờ còn có thể thấy xương cốt trắng hếu.

- Giết!

Một tên mã tặc ra sức vung đao chém đôi lưng của địch, sau đó lại một đao từ phía sau đâm đến. Mũi đao kẹt tại xương sống, gã tốn sức lực lớn cũng không thể rút đao ra. Mã tặc hoàn toàn lộ ra thủ tính đơn giản dùng đao đâm ra trước, mũi đao hết lần này đến lần khác xuyên qua ngực tên lâu la, mũi đao mỗi lần lại phát ra tiếng ma sát soạt soạt khó nghe, chẳng khác gì âm thanh của tiếng cưa kim loại. Đây là một loại âm thanh có thể khiến người ta nghe rồi lập tức nổi da gà toàn thân, giống tiếng nghiền răng lúc nửa đêm vậy.

Cuối cùng, gã rút hoành đao ra, lúc cúi đầu nhìn phát hiện trên mũi đao đã bị xương làm mẻ không ít miếng nhỏ.

Một tên lâu la Đầm Cự Dã kêu a a lên, toàn thân run rẩy liều mạng chen chúc lên trước. Y bị dọa đến mức mặt trắng bệch không có một tia máu, ánh mắt tán loạn. Đột nhiên y bị thi thể dưới chân đẩy một chút ngã về trước, còn chưa đợi đứng lên, một cái chân dẫm lên lưng y lại cứng rắn dẫm xuống. Mã tặc phía sau y mặt đầu máy nhe răng cười độc ác, giờ hoành đao lên sau đó đâm mạnh xuống.

Hoành đao từ phía sau gáy tên lâu la xuyên vào, lại xuyên ra trước trán. Mũi đao lạnh lẽo cắt nát tất cả mọi thứ trong não, lập tức, về sự hải ngưng đọng trên mặt tên lâu la đó. Sau khi đao đâm sâu từ gáy ra trán thì cắm xuống đất. Lúc hoành đao rút ra, vật màu trắng sền sệt từ vết đao từ từ chảy ra.

Giống như bầy cừu bị mấy chục con mãnh hổ đuổi bắt, đám bại binh của Đầm Cự Dã đó quay đầu chạy như điên. Thậm chí bọn chúng không dám quay đầu nhìn, cũng không thèm để ý có bao nhiêu đồng bọn bị đâm điên kia từng đao chém chết.

- Nhanh lên!

Tam đương gia Đầm Cự Dã Trịnh Khôn vội vàng nói: - Nhanh, người đâu! Đẩy lên ngăn bọn chúng lại, không thể để chúng xô tới đây!

Bảy tám chục tên thân binh thủ hạ của y do dự một chút, vẫn là bất chấp xông lên. Bọn họ quen binh khí, ý đồ ngăn đám bại binh lại. Nhưng đám bại binh đã bị dọa cho vỡ mặt kia sao có thể dừng lại được, không duy trì được hai phút, thân binh của Trịnh Khôn liền bị xô tan tác. Vẫn có mấy người bị bại binh nóng nảy dùng đao đâm chết, lúc xuống tay không chút do dự, kỳ thực lúc này bọn chúng căn bản không biết ai đang cản trước mặt mình, bọn chúng chỉ dùng đao chém lung tung hoàn toàn không phân biệt được địch ta.

- Đại ca, mau triệu tập nhân mã ngăn chặn bọn họ lại!

Trịnh Khôn có mười mấy thân binh chết đau lòng muốn khóc, mang vẻ mặt khóc nức nở cầu xin Trương Kim Xung phái người lên chặn lại.

- Người đâu!

Trương Kim Xung mặt lạnh lùng liếc nhìn Trịnh Khôn một cái, lập tức giọng tay vẫy một cái: - Bắt tên!

Hả?

Trịnh Khôn sững sốt một chút, lập tức tóm lấy cánh tay Trương Kim Xung quát lên: - Đại ca! Không thể được, người của ta còn chưa rút về!

Trương Kim Xung lạnh lùng nhìn Trịnh Khôn một cái, lớn giọng quát: - Còn đợi cái con mẹ gì nữa! Bắt tên cho ta!

Mấy trăm giáp sĩ bên cạnh y lập tức giọng lên, theo lệnh của thủ lĩnh thân binh, mấy trăm mũi tên lông vũ rào rào bay qua. Tiếng thờ phù phù trầm đục truyền đến, trong khoảnh khắc liền có vài chục tên lâu la bị mũi tên lông vũ bắn ngã trên đất. Đứng mũi chịu sào chính là thân binh của Trịnh Khôn, bọn họ chặn ở cuối cùng, lúc mũi tên bay đến bọn họ chẳng có chỗ nào để tránh. Mấy trăm bại binh trước sau đều bị chặn khóc cha gọi mẹ, nằng nệ ruột xé gan nhưng bất luận đồng bọn phía trước bắn tên hay là đám mã tặc sát nhân điên cuồng phía sau, không có ai đồng tình với bọn họ.

- Tiếp tục bắn, không có mệnh lệnh của ta không được phép dừng!

Trương Kim Xung về mặt âm trầm hạ lệnh.

Thân binh thù hạ của y lại giương cung lên, mấy trăm mũi tên lông vũ lập tức bao trùm lần thứ hai. Giống như mưa đá rơi xuống hồ sen, huyết hoa bắn tung lên nhuộm đỏ không trung cao bằng một người. Đám điện phía sau dùng đao chém, đồng chí phía trước dùng tên bắn, đám bại binh đó bị thương phát hiện ra bất luận chạy về phía nào đều là con đường chết.

Thân binh của Trương Kim Xung tinh nhuệ hơn đám lâu la bình thường kia, sau bốn lần bắn tên, những bại binh vẫn có thể chạy về phía trước đã không còn bao nhiêu người, mà dần dần đám mã tặc giết người đỏ cả mắt cũng lộ ra dưới mũi tên lông vũ.

- Bắn bắn bắn!

Trương Kim Xung bỗng nhiên giống như điên rồ to: - Bắn chết hết bọn chúng!

- Hạ Nhược đại ca!

Một thân binh diu Hạ Nhược Trọng Sơn, hô bên tai y: - Hạ Nhược đại ca, huynh không thể xông lên trước nữa, đệ để anh em bảo vệ huynh đi, đệ dẫn mấy người chặn hậu!

Vì Hạ Nhược Trọng Sơn mất máu quá nhiều nên thần trí đã bắt đầu mơ hồ, bước chân lảo đảo, y chậm rãi lắc đầu, cổ sức phun ra ba chữ: - Không bằng chết!

Thân binh cắn môi, nhìn Hạ Nhược Trọng Sơn mặt trắng như tờ giấy, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

- Giết... giết Trương Kim Xung, báo thù cho đại ca!

Hạ Nhược Trọng Sơn bước đi gian nan, máu chảy dọc theo khóe môi y không ngừng. Tiếng nói của y rất nhẹ, vì y đã gần như không còn sức mà nói chuyện.

- Hạ Nhược đại ca nói! Giết Trương Kim Xung!

Thân binh đỡ y khóc to thành tiếng, lập tức đỡ y bước nhanh lên phía trước.

Từng tên đồng bọn bị mũi tên lông vũ bắn chết, nhưng không có ai lùi lại phía sau!

- Sống cùng sống!

Sau khi tất cả bại binh của Đàm Cự Dã bị tên bắn chết, hai mươi mấy tên mã tặc còn lại tay nắm chặt tay, gát gao nắm chặt huynh đệ sinh tử, trên mặt mỗi người đều là một vẻ bình tĩnh siêu thoát sinh tử. Ánh mắt của bọn họ nhìn chăm chăm vào Trương Kim Xung đang đứng không ngoài trăm mét, có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong ánh mắt họ. Bọn họ diu nhau cùng đi qua đoạn cuối của cuộc đời.

- Chết cùng chết!

Bọn họ cao giọng mà hát, từng bước đạp lên máu.

Sắc mặt của Trương Kim Xung càng ngày càng khó coi, thâm trầm giống như tầng mây đen dày đặc trên bầu trời. Thân thể gầy ốm của y khẽ run lên, cũng không biết là vì phần nộ hay là sợ hãi. Trong tâm mắt của y, hai mươi mấy người đàn ông toàn thân nhuộm máu tay nắm chặt tay bước dài về phía trước, chưa từng có từ trước đến nay.

Phập!

Mũi tên lông vũ cứ bắn lên trên ngực Hạ Nhược Trọng Sơn, mũi tên cắm sâu vào trong thân thể. Thân hình y run mạnh một chút, lập tức mềm nhũn mà ngã xuống, mà trong mắt y không có lấy một tia đau đớn, có thì chỉ là không cam lòng và tiếc nuối.

- Đờ ta!

Y cố gắng chút sức lực cuối cùng gào thét: - Đừng để ta ngã trước mặt kẻ thù! Chết, ta cũng phải đứng vững mà chết!

Sáu tên mã tặc còn sót lại cuối cùng cũng xông lên, vây thành một vòng cánh tay kề cánh tay đỡ lấy Hạ Nhược Trọng Sơn. Bọn họ giống như một đám tín đồ chỉ thành hành hương, mà Hạ Nhược Trọng Sơn đã đang dần mất đi khả năng sống chính là thánh sơn mà bọn họ triều bái.

Giọt máu cuối cùng từ khóe miệng y rơi xuống, Hạ Nhược Trọng Sơn cười cười, thì thào nói nhỏ: - Sinh cùng sinh... tử cùng tử.

Trong mơ hồ, y thấy một mũi tên lông vũ đang bay về trước mặt mình, nhanh quá, nhanh đến mức y không kịp nhắm mắt lại.

Một thanh hắc đao không biết từ nơi nào phát đến, đánh bay mũi tên lông vũ kia đi.

Đao của thiếu niên lập tức giương lên, giống như từ phía chân trời bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Hỏi Còn Có Mấy Người Ở Lại?

Lý Nhân khua khua hai đao đánh dạt hai mũi tên ra, quay đầu nhìn Hạ Nhược Trọng Sơn đã hấp hối. Tâm tình của hắn rất trầm trọng, gắt gao đuổi tới, vẫn là chậm mất rồi.

- Ai còn có thể hoạt động! Dẫn hắn đi!

Lý Nhân hô một tiếng, lập tức tháo cung cứng từ trên lưng xuống. Hai tên mã tặc vẫn còn sống nhìn nhau một cái, lập tức gật gật đầu. Hai người bọn họ khiêng Hạ Nhược Trọng Sơn lui về phía sau, sau đó đặt y lên trên yên chiến mã. Hai người lần lượt lên ngựa, kéo con ngựa công Hạ Nhược Trọng Sơn đó đi về hướng ngoài đầm.

- Muốn chạy!

Ánh mắt Trương Kim Xung thâm trầm, chỉ đằng trước quát:

- Ai giết được bọn họ, người đó chính là Thất đương gia!

Mấy đợt mũi tên giết chết mấy trăm tên đồng bọn, đám thân binh của Trương Kim Xung đã đầy sát khí, sau khi nghe thấy câu này của Đại đương gia, bọn họ gào khóc kêu lên ùn ùn rút hoành đao xông lên phía trước.

Ngoài trăm bước, Lý Nhân ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, chậm rãi đáp trên một chùy phá giáp, giương cung cứng lên, như trăng tròn, ánh mắt hắn hơi nheo lại, nhìn tên nam tử mặc áo gấm có vẻ rất nhỏ gầy đang đứng giữa đám người kia.

- Chết!

Lý Nhân mạnh mẽ phát ra một tiếng hét lớn, lập tức buông lỏng dây cung.

Cây chùy phá giáp đó bay vèo ra một tiếng, ở giữa không trung vẽ một đường quỹ tích xinh đẹp như sấm như điện bắn thẳng về phía Trương Kim Xung. Tiếng thét của Lý Nhân giống như một tiếng sấm rền, xé rách bầu trời đầy mây đen. Mũi tên đó quá nhanh, nhanh đến mức Trương Kim Xung chỉ kịp hơi né người, mà tên thân binh đứng sau y mới kịp thuấn lên chuẩn bị chắn trước mặt thì mũi tên đó đã lóe lướt qua, nhanh đến mức tất cả mọi người đều trở nên cứng ngắc trong một giây này, nhanh đến mức đến thời gian dường như cũng dừng lại.

Phập!

Chùy phá giáp trúng ngay giữa ngực Trương Kim Xung, với lực độ cực mạnh, thân hình gầy yếu của Trương Kim Xung ngã nhào mạnh về phía sau, lập tức bị đám người của y xông lên bảo vệ vây phủ. Với khoảng cách xa thế này mà một tên trúng mạng, dường như ngoài dự liệu của mọi người! Ngoại trừ Lạc Phó và Triều Cầu Ca, đám giặc có Đầm Cự Dã ai cũng chưa từng thấy tiền pháp tuyệt vời như vậy! Mũi tên đó giống như từ phía chân trời mà tới, căn bản không thuộc về thế gian.

Trong nháy mắt, toàn cảnh trở nên yên tĩnh, giống như tất cả đều bị một mũi tên này hóa đá vậy.

- Đi!

Lý Nhân quay đầu ngựa, hai người Lạc Phó và Triều Cầu Ca theo sát phía sau. Lúc này, hai tên mã tặc bảo vệ Hạ Nhược Trọng Sơn rời khỏi mới chạy ra ngoài mười mấy mét, do đó có thể thấy một mũi tên của Lý Nhân có tốc độ nhanh như thế nào. Mà sau khi Lý Nhân quay đầu ngựa chạy ra ngoài ba bốn bước, đám phản tặc Đầm Cự Dã bị dọa ngây ngốc mới phục tỉnh lại.

- Giết tên cười ngựa đen đó đi!

- Hắn giết Đại đương gia rồi!

- Báo thù cho Đại đương gia!

Vào lúc đám đạo tặc xông lên chuẩn bị báo thù cho Trương Kim Xung, Tam đương gia Trịnh Khôn lại cười lạnh. Y đứng tại chỗ căn bản không động đậy, chỉ là nhìn đám người đông đúc đang tìm kiếm bóng dáng Trương Kim Xung. Trên mặt y không có lấy một tia hỗn loạn và bi thương, thậm chí còn mang theo vài phần khoái ý!

Sở dĩ y như vậy vì y biết tại sao vừa rồi Trương Kim Xung lại hạ lệnh bắn tên!

Đám loạn binh bị bắn chết, có hơn nửa là người của y, bao gồm cả những thân binh trung thành tận tụy dưới trướng của y, ít nhất có bốn trăm người là quân trong Sơn Tự doanh của y! Trương Kim Xung đã sớm có ý kiến đối với y, một năm nay không ngừng chèn ép y. Trong lòng Trịnh Khôn hiểu rất rõ, còn chẳng phải vì mình đe dọa đến địa vị của Trương Kim Xung ở trong Đầm Cự Đà sao? Để bày tỏ sự trong sạch của mình, y đã mấy lần khuyên Trương Kim Xung xưng vương nhưng lại bị Trương Kim Xung trách mắng. Y biết với tính tình âm trầm của Trương Kim Xung, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày ra tay đối với mình. Nhưng y không ngờ, Trương Kim Xung lại dùng cách này để giết sạch mấy trăm thủ hạ thân tín của mình.

Hơn nữa y còn không tìm thấy chỗ nói lý lẽ!

Không sai, là người của y võ trận rồi, mà binh lính tan tác nếu tấn công trận này, nói không chừng tự tàn sát lẫn nhau, Đầm Cự Đà sẽ bạo phát nguy cơ lớn nhất trước nay chưa từng có. Cho nên Trương Kim Xung có đủ lý do để hạ lệnh giết người. Ai cũng không nói Trương Kim Xung nói sao rồi, cho dù người sáng suốt đều nhìn ra được Trương Kim Xung tính toán điều gì, nhưng vẫn không có người dám đứng về phía y, đặc biệt là thân tín của y đều đã chết hết rồi.

Tuy Sơn Tự doanh dưới trướng y vẫn còn hơn nghìn chiến binh nhưng những người đó căn bản không theo mình mà tạo phản Trương Kim Xung!

Y nghĩ rất nhiều lần việc rời khỏi Đầm Cự Đà tự lập môn hộ, nhưng trong phạm vi mấy trăm dặm không có nơi nào an thân tốt hơn Đầm Cự Đà, hơn nữa ngay cả Tri Thế Lang Vương Bạc, đã giương cờ hiệu thu nạp tàn quân của Tôn An Tổ là Đậu Kiến Đức đều không dám khinh suất đối địch với Trương Kim Xung! Thủ hạ của mình chỉ có mấy trăm thủ hạ trung thành, cho dù y đi thì lại có thể đi đến nơi nào chứ? Y biết, nếu mình thực sự làm phản, những người ngày thường có quan hệ rất tốt với mình sẽ không có mấy người dám đứng về phía mình.

Cho nên, lúc người cười hắc hắc một tên bắn Trương Kim Xung ngã xuống đất, Trịnh Khôn chẳng những không có chút lo lắng gì, ngược lại trong lòng y tràn đầy khoái ý!

Trương Kim Xung, tên khốn nhà ngươi, chết đi!

Trịnh Khôn vui vẻ hò hét lớn trong lòng, tựa như mũi tên kia là do chính mình bắn ra vậy.

- Đáng tiếc...

Lúc Lý Nhân quay đầu ngựa nhẹ giọng thờ dài.

Mũi tên đó không nguy hiểm tính mạng.

Nhưng hẳn lại không có thời gian cũng không có cơ hội bắn ra mũi tên thứ hai nữa, đám giặc Đầm Cự Đà xông tới đã làm tắc đường, mà một nhánh người phía bên cũng sắp chặn đường ra khỏi đầm rồi, còn không đi hẳn cũng bị giam tại đây.

Ngũ dương gia Sở Văn của Đầm Cự Đà đích thân dẫn mấy trăm người xông lên, từ một phía muốn chặn đường lui của bọn Lý Nhân. Y vừa chạy vừa hạ lệnh thủ hạ bắn tên, rất nhanh, hai tên mã tặc dẫn Hạ Nhượng Trọng Sơn chạy ra ngoài bị tên bắn ngã khỏi ngựa. Trên vai một người trong đó bị bắn một tên, gã cắn răng bò từ dưới đất lên, nắm dây cương của con ngựa đang chở Hạ Nhượng Trọng Sơn, ra sức chạy ra ngoài.

Phập!

Lại một mũi tên nữa bay tới, bắn vào cổ họng gã. Mũi tên xuyên qua cổ họng của gã, một dòng máu phun ra mạnh mẽ.

Trước khi chết, gã dùng sức lực cuối cùng vỗ lên trên mông ngựa một cái.

Con ngựa đó kêu lên một tiếng, vung bốn vó xông ra ngoài.

- Bắn tên! Mau bắn tên!

Sở Văn vừa hét to vừa xông lên trước, thân binh thủ hạ của y bắt đầu nhắm con chiến mã đó để bắn tên, mấy chục mũi tên bay đến, ít nhất có ba bốn mũi trúng mạng. Có một mũi tên còn bắn xuyên qua cổ chiến mã, con ngựa đó kêu rên mấy tiếng rồi ngã nhào về trước. Bùm một tiếng, Hạ Nhượng Trọng Sơn ngã mạnh xuống đất.

Ánh mắt của Lý Nhân run lên, hắn liên tiếp bắn năm mũi, năm tên lâu la ở phía trước, vừa bắn tên vừa xông về phía Hạ Nhượng Trọng Sơn. Lạc Phó và Triều Cầu Ca bảo vệ bên cạnh hắn, dùng hoành đao đánh rơi những mũi tên bắn tới tấp đến. Chỉ là, phản tặc tụ tập lại đã càng ngày càng nhiều, vừa mới bắt đầu vẫn chỉ có hơn nghìn người, đến giờ lại còn không dưới năm nghìn tên xông lên. Đường ra khỏi đầm dần dần bị tắc nghẽn, phía trước người đông nghìn nghịt.

Mất thấy đám phản tặc bộ dạng thủ lĩnh kia đã xông đến bên người Hạ Nhượng Trọng Sơn, Lý Nhân chợt bộc phát ra một tiếng gầm giận dữ:

- Kẻ nào cản ta sẽ chết!

Hắn liên tiếp bắn ra ba mũi tên, bắn chết thân binh bảo vệ bên cạnh Sở Văn, cứng rắn ép Sở Văn lùi về sau bốn năm bước, mà hắn lại giục Đại hắc mã chạy về phía Hạ Nhượng Trọng Sơn. Lạc Phó và Triều Cầu Ca một tay cầm đao thay Lý Nhân đỡ tên, tay kia nâng lên nỏ lên không ngừng bóp cơ quan dọn dẹp lũ loạn phi chân phía trước.

Nhưng đám thổ phỉ Đầm Cự Đà quá nhiều, nhiều đến nỗi ngăn chặn ba người bọn họ dường như không có chút khó khăn nào.

Sở Văn được sự bảo vệ của mười mấy tên thân binh cuối cùng đến bên Hạ Nhược Trọng Sơn. Y đã một cái khiến Hạ Nhược Trọng Sơn lật ngửa mặt lên trời. Sở Văn nhìn cái người rõ ràng đã hấp hối này, nhớ tới bằng hữu tốt nhất trước đây Vương Lão Thất chính là bị người này một đao chém bay đầu, trong lòng y liền có một ngọn lửa giận dâng lên.

- Giết huynh đệ của ta!

Sở Văn hung hãn mắng:

- Chết con mẹ mày đi!

Nhưng lúc này, Hạ Nhược Trọng Sơn thần trí đã không còn minh mẫn vẫn đang nhỏ giọng lầm bầm:

- Sống cùng sống... chết cùng chết. Trương Kim Xung, giết... báo thù.

- Chết đi!

Sở Văn mạnh mẽ giờ hoành đao lên, chuẩn bị giáng một đao xuống đầu Hạ Nhược Trọng Sơn.

Phập!

Một thanh đoản đao từ sau lưng Sở Văn đâm vào, thanh đao đó vừa vọt đâm xuyên qua thân thể y. Mũi đao xuyên qua ngực y, một giọt máu đỏ sẫm từ mũi đao chậm rãi nhỏ xuống. Về mặt Sở Văn đang giờ hoành đao cứng ngắt, không thể tin nổi cúi đầu nhìn. Chỉ là y vừa cúi thấp đầu, mũi đao kia liền nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa. Rất nhanh, mũi đao lại lần nữa xuất hiện. Người đứng đằng sau y lại một đao một đao xuyên vào lưng y, mỗi đao đều xuyên trước qua sau. Cũng không biết người sau lưng y và y có thâm cừu đại hận gì, hạ thủ tàn bạo như vậy.

Sở Văn gian nan quay đầu, lúc y nhìn thấy người kia đột nhiên bật ra một hơi trọc khí, lập tức từ trong miệng phun ra một ngụm lớn máu, thân hình mềm nhũn ngã xuống.

Cái người giết Sở Văn đó mặt không chút biểu tình nhìn thi thể ngã xuống mặt đất kia, khom lưng ôm Hạ Nhược Trọng Sơn đang trọng thương lên.

- Ta ân thân chính là để có một ngày có thể báo thù cho Đại đương gia!

Người đó ôm Hạ Nhược Trọng Sơn, nói từng câu từng chữ:

- Lúc chúng ta đi theo Đại đương gia đều đã từng thề, sống cùng sống, chết cùng chết. Ta không quên, Đại đương gia chết rồi, ta không chết, không phải là ta tham sống mà là vì nếu không giết Trương Kim Xung thì ta không còn mặt mũi nào đi xuống gặp Đại đương gia! Huynh đệ, người mạnh hơn ta! Ta nên sớm giống như người, cho dù không giết được Trương Kim Xung cũng không thể để người khác coi thường anh em của thủ hạ Tôn An Tổ

Y đứng thẳng người, hùng hổ hét lớn một tiếng:

- Ông này hỏi một câu, huynh đệ hồ Cao Kê còn mấy người?

Sau một tiếng hô to, liền nghe thấy bốn phương tám hướng đồng thời đều truyền đến tiếng đáp lại.

- Có ta!

- Có ta!

- Có ta!

Xem ra, đám người tập trung đông nghịt từ bên cạnh lại có hơn nửa phát ra tiếng hò hét.

- Giết xong ra! Đưa huynh đệ chúng ta đi! Chúng ta đã làm mất mặt Đại đương gia, hôm nay chúng ta sẽ cho đám khốn kiếp Đàm Cự Dã này thấy, Tôn Gia quân chúng ta có phải là hèn nhất không!

Gã đàn ông ôm Hạ Nhược Trọng Sơn đó hét to một tiếng, lập tức chỉ về phía trước:

- Xong ra ngoài!

Thậm chí có hơn nghìn người múa may binh khí đột nhiên ra tay với đám lâu la Đàm Cự Dã ở bên cạnh, trong nháy mắt đã giết hết bảy tám trăm người của Đàm Cự Dã. Thế công vây đuổi đến trong giây lát cứng lại, vòng vây đã dần dần hình thành ầm ầm vỡ nát! Ai cũng không thể ngờ, lúc này thủ hạ Tôn An Tổ ẩn dưới trướng Trương Kim Xung lại đột nhiên làm khó dễ! Bọn họ vốn dĩ đều đã bị Trương Kim Xung đánh tan tác ra bỏ trí ở các lộ, không ngờ hôm nay bọn họ lại cùng tập hợp với nhau trong trường hợp thế này.

- Huynh đệ, đa tạ người trợ giúp cứu giúp, xin hỏi quý tính đại danh?

Người đàn ông tinh tráng đang ôm Hạ Nhược Trọng Sơn ngẩng đầu hỏi Lý Nhân lúc này đã vọt tới phía trước.

Lý Nhân nói:

- Không có thời gian nói cái này, đưa người của ngươi đi, chia thành hai đội, một đội mở đường một đội chặn hậu, bố trí cho những người có thể bắn tên ở phía sau!

Người kia hơi ngần ra, lập tức gật đầu nói:

- Được!

Lý Nhân giờ tay đỡ Hạ Nhượng Trọng Sơn, nói với người đó:

- Đừng tham chiến!

Người đó ừ một tiếng gật đầu mạnh, lập tức bắt đầu điều hành nhân mã, thấy bộ dạng của gã dường như rất có uy vọng trong đám thủ hạ Tôn An Tổ, đám binh lính kia dường như đều biết gã. Dưới sự chỉ huy của gã dần dần bày trận, chia thành hai bộ phận xông ra ngoài đầm. Tôn An Tổ vốn là xuất thân tướng tá binh phủ Đại tuyền, về binh pháp rất có trình độ. Người này tính là đệ tử trong nhà của Tôn An Tổ, tuy không mang danh sư đồ nhưng cũng đạt được chân truyền của binh pháp Tôn An Tổ. Gã ân thân Đam Cự Dã, vốn chính là đệ tử tìm cơ hội thay Tôn An Tổ báo thù. Hôm nay đám Hạ Nhượng Trọng Sơn đột nhiên đánh tới, lại khiến gã cũng có chút trở tay không kịp. Người liên lạc làm lỡ rất nhiều thời gian, nhân mã đều bị Trương Kim Xung phân tán, gã có thể làm được đến ngày hôm nay đã không phải là dễ rồi.

Đội ngũ hơn ngàn người dưới sự chỉ huy của gã, tuy rằng có vẻ hơi hoảng loạn nhưng cũng miễn cưỡng chinh đốn trận hình. Đám lâu la của Đam Cự Dã bị tấn công bất thành lúng lúng đến rối loạn, không ngờ không ngăn cản được.

Sau khi xông ra khỏi Đam Cự Dã, đại đội nhân mã không dám chậm trễ mà rời đi.

Mà Trương Kim Xung sống chết chưa rõ ràng, Đam Cự Dã lại không có ai dám đuổi theo!

- Hồ Cao Kê hiện tại bị Đậu Kiến Đức chiếm rồi, huynh đệ thủ hạ của Đại Đường gia có hai ba nghìn người đều đầu quân cho y. Lúc Đại Đường gia chúng ta giương cờ, chính là Đậu Kiến Đức dồn hết gia sản giúp đỡ. Người này nghe nói vô cùng nghĩa khí, hiện giờ Hạ Nhượng Trọng Sơn đại ca thân mang trọng thương, hay là...

Người dẫn quân xông ra Đam Cự Dã đi đến trước mặt Lý Nhân, thử thăm dò hỏi một câu.

Lý Nhân nhìn Hạ Nhượng Trọng Sơn đang hấp hối, nói:

- Đây là việc của các ngươi, ta không quen biết ngươi, cũng không thể tính là quen thân gì, Hạ Nhượng đại ca hiện giờ cần cứu chữa cấp bách, nếu Hồ Cao Kê có lương y, các ngươi đưa hắn đi được rồi.

Thái độ của hắn có chút lạnh nhạt, trên mặt cũng không có chút nhiệt tình gì.

Đối với người xông ra vào thời khắc cuối cùng này, thoát nhìn xem ra Lý Nhân hẳn phải cảm kích y mới đúng, nhưng Lý Nhân đối với người này lại không có chút cảm tình nào, chỉ cảm thấy người này tâm cơ hơi sâu một chút. Nếu như trước khi người của Trương Kim Xung không tập hợp lại với quy mô lớn, y chỉ cần dẫn hai ba trăm người, đủ để cứu Hạ Nhượng Trọng Sơn ra ngoài. Nhưng rõ ràng người này không định như thế. Nếu không phải mũi tên cuối cùng của Lý Nhân bắn ngã Trương Kim Xung, chỉ e người này còn muốn mai phục tiếp mà không đứng ra thôi.

Không sai, y là vì báo thù cho Tôn An Tổ mà làm như vậy.

Nhưng Lý Nhân thực sự không có chút cảm tình nào với loại người bình tĩnh đến mức không hợp tình người này, tuy nhiên nhiều lúc Lý Nhân cũng hy vọng mình là một người như vậy. Bắt đầu từ lúc vẫn còn đang quán tử, hắn đã gặp qua nhiều cảnh sinh ly tử biệt và âm mưu quý kế, có lúc Lý Nhân thực muốn làm một người lãnh huyết mất hết tính người, chỉ cần có thể đảm bảo mình không chết là được, nhưng hắn thực sự làm không được.

Vì hắn biết, nếu thực sự có thể làm được một người máu lạnh, thì bắt buộc phải đóng chặt lòng mình, trừ mình ra không bao giờ có thể đưa thêm bất cứ người nào vào. Nếu ai thực sự làm được điểm này, như vậy không nghi ngờ gì nữa, hắn sẽ lớn mạnh vô cùng.

Người trước mặt Lý Nhân này tuy không đạt được mức bình tĩnh tuyệt đối nhưng có thể bình tĩnh hơn người bình thường rất nhiều. Người như vậy, tiến một bước lại là kiêu hùng, lùi một bước chính là cận bá.

- Ta tên là Kỳ Hạo Thiên, xếp thứ chín trong số thủ hạ của Tôn Đại Đường gia. Ngươi có thể gọi ta là Kỳ Tiểu Cửu, xem ra ta lớn hơn ngươi mấy tuổi, nếu không ngại ngươi cũng có thể giống bọn họ, gọi ta một tiếng Tiểu Cửu Ca.

Y áy náy nhìn Lý Nhân một cái nói:

- Ta không biết Hạ Nhượng Trọng Sơn.

Lý Nhân ngần người, đột nhiên tỉnh ngộ phải chăng mình đã để lỡ gì đó rồi.

Kỳ Hạo Thiên ngồi xuống đám cỏ bên cạnh Lý Nhân, thở dài nói:

- Ta vào Hồ Cao Kê muộn, Hạ Nhược Trọng Sơn cả năm nay đều ở Tái Bắc, ta chưa từng gặp y. Nói thật, ta thậm chí không biết đến cái tên Hạ Nhược Trọng Sơn này. Từ sau khi đi theo Tôn Đại Đường gia, ta vẫn nghiên cứu binh pháp rất ít khi ra ngoài, cũng ít khi tiếp xúc với người khác. Lúc đám Hạ Nhược Trọng Sơn vào Đàm Cự Dã, ta căn bản không biết là người của mình đến rồi...

Y ngẩng đầu nhìn Lý Nhân một cái, cười chưa xót.

- Nếu không phải là sau đó ta nghe bọn họ hò hét giết Trương Kim Xung, sống cùng sống, chết cùng chết, ta cũng không biết hóa ra bọn họ đều là huynh đệ dưới tay Tôn Đại Đường gia.

Về mặt của y rất chân thành, trong lời nói không có gì là giả dối.

- Bất luận thế nào, cảm ơn ngươi, ta trù tính rất lâu, vẫn không tìm thấy cơ hội hợp lý để ra tay. Ta thay mặt anh em Hồ Cao Kê cảm ơn ngươi, ngươi giết Trương Kim Xung, báo thù cho Đại Đường gia.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cần Người

Y nhìn Lý Nhân nói:

- Có biết tại sao vừa rồi ta hỏi người chúng ta đi như thế nào không?

Lý Nhân lắc lắc đầu.

Kỷ Hạo Thiên vô cùng nghiêm túc nói:

- Lúc đầu huynh đệ chúng ta đã từng thề, bất luận ai thay Tôn Đại Đường gia báo thù, chúng ta sẽ phong hãn làm Đại Đường gia, chính là người nối nghiệp Tôn Đại Đường gia! Ngươi giết Trương Kim Xung, từ hôm nay bắt đầu, tính mạng của hơn nghìn anh em ở đây đều giao cho ngươi đấy.

Nhìn về mặt thay đổi của Lý Nhân, Kỷ Hạo Thiên nói:

- Đừng từ chối, đây là huyết thề của anh em, ngươi không được chối!

Lý Nhân chậm rãi lắc lắc đầu nói:

- Ta chối được.

Hắn ngồi xuống cạnh Kỷ Hạo Thiên, nhìn Hạ Nhược Trọng Sơn nằm trên cáng cứu thương phía xa nói:

- Một mũi tên đó của ta hẳn là không thể giết chết Trương Kim Xung, lệch một chút, không bắn trúng chỗ nguy hiểm. Cho nên con đường tương lai của các ngươi vẫn phải là các ngươi làm chủ, về phần có phải đi Hồ Cao Kê đầu quân Đậu Kiến Đức, ta không có quyền hỏi đến. Mặt khác, ta khuyên ngươi sớm đưa ra quyết định, tuy ta cho Hạ Nhược Trọng Sơn thuốc nhưng y bị thương thực sự là quá nặng, mất máu quá nhiều, nếu còn chậm trễ... ta e là y không sống thêm được mấy ngày nữa đâu.

Ngoài dự đoán của Lý Nhân, Kỷ Hạo Thiên không có biểu hiện gì kinh ngạc và thất vọng. Y chỉ là gật gật đầu, hạ thấp thanh âm:

- Ta biết.

Lý Nhân kinh ngạc nhìn Kỷ Hạo Thiên một cái, không rõ nếu Kỷ Hạo Thiên biết Trương Kim Xung không chết, tại sao còn muốn nói những lời kia. Hơn nữa, Trương Kim Xung không chết, hoặc là ngoại trừ Trương Kim Xung ra, lúc đó cũng chỉ Lý Nhân biết rõ, sau khi mũi tên ra khỏi tay, Lý Nhân vẫn nhìn, Kỷ Hạo Thiên nói y biết, y làm thế nào biết được?

- Trương Kim Xung quen mặc hai lớp áo giáp phía trong áo bào!

Dường như nhìn ra kinh ngạc của Lý Nhân, Kỷ Hạo Thiên giải thích nói:

- Mũi tên đó không bắn vào cổ họng Trương Kim Xung, ta liền biết gã không chết được, không tin bất kỳ người nào, gã chỉ tin tưởng chính mình. Đường nhiên, ngươi đã rất giỏi rồi.

Kỷ Hạo Thiên khen ngợi từ đáy lòng:

- Khoảng cách một trăm bước, trúng giữa ngực, rất lợi hại!

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Ta chỉ muốn biết, tại sao ngươi biết rõ Trương Kim Xung không chết mà lại vẫn giả bộ như gã đã chết thật rồi?

Kỷ Hạo Thiên cười cười, cúi đầu nhỏ một cây cỏ đại cho vào miệng nhai:

- Hiện giờ trong lòng huynh đệ rất loạn, cần phải có người thống lĩnh bọn họ, nếu không tán nát ra, sớm muộn sẽ trở thành mối hại. Hiện giờ bọn họ cho rằng ngươi đã giết Trương Kim Xung, điều này rất tốt, ít nhất khiến bọn họ có mục tiêu, đó chính là đi theo người kế nghiệp Tôn Đại Đường gia là ngươi. Nếu hiện giờ bọn họ biết Trương Kim Xung chưa chết, sợ người của Đàm Cự Dã báo thù, bọn họ nhất định sẽ loạn lên. Nói không chừng còn có người chạy về Đàm Cự Dã, mật báo cho Trương Kim Xung hành tung của chúng ta.

- Giấy không gói được lửa.

Lý Nhân nói:

Kỷ Hạo Thiên nói:

- Không sao, sau này nếu bọn họ biết Trương Kim Xung không chết, ngươi lại dẫn bọn họ đi giết một lần nữa là được rồi. Chủ yếu là hiện giờ cần phải để cho bọn họ tưởng rằng Trương Kim Xung đã chết, cho nên bất luận là về Hồ Cao Kê đầu quân Đậu Kiến Đức hay là bỏ đến nơi khác, bắt buộc phải có người đứng ra chỉ huy bọn họ. Mà ngươi, là người duy nhất được lựa chọn.

Lý Nhân nói:

- Bọn họ nghe lời ngươi.

Kỷ Hạo Thiên lắc đầu nói:

- Bọn họ không nghe lời ta, bọn họ chỉ thấy là ai đã báo thù cho Tôn Đại Đường gia. Lúc đầu khi ta thuyết phục bọn họ giả bộ đầu hàng Trương Kim Xung chính là nói cho bọn họ sớm muộn ta cũng sẽ báo thù cho Đại Đường gia. Sở dĩ Đậu Kiến Đức chiếm được Hồ Cao Kê nhanh như vậy là vì hắn ta tuyên thệ báo thù cho Đại Đường gia.

Y giải thích:

- Đạo lý kỳ thực rất đơn giản, xem như lúc giết người xông ra khỏi Đàm Cự Dã bọn họ nghe mệnh lệnh của ta, kỳ thực ngươi hẳn đã thấy rồi, bọn họ chấp hành cũng không phải là hoàn toàn. Đó là vì trong tình hình đó, kỳ thực bất luận ai đứng ra bọn họ đều mù quáng mà nghe theo, vì lúc đó bọn họ muốn đi, đại thủ đã báo xong, bọn họ muốn rời khỏi. Ta chẳng qua chỉ là mượn thế lúc đó mà thôi, hiện tại nếu ngươi đề ta lại chỉ huy bọn họ, không có mấy người nghe ta, ta biết ngươi không tin nhưng cái này là sự thật.

Cho nên cho dù ngươi vui vẻ hay là không vui vẻ đều bắt buộc gánh vác trách nhiệm này.

Lý Nhân cau mày nói:

- Việc này không thuộc vào trách nhiệm của ta, ta đến là vì...

Kỷ Hạo Thiên ngắt lời hắn, chỉ chỉ Hạ Nhượng Trọng Sơn nói:

- Ngươi đến là vì Hạ Nhượng Đại ca đúng không? Nếu bây giờ y không hôn mê, nhất định cũng sẽ lựa chọn giống ta.

Lý Nhân ngẩn người, hồi lâu không nói gì.

Kỷ Hạo Thiên tiếp tục khuyên nhủ:

- Như vậy đi, nếu ngươi thực sự không muốn dính dáng đến vùng nước này, có thể tạm thời thiết thời một chút, đợi qua mấy ngày tìm nơi có thể an cư, ngươi hãy đi.

Sau khi nói xong, Kỷ Hạo Thiên liền không nói gì nữa, mà ngồi yên lặng chờ đợi đáp án của Lý Nhân. Lý Nhân ngẩng đầu lần nữa nhìn về phía Hạ Nhượng Trọng Sơn, lập tức thở dài một cái.

- Đại đội nhân mã không thể đi Hồ Cao Kê!

Lý Nhân bỗng nhiên mở miệng nói:

Ánh mắt Kỷ Hạo Thiên sáng lên, lập tức gật đầu nói:

- Ngươi quyết định!

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Ta đưa người cho người dẫn đến Yến Sơn, đột trước người của triều đình vừa mới dọn sạch mả tặc trên núi, hiện giờ quay về rất an toàn! Sau khi đến Yến Sơn, sau một thời gian ta sẽ rời đi, người vẫn là người của người.

- Hạ Nhược đại ca thì sao?

Kỷ Hạo Thiên nói:

- Hay là thế này đi, ta cử người tìm thầy thuốc trước, sau đó đưa Hạ Nhược đại ca đến chỗ Đậu Kiến Đức. Nói với ông ta Hạ Nhược đại ca là anh hùng dẫn người đi báo thù cho Tôn Đại đương gia, Đậu Kiến Đức không dám làm gì huynh ấy, ngược lại nếu ông ta muốn thu phục lòng người thì phải trị thương cho Hạ Nhược đại ca cho tốt! Chúng ta bây giờ không có thuốc thang, Yến Sơn hoang vắng chỉ có thể làm lỡ việc trị thương cho Hạ Nhược đại ca thôi.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Làm thế đi!

Kỷ Hạo Thiên đứng dậy, cung kính thi một lễ với Lý Nhân:

- Cảm ơn người, từ lúc ta quyết định báo thù cho Đại đương gia, trọng trách đặt nặng trên vai ta, bây giờ gánh nặng trao cho người, ta có thể nhẹ nhõm rồi.

Y xoay người, đi đến chỗ binh lính dưới trướng Tôn An Tổ.

- Chúng ta hiện giờ đã có Đại đương gia! Huynh ấy tên là Lý Nhân, chính là huynh ấy, một mũi tên giết chết tên cẩu tặc Trương Kim Xung! Vừa rồi, huynh ấy đã nhận lời dẫn mọi người đi tìm một nơi sống yên ổn!

Kỷ Hạo Thiên cao giọng nói.

- Tốt!

- Ha...!

Mọi người bùng nổ một trận hoan hô.

Không ai nhìn thấy, trong mắt Kỷ Hạo Thiên loé lên một tia giao hoạt.

- An Chi, đệ đồng ý với y rồi sao?

Đám Lạc Phó tụ tập vây quanh Lý Nhân, ánh mắt bọn họ đều nhìn vào mặt Lý Nhân. Trần Tước Nhi là một người nóng tính, vừa ngồi xổm xuống liền không nhịn được mà hỏi luôn.

Lý Nhân gật đầu:

- Đồng ý rồi, đệ đồng ý với bọn họ, dẫn bọn họ đi tìm một nơi an toàn để đặt chân.

- Đi đâu?

- Về Yến Sơn!

Thiết Lão Lang mỉm cười, ánh mắt sáng lên. Gã nhìn Lý Nhân nói:

- Thiếu tướng quân, làm vậy là đúng rồi. Nói thực... hiện giờ chúng ta cần người! Các huynh đệ Huyết Kỳ và Thiết Phù Đồ gần như đầu chết rồi, muốn sống yên ổn cần tụ tập một nhóm người mới được. Những tên này tuy đều rất quê nhưng chỉ cần cho ta ba tháng, thì có thể rèn luyện ra chiến thuật cơ bản. Thế đạo sắp loạn rồi, có những người này, cho dù chúng ta chỉ muốn an cư trên Yến Sơn không muốn lăn lộn nữa cũng ổn.

Lý Nhân gật gù, không nói gì.

Chỉ là, trong lòng hắn có một giọng nói áy náy: “Đúng vậy,... ta cũng cần người”.

Cũng không có ai nhìn thấy, trong ánh mắt như có như không của hắn nhìn về phía Kỷ Hạo Thiên, có một tia khác thường loé lên. Rất nhanh, nhanh đến mức không ai có thể bắt được hàm nghĩa của ánh mắt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 89: Nuôi Chó, Nuôi Cho Mập Ăn Thịt

Quận Thượng Cốc, bên sông Dịch Thủy, Bác Ngưu Sơn.

Chân núi có một khu rừng đào, đã vào tháng mười, hoa đào sớm đã tan mất, cây đào núi từ lâu đã bị hái sạch sành sanh, mà ngay cả lá đào đã bắt đầu rơi rụng điêu tàn. Trong rừng đào có một nhà tranh thấp bé, cũ nát, đơn giản đến cả sân cũng không có, dường như chủ nhân chẳng muốn cắm mấy rào tre thành tường. Rừng đào nhìn có vẻ tiêu điều, mà nhà tranh nhìn có vẻ quạnh quẽ. Cả hai ở một nơi, toàn bộ mùa thu tựa như càng trở nên hiu quạnh gấp đôi.

Ngoài rừng đào chính là Dịch Thủy, cũng không rộng lớn mạnh mẽ, nhưng lại không nhìn tới ngư ông đánh thuyền trên sông, nhìn không tới đứa bé chăn trâu trên bãi cỏ, dường như cũng không nhìn tới thôn phụ đang giặt quần áo bên sông.

Nơi này có một ngọn núi, một sông, một mảnh rừng đào, một tòa nhà tranh.

Trên bàn đá ngoài nhà tranh, một lão nhân đầu cúi thấp mắt híp lại như đang ngủ, mà trên thực tế, ánh mắt của lão luôn luôn máy động ngồi đó. Lão nhân nhìn chăm chú một cảnh khô dưới đất, trên cảnh khô có một con kiến đang bò tới bò lui. Lão nhân ngồi ở chỗ kia, tay run rẩy khô gầy giống như cành khô kia, dường như là chịu không nổi gió thu lạnh, hay là do thấy con kiến không tìm thấy nhà mà sốt ruột thay nó.

Bên cạnh lão nhân có một con chó đang nằm.

Tháng mười trong núi đã không còn oi bức nữa, nhưng con chó già vẫn lè lưỡi thở hổn hển, cũng không biết vừa rồi truy đuổi con thỏ hoang buống bình một muốn chết hay là nó chỉ đơn thuần há miệng thở.

Lão nhân híp mắt xem con kiến, con chó già híp mắt nhìn lão nhân.

Gió thổi qua rừng đào, thổi qua cành cây, thổi lên tiếng chuông ngoài rừng đào.

Chuông nằm trong tay một cô bé, cô bé lại nằm trong lòng một người đàn ông dừng mảnh.

Một hàng năm sáu người xuất hiện ở bên ngoài rừng đào. Mọi người xuống ngựa ở bên ngoài rừng đào, đi bộ vào sâu bên trong. Đi trước nhất là một người đàn ông gầy gò mặt sọc dữ tợn, phong trần mặt mũi. Phía sau y là một người đàn ông còn cường tráng hơn y, trong lòng bế một cô bé khoảng mười tuổi xinh đẹp trắng trẻo như phấn. Phía sau hai người dừng mảnh là hai cô gái xinh đẹp. Cô gái đi đằng trước nhìn lớn tuổi hơn một chút, tựa như quả đào trong trắng nở lộ ra màu đỏ chín làm người ta thêm nhỏ dãi. Đi gần cuối là một cô gái tuổi nhỏ hơn, nhìn giống như hoa đào núi nở rộ vào tháng ba, đi sau cùng là một thiếu niên nhìn có chút biếng nhác, miệng còn ngậm một cây cỏ khô vàng.

Trời chiều kéo dài bóng dáng đoàn người này, bóng dáng đi qua rừng đào giống như cô hồn dã quỷ phiêu đảng.

Bọn họ dường như không phải quý, mà là vài người có máu có thịt có tình có nghĩa.

Khi lão nhân nhìn thấy người đàn ông trên mặt có vết đao kia, ánh mắt đang híp lại trợn to. Mà ngay cả lưng đã cong gập lại cũng không tự chủ thẳng lên một chút.

- Đạt Khê, là người sao?

Lão nhân ngẩng đầu, có chút kinh ngạc hỏi.

Đi trước nhất chính là Đạt Khê Trường Nho. Sau khi y nhìn thấy lão nhân thì cười cười nói: - Ông còn chưa chết à?

Lão nhân bĩu môi giống như trẻ con: - Ta nhớ câu này mình đã nói với người đấy, ít nhất ta còn sống đến tám mươi tuổi, mà người nhiều nhất chỉ có thể sống đến năm mươi tuổi, người còn chưa có chết, ta sao có thể chết?

Đạt Khê Trường Nho không khách khí châm chọc: - Ông nói mấy lời này thật hay sao? Ta nhớ năm đó lúc ông còn là Tấn Kỳ Thị Lang, thề thốt với ta rằng người kia sẽ trở thành vị Thiên cổ nhất đế được người đời ca tụng muôn đời. Nếu ông nói là thật, sao lại chạy tới Bác Ngưu Sơn kéo dài hơi tàn thế này?

Lão nhân kia hừ một tiếng nói: - Cho dù như lời người nói, ta sẽ chết tốt ở trong khu rừng đào này, sao người lại tới quấy rầy sự thanh tịnh của ta?

Đạt Khê Trường Nho cười ha ha, chỉ vào mũi lão nhân nói: - Ông muốn trốn thanh tịnh có thể trốn sao? Ta muốn tìm ông, đừng nói một tòa Bác Ngưu Sơn, cho dù vào Đông Hải cũng không trốn được đâu. Năm nay ông đã hơn sáu mươi tuổi rồi, ta mới qua ba mươi tuổi thôi, cho nên gặp ông ta muốn nói cho ông biết, chắc chắn ta tới kịp dự lễ tang của ông để ông nở mặt nở mày đấy, còn đốt pháo, khua chiêng gõ trống, tiễn ông lên đường. Dường nhiên, nếu ông chết muộn so với ta cũng có thể làm cho ta như vậy.

- Đạt Khê Trường Nho! Người tưởng là ngàn dặm xa xôi chạy tới đây chỉ để châm chọc ta, ta đây cũng không chào đón người.

Lão nhân nghiêm trang nói.

Đạt Khê Trường Nho thấy ông lão nghiêm chỉnh, vì thế về mặt cũng nghiêm chỉnh theo: - Dĩ nhiên ta không phải đến thăm chọc ông, mà là đến đưa cho ông một đồ nhi thông minh lanh lợi. Nói đến ông hẳn nên cảm ơn ta mới đúng, bằng không y thuật xuất thần nhập hóa của ông chỉ sợ sẽ theo ông vùi vào lá cây đào mục nát, thối rữa, sau đó bị người đời quên lãng.

- Đồ nhi?

Lão nhân hơi sùng sốt, lập tức cá giận nói: - Không cần!

Lão run rẩy đứng lên, đi về phía trước vài bước chỉ vào chóp mũi Đạt Khê Trường Nho nói: - Ngươi bảo ta thu đồ đệ thì ta thu đồ đệ à? Tuy rằng ta nợ ngươi một cái mạng, nhưng ngươi đừng mơ thao túng ta.

Đạt Khê Trường Nho căn bản không để ý tới ông lão, mà vẫy tay với cô bé xinh xắn đứng cách đó không xa, nói: - Tiểu Địch, đến đây nào, ra mắt lão già hóm hèm này đi, sau này ông ta chính là sư phụ của con rồi, gọi sư phụ đi.

Cô bé ngoan ngoãn chạy tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên nghiêm trang đánh giá lão nhân giống như lá khô này.

- Không được kêu!

Lão nhân khàn khàn cổ họng hô, mà con chó già nằm trên đất cũng đứng lên, nhe răng nanh sắc bén với những người xa lạ này.

- Ông nội.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê lên, Tiểu Địch mỉm cười, thánh thót gọi một tiếng. Giọng nói kia vang xa, khiến khắp rừng đào trong nháy mắt này như tràn đầy sức sống.

Lão nhân ngờ ngẩn, thân mình không tự chủ được run rẩy lên.

- Cháu gọi ta là gì?

Cổ họng của lão nhân càng khàn hơn, khàn giống như kèn sừng trâu lọt hơi ra ngoài bị bão cát phương bắc quét qua.

- Ông nội.

Giọng nói của Tiểu Địch lạnh lót để nghe quanh quẩn trong rừng đào.

Lão nhân không kìm lòng nổi cúi người, nâng ngón tay giống như cây gỗ khô khê điểm nhẹ trên chóp mũi tinh xảo của Tiểu Địch. Giờ khắc này, từng cảnh từng cảnh chuyện cũ bị lão cô ý phủ đầy bụi lên đã bùng lên không thể kìm nén. Một năm đó, mười vạn hùng binh Đại Tùy vượt qua Đại Giang, với thế bẻ gãy nghiền nát tiêu diệt Nam Trần. Lạch trời ngăn không được Tùy binh tràn đầy tinh thần phấn chấn hùng mạnh vô cùng, huống chi là triều đình Nam Trần đã mục nát không thể tả?

Một năm kia, nước phá, gia vong.

Một năm kia, con trai lão, con dâu, và đứa cháu gái nhỏ mới năm tuổi đều đi sang thế giới bên kia.

Một năm kia, lão tên là Hứa Trí Tàng, là Tấn Ky Thị lang Trần quốc.

- Ông nội đừng khóc.

Tiểu Địch lấy ra một chiếc khăn tay sạch, lau nước mắt trào ra từ đôi mắt đục ngầu của ông lão. Động tác của cô bé rất cẩn thận, rất nhẹ nhàng tựa như đang khuyên nhủ một đứa bé nhỏ hơn mình.

- Ông nội, cháu tặng cho ông một thứ mà An Chi ca ca để lại cho cháu, ông hứa là không khóc nhé.

Tiểu Địch lấy từ trong người ra một bản bút ký của Lý Nhân, đưa cho lão nhân. Lão nhân run rẩy nhận lấy, hiền từ nhìn Tiểu Địch, nói: - Được, ông nội xem xem nào, là thứ gì vậy.

Vài phút sau, lão nhân lau nước mũi, kêu lên: - Đây là do tên điên nào viết vậy, thật con mẹ nó...con mẹ nó đúng là thiên tài mà.

Tiểu Địch hoảng sợ, kinh ngạc nhìn lão nhân.

- Ha ha!

Độc Cô Nhuệ Chí đứng phía sau cười đắc ý: - Ta đã nói rồi mà, ai xem cũng sẽ nói tiểu tử An Chi là kẻ điên!

Hồng Phát và Âu Tư Thanh Thanh đồng thời trừng mắt nhìn Độc Cô Nhuệ Chí, tất cả đồng thanh nói: - Còn là thiên tài!

...

Bốn ba hơn ngàn dặm, ban ngày trốn đêm đi, Lý Nhân mang theo đội ngũ hơn ngàn người vượt qua trạm kiểm soát châu phủ cuối cùng đã về tới Yên Sơn. Mười tám kỵ sau khi rời khỏi Yên Sơn lao tới U Châu, hiện giờ lại một vòng luân quân lật trở về, cũng nên được cho đó là một vòng luân hồi nhỏ nhỏ không bị người ta phát hiện. Văn Ngạc và Long Đình Vệ của ông ta đã bỏ đi rồi, thì thể bị chém giết trên núi cũng đã bị vùi lấp. Mấy tháng về sau, trên nấm mồ đã mọc cỏ dại.

Vùng Yên Sơn này, xem như là nơi không có quan phủ quản hạt. Đại Tùy tuyên bố Yên Sơn là lãnh thổ Đại Tùy, cho nên người trong thảo nguyên không dám tiếp cận nơi này. Mà bộ phận bị vây ngoài trường thành, người Tùy cũng sẽ không dễ dàng vượt qua. Biên quân Đại Tùy sẽ không dễ dàng tha thứ người trong thảo nguyên tới gần nơi này, bởi vì đây là biên giới của một đế quốc cường đại, ai không mời mà tới, vậy thì sẽ bị giết. Binh sĩ Đại Tùy đều kiêu ngạo, cho nên, Văn Ngạc rõ ràng là đến đuổi giết Lý Nhân đấy, mà khi ông ta nhìn thấy Đột Quyết Lang kỵ xuất hiện trên Yên Sơn mới có thể gọn gàng mà lĩnh hoạt hạ lệnh giết sạch những người kia.

Đương nhiên, Văn Ngạc cũng không có khả năng giấu diếm chuyện này, Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng nhất định sẽ biết, lại sắp tới khi chinh phạt Cao Cú Lệ cũng sẽ không tha người Đột Quyết, cho nên, Đại Tùy giết người sẽ không tuyên bố. Cũng là vậy, A Sử Na Khứ Hộc cũng sẽ không tuyên bố, trừ phi y muốn lập tức tập hợp trăm vạn đại quân ở Trắc quận dẫn hướng thảo nguyên.

Cho nên, trên Yên Sơn hiện tại rất an toàn.

Đứng ở nơi từng chém giết với người Đột Quyết, Lý Nhân ngừng lại.

- Ngay ở chỗ này đi, xây dựng một tòa trại dựa vào triền núi.

- Nơi này địa thế dường như cũng không tốt lắm.

Kỷ Hạo Thiên quan sát kỹ địa hình, nói:

- Nơi này một mặt dốc thoải, mặt khác là vách đá, trong ba mặt có hai mặt là rừng rậm, một khi có người đột kích tới thì rất khó rút khỏi.

- Địa thế nơi này xác thực không phải thích hợp nhất.

Lý Nhân từng chữ từng câu nói: - Nhưng người đã đẩy ta làm Đại đương gia, thì đừng có nghi ngờ mệnh lệnh của ta. Ta nói là nơi này, chính là chỗ này.

Kỷ Hạo Thiên ngẩn ra, lập tức mỉm cười gật đầu nói: - Hết thấy nghe chỉ bảo của Đại đương gia.

Lý Nhân ừ một tiếng, chỉ vào khối đá lớn ngoài rừng rậm cách đó không xa, nói: - Còn nữa, người có thể nghĩ biện pháp vận chuyển tảng đá kia đi, nếu không thì đập nát, tóm lại ta không muốn nhìn thấy tảng đá kia.

- Vì sao?

Kỷ Hạo Thiên theo bản năng hỏi, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lý Nhân lại chậm rãi cúi đầu: - Đại đương gia nói đẩy đi, thì đẩy đi.

Thái độ của y rất khiêm tốn, khiêm tốn đến mức hành vi của Lý Nhân thế nào cũng tán thành. Trong ánh mắt vài thân binh đi theo Kỷ Hạo Thiên đứng phía sau đều hiện lên một tia oán giận, tuy rằng bọn họ cố ý che giấu, nhưng vẫn bị Lý Nhân nhìn ra.

- Người hỏi ta vì sao?

Lý Nhân cười cười, xoay người đi hướng khác: - Bởi vì ta không vừa mắt nó, chỉ đơn giản như vậy.

Lúc Lý Nhân đi, không nhìn thấy ý cười trong mắt Kỷ Hạo Thiên. Nụ cười đó tràn đầy trêu tức. Mà Kỷ Hạo Thiên cũng không thấy được thời điểm Lý Nhân quay đầu ý cười trên khóe miệng hắn, nụ cười đó, cũng tràn đầy trêu tức.

Lý Nhân đơn độc đi đến trước triền núi, nhìn xuống chân núi.

- Ta phải xây dựng một khu phòng ốc ở chỗ này, còn phải trồng lương thực ở khối đất bằng phẳng kia. Còn phải trồng chút thảo dược, nuôi một con chó.

Lý Nhân chỉ vào phía trước triền núi, hăng hái.

- Nuôi chó làm gì nhỉ?

Lý Nhân tự hỏi mình.

- Nuôi mập để thịt ăn.

Hắn tự đáp. Thanh âm rất khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Nói Một Không Hai

- Chung quy vì cái gì có người thích nói tới nói lui nhiều như vậy? Rõ ràng chuyện rất đơn giản, lại luôn làm cho rất phức tạp, sau đó lún sâu vào các loại âm mưu quỷ kế khó có thể thoát khỏi?

Lý Nhân hỏi.

- Bởi vì những người đó tự cho là mình rất thông minh, rất có tâm kế, cho dù là làm một chuyện rất chuyện đơn giản, bọn họ cũng muốn thiết kế ra mấy cái bày rập để biểu hiện cơ trí của mình. Đương nhiên, đây chỉ là một loại tâm lý tự kỷ khiến người ta chán ghét. Bọn họ chung quy cảm thấy kẻ sách của mình không chút kẻ hở, có thể trêu chọc mọi người, kỳ thật... Thường thường bọn họ đều bị chính mình lừa dối.

Trả lời là chính bản thân hắn.

Ngồi ở trên tảng đá lớn nhìn tân thủ hạ bận rộn dựng doanh địa, dưới trời chiều Lý Nhân lại trái ngược cảm thấy vô cùng buồn chán. Hắn ngồi một mình ở nơi đó, bày ra một dáng vẻ trầm tư rất cợt nhả. Đương nhiên, tảng đá lớn mà hắn đang ngồi không phải là tảng đá Văn Ngoạt từng ngồi kia. Khối đá lớn kia đã bị Kỳ Hạo Thiên cho người đẩy xuống sườn núi, làm hai mươi mấy đại hán một mồi mồ hôi ướt đầm.

- Kế tiếp sẽ là tiết mục gì?

Lý Nhân trầm tư một chút, lẩm bẩm:

- Hắn nên là anh hùng báo thù kỳ thật là một tên lường gạt, chỉ muốn cướp vị trí Đại đương gia này thôi. Vì thế mọi người giận dữ, đem kẻ lừa đảo chặt thành tám khối cho chó ăn?

Hắn cười cười, cười đến không kiêng nể gì. Tuy rằng tiếng cười rất nhẹ, nhưng rất thấu triệt.

- Đại đương gia, chuyện gì khiến ngài vui vẻ như vậy?

Kỳ Hạo Thiên đi đến trước người Lý Nhân, thái độ khiêm tốn cung kính hỏi.

Lý Nhân chỉ vào đám binh sĩ đang làm việc, nói:

- Ta chỉ đang nghĩ, không biết bao lâu nơi này sẽ dựng lên thật nhiều nhà cửa. Ngắm lại xem, thật đúng là nhiều người lực lượng lớn. Ngàn người cùng làm, không bao lâu trại có thể dựng xong rồi.

Hắn khoa tay múa chân ở giữa không trung một chút:

- Còn phải chặt một cây đại thụ làm cột cờ, lá cờ phải làm rất lớn, mặt trên viết lên dòng họ Kỳ Hạo Thiên ngươi, có phải khá uy phong hay không?

Sắc mặt Kỳ Hạo Thiên có một chút thay đổi, nhưng bị động tác cúi đầu của y che giấu đi.

- Đại đương gia, Yến sơn trại là của ngài, các huynh đệ cũng đều là thủ hạ của ngài, về sau không cần nói như thế nữa. Bằng không ta ở Yến sơn cũng không còn có chỗ dung thân. Ta cùng các huynh đệ đều giống nhau, tôn kính ngài, cũng giống như tôn kính Tôn Đại đương gia.

Lý Nhân cười khoát tay áo nói:

- Ngàn huynh đệ này đều là người mang đến đây, là của người chung quy vẫn là của người. Ta nói rồi, ta ở tại không được bao lâu, đối với cái trại này, đối với những huynh đệ này mà nói ta chẳng qua chỉ là khách qua đường. Có thể đưa bọn họ tới Yến sơn có một địa phương sống yên phận, không cần lo lắng nghĩ đến ngày nào đó bị triều đình vây giết, nhiệm vụ của ta coi như là hoàn thành. Ta cũng có chuyện cần làm, nơi này không phải là địa phương ta nên dừng lại lâu dài.

Ngữ khí của hắn rất chân thành, đến nỗi dù Kỳ Hạo Thiên dụng tâm lắng nghe cũng không nghe ra ý tứ đối trá nào. Y liền cứ như vậy cúi thấp đầu hơi hơi khom người, giống như biến thành một tảng đá.

- Đại đương gia, nếu người từ bỏ các huynh đệ, bọn họ sẽ rất thương tâm.

Kỳ Hạo Thiên hít một hơi thật dài, ngừng đầu nói:

- Ta biết Đại đương gia có lẽ thật không có hứng thú mang theo các huynh đệ sống tạm, nhưng Đại đương gia người cũng có thể suy nghĩ cho các huynh đệ. Tôn Đại đương gia chết rồi, những người chúng ta giống như đứa nhỏ không có mẹ. Thật vất vả mới thấy được hy vọng, ngài cũng không thể buông tay mặc kệ.

- Đứa nhỏ không có mẹ?

Lý Nhân bật cười nói:

- So sánh này không tồi.

Hắn cười nói:

- Nhưng ta không phải mẹ, không có sữa.

Hắn đứng lên, quét mắt nhìn biển rừng bao la, cách đó không xa mọi người đang ở khi thể ngất trời làm việc, nói:

- Không nói dối người, ta đúng là không có hứng thú làm Đại đương gia. Con người của ta tự do tự tại đã quen, đột ngột để ta tìm thực phẩm nuôi sống ngàn đứa nhỏ, thật khó cho ta.

Hắn đưa tay sờ soạng ở trên ngực:

- Sữa - không đủ nha.

- Và lại, ta cùng Tôn Đại đương gia chưa từng gặp mặt, mà người xem như đệ tử cuối cùng của y rồi, nói gì thì vị trí Đại đương gia do ta ngồi cũng là danh bất chính ngôn bất thuận. Người ngồi lên, tất cả mọi người đều tâm phục.

Hắn cười cười, có chút cảm thán nói:

- Ta thích đi nhiều một chút, hy vọng lúc còn sống thưởng thức giang sơn gấm vóc này một lần, cũng coi như không uổng cuộc đời này rồi.

- Đại đương gia...

Kỷ Hạo Thiên mới hé miệng, đã bị Lý Nhân đánh gãy:

- Đừng nói nữa, trở về người phái người nghĩ biện pháp lập một tòa vọng tháp ở trên sườn núi phía bên kia, vị trí kia ta đã xem qua rồi, có thể nhìn thấy các lộ đi qua. Mặt khác, người cũng phái vài người hiểu chút y lý đi ra ngoài tìm chút thảo dược trở về, lúc ta rồi đi muốn dẫn đi một ít, thuận đường đi xem Hạ Nhược đại ca.

Hắn khoát tay áo nói:

- Người đi giúp người của người đi.

Kỷ Hạo Thiên nói:

- Vâng, Đại đương gia, ta đây đi xuống trước.

Lý Nhân ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Kỷ Hạo Thiên sau khi xoay người, trên mặt vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Nhìn bóng lưng Kỷ Hạo Thiên, Lý Nhân khước miệng giật giật.

- An Chi, đệ gọi chúng ta đến có chuyện gì vậy?

Mười bảy người bị Lý Nhân gọi đến bên sườn núi, làm thành một vòng chờ Lý Nhân nói chuyện. Lý Nhân vẫn ngồi ở khối đá lớn kia, nhìn mười bảy người giống như huynh trưởng cùng sinh cùng tử với mình này.

- Từ hôm nay trở đi, chúng ta không thể lại tách ra, ra thì cùng ra, nhập thì cùng nhập. Ăn cơm ngủ đều cùng một chỗ.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, nói rất chân thành.

Lạc Phó hơi đỏ sắc mặt, dường như nghĩ tới điều gì.

- Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Phục Hồ Nô tương đối đơn giản hỏi.

Lý Nhân cười cười nói:

- Tạm thời hẳn là không có việc gì, tuy nhiên phỏng chừng không bao lâu nữa hẳn cũng không nén được tức giận. Chúng ta chỉ cần luôn ở cùng nhau, hẳn sẽ không xuống tay được. Vừa rồi đệ lừa bịp hẳn, tuy nhiên người kia chắc hẳn sẽ không yên tâm.

- Ký Hạo Thiên?

Phục Hồ Nô chung quy không phải là ngu ngốc, nói một chút liền thông ngay.

- Ta vẫn nghĩ mãi mà không rõ, nếu hấn không phải thật tâm muốn đem ngàn người này giao cho đệ, lúc trước cần gì thái độ phải kiên quyết như vậy? Lúc chúng ta muốn đi, hấn chỉ cần không ngăn trở, tại sao lại phiền toái như vậy? Hấn đúng là ngu ngốc, cỏi quần đánh rắm đúng là làm điều thừa. Từ lúc mới bắt đầu ta đã thấy tên kia không vừa mắt, rõ ràng chúng ta có thể làm thịt hấn được.

Lý Nhân khế lắc đầu nói:

- Thời điểm ra khỏi đầm Cự Đà hấn nói là lời nói thật.
- Cái gì?
- Hấn không nắm chắc có thể khống chế hơn một ngàn người này.
- An Chi, ý của đệ là... Hấn lợi dụng lời thề những binh lính kia.

Lạc Phó hỏi.

Lý Nhân gật gật đầu:

- Ủ, hấn sợ dĩ không cho chúng ta rời khỏi, thoát nhìn chân thành đề cử đệ làm Đại đương gia, kỳ thật đạo lý rất đơn giản, hấn cần đệ giao hơn một ngàn người ra cho hấn. Sở dĩ đệ nói muốn tới Yến Sơn, kỳ thật cũng là đang thử dò xét hấn. Vốn hấn có lẽ đã lừa đệ, nhưng khi đệ nói muốn tới Yến Sơn hấn vẫn là lộ ra chân tướng.

- Đối với hấn mà nói, ở Yến Sơn ngoài ngàn dặm khẳng định không phải nơi tốt nhất để đặt chân. Hấn chưa quen thuộc, dựa vào tính tình hay nghi ngờ của hấn sao có thể yên tâm. Vì sao đệ mới nói đến Yến Sơn, hấn liền lập tức đồng ý?

- Bởi vì hấn vốn là hy vọng đệ có thể đem những binh lính này đi theo càng xa càng tốt, tối thiểu trong thời gian ngắn không thể để cho bọn họ biết Trương Kim Xung không chết. Như vậy, đệ trên danh nghĩa thay Tôn An Tổ báo thù còn có thể thống soái những người này. Mà sau khi tới được Yến Sơn, chỉ cần trại được xây dựng xong, hấn sẽ nóng lòng. Hấn lo lắng, thời gian lâu bọn lính sẽ quen thân phận Đại đương gia của đệ, sau này muốn đập đổ đệ sẽ rất khó, cũng lo lắng chúng ta ở trên Yến Sơn còn có viện thủ khác. Một vài ngày này hấn luôn luôn tại quan sát, đệ tin tưởng, hấn đang đợi cơ hội để hạ thủ.

Phục Hồ Nô nói:

- Ta còn chưa nghĩ ra, có gì hấn phải phiền toái như vậy?

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Hấn không điều khiển được toàn bộ mã tặc, nếu lúc ấy không đẩy đệ ra mặt hấn sẽ không nắm chắc khiến toàn bộ mọi người đi theo hấn. Nếu đệ đã đưa toàn bộ mọi người tới Yến sơn, hấn cũng tính thành công một nửa, hấn chỉ cần phái vài người đi ra ngoài, ở bên ngoài cả tháng rồi trở về, sau đó hấn ngay lập tức sẽ đứng ra, nói tin tức Trương Kim Xung còn chưa chết, sau đó lại lòng đầy căm phẫn lên án đệ là một tên lường gạt, lừa gạt hấn và mọi người.

Lý Nhân giang tay ra nói:

- Con người có đôi khi sẽ trở nên rất ngu xuẩn, nhất là khi có người có ý dẫn dắt họ làm những chuyện ngu ngốc. Huống chi, hấn đưa lý do báo thù vì Tôn An Tổ? Đến lúc đó, hơn một ngàn người này phần nộ đủ để xé chúng ta thành mảnh nhỏ.

Lý Nhân bữu môi nói:

- Hấn thì cho là như vậy đấy.

Phục Hồ Nô cười lạnh nói:

- Hấn cũng quá xem thường chúng ta, bằng bản lĩnh mười tám người chúng ta, hơn một ngàn giặc cỏ kia cũng muốn ngăn lại chúng ta ư?
- Ngươi.

Lý Nhân bỗng nhiên nói một chữ.

- Chiến mã nhất định phải được chăm sóc, không thể để cho người khác tới. Trên núi ngựa chạy không nhanh, nhưng chỉ cần hạ sơn chính là nhân tố quyết định.

Trần Tước Nhi nói:

- Đệ yên tâm, từ hôm nay trở đi ta quản ngựa của chúng ta.

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Mặt khác, bắt đầu từ ngày mai luyện binh.

Lý Nhân có chút tiếc nuối nói:

- Ta vốn cho là hấn còn có thể làm ra chuyện gì hay ho, đáng tiếc hấn cũng chỉ có chút bản lĩnh kia thôi. Hấn không phải sợ chúng ta đoạt binh ư, ngày mai bắt đầu luyện binh, khiến những binh lính kia dần dần có thói quen nghe hiệu lệnh chúng ta. Kỳ thật con người là một loại động vật rất kỳ quái, khi bọn họ hình thành thói quen muốn thay đổi sẽ rất khó.

Thiết Lão Lang gật đầu nói:

- Ngày mai ta cùng Tiểu Triều, Đông Phương đi phân doanh các binh lính.

Lý Nhân cười cười nói:

- Trận pháp cơ bản và những thứ khác, dựa vào ba người các huynh. Kỳ xảo đánh nhau... có thể dạy tất cả mọi người, nhưng binh pháp, ba người các huynh đi theo sự phụ thời gian lâu dài, các huynh trưởng Thiết Phù Đồ không so được với các huynh.

- Thiếu tướng quân yên tâm.

Thiết Lão Lang nói.

Đang nói, Lý Nhân bỗng nhiên chép miệng. Mọi người xoay người, chỉ thấy Kỳ Hạo Thiên mang theo vài người đi tới bên này. Lý Nhân thấp giọng cười nói:

- Chúng ta tập trung ở trong này, hấn không yên lòng.

Mọi người bật cười ha hả, không kiêng nể gì.

Kỳ Hạo Thiên nghe được tiếng cười can rở của đám người Lý Nhân, trong ánh mắt linh hoạt, sắc bén chợt lóe lên. Nhưng rất nhanh, vẻ khiêm tốn tươi cười liền trở về trên mặt của y.

Đi đến Lý Nhân trước người, y hơi hơi khom người nói:

- Đại đương gia, có chuyện ta muốn xin chỉ thị ngài một chút.

Lý Nhân nói:

- Chuyện gì, nói đi.

Kỳ Hạo Thiên nhìn thoáng qua sắc mặt đám người Lạc Phó, trong lòng nghi hoặc vừa rồi đám người Lý Nhân đang cười cái gì:

- Đại đương gia, nếu chúng ta tính toán sống yên ổn ở Yên Sơn thì phải chuẩn bị tốt các phương diện. Trong núi mặc dù nhiều con mồi, nhưng cũng không thể không có lương thực để ăn. Mùa đông mà tới con mồi càng ngày càng ít, chuyện này nhất định phải mau chóng giải quyết. Ta tính toán phải vài người đi ra ngoài, xem có thể tìm một con đường từ Trác quận vận chuyển lương thực vào núi hay không. Còn phải phái những người này đến quan ngoại nữa, chúng ta cũng cần ngựa.

Lý Nhân mỉm cười gật đầu nói:

- Tốt, người đi an bài là được.

Kỳ Hạo Thiên nói:

- Chuyện Tái bắc ta chưa quen thuộc, có phải mấy vị hảo hán này cùng đi một chuyến hay không?

Y nhìn lướt qua đám người Thiết Lão Lang, hỏi dò.

Lý Nhân khoát tay áo nói:

- Không được.

Kỳ Hạo Thiên khẽ nhún mày, khuyên nhủ:

- Đại đương gia, tuy rằng chúng ta ở Yên sơn, nhưng chiến mã là nhất định phải phải nhiều chút. Về sau còn phải chạy, cũng sẽ thuận tiện hơn. Các huynh

đều chưa quen thuộc, cho nên...

Lý Nhân xen lời y:

- Không có cho nên gì cả, ta nói không được thì không được.

- Vì sao!

Kỷ Hạo Thiên mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt trở nên lạnh lùng:

- Tốt xấu ta cũng là phó trại chủ sơn trại, chẳng lẽ không có quyền điều vài người rồi núi làm việc?

Lý Nhân thấy Kỷ Hạo Thiên rốt cục kích động lên, hân vui vẻ mỉm cười:

- Bọn họ cũng không đi đâu cả, bởi vì vừa rồi ta đã hạ lệnh, để cho bọn họ bắt đầu từ ngày mai phân doanh luyện binh. Người đương nhiên có thể điều động người, nhưng thật có lỗi, người đã tới chậm chút. Ta là Đại đương gia, người là nhị Đại đương gia, ta là nhất, người là nhị, cho nên, nói một không hai chỉ đơn giản như vậy. Từ hôm nay trở đi, mười bảy người bọn họ cũng không đi đâu cả, ở trong trại luyện binh. Giải thích như vậy có đủ rõ ràng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tú Hú Chiếm Tổ Chim Khách

- Đại đương gia, luyện binh là đại sự, ngài sao không thương lượng với ta chút nào vậy?

Kỷ Hạo Thiên cau mày nói.

Lý Nhân giang tay ra, nói ba chữ:

- Ta quên mất.

Kỷ Hạo Thiên ngăn ra, dù là y tâm cơ thâm trầm cũng không khỏi thay đổi sắc mặt. Vừa mới muốn phát tác, đã thấy mười bảy đại hán chính là thủ hạ của Lý Nhân cười như không cười nhìn mình, y lại cố nén ép lửa giận của mình xuống. Lý Nhân bảo ngày mai bắt đầu luyện binh, điều này làm cho Kỷ Hạo Thiên rất khiếp sợ. Y thậm chí nghĩ đến việc có phải Lý Nhân đã nhận ra gì đó hay không, cho nên mới đưa ra quyết định như vậy. Nhưng kế tiếp Lý Nhân nói một câu, khiến hắn lại càng nghi hoặc.

- Chút việc đó chúng ta có thể làm được. Người yên tâm, các huynh trưởng của ta ít nhiều đều chân chính hiểu được binh pháp, bọn họ cũng đều là những người ở trên sa trường đã trải qua vô số lần đẫm máu giết người. Năm đó U Châu binh chúng ta ...

Lý Nhân nói tới đây theo bản năng dừng lại, cười cười che giấu vẻ bối rối trên mặt mình:

- Năm đó chúng ta từ U Châu xuất quan đến tái ngoại, nhưng thực ra là ở trên thảo nguyên đánh với đám mọi rợ đó vài lần.

Tuy rằng hắn thu lại cực nhanh, nhưng tuyệt đối không giấu được Kỷ Hạo Thiên.

- Đại đương gia, các người... Các người là người của triều đình?

Y ngay sau đó hỏi Lý Nhân.

Lý Nhân do dự một chút, hơi chút khó khăn nói:

- Chúng ta là ai người đừng để ý, bởi vì chúng ta đối với các huynh đệ không có ác ý. Nếu chúng ta có thể ngăn chặn xa xôi từ U Châu đuổi tới Đầm Cự Đà giúp Hạ Nhượng đại ca, cũng sẽ không làm chuyện gì có lỗi các huynh đệ. Hơn nữa nhiều nhất chúng ta có thể dừng lại ở ngọn núi hai tháng, sau này trại này sẽ là của người.

Lý Nhân rất nghiêm túc nói.

Kỷ Hạo Thiên nghi hoặc nhìn mặt Lý Nhân, dường như muốn từ trên mặt của hắn nhìn ra gì đó, nhưng Lý Nhân là người hai đời tu luyện tâm tính yêu nghiệt, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra manh mối gì cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Nếu như nói Lý Nhân có ba thứ đáng đặc ý, vậy thì nói đối không đo mặt nhất định có thể tính là cái đặc thứ nhất rồi. Còn có hai thứ khác, một cái là nghị lực đối với quá khứ đã qua, một cái là hắn luôn rầm thối coi mình rất ngọc thụ lâm phong.

Cho nên, muốn cùng Lý Nhân chơi tâm kế và trí tuệ, kỳ thật ngay từ mới bắt đầu Kỳ Hạo Thiên cũng có tính sai một chút.

Y tuy rằng tâm kế thâm trầm, sao có thể so sánh vượt qua được Lý Nhân, một người đã từng chịu đựng tử vong uy hiếp từ trong tã lót mà không học được đối trá cơ chứ?

- Đại đương gia...

Kỳ Hạo Thiên há miệng thở dốc, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Lý Nhân rất hiền hoà khoát tay áo nói:

- Đi đi, ngươi nên sắp xếp cái gì thì sắp xếp, lương thảo tiếp tế chuyện là đặc biệt trọng yếu, chuyện này ngươi sẽ tốn nhiều tâm tư. Nếu bây giờ ta còn là Đại đương gia, vậy nên thay các huynh đệ suy xét chu đáo. Hiện bây giờ chúng ta có khoảng hai trăm chiến mã, là Hạ Nhược đại ca liều chết từ thảo nguyên mang về. Trong một tháng, ta sẽ luyện ra hai trăm kỵ binh, mang theo bọn họ đến biên cương xa xôi đi kiếm chiến mã. Tin tưởng ta, luyện kỵ binh, ta có biện pháp.

Về nghị hoặc trong ánh mắt Kỳ Hạo Thiên vẫn rất lớn, nhưng lúc này lại không thể nói cái gì nữa.

Y gật đầu nói:

- Nghe theo Đại đương gia, hiện tại trước tiên ta an bài người đi dò thám đường vận chuyển lương, còn việc luyện binh... Đại đương gia ngài tự mình chăm sóc.

Lý Nhân ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Kỳ Hạo Thiên mang theo người của y rời khỏi, thời điểm đi được nửa đường vẫn là không kìm nổi quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Nhân một cái. Bên trong cái nhìn này đại biểu hàm ý rất phức tạp, có nghi hoặc, có kinh ngạc, còn có sự hoảng sợ không che giấu được.

Đi ra ngoài hơn mười mét, thân binh phía sau y hạ giọng hỏi:

- Đại ca, những người này rốt cuộc có lai lịch gì? Đệ cảm thấy, bọn họ hình như thật sự là người của triều đình nhà.

Kỳ Hạo Thiên cẩn thận suy nghĩ một chút, ngày đó ở Đầm Cự Dã, lực chiến đấu của đám người Lý Nhân đã biểu hiện hết sức rõ ràng, lập tức chỉ có một khả năng. Chỉ nghĩ đến đây, khi y sợ hãi cả người trở nên lạnh run.

Hay là... Bọn họ xuất thân là Hồ Bí tinh giáp?!

Y quay đầu lại nhìn, chính là vì nghĩ tới khả năng này. Ngoại trừ Lý Nhân về ngoài hơi gầy yếu chút, còn lại những người đó quả thật tất cả đều có dáng người khôi ngô dũng mãnh, hơn nữa kỹ thuật điều khiển ngựa thành thạo làm người ta tán thưởng. Còn nữa, mười tám con chiến mã kia của bọn họ đều là thượng đẳng, mỗi một con đều là ngựa tốt trăm dặm mới tìm được. Bọn họ cung mã thành thạo, còn có mấy người thiện dùng sóc dài!

Càng nghĩ, Kỳ Hạo Thiên lại càng hoảng sợ.

Một thanh mã sóc tốt như vậy, tuyệt đối không phải là con cháu nhà bình thường dùng được. Hơn nữa, nếu muốn luyện được một thân bản lĩnh như vậy, không có trăm mười năm khổ công tuyệt đối không có khả năng. Mọi người đều biết, sóc so với binh khí khác khó luyện hơn. Hơn nữa một cây mã sóc giá trị chế tạo xa xỉ, người bình thường căn bản mua không nổi! Bọn họ còn có liên nô nữa! Chỉ có phủ binh Đại Tùy và biên quân tinh nhuệ mới có thể được trang bị lợi khí giết người như vậy, còn với áo giáp bọn họ, rõ ràng cho thấy là thiết giáp, nếu thật là một đám mã tặc, làm sao có thể có nhiều trang bị phủ binh mới có như vậy?

Nghĩ đến đây, Kỳ Hạo Thiên chợt phát hiện mình đã không để ý đến quá nhiều thứ.

Vốn cho là, tâm tư của mình đã đầy đủ tỉ mỉ, nhưng hiện tại xem ra, mình vẫn rất lơ là sơ suất rồi.

- Nói cho các huynh đệ, trước tiên không cần vội vã động thủ...

Kỳ Hạo Thiên hít một hơi thật dài, lẩm bẩm nói:

- Tôn An Tổ từ khi nào dính dáng đến La Nghệ rồi hả?

Không phải Tôn An Tổ!

Kỳ Hạo Thiên mạnh mẽ cả kinh, phát hiện mình lại không để mắt đến một người. Là Hạ Nhược Trọng Sơn! Hạ Nhược, hán ta họ Hạ Nhược! Nếu Lý Nhân bọn họ thật sự là dưới trướng U Châu La Nghệ, như vậy bọn họ tuyệt sẽ không phải tới vì Tôn An Tổ báo thù, mà là đến giúp Hạ Nhược Trọng Sơn, người kia và La Nghệ đã sớm quen biết nhau!

May mắn mình không vội vã động thủ, chẳng trách Lý Nhân bất kể thế nào cũng phải đưa nhân mã tới Yến Sơn. Nếu như mình không cẩn thận giết bọn họ, nếu đúng là Hồ Bí tinh kỵ không có gì kiên cố mà không phá nổi như trong truyền thuyết, ngàn người mà mình mưu đồ muốn thu về dưới trướng đối với người ta còn không đủ nhét kê răng. Nơi này cách U Châu không xa, kỵ binh trong vòng hai ngày có thể đuổi tới, nếu thật sự là không kiên nhẫn giết

những người kia mà nói, không chừng mình còn bị chôn theo cùng bọn họ!

Đúng rồi!

Kỷ Hạo Thiên lại nghĩ tới một chuyện.

Vừa rồi Lý Nhân nói nhiều nhất ở lại trên núi nghỉ ngơi hai tháng.

Tại sao là hai tháng?

Hai tháng sau là vào tháng giêng, đó là ngày Hoàng đế Dương Quảng hạ lệnh thiên hạ lương dân tề tụ Trác quận tham gia nhập ngũ!

Phù...

Kỷ Hạo Thiên thở một hơi thật dài, trong lòng tự nhủ may mắn mình giữ được bình tĩnh. Nghĩ đến lời mà vừa rồi Lý Nhân nói, dường như là cố ý nói ra xuất thân của bọn hắn. Kỷ Hạo Thiên cười cười, trong lòng thầm than thiếu niên Lý Nhân này quả nhiên quá tâm cơ, đến ý nghĩ của mình vẫn không thể nào giấu diếm được hắn. Thiếu niên thông minh như vậy, sao có thể dễ sống sót?

Đương nhiên, không thể xuống tay ở trên Yên Sơn này.

Kỷ Hạo Thiên cũng không muốn dẫn đến việc U Châu Hồ Bí nổi trận lôi đình, đây chính là đội quân mà cho dù là Đột Quyết Lang kỵ được xưng thiên hạ đệ nhất cũng không dám trêu chọc. Nhưng không vẫn không thể tha cho Lý Nhân, hắn biết sơn trại Yên Sơn, hắn biết tâm tư của mình, nếu chẳng may tương lai hắn mang binh trở lại, mình lấy cái gì đầu cùng hắn?

Giết - tất nhiên phải giết, nhưng phải suy nghĩ một chút, khi nào thì giết, giết như thế nào.

...

- An Chi, vì sao đệ làm cho Kỷ Hạo Thiên nghĩ chúng ta là người của La Nghệ?

Lạc Phó hỏi.

Lý Nhân cười cười nói:

- Không có gì, Kỷ Hạo Thiên tự cho rằng tâm tư đã suy nghĩ thấu đáo, hắn chính là ưa thích đem sự tình đơn giản làm cho phức tạp. Là một người thích dụng âm mưu, người như vậy chuyện gì đều suy xét hướng âm mưu. Chẳng phải hắn thích đầu trí ư, đệ chỉ là cho hắn một chút dấu hiệu khiến hắn phải suy nghĩ. Về phần hắn muốn trở thành bộ dáng gì nữa, có thể đau đầu hay không, đó chính là chuyện của hắn rồi. Hơn nữa, chúng ta cần một chút thời gian nắm những binh lính kia vào trong tay, một lời nói dối có thể khiến Kỷ Hạo Thiên có chỗ có kỵ, cơ sao mà không nói dối.

Hắn bổ sung một câu:

- Dù sao nói dối, cũng không bị thiên lôi đánh.

Lý Nhân môi hơi nhếch lên, trên mặt tràn đầy rạng rỡ:

- Chúng ta là đến cướp người đấy, muốn chơi dĩ nhiên là phải chơi cho thật một chút. Người ta hao tổn tâm tư nhiều như vậy, dù thế nào chúng ta cũng phải có qua có lại mới toại lòng nhau. Tuy nhiên nói thật, có đôi khi đệ cảm thấy mối quan hệ này rất tốt...

Hắn khoa tay múa chân một chút, con dao vừa bỏ xuống phía dưới:

- Khi nào đệ lười dối phó hắn, liền trực tiếp xử lý luôn.

Hắn nói với mọi người:

- Sở dĩ nói với Kỷ Hạo Thiên hai tháng gì đó, cũng là khiến hắn nghỉ ngơi lung tung đấy. Hai tháng sau, sơn trại trên cơ bản cũng lập xong, có một nơi để sống an ổn còn lâu mới chịu đi đâu, chim tước mời chim gáy tới, muốn tiền rất khó khăn nha. Tuy nhiên có câu nói thật, qua mấy tháng đệ thật sự muốn đi ra ngoài một chuyến.

- Đi đâu?

Trần Tước Nhi hỏi.

Lý Nhân nói rất chân thành:

- Xem đánh nhau.

- Rất nhiều người rất nhiều người đánh nhau, triều đình động tác lớn như vậy chắc chắn dụng binh Cao Cú Lệ, là một chuyện rất lớn rồi, nếu đệ không tới xem, sẽ rất tiếc nuối.

- Chúng ta cùng đi!

Mọi người nói.

Lý Nhân gật đầu cười nói:

- Chỉ có điều, trước tiên cần phải chiếm được trại tử, thứ hai, chính là tìm được a gia bọn họ. Chúng ta cùng đi Liêu Đông, chẳng phải là nên tìm một lão đầu tử giữ nhà sao?

Đang nói, bỗng nhiên xa xa có một sĩ binh chạy nhanh tới.

- Báo! Đại đương gia, dưới núi có người lên, nói là tới từ U Châu, muốn gặp ngài!

Lý Nhân kinh hãi!

Đề ý như vậy, chẳng lẽ vẫn bị người theo dõi rồi hả? Hắn đứng lên hỏi:

- Người nào, có báo danh hay không?

Người binh lính kia nói:

- Hắn chỉ nói là từ U Châu tới, bảo ta vào báo với Đại đương gia, chỉ nói bạn cũ U Châu phái người mang đến một tin tức, hắn nói Đại đương gia sẽ biết là người nào.

Bạn cũ U Châu...

Lý Nhân không khỏi thấp giọng mắng một câu:

- Lão già La Nghệ kia, còn phái người theo dõi ta.

Xem ra mình vẫn là chưa đủ cẩn thận, thủ hạ thám báo của La mọi rợ thật sự lợi hại. Năm đó rời khỏi Bá Châu đến Ngư Dương, sau đó quay về Yên Sơn, tựa như La mọi rợ đều biết rất rõ ràng. Người dưới tay y bản lĩnh truy tra thật đúng là không thể khinh thường, đó đều là những thám báo chân chính đã trải qua vô số lần đại chiến trên chiến trường. Lý Nhân âm thầm thở, về sau có cơ hội, nhất định cũng thành lập một đội ngũ chuyên môn phụ trách thu thập tình báo!

- Mời hắn đến đây!

Lý Nhân phân phó.

Trong chốc lát, chỉ thấy một người đàn ông cường tráng mang theo bốn năm tùy tùng dưới sự hướng dẫn của sĩ binh đi tới. Lý Nhân nhận ra được người nọ, chính là Quả Nghi Giáo Ủy Lục Thập Tam mang theo hai trăm Hồ Bí từng từ U Châu đuổi theo hắn.

- Thiếu đương gia, đã lâu không gặp!

Sau khi lính gác dẫn đường đi rồi, Lục Thập Tam ôm quyền, mỉm cười nói.

Lý Nhân liếc mắt nhìn y nói:

- Lâu? Ta thật ra hy vọng cả đời không gặp ngươi mới tốt. La Nghệ rốt cuộc suốt ngày không có chuyện gì khác làm hay sao? Y chỉ nhìn biết theo dõi ta thôi à?

Lục Thập Tam đứng nghiêm, nói rất chân thành:

- Đại tướng quân biết ngươi sẽ hỏi như vậy, cho nên Đại tướng quân nói, hắn hiện tại giúp ngươi một chút, cũng là vì hi vọng ngày sau ngươi sẽ hồi báo cho Đại tướng quân nhiều một chút.

Lý Nhân không kìm nổi cười nói:

- Y thật quá trực tiếp. Nói đi, lần này đưa đến cho ta thứ tốt gì? Ngươi cũng thấy đấy, hiện tại ở trong núi không ít người, ngươi có hơn một ngàn bộ khôi giáp, binh khí, lương thảo, chiến mã và vân vân đưa ta hay không?

Lục Thập Tam ngẩng ra, lập tức nghiêm túc nói:

- Cái này thật không có...

- Lần này ta đến, là phụng mệnh lệnh Đại tướng quân mang đến Thiếu đương gia một tin tức.

- Tin tức gì?

- Trương Trọng Kiên bọn họ bây giờ đang ở Bắc Ngưu Sơn quận Thượng Cốc. Nếu người muốn tìm bọn họ, có thể trực tiếp đi vào trong đó.

Lục Thập Tam nói.

Lý Nhân sừng sốt, lập tức cả giận nói:

- Con mẹ nó các người đều xuất thân là thợ săn ảnh sao? Nhìn chăm chăm ta còn chưa tính, nhìn chăm chăm người nhà của ta để làm gì!

Lục Thập Tam dĩ nhiên không biết cái gì là thợ săn ảnh, y cũng không tức giận, mà là rất nghiêm túc giải thích nói:

- Thật sự không có... Là Trương Trọng Kiên tự mình tìm Đại tướng quân chúng ta, ông ta nói ông ta muốn tìm đứa con đã mất tích, muốn Đại tướng quân chúng ta hỗ trợ truyền lời nói với con trai của ông ta biết ông ta đang ở chỗ nào. Ông ta nói, người theo dõi con ta còn hơn so với ta, ta không biết con ta ở địa phương nào, nhưng khẳng định người biết... Ông ta nói như vậy với Đại tướng quân chúng ta đấy.

- Hết rồi?

Lý Nhân hỏi.

- Hết rồi! Ta nghe được chính là như vậy.

Lục Thập Tam nghiêm trang nói:

Lý Nhân bỗng nhiên mỉm cười, bởi vì hắn phát hiện Lục Thập Tam là một người cũng rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Lộ Sát Khí

Lý Nhân thần thần bí bí kéo Lục Thập Tam đi, Lục Thập Tam bị cử chỉ thần mật bất thành linh này khiến y có chút không thích ứng. Y đi theo Lý Nhân, cũng không biết hắn kéo mình đến chỗ nào. Hai người đi khoảng một trăm met, Lý Nhân lôi kéo hắn y một tòa cao sau sườn núi rồi đứng lại.

Chỉ vào đám binh sĩ phía dưới đang dựng doanh địa, Lý Nhân hăng hái hỏi: - Lục Giáo Úy, xem binh sĩ thủ hạ của ta có mạnh mẽ không?

Lúc nói lời này, Lý Nhân nghĩ tới Chu Lang.

Nhưng Lục Thập Tam khẳng định không phải Trương Can.

Do dự trong chốc lát, mặt của Lục Thập Tam bởi vì rối rắm mà vận vận có chút khó coi. Nghe đồn bưng cả khuôn mặt, chung quy y vẫn không có thói quen nói dối: - Binh sĩ này... thoát nhìn càng giống một đám dân chạy nạn hơn.

Lý Nhân lườm y một cái rồi nói ra: - Người cái gì cũng tốt, nhược điểm duy nhất là ca mà lời tăng bóc cung không noi được.

Lục Thập Tam chân thành nói: - Nói là dân chạy nạn, kỳ thật đã khen tặng người rồi.

Lý Nhân cười cười cũng không tức giận, giống như tên trộm nhìn chăm chăm mặt Lục Thập Tam, khiến Lục Thập Tam có chút xấu hổ: - Thiếu đương gia, người muốn làm gì vậy?

Lý Nhân cười hi hi khoát tay nói: - Lục Giáo Úy, người yên tâm, ta là nam nhân chính tông không có gì hứng thú với người. Đương nhiên, người mới vừa nói thủ hạ ta còn không bằng dân chạy nạn ta cũng biết không phải là lời nói dối, kỳ thật ta muốn hỏi chính là... lần này đi ra, La đại tướng quân cho người thời gian bao lâu?

Lục Thập Tam nói: - Đại tướng quân chỉ nói để ta mang tin tức truyền xong liền trở về, không quy định thời gian.

Lý Nhân cười hắc hắc, thật giống như một tên tiểu hồ ly đang chuẩn bị ăn trộm gà. Nhìn Lý Nhân tươi cười, trong lòng Lục Thập Tam dần dần dâng lên một cảm giác rất xấu. Y theo bản năng lui về sau một bước, nhìn Lý Nhân nói: - Ta tuyệt đối sẽ không theo ma tặc, đừng nghĩ ta sẽ đi theo người!

Lý Nhân đột nhiên dừng lại net cười, mà thay vào một khuôn mặt chân thành nói: - Lục Giáo Úy, người quá coi thường ta, ta chưa bao giờ làm khó người khác, người đường đường là lục phẩm Giáo Úy, dưới tay chương quân ba trăm Hồ Bí thiết kỵ, đương nhiên không sẽ vứt bỏ tiền đồ, hơn nữa, hai chúng ta giao tình cũng không sâu như vậy đúng không.

Lục Thập Tam vội vàng nói: - Đứng đứng đứng, Thiếu đương gia nói thật đừng.

Lý Nhân nói: - Đương nhiên, chúng ta tuy rằng giao tình không sâu, nhưng giao tình dù sao vẫn là có. Nếu La Nghị Đại tướng quân không quy định ngày người trở về, người có thể ở lại một tháng giúp ta luyện binh một chút được không?

Mặt Lục Thập Tam đã nghẹn thành màu gan lợn, cuối cùng là thở dài một tiếng nói: - Thiếu đương gia, ta làm quan quân, người là cường đạo, thật sự mà nói, ta không nỡ sinh tâm tư mang binh tiêu diệt trại này của người cũng đã có cảm giác lòng hổ thẹn rồi. Người có thể đừng nói như vậy nữa hay không? Nếu không phải Đại tướng quân đối với người có chút thương thức, cho dù Hồ Bì tình giáp không xuất thủ, ta cũng muốn dẫn quân binh Trác quận đến Yên Sơn đây.

Lý Nhân ngẩn ra, lập tức cả giận nói: - Lão tử là cường đạo thì làm sao? Cường đạo không phải là người sao? Nói sao đi nữa, những người này cũng không phải là cường đạo, mà là một đám binh lính chân chính!

Lục Thập Tam chăm chú hỏi:

- Vậy người nói cho ta biết, người luyện binh có mưu đồ gì?

Lý Nhân nói từng chữ: - Đi Liêu Đông!

Lục Thập Tam lại ngơ ngẩn, nhìn Lý Nhân giống như nhìn yêu quái, lập tức lắc đầu nói: - Đi Liêu Đông chính là tự tìm chết?

Lý Nhân cười cười: - Lục Giáo Úy, những lời này của người là đại nghịch bất đạo.

Lục Thập Tam nghiêm mặt nói: - Ta không nói dối, có cái gì thì nói cái đó, có lẽ cũng chính bởi vì vậy, Đại tướng quân biết ta sẽ đắc tội không ít người cũng không đưa ta đi nơi khác nhậm chức, mà là vẫn ở lại trong kỳ binh Hồ Bì làm Giáo Úy. Trận chiến Liêu Đông, phủ binh Đại Tuyền ta tuy rằng chiến lực vô song, cũng có thiên hạ gia đình tử tế triệu nhập ngũ, nhưng một trận chiến này trong mắt của ta quả thật đỡ nhiều lạnh ít.

- Liêu Đông thời tiết giá lạnh, thích hợp chinh chiến trong khoảng thời gian từ tháng tư đến tháng tám này, mà Cao Cú Lệ đã chuẩn bị gần hai năm, theo ta được biết thành Liêu Đông hiện giờ đã xây dựng lại giống thùng sắt. Địa phương quý quái kia tháng chín có thể có tuyết bay, trời lạnh đến nỗi khi đi tiêu có thể bị đông lạnh, đại quân một khi bị bám trụ, chỉ có thể không công mà lui. Thiếu đương gia, thủ hạ này của người đem ngàn số binh lính cho dù luyện mấy tháng, đi Liêu Đông là chịu chết thôi. Huống chi, chỉ sợ người không đến được Liêu Đông cũng đã bị triều đình tiêu diệt rồi. Thiếu đương gia, xem người là người thông tuệ, làm sao lại nghĩ chuyện ngu như vậy?

Lý Nhân hỏi: - Người cho rằng Đại Tuyền sẽ bại?

Lục Thập Tam chân thành nói: - Bại chắc là sẽ không bại, nhưng cũng sẽ không thắng, chỉ sợ là đi mà không thể công thôi, hao phí vô số tiền lương nữa.

Từ những lời này, Lý Nhân có thể nghe ra Lục Thập Tam là một gã Giáo Úy biên quân Đại Tuyền kiêu ngạo. Gần như không ai cho rằng đối với trận chiến này Cao Cú Lệ sẽ chiến thắng. Cao Cú Lệ nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa ra ba mươi vạn binh lính yếu ớt, lấy cái gì để đối kháng với phủ binh Đại Tuyền bách chiến bách thắng? Lý Nhân rất muốn nói cho Lục Thập Tam biết rằng, một trận chiến này là không thắng không bại, thật ra dù là đánh bại, ba mươi vạn phủ binh tinh nhuệ đều chôn xương tha hương, từ nay về sau thực lực của cả Đại Tuyền sẽ suy yếu. Trên thực tế, cũng chính là ba lượt chinh phạt Cao Cú Lệ làm cho đế quốc Đại Tuyền đang như lúc mặt trời ban trưa tràn đầy sức sống hướng đến diệt vong đây.

Nếu không phải là bởi vì ba lần chinh chiến Cao Cú Lệ, Đại Tuyền chôn vùi hơn mười vạn phủ binh là trụ cột của quốc gia, hao phí vô số tiền của, thực lực của Đại Tuyền sao có thể nhanh chóng suy bại đi xuống như vậy chứ?

Lý Nhân hít một hơi thật dài, có chút thương cảm nói: - Tuy rằng ta cũng cho rằng trận chiến này cơ hội Đại Tuyền thủ thắng không lớn, nhưng nếu sống là người Tuyền, đầu gì vẫn có hy vọng Đại Tuyền có thể chiến thắng. Đúng vậy, ta là giặc cỏ, nhưng giặc cỏ cũng không phải là không có lương tâm. Tuy rằng ta bất trung quân, nhưng... ta yêu quốc gia này. Tuy rằng ta không có bao nhiêu lực lượng, nhưng chung quy không thể làm như có mắt không trông. Cho dù chỉ là giúp được một phần nhỏ không đáng kể, cũng coi như là ta lấy thân phận là người Hán gộp một phần tâm lực.

Hắn quay đầu nhìn Lục Thập Tam nói: - Lục Giáo Úy, có lẽ ta sẽ chết trận ở Liêu Đông, có lẽ ngày nào đó dân chạy nạn trong miền người đều đã chết trận ở Liêu Đông, nhưng nếu người đồng ý giúp ta một chút, hy vọng bọn họ có thêm một phần sống sót. Bọn họ cũng đều là bị buộc bắt đày đọa mới thanh kẻ tặc, đã có lòng vì nước xuất lực, chẳng lẽ người thật sự có thể nhẫn tâm trở mặt nhìn bọn họ đi chịu chết hay sao?

Lục Thập Tam im lặng, trong lòng xúc động.

- Thiếu đương gia, ta vẫn khuyên người không nên đi Liêu Đông.

Lý Nhân khoát tay áo nói: - Sông trên đời, đại trượng phu có việc không nên làm, có việc nên làm. Ta tâm ý đã quyết, chỉ cầu Lục Giáo Úy tương trợ một phần.

Lục Thập Tam trầm mặc một hồi nói: - Nếu như vậy, ta sẽ ở lại một tháng, ta chỉ có thể làm đến như vậy. Thiếu đương gia... người khiến cho ta không thể không bội phục!

Lý Nhân cảm động nói: - Đa tạ Lục Giáo Úy trượng nghĩa!

Hắn đưa cánh tay ở sau lưng, vươn ngón trỏ và ngón giữa làm động tác chiến thắng, sau đó ở trong lòng vui mừng nói: oa ha ha... Lại con mẹ nó lừa

được một tên rồi.

Lý Nhân nói: - Vậy tốt quá, ngày mai ta phái người đến Bắc Ngưu sơn quận Thượng Cốc đón a gia bọn họ về đây, cũng không cần định một tháng, ngày a gia bọn họ đến đây thì người liền dẫn người rời khỏi là được, thế được không?

Lục Thập Tam nói: - Từ Bắc Ngưu sơn nếu đi gấp rút, đi đi lại lại cũng mất tầm một tháng. Được rồi, ta đáp ứng người.

Ngẫm nghĩ một chút, Lục Thập Tam nói: - Hôm nay ta giúp người một việc, mong rằng Thiếu đương gia ghi ở trong lòng, nếu ngày sau Đại tướng quân nhà ta muốn cầu cạnh người, mong rằng Thiếu đương gia đừng bao giờ từ chối.

Lý Nhân nghiêm mặt nói: - Đó là tự nhiên, La đại tướng quân tương trợ, ta khắc ghi trong tâm khảm!

Lục Thập Tam nói: - Vô tay đáp ứng!

Lý Nhân vươn tay trái nói: - Thanh giao!

Hai người hai tay vô vào nhau, lập tức bật cười ha hả. Lý Nhân cười giống như hồ ly đã ăn trộm được gà, cũng không biết vì sao, Lục Thập Tam cười cũng rạng rỡ như vậy. Lý Nhân dĩ nhiên là nghe không được thanh âm trong lòng Lục Thập Tam, nếu biết thì loại đắc ý dạt dào vì lừa gạt được người khác cũng sẽ biến mất ngay. Bởi vì trước khi Lục Thập Tam đến, La Nghệ đã thông báo y, nếu Lý Nhân có yêu cầu gì nếu không quá phận thì hãy đáp ứng, nhưng có một điều, muốn cho Lý Nhân nhớ kỹ, chính là U Châu La Nghệ đã giúp của hắn!

Đương nhiên, Lý Nhân đôi voi loại chuyện mình ước này kỳ thật hoàn toàn không cần quan tâm. Nếu có ích lợi, đừng nói mình ước, cho dù là trăm đầu gà đốt giấy vàng kết bái làm huynh đệ với Lục Thập Tam cũng không có gì không thể đấy. Dù sao trong quan niệm của Lý Nhân, loại việc nhỏ như nói dối này cũng sẽ không bị sét đánh đấy. Chính như khi vừa mới bắt đầu hắn còn tính toán nắm giữ số giặc cò cướp được trong tay mình, nhưng tuyệt đối sẽ không trắng trợn biểu hiện tham dục. Nếu muốn cướp, sẽ là đoạt một cách nghệ thuật hóa, khiến tất cả binh lính đều khăng khăng một mực đi theo mình.

Luyện được một thân ban lĩnh dĩ nhiên là thu đoàn bảo toàn tính mạng, nhưng nếu co thủ ha có thể lực do với ban lĩnh cá nhân còn hưu dung hơn nhiều.

Ngày hôm sau, Lý Nhân đề Trần Trúo Nhi và Phục Hồ Nô dẫn theo năm mươi người đã chọn lựa tư trong tân binh lính đi Bắc Ngưu sơn đón đám người Trương Trọng Kiên, hắn thì bắt đầu huấn luyện binh lính.

Trong tay có ghi chép binh pháp của Hạ Nhược Bật cả đời chinh chiến, còn có hai năm dạy bảo của Đạt Khê Trường Nho, lại có Thiết Lão Lang và Lục Thập Tam rất có bản lĩnh trong việc luyện binh, Lý Nhân vô cùng có lòng tin. Từ đội ngũ cơ bản nhất, đến bày trận, phối hợp các binh chủng, hắn thỉnh giáo tí mĩ Lục Thập Tam và Thiết Lão Lang, hai người cũng biết thì sẽ nói.

...

Bên cạnh sân đấu võ vừa mờ, Kỳ Hạo Thiên nhìn Lý Nhân phía xa đang luyện binh, vẻ mặt âm trầm.

Lý Nhân này rốt cuộc là ai?

Y đã phái người tra xét, dưới chân núi hiện tại có một đội hơn năm trăm kỵ binh tinh nhuệ đóng quân, xem trang bị quả thật chính là phủ binh Đại Tùy. Rõ ràng, đúng là tên hôm qua tới gặp Lý Nhân mang đến. Xem cờ hiệu, chính là U Châu binh. Bởi vậy có thể thấy được người nọ tới gặp Lý Nhân thấp nhất cũng là một tướng quân cấp ngũ phẩm, cấp bậc quan lớn như vậy, vì sao thấy Lý Nhân lại khách khí như thế chứ? Thậm chí, còn mang theo chút khiêm tốn?

Y chưa từng thấy, cũng chưa từng nghĩ đến, một chỉ quan quân chính quy hơn năm trăm người biết rõ cách đó không xa chính là ở phi mà lại thờ ơ đấy. Nếu toàn diệt hơn ngàn người trên Yên Sơn này, chiến công cũng đủ lên thẳng một cấp. Từ ngũ phẩm đến Ứng Dương lang tướng tuy rằng chỉ kém một bậc, nhưng thực quyền lại một trời một vực. Ứng Dương lang tướng, đây chính là ước mơ cả đời cũng khó mà đạt được của bao nhiêu người.

Y đương nhiên không biết, kỳ thật Lục Thập Tam vẫn chỉ là cái lục phẩm Giáo Úy, nhưng lại được La Nghệ vô cùng tín nhiệm.

Y càng không biết, chức quan của La Nghệ vẫn là Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng trước trận thắng làm Tam phẩm tướng quân đấy.

Y cũng không có khả năng biết, năm trăm kỵ binh dưới chân núi chỉ là một nhóm người, còn có một nghìn năm trăm người đã vòng tới một mặt khác của Yên Sơn. La Nghệ đã truyền đạt mệnh lệnh cho Lục Thập Tam tùy cơ ứng biến, nếu là Lý Nhân có dị tâm, sẽ lập tức tàn sát sạch sẽ Yên Sơn trại.

Bởi vì, La Nghệ cũng không nghĩ tới, một tháng ngắn ngủn, Lý Nhân không ngờ có thể tạo ra một đội ngũ hơn ngàn người!

...

Nhìn Lục Thập Tam lớn tiếng hô quát huấn luyện những binh lính kia, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Lý Nhân hơi hơi nhíu mày, như thoáng chút suy nghĩ.

La Nghệ... rốt cục lộ ra sát khí sao?

Nếu không phải ngày hôm qua mình lừa Lục Thập Tam, nếu không phải nói nhảm cái gì nguyện ý đi Liêu Đông chịu chết, hôm nay Lục Thập Tam còn có thể đứng ở trên giáo trường hỗ trợ luyện binh không? Mặc dù mình không có biểu hiện căm kích đôi voi La Nghệ, nhưng Lục Thập Tam hẳn là đã cảm

thấy rồi.

Lý Nhân ở trong lòng cười khổ, gạt người... thật đúng là nói dối không phải là dễ. Ngày hôm qua Lục Thập Tam nhìn chăm chăm vào hai mắt của mình, may mắn, việc dùng ánh mắt gạt người này, lúc trước mình cũng đã học rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Lý Nhân từ Đầm Cự Dã mang đi tổng cộng một ngàn hai trăm mười hai người, tính toán, vừa khéo đủ quân số Chiết Xung Phủ. Tuy nhiên Lý Nhân cũng không phải muốn an bài dựa theo biên chế quân đội Đại Tùy, hẳn đem này một ngàn hai trăm người chia làm hai Tiểu Kỳ, mỗi Tiểu Kỳ là năm trăm binh lính, những người còn lại đều có tố chất tương đối kém chút, chịu trách nhiệm quân nhu hậu cần. Cứ một trăm người có một người chỉ huy, chỉ huy Tiểu Kỳ là Đô Thống. Không ngoài dự tính, cũng khiến Kỳ Hạo Thiên nghi hoặc không hiểu chính là mười bảy thủ hạ của Lý Nhân không ngờ không ai đảm nhiệm chức quan quân nào.

Tất cả quan quân đều có một vài binh lính được tuyển chọn ra, được Lý Nhân thành lập thân binh đội năm mươi người, xem chừng hẳn thật sự không có chút mưu đồ nào với một ngàn hai trăm người này.

Bởi vì dưới chân núi còn có năm trăm khinh kỵ binh U Châu tinh nhuệ, Kỳ Hạo Thiên không dám trêu chọc cho nên đối với an bài của Lý Nhân tỏ vẻ đồng ý, thậm chí còn yêu cầu để đảm người Lạc Phó đảm nhiệm quan quân. Lý Nhân chỉ cười lắc đầu từ chối cho ý kiến. Kỳ Hạo Thiên hiện tại đã có tám phần tin tưởng Lý Nhân chính là tướng lĩnh nào đó dưới trướng U Châu La Nghệ, có thể còn trẻ như vậy mà khiến người khác cung kính khiêm tốn đối với hắn, Kỳ Hạo Thiên thật sự nghĩ không ra Lý Nhân rốt cuộc có thân phận gì.

Có thời điểm, Kỳ Hạo Thiên thậm chí hoài nghi Lý Nhân là con trai của La Nghệ.

Nghĩ như vậy đương nhiên cũng có căn cứ, nghe nói La Nghệ có một đứa con tên là La Thành. Khuôn mặt tuấn mỹ, vóc pháp siêu quần, mười ba tuổi cũng đã gần như không có đối thủ ở trong quân U Châu. Nghe đồn, kẻ này bất kể là võ nghệ hay là binh pháp thao lược đều được La Nghệ chân truyền, hơn nữa, ở trong quân rất có uy vọng. Mà Kỳ Hạo Thiên sở dĩ hoài nghi mà chưa xác định, là vì Lý Nhân dùng là một thanh trực đao lớn sắc bén màu đen tuyền mà không phải mã sóc.

Tuy nhiên, để che giấu thói quen dùng binh khí cũng không phải việc khó gì. Hơn nữa bản thân Hồ Bí tướng quân La Nghệ chính là chuyên gia về đao pháp, con ông ta thiện dùng đao cũng không kỳ quái.

Chính là vì hoài nghi như vậy, Kỳ Hạo Thiên đối với Lý Nhân càng tỏ ra kiêng kỵ. Vốn ý còn tính toán khi đảm người Lý Nhân rời khỏi Yến Sơn sẽ phái người chặn giết, nhưng hiện tại nếu Lý Nhân là con trai của La Nghệ, Kỳ Hạo Thiên cho dù có lá gan lớn như trời cũng không dám lỗ mãng.

Mỗi ngày ở ngoài mặt, Kỳ Hạo Thiên chỉ nhìn chăm chăm doanh trại kiến thiết mà rất ít chú ý săn đấu võ luyện binh. Nhưng trên thực tế, y luôn luôn để ý nhớ kỹ phương pháp luyện binh. Chỉ một ngày, y đã xác định phương thức mà Lục Thập Tam luyện binh là Đại Tùy phủ binh thường dùng. Tôn An Tổ xuất thân quân võ, hơn nữa còn từng làm quan tướng phủ binh, đối với đạo luyện binh phủ binh rất tinh tủy, Kỳ Hạo Thiên lại dựa vào một ít thủ đoạn lấy được tín nhiệm của Tôn An Tổ, cho nên bản lĩnh của Tôn An Tổ y đã học được bảy tám phần.

Hàng ngày Lý Nhân chăm chú quan sát học tập, Kỳ Hạo Thiên cũng quan sát học tập. Tính cách của hai người ở mặt nào đó cũng vô cùng giống nhau, đều có một loại cố chấp làm người ta không hiểu.

Thời điểm Lý Nhân đang xem Lục Thập Tam và Thiết Lão Lang luyện binh, dĩ nhiên sẽ không lấy bút ký của Hạ Nhược Bật ra xem nữa. Mấy đêm này hẳn đều cảm được soi đọc, cũng đã thuộc lòng bút ký kỳ này rồi. Mà dù sao Bút ký cũng là vật chết, viết sâu sắc như thế nào cũng chỉ là trên giấy. Mà Lục Thập Tam và Thiết Lão Lang đều là những người có kinh nghiệm chiến trận, tuy rằng phương thức chỉ huy khác biệt, nhưng đều mang theo dày đặc dấu ấn quân đội chính quy Đại Tùy.

Lý Nhân ngày ngày học tập, đạt được hiệu quả không nhỏ.

Mã tặc Yến Sơn hiện tại đều là thủ hạ của Tôn An Tổ, mà Tôn An Tổ luyện binh có chút nghiêm khắc so với gác cỏ bình thường chút. Cho nên, huấn luyện bọn họ cũng không quá khó khăn. Thời điểm ở Đầm Cự Dã, Trương Kim Xung đã từng có tâm đem hơn hai ngàn người dưới tay Tôn An Tổ lập thành một Thân Binh Doanh đấy, bởi vì những người này thiện chiến hơn so với lâu la dưới tay y, nhưng y lại sợ dùng những người này làm thân binh sẽ không an toàn, cho nên vẫn phân tán những người này vào các doanh gia để giám thị.

Hiện tại, Lý Nhân có cơ hội huấn luyện một ngàn hai trăm người đã về dưới tay mình này trở thành chi quân đội thứ nhất, không thể không nói hẳn may mắn hơn so với Trương Kim Xung.

- An Chi, tại sao phải gọi là Tiểu Kỳ?

Thiết Lão Lang không hiểu hỏi.

Lý Nhân cười cười nói: - Dựa theo biên chế quân đội chính quy Đại Tùy, thời điểm hành quân mỗi một trăm người phải nâng một mặt chiến kỳ. Thời điểm kẻ thù quan sát, thường thường nhìn là cờ liền có thể biết thực tế nhân số quân đội. Đương nhiên, cũng có thể nâng nhiều cờ xí mê hoặc kẻ thù, nhưng cũng không phòng được kẻ thù lên lút quan sát, vốn làm như vậy vì dễ dàng cho chỉ huy, nhưng vẫn có khiếm khuyết.

Huỳnh suy nghĩ một chút xem, đội ngũ một ngàn hai trăm người chỉ ba mặt lá cờ, có thể làm cho người ta nghi hoặc hay không?

Thiết Lão Lang gật đầu, đối với việc giải thích như vậy cũng hơi hiểu được.

Lý Nhân đương nhiên không sẽ nói cho y biết, Tiểu Kỳ thật ra là đơn vị quân sự chủ yếu của triều Minh. Lý Nhân chỉ là thích tên này thôi, về phần lấy có gì đó đều không có ý nghĩa gì. Đương nhiên, ở triều Minh một Tiểu Kỳ là mười người, một Bách hộ quản lý hai Tổng kỳ, mười Tiểu Kỳ, tổng cộng một trăm mười hai người. Thiên hộ, thì quản lý một ngàn một trăm mười hai người. Lý Nhân không thích xưng hô Thiên hộ, Bách hộ, nhưng hắn thích triều Minh, cho nên bỏ qua Thiên hộ, Bách hộ, trực tiếp thăng biên chế Tiểu Kỳ làm năm trăm người.

Hai người vừa được đề bạt làm Đô Thống Tiểu Kỳ, một người tên là Ngưu Tú, một người tên là Lưu Hắc Thát.

Lại nói tiếp, Lý Nhân đối với Lưu Hắc Thát quả thật có chút thành kiến. Hắn không biết Lưu Hắc Thát có phải chính là người đàn ông trong truyền thuyết thiết kế giết chết La Sĩ Tín hay không, hơn nữa là một nhân vật dũng mãnh chiếm cứ nửa giang sơn Hà Bắc, nhưng cũng bởi vì trong lịch sử La Sĩ Tín là chết vào tay người này, Lý Nhân cũng hơi chút không ưa gã lắm.

Đương nhiên, hắn sẽ không vì lý do vô nghĩa như vậy mà không cần người này.

Trên thực tế, toàn bộ một ngàn hai trăm người ở Yên Sơn, Lưu Hắc Thát dũng võ là nhân tài kiệt xuất. Hơn nữa người này đối với lĩnh ngộ binh pháp cũng vượt xa những người khác, bất kể Lục Thập Tam và Thiết Lão Lang nói cái gì, gã gần như đều hiểu ngay. Điều này làm cho Lý Nhân không thể không nhìn gã với cặp mắt khác xưa, cho nên mới trực tiếp đề bạt gã làm Đô Thống chưởng quân năm trăm người. Thủ lĩnh gần một ngàn hai trăm người Yên Sơn hiện tại trên danh nghĩa dĩ nhiên là Đại đương gia Lý Nhân, nhưng Lý Nhân ngay trước mặt toàn bộ người sơn trại từng nói tương lai là sẽ giao trả lại cho Kỳ Hạo Thiên. Chỉ phần khí độ này cũng khiến cho đám sơn tặc rất cảm phục.

Mà Ngưu Tú này vũ dũng thì bình thường, nhưng cũng không hề tỏ vẻ yếu kém. Dáng người gầy hơn so với Lưu Hắc Thát khôi ngô, nhưng người này tâm tư vô cùng linh hoạt. Thời điểm Lục Thập Tam và Thiết Lão Lang giảng giải chiến thuật, gã thường thường có thể suy một ra ba, thậm chí nhìn ra chỗ sơ hở trong chiến thuật này. Đối với một kẻ làm tương mà nói điểm này cũng rất quan trọng, thậm chí có khi so với vũ dũng còn quan trọng hơn.

Đương nhiên, hứng thú của Lý Nhân đối với Ngưu Tú này cũng không thua Lưu Hắc Thát.

Khi chọn lựa quan quân trong tí thí, thời điểm hai người kia trở hết tài năng, Lý Nhân đã vô cùng kinh ngạc. Hắn thật sự không thể tưởng được, trong một ngàn hai trăm sơn tặc lại xuất hiện hai nhân vật thanh danh hiển hách trong lịch sử như vậy.

Cho nên, sau khi nghe tới hai cái này tên, Lý Nhân không chút do dự đem hai chức quan trọng yếu nhất giao cho bọn gã, đồng thời cũng có chút trọng đãi đối với hai người đó.

Lưu Hắc Thát, xuất thân bản hàn cho nên không có tự. Ngưu Tú, tự Tiến Đạt, cũng từng là quan con cháu lại, chỉ có điều sau này gia cảnh suy bại đi xa nương nhờ họ hàng, cuối cùng lẫn lộn đi theo Tôn An Tổ.

Lý Nhân biết, bất kể là Lưu Hắc Thát hay là Ngưu Tiến Đạt, hai người bọn họ nếu dựa theo quỹ đạo của lịch sử tuyệt đối sẽ không xuất hiện vào lúc này ở Yên Sơn. Nếu Lưu Hắc Thát có lý do gì liên quan đến Tôn An Tổ thì đó là gã và Tôn An Tổ đều là đồng hương, nhưng Ngưu Tú này tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại trong quân Tôn An Tổ mới đúng. Tuy Lý Nhân chỉ là biết chút ít lịch sử, nhưng cũng biết Ngưu Tiến Đạt đi theo phái là Lý Mật mới đúng.

Nhưng Lý Nhân không để ý đến những điều này, từ trên trời giáng xuống hai viên hổ tướng, hắn vui mừng còn không kịp, hơn nữa, cũng bởi vì hai người kia, lòng tham nắm giữ của Lý Nhân đối với một ngàn hai trăm người này càng thêm nồng đậm.

Lưu Hắc Thát và Ngưu Tú vốn ở trong quân Tôn An Tổ không được coi trọng, giờ được Lý Nhân đề bạt làm Đô Thống dĩ nhiên vô cùng cảm kích. Hai người bọn họ thực ra đều có bản lĩnh, cho nên đối với người có thể phát hiện bản lĩnh của mình thường thường rất cảm động và ghi nhớ trong lòng.

Lý Nhân tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng khí độ bất phàm.

Bổ nhiệm Ngưu Tú và Lưu Hắc Thát làm Đô Thống, Lý Nhân căn bản không quan tâm người khác có ý kiến gì. Mà ngay cả Kỳ Hạo Thiên cũng tỏ vẻ hai người này uy vọng không đủ khó lòng khiến kẻ dưới phục tùng, Lý Nhân vẫn không để ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Lời Đồn Là Do Có Người Cố Ý (1+2)

Ngày bỏ nhiệm hai người này, Lý Nhân lôi kéo Ngưu Tú và Lưu Hắc Thát nói: - Đừng quan tâm người bên ngoài nói như thế nào, bây giờ ta vẫn còn là Đại đương gia Yên Sơn trại, ta nói hai người các người được, các người tất nhiên là được. Hãy hiệp trợ Lục Thập Tam luyện binh cho tốt, luyện tốt để cho bọn hắn nhìn, để bọn họ im cái miệng thôi lại.

Lời này khiến hai người Ngưu Tú và Lưu Hắc Thát rất cảm động.

Yên Sơn tặc buổi sáng hàng ngày dựng doanh trại, buổi chiều thao luyện, có Lục Thập Tam và Thiết Lão Lang huấn luyện, lại có Ngưu Tú và Lưu Hắc Thát phụ trợ, mới hơn mười ngày ngắn ngủn bọn lính đã có thể làm người ta cảm thấy một khí chất khác.

Nhìn nửa ngày huấn luyện, Lý Nhân thu hoạch rất nhiều, sau khi trở lại phòng của mình mới ngồi xuống, hai người Ngưu Tú và Lưu Hắc Thát cùng nhau đi đến.

- Bái kiến Đại đương gia!

Hai người ôm quyền nói.

Lý Nhân cười cười nói: - Điều là huynh đệ, không cần phải quy củ nhiều như vậy! Ngồi xuống nói chuyện, bằng không cút đi.

Ngưu Tú xuất thân thế gia, mấy năm nay cũng nhiễm phi khí, mà Lưu Hắc Thát lại là người lòng ngay dạ thẳng, cho nên hai người ngược lại thích giọng điệu nói chuyện này của Lý Nhân. Đối với cái việc mở miệng ngậm miệng chỉ, hồ, giả, dã của Kỳ Hạo Thiên, hai người thật ra đều có chút phản cảm.

Hai người biết rõ tính tình Lý Nhân, dĩ nhiên sẽ không e dè thân phận gì.

- Đại đương gia, trước tiên uống ngụm rượu đã, cổ họng kêu gào sắp bốc hơi rồi đây này.

Lưu Hắc Thát đáng thương nói.

Lý Nhân nhắc bình rượu trên bàn ném qua, nói: - Để lại một ngụm cho ta, bằng không Đồ Thống ngươi rút đi!

Lưu Hắc Thát cười hì hì, búng nút bình đồ vào miệng.

Lý Nhân liếc mắt nhìn hai người bọn họ, cười cười hỏi: - Mới từ sân đấu võ trở về, tìm ta có việc gì?

Ngưu Tú lướt ánh mắt ra ngoài cửa, muốn nói lại thôi.

Lưu Hắc Thát lại không e dè nhiều như gã vậy, đặt bình rượu xuống bả: - Đại đương gia, ta thật là nhìn không ưa chút nào!

Ngưu Tú đứng lên, đi tới cửa nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

Lưu Hắc Thát khó chịu nói: - Ngươi sợ cái gì? Yên Sơn trại chúng ta vẫn là do Đại đương gia định đoạt, sợ con mẹ hắn cái gì?

Ánh mắt Lý Nhân biến đổi, mơ hồ đoán được gì đó.

Ngưu Tú nói: - Ngươi đúng là tên mãng phu, nói chuyện lớn tiếng như vậy, chẳng lẽ muốn cho toàn bộ sơn trại biết hay sao?

Lưu Hắc Thát nói: - Ta đây còn chưa nói thôi!

Lý Nhân cau mày nói: - Rốt cuộc chuyện gì?

Lưu Hắc Thát nhìn Ngưu Tú một cái nói: - Thư sinh như hắn nói chuyện rất dài dòng, thôi để ta nói đi. Đại đương gia, ngài đừng đi. Sơn trại này, ta chỉ thừa nhận một mình ngài là Đại đương gia, về phần những người khác, con mẹ nó, lão tử nhìn không vừa mắt! Đại đương gia vài lần nói muốn đưa ra vị trí này, người ở ở một ngoài chối từ nhưng trong lòng lại rất thèm muốn, đứng ngồi không yên, chẳng lẽ ta không nhìn ra được? Các huynh đệ đều nói Đại đương gia ngươi là người trong triều đình, không phải cùng một đường với chúng ta, cho nên chúng quy phải đi. Rất nhiều người còn nói, Đại đương gia tâm không ở sơn trại chúng ta. Lòng người bất ổn đó Đại đương gia à!

Ngưu Tú quay đầu khẽ hỏi: - Đại đương gia, tôi chỉ hỏi một câu.

Lý Nhân nói: - Nói.

- Ngài rốt cuộc có phải là người của triều đình hay không? Có phải con trai của U Châu La Nghệ hay không?

Lý Nhân nghiêm nghị nói: - Không phải, ta từ nhỏ bị triều đình đuổi giết, tại sao có thể là người của triều đình? Ra bên ngoài nhìn thử mấy năm mò xem? Bên trong đó chôn hơn một trăm vị huynh trưởng vì bảo vệ ta từ Yên Sơn chạy trốn mà bị triều đình giết chết, về phần là con trai La Nghệ... cái này lại càng vô nghĩa. Ta họ Lý, tên Nhân, tự An Chi, không chút liên quan nào đến họ La. Mặt khác... ngươi hỏi là hai câu rồi đấy.

Ngưu Tú ngẩn ra, lập tức cười khò, giả dối với tính tình này của vị Đại đương gia có đôi khi cũng rất bất đắc dĩ.

Lưu Hắc Thát kinh ngạc nói:

- Lục Tướng quân hần thì sao?

Lý Nhân cười cười nói: - Hần là người của La Nghệ, điều này không giả.

- Vậy hần?

- Giữa ta và La Nghệ có giao dịch, giao dịch này là cái gì tạm thời vẫn không thể nói cho các người biết được. Tóm lại, La Nghệ tạm thời là bạn không phải địch, nhưng khó nói ngày sau sẽ không xảy ra đụng chạm binh đao. Chỉ có thể nói, La Nghệ hiện tại giúp ta, là bởi vì hần muốn lợi dụng ta. Trước khi rời khỏi Yên Sơn trại, ta sẽ nói cho các người biết.

Nguru Tú thờ phào một cái nói:

- Như vậy là được rồi! Đại đương gia, ngài đã không phải người trong triều đình, ngài không đi được không.

Luru Hắc Thất nói: - Đại đương gia, ngài cũng không biết, người kia mấy ngày nay, cả ngày truyền ra lời đồn, nói nếu Đại đương gia ngài không rời khỏi Yên Sơn, kỵ binh dưới chân núi sẽ giết lên đây. Hần còn nói, ngài là con trai của La Nghệ, sợ dĩ chạy tới nơi này là vì tức giận La Nghệ, La Nghệ đã phái đại quân tiến đến bắt ngài trở về, nếu như ngài không trở về, sẽ lập tức giết Yên Sơn trại chúng ta!

Ánh mắt Lý Nhân hơi hơi nheo lại, càng ngày càng cảm thấy Kỳ Hạo Thiên này có chút thú vị rồi.

Từ lúc mới bắt đầu Lý Nhân đã cảm giác được sát khí trên người người này, bản thân mình lừa dối y, hiện tại sát khí dần dần nhạt đi, nhưng thật ra y đã bắt đầu chuyển đổi mục tiêu, lợi dụng dư luận ép mình. Thủ đoạn của Kỳ Hạo Thiên này thật đúng là càng ngày càng làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Kỳ thật mấy ngày nay Lý Nhân cũng luôn luôn suy xét làm sao có thể kết thúc chuyện này một cách thỏa đáng, nên dùng phương thức gì để giải quyết Kỳ Hạo Thiên này, hần quả thật còn chưa có chủ ý nào.

Kỳ Hạo Thiên ở Yên Sơn là kẻ tặc có thực lực, có không ít người ủng hộ y. Mà từ lúc đầu mình tỏ vẻ sẽ phải rời khỏi Yên Sơn, lúc đó làm như vậy là vì ổn định Kỳ Hạo Thiên, tiếp theo cũng là khiến tất cả mọi người đều cảm giác mình không thêm để ý đối với vị trí kia, cứ như vậy Kỳ Hạo Thiên muốn xuống tay cũng sẽ có chút e dè. Cùng vậy, vẫn là vì để bọn lính cảm giác mình là một người thẳng thắn vô tư, cũng là một cách thu mua lòng người.

Vốn định sau khi nắm quyền binh tướng trong tay sẽ giải quyết Kỳ Hạo Thiên, hơn nữa Lý Nhân ngay từ đầu cũng không có ý định giết y. Ngược lại, Lý Nhân từng nảy sinh ý thu phục người này.

Cho đến hôm nay, Lý Nhân vẫn cảm thấy Kỳ Hạo Thiên là một nhân tài.

Chỉ có điều Kỳ Hạo Thiên còn chưa đủ thành thực, có lẽ thời điểm ở hồ Cao Kê y thật sự là người muốn một dóc lòng nghiên cứu binh pháp, cho nên cơ hội thi triển âm mưu cũng không nhiều, cho nên kế sách của y một vài ngày này đều có chút trục trặc. Lý Nhân thậm chí vẫn đang mong đợi Kỳ Hạo Thiên có thể có một bay vọt về chất, như vậy thời gian mình ở Yên Sơn cũng sẽ không quá nhàm chán.

- Có lẽ...

Lý Nhân thờ dài nói: - Hần quá nóng lòng rồi.

Lý Nhân đứng lên, đi ra ngoài cửa: - Theo ta ra ngoài một chút.

Nguru Tú và Luru Hắc Thất trao đổi ánh mắt với nhau, lập tức gật gật đầu đi theo Lý Nhân ra khỏi phòng. Nhìn binh sĩ túm năm tụm ba trở về doanh trại, Lý Nhân ôn hòa nhất nhất chào hỏi. Hần là một thiếu niên tú xinh đẹp như thế, lại cũng không nhu nhược. Tu vi của hần khiến mỗi người ở Yên Sơn trại đều rất khâm phục, mà biểu hiện nhân cách của hần trong thời gian qua càng khiến mọi người khâm phục hơn.

Ánh mắt một đám binh sĩ cả người đắm mê hồi nhìn về phía thiếu niên một mình đầu ngã mười mấy đàn ông cường tráng này đều là kính trọng và ngưỡng mộ đầy. Thời điểm Lý Nhân giết ra khỏi đầm Cự Dã đã biểu hiện chiến lực khác hoàn toàn với vẻ bề ngoài thanh tú của hần, mà để cho bọn lính khiếp sợ thì chính là xạ nghệ thần kỳ kia của hần. Trong luyện binh Lý Nhân vẫn không nhúng tay, hần ôm một loại tâm tính học tập quan sát. Thứ duy nhất hần đích thân chỉ đạo, chính là dạy bọn lính bắn cung.

Chỉ tài nghệ bắn tên, cũng đủ để khiến bọn lính khâm phục từ đáy lòng.

Lý Nhân là người đưa bọn họ từ Cự Dã Trạch ra ngoài, là người báo thù cho Tôn Đại đương gia, là người mang theo bọn họ tới Yên Sơn sống yên phận, tuy rằng tuổi của hần rất nhỏ, nhưng mọi người cũng dần dần quen với vị thiếu niên nhìn còn có chút ngây ngô làm tân Đại đương gia của bọn họ. Gần đây có những lời đồn đại bọn họ cũng đã nghe được, có một bộ phận tin, nhưng đại bộ phận vẫn co thái độ hoài nghi, bởi vì bọn họ chưa bao giờ từng nghe nói người của triều đình sẽ qua lại thân mật với sơn tặc như vậy. Hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không tin con trai của tướng quân U Châu La Nghệ sẽ chạy tới sống lẫn lộn với bọn họ.

Đi dọc theo sân đấu võ, Lý Nhân không cảm thấy phiền đối với nụ cười chào hỏi của người khác.

Hần cũng tươi cười chân thành và tôn kính chào hỏi lại.

- Đại đương gia, ngài cũng thấy đấy, bọn lính phục ngài, xin ngài, nên quyết định sớm!

Lưu Hắc Thát hạ giọng nói.

Lý Nhân khẽ lắc đầu, cũng không trả lời, hần chậm rãi đi về phía khối đá lớn mà mình vẫn thường ngồi kia, sau đó giở tờ giấy khoanh chân ngồi xuống nhìn sơn trại bình yên dưới trời chiều. Hần trầm mặc, Ngưu Tú đứng ở bên cạnh hần cũng vẫn duy trì trầm mặc. Thậm chí khi Lưu Hắc Thát không kìm nổi há mồm muốn nói chuyện, Ngưu Tú lắc đầu ra hiệu gã không nên quấy rầy. Lưu Hắc Thát cố gắng kiên trì chịu đựng trầm mặc giống hai người kia, chỉ có điều về mặt gã lại bán rẻ tâm tính lo lắng của gã.

- Hắc Thát.

Cũng không biết qua bao lâu, Lý Nhân mỉm cười nói với Lưu Hắc Thát: - Tính tình ngươi quá nóng nảy, điều này không tốt. Bắt đầu từ ngày mai, ngươi đi mặt sau doanh địa mở một mảnh đất, trồng chút rau tu dưỡng tính tình.

Lưu Hắc Thát sững sờ, lập tức kinh ngạc nói: - Đại đương gia, hiện tại cái thời tiết mặc toi nay còn có thể trồng được rau cỏ gì chứ? Chớ nói chúng ta trại lý không có giống rau, cho dù là cỏ cũng không thể sống nha?

Lý Nhân mỉm cười nói: - Trồng rau, chưa chắc thật sự phải có rau.

Lưu Hắc Thát chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, thật sự không hiểu nổi Đại đương gia có chủ ý bí hiểm gì. Gã xuất thân bản hàn, chưa từng đọc qua sách gì, tuy rằng thông minh nhưng căn không bản lý giải được ý tứ trong lời nói của Lý Nhân.

Ngưu Tú ngăn Lưu Hắc Thát đang định nói: - Đại đương gia bảo ngươi trồng rau, ngươi cứ trồng rau đi.

Lý Nhân cười nói: - Sơn tuyến cũng không xa, Tiến Đạt ngươi cũng giúp gánh nước tưới đi.

Ngưu Tú lại lắc đầu nói: - Đất trong núi cần cỗi, hay là ta phụ trách đi tìm chút phân.

Gã nhìn Lý Nhân hần nói: - Đại đương gia, ngài yên tâm, cam đoan đều là mới mẻ đấy!

Lý Nhân ừ một tiếng nói: - Đào rãnh vườn lớn vào, hai người các ngươi phải thương lượng xem, vườn rau xanh này ai sẽ quản lý?

Lưu Hắc Thát vẫn ngờ ngác, Ngưu Tú lại nghiêm túc nói: - Vườn rau xanh là của Đại đương gia, chúng ta một đào rãnh một lấy phân, Đại đương gia trực tiếp quản lý là được rồi, tôi cam đoan tôi và Hắc Thát sẽ biến vườn rau xanh trở nên tươi tốt.

Lý Nhân lắc đầu nói: - Thật ra ta vẫn phải đi đấy. Hơn nữa... đến hiện tại ta vẫn không hy vọng phát sinh chuyện gì bất lợi tới sự đoàn kết của trại.

Ngưu Tú nói:

- Nên ngưng thì ngưng. Đại đương gia, thế đạo rối loạn, chúng ta hiện tại ở Yên Sơn sống qua ngày, ai biết tương lai có thể làm nên việc lớn hay không? Tương lai vận mệnh của một ngàn hai trăm huynh đệ trong sơn trại đều ở trong tay ngài, Đại đương gia nhân nghĩa, nhưng có đôi khi cần phải có chút thủ đoạn sắc sảo. Nếu hôm nay tôi và Hắc Thát tới tìm ngài, chính là đã hạ quyết tâm rồi.

Gã cười cười nói: - Tôi lập tức cùng với Hắc Thát đến hậu sơn đào rãnh.

Lý Nhân thờ dài, đứng lên nhìn mặt trời lặn nói: - Hy vọng... trong vườn rau xanh không chôn phân quá nhiều.

Ngưu Tú nói: - Nhiều quá, đất sẽ không tốt!

...

...

- Ngươi nói cái gì?

Kỷ Hạo Thiên không thể tin nổi hỏi Lưu Hắc Thát: - Đại đương gia tìm các ngươi, chính là vì trồng một vườn rau xanh?

Lưu Hắc Thát thẳng thắn thành khẩn nói: - Đúng vậy, Đại đương gia còn nói, sau khi mở ra, Nhị đương gia ngươi phái người đi ra thăm dò đường vận chuyển lương phải mang chút hạt giống về.

Kỷ Hạo Thiên nghi hoặc nhìn Lưu Hắc Thát nói:

- Hắc Thát, ngươi cũng biết đấy, lúc trước thời điểm bổ nhiệm ngươi làm Đô Thống ta tận hết sức lực tiến cử ngươi, ta thật sự tán thưởng ngươi. Ta cũng vẫn đối đãi ngươi như tâm phúc, có chuyện gì ngươi không được gạt ta. Đại đương gia không bị điên, đã sắp sang mùa đông rồi, trên Yên Sơn rét lạnh này làm gì trồng được loại rau gì chứ?

Trong lòng Lưu Hắc Thát mắng một câu, ngươi quả nhiên là tiểu nhân, nói dối không đỏ mặt. Lúc trước thời điểm Đại đương gia bổ nhiệm ta làm Đô Thống, cũng không biết là ai sau lưng phản đối. Chỉ có điều trên mặt gã lại không biểu hiện ra vẻ phản cảm, ngược lại còn tỏ ra rất cảm kích.

Lưu Hắc Thát cực kỳ nghiêm túc nói: - Nhị đương gia, ta biết ngươi chiếu cố ta. Nhưng Đại đương gia đúng là nói như vậy đó, ngươi không tin thì tự

mình đến hậu sơn xem là được. Ngày hôm qua lúc hoàng hôn Đại đương gia nói, sáng sớm hôm nay ta sẽ dẫn vài huynh đệ đi hậu sơn cuốc đất, nửa ngày trời đã khai khẩn được một khối đất lớn. Buổi chiều còn phải luyện binh, sáng mai ta vẫn còn phải đến phía sau núi đấy.

Kỷ Hạo Thiên do dự trong chốc lát hỏi: - Có phải Đại đương gia đã nói với người cái gì hay không?

Lưu Hắc Thất ngẫm nghĩ một chút nói: - Không, Đại đương gia chỉ nói phải đào rãnh hố lớn hơn một chút, sâu một chút. Phải có chín thước vuông mới được.

Chín thước vuông?

Kỷ Hạo Thiên cả giận nói:

- Trồng cây cũng không dùng hố lớn như vậy, mà đây chỉ là trồng rau thôi!

Lưu Hắc Thất nói: - Không hiểu, Đại đương gia an bài như thế, ta chỉ biết làm theo. Đúng rồi, Đại đương gia còn nói dưới chân núi đã có sẵn phân, chính là phân chiến mã, hẩn an bài Ngưu Tú dẫn người xuống núi, nói chuẩn bị rải phân vào trong đó.

- Phân?

Kỷ Hạo Thiên càng nghi ngờ, y thậm chí cảm thấy có phải Lý Nhân điên rồi hay không.

- Đại đương gia còn nói gì nữa không?

- Ừm! Đúng rồi, Đại đương gia nói, vườn rau phía sau núi, trừ hẩn và mười mấy người hẩn mang đến ra, còn có ta và Ngưu Tú nữa, những người khác không được đi vào.

- Bao gồm ta?

Kỷ Hạo Thiên có chút gấp gáp hỏi.

Lưu Hắc Thất gãi gãi tóc nói: - Đại đương gia không nói, người là Nhị đương gia, đương nhiên có thể đi.

...

...

- An Chi, tính toán hạ thủ à? Có điều ta nghĩ mãi mà không rõ, đệ muốn cuốc đất trồng rau tại hậu sơn để làm gì? Chẳng lẽ chuyện không đạo lý như vậy, Kỷ Hạo Thiên sẽ tin sao?

Lạc Phó hỏi.

Lý Nhân cười cười nói: - Nếu đổi lại một người bình thường nghe chuyện không đạo lý như thế, có cho rằng đệ điên rồi hay không?

Trần Tước Nhi nói: - Dù sao thì ta cho rằng đệ điên rồi.

Lý Nhân cười ha ha:

- Như vậy, nếu một người không bình thường nghe chuyện không đạo lý như thế, sẽ nghĩ thế nào?

Mọi người im lặng.

Trong chốc lát, sắc mặt Lục Thập Tam có chút khó coi nói: - Thiếu đương gia, người không phải là... muốn dùng lý do sát se, ngu ngốc, không đạo lý như vậy dẫn dụ người kia đến đó chứ hả. Nói tới, cho dù dẫn dụ đến đó được, cũng không thể một lưới bắt hết nha? Ta mới đến, thời gian ngắn ngủi, không biết đối thủ của người rốt cuộc là dạng người tâm tính gì, dù sao đổi lại là ta mà nói..., nhiều nhất phải vài người thân thủ tốt đến phía sau núi đi do thám là được.

Lý Nhân nói: - Ta muốn chính là hẩn đi do thám.

- Không hiểu!

Mọi người đồng thanh nói.

Lý Nhân cười cười, thấp giọng nói một lần.

Mọi người gần như đồng thời ngoảnh đầu, trong lòng tự nhủ người làm một vòng luẩn quẩn như vậy để làm gì?

Ngày hôm sau, có tin tức bí mật bắt đầu lan truyền trong đám lính tại Yên Sơn trại. Nghe nói Nhị đương gia Kỷ Hạo Thiên phái tâm phúc bí mật làm một chuyện tại hậu sơn, không ai biết hẩn ở hậu sơn làm gì, dường như chỉ có Nhị đương gia và thân tín của hẩn biết. Ngay cả hai vị Đô Thống cũng bị gọi

vào phía sau núi, nhưng lúc trở lại sắc mặt đều rất âm trầm. Nghe nói Nguru Đô Thống lúc trở lại còn đẩy đổ bàn, hùng hùng hổ hổ nói không có lương tâm.

Cái gì không có lương tâm?

Mọi người không thể biết được.

Có người nói, Nhị đương gia âm thầm vợ vết một số tài bảo, tính toán chôn giấu tại hậu sơn. Còn có người nói là Nhị đương gia bắt được một cô gái xinh đẹp dưới chân núi lên, muốn kim ốc tàng kiều (nhà vàng giấu người đẹp). Còn có người nói thấy Nguru Đô Thống mang theo nhóm thân binh của Nhị đương gia xuống núi, khênh về không ít đồ vật này nọ đi ra sau núi. Rốt cuộc là vật gì, hỏi vài thân binh kia, thì lại nói là phân ngựa. Lúc này liền có người chửi đồng: - Phân ngựa? Người con mẹ nó khinh chúng ta ngốc à. Thân binh kia vô tội nói:

- Thật là phân ngựa mà. Đáng tiếc, lại không ai tin hấn.

Lại qua mấy ngày, Kỳ Hạo Thiên ở trong phòng mình vắt óc suy nghĩ, mấy ngày trước đó Nguru Tú kêu mười mấy thân binh dưới tay mình đi xuống dưới chân núi khênh lên mười mấy bao tải đi ra sau núi, nói rằng đều là phân ngựa đổ vào trong rãnh sâu rồi. Y nghĩ nát óc cũng không hiểu, càng nghĩ càng là đau đầu. Chợt nghe bên ngoài có người gọi y.

- Hạo Thiên, có ở đây không?

Kỳ Hạo Thiên nhận ra là âm thanh của Lý Nhân, vội vàng đứng dậy mở cửa: - Đại đương gia, tìm tôi có chuyện gì?

Lý Nhân nói:

- Cũng không có gì, mấy ngày qua nghe nói phía sau núi rất nhiều động vật hoang dã, tính toán mời người đi săn bắn, có rãnh không?

Kỳ Hạo Thiên theo bản năng hỏi: - Cần mang bao nhiêu người?

Lý Nhân cười cười nói: - Chỉ đem thân binh của ta và người, quá nhiều người ngược lại không thú vị, như thế nào?

Ánh mắt Kỳ Hạo Thiên biến đổi, dường như đoán được gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Lời Đồn Là Do Có Người Cố Ý (3)

- Được! Có nên sai Lưu Hắc Thát dẫn người ra sau núi xử lý không?

Kỳ Hạo Thiên hỏi.

Lý Nhân cười cười và nói:

- Không cần! Mấy ngày hôm nay Lưu Hắc Thát và Nguru Tú luôn ở sau núi làm vườn trồng rau, không có gì cần phải xử lý hết. Thực ra ta cũng muốn bắt mấy con dã thú ở gần đây, để tránh mùa xuân sang năm chúng đến phá hỏng vườn rau.

Hắn nói rất chân thành, giống như đang có kế hoạch làm một khu vườn ở sau núi vậy.

- Đại Đương Gia, có chuyện này ...

Kỳ Hạo Thiên do dự một chút, điệu bộ như có điều gì đó rất muốn nói ra.

- Chuyện gì? Người nói đi!

Lý Nhân gật đầu nói.

Kỳ Hạo Nhiên im lặng một lúc rồi mới lên tiếng:

- Đại Đương Gia, hai ngày trước Nguru Tú dẫn theo đội thân binh của tôi xuống núi chuyển một khối lượng lớn phân ngựa lên đây, chuyện này ngài chắc đã biết.

- À, ta có biết.

- Cái đó, Đại Đương Gia, đêm hôm qua, Ngưu Tử lại dẫn theo đội thân binh của y ra sau núi vận chuyển mười mấy hòm gỗ lên đây, nhưng bên trong đựng cái gì vậy? Lê nào lại là hạt giống rau như lời Lưu Hắc Thất đã nói.

Lý Nhân cười cười đáp lại:

- Nhất định là không phải.

- Vậy đó là thứ gì?

- lát nữa huynh đi ra sau núi quan sát thì sẽ biết ngay thôi, cũng không phải là thứ gì đó bí mật đâu.

Lý Nhân cố tỏ ra vẻ huyền bí, quay người bước đi.

Sau khi Lý Nhân đi rồi, Kỷ Hạo Thiên vội vàng tập trung thân binh của mình lại, y không dám phủ định chuyện Lý Nhân sẽ bày ra trò gì ở sau núi để đối phó với y, nhưng y cũng không thể không đi. Việc Lý Nhân bí mật xây dựng một khu vườn ở sau núi, Kỷ Hạo Thiên biết rõ mục đích của hắn chỉ là muốn khơi dậy sự tò mò trong lòng y mà thôi. Nói không chừng, Lý Nhân thực sự là đang che giấu một âm mưu thâm độc gì đó, hắn muốn kết thúc chuyện của hai người ở sau núi. Nhưng chỉ cần Lý Nhân dám động thủ thì y sẽ tương kế tựu kế. y tập hợp thân binh lại, sau đó thì cử mười mấy người trong số đó đến sau núi điều tra trước, đề phòng sự mai phục của Lý Nhân.

Bên trong chiếc áo dài, y mặc thêm một lớp liên giáp, rồi lại đặc biệt giấu một chiếc đĩa bạc ở vị trí của tim để tăng thêm bảo vệ. Giấu kỹ một con dao sắc bén trước ngực, chuẩn bị xong những thứ cần mang bên mình, y dẫn theo khoảng 70 -80 tên thân binh trung thành đi ra phía sau núi. Đồng thời, y còn cử người đi tìm Lưu Hắc Thất và Ngưu Tử, hạ lệnh cho hai người họ tập trung binh lính ra phía sau núi đi sẵn.

Sau khi đã sắp xếp ổn thỏa, Kỷ Hạo Thiên cảm thấy Lý Nhân đã không còn cơ hội để phản kháng lại nữa, lúc này y mới cảm thấy yên tâm. Nhưng sau khi ra tới chân núi, y lại ngỡ ngàng đến bàng hoàng. Bởi vì y sắp xếp mọi thứ chủ yếu là để đối phó với Lý Nhân và đám thuộc hạ của hắn nhưng khi đến nơi, y lại chỉ thấy có một mình Lý Nhân đứng ở đó, đồng thời chỉ mạng theo có một chiếc cung, và thêm cả thanh hắc đao của hắn, ngoài những thứ này, hắn không mang theo bất cứ thứ gì, ngay cả thân tín cũng không có ai đi cùng chứ đừng nói là cả một đội thân binh.

- Đại Đương Gia, chẳng phải là người nói hai chúng ta đều phải mang theo thân binh hay sao?

Kỷ Hạo Thiên ngạc nhiên rồi quay sang hỏi Lý Nhân.

Lý Nhân khoát tay rồi cười cười đáp lại:

- Vốn dĩ là ta cũng định như vậy nhưng ta lại thấy rằng mang nhiều binh lính quá cũng chẳng có việc gì cần dùng đến. Nếu như huynh đã mang theo người đến rồi thì ta không cần mang theo nữa. Dù gì thì ở sau núi cũng không có dã thú, nhiều người quá lại mất đi cái cảm giác đi săn bắn. Nào, đi thôi, lúc này ta vừa nhìn thấy một con lộc vừa chạy qua đây, chúng ta hãy đuổi theo nó mau.

Cái điệu bộ cười ha ha của hắn đến là hiền lành, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì đúng là không có gì đáng phải lo.

Kỷ Hạo Thiên nhìn lướt xung quanh với ánh mắt đầy nghi ngờ, đúng lúc đó mấy tên thân binh được y cử đến trước gật gật đầu với y, ra hiệu rằng ở đây rất an toàn, không hề có mai phục.

Kỷ Hạo Thiên cũng cẩn thận gật đầu đáp lại, rồi quay sang cười nói với Lý Nhân:

- Nếu như Đại Đương Gia hôm nay có hứng thú đi săn bắn, vậy thì tôi sẽ tham gia cùng với ngài. Chỉ là xin Đại Đương Gia chớ có chê cười tài nghệ bắn cung kém cỏi của tôi. Nói thật, tài nghệ bắn cung của Đại Đương Gia vô cùng cao siêu, nếu như đem so sánh thì kỹ thuật của tôi đúng là uống phải.

Lý Nhân ha ha cười lớn:

- Ta chẳng qua chỉ là một người vũ phu, hơn nữa từ nhỏ đã bị người khác truy sát nên nhiều lúc cũng rất nghiêm khắc với bản thân, xạ nghệ, đao pháp chẳng qua chỉ là những cách thức dùng để giữ cái mạng này mà thôi, không đáng để nhắc tới.

- Hà?

Kỷ Hạo Thiên theo sau Lý Nhân vừa đi vừa hỏi:

- Từ nhỏ Đại Đương Gia đã bị người khác truy giết? Tại sao trước giờ không thấy người nhắc tới?

- Chuyện cũ nghĩ lại chỉ thêm đau lòng, tốt nhất là không nên nhắc tới.

Kỷ Hạo Thiên thấy Lý Nhân không chịu nói, trong lòng càng nghi ngờ thêm. Y vốn cho rằng Lý Nhân là tướng lĩnh thân tín dưới trướng của U Châu La Nghệ, thậm chí còn có thể là con trai của La Nghệ. Nhưng hôm nay lại nghe thấy Lý Nhân nói ra những điều này thì có vẻ như Lý Nhân từ nhỏ đã bị người khác truy giết nên bất đắc dĩ mới phải phiêu bạt giang hồ, nay đây mai đó. Nếu như hắn thực sự là con trai của La Nghệ thì làm sao lại có chuyện bị người khác truy sát cơ chứ?

- Đại Đương Gia không nói càng khiến cho tôi thêm tò mò, haha, con người tôi ấy mà rất hiếu kỳ. Đại Đương Gia ít nhiều cũng nên nói cho tôi biết một chút chẳng?

Lý Nhân cũng ha ha cười đáp lại:

- Hiếu kỳ, con người ai cũng hiếu kỳ, chỉ là có lúc vì quá hiếu kỳ mà tự chuốc họa vào thân.

Nói xong, hắn cố ý quay sang nhìn Kỳ Hạo Thiên một cái.

Kỳ Hạo Thiên bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng sợ, theo bản năng sò vào con dao ở trong thắt lưng. Lý Nhân thì lại nửa đùa nửa thật nhìn về phía con dao của y, trong nụ cười đó hiện lên sự khinh thường Kỳ Hạo Thiên. Lúc này, cũng không biết vì sao mà Kỳ Hạo Thiên vốn được coi là một người bình tĩnh lại không thể khống chế được sự tức giận của bản thân với Lý Nhân, lúc này chỉ suýt chút nữa thôi là y định cầm cây hoành đao bổ nhào về phía Lý Nhân.

Ánh mắt của Lý Nhân có sức sát thương quá lớn.

Làm tổn thương cả những dây thần kinh yếu đuối nhất trong con người của Kỳ Hạo Thiên, ánh mắt đó của Lý Nhân như nói lên rằng: nếu Lý Nhân thực sự muốn, thì chuyện giết y chỉ là vấn đề thời gian, bất cứ lúc nào cũng có thể giết y, giống như chuyện hắn đang nghiền nát một con kiến.

- Thiếu Dương Gia, ý của ngài là sao?

Kỳ Hạo Thiên lại hỏi theo bản năng của mình.

Lý Nhân cười cười đáp lại:

- Không có gì, chỉ là quen miệng thôi.

- Đúng vậy.

Lý Nhân dừng bước, quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt của Kỳ Hạo Thiên và hỏi:

- Hình như huynh rất có hứng thú với vườn rau ở sau núi? Mấy ngày hôm nay huynh đã mấy lần lên chạy ra sau núi, vậy huynh đã nhìn thấy những gì rồi? Chẳng phải chỉ là một vườn rau thôi sao, haha, đáng lẽ ra huynh phải đường đường chính chính đến đó chứ!

Đột nhiên Lý Nhân lại nhắc đến chuyện này, khiến cho sắc mặt của Kỳ Hạo Thiên cũng theo đó mà biến sắc.

- Chỉ là tò mò thôi, Đại dương Gia nếu muốn trồng rau, thì chẳng cần quan tâm đến việc có thuận mùa hay không, vậy người đào một cái hố to như vậy để làm gì?

Đơn giản thôi, Kỳ Hạo Thiên đem tất cả những nghi ngờ trong lòng mình ra hỏi. Y lặng lẽ nắm chặt lấy chuôi của thanh hoành đao, lúc nào cũng có thể hạ lệnh giết người. Mặc dù ở dưới chân núi cũng có 500 kỵ binh nhưng nếu như Lý Nhân không phải là con trai của La Nghệ thì y cũng không kiêng kị nữa. Hơn nữa cũng không biết vì sao mà từ sau khi ra đến sau núi, tim của Kỳ Hạo Thiên càng ngày càng đập mạnh, và động cơ giết người của y cũng càng ngày càng mãnh liệt. Y gần như không nhận nại được nữa, thậm chí y muốn ngay lập tức chém Lý Nhân một nhát, và không chỉ là Lý Nhân mà ngay cả đến những thân binh theo sát đằng sau hắn, y càng nhìn càng thấy không thuận mắt.

Lý Nhân bước sát đến bên cạnh y, gần như là ghé sát vào tai của Kỳ

Hạo Thiên và chỉ dùng giọng nói với âm lượng vừa đủ để hai người có thể nghe được:

- Cái hố đó không phải là để trồng rau, mà là dùng để ... chôn người chết!

Kỳ Hạo Thiên lặng người, lùi về sau một bước theo phản xạ, tay y càng nắm chặt lấy chuôi đao, nhìn Lý Nhân bằng ánh mắt căm phẫn.

Lý Nhân thấy vậy liền cười lớn lên:

- Đùa thôi, Nhị Dương Gia đâu cần phải lo lắng như vậy?

Không có ai nhìn thấy, lúc mà hắn sát lại người của Kỳ Hạo Thiên, hắn đã rắc một gói bột lên người của đối phương. Trước đó khi mà hắn bước vào trong phòng của Kỳ Hạo Thiên, Lý Nhân đã len lút rắc một ít bột này lên trên bàn của y.

Đúng lúc đó mọi người đã đi đến chỗ mấy cái hố sau thềm kia, Lý Nhân cười ha ha rồi chỉ vào mấy cái hố đó và nói:

- Nhị Dương Gia, sao vậy, những chiếc hố sâu và rộng như thế này, dùng nói là để trồng rau trồng cây, đến quan tài cũng có thể vừa đó. Haha, những chiếc hố này đều được lấp đầy bằng phân ngựa, bên trên thì phủ một lớp đất, đến mùa xuân sang năm là có thể dùng để trồng rau, đến lúc đó ví dụ như là củ cải thì củ nào củ nấy phải to bằng đầu người.

Hắn lại chỉ xuống, trong ánh mắt của hắn, sự trêu tức càng rõ nét hơn.

- Khinh người quá đáng!

Kỷ Hạo Thiên đột nhiên gầm lên một tiếng rồi rút đao ra:

- Lý Nhân! Ngươi cứ thử ép bức ta một lần nữa coi, hôm nay ta và ngươi sẽ kết thúc ở đây.

Nói xong, y hướng thẳng cây hoành đao về mặt của Lý Nhân.

Lý Nhân lùi về đằng sau, lớn tiếng hỏi:

- Nhị Đương Gia! Huynh muốn làm gì vậy

Hai con mắt của Kỷ Hạo Thiên đã đỏ ngầu lên, y không nói gì, chỉ cầm cây hoành đao, chém liên tiếp về phía Lý Nhân. Trước những nhát chém liên tiếp của Kỷ Hạo Thiên, Lý Nhân chỉ có tránh và đỡ chứ không hề có ý đánh trả. Đột thân binh của Kỷ Hạo Thiên nhìn thấy sự việc đang diễn biến theo tình trạng ngày càng xấu đi thì vội vàng chạy đến phía sau Kỷ Hạo Thiên và nói:

- Nhị Đương Gia! Nhị Đương Gia! Ngài đang làm gì vậy, có phải là ngài đang muốn so tài với Đại Đương Gia?

Gã lớn tiếng như vậy chỉ là muốn nhắc nhở kỷ Hạo Thiên không được manh động, nhưng gã chỉ mới hét lên được mấy câu trước, còn câu ở đằng sau thì lại bị nuốt vào trong, cuối cùng thì vẫn không thể nói ra được.

Kỷ Hạo Thiên liền quay người lại, dùng thanh hoành đao đâm một nhát vào bụng người thân binh này, y rút đao ra chém đứt hai cánh tay cuối cùng là quay người lại chém đứt đầu. Chuyện này xảy ra quá nhanh khiến cho người thân binh nọ chết cũng không nhắm mắt.

- Ta sẽ giết ngươi! Cái vị trí Đại Đương Gia kia là của ta! Là của ta!

Kỷ Hạo Thiên cứ nhát đao này đến nhát đao khác, , trông bộ dạng hiện tại của y chẳng khác gì là bị điên.

- Nhị Đương Gia!

- Nhị Đương Gia! Huynh muốn làm gì vậy!

Từ đằng sau vang lên những tiếng hét lớn. Đó chính là tiếng của Ngưu Tú và Lưu Hắc Thát, hai người đó tuân lệnh y đã dẫn hơn trăm người ra sau núi. Nhưng khi mọi người vừa đến nơi thì nhìn thấy Nhị Đương Gia Kỷ Hạo Thiên đột nhiên lại chém tới tấp về phía Đại Đương Gia Lý Nhân, cứ như là đang muốn lấy mạng vậy. Nhìn thấy cảnh tượng này, Lưu Hắc Thát và Ngưu Tú vội vàng hét lớn lên, sau đó thì nhiều binh lính cũng đồng loạt làm theo, hi vọng Kỷ Hạo Thiên sẽ dừng tay lại.

Lúc này, Ngưu Tú tự nhiên hét lớn lên một câu:

- Kỷ Hạo Thiên! Đại Đương Gia có ân với chúng ta, tại sao huynh lại lấy ân báo oán! Lần trước huynh sai tôi đào mấy cái hố sâu ở đây rồi dụ Đại Đương Gia tới và giết ngài ấy, nhưng tôi không thể nào nhẫn tâm làm như vậy được, huynh là một tên phản tặc, lòng lang dạ sói! Ngay từ đầu đã sai người đào mấy cái hố này, rồi lại còn phai người mai phục, huynh quá tàn ác !

Câu nói này của y đã khiến cho toàn bộ tộc Yến Sơn phẫn nộ.

- Bảo vệ Đại Đương Gia!

Lưu Hắc Thát nhảy mắt cho đám người của Lạc Phó, rồi hét lên một tiếng, lập tức xông ra ngoài.

Cũng không biết trong lúc nguy cấp và hỗn loạn ai đã hét lên câu:

- Giết chết kẻ lòng lang dạ sói này đi!

Một đám dã tặc cứ hùng hổ xông tới.

Thân binh của Kỷ Hạo Thiên ra sức ngăn cản nhưng vì số lượng quá ít nên rất nhanh chóng bị đám người đang tức giận bùng bùng kia đánh bại. Trong khi đó, Kỷ Hạo Thiên vẫn cứ chém tới tấp về phía Lý Nhân. Khóe miệng của Lý Nhân khẽ nhếch lên, nhưng hắn chỉ tránh chứ không hề có ý phản đòn. Bộ dạng hiện tại của Kỷ Hạo Thiên rất đáng sợ, đặc biệt là hai con mắt đỏ ngầu và long sông sọc của y, nhưng trái lại với y, Lý Nhân lại không hề tỏ ra tức giận một chút nào hết. Mặc dù đao pháp của Kỷ Hạo Thiên không đến nỗi nào nhưng cũng chưa đủ trình độ để y hiếp Lý Nhân, nhưng nhìn bộ dạng Lý Nhân chỉ tránh chứ không có đánh trả, cũng có vài phần nguy hiểm.

- Đại Đương Gia! Rút đao !

Lưu Hắc Thát la lớn.

Rất nhiều sơn tặc của Yến Sơn đã xông ra với ý đồ bao vây lấy Kỷ Hạo Thiên, nhưng lại bị y lấy hoành đao điên cuồng chém, vài người trong số đó đã bị thương. Lúc đó, trong đám người này chợt có tiếng ai đó hét lớn:

- Giết hắn! Đồ lòng lang dạ sói, mọi người không cần phải nói đạo lý với hạng người như hắn nữa.

Những lời này chẳng khác gì chất xúc tác, triệt để kích thích sự phẫn nộ của mọi người lên tới cực điểm.

Bịch! Một quả đấm điên cuồng nện vào chính giữa mũi của Kỷ Hạo Thiên, son tặc Yến Sơn cùng chung chí hướng đánh người.

Bịch! Không biết quả đấm thứ hai này là của ai, trực tiếp một lần nữa nện vào mũi của Kỷ Hạo Thiên khiến cho mũi y bị dập nát. Tiếp theo đó, những nắm đấm cứ như mưa thi nhau giáng xuống người y. Trong lúc đánh nhau dữ dội, áo trường bào của Kỷ Hạo Thiên đã bị xé rách để lộ miếng liên giáp giấu kỹ bên trong, tiếp theo đó là cả con dao ngắn rơi xuống. Chính những thứ này càng khiến cho son tặc Yến Sơn càng thêm phẫn nộ.

- Hắn cố ý dụ Đại Đương Gia tới!

- Mặc liên giáp, trong áo giấu dao ngắn sắc bén, hắn không có ý tốt!

- Đánh chết tên khốn khiếp này đi!

Liên giáp có thể chống lại được đao, thương và tên nhưng lại không hề có tác dụng với những cú đấm đá điên cuồng của đám son tặc.

Thực ra, từ khi Lý Nhân biết Kỷ Hạo Thiên chẳng qua là muốn lợi dụng bản thân thậm chí là có ý giết bản thân cướp vị trí này thì kết cục của Kỷ Hạo Thiên đã được định sẵn rồi. Nhưng sau khi Lý Nhân phát hiện ra những tin đồn thất thiệt do Kỷ Hạo Thiên tung ra, thì y sẽ chết như thế nào cũng đã được định sẵn. Lời đồn xuất phát từ những tên gian ác, còn những tên gian ác lại là tất cả son tặc Yến Sơn.

Nhiều năm sau, khi mà Lưu Hắc Thất và Ngưu Tú nhắc đến chuyện này, Ngưu Tú luôn ca thán rằng:

- Sau này ta mới thông suốt, thực ra ngay từ đầu Kỷ Hạo Thiên đã muốn hại Đại Vương, nhưng Đại Vương của chúng ta... Ngay từ đầu chẳng phải cũng muốn quy nạp 1200 tên binh lính kia làm của riêng hay sao?

Lưu Hắc Thất cười mà rằng:

- Kỷ Hạo Thiên chẳng qua cũng chỉ là một tên nhãi nhép, luận về mưu trí...

Ngưu Tú cũng cười, rồi bấm tay và nói:

- Đề ta tính, một lần, hai lần, ba lần, ... mấy năm gần đây, đừng nói là một tên nhãi nhép như Kỷ Hạo Thiên, chứ nhiều nhân vật tiếng tăm lừng lẫy cũng đã không ít lần bị Đại Vương của chúng ta chơi sỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ân Hận

Chấn chấn mấy năm sau, trong sử sách sẽ ghi lại lần đoạt quyền tước vị này của Lý Nhân trên Yến Sơn như thế này.

Cuối tháng 10 năm đại Nghiệp thứ 7, tại Yến Sơn Vương triệu tập mọi người để cùng nhau kháng Tùy, son tặc họ Kỷ muốn đoạt quyền, Vương đã dùng tiểu kế diệt trừ tên phản tặc này, cùng cố địa vị, ổn định binh quyền. Tháng 3, Vương và mười tám kỵ đi Liêu Đông, một trận thành danh.

Bất luận là lần tranh quyền đoạt vị này ở trên Yến Sơn hay là sau này khi Lý Nhân ở Liêu Đông, sử sách đều không ghi chép cẩn thận tỉ mỉ, rất nhiều chỗ đã bị lược bỏ, điều này đã khiến cho rất nhiều người hiểu kỳ về giai đoạn lịch sử này, tìm đủ mọi cách để truy tìm sự thật, nhưng đáng tiếc rất nhiều chuyện đều đã trôi theo cùng với dòng chảy thời gian thì không có cách nào để tìm lại được. Nhưng điều khiến mọi người vui mừng đó là Lý Nhân khi ở Liêu Đông đã để lại rất nhiều truyền thuyết thần kỳ, được mọi người lưu truyền.

Từng có học giả phải thốt lên rằng: cuộc đời của Vương chính là một huyền thoại to lớn và đồ sộ.

- Thiếu Đương Gia, tôi có thể hỏi người một chuyện được không?

Lục Thập Tam nhìn thấy Lý Nhân đang cúi đầu say sưa đọc sách, ánh mắt của y có phần nóng vội:

- Tôi rất hiếu kỳ, Kỷ Hạo Thiên là một người có tính cách không tồi nhưng tại sao hôm đó ở sau núi đội nhiên lại ra tay với người? Hắn phải hiểu rõ hơn ai khác là không thể đánh lại người, hơn nữa Ngưu Tú và Lưu Hắc Thất lại là chính hắn phái người tìm đến, tại sao hắn lại có thể làm ra những chuyện ngu ngốc đến như vậy?

Lý Nhân ngừng đầu lên, nheo mắt nhìn Lục Thập Tam, sau đó buông ra bốn chữ lạnh lùng vô nghĩa: - Không thể trả lời!

Lục Thập Tam ngăn người ra, nhưng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, bây giờ trong lời nói của y đã có chút tức giận: - Thiếu Đương Gia, người tại sao lại có thể nhỏ nhem đến vậy? Đạo gần đây, tôi giúp người huấn luyện binh lính, không có công lao thì cũng có khổ lao, một chuyện nhỏ nhất như vậy, người lại

không thể tiết lộ một chút cho tôi được hay sao?

Lý Nhân khẽ cười cười, vẻ mặt bí hiểm.

Hắn càng không nói, Lục Thập Tam càng hiếu kỳ.

Y bước về phía trước, chau mày nhăn mặt và gắng hỏi: - Thiếu Đường Gia, ngài nói cho tôi biết đi! Thuộc hạ Yến Sơn đều bị ngài lừa gạt nhưng ngài đừng nghĩ rằng có thể gạt được tôi. Nếu như ngài không nói cho tôi biết, hôm nay, tôi sẽ ở lại phòng của ngài, quyết không rời nửa bước.

Lý Nhân bắt đầu đi hạ quyền sách trên tay xuống bàn, nhìn Lục Thập Tam và nói: - Lục giáo úy, tại sao huynh lại nhiều chuyện và lời thôi như vậy?

- Nhiều chuyện? Tại sao lại là nhiều chuyện?

Lý Nhân cười cười đáp lại: - Không có gì, huynh không đi đúng không, vậy thì ta đi!

Hắn đứng dậy, chấp tay hành lễ với Lục Thập Tam rồi bước ra ngoài. Lục Thập Tam chỉ còn biết đứng ngây người ra đó, sau đó thì chửi nhỏ một câu: - Con mẹ nó

Khỏe miệng Lý Nhân khẽ nhếch lên, rồi chậm chậm tiến về phía giáo trường. Trên đường đi, tất cả sơn tặc của Yến Sơn đều hành lễ với hắn và hắn cũng không lấy đó làm phiền, trái lại còn gật đầu đáp lại, miệng không quên cười tươi. Hắn bước đến chỗ phiến đá mà mình hay ngồi, trong lòng bất giác nghĩ tới Độc Cô Nhuệ Chí. Tính ra nhiều nhất thì 10 ngày nữa thì a gia và mọi người sẽ về đến Yến Sơn, không biết Tiểu Dịch có cao hơn chút nào không, không biết có phải ngày nào a gia cũng uống rượu hay không, không biết vết sẹo trên mặt sư phụ có khó coi hay không, không biết Âu Tư Thanh Thanh có phải là càng lớn thì càng xinh đẹp hay không, không biết Hồng Phát cô cô còn hung dữ như xưa hay không, không biết khi mà hắn đem chuyện đó nói cho Độc Cô Nhuệ Chí nghe, thì y luôn sẽ tự hào rằng bản thân đã đào tạo ra một cao thủ dùng độc hay là nể mình là một tên ngốc?

Đây là lần đầu tiên hắn hạ độc hại người, nói thực là Lý Nhân có một chút căng thẳng, hồi hộp.

Hắn không biết liệu loại thuốc mà hắn chế tạo ra liệu có thể khiến cho người khác phát điên phát khùng hay không, ngộ nhỡ nó không có tác dụng, thì vô kích ở đằng sau núi hắn làm sao có thể điều khiển được. May sao, một kẻ hiếu học tựa háo sắc như hắn, vẫn có thể pha chế ra một loại thuốc độc đủ để khiến cho Kỳ Hạo Thiên phát điên. Loại thuốc độc này thực ra đã được Lý Nhân pha chế ra từ lâu, chỉ là vẫn chưa có cơ hội để thử nghiệm được tính, cho nên đến lúc được sử dụng hắn khó tránh khỏi cảm giác lo lắng, căng thẳng. Nếu như không phải là trên người hắn có mặc chiếc áo giáp đặc biệt do Hồng Phát tặng thì hắn rất có thể đã phải thay đổi kế hoạch.

Vừa có thể điều chế ra thuốc độc vừa có thể điều chế ra được thuốc giải, đây đúng là một chuyện đáng mừng.

Cảm giác thành công này khiến hắn nhớ lại cảm giác khi hắn nắm được binh quyền của Yến Sơn trại.

Nói đi thì cũng phải nói lại, kiếp trước của Lý Nhân có thể vẫn chưa được tiếp xúc với những thứ này. Lúc đó hắn là một người rất ghét uống thuốc, thậm chí đến lúc hắn bị bệnh phải truyền dịch mà hắn còn bị sốc, nhưng khi đến thế giới này, thân kinh của hắn đã được rèn luyện đến mức vô cùng kiên cường. Nếu như kiếp trước, hắn là một kẻ đến con gà cũng không dám giết thì bây giờ hắn lại là người có thể coi chuyện giết người như giết gà.

Tựa đầu vào tảng đá lớn, Lý Nhân liền bắt đầu suy nghĩ về những dự định tiếp theo của hắn.

Dựa vào đội quân hơn một ngàn người, xưng Vương ở vùng Yến Sơn này cũng là một chuyện không tồi. Đại Tùy sắp loạn, thiên hạ lâm than, nơi đây cũng nằm trong phần lãnh thổ của Đại Tùy, quả thực là một nơi lý tưởng để lánh nạn. Nếu như Lý Nhân là một người không có dã tâm thì cứ ở Yến Sơn kế thừa sản nghiệp của nghĩa phụ hắn Trương Trọng Kiên, làm một tên cầm đầu đám sơn tặc tung hoành ngang dọc thì cũng là một lựa chọn không tồi.

Đã cuối tháng 10 rồi, cuộc chinh phạt lần đầu tiên của Đại Tùy với Cao Cú Lệ đã ngày một gần. Lý Nhân buộc phải đi một chuyến tới Liêu Đông, để xem rốt cuộc là vì lý do gì mà đại quân của Đại Tùy lại dễ thua trong đánh này. Từ một thế giới khác tới đây, nếu đã có cơ hội đích thân trải nghiệm về giai đoạn lịch sử này và giải được những câu đố mà rất nhiều người cùng thời vẫn đang đau đầu, cho nên dù là lý do gì đi chăng nữa thì Lý Nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này. Đương nhiên, lý do của hắn không thể nào so sánh với thứ tình cảm vừa đơn thuần vừa vĩ đại như của Lục Thập Tam, hắn chỉ là muốn thỏa mãn sự hiếu kỳ của bản thân mình mà thôi.

Cũng không biết từ khi nào mà Lục Thập Tam đã đứng bên cạnh Lý Nhân.

- Thiếu Đường Gia, ngài không định nói cho tôi biết hay sao?

Lục Thập Tam dùng vẻ mặt đáng thương để hỏi Lý Nhân:

- Tôi là một người khi chưa làm sáng tỏ chuyện gì đó thì không tài nào ngủ được.

Lý Nhân cười cười đáp lại: - Chẳng trách mà La Nghệ nói huynh là không thích hợp làm quan, với tính cách này của huynh, thật không thể tưởng tượng nổi nếu huynh thực sự làm quan thì sẽ xảy ra những chuyện thế thảm đến mức nào.

Hắn nheo mắt nhìn Lục Thập Tam và hỏi: - Huynh thực sự muốn biết?

- Ta rất muốn biết!

- Được! Ta có thể nói cho huynh biết, nhưng ta có một điều kiện!

- Điều kiện gì?

Lục Thập Tam lùi về sau một bước theo bản năng, y nhìn Lý Nhân bằng ánh mắt căng thẳng. Đạo dân đây, y cũng được coi là hiểu được một chút về chàng thiếu niên với vẻ bề ngoài thanh tú, mang lại cho người đối diện cảm giác là thân thiện và trung thực, nhưng rốt cuộc lại là một con người như thế nào: mưu mô, xảo quyệt đích thực có tài dồn ép người khác vào chỗ chết, và cả một trái tim đen hơn cả than.

- Huynh dẫn đến đây khoảng 500 kỵ binh đúng không?

Lý Nhân cười ha ha, nhìn Lục Thập Tam như đang nhìn một con gà mái mới béo lên. Cứ cho là không thể ăn hết trong một miếng thì nên giữ lại để cho nó đẻ ra vài quả trứng tươi ngon.

- Đừng có bất cứ ý đồ gì với đám binh lính đó!

Lục Thập Tam tức giận lên tiếng.

Lý Nhân khoát khoát tay giải thích: - Không! Không! Không! Ta làm sao dám có ý gì với đám tinh kỵ dưới trướng của đại tướng U Châu? Những người này đều là binh sĩ của đại quân các ngươi, ta không dám lấy. Ý của ta là huynh xem, qua một thời gian nữa huynh cũng phải quay về U Châu một chuyến, những ngày qua chúng ta hợp tác với nhau rất vui vẻ, huynh không định tặng ta chút quà mọn trước ngày chia xa hay sao? Ví dụ như .. để lại 500 bộ áo giáp cho binh lính?

- Vớ vẩn!

Lục Thập Tam cuối cùng đã không kìm nén được cơn giận: - Ta thì không biết được chuyện kia chứ không thêm nói chuyện này với ngươi!

Nói xong, y quay người bước đi!

Lý Nhân từ đằng sau hét lớn: - Này, tiếp tục nói chuyện đi, chúng ta có thể thương lượng mà! Bốn trăm? Ba trăm? Hai trăm được không?

Lục Thập Tam bước nhanh đi đến đầu cũng không quay lại nhìn.

Tề Quận

Một hảo hán với dáng người to lớn khôi ngô, khuôn mặt màu vàng, lau mồ hôi trên trán rồi nói: - Sáng khoái! Sĩ Tồn sóc pháp của đệ sao lại có thể tuyệt vời như vậy, mặc dù ta đã cố gắng hết sức nhưng vẫn rất khó để chống đỡ được, ta đúng là có chút tự ti đó!

Người đàn ông này khoảng hơn 30 tuổi, cao khoảng hơn 1,8m, vai rộng hông hẹp, lưng hỏ eo vượn, tuy sắc mặt có hơi vàng nhưng thần sắc của đôi mắt lại rất sáng. Vẻ bề ngoài của người này không thể nói là tuấn tú nhưng ngũ quan đường đường chính chính, thân thể cường tráng, đặc biệt là đôi lông mày hình kiếm càng làm tôn lên vẻ đẹp của đôi mắt tinh anh, khiến cho mọi người đều phải thốt lên một tiếng: Đại Hán hùng vũ.

Y mặc một bộ bì giáp mỏng, tay cầm một cây trường mâu ngời vừng vàng trên lưng con Hoàng Phiếu, chấp tay hướng về phía người thiếu niên mặc đen kia hành lễ.

La Sĩ Tồn lắc đầu đáp lại: - Tàn đại ca, đạo gần đây đệ và huynh đã đấu với nhau không dưới mười trận, nếu như huynh sử dụng hết toàn bộ sức lực của mình thì tuyệt đối sẽ không có chuyện 10 trận đều hòa như vậy. Sóc pháp của Tàn đại ca tuyệt thế vô song, mạnh hơn những chiêu thức hoang dã của đệ rất nhiều. Nếu không phải Tàn đại ca hạ thủ lưu tình thì e rằng đệ đã bị một nhát sóc của huynh quật cho ngã ngựa mất rồi.

Gã nhìn thẳng vào mặt của người đàn ông có khuôn mặt màu hơi vàng kia, người đàn ông cường tráng đó chính là Tàn Quỳnh Tàn Thúc Bảo danh tiếng lừng lẫy ở Tề Quận.

Tàn Quỳnh cười ha ha đáp lại: - Ta đang ở độ tuổi sung sức cho nên đệ về sức lực đương nhiên là lợi thế hơn đệ, nếu mà để hai ba năm nữa thì e rằng khó mà có thể đỡ được vài nhát mâu của Sĩ Tồn rồi.

Sĩ Tồn có chút bối rối, rồi cười cười đáp lại: - Tàn đại ca lại nói đùa rồi!

Tàn Quỳnh vút cây trường sóc cho thân binh, rồi nhảy từ lưng con Hoàn Phiếu xuống.

- Sĩ Tồn, có phải là đệ có chuyện gì đúng không?

Y bước đến trước mặt Sĩ Tồn hỏi.

La Sĩ Tồn hơi lạng người, một lát sau liền thở dài ngao ngán: - Đệ nhớ đến một người bạn, trước khi đệ đến Tề Quận, huynh ấy phải đi làm một chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng hơn hai năm trôi qua rồi, đệ cũng không biết huynh ấy giờ có còn sống hay không?

Tàn Quỳnh an ủi: - Nếu đã là bạn bè, tại sao khi đó đệ lại không ra tay tương trợ?

Sắc mặt của Sĩ Tồn chợt thay đổi, ngữ khí cũng thay đổi theo.

Sĩ Tín lại thở dài: - Đệ luôn dốc sức vì triều đình, cho nên mặc dù đệ và huynh ấy rất tâm đầu ý hợp, nhưng khổ một nỗi huynh ấy lại là kẻ tặc, cuối cùng đành phải đường ai nấy đi. Bây giờ cứ mỗi lần nghĩ lại chuyện xưa, trong lòng đệ lúc nào cũng có cảm giác tội lỗi.

Nói xong, gã liền đâm mạnh vào cây cột bên cạnh, khiến cho đám bụi ở trên mái nhà rơi xuống trắng xóa.

Tần Quỳnh nghe xong cũng ngẩn người ra, sau đó liền hỏi Sĩ Tín một cách tường tận. Khi biết được Lý Nhân năm đó vì giúp một người bạn báo thù mà dẫn theo người ngựa xông vào đầm Cự Dã, lấy mười mấy người để đầu lại hơn một vạn cường đạo dưới trướng của Trương Kim Xung. Nghe xong, Tần Quỳnh liền vỗ mạnh hai tay và nói: - Đúng là một nam tử hán! Nếu như có duyên, thì ta cũng nguyện ý kết bạn với người huynh đệ này.

Nói xong, y bỗng dừng lại, sắc mặt chợt biến sắc đến mức rất khó coi.

- Sĩ Tín

- Hà? Sao vậy? Tần đại ca!

- Buổi sáng ta mới nghe tướng quân nói qua, trận chiến trước đó, đám sơn tặc của đầm Cự Dã dưới sự thống lĩnh của Trương Kim Xung đã dốc toàn bộ lực lượng tấn công huyện thành Cự Dã, cướp đi toàn bộ tài sản của người dân.

- Sao?

La Sĩ Tín nghe xong mà lặng người đi.

Tần Quỳnh chậm rãi kể tiếp: - Nếu như Trương Kim Xung vẫn còn sống vậy người bạn đó của đệ

Ánh mắt của La Sĩ Tín chợt đỏ ngầu lên, giằng dứ đám mạnh một quyền nữa vào cây cột, khiến cho cả căn phòng bụi bay mù mịt, đồng thời trên tay gã xuất hiện một dòng máu chảy xuống từ chỗ bị thương trên tay.

- Trương Kim Xung! Ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Lão Nhân Mê Y Thuật

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc mà mười ngày đã đi qua, cả ngày Lý Nhân đều quan sát Lục Thập Tam và Thiết Lão Lang luyện binh. Một tháng trôi qua, đội quân hơn một ngàn sơn tặc của Yến Sơn đã có sự thay đổi không nhỏ về khí chất. Chỉ là đối với Lý Nhân mà nói, đây vẫn chưa thể được coi là một đội quân theo đúng nghĩa. Tạm thời không bàn đến chuyện trang bị và tiếp viện, chỉ đơn giản là so sánh với trình độ huấn luyện của quân binh Đại Tù thì khoảng cách vẫn còn rất xa. Chuyện này thì Lục Thập Tam cũng đã nói, nếu như muốn huấn luyện đội quân sơn tặc này thành những chiến binh thực sự, ít nhất cũng phải cần đến hơn một năm, trong khoảng thời gian ngắn thì không thể nào làm được.

Lý Nhân cũng đã hỏi thăm qua, nếu như đội quân này giao chiến với phủ binh của Đại Tù, thì phải cần bao nhiêu phủ binh mới có thể đánh bại được sơn tặc Yến Sơn. Lục Thập Tam nghe xong thì do dự một lúc rồi mới trả lời:

- Nếu như đánh chính diện và không kể đến những nguyên nhân khác thì cần khoảng ba trăm người là đủ.

Nghe xong Lý Nhân liền hỏi luôn, những nguyên nhân khác ở đây là có ý gì, Lục Thập Tam liền đáp:

- Người đã từng nhắc đến một người bằng hữu, tên của huynh ấy là Ngô Lai Lộc, khi xưa huynh ấy đã dẫn theo hơn một trăm người đánh tan 700-bảy tám trăm tên sơn tặc Đầm Cự Dã, đây chính là đảo quyền châu liêm. Nếu như hình thành được thế trận như vậy, hai trăm phủ binh có thể đánh tan hơn một ngàn sơn tặc Yến Sơn, đây chẳng phải cũng được coi là một chuyện thần thoại hay sao?

Lý Nhân đáp lại:

- Vậy có khả năng hơn một ngàn sơn tặc của ta đánh bại đội quân phủ binh gấp ta ba lần hay không?

Lục Thập Tam cười cười đáp lại:

- Vậy thì ta sẽ coi những lời vừa rồi của ngài là lời nói mơ là được.

Lý Nhân im lặng, thực ra hẳn biết Lục Thập Tam không hề nói khoa trương. Sức chiến đấu của phủ binh Đại Tù là thiên hạ vô song, Đại Tù dựng nước đến nay cũng được hơn hai mươi mấy năm rồi, nhưng chưa bao giờ thua trận bởi bất cứ đối thủ bên ngoài bao giờ. Phủ binh có trang bị đầy đủ, huấn luyện bài bản, về cơ bản thì đám giặc cỏ ô hợp, bát nháo kia hoàn toàn không xứng đáng để so sánh.

Vốn dĩ là hán rất kỳ vọng vào đám son tặc Yến Sơn nhưng Lý Nhân biết rằng chuyện mà bản thân muốn làm thì vẫn còn rất nhiều, rất nhiều.

- Huân luyện trong một tháng này, mặc dù có một chút thành tựu nhưng ta thực sự vẫn muốn khuyên ngài một câu, đừng có đem đám người này đến Liêu Đông, và đừng có dùng những thứ như là công danh lợi lộc để mê hoặc họ. Trên chiến trường thực sự họ chỉ là một đám ô hợp, đối với họ chỉ có một con đường chết mà thôi. Đừng có nói đến chuyện lập công dựng nghiệp, chỉ cần đảm bảo là trên chiến trường họ không sợ đến mức tè ra quần đã là một chuyện đáng mừng lắm rồi. Thiếu Đương Gia, nếu như ngài vẫn khư khư cố chấp làm như vậy thì đó chính là tạo nghiệt.

Lục Thập Tam rất nghiêm túc nói tiếp:

- Sát nghiệp, trả mấy đời cũng không hết nợ đâu!

Lý Nhân im lặng, gật đầu đáp lại:

- Ta biết rồi! Những ngày qua phải cảm ơn huynh rất nhiều, Lục giáo úy!

Lục Thập Tam cười cười nói:

- Ta cũng vì kính trọng ngài nên mới nói ra những lời như vậy. Nếu đứng ra mà nói, ngài là son tặc còn ta là quan quân, đám son tặc mấy người đều chết hết ta nên vui mừng mới đúng, nhưng những ngày hợp tác vừa qua, đám son tặc dưới trướng của ngài đúng là như những gì ngài đã nói, họ đều là con dân của Đại Tùy, đều vì bị ép buộc đến đường cùng, không còn sự lựa chọn khác nên mới phải làm son tặc, cho nên ta không hi vọng họ sẽ cùng ngài đi đến chỗ chết. Nếu như ngài vẫn coi ta là bạn bè, thì ta khuyên ngài một câu: hãy yên phận ở Yến Sơn đi, đừng có ra ngoài làm chi!

Y nhìn Lý Nhân, nói một cách đầy ẩn ý:

- Trời sắp tối, nếu như muốn sống sót trong màn đêm đen tối đó thì bản thân buộc phải có ánh sáng riêng!

Lý Nhân hiểu được ý nghĩa của câu nói này, hán gật gật đầu đáp lại:

- Huynh định khi nào đi vậy?

Lục Thập Tam đáp lại:

- Ngày mai, ta sẽ không đợi Trương Đại Đương gia và mọi người nữa, ta cũng đã đi cả tháng trời rồi, chỉ e rằng đại tướng quân đang mắng nhiếc ta rồi, sau khi ta quay về chưa biết chừng vài chiếc roi da đang đợi ta đó.

- Cũng tốt, chúng ta ... chung quy thì không phải là cùng đi trên một con đường.

Lục Thập Tam đứng dậy, hành lễ với Lý Nhân:

- Lần trước, ngài đã nói với ta về chuyện hi vọng ta sẽ để lại cho ngài một ít trang bị, ta thấy, cái trại của ngài tuy nghèo thật đó nhưng cũng có đến hơn 200 con ngựa tốt. Thế này đi, ta để lại cho ngài 200 trang bị của khinh kỵ, coi như là quà của ta tặng một người bạn là ngài, trước lúc chia tay. Nói hơi gàn dở một chút thì ...

Lục Thập Tam dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp:

- Lần sau khi chúng ta gặp lại, chưa biết chừng sẽ là kẻ địch của nhau đó!

Lý Nhân lặng người đi, rồi vỗ nhẹ vào vai của Lục Thập Tam:

- Nếu như đúng là có một ngày như vậy, nếu như huynh thắng, huynh có giết ta không?

Lục Thập Tam gật đầu:

- Nếu như đại tướng quân hạ lệnh, Lục mỗ không thể không tuân theo.

Lục Thập Tam cười cười đáp lại:

- Nếu như phần thắng nằm trong tay ta, ta sẽ tha cho huynh một lần.

Lục Thập Tam cười ha ha:

- Con người của ngài chính là kiêu ngạo như thế đó! Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu như chúng ta buộc phải là kẻ thù của nhau, thì ta hi vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại.

Nói xong, Lục Thập Tam xoay người bước ra khỏi phòng.

- Là thuốc!

Lý Nhân nhìn theo chiếc lưng của y và buộc miệng nói ra hai chữ đó.

- Cái gì?

Lục Thập Tam đứng sững lại, quay đầu hỏi lại.

Lý Nhân cười đáp lại:

- Lần trước huynh có hỏi ta, Kỳ Hạo Thiên tại sao đột nhiên lại phát điên phát khùng lên như vậy, là thuốc, thuốc độc.

Mặt của Lục Thập Tam biến sắc, y lặng người đi một lúc rồi mới có thể phản ứng lại:

- Bây giờ thì ta đã biết, là kẻ địch của ngài là một chuyện đáng sợ như thế nào.

Lý Nhân lắc lắc đầu, không nói gì thêm.

Buổi sáng ngày thứ hai, Lục Thập Tam dẫn theo binh mã rời khỏi, Yên Sơn quay về U Châu. Lý Nhân không xuống núi tiễn y, thậm chí còn không bước ra khỏi phòng, còn Lý Thập Tam cũng như vậy, lúc y rời khỏi Yên Sơn, y cũng không đến cáo từ với Lý Nhân, cũng không nói với đám người tiễn y xuống núi như là Lạc Phó những câu như là ngày sau gặp lại. Y chỉ chấp tay, rồi nói vắn vắn có hai chữ: bảo trọng

Sau khi y rời khỏi, Lạc Phó còn dẫn theo người, lặng lẽ đi theo y khoảng 50 dặm thì mới quay về. Lạc Phó phải xác định chắc chắn rằng y không còn giờ trò gì nữa. Tuy rằng bọn họ đã cẩn thận quan sát và kiểm tra và không phát hiện ra bất cứ mật thám đang ẩn nấp nào nhưng Lý Nhân và mọi người đều hiểu được rằng, Lục Thập Tam nhất định là đã để lại người trong núi chịu trách nhiệm giám sát Yên Sơn Trại, nói không chừng chính là ở trong khu rừng cách sơn trại không xa.

Bằng những tổng kết được đúc rút ra từ kinh nghiệm của hai năm giáo huấn, Lý Nhân có được hai kết luận: thứ nhất, La Nghệ có một đội ngũ chính sát chuyên phụ trách việc điều tra, dò hỏi và tình báo tin tức, cũng có thể gọi đây là đội mật thám. Thứ hai, bản thân mình tuyệt đối phải thành lập một đội quân như vậy, có tác dụng rất lớn.

Nếu đã có ý nghĩ như vậy, Lý Nhân cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Trong số sơn tặc của Yên Sơn, hần đích thân cẩn thận chọn lựa ra 30 người, sau đó để cho hai người Trần Tước Nhi và Đông Phương Liệt Hỏa thay phiên nhau huấn luyện, tạm thời thì đội quân này sẽ được gọi là đội đặc nhiệm Phi Hồ Quân. Trong Thiết Phù Đồ, Trần Tước Nhi chuyên phụ trách việc thăm dò tin tức, còn Đông Phương Liệt Hỏa thì lại có kinh nghiệm vô cùng phong phú trong lĩnh vực này. Nhưng Lý Nhân dự định là sẽ biến Phi Hồ quân thành một đội quân tinh báo, thành một đội quân toàn năng, không việc gì là không thể, cho nên hần cũng đã bỏ rất nhiều công sức và tâm huyết, thậm chí hần có tự mình chỉ đạo. Hần đem tất cả những kỹ năng mà mình có được từ kiếp trước như ẩn nấp, thăm dò, cải trang, nắm vững ... tận tâm tận lực huấn luyện đội Phi Hồ vẫn còn rất đáng thương này.

Ba ngày sau khi Lục Thập Tam rời khỏi Yên Sơn, đám người Trương Trọng Kiên cuối cùng cũng đã tới được Yên Sơn.

Sau khi nhìn thấy sơn trại và quy mô ban đầu của nó, Trương Trọng Kiên không kiềm nổi cảm xúc mà than lên một câu:

- An Chi, con mẹ nó trời sinh con ra là để làm mã tặc rồi.

Lời nói này khiến cho không ít người phải tức đỏ mắt lên.

- An Chi ca ca!

Tiểu Địch nhìn thấy Lý Nhân liền lập tức tung tăng chạy đến và sà vào lòng hần. Mới có mấy tháng ngắn ngủi không gặp mà Tiểu Địch đã cao lên rất nhiều. Cô bé đã 11 tuổi rồi, trông cô càng ngày càng xinh xắn và đáng yêu. Vì một chân của Lý Nhân đứng không vững nên Lý Nhân bị Tiểu Địch làm cho ngã, cô bé lại cứ ngồi trên ngực hần và cười khanh khách.

- An Chi ...

Lúc đứng dậy, Lý Nhân phát hiện ra Âu Tư Thanh Thanh đã đứng cạnh hần từ bao giờ. Cô ngẩng đầu lên nhìn hần, mắt cô đã ngân ngấn nước nhưng vì tính cách quật cường nên cô đã giữ cho nó không trào ra.

- Ủ!

Lý Nhân đáp lại rồi ngay lập tức nắm lấy tay Âu Tư Thanh Thanh.

- Những ngày qua, vất vả cho cô rồi!

Hần nói.

Những lời này khiến cho mặt của Âu Tư Thanh Thanh đỏ ửng lên, cô cúi đầu xuống, giọng nhỏ nhẹ:

- Có khó gì đâu à! A gia và mọi người đều đối xử vui vẻ rất tốt, đặc biệt là Hồng Phát cô cô và Tiểu Dịch muội muội, hai người họ coi muội như người thân trong nhà vậy.

Lý Nhân cười cười, kéo tay của Âu Tư Thanh Thanh và bước về phía của đám người Trương Trọng Kiên.

Đêm đó, mọi người cùng mở tiệc ăn mừng.

Cũng gần một năm nay mọi người tụ tập thì ít mà chia xa thì nhiều, không dễ gì mà có cơ hội như ngày hôm nay nên tất cả mọi người đều rất vui mừng. Tuy là một bữa cơm tối nhưng phần lớn mọi người đều uống say. Trong đó có cả Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho, còn có cả ông lão Hứa Trí Tăng râu tóc bạc phơ, từ lượng của ông không tốt nhưng cứ uống là lại uống như không cần mạng vậy. Từ bộ dạng sau khướt của ông, Lý Nhân có thể nhìn thấy rằng, ông bề ngoài là một người vui vẻ, lạc quan nhưng thật ra bên trong cũng có nhiều chuyện buồn, khó nói ra.

Đêm đó mọi người không nói chuyện nhưng mới chỉ tờ mờ sáng ngày hôm sau, hai người hôm qua uống say bí tỉ không biết trời đất là gì như Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho lại vội vàng đến phòng của Lý Nhân, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Hôm qua Lý Nhân cũng uống hơi nhiều nên sáng nay vẫn còn có cảm giác đau đầu, mới sáng tinh mơ đã phải nhìn thấy mặt của hai người đàn ông vô duyên, hần liền day day trán và cười:

- Thật không ngờ con lại thua hai người, nhưng xem ra con sắp giỏi hơn hai người rồi đó, ngủ một mạch đến tận bây giờ, quên luôn cả chuyện luyện tập buổi sáng.

Trương Trọng Kiên rót một chén nước đưa cho Lý Nhân, rồi ngồi xuống bên cạnh hắn:

- Ta nghe nói những binh lính kia của con chính là thuộc hạ của Tôn An Tổ? Con đã đi qua Đàm Cự Dã?

Lý Nhân một hơi uống hết cốc nước, rồi giả bộ đáng thương nhờ Trương Trọng Kiên rót cho chén nữa:

- Không sai, a gia, con trai của người có ngầu không?

Trương Trọng Kiên gõ nhẹ vài cái vào trán của Lý Nhân và mắng:

- Ngớ ngẩn!

Đạt Khê Trường Nho cũng phụ họa theo:

- Quá ngớ ngẩn!

Lý Nhân ngượng ngùng cười cười đáp lại:

- Phú quý chỉ có thể có được trong gian khó, nếu như con không mạo hiểm thì làm sao có thể có được số binh mã đó? Hơn nữa, a gia, sư phụ, hai người vẫn không hiểu con. Trương Kim Xung tự xưng là có hai vạn binh lính, thực ra cũng chẳng có gì đáng sợ. Hơn nữa, Hạ Nhược Trọng Sơn có ân tình với con, con không thể không trả.

Trương Trọng Kiên thở dài:

- Chính tính cách này của con luôn khiến ta không yên tâm, bề ngoài thì tỏ ra là một người rất bình tĩnh nhưng thực chất bên trong lại là một kẻ bông bột đến ngu ngốc.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu phụ họa theo:

- Còn ngu ngốc hơn cả ngu ngốc.

Lý Nhân nghe xong thì có chút không vui:

- Hai người đến phòng con sớm như vậy, không phải chỉ là đến mắng con đấy chứ?

Đạt Khê Trường Nho liền đáp lại một cách cực kỳ nghiêm túc:

- Vốn dĩ ta còn muốn treo ngược con lên và đánh cho một trận.

Trương Trọng Kiên cười nói:

- Nói đi, con có kế hoạch gì cho sau này không?

Lý Nhân cũng đáp lại bằng một bộ dạng cực kỳ nghiêm túc:

- Có binh mã có địa bàn, có cha có sư phụ, có rượu có nữ nhân, con dự định là sẽ ở lại đây hưởng thụ cho đến chết. Tranh thủ dùng thời gian mười năm xây dựng một cuộc sống hạnh phúc vợ con đề huề.

- Vớ vẩn!

Đạt Khê Trường Nho cả giận nói:

- Thành thật đi!

Lý Nhân thấy vậy liền cười cười làm hòa:

- Thực ra con đón hai người trở về lần này chính là để trông nhà đó. Vất vả lắm mới có được một chỗ dừng chân, mặc dù luôn bị La Nghệ theo dõi nhưng tốt xấu gì thì cũng không thể để mất nơi này một lần nữa. Con dự định là sau khi ăn tết xong sẽ đi Liêu Đông một chuyến, nhưng lại không có ai quản lý sơn trại nên con không yên tâm.

- Nhất định phải đi sao?

Trương Trọng Kiên hỏi lại.

Lý Nhân gật gật đầu:

- Nhất định con phải đi, nếu không thì con sẽ hối hận cả đời.

Đạt Khê Trường Nho nói:

- Được, nhưng con hãy hứa với ta một chuyện.

Lý nhân vui mừng hỏi lại:

- Đừng nói là mộ chuyện chứ mười chuyện một trăm chuyện con cũng đồng ý .

Đạt Khê Trường Nho nói:

- Con muốn đi xem thì cứ đi xem nhưng tuyệt đối không được xuất trận.

Lý Nhân cười tươi, nói như đinh đóng cột:

- Nhất định rồi, con còn chưa muốn chết mà.

...

...

Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên vừa mới rời khỏi phòng thì Lý Nhân liền đứng dậy chải đầu rửa mặt và đi luyện công. Tiểu Địch đang đỡ ông lão Hứa Trí Tàng run rẩy bước từng bước ra khỏi cửa, vừa nhìn thấy Lý Nhân, ông lão iền trừng hai lên, quát Lý Nhân:

- Quyển sách đó là do ngươi viết à?

- Quyển sách nào?

- Phẫu thuật!

- À, là con!

- Người là một thằng điên! Chính là vì cái phương pháp điên khùng của ngươi mà lão già như ta hơn mười ngày rồi chưa được hôm nào ngủ ngon giấc cả, ngươi nói cho ta biết, nếu như ngươi đã có phương pháp này, vậy ngươi có phương pháp giải quyết những đau đớn của người bệnh hay không?

Lý Nhân ngượng ngùng cười cười nói:

- Cái này ... con chỉ là biết sơ sơ thôi.

Ông lão ngăn người ra, rồi lập tức kéo Lý Nhân lại gần:

- Mau! Mau nói cho ta biết!

Lý Nhân cố ý tỏ ra vẻ huyền bí, trong lòng thầm nghĩ, ở thế kỷ 21, đối với đông y thì thuốc mê đã không còn là một chuyện kinh thiên hải tục rồi, cũng nhất định sẽ không bao giờ xuất hiện bi kịch giống như bi kịch của thần y Hoa Đà.

- Lấy Mạn Đà La làm thành phần chính, sau đó thì cho thêm thêm tô, cây tế tân, xuyên ô, thảo ô,...

Lý Nhân càng nói thì ánh mắt của ông lão Hứa Trí Tàng càng sáng.

- Người nói chậm một chút ... thằng nhóc này, đợi ta tìm bút ghi lại đã, Ma Phí Tán của thần y Hoa Đà đã thất truyền từ lâu rồi, phương pháp phẫu thuật của người nếu như không có cách nào để giải quyết những đau đớn của người bệnh thì chỉ có đường chết mà thôi. Nếu như người đã có phương pháp này thì những thứ mà người vừa nói tuyệt đối không phải là những lời nói viển vông.

Ông lão rất kích động, ông nắm chặt lấy tay của Lý Nhân và nói:

- Hôm nay người không được đi đâu cả!

Lý Nhân bối rối nhìn Tiểu Dịch một cái, rồi hần nói khẽ:

- Vậy thì ... con có thể đi ra nhà vệ sinh được không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hướng Về Yến Sơn

Từ sau khi ông lão Hứa Trí Tàng đến Yến Sơn, ngày nào Lý Nhân cũng phải bỏ ra chút thời gian. Độc Cô Nhuệ Chí đã dạy hần rất nhiều được lý, nhưng nếu so sánh với Độc Cô Nhuệ Chí thì kiến thức của Hứa Trí Tàng uyên thâm hơn rất nhiều.

lúc mới bắt đầu Lý Nhân còn dám khoe khoang những tài liệu của kiếp sau mà hần đọc được ở trên mạng internet, nhưng càng về sau thì hần càng không dám, bởi những kiến thức uyên thâm của ông lão về mê được càng khiến cho Lý Nhân cảm thấy xấu hổ, cuối cùng thì hần cũng đã hiểu được ý nghĩa của câu: “Múa riu qua mắt thợ.”

Nhưng, thế giới của ông lão dù sao cũng có những hạn chế nhất định, cho nên ý tưởng thiên mã hành không và tài liệu của kiếp sau của Lý Nhân đã đem đến cho ông lão nhiều trải nghiệm mới mẻ. Ba người, trong đó có cả Tiểu Dịch này nào cũng phải dành một khoảng thời gian nhất định để nghiên cứu y đạo.

Và những kiến thức của ông lão lại giúp Lý Nhân hiểu rõ hơn về những kiến thức có liên quan đến thuốc độc và thuốc giải.

Ngày tháng trôi qua như thoi đưa, thoát cái đã đến tháng chạp.

Ăn xong cơm tối, Lý Nhân và Âu Tư Thanh Thanh đi dạo trong rừng.

- An Chi!

Âu Tư Thanh Thanh dừng bước, giúp Lý Nhân buộc chặt lại áo rồi cô nép người vào lòng của Lý Nhân. Mặc dù hần mặc một chiếc áo bông rất dày nhưng cô vẫn có thể nghe rõ tiếng tim đập của hần. Một chút một chút đó thôi đã chạm đến thế giới nội tâm của cô. Những ngày vừa qua, cô được ở bên cạnh Lý Nhân cho nên mặc dù cuộc sống ở Yến Sơn có vất vả và khổ cực một chút nhưng cô vẫn rất hạnh phúc. Cô là một thiếu nữ rất đơn giản chỉ cần ngày nào cũng được nhìn thấy hần là cô đã mãn nguyện rồi.

- Ủ, sao vậy?

- Không có chuyện gì?

Âu Tư Thanh Thanh ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng đôi mắt của cô càng trở nên long lanh hơn, còn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn của cô lại càng trở nên hấp dẫn và đầy mê hoặc. Lông mi của Âu Tư Thanh Thanh rất dài và cong, những lúc mà cô ngẩng đầu lên như thế này, đôi mắt đẹp của cô như nheo lại, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn của cô khẽ mím lại như đang chờ đợi một điều gì đó.

- Muội chỉ muốn gọi tên huynh rồi được nghe tiếng huynh đáp lại, muội liền có một cảm giác rất đặc biệt.

Cô cười, để lộ ra hàng răng trắng và đều.

Người Lý Nhân bỗng chốc nóng rực lên, hần không tự chủ được tay khẽ nâng cằm của Âu Tư Thanh Thanh lên cúi xuống hôn cô. Lần đầu tiên, khi môi của hai người vừa chạm vào nhau, Âu Tư Thanh Thanh rất bối rối, cô khẽ thu người lại nhưng hai cánh tay vẫn để ở eo của Lý Nhân, thậm chí cô còn ôm rất chặt. Có lẽ là vì khung cảnh đêm trăng quá lãng mạn hoặc cũng có thể là đêm xuống nên hơi lạnh, nên khi hai người ôm chặt nhau, hơi thở của cả hai đều rất gấp gáp.

Khi chạm vào đôi môi lạnh buốt của Âu Tư Thanh Thanh, tim của Lý Nhân đập mạnh hơn bao giờ hết, một người đã trải qua vô số trường hợp khiến hần phải đau đầu, ngay cả đến chuyện giết người hần cũng không cảm thấy căng thẳng, nhưng khi nhìn vào đôi má ửng hồng của người con gái xinh đẹp như hoa anh đào này thì tim hần lại đập nhanh và loạn đến như vậy. Hần đến hít thở cũng không được bình thường, và chính điều này đã khiến cho Âu Tư

Thanh Thanh có chút sợ hãi, nhưng cảm giác sợ hãi này không hề đáng sợ chút nào, nó chỉ đơn giản là cảm giác căng thẳng có chút đợi chờ.

Cuối cùng thì Lý Nhân lại cúi đầu xuống hôn Âu Tư Thanh Thanh, hắn đã không hôn thì thôi, nhưng một khi đã hôn thì vô cùng mãnh liệt. Hắn dùng đầu lưỡi tách đôi môi gọi cảm của cô rồi ngang nhiên đến mức bá đạo đưa đầu lưỡi vào khám phá.

Hai người hôn nhau đến khi cả hai đều cảm thấy có chút khó thở mới dừng lại.

Lúc này đây Âu Tư Thanh Thanh đã không nghe được tiếng tim đập của Lý Nhân nhưng cô lại có thể nghe rất rõ được tiếng trống ngực của mình. Mặt của cô đỏ ửng lên, giống như là đang say rượu, còn Lý Nhân thì thở rất gấp giống như hắn vừa phải chạy một đoạn đường dài mười mấy cây số, hắn mệt đến mức đôi tay ôm lấy eo của Âu Tư Thanh Thanh cũng phải run lên, chính vì vậy mà hắn đã quên không tận hưởng cảm xúc khi được ôm vòng eo mềm mại.

Khi mà hai người hôn nhau lần thứ ba, tay của Lý Nhân đã đưa lên một cách rất tự nhiên ...

Sau đó lại buông xuống.

Hắn có một chút bức tức trong người, nếu bây giờ hắn làm như vậy, liệu có bị coi là vô văn hóa hay không?

- An Chi ... ô ... ô

Lần hôn này lâu hơn hai lần trước, Lý Nhân không ngừng khám phá khuôn miệng ngọt ngào của cô. Cảm giác hạnh phúc này đã khiến hắn u mê, mùi vị phảng phất nơi đầu lưỡi càng khiến hắn lưu luyến không rời.

- An Chi ...

Lúc Âu Tư Thanh Thanh thốt lên những câu này, thần trí của cô cũng đã dần dần bị u mê.

Cuối cùng thì tay của Lý Nhân cũng đã chạm tới được hai ngọn núi đôi đó một cách tự nhiên.

...

...

- An Chi, huynh thực sự muốn đi Liêu Đông à?

Nằm trong lòng của Lý Nhân, Âu Tư Thanh Thanh có chút mệt mỏi, có lẽ là vì lúc trước cô đã dùng toàn bộ sức lực để phục vụ cho nụ hôn mãnh liệt đó. Thân hình của cô vẫn nóng bỏng như vậy, mềm mại như nước.

- Ừ! Huynh rất muốn đi!

- Vì sao vậy? A gia và sư phụ đều nói đi Liêu Đông rất nguy hiểm ...

Lý Nhân cười cười đáp lại:

- Yên tâm đi, ta sẽ không mạo hiểm đâu. Ta chỉ là muốn đi xem thôi, nếu ta không đi sau này ta sẽ hối hận,

- Có thể cho muội đi cùng hay không?

- Không được!

Lý Nhân cự tuyệt rất rõ ràng:

- Muội hãy ngoan ngoãn ở Yên Sơn đợi huynh trở về, yên tâm đi, không lâu đâu.

- Vâng ...

Âu Tư Thanh Thanh gật gật đầu, khó giấu khỏi sự thất vọng.

Lý Nhân khẽ nâng khuôn mặt của nàng lên và nói:

- Ngoan ngoãn ở son trại đợi huynh, nếu như muội nhớ da da và mẫu thân của muội, ta sẽ phái người đón họ tới đây thăm nàng?

Âu Tư Thanh Thanh há miệng ra vì ngạc nhiên, nhưng ánh mắt lại lóe lên chút thất vọng:

- Vẫn không nên quay về thì hơn, mẫu thân nhất định vẫn còn giận muội, muội mà quay về e rằng không thể trở lại đây được.

...

...

U Châu

- Sư phụ, con muốn quay về thảo nguyên.

Một thiếu nữ mặc chiếc váy dài màu trắng, cổ trang trí bằng một chiếc khăn đuôi cáo, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía Diệp Hoài Tụ đang ngồi trên ghế, an nhàn nhâm nhi tách trà. Mặc dù bộ y phục của nàng có chút nghiêm chỉnh nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp yếu điệu thực nữ của vốn có của nàng. Dung nhan của nàng không quá là xinh đẹp, cũng không thể được xếp vào hàng nghiêng nước nghiêng thành. Lông mi có chút thô thiển, chiếc mũi không được thanh thoát, ngũ quan không được hài hòa, đoan trang cho lắm, nhiều nhất thì nhan sắc của nàng cũng chỉ thuộc vào hạng trung bình, nhưng bù lại ở nàng lại toát lên một vẻ đẹp khí chất thanh khiết, thánh thiện, không thể nhầm lẫn với bất cứ cô gái nào khác. Vẻ đẹp của nàng không phải là vẻ đẹp hòa nhoáng bề ngoài, đó là một vẻ đẹp khí chất, càng thưởng thức càng cảm nhận được vẻ đẹp vô tận đó.

Nàng chính là A Sư Na Đóa Đóa, là người con gái mà Thủy Tất Hân A Sư Na Đốt Cát yêu thương nhất. Trên thảo nguyên mệnh mông bát ngát này, nàng được mọi người tôn sùng là Thánh nữ.

- Sao vậy, có chuyện gì không hài lòng hay sao?

Diệp Hoài Tụ cười cười, thân nhiên hỏi nàng.

A Sư Na Đóa Đóa hơi chau mày và đáp:

- Sư phụ, Phụ Hân cho con đến U Châu, không phải là bàn chuyện hôn nhân cưới xin, mà là vì sự hưng thịnh của thảo nguyên. Nếu như La Nghệ đã không bằng lòng liên minh với Vương triều Đột Quyết thì con cứ ở đây đợi chờ cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Diệp Hoài Tụ gật gật đầu, vẫn nụ cười dịu dàng đó và nói:

- Nếu như con muốn quay về thì con hãy cứ về đi.

- Nhưng con vẫn muốn nghe một câu nói thật lòng của người.

Diệp Hoài Tụ nhìn thẳng vào A Sư Na Đóa Đóa và hỏi:

- Con trai độc nhất của La Nghệ - La Thành, tuổi trẻ anh tuấn, hơn nữa dù là binh pháp thao lược hay là võ công đều tài giỏi hơn người, con cảm thấy như thế nào?

Ánh mắt của A Sư Na Đóa Đóa như lóe lên, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy chán ghét những lời nói của Diệp Hoài Tụ.

- Sư phụ, nếu Phụ Hân biết được người đang muốn làm cái gì, thì phụ thân có thể sẽ giết người.

Giọng nói của A Sư Na Đóa Đóa trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng.

- Ha ha!

Tiếng cười của Diệp Hoài Tụ rất suông sã:

- Đóa Đóa, lẽ nào con có thể tự kiểm chế được bản thân khi đã nhập vai? Nếu là A Sư Na Đốt Cát Thế biết được thân phận của con, con nói xem, ông ta sẽ giết ai?

A Sư Na Đóa Đóa cũng cười lạnh mà rằng:

- Có thể là chết, nhưng con cũng sẽ không bao giờ đau khổ như thế này.

Nàng chỉ vào bờ vai của mình và nói:

- Con đã chịu đau đớn hơn 10 năm rồi, nỗi đau này, người không hiểu được đâu.

Diệp Hoài Tụ có chút áy náy:

- Lúc trước vì thuốc quá mạnh nên đã làm tổn thương đến thân thể của con, sư phụ cũng rất áy náy. Con yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức để trị khỏi cho con.

A Sư Na Đóa Đóa cười buồn đáp lại:

- Con đã nói rồi, nỗi đau này, sư phụ không hiểu được đâu.

Nói xong, nàng quay người bước ra khỏi phòng.

Sau khi A Sử Đóa Đóa rời đi, Diệp Hoài Tụ liền rơi vào cảm giác trầm mặc. Cô thu mình trên chiếc ghế dài và rộng, nhẹ nhàng tháo khuy áo, để lộ ra bờ vai thon thả ngọc ngà, đẹp tựa hoa mẫu đơn. Những ngón tay thon dài của cô khẽ vuốt ve lấy bờ vai mềm mại của mình. Cũng không biết, là cô cảm nhận được sự lãnh lẽo của cơ thể hay là cảm nhận được nỗi đau của người khác. Bờ vai của cô vừa thon thả vừa lạnh mướt, bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy bộ dạng hiện tại của cô đều không thể khống chế nổi dục vọng tội lỗi.

Không giống như khuôn mặt thuần khiết, không trang điểm thậm chí là có phần bình thường của A Sử Na Đóa Đóa, Diệp Hoài Tụ giờ đây cũng không còn trẻ nữa, nhưng trên khuôn mặt của cô không có bất cứ dấu vết nào của năm tháng: đuôi mắt không có những vết chân chim đáng ghét, dung nhan mỹ miều, một vẻ đẹp không tì vết, cô còn đẹp hơn cả thiên sứ, còn thân hình của cô thì lại càng không cần phải nói, tất cả mọi thứ đều gọi cảm, đầy tính khiêu gợi.

Nhưng không biết vì sao, bộ dạng cô thu mình trên chiếc ghế rộng thật dễ khiến cho người ta liên tưởng đến một con rắn hổ mang bành đang trườn dài, nhẹ mấy chiếc răng có nọc độc, lạnh lùng dõi theo cái bóng của A Sử Na Đóa Đóa.

- Sau vậy, nó không đồng ý?

Không biết từ khi nào, La Nghệ trong chiếc áo gấm rộng thùng thình đã bước tới sau lưng của Diệp Hoài Tụ.

Y lặng lẽ đứng ở sau lưng Diệp Hoài Tụ chăm chú nhìn tấm lưng của cô, trông bộ dạng của y như đang thưởng thức một vật phẩm quý giá.

- Nó muốn quay về?

Diệp Hoài Tụ khẽ đáp lại.

- Ta cũng đã nói rõ thành ý của ta, nếu như gia tộc A Sử Na liên minh với ta, thì trong tương lai, chuyện này sẽ có lợi cả cho Vương triều Đột Quyết và cả U Châu nữa. A Sử Na Đốt Cát Thế không phải là một tên ngốc, ông ta nên hiểu rằng đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

La Nghệ nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhớ tới cô bé kiên cường kia mà không khỏi nhủ mảy một cái.

- Ngài vẫn không hiểu biết A Sử Na Đốt Cát Thế!

Diệp Hoài Tụ thở dài ngao ngán đáp lại:

- Ngài cũng không hiểu người đồ đệ của ta, nếu như nó tiếp tục kiên trì, thì duyên phận giữa ta và nó e rằng cũng phải chấm dứt ngay. Ngài cũng biết đó, vì chuyện đại sự này, Đóa Đóa rất quan trọng đối với ta.

La Nghệ cười cười đáp lại:

- Quan trọng, là bởi vì con bé vẫn còn giá trị lợi dụng. Nếu như một người không còn tác dụng đối với ta nữa, thì thậm chí là cô ta có thể đem lại cho ta quyền uy thì bất luận cô ta có thân phận như thế nào thì chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa.

Diệp Hoài Tụ nghe xong thì lặng người đi, rồi ngẩng đầu nhìn La Nghệ.

La Nghệ trầm ngâm trong chốc lát rồi nói tiếp:

- Như thế này đi, ngày mai ta sẽ cử người đưa con bé trở về nhà.

Về nhà, hai chữ này thật là tàn nhẫn.

...

...

Sau khi trở về căn phòng của mình, A Sử Na Đóa Đóa khẽ gọi Vô Loan vào phòng:

- Vô Loan, thu dọn đồ đạc, đêm nay chúng ta sẽ đi.

Vô Loan như không dám tin vào tai mình, kinh ngạc hỏi lại:

- Vì sao vậy, tiểu thư, chúng ta không đi cùng với Diệp đại gia ư?

- Đợi tới khi rời khỏi U Châu, ta sẽ nói cho mọi người nghe. Đêm nay chúng ta sẽ đi, mọi người đừng nói cho bất cứ ai cả, sư phụ, thậm chí là cả Gia Nhi nữa, mọi người đã hiểu chưa?

Ngữ khí của nàng rất nghiêm trọng, còn Vô Loan thì bất giác giật đầu, rồi sau đó mới ý thức được có lẽ là đã có chuyện gì xảy ra, hơn nữa biến cố có lẽ là rất nghiêm trọng, bởi tiểu thư một người từ trước tới giờ chưa bao giờ mất bình tĩnh mà bây giờ lại đang có chút lo sợ. Mặc dù A Sử Na Đóa Đóa không biểu hiện gì, chứng tỏ bản thân đang rất lo lắng và vội vàng nhưng Vô Loan dường như đã cảm nhận được nỗi sợ hãi của tiểu thư, thậm chí cô còn cảm nhận được trong ánh mắt của tiểu thư đang tồn tại một cảm giác đau thương như có như không.

- Muội hiểu rồi tiểu thư, bây giờ muội sẽ đi thu dọn đồ đạc.

A Sử Na Đóa Đóa căn dặn thêm:

- Có thể để lại được thứ nào thì hãy để lại, nhưng nhất định phải mang theo binh khí và tiền bạc, những thứ khác bỏ được thì cứ bỏ, không có gì phải tiếc cả.

- Dạ!

Vô Loan đáp lại, rồi đột nhiên cô cũng có một cảm giác vội vàng, gấp rút.

Ngay tại lúc đó.

Lý Nhân và Âu Tư Thanh Thanh đang cầm tay nhau bước về phía sơn trại, hai người vừa đi vừa nhìn nhau cười nói. Đúng lúc đó, không biết vì sao mà Lý Nhân đột nhiên cảm thấy bất an, hần vô thức nhìn về phía tây nam.

- Huynh làm sao vậy?

Âu Tư Thanh Thanh lo lắng hỏi.

- Không có chuyện gì đâu!

Lý Nhân cười cười trấn an cô:

- Muội mệt rồi, ta đưa muội về phòng.

U Châu.

Vô Loan buộc tay nải không nặng lắm ra sau lưng, cầm cây kiếm dài lên rồi lại hạ xuống, cô đôi lấy một thanh hoành đao thuận lợi hơn cho việc giết người,

- Tiểu thư, mình đi về hướng nào đây?

- Yên Sơn!

A Sử Na Đóa Đóa buột miệng thốt ra hai chữ, vẻ mặt của nàng rất bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Địa Bàn Của Ta

Giao lại tất cả mọi chuyện cho Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho xử lý, hần và đám người Lạc Phó chuẩn bị đi Liêu Đông. Chỉ có Lý Nhân mới biết chính xác thời gian cụ thể mà Đại Tùy khai chiến với Cao Cú Lệ, nếu tình ra thì vẫn còn khá nhiều thời gian cho nên cũng không cần phải vội vàng, cũng không nhất thiết phải chuẩn bị một người hai kỵ, hần dự định ăn Tết xong rồi xuất phát thì cũng có thể đến được Liêu Thủy trước đại quân của triều đình. Lý Nhân dự định là sẽ vượt sông rồi sang đó đứng chờ, nếu không thì khi đại quân của triều đình mỗi ngã đường một cánh quân, thì lúc đó hần có muốn vượt sông ư rằng cũng sẽ rất khó.

Hần dự định là sẽ từ Yên quận đi thẳng đến Liêu Thủy, sau đó thì tìm một địa điểm thích hợp ở bờ đông của sông Liêu Hà, rồi sẽ ở đó đợi các cánh quân của triều đình. Trận đánh thứ nhất của chiến dịch Đại Tùy chinh phạt Liêu Đông vô cùng ác liệt, đại tướng của Cao Cú Lệ Át Chi Văn Đức bố trí 20 vạn đại quân ở bờ đông Liêu Hà. Trận đầu của ngày đầu tiên, Đại Tùy đã phải hi sinh lão tướng quân Mạch Thiết Trọng, đây không thể không nói rằng đây là một sự mở đầu không mấy thuận lợi của Đại Tùy.

Giao thừa ngày hôm đó, Lý Nhân mang theo cung tên và đao thẳng rời khỏi sơn trại, cùng với đám người Lạc Phó, Trần Tước Nhi đi chuẩn bị vài món ăn đơn giản cho bữa cơm tất niên. Tiểu Dịch và Âu Tư Thanh Thanh cũng đi theo, cả đoàn người rời khỏi sơn trại đi về phía rừng sâu.

Trên đường đi, Tiểu Dịch nắm lấy tay của Âu Tư Thanh Thanh nhảy nhót vui đùa như một chú hươu nhỏ. Cứ như vậy hai vị mỹ nữ một lớn một nhỏ khiến cho cả khu rừng tiểu điều, sơ xác trong thời tiết giá lạnh thêm phần sức sống và sinh khí. Cả ngày Tiểu Dịch đều cùng với ông lão Hứa Trí Tàng học y thuật, cho nên cũng vất vả chẳng kém Lý Nhân là bao. Tiểu Dịch – một cô bé mới có mười một tuổi, lại có một nghị lực và tính cách khiến người khác phải khâm phục. Lý Nhân lo sợ cô bé bị mệt, cho nên mới đặc biệt ngỏ lời với Hứa Trí Tàng cho cô bé ra ngoài chơi đùa một hôm.

Đêm hôm trước trời mưa một trận tuyết lớn, quang cảnh của rừng cây trong màu trắng của tuyết khiến cho Lý Nhân nhớ đến lần gặp mặt đầu tiên của hần và Âu Tư Thanh Thanh, chỉ có điều hiện tại có thêm nhiều người đi cùng và thiếu đi một người tuyết đáng yêu của Tiểu Hôi Hôi.

Niềm vui của Tiểu Địch rất đơn thuần, đến ngay như một chú thỏ hoang lơ rơi vào hố tuyết và không rút chân lên được cũng có thể khiến cho cô bé vui vẻ được một lúc. Trên núi Yên Sơn này có rất nhiều động vật hoang dã, hơn nữa sau trận tuyết đêm qua, thì đây chính là thời điểm lý tưởng cho những ai muốn đi săn bắn. Bốn bề đều là một màu trắng vô tận, cứ cho là cách đó 100m có một con thỏ chạy qua thì cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

- An Chi ca ca! Mau lại đây, giúp muội bắt lấy con thỏ kia.

Tiểu Địch chỉ tay về phía xa nơi có một con thỏ béo mập ngốc nghếch ngẩng đầu lên gọi lớn, rồi cô bé nhanh chóng chạy tới giục Lý Nhân mau đi bắt lấy nó. Lý Nhân cũng lười không buồn giương cung, hần kiêu ngạo nhát lấy một viên đá khá to, rồi ném lên vài cái ước lượng, sau đó hần nheo mắt lại dùng sức ném viên đá về phía trước. Tuy viên đá đã vẽ ra một hình cong tuyệt đẹp trên không trung nhưng kết quả vẫn là ném không trúng. Còn con thỏ béo mập kia khi thấy viên đá rơi xuống bên cạnh, lúc đầu nó còn cứng đầu đứng yên tại chỗ nhưng ngay sau đó liền vội vàng chạy về phía trước.

- An Chi ca ca đúng là ngốc mà!

Tiểu Địch thất vọng lên tiếng.

Lý Nhân cười cười an ủi cô bé:

- Muội yên tâm đi, ta hứa là sẽ bắt được nó về cho muội.

Hần đưa cho Trần Tước Nhi con trục đao màu đen, cơ người lại dồn hết sức lực xuống đôi chân, rồi xông lên như một con báo săn. Tuyết bay mù mịt trong không trung, những bông tuyết bị bắn lên dưới ánh nắng mặt trời càng trở nên lung linh, giống như chúng đang phát sáng vậy. Với độ dày hơn một xích có thể làm mất dấu chân của con thỏ kia, nhưng khi mà Lý Nhân xông lên thì rất giống một con rắn đang trườn trên ngọn cỏ, và cũng không biết hần đã dùng cách gì, trừ hai vết chân từ lúc đầu hần dồn lực để bật lên thì những vết chân khác của hần gần như là không để lại bất cứ dấu vết gì trên nền tuyết trắng.

Đuổi theo con thỏ hoang và chẳng mấy chốc mà hần đã nhấc được một bên tai của con thỏ. Hần hướng về phía mọi người, giơ cao con thỏ lên, hươu chân hươu tay như muốn khoe chiến tích của mình. Con thỏ dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hần, rồi kêu lên mấy tiếng kêu sợ hãi như tiếng khóc của trẻ con. Lý Nhân gõ tay vào đầu con thỏ rồi lăm bằm:

- Kêu cái gì mà kêu, bữa cơm tất niên tốt nay sẽ mang người ra làm một nồi thịt.

Con thỏ như nghe hiểu được tiếng nói của hần, nó liền liềm mạng hươu hươu hai chân sau.

Đúng lúc quay về, thì Lý Nhân đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang lóe mắt hần.

Tuy rằng hần có cảm giác quen thuộc với loại ánh sáng này, hần cũng biết thứ ánh sáng này chính là ánh sáng của thanh kiếm dưới ánh nắng mặt trời phát ra. Hần bắt giác sờ vào thắt lưng tìm thanh trục đao nhưng lại đau đớn phát hiện ra rằng nó đang nằm trong tay của Trần Tước Nhi cách đây hơn 100m. Cảm chắc lấy con thỏ, Lý Nhân quay lưng lại quan sát.

Cách đó mấy chục mét, có một thứ gì đó đang phản chiếu ánh mặt trời.

Lý Nhân liền ra hiệu cho người ở phía đó, rồi bước về phía đó. Sau khi bước được mười mấy bước thì hần đã nhìn thấy, ở phía xa đó đang có một người nằm sấp trên mặt tuyết không động đậy, có lẽ là lúc người này ngã gục xuống, cơ thể đã không còn chút sức lực nào nên gần như cả người bị vùi lấp trong tuyết. Cho nên, phải cho đến khi Lý Nhân bước tới gần thì mới có thể nhìn thấy người này, và một thanh hoành đao bị vứt ở bên cạnh.

- Nữ nhân?

Lý Nhân nhú nhú mày, rồi tiện tay quăng con thỏ sang một bên.

Con thỏ béo mập kia tự dừng lại được thoát chết cho nên vừa mới tiếp đất nó đã co giò chạy thục mạng như sợ Lý Nhân sẽ đổi ý. Lý Nhân thận trọng sờ vào túi dao găm, bước từ từ đến bên người kia. Là một nữ nhân, thân hình không cao lắm, còn y phục trên người thì đã đầm máu, trên lưng còn có một vết thương do kiếm gây ra. Vết thương này rất sâu nhưng vẫn chưa tới xương, chỉ là do vết thương quá lớn nên máu cứ không ngừng ứ ra đồng thời không thể đông lại được, từ đó có thể thấy rằng nữ nhân này ngã xuống ở đây chưa lâu.

Sau một hồi quan sát, Lý Nhân cảm thấy bóng lưng của nữ nhân này rất quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được, rốt cuộc cô ta là ai.

Khẳng định là nữ nhân này không có khả năng làm hại bản thân, Lý Nhân liền ngồi xuống bên cạnh cô ta. Hần đưa tay ra, đặt trên cổ và xác định xem người này còn sống hay không thì cảm nhận được hơi thở rất yếu. Đầu tiên, Lý Nhân từ trong túi da lục lấy ra kim sang được đặc trị vết thương do đao kiếm gây ra rồi đặt nó vào sau lưng của nữ nhân này, sau đó thì hần lật người này lại.

- Là cô ta?

Lúc mà Lý Nhân nhìn thấy dung nhan của nữ nhân này thì hần vô cùng bất ngờ, rồi lập tức chau mày lại.

Vô Loan.

Đây chính là nữ nhân đã hai lần ám sát hắn.

Lý Nhân xé y phục ở sau lưng của Vô Loạn, rồi tìm thuốc rắc lên vết thương, xé ra một miếng vải băng bó vết thương lại, xong xuôi, hắn lấy túi nước bên hông, từ từ rót vào miệng của Vô Loạn.

Sau khi uống vài hớp nước lạnh giá, Vô Loạn ho khan vài tiếng rồi từ từ tỉnh lại. Cô nhú nhú mày vài cái, khóa miệng khẽ giật vài cái rồi cô từ từ mở mắt ra. Cô mở mắt ra nhìn xung quanh một lượt, nhưng trước mắt cô bốn bề đều là một màu trắng bất tận, sau đó thì cô cảm nhận được hình như bản thân đang được một người nào đó ôm vào trong lòng. Một lúc sau, khi đã thích ứng được với hoàn cảnh, mắt của cô đã nhìn rõ được mọi thứ. Thời điểm mà cô biết được người đang ôm mình chính là Lý Nhân thì cô bất giác khẽ cự mình một cái, nhưng nó lại làm tổn thương vết thương mới được băng bó của mình, không chịu được sự đau đớn này, cô khẽ rên lên vài tiếng.

- Không muốn chết thì cô hãy thành thật một chút.

Lý Nhân vừa băng bó vết thương vừa lạnh lùng lên tiếng.

Vô Loạn lại khẽ cự mình, rồi như nhớ ra chuyện gì đó, cô vội nắm chặt lấy bàn tay của Lý Nhân, giọng cô gần như cầu xin hắn:

- Tôi cầu xin ngươi, hãy cứu lấy tiểu thư!

Lý Nhân kinh ngạc đáp lại:

- Tiểu thư? A Sử Na Đóa Đóa hay là Diệp Hoài Tự?

Vô Loạn vội vàng giải thích:

- Là ... Đóa Đóa tiểu thư, La Nghệ phái người truy sát chúng tôi. Tiểu thư chạy về phía trong rừng, có lẽ thuộc hạ của La Nghệ đã đuổi ... đuổi tới nơi rồi, tôi cầu xin ngươi, tôi cầu xin ngươi, hãy cứu lấy tiểu thư!

Lý Nhân không phản ứng lại, hắn vẫn chăm chú băng bó vết thương, xong xuôi hắn lên tiếng:

- Đầu tiên hãy nói cho ta biết, tại sao La Nghệ lại phái người truy sát hai người. Không nói cho rõ ràng thì ta sẽ không ra tay tương trợ đâu.

Ánh mắt của Vô Loạn chợt thay đổi, từ cầu xin van nài chuyển sang tức giận:

- Ta biết ngươi hận ta, ta chỉ cầu xin ngươi cứu lấy tiểu thư thôi, tùy ý ... ngươi muốn xử lý ta như thế nào cũng được, muốn giết ... muốn giết tùy ngươi định đoạt! Ta chỉ cầu xin ngươi, hãy cứu lấy tiểu thư nhà ta!

Lý Nhân lắc đầu:

- Tôi hận cô làm gì, chút sức lực này của cô này hãy dùng vào việc đem mọi chuyện kể lại cho tôi nghe. La Nghệ phái bao nhiêu người, bọn họ đã đi lâu chưa.

Vừa nói chuyện, Lý Nhân vừa đưa mắt quan sát số dấu chân còn lưu lại trên tuyết.

- Diệp Hoài Tự ... ép tiểu thư phải lấy con trai của La Nghệ, tiểu thư không đồng ý, còn La Nghệ thì không chể tiểu thư, ép Khả Hân phát binh, chúng tôi... từ U Châu tới đây, có mười mấy tên truy sát chúng tôi.

Vô Loạn hỏn hển nói.

Lý Nhân buông tay ra, khiến cho Vô Loạn rơi xuống đất, đau đến mức cô phải chau mày nhíu mắt lại. Khi cô nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lý Nhân, khuôn mặt của trắng bệch của cô càng trở nên tái nhợt hơn, cảm giác như không còn giọt máu nào.

- Hãy nói thật với ta, bằng không thì ta sẽ không giúp đâu!

- Ít nhất cũng khoảng 50 người, đều là ... cao thủ.

Lý Nhân quay đầu về phía đám người Lạc phó đang bước về phía mình, chỉ vào Vô Loạn và hét lớn:

- Tiểu Điều Ca, huynh dẫn Thanh Thanh và Tiểu Dịch, và cả nữ nhân bị điên này nữa trở về trước đi, đệ đi xem xét tình hình.

- Không!

Vô Loạn dấy dựa đứng lên, ánh mắt kiên định nhìn Lý Nhân:

- Cho ta đi theo!

Lý Nhân chau mày đáp lại:

- Cô chạy được không?

Vô Loan kiên cường đáp lại:

- Cho ta uống một ngụm nước nữa, nguoi không thể bỏ ta lại được.

Khuôn mặt của Lý Nhân không biến sắc, hần lấy túi nước đưa cho cô:

- Nếu cô còn chạy thì sẽ chết vì mất máu đó!

Uống xong ngụm nước, Vô Loan lắc đầu phản đối:

- Chưa nhìn thấy tiểu thư thì tôi không chết được đâu! Hòn nữa, tôi và tiểu thư chia nhau ra để chạy trốn, tôi vốn là định ... dụ truy binh ra khỏi đây, nhưng chúng lại không mắc lừa. Nếu như tiểu thư trốn được ... thì chỉ có tôi mới biết được ám hiệu của tiểu thư.

- Vậy thì cô có thể nói cho tôi biết.

Vô Loan lắc đầu kiên định :

- Không, hãy cho tôi đi theo nguoi.

...

...

Trong khu rừng rậm, A Sử Na Đóa Đóa cắn răng, lấy con dao chặt đứt mũi tên đang cắm ở trên vai mình, sau nó nằng xé phục băng bó vết thương. Nàng quay đầu lại quan sát thì ở phía xa xa có thấp thoáng bóng người truy sát.

Vô Loan

A sử Na Đóa Đóa hít một hơi thật sâu và tự nhủ:

- Vô Loan, muội còn sống đó ư?

Từ đằng xa vẳng lại những tiếng chó ngao diên cuồng , mặt của A Sử Na Đóa Đóa chợt biến sắc, cô đứng dậy, tiếp tục chạy về phía rừng sâu. Lúc này đây cô gần kiệt sức rồi, đôi chân như không còn sức lực nữa, trở nên nặng nề vô cùng. Tiếng chó ngao vẳng lại càng ngày càng gần, và bóng áo trắng của đám tinh binh truy sát ngày càng đuổi tới gần. Cô thực sự không hiểu được, rõ ràng là cô và Vô Loan đã chạy trốn cả đêm, nhưng cuối cùng vẫn không cắt đuôi được đám truy sát của La Nghê.

Bọn chúng có mang theo chó ngao, cho nên bất luận là cô và Vô Loan có đổi đường như thế nào thì cũng không thể nào cắt đuôi được bọn chúng. Khó khăn lắm mới chạy đến được Yên Sơn, trước mắt chính là thảo nguyên bát ngát, nhưng truy binh của La Nghê cuối cùng cũng vẫn đuổi kịp được hai người. Vì để cho nàng có cơ hội chạy thoát, Vô Loan đã lấy mình dụ bọn chúng chạy sang một hướng khác, cô ta muốn dụ bọn chúng, Đóa Đóa không kịp ngăn cô ta lại, Đóa Đóa cũng muốn cùng chạy với Vô Loan nhưng thật không ngờ một câu nói của Vô Loan đã khiến cô dừng bước.

- Tiểu thư! Hai chúng ta không thể cùng chết được! Tiểu thư hãy quay về nói cho Khã Hán biết được ráp tâm của La Nghê.

Cô đang lạng nguoi đi vì câu nói này thì Vô Loan đã chạy đi xa rồi.

A Sử Na Đóa Đóa rất hối hận, hận bản thân mình không đuổi kịp được Vô Loan.

Nói cho Khả Hãn biết được ráp tâm của La Nghê?

A Sử Na Đóa Đóa cười một cách thê lương, cô cảm thấy bản thân mình rất đáng cười. Bất luận là La Nghê hay là phụ Hãn người luôn hết lòng yêu thương cô, thì họ đã tâm của hai người họ chẳng phải là đều giống nhau hay sao? Họ đều đang lợi dụng cô, hay là vì vết bớt hình đầu sói đáng ghét trên vai của cô? Tình yêu thương của phụ hãn dành cho cô có thật lòng hay không? Người đó có thật là cha của cô?

Cô cắn răng chạy về phía trước mặc dù trong đầu dần dần mất đi ý thức.

Cô chỉ biết chạy và chạy, cuối cùng thì đầu óc cô biến thành trống rỗng.

Một con chó ngao to lớn thì phía sau nhảy lên, chiếc răng sắc nhọn của nó dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu ra thức ánh sáng màu xanh lè đáng sợ. Cái miệng lớn dính đầu máu tươi nhăm thẳng vào eo của A Sử na Đóa Đóa, nếu như nó cắn trúng thì những chiếc răng sắc nhọn kia sẽ ngoạm được rách một miếng thịt khá to.

Phộc!

Một tia máu văng ra.

Tia máu phun ra giống như một bông hao mai in hình trên nền tuyết trắng, ngay sau đó là một tiếng kêu thê lương. Một cây phá giáp chúi xuyên qua cổ con chó ngao to lớn đó, nó bị ngã xuống đất nhưng nó vẫn không cam tâm, nó cố sức gầy giữa nhưng lại không thể nào đứng lên được. Trong lúc con chó ngao đang tuyệt vọng, Đóa Đóa đã gần như không còn sức lực, nhưng nàng vẫn phải lết về phía trước.

Sáu bảy mũi tên bay tới, khiến cho một tên truy binh cách đó không xa lẫn vào rừng. Rất nhanh, đám truy binh còn lại vội vàng ẩn nấp. Cả một khu rừng được bao trùm bởi một màu tuyết trắng, bọn họ cũng mặc đồ trắng, mặc dù biết bọn chúng đang cách đó không xa nhưng trong thời gian ngắn thực sự là rất khó phát hiện ra.

Một tên trong số chúng cẩn thận ngẩng đầu lên khỏi ụ tuyết, đưa mắt quan sát.

Bỗng nhiên, một bóng đen từ trên trời rơi xuống, một thanh trục đao màu đen giống như một chiếc đinh đâm thẳng vào gáy gã.

- Giết người trên địa bàn của ta, các ngươi đã thông báo cho ta chưa?

Lý Nhân đâm chết một gã, sau đó ẩn mình sau gốc một cây đại thụ.

La Nghệ rớt cuộc muốn làm gì?

Lý Nhân mím môi, trong đầu không thể không xuất hiện câu hỏi này.

Ép A Sử Na Đốt Cát Thế xuất binh, lẽ nào muốn phá hỏng đại quân Đại Tuyền đi chinh phạt Cao Cú Lệ ở Liêu Đông?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Không Kịp Nữa Rồi.

Lý Nhân nấp sau gốc cây, không hề động đậy, trong lúc đám người Lạc Phó bắn tên về phía trước thì chính là lúc hắn đang ở trên ngọn cây, trên đỉnh đầu đám người áo trắng này. Nhân lúc những mũi tên kia thu hút sự chú ý của đám người áo trắng, Lý Nhân liền chớp lấy cơ hội giết chết hai tên. Đây chính là lần gặp gỡ đầu tiên của Lý Nhân và thám báo của La Nghệ. Lý Nhân ý thức được rằng đám người này còn khó dây dưa hơn so với Long Đình Vệ của Văn Ngạc.

Lý Nhân chưa bao giờ dám xem thường trí tuệ của người xưa, mà hoàn toàn ngược lại, hắn luôn cho rằng người hiện đại trong rất nhiều trường hợp thiếu đi sự linh hoạt của người xưa. Cho nên, mặc dù là người của thời kỳ vũ khí lạnh nhưng hắn cũng không dám đánh giá thấp sự khổ luyện hằng ngày về chiến thuật của binh lính. Tuyết trắng áo trắng, từ điểm này có thể nhìn ra tuy đám người này không quá đông nhưng vẫn không thể xem thường chúng. Trong lúc truy sát A Sử Na Đóa Đóa mà còn không quên thay y phục cho hợp với thời tiết và địa hình, điều này đúng là đã khiến Lý Nhân không thể không kính nể chúng vài phần.

Lúc ở trên ngọn cây, hắn đã cẩn thận quan sát một lượt, đám người áo trắng truy sát A Sử Na Đóa Đóa tổng cộng có ba mươi hai tên. Nếu như Vô Loan không nói dối thì trên đường truy sát đã có mười tám tên chết trong tay hai nữ nhân này. Từ đó có thể thấy rằng, hai nữ nhân nhìn qua thì liễu yếu đào tơ nhưng lại không phải là hai ngọn đèn sắp cạn dầu, trên đường đi chưa biết chừng hai người này còn giờ ra không biết bao nhiêu là mảnh khõe để đánh lạc hướng bọn chúng. Lý Nhân luôn cho rằng, một khi nữ nhân đã tức giận thì sự tức giận này sẽ vượt xa sức tưởng tượng của nam nhân. Ví dụ như, lúc đó đang ẩn nấp trên một cây đại thụ, tuy rằng trên khõe miệng vẫn còn đọng lại máu, vết thương trên người nặng như vậy mà Vô Loan vẫn có thể kiên trì được, gắng gượng theo sau Lý Nhân, thậm chí không hề bị tụt lại phía sau. Vết thương sau lưng vẫn còn đang rỉ máu, tưởng chừng người con gái yếu mềm này sẽ không trụ vững được, nhưng hình ảnh cô ta cắn răng giương cung bắn địch, bất luận là như thế nào cũng đủ khiến cho người khác phải thần phục từ tận đáy lòng.

Trên thực tế, Lý Nhân chưa bao giờ đấu tranh tư tưởng về chuyện có cứu hay là không cứu A Sử Na Đóa Đóa. Dù gì đi chăng nữa thì đây cũng là một nữ nhi ngoại tộc, hơn nữa còn là một viên minh châu trong tay của Đột Quyết Thủy Tắt Khả Hãn, bất luận là vì mục đích gì, La Nghệ muốn giết nàng ta thì cứ giết, chuyện này không hề ảnh hưởng đến lợi ích của hắn, huống hồ cách đây không lâu Lục Thập Tam- người do La Nghệ phái tới đã bày tỏ thiện ý thay đổi. Mặc dù Lý Nhân biết tính kỵ của U Châu sẽ không thể nào san bằng Yên Sơn trại nếu như không có Lục Thập Tam, nhưng nếu như La Nghệ không hạ mệnh lệnh thép thì Lục Thập Tam nhất định sẽ không chần chừ do dự đưa người lên núi giết họ.

Kinh kỵ xuống ngựa, sức chiến đấu vẫn lớn hơn sơn tặc Yên Sơn rất nhiều.

Binh lính của U Châu là một trong những biên quân tinh nhuệ nhất của Đại Tuyền, sức chiến đấu của họ tuyệt đối không phải là bất cứ một đội quân ô hợp nào cũng có thể kháng cự lại được, cho nên bất luận là La Nghệ có mục đích gì đi chăng nữa thì cũng có lợi cho bản thân rất nhiều. Nếu xét về khía cạnh đạo đức thì hẳn nợ La Nghệ một món nợ ân tình, nên dù có nói như thế nào thì hắn cũng không nên nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng cuối cùng Lý Nhân vẫn quyết định ra tay tương trợ, lý do rất đơn giản, bởi vì có một chuyện hắn vẫn chưa hiểu rõ, cho nên hắn buộc phải hành động rồi sau đó đi xác thực.

Đại Tuyền tập trung được trăm vạn đại quân, gấp hai lần số nông phu chiến binh đi chinh phạt Cao Cú Lệ, người Đột Quyết tại sao lại không nhân cơ hội

này mà xuôi về phía nam? Từ khi từ thảo nguyên quay về, đám người Lý Nhân không biết trời xui đất khiến thế nào mà lại đem đốt Mộc Thành của A Sừ Na Khư Hộc, và có thể nói là đã tình cờ giúp Đại Tùý giải trừ một mối nguy hại lớn. Với tính cách của người Đột Quyết thì họ tuyệt đối sẽ không vì thiện mà bỏ qua cơ hội tốt này, Mộc Thành đã mất, lẽ nào họ lại không có dã tâm với một Đại Tùý phồn hoa tráng lệ? Nhưng vì sao khi binh mã của Đại Tùý và Cao Cú Lệ đang giao chiến ác liệt, người Đột Quyết lại có thể sống chết mặc bay như vậy ?

Phải chăng là có một người nào đó hay là một chuyện nào đó đã ảnh hưởng đến Thủy Tắt Khả Hãn?

Tuy rằng Lý Nhân và La Nghệ mới có gặp nhau một lần, nhưng hẳn có thể cảm nhận được rất rõ trong lòng vị Hồ Bí đại tướng quân đã mọc lên một bụi cỏ lớn có tên là dã tâm, y đã không còn là bức tường thành kiên cố nhất của Đại Tùý nữa rồi, thậm chí y đã trở thành mối nguy hại ngầm cho Đại Tùý. Khi một người đã có dã tâm thì thứ họ khát khao không đơn giản chỉ là ba chữ “đại tướng quân” nữa, và thực ra thì từ rất lâu rồi ba chữ đó đã không có ý nghĩa thuần túy ban đầu của nó. Nếu như có thể, Lý Nhân không cho rằng La Nghệ không làm ra cái chuyện dẫn người Đột Quyết nhập quan và khiến cho trăm vạn đại quân đi chinh phạt Liêu Đông phải chết ở nơi đất khách quê người.

Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn nhất hẳn đã đưa ra quyết định cứu người cô gái kia, để cô ấy có thể bình an trở về thảo nguyên.

Lý Nhân không biết được rằng liệu trong lịch sử có người nào đó đã tác động ảnh hưởng đến Thủy Tắt Khả Hãn hay không, và có một người đã ảnh hưởng đến La Nghệ, từ đó dẫn đến chuyện đại quân lần đầu tiên đi chinh phạt Cao Cú Lệ chưa đánh mà đã phải lui, chịu tổn thất về tính mạng hay không.

Liệu có một người nào đó sắm vai nhân vật chính giống như hẳn không? Hoặc là nhân vật mà hẳn đang diễn liệu có tồn tại trong lịch sử hay không? Ví dụ như lúc A Sừ Na Đóa Đóa bị truy sát, trên Yên Sơn liệu có xuất hiện một chàng trai cùng độ tuổi như hẳn ra tay tương trợ? Từ đó thay đổi tiến trình của cả một giai đoạn lịch sử, và dẫn đến chuyện không có cục diện người ngoại tộc xâm lấn?

Nếu như đúng là có một đám mã tặc như vậy, liệu bọn họ có biết rằng bản thân đã làm ra một chuyện vô cùng vô cùng to lớn hay không?

Đây là một suy nghĩ rất thú vị thậm chí cũng rất quý dị, những lúc không có người, Lý Nhân thường xuyên có những suy nghĩ như vậy, hẳn luôn cảm thấy thời đại nào cũng chật trời, chật trời đến mức thêm một người cũng có thể tạo nên cảnh tượng thiên địa bất dung. Trương Tam, Lý Tử, Vương Ngũ, Trần Lục, Tiết Thất mặt rỗ đều là những nhân vật có thật trong lịch sử, vậy thì Lý Nhân, một người đến đây với hai bàn tay không, liệu có phải là đến thay thế cho một người nào đó?

Như vậy thì, Lý Nhân lại nghĩ, con đường mà hẳn đang đi, liệu có phải là độc nhất vô nhị hay không? Hay là ... thực ra trong lịch sử đúng là có những chuyện như vậy?

Có một số chuyện càng nghĩ thì càng phức tạp, rất dễ khiến cho người ta phải phát điên lên.

Lý Nhân vẫn chưa điên là bởi vì hẳn là một người coi sự sống chính là mục tiêu thứ nhất của bản thân, bất luận hẳn đang đi trên con đường của bản thân hay là con đường của kẻ khác, thì đều là trở thành câu chuyện cho người khác bàn luận mà thôi.

Cho nên, cách sống trong mấy năm gần đây đã quyết định tới suy nghĩ của Lý Nhân, nó hình thành nên một kiểu suy nghĩ cố chấp, cũng có chút giao hoạt của loài hồ ly và chút độc ác hung tợn của loài sói. Cái gọi là thiện và ác hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ trong mỗi chúng ta.

Nếu như quả thật cứu A Sừ Na Đóa Đóa có thể ngăn cản người Đột Quyết xuôi xuống phía nam thì Lý Nhân nói làm thì nhất định là sẽ làm, không có cảm giác bứt rứt hay có lỗi với bất cứ ai. Lý Nhân là một người từ nhỏ được nghe bình thư Nhạc gia tướng và Dương gia tướng mà lớn lên, khi hẳn phát hiện ra bản thân có cơ hội quay về làm anh hùng dân tộc thì hẳn làm sao có thể chịu cảm lòng được không làm chứ? Đây là một kiểu tâm lý phức tạp, một kiểu tình cảm khi mà ở kiếp trước hẳn bất lực không có cách gì để thay đổi thực trạng thì thần kỳ khi đến thời đại này hẳn lại không phải kiêng nể bất cứ thứ gì, tự do tự tại, không chịu bất cứ gò bó, ép buộc nào cả. Thứ tình cảm này có cái tên khi nghe thì cảm thấy cực kỳ vô nghĩa, đó không phải là tình yên đất nước, nó hoàn toàn không liên quan đến quốc gia, nó được gọi là lòng tự tôn dân tộc.

Sinh ra ở Đại Tùý, nhưng hẳn lại không tự nhận mình là người Tùý, nhưng ít nhất Lý Nhân vẫn biết hẳn vẫn là người Hán.

Thoáng nhìn thì hành vi của Lý Nhân hoàn toàn không tuân theo bất cứ một quy tắc nào, nhưng thực ra trong lòng của hẳn luôn tồn tại một ranh giới không cho phép hẳn vượt qua.

]Lý Nhân không phải là người căm thù nhà Thanh chỉ là hẳn là một người có quy tắc.

Dựa sát vào cây đại thụ Lý Nhân nhắm mắt lại hồi tưởng lại vị trí của những tên áo trắng lúc này. Hẳn hít thở sâu một cái rồi mạnh mẽ giương cung bắn về phía trước,. Đúng lúc hẳn bay người lên trên không trung cũng là lúc thì từ ba hướng khác nhau mười mấy mũi tên đồng loạt phóng tới cắm phập vào cây đại thụ sau lưng Lý Nhân. Lý Nhân nhảy lên như một con chim ưng, rồi giữa khoảng không mũi tên của hẳn như một ngôi sao băng vụt qua, cắm phập vào giữa trán một tên áo trắng, khiến gã ngã vật ra đất.

Sau khi tiếp đất, Lý Nhân lại hóp bụng lại, bật về phía trước, những tiếng vút vút vút của liên nỏ liên tục vang lên, những mũi tên thì nhau sọt qua người hẳn. Tốc độ của Lý Nhân đúng là khiến người khác phải kinh ngạc, khi hẳn vừa chạy đến cây đại thụ phía trước hẳn liền nhanh chóng đập mạnh một cái, cả người bay lên đồng thời một mũi tên bay ra bắn trúng vào một tên áo trắng cũng đang bắn liên nỏ. Mũi tên này của hẳn đâm thẳng vào mắt trái của tên này, rồi xuyên từ mắt trái đến tận sau gáy, khiến cho tên này không kịp kêu lên một tiếng, lập tức ngã ngựa ra đằng sau.

Sự xuất hiện của Lý Nhân đã thu hút sự chú ý của đám sát thủ, ngay lập tức chúng chuyển mục tiêu Lý Nhân, chúng bắt tất cả chắp lộ diện. Trước tình hình này, ngay lúc đó, đám người của Lạc Phó lại một lần nữa bắt đầu tấn công những tên áo trắng. Những mũi tên ngay lập tức bay về phía bốn năm tên kia một cách chuẩn xác.

Vô Loan cố cắn răng chịu đựng, mũi tên của cô đã bắn trúng vào yết hầu một tên áo trắng. Lúc tên này ôm cổ ngã xuống thì Vô Loan chớp thời cơ, nhanh chóng nhảy từ trên cây xuống. Mấy tên áo trắng vẫn đang giương liên nỏ nhằm vào chỗ cô nấp trước đó. Mặc dù mặt của cô cắt không còn giọt máu nhưng cô vẫn cố gắng, bởi cô biết chỉ cần cô chậm đi nửa nhịp thì sẽ tạo cơ hội cho mấy tên sát thủ kia hoàn thành nhiệm vụ - giết chết cô. Vô Loan cắn chặt răng, mím chặt môi, cố gắng bước đến phía A Sử Na Đóa Đóa đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, và lúi tiều thur về phía sau gốc cây. Mấy tên áo trắng vừa nhìn thấy cô, liền lập tức giương nỏ nhằm bắn.

Hơn mười mũi tên liên tiếp bay tới, nhằm thẳng về phía Vô Loan và A Sử Na Đóa Đóa. Đúng thời khắc những mũi tên này sắp đâm thẳng vào hai người thì Lý Nhân giống như một con báo nhảy qua, hiên ngang đứng trước che chở cho họ. Hắn lùi về đằng sau một bước, khiến cho Vô Loan ngã xuống đất. Trên tay hắn bây giờ không còn là cung tên nữa, nó đã được thay thế bằng một thanh trọc đao, rồi những tiếng tinh tang cứ liên tục vang lên không dứt, mười mấy mũi tên đã bị hắn chế đôi một cách chuẩn xác. Liên tiếp hơn mười chiêu đao với độ chính xác và tốc độ nhanh đến mức kinh người. Trong thời khắc đó Lý Nhân cảm thấy bản thân không phải là đang chém mũi tên, mà là hắn đang bỏ những cây còn nhỏ, giống như thường ngày hắn luyện công.

Đám Người Lạc Phó xông tới, bắn tên liên tiếp về phía đám người áo trắng nhằm áp chế chúng, yểm trợ cho Lý Nhân đưa A Sử Na Đóa Đóa an toàn đến đực cây đại thụ ở phía sau.

- Đúng là có chút khó đối phó!

Lạc Phó nói với Lý Nhân một câu.

Lý Nhân gật đầu đáp lại:

- Mọi người ngăn cản chúng, để xông qua đó!

Đáp lại một câu gọn lỏn, rồi Lý Nhân lại xông ra.

Vì mục đích hôm nay là đi săn nên đám người Lạc Phó không có mang theo liên nỏ, trong những lúc đánh nhau với khoảng cách tầm trung như thế này, cung tên rõ ràng là kém hiệu quả hơn liên nỏ. Bảy tám người cùng lúc giương cung hướng về phía đám người áo trắng nhưng chỉ ngay sau đó đã bị bọn chúng đáp trả đến mức không thể ngóc đầu lên được. Nhưng cũng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Lý Nhân đã hoàn toàn biến mất trong tầm ngắm của bọn áo trắng.

Tên cầm đầu trong số chúng chau chau mày, quay đầu lại nói khẽ với cả bọn:

- Tên thiếu niên áo đen đâu?

Mấy tên thuộc hạ của gã lắc đầu đáp lại, ra hiệu bản thân cũng không để ý lắm.

Mà lúc này, Lý Nhân đã nấp đằng sau một cái cây to cách bọn chúng không xa, nhẹ nhàng cẩn thận cời trường bào đen, mặc chiếc áo trắng của một tên truy binh vừa bị hắn giết, xong xuôi hắn đem chiếc áo đen móc ra đằng sau cây, cố ý để lộ ra một góc.

Hắn chậm rãi lùi lại phía sau vài mét, rồi đột nhiên chỉ về chiếc áo mà mình vừa treo lên quát một tiếng:

- Hắn ở kia!

Thep phản xạ, mấy tên áo trắng đang vui mình trong đông tuyết đồng thời bắn tên về phía chiếc áo đen đó. Khóe miệng của Lý Nhân khẽ nhếch lên, nhanh chóng lẩn đến chỗ một tên áo trắng gần đó nhất.

- Có trúng không?

Lý Nhân khẽ hỏi tên này.

Tên này không nghĩ ngợi gì hết đáp luôn:

- Chắc là ...

Về đằng sau gã vẫn chưa nói ra, Lý Nhân cũng không biết rốt cuộc ý của gã là trúng hay là không trúng. Bởi vì, trong lúc gã này đang nói, chủy thủ trong tay Lý Nhân đã đâm vào yết hầu của gã rồi. Hắn nhanh nhẹn bịt miệng tên này lại, còn mình thì lẩn đi chỗ khác. Rất nhanh sau đó, một mảng tuyết đã được nhuộm đỏ.

Cứ như vậy, Lý Nhân lặng lẽ giải quyết được 3-4 tên áo trắng, sau đó thì từ từ tiếp cận tên cầm đầu, y phục của tên này đúng là có chút khác biệt với những tên kia.

Đúng lúc Lý Nhân đi đến sau lưng y, đang giờ chủy thủ lên chuẩn bị đâm thì đột nhiên y lại quay người lại, giờ liên nỏ chìa vào người Lý Nhân. Khoảng cách lúc này đúng là quá gần, gần đến mức Lý Nhân không kịp để né tránh. Mà trên thực tế, Lý Nhân căn bản là không né tránh, mặc cho mấy cái liên nỏ liên tiếp đâm vào ngực của hắn. Lý Nhân cảm chủy thủ đâm thẳng vào huyệt thái Dương của y, rồi rút con chủy thủ ra, hắn đổi tay đâm tiếp một nhát nữa vào tim của một tên áo trắng khác.

Sau khi liên tiếp giết chết hai tên áo trắng, Lý Nhân ngã xuống đất, thờ hồn hên.

Khỏe miệng của hấn giật giật, trong lòng tự nhủ rằng không nên quá ý lại vào chiếc nhuyễn vị giáp mà Hồng Phát cô cô đưa cho.

Điều chỉnh là nhịp thở, chuẩn bị di chuyển thì đột nhiên Lý Nhân nhìn thấy, cách đó mười mấy mét, một tên áo trắng dùng chân đá Vô Loan ngã sõng xoài xuống mặt đất, sau đó thì cầm thanh hoành đao lên chuẩn bị đâm A Sừ Na Đóa Đóa đang hôn mê trên mặt đất.

Không kịp giúp rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Ném đao!

Lý Nhân căn bản một chút cũng không do dự, tay phải ném thẳng thanh đao màu đen ra! Thanh đao hóa thành một vết đen lấp lánh ở giữa không trung, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường gần như không thể nhìn thấy! Chỉ trong nháy mắt không nhìn rõ, thanh đao màu đen quá mức đen cũng quá mức sắc bén này của Lý Nhân đã như sấm sét đâm vào trên ngực của gã Bạch y nhân kia. Hắc đao dễ dàng xuyên qua ngực của gã Bạch y nhân, lực độ lớn đến nỗi khiến cho thân mình của gã Bạch y nhân gấp cả lại văng ra ngoài. Hắc đao xuyên vào từ trước ngực trở ra phía sau lưng, mũi đao trở ra phía sau lưng làm cho xương cột sống phía trước bị chặt đứt. Người nọ trong lúc nhất thời vẫn còn chưa chết gãy dựa muốn đứng lên, chỉ có điều mới vừa động, nửa người trên vì mất đi sự chống đỡ mà trở nên mềm nhũn đổ gục xuống. Xương cột sống bị chặt đứt theo vết đao lộ ra một đoạn trắng hếu kèm theo cả máu nhìn hết sức ghê rợn.

Cùng thời điểm Lý Nhân ném đao, bốn năm gã Bạch y nhân thấy bắn tên vô ích bèn rút đao từ phía sau lưng ra lao đến. Lý Nhân vốn định lấy đao từ trên người gã thủ lĩnh nằm trên mặt đất kia, nhưng bọn Bạch y nhân kia rất rõ ràng không để cho hắn có cơ hội này. Hai người gần như đồng thời ném đao ra, ý đồ đem Lý Nhân đóng đinh trên mặt đất. Ý tưởng đóng đinh Lý Nhân của bọn Bạch y nhân kia giống y như nhau, hơn nữa động tác đều gọn gàng linh hoạt như nhau.

Lý Nhân là một tên quái vật ngay từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu giết người, là một gã ngoại tộc đã bị đuổi giết từ khi còn nằm trong tã lót, hắn có vô số thủ đoạn giết người, nhưng mà điều hắn am hiểu nhất cũng không phải là giết người mà chính là bảo vệ mạng sống.

Nhìn đao có vẻ vô cùng nhanh nhưng thật ra ở trong mắt của Lý Nhân lại thấy chậm hơn vài phần so với những người khác. Thậm chí hắn có thể thấy rõ quỹ đạo chuyển động của đao kia ở giữa không trung còn có một góc hơi lệch một chút ra khỏi quỹ đạo. Có được khả năng này là nhờ Đạt Khê Trường Nho trong hai năm qua đã huấn luyện hắn như ma quỷ và sự tu luyện chẳng khác nào quái vật của tự bản thân hắn. Nhân lực, đối với một người theo đuổi tài bắn cung cực hạn mà nói rất quan trọng. Mà phản ứng, đối với một gã theo đuổi cảnh giới tối cao của đao cũng quan trọng không kém. Mà hai điểm này, Lý Nhân đều có.

Hắn nghiêng người phát ra một thanh đao, nhẹ nhàng và khéo léo dùng một chủy thủ đẩy một thanh đao khác bay về một bên. Thanh đao kia xoay tròn vù vù bay ra ngoài, vút một tiếng ghim chặt trên một cây đại thụ vẫn còn không ngừng lắc lư.

Hai động tác vừa tấn công vừa tránh này rất nhẹ nhàng, nhìn có vẻ hết sức bình thường, hết sức đơn giản nhưng thật ra đã được Lý Nhân phát huy đến mức tối đa kết quả của mấy năm trời khổ luyện. Khoảng cách mười mấy thước từ khi đao được xuất ra cho đến khi bay tới trước người Lý Nhân chỉ mất vài giây, chỉ trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi Lý Nhân đã phán đoán chính xác nhất và thực hiện động tác vô cùng chuẩn xác.

Có phán đoán chính xác thì cũng chỉ là một trong các yếu tố mấu chốt để thành công của một người, còn lại chính là hành động phải tuyệt đối chính xác.

Sau khi đánh bay thanh đao, một gã Bạch y nhân gần nhất đã đến cách Lý Nhân ngoài hai thước. Gã mạnh mẽ nhảy lên cao chém một đao về phía đầu Lý Nhân, thế đao không ngờ lại mang theo vài tiếng nổ mạnh như tiếng sấm.

Lý Nhân không lùi mà tiến tới, bước một bước sau đó bả vai hướng về phía trước chụp một cái.

Gã kia mắc kẹt dưới nách, thanh đao lập tức mất đi lực độ. Cứ như vậy trong thời gian thật ngắn, thậm chí Lý Nhân còn có tâm tư khẽ cười cười với gã Bạch y nhân kia. Chỉ có điều vẻ tươi cười mà hắn tự cho là thân thiện dễ thương nhưng ở trong mắt của gã Bạch y nhân kia lại trở nên hết sức âm trầm khủng bố.

Chủy thủ chui vào cổ họng của Bạch y nhân kia, sau đó quét ngang mọi thứ.

Chủy thủ vô cùng sắc bén cắt qua cổ và yết hầu gần như không bị bất kì trở ngại nào, rạch một cái, cái đầu to lớn ở trên cổ lệch ra một chút, lập tức từ từ rơi xuống.

Một giây sau, một dòng máu đỏ dày đặc từ giữa cổ của gã phun ra như suối. Nếu không phải tự mình ở trong hoàn cảnh này không tận mắt nhìn thấy căn bản là không thể tưởng tượng được cảnh tượng như thế, thân mình không có đầu lại vẫn chậm rãi đi về phía trước một bước, máu từ trong cổ phun ra dưới ánh mặt trời chiếu xuống tạo thành một cầu vồng quý dị.

Một gã Bạch y nhân không thể tin nổi dừng lại bước chân, nhìn đồng bọn một giây trước còn dồi dào sinh lực thể mà chỉ trong một giây ngắn ngủi đã biến thành một thi thể không đầu.

Gã là một tên binh sĩ thực thụ giết người như ngóc, bởi vì thân thủ mạnh mẽ làm việc lại bình tĩnh cho nên được điều động vào đội ngũ thám báo chưa tới 800 người này. Mà lần này năm mươi tên đến đuổi giết A Sử Na Đóa Đóa chính là những người tinh nhuệ nhất trong đội ngũ 800 người! Bọn họ còn có một biệt hiệu đó chính là Kẻ săn thú.

Vốn tưởng rằng hành động đuổi giết hai thiếu nữ sẽ rất thuận lợi như những lần trước đây, bởi vì bất luận con mồi nào ở trong mắt của bọn họ cuối cùng cũng đều sẽ biến thành thi thể.

Từ khi thành lập Kẻ săn thú đến nay, chưa từng có một mục tiêu nào còn sống trốn thoát.

Từ lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ căng thẳng cùng với hưng phấn đến hiện tại giết người đã trở nên bình tĩnh, gã đã trải qua rất nhiều lần sát phạt. Bản thân mình đã từng giết người vô số thể mà lần đầu tiên đối mặt với tình cảnh đồng bọn liên tiếp bị chết gã vẫn không tự chủ được trong lòng xuất hiện vài phần sợ hãi. Gã đã quên bản thân mình bao lâu không có sợ hãi, mà gã cũng hiểu được, thời điểm bản thân mình sợ hãi ý vị đến như thế nào.

Gã nhìn thấy đồng bọn chỉ trong nháy mắt không có đầu, sau đó cũng thấy được vẻ đẹp mê chết như làn khói của luồng sương máu đỏ chói lợi kia.

Ngay sau đó, sương máu bỗng nhiên tản ra, một bóng trắng giống như Dạ xoa chợt xuất hiện phá tan màn sương máu đọng gây huyết cầu vòng như từ trong Địa ngục chui ra, trong tay Dạ xoa có một cái chùy thủ hàn quang lóe sáng.

Một giây sau, chùy thủ đâm vào giữa ngực của gã Bạch y nhân thám báo này.

Thời điểm chùy thủ đâm vào ngực của chính mình, gã Bạch y nhân thám báo bỗng nhiên không hề sợ hãi. Thậm chí gã rất lý trí nghĩ tới những lời Giáo Ủy đã nói trong lúc huấn luyện.

- Khi chùy thủ đâm vào trái tim kẻ thù không cần nhả ra ngay lập tức, để bảo đảm một phát giết địch, sau khi chùy thủ đâm trúng phải xoay một vòng ở trong thân thể kẻ địch, như vậy mới có thể giết chết triệt để kẻ địch!

Cùng lúc nhớ tới những lời như vậy, theo bản năng gã cúi đầu nhìn nhìn.

Một thiếu niên tuy rằng cả người toàn là máu, trên mặt cũng mang theo vết máu xinh đẹp thoát nhìn lại rất sạch sẽ, mà cánh tay thon dài vừng vàng của hắn cũng dính đầy máu nhìn qua cũng không hề dơ bẩn nắm một cây chùy thủ trong tay, chùy thủ kia đâm vào trái tim của mình, sau đó nhanh chóng xoay vài cái.

Gã Bạch y nhân thám báo sững sờ, sau đó cười cười.

Trước khi chết cũng không phải gã muốn nói những lời vô nghĩa như là đạo pháp thật tốt gì đó, mà chính là chết như thế này quả nhiên là những lời Giáo Ủy dạy, rất đúng.

Gã trước khi ngã xuống đất, cũng đã rất thấu triệt được cái chết.

Lý Nhân rút chùy thủ ra, gạt ngang một thanh đao đang chém tới, thuận thế đá một cước lên bụng của gã Bạch y nhân kia. Lực đá của một cước này lớn đến nỗi không ngờ trực tiếp chấn vỡ nát bảy các nội tạng ở trong bụng, tuyệt đối không chỉ là đơn giản vỡ nát mấy khúc ruột mà thôi.

Cúi gập người như con tôm, sau khi gã Bạch y nhân kia hự một tiếng văng về phía sau.

Lý Nhân lắc mình qua bên trái tránh hoành đao vung tới, lại dùng chùy thủ chém xuống thanh đao đang vung tới phía bên phải, lại còn tranh thủ nói một câu với gã Bạch y nhân đang vung đao kia:

- Người một nhà! Có thể đừng ép ta đuổi tận giết tuyệt hay không?

Gã Bạch y nhân kia hơi sững sờ, sau đó gào lên giận dữ:

- Chết tiệt - ta "chơi" tổ tông nhà ngươi!

Lý Nhân nhú mày, vừa đón đỡ vừa rất nghiêm túc hỏi một câu:

- Ngươi khẳng định biết tổ tông ta là ai?

Đương nhiên không có trả lời, bởi vì chùy thủ đã cắt đứt yết hầu của người nọ. Máu tuôn ra ào ào như suối văng lên khắp người Lý Nhân. Áo trắng của hắn hiện giờ đã bị máu bắn lên tung tóe hết sức tươi đẹp, nhìn từ xa thật giống như trên mặt đất tuyết trắng tinh có một bụi hoa mai đang đua nở vào ngày mùng tám tháng chạp.

Người nọ ôm cổ của mình ngã xuống, trong cổ họng phát ra thanh âm khanh khách có thể nghe rất rõ ràng. Máu không ngừng hiện ra từ trong kẽ hở các ngón tay, gã liều mạng hít không khí vào miệng lại phun ra từ yết hầu bị đứt, thế cho nên, máu ồ ạt chảy ra lần lượt nổi bọt cả lên.

Bởi vì ngay cả bản tên cũng đã trở nên vô ích, cho nên bọn Bạch y nhân quyết định không ẩn nấp nữa, mười mấy người còn lại rút binh khí ra bỏ về phía Lý Nhân. Giờ này khắc này, trong suy nghĩ của bọn họ Lý Nhân chính là kẻ thù số một. Nhiệm vụ dường như cũng trở nên không còn quan trọng, gã thiếu niên giết chết không ít đồng bọn của bọn họ mới là việc bọn họ nhất định phải hoàn thành. Bọn họ là kẻ săn thú kiêu ngạo ở rừng rậm trên đất tuyết Yên sơn, bọn họ lại trở thành đối tượng săn bắn của thiếu niên kia. Giết chết thiếu niên kia, không chỉ là bởi vì tức giận khi đồng bọn bị chết trận mà còn là nỗi nhục nhã bọn họ không thể nào chấp nhận.

Tuy rằng loại khuất nhục này đối với Lý Nhân xem ra không đáng giá một xu.

Bọn họ không biết, thiếu niên kia trước đây từ năm mười bốn tuổi trong lúc bị đuổi giết đã dần dần hóa thành một kẻ săn thú, so với bọn họ thì đủ tư cách là kẻ săn thú hơn nhiều.

Từ lúc bốn tuổi, Lý Nhân vốn không có để cho cuộc sống của mình lơ lửng dù chỉ một ngày.

Từ lúc sáu tuổi, giết người đã không còn là một chuyện quá khó khăn khủng khiếp nữa.

Mà từ khi còn nằm trong tã lót, Lý Nhân đã biết, giết chóc sẽ theo mình cả đời.

Trong khi con mồi trở nên mạnh mẽ hơn thì mối quan hệ giữa thợ săn và con mồi có lẽ trong lúc vô ý đã chuyển đổi.

Đối với giết người, Lý Nhân không có chướng ngại tâm lý gì. Đương nhiên, hắn cũng không hiểu sát. Đối với hắn, giết người chính là chuyện bình thường giống như những nhu cầu thiết yếu vậy. Hắn không kháng cự, là vì có đôi khi giết người tựa như có nước tiểu sẽ phải thải ra vậy, nước tiểu chứa đầy sẽ bài xuất đi, kẻ địch đến dĩ nhiên là phải giết. Nói như vậy mặc dù có chút thô thiển, nhưng chính là cái đạo lý này, rất đời bình thường. Nhưng hắn không hiểu sát cũng là vì cái đạo lý ấy, không ai lại nghiện đi tiểu, không có nước tiểu ai lại đi rồi hơi mỗi ngày mỗi lúc đều phải ép cho ra chứ.

Khi đám người Lạc Phó gia nhập chiến đoàn, Lý Nhân ban đầu có chút khản trương giờ cục diện đã hoàn toàn thay đổi. Bảy tám gã Huyết kỵ và Thiết Phật dừng mãnh, luận về kỹ xảo giết người tuyệt đối mạnh hơn so với các Bạch y nhân thám báo này. Dừng mãnh nhất thiên hạ là Mã tộc Thiết Phù Đồ, tinh nhuệ nhất khắp thiên hạ là Kỵ binh huyết kỵ, có thể còn sống sót mười tám người, sẽ hùng mạnh đến mức nào?

Mười mấy thám báo còn sót lại tuy rằng nhân số vẫn còn chiếm ưu thế, nhưng loại ưu thế này nếu đấu đơn độc sức chiến đấu trước mắt tuyệt đối sẽ yếu hơn nhiều giống như một tầng cửa sổ bị gió thổi hai mươi năm, không thủng thì cũng sẽ rách nát.

Sau khi chém ngã lần mười mấy gã thám báo trước mặt mọi người, nhưng không có ai hoan hô thắng lợi. Người Huyết kỵ giống với người Thiết Phật, giết người đối với bọn họ mà nói cũng thường như ăn cơm. Ngược lại, bọn họ đối với mấy gã thám báo này có chút tôn trọng, nghĩ đến... người chiến đấu cuối cùng cũng không hề lui ra phía sau một bước.

- Đáng tiếc.

Lý Nhân thở dài, chậm rãi đi qua nhặt hắc đao, nhìn lướt qua khắp cả tử thi, phát ra một tiếng thở dài tràn đầy tiếc nuối.

Lạc Phó gật đầu nói:

- Quả thật đáng tiếc, bọn họ không nên chết ở chỗ này.

Đông Phương Liệt Hỏa ừ một tiếng, vuốt mắt một gã Bạch y nhân thám báo, nói:

- Giết bọn chúng ta không có cảm giác sáng khoái chút nào.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Chỉ sợ bọn họ cũng giống nhau, sẽ tiếc nuối chết ở chỗ này.

Lý Nhân chỉ chỉ phương hướng Trường Thành:

- Bọn họ nên chết ở nơi đây.

Đang nói, bỗng nhiên xảy ra biến cố!

Một bóng trắng mạnh mẽ từ trên chạc cây nhảy xuống, một đao đâm về A Sừ Na Đóa Đóa vẫn còn đang hôn mê!

Lý Nhân một bước nhảy nhanh tới, che ở trước người A Sừ Na Đóa Đóa. Đao quang của hắn bắt chợt đẩy ra, quét một cái rách nát lồng ngực của gã Bạch y nhân kia. Mà người nọ không ngờ lại cười hi hi, cũng không tiếp tục nhắm vào A Sừ Na Đóa Đóa mà là chủ động chịu đựng trúng một đao, lập tức hai tay ôm lấy Lý Nhân.

Đúng lúc ấy, một bóng trắng khác từ trên mặt đất mạnh mẽ nhảy dựng lên một đao đâm về cổ họng Lý Nhân! Bọn họ cùng đội, cùng quan sát, biết Lý Nhân chắc chắn có giáp mềm hộ thể cho nên lựa chọn cổ họng là nơi yếu ớt nhất!

Phập! Hoành đao dễ dàng đâm xuyên qua thân thể, máu, từ từ chảy xuống.

Lý Nhân lập tức mở to hai mắt, ngay sau đó, một tiếng rít gào giận dữ không cam lòng vang lên trong rừng rậm.

A!

Như mảnh hổ phẫn nộ gầm lên, làm vỡ nát toàn bộ thế giới.

Nhảy lên cầm một đao thay Lý Nhân chính là Vô Loan.

Trái tim của thiếu nữ bị hoành đao đâm thủng, đao lạnh lùng, tâm lạnh lùng.

Nàng từ từ ngã xuống, ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía Lý Nhân, trong ánh mắt lộ ra quật cường tự hào và thoải mái, nàng hé miệng, máu chảy như suối.

- Hai ta không ai nợ ai!

Âm thanh cuối cùng này ở lại nhân thế, chậm rãi quanh quẩn trên tuyết son, trong rừng rậm, dưới hoành đao.

Lý Nhân ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng giận dữ, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng dữ tợn. Giờ khắc này, bộ dáng của hắn khủng bố đến cực điểm. Tóc đen bay tán loạn, áo trắng nhuộm đầy máu phát phơ trong gió. Lúc này đây Lý Nhân như điên như dại, chẳng khác nào quỷ dữ từ cõi U minh cất bước đến phạm trần. Sau một tiếng thét lên giận dữ, sắc mặt của hắn âm trầm đến mức dọa người.

Hắn nhìn thân mình mềm nhũn của Vô Loan ngã xuống, ánh mắt lạnh như băng chẳng khác nào tảng băng ở Bắc cực qua mấy vạn năm cũng không hề thay đổi.

Gã Bạch y thám báo bị vỡ ngực nộ nhìn đến ánh mắt lúc này của Lý Nhân, nhịp tim chợt dừng lại. Lúc này đây, gã thậm chí không hề cảm nhận được sự đau đớn ở trên ngực. Hai tay gã vốn đang ôm chặt thân hình Lý Nhân bởi vì quá sợ hãi mà run rẩy, lần đầu tiên, gã cảm giác kẻ thù mình đang đối mặt không phải là người mà là một tử thần không thể nào thắng nổi. Hơi thở trên người Lý Nhân lạnh như băng khiến cho gã có ảo giác máu chảy trong người mình cũng đã bị đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Năm Mươi Người Năm Mươi Mạng Chẳng Qua Cũng Chỉ Là Một Cái Bấy.

Thình thịch một tiếng

Hai tay Lý Nhân dùng lực đánh ra một cái mạnh mẽ, hất văng hai tay gã Bạch y thám báo. Lúc này trong mắt của gã Bạch y thám báo hiện lên vẻ hoảng loạn. Lý Nhân từ từ giờ lên nắm tay sau đó nện một quyền lên trán của gã! Lý Nhân không dùng thanh đao màu đen ở tay phải mà là dùng quyền trái trực tiếp đâm vào đầu của gã thám báo kia. Nắm tay nện ở trên trán gã Bạch y thám báo không ngờ cứ vậy mà mạnh mẽ nện gã lún sâu tạo thành một cái hố!

Thân hình của gã Bạch y thám báo kia bị ném về phía sau, cái đầu hầu như là xuyên hết mức vào trong đồng tuyết. Tuyết trắng thật dày bị thân hình cong gãy của gã đập về phía sau tạo thành một cái hố, trượt một lúc trên mặt đất làm cho tuyết trắng văng tung tóe. Tuyết trắng bay đầy trời, dính ở trên mặt người vô cùng lạnh buốt.

Toàn bộ cái trán của người nọ bị lún vào sâu bên trong, hai tròng mắt bị áp lực cực lớn cũng bị văng ra. Xương mũi cũng bị đứt gãy, cả gương mặt đều bị nện đến mức máu thịt lẫn lộn. Hai tròng mắt bị văng rất xa ở trên mặt tuyết, dính đầy tuyết đọng dơ bẩn. Thân mình Lý Nhân nghiêng về phía trước, có lẽ vì dùng sức quá mạnh nên hai tay giống như đã bị đứt lìa. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm gã Bạch y thám báo một đao đâm chết Vô Loan kia.

Lúc này bộ dáng của hắn thật sự giống như ác quỷ từ trong địa ngục đi ra.

Máu trên cánh tay vẫn còn nhỏ giọt, cơ thể cong về phía trước dường như bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị gập lại nhìn cao ngất quỷ dị như vậy. Thoạt nhìn, hai chân của hắn có vẻ giống như đeo phải tảng đá nặng ngàn cân, bước từng bước chậm chạp mà nặng nề về phía trước. Mặt của hắn trắng bệch đến mức dọa người, nhìn không có lấy một tia máu. Bởi vì cúi thấp đầu cho nên thời điểm ánh mắt của hắn nhìn gã Bạch y thám báo kia có chút cúi về phía trước, vì vậy hầu như không thể nhìn thấy con ngươi màu đen của hắn lạnh lẽo giống như cương thi ở ngay trước mắt vậy.

Xoay người, buông cánh tay xuống, từ tốn mà đi, hơi thở như ác quỷ, ánh mắt như dạ xoa.

Gã Bạch y thám báo kia không ngờ sợ tới mức té ngã về phía sau, lồm cồm muốn đứng lên chạy trốn. Có lẽ là bởi vì bị bộ dáng kinh khủng của Lý Nhân mà sợ hãi, nhưng cũng có lẽ là vì bị một quyền đánh nát đầu kia của Lý Nhân làm cho choáng váng, y chạy trốn về phía sau, nhưng hai chân lại giống như hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển, bước lên tuyết nhưng lại không đứng dậy nổi.

Lý Nhân từng bước một đi đến trước người gã Bạch y thám báo kia, bỗng nhiên cười lạnh.

Hắn nhếch miệng, trên hàm răng thậm chí có cả tơ máu.

- Ngươi có biết ta sợ nhất là cái gì không?

Gã Bạch y thám báo sợ hãi nhìn Lý Nhân, y nghe được thiếu niên giống như ma quỷ kia cổ họng khàn khàn hỏi mình. Mà ngay cả đám người Lạc Phó cũng giật nảy mình, tiếng nói của Lý Nhân lúc này trở nên khàn khàn khó nghe như vậy, giống như âm thanh thê lương của gió bắc thổi qua sa mạc cát đá, giống như âm thanh của ngọn lửa lay động đốt sạch rừng rậm khi ngọn lửa bốc lên cao. Khô khốc, khàn khàn, giống như người ở rất lâu tại địa ngục lần đầu tiên mở miệng nói chuyện không lưu loát.

Bạch y thám báo đương nhiên không thể trả lời câu hỏi của Lý Nhân, mà Lý Nhân đương nhiên cũng không muốn để y trả lời.

Phập!

Hắn vẫn không dùng đao, mà là trực tiếp đem tay trái cắm vào ngực gã Bạch y thám báo kia! Bàn tay va chạm vào trái tim ấm áp vẫn còn đang đập, sau đó chậm rãi cắm lấy.

- Ta sẽ nói cho ngươi biết...

Sắc mặt của Lý Nhân trắng nhợt thật là giống với tuyết ở trên Yên sơn này, còn màu sắc của môi thì quý dị gần như là màu xanh.

- Ta sợ chết... Nhưng điều mà ta sợ nhất chính là có người vì ta mà chết.

Tay của hắn rất nhanh rất mạnh, lập tức cảm giác được một cổ trơn bóng.

Đó là cảm giác trái tim bị bóp nát. Từ lúc Lý Nhân chào đời cho tới nay lần đầu tiên có cảm giác kỳ dị như vậy. Trên thực tế, loại cảm giác này cũng không tốt. Thời điểm sự phẫn nộ dần dần từ trong thân thể bộc phát ra ngoài, cảm giác ghê tởm muốn ói bắt đầu khiến trong dạ dày hắn bốc lên một trận. Hắn nói không sai, hắn sợ chết, rất sợ rất sợ, loại sợ này người chưa từng chết qua một lần sẽ không cảm thụ được. Nhưng hắn càng sợ chính là có người vì bảo vệ hắn mà chết. Từ nhỏ đến lớn, có quá nhiều người vì bảo vệ hắn mà chết. Nhiều đến mức Lý Nhân không trở nên chai sạn mà ngược lại càng thêm khiếp sợ. Mỗi một lần hắn hồi tưởng lại mấy năm nay vì bảo vệ mình mà các huynh trưởng chết trận hắn đều thức trắng đêm, mỗi một lần nhìn đến bảy miệng vết thương dữ tợn kia trên người của Trần Tước Nhi thì hắn sẽ rất đau lòng.

Mà Vô Loan chết, đem loại đau lòng này phóng đại tới mức cùng cực rồi.

Bởi vì, Vô Loan không phải là thân nhân của hắn, cũng không phải là huynh trưởng hay bằng hữu của hắn, mà từ ý nghĩa nào đó mà nói, nàng là kẻ thù của hắn. Nàng từng hai lần ám sát Lý Nhân, từng thế trong đời sống này phải giết chết Lý Nhân. Nàng thấy ánh mắt của Lý Nhân thật giống như một cái lưỡi âm độc của con độc xà, thậm chí Lý Nhân tin tưởng chỉ cần có thể giết chết mình, Vô Loan tình nguyện trả bằng bất cứ giá nào. Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến, vì mấy chữ hai ta không ai nợ ai này, nàng tình nguyện chôn một đao cho hắn.

Một đao, hai đoạn.

Đứt đoạn không chỉ là tâm mà còn có loại quan hệ không bình thường giữa hai người.

Một khắc này trái tim ở trong tay Lý Nhân vỡ tan nhưng hắn không có cảm giác thích thú chút nào. Giờ khắc này, dường như tim của hắn cũng bị xé nát rồi.

Một địch nhân, một nữ nhân, bởi vì có thể kiêu ngạo nói ra mấy chữ hai ta không ai nợ ai này, cam nguyện chết, kiêu ngạo của nàng lại bị trắng đến cỡ nào? Lý Nhân chợt nhớ tới lời cầu xin mình cứu A Sử Na Đóa Đóa của Vô Loan.

- Van cầu ngươi, chỉ cần có thể cứu tiểu thư, muốn đánh muốn giết tùy ngươi thế nào đều được.

- Ta biết ngươi hận ta, chỉ cần ngươi cứu tiểu thư, ta tình nguyện đem mạng cho ngươi!

- Mạng của tiểu thư quan trọng hơn so với ta!

Lý Nhân ngồi xổm xuống ở bên người Vô Loan, nhìn khuôn mặt bởi vì có chút sưng cho nên thoát nhìn đã không còn xinh đẹp nữa. Nhìn tóc của nàng rối loạn, còn có thân hình gần như bị máu ngấm thấu. Cấn đao còn cắm ở trên tim của nàng, máu vẫn còn chảy ào ào ra như suối theo mũi đao. Chỉ có điều, vì sao, khoe miệng của nàng còn treo ý cười rõ ràng như vậy, kiêu ngạo như vậy? Chỉ có điều, vì sao trong đôi mắt của nàng vẫn còn chưa nhắm kia không có lấy một tia tiếc nuối?

Nàng kiêu ngạo, Lý Nhân từ vừa mới bắt đầu đã biết bất cứ nữ nhân nào cũng đều kiêu ngạo.

Nhưng, vì A Sử Na Đóa Đóa, nàng đau khổ cầu xin kẻ thù không đội trời chung là mình.

Lý Nhân bỗng nhiên rõ ràng một sự việc.

Thời điểm nàng cầu xin mình cứu A Sử Na Đóa Đóa, nói vậy nàng cũng đã nhận định một điều là phải chết tâm của mình rồi. Là nàng không muốn nhận ân huệ của kẻ thù, cho nên nàng tình nguyện chết.

- Ta là Vô Loan, ta muốn giết ngươi!

- Ta thề, nhất định phải giết ngươi!

- Hoặc là ngươi giết ta, nếu không chỉ cần ta còn sống một ngày cũng sẽ nguyện rửa ngươi! Ta muốn ăn sống thịt của ngươi, uống cạn máu của ngươi, băm thây ngươi làm vạn đoạn!

Đó là lời thề của nàng, nhưng cuối cùng không thực hiện được điều nào.

- Vô Loan!

Lý Nhân suy sụp ngồi dưới đất, nhìn gương mặt đã mất đi tất cả sức sống.

- Ta nợ cô một cái mạng, thời điểm luân hồi kiếp sau, hãy nhớ tới tìm ta đòi lại đi. Tuy nhiên cô thật là một người ngu ngốc a... Một đao kia làm sao có thể làm tổn thương được ta? Sao lại vì không chịu ân huệ của kẻ thù, chết có giá trị sao?

Hắn hỏi, giá trị sao?

Lạc Phó đi tới, kéo Lý Nhân nói:

- An Chi, chúng ta cần phải trở về.

Lý Nhân cười cười với Lạc Phó, vẻ mặt chua xót:

- Tam Thập Thất ca, chôn cất tất cả bọn họ đi thôi.

Hắn chỉ chỉ thi thể của Bạch y thám báo, nói:

- Bọn họ đều là binh lính của Đại Tùy, bọn họ là biên quân Đại Tùy, chôn cất ở trên Yến sơn, nhìn Trường Thành, nhìn tái ngoại, bọn họ có lẽ có thể rõ ràng. Về phần Vô Loan... Mang về trại đi, ta nghĩ... A Sử Na Đóa Đóa hẳn là muốn nhìn mặt nàng lần cuối, chúng ta không thể cứ như vậy chôn nàng.

- Nghe lời đi.

Lạc Phó gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Hơn 10 phút sau, Trần Tước Nhi mang đám người chạy tới trước tiên đem Âu Tư Thanh Thanh và tiểu Dịch đuổi về sơn trại, Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên cũng cùng đi rồi. Khi thấy tử thi đầy đất, ánh mắt của bọn họ chợt thay đổi.

- Có người còn sống trốn thoát rồi sao?

Đạt Khê Trường Nho hỏi.

Lạc Phó nói:

- Không có, giết toàn bộ rồi.

Đạt Khê Trường Nho thở phào nhẹ nhõm nói:

- Vẫn là không đủ ổn thỏa, như vậy đi, một lát nữa ngươi dẫn người mặc vào quần áo của bọn thám báo này, để Hồng Phát và Thanh Thanh giả dạng A Sử Na Đóa Đóa và cả nha hoàn của nàng nữa, cố ý để lại dấu vết, làm cho người ta nghĩ đến đám các người đã đuổi tới ngoài trường thành. Sau đó ta sắp đặt cho người giả thành người Đột Quyết chặn lại một chút, đem những thi thể của bọn người này đều ném lên thảo nguyên đi!

Lạc Phó nói:

- Đã rõ rồi!

Trương Trọng Kiên thờ dài nói:

- La Nghệ người này rất lấp liếm khuyết điểm của mình, ta sợ hắn sẽ trả thù trại của chúng ta.

Lý Nhân bỗng nhiên mở miệng nói:

- Sẽ không đâu.

Hắn nhìn thoáng qua A Sử Na Đóa Đóa vẫn còn hôn mê, thờ dài nói:

- Cho dù La Nghệ có lấp liếm khuyết điểm cũng sẽ làm ra vẻ như nghĩ đến những gì bố trí của chúng ta là sự thật. Lúc này, hần sẽ không tự nhiên gây chuyện. Chỉ cần đem cảnh tượng làm giống một chút, hần có thể cho thủ hạ một công đạo là tốt rồi.

- Hần bố trí chính là đại cục, chúng ta bắt quá là người ngoài cuộc.

Lý Nhân lau máu trên mặt một cái, có chút buồn bã nói:

- Thật ra... La Nghệ chỉ ra vẻ một chút thôi. Hần chỉ phải năm mươi người.

Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên đều ngăn ra, lập tức hiểu rõ.

Nếu La Nghệ thật sự muốn giết A Sử Na Đóa Đóa, cần gì phải đuổi theo? Ở U Châu, y lúc nào mà chẳng thể xuống tay?

- Là hần làm cho Diệp Hoài Tự xem, làm cho chúng ta xem, cũng là làm cho triều đình xem đấy.

Lý Nhân nhìn tử thi đầy đất kia, tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, con vừa mới hiểu.

- Hần muốn lôi kéo chúng ta...

Đạt Khê Trường Nho thở dài.

- Vì sao sắc mặt khó coi như vậy?

Trương Trọng Kiên hỏi Lý Nhân.

Lý Nhân cười cười, lắc đầu nhẹ nhàng:

- Không có việc gì, chỉ là mệt mỏi.

- Đi về nghỉ ngơi đi.

Trương Trọng Kiên vỗ vỗ bả vai Lý Nhân nói:

- Cùng lắm thì chúng ta lại tái xuất là được. La Nghệ muốn con, muốn sư phụ con, muốn cha con ta. Về phần đội ngũ chừng một ngàn người này đương nhiên hần cũng muốn, năm mươi người đổi một người có lợi như con này, đổi một danh tướng như Đạt Khê Trường Nho, đổi lấy sức ảnh hưởng của cha con trong chốn lục lâm, con mẹ nó suy nghĩ của hần quả thật hết sức tốt đẹp!

Lý Nhân gật đầu nói:

- Hần cho rằng chúng ta sẽ không nỡ đi.

Đạt Khê Trường Nho bỗng nhiên nói:

- Vậy chúng ta sẽ không đi!

Lý Nhân cười cười, sắc mặt mỗi một:

- Chúng ta không đi, hần cũng sẽ không xuống tay. Bởi vì hần còn phải đợi đại quân triều đình rốt cuộc là thắng hay là bại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Trận Chiến Đầu Tiên (1).

Tháng giêng năm thứ tám Tùy Đại Nghiệp, các lộ đại quân tập hợp tại quận Trác có tới một trăm mười ba vạn (một vạn bằng mười nghìn), một con số thật kinh người, mà dân phu vận chuyển đồ quân nhu tiếp viện thì tới hơn hai triệu người. Mồng hai tháng giêng, Hoàng đế Đại Nghiệp Dương Quảng hạ chỉ, lệnh cho Tả thập nhị quân tiến ra các đường Lũ Phụng, Trường Sâm, Minh Hải, Cái Mã, Kiến An, Nam Tô, Liêu Đông, Huyền Thố, Phù Dư, Triều Tiên, Ốc Tự, Nhạc Lăng; còn Hữu thập nhị quân tiến ra các đường Niêm Thiên, Hàm Tư, Hồn Di, Lâm Đôn, Hầu Thành, Đề Hề, Đạp Đôn, Túc Thận, Kiệt Thạch, Đới Phương, Tương Bình.

Các đạo nhân mã được phân thành Nhị thập tứ quân; Tả, hữu các thập nhị quân, mỗi quân lập một Đại tướng, một phó tướng; một Sứ giả chiêu hàng phụ trách viết thư chiêu hàng, một Tuân phủ động viên, không phải chịu sự quản lý của Đại tướng; dưới mỗi quân có bốn đoàn kỵ binh, bộ binh, đồ quân nhu, tán binh do Thiên tướng chỉ huy; các đoàn khai (khúc nhạc quân mừng chiến thắng), trụ (áo giáp và mũ nón), anh phát, kỳ phiên (cờ hiệu) màu sắc khác nhau; dưới kỵ binh có bốn mươi đội, mỗi đội gồm một trăm người, dưới bộ binh có tám mươi đội.

Mồng ba tháng giêng, đội quân thứ nhất xuất phát, sau đó mỗi ngày xuất phát một đội quân, đội trước và đội sau cách nhau bốn mươi dặm, mất bốn mươi ngày toàn quân mới xuất phát xong. Các quân nối đuôi nhau, trống trận đều nghe thấy, cờ hiệu kéo dài đến 960 dặm. Ngự doanh của Dương Đế có cả thủy mười hai vệ, ba đài, năm tỉnh, chín tự, chia ra lục quân trong, ngoài, trước, sau, trái, phải, theo thứ tự xuất phát cuối cùng, kéo dài suốt tám mươi dặm.

Đội ngũ với quy mô không lồ như vậy, bày ra trận thế theo thứ tự mà đi. Cũng không biết Tả Hữu nhị thập tứ quân quy định hành trình là như thế nào, trên thực tế, cho dù là đem dư đồ mở ra đến xem cũng tìm không thấy hai mươi bốn con đường lớn. Hoàng đế Đại Nghiệp Dương Quảng ngồi ở trên cao quan chiến, dưới đài là các sứ giả của các nước khác nhận lời mời cũng đến xem.

Tháng ba, Dương Quảng duyệt binh ở trấn Hoài Viễn, phát biểu hùng hồn động viên trước khi chiến đấu.

Sĩ khí quân Tùy dâng trào, sĩ khí như hồng.

Ngày mười bốn tháng ba, quân Tùy tiến đến Liêu Thủy.

Ở bờ tây Liêu Thủy, sớm đã có vô số dân phu hối hả xây một cái đài cao tới hai trượng. Hoàng đế Đại Nghiệp Dương Quảng ngồi ở trên cao quan chiến, dưới đài là các sứ giả của các nước khác nhận lời mời cũng đến xem.

Đài cao hai trượng, chu vi rộng năm trượng, ở tại trung tâm đặt một cái ghế dựa to lớn cho Dương Quảng, trọng thần triều đình kế tiếp đứng ở hai bên ghế.

Ở bốn mặt đài cắm chín lá cờ chiến màu đỏ ở chín mặt Đại Tùy. Phía dưới mỗi một mặt của lá cờ đều có một cái trống trận bằng da trâu thật lớn. Chín tên võ sĩ thân hình dũng mãnh cỡi trần, trong tay cầm dùi trống đứng ở phía dưới trống trận thật lớn kia, chỉ chờ Hoàng Đế ra lệnh một tiếng sẽ tức khắc nổi lên trống trận để trợ uy cho binh sĩ.

Dương Quảng không mặc trang phục để vương màu đen của y mà là mặc một bộ giáp trụ lấp lánh kim quang. Nón chiến được các người thợ khéo léo khảm mười hai viên bảo thạch lên trên che hai bên tóc mai của y đã mờ mờ có thể thấy được sợi bạc. Y đã không còn trẻ nữa, thoát nhìn đã không còn hăng hái như lúc làm đại nguyên soái thống lĩnh binh mã Đại Tùy. Y lúc ấy tinh thần hăng hái, chí khí như mây, chỉ huy năm mươi mốt vạn đại quân san bằng Nam Trần, thống nhất giang sơn.

Y vẫn cho rằng chiến công của mình qua nhiều thế hệ để vương không có mấy người có thể so sánh được. Ai có thể ở thời điểm hai mươi tuổi đã hoàn thành đại kế thống nhất thiên hạ? Lại có vị đế vương nào được thần dân khắp nơi tôn là Thiên Khả Hãn? Cũng rắn đánh người Đột Quyết hùng mạnh thành hai nửa, diệt Thổ Cốc Hồn, xây thành Đại Hưng, mở kênh đào, từng cái từng cái đủ để lưu danh sử sách. Lạch trời Trường Giang không ngăn được hùng tâm bình định Giang Nam của y, tương tự Liêu Thủy cũng không thể ngăn được chí khí thêm một vùng quốc thổ cho Đại Tùy của y.

Tuy rằng y đã không còn trẻ nữa, nhưng trong lòng của y vẫn còn đầy kế hoạch, mưu lược vĩ đại như cũ! Y phải là một Hoàng đế không tầm thường, y phải là một Hoàng đế có một không hai từ cổ chí kim!

Một Cao Cú Lệ nhỏ nhỏ, trong mắt của y xem ra bất quá cũng chỉ là một nơi chật hẹp nhỏ bé, cả triệu đại quân chỉ huy đông tiến, cao nguyên nhỏ bé làm sao có thể chống đỡ được thiên uy cuộn cuộn này? Một trận chiến này, chẳng những phải đánh thắng mà còn phải thể hiện được phong phạm của một đại quốc có khí phách to lớn.

Hoàng đế ngồi ở trên đài cao, ánh mắt vẫn linh hoạt, sắc bén như cũ.

Y quét mắt liếc nhìn đại quân đã bày xong trận ở bên bờ sông Liêu Thủy, cảm nhận được một loại lực lượng vô cùng hùng mạnh này chỉ thuộc một mình y.

Nếp nhăn ở trên trán và nơi khóe mắt che đi khuôn mặt một thời anh tuấn của y, nhưng Hoàng đế một thân nhung trang vẫn đề lộ tư thế oai phong bừng bừng như cũ. Rút bảo kiếm bên hông, Hoàng đế Đại Nghiệp Dương Quảng đứng lên bước đi trên đài cao, ánh mắt sắc bén đảo qua toàn trường, hiện trường trong lúc nhất thời lập tức yên tĩnh, y giơ tay lên chỉ Liêu Thủy ở phía xa lớn tiếng hỏi:

- Ai tới nói cho ta biết, đối diện là địa phương nào?

- Liêu Đông!

Mấy vạn tướng sĩ cùng hô to.

- Hôm nay vì lý do gì mà các ngươi đến đây?

- Giúp dân giải trừ khổ nạn!

- Vậy các ngươi phải làm như thế nào?

- Đánh!

Khí thế tam quân như hồng, ý chí chiến đấu sục sôi!

Dương Quảng hài lòng gật đầu, ánh mắt đảo qua toàn trường:

- Ai tình nguyện vì trăm mở mang bờ cõi lập công đầu này?

Tả đồn vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng tiến về phía trước một bước, sau khi thực hiện quân lễ Đại Tù theo quy định rồi cất cao giọng nói:

- Thần tình nguyện!

Dương Quảng hài lòng nhìn thoáng qua, cổ ý nói:

- Mạch lão tướng quân ngày trước bệnh nặng, hay là nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, nhường công đầu đánh Liêu này cho người khác được không? Ta nghe nói con gái của người khuyên người không cần tranh công, ta thấy hay là thôi đi.

Mạch Thiết Trọng lớn tiếng nói:

- Đại tướng phu tính mạng đều có chỗ, sao có thể chết ở trên giường ngủ, bên cạnh con cái? Tuy rằng thần không còn trẻ nữa, nhưng xưa có lão tướng Hoàng Trung bảy mươi mà vẫn còn có thể ra trận giết địch, Liêm Pha mặc dù già vẫn có thể kéo đứt liên tiếp hai cây cung cứng huống chi là thần? Từ khi đi theo tiền đề tới nay, hơn mười trận chiến lớn nhỏ thần đều làm gương cho binh sĩ, hôm nay đánh Liêu sao có thể nhường lại công đầu này?

Lão ta cười vang nói:

- Hay là bệ hạ tiếc việc ban thưởng ư?

Dương Quảng cười ha ha nói:

- Nếu đã như thế vậy thì trăm sẽ nhìn xem Mạch lão tướng quân lập công đầu!

Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật cũng xuất trận nói:

- Bệ hạ, thần cũng tình nguyện!

Dương Quảng nhìn gã một cái, mỉm cười gật đầu nói:

- Tốt lắm, ngươi và Mạch tướng quân cùng làm tiên phong, xem ai đoạt được công đầu, trăm sẽ tự mình nâng cốc uống rượu mừng đến thỏa thích!

Mạch Thiết Trọng hào hùng cười nói:

- Ban thưởng này của bệ hạ cũng quá ít đi.

Mọi người ngẩn ra, lại nghe Mạch Thiết Trọng lớn tiếng nói:

- Đợi khi binh sĩ Tả đồn vệ dẫn đầu vượt qua Liêu Thủy, bệ hạ hãy ban thưởng cho thần ba trăm vò rượu ngon!

Dương Quảng cười ha ha nói:

- Đúng!

Y vung tay lên:

- Người đâu, kích trống trợ uy cho hai vị Đại tướng quân!

Trống trận thật lớn ở chín mặt trên đài cao cùng lúc vang lên như sấm dậy, không chỉ có chín mặt này, trống trận ở trăm mặt trên chiến trận cũng đánh vang trời, mấy vạn binh lính cùng hô to:

- Đánh! Đánh! Đánh! San bằng Liêu Đông!

Công bộ Thượng thư Vũ Văn Khải ăn mặc một thân quan văn đứng ra nói:

- Hãy để ta trải đường cho hai vị Đại tướng quân, cầu nổi mà làm xong, cam đoan đại quân qua Liêu Thủy như giẫm trên đất bằng!

Y vung tay lên, thủ hạ huy động cờ xí. Mấy ngàn dân phu mang hai tòa cầu nổi thật to đi tới. Vũ Văn Khải từng đốc thúc xây thành Đại Hưng Đông đô, chính là người giỏi tay nghề số một đương thời. Vì lần này đánh Liêu, y cố tình tự mình đốc thúc dựng vài tòa cầu nổi dài đến vài chục trượng. Cầu nổi này được làm từ trước rồi chứ không phải gặp nước mới phái người xuống sông đóng cọc. Vũ Văn Khải thiết kế nhiều công trình được người người ca

tụng là xảo thuật thiên công (khéo léo tuyệt vời), vài tòa cầu nổi vô cùng đơn giản này đương nhiên không làm khó được y.

Theo lệnh kỳ huy động, mấy ngàn dân phu theo hiệu lệnh nâng cầu nổi thật lớn lên dưới sự giám sát của đội đốc chiến tiến vào giữa sông Liêu Thủy lạnh đến tận xương tủy. Đang lúc tháng ba trời mới vừa ấm áp nhưng vẫn còn lạnh, nước Liêu Hà lạnh buốt. Bắp chân của bọn dân phu mới vừa bước vào lòng sông ngay lập tức bị đông cứng không khỏi run lên cầm cập. Nước sông chạm vào thân thể đau buốt giống như dao cứa vào da thịt. Bọn dân phu hô lớn lên một tiếng nhằm giúp cho họ có thêm can đảm và xua đuổi rét lạnh. Cầu nổi thật dài thật giống như một con rắn khổng lồ chậm rãi bò vào trong nước, dân phu lúc nhúc ở hai bên chính là vô số các chân của con rắn.

Các dân phu đi ở đằng trước khiêng cầu nổi nặng trĩu, bước thấp bước cao đi ở phía trước vô cùng vất vả. Rất nhanh, môi của bọn họ đều bị đông lạnh thành màu đỏ tía.

Ở bờ đông Liêu Thủy, Đại tướng Cao Cú Lệ là Át Chi Văn Đức cau mày nhìn hai tòa cầu nổi cực lớn giống như quái thú đang từ từ bò vào trong nước.

- Người tới! Dừng nỏ xe ngăn cản người Tùy dựng cầu nổi!

Gã lớn tiếng ra lệnh.

Rất nhanh, hai mươi mấy nỏ xe được bọn lính kéo đến bờ sông, theo một tiếng ra lệnh của Át Chi Văn Đức, hai mươi mấy mũi tên thật lớn xé gió bắn qua. Ba mũi tên lớn dài cả ba mét to chừng cánh tay chính là một vũ khí sắc bén số một giết địch trước trận của hai quân! Uy lực của mũi tên thật lớn, ngoài trăm mét có thể xuyên người thành một chuỗi. Đợt bắn tên thứ nhất bởi vì vấn đề khoảng cách và góc độ bắn nên chỉ có vài mũi tên ít ỏi bắn trúng mục tiêu, dù vậy, vẫn như cũ có vài chục dân phu bị đóng đinh chết ở trong nước. Mũi tên thật lớn có thể xuyên ngang người ta thành hai đoạn, căn bản không phải là sức người có thể ngăn cản được.

Theo mệnh lệnh của quan chỉ huy, binh sĩ Cao Cú Lệ bắt đầu điều chỉnh góc độ, chuẩn bị đợt bắn thứ hai.

Tả Vũ Vệ đại tướng quân Vũ Văn Thuật đứng ở bờ tây Liêu Hà, tự mình huy động kỳ:

- Nỏ xe, đẩy tới đây đập nát người Cao Cú Lệ cho ta!

Hơn trăm cái nỏ xe Đại Tùy được chế tạo khéo léo từ từ được đẩy tới, trong khoảnh khắc đã có hơn trăm mũi tên lớn xé gió bắn ra. Chỉ thấy binh Cao Cú Lệ phía đối diện lập tức bị bắn ngã nghiêng ngã ngửa, nỏ xe cũng bị đánh bể bảy tám cái. Át Chi Văn Đức đau lòng vì số nỏ xe không nhiều, hạ lệnh cho nỏ xe rút lui về phía sau, tiếp tục nhắm bắn về phía dân phu và cầu nổi giữa sông. Có bốn năm mũi tên cắm ở phần trước cầu nổi, lập tức đánh cho cầu nổi nổ thành nhiều mảnh vụn.

- Đẩy nỏ xe lên cầu nổi! Cung tiễn thủ, lên đi!

Vũ Văn Thuật lớn tiếng ra lệnh.

Các phủ binh Đại Tùy được huấn luyện nghiêm chỉnh phụ giúp đẩy nỏ xe nặng nề lên cầu nổi, lập tức bọn dân phu đứng ở giữa sông cũng cảm giác trên vai thật nặng. Có người gánh không được mà buông lỏng tay ra, lại bị đội đốc chiến bắn chết ở trong lòng sông.

- Không được buông tay! Ai cũng không được phép buông tay!

Tướng quân của đội đốc chiến chạy tới chạy lui ở bên sông, lớn tiếng la lên.

- Các tướng sĩ!

Tả đồn vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng cầm trong tay một cây gậy bằng thép ròng hết sức nặng nề, nhảy lên cầu nổi chỉ về phía trước:

- Tả đồn vệ!

Hồ Bí lang tướng Tiền Thế Hùng ở phía sau ông ta mặc áo giáp, cầm giáo dài trong tay, vung cánh tay hô lên:

- Tiến về phía trước!

Hơn vạn tên tinh binh Tả đồn vệ cùng hô to:

- Tiến về phía trước!

Mạch Thiết Trọng xông lên phía trước nhất, các thân binh của lão ta giờ thuận lên bảo vệ hai bên trái phải của lão. Lúc này phía sau chính là Hồ Bí lang tướng Tiền Thế Hùng và Ứng Dương lang tướng Mạnh Xoa. Hơn một ngàn tên phủ binh Tả đồn vệ tinh nhuệ hợp thành đội công kích thứ nhất. Mà trên một tòa cầu nổi khác được mấy trăm tên thuận bài thủ hộ, hơn mười chiếc nỏ xe tổng số có một trăm tên cung tiễn thủ từ từ tiến về trước, ép các tên lính của Cao Cú Lệ ở bên kia bờ sông lui về phía sau một chút.

- Trường mâu thủ, đi tới!

Vũ Văn Thuật rống lớn.

Hơn ngàn tên binh sĩ phủ binh Đại Tùỵ thấp kém nhất trong quân đội, chỉ mặc một cái áo giáp nhẹ cầm trong tay một cây trường mâu xông lên cầu nổi, cung tiễn thủ đi theo phía sau xông về phía bên kia bờ sông.

Nỗ xe ở hai bên bờ sông vẫn còn đang bắn lẫn nhau. Cung tiễn thủ của Cao Cú Lệ bắt đầu bắn tập trung vào dân phu ở giữa sông và các phủ binh Đại Tùỵ đang áp tới. Mưa tên dày đặc thật giống như nạn châu chấu náo loạn, thậm chí che đi cả ánh nắng mặt trời. Chiến tranh ngay từ lúc bắt đầu đã gay cấn, trong khoảnh khắc nước sông Liêu Hà liền biến thành màu đỏ, đỏ tươi đẹp như vậy, rõ ràng như vậy.

Mất thấy cầu nổi ở tận cùng bên kia bờ sông, Đại tướng quân Tả đồn vệ Mạch Thiết Trọng hét lên một tiếng mạnh mẽ:

- Tả đồn vệ, giết!

- Giết!

Hơn một ngàn tên binh lính tinh nhuệ, tiếng hô như sấm.

Tả đồn vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng nhảy lên bờ đông Liêu Thủy, mười mấy tên thân binh theo thật sát phía sau lão. Một trận mưa tên của Cao Cú Lệ áp tới bị thân binh của Mạch Thiết Trọng dùng thuẫn ngăn cản. Mạch Thiết Trọng thân cao chín thước cực kỳ dũng mãnh, có nhiều kinh nghiệm chiến đấu tất nhiên làm gương cho binh sĩ. Lão quét cây gậy sắt, lập tức đập ngã nhào vài tên binh sĩ Cao Cú Lệ đang xông tới.

Người này từng là người Trần, sau khi Nam Trần bị diệt Dương Quảng bởi vì yêu thích sự dũng mãnh nên mới thu dụng. Nghe nói lão đã từng là cướp biển, bị thứ sử Quảng châu Nam Trần bắt được sau đó dâng cho Hoàng đế Nam Trần làm người hầu cầm lòng (dù), nhưng người này tính xấu chưa sửa, ban ngày thì cầm lòng cho Hoàng đế, đến tối lại lên lút chuồn đi mấy trăm dặm trong đêm đến nam Tùỵ Châu gây án, cầm gậy cầm đuốc cướp của. Sáng ngày hôm sau vẫn cầm lòng cho Hoàng đế như cũ không hề chậm trễ, cứ thế vài chục lần rốt cục bị người nhận ra bẩm báo cho Hoàng đế. Hoàng đế không tin người này có thể đi trong đêm cả mấy trăm dặm, vì thế Thượng thư Nam Trần là Thái Chính nghĩ ra một biện pháp.

Hoàng đế sau khi nghe biện pháp của Thái Chính bèn trong một buổi bãi triều kia bỗng nhiên đề xuất một yêu cầu, lấy một trăm lượng bạc trắng làm tiền công, chọn một người đi đứng lạnh lẽo đến phía nam Tùỵ Châu đưa một công văn khẩn cấp, nhất định trước lúc lâm triều ngày hôm sau phải nhanh chóng trở về đem biên nhận giao đến tay Hoàng đế. Mọi người nhận thấy nếu tính thời gian đi đường ngay cả khi cỡi ngựa tốt chạy không ngừng nghỉ cũng không thể quay về kịp lúc, vì thế không có một ai dám nhận lời. Mạch Thiết Trọng nào biết đâu bị tính kế, đứng ra tỏ vẻ nguyện ý thử một lần.

Y cũng không cỡi ngựa mà là đi bộ lên đường, cả đêm đi về. Lúc này Hoàng đế mới tin tưởng kẻ cướp tài vật của người ở nam Tùỵ Châu đúng là Mạch Thiết Trọng, nhưng lại không nở phạt nặng chỉ phạt đánh mười gậy.

Mùa đông năm thứ tám Khai Hoàng, khi Dương Quảng lúc ấy là Tấn vương, Ung Châu mục, Nội Sử Lệnh suất lĩnh năm mươi một vạn đại quân phạt Trần. Mạch Thiết Trọng giả vờ đầu hàng, sau đó nổi lên giết mười mấy tên binh sĩ bị thủ hạ của Đại tướng quân Dương Tổ bắt được, Dương Tổ cũng yêu mến sự dũng mãnh của y cho nên thu ở dưới trướng.

Về sau ở Giang Đông có người tạo phản, Mạch Thiết Trọng theo Dương Tổ chinh phạt. Y một thân một mình vượt sông tìm hiểu tình hình sau đó trở về, Dương Tổ liền phái y lãnh binh qua sông. Nhưng binh lực của kẻ địch hơn của Mạch Thiết Trọng rất nhiều, y liều mình chiến đấu rồi bị bắt. Nguyên soái của quân phản loạn là Lý Lăng phái ba mươi người áp giải Mạch Thiết Trọng hỏi doanh, dọc đường Mạch Thiết Trọng làm ra vẻ mệt mỏi đói khát không ngừng cầu xin, quân phản loạn liền cởi dây trói để cho y ăn cơm, Mạch Thiết Trọng bèn đoạt một thanh đao, giết sạch ba mươi tên binh quân phản loạn sau đó trở về đại doanh quân Tùỵ.

Năm thứ mười sáu Khai Hoàng, Mạch Thiết Trọng làm Xa kỵ Tướng quân theo Dương Tổ chinh phạt Đột Quyết, nhiều lần lập được chiến công. Sau này khi Dương Quảng kế vị lại đi theo Dương Tổ bình định phản loạn Tịnh Châu, được phong làm trụ quốc, phong Thái Thú Nhữ Nam, trong lúc đương chức, Mạch Thiết Trọng học cách cai quản, trọng dụng hiền tài, pháp lệnh nghiêm minh, trăm họ an cư, có nhiều công lao nên được phong làm Đại tướng quân Tả đồn vệ.

Cuộc đời của người này có thể nói như một huyền thoại, với một hương vị nồng đậm dân dã giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Trận Chiến Đầu Tiên (2).

Là người đầu tiên nhảy lên bờ đông Liêu Thủy, Mạch Thiết Trọng một gậy đập chết một tên binh Cao Cú Lệ đang xông tới, sau đó vẫy tay nói:

- Tiến về phía trước, để những người phía sau bước lên chém giết!

Hai viên hổ tướng thủ hạ của lão là Tiền Thế Hùng và Mạnh Kim Xoa lớn tiếng trả lời, cùng nhau suất lĩnh thân binh của mình một tả một hữu ở hai bên Mạch Thiết Trọng hướng về phía trước chém giết. Hai người này đều dũng mãnh tuyệt luân, một người dùng giáo dài một người dùng mạch đao, những kẻ ngăn cản đều bị giết cho tan tác. Ba người cùng nhau mang theo mấy chục tên thân binh, như ba con rồng phần nộ ngoi lên mặt nước hướng về phía trận doanh Cao Cú Lệ chém giết.

Một gã Cừ soái Cao Cú Lệ mang theo một đội vài trăm người vọt lên, vùng Khâm sơn đao bổ về phía cổ họng của Mạch Thiết Trọng. Mạch Thiết Trọng vùng cây gậy sắt lên, một gậy đẩy văng Khâm sơn đao của Cừ soái kia ra, lại tiếp một gậy nện ở trên đầu của gã, lập tức, đầu của Cừ soái Cao Cú Lệ kia giống như quả dưa hấu bị một lực đập mạnh lên vỡ vụn ra, vừa đỏ vừa trắng bắn vọt ra ngoài như mưa, văng tung tóe lên người Mạch Thiết Trọng.

Thân binh của Cừ soái kia vùng đao tới cứu, bị Mạch Thiết Trọng một gậy nện vào thắt lưng. Lực vùng xuống thật lớn, gã binh sĩ Cao Cú Lệ kia bị nện thân thể gãy ngang bay qua một bên hơn ba mét, chỗ bị nện gãy ngang phun ra vài bún máu nội tạng vỡ vụn, mí mắt hướng về phía trước khê đảo cứ vậy mà bị mất mạng.

- Xông tới trước giết! Mở đường cho người phía sau!

Lão vừa hô to, vừa ra sức lao về trước.

Một gã binh sĩ Cao Cú Lệ hò hét lao đến, trường mâu đâm tới bị thân binh của Mạch Thiết Trọng dùng thuẫn ngăn lại, Mạch Thiết Trọng thuận thế một gậy nện ở trên vai tên binh sĩ Cao Cú Lệ kia, răng rắc một tiếng, tên binh sĩ Cao Cú Lệ kia nửa người lập tức sụp đổ xuống. Bà vai tức thì bị nện cho dập nát, một cánh tay rắn chắc bị gãy sắt nện đến nỗi phải rời khỏi thân thể bay ra ngoài. Người nọ đau đến kêu to một tiếng ngã trên mặt đất, lăn lộn qua lại nhưng trong nhất thời vẫn còn chưa chết. Thân binh của Mạch Thiết Trọng tiến lên một bước, một đao chém bay đầu của gã.

- Chém được một cái đầu!

Thân binh kia lớn tiếng hô một câu, những binh lính phía sau cùng kêu lên trăm trổ khen ngợi.

Ở bên trái Tiền Thế Hùng cầm một cây giáo dài giống như độc long (con rồng đơn độc), đâm, chọc, quét, đập, cắt, kéo, từng chiêu giết địch. Một cây giáo lớn kia vù vù xé gió, mỗi một kích tất nhiên là lấy mạng một người. Phía bên phải mạch đao trong tay Mạnh Kim Xoa lại càng sắc bén hơn, mạch đao hơn mười cân vừa nặng vừa sắc bén trong tay y vũ động như vòng bánh xe quạt gió, trong khoảnh khắc liền chém giết vài tên binh sĩ Cao Cú Lệ dừng mảnh.

Ba người đi đầu, mang theo nhóm thân binh một đường xông về trước chém giết, chỉ trong vài phút ngắn ngủi không hề chần chờ đột tiến về phía trước vài chục bước. Lúc này ở bờ đông Liêu Thủy ít nhất có năm mươi ngàn quân binh Cao Cú Lệ trận địa sẵn sàng đón quân địch, ba người Mạch Thiết Trọng và Tiền Thế Hùng, Mạnh Kim Xoa, mỗi người chỉ dẫn theo mấy chục tên thân binh không ngờ lại một mạch xông tới chém giết không hề sợ hãi.

Đại tướng quân của Cao Cú Lệ là Át Chi Văn Đức đứng ở trên sườn núi nhìn những tên tướng Tùy không ngờ lại dừng mảnh gan dạ tuyệt luân, hơn một ngàn binh sĩ Cao Cú Lệ tinh nhuệ áp tới vẫn không ngăn được thế công của hơn một trăm mười người, sắc mặt không khỏi trở nên cực kỳ khó coi. Y biết binh sĩ dưới trướng của mình luận chiến lược kém xa phủ binh tinh nhuệ Đại Tùy. Ngay từ đầu y đã không hề khinh địch nhưng y thật không ngờ người Tùy lại dừng mảnh gan dạ đến mức hầu như khó mà ngăn cản.

- Truyền lệnh, cho trọng giáp đi lên, nhất định phải đem binh Tùy đẩy trở lại lòng sông!

Át Chi Văn Đức lớn tiếng ra lệnh.

Từ khi Mạch Thiết Trọng, Tiền Thế Hùng và Mạnh Kim Xoa ba người tiến lên phía trước, phần đầu của cầu nổi đúng là được hết sức kéo ra thêm mấy chục bước. Nối tiếp theo binh sĩ Tả đồn vệ từ trên cầu nổi nhảy xuống tự động có người bổ sung vào đội ngũ của ba vị tướng lĩnh. Trận hình chỉ có ba người dẫn đầu tiến tới ban đầu vốn rất ít ỏi, nhưng binh lính gia nhập Tả đồn vệ càng ngày càng nhiều, dần dần đã biến thành ba cái trận hình mũi khoan càng lúc càng lớn!

Mạch Thiết Trọng là một mũi khoan sắc bén, một cây gậy sắt không ai có thể ngăn cản.

Phía sau lão lúc nào cũng có hai gã thân binh che chở hai bên của lão, một khi có người ngã xuống người phía sau lập tức tới bổ sung. Cho nên Mạch Thiết Trọng cần bản không cần phải phân tâm ở hai bên, một đường xông về trước chém giết. Chức trách chính của đám thân binh chính là thủ hộ chủ tướng, chỉ cần chủ tướng ổn thỏa, quân công của bọn họ so với những binh lính khác cũng cao hơn! Đồng dạng, một khi chủ tướng bỏ mình, các thân binh thông thường đều sẽ đồng loạt tự sát hoặc là lấy kiểu chết khác để tuần táng theo chủ tướng. Thân là thân binh, thường ngày bọn họ được đối đãi cũng tốt hơn nhiều so với các binh sĩ bình thường, hơn nữa cơ hội lập công cũng nhiều hơn so với những người khác, một khi trong quân ngũ bị thiếu chức, thường thường chủ tướng sẽ chọn nhân sự từ trong thân binh của mình để bổ sung.

Đứng ở phía sau chủ tướng, cơ hội ra mặt của bọn họ so với binh lính bình thường lớn hơn nhiều, đồng dạng, cũng nguy hiểm rất nhiều.

Phủ binh Tả đồn vệ qua sông càng ngày càng nhiều, trận địa hình mũi khoan phía sau Mạch Thiết Trọng cũng dần dần tạo thành quy mô. Ngay thời điểm binh sĩ Cao Cú Lệ đứng chân ở trên bờ sông bị giết liên tiếp phải thoái lui, bỗng nhiên ở trên sườn núi quân Cao Cú Lệ trận kỳ chia ra, một đội bộ binh trọng giáp khoảng năm trăm người lao đến.

Ánh mắt của Mạch Thiết Trọng rét lạnh, lau máu tươi dính trên chòm râu một cái, lấy gậy sắt chỉ về phía trước:

- Giết qua!

Bộ binh trọng giáp kết thành trận thế tay cầm đại đao, cả người toàn là giáp, thật giống như khối kim loại thật lớn lại nặng nề nghiêm chỉnh mà áp tới vậy. Giáp trên người bọn họ rất dày, mưa tên rơi vào trên người không mấy tạo thành thương tổn trí mạng cho bọn họ. Mà hề là võ sĩ được tuyển làm trọng giáp đều là những người cao lớn khỏe mạnh, cho dù là bị chút vết thương nhẹ đối với bọn họ mà nói cũng không có ảnh hưởng gì lớn, giáp trên người bọn

họ cho dù là đao của Đại Tùỳ bỏ chém lên cũng rất khó tạo thành thương tổn quá lớn.

Nhưng, luận bộ chiến mà nói, phù binh tinh nhuệ Đại Tùỳ đã hơn hai mươi năm chưa bao giờ gặp đối thủ.

Bất kể là năng lực tác chiến của từng binh sĩ hay là phối hợp với nhau thì binh sĩ Cao Cú Lệ không thể nào so sánh được. Liên quân các thành trì Cao Cú Lệ ngăn cản quân Tùỳ lúc trước cũng không phải là đối thủ của phù binh Đại Tùỳ. Cho nên vài trăm người trọng giáp này ở trong mắt của bọn người Mạch Thiết Trọng mà nói cũng không phải là tường thành gì đó không thể vượt qua.

Khi Tiền Thế Hùng nhìn đến đội bộ binh trọng giáp kia chẳng những không hề sợ hãi mà ngược lại hai mắt tỏa sáng. Khóe miệng của y vẽ ra một nụ cười vui vẻ tàn nhẫn, bước nhanh nghênh đón.

Binh sĩ Tả đồn vệ tạo thành ba cái mũi khoan, gần như trong cùng một lúc hung hăng đánh vào trận địa hình vuông của năm trăm tên bộ binh trọng giáp Cao Cú Lệ kia. Trong khoảnh khắc, sóng máu tung bay.

Tiền Thế Hùng đâm ra một giáo, chuẩn xác đâm trúng trên cổ nơi phòng hộ yếu kém nhất của bộ binh trọng giáp. Mũi giáo dài đến ba thước dễ dàng cắt đứt phần giáp mỏng manh che chở nơi cổ, lập tức xuyên thủng qua. Máu tuôn như suối từ trong cổ của gã binh sĩ Cao Cú Lệ kia phun ra, gã không cam lòng phát ra một tiếng tru khàn khàn sau đó mềm nhũn ngã xuống.

Tướng lĩnh của bộ binh trọng giáp Cao Cú Lệ là một hán tử thân cao chừng hai thước. Gã đi ở phía trước nhất của đội ngũ, thẳng tắp nghênh hướng Mạch Thiết Trọng.

Đã qua hơn mười phút chém giết, cây gậy sắt nặng hơn mười cân vẫn nhanh chóng như cũ.

Một gậy đánh văng đại đao của gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ kia, Mạch Thiết Trọng thuận thế gậy sắt thật cao đập xuống. Song đao trong tay gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ kia vừa mới hướng về phía trước, keng một tiếng, cây gậy sắt nện lên đại đao tóe ra một đóm lửa. Thân hình của gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ kia khô ngo hùng tráng như thế lại bị một gậy này nện đến hai đầu gối mềm nhũn suýt nữa thì quỵ xuống. Mạch Thiết Trọng cầm gậy sắt trong tay, chòm râu lay động, mắt hồ trợn lên, cơ bắp trên hai tay nháy mắt cuộn cuộn.

Gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ cắn răng kiên trì, thế nhưng vẫn bị sức nặng từng chút từng chút đè lên làm cho hai đầu gối khụy xuống.

Mạch Thiết Trọng thấy đối thủ chịu đựng không nổi, cười ha ha, một chân giơ lên đá vào trên mặt của gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ kia, một cước này trực tiếp đập ngã người Cao Cú Lệ về phía sau. Mạch Thiết Trọng vừa cười hô hố, vừa bước nhanh về phía trước, một cước dẫm lên ngực gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ kia, gậy sắt trong tay coi như mũi thương mà đâm xuống mặt của người nọ!

Gậy sắt không phát ra tiếng gió nhưng lại vô cùng nặng!

Phù một tiếng, một đầu gậy sắt hung hăng đâm trên mặt của gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ!

Trong phút chốc, gậy sắt nặng nề đâm lên mặt, ngay lập tức ở trên mặt xuất hiện một cái lỗ máu thật lớn, mũi, mắt, miệng cùng lúc ở trên mặt gã biến mất không còn thấy gì nữa.

Lúc Mạch Thiết Trọng đem gậy sắt rút ra, đầu của gã tướng lĩnh Cao Cú Lệ kia nát vụn giống quả dưa hấu bị dính vào trong đất, bên cạnh lỗ máu nhìn thấy ghê người còn treo móc một cái tròng mắt máu me nhầy nhụa.

Mạch Thiết Trọng uy phong lẫm lẫm, cầm gậy sắt sát nhập giữa bộ binh trọng giáp Cao Cú Lệ.

Nhưng vào lúc này giữa sông truyền đến một mảnh kinh hô!

- Cầu bị đứt!

- A!

- Cứu mạng!

Mạch Thiết Trọng vội vàng quay lại nhìn, chỉ thấy nơi đội ngũ của Đại tướng quân Tả ụ vệ Vũ Văn Thuật, nơi tòa cầu nổi bị xe bắn tên của quân Cao Cú Lệ liên tiếp đánh trúng vài chục cái, không ngờ từ trung gian không thể tránh khỏi bị đứt gãy. Mấy trăm tên cầm thuẫn bảo vệ cung tiễn thủ ở phía trước kêu thảm rơi vào trong nước giống như vô số lá cây rơi vào dòng nước rất nhanh liền bị cuốn trôi, như ẩn như hiện, theo sóng nước bị cuốn về hướng hạ du.

Mạch Thiết Trọng biến sắc, trong lòng bỗng nhiên sinh ra vài phần dự cảm không may.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Trận Chiến Đầu Tiên (3).

Mắt thấy tòa cầu nổi mà đại quân Tả Vũ vệ ở trên đó bị cung tiễn của quân Cao Cú Lệ đánh gãy, Đại tướng quân Tả Vũ vệ Vũ Văn Thuật lúc này thay đổi sắc mặt, vọt tới trước tới bờ sông Liêu Thủy, lớn tiếng ra lệnh cho xe bắn tên áp chế phản kích của binh Cao Cú Lệ ở bờ bên kia. Hơn một trăm chiếc xe bắn tên liên tục rít gào, nhưng binh Cao Cú Lệ cũng đã đưa các xe bắn tên còn lại của bọn họ rút ra khỏi tầm bắn của quân Tùy, không cùng quân Tùy đối xạ nữa mà là tập trung lực lượng bắn vào cầu nổi và những dân phu đang giữ cầu.

Nước sông Liêu Hà lạnh cắt da cắt thịt, xác chết nổi tiếp nhau trôi xuống hạ du (phần sông xa nguồn). Máu nhuộm đỏ cả một khúc sông, chân cụt tay đứt lân chung với những mảnh vụn của cầu nổi trôi xuống phía hạ du.

Cầu nổi của quân Tả Vũ vệ bị gãy, mấy trăm người phía trước bị cuốn vào trong nước giãy dụa lớn tiếng kêu cứu, lại bị từng đợt từng đợt mưa tên của cung tiễn thủ Cao Cú Lệ bắn chết ngay trong lòng sông. Những ai biết bơi thì ra sức bơi ngược dòng trở lại, người không biết bơi mặc dù không bị trúng tên cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết. Tả Vũ vệ ở trên cầu tay cầm trường mâu vốn là binh khí lúc này lại coi như là công cụ để cứu người, không ngừng quay ngược đầu lại hướng vào trong nước ý đồ cứu đồng bọn của mình lên.

Lúc này các binh sĩ Tả Vũ vệ ở trên cầu nổi qua được sông lên bờ đông Liêu Thủy không tới ba trăm người, sau khi cầu nổi bị gãy bọn họ liền mất đi sự trợ giúp. Người dẫn đầu tiến lên trước hết chính là Vũ Văn Sơn, gia tướng của Vũ Văn Thuật, y quay lại nhìn thoáng qua cầu nổi bị gãy, trong ánh mắt hiện lên một tia bi thương. Chỉ có điều, gia tướng này hết mực trung thành tận tâm với dòng họ Vũ Văn cho nên tuyệt đối sẽ không đầu hàng kẻ thù mà là mạng theo chưa tới ba trăm binh sĩ Tả Vũ vệ tận lực chém giết, ý đồ tới gần đoàn người Tả đồn vệ đã lên bờ. Y biết mình đã không có đường lui, biết mình sắp chết trận ở bờ sông Liêu Thủy, nhưng y cũng biết rất rõ, về vang của dòng họ Vũ Văn không thể bị bôi nhọ! Mặc dù y chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi của dòng họ Vũ Văn, nhưng y cũng hiểu được dòng họ này có bao nhiêu chiến tích huy hoàng! Đại biểu cho biết bao nhiêu vinh quang! Trong hoảng hốt, dường như y nhìn thấy gia chủ Vũ Văn Thuật ở bên kia bờ sông nặng nề từ từ gật đầu với y.

Y cười cười, biết mình phải làm như thế nào để kết thúc cuộc sống một cách huy hoàng bi tráng này.

Mắt thấy một tòa cầu nổi bị gãy, mấy trăm quân binh Tùy trở nên đơn độc, người Cao Cú Lệ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội giết địch tốt như vậy, không chờ Át Chi Văn Đức hạ lệnh, hai Cừ soái mang theo hơn một ngàn người hùng hổ nhào tới.

Vũ Văn Sơn lau một vết máu che đi tầm nhìn, dùng hoành đao chỉ về phía chiến kỳ màu đỏ Đại Tùy của Mạch Tả đồn vệ đang phấp phới:

- Giết qua đó! Cùng Mạch lão tướng quân hội hợp!

- Giết!

Đội ngũ ba trăm người hợp thành một mũi khoan, cùng với Vũ Văn Sơn như một mũi tên nhọn sắc bén thẳng tắp hướng về phương hướng Mạch Thiết Trượng đánh tới. Mà lúc này, Mạch Thiết Trượng đang chú ý tới Tả Vũ vệ nơi cầu nổi bị gãy hô lớn với Tiền Thế Hùng đang ở bên trái:

- Mang người của ngươi đi tiếp ứng các huynh đệ Tả Vũ vệ lại đây! Đây là binh sĩ Đại Tùy không được bỏ rơi một người nào cả!

Tiền Thế Hùng lớn tiếng đáp ứng, lập tức mang theo thân binh của mình và hơn hai trăm dũng sĩ Tả đồn vệ bắt đầu tiến công về phương hướng của Vũ Văn Sơn. Hai đội ngũ cách nhau chừng trên dưới một trăm mét nhưng ở giữa bọn họ là vô số binh lính Cao Cú Lệ không đếm xuể, người ở hai bên đều cùng xông tới, mà binh sĩ Cao Cú Lệ thì tận lực tiêu diệt tất cả quân binh Tùy đã qua sông. Trận chém giết ngày càng thêm kịch liệt, binh lính hai bên từng đợt từng đợt nổi tiếp nhau ngã xuống, nhưng vị trí bỏ trống của họ lập tức được đồng bọn lấp vào. Tuy rằng người của Vũ Văn Sơn và Tiền Thế Hùng mạng theo cũng không nhiều, tuy nhiên vẫn vô cùng dũng mãnh mở ra một con đường máu để tới gần đối phương. Mỗi một bước tiến có vô số thi thể ngã xuống, có đồng bọn đẩy nhưng cũng có địch nhân.

Vũ Văn Sơn một đao chém vào cổ một gã binh sĩ Cao Cú Lệ, hoành đao đã sứt mẻ nhiều chỗ đã sớm không còn sắc bén nữa. Y kéo vài cái thật mạnh cũng không thể rút được đao ra, lưỡi đao bị sứt mẻ giống như cái cưa kéo qua kéo lại vài cái trên cổ tên binh sĩ Cao Cú Lệ kia, máu từng đợt từng đợt tuôn ra ào ạt rất nhanh bắn đầy lên áo giáp của y.

Không thể rút ra binh khí, Vũ Văn Sơn đành phải buông bỏ đao. Y một cước đá văng gã binh sĩ Cao Cú Lệ đã chết kia, hữu quyền (nắm tay bên phải) mạnh mẽ nện vào mũi một gã binh sĩ Cao Cú Lệ đang tiến đến gần bên cạnh. Một quyền này chẳng những đánh bể cái mũi của đối phương đồng thời cũng làm gãy hai ngón tay của y.

- Đao đến!

Vũ Văn Sơn hô lớn.

Thân binh ở phía sau y một đao bổ chết một kẻ địch, nghe được tiếng hô kia lập tức không chút chần chừ đem đao của mình nhét vào trong tay của Vũ Văn Sơn. Không có binh khí, hai tay của gã cầm thuẫn theo sát bên cạnh Vũ Văn Sơn, dùng thuẫn thay chủ tướng ngăn lại các công kích của kẻ địch, gã đập vào một thanh đầu đao rồi lại giơ thuẫn ném lên trán của người kia, lực va đập thật lớn trực tiếp đem đầu người hất ngược lên về phía sau, trên trán của gã binh sĩ Cao Cú Lệ bị nện thủng một lỗ máu, mắt thấy không thể nào sống được nữa.

Gã không có thì giờ để nhớ là mình đã giết được bao nhiêu kẻ địch, lại càng không có thời gian để tính xem mình đã lập được bao nhiêu công lao, gã chỉ một mực đi theo sát Vũ Văn Sơn, chưa từng chậm một bước chân. Rốt cục, một thanh Khảm sơn đao cũng đâm vào bụng của gã, thanh đao nọ lại còn xoay vài cái thật mạnh trong bụng của gã. Đau đớn dữ dội khiến cho gã gần như bất tỉnh, nhưng gã vẫn như cũ cắn răng xông về phía trước vài bước, đem kẻ thù đâm thủng thân thể của mình đẩy cách xa Vũ Văn Sơn ra.

Đám quân binh Cao Cú Lệ vọt tới, gã binh sĩ Tà Vũ vệ ruột đã tuôn ra lập tức bị kẻ địch như ruồi bọ vây quanh, rất nhanh, vô số đao thép bổ chém vào trên người của gã, đầu tiên là một cánh tay bị bổ xuống, rất nhanh tiếp theo đó là bắp chân bị người một đao chém đứt, dừng sĩ Tà Vũ vệ té nhào xuống đất ngẩng đầu lên, miệng đầy máu phát ra một tiếng hô to trời rung đất chuyển.

- Đại Tù!

Loạt đao hạ xuống, người đang sống tức thì bị băm thành thịt nát.

Các binh sĩ đứng ở phía sau gã không chút chần chừ tiến lên, đứng ở bên cạnh Vũ Văn Sơn bảo vệ cho chủ tướng. Bọn họ là phủ binh Đại Tù được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn họ có kiêu ngạo, từ khi Đại Tù lập quốc đến nay, những khi bộ chiến bọn họ chưa từng bị kẻ địch đánh bại, bọn họ cũng chưa từng lùi bước trước mặt kẻ địch, dù cho kẻ địch hôm nay nhiều hơn gấp mấy chục lần so với bọn họ, dù cho biết rất rõ bất kể mình xông về phía nào cũng đều là con đường chết.

Vũ Văn Sơn một đao chém đứt cánh tay cầm đao của một gã binh sĩ Cao Cú Lệ, một đao nữa chặt đứt một đùi của người còn lại, trước lúc kẻ thù ngã xuống đất, y còn một đao chặt cổ của người nọ.

Máu lập tức phun ra ào ào quét lên mặt của y một màu đỏ thẫm. Máu nóng hồi cản trở tầm nhìn của y, còn chưa kịp đưa tay lau một chút, một cây trường mâu thô sơ hung hăng đâm vào bụng của y, trường mâu từ mặt bụng trở ra phía sau lưng. Đau đớn khiến Vũ Văn Sơn thần trí mơ hồ một trận, y cúi đầu nhìn thoáng qua cây thương coi như là ruột ở bụng của mình, lập tức nhếch miệng cười độc ác, sắc mặt của y dữ tợn như ác ma hét lớn một tiếng, một đao cắt đứt trường mâu, một đao nữa đâm vào ngực kẻ địch.

- Tà Vũ vệ Đại Tù! Tiến về trước!

Tiếng hô chấn động làm cho mây ở trên bầu trời cũng tán ra, cũng khiến cho kẻ thù ở trước người y sợ tới mức hết sức rụt cổ lại.

Mũi đao còn chưa kịp từ trong trái tim của kẻ địch rút ra, một thanh hoàn đầu đao lại chém vào trên cổ của y. Cái đầu với đôi mắt vẫn còn đang tròn xoe bay xa ra ngoài vài mét, vừa vịn dừng ở dưới chân Tiền Thế Hùng đang sát nhập vào trận địa địch.

Nhìn cái đầu dính đầy bụi đất lăn lông lốc trên mặt đất, Tiền Thế Hùng a lớn một tiếng, một giáo đâm chết tên binh sĩ Cao Cú Lệ cản đường trước mặt, mũi giáo quét ngang, dễ dàng xé mở áo giáp của tên binh sĩ Cao Cú Lệ tiếp theo, đồng thời cũng cắt đứt ngực và bụng của người nọ. Lỗ máu thật lớn mở rộng ra, phổi, dạ dày, gan, ruột thi nhau phọt ra ngoài, nhầy nhụa rơi đầy đất.

Tiền Thế Hùng một cước dẫm lên một đồng nội tạng kia, cũng không biết đạp vỡ là dạ dày hay là phổi, thịt nát nhuộm bẩn hết giày chiến của y nhưng cũng không ngăn được bước chân của y tiến về phía trước.

Sóc dài quét ngang, liên tiếp cắt đứt cổ họng của ba gã binh sĩ Cao Cú Lệ. Tiền Thế Hùng như một con dã thú khát máu xông thẳng vào trận địa địch, thể không thể đỡ!

Phập một tiếng, Sóc dài của y chọc thủng ngực của một gã binh sĩ Cao Cú Lệ, chỉ có điều gã binh sĩ Cao Cú Lệ kia lại cực kỳ dũng mãnh, mồm phun máu nhe răng cười độc ác bỏ cả binh khí trong tay của mình, hai tay nắm thật chặt cán giáo của Tiền Thế Hùng gầm lên:

- Giết hắn!

Hai binh sĩ Cao Cú Lệ một tả một hữu lao đến, đồng thời vung đao bổ về phía Tiền Thế Hùng.

Tiền Thế Hùng buông tay, một cước đạp ngã kẻ thù bên trái, hữu quyền tống ra hết sức giống như sấm sét trực tiếp đạp vỡ cái mũi kẻ địch phía bên phải, vỡ luôn cả cái miệng, đánh rớt ba cái răng. Bất chấp trên nắm tay cũng đã bị nứt thịt, y thuận thế đoạt hoàn đầu đao của gã binh sĩ Cao Cú Lệ kia, một cước đá vào trên bụng gã binh sĩ Cao Cú Lệ xông tới tiếp đó, sau đó một đao chém vào vai người nọ!

Độ mạnh của một đao này không ngờ trực tiếp bổ phăng nửa người của gã kia ra, cùng với một bên bả vai rớt nghiêng xuống, phịch một tiếng, kèm theo là một dòng máu loãng.

- Xông về phía trước, xông về phía trước!

Tướng quân Tà đồn vệ Tiền Thế Hùng lớn tiếng ra lệnh, y phụng mệnh ở phía sau đôn đốc bọn lính đi qua cầu nổi, mắt thấy cầu nổi của Tà Vũ vệ bị gây mấy trăm quân binh đơn độc bị địch nhân vây khốn, Hồ Bí lang tướng Tiền Thế Hùng mang người xông tới ý đồ cứu viện đồng bọn. Chỉ có điều cũng vì thế mà Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng mất đi sự hộ vệ ở bên trái lập tức bị quân binh Cao Cú Lệ vây quanh. Lúc này binh sĩ Tà đồn vệ đã đi qua cầu nổi cũng đã hơn một ngàn người, miễn cưỡng chiếm được một chỗ ở bờ sông. Nhưng Tiền Thế Hùng rời khỏi lập tức khiến cho trận địa đã chiếm lĩnh xuất hiện lỗ hổng, quân binh Cao Cú Lệ nắm lấy cơ hội ủa lên ý đồ đánh tan trận địa hình mũi khoan của Mạch Thiết Trọng.

- Đại tướng quân đang chờ các người, giết qua đó!

Tiền Thế Hùng gào thét, cổ họng đã khàn khàn thật giống như âm thanh của gió bão thổi qua sa mạc.

Bọn lính anh dũng xông về phía trước, hướng về phía Đại tướng quân của bọn họ phóng đi.

- Nhắm cầu nổi! Bắn cầu nổi!

Át Chi Văn Đức một phen túm lấy lệnh kỳ của tên lính truyền lệnh, vừa huơ huơ vừa lớn tiếng la lên.

Bây tám cái xe bắn tên còn lại điều chỉnh tốt phương hướng, gần như đồng thời phát ra tiếng rít gào. Mũi tên thật lớn thật dài liên tiếp nện lên cầu nổi của Tả đồn vệ, sau hai đợt, rốt cục cầu nổi cũng phát ra một tiếng rên rĩ không cam lòng. Răng rắc một tiếng, cầu nổi của Tả đồn vệ... cũng bị gãy.

Tiền Thế Hùng ngậy ngốc nhìn một phần của cầu nổi dần dần bị nước cuốn đi, sắc mặt trắng bệch. Bỗng nhiên, y mạnh mẽ tỉnh táo lại liều mạng chen tới trước:

- Đại tướng quân, mau trở lại!

- Đại tướng quân! Mau trở lại!

Mấy trăm tên binh sĩ Tả đồn vệ cũng theo Tiền Thế Hùng lớn tiếng la lên.

Mạch Thiết Trượng đang giết nhập trận địa địch quay đầu lại nhìn thoáng qua cầu nổi bị gãy, lại nhìn thoáng qua các binh sĩ dưới trướng của mình đang liều mạng hô to. Chỉ là liếc mắt một cái, lão liền chậm rãi đem tầm mắt quay vòng lại nhìn chằm chằm soái kỳ Cao Cú Lệ đang sừng sững ở trên sườn núi.

Trong tầm mắt, Tướng quân mặc kim giáp đứng dưới đại kỳ kia đang ra sức gào thét điều động binh lính vây công, đồng thời, ở nơi ánh mắt lão đảo qua, Hồ Bí lang tướng Tiền Thế Hùng mang theo hơn hai trăm binh sĩ Tả đồn vệ toàn bộ đều đã chết trận. Tiền Thế Hùng một đao chém chết một Cừ soái Cao Cú Lệ, đao kẹt trong cổ của người nọ không rút ra được, chỉ dừng lại như vậy vài giây đồng hồ, vô số trường mâu đã đâm vào trên người của hắn, ngay lập tức đâm thành vô số lỗ máu.

Trước khi Tiền Thế Hùng ngã xuống đất, ra sức xoay thân mình nhìn về phía Mạch Thiết Trượng. Tay vươn ra xa, dường như muốn bắt lấy một cái gì vậy.

Trong ánh mắt của y không có lấy một tia bi thương, chỉ có vô tận tiếc nuối.

- Đại Tùy... Tả đồn vệ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Trận Chiến Đầu Tiên (4).

Mạnh Kim Xoa cố gắng xông tới bên cạnh Mạch Thiết Trượng, hỗn hển lau máu. Y quay người lại thấy cây cầu nổi đã bị chặt đứt rồi, nhưng trong ánh mắt không hề bi thương và hoảng loạn. Mạch đao của y đã uống no máu tươi của kẻ thù rồi, cánh tay y máu cũng chảy xuống tích tắc liên tiếp.

Sau khi gãy cầu, dường như tất cả binh lính Tả Đồn Vệ đều quay về tập trung bên cạnh Mạch Thiết Trượng. Át Chi Văn Đức vẫy cờ lệnh, mấy vạn quân Cao Cú Lệ bắt đầu bao vây xung quanh. Hơn ngàn binh sĩ Tả Đồn Vệ Đại Tùy tổ thành phương trận bị bao vây ba mặt. Phía sau họ chính là Liêu Thủy cuộn cuộn.

- Các tướng sỹ!

Mạch Thiết Trượng râu tóc đều đỏ, nhưng sắc mặt lại bình tĩnh vô cùng.

Ông lấy tấn thiết bổng chỉ về phía Liêu Thủy nói:

- Bây giờ chúng ta đã trở thành một cánh cô quân rồi, không có chi viện! Phía sau các ngươi chính là Liêu Thủy, trước mặt là hàng vạn quân địch. Bây giờ các ngươi chỉ có hai còn đường có thể lựa chọn.

Ông dừng lại một chút nói:

- Một là đầu hàng quân địch. Hai là tử chiến sa trường!

Ông ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn các binh lính Tả Đồn Vệ người đầm máu:

- Cho ta biết, các ngươi chọn thế nào?

Giọng ông như sấm đánh, mắt hồ trợn lên.

- Dù phải chết! Không đầu hàng!

Hon nghìn phủ binh Đại Tùỵ phủ đồng thanh hô lớn, vang động trời đất.

Bên kia bờ sông, Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng sớm đã đứng lên, liền bước mấy bước tới bên cạnh đài cao, nhìn các binh lính Tà Đồn Vệ ở nơi xa đang chỉnh lại đội ngũ, không khỏi dậy sóng trong lòng. Khi tiếng hô dù phải chết không đầu hàng vang lên bên kia sông truyền tới tai ông, vị đế vương đã từng tạo ra vô số huy hoàng này cuối cùng mắt cũng đỏ lên. Lúc này, ông liền đứng thẳng người lên, lưng hơi gù, xem ra rất hợp với tuổi tác. Một đám tóc trắng từ nón trụ buông xuống, bay trong gió che mất tầm nhìn của ông.

Ông run rẩy vén tóc trắng đỏ lên nhét vào nón, lại thấy một cây lớn đã che mất hình ảnh của Tà Đồn Vệ lại một lần nữa phát động tấn công bên sông. Đặc biệt là, đã che mất bóng dáng của Mạch Thiết Trọng.

- Người đâu! Chặt cây đó đi, chặt đi!

Hoàng đế liền gọi.

Nạp Ngôn Tô Uy nhẹ nhàng nói:

- Bệ hạ

Y dường như là muốn nhắc nhở Đại Nghiệp Hoàng đế, phía dưới đài còn có mấy chục sử tiết của phiên bang nước phụ thuộc đang nhìn ông. Nhưng rõ ràng, lúc này Dương Quảng không còn tâm tư nào để ý tới mặt mũi của đế vương gì nữa. Ông chỉ về phía cây đại thụ đó che khuất tầm nhìn của ông, khàn giọng hô:

- Chặt đi!

- Tuân chỉ!

Phò mã Vũ Văn Sĩ Cập đứng trong đội ngũ quan viên liền đứng lên bước ra, bước nhanh xuống đài cao. Y nâng áo bào, lấy thanh đao từ tay của một cấm quân xông tới bên cạnh cây đại thụ đó, chặt đổ xuống. Dưới sự kinh ngạc của các sử tiết các nước phụ thuộc nhỏ đó, y chặt cây trang trọng mà trang nghiêm, giống như đang làm một việc trang nghiêm nhất. Một binh lính bình thường cũng đỏ mắt lên nghiêng chặt răng lại, xông tới rút thanh đao ra cũng bổ xuống. Cùng với động tác của hắn ta, ngày càng có nhiều người tập trung tới tham gia vào đội ngũ chặt cây.

Có binh lính tung dây thừng ra buộc lên thân cây, hàng trăm người nắm lấy sợi dây cố gắng kéo. Cùng với những miếng gỗ vụn bắn ra từ thân cây bị chặt, cùng với sợi dây thừng thô ráp kéo căng, cây cổ thụ đó cũng không biết đã được bao nhiêu năm, bỗng đổ ầm xuống, khiến cho bụi đất bay mù mịt.

Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đứng một bên đài cao, đỏ mắt nhìn theo bóng của một nghìn binh lính đang tấn công năm mươi nghìn lính Cao Cú Lệ bên bờ sông bên kia.

- Nổi trống! Trợ uy cho Mạch Thiết Trọng!

Ông khàn giọng hét lên.

Thùng! Thùng! Thùng!

Hàng trăm chiếc trống trận Đại Tùỵ đồng thời vang lên dồn dập, như tiếng sấm vào xuân. Chính ngay cả Liêu Thủy đó dường như cũng bị tiếng trống trận vang rền kích động. Bên bờ tây Liêu Thủy, một trăm nghìn lính Đại Tùỵ hầu như đồng thời rút đao ra, lấy thân đao gõ vào tấm chắn phụ họa với tiếng trống trận. Thân đao gõ lên tấm chắn, tiếng như hành khúc chiến đấu!

Bờ đông Liêu Thủy, Tà Đồn Vệ đại tướng quân Mạch Thiết Trọng quay người cúi đầu nhìn sang phía đài cao bên bờ sông đối diện, liền giơ tấn thiết bổng của mình lên, bước về phía trước. Phía sau ông, Ứng Dương Lang tướng Mạnh Kim Xoa chấp mạch đao trước ngực, ánh mắt sáng lên!

Cứ như vậy, trong tiếng trợ uy của trống trận, hơn nghìn cô quân Đại Tùỵ đã phát động cuộc tấn công cuối cùng với binh lính Cao Ly gấp năm mươi Cao Cú Lệ lẫn mình!

- Tà Đồn Vệ!

- Hướng về phía trước!

.....

.....

Bờ Liêu Thủy, trận chiến đầu tiên Đại Tùỵ chinh phạt Liêu Đông đã kết thúc trong tiếng trống bi thương quá cảm như vậy. Tà Đồn Vệ, Tà Vũ Vệ dẫn hai nghìn phủ binh vượt sông đều từ chiến, không một người nào đầu hàng. Tà Đồn Vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng, Hồ Bí Lang tướng Tiền Thế Hùng, Ứng Dương Lang tướng Mạnh Kim Xoa chiến không. Trận chiến đầu tiên, bởi vì cầu nổi bị lính Cao Cú Lệ oanh tạc, nhằm khiến cho Đại Tùỵ bị thất bại mà chấm dứt.

- Tính mạng đại trượng phu tự có nơi có trốn, sao có thể ngẩng trự cứu á, cuống đưa phun mũi, trị hoàng không tồi, mà chết trong tay con cái?

- Thần nguyên bước đầu tiên bước lên bờ đông Liêu Thủy, vì Bệ hạ mà tiêu diệt man di!
- Bệ hạ chẳng lẽ là tể ban thường ư?
- Một ly rượu làm sao có thể sánh khoái được? Bệ hạ cũng quá là nhỏ mọn. Nếu thần dẫn Tả Đồn Vệ đặt chân lên Liêu Đông đầu tiên, Bệ hạ ban thưởng ba trăm vò rượu ngon!
- Họ đều là binh lính của Đại Tùy, không thể bỏ rơi một huynh đệ!
- Các tướng sỹ! Các người chỉ có hai lựa chọn. Một là đầu hàng. Hai là tử chiến!
- Chi bằng chết! Không đầu hàng!

Tiếng hét chói tai, dư âm vẫn chưa bị tiêu tán đi.

Đứng trên đài cao, trong ánh mắt của Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng chảy xuống hai hàng lệ nóng hổi. Cơ thể ông run lên. Lúc này, làm gì còn có chút uy nghiêm gì của một vị đế vương? Có, chỉ là dòn dập tới bao vây Liêu Thủy đều hóa thành bi thương. Ông không ngờ, trận chiến đầu tiên chinh Liêu, cục diện vốn hoàn mỹ mà nhẹ nhàng lại có kết quả như vậy. Cuộc chiến đầu tiên đã tổn thất một Đại tướng quân! Mà vị Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng này càng được ông coi trọng đề bạt khi còn là Tân Vương! Trong số các đại tướng quân của vệ phủ binh, ngoài Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật ra, Mạch Thiết Trọng là người được ông tin nhiệm nhất!

Nước mắt chảy xuống cảm Hoàng đế trên đài cao, làm ướt một mảng đài gỗ.

Bên bờ đông Liêu Thủy, khi chiếc cờ chiến màu đỏ của Đại Tùy cuối cùng đổ xuống, Đại tướng quân Vũ Văn Thuật cầm đầu, tất cả quân nhân đều dựng thẳng đao trước ngực, hành quân lễ Đại Tùy trang trọng nhất về phía bờ Hà Đông xa xa.

Liêu Thủy vẫn chảy cuộn cuộn, tráng sỹ một đi không trở lại.

Cách chỗ Tả Đồn Vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng tử chiến chưa đầy năm trăm mét, trên một cây cổ thụ cao lớn, Lý Nhân đã dùng cành cây ngụy trang ẩn nấp bỗng thấy sống mũi cay cay, vẫn cố không để nước mắt rơi xuống. Hắn ẩn nấp cực tốt, từ đầu đến chân buộc cành thông xanh non mùa đông cũng không bị khô héo biến sắc, nằm trên chạc cây lớn. Hắn đã suốt cả một đêm nửa ngày gần như không hề động đậy.

Để có thể thấy được trận chiến đầu tiên của Đại Tùy chinh Liêu, hắn đã mạo hiểm trốn ở đây khi bị loạn quân giết chết. Bởi vì thời gian nằm sấp quá lâu, huyết mạch trong cơ thể hắn đã có chút không thông mà cứng ngắc lại rồi. May mà, dù binh Cao Cú Lệ bày trận địa bờ đông Liêu Thủy hơn Cao Cú Lệ năm vạn người, nhưng khả năng tập trung của họ ngay từ đầu đã ở câu nổi, sau đó khi binh lính Tả Đồn Vệ phát động tiến công sẽ không có ai chú ý tới hắn. Chỉ có điều biên độ hoạt động rất nhỏ của cơ thể hắn cũng không cần phải lo lắng sẽ bị phát hiện. Chỉ là, một đêm nửa ngày này lẩn trốn, khó chịu nhất không phải là thân thể mà là tâm.

Hắn luôn hiếu kỳ, trận chiến đầu tiên bên bờ Liêu Thủy này của Đại Tùy chinh Liêu đánh thế nào? Tả Đồn Vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng tử chiến thế nào? Hôm nay, cuối cùng hắn cũng đã thấy được cảnh tượng này, có lòng muốn cứu lại không thể xoay chuyển đất trời. Về tài liệu mà hắn tra tìm ở tiền thế, về cái chết của Mạch Thiết Trọng không được chi tiết cho lắm, khiến rất nhiều người thấy nghi ngờ. Theo tài liệu trên mạng vốn cũng có hạn, hơn nữa độ tin cậy của nó cũng không cao.

Ví dụ như nói, theo ghi chép về Tả Đồn Vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng, Hồ Bí Lang tướng Tiền Thế Hùng, Ứng Dương Lang tướng Mạnh Kim Xoa sở dĩ bị vây khốn ở bờ đông là vì Công bộ Thượng thư Vũ Văn Khải tạo cầu phao ngắn hơn một trượng. Với hiểu biết của Lý Nhân về con người Vũ Văn Khải này, hắn cảm thấy đây là chuyện rất kỳ lạ. Nên nhớ, Vũ Văn Khải có lẽ đã thiết kế độc tạo thành Đại Hưng, đô thành Lạc Dương, xê kênh Quảng Thông. Vì Dương Quảng đã tạo ra kỳ tài điện Quan Phong Hành, sao y có thể tọa ra cây cầu phao bình thường ngắn hơn một trượng chứ? Nếu nói làm dài một trượng thì còn có lý. Mặc dù cầu phao bình thường, nhưng ý nghĩa của trận chiến này rất lớn, Vũ Văn Khải sao có thể đùa với nhiệm vụ được?

Nhưng, sau khi hắn tận mắt chứng kiến sự việc đã xảy ra, đã phá giải được nghi hoặc trong lòng, lại không thấy thoải mái chút nào.

Mạch Thiết Trọng tử chiến rồi, Tiền Thế Hùng tử chiến rồi, Mạnh Kim Xoa tử chiến rồi, Vũ Văn Sơn tử chiến rồi, hắn đều tro mắt ra nhìn.

Có thời khắc như vậy, hắn thậm chí còn muốn nhảy từ trên cây xuống, mặc kệ cái sinh tử gì đó của hắn, chỉ muốn nếu có thể cùng Mạch Thiết Trọng sánh vai giết địch sẽ là một chuyện hay biết bao? Chiến trường tử chiến như vậy, dù là chết mà cũng không uống công một đời binh sỹ. Nhưng, hắn vẫn kìm nén lại. Lúc này, hắn thậm chí còn có chút hận mình bình tĩnh và yếu đuối. Hắn cảm thấy mình chính là một con quỷ sợ chết, không có chút trách nhiệm của một người đàn ông cần có! Lúc này, hắn thấy binh sỹ Tả Đồn Vệ tử chiến đó, dù là binh lính bình thường nhất cũng còn giống một người đàn ông hơn hắn rất nhiều.

Đúng lúc hắn gần như không kìm nổi muốn nhảy xuống dưới thì Lạc Phó lấp bên cạnh hắn khẽ nói chuyện khiến hắn thấy kích động vô nghĩa, liền cố gắng nín nhịn.

- Lúc này nếu đệ nhảy xuống, thì có thể làm được gì chứ? Nếu đệ thực sự có lòng giết chết kẻ địch, hà tất là phải lúc này? Nếu sau này, đệ có thể báo thù cho Mạch Thiết Trọng, khiến cho cả Cao Cú Lệ vì ông ấy mà tuần táng, chẳng phải rất tốt sao?

Lý Nhân hơi ngẩn người ra, trong lòng tự hỏi.

Mình ... có thể sao?

Dường như là đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì, Lạc Phó nói rất nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí chắc nịch khác thường:

- An Chi, ta tin, sớm muộn gì cũng có một ngày đệ có thể làm được!

Lý Nhân im lặng.

.....

.....

Dương Quảng lau nước mắt ở đuôi mắt, chỉ về phía bên kia Liêu Thủy dặn dò:

- Đi! Cử một người tới nói với Át Chi Văn Đức, trăm bằng lòng dùng số tiền lớn để chuộc thi thể tướng quân Mạch Thiết Trọng về!

Có người liền bước ra khỏi hàng tấu:

- Bệ hạ không được! Mạch lão tướng quân tử chiến sa trường, chính là làm hết bổn phận của kẻ bề tôi. Mặc dù dũng sỹ vượt sông của trận chiến này đều không còn nữa, cũng đã hù dọa được người Cao Cú Lệ rồi. Nếu Bệ hạ dùng khoản tiền lớn để chuộc lại thi thể của Mạch lão tướng quân, chẳng lẽ không phải là tổn hại quốc thể, mất đi thiên uy sao?

Dương Quảng cảm tức chỉ vị quan văn đó nói:

- Cấm vệ, bắt giam người này lại cho Trẫm!

Hai cấm quân liền bước tới, áp giải vị quan văn đó xuống.

- Trăm bằng lòng chỉ ra ngàn lượng vàng chuộc lại di thể của Mạch lão tướng quân!

Cùng lúc đó, Lý Nhân đang nằm trên chạc cây cao, hít một hơi thật sâu, hơi nghiêng đầu, nghiêm túc nói với Lạc Phó:

- Đệ muốn lấy thi thể của Mạch lão tướng quân ra ngoài, mang về.

Hắn liếc nhìn Lạc Phó, mặc kệ sự kinh ngạc trên mặt y nói:

- Người đã chết rồi, không thể ngủ trong nhà người khác được. Bờ đông Liêu Thủy này ... quả đúng là quá ớn lạnh.

Đưa về, là đưa về nhà.

Hôm sau, Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đã sai sứ tới bờ đông Liêu Thủy gặp Át Chi Văn Đức, đề xuất bằng lòng dùng vàng để mua lại thi thể Tả Đồn vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng.

Át Chi Văn Đức nói với sứ giả một hồi cái gì là kỳ thực thân đối với Hoàng đế Bệ hạ Đại Tùy cũng trung thành và tận tâm, quả thực là bất đắc dĩ mới chống lại thiên uy và bày tỏ lòng cảm thương sâu sắc với sự tử chiến của Mạch lão tướng quân. Sau đó, vui vẻ đồng ý một tay cầm tiền một tay giao thi thể, tiến hành đàm phán rất thuận lợi, chỉ sợ khi ngủ Át Chi Văn Đức cũng sẽ bật cười. Bởi vì, bất luận thế nào y cũng không ngờ một tướng quân Đại Tùy chết lại đáng giá nhiều tiền đến vậy. Y coi Hoàng đế Bệ hạ Đại Tùy quả đúng là một tên ngốc.

Hai bên ước định mỗi bên cử ra năm mươi tên lính giao dịch ở bờ đông Liêu Thủy. Sứ giả Đại Tùy dùng nghìn lượng vàng mua thi thể Mạch Thiết Trọng về. Binh lính Đại Tùy chỉ đợi giao tiền là có thể dùng thuyền nhỏ là chở thi thể của Mạch Thiết Trọng về, binh lính Cao Cú Lệ tuyệt đối sẽ không đánh lén.

Sứ giả hồi bẩm Dương Quảng. Dương Quảng gật đầu đồng ý.

Buổi chiều, sứ giả mang vàng và năm mươi binh lính, ngồi trên một con thuyền nhỏ tới bờ đông sông Liêu chờ Át Chi Văn Đức cử người đưa thi thể tới. Chỗ này cách đại doanh quân Triều Tiên khoảng ba dặm, địa thế trống trải, không dễ phục binh, cho nên sứ giả Đại Tùy cũng không cần phải lo lắng Át Chi Văn Đức lừa mình. Tương tự như vậy, Át Chi Văn Đức đã chọn chỗ này cũng là để đề phòng người Tùy có mưu đồ gì. Bởi vì cho tới bây giờ y vẫn không hiểu vì sao Hoàng đế Bệ hạ Đại Tùy lại đưa ra quyết định như vậy? Y xác định, nếu là mình tử chiến ở bờ tây sông Liêu Hà, Bệ hạ Cao Nguyên tuyệt đối không thể chi số tiền này được.

Mà trên thực tế, Cao Nguyên đối với sự thống trị của Cao Cú Lệ, kỳ thực không phải là tuyệt đối. Nếu Át Chi Văn Đức muốn, cũng có thể đưa Cao Nguyên tới Đại Tùy làm con tin.

Đúng lúc hai bên ước định đổi địa điểm thi thể ra phía sau sườn núi một dặm, Lý Nhân để hắc đao phía sau, nhảy lên con ngựa đen. Hắn quay người nói với Lạc Phó:

- Tam Thập Thất ca, thuyền của chúng ta vẫn còn giấu ở bờ bắc, ca dẫn theo mấy vị huynh đệ tới bảo vệ, đệ dẫn người đi cướp thi thể dọc theo bờ sông

đi về hướng bắc. Chúng ta vượt sông trở về thành Vũ Lệ La.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Nhất Tiến Phong Hầu.

Lạc Phó nhú mày nói:

- An Chi, ta vẫn muốn khuyên đệ một câu, nếu Hoàng đế Đại Tùy bằng lòng chi tiền để chuộc lại thi thể của Mạch Thiết Trọng, sao đệ còn phải mạo hiểm?

Lý Nhân lắc đầu chậm rãi nói:

- Nếu Mạch Thiết Trọng biết thi thể của mình là mất tiền chuộc về, ông ở dưới suối vàng cũng nhất định không vui về gì.

Lạc Phó khuyên:

- Điều này không phải chuyện của chúng ta!

Lý Nhân mỉm cười, vẻ mặt kiên quyết:

- Đệ biết không phải chuyện của chúng ta. Đệ chỉ là không muốn để vị Hoàng đế đó dùng tiền làm ô uế di thể của lão tướng quân. Xem ra, ông ta thân là Hoàng đế Đại Tùy, không ngờ lại dám chi tiền chuộc lại thi thể của thần tử, đó là chuyện khá cảm động. Nhưng theo đệ thì đó lại là làm nhục Mạch Thiết Trọng! Yên tâm đi, Tam Thập Thất ca, trao đổi thi thể, hai bên không thể cử đi bao nhiêu người, càng không thể ở trong quân Cao Cú Lệ. Chúng ta ngựa nhanh, giành được liền chạy, lính Cao Cú Lệ không đuổi được chúng ta. Hơn nữa,

Lý Nhân dừng lại một chút nói:

- Nếu tên tôn tử Ất Chi Văn Đức đó dám đích thân tới bờ sông, tiện tay làm thịt hẳn ta cũng xem như đệ đã thấp một nén nhang, đốt một bọc giấy tiền cho Mạch lão tướng quân rồi.

Lạc Phó nói:

- Nhất định phải đi?

Lý Nhân gật đầu, ánh mắt chắc chắn.

Lạc Phó thở dài, nói:

- Vậy được, Độc Cô không thiện chiến, để y dẫn các huynh đệ Phi Hồ quân tới bờ bên kia thành Vũ Lệ La chờ chúng ta, ta sẽ đi cùng đệ.

Lý Nhân cười nói:

- Tam Thập Thất ca, nói thực đi, ca thực sự thấy đệ ngốc nghếch thế sao?

Lạc Phó thành thật gật đầu nói:

- Quả thực là rất ngu ngốc, nhưng ... kỳ thực ta cũng muốn kệ con mẹ nó chứ.

Lý Nhân bật cười ha hả, dần dần xông lên phía trước đi ra. Lạc Phó cười khổ lắc đầu, càng ngày càng cảm thấy Lý Nhân không bình tĩnh nữa rồi. Điều này tuyệt đối đã khác xa với Lý Nhân trước đây. Dường như sau khi từ thảo nguyên trở về Yên Sơn, Lý Nhân đã có sự thay đổi khiến y cảm thấy xa lạ. Sự thay đổi này không thể nói là xấu, nhưng cũng khiến y cảm thấy hình như Lý Nhân muốn mưu cầu đại sự gì đó. Không sai, Lý Nhân từ sau khi từ thảo nguyên trở về liên tiếp làm những chuyện rất mạnh động, ví dụ như tới U Châu gặp La Nghệ, ví dụ như đi xa tới Cự Dã Trạch tương trợ Hạ Nhược Trọng Sơn. Nhưng không có ngoại lệ chút nào đều không xuất hiện cục diện bất lợi, ngược lại còn thu hoạch lớn.

Ví dụ, tới U Châu vốn là muốn giết chết La Nghệ. Nhưng không biết vì sao Lý Nhân và La Nghệ lại không có bất kỳ xung đột gì, ngược lại còn đòi lấy được sự ủng hộ của La Nghệ với nguyên nhân không rõ ràng. Ban đầu là tặng 17 bộ áo giáp, 17 chiếc liên nỏ. Sau đó, ở Yên Sơn trại lại tặng hai trăm bộ trang bị kỵ binh nhẹ. Ví dụ như đi Cự Dã Trạch giết chết Trương Kim Xung, không những không xuất hiện bất kỳ tình huống nguy hiểm nào trong dự tính, ngược lại còn mang về một đội một nghìn hai trăm người. Không thể nghi ngờ, một nghìn hai trăm người này sẽ là căn bản của loạn thế sau này!

Còn lần này thì sao? Lý Nhân không để ý tới phản đối dẫn theo mười bảy huynh đệ còn lại của Huyết kỵ và Thiết Phù Đồ lúc đầu, dẫn theo Độc Cô Nhục Chí và ba mươi thám báo của Phi Hồ quân chạy tới Liêu Đông. Hắn muốn làm gì thế?

Lạc Phó biết, Lý Nhân muốn cướp lại thi thể của Mạch Thiết Trọng, tuyệt đối không chỉ là vì đạo nghĩa.

Nhìn theo bóng Lý Nhân, Lạc Phó mỉm cười.

“Thiếu đương gia, xem ra, đệ thực sự đã trưởng thành rồi.”

Trong lòng y thâm nhủ như vậy.

Người của Huyết kỵ gồm Thiết Lão Lang, Triều Cầu Ca và các huynh đệ của Thiết Phù Đồ tổng cộng gồm mười bảy người đi sau Lý Nhân, mặc áo giáp của La Nghệ tặng cho bọn họ, kéo xuống mặt giáp, tính cả Lý Nhân là tổng cộng 18 người giong roi mà đi. Bây giờ họ đã không còn phân biệt cái gì là Huyết kỵ và Thiết Phù Đồ. Họ bây giờ có một cái tên chung, gọi là Yên Sơn mã tặc! Mà Yên Sơn trại là Yên Sơn trại của Lý Nhân. Tương tự như vậy họ đều là người của Lý Nhân!

Sứ giả của Đại Tùy hơi nôn nóng chạy về phía bờ sông, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía doanh trại quân Cao Cú Lệ phía xa. Mặc dù ở đây cách doanh trại khoảng ba dặm, nhưng bờ sông thỉnh thoảng cũng có đại đội lính tuần của Cao Cú Lệ đi qua. Một khi trong đại doanh quân Tùy bên kia sông có binh mã tập kết, lính tuần tra Cao Cú Lệ liền thổi kèn, không bao lâu sau đại quân Cao Cú Lệ sẽ chạy tới bờ sông phòng ngự.

Cuối cùng cũng đã xuất hiện một đội kỵ binh, trang bị hoàn mỹ hơn những binh lính Cao Cú Lệ bình thường. Sứ giả này đã tới đại doanh Cao Cú Lệ một lần, biết đó là đội thân binh của Át Chi Văn Đức. Năm mươi kỵ binh Cao Cú Lệ bảo vệ một cỗ xe ngựa đi tới. Một kỵ binh dáng vẻ quan văn cười ngựa rung đùi đắc trí đi đầu tiên.

Gần tới nơi, vị quan Cao Cú Lệ đó liền xuống ngựa, thân thái kiêu căng, cũng không hành lễ, mà vênh mặt lên hỏi:

- Ai là sứ giả của Tùy quốc?

.....

.....

Bờ tây Liêu Thủy, vẫn ở trên đài cao đó, Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đứng chấp tay, nhìn theo sứ giả của mình ở bờ sông bên kia chờ người Cao Cú Lệ tới. Sắc mặt ông rất bình tĩnh, sớm đã không còn thấy rõ sự bi thương nữa. Bên cạnh ông không có triều thần đứng cùng, những người đó chỉ biết riu rít tranh luận nên hay không nên dùng tiền mua thi thể Mạch Thiết Trọng đều bị ông đuổi ra đứng ở phía xa rồi. Nghe những người đó tranh luận ông liền tức giận. Những tên ngu ngốc đó không ai có thể hiểu được tâm tư của mình, đó mới là điều khiến người ta giận nhất.

Phía sau ông chỉ có một người đứng cùng, cách ông khoảng một bước chân.

Văn Ngạc, vị hoạn quan này thoát nhìn thanh tú giống như phụ nữ cúi đầu, bộ dạng bình tĩnh.

- Bệ hạ, người xem, người bên phía Cao Cú Lệ tới rồi.

Văn Ngạc đưa tay ra chỉ, khẽ nói.

Dương Quảng ừ một tiếng, im lặng lát sau liền hỏi:

- Nhất Dao, người cũng biết, Trẫm vì sao lại muốn dùng tiền để chuộc lại thi thể của Mạch Thiết Trọng chứ?

Văn Ngạc cúi đầu, chậm rãi nói:

- Bệ hạ nhân từ.

Dương Quảng tự cười giễu cợt, quay đầu nhìn Văn Ngạc hỏi:

- Còn gì nữa không? Đừng nói người không biết, Trẫm biết người thông minh hơn những kẻ huyên náo kia, dám không nói thật Trẫm sẽ cho người ném người xuống Liêu Thủy với Vương Bát!

Văn Ngạc rất nghiêm túc đáp:

- Bệ hạ, Liêu Thủy lạnh, không thấy được Vương Bát.

Dương Quảng ngẩn người ra, liền cười mắng:

- Lão cầu người!

Văn Ngạc cũng cười nói:

- Đúng như lời Bệ hạ nói, thần chỉ là một con chó của Bệ hạ. Nhưng chó già cũng có thể bơi lội, cho nên ném xuống nước không chết ... thần, sẽ bơi chó.

Nếu đổi lại là người khác nói lời này, Dương Quảng nhất định sẽ cảm thấy ghê tởm. Bởi vì bất luận là người thế nào nói câu này, đều là kẻ nhỉnh bộ trắng trợn. Còn Văn Ngoạt thì khác, khi y nói lời này tuyệt đối không có ý nhỉnh nột, chỉ là nói lên sự thật. Cho nên, bất luận là lời nào từ miệng Văn Ngoạt nói ra, đều không ghê tởm, cũng không buồn cười, mặc dù nghe thì rất đáng buồn cười, nhưng từ biểu hiện thành khẩn của y có thể thấy, y thực sự không có ý đùa giỡn.

Cho nên, nhiều khi Dương Quảng cảm thấy Văn Nhất Dao là một người chẳng vui gì.

- Đùng hòng chuyển đề tài, trả lời câu hỏi của Trầm mau!

Dương Quảng hỏi.

Văn Ngoạt suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không dám nói một câu nào can thiệp tới chuyện chính sự. Bởi vì y biết, bây giờ, giờ khắc này Hoàng đế Bệ hạ đứng trước mặt y cần một người trò chuyện.

- Thần nghe nói, đêm qua Bệ hạ đã bí mật điều Tả Ngự vệ Đại tướng quân Tiền Thế Hùng dẫn quân tới thành Vũ Lệ La.

- Lão chó nguoi!

Dương Quảng nghiêng răng lại nói:

- Cái gì cũng không giấu được nguoi là sao?

Văn Ngoạt cúi đầu nhìn Dương Quảng, thành khẩn nói:

- Là Bệ hạ muốn thần trả lời.

Dương Quảng bỗng thờ dài nói:

- Nhất Dao, nếu nguoi không phải là một nội thì thì tốt biết mấy. Trầm sẽ có thể phong thưởng nguoi là một quan lớn, nếu về khoa văn, Bùi Củ, Ngưu Thế Cơ, chắc chắn không thể bằng nguoi được. Chữ nghĩa của nguoi ngay cả Ngưu Thế Cơ cũng đều khen ngợi, Trầm sẽ cho nguoi làm Thượng thư. Nếu về quân sự, với bản lĩnh của nguoi ngoài Vũ Văn Thuật ra, Trầm không thấy ai mạnh hơn nguoi. Mặc dù Mạch Thiết Trọng dùng cảm lại thiếu mưu lược. Vu Trọng Văn càng là một người không cần chú ý tới! Một Đại tướng quân cho nguoi cũng chưa đủ, đáng tiếc, đáng tiếc

Văn Ngoạt bình tĩnh nói:

- Bệ hạ, thần sao có thể đánh đồng với trọng thần triều đình được.

Dương Quảng nhếch miệng nói:

- Trọng thần triều đình? Ai nấy cũng chỉ biết nhỉnh hót, Trầm thấy phiền lòng quá rồi! Quả thực đều cho rằng Trầm đã già rồi sao? Lời nói dối nào có thể giấu được Trầm chứ?

Văn Ngoạt tái mặt đi, đoán xem là người nào chọc giận Hoàng đế, lại thấy Dương Quảng nghiêng răng lại nói:

- Trương Kim Xung, Cao Sỹ Đạt, Vương Bạc Họ nghĩ rằng báo vài câu thiên hạ thái bình, Trầm không nghe được những lời này!

Văn Ngoạt im lặng.

.....

.....

Quan văn của Cao Cú Lệ đó đứng ở trên cao, vênh mặt hỏi:

- Ai là sứ thần của Tùy quốc?

Sứ giả Đại Tùy ngẩn người ra, liền tức giận nói:

- Dã nhân của đất kiệt lực cũng dám kiêu căng?

Vị quan văn Cao Cú Lệ nhưn mày, cười nói:

- Dã nhân? Cũng không biết là Đại tướng quân nhà ai, hôm qua mới chết trong tay dã nhân! Hôm nay lại mang tiền tới chuộc xác, có bản lĩnh thì cướp về đi.

Quan văn Đại Tùy nói từng từ từng chữ:

- Chỉ có man di mọi rợ miệng lưỡi lợi hại, nói chuyện chanh chua như thế, chờ ngày mai binh hùng của Đại Tùy ta sẽ vượt Liâu Thủy, người cũng chẳng qua là một kết cục bị mũi tên bắn khóa họng thôi!

Đang nói chuyện, một chiếc chùy phá giáp không biết từ đâu xuất hiện, đâm vào cổ tên quan Cao Cú Lệ đó, xuyên qua cổ y ...

Một tên khóa họng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Mười Tám Kỵ Binh Yến Vân .

Đang nói chuyện với Hoàng đế, Văn Ngạc vốn cúi đầu bỗng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, liền chỉ về phía bên kia bờ sông nói với Dương Quảng:

- Bệ hạ ... nhìn kia, có người cũng không muốn nhìn thấy thi thể của Mạch lão tướng quân rơi vào tay của bọn Cao Cú Lệ mọi rợ.

Dương Quảng vốn đang bức bối, bỗng nghe thấy lời nói của Văn Ngạc liền ngẩng đầu lên nhìn theo tay y chỉ.

Bờ đông Liâu Thủy, mười tám kỵ binh, nhanh như con gió!

- Kỵ binh dùng là liên nô, cũng không biết là thù hạ của vị Đại tướng quân nào.

Văn Ngạc nhìn bờ bên kia, khẽ nhún mày.

Dương Quảng thoát nhìn cũng không tức giận, ngược lại còn cười:

- Tốt, Trẫm muốn xem xem đây là ai mà bỗng nhiệt tình thế, thực sự nếu cướp được thi thể của Mạch lão tướng quân về, Trẫm sẽ không tiết kiệm ngàn lượng vàng. Trẫm nói không chừng còn có thể ban thưởng lớn hơn được nữa!

Ban thưởng lớn, những từ này ông nghiêng răng rất chặt.

Trong lòng Văn Ngạc thở dài, thầm nhủ đây là tướng quân đui mù gì mà làm chuyện không quy củ như vậy. Bệ hạ rõ ràng đã kích động rồi. Cứ xem như có thể cướp được thi thể của Mạch Thiết Trượng về, lẽ nào không sợ Bệ hạ phần nộ sao? Bệ hạ dùng tiền để chuộc thi thể của Mạch Thiết Trượng về là có thể chuộc về được, hà tất phải nhiều chuyện như vậy?

- Có lẽ, chỉ là kẻ cấp dưới không có quy củ, không báo cáo lên tướng quân bên trên mà tự vượt sông đi. Chỉ có mười tám người, có lẽ ... là đệ tử nhà lãnh mới nhập ngũ của doanh trại nào đó, chưa chắc chính là nhân mã của Thập nhị vệ.

Văn Ngạc rất hối hận về câu mình vừa nói, không biết đây là lính dưới trướng của vị Đại tướng quân nào?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Bệ hạ kỳ nhất là gì? Sao mình lại quên chứ? Văn Nhất Dao ơi Văn Nhất Dao, người già thật rồi sao?

Văn Ngạc ảo não nhủ thầm.

- Lính mới? Người nghĩ là Trẫm già hoa mắt rồi sao?

Dương Quảng chỉ về phía mười tám kỵ binh đó bên kia sông nói:

- Toàn mặc áo giáp, liên nô, sóc dài, tân binh có thể tinh nhuệ thế này sao? Nếu tân binh của Đại Tùy ta đều như vậy, Trẫm rất đổi vui mừng! Chớ nói chính là một Cao Cú Lệ chặt hẹp, nếu tân binh dũng mãnh như vậy, Trẫm có thể đánh một mạch tới chân trời! Người Cao Cú Lệ có là gì, người Đột Quyết có là gì?

Ông vung mạnh tay áo một cái, hét lên:

- Đi! Mời các vị Đại tướng quân đó lại cho Trẫm! Trẫm muốn hỏi xem, là ai luyện ra mười tám binh tốt này!

Ông dùng từ mời, vẻ mặt tức giận đã thể hiện rõ.

Văn Ngạc thở dài không nói gì, chỉ gật đầu bước tới dặn dò thái giám nội thị đứng gần đó đi mời Đại tướng quân các doanh tới nghị sự. Y hơi quay đầu lại thấy Hoàng đế không nhìn mình, do đó liền hạ giọng nói với nội thị đó:

- Báo các vị Đại tướng quân tra xem thuộc hạ của ai tự ý qua sông? Đỡ phải mất công lát nữa Bệ hạ hỏi tới lại trở tay không kịp.

Nội thị đó gạt đầu, quay người bước đi.

Sau khi y đã sắp xếp xong liền quay lại bên cạnh Dương Quảng. Vốn muốn khuyên giải vài câu, lại thấy Hoàng đế bỗng nhìn sang bên bờ sông bên kia có chút suy nghĩ thất thần. Theo bản năng y cũng nhìn sang bên đó, lại thấy cảnh chém giết bên đó kết thúc nhanh như vậy!

Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng thờ phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói:

- Giết rất hay!

Văn Ngạo sùng sốt, y rõ ràng thấy trên mặt Hoàng đế dù đã không còn vẻ tức giận nữa, y không khỏi có chút ảo não. Vừa rồi mình chỉ dặn dò tùy tùng một chốc lát thôi, mười tám kỵ binh bên kia bờ rồi cuộc đã giết người như nào, thậm chí ngay cả Bệ hạ cũng phải chăm chú quan sát đến xuất thần?

nhìn thật kỹ, bỗng như cơn mây, trong mười tám kỵ binh đó, kỵ sỹ cười ngựa đen, dáng người thon dài đó sao lại thấy quen quen?

.....

.....

Lý Nhân cách một trăm bước, một mũi tên xuyên thủng cổ quan văn Cao Cú Lệ đó. Hắn ngồi trên lưng Đại Hắc, cùng Đại Hắc mã lên xuống nhấp nhô. Nếu nhìn kỹ, sẽ khiếp sợ phát hiện ra dáng người hắn lại hợp lại với Đại Hắc mã thành một khối. Bất kể Đại Hắc mã có nhảy xóc thế nào, nửa người trên của hắn cũng vẫn thẳng tắp, hai tay vẫn vững như bàn thạch!

Mũi tên thứ hai bắt sau đó một giây, vị quan văn Cao Cú Lệ đó sau khi bị trúng tên vẫn chưa ngã xuống đất, kinh ngạc xoay người nhìn về phía một kỵ binh Cao Cú Lệ bị Lý Nhân bắn rơi xuống ngựa. Mũi tên đã tìm chính xác tim của y, bị giáp dày dặn cũng không chống lại được. Mũi tên cắm sâu vào trong, sau đó xuyên thủng tim.

Y há miệng ra, muốn kêu lên, mắt tối sầm lại ngã từ lưng ngựa xuống.

- Định tập kích!

Có người lớn tiếng hét lên.

Tất cả binh lính Cao Cú Lệ đều rút binh khí ra, có người dùng hoàn thủ đao chỉ về phía sứ giả Đại Tùy đó hỏi:

- Người Tùy bị ôi vô sỉ, sao lại đánh lên bọn ta?

Viên sứ giả Đại Tùy đó ngăn người ra, nhìn viên quan văn Cao Cú Lệ ngheh ngang kiêu ngạo lúc trước đã biến thành thi thể, liền bật cười, trả lời một câu rất hay:

- Có lẽ họ là người của các ngươi cũng không chừng ấy chứ. Chỉ là mũi tên thói tha này không ngờ lại bắn chết người của mình, đáng tiếc, đáng tiếc!

Nói xong, y quát lớn:

- Tặc sứ Cao Cú Lệ lừa gạt! cẩn thận đề phòng!

- Vâng!

Năm mươi phủ binh Đại Tùy liền rút đao, xếp thành thế trận!

Lúc này, Lý Nhân thấy sự biến đổi trước mắt liền sáng mắt lên, không khỏi khen thán một tiếng. Binh lính Đại Tùy quả nhiên là có tố chất huấn luyện, tại chỗ rút đao giữ chắn phòng bị, không hề hoảng sợ, cũng không lập tức lao vào hỗn chiến với người Cao Cú Lệ. Nếu như vậy, giết người bên cạnh mình thì rắc rối rồi.

Trong nháy mắt, mười tám kỵ binh đã xông tới trước mặt người Cao Cú Lệ chưa đầy bốn mươi bước. Những kỵ binh Cao Cú Lệ có người lấy kèn thổi lên, có bốn năm kỵ binh quay đầu bỏ chạy không đánh!

Quan viên Đại Tùy khinh miệt nhìn những tên kỵ binh Cao Cú Lệ bỏ trốn đó, thậm chí còn di mọi rợ chính là mọi rợ!

- Nô!

Ba mươi bước, Lý Nhân hét lớn.

Mười bảy kỵ binh phía sau đồng thời giữ thẳng bằng liên nô, trong nháy mắt bắn đi hàng chục mũi tên. Tiếng liên nô vang lên đột đột đột. Lúc này có hơn mười tên kỵ binh Cao Cú Lệ ngã lăn xuống đất. Lý Nhân thấy đối phương ý chiến không cao, liền rút đao ra hét vang:

- Kẻ nào cản ta sẽ chết!

Sau khi vừa hét lên, Lý Nhân bỗng thấy mình quả là có vài phần khí thế.

Trong nháy mắt liền giương nỏ bắn lên trời. Mười bảy kỵ binh lần lượt đổi binh khí. Sáu bảy kỵ binh dùng sóc dài triển khai hai bên Lý Nhân, kỵ binh phía sau dùng đao tạo thành hình đuôi én bám sát phía sau!

- Ngăn chúng lại!

Một kỵ binh Cao Cú Lệ bỏ chạy bỗng quay người hét lên một câu.

Lập tức, ba mươi tên kỵ binh còn lại xếp thành hai hàng chặn ngay trước mặt Lý Nhân, chỉ là trận địa của họ vẫn chưa xong, mười tám kỵ binh đã đánh tới rồi.

Đại Hắc mã nhảy lên cao, móng trước phi thẳng tới trước mặt một tên kỵ binh Cao Cú Lệ chắn phía trước. Người đứng Đại Hắc mã thì nghiêng người xuống đất, Lý Nhân thuận thế một đao quét đứt cổ của kỵ binh Cao Cú Lệ. Thiết Lão Lang dẫn theo sáu bảy kỵ binh sử dụng sóc dài, giữ thẳng bằng sóc dài, ầm ầm tấn công trận địa của người Cao Cú Lệ. Mã sóc chiếm lĩnh thế thượng phong, còn lưỡi sóc dài ba xích dưới tác dụng xung kích sao bị giáp có thể ngăn cản được? Chỉ hoảng hốt một chút, sáu bảy tên kỵ binh Cao Cú Lệ bị mã sóc đâm bay ra ngoài, tới từ phía sau đội ngũ.

Đám người Lý Nhân và Thiết Lão Lang liên tục đánh xuyên qua hai hàng kỵ binh Cao Cú Lệ, hơn mười kỵ binh dùng đao phía sau bám sát mà xông lên, làm lộ hồng mã đám người Lý Nhân đã chọc thủng lỗ trở nên lớn gấp đôi!

Lý Nhân giết xuyên qua trận địch bỗng trong lòng khẽ động, thấy ba bốn tên kỵ binh bỏ chạy đó liền nhú mày.

- Đuổi theo!

Hắn hét lên, thúc ngựa đuổi theo.

Đúng lúc này, binh lính tuần tra Cao Cú Lệ đã kịp tới, đón ba bốn tên kỵ binh đó. Một trận mũi tên đã ngăn cản đám người Lý Nhân, có một kỵ binh Cao Cú Lệ đã ghim chặt chiến mã quay người nhìn về phía Lý Nhân bằng ánh mắt lạnh lùng.

Lý Nhân cũng không ham chiến, thúc ngựa quay về, cúi người đỡ lấy thi thể của Mạch Thiết Trọng từ trên xe ngựa.

Đám người Triều Cầu Ca đã tiêu diệt tàn quân kỵ binh Cao Cú Lệ còn lại như bỏ dưa thái rau, sau đó hạ cung cứng ngăn cản bộ binh Cao Cú Lệ xông tới.

Lý Nhân thúc ngựa tới bên cạnh vị quan viên Đại Tùy đó, nhảy từ trên lưng ngựa xuống hai tay nâng thi thể của Mạch Thiết Trọng tới:

- Đưa Lão tướng quân về nhà!

Về nhà!

Hai chữ này đã khiến cho vị sứ giả Đại Tùy đó hết hoảng.

Có kỵ binh nhảy từ lưng ngựa xuống, đón lấy thi thể của Mạch Thiết Trọng. Lý Nhân cũng nhảy lên lưng ngựa, nói với sứ giả Đại Tùy:

- Mau lên thuyền đi đi!

Vị sứ giả Đại Tùy đó sùng sốt một hồi, liền hỏi:

- Tráng sỹ, xin hỏi danh tính!

Lý Nhân kéo mặt giáp xuống, không trả lời, gươm đao lên chỉ về phía hơn hai trăm bộ binh Cao Cú Lệ đó nói:

- Giết một trận trước khi đi!

Đám người Lạc Phó đồng thanh đáp lệnh, lập tức bày trận sóc dài cùng Lý Nhân xông lên. Những bộ binh Cao Cú Lệ đó thấy mười tám kỵ binh đó cướp mất thi thể không những không chạy trốn, ngược lại còn quay người đuổi giết đều hoảng sợ. Có người theo bản năng lùi về phía sau, càng có người bị mười tám kỵ binh mặt mày dữ tợn dọa cho không khỏi run rẩy.

- Mau bày trận! Mau bày trận!

Tướng tá Cao Cú Lệ lĩnh quân biết bị kỵ binh đụng tới sẽ là hậu quả thế nào, dù đối phương chỉ có mười mấy người, nhưng sức mạnh sát nhân của họ rất cao. Năm mươi kỵ binh đội thân binh của Đại tướng quân không ngờ trong nháy mắt đã bị người ta tiêu diệt hầu như gần hết. Chiến lược này dù là cả Cao Cú Lệ cũng không tìm ra được! Càng hoảng hốt, phía sau còn có năm mươi kỵ binh tinh nhuệ của Đại Tùy ở đó. Nếu họ xông lên, thắng bại không thể đoán trước được!

Hai trăm bộ binh lập tức dàn trận, trường mâu thủ nhanh chóng tập kết lại đứng hàng đầu của trận địa. Họ khom lưng, bước lên phía trước, đỉnh trường mâu chống đất, đầu mâu chỉ về phía đối phương chỉ chờ kỵ binh chạm vào là tấn công. Đó là chiến thuật phổ biến nhất của bộ binh đối phó với kỵ binh, cũng là chiến thuật hữu hiệu nhất. Trường mâu thủ bày trận từ trước đến nay chính là khắc tinh của kỵ binh. Đương nhiên, đó cũng không phải là tuyệt

đổi.

Sở dĩ binh lính Cao Cú Lệ hoảng sợ như vậy là vì họ căn bản không ngờ mười mấy người Tùy lại dám phát động tập kích ở bờ đông của con sông. Hành vi mười mấy người này thách chiến với năm vạn đại quân, ngoài kẻ điên ra ai dám làm chứ?

Không thể nghi ngờ, hôm nay họ thực sự đã thấy mười tám kẻ điên.

Mười tám kỵ sĩ mặc huyền giáp, trên mặt giáp đã miêu tả rõ dung mạo đáng sợ của dạ xoa, răng nanh màu xanh sắc bén, miệng đầy máu, còn có binh khí nhuộm máu của họ đều thể hiện sát khí của trận đấu. Phía dưới áo giáp lạnh căm căm, không ai thấy được rốt cuộc là người hay là ma quỷ từ địa ngục chui lên.

Thấy mười tám kỵ binh chỉ cách phương trận của binh lính Cao Cú Lệ có mười mấy mét, mỗi trường mâu thủ đều không khỏi nắm chắc lấy binh khí của mình. Phía sau họ, cùng với tiếng kèn liên tiếp vang lên, đại đội kỵ binh và bộ binh đang tập kết ở bên này.

Chỉ cần chống được lần thứ nhất, chúng sẽ không thể chạy được.

Có người an ủi chính mình, hòng giảm bớt sợ hãi.

Nhưng, chưa va chạm tới, trong phạm vi ngoài mười mét, kỵ sĩ giáp đen cười Đại Hắc mã đó bỗng hô lên, tiếp theo mười bảy chiến mã hùng tuấn vạch ra thành một đường cong sáng loáng phía sau hần, hầu như giết về hướng quân trận phía bắc của bộ binh Cao Cú Lệ. Rất nhanh, mười tám kỵ binh khiến cho khói bụi mịt mờ, đi rất xa.

Họ ... không ngờ là muốn chạy?

Tướng lĩnh Cao Cú Lệ dẫn đầu thở phào một cái, lập tức chửi một câu:

- Mẹ kiếp ... làm ta sợ muốn chết.

Khi nhìn lại, viên quan Đại Tùy đó sớm đã dẫn theo thủ hạ lên bè gỗ rồi, được người tiếp ứng đã tới giữa sông rồi.

Bị lừa rồi!

Kỵ binh Cao Cú Lệ đó đứng phía sau bộ binh quan sát trận chiến ném mũ giáp xuống đất, ánh mắt âm trầm không nói lên lời.

Đứng trên bè gỗ, sứ giả Đại Tùy nhìn đi thể Đại tướng quân Tà Đồn Vệ Mạch Thiết Trượng đang nằm an toàn dưới chân, quay đầu nhìn binh lính Cao Cú Lệ ở bờ đông Liêu Thủy. Bỗng nhiên, kỵ binh ném nón trụ đó khiến y hai mắt sáng rực lên.

Át Chi Văn Đức!

Y đã ý thức được mình đã bỏ lỡ một cơ hội rồi!

.....

.....

Nhìn mười tám kỵ binh chạy như bay về hướng bắc sông, sắc mặt Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng ứng hồng có chút kích động. Mấy vị Đại tướng quân đều đã tới, không ai cử người tới bờ đông Liêu Thủy cướp thì thể. Vì vậy có thể thấy, mười tám kỵ binh đó không phải là nhân vật trong quân.

Các binh lính Tà Đồn Vệ tới bờ sông, thấy mười tám kỵ binh đã đi xa rồi, hàng ngũ chỉnh tề chào theo nghi thức quân đội Đại Tùy!

- Đuổi theo! Yêu cầu kỵ sĩ dẫn đầu kia để lại danh tính!

Dương Quảng chỉ sang bờ sông bên kia hô lớn một câu.

Lập tức, có bốn năm binh lính nhảy lên ngựa, chạy về hướng bắc Liêu Thủy.

- Tráng sỹ, Bệ hạ muốn người để lại danh tính!

Các kỵ binh hô lớn.

Tiếng trả lời từ bờ bên kia vọng sang:

- Ta ... tên ... Yến Văn!

Lý Nhân mỉm cười, hài lòng vì mình đã nghĩ được ra một cái tên giả.

Dương Quảng hít sâu một hơi, liền cười lớn:

- Đại Tùỳ của Trẫm nhiều hào kiệt, chỉ tiếc là không thể giữ lại người này hiệu lực vì Trẫm! Đáng tiếc! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Ông nói liền ba từ đáng tiếc, nhìn theo bóng của mười tám kỵ sỹ đó lảo đảo:

- Yên Vân ... mười tám kỵ binh.

Trong số mọi người chỉ có Văn Ngoạt sắc mặt biến ảo, không nói được một lời.

- Yên Vân Nhất Dao, chuyện này là sở trường của ngươi, sai người đi điều tra xem, cố gắng tìm cho ra hấn mạng về cho Trẫm!

Dương Quảng đứng trên đài cao chấp tay, quay người nói với Văn Ngoạt.

Văn Ngoạt cúi đầu đáp:

- Bệ hạ hấn là còn đang giận

Dương Quảng im lặng, trừng mắt nhìn Văn Ngoạt, nói:

- Nếu không phải là người trong quân, đương nhiên không biết Trẫm định dùng ngàn lượng vàng để chuộc thi thể Mạch lão tướng quân về. Hấn cũng không biết Trẫm đang giận cái gì? Ngươi muốn nói Trẫm nhỏ nhen đúng không?

Giọng ông nói rất thấp, đương nhiên không thể để cho những triều thần đang nghị luận nghe thấy được.

- Bệ hạ

Văn Ngoạt há miệng thở dốc, sau cùng vẫn không nói ra nghi ngờ của mình. Cách con sông Liêu Hà, y không nhìn rõ người cưỡi ngựa đen mặc áo giáp đen đó liệu có phải chính là chàng thiếu niên tập kích mình trên Yên Sơn hay không? Từ sau khi từ Yên Sơn trở về, y cũng không sai người tiếp tục điều tra tung tích của Lý Nhân. Y đã giải thích với Hoàng đế, chàng thiếu niên họ Lý đó đã chết. Văn Ngoạt không cần nói dối Hoàng đế để xin thưởng. Y làm như vậy chỉ là muốn để Hoàng đế coi bỏ nút thắt trong lòng. Chàng thiếu niên trên Yên Sơn đã để lại cho y ấn tượng rất sâu sắc. Y tin rằng chàng thiếu niên đó nếu muốn ngẩng đầu nhất định sẽ có một kết cục tốt. Nhưng mãi mãi không đủ sức uy hiếp được cơ nghiệp Đại Tùỳ. Xem ra, người kia nhìn giống với tên vì sống sót mà có gan liều mạng hơi ngu ngốc đó chỉ là hiệp khách giang hồ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Đây Là Binh Sỹ Nhà Ai?.

Một người quá chú trọng tới tình thân tình bằng hữu, không thể có được tiền đồ sáng lạng được.

Đó là kết luận được Văn Ngoạt đúc kết nhiều năm khi quan sát thế gian muôn màu. Mặc dù dung mạo y đẹp như phụ nữ, thoát nhìn thì vẫn còn trẻ, thực tế tâm thái của y đã già nua lắm rồi, thậm chí ngay cả một con gà vịt cũng không nhẫn tâm giết chết. Đôi lúc, y còn cảm thấy mình càng ngày càng giống hòa thượng. Mà trên thực tế, y một đời ăn chay.

- Được rồi, ta sẽ cho người đi cùng, xem xem có thể đuổi kịp không?

Văn Ngoạt gật đầu, trong lòng thờ dài:

- Yên Vân ... hy vọng ngươi thực sự là Yên Vân, không phải ... là được.

Nếu trên thế giới này có người hiểu Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng nhất, có lẽ người này không thể là Hoàng hậu Tiêu Thị được sủng ái nhất của Dương Quảng, cũng không phải là Vũ Văn Thuật thân tử được Dương Quảng tin nhiệm nhất, mà là Văn Ngoạt y. Ngay cả bản thân Dương Quảng cũng chưa chắc đã hiểu về bản thân mình. Theo con mắt của Dương Quảng, Văn Ngoạt biết lúc này vị Hoàng đế khi thì yêu tài như mạng khi thì kỵ hiền lần này lại định đề bạt người mới rồi. Những năm gần đây, bởi vì nhận được sự sủng ái của Dương Quảng mà đệ tử bình dân một bước lên mây dù không nhiều, nhưng mỗi người đều trở thành một đoạn huyền thoại.

Ví dụ như La Nghệ. Ví dụ như Mạch Thiết Trượng tử chiến hôm qua.

Nếu Hoàng đế tin nhiệm một người, rất khó thay đổi.

Đôi khi, cơ trí của ông giống như biển đông rộng lớn, không ai có thể sánh kịp ông. Ánh mắt của ông có thể nhìn thấy tâm tư xấu xa của những thần tử đó. Một câu là có thể xuyên thấu sự gian xảo của kẻ địch, mà đôi khi, ông

Văn Ngoạt cười khò lắc đầu, dừng suy nghĩ lại, ánh mắt nhìn về phương bắc. Y lại tiếp tục nghĩ người thiếu niên đó, ngươi chạy ra làm gì? Lễ nào, ngươi

cố ý thu hút sự chú ý của Bệ hạ? Nếu là như vậy, người có thể làm được gì chứ? Có lẽ, ngày đó mình thực sự là nên tiếp tục truy đuổi, giết chết người rồi, sao lại có rắc rối hôm nay chứ?

.....

.....

Bất luận thế nào, chuyện Lý Nhân đã cướp được thi thể của Mạch Thiết Trọng về bờ tây Liêu Thủy đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho những người bên bờ sông bên này hôm nay. Đặc biệt là những binh lính Tả Đồn Vệ đó tự giác tập hợp bên sông, từ việc hành quân lễ trang trọng của họ liền biết họ cảm kích với người kỵ sỹ giáp đen phi ngựa bờ đông Liêu Thủy. Khi hân tự báo danh từ kia sông sang, cũng không biết có bao nhiêu người nhớ được cái tên nửa nổi nhục cho Tả Đồn Vệ này, mãi mãi không thể quên được.

Hôm đó, mười tám kỵ binh nhanh như gió, kỵ sỹ giáp đen cưỡi ngựa đen đó đạp bụi mù lên, như thiên tướng đạp mây bay xuống. Một mũi tên ngoài trăm bước đã bắn trúng họng, giết chết tên quan Cao Cú Lệ. Gần năm mươi kỵ binh Cao Cú Lệ, thậm chí còn không ngăn cản nổi mười tám kỵ binh xông lên. Người cưỡi ngựa đen liền vùng hắc đao sáng loáng lên đúng thời điểm, cũng không biết đã làm hoa mắt bao nhiêu người?

Không chỉ là Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng nhớ tới bóng hình thon dài đó, rất nhiều người ở đó cũng đều nhớ đến cái tên Yên Vân.

Thi thể của Mạch Thiết Trọng bị cướp đi, đừng nói nghìn lượng vàng, mà ngay cả Át Chi Văn Đức không chạm tới được một đồng đã tức giận quăng nón trụ xuống đất. Sau đó chỉ về phía bóng của mười tám kỵ binh rồi đi quất lớn:

- Đuổi theo! Giết bọn chúng!

Mấy trăm kỵ binh chạy tới men theo bờ sông đuổi về hướng bắc, nhưng ngựa tòi của kỵ binh Cao Cú Lệ bất luận thế nào cũng không thể sánh được với ngựa chiến của đám người Lý Nhân. Chiến mã lấy trộm được từ trong chuồng ngựa của A Sứ Na Khử Hộc, dù là con kém nhất cũng còn mạnh hơn ngựa mạnh của kỵ binh Cao Cú Lệ ngồi không biết bao nhiêu. Càng hướng hồ, ngoài Đại Hắc mã của Lý Nhân ra, con ngựa mà Lạc Phó cưỡi cũng không phải là loại ngựa tìm trăm dặm thấy được đó sao?

Cho nên, cho dù mười tám người bọn họ mặc thiết giáp, những kỵ binh Cao Cú Lệ mặc bì giáp đó cũng không thể đuổi được bọn họ.

- An Chi.

Trần tước Nhi vừa cười vừa gọi Lý Nhân:

- Đệ nhìn xem, phía sau có mấy trăm con ruồi nặng bu tới, hay là chúng ta giết chết vài tên? Nói thực, giết chết mọi rợ Cao Cú Lệ quả thực con mẹ nó thật sáng khoái, còn sướng hơn là giết chết người Đột Quyết!

Lý Nhân quay người lại nhìn, nói:

- Nếu những tên khốn kiếp này thực sự dám đuổi theo tới thành Vũ Lệ La, không cần chúng ta ra tay, biên quân Đại Tùy cũng bắn chúng thành con nhím.

Lạc Phó nói:

- Người đuổi theo cũng phải tới ba bốn trăm, hay là giết đi?

Thấy Lạc Phó nghiêng giết chóc, Lý Nhân cười ha hả nói:

- Tam Thập Thất ca, hay là thôi đi. Chúng ta đã làm xong việc nên làm rồi, trước tiên tới thành Vũ Lệ La qua sông, sau đó sẽ trở về. Nếu những tên khốn kiếp đó không dám đuổi quá xa, chúng ta cũng không cần phải qua sông. Ngày mai, binh mã Đại Tùy có thể sẽ vượt sông đánh cho lính của Át Chi Văn Đức tè ra quần. Chuyện náo nhiệt này chúng ta không thể không xem.

Mười tám kỵ binh lao như gió về phía trước, chạy thẳng tới mười mấy dặm, những tên kỵ binh phiền phức Cao Cú Lệ đó vẫn đuổi theo phía sau. Nếu không phải là Lý Nhân không chịu, đám Yên Sơn tặc này cũng chẳng màng xem đối phương nhiều người hay không, nói không chừng lúc này đã điều chuyển thành một trận chết chóc rồi. Thấy đã chạy gần bốn mươi dặm, dù những kỵ binh đó bị cách xa rồi, nhưng vẫn như ruồi nặng bám lấy không buông. Khoảng cách giữa hai bên đã xa trên ba dặm rồi, kỳ thực kỵ binh Cao Cú Lệ đã hoàn toàn không có ý đuổi tiếp nữa rồi. Nếu không phải bên bờ sông không có gì che khuất tầm nhìn, chỉ e là ngay cả bóng dáng của mười tám người bọn họ cũng không nhìn thấy được.

Con tức của Lý Nhân lại nổi lên, tính toán một chút lộ trình cách chỗ giấu thuyền của Độc Cô Nhuệ Chí đã không còn bao xa nữa. Hắn ghim Đại hắc mã quay lại, chửi một câu:

- Con mẹ nó bọn Cao Cú Lệ quả thực muốn chết rồi!

Đang nói, Lý Nhân bỗng thoáng nhìn thấy trên một ngọn núi phía ngoài mấy trăm mét bỗng có người nhô đầu lên, lập tức lại trầm xuống. Mặc dù động tác này rất nhanh, nhưng vẫn bị Lý Nhân nhìn thấy.

Phía sau sườn núi có mai phục?

Lý Nhân bồng giết mình, phản ứng đầu tiên chính là trúng kế của người Cao Cú Lệ? Nhưng rất nhanh hắn đã từ bỏ ý nghĩ này. Át Chi Văn Đức cũng không phải là thần tiên sao có thể mai phục ngoài mấy chục dặm được? Cho dù hắn ta có đoán được có người tới cướp thi thể của Mạch Thiết Trọng, dẫn nhiều nhân mã tới bờ sông là được không phải là chuyện phiến toái như vậy. Nhưng, nếu không phải lính Cao Cú Lệ, vậy chiếc nón trụ nhô lên phía sau sườn núi đó giải thích thế nào?

Lẽ nào là

Lý Nhân bồng nghĩ ra một khả năng.

Ha ha, hắn bật cười trong lòng. Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng này lần này đã chơi một chiêu hay! Chẳng trách ông ta bằng lòng chi ra nghìn lượng vàng chuộc lấy thi thể Mạch Thiết Trọng. Cũng xem đây là lý do ước định hai bên đình chiến một ngày. Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy! Ở đây nào phải là mua thi thể của Mạch Thiết Trọng, rõ ràng là mua thi thể của năm vạn binh lính Cao Cú Lệ bờ đông Liêu Thủy!

Vì vậy có thể thấy, năm đó Dương Quảng bình định Nam Trần tuyệt đối không chỉ là dựa vào bản lĩnh của các tướng đó. Mặc dù Hạ Nhược Bật, Cao Đình, Dương Tổ đều là những người rất có bản lĩnh, nhưng Dương Quảng khi đó sao lại bị bại bởi những tướng quân này? Nam Trần không phải là nước nhỏ, giàu có và đông đúc, hiệu xưng hùng binh hàng triệu, Dương Quảng thân là Đại nguyên soái binh mã Đại Tùy sao có thể là một người tầm thường được?

Gian xảo quá!

Lý Nhân xem như đã hiểu được một tính cách tàn nhẫn khác ngoài sự hồ đồ của Dương Quảng.

Lý Nhân mỉm cười, lấy một lá cờ Đại Tùy đỏ thẫm từ trong túi trên người Đại hắc mã ra, thẫm nhũ, có người chuẩn bị đương nhiên vẫn khí vẫn khác người rồi.

Hắn liền mở cờ chiến đó ra, sau đó nói với Thiết Lão Lang:

- Treo lên mã sóc của huynh, chúng ta sẽ chờ ở đây, đánh một trận nữa!

Thiết Lão Lang nhận lấy cờ chiến của Đại Tùy, có chút kinh ngạc hỏi:

- Sao lại dùng thứ này?

Lý Nhân liếc nhìn về phía sau sườn núi, hạ giọng nói:

- Phục binh phía sau sườn núi đó, lính của Đại Tùy!

.....

.....

Phía sau sườn núi mấy trăm mét, nếu có người có thể chậm rãi thẳng không nhìn qua, nhất định sẽ ngạc nhiên với cảnh tượng mà mình nhìn thấy!

Sau sườn núi, toàn là binh lính Đại Tùy được trang bị hoàn mỹ!

Hắn thiếp trên chiến mã không thể phát ra tiếng kêu, các binh lính ngồi dưới đất thành hàng, không ai nói chuyện. Trong im lặng, thể hiện rõ sát khí. Phủ binh Đại Tùy đông nghìn nghịt ẩn thân phía sau sườn núi kéo tới rừng rậm từ xa.

Một thám báo từ trên sườn núi trượt xuống, bước nhanh tới trận địa. Trên bãi đất trống, một lão tướng chòm râu đã hoa râu ngồi trên một núi đá. Mặc dù nếp nhăn trên mặt chẳng chịt, tang thương như khe rãnh tây bắc, nhưng hai mắt y vẫn sáng như sao, nhìn quanh, tự có uy thế của mình. Y là một vị Đại tướng quân lớn tuổi nhất Đại Tùy, còn lớn hơn Vũ Văn Thuật sáu bảy tuổi. Nhưng không thể nghĩ ngờ, lão không phải là dựa vào tư cách kinh nghiệm lý lịch lão luyện mới ngồi lên vị trí Đại tướng quân chính tam phẩm.

Y tên là Tiết Thế Hùng, Đại tướng quân Tả Ngự Vệ Đại Tùy.

Năm nay, y đã 58 tuổi rồi.

Mặc dù đã không còn đã không còn khí phách hùng vĩ xách đao ra trận giết chết vô số kẻ địch như lúc còn trẻ, nhưng bắt đầu chinh chiến từ năm 17 tuổi, đã 41 năm ngoài sa trường, trải qua hơn trăm trận chiến lớn nhỏ, dù tuổi già, khí thế toát ra càng thâm hậu.

- Đại tướng quân, phía sau sườn núi có hơn mười kỵ binh trọng giáp dừng lại, giương cờ hiệu Đại Tùy. Cách họ hai ba dặm phía sau, có hàng trăm kỵ binh nhẹ Cao Cú Lệ truy kích.

Tốc độ nói của thám báo dù rất nhanh, nhưng rất rõ ràng.

Tiết Thế Hùng nhíu mày, đứng dậy, phẩy bụi trên người, nói:

- Đi, đi xem xem.

Mười mấy lang tướng phía sau y, đứng trên sườn núi nhìn trộm ra phía ngoài. Trong tầm nhìn, mười tám kỵ binh trọng giáp xếp thành một hàng, cờ chiến Đại Tuyền màu đỏ bay phất phới.

- Trọng giáp?

Trong mắt Tiết Thế Hùng lóe lên sự nghi ngờ, lăm bầm nói:

- Đây là lính của ai qua sông?

Rất nhanh, y liền thoai mái:

- Dù hần là lính của ai, đều là một nhóm hán tử.

- Đại tướng quân, nên làm thế nào?

Một lang tướng thấp giọng hỏi.

Tiết Thế Hùng trừng mắt nhìn y nói:

- Nên làm thế nào? Lẽ nào còn có thể trơ mắt nhìn lính của Đại Tuyền ta bị mấy trăm mọi rợ Cao Cú Lệ ức hiếp à? Nói ra, Tả Ngự Vệ gánh không nổi người này!

Lang tướng đó nói:

- Nhưng, chúng ta mai phục ở đây là để sáng sớm ngày mai phối hợp với đại quân vượt sông tấn công đại doanh Cao Cú Lệ. Nếu tùy tiện ra ngoài giết, bại lộ hành tích thì làm thế nào?

Tiết Thế Hùng nói:

- Linh tinh!

Hai từ này, không thể giải thích hết được.

Lão tướng quân tức giận, phẩy tay rời khỏi sườn núi, vừa đi vừa lăm bầm:

- Sao lại nhìn thiết giáp đó lại quen thế Đây là lính tư hộ viện nhà nào? Thậm chí còn có gan chạy tới Liêu Đông trêu chọc Át Chi Văn Đức sao?

- Nhìn giống như là trọng giáo Hồ Bí

Có người tự cho là thông minh nhắc nhở một câu, khiến cho Tiết Thế Hùng lờm một cái:

- Vẫn còn thối lắm! Ngươi nghĩ là ta đã hoa mắt không nhìn rõ quan quân và tư binh hộ viện sao?

Có lẽ là đã già thật rồi, hoặc là y đã có ý quên rồi.

- Chắc chắn không phải là Hồ Bí U Châu, chắc chắn không phải.

Y tự nhủ thầm, vẻ mặt mỉm cười.

Đúng rồi. Nếu là Hồ Bí, chưa chờ lệnh từ tiện rồi khỏi nơi dừng chân, đó chính là đại tội, giết không tha.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Vượt Sông Liêu Thủy.

Khi Tiết Thế Hùng thấy mười tám người kỵ binh trọng giáp Lý Nhân xếp thành một hàng, giờ cao cờ chiến màu đỏ thắm của Đại Tuyền lên chuẩn bị tử chiến, ông khó tránh khỏi có chút xúc động trong lòng, cho nên mới hạ lệnh tiêu diệt mấy trăm kỵ binh nhẹ Cao Cú Lệ trang bị không hoàn mĩ đó. Bởi vì thân là Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Đại Tuyền, ông biết sự kiêu ngạo của quân Đại Tuyền. Nhưng sau này khi lần đầu gặp Lý Nhân và cũng tại đây, lão tướng quân Tiết Thế Hùng luôn bắt đầu kể một câu:

- Chàng thiếu niên xảo quyệt đó giống như hồ ly, con mẹ nó khiến lão phu tức chết đi được!

Còn về phần khi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất nhiều người đều đã biết, cũng có rất nhiều người đều cảm thấy biểu hiện của Lý Nhân khi đó quá thực có chút mất mặt. Nhưng sau khi biết họ vừa cướp được thi thể của lão tướng quân Mạch Thiết Trọng ngay trước mặt Át Chi Văn Đức về cũng đã có thêm vài phần tôn trọng mười tám người kỵ binh này. Con người chính là như vậy, đôi khi ấn tượng về một người cả đời cũng không thể thay đổi được. Lúc đầu khi gặp hắn, ông nhận thấy con người này một đời đáng xấu hổ, thậm chí ba đời năm đời cũng liên lụy tới tám đời tổ tông. Đôi khi việc thay đổi cái nhìn về một người cũng thay đổi rất nhanh, giống như tia chớp xẹt ngang qua bầu trời, nhanh đến không thể tin nổi.

Bởi vì Tiết Thế Hùng sau đó đã nói một câu, cho nên hành động của Lý Nhân khiến người ta khinh thường kia đã được một bộ phận người lượng giải.

Hắn không muốn làm quan!

Tiết Thế Hùng suy đoán như vậy, sở dĩ chàng thiếu niên đó có lựa chọn như vậy là vì ở bờ sông bên kia có Long Vệ Đình của Văn Ngoạt đang truy đuổi. Mà sở dĩ truy đuổi hắn, sở dĩ hắn chạy là vì hắn căn bản không muốn làm quan! Cho nên, biết là Hoàng đế Bệ hạ sủng ái hắn, tên tiểu tử đó mới chạy như chủ tớ như vậy.

Không sai, chính là chạy.

Khi hắn dẫn theo mười tám kỵ binh thể hiện thái độ quyết tử một trận, mấy trăm kỵ binh nhẹ Cao Cú Lệ đó đã xếp thành hàng tấn công tới. Sau khi năm trăm kỵ binh nhẹ tinh giáp Tả Ngự Vệ tinh nhuệ từ phía sau sườn núi bao quanh phía sau kỵ binh Cao Cú Lệ, hai đoàn cung tiễn thủ hung hăng bắn mưa tên từ phía sau vách núi tới kỵ binh Cao Cú Lệ, khiến bọn chúng kêu gào thảm thiết. Lý Nhân dẫn theo mười bảy thủ hạ của mình cùng lá cờ chiến Đại Tỳ cuộn cuộn, chạy như một làn khói.

Chạy rất nhanh rất có phong cách.

Xin tin tưởng, ngay từ đầu hắn đã không có giác ngộ quyết một trận tử chiến. Xin tin tưởng rằng, ngay từ đầu hắn chính là đang đánh cuộc. Nếu binh lính Đại Tỳ đang mai phục sau sườn núi không ra, hắn chắc chắn sẽ bỏ chạy. Đương nhiên, nói không chừng hắn sẽ có thể bắn vài mũi tên vào mấy tên Cao Cú Lệ ngoài 120 bước cho hả giận. Nhưng tuyệt đối không thể làm chuyện ngốc nghếch như xung phong gì. Cho dù là đám người Lạc Phó muốn, hắn cũng không đồng ý.

Dù sao chuyện cướp được thi thể của Mạch Thiết Trọng đã làm rồi, hiệu quả cũng đã đạt được rồi, quả thực không nên khiến cho mười tám kỵ binh rơi vào cảnh nguy hiểm nữa. Chuyện này hoàn toàn là chuyện vô nghĩa. Xét một cách tương đối, mặc dù mười tám kỵ binh quay trở lại đánh cũng giết được mấy chục người, nhưng e là có một mình Lý Nhân bị thương cũng sẽ cảm thấy mình bị tổn hại. Cuộc mua bán thua lỗ, thương nhân bình thường đều không thể đi làm, trừ phi là kẻ ngốc. Lý Nhân thường chửi mắng kẻ khác là ngu ngốc, cho nên chuyện ngu ngốc hắn có thể trốn được thì trốn, có thể tiến triển thì tiến triển.

Hắn không biết tinh binh mai phục phía sau gò núi là Tả Vũ Vệ Đại Tỳ, cũng không biết là Tiết Thế Hùng Đại tướng quân Tả Vũ Vệ hạ lệnh giúp mình. Nếu không có ý định nói lời cảm tạ với người ta đã xem như đuổi lý rồi, cho nên Lý Nhân nhìn thấy một vị tướng quân râu bạc đáng trên sườn núi nhảy chân chửi đổng cũng liền cười rộng lượng mà không chửi lại rất quân tử.

Năm trăm kỵ binh tinh nhuệ kéo tới chặn đường lui của người Cao Cú Lệ, kỵ binh Cao Cú Lệ bị mưa tên bắn chết quá nửa, còn lại thì bị chém dứa thái rau hầu như gần hết. Tiết Thế Hùng dường như đang tức giận Lý Nhân không hiểu quy củ đã trút hết lên người Cao Cú Lệ, không ngờ vẫn không nhận đầu hàng. Ngoài giữ lại hai người hỏi tin tức bộ phận của đại doanh Cao Cú Lệ ra, những người khác có quý xuống đầu hàng cũng bị chém đầu hết. Sau đó, Tiết Thế Hùng hạ lệnh phong khẩu, nếu ai nói ra chuyện ngày hôm nay, đừng trách ông không khách khí.

Sở dĩ phải cẩn thận như vậy là vì Tiết Thế Hùng quá hiểu Hoàng đế Bệ hạ Đại Tỳ.

Dùng lý do giải nổi khổ dân dân chúng đề xuất chinh Cao Cú Lệ, hiệu xưng quân Tỳ nhân nghĩa sao có thể làm ra chuyện giết bắt được? Nếu bị các quan văn nói nhảm đó bắt được thộp, cho dù Hoàng đế thật sự đối đãi với ông chẳng ra sao, Lão Tiết cũng cảm thấy ghê tởm giống như ăn phải con ruồi nhặng. Những kẻ há mồm ngậm miệng nơi nơi trong thiên hạ đều là vương thổ, người trong thiên hạ đều là thần tử của vua, nếu thật sự là vì chuyện này không buông tay vậy so với tiểu tử mặc áo giáp đen cười ngửa đen bỏ chạy đó còn ghê tởm gấp vạn lần.

Sau khi giết chết gần hết kỵ binh Cao Cú Lệ đó, Tiết Thế Hùng hạ lệnh đào hầm đem thi thể đi chôn. Sau đó cử thám báo đi dò xét tình hình trong vòng mười dặm, xác định không có ai phát hiện ra chuyện này mới yên tâm.

Nói thực, lão tướng quân biết mình không nên hạ lệnh xuất kích. Nếu làm trễ nải việc tập kích đại doanh Cao Cú Lệ sáng sớm mai, đó mới là trọng tội thực sự. Bệ hạ nghĩ ra diệu kế như vậy, nếu bị phá hủy trong tay ông mới là cứu thiên lỗi đình giáng xuống nhân gian thực sự.

Những năm nay tuổi tác của Tiết Thế Hùng cũng đã lớn, đã bớt làm những chuyện không bình tĩnh. Nhưng tính cách của ông nóng nảy từ tận xương tủy vẫn có khó mà từ bỏ được.

Nếu làm thì sẽ không hối hận.

Đó là tính cách của Tiết Thế Hùng, già nhưng vẫn mạnh mẽ, không thay đổi được.

- Cha, tiểu tử hắc mã đó không có phép tắc gì!

Tiết Vạn Quân có chút tức giận nói.

Tiết Thế Hùng chửi cũng đã chửi rồi, lúc này tức giận cũng đã tiêu biến mất:

- Là không có phép tắc, nhưng ... nếu đổi lại là con, dám tới gặp ta không?

Tiết Vạn Quân sùng sốt, liền hiểu ra vấn đề.

Y không tin cha mình nói mười tám kỵ binh đó là tư binh gia đình của thế gia nào đó. Nhìn tư trang, nhìn chiến mã, nhìn kỹ thuật điều khiển ngựa, nếu nói gia đình có thể đạt được tới trình độ này, binh lính của Đại Tùy đều xấu hổ chết đi được. Biết là cha mình định bảo vệ cho mười tám người đó, cho nên lúc đó Tiết Thế Hùng mới không ngại nguy hiểm ra mặt. Y cũng hiểu mấu chốt của chuyện này, tức giận cũng đã tan biến đi phân nửa rồi.

- Lính như vậy kỳ thực không cần cũng được.

Tiết Vạn Quân giận dữ nói một câu.

Tiết Thế Hùng cười hỏi:

- Ca ca của con đâu?

Tiết Vạn Quân chỉ về phía sau sườn núi nói:

- Ca con nói chặt hết đầu những tên lính Cao Cú Lệ đó rồi đem chôn, đang rất bận rộn.

Tiết Thế Hùng sùng sốt, tức giận mắng:

- Sao Lão tử lại sinh ra thằng con ngu ngốc thế chứ! Lẽ nào còn muốn mang mấy trăm đầu người này đi tranh công sao?

Tiết Vạn Triệt đang bận rộn chặt đầu ở ngoài sườn núi bỗng hắt hơi một cái, thầm nhủ vùng đất Liêu Đông này quả là lạnh, đã tháng ba rồi mà vẫn còn lạnh kinh người

.....

Đám người Lý Nhân chạy một mạch tới bên sông bí ẩn, tìm đám người Độc Cô Nhuệ Chí đang nóng ruột như kiến bò trên chảo nóng. Nếu luận về chém giết, một mình Thiết Lão Lang cũng có thể đánh được năm Độc Cô Nhuệ Chí cũng không phải quá khản trương như vậy. Nếu luận về tính nhẫn nại, Độc Cô Nhuệ Chí cũng không bằng ba người khác của Huyết Kỳ Tứ Hổ. Nhưng tên nhãi này là một kẻ liều mạng, vì để mình nhẫn nại không dẫn người đi tiếp ứng mà mất đi con thuyền. Y liền hạ lệnh cho người của Phi Hổ quân trói y trên thuyền, còn nhét giẻ vào miệng y. Y đã hạ lệnh nói, bất luận mình nói gì, trước khi trại chủ cũng chính là Lý Nhân chưa trở về thì không được thả mình ra.

Y biết tính mình kém, cho nên mới nghĩ ra cái chủ ý cùi bắp như vậy.

Khi đám người Lý Nhân tới bên sông, Độc Cô Nhuệ Chí đang bị chặn miệng khản giọng gào rú.

- Ô ô ... thả ta ra ... thả ta ra!

Bởi vì miệng bị nhét rẻ, tiếng y nói ra rất mơ hồ. Những người Phi Hổ quân đó muốn lên còi ra cho y, lại nhớ tới mệnh lệnh trước đó của y, cho nên do dự. Thấy đám người Lý Nhân đã trở về, lúc này mới như được đại xá xông tới kẻ ngọn nguồn với Lý Nhân.

- Đại đương gia ... không phải kẻ dưới chúng ta phạm thượng, là thủ lĩnh sai ta làm như vậy.

Tiểu đầu mục của Phi Hổ quân về mặt đau khổ nói.

Lý Nhân ừ một tiếng, vốn nghĩ rằng thủ hạ bất ngờ làm phản, bây giờ lại thấy chẳng qua là một mình Độc Cô Nhuệ Chí tự diễn trò khôi hài mà thôi. Đối với người thầy dạy mình dùng độc này, Lý Nhân kỳ thực rất khâm phục. Về mặt y lý, dùng độc, Độc Cô Nhuệ Chí tuyệt đối đạt tới mức độ tông sư. Nhưng về mặt thủ lĩnh, y ngốc nghếch giống như đứa trẻ lên ba.

- Bất luận là ngươi có tự nguyện hay không, nhưng chuyện này chung quy là không có phép tắc gì cả, phạt ngươi ba tháng quân tiền.

Lý Nhân thần nhiên nói.

Tiểu đầu mục đó ngẩn người ra, liền cười khổ nói:

- Thuộc hạ hiểu rồi.

- Có oán hận không?

Lý Nhân hỏi.

- Không!

Tiểu mục đầu đó ưỡn ngực nói.

Lý Nhân ừ một tiếng, nghiêm túc nói:

- Không có phép tắc, đáng phạt. Lệnh ra phải làm, Độc Cô sai người làm gì người phải làm đó, không tặc. Quay về trại đi, tới trưởng lĩnh hai quan tiền thưởng. Nhưng phải nhớ, sau này thông minh một chút, không nên hồ đồ làm việc! Mục đích thành lập Phi Hồ quân là gì? Là để các người có thể trở thành người có kỹ năng riêng. Chút chuyện nhỏ này đều xử lý không tốt, còn có mặt mũi nào lãnh quân tiền cao gấp đôi người khác chứ?

Tiểu mục đầu đó lần này thực sự đã choáng váng, không biết nên nói gì.

Lý Nhân cũng không để ý tới ý nữa, cất bước tới trước mặt Độc Cô Nhuệ Chí đang gầy dựa, trước tiên rút miếng giẻ trong miệng ra:

- Tiểu Độc ca, ca còn có thể làm ra được chuyện ngu ngốc hơn nữa không?

Độc Cô Nhuệ Chí không để ý tới lời chỉ trích của hắn, mà hầu như hét lên:

- Mau, còi trói ra!

Lý Nhân lờm y một cái, còi dây thừng ra, Độc Cô Nhuệ Chí liền hung hăng lao ra, còi quần ra đi tiểu xuống dòng Liêu Thủy đang ngân nga sóng vỗ.

- Con mẹ nó ... nhìn chết ta rồi.

.....

.....

Sáng hôm sau, Công bộ Thượng thư Vũ Văn Khải bị Hoàng đế hung hăng khiển trách một trận liên lập công chuộc tội, từ bỏ kế hoạch lúc trước, vứt bỏ không dùng hai chiếc cầu phao dự bị đã xây xong, đích thân giám sát dân phu xuống nước đóng cọc xây cầu phao. Hàng ngàn dân phu uống rượu mạnh tràn trề đi xuống sông Liêu Thủy. Từng thước từng thước cầu phao được ghép kéo dài đến bờ đông Liêu Thủy. Cả buổi sáng, đoạn này Liêu Thủy đều là màu đỏ. Người Cao Cú Lệ ở bờ bên kia dùng xe nô và cung bắn chết dân phu dưới sông. Còn Đại Tùy bên này thì dùng xe nô chế tạo tinh xảo đánh trả lại. Tới trưa, cuối cùng cầu phao cũng đã sắp tiếp cận bờ đông Liêu Thủy. Dân phu chết trên sông cũng đã vượt trên ngàn người. Chỉ là càng tới gần bờ đông, tốc độ thương vong của dân phu càng nhanh khiến người ta kinh sợ.

Cung tiễn thủ Đại Tùy dưới sự bảo vệ của thuẫn bài thủ bắt đầu thuận theo bốn chiếc cầu phao tiến về phía trước, xe nô cũng được đẩy lên cầu phao, nhằm tấn công vào trọng nỏ vốn cũng không nhiều của người Cao Cú Lệ.

Lần đẩy mạnh tấn công trung quy trung củ không có gì hay để nói cả này hoàn toàn là dựa vào sự hy sinh của dân phu mới đưa cầu phao tới bờ bên kia được. Mà trên thực tế, hơn hai nghìn dân phu cuối cùng đã chết, có hơn ba trăm người là bị đội độc chiến của Đại Tùy bắn chết trên sông. Tiến lên phía trước là chết, lùi về phía sau cũng vẫn là chết. Nhưng lùi về phía sau là thông đồng với địch, còn tiến về phía trước, chết rồi triều đình vẫn sẽ phát mấy quan Nhục Hảo bồi thường. Cho nên các dân phu cũng hung hăng, chết còn có thể kiếm thêm cho gia đình chút tiền lương. Không chết chính là con mẹ nó bán một cái mạng.

Tả Đồn Vệ Tướng quân Tân Thế Hùng xin lệnh báo thù vì Tả Đồn Vệ Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng, yêu cầu tiếp tục do Tả Đồn Vệ đảm nhiệm tiên phong. Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đích thân nâng ly mời Tân Thế Hùng một bát rượu mạnh.

Tân Thế Hùng cầm sóc dài trong tay, ánh mắt đỏ ngầu nhìn loạt đầu tiên của phủ binh Tả Đồn Vệ không sợ chết xông lên bờ đông Liêu Thủy. Theo sát là lính Tả Vũ Vệ, Hữu Vũ Vệ, Tả Võ Vệ lần lượt xông lên.

Át Chi Văn Đức tập trung quân mã chống cự, đang lúc bất phân thắng bại, phía bắc nổi lên một làn khói bụi quay cuồng, vô số cờ chiến màu đỏ của Đại Tùy xuất hiện trong tầm nhìn của quân Cao Cú Lệ.

Tả Ngự Vệ, Đại tướng quân Tiết Thế Hùng tới rồi!

Quân Cao Cú Lệ đại bại, đã bỏ đại doanh bên bờ Liêu Thủy rút lui về thành Liêu Đông. Át Chi Văn Đức lại bố trí người phòng thủ phía sau thành Liêu Đông, trực tiếp dẫn quân rút lui về Bình Nhưỡng.

Trận chiến này, quân Tùy đã trảm được hơn vạn quân địch, máu nhuộm bờ đông Liêu Thủy.

Hơn một vạn đầu người bị chặt xuống, tiết sứ các quốc gia theo đại quân quan chiến đều sợ xanh mặt, không còn dám chỉ trích chiến lược của quân Tùy nữa.

- Người thực sự muốn đi? Nhưng vết thương của người vẫn chưa khỏi.

Trên Yên Sơn, Âu Tư Thanh Thanh kéo tay A Sử Na Đóa Đóa khuyên.

A Sử Na Đóa Đóa quay đầu lại nhìn tấm bia gỗ đỏ trên sườn núi, phía trên là một hàng chữ đích thân Lý Nhân dùng bút lông viết lên, có bốn chữ lộ rõ sự bi thương.

Mộ Vô Loan.

Ba chữ được viết rất đơn giản.

Tấm bia gỗ rất đơn giản, là Lý Nhân dùng hắc đao khắc từng nhát đao một trên một tấm gỗ được chặt từ thân cây tùng trăm năm. Nấm mộ đó được đặt ở một nơi mà không được người khác chú ý. Mộ Vô Loan, những từ này cũng không phù hợp với phong cách đề chữ của thời đại này. Nhưng, khi Lý Nhân viết những chữ này rất chân thành. Mỗi nét chữ đều cẩn thận giống như sợ đánh thức giấc ngủ của thiếu nữ trong nấm mồ này vậy.

Cuộc đời con người đôi khi ngắn ngủi tự như chiếc lá rụng, mùa xuân mới nảy mầm, mùa hạ mới sinh trưởng, mùa thu đã biến thành màu vàng úa, sau đó rụng xuống. Đó là cuộc đời ngắn ngủi, ngắn đủ để cho những người sống lâu hơn đó thốt thức không nguôi.

Trên thế giới này có rất nhiều người đáng chết, tối thiểu trong nhận thức của một số người đáng chết. Ví dụ như Lý Nhân, từ sau khi lão ni đó dùng những lời lẽ hoang đường không kiểm chế đó để khiêu khích thậm chí là cố ý kích động Hoàng đế Dương Kiên, trong suy nghĩ của nhiều người Lý Nhân sớm đã đáng chết rồi, nhưng hắn vẫn còn sống.

Còn Vô Loan, khi bị mã tặc Thiết Phù Đồ chặn giết ở phía bắc Bá Châu, tất cả mọi người đều cho rằng nàng chẳng qua là một nha hoàn không liên quan gì tới ân oán cho nên nàng không đáng chết. Nhưng, chỉ hơn hai năm một chút, nàng đã chết, chết rất nhanh. Nhanh tới mức mà ngay cả A Sữ Na Đóa Đóa đau khổ vô cùng.

Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Một Chiếc Thuyền Lá Hai Cô Gái.

Không hiểu vì sao, mỗi lần A Sữ Na Đóa Đóa thấy tấm bia của Vô Loan, trong mắt đều xuất hiện bóng dáng người thiếu niên đó quỳ gối dưới đất, cẩn thận khắc từng chữ một.

Hắn chưa từng thể hiện nỗi bi thương của mình. Chính như A Sữ Na Đóa Đóa đến giờ cũng chưa từng nhỏ một giọt nước mắt nào. Có những người đau lòng không dùng vẻ mặt và nước mắt để thể hiện. Sau khi trở về Yên Sơn, hắn và nét mặt của nàng đều rất bình thản. Hắn bình thản viết, nàng bình thản nhìn.

Phía sau tấm bia còn có một hàng chữ nhỏ, chỉ là một câu thôi.

"Cuộc đời nếu chỉ như lúc mới gặp, chi bằng không gặp không biết."

A Sữ Na Đóa Đóa trở về nhìn thấy dòng chữ đó, bỗng bật cười, tự nhiên nói:

- Cuộc đời nếu chỉ như lúc mới gặp, quả thực không bằng không gặp không biết.

Năm đó, phía bắc Bá Châu, nếu không gặp, hà tất giờ đây phải đau lòng?

- Về thôi, nhất định phải về thôi.

Nàng nói với Âu Tư Thanh Thanh và nhấn mạnh vào từ phải. Cũng không biết vì sao, Âu Tư Thanh Thanh tâm tư đơn thuần lại hiểu được hết ý trong lời nói của nàng ta. Bỗng Âu Tư Thanh Thanh cảm thấy rất đau lòng, bởi vì nàng thấy chuyện đôi lúc trở về nhà đơn giản như vậy mà cũng phải suy nghĩ nhiều, cũng chưa chắc là vì muốn về nhà. Muốn về nhà mà về nhà, hoặc có lẽ là nên về nhà, phải về nhà.

- Đúng vậy ... người là Thánh nữ của Đột Quyết Vương Đình.

Âu Tư Thanh Thanh thở dài.

A Sữ Na Đóa Đóa nắm tay Âu Tư Thanh Thanh, chân thành nói:

- Quả thực rất ngưỡng mộ cô, có lẽ không cần ... về nhà vội.

Âu Tư Thanh Thanh liền nói:

- Nhà ở đây mà. Khi nào về cũng được. Hơn nữa, đôi khi nhà cũng không chỉ có một chỗ. Ở đâu có hắn, ở đó đều là nhà.

Nàng mỉm cười, rất ngọt ngào:

- Ta vẫn luôn ở nhà.

- Nhà không chỉ ở một nơi, hơn nữa ta vẫn luôn ở nhà.

Lời nói của Âu Tư Thanh Thanh khiến cho A Sử Na Đóa Đóa cảm động. Trái tim vốn đã không còn sóng êm biển lặng nữa lại gợn sóng. Con sóng này không thể ngăn cản được tình cảm của nàng. Nhiều năm nay vất vả phong tỏa trái tim, thậm chí đôi khi còn bị rỉ máu. Nàng liền đặt suy nghĩ đó sang một bên, cố gắng không nghĩ tới sáu từ cuối cùng trong lời nói của Âu Tư Thanh Thanh nữa, ta vẫn luôn ở nhà.

Chỉ là nàng làm thế nào có thể không chế được tình cảm trong lòng?

Trong lòng tự hỏi, nhà ta ở đâu?

Ban đầu, sự ngưỡng mộ của nàng chỉ giới hạn ở sự đơn thuần vô ưu vô lo của Âu Tư Thanh Thanh. Bởi vì từ mắt cô ấy, nàng không thấy được nỗi đau và sự bất lực khi xa nhà. Bây giờ nàng ngưỡng mộ sự mãn nguyện của cô ấy. Đúng vậy, cô ấy vẫn luôn ở nhà, vậy thì ta luôn ở nơi nào?

- Về nhà cũng tốt.

Âu Tư Thanh Thanh cảm thấy hơi ấm từ lòng bàn tay A Sử Na Đóa Đóa đang dần hạ xuống, còn dính mồ hôi.

- Sau khi trở về, sẽ không còn chuyện đau lòng như vậy nữa.

A Sử Na Đóa Đóa sững sốt, lập tức sự ngưỡng mộ trong lòng càng dâng lên. Đúng vậy, người con gái này là một người trong sạch không vướng bụi trần. Còn mình, trên vai đã có đầu sói màu vàng đỏ rồi, cây cỏ trong lòng đã sinh sôi nảy nở không thể diệt trừ được nữa rồi. Nếu có thể diệt trừ, cũng không phải là sức mạnh của một mình nàng có thể làm được. Nhưng ... người đó giúp mình diệt trừ cỏ dại trong lòng, rốt cuộc là ai? Chờ mình ở nơi nào?

Trong thoáng chốc, nàng lại nhìn thấy chàng thiếu niên thanh tú đó ngồi khoanh chân trên đất, chân thành viết từng nét chữ.

Trên nắm mồ được hẩn trồng cây cỏ mới, nhưng xem ra, cỏ đó ... không khiến người ta bức bối. Ngược lại, màu xanh như vậy khiến trong lòng người ta cảm động. Đúng vậy ... Vô Loan ngủ ở bên trong, có lẽ cũng thích bên cạnh mình có nhiều sắc thái.

Cỏ không đáng sợ, bất luận là mọc ở chỗ nào.

Đáng sợ là bạn không dám đi xử lý.

Nàng lại nhớ tới mái nhà tranh bên bờ sông Nhực Lạc Thủy, gió xuân thổi về, cũng không biết tường vi trên hàng rào còn mấy cọng xanh tươi, lại còn có mấy nụ hoa được mọc ra.

Sự phụ, cô ấy ... thực sự còn nhìn thấu đáo hơn mình.

Lúc này, oán hận của nàng với Diệp Hoài Tụ cũng đã nhạt đi vài phần rồi.

- Đúng vậy, sau khi trở về, nhất định không còn có chuyện đau lòng như vậy nữa.

A Sử Na Đóa Đóa mỉm cười, nụ cười chứa đựng đắng cay.

- Hay là để A Gia phái người tiễn người?

Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

A Sử Na Đóa Đóa kiêu ngạo lắc đầu, chỉ lên vai mình nói:

- Đừng quên thân phận của ta, chỉ cần qua bắc Trường Thành, cả vùng thảo nguyên đều là nhà của ta.

Âu Tư Thanh Thanh cũng cười, có chút thêm muốn:

- Nhà của cô, quả là rộng lớn.

.....

.....

Bên bờ đông Liêu Thủy đã thấy hết trận chiến thứ hai đông chinh của Đại Tù, Lý Nhân thoải mái lột sạch quần áo ra lặn xuống dòng nước lạnh như kim châm của sông Liêu Thủy mà ngụp lặn. Liêu Thủy không phải là yên lặng mà chấn động đấy, cho nên mùi máu tanh sớm đã cùng dòng chảy mà chảy đi khắp nơi. Lần này Lý Nhân tới Liêu Đông kỳ thực mục đích cũng không lớn lắm, thuận tiện thu nhận thêm vài người sẽ dùng tới sau này. Hắn chỉ là muốn thực sự làm một vị khách trở về Đại Tù, xem xem cuộc chiến tranh lớn này trong lịch sử rốt cuộc là thế nào?

Năm đó hắn tới Đại Tù mới 20 tuổi, chính là lúc triều đình hưng thịnh. Nhưng, hắn lại không quan sát kỹ, đi qua rất nhiều nơi, cũng đã từng dừng lại, lại

vì vấn đề sinh tồn mà căn bản không còn lòng dạ nào thương thức phong cảnh. Lần này, Lý Nhân không những là muốn thương thức phong cảnh, mà còn muốn thương thức phủ binh Đại Tùy sắc bén thiên hạ tác chiến thế nào.

Đây mới thực sự là chuyện mà hấn quan tâm nhất, thậm chí là dốc lòng nghiên cứu. Ai biết một ngày nào đó liệu có thể chính diện giao phong với một cánh phủ binh trong đó hay không?

Biết mình biết người mới trăm trận trăm thắng. Lý Nhân không yêu cầu cái gì bách chiến bách thắng quá xa vời, nhưng chỉ ít phải hiểu được quân địch, cố gắng nhiều hơn nữa, phải hiểu nhiều hơn nữa. Cho nên, hấn mới đưa năm mươi người của Phi Hồ quân tới Liêu Đông. Sau đó phân tán 20 người tinh nhuệ nhất đi sâu vào biên giới Cao Cú Lệ, huấn luyện cho họ bản lĩnh thu thập tình báo. Tiếp đó, sau khi hùng binh Đại Tùy hôm nay vượt sông tấn công tới thành Liêu Đông, hấn lại đưa 30 người còn lại tới các góc độ quan sát khác nhau, ghi chép lại từ đầu tới cuối trận chiến thành Liêu Đông. Hấn yêu cầu phải chi tiết, toàn bộ chi tiết.

Người Cao Cú Lệ phòng ngự thế nào? Đại Tùy tấn công thế nào?

Những điều này sau này sẽ đều được dùng tới.

Nếu mình đã bắt đầu định kiếm một chén canh to trong loạn thế cho tương lai, thậm chí là nuốt toàn bộ nó, vậy thì cần phải có nhiều kinh nghiệm. Với những gì mà bản thân đã trải qua là một quá trình rất dài. Hơn nữa ai có thể bảo đảm quá trình này không có nguy hiểm. Có thể đúc rút kinh nghiệm từ người khác, đó mới là cách học nhanh nhất.

Không sai, hấn là từ góc độ khoa học kỹ thuật khác để nói về thời đại phát triển không ít. Nhưng hấn chẳng qua chỉ là một sinh viên bình thường, với công nghệ hiện tại hấn không thể tạo ra được loại binh khí nóng để kết thúc một thời đại. Trong đầu hấn không có nhiều dữ liệu khoa học. Đó chỉ là một người bình thường của thời đại đó cũng nắm được, không thể không có những quá trình vất vả ở thời đại vũ khí lạnh. Hấn chỉ nghĩ không gian khổ sống cũng không được mà chết cũng chẳng xong.

Nếu có thể, hấn sẽ tình nguyện có một khẩu Barrett 12. 7 bắn vào đầu Dương Quảng ở bờ đông Liêu Thủy, sau đó "phong tiêu tiêu hề Liêu Thủy hàn, Hoàng đế nhất khứ hề bất phục hoàn" vừa cười cười vừa cười Đại hắc mã chạy trốn. Mặc kệ trên sử sách ghi chép thế nào, chỉ ít cũng không còn phải lo lắng họ Dương sẽ mang đến vô số phiền toái đến cho mình nữa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hấn không có tâm mà lực lại không đủ.

Chung quy hấn chẳng qua là một yêu nghiệt bắt đầu từ năm bốn tuổi đã không ngừng cố gắng tu luyện, thích ứng với bắn cung, thích ứng với hoành đao, thích ứng với chiến mã, thích ứng với việc giết chết người ngoại lai không cho đi qua. Hơn nữa còn dần dần biến người ngoại lai thành người trong nhà.

Được rồi, nếu không nói hấn có bản lĩnh gì mà người thường không có, đó chính là hấn biết một số chuyện ở thời đại này. Hơn nữa, còn phần lớn là được rút ra từ cuốn tiểu thuyết không đáng tin cậy của Tùy Dương Đế. Đương nhiên, cái mà hấn nhớ kỹ phần lớn là thú vui chăn gối mà không phải là những chuyện linh tinh gì. Ở thế kỷ XXI hấn không phải là chuyên viên cứu lịch sử, sao có thể biết được chính xác lịch sử thật sự ngày nào? Hấn cũng không phải là nhân viên khoa học kỹ thuật quân sự, ngay cả người thích súng ống cũng không phải, sao có thể tạo ra chiến xa đại pháo?

Cho nên, theo Lý Nhân đáng tin cậy nhất vẫn là đao trong tay, vẫn là cung tiễn trong tay.

Hấn bơi lội trong dòng nước lạnh thấu xương mà không bị chuột rút đến chết đuối, không phải vì hấn là một người xuyên việt mà có được vàng ánh sáng vô địch, mà là vì từ khi bốn tuổi hàng ngày hấn đã tích lũy được khi phải tắm nước lạnh để có cơ hội xuống sông bắt cá. Là vì hấn cố gắng thích ứng với tất cả những điều này.

Người cởi hết quần áo tắm rửa trong Liêu Thủy từ xưa tới nay cũng không biết có bao nhiêu người? Nhưng người giống như hấn nằm trên sông vừa bơi vừa suy nghĩ xem ngày mai nên làm gì? Ngày kia nên làm gì? Thậm chí tương lai phải làm gì? Tuyệt đối không thể có nhiều được.

Hấn rất nghiêm túc suy nghĩ, thế cho nên chìm vào suy nghĩ.

Thế cho nên, khi một cô gái yêu kiều tay cầm chiếc ô lớn đỏ trên một chiếc thuyền lá bơi lạnh lùng nhìn hấn, hấn mới chợt bừng tỉnh.

Hấn nhớ người con gái đó thoạt nhìn thì mảnh mai, yếu đuối, cũng nhớ một cô gái cũng mảnh mai giống như thế.

Người con gái mang chiếc ô màu đen, mặc áo xanh lục tên là Thanh Diên.

Người còn gái cầm thiết thương mặc áo màu đỏ tên là Hoàng Loan.

Lý Nhân rất cảm tức, không phải vì mình nhất thời trầm tư mà chiếc thuyền đó tới gần mấy chục mét mới phát hiện ra, mà vì hai người con gái đó đang nhìn chăm chăm cơ thể trần truồng của mình mà lại bình tĩnh như vậy. Bởi vì là nằm nổi trên mặt nước, cho nên có thể nhìn thấy những thứ không nên nhìn đều đã thấy hết rồi.

Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tam Thương Tam Hạ Cuối Cùng Vẫn Ngậm Hờn.

Một người mặc áo xanh biếc, khuôn mặt như hoa đào tháng ba, vẻ đẹp vô cùng khác thường, lay động lòng người, chỉ là thần thái trong ánh mắt đó quá lạnh lùng, còn lạnh hơn cả nước sông Liêu Thủy. Lý Nhân vẫn còn nhớ tên của người con gái áo xanh đỏ, hình như là Thanh Diên. Thấy nàng ta cao nhiều lắm cũng chỉ 1m6, nặng không thể trên 40kg được, sao lúc nào cũng thích cầm chiếc ô nặng đỏ chứ?

Người con gái mặc áo màu đỏ đỏ bên cạnh Thanh Diên, đáng người nhỏ nhắn hơn nàng kia một chút, chỉ là sau lưng dấp một thanh thiết thương lớn, rõ ràng là cũng nặng không kém chiếc ô của Thanh Diên. Chiếc thương này, cán thương to hơn trường mâu bình thường. Đầu thương cũng dài hơn đầu mâu bình thường, lại có hai thước, có thể so với sóc dài. Cũng không biết bàn tay nhỏ nhắn đó của nàng thì làm thế nào để cầm lấy cán thương này?

Về mặt của hai người đều độc nhất vô nhị, lạnh lùng không hề có chút hi nộ ái ố. Nếu không phải diện mạo của hai người không giống nhau, khó tránh khỏi khiến cho người ta có cảm giác đây là một cặp song sinh.

Đó là hai người đẹp, đứng trên chiếc thuyền nhìn Lý Nhân, tầm mắt không né không tránh, bình thản, giống như xem cơ thể người đàn ông chẳng khác gì một viên đá, một con cá xấu xí, thậm chí là một phiến lá. Căn bản không thể khiến họ kinh ngạc. Chính ngay cả khi họ vô tình nhìn thấy thứ đó của Lý Nhân, trong thần mắt cũng không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì.

Lý Nhân cũng là một người đẹp, bởi vì hắn nói lời hay.

- Đi một vòng trên Yến Sơn, một hồi trong Liêu Thủy, tất cả đều vượt qua hai người con gái, quả đúng là duyên phận, hoặc là ... ta không coi các cô không tới?

- Vô sỉ!

- Đáng chết!

Thanh Diên và Hoàng Loan mỗi người nói hai từ, sắc mặt hơi tái đi.

- Vô sỉ quả thực là đáng chết!

Lý Nhân gật đầu chân thành nói:

- Chỉ là không biết, hai người phụ nữ các cô nhìn chăm chăm cơ thể trần truồng của ta như vậy, lẽ nào lại không vô sỉ?

Thanh Diên nhú mày nói:

- Nếu không phải phụng mệnh mà tới, thì một mũi tên bắn chết tên lăng tữ phóng đảng nguoi rồi!

Lý Nhân xì một tiếng cười:

- Lời này sao mà nói không được tự nhiên vậy? Hai người các cô chèo thuyền đuổi tới đây xem ta khóa thân lặn. Ta thực ra đã là lăng tữ phóng đảng rồi Các cô còn có thể nói ngang nhiên lâm liệt được sao?

Hoàng Loan tỉnh tỉnh dữ tợn, giật lấy chiếc cung từ tay Long Đình Vệ phía sau phát uy, lại thấy Lý Nhân đưa tay chỉ về phía bờ cách đó mười mấy mét, đám người Lạc Phó đã cầm liên nô ngấm thẳng tới mấy người trên thuyền rồi.

Lý Nhân mỉm cười, bơi vào bờ lau khô người, cũng không vội cầm từng cái quần, cái áo mặc vào. Sau đó, dưới sự giúp đỡ của người khác, khoác tấm áo giáp đen lên người chỉnh tề, đặt ngọn tóc đen thẳng mượt khiến phụ nữ phải đỏ kị sau gáy, sau đó mới nghiêm túc đem hắc đao, túi da hươu, cung cứng, hộp tên treo lên người.

Hoàng Loan đặt cung tên xuống, thấy hắn cẩn thận mang khô giáp và binh khí như vậy, trong lòng thầm có chút cảm giác mơ hồ. Cảm thấy động tác nghiêm túc của chàng thiếu niên này dường như không phải là đang mặc quần áo đeo binh khí, mà là như lễ Phật bái đường. Từ lúc mấy tuổi, nàng và Thanh Diên đã được Văn Ngọa nuôi dưỡng làm đồ đệ, huấn luyện độc nhất vô nhị khác với đàn ông. Binh khí, áo giáp họ đều quen thuộc, nhưng cũng chưa từng thấy có người lại đối đãi thật lòng như vậy.

Nàng hơi nghiêng đầu nhìn Thanh Diên, phát hiện thấy sắc mặt nàng ta cũng có chút khác thường.

Lý Nhân mặc quần áo chỉnh tề, quay người liếc nhìn hai người, mỉm cười, lầm bầm:

- Khi cởi đồ thì bình tĩnh như thường, sao khi mặc quần áo vào sắc mặt lại biến đổi như vậy?

Trần Tước Nhi nghe được lời hắn nói, liền cúi sát người hắn nói nhỏ:

- Sao ta lại không thấy nhĩ, hay là đệ coi lần nữa xem xem?

- Huynh nghĩ huynh và đệ là cái gì gì đó à?

Lý Nhân giả vờ giận nói:

- Cho tiền lão tử cũng không làm!

Trần Tước Nhi ừ một tiếng, nói:

- Đúng vậy, không cho tiền cũng làm!

Lý Nhân

Chiếc nón trụ màu đen của hắn kẹp dưới nách, không để ý tới ánh mắt khiêu khích của Trần Tước Nhi về hai người phụ nữ trên chiếc thuyền nhỏ cách xa 10m kia, nói:

- Nếu đặc biệt tới để xem ta tắm, vậy các nguoi cũng đã thỏa lòng rồi nên đi thì đi đi chứ.

Thanh Diên bỗng thở dài, rất chân thành nghiêm túc nói:

- Có người muốn gặp nguoi.

Lý Nhân khẽ cười nói:

- Xin lỗi, gần đây lịch hẹn của ta đã sắp xếp kín rồi, hẹn trước đi.

Nói xong, hắn quay người muốn đi.

Hoàng Loan nói:

- Nguoi nhất định phải đi.

Lý Nhân cũng không quay đầu lại, chỉ là khua chân múa tay một chút, sau đó hô lên, Đại hắc mã hí lên hai tiếng liền từ xa lao tới. Lý Nhân quay người lên ngựa, đứng ở bờ sông, nói với hai người phụ nữ:

- Lần sau mời ta, hoặc là mang theo vạn lượng vàng, hoặc là mang theo vạn hùng binh. Dựa vào hai người các nguoi tới khoa môi múa mép cũng không đủ.

Hắn quay đầu ngựa hạ giọng nói với Lạc Phó và Thiết Lão Lang:

- Đi nhanh!

Phương Đông Liệt Hỏa nói:

- Ta áp hậu.

Mọi người lên ngựa, quất roi ngựa đi ra ngoài.

Kỳ lạ, Thanh Diên và Hoàng Loan trên chiếc thuyền nhỏ lại không ngăn lại, chỉ là hơi nhúu mày nhìn đám người Lý Nhân biến mất, sau đó quay đầu đi vào trong thuyền.

Văn Ngọat mặc áo gấm một mình ngồi trong thuyền, trước mặt có một chiếc bàn nhỏ. Trên bàn có một chiếc ly bạc, một vò rượu. Tóc ông xõa xuống bay phất phơ sau gáy, khẽ vuốt cằm tự rót một ly uống. Tính tuổi, ông còn lớn hơn Hoàng đế Bệ hạ một tuổi, nhưng bàn tay ông vẫn mềm mại, bóng loáng mà trắng nõn.

Hơi ngẩng đầu lên uống cạn một ly rượu, sau đó khoát tay ra hiệu quay về.

Thanh Diên bên ngoài thuyền thăm dò thấp giọng dặn dò:

- Trọng Hổ, về.

Chiếc thuyền nhỏ vượt qua dòng Liêu Thủy, sau đó xuôi dòng xuống, cũng không biết nhanh hơn khi tới mấy phần. Người chèo thuyền là một người đàn ông khôi ngô mà khiến người ta kinh sợ, chân cao 2m, trung tuần tháng 3, Liêu Đông vẫn còn lạnh như mùa đông, Y lại cởi trần để lộ bộ ngực đầy lông và cơ thể trắng kiện. Đặc biệt là hai bên cổ y giống như cơ bắp nổi lên và bụng nổi lên sáu múi rõ ràng, khiến người ta nhìn chăm chú. Ngay cả Phục Hồ Nô cũng không bằng y. Cánh tay y rất thô, lực trên cánh tay khỏe đến kinh người. Chiếc chèo dài trong tay hướng xuống nước đẩy một cái, chiếc thuyền đó liền lao đi như tên bắn. Trên chiếc bàn trong thuyền, rượu trong ly bạc không còn giọt nào.

- Hắn sợ quá chạy mất, nhưng khi không cần lại tới.

Văn Ngọa cúi xuống nhìn bàn tay thon dài của mình, thì thào nói.

.....

.....

Trăm vạn đại quân vượt sông Liêu Thủy, bao vây thành Liêu Đông đông ngật. Dương Quảng sai người đi chiêu hàng tướng Át Chi Văn Thanh thủ thành Liêu Đông. Tuyên dương một chút quốc uy của Đại Tùy không dễ chống cự và là thần thánh của giải dân. Đáng tiếc người ta không mang ơn, trước tiên là khách khí nói là vốn không dám chống lại thiên uy của Hoàng đế Bệ hạ Đại Tùy, quả thực là bất đắc dĩ. Liêu Đông nghèo khó và Vương ở xa tới cũng không có gì để tiếp đãi được, nhưng ngược lại mũi tên lông vũ, cây lãn đã được chuẩn bị không ít. Át Chi Văn Thanh ta đã chuẩn bị sẵn sàng với sự tôn vinh chung của thành Liêu Đông, nhất định không thể đầu hàng.

Dương Quảng còn tán thưởng một câu, người này có khí tiết, do đó lại sai sứ thần đi nói chuyện. Lần này Át Chi Văn Thanh trả lời càng dứt khoát, từ đầu thành một mũi tên được bắn ngã sứ thần Đại Tùy, sau đó hạ lệnh cho cung tiễn thủ bắn tên, khiến cho người đi theo sứ thần đều bị tên bắn ngã lăn ra đất.

Dương Quảng tức giận, hạ lệnh công thành.

Tà Võ Vệ Đại tướng quân Vương Nhân Cung xin lệnh trận đầu, Dương Quảng đồng ý.

Tấn công từ sáng sớm cho tới sau giờ ngọ, người Cao Cú Lệ ngăn kín bốn cổng thành, tướng sỹ Tà Võ Vệ chỉ có thể tấn công trên tường thành. Binh lính Đại Tùy có người có kinh nghiệm công thành, nhưng nề hà người Cao Cú Lệ đã chuẩn bị gần hai năm rồi, cả thành Liêu Đông giống như một khối đá vững chắc. Các thủ thành trên tường thành vũ khí đầy đủ, mũi tên dồi dào, khiến cho Tà Võ Vệ bị tổn thất hàng nghìn người cũng không thể tấn công lên đầu thành.

Thành Liêu Đông đã được tu sửa hai năm nay, mặt ngựa, lầu quan sát đều đủ. Hơn nữa, vũ khí quân lương thủ thành đều được chuẩn bị dồi dào. Sỹ khí của quân Cao Cú Lệ không vì trận thất bại bên bờ Liêu Thủy mà giảm đi bao nhiêu. Ngược lại, bởi vì sự cảm nhiễm của Át Chi Văn Thanh, ai nấy đều tin tưởng vào thành trì, cho nên quân Cao Cú Lệ ai nấy đều đánh như máu gà, mật độ mũi tên dày đặc như châu chấu, rơi xuống như mưa đá.

Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đích thân đốc chiến. Mặc dù quân Tùy sỹ khí lên cao, nhưng một thời gian lại cũng rất khó công lên đầu thành, quan sát hồi lâu Dương Quảng thấy không hạ được thành trong lòng bất đầu nổi nóng.

Vương Nhân Cung cũng thấy nóng lòng, mấy lần đích thân dẫn quân xông lên nhưng đều bị thân binh dưới trướng ngăn lại.

Đội trưởng đội thân binh của ông Chính Bàng Chấn nói:

- Đại tướng quân, hay là ta dẫn theo mấy người thân thủ tốt đánh lên, chỉ cần có thể đặt chân lên tường thành, chiếm được một chỗ, người tiếp theo sẽ có thể lên được rồi.

Vương nhân Cung liền nói:

- Như vậy cũng tốt, ngươi phải cẩn thận đấy.

Bàng Chấn gật đầu, dẫn theo mười mấy thân binh dưới trướng xông lên. Vương Nhân Cung liền hạ lệnh, cung tiễn thủ tập trung chiến đấu, hàng nghìn mũi tên bắn chụm, thoáng chốc lính Cao Cú Lệ thủ thành đã bị ép tới mức không ngẩng được đầu lên. Bàng Chấn nắm lấy cơ hội, dẫn theo thủ hạ trèo lên thang dây. Thân thủ y rất nhanh, treo lên thang còn nhanh hơn binh lính bình thường gấp mấy lần.

Có binh lính Cao Cú Lệ mạo hiểm ném đá xuống. Bàng Chấn liền bám sang một cái thang khác leo lên, tiếp tục leo lên trên. Động tác của y nhanh như vượn và khỉ. Rất nhanh đã xông tới lỗ châu mai của tường thành. Hai binh lính của Cao Cú Lệ trường mâu đâm mạnh xuống, Bàng Chấn liền nắm lấy trường mâu kéo mạnh xuống. Tên lính đó liền ngã từ tường thành xuống, đầu cắm xuống đất, nát bét như quả dưa chuột bị vỡ tung ra.

Bàng Chấn chộp lấy chiếc trường mâu thứ hai, một đao đâm ra vào đúng cổ họng của tên lính Cao Cú Lệ đó. Người đó băng cổ lại không hét nên lời, ngã lăn ra sau. Bàng Chấn một tay bám lấy lỗ châu mai nhảy lên, thân người vẫn còn đang ở trên không lại bị một tên lính Cao Cú Lệ dùng tấm chắn đánh xuống.

Thấy thân hình y ngã xuống đất, từ trên không bất ngờ đưa một tay ra cầm lấy một đầu thang dây. Lúc này, Bàng Chấn cũng đã giết ra máu tanh, á lên một tiếng, theo thang dây lại leo lên lần nữa. Thấy sắp tới đầu thành rồi, ba bốn tên lính Cao Cú Lệ dùng móc câu đẩy thang dây. Chiếc thang cao từ từ rời khỏi tường thành ngã ra phía sau.

Bàng Chấn đạp mạnh hai chân một cái, lại nhảy lên nắm lấy lỗ châu mai, nhẹ nhàng ở lại tường thành!

Tay trái y nắm lấy lỗ châu mai, tay phải cầm dao chém lung tung, đẩy lui lính Cao Cú Lệ gần đó. Sau đó liền nhảy chồm lên phía trước!

Dương Quảng từ trên ghé rộng đứng lên, quát lớn:

- Hay! Các ngươi xem, đây là anh hào của Đại Tùy Trẫm! Đánh trống! Trợ uy cho tráng sỹ đó!

Trống trận vang lên từng từng, cổ động cho vũ dũng của Bàng Chấn.

Bàng Chấn một đao chặt đứt cổ của một tên lính Cao Cú Lệ, lại một đao nữa chặt đứt mấy cái móc câu, bảo vệ chiếc thang. Y dòn hết sức mình chiến đấu trên tường thành. Có y tương hộ, thân binh trên chiếc thang đó nhanh chóng xông lên. Bàng Chấn liền tiếp giết chết bốn năm tên lính Cao Cú Lệ. Thân binh Tả Võ Vệ từ thang dây treo lên cũng có ba bốn người. Họ sát cánh bên nhau cùng phối hợp, dựa vào một người vũ dũng quả thực đã chiếm được chỗ đứng trên tường thành.

Vương Nhân Cung vui mừng, chỉ về phía đầu thành hét lên:

- Xông lên, đừng để các huynh đệ bị cô lập!

Dương Quảng vỗ tay cười nói:

- Trẫm có được dũng sỹ này, lo gì Cao Cú Lệ không bị phá chứ?

Đang nói chuyện, chỉ thấy trên tường thành bỗng nhiên bị rối loạn, hàng trăm bộ binh trọng giáp Cao Cú Lệ chinh tề nện bước đi tới. Chúng mặc trọng giáp, tay cầm chiếc đao lớn, bao vây đám người Bàng Chấn. Bàng Chấn khua đao chém xuống vai của một bộ binh trọng giáp Cao Cú Lệ, chiếc đao đó không ngờ kẹt vào trong áo giáp. Tên lính Cao Cú Lệ đó đau đến sắc mặt dữ tợn, lao lên ôm lấy Bàng Chấn. Mấy chục tên trọng giáp Cao Cú Lệ phía sau hắn ta cùng hét lên, cũng không dùng binh khí lao lên đề sát lấy mấy thân binh Tả Võ Vệ trên đầu thành!

Bàng Chấn bị bộ binh trọng giáp Cao Cú Lệ đó ôm lùi về phía sau, bỗng dưới chân trống không, hai người ôm nhau cùng từ tường thành cao hàng trượng ngã thẳng xuống dưới!

Phịch!

Một tiếng vang lên, hai người đồng thời ngã xuống thành đồng thệ!

Thùng!

Tiếng trống trận Đại Tùỵ bỗng nhiên dừng lại. Vương Nhân Cung khua tay cứng ngắc trên không trung, nụ cười của Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng bỗng như ngưng lại.

Bàng Chấn ba lần bị bức lùi, cuối cùng vẫn bị ngã chết ở dưới thành Liêu Đông.

Thời khắc này, mấy vạn đại quân, toàn trận đều tĩnh lặng.

Tả Võ Vệ rút quân về, các binh lính đã mang thi thể Bàng Chấn không còn nguyên vẹn trở về doanh trại. Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng cảm động trước sự vũ dũng của Bàng Chấn, truy phong biệt tướng, xã bá, thực ấp trăm hộ.

Hôm sau tái chiến, Thượng thư Hữu thừa Lưu Sỹ Long nói với Dương Quảng số chiến đấu vượt sông đều là phủ binh tình nhuệ xung phong phía trước, quân mới được tổ thành từ đệ tử gia đình các nơi vẫn không tham chiến, tấn công thành Liêu Đông, phủ binh bình đã mệt mỏi, chỉ bằng đôi lính mới sinh lực công thành. Lĩnh mới mặc dù sức chiến đấu không bằng phủ binh, nhưng sỹ khí ngất trời, có lẽ một trận là xong hết.

Trong tay Dương Quảng lúc đó cầm một biểu chương của một vị quan Vọng Hải Đột dâng lên, nói là Vọng Hải Đột lại có điềm lành xuất hiện. Trên trời có một đôi chim lớn, màu sắc sặc sỡ, đuôi dài rực sỡ. Bay quang trên Vọng Hải Đột rất lâu mà vẫn chưa đi, có lẽ chính là phượng hoàng trong truyền thuyết.

Dương Quảng vui mừng, liền đồng ý với đề nghị của Lưu Sỹ Long. Dưới sự bảo vệ của lực quân thiên tử, hôm đó ông đã dẫn theo bách quan văn võ chạy tới Vọng Hải Đột, Vũ Văn Thuật là Hành quân tổng đốc tấn công thành Liêu Đông, Lưu Sỹ Long là giám quân, chuyên quyền chiêu hàng, nhanh chóng công thành không thể lờ là được.

Kết quả là, Đại Nghiệp Hoàng đế ngự giá thân chinh dẫn theo Tiêu Hoàng hậu và một đám quan viên, sử tiết các quốc gia theo quân quan chiến phó trương long trọng xuất phát tới Vọng Hải Đột. Lần này đi cũng phải mấy tháng.

Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Tính Kế (I).

Kiến nghị của Lưu Sỹ Long, đám tướng quân phủ binh và Vũ Văn Thuật đương nhiên là tán thành rồi. Phủ binh tình nhuệ, huấn luyện không dễ, từ thương một người là thiếu một người. Họ mới không muốn thuộc hạ của mình từ chiến lượng lớn. Do đó cử tân binh đi công thành, liên tục không ngừng.

Loan giá của Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đi thẳng tới Vọng Hải Đột. Quan viên bên đường lập tức xếp thành một đoàn.

Sau khi từ Vọng Hải đột truyền tới có điềm lành xuất hiện, châu huyện trên con đường này bỗng nhiên khắp nơi đều có điềm lành, hoặc là có cá voi mắc cạn mà chết, tượng trưng cho Cao Cú Lệ sắp bị tiêu vong. Hoặc là có tiên hạc ngâm chính lòng vũ của mình ở trước cửa quan phủ, tượng trưng Hoàng đế Bệ hạ Đại Tùy ta trường thọ vô cương. Mọi việc như vậy hàng ngày hầu như đều có người tới báo cáo. Dương Quảng càng thấy càng vui, càng cảm thấy cuộc chinh phạt Cao Cú Lệ lần này chính là thuận theo ý trời, không bao lâu nữa có thể giành được đại thắng.

Chỉ là ông vừa cao hứng, nhưng lại khó quan viên, bách tính châu huyện ven đường. Mỗi nơi báo cáo có điềm lành, Dương Quảng tất đích thân tới xem. Quan lại địa phương liền tổ chức dân chúng chào đón, sau đó khẩn trương bố trí người đi làm một số việc nói dối là có điềm lành. Người dân lao động các huyện ven đường vất vả không thể chịu nổi, quan viên hoang mang hoảng sợ, phần lớn những người làm ra những tin báo điềm lành đó tự làm tự chịu. Do vì nگر liền của Dương Quảng quả thực quá rộng, còn rộng hơn cả công thành, trên đường cũng không biết có bao nhiêu công thành bị phá hủy, cũng không biết đã thấy bao nhiêu điềm lành. Nhìn chung, Hoàng đế Bệ hạ lần này đặc biệt hài lòng.

.....

.....

Dương Quảng đi rồi, Lý Nhân chưa đi.

Mười tám kỵ binh đã chọn một nơi bí ẩn để giấu chiến mã, sau đó ngày ngày ẩn mình vào chỗ tối quan sát trận chiến. Mỗi lần quân đội Đại Tùy tấn công, bố trí thế nào, vận dụng vũ khí công thành, Lý Nhân đều ghi lại rất chi tiết. Có người xuất thân Huyết kỵ như đám người Thiết Lão Lang này giải thích cho hắn, Lý Nhân đã nắm được tốc độ rất nhanh.

Ba mươi mật điệp của Phi Hồ quân thủ hạ của hắn lần lượt ẩn mình ở ngoài thành Liêu Đông quan sát trận chiến. Theo sự chỉ bảo của Lý Nhân, họ đã ghi chép rất chi tiết mỗi trận chiến công thành. Quân Tùy đã sử dụng loại binh khí công thành nào? Người Cao Cú Lệ ứng phó ra sao? Sự phối hợp giữa các loại lính của quân Tùy, còn có các kỹ thuật phòng ngự thủ thành của quân Cao Cú Lệ. Lý Nhân yêu cầu họ cố gắng nhiều hơn, cố gắng ghi lại chi tiết hơn. Có mật điệp can đảm đã trà trộn vào đại doanh quân Tùy, tra xem trang bị binh lực, lương thực của doanh binh, thậm chí người chỉ huy của các doanh là ai cũng đều được họ tra rõ.

Ba mươi người trà trộn vào trong đại doanh hơn hai trăm vạn người, giống như 30 giọt nước chảy vào trong hồ. Dương Quảng dẫn Thiên Tử Lục quân đi rồi, bên ngoài thành Liêu Đông tính cả dân phu còn có hơn hai trăm vạn người. Đặc biệt là doanh dân phu, về mặt quản lý không thể nào cẩn thận tí mĩ được. Chuyện 30 người trà trộn vào không phải là quá khó. Mà mật điệp Phi Hồ quân ngoài 20 người vào trong lãnh thổ Cao Cú Lệ cũng giống như 20 giọt nước chảy vào biển cả bao la, càng khó phân biệt được tung tích. Họ đi ở giữa các dòng sông lớn, tìm lộ trình tốt nhất từ thành Liêu Đông tới Bình Nhưỡng, hơn nữa còn phải vẽ tuyến đường và địa lý nữa.

Lần này Lý Nhân tới Liêu Đông sao có thể chỉ là tới để xem cuộc đông chinh đầu tiên của Đại Tùy?

Lý Nhân không nhớ là ai đã từng nói, cơ hội chỉ dành cho người có sự chuẩn bị.

Đây tuyệt đối là một câu danh ngôn chí lý. Chính như Lý Nhân thường nói vận khí của mình rất tốt, thực ra là vì hắn đã chuẩn bị nhiều hơn và xa hơn người khác rất nhiều. Trên thế giới này thực sự không ai có vận khí may mắn một đời, muốn giữ được sự may mắn thì càng phải chăm chỉ khắc khổ trước sau như một. Khi bạn học đủ toàn bộ các khóa học, con đường tương lai vô ý bạn sẽ phát hiện thấy, ở cơ hội này không phải đã cho mình chuẩn bị rồi sao? Cái đó không phải đúng như trước đây mình đã nghĩ tới sao?

Khi máu chảy quá nhiều và quá nồng trên Yến Sơn, quan niệm cuộc đời của Lý Nhân đã có sự thay đổi lớn. Có lẽ sự thay đổi này người khác rất khó mà thấy được. Bản thân Lý Nhân lại biết rất rõ. Nếu nói trước khi từ thảo nguyên trở về, lý tưởng lớn nhất của Lý Nhân là sống cuộc sống an lành. Máu của Thiết Phù Đồ và các huynh trưởng Huyết kỵ trên Yến Sơn đã in hằn thành văn đô trong mắt hắn rồi. Đúng vậy, bắt đầu từ khi tập kích trên Yến Sơn, mục tiêu của Lý Nhân chính là thêm một câu vào phía sau đoạn sống tiếp.

Sống tiếp khiến cho người mang tới đau khổ cho mình hôm nay, ngày mai sẽ phải trả gấp trăm ngàn lần.

Muốn giết chết ta, ta sẽ phải giết lại.

Muốn bảo vệ ta, ta sẽ bảo đáp lại.

Nếu tới thời đại này nhất định phải đi trên một con đường gồ ghề có khả năng vạn kiếp cũng không thu phục được con đường hẹp quanh co. vậy ta sẽ biến con đường này thành con đường lớn! Ta sẽ ép đám người lên cầu độc mộc, ta sẽ đẩy từng người từng người một xuống cầu.

Mặc dù 50 người không nhiều, nhưng thu hoạch lại được rất nhiều. Đó là sự chuẩn bị của Lý Nhân cho tương lai.

Lý Nhân ngày ngày quan sát cuộc giao chiến của hai quân, kết hợp với ghi chép của Hạ Nhược Bật để tăng thêm biện chứng. Ý niệm trong đầu vốn mơ hồ giờ đã càng hiện lên rõ rệt hơn.

Hắn giống như một cây cỏ ngoan cường xé đất mà sống. Dưới cơn mưa rào, hắn liền hấp thụ thêm mạch sống, tích trữ nước cho cuộc sống sau này.

.....

.....

Tắc Ngoại.

Thảo nguyên.

Hà Đại Hà Bộ Khiết Đan.

- Trường Hồng, ta đã từ bỏ giấc mộng hư ảo rồi, sao bây giờ ngươi lại còn cố chấp như vậy?

Mẫu thân của Âu Tư Thanh Thanh, người con gái họ Trần đó rất thích mặc trang phục nhung màu đỏ, tiền pháp siêu quần, đứng trên thảo nguyên xanh bao la, nhìn vào ánh mắt của Đáp Lăng Trường Hồng chân thành nói.

Đáp Lăng Trường Hồng lắc đầu, không trả lời, mà khẽ hỏi:

- Nàng nói nàng đã từ bỏ rồi, vậy ta hỏi nàng, những năm qua, nàng ... vui chứ?

Trần Uyển Dung sững sốt, sau đó kiên định gật đầu:

- Sau khi có Thanh Thanh, ta hạnh phúc vô cùng.

Đáp Lăng Trường Hồng vẫn lắc đầu, nhìn Trần Uyển Dung với ánh mắt trĩu mến, nói:

- Sao phải lừa dối mình chứ?

- Lừa dối nguy trang mình thành một người vợ hiền lành, một người mẹ từ ái?

Không chờ Trần Uyển Dung giải thích gì, Đáp Lăng Trường Hồng liền nói thẳng vào vấn đề:

- Trong mắt nàng, Ma Hội chẳng qua là một chỗ dựa, Thanh Thanh chẳng qua là một nơi ký thác, dựa dẫm, là vì nàng cần một người đàn ông có thể bảo vệ nàng, giúp nàng hoàn thành chuyện đó. Còn Thanh Thanh, trước đây có lẽ vẫn chỉ là một chỗ ký thác thuần túy, nhưng từ khi nàng thấy thiếu niên họ Lý đó có thể lợi dụng được, nàng đã lợi dụng con gái mình.

- Không phải! Không phải như vậy!

Trần Uyển Dung vội nói.

Đáp Lăng Trường Hồng cười lạnh:

- Uyển Dung, thế gian này còn ai có thể hiểu nàng hơn ta chứ?

- Năm đó nàng chạy trốn tới thảo nguyên, vốn định không tiếc hy sinh cuộc đời mình để đổi lấy sự giúp đỡ của Đột Quyết Vương Đình. Nhưng trời đất đưa đẩy bị Ma Hội ép ở lại bộ lạc Khiết Đan. Mặc dù Ma Hội chẳng qua là một hạt cát của bộ lạc Khiết Đan, nhưng kết hợp với Quận Chúa gặp xui xẻo này nàng cũng chẳng thiệt thòi gì. Nàng từ nhỏ đã không thích nữ công mà thích binh pháp thao lược. Ta biết đó là vì năm đó ta chỉ muốn chỉ huy bắc tiến thống nhất thiên hạ, cho nên nàng cũng phá lệ đọc binh thư tập võ luyện công. Tiếc là, ta chỉ là một lang tướng con con của Đại Trần không thể thay đổi sự suy yếu của triều đình, không thể thay đổi được cảnh nước mất nhà tan.

- Đại Trần diệt quốc, lòng ta đã chết, không ngờ nàng lại chui vào giấc mộng phục quốc khó mà kiếm chế được. Ta bốn ba trăm núi ngàn sông tìm nàng. Khi biết lý tưởng của nàng, lý tưởng hào hùng đã chết của ta cũng đã sống lại.

- Năm đó, chuyện nàng theo Ma Hội tới Đột Quyết Vương Đình, chẳng lẽ thực sự nghĩ là ta không biết? Đáng tiếc, hai nghìn kỵ binh Đạt Khê Trường Nho đã dọa đại quân bốn mươi vạn của Khả Hân trở về thảo nguyên cũng không dám tái phạm nữa!

- Mỗi khi ta nhớ tới, nàng vì phục quốc mà không thể không ẩn thân ở nơi man di mọi rợ làm lòng ta như dao cắt!

Đáp Lăng Trường Hồng chỉ vào ngực mình nói.

Nước mắt Trần Uyển Dung gần như cầu xin nói:

- Xin ngươi, đừng nói nữa!

- Một năm trước, A Sử Na Khử Hộc đã tới đây.

Đáp Lăng Trường Hồng vẫn tiếp tục nói:

- Nàng đã nói gì với hắn ta? Nàng lại còn làm gì nữa?

Y cười lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ nàng cũng không ngờ, tâm địa của A Sử Na Khử Hộc lại cứng rắn như vậy? Nàng hiến kế cho người Quyết Đột ép người Hề xuống phía nam, xua đuổi người Hề khai chiến với Đại Tùy. Sau đó người Quyết Đột từ trong ngư ông đắc lợi, là như vậy sao? Sau đó nàng còn khuyên Ma Hội, sau khi người Hề bình cường Khiết Đan đi xuống phía nam, nhân lúc Đại Tùy chinh phạt Cao Cú Lệ mà cướp lấy vùng đất Yên Triệu.

- Đáng tiếc

Đáp Lăng Trường Hồng nói từng từ từng câu:

- A Sử Na Khử Hộc nghe xong lời nàng nói, tính kế lại là Ma Hội!

- Đừng nói nữa!

Trần Uyển Dung tức giận nhìn vào mắt Đáp Lăng Trường Hồng, khàn giọng hét lên.

Xa xa, mấy dặm sững Khiết Đan ngơ ngác nhìn nhau, liền cẩn thận nắm lấy chiến mã của mình đi tới nơi thật xa, không ai quay đầu lại. Mặc dù họ đều rất kinh ngạc vì sao hai người đó lại tranh cãi với nhau. Theo họ, vợ của Ai Cân là hoàn mỹ, xinh đẹp, gợi cảm, lãng mạn, nhưng không nhu nhược. Tiền pháp của bà cả bộ lạc hầu như không ai có thể sánh được. Binh lính của bà huấn luyện ai cũng có thể giết chết ba võ sỹ người Hề!

Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 114: Tính Kế (II) .

Trong tất họ, Đáp Lăng Trường Hồng là một chiến sỹ vũ dũng nhất trong tám bộ Khiết Đan. Dao của y có thể giết chết bất kỳ kẻ địch nào. Bất luận kẻ địch có mạnh thế nào. Bên bờ Nhược Lạc Thủy, rất nhiều người thấy y một cước đá bay A Sử Na Khử Hộc. Mặc dù ai cũng không hiểu vì sao sau đó A Sử Na Khử Hộc lại hầu như đã quên chuyện này. Nhưng, họ tin chắc nếu lại có kẻ địch tới xâm phạm nữa, e là Đột Quyết cười sổi, Đáp Lăng Trường Hồng cũng dũng cảm đứng trước mặt mọi người giờ loan đao lên đầu tiên.

Cho nên, họ không hiểu, vì sao người phụ nữ hoàn mỹ nhất trong bộ tộc và người hộ vệ dũng cảm nhất lại xảy ra tranh chấp.

Chỉ có một chiến sỹ Khiết Đan tên là Phổ Tốc Hoàn vì ở gần họ nhất, cho nên đã mơ hồ nghe được lý do. Nữ nhi, thiếu niên người Hán đó, quan trọng nhất là ở những từ đó. Hẳn ta bỗng nhớ lại mấy tháng trước, cũng là Đáp Lăng Trường Hồng thét một câu với bà ta, 'nàng không nên lợi dụng hấn!'

Lúc này, Phổ Tốc Hoàn mơ hồ đoán được "hấn" dùng câu đó hẳn là "nàng".

Nàng, rất có khả năng chính là Âu Tư Thanh Thanh, người con gái thuần khiết, lương thiện nhất trong lòng dân Hà đại Hà Bộ.

Sắc mặt Phổ Tốc Hoàn tái đi rất khó coi, bởi vì lúc này y bỗng phát hiện ra, hóa ra trước mình rất nhiều chuyện cho là hoàn mỹ, hóa ra chỉ là một quả trứng thối, không mở ra thì tươi ngon mới mẻ, mở lớp vỏ cứng ra rồi mới thấy bên trong đã thối nát rồi.

Y không dám thể hiện điều gì, chỉ im lặng quan sát người phụ nữ nhìn mình trưởng thành từng câu xin Trường sinh thiên chiếu cố kia.

Mấy năm sau, khi y vì hai chân bị thương mà không thể thoải mái nhảy lên lưng ngựa được nữa. Y bỗng phát hiện ra mấy năm trước mình đã sai rồi. Câu đó của Đáp Lăng Trường Hồng 'nàng không nên lợi dụng hấn ta! Quả thực không phải hấn' mà là 'nàng', nhưng cái "nàng" đó thực sự không phải là Âu Tư Thanh Thanh, mà lợi dụng và bị lợi dụng quả thực khó mà tìm ra manh mối, trừ phi có người tới phá giải điều đó.

- Đừng nói nữa.

Đáp Lăng Trường Hồng dường như là bất chấp giá nào rồi. Y phanh áo mình ra, để lộ bộ ngực cường tráng:

- Không nói! Ở đây giống như có một tảng đá đè lên, khiến ta không thể thở được, đè chết ta mất!

- Xin người!

Trần Uyển Dung cầu khẩn nói.

Đáp Lăng Trường Hồng mỉm cười, rất lạnh rất lạnh, gió thốc ba trên thảo nguyên cũng không bằng nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng y. Nụ cười trên khóe miệng y không những lạnh lùng mà còn tàn nhẫn. Chỉ có điều, mặc dù biểu hiện của y còn ác nghiệt vô tình, nhìn về phía Trần Uyển Dung không giấu nổi sự quan tâm và sự trù ừn.

- Xin ta? Hôm qua chẳng phải nàng lại đi cầu xin A Sử Na Khử Hộc sao? Xin ta làm gì?

Trần Uyển Dung ngăn người ra, sắc mặt tái đi. Vai bà run lên, trong làn gió tháng ba hiện rõ vẻ bi thương bất lực.

Đáp Lăng Trường Hồng nhìn tâm không nắm lấy bàn tay lạnh của nàng, mà tiếp tục nói:

- Uyển Dung, ta biết, năm đó nàng từ Giang Nam chạy trốn tới Tắc Bắc cũng đã chịu biết bao vất vả. Nàng là Quận Chúa lá ngọc cành vàng, phụ thân mẫu thân nàng vì bảo vệ nàng mà đều bị quân Tùy giết chết, cho nên trong lòng nàng đầy thù hận.

- Nhưng, Uyển Dung! Nếu nói năm đó vì thù hận mà khiến cho ánh mắt nàng sáng lên, vậy thì bây giờ thù hận đã che mờ mắt nàng rồi! Nàng mở to mắt ra nhìn ta, nhìn ta xem!

Đáp Lăng Trường Hồng lớn tiếng quát:

- Người đàn ông này trước mặt nàng, hẳn ta không muốn để nàng tiếp tục sa đọa!

Trần Uyển Dung chậm rãi giơ tay lên, lau dòng nước mắt, cười châm chọc:

- Ngươi bây giờ ghét bỏ ta như bản?

Đáp Lăng Trường Hồng cười khỏ, lắc đầu:

- Hà tất phải nói như vậy? Nếu nàng như bản, vậy ta sẽ dùng đá bản bên hồ nước bản, gió táp mưa sa không rời nửa bước.

Thân hình Trần Uyển Dung run lên bần bật, theo bản năng giơ tay lên, chậm rãi sờ trớn khuôn mặt Đáp Lăng Trường Hồng, cảm thấy bộ râu thô cứng của y

- Trường Hồng, ngươi nên đi tìm cô ta. Chỉ ít, cô ta yêu huynh thuần túy.

Trần Uyển Dung réo rất thảm thiết nói.

Đáp Lăng Trường Hồng mỉm cười, cũng rất cay đắng:

- Uyển Dung, nếu nàng muốn phục quốc, ta giúp nàng! Chúng ta rời khỏi Tắc Bắc trở về Trung Nguyên. Đại Tùy đông chinh đánh không nổi, thiện hạ tất đại loạn. Chúng ta trở về Giang Nam, lấy thân phận của nàng và bản lĩnh của ta, không lo đại sự không thành, hà tất làm ti tiện chính mình?

- Ti tiện?

Trần Uyển Dung bỗng cười thê lương:

- Cuối cùng ngươi cũng đã nói thật! Trong mắt ngươi, ta chính là một tiện nhân!

Đáp Lăng Trường Hồng bởi vì an ủi bàn tay nàng, nổi tức giận trong ánh mắt vốn đã dần dịu đi, nhưng nghe thấy lời châm chọc này của Trần Uyển Dung vang lên, trong lòng bỗng dâng lên nỗi bi ai và tuyệt vọng vô cùng.

Bốp!

Y hung hăng tát nàng một bạt tai.

- Không sai, nàng chính là một con tiện nhân. Còn ta, còn ti tiện hơn nàng!

Nói xong, hẳn ta quay người rời đi.

Thấy bóng dáng Đáp Lăng Trường Hồng dần xa, nước mắt Trần Uyển Dung lăn dài xuống khóe môi:

- Trường Hồng ... xin lỗi, là ta nợ huynh.

Giọng nói rất nhẹ, nhưng y vẫn nghe thấy.

Trong hoảng hốt, y lại thấy vừa rồi, y tập võ, nàng ở bên cạnh vỗ tay xem. Y xuất thân Vương Thị danh môn Giang Nam. Còn nàng là Hoàng tộc Nam Trần. Năm đó, vẫn là hai người thanh mai trúc mã, trong lòng nàng mình vốn chắc chắn là phải cưới được nàng! Trong lòng y nói, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng!

.....

.....

- Nhao nhao lật ra?

Nàng hỏi.

Người con gái mặc váy dài màu tím ngồi trên thảm cỏ, giơ tay ra nhắc chân lên, lộ ra đường cong quyến rũ. Nàng nhả một cây cỏ lên, sau đó bóp thành từng đoạn từng đoạn đặt vào lòng bàn tay, đưa lên để sát khoe miệng, khẽ thổi một hơi. Cây cỏ chết non đó bị thổi trúng liền bay ra ngoài.

Nàng dường như rất thích mặc đồ màu tím, mà đồ màu tím cũng thể hiện được nét đẹp của nàng nhất. Y quên, mấy năm trước lần đầu tiên nàng mặc áo tím, y đã khen một câu quốc sắc thiên hương, nàng liền yêu thích màu tím.

Đáp Lăng Trường Hồng đã bước tới bên cạnh nàng bỗng dừng lại, hơi cúi đầu xuống, cũng không nhìn mặt nàng, ánh mắt luôn dõi theo những phiến lá đó.

- Nàng không nên tới.

Y nói.

Diệp Hoài Tụ mỉm cười, dịu dàng, xinh đẹp.

- Ta không nên tới, nhưng ta đã tới rồi. Giống như năm đó huynh tới nhà cô của Diệp gia tị nạn, vốn huynh không nên tới, nhưng huynh lại tới. Vốn huynh không nên đi, nhưng người lại đi.

- Xin lỗi.

Đáp Lăng Trường Hồng bình thản nói ba từ, lại một lần nữa bước đi ra ngoài.

Nàng cũng không ngăn cản, chỉ lẩm bẩm nhắc lại ba từ đó một lần, sau đó hỏi:

- Xin lỗi? Có đáng chờ đợi 20 năm, phiền linh 20 năm?

Đáp Lăng Trường Hồng lại một lần nữa dừng lại, cuối cùng vẫn lần lượt ngồi xuống bên cạnh nàng.

- Đây là đường của ta, nàng vốn không nên đuổi theo. Đuổi theo càng gần, nàng sẽ càng đau khổ.

Y nói.

- Đó cũng không phải là đường của huynh, mà là của cô ấy. Huynh đuổi theo rất gấp, ta sao có thể không bám sát chứ?

Nàng nói.

- Đây là đường của ta!

Đáp Lăng Trường Hồng chân thành nói:

- Ngay từ đầu cũng vậy, sau này cũng vậy. Đường của cô ấy cũng là đường của ta.

Sắc mặt Diệp Hoài Tụ không chút biến đổi, chỉ là dùng ngữ khí bình thường nhất khẽ nói:

- Vậy, đây cũng là đường của ta. Đường của huynh, cũng là đường của ta.

Đáp Lăng Trường Hồng thờ dãi:

- Tội gì?

Diệp Hoài Tụ chân thành đáp:

- Không khổ.

- Nàng giúp ta, đúng là vẫn là giúp cô ấy. Nàng hận cô ấy, như vậy sẽ khiến nàng không cảm thấy không đáng sao?

Đáp Lăng Trường Hồng đáp.

Diệp Hoài Tụ nói:

- Sao huynh lại liên tục tới cô ấy? Ta bằng lòng giúp huynh, đó là chuyện của ta, liên quan gì tới cô ấy? Huynh bằng lòng để cô ấy làm Nữ đế ta không quan tâm. Ta chỉ là muốn để huynh sớm bị gông cùm trong lòng mà thôi.

Nàng vẫn rúc đầu vào vai y nói:

- Sớm một ngày, huynh sẽ bên ta sớm một ngày.

Cơ thể Đáp Lăng Trường Hồng cứng ngắt, vẫn không tỏ vẻ gì. Y im lặng một lát, hít sâu một hơi:

- Hoài Tụ, nàng nên sống vui vẻ hơn một chút, nàng như vậy ... quá khổ.

Bởi vì dựa vào vai y, Diệp Hoài Tụ cười mãi nguyện:

- Khô? Khô 20 năm rồi, huynh mới biết sao?

Đáp Lăng Trường Hồng nói:

- Ta vẫn biết, cho nên mới không đánh giá với nàng. Ta không phải là một người đàn ông đáng để nàng phải trả giá như vậy. Nàng biết, trong lòng ta ... luôn coi nàng là muội muội.

- Muội muội

Cơ thể Diệp Hoài Tụ cũng cứng đờ. Nàng từ từ rời khỏi bờ vai y, nhìn mặt y hỏi một câu:

- Năm đó khi huynh khen ta đẹp, là xem ta là muội muội?

Đáp Lăng Trường Hồng không nói gì, áy náy nhìn Diệp Hoài Tụ.

Diệp Hoài Tụ đứng dậy, tự giễu:

- Kỳ thực huynh nên dịu dàng với cô ấy một chút, nói không chừng có thể gương vỡ lại lành.

Đáp Lăng Trường Hồng nói:

- Hà tất phải nói một đằng làm một nẻo?

Diệp Hoài Tụ thấy mắt Đáp Lăng Trường Hồng hầu như là thấy được tận đáy lòng y:

- Nghĩ một đằng nói một nẻo? Huynh sai rồi, Vương Trường Hồng! Ta thực sự muốn các huynh bên nhau, như vậy ra mới có thể yên tâm giết chết cô ta.

Nàng cười kiêu ngạo:

- Huynh không thấy, ta bây giờ còn làm được nhiều hơn cả cô ta sao? Cô ta đã đổi một người đàn ông của mình để lấy cái gì? Đáp Lăng Trường Hồng, huynh quá thụ phụ rồi. Tự phụ tới mức nghĩ rằng mình mãi mãi có thể có được tình yêu của người phụ nữ. Kỳ thực ... 20 năm, sớm đã có thể khiến cho tình yêu biến thành thù hận rồi! Còn thù hận thì có thể nhạt như nước rồi.

Nàng cười quyến rũ:

- Ta giúp huynh, chẳng qua là muốn huynh nợ ta, nợ ta một đời! Để lương tâm huynh cả đời không được yên lòng!

- Nàng là kẻ điên.

Đáp Lăng Trường Hồng nhàu mày nói.

Diệp Hoài Tụ khẽ cười, quay người rời đi:

- Điên? Cô ta không phải sao? Huynh không phải sao?

Nặng bước nhẹ nhưng rất vững chắc.

- Cuộc đời này chẳng qua là người tính kẻ ta, ta tính kẻ người. Hơn 20 năm trước, ta nghĩ rằng tìm được một người đàn ông đáng để ta nương tựa, nhưng tiếc là ... bây giờ, ta dựa là chính mình. Đáp Lăng Trường Hồng ... cuộc đời này của huynh đều bị người ta tính kế, bị người ta lợi dụng. Ta còn có thể nói thực với huynh, cô ta, khi huynh đang ở đây cô ta khóc, khi huynh quay người bước đi, chỉ e là đã cười tươi như hoa rồi.

Nàng không biết vì sao mà đến, cũng không biết vì sao mà đi?

Chỉ là, y biết từ nay về sau, hai người có lẽ thực sự là người lạ, gặp nhau lại như đầy tớ.

Xa xa, Trần Uyển Dung đã sửa sang lại đầu tóc, thấy người phụ nữ mặc áo tím đó chậm rãi đi xa, khóe miệng vẫn còn nở nụ cười.

Hai người họ thoạt nhìn quả thực rất giống nhau, đều là kẻ điên cố chấp.

Chỉ là, một người là cánh hoa rơi vào vũng bùn, nở hoa, rạn vỡ, cuối cùng lại bị nhiễm mùi xú uế. Một người là hoa sen trắng giã giụa trong bùn mà

vươn lên, vừa mới mở đã đẹp, như có thêm sức sống mới.

Một tiên tử không nhuộm bùn, không chịu được mưa xuân. Một người là ngọc bích có tỳ vết, càng rửa càng sạch.

Khi trút khỏi đài hoa sẽ bay đi ngàn dặm.

Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Làm Chuyện Không Quá Bốn Lần.

Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng rời khỏi đại doanh ngoài thành Liêu Đông đã tròn một tháng. Hai lần quân Tùy tấn công thành Liêu Đông, thời điểm sắp phá được tòa thành kiên cố này, tướng trấn giữ quân Cao Cú Lệ Át Chi Văn Thanh treo cờ trắng, đích thân dẫn theo tướng lĩnh thủ hạ đứng bên ngoài tường thành hô hào đồng ý đầu hàng quy thuận Đại Tùy. Nhưng yêu cầu quân Tùy tạm thời từ trên tường thành xuống, chờ quân dân Cao Cú Lệ sau khi xử lý xong công thành sẽ đón Vương Sư vào thành.

Lần đầu tiên, sau khi Át Chi Văn Thanh treo cờ trắng, Vũ Văn Thuật hạ lệnh trước tiên khống chế tường thành sau đó sẽ tiếp nhận đầu hàng. Giám quân Lưu Sỹ Long kiên quyết phản đối. Y nói lính Đại Tùy vẫn nhân nghĩa, hướng hồ trước khi Bệ hạ ra đi còn để lại ý chỉ đặc ý giao phó. Nếu quân Cao Cú Lệ đầu hàng thì dừng tấn công, dùng lễ nghi để đối đãi, tướng quân không được tự tiện dùng binh. Còn Vũ Văn Thuật, mặc dù là tổng quản hành quân, nhưng quyền lực thực sự lại nằm trong tay Giám quân Lưu Sỹ Long. Y nói không tấn công, thì ngay cả Vũ Văn Thuật cũng không thể tự tiện dùng binh được.

Theo chủ ý của Lưu Sỹ Long, y đích thân vào thành tiếp nhận Át Chi Văn Thanh đầu hàng. Tiếc là chờ hai ngày, sai người tới ngoài thành kêu gọi, đã bị một mũi tên của người Cao Cú Lệ được bố trí phòng ngự ở tường thành bắn trúng tim của quan viên Đại Tùy kêu gọi đó. Lưu Sỹ Long không nói được lời nào, liền lặng lẽ trở về đại trướng của mình thiêu hủy tấu chương xin công đã viết xong thành tro bụi.

Vũ Văn Thuật thấy bóng dáng của Lưu Sỹ Long liền cười lạnh, hạ lệnh đại quân tiếp tục công thành. Hàng ngàn mạng người đã hi sinh giống như dòng Liêu Thủy chảy về nơi xa. Mọi nỗ lực đều tan thành bọt nước chảy về phía đông, quân Cao Cú Lệ đã tu sửa xong thành lũy trên tường thành và vũ khí phòng ngự bị hỏng. Các binh lính Đại Tùy đổ máu cũng nhiều mà chết cũng nhiều lại chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu. Hơn 10 ngày trôi qua, quân Tùy tử thương hơn sáu nghìn người, cuối cùng lại một lần nữa tấn công lên lầu thành.

Lần thứ hai, quân Tùy lại một lần nữa tấn công tường thành. Quân Cao Cú Lệ không thể ngăn nổi, Át Chi Văn Đức lại một lần nữa treo cờ trắng đầu hàng. Vũ Văn Thuật không đồng ý, lệnh cho binh lính tiếp tục công thành. Thượng thư Hữu thừa, Giám quân Lưu Sỹ Long lại một lần nữa đứng ra lấy thánh chỉ của Dương Quảng và đồng thời nói với Vũ Văn Thuật nếu còn dám tấn công, y sẽ đem một loạt võ tướng cố ý kháng chỉ bẩm báo lên Bệ hạ.

Các tướng bất đắc dĩ, đành phải dừng chiến.

Lưu Sỹ Long lại một lần nữa sai quan văn tới thành Liêu Đông tiếp nhận đầu hàng. Lần này Át Chi Văn Thanh đổi ý nhanh hơn lần trước. Máy giờ trước treo cờ trắng đầu hàng, khi Lưu Sỹ Long cử quan văn tới, y đích thân giương cung bắn một mũi tên, chỉ là cách bắn của y không tốt, mũi tên đó suýt qua mặt quan tướng Đại Tùy bay ra ngoài, khiến cho viên quan đó sợ hãi chạy về.

Hai lần bị lừa, lần này Lưu Sỹ Long không vội viết tấu, cũng không chờ các võ tướng ca thán, mà giành trước làm khó dễ, phê bình các võ tướng đều phê bình tác chiến bất lợi, khiến cho công thành bị nhục. Khi người Cao Cú Lệ đầu hàng lại còn sợ đầu sợ đuôi, làm mất cơ hội tiếp nhận đầu hàng tốt nhất, khiến cho Át Chi Văn Thanh hối hận.

Những lời này đã chọc tức các võ tướng, Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng đóng sập cửa mà đi ra. Hữu Vũ Vệ Đại tướng quân Vu Trọng Văn cười lạnh, nhìn Vũ Văn Thuật không nói lời nào.

Vũ Văn Thuật về mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Lưu Sỹ Long không nói lời nào.

Sau khi giăng co một hồi như thăng hê, Lưu Sỹ Long tức giận trở về trướng của mình.

Hôm sau, Vũ Văn Thuật hạ lệnh tái chiến.

Hàng vạn đại quân bốn phía công thành, Vũ Văn Thuật triệu tập xe nô nhắm thẳng cổng thành oanh tạc. Cửa nam của thành Liêu Đông đã bị phá nát, sau đó điều hàng nghìn dân phu của quân nhu doanh, mào hiểm xông lên mang những tảng đá vụn và túi đất mà quân Cao Cú Lệ dùng để chặn cổng thành đi. Qua hai ngày, tổn thất lên tới hàng nghìn dân phu, khi cổng thành đã bị vét sạch Át Chi Văn Thanh lại đầu hàng lần thứ ba.

Đúng lúc các vị Đại tướng quân cho rằng Lưu Sỹ Long không còn mặt mũi nào mà ngăn cản việc công thành, thì y lại đứng cảm không biết sợ là gì lại một lần nữa ngăn đại quân công thành trước mặt.

- Bệ hạ trước khi đi đã nói những gì các người đều quên rồi sao?

Về mặt hiên ngang lẫm liệt của Luru Sỹ Long đứng trước đại quân, tức giận nhìn đám người Vũ Văn Thuật nói:

- Các người đã quên, nhưng ta không quên!

- Từ nay về sau phạm thì chuyện quân sự tiến dừng, đều phải chờ nghe bẩm báo, không được tự tiện. Nếu Cao Cú Lệ hàng, cho dù giả hàng, cũng không được dùng binh!

Bởi vì kích động, về mặt Luru Sỹ Long đỏ ửng lên. Y nâng áo bào lên, bước lên phía trước mấy bước gần với đám người Vũ Văn Thuật hô lớn:

- Bệ hạ mới rời khỏi chưa đầy hai tháng, các người liên tiếp kháng chỉ không tôn trọng. Bốn quan niệm tình đại quân đang công thành không dễ nên không muốn tính toán, cho nên không tâu chương mới, các người không được làm vậy, không ngờ các người ngày càng to gan. Lẽ nào, các người thực sự muốn kháng chỉ?

Tà Kiều Vệ Đại tướng quân Kinh Nguyên Hằng tức giận nói:

- Người Cao Cú Lệ hai lần giả hàng, lẽ nào người không thấy sao? Trước sau cũng đã uống mạng của hàng vạn binh sỹ rồi, lẽ nào người không thấy sao? Nếu không phải người ngăn cản, thành Liêu Đông hiện giờ sớm đã bị công phá rồi!

Luru Sỹ Long hừ lạnh một tiếng hỏi:

- Nếu Cao Cú Lệ hàng, cho dù là giả hàng cũng không được động binh! Đó là ý chỉ của Bệ hạ. Đại tướng quân Kinh, người là đang nghi ngờ ta, hay là đang nghi ngờ Bệ hạ? Át Chi Văn Thanh là hai lần hàng không phải là giả. Điều này chứng tỏ y có ý quy thuận! Đại Tùy ta vẫn là nhân nghĩa, vì bách tính Luru Sỹ Long mà vất vả tới đây, nếu Át Chi Văn Thanh có ý đầu hàng sao lại còn phải động binh đao? Xưa có Khổng Minh phát binh Nam Cương bảy lần bắt bảy lần tha Mạnh Hoạch, chung quy lại đã bình định được vùng đất man di. Đây là cử chỉ nhân nghĩa, uống cho các người là Đại tướng quân thuộc lâu binh thư, công tâm mà làm, hiểu chứ? Hơn nữa, Bệ hạ vẫn là vị vua thánh minh nhân nghĩa, lẽ nào còn không bằng một kẻ cuồng sinh lều cò Nam Dương?

Kinh Nguyên Hằng giận run người, nhưng cũng không có lời nào để phản bác.

Vũ Văn Thuật nuốt giận hỏi:

- Vậy theo ý của người, là lại tiếp nhận đầu hàng?

Luru Sỹ Long phản bác lại:

- Đó sao lại là ý của ta? Đây rõ ràng là ý chỉ của Bệ hạ!

Vũ Văn Thuật tức đến bật cười, chấp tay nói một từ:

- Mời!

Nói xong quay người bước đi.

Luru Sỹ Long thấy mình lại một lần nữa ngăn cản hành vi sai lầm của các võ phu này, không khỏi có chút đắc ý. Y đứng nguyên tại chỗ, nhìn các Đại tướng quân đi xa cười lạnh nói:

- Một đám mềng phu chỉ biết động đao động thương!

Kết quả là Luru Sỹ Long sai người lần thứ ba tới thành Liêu Đông tiếp nhận đầu hàng. Quan viên Đại Tùy lần này đã vào trong thành, những thứ ngăn chặn ở cửa nam đã bị quân Đại Tùy dọn dẹp sạch sẽ rồi. Vào thành đã không còn có sự ngăn cản nào nữa, đó cũng là lần đầu tiên Đại Tùy tiếp nhận hàng tiến vào trong thành Liêu Đông. Lần này Át Chi Văn Thanh lại thể hiện rõ bộ dạng bàng hoàng hoảng sợ. Trước tiên là dâng hai khay vàng cho quan viên chiêu hàng, sau đó cầu xin nói trong thành hỗn loạn không chịu nổi. Nếu Bệ hạ giá lâm, thấy cảnh tượng này chẳng phải là làm bản mặt Bệ hạ sao? Xin quan viên Đại Tùy cho mình thời gian 10 ngày sẽ dọn dẹp trong thành, sau đó sẽ mời vào thành tiếp hàng.

Vị quan viên Đại Tùy đó có hai ví dụ lần trước chứng minh rồi, cũng không dám dễ dàng nhận lời y. Át Chi Văn Thanh đau khổ cầu xin. Vị quan viên đó không dám tự ý quyết định, do đó đã ra thành xin Luru Sỹ Long nên giải quyết thế nào? Luru Sỹ Long vốn là người thông minh, nói với vị quan đó:

- Mười ngày quá lâu, Át Chi Văn Thanh thay đổi bất thường, không thể cho hắn ta thời gian! Thế này đi ... cho hắn ta trong vòng 5 ngày phải quét dọn sạch sẽ trong thành, ta đích thân vào thành tiếp nhận đầu hàng!

Vị quan đó lại vào thành Liêu Đông, chuyển lời của Luru Sỹ Long cho Át Chi Văn Thanh biết. Bộ dạng cảm ơn của Át Chi Văn Thanh thể hiện chắc chắn sẽ nhanh chóng thu dọn thành. Viên quan tiếp nhận đầu hàng vui mừng trở về doanh trại báo cáo với Luru Sỹ Long. Luru Sỹ Long cảm thấy lần này Át Chi Văn Thanh có lẽ là định đầu hàng thật.

Chỉ có điều không đợi tới 5 ngày, Át Chi Văn Thanh sai người ngày đêm chặt cây làm chiếc ván cửa khổng lồ, lại một lần nữa chặn lấy cửa nam. Sau đó lệnh cho binh lính Cao Cú Lệ – vận chuyển đá lớn, chặn cứng từ bên trong.

Biết mình lại bị lừa, Lưu Sỹ Long ở lì trong trường, sai người mang com vào, đúng là liên tiếp 7, 8 ngày không ra ngoài.

Vũ Văn Thuật cố ý cho người đi thúc giục, để Lưu Sỹ Long vào thành tiếp hàng. Lưu Sỹ Long đóng cửa không gặp. Vũ Văn Thuật lại sai người đi, đứng ở ngoài trường hỏi Lưu Sỹ Long, người Cao Cú Lệ đã bịt kín công thành, tiếp theo nên làm thế nào? Lưu Sỹ Long lớn tiếng quát từ trong trường ra nói:

- Quân sự tiến dừng, vẫn là quyền của Vũ Văn tướng quân, ta chẳng qua là một quan văn, công thành hà tất lại tới hỏi ta? Và lại người trở về nói với các Đại tướng quân nhà ngươi, nếu làm hỏng cơ chiến, lão phu sẽ dâng một sớ tố cáo đấy!

Vũ Văn Thuật cũng không thèm quan tâm tới hấn ta nữa, hạ lệnh đại quân tiếp tục công thành.

Từ tháng 3 cho tới tháng 7, quân Tùy bốn lần công thành Liêu Đông. Khi tới lần thứ tư, đối diện với người Cao Cú Lệ lần thứ tư treo cờ hàng, trong lòng Lưu Sỹ Long không còn kiên quyết phản đối tiếp tục tấn công nữa, mà nghĩ ra một cách tự cho là thông minh.

- Bệ hạ nói, quân sự tiến dừng đều cần phải bẩm báo chờ lệnh, ta thấy ... hay là sai người đi Vọng Hải đột thành thị đi. Chư vị tướng quân thấy thế nào?

Hắn ta là Giám quân, nói phải xin thỉnh thị định đoạt, người khác còn có thể nói gì chứ? Quyền của Giám quân, còn Vũ Văn Thuật ngay cả là biết mình hạ lệnh công thành Bệ hạ cũng không thể trách tội gì. Vũ Văn Thuật vẫn nghe theo kiến nghị của Lưu Sỹ Long.

Do đó, Lưu Sỹ Long sai người khải mã chạy tới Vọng Hải đột thành thị, có cho phép người Cao Cú Lệ đầu hàng lần thứ tư không?

Nửa tháng sau, người đưa tin mang ý chí của Dương Quảng về:

- Cho phép Át Chi Văn Thanh đầu hàng lần thứ tư! Nếu người Cao Cú Lệ lại tiếp tục lặp lại, thì không cần phải nể mặt nữa.

Lúc này, người Cao Cú Lệ trong thành đã làm xong công tác chuẩn bị lần nữa rồi.

Hoàng đế Bệ hạ Đại Tùy là vị vua nhân nghĩa. Nhân nghĩa tới ... thành Liêu Đông, hàng vạn người chết vẫn chưa sáng mắt ra.

Lưu Sỹ Long thấy ý chỉ của Bệ hạ, lẩm bẩm nói:

- Lần này Át Chi Văn Thanh dù có đầu hàng, cũng khó mà thành. Y còn có thể vô sỉ đòi ý lần thứ tư sao?

Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Ngươi Là Yên Vân?.

Từ cuối tháng ba đến đầu tháng bảy, Lý Nhân ở ngoài thành Liêu Đông ba tháng đã nhìn có chút nhàm chán. Cứ một vài ngày, dựa theo thứ hấn nắm giữ để phân tích, sức chiến đấu dũng mãnh của quân đội Đại Tùy ít nhất đã không dưới mười lần san thành Liêu Đông thành đất bằng, đáng tiếc, cho đến ngày nay thành Liêu Đông vẫn là thành Liêu Đông của người Cao Cú Lệ như cũ.

Sau khi quân Tùy lần thứ tư công thành Liêu Đông, Lý Nhân và Trần Tước Nhi đã đánh cuộc.

Lý Nhân đánh cuộc lần này quân Tùy nhất định sẽ không cho người Cao Cú Lệ cơ hội, tuy rằng hấn biết rất rõ ràng mình sẽ thất bại. Nhưng có trận đánh cuộc này, Lý Nhân chỉ nghĩ, nếu chẳng may lịch sử xuất hiện sai lệch thì sao?

Thật ra, chỉ là chút mong đợi trong lòng hấn mà thôi.

Đáng tiếc, hấn nhất định sẽ thất vọng.

Sau khi Át Chi Văn Thanh lần thứ tư dựng thẳng cờ hàng lên, liên tiếp vài ngày trong quân doanh Đại Tùy đều không có hành động. Lý Nhân đã mơ hồ đoán được bởi vì sao. Không tiến công, không chịu hàng, ngoại trừ chờ Đại Tùy Hoàng Đế Bệ Hạ quyết định, còn có thể là vì điều gì cơ chứ? Lý Nhân thua, bắt đầu từ ngày đánh cuộc hấn đã biết mình sẽ thua.

Trần Tước Nhi rộng lượng khoát tay áo nói:

- Thua thì thua, tiền đặt cược gì gì hay là thôi đi.

Lý Nhân rất nghiêm túc nói:

- Đã thua cuộc rồi, đệ vẫn phải trả. Nếu như nói người thua tám ngựa cho người thắng mười lần, đệ lập tức tám cho huynh mười lần.

Trần Tước Nhi cười ha hả nói:

- Vậy ngại lắm...

Lý Nhân lờ mờ nói:

- Về mặt này của huynh giả dối quá đi.

Trần Tước Nhi thay về mặt ngay lập tức:

- Nhớ là mười lần nha.

Lý Nhân cười cười, trong lòng hơi có chút không thoải mái.

Hắn không thoải mái, không phải là bởi vì đã thua Trần Tước Nhi, mà là vì hơn một vạn binh lính đã uống mạng dưới thành Liêu Đông kia. Lòng hắn đau, thật sự rất đau. Tuy rằng hắn vẫn không cho rằng mình là một người Tùy, nhưng thời điểm chiến tranh với bên ngoài, trong lòng của hắn vẫn mong mỗi Đại Tùy có thể hăng hái diệt nước Cao Cú Lệ, tuy rằng hắn biết rõ đây là chuyện không thể. Mất thấy đã vây công ba tháng, thành Liêu Đông vẫn đứng thẳng không ngã như cũ, đừng nói các tướng sĩ Đại Tùy, dù là hắn cũng là uất nghẹn khó chịu trong lòng.

Một vài ngày này thấy thế công của Đại Tùy đã không còn mãnh liệt như trước, thậm chí đã nhìn đến mức vô vị chán ngắt, Lý Nhân cười Đại Hắc Mã, đất Bắc Đạp Ô của Trần Tước Nhi phóng về hướng Liêu Thủy. Chỉ khi phóng ngựa lao như điên, tâm trạng của hắn mới thoáng nhẹ nhõm một chút.

Xuống ngựa bên Liêu Thủy, Lý Nhân vỗ vỗ mông mông:

- Tự ăn cỏ đi, đợi ta nghỉ ngơi một lát rồi hầu hạ mi.

Cũng không biết Đại Hắc Mã có phải hiểu lời nói của hắn hay không, cũng không đi xa, mà cúi đầu ăn cỏ gần ngay hắn. Mà con ngựa của Trần Tước Nhi ngoan ngoãn đi theo sau Đại Hắc Mã. Nó vốn hay cúi kính cao ngạo nhưng ở trước mặt Đại Hắc Mã một chút cúi kính cũng không có.

Lý Nhân nằm trên sườn đồi, nhổ một cọng cỏ cho vào miệng.

Hai ngày nay hắn luôn suy xét, có phải nên trở về hay không. Cũng không biết Yến Sơn trại thế nào rồi, có Đạt Khê Trường Nho đến luyện binh, đã hơn nửa năm rồi, chỉ sợ nhóm Yến Sơn tặc lúc xưa nay đã thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt). Hắn vốn muốn tiếp tục quan sát, nhưng giờ đã không còn hứng trí nữa, ngược lại bắt đầu nhớ Trương Trọng Kiên và mọi người. Ban đầu hắn muốn làm một nhân chứng, từ đầu đến cuối chứng kiến Đại Tùy lần đầu tiên chinh phạt Liêu Đông không công mà lui. Chứng kiến ba mươi vạn phủ binh tính nhụt nhất của Đại Tùy chôn xương tha hương là như thế nào, chứng kiến một đoạn lịch sử kỳ và tang thương như nào.

Mấy tháng trời công thành đã làm người ta chán nản, hơn nữa nhìn cũng đã không có kích thích gì đáng nói. Chiến thuật của quân Tùy trong vòng mấy tháng đã dùng hết, người Cao Cú Lệ lại chỉ dùng một biện pháp đã đẩy quân Tùy ngay từ ngoài cửa. Loại tráp hàng này, không ngờ đều có thể liên tục bốn lần thành công, điều này không thể không nói là một kỳ tích, mà người tạo nên kỳ tích này thật ra cũng không phải Át Chi Văn Thanh, cũng không phải Át Chi Văn Đức trước khi đi đã lưu lại biện pháp này cho cấp Át Chi Văn Thanh, thậm chí cũng không phải Lưu Sĩ Long lập đi lập lại nhiều lần ngăn trở quân Tùy phá thành, người sáng tạo kỳ tích này vẫn là Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng.

Nếu không phải ông ta vì mặt mũi nói nếu Cao Cú Lệ hàng không được tung binh, Lưu Sĩ Long cũng không có lá gan một lần lại một lần ngăn trước mặt Vũ Văn Thuật.

Vũ Văn Thuật là ai? Là người được Dương Quảng tín nhiệm nhất!

Vũ Văn gia hiện giờ đã là thế gia trong quân đệ nhất cao quý nhất trong thiên hạ hiện giờ. Nếu không phải Lưu Sĩ Long có lời nói của Dương Quảng làm chỗ dựa, cho dù y thân là Thượng thư Hữu thừa cũng tuyệt đối sẽ không kết thù kết oán với Vũ Văn Thuật. Đương nhiên, sở dĩ y làm như vậy vẫn là muốn cướp công lao. Nếu thành Liêu Đông bị đánh hạ, một Thụ Hàng Sứ là y có thể nói không có quan hệ chút nào, công lao đều là của đám người Vũ Văn Thuật đấy, y ngay cả một chén canh cũng không có. Nhưng nếu là mình phái người tiếp nhận đầu hàng, công lao của y sẽ còn trên cả Vũ Văn Thuật!

Đánh hạ tòa thành trị hạng nhất của Cao Cú Lệ, công lao này cũng không nhỏ.

Hơn nữa, đối với các loại với công lao ban cho, Lưu Sĩ Long rất coi trọng thanh danh, nếu quả thật Át Chi Văn Thanh bị y chiêu hàng, vậy không hề nghi ngờ đây là đại sự được ghi vào trong sử sách. Ngầm lại chắc chắn năm sau trên sử sách sẽ ghi lại những con số đầy đặc giờ này ngày này y đã làm được những gì, việc đó làm con người ta vui vẻ cỡ nào? Đương nhiên, bởi vì ở trong quá trình chinh Liêu Đại Tùy vẫn sắm vai một nhân vật âm mưu, y đứng là một số rất nặng để lại trên sử sách.

Văn nhân trọng danh, còn coi trọng hơn cả võ tướng.

Một quan văn, đã thu phục được thành Liêu Đông, điều này chắc chắn là được thế nhân tán dương ca ngợi là đại sự lưu danh thiên cổ!

Át Chi Văn Đức bốn lần đầu hàng, y cũng hai lần viết xong biểu chương xin công, đáng tiếc biểu chương viết xong căn bản chưa hề trình lên.

Có thể nói, Ất Chi Văn Thanh có thể thủ ở thành Liêu Đông, cũng không phải người Cao Cú Lệ khoác lác như chính họ là phòng ngự đệ nhất thiên hạ. Nếu không phải Đại Nghiệp Hoàng đế vì biểu lộ nhân đức của mình, mười thành Liêu Đông cũng đã bị san thành đất bằng rồi.

Lý Nhân nằm ở sườn dốc, nhìn Liêu Thủy, suy nghĩ xuất thần.

Ba trăm vạn người đông chinh, nhiều hơn một ngày sẽ tổn thất lớn thế nào? Tính cả ngựa trâu la, một ngày tiêu hao lương thảo đều là một con số ngàn vạn.

Theo Lý Nhân thấy, Dương Quảng chính là một tài chủ thân gia bạc triệu, cho dù ông ta tiêu hao nhiều hơn nữa thì đối với toàn bộ Đại Tùy mà nói đó chỉ như là chín trâu mất sợi lông - không đáng kể thôi. Ông ta có tự tin này, lương thực tích trữ ở trấn Hoài Viễn còn có vạn vạn cân, tính cả hai địa phương khác, lần triệu tập lương thảo này cũng đủ đại quân ăn đến hơn ba năm!

Nhưng ông ta không có thời gian ba năm tấn công Triều Tiên, Liêu Đông lạnh khủng khiếp, vượt qua thời tiết lạnh sớm, nơi này tháng chín lại có tuyết rồi! Ba trăm vạn người, không ngờ vậy công chừng ba tháng không hề đánh hạ được một tòa thành Liêu Đông!

Càng nghĩ càng buồn bực, thân làm một người Hán, cho dù Lý Nhân biết rõ Dương Quảng mới là kẻ địch lớn nhất của mình, nhưng vẫn không kìm nổi cảm thấy đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Nằm trong chốc lát, hần nhỏ còng cổ ra, đứng lên chuẩn bị tắm cho ngựa. Lúc đứng lên lại phát hiện trên dê xa xa có một đoàn người dắt ngựa đi bộ mà đến.

Hần cảnh giác nhìn kỹ một chút, sau đó đi tới chỗ Đại Hắc Mã.

Từ xa đi tới không dưới bốn mươi người, càng lúc càng đến gần, những người đó tuy rằng đều mặc áo dài nhưng Lý Nhân nhìn ra được, trong bọn họ ngoại trừ một người trung niên mập mạp ra, những người khác đều có võ nghệ trong người. Cho dù là người trung niên nện bước thoát nhìn có chút phù phiếm, nhưng từ tư thái đi đường của ông ta cũng có thể nhìn ra, người này ắt cũng võ nghệ không tầm thường đây. Nhìn ông ta mặc áo gấm chậm rãi vừa đi vừa nhìn chung quanh rất có uy thế, bước chân chậm rãi, có lẽ là bởi vì nguyên nhân những năm gần đây lười động đao động thương.

Lý Nhân vốn xoay người định bỏ đi, không ngờ sau khi những người kia nhìn thấy hắn, thậm chí có mười mấy người nhảy lên lưng ngựa phi nhanh đến, vây hắn lại.

- Người là ai, vì sao ở trong này?

Một người đàn ông trẻ tuổi gập giữ ngăn trước người Lý Nhân, từ trên chiến mã cao lớn hơi cúi xuống hỏi. Tuy rằng giọng điệu gã khá bình thản, nhưng ý kiêu ngạo và cảnh giác đối với Lý Nhân bộc lộ rõ. Người này xem ra cũng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dáng người cao ráo, sắc mặt hơi trắng, nhìn da còn đẹp hơn cả con gái. Quần áo dài, hình thức rất nho nhã không tầm thường, tuy nhiên Lý Nhân nhìn ra được, người này nhất định là cao thủ. Không nói đến kỹ xảo điều khiển ngựa của gã, chỉ cần nhìn hỏ khẩu đầy vết chai của gã đã bán rở thân phận của gã rồi.

- Ta? Người qua đường mà thôi, lặn lội đường xa có chút mệt mỏi, cho nên tính nghỉ ngơi ở đây một chút đó mà.

Lý Nhân đáp.

- Lặn lội đường xa? Từ nơi nào đến, muốn đi đâu?

Nam nhân trẻ tuổi kia hỏi tới, đồng thời cẩn thận đánh giá quần áo trên người hắn và hai con chiến mã thần tuấn đứng bên cạnh hắn.

Sắc mặt người này bình tĩnh, có điều đôi mắt sáng ngời, chăm chú nhìn trên người Lý Nhân. Lý Nhân cảm giác như bị rắn độc nhìn chằm chằm. Bên chiến mã của người này treo một thứ rất dài, dùng vải bọc lại, Lý Nhân liếc mắt một cái có thể nhìn ra, đó là một cây trường sóc. Mã sóc đất tiền và khó luyện, cũng không phải là một thứ mà một thư sinh nhả nhận nên có.

- Hướng đến nơi đến, hướng đi nơi đi.

Lý Nhân nói một câu vô nghĩa chỉ có hòa thượng mới có thể hiểu hàm nghĩa của nó.

Nam tử trẻ tuổi kia ngẩn ra, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

- Nhìn quần áo người sạch sẽ, trên giấy lại có hai ba mảnh cây cỏ, tuy nhiên khả năng vừa tới mà dính lên giấy. Ngựa của người nhìn rất thần tuấn, hơn nữa cũng không bắn thiu một nhọc, người nói người từ phương xa lặn lội đến, rất hiển nhiên, người nói dối.

Gã nhìn Lý Nhân nói.

Lý Nhân khẽ cười nói:

- Con người của ta thích sạch sẽ, mỗi ngày đều phải thay quần áo tắm cho ngựa.

Nam tử trẻ tuổi kia chăm chọc nói:

- Người coi ta là trẻ con ba tuổi sao? Ngày ngày thay quần áo tắm cho ngựa... vậy bọc đồ của người đâu?

Gã chỉ chỉ hắc đao trong tay Lý Nhân, lại chỉ cung cứng và bình tiễn treo trên lưng Đại Hắc Mã:

- Không cảm thấy lời nói dối này của mình quá buồn cười sao?

Lý Nhân định mở miệng, lại nghe người đàn ông trung niên đứng cách đó không xa nói:

- Nhân Nhân, chớ dọa hấn.

Nam tử trẻ tuổi chỉ vào Lý Nhân nói:

- Đồng chủ, hồ khẩu trên tay người này có vết chai rất dày, có đao có tiễn, ngựa của hấn nếu không làm thì một con là Bắc Đạp Ô nổi danh của Kiệt Đan. Khả nghi như thế, thuộc hạ không thể không cẩn thận.

Nam tử trung niên kia vừa nói chuyện, vừa đi tới:

- Các người có mấy chục người, hấn chỉ có một mình, chẳng lẽ các người còn sợ hấn?

Nam tử trẻ tuổi cười khở, trong lòng tự nhủ ta sợ cái gì, còn không phải sợ ông gặp được nguy hiểm hay sao? Đang yên lành tự nhiên chơi trò mất tích, tại sao mình lại xui xẻo như vậy, không ngờ bị ông chọn lựa làm hộ vệ thân cận. Lần này làm xong, sau khi trở về chỉ sợ phụ thân cũng sẽ mắng chửi một trận. Nếu bị các quan văn biết, tội của mình sẽ càng lớn.

- A?

Nam tử trung niên đến cách Lý Nhân ba thước, bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc.

- Hắc đao, hắc mã, chỉ thiếu một bộ hắc giáp... Chẳng lẽ là người nọ?

Nam tử trung niên bỗng nhiên mỉm cười, cẩn thận dò xét Lý Nhân một chút. Nhìn hấn cẩn thận tỉ mỉ, giống như trên người Lý Nhân có mấy đóa hoa xinh đẹp.

- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, Yến Vân... đó là tên của người đứng không?

Nghe được hai chữ Yến Vân, đồng tử Lý Nhân co rụt lại, hắc đao liền nằm trong tay hấn, Đại Hắc Mã cách hấn không đủ một thước, không biết vì sao, Lý Nhân bỗng nhiên sinh ra một kích động chém nam tử trung niên một đao sau đó cười lên ngựa bỏ chạy.

Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Phải Phát Tài Rồi Sao.

Nam tử trẻ tuổi kia nhú nhú mày, lập tức khước miệng vẽ ra một ý cười ý vị sâu xa. Gã trở lại nói với nam nhân trung niên kia:

- Đồng chủ đã gặp là không quên được, nhưng thuộc hạ đã quên chuyện đó rồi.

Nam tử trung niên cười ha hả nói, nghiêng đầu hỏi Lý Nhân:

- Ta có nhớ lắm tên của người không?

Lý Nhân ra vẻ đề phòng nắm chặt hắc đao, nhìn nam tử trung niên kia, hỏi:

- Làm sao ông biết tên của tôi?

Nam tử trẻ tuổi cất tiếng cười khê, trong tiếng cười tựa hồ mang theo vài phần khinh thường đối với Lý Nhân. Ngày đó kỵ sĩ hắc giáp bên bờ đông Liêu Thủy giết người đoạt thi, nhanh như thiên điện, trong lòng của gã khó tránh khỏi tò mò đối với người nọ, thậm chí ở trong tưởng tượng người nọ tối thiểu cũng là người đàn ông bình tĩnh quả cảm. Nhưng hiện tại thái độ của Lý Nhân có chút quá mức cẩn thận, khó tránh khỏi khiến trong lòng của gã mất cao hơn trán sinh ra vài phần thất vọng. Chỉ có điều nụ cười này của gã, trong lòng Lý Nhân cũng cười lạnh một tiếng, người tên Nhân Nhân này thoạt nhìn khôn khéo vô cùng, sao lại dễ dàng bị lừa như vậy?

Nam tử trung niên kia dường như thích sự cẩn thận và vẻ thật thà chất phác của Lý Nhân, một câu làm sao ông biết tên của tôi khiến ông ta cũng mỉm

cười.

- Người chỉ cần trả lời ta, phải hay không phải.

Ông ta khẽ cười nói.

- Tại sao tôi phải nói cho ông biết biết?

Lý Nhân hỏi lại.

Thấy đối phương cẩn thận giống như con nhím xù lông, ý cười trong đôi mắt nam tử trung niên càng đậm hơn.

- Người có thể không nói cho ta đấy, nhưng người hỏi lại như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy đã thừa nhận sao? Nếu người không phải Yến Vân, nói không phải là được rồi, cần gì phải hỏi tại sao ta phải nói cho người biết, ha ha.

Nam tử trung niên điểm ra lỗ hồng trong lời nói của Lý Nhân, trên mặt đầy vẻ đắc ý.

Lý Nhân làm bộ như cứng lại, lui về phía sau một bước nói:

- Phải thì sao?

Nam tử trung niên thấy hấn đề phòng như thế, bật cười ha hả:

- Thiếu niên lang, người làm gì cẩn thận như thế? Ta cũng không phải người ác gì, chẳng lẽ sẽ gây hại người sao?

Lý Nhân nói:

- Ai biết ông có phải người ác hay không? Nơi này đang có chiến tranh, các người lui tới đây, nào có phải là dân chúng đường hoàng gì?

- Lớn mật!

Nam tử trẻ tuổi tên là Nhân Nhân quát lớn một câu, trong ánh mắt nhìn Lý Nhân toát lên tia lạnh lùng.

Vài người đàn ông phía sau gã nhảy tới một bước, chỉ chờ mệnh lệnh sẽ lập tức bắt người. Chỉ có điều nam tử trung niên kia lại không tức giận, khoát tay áo nói:

- Nhân Nhân, hấn một mình, chúng ta nhiều người, khó tránh khỏi hấn sẽ cẩn thận chút, không cần kích động như thế.

- Tuân mệnh.

Nhân Nhân lui về phía sau một bước, vẻ ác nghiệt trên mặt đã giảm xuống, nhưng trong mắt đã không còn ý cười nữa. Mặc dù Lý Nhân chỉ đảo qua mặt gã, nhưng lại có thể nhận thấy thật ra người này không hề có địch ý với mình, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt linh hoạt, sắc bén, kỳ thật chỉ là giả bộ mà thôi. Trong lòng hấn suy đoán thân phận của nam tử trung niên đối diện kia, nhìn cử chỉ giờ tay nhắc chân của ông ta mang theo một vẻ cao cao tại thượng, hấn là người có thân phận rất cao. Hiện giờ chỗ này là bờ đông Liêu Thủy, người Tùy nhiều hơn người Cao Cú Lệ, hơn nữa vì người Cao Cú Lệ không nhiều cũng đều bị ngăn ở trong thành ở Liêu Đông, chẳng lẽ người này là tướng quân trong quân Tùy?

- Thiếu niên lang, không cần cẩn trọng như thế, người là người Tùy, đúng không?

Không đợi Lý Nhân trả lời, nam tử trung niên kia cười cười nói:

- Ta cũng là người Tùy, cho nên chúng ta là bạn không phải địch.

Lý Nhân suy nghĩ một chút nói:

- Cũng đúng, người Cao Cú Lệ giống rùa đen rút đầu co rúc ở trong vỏ cứng thành Liêu Đông không ra được. Chẳng lẽ ngài là người trong quân Đại Tùy?

Ý cười trong mắt nam tử trung niên kia càng đậm, y khẽ cười nói:

- Coi như người còn có chút nhãn lực, nói đi nói lại, ta quả thật là xuất thân võ quân.

Ông ta tự khoa tay múa chân một chút, cười ha hả nói:

- Người Cao Cú Lệ giống như rùa đen rút đầu? Thành Liêu Đông là một vỏ cứng? Lời này rất đúng, nói rất đúng! Ha ha ha ha!

Lý Nhân cài hắc đao sau lưng, thi lễ với người nọ:

- Xin thứ cho tiểu tử lúc trước vô lễ, chỉ có điều lúc này đang ở bờ đông Liêu Thủy, trước trận còn làm một chuyện khiến người Cao Cú Lệ tức giận đến

học máu, khó tránh khỏi cẩn thận chút.

Người đàn ông trung niên cười cười nói với hắn:

- Không sao, nếu không phải tận mắt thấy người đoạt lại thi thể của Mạch lão tướng quân, tận mắt thấy người cầm hắc đao, còn Đại Hắc Mã của người nữa, ta cũng không nhận ra. Người tên là Yên Vân, họ Yên... Hắn là xuất từ họ Cơ Chu Hoàng Tộc, cũng tính là danh môn rồi, không tệ, không tệ.

Nghe nam tử trung niên mở miệng cho Lý Nhân một tổ tông, ánh mắt nam tử trẻ tuổi tên Nhân Nhân biến đổi, biết vị đông chủ thân phận tôn quý kia của mình lại nổi lên tâm tư yêu người tài, ngăn lại đều ngăn không được rồi. Gã chuyển tầm mắt sang Lý Nhân, trong lòng tự nhủ chỉ cần người thông minh chút, lần tình cờ gặp mặt hôm nay khó bảo toàn sẽ không biến người thành một đại phú quý. Họ Yên, xuất từ Đại Chu Hoàng tộc không giả, nhưng con cháu họ Cơ từ sau khi Yên Quốc bị Tần quốc diệt, con cháu họ Yên nam dời Giang Nam, trải qua nhiều năm tháng như vậy đã không còn nghe có nhân vật nào tài giỏi nữa, dù là Yên gia Giang Nam cũng miễn cưỡng là tiểu phú địa phương thôi. Họ Yên phương bắc lại không có danh tiếng gì. Một câu hậu nhân danh môn của đông chủ, hiển nhiên là dát vàng trên mặt cho tiểu tử kia rồi.

Gã biết tính tình đông chủ thích đề bạt con cháu bình dân. Tỷ như người U Châu kia, lúc này mới vài năm đã lên tới Đại tướng quân chính tam phẩm rồi!

Nhìn trong ánh mắt Lý Nhân mang theo vài phần mong đợi, trong lòng tự nhủ chỉ cần người đáp theo lời đông chủ một tiếng, chỉ sợ ít nhất chức lục phẩm Giáo úy sẽ tới tay. Công danh là lấy trên lưng ngựa, lời này không giả, nhưng cơ duyên có đôi khi mới là nhân tố mấu chốt. Một câu, có lẽ có thể giảm bớt ba năm năm liệu mạng leo lên.

- Tôi không tính là hậu nhân danh môn gì, gia cảnh tuy rằng miễn cưỡng coi là giàu có, nhưng chẳng qua cũng chỉ bằng một góc người buôn bán nhỏ mà thôi, chỉ là một dân chúng bình thường bán dạo ở tái ngoại.

Lý Nhân cực rất nghiêm túc đáp.

Trong lòng nam tử trẻ tuổi tên Nhân Nhân thầm nghĩ: Đúng là một tên ngu ngốc. Phú quý như thế mà không cần.

Nam tử trung niên kia hiển nhiên cũng không dự đoán được Lý Nhân lại đáp như thế, trên mặt lập tức lộ vẻ thất vọng. Có điều rất nhanh, ông ta liền cười nói:

- Họ Yên các người tuy rằng nhiều năm gần đây không xuất hiện nhân vật kinh thái tuyệt đỉnh, nhưng làm được rất tốt bốn chữ hậu nhân danh môn. Công danh lấy trên lưng ngựa, người có bản lĩnh thật sự, khó bảo toàn tương lai không làm rạn vỡ tổ tông. Người... vì sao lúc trước không tòng quân?

Nam tử trẻ tuổi tên Nhân Nhân ngẩn ra, trong lòng lập tức lại kinh ngạc tự nói: Bệ hạ vẫn muốn đề bạt tên tiểu tử ngu ngốc này ư!

Gã lại liếc nhìn Lý Nhân, không kìm nổi đánh mắt ra hiệu, trong lòng tự nhủ tên ngu ngốc người đừng bao giờ nói sai nữa nha.

Đúng vậy, người đàn ông đứng ở trước mặt Lý Nhân này thoát nhìn hòa hòa khí khí, hơi hơi mập chính là đương kim chủ nhân Đại Tùy, Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng! Mà nam tử trẻ tuổi tên Nhân Nhân chính là Phò mã Đô úy Vũ Văn Sĩ Cập, con thứ của Tả Vũ Vệ đại tướng quân Vũ Văn Thuật. Nhân Nhân, là tự của gã.

Vũ Văn Sĩ Cập nhìn Lý Nhân, lạnh lẽo khích lệ hắn.

Nhưng Lý Nhân lại làm như không nhìn thấy ánh mắt của gã, vẫn rất nghiêm túc đáp:

- Nhà tôi nhiều thế hệ kinh thương, bệ hạ triệu tập con cháu lương gia thiên hạ tề tụ Trác quận, thảo phạt Cao Nguyên nhằm giải nỗi khổ của dân chúng, vừa đúng thời gian đó tôi lại phải đi tái bắc gom một nhóm hàng, sự việc liên quan đến kẻ sinh nhai trong nhà, tôi dự tính đi một chuyến rồi sẽ quay về Trác quận báo danh, vì vậy ra rồi thúc ngựa đi một chuyến đến đông cô của người Hề tái bắc, lại không ngờ bởi vì người Tập, người Khiết Đan giao chiến với người Hề, nên hành trình tôi bị chậm trễ. Đợi lúc tôi trở về nhà đến Trác quận, đại quân đã xuất phát rồi...Roi vào đường cùng, tôi đành phải dẫn theo huynh đệ trên nhà đuổi theo đến Liêu Thủy. Chúng tôi đuổi quá mau, không biết đại quân ở đó, còn tưởng rằng đã vượt qua Liêu Thủy rồi, vì vậy từ thành Vũ Lặc La qua sông trực tiếp tới bờ đông.

Trong câu nói của hắn có tám phần là giả, chỉ có một đoạn người Hề và người Khiết Đan trên thảo nguyên khai chiến là sự thật.

Chỉ có điều hắn diện mạo thanh tú, giọng điệu chân thành, nghe không giống là nói dối.

Ôi!

Vũ Văn Sĩ Cập lại thờ dài trong lòng, tự nhủ thiếu niên lang này thật sự là kẻ ngu sao? Vì kiếm tiền nuôi gia đình mà phải đi tái bắc làm ăn dẫn đến làm trễ nải đi báo danh Trác quận, đây là tội lớn rồi. Dù bệ hạ muốn đề bạt người, chỉ sợ cũng không tìm được lý do rồi. Thấy người trẻ tuổi như vậy sẽ bởi vì câu nói đó mà sắp đánh mất tiền đồ, Vũ Văn Sĩ Cập cũng cảm thấy đáng tiếc thay cho hắn.

Quả nhiên, sắc mặt Dương Quảng trầm xuống, biểu hiện cực kỳ thất vọng.

Ông ta ngăn người đứng một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói một câu:

- May là người đuổi tới cũng không tính quá trễ.

Trong lời nói tràn ngập ý thất vọng và đầy ý vị, đến mức ngay cả Vũ Văn Sĩ Cập cũng không khỏi liếc nhìn Lý Nhân. Trong mắt gã, thiếu niên lang này quá thành thật chất phác, nếu có thể đoán bệ hạ là một nhân vật quyền thế trong quân, chẳng lẽ không biết một Đại tướng quân cũng có thể cho người phú quý hay sao? Ngu ngốc, thật sự là một kẻ đại ngu ngốc!

Lý Nhân nói:

- Dù là muộn, nếu mấy ngày sớm đến Liêu Thủy, cũng có thể theo Mạch lão tướng quân một đường xung phong liều chết, dù chết trận sa trường cũng không thấy tiếc cuộc đời này. Đáng tiếc...

Hắn nói một câu đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc cái chết của Mạch Thiết Trượng.

Thấy biểu hiện của hắn không chút giả dối, Dương Quảng cũng bị khơi gợi chút thương hại:

- Mạch lão tướng quân tận trung vì nước, quả thật khiến người ta khâm phục. Ở trong quân ta cũng có chút tiếng nói, nếu...nếu người muốn tòng quân, có thể nói với ta, ta sẽ an bài người làm việc tại Tả Đồn Vệ, thế nào?

Aha!

Trong lòng Vũ Văn Sĩ Cập thầm kêu trong lòng một tiếng kinh ngạc, bệ hạ vẫn không từ bỏ ư! Tiểu tử này quả thật quá may mắn, cũng không biết tại sao tên ngu ngốc điên loạn này lại lọt vào mắt xanh của bệ hạ cơ chứ.

Mà ngay sau đó, gã lại thất vọng rồi.

Lý Nhân rất chân thành lắc đầu nói:

- Nếu đã lỡ rồi, vậy thì thôi đi. Nếu kịp đại quân xuất phát, dù có chết trận cũng không oán không hối. Nhưng đã bỏ lỡ, sao còn có thể vào trong quân nữa? Tôi vì việc nhà mà làm trễ nải hành trình, đây chính là tội đại bất kính tội khi quân. Cho dù vào trong quân, nào còn mặt mũi ở cùng đồng đội nữa? Sở dĩ còn chưa quay về nhà, là muốn xem còn có thể tận lực được chút nào không, giờ là vào thu, đã không thể kiến công lập nghiệp, tôi tính toán mấy ngày nữa sẽ về nhà, phụng dưỡng cha mẹ già.

Dương Quảng nghe hắn nói rõ ràng, tuy rằng cực kỳ thất vọng nhưng vẫn là không kim nổi chỉ điểm thêm:

- Nếu người lập nhiều chút công lao, lấy công chuộc tội cũng rất tốt, theo ta được biết, đại quân phải chia tấn công địa phương khác, thấy thân thù người am hiểu đã chiến bình nguyên, có bằng lòng theo quân đi một chuyến hay không. Nếu quân công lập nhiều hơn, tiền đồ sẽ rộng mở.

Trong lòng Lý Nhân thở dài, ông đúng là ngu ngốc gà mờ, lão tử đã ra sức khước từ rồi mà con mẹ người sao vẫn chưa từ bỏ ý định thế? Nếu không phải là các người nhiều người, nếu không phải mười mấy liên nô phía sau vẫn chưa hề buông xuống, lão tử đã chém người một đao rồi bỏ chạy rồi.

Từ trong lời nói của ông ta hắn đã đoán được thân phận của nam tử trung niên hơi mập mạp kia rồi. Kẻ địch lớn nhất của hắn đang đứng trước mặt hắn, còn muốn hắn hiệu lực cho ông ta nữa. Lý Nhân cảm thấy vô cùng nực cười. Lúc trước không đoán được thân phận của ông ta, bởi vì Lý Nhân biết Dương Quảng đi Vọng Hải Đột vẫn chưa trở về, hắn càng không nghĩ đến, Dương Quảng lại dám mang theo mấy chục hộ vệ từ từ Vọng Hải đột cái trang chạy về!

Bỗng nhiên, hắn linh cơ vừa động.

Chẳng lẽ, Hoàng đế ngu ngốc này vừa nói đại quân chia binh, chính là chuyện đám người Vũ Văn Thuật suất lĩnh ba mươi vạn phủ bình tĩnh nhục tiến quân thần tốc tiến công Bình Nhưỡng, lại bởi vì lương thực hết lui về bị vây công tứ phía, ba mươi vạn đại quân toàn quân bị diệt? Như vậy... mình có nên đi theo một chuyến hay không?

Đúng vậy, chuyến này tất nhiên hung hiểm vô cùng, nhưng nếu nắm chặt cơ hội, đó mới là một khoản phát tài lớn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Mỗi Mắt Mong Chờ.

- Tôi có thể quay về thương lượng với mọi người một chút được không?

Lý Nhân gãi gãi đầu hỏi.

Dương Quảng tuy rằng thất vọng với biểu hiện của Lý Nhân, nhưng đúng là vẫn rất thích chàng thiếu niên nhìn thật thà chất phác này. Thứ nhất, là vì thiếu niên này tại bờ đông Liêu Thủy thúc ngựa giết người đoạt thi để lại một ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho ông ta; thứ hai, đã lâu lắm rồi ông ta chưa từng gặp một thiếu niên thuần phác như thế. Trong triều đình, đám quan viên không người nào là không có tâm tư riêng? Nhất là con cháu xuất thân thế gia đại hộ

không có một người nào dám ăn ngay nói thật giống như thiếu niên này. Lại so sánh thiếu niên này với lũ triều thần thì chỉ là một cây cỏ nhỏ bé, tuy rằng nhỏ bé nhưng một cú cứa có thể giết chết người, lộ ra một lực lượng mạnh mẽ làm người khác yêu mến tán thưởng.

- Sao thế, bọn họ đều không phải là con cháu gia tộc người sao? Nếu người quyết định, chẳng lẽ họ còn dị nghị ư?

Dương Quảng mang theo một chút tò mò hỏi.

Lý Nhân gật gật đầu nói rất chân thành:

- Đúng vậy, bọn họ đều nghe tôi đấy. Nhưng...bọn họ cũng có quyền lợi lựa chọn tương lai của mình.

Dương Quảng ngẩn ra, nhìn Lý Nhân như thoáng chút suy nghĩ.

Vũ Văn Sĩ Cập sợ tiểu tử ngốc này lại nói gì thêm rước mìn tai họa, khẩn trương tiến lên một bước nói:

- Đồng chủ, trời tối rồi, chúng ta cần phải quay về thôi.

Dương Quảng ừ một tiếng, nói với Lý Nhân:

- Sau khi người về bàn bạc xong thì hãy đến thẳng đại doanh Tả Đồn Vệ tìm Tân Thế Hùng, ta dĩ nhiên sẽ nói cho hắn trước.

Nói xong, Dương Quảng được người hầu đỡ lên chiến mã hùng tráng, lại nhìn Lý Nhân tựa như có lời muốn nói, nhưng chỉ há miệng không nói ra. Ông ta thúc ngựa đi, cũng không đánh ngựa, chỉ đi chậm rãi. Mọi người đi theo sau ông ta cũng không ai dám nói gì, dù đại doanh cách đó không xa, nhưng Vũ Văn Sĩ Cập vẫn an bài mười mấy người làm thám báo đi trước dò đường.

Trên thực tế, bọn họ đã đã trở lại hai ngày rồi, vẫn luôn ở bên ngoài chưa quay về doanh trại. Vũ Văn Sĩ Cập không biết vị Hoàng đế có ý tưởng thiên mã hành không giống như đứa trẻ này rốt cuộc muốn làm gì, khuyên một lần bị Dương Quảng bác bỏ liền không dám nói thêm nữa. Tính tình Hoàng đế bướng bỉnh vô cùng, nếu là việc ông ta muốn làm, đừng nói là chín con trâu, dù là chín vạn con trâu cũng không kéo lại được.

Sau khi từ Vọng Hải Đột nhận được biểu chương của Lưu Sĩ Long, Dương Quảng liền nổi cơn giận dữ, quăng tấu chương rơi đầy đất, nện mâm hoa quả lên mặt quan viên trình biểu chương lên, mắng to Lưu Sĩ Long vô năng. Chúng thần khuyên bảo mãi ông ta mới phê tấu chương sau đó phẩy áo bỏ đi.

Ngày đó, ông ta lập tức hạ lệnh khởi hành từ Vọng Hải Đột đột ngột quay về đại doanh Liêu Đông, quan viên thị vệ đi cùng lập tức bận rộn, thu thập hành trang an bài túc vệ.

Chỉ có điều không ai ngờ được, khi đêm xuống, vị Hoàng đế bệ hạ khi thì bình tĩnh khi thì hồ đồ này đã bắt buộc Phò mã Đô úy Vũ Văn Sĩ Cập mang theo hơn trăm thị vệ cải trang kị binh nhẹ về trước. Vũ Văn Sĩ Cập đập đầu khổ cực khuyên giải, Dương Quảng vẫn không đồng ý. Bất đắc dĩ Vũ Văn Sĩ Cập đành phải làm bảo tiêu. Gã vốn định thông tri cho Văn Ngạc, nhưng ngại Dương Quảng không chịu.

- Nếu như người nói cho Văn Nhất Dao biết, chẳng lẽ trăm còn đi được hay sao?

Lúc ấy Dương Quảng tròn mắt quát:

- Thật vất vả mới qua mắt quan viên và Hoàng hậu, Văn Nhất Dao là kẻ cứng mềm không ăn tạt nước không lọt, nếu người dám đi nói cho hắn ta biết, có tin trăm cho người bắt người lại không?

Thật ra Vũ Văn Sĩ Cập biết đó là một cơ hội, tuy rằng nếu phụ thân Vũ Văn Thuật biết mình đi cùng Hoàng đế nổi điên sẽ đánh mắng một trận, nhưng như thế trong mắt Hoàng đế vẫn tin tưởng coi trọng mình, tín nhiệm Vũ Văn gia, bằng không sao không mang người khác theo mà chỉ mang lão Nhị Vũ Văn gia? Lần này nếu đi không thuận lợi, không chừng quan lộ của mình sẽ thăng cao. Gã là con thứ của Vũ Văn Thuật, tương lai gia nghiệp to lớn của Vũ Văn gia không tới phiên gã kế thừa, gã chỉ có thể dựa vào bản thân để tranh đấu, để lên cao. Đi cùng Hoàng đế cải trang quay về Liêu Đông tuyệt đối là một việc nguy hiểm vô cùng, nhưng cũng là một kỳ ngộ.

Sau khi cân nhắc, Vũ Văn Sĩ Cập liền đáp ứng.

Chỉ là gã không thể ngờ, rõ ràng đã đến Liêu ngoài thành Liêu Đông, vì sao Hoàng đế cố tình không quay về, mà là đi vòng ở bên ngoài hai ngày liền.

- Bệ hạ...

Vũ Văn Sĩ Cập đi sau chiến mã của Hoàng đế nửa đầu ngựa, khẽ thăm dò:

- Tiểu tử ngốc kia thật không thức thời.

Dương Quảng ồ một tiếng, thuận miệng đáp:

- Hắn chưa từng thấy việc đòi, tâm tư cứng nhắc cũng là điều bình thường. Trẫm thấy trái lại là người thực tế, chỉ luôn nghĩ kiếm được công lao không giống những kẻ có tâm tư linh hoạt đều là làm thế nào kiếm được công lao! Nếu để tiểu tử ngốc đó đi Liêu Đông, nói không chừng thành đã bị phá từ sớm rồi. Trăm vạn đại quân vây công một tòa thành Liêu Đông nhỏ bé, cho dù để một Đại tướng quân đầu heo đứng đó hừ hừ hai tiếng, trăm vạn đại quân cũng đã sớm đẩy thành Liêu Đông sụp đổ rồi.

Vũ Văn Sĩ Cập ngẩn ra, bắt đầu nghĩ bệ hạ là mượn cơ hội để nhắc nhở mình, bỗng nhiên hiểu ra, tâm tư của bệ hạ căn bản không đặt trên người tiểu tử ngốc kia, bệ hạ vẫn còn đang tức giận, tức giận phụ thân, tức giận Lưu Sĩ Long.

Trầm mặc một hồi, Vũ Văn Sĩ Cập nói:

- Bệ hạ, thật ra thành Liêu Đông đã bị phá rồi.
- Há?

Dương Quảng quay đầu lại nhìn Vũ Văn Sĩ Cập có chút không vui nói:

- Ý khanh là gì?

Vũ Văn Sĩ Cập chậm rãi hít một hơi nói:

- Tuy rằng thành còn, nhưng tâm của người Cao Cú Lệ đã bị phá rồi.

Dương Quảng ngẩn ra, nhìn Vũ Văn Sĩ Cập gật gật đầu.

Vũ Văn Sĩ Cập sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu chậm rãi nói cục diện thành Liêu Đông. Tâm tư của gã rất tinh tế, khuê môi múa mép như lò xo, sau một lúc, đã làm cho Dương Quảng liên tiếp gật đầu. Dù vậy, gã cũng không biết những lời mình nói có ảnh hưởng đến quyết định của bệ hạ hay không, nhưng gã nhất định phải nói, bởi vì gã là con trai của Vũ Văn Thuật, gã không thể trơ mắt nhìn Vũ Văn gia bị đá kích. Mà trong lúc gã nói chuyện chợt nghĩ đến một sự kiện, vì sao, Hoàng đế cố tình chọn lựa mình quay về Liêu Đông cùng? Cũng vì sao, bệ hạ trở về thành Liêu Đông cũng không trở về đại doanh? Trong phút chốc, gã kinh sợ cả người ướt đầm mồ hôi.

Thật ra bệ hạ đang chờ mình giải thích cho phụ thân, là tạo một cơ hội cho Vũ Văn gia.

...

Lý Nhân cười Đại Hắc mã đi ngược đường với Dương Quảng và mọi người, cố ý đi ra ngoài lòng vòng một vòng mới quay về tìm đám người Lạc Phó. Xác định không có ai theo dõi, lúc này Lý Nhân mới trở lại nơi họ ẩn thân. Sau khi trở về, lập tức triệu tập mười bảy người lại, nói lại một lượt về chuyện mình trải qua hôm nay, làm cho đám người Lạc Phó sợ hãi nhảy dựng lên.

- Đệ khẳng định người đó chính là Dương Quảng?

Phục Hồ Nô và Trần Tước Nhi gần như cùng đồng thời nhảy dựng lên hỏi.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Chính xác một trăm phần trăm.

Phục Hồ Nô thở dài:

- Đáng tiếc.

Lý Nhân lại gật gật đầu:

- Quả thật đáng tiếc.

Trần Tước Nhi ảo não nói:

- Sớm biết thế thì mọi người đi cùng nhau rồi, dù bên cạnh Hoàng đế kia có mấy chục hộ vệ thì có năng lực gì? Dựa vào bản lĩnh của chúng ta, không thể chặt lão cầu Hoàng đế đó thành mười tám khúc để xả giận à? Đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Thiết Lão Lang nói:

- Cũng không hẳn, tùy từng bên cạnh Hoàng đế ắt đều là cao thủ, nếu tùy tiện động thủ, chúng ta cũng không sống được mấy người đâu.

Trần Tước Nhi trợn mắt nói:

- Ngươi sợ chết à?

Thiết Lão Lang gật đầu lạnh nhạt nói:

- Ta sợ chết.

Trần Tước Nhi sùng sốt, không biết nên nói gì. Mà thời gian này, mọi người đã là huynh đệ thân thiết lúc nói chuyện không cần cố kỵ nữa. Lúc trước Đạt

Khê Trường Nho suất hai ngàn quân chiến đấu kịch liệt với người Đột Quyết, viện quân chậm chạp không đến, sau khi lại đánh lui người Đột Quyết công lao đều bị người khác nhận hết, đám người Thiết Lão Lang từ lâu đã hết hy vọng với Đại Tùy. Trần Tước Nhi nói y sợ chết, chỉ là bởi vì tính tình thô ráp thuận miệng hời, cũng thực ra không hề có ý khinh thường.

Thiết Lão Lang trả lời như vậy, thật ra khiến y không biết nên nói cái gì.

Trần Tước Nhi nhìn Thiết Lão Lang một cái, sau đó cúi đầu như một đứa nhỏ làm việc sai. Lý Nhân cười cười đi tới vỗ vỗ bả vai Trần Tước Nhi, nói:

- Tiểu Điều ca, đệ biết trong lòng huynh nôn nóng, khi đó đệ đoán được đó là Dương Quảng, đệ cũng gần như không kìm nén được muốn một đao chém chết lão ta. Nhưng đệ lại suy nghĩ, mạng của Dương Quảng không quý bằng đệ, một mạng đổi một mạng, sao có thể khiến lão buồn bán lời như thế được?

Trần Tước Nhi ngẫm nghĩ một chút gật đầu nói:

- Mạng lão không hề quý bằng mạng ta.

Thiết Lão Lang cười cười, cũng vỗ vỗ bả vai Trần Tước Nhi nói:

- Nói thật, nếu như có thể giết lão, giá phải trả cũng là toàn bộ chúng ta sẽ bị diệt. Ngươi cảm thấy, thù này báo được còn có ý nghĩa gì không?

Thiết Lão Lang có thể nói được những lời này, cũng chính là thời gian qua ảnh hưởng của Lý Nhân đã thành công làm họ thay đổi. Nếu là trước kia, với tính tình của Phục Hồ Nô Trần Tước Nhi, dù là biết mình chắc chắn sẽ chết, nếu có cơ hội giết Dương Quảng vẫn sẽ hạ thủ. Nhưng hiện tại, Lý Nhân đã dạy cho bọn họ, mạng của kẻ địch không đáng giá bằng mạng của mình. Đương nhiên, nếu quả thật tới thời điểm phải liều mạng, vậy không những một mạng đổi một mạng, ít nhất phải đổi ba mạng. Lý Nhân dạy bọn họ không phải vứt bỏ tâm huyết, mà đặt tâm huyết ở chỗ nên đặt.

Đông Phương Liệt Hòa ngẫm nghĩ một chút hỏi:

- Thiếu tướng quân, đệ đáp ứng Dương Quảng rồi hả?

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Đây là chuyện lớn, nếu quả thật muốn đi theo quân Tùy tấn công địa phương khác của Cao Cú Lệ, đệ cũng không dám cam đoan chúng ta không có nguy hiểm, cho nên trở về thương lượng với các huynh một chút. Nếu mọi người quyết định đi, ngày mai đến Tả Đồn vệ tìm Tân Thế Hùng. Nếu các huynh không muốn đi, vậy chúng ta liền quay về Yên Sơn, nửa năm luyện binh, những người trên núi kia cũng nên mang ra ngoài tôi luyện rồi.

- An Chi, đệ thấy sao?

Lạc Phó hỏi.

Lý Nhân cười cười, quét mắt nhìn mọi người chậm rãi nói:

- Đệ đang nghĩ, chuyến này quân Tùy phân binh viễn chinh, có bao nhiêu phần trăm thắng?

Hắn biết, ba mươi vạn quân Tùy viễn chinh, chỉ còn sống trở về hai ngàn bảy trăm người. Đương nhiên, hắn cũng có nghi vấn, ba mươi vạn đại quân sao lại dễ dàng tan tác toàn bộ như thế? Hơn nữa, chín Đại tướng quân của quân đội viễn chinh, ngoại trừ Tả Đồn Vệ tướng quân Tân Thế Hùng cản phía sau chết trận ra, còn sống trở về là hai ngàn bảy trăm người bao gồm cả tám Đại tướng quân cùng thân binh phụ tá bọn họ. Các tướng quân đều chạy thoát, ba mươi vạn đại quân lại toàn bộ đều chết hết? Đương nhiên, Lý Nhân biết nhưng không cách nào nói với đám người Trần Tước Nhi, bởi vì hắn sẽ không giải thích được vì sao mình lại biết.

Lạc Phó trầm ngâm trong chốc lát hỏi:

- Nếu đánh bại... Ý của đệ là, chúng ta nghĩ biện pháp kiếm một số tiền của phi nghĩa à?

Lý Nhân cười ha ha nói:

- Đúng thế!

Lạc Phó gật gật đầu, nhìn thoáng qua Thiết Lão Lang, Triều Cầu Ca và lại nhìn Đông Phương Liệt Hòa, ba người xuất thân Huyết kỵ gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Nhưng Trần Tước Nhi và Phục Hồ Nô nhìn nhau, lập tức tất cả đồng thanh hỏi:

- Phát tài gì vậy? Cao Cú Lệ tôi tàn này, nghèo đến phân chim cũng không có, có tài gì mà phát chứ?

Lý Nhân chỉ cười không trả lời, vẻ mặt bí hiểm.

Lạc Phó nhìn Lý Nhân, trong lòng thở dài, Thiếu đương gia, thật là càng ngày càng nhìn không thấu đệ rồi. Nhìn dáng vẻ của đệ, hẳn là chắc chắn lần này Đại Tùy không thắng được, cho nên đệ mới muốn đi một chuyến. Một chuyến đi đâm Cự Dã, đệ kéo về đội ngũ một ngàn hai trăm người, như vậy chuyến Cao Cú Lệ này, đệ sẽ mang về bao nhiêu người đây?

Y mỉm cười nhìn Lý Nhân, tự nói với mình, mỗi mắt mong chờ đi

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Uy Thế Phủ Đầu.

Mọi người thảo luận một chút về các chi tiết các phương diện xong, quyết định một mình Lý Nhân sẽ đến đại doanh quân Tùy trước, những người khác thì ở lại chờ đợi. Làm như vậy, là vì Lý Nhân muốn đưa ra điều kiện. Hắn lại không ngờ rằng, mình vốn lo lắng bị người dưới tay sẽ bị Tân Thế Hùng điều đi tách ra, ai biết Tân Thế Hùng lại đưa ra một quyết định ngu xuẩn như vậy, cho nên ngay cả điều kiện cũng không có cơ hội đề xuất. Vừa tới còn cách đại doanh khá xa, đã bị du kỵ ngăn lại, Lý Nhân nói là có hẹn với Tả Đồn Vệ đại tướng quân Tân Thế Hùng, du kỵ liền tạm giam Lý Nhân vào trong đại doanh, sau đó giữ hắn chờ ở trong viên môn, có một người đi vào thông báo.

Liên doanh thật sự quá lớn, đợi chừng một canh giờ người nọ mới trở về dẫn Lý Nhân đi theo vào.

Trong đại doanh không thể phóng ngựa, Lý Nhân đi bộ theo người dẫn đường kia. Doanh địa Tả Đồn vệ nằm sát một mặt gần với thành Liêu Đông, cách xa nhau khá xa, đã đi nửa canh giờ mới đi đến. Ven đường tuy biểu hiện của Lý Nhân rất quy củ, nhưng vẫn nhìn tỉ mỉ cảnh tượng trong đại doanh quân Tùy.

Quân doanh quy chỉnh, sĩ tốt huấn luyện nghiêm túc, không nhìn thấy một người nào vui cười đánh chửi, toàn bộ đều là sát khí lạnh lùng.

Đi đến doanh địa Tả Đồn vệ, binh lính dẫn đường kia quay lại khách khí nói với Lý Nhân:

- Người đứng chờ ở đây, ta đi vào bẩm báo tướng quân.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Làm phiền rồi.

Một lát sau, người nọ từ trong đại tướng đi ra nói với Lý Nhân:

- Tướng quân đang thăng trưởng nghị sự, người cứ chờ một lát đi, không được đi lung tung trong quân doanh đấy.

Lý Nhân gật đầu cảm ơn, người nọ xoay người đi.

Chờ ước chừng nửa canh giờ, Lý Nhân lại không có vẻ nôn nóng bất an, cũng không có biểu hiện phần nộ bất mãn, ngược lại đứng ở cửa nhìn bọn lính thao luyện tựa như nhập thần trên đất trống cách đó không xa. Trên đất trống là hơn một ngàn trường mâu thủ và phác đao thủ đang diễn luyện trận hình, một chỗ khác là cung tiễn thủ huấn luyện bắn nghệ, Lý Nhân đứng ở đó xem phác đao thủ và trường mâu thủ hợp luyện trong chốc lát, cuối cùng tầm mắt dừng lên người cung tiễn thủ kia.

Phủ binh Đại Tùy huấn luyện có tổ chức, đơn giản nói cung tiễn thủ này, tuyệt đối người nào cũng cường tráng khôi ngô. Lý Nhân nhìn cẩn thận, hắn phát hiện nhiều cung tiễn thủ như vậy, người đơn độc bắn bia, trong bảy mươi bước gần như đều có thể trúng bia ngắm. Mà cung tiễn thủ hợp luyện theo tướng tá chỉ huy, hoặc ngấp nước bắn hoặc bắn chụm, binh lính được tướng tá chỉ huy dễ điều khiển.

Chỉ nhìn chốc lát, trong lòng Lý Nhân hơi khiếp sợ. Hắn biết chiến lực phủ binh Đại Tùy mạnh thiên hạ vô song, cho nên có thể tưởng tượng những binh lính này khẳng định bình thường đều vất vả huấn luyện đấy. Tuy rằng nhìn ở trong mắt và nghĩ trong lòng gần như nhất trí, nhưng hắn rung động ở chỗ, bất kể là năng lực từng binh sĩ tác chiến hay là phối hợp giữa các binh lính, biểu hiện phủ binh thật sự đã làm cho người ta xem mà sợ hãi.

Tỷ như trường mâu thủ và Mịch Dao Thủ phối hợp diễn luyện, Lý Nhân xem đến gần như tròn trịa trong mắt.

Phía trước đặt mấy hàng người rom, tượng trưng cho quân địch. Trường mâu thủ thành đội ngũ xông đi lên, hàng thứ nhất hàng thứ hai hàng thứ ba, liên tục ba hàng trường mâu thủ hợp thành thể công thứ nhất, hai hàng người rom phía trước lập tức bị đâm ngã xuống. Lúc này, theo trường mâu thủ có ý tạo ra khoảng cách bên trong, phác đao thủ ủa lên, chém người rom mặt sau ngã xuống đất nhau chém dưa thái rau. Lại sau đó, phác đao thủ co rút lại, trường mâu thủ căn phía sau chậm rãi lấy phương trận lui bước.

Trường mâu thủ, là binh chủng giá trị chế tạo rẻ nhất trong phủ binh Đại Tùy. Trên người họ chỉ có bì giáp nửa người, không có quần chiến, mặc dù là bì giáp nửa người, cũng chỉ miễn cưỡng bảo vệ yếu hại. Binh khí của họ là một cây gỗ đầu trên cài một trường mâu thiết thương đầu, giá trị chế tạo rẻ, nhưng không hề nghi ngờ, bọn họ là binh chủng hoạt động linh hoạt nhất nhanh chóng nhất ngoại trừ khinh kỵ binh trong phủ binh Đại Tùy, làm quân đội xung phong và quân đội căn phía sau tốt nhất. Hơn nữa, tuy bọn họ giá trị thấp, nhưng lại là binh chủng kỵ binh e ngại nhất. Trường mâu dài đến một trượng tám, nếu xếp thành thương trận, cho dù trọng giáp kỵ binh cũng không dám dễ dàng đụng vào.

Lý Nhân ở kiếp trước tuy rằng không phải là người ham quân sự, nhưng cũng là người rảnh rỗi vào các diễn đàn để xem. Hắn nhớ mình từng thấy một cái thiệp, trong đó nhắc tới trường thương binh Thụy Điển là khắc tinh của kỵ binh, hơn nữa còn có thể thông qua nhóm trận hình dày đặc của trường

thương lặc lư để ngăn cản mũi tên lông vũ, nghe nói 70-80% mũi tên lông vũ đều có thể bị đưng bay. Không biết thật giả, nhưng rất hiển nhiên, từ thời Ngũ Đại sau đó đến Đại Tống, binh khí hoành đao bắt đầu dần dần rời khỏi vũ đài lịch sử như thế, trường thương thành vương giả trên chiến trường.

Thật ra Lý Nhân thật có thể đoán được, Tân Thế Hùng sở dĩ để mình chờ lâu như thế, chẳng phải muốn cho hắn một uy thế phủ đầu hay sao. Mấy tháng trước mười tám kỵ vô cùng nổi bật ở bờ đông Liêu Thủy, ngay trước mặt mấy vạn phủ binh Đại Tùy đoạt thi thể Tả Đồn Vệ đại tướng quân Mạch Thiết Trọng rơi về. Đây coi như là báo một phần thù cho Mạch Thiết Trọng. Mà thù này, hẳn do người kế nhiệm Mạch Thiết Trọng là Tân Thế Hùng báo đây. Ông ta tiếp quản Tả Đồn vệ, phương pháp xử lý phục chúng tốt nhất chính là báo thù thay Mạch Thiết Trọng, mặc dù trong chiến đấu của ngày hôm sau ông ta đã qua sông đích thân suất quân xung phong liều chết, không tha tù binh, chém đầu tất cả hàng binh cũng giành được sự tôn kính của binh sĩ Tả Đồn vệ, nhưng trong lòng vẫn còn có chút tiếc nuối.

Lý Nhân biết, biểu hiện kinh điển ngày đó của mình đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nhân mã Tả Đồn vệ, như vậy, tất nhiên Tân Thế Hùng cũng biết điểm này.

Cho nên, làm một người sắp thăng đảm nhiệm Đại tướng quân, để có thể có quyền khống chế tuyệt đối với Tả Đồn vệ, đối với Lý Nhân đã khiến binh lính Tả Đồn vệ sinh lòng cảm kích đã đến, ông ta sao có thể không lập uy?

Tuy rằng, Lý Nhân là bệ hạ đích thân hạ chỉ đến Tả Đồn vệ của ông ta đấy.

Lý Nhân cũng không nóng nảy, dù sao hắn có việc để làm, có thể ở khoảng cách gần như vậy nhìn phủ binh Đại Tùy huấn luyện, cũng được coi là một thu hoạch.

Tả Đồn Vệ tướng quân Tân Thế Hùng đứng ở cửa lầu lớn, kéo mảnh cửa ra một khe hở nhỏ nhìn ra ngoài, thấy thiếu niên kia đang đứng cách đó không xa hết sức chăm chú nhìn bọn lính thao luyện trên đất trống, không nóng không vội, quả thật có chút tán thưởng đối với tâm tính của thiếu niên này. Đêm qua bệ hạ đột nhiên xuất hiện trong quan doanh làm Vũ Văn Thuật và bọn họ bị sợ hãi. Sau đó bệ hạ triệu tập triều thần nghị sự ngay trong đêm, mệnh lệnh lấy Vũ Văn Thuật làm Hành quân Tổng quản, Lưu Sĩ Long làm Giám quân, triệu tập Hữu Vũ vệ, Tả Vũ vệ, Tả Kiều Vệ, Tả Đồn Vệ và Cửu vệ tổng cộng hơn ba mươi vạn đại quân, năm ngày sau xuất phát, hành quân đường dài, hội hợp với Lai Hộ Nhi Đại tướng quân suất lĩnh Thủy sư đồ bộ tấn công thành Bình Nhưỡng.

Nghĩ tới con giận lòi đình của bệ hạ đêm qua, hiện tại trong lòng Tân Thế Hùng vẫn còn sợ hãi.

Lão chưa từng thấy bệ hạ tức giận đến như vậy bao giờ.[

Nói tới, lần này Vũ Văn Thuật vẫn làm Hành quân Tổng quản toàn quyền chỉ huy ba mươi vạn đại quân viễn chinh, Lưu Sĩ Long vẫn làm Giám quân dường như hai người này vẫn được Hoàng thượng hậu đãi như trước. Nhưng rất hiển nhiên, bệ hạ đang cho hai người mang tội cơ hội lập công. Nhất là giám quân Lưu Sĩ Long, nếu tái phạm chỉ sợ con đường làm quan sẽ chấm dứt. Nhưng lần này quân yểm trợ hành quân một đoạn đường dài, lẽ thường chắc có lẽ không làm sai lầm gì được. Thủy sư của Lai Hộ Nhi Đại tướng quân đã đổ bộ, chỉ cần đại quân giết đến hội hợp cùng Thủy sư, mấy chục vạn đại quân còn không đánh hạ được một thành Bình Nhưỡng nhỏ nhỏ hay sao? Năm đó Nam Trần có nhiều thành lớn chắc chắn như thế, còn có lạch trời Trường Giang, cũng không ngăn không được hùng binh Đại Tùy đó sao?

Chỉ có điều đã đến đây bảy tháng, thời gian để quân Tùy có thể tác chiến tại vùng đất Liêu Đông lạnh giá cũng không nhiều rồi. Dựa theo lẽ thường, tháng chín phương này sẽ có tuyết lớn, đại quân điều động binh lực viễn chinh, tiếp tế tiếp viện theo không kịp, nếu trong hai tháng bắt không đánh hạ được Bình Nhưỡng, cũng chỉ có thể lui binh trở về.

Nghĩ đến đây, ông ta liền hận Lưu Sĩ Long đến ngứa răng. Nếu không phải tên Giám quân khốn kiếp không hiểu quân sự này nhiều lần ngăn trở, thành Liêu Đông đã đánh hạ từ sớm rồi, trăm vạn đại quân sao có thể chậm trễ ba tháng cơ chứ? Cho nên, việc bệ hạ vẫn dùng Lưu Sĩ Long làm Giám quân, Tân Thế Hùng rất bất mãn. Chỉ là quan văn làm Giám quân, đây là lệ thường triều đình, cho dù ông ta không hài lòng cũng không nói được gì.

Bệ hạ chỉ cho thời gian năm ngày để chuẩn bị, hơn nữa đây là một lần viễn chinh không có hậu cần tiếp tế tiếp viện, từng binh lính đều phải mang theo ba thạch lương thực, đối với binh lính mà nói đây tuyệt đối là một gánh nặng không nhỏ. Cảnh nội Cao Cù Lệ nhiều đường núi khó đi, còn phải mang theo nhiều lương thực xuất chinh như vậy đúng là lựa chọn bất đắc dĩ, nhưng đại quân vượt qua Liêu Thủy đã ba tháng, nếu không trước mùa đông đánh hạ Bình Nhưỡng chẳng phải bị người nhạo báng sao?

Tân Thế Hùng lý giải nỗi khổ của bệ hạ, lại không hiểu vì sao còn muốn văn nhân Lưu Sĩ Long không hiểu quân sự này khoa tay múa chân.

Vốn ông ta đã buồn bực, đêm qua bệ hạ còn ở lại nói với ông ta, Yên Văn từng ở bờ đông Liêu Thủy giết địch đoạt thi kia sắp sửa đến làm việc dưới trướng ông ta, ông ta thật sự buồn bực rồi.

Nhìn Lý Nhân đứng ở bên ngoài, Tân Thế Hùng không khỏi chua chát nghĩ tiểu tử này thật ra rất may mắn, không ngờ lọt mắt xanh của bệ hạ!

Nghĩ mình nhập ngũ nhiều năm như vậy, lão tướng quân Mạch Thiết Trọng đã chết, nhưng ông ta vẫn là Tả Đồn Vệ tướng quân, mà không phải Tả Đồn Vệ đại tướng quân danh chính ngôn thuận!

Tân Thế Hùng vốn muốn làm khó thiếu niên kia một chút, nhưng dù sao người này là bệ hạ đích thân hạ chỉ phái tới, nếu làm quá độ, chẳng phải khiến bệ hạ tức giận nữa sao?

Thấy ông ta cứ ngăn người ở lầu lớn, phụ tá của ông ta Trần Kỳ biết trong lòng tướng quân đang nghĩ gì, vì thế đi về phía trước vài bước, ho khan một tiếng nói:

- Tướng quân vẫn đang khó xử an bài Yến Vân kia như nào đúng không ạ?

Tân Thế Hùng quay đầu lại nhìn giận dữ nói:

- Huyền Mưu có thượng sách gì?

Trần Kỳ chính là nhân sĩ Bắc Lăng, tự Huyền Mưu, là một người tâm tư linh hoạt rất được Tân Thế Hùng tin tưởng. Ngày đó, chính gã khuyên bảo Tân Thế Hùng xông lên phía trước nhất làm gương cho binh sĩ, chém đầu tất cả tù binh Cao Cú Lệ báo thù thay Đại tướng quân Mạch Thiết Trọng, giành được tôn kính của binh lính Tả Đồn vệ, Tân Thế Hùng mới thuận lợi tiếp quản Tả Đồn vệ.

- Chuyện nào có đáng gì?

Trần Kỳ vuốt vuốt râu, khề cười nói:

- Nếu thiếu niên này là người được bệ hạ coi trọng, vậy Đại tướng quân chỉ cần nâng hấn lên là được.

Tân Thế Hùng không ngờ Trần Kỳ nói vòng vo, có chút không kiên nhẫn nói:

- Chẳng lẽ ta phải sửa trị hấn?

Trần Kỳ nói:

- Đại tướng quân, ý của ta là... chẳng phải bệ hạ thưởng thức hấn đấy ư, vậy Đại tướng quân liền cất nhắc hấn, cho hấn một hư chức không cao không thấp, đãi ngộ với hấn một chút, có điều không cho hấn tiếp xúc chiến sự, không lập được công lao. Nếu người này sau khi nhập ngũ không lập được tác công lao nào, đến lúc đó đại tướng quân lại tố hấn ngang ngược kiêu ngạo vô lễ, hấn còn có thể tồn tại lâu dài sao? Chỉ sợ, đến lúc đó bệ hạ cũng sẽ thất vọng vô cùng đó.

Ánh mắt Tân Thế Hùng sáng ngời, lập tức liên tục gật đầu.

Ngoài trường vãi, rốt cục Lý Nhân đã hơi chút mất kiên nhẫn rồi, hấn thăm mắng mấy đời tổ tông của Tân Thế Hùng, sau đó ngồi xồm xuống, nhặt một cây gỗ, vẽ phương pháp luyện binh mới xem. Nếu hấn biết chủ ý mà Trần Kỳ đưa ra cho Tân Thế Hùng nhất định sẽ cười đau bụng, sau đó nói một câu cảm ơn chân thành với Trần Kỳ.

Cách đại doanh Tả Đồn vệ không xa, Vũ Văn Sĩ Cập nhìn thiếu niên kia ngồi chồm hồm trên mặt đất viết viết vẽ vẽ, không tìm được trong lòng tán thưởng, khí lượng tốt. Tuy nhiên ngầm nghĩ một chút, thiếu niên này khờ ngốc như thế, nói không chừng không nhìn ra đây là Tân Thế Hùng đang cố ý làm khó dễ hấn.

Gã cười cười, bước đến.

Một khi đã như vậy, vậy thì giúp người một lần đi.

Lý Nhân đang ngồi chồm hồm trên mặt đất vẽ vẽ, sau đó nhớ lại phủ binh thao luyện lúc trước vừa xem trong lòng nghĩ sau khi trở về cũng nên nghĩ biện pháp đổi trang bị cho Yến Sơn tặc bị rồi. Vốn hấn có tính toán từ trước, sau khi Đạt Khê Trường Nho luyện hơn một ngàn Yến Sơn tặc thành một nhánh chiến binh, hấn dĩ nhiên là sẽ kéo đội ngũ ra ngoài, đoạt trang bị tốt nhất cho họ.

Nhưng lần này Dương Quảng đã cho hấn một đường đi tốt hơn, tuy rằng hơi gian nguy, có khả năng mất tính mạng, nhưng lại là đường phát tài tốt nhất. Không ai chắc chắn hơn hấn, lần này Đại Tùy viễn chinh kết cục thất bại, hơn nữa Dương Quảng còn cho hấn gia nhập Tả Đồn vệ thời điểm đại quân lui lại thì có nhiệm vụ cản phía sau. Lý Nhân hiện tại là một người mang một khát khao lớn, chỉ cần có thể có được thế lực của mình, hấn không sợ mạo hiểm đấy. Huống chi, nếu có thể kéo về một ít binh mã Tả Đồn vệ, nhất trang bị phù binh ven đường cũng đủ võ trang cho Yến Sơn tặc của hấn rồi. Lý Nhân đã định ra kế hoạch cho mình từ rất sớm, khi Yến Sơn tặc phát triển đến năm ngàn nhân mã, hấn sẽ ra ngoài tìm đối thủ thực lực kém một chút hung hăng làm một trận sau đó rời khỏi Yến Sơn đoạt một địa bàn lớn hơn tốt hơn.

Đạt Khê Trường Nho từng nói, binh lính chân chính cũng không phải huấn luyện có tổ chức là đủ tư cách đấy, phải giết người, chảy máu, phải trải qua sát phạt dẫm máu mới xem như là chiến sĩ đủ tư cách. Không trải qua chiến đấu, cho dù đóng cửa ở nhà luyện đến mấy cũng vô dụng, binh lính không thấy máu và không thấy đao nhỏ máu, thì đều là vật bài trí.

Chỉ cần tính toán thật tốt, lần hành trình Liêu Đông này không có nguy hiểm quá lớn, cùng lắm thì xoay người bỏ chạy, mười tám kỵ ít người nhưng tinh nhuệ, muốn tìm cơ hội chạy trốn cũng không phải việc khó. Cục diện trên chiến trường nếu không có lợi, mười tám kỵ đào ngũ, ai sẽ chú ý tới?

Đánh thắng được thì đánh thắng, đánh không được thì bỏ chạy. Trong mắt Lý Nhân đó chẳng phải là chuyện mất mặt gì.

Lại nói, thuận đường giết vài tên Cao Cú Lệ, coi như trút giận cho kiếp trước. Kiếp trước, Hàn Quốc chỉ là một nước nhỏ vừa chật vừa hẹp vừa đẹp vừa thơm con mẹ nó khiến Lý Nhân vô cùng buồn bực.

Phát tài và giải hạn kết hợp cùng một chỗ, bất kể như thế nào cũng có một chút lực hấp dẫn

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Cha Ngươi.

Đang về nhập thần, Lý Nhân chợt nghe phía sau có người mang theo giọng điệu châm chọc hỏi:

- Sao vậy, không được cho vào à?

Lý Nhân đang ngồi xổm quay lại nhìn, thấy là nam tử trẻ tuổi hôm qua được Dương Quảng gọi Nhân Nhân. Nhìn người này đại khái hơn hai mươi tuổi, hơn nữa được Dương Quảng tín nhiệm. Sau khi trở Lý Nhân moi ruột gan suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã nhớ ra người tên Nhân Nhân này hoá ra chính là đứa con trai sống sót duy nhất của Vũ Văn Thuật là Vũ Văn Sĩ Cập, sau vài năm đảm nhiệm Tể tướng Đại Đường.

Tuy nhiên lúc này, Lý Nhân đương nhiên phải làm bộ không biết thân phận đối phương.

Hắn đứng lên, làm một bình lễ nói:

- Xin chào tướng quân.

Vũ Văn Sĩ Cập tránh sang bên, không nhận lễ của hắn:

- Thứ nhất, ta cũng không phải là tướng quân gì cả, cũng không có thực quyền gì, chỉ là một người rảnh rỗi trong quân mà thôi. Thứ hai, người sắp nhập ngũ, thi lễ với ta, cần phải chào theo nghi thức quân đội mới đúng.

Trong lòng Lý Nhân tự nhủ sao người này đông dài thế nhỉ, nhưng trên mặt vẫn khách khí tôn kính, nói:

- Còn chưa chính thức nhập ngũ, cho nên không chào theo nghi thức quân đội.

Vũ Văn Sĩ Cập mỉm cười nói:

- Ngươi đó, không thể nói lời thông minh một chút được à.

Lý Nhân làm bộ ngẩn ra, sau đó như có thâm ý, nói:

- Nói thật lòng, chính là lời nói thông minh nhất.

]Vũ Văn Sĩ Cập lườm hắn một cái nói:

- Nếu lời nói thật là thông minh nhất, vậy đám văn võ đại thần trên triều đình chẳng phải nhầm chán lắm sao? Nói dối mới là thông minh, lời nói dối càng hoa mỹ càng thông minh, hơn nữa nói dối đến mức vô cùng vô cùng hoa mỹ, thật sự là lời nói thật rồi.

Lý Nhân làm bộ như khó hiểu, thờ dài nói:

- Điều này trái ngược gia giáo, trong khoảng thời gian ngắn tôi khó mà tiếp nhận.

Vũ Văn Sĩ Cập cười hi hi:

- Gia giáo...chỉ có gia đình nhỏ cửa nhỏ mới có thể dạy bảo con cái phải nói thật đúng không?

Lý Nhân phản bác:

- Vậy đại môn đại hộ kia có ý gì?

Văn Sĩ Cập cũng không tức giận, chỉ cười nói:

- Có ý tứ, như vậy mới có ý tứ. Nếu là người mọi đều nói thật, thế giới này mới thật sự thú vị vô cùng. Thiên hạ đều là những thứ rõ ràng, vậy thiên hạ này mới là dơ bẩn nhất đấy. Giấu không được dơ bẩn tối nghĩa, chẳng phải nhìn bí thương?

Gã hỏi Lý Nhân:

- Ngươi có biết mình lỡ một hồi đại phú quý à? Nếu hôm qua ngươi nói chút lời hay, không chừng bệ hạ có thể phong ngươi Lạc phẩm Giáo úy! Có bao nhiêu người ở trong quân lẫn lộn nhiều năm đều không thăng lên được chức Giáo úy, ngươi lại bỏ mặc, không tiếc sao?

Lý Nhân ngớ ra lắm lắm:

- Bệ hạ...

Sắc mặt hắn biến đổi lớn, nhìn Vũ Văn Sĩ Cập run rẩy nói:

- Vậy...người hôm qua...là bệ hạ sao?

Vũ Văn Sĩ Cập thấy hắn phản ứng như thế, châm chọc:

- Giờ mới hỏi hèn à?

Lý Nhân lui ra phía sau một bước, chấp tay, lại hành lễ nói:

- Xin hỏi ngài là...

Vũ Văn Sĩ Cập giả bộ cá giận nói:

- Giờ mới nhớ ra hỏi ta là ai à, thật ngu không ai bằng. Ngu ngốc, ngu ngốc, chưa từng thấy ai trướng ngốc hơn ngươi.

Lý Nhân thẳng người lên, chân thành nói:

- Ngu...nhưng tuyệt đối không phải trướng.

Vũ Văn Sĩ Cập sừng sốt, lập tức bật cười ha hả nói:

- Ngươi đó, hóa ra cũng biết nói chuyện cười đấy. Ta họ Vũ Văn, tên Vũ Văn Sĩ Cập, tự Nhân Nhân, ngươi có thể xưng hô ta là Phò mã Đô úy.

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Làm phiền Sĩ Cập huynh chỉ điểm.

- Ngươi gọi ta là gì?

Vũ Văn Sĩ Cập sừng sốt.

Lý Nhân cực rất nghiêm túc đáp:

- Sĩ Cập huynh...Sao vậy, không ổn à?

Đây chẳng phải là cách xưng hô khiến Vũ Văn Sĩ Cập vui vẻ, chẳng qua là tên nhà quê thuần phác chưa từng thấy sự đời này khiến gã tò mò, khiến gã thích, so với đám con cháu danh môn quý tộc thì thú vị hơn hẳn. Nói chuyện với đám người kia, mỗi một câu đều phải phí vài phần tâm cơ, mệt muốn chết. Mà nói chuyện với tiểu tử này thì rất thoải mái, hoàn toàn không cần lo lắng hao tâm tổn sức nghĩ trong lời nói của đối phương có ý tứ mờ ám gì hay không.

- Ha ha, không có gì, câu xưng hô Sĩ Cập huynh này của ngươi, hôm nay ta sẽ giúp ngươi một lần.

Gã đi đến bên Lý Nhân thấp giọng nói:

- Ngươi có biết, vì sao Tả Đôn vệ tướng quân Tân Thế Hùng lại gạt ngươi ở ngoài lạnh nhạt với ngươi hay không?

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Tôi biết ông ta cố ý làm khó tôi, nhưng không biết duyên cớ.

- Duyên cớ?

Vũ Văn Sĩ Cập cười lạnh nói:

- Còn không phải là bởi vì ngươi là người được bệ hạ đích thân hạ chỉ tới đây hay sao? Mấy tháng trước ngươi đoạt thi thể của Mạch Lão tướng quân trở về, bệ hạ cho ngươi đến Tả Đôn vệ, dụng ý này vẫn không rõ? Rõ ràng là bệ hạ trải một con đường phẳng lớn cho ngươi rồi. Trong lòng đám binh sĩ Tả Đôn vệ vẫn còn căm kích kính nể ngươi dĩ nhiên sẽ không bài xích ngươi. Cho nên, ngươi muốn phát triển thế lực của mình sẽ không quá khó. Nhưng dù là vậy, tướng quân Tân Thế Hùng sao sẽ chào đón ngươi chứ? Ngươi rõ ràng là đến để đoạt người của ông ta, ông ta không cho ngươi uy thế phù đầu mới là lạ!

Gã cười giải thích nói:

- Bệ hạ không trực tiếp hứa chức quan gì với ngươi, mà là để Tân Thế Hùng quan sát có tài mới dùng. Ngươi là người của bệ hạ, ông ta hẳn cũng chỉ thể cho ngươi làm một đội trưởng, một Lữ soái? Mà nếu để cho ngươi đảm nhiệm Giáo Úy chỉ huy một đoàn binh mã, ông ta sẽ rất đau lòng. Tân Thế Hùng cũng xuất thân bình dân, lúc ông ta mới nhập ngũ, năm sáu năm mới lên được lục phẩm Giáo Úy! Ngươi mới đến đã tiện tay nắm giữ ba trăm thân binh,

tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng làm ông ta ghen tị cỡ nào chứ?

Lý Nhân gãi gãi đầu:

- Chắc Tân Đại tướng quân không hẹp hòi như thế chứ?

Vũ Văn Sĩ Cập nói:

- Là tướng quân, còn chưa phải là Đại tướng quân, thân binh của ông ta gọi bậy thì cũng thôi đi, nếu người cũng nói vậy, lọt vào tai bệ hạ, sẽ bị ăn đủ đấy. Nói hẹp hòi...điều này sao gọi là hẹp hòi? Đây chẳng qua chỉ là phản ứng bình thường thôi.

Gã khinh thường nhìn thoáng qua tòa quân trưởng lớn kia, bĩu môi nói:

- Lại nói tiếp, Tân Thế Hùng cũng là người ngu ngốc chẳng khác gì người mấy.

Trong lòng Lý Nhân tự nhủ Vũ Văn Sĩ Cập này quả nhiên là người giỏi, không ngờ lại trực tiếp mắng một Tướng quân tam phẩm là ngu ngốc. Nếu Tân Thế Hùng nghe được, sẽ có cảm tưởng thế nào?

Vũ Văn Sĩ Cập hạ thanh âm tới cực thấp, dĩ nhiên là gã sẽ không nói to từ ngu ngốc.

- Ngu ngốc...làm sao có thể làm được tướng quân?

Lý Nhân ấp úng hỏi.

Vũ Văn Sĩ Cập hận không thể đập đầu Lý Nhân:

- Chẳng lẽ ông ta không ngu ngốc? Nếu đổi là ta, đã sớm mời người vào làm bộ như chiêu hiền đãi sĩ, nâng người lên làm Giáo Úy thì thế nào? Chỉ cần an bài người ở chỗ tầm thường không được lên chiến trường, qua tầm năm ba tháng, lại tiện tìm lý do ở trước mặt bệ hạ tố cáo người, rằng người đã lâu không lập được công lao, chẳng lẽ bệ hạ còn bảo vệ người nữa sao?

Lý Nhân làm bộ như bưng bình ngọc nói:

- Thật là âm hiểm..

Nhưng trong lòng nói: Tân Thế Hùng à, cầu xin ông hãy âm hiểm giống Vũ Văn Sĩ Cập này đi. Tốt nhất để cho tôi đi Truy trọng doanh thì tốt quá, thắng ngọc mới muốn ra trận lập công.

- Âm hiểm?

Vũ Văn Sĩ Cập hận tên ngu ngốc không tranh giành này, nói:

- Nếu đây đã tính là âm hiểm rồi, ta thấy người không bằng rời nơi này thật xa, nếu không, ta cũng không biết người sẽ bị người ta hành hạ đến chết như thế nào.

Văn Sĩ Cập cực nghiêm túc nói với Lý Nhân:

- Cho nên, nếu lát nữa gặp ông ta, nếu ông ta cho người đi Truy trọng doanh không có chức vị gì, người lập tức cự tuyệt. Thà rằng có thể làm đội trưởng ra trận giết địch, cũng không nên làm một Giáo úy không tiền đồ.

Lý Nhân chân thành nói:

- Thụ giáo!

Nói một hơi nhiều lời như vậy, Vũ Văn Sĩ Cập cũng cảm thấy kinh ngạc. Gã đã quên không biết bao lâu rồi mình không nói chuyện nhiều với người khác như thế, cẩn thận ngẫm lại, có lẽ là bởi vì thân phận địa vị của thiếu niên lang này quá kém xa so với tiền đồ của mình. Tiểu tử ngốc tên Yên Văn này bất kể thế nào cũng sẽ không cấu thành uy hiếp đối với mình, mà mình hôm nay cũng là bộc phát lòng tốt mới không kim nói chỉ điểm hần vài câu. Chỉ hy vọng tiểu tử ngốc này trở nên thông minh chút, vất vả lắm mới tòng quân được, chưa kịp đánh trận nào đã bị người ta tính kế đến chết rồi. Nếu đổi lại là tiểu tử xuất thân thế gia, gã còn lâu mới làm việc ngốc như hôm nay

- Lát nữa ta với người đi vào, để ông ta không dám quá phận.

Vũ Văn Sĩ Cập ngẫm nghĩ một chút nói: "

- Nếu không... ta điều người đến Tả Vũ Vệ?

Tả Vũ Vệ đại tướng quân Vũ Văn Thuật là hần phụ thân của gã, chút việc nhỏ ấy Vũ Văn Sĩ Cập vẫn làm được đấy. Thậm chí gã cũng không cần Hoàng đế ra mặt, bởi vì Vũ Văn Sĩ Cập hiểu rất rõ bệ hạ cao cao tại thượng kia, đêm qua Hoàng đế an bài nơi đi của Yên Văn, đó là bởi vì ông ta còn mới gặp Yên Văn không bao lâu cho nên còn nhớ rõ. Sau khi an bài xong, chỉ sợ hôm nay bệ hạ đã quên người tên Yên Văn này rồi.

Mấy năm nay bệ hạ đề bạt bao nhiêu con cháu bình dân rồi? Vũ Văn Sĩ Cập không nhớ rõ, gã chỉ nhớ rõ, người được Hoàng đế đề bạt sau lại quên đi sau đó bị quyền quý chèn ép đến chết chiếm đại đa số.

Một La Nghệ, một câu công danh lẩy ở trên lưng ngựa lừa dối lừa gạt bao nhiêu con cháu lương gia rồi? Tình huống thật sự là, cho dù ngẫu nhiên lọt mắt xanh bệ hạ cũng không thể cam đoan con đường làm quan bằng phẳng! La Nghệ chỉ có một, không tiếp tục người thứ hai.

- Hay là thôi đi.

Lý Nhân cảm kích cười cười, rất chân thành nói:

- Bệ hạ đề cho tôi đến Tả Đồn Vệ làm việc, vậy cứ đến Tả Đồn Vệ. Nếu không thể ngăn đầu, đành phải có lỗi với on tri ngô của bệ hạ, càng có lỗi với bản thân.

Vũ Văn Sĩ Cập thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói:

- Cuối cùng người nói được một câu thông minh.

Đang nói, chợt nghe một tiếng sang sang:

- Là gió nào thổi Phò mã Đô úy tới đây thế? Ha ha, không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội!

Tả Đồn vệ tướng quân Tân Thế Hùng, mặt mày hồng hào cười ha hả đi ra.

Vũ Văn Sĩ Cập khách khí, giọng điệu cũng ôn hoà trả lời:

- Dĩ nhiên là gió Bắc.

Gió Bắc... Hoàng đế mới có thể vĩnh viễn ngồi ở ghế rồng cao cao phía bắc, tùy tiện ra một hơi, đối với triều thần dân chúng mà nói chính là một cơn gió bắc hoặc ôn hòa mềm nhẹ hoặc linh hoạt, sắc bén.

Tân Thế Hùng ngăn ra, ngượng ngùng cười cười khách khí vài câu, sau đó làm bộ như mới nhìn rõ Lý Nhân:

- Vị này chính là?

Lý Nhân nói trong lòng: Cha người.

- Thuộc hạ Yến Văn, bái kiến tướng quân!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Da Mặt Dày Hơn Cả Tường Thành.

- Ôi chào, người chính là Yến Văn ở bờ đông Liêu Thủy giết lui binh Cao Cú Lệ đoạt lại thi thể của Mạch lão tướng quân trở về đó sao?

Biểu hiện của Tân Thế Hùng hết sức khoa trương, lão bước nhanh tới kéo tay Lý Nhân, nói:

- Ngày ấy người ở bờ đông Liêu Thủy giết địch, ta có tâm mang theo nhân mã Tả Đồn Vệ qua sông tương trợ, nhưng chưa có lệnh vua, dù ta có là Tả Đồn Vệ tướng quân cũng không dám tự ý suất quân hành động, đêm qua bệ hạ còn nói với ta muốn để người đến Tả Đồn Vệ của ta, làm ta vui mừng cả đêm ngủ không ngon, nếu không phải hôm nay thăng trưởng nghị sự, ta đã đích thân ra cửa doanh đón người rồi.

Ông ta nhấn mạnh mấy chữ Tả Đồn Vệ tướng quân, dường như e sợ người khác không biết mình hiện giờ gần như đã là đương gia của Tả Đồn Vệ.

Trong lòng Vũ Văn Sĩ Cập giễu cợt: "Người vui sướng cả đêm không yên ư, chỉ sợ trong lòng buồn phiền cả đêm không ngủ được ấy."

Lý Nhân vội vàng đáp lễ nói:

- Tướng quân quá khách khí, tiểu tử không bái phỏng tướng quân trước mới là thất lễ.

Vũ Văn Sĩ Cập ngăn ra, trong lòng tự nhủ hoá ra tiểu tử này cũng biết nói vài lời dối trá khách sáo. Gã nhìn sang Lý Nhân, chỉ thấy người đó lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với gã, ý tứ là giả bộ như thế có ổn không. Vũ Văn Sĩ Cập hiểu ý cười nói:

- Sao vậy, tướng quân không có ý định mời ta vào trong ngôi chút à?

Tân Thế Hùng cười ha hả nói:

- Lòi này của Phò mã quá nhỏ mọn rồi, cửa doanh Tả Đôn vệ có khi nào không mở rộng chào đón Phò mã không?

Ông ta nghiêng người làm tư thế mời. Vũ Văn Sĩ Cập khách khí vài câu lập tức đi vào trước. Tuy dựa theo chức quan mà nói gã thấp hơn Tân Thế Hùng khá nhiều, nhưng gã cười Nam Dương Công chúa trở thành Phò mã, bản thân còn có tước vị huyện công, bởi vậy trên thực tế Tân Thế Hùng xa mới bằng gã. Tân Thế Hùng lẫn lộn trong quân nhiều năm, giờ mới có được chức hầu tước.

Nhưng tước vị cao cũng không có nghĩa là quan chức cao, trước đó Lý Uyên làm Đường quốc công chẳng phải ở trấn Hoài Viễn làm một tiểu quan Đô Ủy hộ lương ngũ phẩm đó sao, bởi vì có công hộ lương thực, Dương Quảng mới thăng lão lên làm Chính tứ phẩm. Với hiền tước Đường công, dù gặp một lang tướng cũng phải nói chuyện khách khí, trong lòng Lý Uyên rất cuộc bị đè nén bao nhiêu khó mà biết được.

Lý Nhân đi sau cùng, ba người đi vào lều lớn phân chủ khách ngồi xuống. Tân Thế Hùng khách khí một hồi, Lý Nhân mới ngồi xuống vị trí chót nhất.

Tân Thế Hùng nhìn Lý Nhân khen:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, ngày đó ở bờ đông Liêu Thủy lấy mười tám kỵ dám chiến một trận với người Cao Cú Lệ, thiếu niên lang quả thật không giống bình thường, có thể lọt vào mắt xanh của bệ hạ, tiền đồ vô lượng.

Lý Nhân vội vàng khách khí nói:

- Chỉ là vận khí tốt một chút, lỗ mãng, hấp tấp mang theo mười mấy con em gia tộc thô thông võ nghệ qua sông, chủ ý là đuổi theo đại quân ra sức vì nước đây, ai ngờ vừa vận gặp được người Cao Cú Lệ khinh nhờn đi thể Mạch lão tướng, nhất thời xúc động phẫn nộ cho nên liền xông tới.

Tân Thế Hùng nói:

- Cũng không thể nói như vậy, cho dù là liều lĩnh, lỗ mãng chút, nhưng không có dũng khí ai dám lấy hơn mười kỵ trực diện đấu với mấy vạn đại quân Cao Cú Lệ chứ?

Lý Nhân luôn mãi nhún nhường, chỉ có điều không chịu nhận câu khen ngợi của Tân Thế Hùng. Tân Thế Hùng thấy thiếu niên này cũng không phải đứa nhà quê không thông cấp bậc lễ nghĩa, ấn tượng của ông ta cũng thay đổi vài phần. Vũ Văn Sĩ Cập ngồi bên cạnh thường thức trà khẽ vuốt cằm cười khẽ, trong lòng tự nhủ tiểu tử này hoá ra không thật sự ngốc, hơi chút chỉ điểm vài câu liền học được ngay. Nghĩ đến gia cảnh cũng không phải là hộ tiểu phú, nói không chừng cũng là vọng tộc số một số hai ở địa phương. Chỉ có điều Vũ Văn Sĩ Cập moi ruột gan cũng không nhớ ra được, địa phương phía bắc có họ Yên nào khá nổi danh. Nhưng gã cũng không thêm đề ý, không nghĩ ra được thì thôi, quốc thổ Đại Tùy mệnh mông không thấy biên bờ, một phú hộ một thành một huyện sao gã có thể biết rõ?

Đại Tùy buôn bán phát đạt, tuy rằng địa vị xã hội của thương nhân không bằng nông phu, nhưng dựa vào cố gắng và ý chí trở thành thương nhân lớn nổi danh một phương cũng là chỗ nào cũng có. Những người này tuy rằng không thể tiến dần từng bước, thậm chí gia tài bạc triệu nhưng lại không thể mặc áo gấm, nhưng của cải nắm trong tay cũng kinh người. Tỷ như Vũ Văn Sĩ Cập biết đến Từ gia Vệ Nam Đông quận, trong nhà chưa từng xuất hiện nhân vật nhập sĩ làm quan nhưng giàu nhất một phương, thật sự cũng không thể khinh thường người ta. Nghĩ đến đây, Vũ Văn Sĩ Cập lại nghĩ tới thương nhân cự cổ tuy địa vị xã hội không cao, nhưng nắm giữ của cải khổng lồ, nếu triều đình có thể thích hợp coi trọng bọn họ một chút nói không chừng cũng là chuyện rất có lợi đối với triều đình.

- Sao hôm nay Phò mã lại hứng trí đến chỗ ta làm khách vậy?

Tân Thế Hùng hỏi Vũ Văn Sĩ Cập.

Vũ Văn Sĩ Cập đang chìm trong suy nghĩ khẽ giật mình, tự nói sao mình lại xuất thần đi đâu thế. Gã cười cười nói:

- Bệ hạ phó thác ta làm việc, bảo ta phối hợp trừ bị lương thảo đồ quân nhu cần thiết cho đại quân xuất chinh, vốn định đi truy trọng doanh kiểm tra, vừa mới đi ngang qua đây, vì thế thuận tiện hỏi tướng quân cần bao nhiêu.

Ánh mắt Tân Thế Hùng biến đổi, nhìn thoáng qua Lý Nhân, trong lòng tự nhủ hay là thiếu niên này quen biết cũ với Vũ Văn gia? Bằng không với tính cách cao ngạo của Vũ Văn Sĩ Cập này sao sẽ nói chuyện lâu với hẳn lại còn vào Tả Đôn Vệ của mình nữa chứ? Nghe trong ý tứ của gã, gã chương quân lương thảo đồ quân nhu, chẳng lẽ là mượn điều này để ra hiệu với mình, nếu có thể an trí vị trí tốt cho Yên tiểu tử này có thể mở một cánh cửa cho mình không? Ông ta theo bản năng liếc nhìn Trần Kỳ phía sau, Trần Kỳ mặt không biểu cảm gật gật đầu với ông ta.

Tân Thế Hùng lập tức cười cười nói:

- Phò mã khổ cực rồi.

Vũ Văn Sĩ Cập nói:

- Đã nhận việc thì dĩ nhiên không dám buông thả, cũng là không thể nói rõ cái gì vất vả. Chỉ có điều đại quân xuất chinh cần thiết mang theo đồ quân nhu quá mức khổng lồ phức tạp, thật ra mới khiến người ta đau đầu.

Tân Thế Hùng trầm ngâm một chút thử thăm dò:

- Nếu Phò mã tới hỏi, ta đây cũng trực tiếp trả lời, lần xuất chinh này, tính toán mỗi binh lính đều phải mang theo ba thạch lương thực, thật sự quá nặng, mang theo người rất cồng kềnh, mang toàn bộ ba thạch lương thực, hành quân không tiện..Một trận chiến qua sông, Tả Đồn Vệ ta tổn thất không ít ngựa, Phò mã có thể chiều cố thêm một chút được không?

Trang bị phủ binh, ngoại trừ trọng binh khí và chiến mã ra trên cơ bản các vật khác phải tự chuẩn bị đầy. Tân Thế Hùng nói những thứ mang theo, chính là chỉ những thứ như phục, bị, tư, vật, cung tiễn, yên ngựa, khí trượng...trong những thứ này không bao gồm lương thực. Dựa theo chế độ quân sự Đại Tùy, mỗi phủ binh hai ngàn người được phân năm trăm con ngựa chạy chậm, bốn người cùng dụng một con thồ đồ quân nhu, bình thường miễn cưỡng có thể chia sẻ, nhưng lần xuất chinh này từng binh sĩ mang theo quá nhiều lương thảo, nếu như ngựa chạy chậm chở đồ quân nhu thì sẽ không đủ số cần mang, hành quân xác thật quá trắc trở.

Vũ Văn Sĩ Cập từ chối cho ý kiến gật gật đầu, bỗng nhiên quay đầu hỏi Lý Nhân:

- An Chi, vậy mười bảy thủ hạ của ngươi đâu? Sao không thấy cùng nhau tiến doanh?

Lý Nhân nói:

- Còn có chút việc vặt phải bọn họ giải quyết, hôm nay tôi quay về, sáng ngày mai sẽ cùng nhau đến bãi kiến tướng quân.

Câu sau của hắn là nói Tân Thế Hùng.

Tân Thế Hùng thâm cười lạnh, từ bộ dạng không lạnh không nhạt kia của Vũ Văn Sĩ Cập ông ta đã đoán được, tiểu tử họ Yên này quả nhiên có quan hệ với Vũ Văn gia, ngay cả Vũ Văn Sĩ Cập cũng đích thân ra mặt cho hắn thì rõ ràng là có quan hệ rồi. Một khi đã như vậy, vì sao ngươi không trực tiếp kéo đi Tả Vũ Vệ chứ?

Vũ Văn Sĩ Cập đầu tiên dụ hoặc Tân Thế Hùng, nói cho ông ta biết lương thảo đồ quân nhu đều thuộc quân hạt của gã, đợi lúc Tân Thế Hùng muốn cầu cạnh gã lại chuyển hướng đề tài, Tân Thế Hùng cũng không phải kẻ ngốc dĩ nhiên hiểu được ý tứ của gã.

- Huyền Mưu à, điều tra thêm trong quân còn thực thiếu gì không, An Chi tuy mới tới, nhưng rất được bề hạ coi trọng, không thể khinh đãi.

Trần Kỳ đứng sau ông ta kỳ giả vờ giả vịt tìm danh sách nhìn nhìn, lập tức có chút khó khăn nói:

- Giáo Úy các đoàn đã đủ, chỉ có...chỉ có Giáo Úy hậu đội áp vận đồ quân nhu Thôi Thanh Hà thời điểm qua sông chết trận, vị trí còn trống.

Hừ!

Vũ Văn Sĩ Cập hừ lạnh trong lòng một tiếng, trong lòng tự nhủ ngươi nói dối cũng quá giả đi. Một trận chiến qua sông, Giáo uy các đoàn chiến binh không ai chết, nhưng lại chết một Giáo uy hậu đội vận lương đồ quân nhu ư? Chỉ có điều gã cũng không nói gì, chỉ đầu thường thức trà, vẻ mặt dương dương tự đắc, yên tĩnh như nước giếng.

Tân Thế Hùng khó xử nhìn Lý Nhân nói:

- An chi... Ngươi xem, ta quả thật không dễ an bài... Giáo Úy hậu đội áp giải đồ quân nhu cũng là chính lực phẩm, hơn nữa...

Ông ta nhìn Vũ Văn Sĩ Cập một cái, thấy sắc mặt đối phương vốn bình tĩnh mơ hồ lộ ra vẻ không vui, ông ta cắn răng sửa lời:

- Ta thấy như này, ta sẽ điều một Giáo Úy khác về hậu đội áp vận đồ quân nhu, bổ sung An Chi vào vị trí trống đó đi.

Ngay thời điểm Vũ Văn Sĩ Cập mỉm cười, Lý Nhân đã chấp tay nói:

- Không cần!

Hắn đứng lên nói:

- Tôi mới tới, sao có thể khiến tướng quân vì an bài cho tôi mà làm việc thiên tư được? Nói xa, tướng quân làm thế kẻ dưới khó phục tùng, tôi cũng khó mà nhìn mặt đồng đội. Áp vận lương thảo thì áp vận lương thảo đi, Yên mỗ nhất định không phụ kỳ vọng của tướng quân.

Hắn nói hết sức chân thành, khiến Tân Thế Hùng và Vũ Văn Sĩ Cập và Trần Kỳ đều ngớ ra.

Ngu ngốc!

Vũ Văn Sĩ Cập thâm mắng một câu.

Gã đứng lên, nói với Tân Thế Hùng:

- Nếu tướng quân muốn an bài quân vụ, ta cũng không tiện ở lâu rồi. Ta còn phải đi Truy trọng doanh xem xét, cáo từ.

Thấy sắc mặt gã không vui, Tần Thế Hùng vội vàng nháy mắt ra dấu với Trần Kỳ. Trần Kỳ làm bộ như lật lại danh sách, bỗng nhiên kêu lên vui vẻ:

- Có, còn có Quả Nghị Giáo Ủy binh đoàn Át Tụ Doanh Lục Gia tổn thương chưa lành, hiện tại chức vụ chỉ huy binh đoàn do Lữ Suất Hác Đại Thông tạm thay, bởi vì không trống, nên vừa rồi tôi mới không xem cẩn thận.

Vì thêm nhiều ngựa, Tần Thế Hùng xem như bỏ đi một người.

Chỉ có điều đã đến lúc này, ông ta cũng không thể không nề mặt, nói:

- Một khi đã như vậy, An Chi, vậy người tạm thời thiết thời ở trong binh đoàn Át Tụ Doanh, được không?

Ông ta vừa nói vừa tự khuyên mình, thôi, cứ nghĩ cho Tả Đôn Vệ đi, ta làm trái lương tâm một chút. Nếu có thể lấy được nhiều chiến mã chạy chậm từ trong tay Vũ Văn Sĩ Cập, việc thu nạp quân tâm binh lính còn xa mới bằng lợi ích thu được từ một Yên Vân. Ông mới nắm binh quyền, từng giây từng phút đều muốn lôi kéo quân tâm, mà Vũ Văn Sĩ Cập lại đưa ra điều khoản hấp dẫn lại đúng lúc ông ta bức thiết cần đấy, cho nên mới không thể không từ bỏ uy thế phủ đầu với Lý Nhân.

Ai ngờ Lý Nhân lại không hề cảm kích, nhìn Tần Thế Hùng rất nghiêm túc nói:

- Chưa lập tác công mà thân mang chức sợ khó phục tùng kẻ dưới. Yên mỗ đa tạ Tướng quân cất nhắc, cứ để tôi ở lại trong hậu đội đi,

Lần này Vũ Văn Sĩ Cập thật sự bị chọc tức, gã ôm quyền nói với Tần Thế Hùng:

- Tướng quân thiếu nhiều bao nhiêu ngựa, cứ bảo người báo cáo cho ta là được, ta sẽ cấp đủ số cho, cáo từ.

Sắc mặt gã trắng bệch, quay người đi luôn.

Lý Nhân áy náy nói một câu với Tần Thế Hùng, rồi đuổi theo.

- Sĩ Cập huynh!

Lý Nhân đuổi theo sau gọi.

- Yên Giáo ủy, người hẳn nên gọi ta là Phò mã.

Vũ Văn Sĩ Cập lạnh mặt nói.

Lý Nhân cười hi hi nói:

- Tức giận à?

Vũ Văn Sĩ Cập hừ lạnh một tiếng, nhấc chân đi.

Lý Nhân đi theo sau nói:

- Nếu tôi thật sự làm Giáo ủy binh đoàn gì đó, chỉ sợ mới bị lừa chết. Sĩ Cập huynh, tôi và huynh chưa từng gặp mặt, huynh tương trợ sao tôi không dám nhận tình chứ? Có điều ép ông ấy cho tôi một chức Giáo ủy, rồi khỏi đại doanh, lặn lội đường xa giao chiến với địch, trong lòng người đó ắt ghen, tùy tiện phải tôi đi đánh trận sống chết, tôi vốn ôm tâm tư đền đáp bệ hạ, nếu chết trận ở Liêu Đông như vậy, chẳng phải là oan uổng sao?

Vũ Văn Sĩ Cập không nói gì, bước chân chỉ hơi chậm lại một chút.

Lý Nhân đuổi kịp, nói:

- Sĩ Cập huynh, lương thảo làm sao vậy? Chẳng lẽ không lập được công lao hay sao?

Vũ Văn Sĩ Cập lạnh lùng:

- Tiền trình của người, liên quan đến ta sao?

Lý Nhân thờ dãi nói:

- Sĩ Cập huynh, tôi nghĩ, cứ để Tần Thế Hùng đối với tôi vài khúc mắc đi, ngày sau từ từ mưu cầu, đại quân viễn chinh chắc chắn huyết chiến vô số, đợi trong lòng ông ấy không còn tâm hại tôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp mưu cầu chức vị chiến binh, chẳng phải rất tốt sao?

Vũ Văn Sĩ Cập hừ một tiếng nói:

- Đúng vậy, hóa ra người không phải kẻ ngu.

Thấy sắc mặt gã dịu đi, Lý Nhân mặt dày nói:

- Vậy...Sĩ Cập huynh, nếu tôi đến phụ trách hậu đội lương thảo đồ quân nhu Tả Đồn Vệ, vậy có thể cho nhiều ngựa một chút hay không?

Vũ Văn Sĩ Cập không thể tin nhìn Lý Nhân, thờ dài thật sâu nói:

- Sao ngươi lại ngốc đến thế, mà da mặt ngươi còn dày hơn so với thành Liêu Đông đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Kéo Dài Mấy Ngày Thì Tốt.

Tiền Vũ Văn Sĩ Cập, Lý Nhân lại quay trở về lều lớn Tân Thế Hùng. Biểu hiện của Tân Thế Hùng không quá tán thưởng nhưng tối thiểu cũng không ác nghiệt nữa, đây chính là một thành công đầu tiên. Kế tiếp trong vòng mấy tháng, Lý Nhân làm việc dưới tay ông đã bắt đầu thuận lợi hơn rồi. Câu nói Lý Nhân tán thưởng nhất chính là "trên hết là thủ trưởng, người phải thường xuyên "vuốt lông" cho ông ta, để ông ta thấy thoải mái, bằng không rất có thể lục thân không nhận cần ngươi một ngum

- Tướng quân, nếu như không có gì chỉ bảo, thuộc hạ đi về trước thu thập đồ vật, sáng sớm ngày mai sẽ lại đến tìm ngài báo danh.

Lý Nhân rất khiêm tốn nói.

Tối thiểu, trên mặt mũi hẳn biểu hiện đầy đủ tôn kính đối với Tân Thế Hùng.

- An Chi, chờ chút, có một số việc ta còn muốn nói với ngươi.

Tân Thế Hùng nói.

Lý Nhân đứng trang nghiêm nói:

- Xin tướng quân chỉ bảo.

Tân Thế Hùng càng phát ra thiếu niên này cũng không đáng ghét lắm, không kiêu không nóng nảy, mặc dù lọt vào mắt xanh của bề hạ nhưng biểu hiện rất quy củ. Tướng lĩnh cầm binh, phải là quyền uy tuyệt đối, lệnh ra như núi, không thể trái nghịch. Nếu có dám thủ hạ nào dựa vào mình có hậu trường vững chắc dám làm loạn, thân là tướng quân nếu không thể phục kẻ đó thì chẳng khác gì đánh mất thiên uy. Đêm qua thậm chí Tân Thế Hùng từng suy xét, nếu Yến Vân này là một kẻ không có đầu óc, thì dù có bị bề hạ quở trách cũng phải lập uy. Nhưng giờ xem ra tiểu tử này quy củ vô cùng, hẳn không phải là tên không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

- Ngồi xuống đi, cũng không có việc gì, chỉ vài câu tâm sự thôi.

Tân Thế Hùng chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh mình nói.

Lý Nhân tích lũy hai đời đã thành nhân tinh rồi, dù lần đầu tiên gặp Tân Thế Hùng nhưng đối với tính tình của ông ta thì lại rất khá hiểu, hẳn cũng không chối từ, ngồi xuống, thân mình thẳng tắp, biểu hiện cũng đủ tôn kính.

Tân Thế Hùng cười cười nói:

- Không cần câu nệ như thế, nếu tới Tả Đồn Vệ rồi thì đều là người một nhà.

Lý Nhân nói:

- Thuộc hạ hiểu được.

Tân Thế Hùng tán thưởng nhất chính là hai chữ cửa miệng "thuộc hạ" của Lý Nhân, thái độ khiêm tốn khiến trong lòng của ông rất thoải mái. Là thuộc hạ, mà không phải ty chức, ông phát hiện thiếu niên này thật rất biết làm người.

- An Chi, ngươi và Phò mã là quen biết cũ à?

Tân Thế Hùng ra về tùy ý hỏi.

Lý Nhân cười lạnh trong lòng, xem ra lão già này vẫn không yên lòng. Lão sợ an bài mình trong hậu đội áp vận lương thảo đồ quân nhu sẽ chọc giận Vũ Văn Sĩ Cập, tiền tới chọc giận Vũ Văn Thuật, lão càng sợ Vũ Văn Thuật bàn lộng thị phi trước mặt Hoàng thượng. Trên thực tế quả thật như thế, hiện tại Tân Thế Hùng hoài nghi, ngày đó ở bờ đông Liêu Thủy Lý Nhân và mười tám kỵ thúc ngựa giết người có phải là Vũ Văn Thuật cố ý an bài để cho Hoàng đế xem hay không. Theo lão thấy, sao có chuyện trùng hợp như thế. Người Cao Cú Lệ mới đưa thi thể Mạch Thiết Trọng kéo lên xe ngựa, Lý

Nhân mang theo mười bảy võ sĩ tinh nhuệ không biết từ chỗ nào chui ra. Quả thực giống như đã được sắp xếp sẵn, tuyệt đối không thể như Lý Nhân nói vừa lúc gặp gì gì đó.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, nói một câu rất mơ hồ:

- Không tính quen biết cũ, nhưng quả thật thời gian quen nhau cũng không ngắn.

Lý Nhân tính đi tính lại, thật sự không ngắn, đã hơn hai mươi mấy giờ rồi còn gì.

- Ah...

Tân Thế Hùng có chút thất vọng vì câu trả lời của Lý Nhân nhưng không tiếp tục truy hỏi nữa, ông ta ồ một tiếng, nói:

- Người mới tới, quy củ trong quân còn không biết rõ, ngày mai đến đây không cần vội vã đi truy trọng doanh trước, ta bảo Trần Kỳ nói mấy điều trần quy định trong quân cho các người, nếu vào phủ binh, sẽ có dạng tướng dạy phủ binh, làm việc tại Tả Đồn Vệ, sau này ra ngoài đại biểu cho mặt mũi Tả Đồn Vệ, cũng đại biểu cho ta đây, càng đại biểu cho mặt mũi bề hạ, làm việc dụng tâm chút.

Lý Nhân đứng lên thi lễ nói:

- Tạ tướng quân chỉ điểm.

Tân Thế Hùng cười cười khoát tay nói:

- Nói tất cả, thời điểm không có người ngoài người không cần giữ lễ tiết như thế. Mặt khác...

Ông ta nhìn hán Lý Nhân nói:

- Người đã sắp chương quân đồ quân nhu lương thảo, vậy...

Lý Nhân vội vàng nói:

- Vừa rồi tôi đã nói với phò mã, số lương thảo tiếp tế tiếp viện để nhân mã các vệ khác đi lĩnh sau, tôi sẽ dẫn người đi lĩnh tiếp tế tiếp viện cho Tả Đồn Vệ chúng tôi, trên mặt mũi của tướng quân Phò mã dĩ nhiên sẽ chiếu cố nhiều hơn. Chỉ có điều Phò mã giải thích, việc này không thể nói lung tung ra ngoài.

Tân Thế Hùng mừng rỡ, đứng lên nói:

- Vậy thì, người vất vả chút rồi. Ngựa, chiến mã, ngựa chạy chậm, tận lực đòi hỏi ở chỗ Phò mã nhé.

Lý Nhân ôm quyền nói:

- Thuộc hạ hiểu được.

- Tướng quân, thuộc hạ mới tới, không có nhân thủ thân tín, chỉ sợ làm việc không tốt, mười bảy người dưới tay thuộc hạ...

Lý Nhân mượn cơ hội nói.

Tân Thế Hùng cười nói:

- Mười bảy con em gia tộc của người, dĩ nhiên phải đi theo người rồi. Người thân là lục phẩm Giáo Úy, chức vụ Lữ Suất, đội trưởng dưới trướng không cần báo ta, tự an bài là được. Chỉ có điều không thể cất dùng toàn bộ thân binh của người, bằng không cấp dưới sẽ có phản cảm, không chừng có người nhảy ra đối nghịch với người.

Được Vũ Văn Sĩ Cập nhận lời, Tân Thế Hùng cũng không keo kiệt chỉ điểm vài câu cho Lý Nhân.

Hai người lại câu được câu không nói trong chốc lát, người kia lại biểu hiện ra đầy đủ tôn kính đối với đối phương, trò chuyện cũng rất vui vẻ. Nhìn mặt trời đã ngả về tây, Lý Nhân còn chưa ăn cơm bụng đã kêu cọc lóc kháng nghị rồi. Hán đứng dậy cáo từ, Tân Thế Hùng đích thân tiễn hán ra ngoài lều lớn.

Ra doanh môn Tả Đồn Vệ, Lý Nhân rất yêu nghiệt không hề sai đường đi trong đại doanh, ra thẳng viên môn.

Gặp Thiết Lão Lang và Đông Phương Liệt Hỏa và mọi người, Lý Nhân nói lại chuyện hôm nay, vừa kể vừa xé thịt thỏ nướng nhai nuốt.

Đông Phương Liệt Hỏa đưa cho Lý Nhân túi rượu, ngẫm nghĩ một chút hỏi:

- Thiếu tướng quân, đệ cảm thấy Tân Thế Hùng này như thế nào?

Lý Nhân uống một ngụm rượu mạnh để trôi miếng thịt thỏ nướng vàng ruộm xuống, lau miệng dính mỡ, nói:

- Lòng dạ không rộng, lòng dạ cũng không sâu. Giống như con lừa, có thể bắt nạt, nhưng phải theo hần.

Thiết Lão Lang nói:

- Ta biết người này, cũng là xuất thân bình dân, mấy năm nay tích lũy từng chút quân công mới làm được Tả Đồn Vệ tướng quân, nếu Mạch Thiết Trọng không chết, hần cũng không có cơ hội tấn thân. Người như vậy đệ không thể biểu hiện khinh thường hần, một chút cũng không được, bởi vì không phải xuất thân thế gia nhà giàu, hần càng coi trọng uy tín của mình.

Lý Nhân cười nói:

- Đúng thế, người như vậy không khó đối phó. Mượn bóng của Vũ Văn Sĩ Cập, đệ bảo lão đừng tách chúng ta ra, lão lập tức đáp ứng.

- Vì sao Vũ Văn Sĩ Cập biểu hiện nhiệt tình như vậy?

Triều Cầu Ca có chút không hiểu hỏi:

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, vừa xé một đùi thỏ vừa nói:

- Có lẽ... Hần chỉ thấy đệ có chút mới mẻ, nên tốt với đệ. Hoặc là, hần đang mượn cơ hội kéo đệ. Dù sao Dương Quảng biểu hiện thương thức đối với đệ, lỡ mũi người Vũ Văn gia linh như vậy, có thể lôi kéo đệ đối với Vũ Văn Sĩ Cập mà nói tối thiểu không phải một chuyện xấu. Nói tới, hần dùng lương thảo đồ quân nhu triều đình hỗ trợ, cũng không cần trả giá gì, có sao mà không làm?

Thật ra suy đoán của Lý Nhân tuy rằng không trúng cũng không quá sai. Vũ Văn Sĩ Cập giúp hần, đúng là bởi vì Lý Nhân là một người khiến gã cảm thấy tò mò, mặt khác, chính là Vũ Văn Sĩ Cập đang khẩn cấp phát triển thế lực của mình. Gia nghiệp khổng lồ của Vũ Văn gia không quan hệ gì với gã, nhất định là con cả Vũ Văn Hóa Cập kế thừa. Nếu gã muốn sống yên, thì phải tự mình tranh giành nhiều một chút. Lý Nhân mới vào quân võ, căn cơ chưa có, lại được Dương Quảng thương thức, người như vậy lôi kéo bên cạnh mình, đối với Vũ Văn Sĩ Cập mới có lợi. Gã không phải lôi kéo người cho Vũ Văn gia, mà là đang lôi kéo người cho mình. Trên thực tế, người cấp bậc như Lý Nhân chưa đủ khiến cho Vũ Văn Thuật hứng thú.

- Truy trọng doanh...

Trần Tước Nhi cười hi hi rồi lại nói:

- Là nơi tốt!

Lạc Phó vỗ vỗ bả vai Phục Hồ Nô cười ha ha:

- Đúng là nơi tốt, không cần ra trận giết địch, còn không lo ăn mặc, ha ha, hơn nữa... Chúng ta vốn chính là muốn đi phát tài, cái này thật ra rất dễ dàng.

Lý Nhân đem xử lý xong đùi thỏ lại uống một ngụm rượu lớn:

- Dù sao chúng ta cũng không có ý định lẫn lộn tại Tả Đồn vệ, tối đa cũng chỉ gần hai tháng, cho nên vào quân doanh thì nhớ đừng tranh đấu với người ta, biểu hiện càng khiêm tốn càng tốt, đương nhiên tại truy trọng doanh một mẫu ruộng còn có ba phần đất này nên lập uy cũng phải lập uy, cũng không thể khiến một đám binh hộ lương thực cho rằng chúng ta là quả hồng nhũn dễ bóp. Để người của truy trọng doanh phục tùng, cũng tiện kéo bọn hần trốn chạy.

Lý Nhân cười cười:

- Bất kể Đại Tùy lần viễn chinh này là thắng hay là bại, lấy khí hậu Liêu Đông nhiều nhất hai tháng sẽ điều quân trở về. Đến lúc đó nếu là quân Tùy đánh bại chúng ta lập tức làm một số mua bán lớn, nếu là quân Tùy thắng, đánh nhỏ đánh nháo cũng phải rút túi một khoản quay về Yến Sơn...

Hần nói với Triều Cầu Ca:

- Cùng Tiểu Địch ca tiếp đầu đi, bảo huynh ấy rút Phi Hồ quân về, sáng mai chúng ta đi Tả Đồn Vệ, tất cả làm thân binh của đệ. Mặt khác, giờ cũng tới lúc nên dùng hai mươi người kia đi làm việc rồi, bọn họ phụ trách tìm hiểu địa hình phong tục và quân Cao Cú Lệ đóng giữ bên đường, bất kể là đi lên trước hay là trở về chạy, đều phải dùng tới bọn họ tìm hiểu tin tức.

- Dưới Giáo úy quản lý ba trăm binh lính, quyền lợi Giáo Úy truy trọng doanh lớn hơn nữa chút, còn có hơn một ngàn dân phu, ba trăm chiến binh, từng Lữ Suất dưới tay chương quân một trăm người, hiện tại ba vị trí Lữ Suất thì trống hai, người trước, hần là đều lấy quan hệ điều đi rồi, hiện tại chỉ còn một Lữ Suất tên Vương Khải Niên còn đó. Sau khi chúng ta đi, vị trí Lữ Suất để trống, Thiết Lão Lang và Lạc Phó gọi về chương binh mỗi người giữ một vị trí, còn Vương Khải Niên nhất định phải giữ lại, không thể để ép. Những người khác thì an bài đội trưởng, Thập trưởng, Ngũ trưởng, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất không chế được ba trăm chiến binh này. Những người khác tạm thời đi theo ta kết thân binh, nhớ là không thể quá mức rêu rao.

Lý Nhân nghiêm túc nói.

Mọi người nói:

- Nghe theo thiếu đường gia! Nghe thiếu tướng quân đấy!

Lý Nhân khoát tay áo nói:

- Từ hôm nay trở đi, các huynh phải xưng đệ là Giáo Úy, bằng không sẽ lộ chân tướng, chúng ta chỉ có thể trốn chạy thôi.

Sắp xếp xong xuôi xong, Lý Nhân nằm xuống mặt cỏ.

Trong đầu loại bỏ khả năng gặp phải nguy hiểm khi vào Tả Đồn Vệ một lần, để cho hắn lo lắng, vẫn là hoạn quan Văn Ngoạt xinh đẹp như hoa yêu dị tà mị kia.

Toàn bộ trong đại doanh, chỉ có Văn Ngoạt biết thân phận của mình. Tuy rằng không biết vì sao lão ta lại không nói với Dương Quảng, hơn nữa lần trước trên Liễu Thủy hai người Thanh Diên và Hoàng Loan xuất hiện không phải là muốn khiến mình sợ quá chạy mất. Từ điểm này có thể thấy được, dường như Văn Ngoạt cũng không tính hạ sát thủ đối với mình. Trong chuyện này nguyên nhân là cái gì, Lý Nhân không đoán được. Tuy nhiên may mắn, người kia chưa trở về cùng Dương Quảng.

Lão ta hẳn là theo loan giá Dương Quảng trở về, còn phải chịu trách nhiệm bảo hộ Hoàng hậu Tiêu thị. Mà Lý Nhân nhiều nhất lại có bốn ngày sẽ theo Tả Đồn Vệ xuất chinh, hai người chắc có lẽ sẽ không gặp nhau.

Nếu, có thể nghĩ biện pháp diệt trừ Văn Ngoạt thì tốt rồi.

Lý Nhân thờ dài, hẳn biết điều này rất khó. Dao pháp Văn Ngoạt rất sắc bén, cho dù là Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho cũng không nhất định là đối thủ của lão, hơn nữa dưới tay lão còn có một ngàn hai trăm Long Đình Vệ.

Có một đối thủ làm cho mình thậm chí đi ngủ đều ngủ được, thật đúng là...một chuyện hạnh phúc nhất.

Lý Nhân cười cười, trên khóe miệng vẽ ra một tia đắc ý, cũng không biết hắn nghĩ tới điều gì, về mặt cũng không có gì phiền muộn.

- Hy vọng có thể kéo vài ngày.

...

Loan giá từ Vọng Hải đột trở về so với lúc đến thì nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa quan viên các châu huyện thời điểm nghênh đón Hoàng Đế Bệ Hạ một mực không thấy, thậm chí dọc theo đường đi đều không đi theo dưới ngựa liền không lờ, biểu chương công văn trong triều đình gửi tới tất cả đều đưa đến ngựa liền, nhưng vẫn chưa thấy một bản phê hồi âm trở về. Có người nói bệ hạ bị bệnh, có người nói bệ hạ nhận một phi tử mới từ Vọng Hải đột, còn có người còn dám đoán, căn bản bệ hạ không ở trong ngựa liền.

Rất nhanh, người nói câu này đã được Long Đình Vệ mời đi uống trà.

Văn Ngoạt vẫn ở trong ngựa liền, ngày ngày trông coi long ý trông không kia.

Đang lúc hành tiến, bỗng nhiên phía trước vọng đến những tiếng âm vang, đội ngũ lập tức loạn cả lên. Văn Ngoạt nhíu mày vén màn lên đi ra khỏi ngựa liền:

- Bệ hạ hỏi xảy ra chuyện gì, vài người đi xem đi.

Ông ta nói lớn.

Vài Long Đình Vệ xông về phía trước, một lát sau trở về báo cáo:

- Đô úy, trên vách núi phía trước rơi xuống một khối đá lớn, đập chết mấy con ngựa, bị thương mấy người lính, quân nhân phía trước đang dọn đường.

Văn Ngoạt ừ một tiếng nói:

- Việc này cũng đáng kinh sợ ư?

Long Đình Vệ kia áp ứng, khó xử nhìn Văn Ngoạt nói:

- Trên tảng đá lớn... Có chữ viết.

- Chữ? Chữ gì?

Trong lòng Văn Ngoạt bỗng nhiên dâng lên một dự cảm bất tường.

- Thuộc hạ không dám nói...

- Tránh ra!

Văn Ngoạt đẩy Long Đình Vệ đẩy ra, đi nhanh về phía trước.

Tảng đá lớn từ trên núi trượt xuống, đập chết mấy con ngựa, khiến vô số người kinh hãi, kinh hãi, là vì trên tảng đá có chữ viết.

Năm Đại Nghiệp thứ tám, Dương Quảng chết tại Liêu Đông.

Trên đỉnh núi, vài Phi Hồ quân từ Liêu Đông chạy tới dùng thời gian một ngày khắc chữ, một phút đồng hồ thì tảng đá kia xuống, sau đó cũng không nhìn xuống mà quay đầu chạy, phải nói là nhanh như tia chớp.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Thật Cao!

Vì chuyện đá núi lăn, đội ngũ loan giá không có hoàng đế vẫn phải dừng lại. Thiên tử lục quân bắt đầu tìm kiếm các vùng phụ cận trong vòng 10 dặm, nhất là ngọn núi có đá lăn xuống kia. Tuy Dương Quảng không ở trong Ngự Liễn nhưng nếu không dừng lại vậy thì chẳng khác nào làm lộ cái nhân bán. Làm gì có ông hoàng đế nào biết một tảng đá lớn từ trên núi lăn xuống như vậy mà lại không tức giận? Mà không tra hỏi lại cứ tiếp tục lên đường?

Nhưng hạ lệnh lục soát núi không phải là Văn Ngạc, ông ta vẫn chưa có quyền này.

Người hạ lệnh là Tiêu hoàng hậu.

Hoàng hậu Tiêu Thị tên là Di Chân, là con gái của Tây Lương Hiếu Minh Đế Tiêu Vị, được sinh vào tháng hai năm Lương Thiên Bảo thứ năm ở thủ đô Giang Lăng, phong tục của Giang Nam là con gái sinh vào tháng 2 sẽ không có may mắn vì thế Tiêu Vị đã đưa nàng cho người em họ là Tiêu Cao nuôi nấng. Nhưng sau khi nuôi Tiêu Chân được năm tuổi thì vợ chồng Tiêu Cao chết. Vì thế mọi người đã đồn đại Tiêu Chân chính là điềm xấu Nữ Oa khắc làm vợ chồng Tiêu Cao chết. Tiêu Vị lại không dám mang nàng về. Không có ai đồng ý nuôi dưỡng Tiêu Chân nhưng ông cậu Trương Kha gia cảnh bần hàn, vốn quý mến công chúa Tiêu Chân từ thuở nhỏ cho nên đã mang bà về cùng làm việc đồng áng, cuộc sống vô cùng gian khổ.

Hoàng đế Cao Tổ Văn Đại Tùy là Dương Kiên chịu nhường ngôi để lập Đại Tùy, phong con cả là Dương Dũng làm Thái Tử, con thứ Dương Quảng làm Tấn Vương. Vì mối giao hảo với Lương Hiếu Minh Đế Tiêu Vị đã nói với Tiêu Vị muốn lấy một công chúa Tây Lương phong làm Tấn vương phi. Tiêu Vị vội vàng phái người đi chọn lựa, kết quả những con cô con gái bên cạnh ông ta không ai là quẻ cát. Tiêu Vị lại không dám đắc tội với Tùy Văn Đế Dương Kiên, đang lúc khổ tâm thì ông ta nhớ ra còn có một cô con gái chỗ Trương Kha. Vì thế đã phái người đi đón Tiêu Di Chân về cung, sai người bói toán thì lại bói được quẻ cát. Ông ta lại phái người đi trang điểm cho Tiêu Chân và đưa đến Đại Tùy.

Tiêu Di Chân được gả cho Dương Quảng làm Tấn vương phi, vợ chồng ân ái, tính nết dịu dàng, hiền phục. Tuy thuở nhỏ nghèo khổ nhưng thích đọc sách, tài văn chương của nàng cũng cực kì xuất chúng. Mỗi lời nói đều có kiến giải, Dương Quảng vô vùng kính yêu, sau đó Dương Quảng lên làm Hoàng đế đã phong cho nàng làm hoàng hậu.

Tình cảm của Dương Quảng và Tiêu hoàng hậu rất tốt, tuy hậu cung có không ít Tần phi nhưng từ đầu chí cuối Dương Quảng vẫn chỉ yêu tha thiết một mình Tiêu Di Chân, đối xử với nàng không tiếc thứ gì. Mỗi khi đi tuần, đều mang theo Tiêu hoàng hậu đi bên mình. Chỉ một ngày không thấy đã như ba thu không gặp, cho nên lần này viễn chinh Liêu Đông, Dương Quảng cũng dẫn Tiêu hoàng hậu đi theo. Những ngày này họ du ngoạn bên bờ biển Vọng Hải Đột ngày nào cũng vui đùa cùng nhau, cuộc sống vô cùng vui vẻ.

Trước đó mấy ngày tấu chương của Thượng thư Hữu Thừa Lưu Sĩ Long được đưa đến Vọng Hải đột đã chọc tức Đại Nghiệp hoàng đế Dương Quảng. Dương Quảng tức giận nảy sinh ý tưởng phải cải trang quay về Liêu Đông để âm thầm giám sát chư tướng Liêu Đông có buông thả làm bậy hay không? Tiêu hoàng hậu đã khuyên bảo mấy lần, nhưng tính tình của Dương Quảng đến nàng cũng không thể khuyên can nổi. Vốn Dương Quảng muốn dẫn nàng đi theo nhưng nàng lắc đầu không đồng ý. Lúc đó, nàng nói với Dương Quảng: “Bệ hạ cải trang một mình đi trước, thiếp ở loan giá sẽ không có người nghi ngờ. Nếu thiếp cũng đi cùng bệ hạ trở về, chỉ e có người đoán trước trong giá không có bệ hạ”.

Dương Quảng gạt mình vì thế đã để lại Tiêu hoàng hậu còn mình thì dẫn theo thị vệ về Liêu Đông trước.

Từ Vọng Hải đột trở về Liêu Đông, những ngày này tất cả những sự vật đều theo chỉ thị của Tiêu hoàng hậu. Tuy nàng là phụ nữ, nhưng kiến thức rộng rãi, hơn nữa là người tinh tế, cho nên mặc dù có người nghi ngờ Hoàng đế không còn ở đó nữa nhưng lòng quân vẫn ổn. Mỗi ngày nàng đều cố tình xuất hiện trước mặt triều thần và binh lính thể hiện bệ hạ vẫn có ở bên trong ngự liễn.

Đá lăn từ trên núi xuống làm chết mấy con ngựa, bị thương mấy người chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn là trên hòn đá kia có chữ viết, vụng về mà dễ hiểu, vừa nhìn là đã biết nó xuất thân từ tay của nàng phu nhưng mấy chữ này thực sự quá đại nghịch bất đạo. Văn Ngạc không dám giấu diếm liền đi lên xin chỉ thị của Tiêu hoàng hậu.

Tiêu hoàng hậu nghe xong không có biểu hiện gì là sợ hãi, nàng suy nghĩ rồi nói với Văn Ngạc:

- Nhất Dao, trong số những cận thần của bệ hạ người là người đáng tin nhất. Người cũng hiểu rõ bệ hạ nhất, theo ý người, nếu bệ hạ có ở đây, chuyện

này nên xử trí thế nào?

Văn Ngoạt cúi đầu cười khổ một tiếng rồi nói:

- Nếu bệ hạ tin thần thì sẽ không cần trang quay về Liêu Đông mà giấu thần.

Tiêu hoàng hậu nói:

- Còn không phải sợ người ngăn cản sao?

Nàng để cuốn sách trong tay xuống, chỉ bên ngoài nói:

- Hay là nghĩ cách xử lý bên ngoài trước đi, xem ra rất giống những gì người Cao Cú Lệ đã làm, kỹ xảo vụng về, không phải sao?

Văn Ngoạt cúi đầu nói:

- Thần cũng cho là như vậy.

Tiêu hoàng hậu nói:

- Đi thăm dò đi, đại quân chắc chắn là dừng lại rồi. Tính cách của bệ hạ chính là muốn lật mặt đám giả thần giả quỷ kia. Nếu không xử lý mà cứ đi như vậy người dưới sẽ nghi ngờ.

Văn Ngoạt nói:

- Thần hiểu rồi.

Tiêu hoàng hậu lại cầm quyển sách, lật trang tiếp theo rồi dừng lại, khuôn mặt hơi trầm tư, long mi dài như phủ cả ánh mắt.

- Nhất Dao!

Lúc Văn Ngoạt sắp đi, nàng bỗng nhiên gọi lại.

- Có thần.

Văn Ngoạt quay lại khẽ khom lưng nói.

Tiêu hoàng hậu cũng không ngẩng đầu lên mà nhẹ giọng chậm rãi nói:

- Phải nhanh, tốt nhất là trong ba ngày phải bắt được đám mọi rợ Cao Cú Lệ kia, phải bắt nhanh, giết cũng phải nhanh. Chuyện hôm nay... hắn có người không muốn bệ hạ vội vã trở về, mà người này chắc không ở Liêu Đông.

Văn Ngoạt ngẩn người ra, lập tức nói:

- Thần... hiểu!

Văn Ngoạt biết, Tiêu hoàng hậu nói không sai. Bệ hạ đã trở về Liêu Đông bình an, người đưa tin đã quay về bẩm báo hoàng hậu. Chư tướng Liêu Đông đều biết bệ hạ không ở trong loạn giả, cho nên không thể phái người đi làm chuyện ngốc nghếch này. Nếu như có người vô tình làm ra vẻ huyền bí, vậy đó chỉ có thể là người Cao Cú Lệ, đứng cũng được, không đứng cũng được.

Sau khi ra khỏi ngự liễn, Văn Ngoạt truyền ý chỉ của bệ hạ, hạ lệnh thiên tử lục quân lục soát. Chỉ hai ngày, người của Long Đình Vệ ở một ngọn núi khác bắt được sáu, bảy người Cao Cú Lệ biết khắc chữ vào đá. Văn Ngoạt tự thăm vấn, xác định là tướng quân Ất Chi Văn Đức của Cao Cú Lệ có ý đồ mưu sát hoàng đế. Vụ án được điều tra rõ ràng, vì thế mấy người Cao Cú Lệ này rất nhanh đã bị lôi ra chém đầu, vứt xác nơi hoang dã.

Binh sĩ Phi Hồ quân mà Lý Nhân phái ra đã sớm trốn đi mất dạng, bắt được người Cao Cú Lệ thì làm được gì?

Người Cao Cú Lệ thực sự là người Cao Cú Lệ nhưng chắc chắn không phải do họ làm. Bọn họ đều là dân chúng của thành Liêu Đông chạy loạn, sau khi bị lục soát, thăm vấn rồi lập tức bị chém đầu thị dân. Họ đều chết oan và vô tội.

Đại quân chinh đồn, Văn Ngoạt truyền chỉ đại quân tăng tốc đi trước chạy về đại doanh thành Liêu Đông. Nguyên nhân là, bệ hạ tức giận, phải quay về đích thân chỉ huy đại quân phá thành Liêu Đông.

Trước sau chỉ kéo dài hai ngày, Lý Nhân không biết nhưng như vậy cũng đã đủ.

Vốn dĩ ba ngày nữa là quay lại đại doanh quân Tùy ngoài thành Liêu Đông nhưng loạn giả mượn hai ngày mới đến. Mà lúc này, Lý Nhân đã dẫn Tả đồn vệ xuất chinh đi được hai ngày đêm rồi.

...

Trước xuất chinh

Lý Nhân dẫn theo đám người Lạc Phó và hai mươi mấy thân tín của Phi Hồ quân đến hậu đội Truy Trọng doanh. Theo quân chế của Đại Tùy cứ năm mươi người làm một đội, thiết lập một đội trưởng. Một trăm người là một lữ, thiết lập một Lữ Suất. Ba trăm người là một đoàn, chỉ huy Đoàn quan là Giáo úy. Làm đến Giáo úy thực ra mới được tính theo thể chế quan của triều đình. Nói cách khác, đội trưởng và Lữ suất chưa được vào trong biên chế quan viên của triều đình, quân tiền là trong quân đội chuyên đến chứ không phải triều đình. Đội trưởng và Lữ suất cũng không cần phải báo cáo lên triều đình. Còn Giáo úy thì không giống như vậy, được coi như quan viên theo thể chế ở mức thấp nhất. Lý Nhân được hưởng tiền trợ cấp và cả đãi ngộ của triều đình.

Đoàn này cũng không có các loại phiên hiệu như Át Tự Doanh hay Đinh Tự Đoàn, Bính tự Doanh, Giáp tự Đoàn gì cả.....

Đoàn này không thuộc biên chế chiến binh, cho nên ý nghĩa của đoàn này hơi chút tùy ý.

Lý đoàn trưởng mang theo đội ngũ thân tín của mình, mặc áo giáp đen do Tinh công chế tạo ra, cưỡi con Đại hắc mã oai phong凛凛, nhậm chức trước sự bao vây của mọi người.

Đoàn suất Lý Nhân, Quả Nghị giáo úy Đại Tùy Chính Lục Phẩm đến rồi.

Vương Khải Niên rất bức bối, vô cùng bức bối, khá bức bối.

Tuy y dẫn theo một đoàn hơn 300 binh lính xếp thành hàng trước doanh trại nghênh đón Giáo úy đại nhân, tuy nhìn về mặt không có gì là tức giận phiền não nhưng thực ra y đang ghen uất rất muốn hét lớn để giải phóng cơn bức tức trong lòng. Giáo úy hộ binh tiền nhiệm Thôi Thanh được coi như con cháu đời thứ nhất của Bác Lăng Thôi thị, dùng tiền mới lên ngôi chức Giáo úy này, chỉ có điều lòng người không đủ rắn nuốt voi. Một Giáo úy bảo vệ lương thực như Thôi Thanh cũng phải kiên trì giết địch trên chiến trường, còn nói gì là nam tử hán đại trượng phu? Lấy công danh trên lưng ngựa, tặng một vòng kim châu đôi lấy một chiến binh giáo úy. Hăng hái ra trận giết địch, kết quả trong trận chiến qua sông cùng lão tướng quân Mạch Thiết Trọng và hơn một ngàn võ sĩ Tả Đồn Vệ chết trận, cũng có cả Thôi Thanh nữa.

Không chỉ có thế, hai Lữ suất hộ lương của hai binh đoàn khác đều có xuất thân là thân binh của Thôi Thanh. Thôi Thanh chết rồi cũng dẫn hai người này đi, để trống một ghế Giáo úy, hai Lữ suất. Vương Khải Niên cảm thấy dù thế nào vị trí Giáo úy này cũng sẽ đến lượt y. Vì thế y đã biểu không tất cả của cải, tặng lên trên mây trăm quan Nhục Hải vàng sáng lấp lánh, có được câu trả lời chắc chắn nhất định sẽ giúp y có được chức vị Giáo úy trước mặt Đại tướng quân Tân Thế Hùng.

Tiền tiền một tháng, tin từ từ đến không phải là tin tức gì tốt, mà là Đại tướng quân Tân Thế Hùng đích thân bổ nhiệm Giáo úy. Họ Yến, tên Yến Văn, chính là người anh hùng hắc giáp Hắc mã hắc đao chém người Cao Cú Lệ như chém rau bên bờ đồng Liêu Thủy kia.

Vì thế Vương Khải Niên rất tức giận, đau lòng cho mấy trăm quan tiền đã vất vả tích lũy ném ra ngoài như bánh bao thịt cho chó ăn đã một đi không trở lại. Càng tức giận hơn khi mình lại phải ngoan ngoãn đứng ở đây nghênh đón Tân thủ trưởng.

Đời người thường buồn đau như vậy, làm thì tốt nhưng nhận lại chỉ được sáu chữ thê thê thăm thăm ưu tư.

Y đã 50 tuổi rồi, trong quân Đại Tùy đã là một lão lữ suất hai mươi mấy năm. Tuy gan y hơi bé nhưng, sức khỏe cũng không phải là cường tráng lắm nhưng tối thiểu việc bảo vệ lương thực cũng không có ai đuổi được y. Mấy năm nay xu nịnh được nhiều lần đảm nhiệm chức thủ trưởng, tích góp được ít tài sản, vốn định đến qua năm mươi tuổi về nhà dưỡng lão nhưng không ngờ Hoàng đế ra lệnh một tiếng, cả Đại Tùy dốc lực chinh phạt Cao Cú Lệ.

Giáo úy Thôi Thanh đi rồi, Vương Khải Niên vốn đang bức bối liền phát hiện ra cơ hội đã đến.

Kết quả là cơ hội không đến mà Yến giáo úy đến rồi, mẹ kiếp lại còn là kẻ giết người như ngóe. Vương Khải Niên vốn định ủng hộ bọn thủ hạ ra đòn phủ đầu cho tân Giáo úy mới tới, nhưng nghe nói tân Giáo úy là Yến Văn giết người Cao Cú Lệ bên bờ Liêu Thủy cướp lại thi thể của Mạch lão tướng quân thì không ai dám đến quấy rầy nữa.

Vương Khải Niên thầm mắng trong lòng, mắng tiền của mình không làm nên chuyện gì, mắng bọn thủ hạ ăn cây táo rào cây sung, lúc quan trọng không cho mình thể diện, mắng lên Giáo úy kia xuất hiện bất thành linh, còn mắng bản thân mình.

Nhưng lúc con Đại hắc mã kia xuất hiện Vương Khải Niên lập tức thẳng sống lưng, y gào một câu:

- Ty chúc Đinh lữ lữ suất Vương Khải Niên, đặc biệt nghênh đón Giáo úy!

Ba trăm lính hộ lương cũng hô to:

- Bái kiến Giáo úy!

Âm thanh lớn chứa đầy trung khí.

Lý Nhân hí mắt nhìn lữ suất tóc hoa râm, nhảy từ trên Đại hắc mã xuống cười vang nói:

- Từ nay trở đi là người nhà rồi không cần giữ lễ như vậy.

Cơ thể hắn cao lớn, cao hơn Vương Khải Niên khoảng nửa cái đầu. Mặc áo giáp đen, đứng trước mặt Vương Khải Niên như che nửa bầu trời.

Bóng đen che khuất mặt trời, cũng khiến cho Vương Khải Niên chột dạ.

Người này, thật cao!

Vương Khải Niên bỗng nghĩ đến sự bi ai, đến lúc già mình có bao trùm thiên hạ như bóng đen này không.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chơi Đẹp!

- Giáo úy đại nhân, nhân số của đoàn chúng ta ban đầu chắc là 300 người, nhưng Thôi giáo úy tiền nhiệm lúc đi đã mang theo thân binh của ông ta và Lữ suất tổng cộng là 32 người, binh lính hiện tại là 281 người. Số người đã đến đông đủ, mời Giáo úy đại nhân kiểm tra.

Vương Khải Niên né tránh một chút, không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Nhân mà cúi thấp đầu nói.

Lý Nhân hỏi:

- Không thiếu một người chứ?

Vương Khải Niên nói:

- Không thiếu một người! Bọn lính ngưỡng mộ uy danh của Giáo úy đại nhân, từ lâu họ đã đứng trước cửa đại nhân đến. Có người hôm trước bị tiêu chảy đứng đến mức chân nhũn ra mà vẫn ra đón ngài, bởi vậy có thể thể đám lính rất tôn kính đại nhân. Trên thực tế, ta ở Tả đồn vệ bảo vệ lương thực đã được hơn 20 năm nhưng chưa từng thấy có ai lúc Giáo úy đến lại ra đón tiếp như vậy. Ta thề, tuyệt đối không nói dối một câu.

Vương Khải Niên cúi thấp đầu, nói với giọng chân thành.

Lý Nhân ồ lên một tiếng cảm thấy hứng thú hỏi:

- Binh sĩ kia ở đâu, chỉ cho ta xem xem.

Hắn rất ngạc nhiên, lẽ nào danh tiếng của mình thực sự lớn như vậy sao? Đã bệnh nặng đứng không nổi mà cũng không quản vất vả ra đón, fan hâm mộ mình? Chuyện này thực khiến người ta vui mừng, đây là tin đầu tiên khi đến Tả đồn vệ Truy Trọng Doanh bảo vệ lương thực, quả là khiến người ta phấn chấn.

Vương Khải Niên dừng cảm ngắc đầu nhìn thẳng vào mắt Lý Nhân sau đó chỉ vào mũi mình rất nghiêm túc nói:

- Chính là ta.

Lý Nhân hơi giật mình, sau đó gật gật đầu cũng nói rất nghiêm túc:

- Vương Khải Niên, người thực sự là người tốt, kéo cái chân mềm nhũn mà vẫn kiên trì đứng trong hàng ngũ đội ta, ta rất cảm động.

Vương Khải Niên chân thành nói:

- Đại nhân uy danh hiển hách, ngày đó lúc ở bờ Liêu Đông, sau khi ty chức thấy tư thế oai hùng của đại nhân đã cả đêm trằn trọc không ngủ được. Trong lòng vẫn luôn tiếc nuối không thể tái kiến một anh hùng hào kiệt như vậy, cứ đêm đến khi nhắm mắt là lại hiện lên cảnh đại nhân chém giết lũ mọi trạ Cao Cú Lệ thật oai hùng. Ngày ngày trông ngóng, rốt cuộc ty chức đã khiến ông trời cảm động mang đại nhân đến làm Giáo úy bảo vệ lương thực. Từ nay về sau ngày nào cũng có thể nghe đại nhân chỉ dạy, ty chức vui vẻ như được tắm gió xuân ạ!

Lý Nhân khẽ cười, lấy chiếc khăn tay ra đưa cho Vương Khải Niên nói:

- Lau nước miếng trước đi đã.

- Tạ ơn đại nhân!

Vương Khải Niên cảm động gần như khóc rống lên:

- Đại nhân, ty chức ái mộ ngài, ty chức nhất định sẽ khắc trong tâm khảm trọn đời không quên.

Màn nịnh bợ này, thật nỏ đến mức người trước không có người sau cũng không, cuộn cuộc như sóng triều miền không dứt, như rắm thối liên hoàn trong thùng xe muốn trốn mà không thoát nổi.

Lý Nhân rất ngạc nhiên cho một nhân tài như Vương Khải Niên. Y lẫn lộn trong Tả đồn vệ Trọng Truy Doanh đã hai mươi mấy năm sao không bị ai dẫn đi hoặc không bị ai đánh chết nhỉ. Người thích nghe nịnh bợ như vậy sao lại nỡ bỏ qua một kẻ như hắn lẽ loi ở trong binh lính hộ lương đội một thính giả khác chứ? Người không thích nghe nịnh bợ lại có thể nhẫn nhịn nghe được những ngôn từ như sông dài vỗ đê như vậy?

Lý Nhân nhân lúc Vương Khải Niên giả vờ giả vịt lau nước mắt đã nhìn lướt qua một lượt hàng ngực trắng tấp của binh lính bảo vệ lương thực. Hơn hai trăm người, một đám thoát nhìn tuy ai cũng có vẻ tinh thần phấn chấn, nhưng không cần phải nghi ngờ gì bọn họ được trang bị kém hơn nhiều so với chiến binh chính. Tuy áo giáp, hoành đao như vậy nhưng nhìn hàng ngũ thậm chí tư thế cầm đao cũng có thể biết đám người này chắc chắn mới chỉ được huấn luyện sơ bộ.

Ít nhiều Lý Nhân cũng có sự thất vọng, những người này và những binh sĩ được thao luyện ngoài trường vãi của Tả đồn vệ mà hắn nhìn thấy khác nhau khá xa. Tổ chất của tốp quan quân thủ hạ đầu tiên dưới tay mình quả thực không thể khiến người ta yên tâm được. Thực ra điều này cũng khó trách, những người tham gia bảo vệ lương thực đều chưa thực sự lên chiến trường lập công giết địch, về cơ bản gia cảnh của họ cũng không tồi, tông quân đến Liêu Đông chỉ là làm cho li lịch đẹp hơn một chút. Đi theo đại quân chạy một vòng ở Liêu Đông rồi trở về, trở về bọn họ lại là tư bản. Những binh lính bảo vệ lương thực này không nằm trong quy chế của Tả đồn vệ, thực ra đại bộ phận đều được lựa chọn từ con nhà lương gia.

Trên thực tế, gia tộc của mỗi người trong số họ đều được xem như vọng tộc lớn hoặc nhỏ trong địa phương. Nói cách khác, bọn họ đều được mạ vàng.

Nhưng trong đó không thiếu người trẻ tuổi ôm ý niệm lấy công danh trên lưng ngựa như vậy, có điều hoặc là không có tiền tặng lễ hoặc là có tiền tặng lễ cho nên dừng ở trong đội binh bảo vệ lương thực dần dần qua ngày. Không có tiền, lễ vật thì cũng không có cơ hội ra trận giết địch lập công cho đất nước, để thực hiện giấc mộng phong hầu, phong tướng của mình. Có tiền, có lễ vật thì chiến tranh lại quá dài chẳng bằng ở nhà sống cuộc sống tự do phóng túng.

Nhưng, điều này cũng không có nghĩa là bọn họ không sùng bái anh hùng.

Lúc bọn họ nhìn thấy Lý Nhân thúc ngựa, giương đao ở bờ đông sông Liêu Thủy cũng đã ảo tưởng người anh hùng cười con đại hắc mã kia chính là mình. Xông trận giết địch như vào chỗ không người, dám xông vào địa bàn của Cao Cú Lệ giữu võ giương oai. Nhưng điều đáng tiếc chính là, đại bộ phận bọn họ có giấc mộng này mà không dám thực hiện, bởi vì bọn họ rất rõ một điều là làm anh hùng sẽ gặp nguy hiểm, chi bằng không làm để đỡ phải lo.

Mà hàng phục một đám binh lính như vậy là điều tuyệt đối không dễ dàng gì, bởi vì ít nhiều họ cũng là những người có gia thế. Ví dụ như Vương Khải Niên, đã từng tuyên bố mình may mắn xuất thân trong Vương thị Giang Nam. Lý Nhân và Phò mã Đô úy Vũ Văn Sĩ Cập là chỗ quen biết cũ, rất được bệ hạ coi trọng sớm đã được lan truyền trong đám lính bảo vệ lương thực. Người lẫn lộn ở chỗ này không ai là con cháu quý tộc thực sự, cho nên lai lịch của bọn họ có hơn Yến giáo úy bọn họ cũng không có mâu thuẫn tâm lý gì.

Lý Nhân chiếm ưu thế, hẳn là do bệ hạ trực tiếp phái đến Tả đồn vệ, thiên hạ này là thiên hạ của thế gia thế phiệt, con cháu bình dân có cố gắng thế nào thì cũng không bằng một người có xuất thân tốt. Tuy bọn họ không biết xuất thân của Yến giáo úy nhưng bọn họ biết chỗ dựa vững chắc nhất của Yến giáo uy chính là thế gia lớn nhất Đại Tùy kia - Dương gia, là người đứng đầu cao nhất ở Đại Tùy, chính là bệ hạ.

Vương Khải Niên dùng khăn vải lau mũi, sau đó rất nghiêm túc gấp lại nó để trong áo giáp, trân trọng một cái khăn vải không đáng bao nhiêu tiền như một tấm vải ngân tuyết được thêu tơ vàng. Lần này động tác này tuy rằng không khiến Lý Nhân ghé mắt trong lòng cũng chắc chắn không thể nói rõ được.

- Đại nhân, có cần đi xem lều trại của ngài không? Hôm qua ty chức biết đại nhân đến đã suốt đêm sửa sang lại sạch sẽ rồi.

Vương Khải Niên hỏi.

Lý Nhân khoát tay nói:

- Dẫn ta đi xem xem trong doanh trại còn bao nhiêu quân nhu đã. Mặt khác, tập trung hết dân phu lại, kiểm tra quân số một chút.

Vương Khải Niên như làm trò ảo thuật rút trong bì giáp ra một quyển sách hai tay đưa cho Lý Nhân nói:

- Đây là sổ sách ghi chép những thứ còn lại trong doanh trại, ty chức đã đích thân thẩm tra đối chiếu, không sai một chút nào. Ngoài ra, các dân phu đã tập hợp trong doanh trại đợi đại nhân đến phát biểu.

Lý Nhân không thể không thừa nhận, Vương Khải Niên là một nhân tài tuyệt đối.

.

Đi vào doanh trại, quả nhiên 1400 dân phu đã được tập hợp xong. Dưới sự chỉ huy của Vương Khải Niên, đám dân phu thường phải chịu khổ đã đứng yên chỉnh tề. Y phục của bọn họ quả thực có hơi bẩn một chút, hơn nữa khuôn mặt cũng không có ai dễ nhìn một chút. Trên thực tế, lần này chinh phạt Liêu Đông... khổ nhất chính là bọn họ. Họ ăn không ngon, ngủ không yên..... sống vừa bẩn vừa mệt, lại bất cứ khi nào cũng phải ra chiến trường làm bia đỡ đạn. Ví dụ như trận chiến vượt qua Liêu Thủy, phủ binh chết tổng cộng hơn hai nghìn người, trong đó bao gồm cả Mạch Thiết Trượng và hơn một

ngàn binh lính ngày đầu tiên vào Tả đồn vệ. Còn số dân phu chết thì con số kinh khủng hơn năm ngàn người! Con số thương vong gấp đôi phu binh, phần lớn họ chết ở trong Liêu Thủy không thể lấy thi thể về.

Chính là đám dân phu nhìn ánh mắt không một chút thần thái nào, bị Vương Khải Niên huấn luyện chỉ có thể hô lên một tiếng chinh tề:

- Hoan nghênh Giáo úy đại nhân!

Còn khi Lý Nhân dùng hơn nửa canh giờ để kiểm tra quân nhu, phát hiện ban đầu, kiểm tra thí điểm một số bộ phận đồ quân nhu đúng như trong sổ sách mà Vương Khải Niên ghi lại không thiếu chút nào. Đối với một Truy Trọng Doanh không có Giáo úy đến đốc quản mà nói thì đây là một kỳ tích.

Bởi vậy mà Lý Nhân suy đoán, Vương Khải Niên thực sự không phải là một tham quan.

Bất kể là y không dám tham hay thanh liêm thật, có thể nhận nhận được sức hấp dẫn đủ chứng minh người này thoát nhìn cũng không phải là kẻ đáng khinh, đối trả như thế.

Lý Nhân để cho đám dân phu giải tán, nghỉ ngơi trước sau đó dẫn hơn 280 binh lính ra khoảng đất trống dàn trận. Sau đó, các đội trưởng, Ngũ trưởng, Thập trưởng bước ra khỏi hàng báo danh với Lý Nhân. Hắn phát hiện ra sự bố trí của đoàn này quả thực là rối tinh rối mù. Đến Liêu Đông đã lâu như vậy rồi, các đội trưởng vẫn còn không nhớ rõ tên binh lính trong đội của mình! Ba tháng mà không nhớ được tên của 50 người có thể nói rõ lên hai vấn đề. Kẻ như vậy hoặc là vụng về như lợn hoặc là lười biếng như lợn.

Hai trăm tám mươi người, sáu đội, ngũ cơ hồ đều chưa đủ số. Đầu tiên là Lý Nhân sổ sung mặt điệp của Phi Hồ Quân vào trong các đội ngũ này, chọn mấy người để bổ nhiệm các loại chức vụ đội trưởng, đội phó, Ngũ trưởng, Thập trưởng còn trống. Sau đó tuyên bố do Thiết Lão Lang đảm nhiệm Lữ suất Ất Lữ. Lạc Phó làm Lữ suất Bính Lữ, Lữ suất Đinh Lữ vẫn cho Vương Khải Niên đảm nhiệm như cũ.

Điều không thể không nói là không biết xuất phát từ kỳ thị hay có lệ khác mà trong binh hộ lương không có Giáp tự lữ.

Còn trí nhớ của Vương Khải Niên thần kỳ ở chỗ y chẳng những nhớ rõ lai lịch tên của các Giáo úy hai mươi mấy năm đảm nhiệm mà còn nhớ tên của các Lữ suất, thậm chí còn có thể gọi tên của tất cả những người có trong hiện trường này, hơn nữa y còn nói chính xác lai lịch của từng người một, về gia cảnh, đặc điểm từng người.

Lý Nhân phát hiện, mình nhận được bảo bối rồi.

Tiếp theo chuyện Lý Nhân làm khiến Vương Khải Niên vô cùng bức bối. Cũng khiến cho thiện cảm của các binh lính với Lý Nhân trở thành hư không thay vào đó là oán hận Vương Khải Niên sâu sắc. Đương nhiên, rất nhanh sau đó bọn họ đã phát hiện ra Giáo úy đại nhân thực sự tốt, tốt đến mức hận là không thể đến hôn hân một cái.

- Khải Niên à!

Lý Nhân cười ha ha gọi tên.

Vương Khải Niên được sủng ái mà đâm lo sợ nói:

- Đại nhân có chuyện gì, trực tiếp chỉ bảo là được. Trong khả năng ty chức tuyệt đối không thoái thác.

Lý Nhân phát hiện Vương Khải Niên này ngoài nói hơi nhiều thì thực sự rất hữu dụng.

- Ngươi có thể gọi tên từng người một, cũng có thể nói là khả năng đặc biệt, điều này ta rất phục.

Lý Nhân nói thật lòng.

Vương Khải Niên không đỏ mặt mà lại nhăn nhó nói:

- Đại nhân quá khen rồi, ty chức chỉ là quân tâm đến họ nhiều hơn bình thường thôi.

Lý Nhân ừ một tiếng sau đó liếc mắt đám binh lính cảm thấy không đúng nói:

- Nếu đã như vậy, ngươi hãy thay mặt họ nói cho ta biết, rất cả Ngũ trưởng, Thập trưởng, đội phó, đội trưởng ai xứng đáng, ai không...Không nói xứng chức trước, ngươi hãy nói không xứng chức cho ta nghe một chút đi.

Vương Khải Niên lập tức sừng sốt, vẻ mặt khác khổ.

Y đáng thương nhìn Lý Nhân, ý đồ là dùng nét mặt của y để cảm động Giáo úy đại nhân thu lại mệnh lệnh này. Nhưng rõ ràng, nếp nhăn đáng thương trên mặt ông ta không đủ để khiến Lý Nhân thông cảm.

- Nói đi, yên tâm, ta sẽ xử công bằng không cho rằng ngươi vạch áo cho người xem lưng. Hơn nữa, từ bây giờ ngươi đã là thân tín của ta rồi, ta sẽ không để ngươi khó xử đâu.

Lý Nhân dùng ánh mắt khích lệ nhìn Vương Khải Niên.

Hơn hai trăm người nhìn như hổ rình mồi, dưới sự uy hiếp của Lý Nhân. Vương Khải Niên do dự, thậm chí đấu tranh trong một phút đồng hồ rồi cuộc cũng báo cáo lên Giáo úy đại nhân.

- Đội trưởng đội thứ nhất Trương Hằng, rượu ngon hồng việc, ty chức nghĩ không thích hợp đảm nhiệm chức đội trưởng.
- Đội trưởng đội thứ tư Lý Cương, thô lỗ vô lễ đánh roi binh lính, ty chức cũng nghĩ không thích hợp đảm nhiệm chức đội trưởng.
- Thập trưởng đội thứ hai Ngô Thiên, thường xuyên tụ tập mọi người đánh bạc không có quân kỷ.
- Ngũ trưởng đội thứ sáu Sở Trung Thiên, vô cùng lười biếng, chưa bao giờ tham gia luyện binh.

...

Trong ánh mắt phẫn nộ của mọi người, Vương Khải Niên vẫn cắn răng nói những chuyện mà biết rằng mình không nên nói ra. Sau khi nói xong, y kiêu ngạo đứng sau Lý Nhân, dùng ánh mắt khiêu khích đảo qua đám binh sĩ. Ý là, hôm nay ông đây đã là thân tín của Giáo úy đại nhân rồi, các người có thể làm gì được ta?

Người bị Vương Khải Niên điểm danh nhìn y căm phẫn, thậm chí là hận nhìn Lý Nhân, chờ đợi vận mệnh của mình. Lý Nhân chợt cười cười nói:

- Đây đều những sai lầm trước đây của các người, có trách nhiệm của mình, cũng có trách nhiệm của Lữ suất thậm chí là do Giáo úy giám sát không nghiêm. Hôm nay ta hỏi rõ ràng việc này, không phải là muốn trách phạt các người mà là muốn nói cho các người biết, chuyện cũ bản Giáo úy sẽ bỏ qua.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Nhân rộng lượng khoát tay nói:

- Chuyện quá khứ cho qua hết, bản Giáo úy không tính toán.
- Nhưng có một điều, nếu từ nay trở đi các người vi phạm quân luật, ta sẽ nghiêm trị không tha. Ta rất nghiêm túc mà nói với các người rằng, đoàn này tuyệt đối không cho phép chuyện ta không cho phép xuất hiện chuyện phát sinh. Nếu các người cảm thấy ta là người khoáng đạt thì cứ thử xem.
- Cứ như vậy đi, sau khi quay về nghỉ ngơi lúc mặc quần áo có số này hãy nhớ kỹ các người đều là quân nhân của Đại Tuyền.

Sau khi Lý Nhân nói xong, tự nhiên phóng khoáng phẩy tay nói với Vương Khải Niên:

- Bây giờ người hãy dẫn ta đi xem lều trại của ta một chút.

Wong Khải Niên...ngây người ra.

Rốt cuộc y cũng hiểu được sở dĩ Giáo úy đại nhân bảo y tổ giác các đồng chí, không phải để lập uy mà để chơi mình một phen... Y đau khổ phát hiện ra, trò đùa này của Giáo úy quá đẹp. Từ lúc này trở đi, y đã trở thành phần dross trong mắt đám lính hộ lương mà không thể không đi bên cạnh Giáo úy đại nhân. Giáo úy đại nhân chỉ dùng ánh mắt khiêu khích đã đưa mình vào một con đường hẹp quanh co...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Đứng Cản Phía Sau.

.

Không thể không nói Lý Nhân học được cách hu mua lòng người của Tào Tháo rất hay. Tối thiểu thì cũng khiến cho bọn lính trong ngày đầu tiên thấy được Giáo úy đại nhân là người tốt. Mặc dù lúc Vương Khải Niên tổ giác mọi người đều toát mồ hôi lạnh, thậm chí những người bị đọc tên đã chuẩn bị sẵn sàng nhận quân pháp. Tất cả mọi người cũng không ai ngu, quan mới nhậm chức lập uy, tình huống này là bình thường, dù sao cũng phải tìm mấy thăng quý xui xẻo để giết người dọa khi chứ.

Nhưng cuối cùng mọi người mới ngạc nhiên phát hiện ra, hóa ra thăng quý xui xẻo đó chỉ có một, đó chính là Lữ suất Vương Khải Niên của Đình lữ. Vì Lữ suất năm nay đã gần 50 tuổi sống luôn cẩn thận đã dễ dàng bị Lý Nhân ép đến con đường hẹp quanh co không thể không nguyện trung thành với hắn. May mắn, Vương Khải Niên là một người nghĩ thoáng, hơn nữa tầm mắt cũng không thấp, y biết Giáo úy là cố tình làm vậy để mình đứng thành hàng, nói đi nói lại vẫn là coi trọng y, là một kiểu lôi kéo biến tướng, đương nhiên kiểu lôi kéo này khiến người ta không được thích lắm.

Nhưng Vương Khải Niên nghĩ thông rất nhanh, Giáo úy đại nhân là người thế nào? Đó là nhân vật sinh mãnh dám dẫn theo mười bảy thuộc hạ đối đầu với năm vạn đại quân của Át Chi Văn Đức. Đó là nhân vật lớn loto vào mắt xanh bệ hạ được bệ hạ coi trọng, tiền đồ vô lượng. Tuổi trẻ mà đã làm đến Giáo úy lục phẩm, qua mấy năm nữa biết đâu lại leo lên vị trí Đại tướng quân. Tuy mình bị Yến giáo úy sắp đặt nhưng cũng không thể không nói đó là một duyên kỳ ngộ. Đi không tốt sẽ là con đường hẹp quanh co, đi tốt rồi thì ai dám đảm bảo đó không phải là con đường đầy mặt trời?

Cho nên, sau khi nghĩ thông suốt rồi Vương Khải Niên chẳng những không buồn bực gì nữa mà ngược lại càng thêm nhiệt tình vui đầu vào công việc phục vụ Giáo úy đại nhân. Dù sao bây giờ mình cũng là một tên tiểu nhân vật không rõ đầu đuôi trong binh lương, không ôm chân đại nhân thì còn có con đường nào khác sao?

Vương Khải Niên rất mạnh mẽ khinh thường những ánh mắt khinh bỉ của nhóm đồng đội đang nhìn mình, sáng sớm hôm sau liền đứng ở ngoài lều của Lý Nhân chờ Giáo úy đại nhân xem có chỉ thị gì mới của đại nhân không?

Sau khi Lý Nhân rửa mặt, chải đầu xong, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Vương Khải Niên cười ha ha đứng chờ hần.

- Có chuyện gì?

Lý Nhân hỏi.

Vương Khải Niên hơi xoay người nói:

- Không có chuyện gì, chỉ là đợi ở cửa xem Giáo úy đại nhân có gì chỉ bảo hay không?

Lý Nhân hơi ngây ra, rồi lập tức cười vỗ vỗ vai Vương Khải niên nói:

- Muốn nói chuyện thật sự có một chuyện.

Vương Khải Niên lập tức nói:

- Đại nhân nói đi, chỉ cần...

Câu tiếp theo còn chưa nói hết đã bị Lý Nhân chặn lại, hần vỗ vỗ vai Vương Khải Niên nói:

- Đi sang Truy Trọng Doanh nhìn xem, nếu các Vệ khác đã lĩnh lương thảo tiếp tế tiếp viện rồi thì ngươi đi tìm Phò mã đô úy hỏi một chút xem, tiếp tế tiếp viện của Tả đồn vệ của chúng ta lúc nào được lĩnh?

- Ty chức... Không biết Phò mã.

Vương Khải Niên ngưng ngừng nói.

Lý Nhân rất nghiêm túc hỏi:

- Trên mũi của ngươi có cái gì?

- Con mắt!

- Vậy dưới mũi là cái gì?

- Miệng!

Lý Nhân gật đầu nói:

- Có mắt, có miệng, lẽ nào ngươi không biết đi hỏi xem sao?

Vương Khải Niên ngơ ngẩn rồi lập tức gật đầu:

- Thuộc hạ hiểu rồi.

Y quay đầu ra chạy thẳng đến Truy Trọng Doanh, chỉ thấy bóng lưng nhanh như chớp rồi nháy mắt đã không thấy tung tích đâu. Lý Nhân hơi ngạc nhiên, trong lòng tự nhủ nhìn người này chạy như chú dê vui vẻ vậy.

Lý Nhân tuần tra doanh trại một lần, cố ý đến đám dân phu nhìn xem phát hiện cơm sáng của họ thật sự kém rất nhiều so với binh hộ lương. Sáng sớm mỗi người chỉ được một bát cháo, không có chút cơm khô nào. Còn cơm sáng của binh hộ lương ngoài một chén cháo còn được một cái bánh bao nhiều hơn dân phu, nhưng quan trọng bát cháo đó, dân phu uống cháo, gần như còn soi được bóng người trong đó, còn đám binh hộ lương thì trong cháo có thịt.

Lúc Lý Nhân đi qua đám dân phu, cả một đám dân phu mặt vàng như nghệ đứng dậy thi lễ, khom người kính sợ. Lý Nhân vốn cho rằng tâm chí chịu đựng của con người là rất mạnh nhưng khi nhìn thấy họ hần không cảm nổi xót thương.

- Cho bọn họ mỗi người thêm một cái bánh bao.

Lý Nhân đứng lại nói với đội trưởng phụ trách quản đốc dân phu hôm nay.

Đội trưởng kia hơi sùng sốt, nhấn nhó nói:

- Đại nhân, đây là lệ thường trong quân.

Lý Nhân quay lại nhìn y lạnh lùng hỏi:

- Là ý chỉ của bệ hạ à?

- Không phải.

- Là lệnh của Tân Thế Hùng tướng quân sao?

- Không phải.

- Vậy là lệnh của vị tướng quân nào?

- Cũng không phải.

Tên đội trưởng kia sắc mặt trắng bệnh, bị Lý Nhân hỏi không tự chủ được đành cúi đầu xuống.

Lý Nhân chậm rãi thở ra cục tức, nói từng câu một:

- Người có thể khinh thường họ, cũng có thể không coi họ là người. Nhưng người phải nhớ kỹ, lương thảo, quân nhu hậu cần tiếp tế tiếp viện của các người đều là do họ phụ trách vận chuyển. Nếu bọn họ ăn không đủ no, sẽ không có sức làm việc. Một ngày nào đó người cũng sẽ phải nếm mùi của ăn không được no. Đại quân sắp xuất chinh, các người không muốn đói bụng thì làm theo lời ta đi. Ta nhớ hôm qua ta đã nói, trước kia các người thế nào ta không truy cứu nữa, nhưng từ lúc ta bắt đầu làm Giáo úy hộ binh, trong đoàn này không cho phép ai nghi ngờ lệnh của ta. Không chỉ bữa sáng hôm nay mà cả về sau, mỗi ngày bọn họ phải được đảm bảo ăn ba bữa, tối thiểu phải được ăn no.

- Vâng!

Tên đội trưởng kia lớn tiếng trả lời rồi bước nhanh vào đám dân phu:

- Giáo úy đại nhân nói rồi, mỗi người được thêm một cái bánh bao. Từ hôm nay trở đi, các người được ăn từ hai bữa tăng lên ba bữa, ăn no!

Lúc hai chữ cuối cùng này được hô ra, đám dân phu sôi nổi hẳn lên.

Lý Nhân nhìn đám người hoan hô, trong lòng hẩn như bị rót phải dấm chua. Đám dân phu đó, họ quá đơn thuần? Chỉ được thêm một cái bánh bao, thêm một bữa cơm mà thôi. Mỗi ngày dân phu chỉ được ăn hai bữa, điểm tâm chỉ có một bát cháo loãng, đây đúng là lệ thường trong quân. Nhưng lệ thường này, Lý Nhân không sợ phá vỡ nó. Theo như lời hẩn nó, cho dù không phải vì đám dân phu ăn nhiều thêm một miếng cơm, chỉ là vì mình ăn nhiều hơn một miếng cũng không thể khiến họ đói bụng.

Lần này đại quân xuất chinh cũng không dẫn theo nhiều dân phu, làm như vậy để đảm bảo tốc độ hành quân. Sau khi Tả đồn vệ liên tiếp đại chiến, binh lính còn chưa đến ba vạn người, chỉ dẫn theo 1400 dân phu, có thể nghĩ trên lưng bọn họ phải cống bao nhiêu là thứ. Cao Cú Lệ nhiều núi non, rất nhiều nơi xe ngựa không thể đi qua, tất cả vật tư đều là họ cống khiêng, nếu bọn họ không có thể lực thì sẽ tụt lại phía sau đại quân.

Cho nên, Lý Nhân lệnh cho dân phu thêm cơm không chỉ có tác dụng là lấy lòng dân phu mà cũng là vì suy nghĩ cho hành quân. Nếu tạm thời là người của Tả đồn doanh, vậy Lý Nhân chắc chắn phải suy nghĩ cho con đường phải trước làm sao cho tốt.

.

Nửa canh giờ sau, Vương Khải Niên thờ hồn hẩn quay về lau mồ hôi trên trán nói với Lý Nhân :

- Đại nhân, Phò mã nói bây giờ chúng ta có thể đi nhận tiếp tế tiếp viện được rồi.

Lý Nhân ừ một tiếng hỏi:

- Tả đồn vệ chúng ta là lĩnh tiếp tế tiếp viện cuối cùng phải không?

Wương Khải Niên nói:

- Không phải, Tả đồn vệ chúng ta là người thứ hai lĩnh tiếp tế tiếp viện đếm ngược ạ. Nghe nói tiếp viện của Tả Vũ vệ còn chưa lĩnh.

Lý Nhân cười cười, trong lòng tự nhủ Tả Vũ vệ tướng quân Vũ Văn Thuật là cha của Vũ Văn Sĩ Cập. Đương nhiên là gã phải chiều cố thêm mấy phần. Nhìn đám dân phu com nước đã xong xuôi đang nghỉ ngơi, Lý Nhân đi vào giữa sân lớn tiếng nói:

- Cả đội! Cùng bản giáo úy đi đến Truy Trọng Doanh nhận đồ tiếp tế tiếp viện. Các đội, các lữ xếp thành hàng, tiến lên, nghe rõ chưa?

- Nghe rõ rồi!

Đám dân phu lớn tiếng hét lên, tinh thần phấn chấn tự xếp thành hàng đội. Dưới sự dẫn dắt của đội trưởng, Lữ suất, cả đám ăn mặc rách rưới không ngờ đã xếp thành đội ngũ chỉnh tề nhanh chóng đi về phía Truy Trọng Doanh. Nhìn đám dân phu như con rồng dài, Lý Nhân thầm cười trong lòng.

- Thật thần kỳ!

Vương Khải Niên nhìn bóng lưng đám dân phu này ca ngợi với giọng điệu chân thành:

- Giáo úy đại nhân nói mấy câu mà đã khiến những tên không quy củ này nghe lời, thật thần kỳ!

...

Lý Nhân gặp Vũ Văn Sĩ Cập, đầu tiên là đứng trang nghiêm sau đó là chào theo nghi thức quân đội của Đại Tùy, hô to nói:

- Giáo úy Yên Văn của Tả đồn vệ hộ lương bá kiến Phò mã!

Vũ Văn Sĩ Cập liếc hắt một cái rồi nhìn binh lính xung quanh, vì thế cũng đưa tay lên đáp lễ, sau đó chỉ vào đồng quân nhu chất như núi gần đó, nói:

- Đó là tiếp tế tiếp viện của Tả đồn vệ các ngườì, kiểm tra một chút rồi vận chuyển về đi.

Lý Nhân nói:

- Hay là không cần kiểm, ta sợ nhiều như vậy không dễ bàn giao.

Vũ Văn Sĩ Cập hơi ngậy người ra rồi lập tức cười mắng:

- Ngươi đến đi ngang qua sân khấu cũng không đi, đó mới là không dễ bàn giao.

Lý Nhân cười hi hi rồi đi theo Vũ Văn Sĩ Cập vào lều lớn. Sau khi đi vào, Vũ Văn Sĩ Cập dựa vào ghế nói:

- Ngồi xuống nói đi, Yên giáo úy, coi chừng một đám binh hộ lương và dân phu, cảm thấy thế nào?

Tuy Lý Nhân biết mặc dù gã không còn tức nữa nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên. Làm một Giáo úy chiến binh êm đẹp thì không làm, thế nào lại đi chạy đến đội binh hộ lương không lý tưởng. Đối với Vũ Văn Sĩ Cập, người một lòng muốn lui mình về làm trợ thủ đắc lực cho gã mà nói, đây là chuyện khiến gã bức bối nhất. Nhưng may là, lời nói của Lý Nhân vẫn làm gã động lòng. Lý Nhân nói, nếu quả thực dựa vào Vũ Văn Sĩ Cập mà tạo áp lực khiến Tần Thế Hùng miễn cưỡng an bài chức vị Giáo úy chiến binh cho Lý Nhân, sẽ khó tránh khỏi sau này lúc đại quân xuất chinh sẽ làm khó dễ hấn.

Đại quân viễn chinh, chuyện gì cũng có thể phát sinh. Lý Nhân nhìn như lui một bước nhưng thực ra là đến tiến một bước dài.

Đương nhiên Vũ Văn Sĩ Cập không phải là người nhỏ mọn như vậy. Gã một lòng muốn nhân lúc Lý Nhân còn chưa có cơ sở trong quân để kéo hấn về bên cạnh mình. Cho dù Lý Nhân có đồng ý hay không, thì lúc này cũng không biểu hiện gì. Vũ văn gia là thế gia số một trong quân, sở dĩ Vũ Văn Thuật được sủng ái như vậy còn không phải bởi vì lúc trước vẫn kiên định đứng về phía Tần vương Dương Quảng hay sao? Đây là ánh mắt của kỳ phụ, lúc đó Cao Đình, Tô Uy, Dương Tổ và các trọng thần của Đại Tùy đều đứng về phía Thái tử Dương Dĩnh. Chỉ có Vũ Văn Thuật kiên quyết chọn Tần Vương yếu đối, phần quyết đoán và nhãn lực này quả thực hiếm người sánh kịp.

Lúc Dương Quảng làm Tần Vương, vì lấy lòng cao tổ Dương Kiên đã cố tình tỏ ra khổ sở, lương thiện, ăn mặc như đám dân chúng, cố gắng rời xa hai chữ xa hoa. Còn lúc này, Vũ Văn Thuật dốc hết gia tài giúp Dương Quảng lôi kéo triều thần. Vì giúp Dương Quảng đạt được mục đích, có thể nói ông ta đã vô cùng tận tụy.

Có thể nói, Dương Quảng có thể trèo lên để vị là không thể bỏ qua công lao của Vũ Văn Thuật.

Cho nên biết rõ Vũ Văn Thuật rất tham, vì tư quyền mà bài trừ dị kỷ nhưng Dương Quảng vẫn dung túng y. Mặc dù biết luận về khả năng lãnh binh, Vũ Văn Thuật trong các chức vị Đại tướng quân tuyệt đối không phải người xuất sắc nhưng vẫn giao quyền chỉ huy hơn 30 vạn đại quân cho y.

Là con trai của Vũ Văn Thuật, Vũ Văn Sĩ Cập không đơn giản chỉ là kẻ giỏi thuật quyền mưu mà còn là người có bản lĩnh nhìn người. Ngày đó ở Liêu Thủy, Lý Nhân làm bộ như khờ ngốc cẩn thận giấu được Dương Quảng nhưng không giấu nổi gã. Ngày đó Vũ Văn Sĩ Cập đã phát hiện ra người thiếu niên tên là Yên Văn kia tuyệt đối không phải kẻ tầm thường. Một người vì đề bệ chú ý mà dám mang theo mười mấy người liều mạng với người Cao Cú Lệ, sao lại là một kẻ ngốc được?

Cho nên, gã mới giúp Lý Nhân.

Bên cạnh gã không có ai, phụ tá trong nhà đều đứng về phía Vũ Văn Hóa Cập. Có được sự ủng hộ hữu hạn của gia tộc, hiện tại gã phải dựa vào chính mình.

- Sĩ Cập huynh... hà cớ phải châm chọc tôi?

Lý Nhân cười khổ nói.

Trong đại trường không có người ngoài. Lý Nhân xưng hô như cũ.

Vũ Văn Sĩ Cập bị bộ dạng đáng thương của Lý Nhân làm cho phì cười, liền chỉ ra ngoài nói:

- Số lương thực phát đấy, chắc chắn là đủ dùng. Lương thực mỗi binh lính gánh trên người đã nặng rồi, hơn nữa lại có nhiều trời buộc. Về phần giáp trụ, khí giới vân vân, ta cho Tả đồn vệ các người thêm ba phần. Nhiều hơn ta không dám. Chiến mã, ta cho Tả đồn vệ đủ, về phần ngựa chạy chậm bóc xếp, vận chuyển vật tư, ta cho thêm hai trăm con.

Đầu tiên là Lý Nhân trình trọng nói cảm ơn, sau đó rất nghiêm túc nói:

- Năm trăm.
- Năm trăm cái gì?
- Ngựa chạy chậm, năm trăm con ngựa.

Lý Nhân cười nói.

- Người cho đây là chỗ bán rau chắt? Còn cò kè mặc cả sao?

Vũ Văn Sĩ Cập lườm hẩn một cái nói.

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói:

- Nhiều hơn năm trăm con ngựa, cho dù là ngựa chạy chậm thì lúc chạy trốn cũng sẽ nhanh hơn một chút.

Vũ Văn Sĩ Cập hơi ngẩn ra rồi lập tức thay đổi sắc mặt:

- Người thật to gan!

Lý Nhân thờ dài:

- Sĩ Cập huynh... lẽ nào huynh không cho là như vậy hay sao?

Vũ Văn Sĩ Cập không phản bác được, đúng vậy! Lần viễn chinh này mình cũng không tuyệt đối xem trọng? Bệ hạ tâm huyết dâng trào, hạ lệnh hơn 60 vạn tân binh tiếp tục bao vây tấn công thành Liễu Đông. Còn ba mươi mấy vạn phủ binh viễn chinh Bình Nhưỡng. Nhưng, bên Đại Tù này đến một tấm bản đồ dạng tốt cũng không có! Trong quân có dư đồ, thành Liễu Đông lại xa về phía đông nam, tất cả đều là trống rỗng! Đến đường đi thông với Bình Nhưỡng thế nào cũng không biết, lần này viễn chinh, thật sự bệ hạ hi vọng như vậy, một trận chiến mà toàn công được sao?

Ga thờ dài chậm rãi nói:

- Lát nữa tiếp tế chậm một chút, buổi tối lại đến lĩnh ngựa, số lượng quá nhiều.

Lý Nhân ngạc nhiên vui mừng nói:

- Đa tạ Sĩ Cập huynh!

Vũ Văn Sĩ Cập khoát tay cười khỏ nói:

- Tên tiểu tặc này thật to gan, sau này những câu như thế tốt nhất là không nên nói lung tung thì hơn. Nếu ta nói cho bệ hạ nghe những lời này, ngay lập tức có thể lấy đầu người đấy!

Trong lòng Lý Nhân tự nhủ sao người biết ta là tặc, chỉ có điều ta không phải tiểu tặc mà là đại tặc, mà loại đó là rất lớn cơ đấy.

Không đợi Lý Nhân nói, Vũ Văn Sĩ Cập bỗng ngẩng đầu nhìn Lý Nhân, rất nghiêm túc nói ba chữ:

- Đừng cản phía sau!

Lý Nhân im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Từng Bước Lo Lắng.

Phải nói rằng lần này Đại tướng quân Tả Vũ Vệ Vũ Văn Thuật làm nguyên soái thống binh, tập hợp chín vệ ba mươi vạn đại quân như Tả Vũ Vệ, Hữu Vũ Vệ, Tả Võ Vệ, Tả Ngự Vệ viễn chinh rất gấp gáp. Từ khi Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng quay về đại doanh thành Liêu Đông đến khi đại quân xuất chinh chỉ có năm ngày chuẩn bị, hơn nữa bản đồ có liên quan đến cảnh nội Cao Cú Lệ ở trong tay các đại tướng quân dường như không có tác dụng gì. Về cơ bản đối với Cao Cú Lệ, viễn chinh quân Tùy thuộc kiểu thăm dò về trước.

Ở giữa sông Liêu và sông Mã Tỉ, bản đồ quân sự mà Đại Tùy sử dụng vẫn miễn cưỡng có thể nhìn thấy mấy đại thành như Phù Dư, An Thị, Ô Cốt nhưng qua sông Mã Tỉ xuống phía nam thì không nhìn thấy gì trên bản đồ.

Yêu cầu viễn chinh lần này là tốc độ, trước khi vào đông nhất định phải hợp binh với thủy sư của Đại tướng quân Lai Hộ Nhi đồng thời đánh hạ Bình Nhưỡng.

Đại quân từ đại doanh Liêu Đông theo thứ tự xuất phát, Tả Võ Vệ của Đại tướng quân Vương Nhân Cung làm tiên phong, Tả Ngự Vệ Tiết Thế Hùng làm hậu phương, trước sau kéo dài hơn mười dặm, trùng trùng điệp điệp.

Hành trình kế tiếp thì không có gì để nói cả, hành trình ban đầu của đại quân có thể nói là vô cùng thuận lợi, thành trì Cao Cú Lệ ven đường đóng cửa không dám ra chiến. Mục tiêu của quân Tùy là thẳng đến Bình Nhưỡng, vì vậy phần lớn thành trì cũng lùi ra tấn công, số ít những kẻ ngốc dốt định đánh lên đường lui đại quân, kết quả bị Đại tướng quân Tả Ngự Vệ Tiết Thế Hùng căn phía sau đánh cho toi bời. Từ sau khi thành Liêu Đông xuất phát đại quân đánh đầu thẳng đây, người Cao Cú Lệ trước phù binh ba mươi vạn tinh nhuệ Đại Tùy không chịu nổi một đòn nào.

Nhưng đến ngày thứ mười thì Lý Nhân thấy sốt ruột.

Là người có kinh nghiệm, hần sớm đã chuẩn bị tâm lý trải qua tai nạn nhưng khi hần nhìn thấy tai nạn càng lúc càng đến gần mình thì sự bi ai trong lòng ngày càng trầm trọng, hơn nữa hần áp lực đến mức không thở nổi. Nhưng với hần không có ảnh hưởng gì, vứt bỏ hần và thân phận đối địch Dương gia Đại Tùy không nói nhưng đứng ở góc độ của một người Hán thuần túy, Lý Nhân muốn đi xoay chuyển tai nạn này đến, nhưng hần chẳng qua cũng chỉ là một Giáo Úy hộ lương binh nhỏ bé căn bản không thể thay đổi được chiều hướng lịch sử. Bước chân tai nạn ập đến càng lúc càng gần, tâm trạng của Lý Nhân ngày càng trầm trọng hơn.

Bởi vì những thứ mang theo quá nặng, cho dù phù binh Đại Tùy bốn người có thể dùng chung một ngựa chạy chậm, nhưng trên mỗi người được phân mang theo ba thạch lương thực vẫn là quá nặng, từ ngày thứ tư Lý Nhân đã nhìn thấy không ít binh sĩ, vì những gánh nặng trên vai mà lén chôn vùi lương thực vào đất, đây là lúc tai họa bắt đầu. Mặc dù Vũ Văn Sĩ Cập phân thêm cho Tả Đồn Vệ hơn năm trăm con ngựa chạy chậm, nhưng vẫn có người vì cảm thấy gánh nặng trên vai quá vất vả nên đã vùi lương thực vào đất. Lý Nhân đã mấy lần đi tìm Tân Thế Hùng, đến vấn đề này, hy vọng có thể khiến tướng quân chú ý. Mặc dù Tân Thế Hùng miệng thì nói là đồng ý nhưng vì tâm tư đang đặt vào việc tiến quân mà căn bản không chú ý đến.

Trên thực tế, tình trạng binh sĩ Tả Đồn Vệ vứt bỏ lương thực vẫn là nhẹ nhất, bởi vì dưới sự nhắc nhở của Lý Nhân thì Tân Thế Hùng ít nhiều cũng hạ mệnh lệnh, không cho phép binh sĩ vứt lương thực đi. Mệnh lệnh này miễn cưỡng có được ít tác dụng, mặc dù hiệu quả vô cùng nhỏ.

Thiếu niên vốn lạc quan nhau mảy càng ngày càng nhiều, sự thay đổi của hần khiến đám người Lạc Phó thấy được rõ ràng. Họ biết Lý Nhân đang lo lắng điều gì, hơn nữa ban đầu họ còn hy vọng binh mã Đại Tùy chiến bại, bởi vì chỉ có như vậy bọn họ mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất. Nhưng khi ngày này đến ngày càng gần, tâm trạng họ cũng nặng trĩu vô cùng.

Vốn khi đứng dưới góc độ của kẻ đối địch bọn họ có thể nhìn nhận tất cả với tâm thái nhẹ nhàng nhất nhưng khi bản thân mình ở trong đó, thì cảm giác thoải mái này lại

[

]không hề xuất hiện.

Việc mà Lý Nhân có thể làm được là nghiêm lệnh binh lính hộ lương của Tả Đồn Vệ không được phép vứt bỏ lương thực, hơn nữa quyết đoán chém giết đội trưởng giám sát không nghiêm và mười mấy dân phu vì không chịu được gánh nặng mà lén vùi lương thực vào đất. Sự nghiêm khắc của Lý Nhân lúc này giống như một ác ma, nhưng không như vậy thì có thể như nào chứ?

Hộ lương binh giám sát các dân phu vận chuyển lương thực nhưng ba vạn đại quân Tả Đồn Vệ, các dân phu phụ trách mang lương thảo cũng là một phần năm, hơn nữa khí hậu không hợp dẫn đến rất nhiều người đổ bệnh, đến cả ngựa cũng chết bất đắc kỳ tử, tốc độ tiêu hao lương thực cũng không giảm khi người giảm mà ngược lại còn tăng lên.

Phải nói rằng tai họa này khó mà nghịch chuyển được.

Lý Nhân từng nghĩ, nếu thân phận của mình là một Đại tướng quân chứ không phải là một lang tướng nhỏ bé thì hần có thể tận dụng hết sức để cứu vãn trận tai họa này ập đến hay không? Nhưng trong lần thứ năm hần quay về từ chỗ Tân Thế Hùng hần chợt phát hiện ra, cứ coi như là Đại tướng quân thì sẽ ra sao? Hành động các binh sĩ vứt bỏ lương thực căn bản không ngăn cản được. Khi cùng lúc yêu cầu quá đáng về tốc độ hành quân thì việc vứt bỏ quân nhu đã thành sự lựa chọn tất yếu.

Đám binh lính không thể vứt bỏ giáp trụ, phục bị, binh khí của chính mình, vậy chỉ có thể vứt bỏ lương thực.

Nhưng với Đại tướng quân như Vũ Văn Thuật, không phải không biết chuyện các binh sĩ tự ý chôn lương thực vào đất nhưng bọn họ nhận thức sai lầm rằng việc vứt bỏ lương thực có thể cứu vãn được. Người Cao Cú Lệ cũng là người, cũng cần phải trồng lương thực ăn cơm, vì vậy không cần lo việc tiếp tế, lấy chiến đấu nuôi chiến đấu là được rồi. Thức ăn có thể đoạt từ trong tay người Cao Cú Lệ ven đường, nhưng đợi sau khi đại quân ca khúc khải hoàn tiến qua sông Mã Tí bọn họ mới ý thức được mình đã sai.

Người Cao Cú Lệ sớm đã có chuẩn bị ứng chiến rồi, sau khi thu vụ mùa năm nay, bách tính Cao Cú Lệ các thôn xóm sớm đã mang lương thực dưới sự nghiêm lệnh của thành chủ trốn vào trong thành phòng thủ nghiêm mật. Sau khi qua được sông Mã Tí ven theo nơi hoang vắng, đừng nói một hạt gạo cũng không tìm được, gần như là không nhìn thấy một người dân Cao Cú Lệ nào. Mà người dẫn đường là người Cao Cú Lệ bắt được ở gần thành Liêu Đông, qua sông Mã Tí rồi thì người dẫn đường cũng dần dần mất đi tác dụng. Đại quân phải tăng tốc, nhưng không có cách nào biết rõ phương hướng tiến lên, vì vậy tốc độ hành quân thật ra còn chậm hơn trước khi qua sông Mã Tí.

Sau khi qua sông Mã Tí, Lý Nhân rõ ràng phát hiện ra tốc độ hành quân của đại quân đã giảm xuống. Từ trong chuyện này, Lý Nhân biết được tình cảnh của đại quân ngày càng khó khăn. Vứt bỏ lương thực nhiều nhất là binh lính của quân tiên phong Tả Vô Vệ Đại tướng Vương Nhân Cung, họ là quân mở đường, gặp chiến tất phải chiến đấu trước, dễ nhẹ nhàng ra trận giết được địch vứt bỏ lương thực nghiêm trọng nhất. Vừa mới qua sông Mã Tí, nghe nói bên Tả Vô Vệ đã bắt đầu cạn kiệt lương thực rồi.

Thời điểm Lý Nhân biết đại quân bắt đầu xuất hiện nguy cơ cạn kiệt lương thực, Đại tướng quân này chẳng những không lập tức rút quân mà lựa chọn gia tăng tốc độ. Nhất định Vũ Văn Thuật và mọi người muốn nhanh chóng đuổi tới Bình Nhưỡng hội hợp cùng Thủy sư Lai Hộ Nhi Đại tướng quân để mượn lương thực!

Lý Nhân có thể hiểu được nỗi khổ của đám người Vũ Văn Thuật, nếu đổi lại là hắn ngồi trên vị trí đại tướng quân, chỉ e hắn cũng sẽ lựa chọn như vậy. Ba mươi vạn đại quân viễn chinh, mới qua được sông Mã Tí, nhưng vì vấn đề về lương thực mà đành phải quay lại, bất luận thế nào cũng không biết giải thích với hoàng đế ra sao. Lượng lớn lương thực mà Thủy sư của Lai Hộ Nhi mang theo để giải quyết vấn đề ăn uống cần thiết cho ba mươi vạn đại quân cũng không phải vấn đề lớn.

Người khác không biết, nhưng Lý Nhân thì biết, trong lúc đợi đại quân đuổi tới Bình Nhưỡng, thủy quân của Lai Hộ Nhi đã chiến bại trở về rồi.

Không có sự trợ giúp của Thủy sư, không có lương thực, đại quân sao có thể không thất bại được.

Nhưng Lý Nhân đi nói với Tân Thế Hùng thế nào đây? Nói là Thủy sư đã đại bại và đại quân lập tức quay về rồi sao? Trước tiên không nói đến việc Tân Thế Hùng tin hay không, trong lúc quan trọng này Tân Thế Hùng sẽ không để ý đến mối quan hệ không rõ ràng giữa Lý Nhân và Vũ Văn Sĩ Cập mà tha cho hắn, tội nhiều loạn lòng quân đã đủ để chém đầu hắn rồi.

Lúc xuất chinh, Lý Nhân quả thật không ngờ đến điểm này.

Nhưng hiện tại, trong lúc tâm trạng ngày càng đau khổ thì hắn sớm đã không còn ý nghĩ mượn thời cơ để phát tài rồi.

Sau khi từ đại tướng của Tân Thế Hùng trở về, Lý Nhân đã bị đám người Lạc Phó và Vương Khải Niên vây quanh. Mọi người vốn nghĩ ban nãy Tân Thế Hùng phái người đến gọi Lý Nhân đến bàn chuyện hỏi tình hình nhưng nhìn khi thấy sắc mặt nghiêm trọng của Lý Nhân thì mọi người không biết nên nói gì.

Dựa theo cấp bậc, Lý Nhân còn lâu mới có tư cách tham gia hội nghị quân sự, nhưng nhìn vào mối quan hệ giữa hắn và Vũ Văn Sĩ Cập, nhìn vào việc mấy ngày này Lý Nhân thật sự quản lý được hậu đội đến mức Tả Đồn Vệ là đội quân không lo lắng về lương thực nhất. Vì vậy Tân Thế Hùng mới đặc biệt phái người gọi Lý Nhân tham gia hội nghị quân sự ngày hôm nay. Quan trọng nhất là ông ta hỏi kỹ lưỡng Lý Nhân, lương thảo còn kiên trì được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Phải Là Hắn.

Giáo Úy đại nhân...Đại tướng quân nói thế nào?

Vẫn là Trần Tước Nhi không kìm nổi mạnh dạn hỏi trước.

Lý Nhân chậm chậm ngồi xuống tảng đá lớn, cởi túi nước bên người ra uống một ngụm.

- Đại quân vẫn phải tăng tốc, tranh thủ trong vòng mười ngày đuổi tới Bình Nhưỡng và hội quân với Thủy sư của Đại tướng quân Lai Hộ Nhi, sau đó nhanh chóng lấy được Bình Nhưỡng, chậm nhất là giữa tháng chín phải quay về.

- Vẫn phải tăng tốc sao?

Lạc Phó hơi sừng sốt, lập tức cúi đầu lắng một câu:

- Mẹ kiếp! Không phải là tự mình tìm... .

Chữ đằng sau, y không muốn thốt ra.

- Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi, vừa qua sông Mã Tí, đại quân không thể không tấn công mà quay về được.

Thiết Lão Lang giang tay ra, tỏ vẻ lựa chọn của đám người Vũ Văn Thuật là vô cùng đúng đắn.

- Hôm nay Tả Võ Vệ Đại tướng quân Vương Nhân Cung tự mình đến tìm Tần tướng quân, hình như không vui vẻ gì. Vương Nhân Cung giận đến mức sắc mặt trắng bệch, hình như Tần tướng quân cũng tức giận vô cùng, đá quảng bàn ra.

Lý Nhân nói cho mọi người những tin mà hắn nghe được.

- Tại sao? Đại tướng quân Vương Nhân Cung không phải là tiền đội sao, chạy đến chỗ chúng ta làm gì?

Phục Hồ Nô hỏi.

Vương Khải Niên há miệng thờ dốt, muốn hỏi, nhưng nhìn chung quanh đều là thân tín mà Giáo Úy đại nhân dẫn theo, vì vậy mới không dám hỏi. Nghe Phục Hồ Nô hỏi, y cũng nghiêng đầu đợi Lý Nhân trả lời.

- Mượn lương thực!

Lý Nhân chậm rãi thốt ra hai chữ. Đây mới là lý do căn bản mà Tần Thế Hùng gọi Lý Nhân đến. Bởi vì Vương Nhân Cung đến mượn lương thực, Tần Thế Hùng nhất định phải biết mình có lương thực cho mượn không?

- Mượn lương thực?

Nghe được hai chữ này, Vương Khải Niên ngồi không yên.

] Giáo Úy đại nhân à! Ngài phải khuyên Đại tướng quân của chúng ta, không nên làm như vậy! Mặc dù lương thực của chúng ta tổn thất ít nhất nhưng không đủ để rút quân từ Bình Nhưỡng về, nếu ăn uống tiết kiệm còn có thể kiên trì được hai mươi ngày. Nếu như mượn được thì binh sĩ Tả Đồn Vệ của chúng ta sẽ ăn gì?

Lý Nhân nhìn y một cái, thờ dài nói:

- Ta chỉ là Giáo Úy hộ lương binh mà thôi!

- Á...

Vương Khải Niên ngẩn ra, lập tức im lặng.

- Tần tướng quân chắc hẳn không đồng ý với yêu cầu của Đại tướng quân Vương Nhân Cung, nếu không thì ông ấy sẽ không tức giận mà bỏ đi.

Lý Nhân phân tích.

Mọi người gật đầu.

Mặc dù nói lương thực để lại rồi nhưng trong lòng mọi người đều không có cảm giác vui vẻ gì. Binh của Tả Đồn Vệ là binh của Đại Tùy, binh của Tả Võ Vệ cũng là binh của Đại Tùy, tro mắt nhìn đồng bào sắp cạn lương thực, trong lòng ai ai cũng đều cảm thấy khó chịu.

Lý Nhân day day lông mày, thờ dài:

- Tần tướng quân nói, cần tranh thủ trước khi đánh hạ Đại Thành, nhưng thời gian cấp bách, nếu trong ba ngày không lấy được thì đại quân nhất định phải xuất phát. Tốt nhất là trước cuối tháng phải hội quân với Thủy sư của Đại tướng quân Lai Hộ Nhi, nếu không thì đại quân thật sự sẽ bị bức đến đường cùng.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời với vẻ mặt lo lắng, sự nặng trĩu trong lòng còn âm u hơn trời cao.

- Đừng cản phía sau!

Hắn lại nghĩ tới những lời nói trịnh trọng của Vũ Văn Sĩ Cập, trong lòng không khỏi đắng chát.

Thành lớn chặn ở phía trước không biết tên là gì nhưng sự kiên cố của nó lại không thua kém gì thành Liêu Đông. Người Cao Cú Lệ đã có thời gian gần hai năm để chuẩn bị thì tất nhiên sẽ không để lãng phí một giây một phút nào. Thành lớn này căn bản không có ký hiệu gì trên bản đồ, xem ra ít nhất cũng

đủ để hơn năm vạn dân và binh sĩ sinh sống. Trong vòng trăm dặm không tìm được bất cứ thôn nào có người, vì vậy có thể đoán được người Cao Cú Lệ sớm đã trốn ở sau tường cao đội Đại Tùỵ tấn công.

Người phụ trách tiến công là Đại tướng quân Hữu Vũ Vệ Vu Trọng Văn và lĩnh quân Tả Đồn Vệ Tân Thế Hùng.

Mấy vạn đại quân vây công ba ngày nhưng cuối cùng không tấn công được tòa thành này. Sau khi bị Át Chi Văn Đức lây nhiễm, mỗi người Cao Cú Lệ đều tin rằng một khi thành bị phá thì chắc chắn sẽ có cảnh chém giết, vì vậy kẻ cả là phụ nữ hay trẻ em đều đứng ở trên tường thành tham gia phòng ngự, vát và ôm những tảng đá lớn ném xuống với ý đập chết tướng địch.

Dưới sức đè ép của xe nỏ và lượng lớn các cung thủ, quân Tùỵ ồ ạt tấn công lên đầu thành, nhưng rất nhanh đã bị trọng giáp bộ binh trên thành đẩy xuống. Không ít binh sĩ quân Tùỵ ôm thi thể quân địch rơi từ trên tường thành xuống đến gãy xương đứt gân. Máu thịt họ và máu thịt của địch hòa trộn vào nhau, khó mà phân biệt được.

Tấn công không phân biệt ngày đêm được ba ngày ba đêm, quân Tùỵ bị tổn thất không dưới ba nghìn binh sĩ, nhưng người Cao Cú Lệ tổn thất nhiều hơn quân Tùỵ rất nhiều, từ đây có thể thấy sức công phá mãnh liệt của quân Tùỵ và sức chiến đấu mạnh mẽ của các binh sĩ. Chính chiến từ xưa đến nay, rất ít khi có trường hợp phòng ngự bên khi chiếm ưu thế về địa hình cát cứ mà lại tổn thất nhiều hơn bên tấn công, trừ phi sức chiến đấu của bên tấn công đã đạt đến mức độ kinh người. Rõ ràng, so với người Cao Cú Lệ, sự tinh nhuệ của quân Tùỵ quả thực không phải là điều mà họ có thể đem ra so sánh. Trên thực tế, nếu như không phải người Cao Cú Lệ có gần hai năm để chuẩn bị chiến tranh thì bọn họ căn bản không thể ngăn cản được hùng binh bách chiến bách thắng của Đại Tùỵ.

Giờ khắc này, người đã cho quân địch gần hai năm để chuẩn bị chiến tranh như Hoàng đế Đại Tùỵ nếu như nhìn thấy cảnh thảm thiết như này, không biết sẽ có cảm nhận như nào.

Có lẽ là bởi vì từng tấn công lên đầu thành, Vũ Văn Thuật vốn định ra chỉ tấn công trong ba ngày lại kéo dài thời gian thêm một ngày nữa. Nhưng ngày này qua đi rất nhanh trong biển máu này, quân Tùỵ vẫn không thể tấn công phá tan tòa thành lớn này.

Nhưng trong ngày thứ tư, Đại tướng quân Cao Cú Lệ là Át Chi Văn Đức tự mình dẫn một đội quân vượt trên năm vạn nhân mã tấn công cánh sườn của quân Tùỵ. Vũ Văn Thuật phái Tả Kiều Vệ Đại Tướng Quân Kinh Nguyên Hằng dẫn binh xuất chinh, Hữu Ngự Vệ Tướng quân Trương Cẩn dẫn quân đến giáp công cánh sườn của quân Cao Cú Lệ.

Sau một trận đổ máu, Át Chi Văn Đức không địch lại được nên suất quân lui lại.

Binh sĩ Tả Kiều Vệ và Hữu Ngự Vệ liên tiếp đuổi tới hai mươi dặm, giết được hơn hai vạn người. Át Chi Văn Đức chặt vật chạy trốn, trốn vào trong núi lớn không thấy tung tích. Vì lo lắng có mai phục, Kinh Nguyên Hằng và Trương Cẩn chỉ huy quân đội sau khi truy kích hai mươi mấy dặm thì dẫn quân quay về, binh thầy Cao Cú Lệ nằm dài hai mươi dặm, máu chảy thành sông.

Chỉ có điều, vì sự kiềm chế của Át Chi Văn Đức nên tốc độ tấn công thành của quân Tùỵ đành phải chậm lại. Người Cao Cú Lệ giữ thành có được cơ hội nghỉ ngơi, lại một lần nữa bố trí phòng bị trong thành lớn.

Thấy không có cách nào phá được tòa thành này, Vũ Văn Thuật bắt đắ dĩ hạ lệnh cho đại quân xuất phát.

Lại ba ngày, đại quân đã vượt qua sông Tát thẳng đến ép Bình Nhưỡng.

Vừa lúc đó, cửu quân viễn chinh thật ra đã cạn lương thực rồi.

Sau khi vượt qua sông Tát, đám người Vũ Văn Thuật lập tức phái thám báo tìm kiếm vị trí chỗ ở của Thủy sư Đại tướng quân Lai Hộ Nhi, qua một ngày tìm kiếm, các thám báo quay về không phải là tin tốt lành mà họ vô cùng mong đợi mà là tin Thủy sư đã chiến bại đành phải lui về trên biển. Tin này đối với cửu quân viễn chinh Đại Tùỵ mà nói quả là tin dữ, tin tức mà các thám báo tìm hiểu được, đại quân Thủy sư dưới sự chỉ huy của Đại tướng quân Lai Hộ Nhi đã thuận lợi đổ bộ lên bờ, sau đó trên đường hát vang tấn công nhưng vì khinh địch mà trúng kế mai phục của người Cao Cú Lệ mà đại bại, sau khi tổn hại hơn nghìn người ngựa đành phải quay về trên biển. Người Cao Cú Lệ vẫn luôn đuổi đến bên biển nhưng vẫn không làm gì được hạm đội thủy quân hùng mạnh có một không hai lúc bấy giờ như Đại Tùỵ. Hạm đội mà Vương Cao Nguyên của Cao Cú Lệ phái đến không chịu nổi một đòn nào trước Thủy sư Đại Tùỵ, sau khi tổn thất mấy trăm thuyền nhỏ thì chặt vật quay về.

Tin này giống như sấm sét giữa trời quang, khiến đám người Vũ Văn Thuật hồi lâu không nói gì. Không có sự tiếp ứng của Thủy sư, ba mươi vạn đại quân đã cạn kiệt lương thực sẽ dựa vào gì mà đi?

Nhưng đã đến bên ngoài thành Bình Nhưỡng, quân Tùỵ đã không còn lương thực, đánh hạ Bình Nhưỡng thì có khả năng thu được đủ lương thực cho đại quân ăn một bữa, quay về đường cũ thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Vũ Văn Thuật triệu tập các tướng nghị sự, vát và lăm mồm đưa ra quyết định tấn công Bình Nhưỡng.

Ngay lúc này, Át Chi Văn Đức phái người đến.

.

Vũ Văn Thuật triệu tập các tướng nghị sự, vát và lăm mồm đưa ra quyết định tấn công Bình Nhưỡng.

Ngay lúc này, Át Chi Văn Đức phái người đến.

...

...

- Giáo Úy đại nhân, Ngài xem chúng ta có thể đánh hạ Bình Nhưỡng không?

Vương Khải Niên vẫn như cái đuôi đi theo sau Lý Nhân, chỉ có điều y giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, biết rằng Giáo Úy đại nhân trong mấy ngày nay tâm trạng không vui, những lời chêu chọc vui đùa thì y không dám nói, chỉ là trong lúc Lý Nhân trầm tư thì cố ý tìm một vài chủ đề để làm phân tán sự chú ý của Lý Nhân. Ý tốt này của y Lý Nhân có thể cảm nhận được, vì vậy hắn đã nở nụ cười thiện ý với Vương Khải Niên, chỉ có điều trong nụ cười đó không nhìn ra tâm trạng vui vẻ gì, mà ngược lại có chút gì đó đau lòng khó nói.

- Ngươi phải tin vào khả năng lãnh binh của các vị Đại tướng quân chứ! Chỉ là một thành Bình Nhưỡng thôi mà, yên tâm đi, không cần mấy ngày thì có thể đánh hạ được thôi!

Lý Nhân nói.

Hắn không biết những lời nói dối này có thể trấn an được Vương Khải Niên với nét mặt lo lắng hay không, bởi vì đến bản thân hắn lừa cũng không nổi. Hiện giờ các binh sĩ ở Tả Võ Vệ có tình trạng cạn kiệt lương thực trầm trọng nhất, mỗi ngày chỉ ăn một bát cháo. Chỗ lương thực này vẫn là sau khi Vương Nhân Cung lần thứ ba đến Tả Đồn Vệ, vác bộ mặt sầu não cầu xin Tân Thế Hùng. Mặc dù dựa vào tiêu chuẩn mỗi người mỗi ngày một bữa thì có thể ăn được ba ngày, nhưng ba ngày sau thì sao? Lương thực của Tả Đồn Vệ cũng kiên trì không được bao lâu nữa.

- Giáo Úy đại nhân... Hôm nay lại có mấy chục dân phu chạy trốn...

Vương Khải Niên ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn chọn cách nói tin không hay này cho Lý Nhân.

]Sau khi vượt qua sông Mã Ti đã không ngừng có dân phu chạy trốn. Trước khi qua sông Tát, thậm chí bắt đầu xuất hiện có chiến binh vì không chịu được đói nên tháo chạy. Tình trạng này không hề hiếm gặp trong cửu quân, có thể nói đến hiện tại binh sĩ tháo chạy ở Tả Đồn Vệ là ít nhất. Ít nhất bọn họ còn có thể bảo đảm được mỗi ngày uống hai bát cháo còn soi được bóng người.

- Bắt trở lại rồi à?

Lý Nhân thuận miệng hỏi một câu.

Vương Khải Niên ấp úng một hồi lâu, từ từ thốt ra vài chữ:

- Không... Không phải người đi bắt. Họ muốn chạy thì chạy đi, lương thực...Mấy người chạy đi thì mới tốt, dù sao...Dù sao bây giờ cũng không còn gì để họ chờ nữa rồi!

Lý Nhân ngắt ra, lập tức lắc đầu, nhưng lại không biết nên nói gì.

- Bọn họ chạy rồi...Thật ngu ngốc!

Lý Nhân cười khổ, nói.

Vương Khải Niên gật đầu mạnh, nói:

- Đúng vậy! Thật ngu ngốc! Bọn họ tưởng rằng chạy rồi sẽ có cơm ăn? Thật nực cười, đi cùng đại quân mỗi ngày đều có canh ăn, bây giờ lại tháo chạy mà đã đến Bình Nhưỡng rồi, còn có thể chạy đi đâu được nữa? Đám man di mọi rợ Cao Cú Lệ nhìn thấy binh sĩ Đại Tùy chúng ta thì có bỏ qua không?

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Lát nữa ngươi đến doanh trại dân phu xem sao, nói với bọn họ, nếu muốn đi...Chúng ta sẽ không cản, nhưng kẻ nào trộm quân lương thì giết không tha, cũng nói rõ cho bọn họ, lúc này rời khỏi quân doanh chỉ có con đường chết.

Vương Khải Niên nói:

- Giáo Úy đại nhân đúng là nhân từ, nếu là tôi, đến nói tôi cũng không muốn nói, muốn chạy thì cứ chạy đi.

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Nếu như có thể nhìn đến hy vọng thì có ai nguyện ý chết ở nơi đất khách quê người đâu? Nếu có thể được sống yên ổn đời này thì có ai lại nguyện ý lang thang vất vưởng?

Vương Khải Niên ngắt ra, không phản bác được.

...

...

Trong lúc đám người Vũ Văn Thuật bàn luận đánh hạ Bình Nhưỡng thế nào thì không ai ngờ lúc này Át Chi Văn Đức lại phái người đến. Đám người Vũ Văn Thuật không đoán ra được lúc này Át Chi Văn Đức phái người tới làm gì. Mặc dù người Cao Cú Lệ lúc này bị binh vây thành Bình Nhưỡng nhưng quyền chủ động vẫn nằm trong tay họ, Át Chi Văn Đức không cần thiết phải đến cầu hòa chứ?

Nằm ngoài dự đoán của đám người Vũ Văn Thuật, người Cao Cú Lệ thật sự đến cầu hòa nhưng không phải là người mà Át Chi Văn Đức phái tới mà là sứ thần cầu hòa do Vương Cao Nguyên của Cao Cú Lệ phái tới. Bởi vì binh sĩ bắt được sứ thần này lại không hiểu được tiếng Cao Cú Lệ, miễn cưỡng nghe được ý cầu hòa, còn tưởng rằng là người mà Át Chi Văn Đức phái tới.

Vũ Văn Thuật bảo sứ thần Cao Cú Lệ chờ ở bên ngoài, cùng thảo luận một chút với các Đại tướng quân.

- Giữa Cao Nguyên và Át Chi Văn Đức không hề tin nhiệm lẫn nhau!

Tà Ngự Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng nói.

Đại tướng quân Hữu Vũ Vệ Vu Trọng Văn gật đầu nói:

- Át Chi Văn Đức không ở trong thành Bình Nhưỡng mà đang dẫn binh đóng ở phía nam thành Bình Nhưỡng hai mươi dặm, từ đó có thể thấy hẳn không có ý định thật sự giữ thành Bình Nhưỡng cũng có không có ý nghĩ muốn tận trung với Cao Nguyên. Có thể chắc chắn rằng, hẳn và Cao Nguyên bằng mặt không bằng lòng, Cao Nguyên cũng không biết tình hình thật sự ở bên ngoài.

- Nói cách khác, Cao Nguyên lo lắng Át Chi Văn Đức căn bản không để ý tới thành Bình Nhưỡng bị vây, hẳn sợ sau khi thành bị phá, chính hẳn cũng không được chết toàn thây, cho nên mới phải vội vã phái người đến cầu hòa!

Đại Tướng Quân của Tà Kiêu Vệ Kinh Nguyên Hằng phân tích.

- Đúng là cơ hội tốt!

Hữu Vũ Vệ Tướng quân Trương Cẩn nhìn mọi người liếc mắt một cái, không kìm nổi vui sướng, nói.

- Có đàm phán không?

Hữu Vũ Vệ Đại tướng quân Vu Trọng Văn nhìn về phía Vũ Văn Thuật thống soái cửu quân, Vũ Văn Thuật khẽ cau mày trầm tư một chút, ông chậm rãi lắc đầu dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

- Không đàm phán!

Ông bỗng nhiên cười nói:

- Phải đàm phán! Hãy để tự Cao Nguyên đến đàm phán, hoặc chí ít...cũng phải để Át Chi Văn Đức đến đàm phán!

Mọi người cùng mỉm cười, áp lực mấy ngày liên tiếp cuối cùng cũng được giảm đi vài phần.

Tần Thế Hùng ngẫm nghĩ một chút nói:

- Bất luận là Cao Nguyên tự mình đến hay là hẳn buộc Át Chi Văn Đức đến đàm phán, chỉ cần có thể giữ lại một trong hai người họ thì đại quân không cần lo rồi.

Trong lòng Vũ Văn Thuật vui mừng, áp lực bị đè nén trong mấy ngày nay giảm đi rất nhiều. Từ sau khi qua sông Mã Tĩ, ông không có một ngày được cười tươi, cứ coi như Tà Kiêu Vệ và Hữu Ngự Vệ hung hăng đánh binh sĩ của Át Chi Văn Đức một trận, chém hơn hai vạn quân cũng không khiến ông có cảm giác vui vẻ gì. Bình nguyên đã chiến, phủ binh Đại Tùy đã hai mươi mấy năm chưa gặp phải đối thủ rồi, giết mấy vạn man di mọi rợ Cao Cú Lệ có trang bị và tập luyện còn xa mới như phủ binh Đại Tùy, đối với hoàn cảnh hiện giờ của đại quân mà nói thì không có gì đáng vui mừng cả.

- Con rồi Cao Nguyên sẽ không tự mình đến đâu, dù sao hẳn cũng vua của một nước. Bất kể hẳn và Át Chi Văn Đức có mâu thuẫn lớn thế nào thì lúc này hẳn cũng sẽ không tự mình ra khỏi thành đâu. Nếu như hẳn không sợ chết cũng sẽ không vội phái người đến cầu hòa đâu. Khả năng lớn nhất là hẳn ép Át Chi Văn Đức đến đàm phán.

Vũ Văn Thuật gật đầu nói.

Tần Thế Hùng nói:

- Trong tay Cao Nguyên không có nhiều binh lắm, hiện giờ Bình Nhưỡng bị vây, ngoài mấy vạn người giữ thành thì hẳn không thể điều được một binh một tốt nào, quân quyền đều nằm trong tay Át Chi Văn Đức nhưng Át Chi Văn Đức lại nhất định phải dựa vào Cao Nguyên mới có thể chỉ huy được quân đội. Hai người này mặc dù thoạt nhìn thì mâu thuẫn rất lớn nhưng không ai có thể rời khỏi ai.

Kinh Nguyên Hằng cười nói:

- Vì vậy, nếu như Cao Nguyên thật sự muốn cầu hòa thì người đến đàm phán nhất định phải là Ất Chi Văn Đức.

Vũ Văn Thuật dùng sức nắm tay:

- Không phải hần, cũng nhất định phải là hần! Người đâu! Nói cho sứ thần của Cao Cú Lệ, muốn cầu hòa thì phải để Ất Chi Văn Đức tự mình đến nói!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Văn Nhân À Văn Nhân.

- Người nói lại lần nữa xem!

Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên hung hãn đứng bật từ giường dậy, ngón tay run rẩy chỉ về phía sứ thần mình phải đến quân Đại Tuyền để cầu hòa và hỏi. Giọng nói của y cũng run rẩy, sắc mặt cũng vì kích động và tức giận mà trở nên tái nhợt đi. Mặc dù y cố gắng kiềm chế bản thân nhưng điều đáng tiếc là tin tức mà sứ thần mang về thật sự khiến y khó lòng mà bình tĩnh được.

Sứ thần đến quân Đại Tuyền để cầu hòa bị bộ dạng đó của Cao Nguyên làm cho sợ hãi, theo bản năng lùi ra phía sau một bước, thấp người áp ứng nói:

- Đại tướng quân Vũ Văn Thuật của nước Tuyền nói, muốn... muốn... cầu hòa thì chỉ có thể là bệ hạ tự đi. Ông ta nói, thần không đủ tư cách...

Cao Nguyên cảm tức nhìn sứ thần vô dụng, cuối cùng thở dài chậm rãi ngồi xuống.

- Cái này... Cái này cũng khó trách người. Đại binh nước Tuyền đè ép, đến nay thành đều bị vây khốn, nếu đổi lại là ta thì ta cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận cầu hòa như vậy!

Y cực nhọc giờ tay lên vẩy vẩy, ra hiệu cho sứ thần kia lui xuống.

- Đây là ngày vong của triều đình ta sao?

Cao Nguyên than thở một tiếng, trong lòng lại càng cảm giận Ất Chi Văn Đức hơn. Y vốn không đồng ý trận chiến tranh này, vì Đại Tuyền hùng mạnh vô cùng, Cao Cú Lệ nằm ở một góc của Liêu Đông, sao có thể là đối thủ của đế quốc hùng mạnh như vậy được? Đến cả người Đột Quyết đánh đông dẹp bắc mà đều bị Đại Tuyền đánh làm hai nửa, huống hồ là mình? Chỉ hận là lúc đầu đi nghe lời mê hoặc của Ất Chi Văn Đức. Trong lúc Hoàng đế Đại Tuyền triệu kiến mình, mình đi cũng không đến mức dẫn tới tai họa này.

Sứ thần kia vội nói:

- Bệ hạ! Đại tướng quân Vũ Văn Thuật vẫn chưa nói hết, ông ta nói...

- Hần nói sao?

Cao Nguyên mạnh mẽ đứng lên, kích động hỏi.

Sứ thần kia ngẩng đầu nhìn Cao Nguyên một cái, do dự một chút mới nói:

- Đại tướng quân Vũ Văn Thuật nói, bệ hạ là vua một nước, không thể ra thành đàm phán cũng có thể chấp nhận được nhưng nhất định phải phái quan lớn đi đàm phán, ít nhất cũng có thể thay mặt cho bệ hạ!

- Được! Ta sẽ phái Bảo Sơn Vương Cao Kim đi đàm phán! Cao Kim là đệ đệ ruột của ta, đủ để đại diện cho ta rồi!

Cao Nguyên kích động nói.

Sứ thần chậm rãi lắc đầu, nói từng câu từng chữ ra:

- Đại tướng quân Vũ Văn Thuật nói, nhất định phải để Ất Chi Văn Đức tướng quân đi, còn tất cả những người khác đều không được.

Cao Nguyên ngẩn ra, lập tức suy sụp, nói:

- Ất Chi Văn Đức... Hần căn bản không ở trong thành!

Sứ thần nói:

- Đại tướng quân Vũ Văn Thuật nói, nếu như Ất Chi Văn Đức không đi được thì chỉ có thể là...Bệ hạ tự mình đi!

- Thôi đi...

Cao Nguyên khoát tay áo, chặt vật gậy đầu:

- Ất Chi Văn Đức đi thì Ất Chi Văn Đức đi, dù sao... cũng tốt hơn so với ta đi!

...

...

- Bào ta đi đàm phán?

Ất Chi Văn Đức còn kích động hơn Cao Nguyên gấp nhiều lần. Y chỉ về phía sứ thần kia, mắng:

- Là ai đã đưa ra chủ ý này với bệ hạ? Là ai đã đưa ra chủ ý để ta đi đàm phán với người Tùy?

Y không có ở trong thành Bình Nhưỡng mà đang dẫn mười vạn quân đóng ở phía nam thành Bình Nhưỡng hai mươi dặm. Trên thực tế, ngay ban đầu y đã không có ý định vào thành Bình Nhưỡng, trong tay y có binh quyền, không những toàn bộ quân đội Cao Cú Lệ đều nằm trong tay y mà còn có lượng lớn vàng bạc thu được từ các sĩ tộc Liêu Đông, trong đó bao gồm người Mạt Hạt, còn có võ sĩ Khiết Đan lưu vong, hơn nữa quân đội trong tay các chủ thành, hẳn đều có quyền điều động. Có đội quân này trong tay, Ất Chi Văn Đức có vị trí và quyền thật hơn Cao Nguyên.

- Là Đại tướng quân Vũ Văn Thuật của nước Tùy chỉ định Ngài đi!

Sứ thần Cao Cú Lệ ở trước mặt Ất Chi Văn Đức ngay cả thở mạnh cũng không dám, tiếng nói nhỏ giống như muỗi bay qua vậy!

- Vũ Văn Thuật? Hắn bảo ta đi là ta phải đi sao?

Ất Chi Văn Đức cười lạnh nói:

- Trong thành Bình Nhưỡng có lương thực đủ ăn trong ba năm, còn có hàng vạn quân tinh nhuệ, người Tùy cứ coi như thiện chiến thì đã làm sao? Tòa thành Liêu Đông kìm giữ được trăm vạn đại quân bọn chúng trong ba tháng, lẽ nào Bình Nhưỡng không thể so được với thành Liêu Đông hay sao? Quân Tùy từ xa đến, lương thảo có hạn, chỉ cần kiên trì giữ vững thành một tháng thì quân Tùy sẽ phải lui ngay! Cầu hòa ư? Có cần phải dùng tới cầu hòa không?

Y không kiên nhẫn khoát tay áo nói:

- Quay về nói với bệ hạ không cần lo lắng, ta sớm đã có kế sách phá địch, bảo bệ hạ cứ an tâm ngủ nghỉ, thành Bình Nhưỡng sẽ vững như núi!

Sứ thần kia sợ hãi nhìn Ất Chi Văn Đức liếc mắt một cái, lúng túng nói:

- Bệ hạ nói...Nếu như Ngài không đi cầu hòa...Bệ hạ sẽ treo cổ tự tử trong cung, vậy thì Ngài...Ngài sẽ thành loạn thần tặc tử.

Ất Chi Văn Đức ngẩn ra, lập tức giận mắng một câu:

- Bệ hạ đúng là một tên ngốc!

...

...

Mặc dù đám người Vũ Văn Thuật đưa ra điều kiện như vậy nhưng thật ra bọn họ không nắm chắc rằng Ất Chi Văn Đức có đích thân đến đại doanh cầu hòa hay không? Cao Nguyên rất cuộc có sức ảnh hưởng lớn đến Ất Chi Văn Đức thì không ai biết, trước khi bọn họ viễn chinh, đến phía nam sông Mã Tĩ có hình dạng như nào họ cũng không biết. Đám người Vũ Văn Thuật chỉ có thể gửi hy vọng vào việc tăng thêm áp lực cho Cao Nguyên, chỉ có thể không chế được Ất Chi Văn Đức thì khôn cảnh của đại quân trước mắt mới có thể giải quyết dễ dàng.

- Đã đợi một ngày, cũng không biết Ất Chi Văn Đức có tới hay không?

Trong ngày nghị sự thứ hai, Đại tướng quân Hữu Vũ Vệ Vu Trọng Văn có chút lo lắng nói.

Tà Kiều Vệ Đại Tướng Quân Kinh Nguyên Hằng nói:

- Đến thì coi như đại sự đã định! Không đến thì cùng lắm sẽ ra sức công thành là được. Chỉ coi như miếng thịt từ trên trời rơi xuống, có tất nhiên là tốt nhất, không có thì không có gì phiền não. Theo ta thấy, giữa Ất Chi Văn Đức và Cao Nguyên bằng mặt không bằng lòng, Cao Nguyên chưa chắc có thể sai khiến được Ất Chi Văn Đức. Hơn nữa tinh binh của Cao Cú Lệ đều ở bên ngoài thành Bình Nhưỡng hai mươi dặm, giao chiến bình nguyên thì cứ coi như hắn có mười vạn quân đầy đủ sức lực, chúng ta cũng diệt hắn như chém rau thái dưa. ư

Vu Trọng Văn thở dài:

- Nói thì như vậy nhưng... Hiện giờ đã không còn lương thực nữa, lòng quân rối ren, chỉ sợ sẽ không kiên trì được mấy ngày. Nếu như Át Chi Văn Đức cố ý kéo dài thì quả thật là bất lợi cho chúng ta!

- Không để cho hắn thời gian kéo dài!

Vũ Văn Thuật đứng lên nói:

- Nếu như đến trước giờ Ngọ mà Át Chi Văn Đức vẫn không đến thì sẽ để các tướng sĩ ăn cơm rồi lập tức tấn công thành! Ta sẽ tự mình dẫn Tả Vũ Vệ tấn công bắc môn, tây môn sẽ do Triệu tướng quân Hữu Hầu Vệ dẫn quân đi tấn công, đông môn do Kinh Nguyên Hằng tướng quân của Tả Kiều Vệ tiến công, để lại nam môn để tiện cho Cao Nguyên tiện liên lạc với Át Chi Văn Đức.

- Tuân mệnh!

Mọi người ai nấy đều lĩnh mệnh.

Át Chi Văn Đức quả thật muốn kéo dài thời gian, y vốn định kéo dài mấy ngày, đợi ông vua ngu ngốc của Cao Cú Lệ kia suy nghĩ thông suốt rồi cũng sẽ không phải đến đại doanh mạo hiểm nữa. Chỉ có điều thật không ngờ người Tùy căn bản không cho y cơ hội kéo dài thời gian. Ngày thứ hai qua buổi trưa, quân Tùy bắt đầu tiến công vây ba mặt thành Bình Nhưỡng.

.

Tình hình của Cao Cú Lệ đều nằm trong tay Át Chi Văn Đức y, giữ thành Bình Nhưỡng ngoài cảm quân của Cao Cú Lệ Vương coi như là tình nhuệ còn những người khác căn bản đều là già nua yếu ớt. Quân Tùy chỉ công phá một canh giờ, Cao Cú Lệ Vương là Cao Nguyên liền tiếp phái ba triều thần thúc giục Át Chi Văn Đức đi cầu hòa. Át Chi Văn Đức vẫn không nghe, lúc bốn triều thần đến hai tay dâng lên một búi tóc, nói với Át Chi Văn Đức, bệ hạ đã tự mình cắt tóc, nếu Đại tướng quân không đi cầu hòa thì bệ hạ sẽ tự vẫn.

Át Chi Văn Đức thật sự thấy khó thở, bất lực đành phải phái người đến quân Tùy trước, nói mình sẽ đến.

Sau hai canh giờ, Át Chi Văn Đức mặc bì giáp ba tầng cuối cùng cũng đến cửa ngoài viên môn đại doanh quân Tùy. Để bày tỏ thành ý, Vũ Văn Thuật lập tức hạ lệnh dừng tấn công thành.

- Ta dù gì cũng là chủ soái một quân, ban đầu vẫn không nên lộ diện đàm phán với Át Chi Văn Đức. Chư vị! Ai nguyện đi gặp tên man di mọi rợ Cao Cú Lệ này?

Nghe nói Át Chi Văn Đức tới rồi, Vũ Văn Thuật cuối cùng cũng mỉm cười.

Trừ ông ra thì tám vị tướng quân còn lại đều nhìn nhau, không ai nguyện đứng ra. Đúng trong lúc đó, Lưu Sĩ Long giám quân ngoan ngoan một thời gian tự mình anh dũng đứng ra.

- Ta là Chiêu hàng sứ mà bệ hạ bổ nhiệm, nếu như Át Chi Văn Đức đến cầu hòa thì tất nhiên là ta đi đàm phán rồi.

Gã vuốt râu thưa thớt trên cằm, nhìn mọi người một cái chậm rãi nói.

Mặc dù gã là quan văn nhưng quyền lực giám quân vẫn to hơn Vũ Văn Thuật. Luận về chức quan, Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật đã leo đến chức quan cao nhất là quan Chính tam phẩm, còn Lưu Sĩ Long là quan Tổng nhất phẩm, hơn nữa gã còn là giám quân. Nếu gã đã biểu lộ thái độ như vậy thì những người khác cũng không tiện nói điều gì. Duy chỉ có Vũ Văn Thuật là nguyên lão trong quân đội, kinh nghiệm nhiều hơn Lưu Sĩ Long.

- Nếu như giám quân đại nhân đi đàm phán là tốt nhất, chỉ có điều Át Chi Văn Đức là võ tướng, chỉ e có nhiều chuyện giám quân không thể nói rõ ràng với hắn được. Như thế này đi! Để Vu Trọng Văn Đại tướng quân cùng đi với người thì thế nào?

Vũ Văn Thuật ngẫm nghĩ một chút hỏi.

Lưu Sĩ Long ngẫm thấy Vũ Văn Thuật nói cũng đúng. Át Chi Văn Đức là Đại tướng quân của Cao Cú Lệ, nếu như đàm phán, dù thế nào cũng phải có người ngang hàng thân phận cùng đi là tốt nhất, hơn nữa con người Vu Trọng Văn cũng khá tỉ mỉ, đúng là thích hợp chọn đi.

Gã gật đầu nói:

- Vậy thì cứ theo như Vũ Văn tướng quân nói đi! Nhưng nếu như đã đi đàm phán thì không được tiến công Bình Nhưỡng nữa, để thể hiện ra nhân đức của bệ hạ Đại Tùy ta. Ta thấy hãy giải tán quân vây ba mặt ở ngoài thành Bình Nhưỡng đi, không thể để người Cao Cú Lệ nắm lấy nhược điểm này, truyền ra ngoài thì sẽ làm tổn hại đến sự thánh minh nhân nghĩa của bệ hạ.

Vũ Văn Thuật nghĩ thầm, nếu Át Chi Văn Đức đã tới, ba mặt vây công quả thật cũng không còn ý nghĩ gì, vì vậy đã đồng ý luôn, hạ lệnh rút quân vây ba mặt thành để bày tỏ thành ý nhận hòa.

Sau khi Lưu Sĩ Long ra ngoài, Vũ Văn Thuật gọi lại Vu Trọng Văn nói:

- Hãy nhớ! Bất luận như thế nào cũng không được để Ất Chi Văn Đức quay về!

Vu Trọng Văn gật đầu nói:

- Yên tâm, trong lòng ta biết rõ!

...

...

Ất Chi Văn Đức nhìn Lưu Sĩ Long nói:

- Lưu đại nhân! Câu mà đại nhân nói, để bệ hạ Cao Cú Lệ chúng tôi xưng thần với Hoàng đế Đại Tùy các ngài, chuyện này thứ cho tôi khó có thể đồng ý. Tôi chẳng qua cũng là một võ tướng, chuyện này vẫn phải xem bệ hạ của chúng tôi quyết định thế nào đã?

Vu Trọng Văn hừ lạnh nói:

- Không xưng thần, vậy tướng quân đàm phán cái gì?

Ất Chi Văn Đức cười nói:

- Vu tướng quân! Ngài thân là thần tử, nếu Vu tướng quân ở vị trí của tôi, lẽ nào cũng dám tự mình đồng ý xưng với nước khác là thần sao?

Vu Trọng Văn nói:

- Ngươi đã không làm chủ được, vậy hãy bảo Cao Nguyên đích thân đến đàm phán là được.

Ất Chi Văn Đức đứng lên nói:

- Như thế rất tốt, ta cũng đang định quay về thành Bình Nhưỡng, khuyên bảo bệ hạ đích thân đến gặp mặt nói chuyện với Vũ Văn Thuật Đại tướng quân.

Vu Trọng Văn cười cười nói:

- Đi mời Cao Nguyên cần gì phải làm phiền tướng quân ngươi tự mình đi một chuyến? Ngươi có thể viết một phong thư, ta sẽ phái người đưa vào thành Bình Nhưỡng là được.

Ất Chi Văn Đức nói:

- Ta là nhân thần, chuyện lớn như thế sao có thể không tự đi? Ta nên đích thân quay về thành Bình Nhưỡng một chuyến, Vu tướng quân, Lưu đại nhân, ta nguyện xưng thần với Đại Tùy, khi hoà lực Vương sư Đại Tùy tập trung bên Liêu Thủy, ta đã khẩn cầu xưng thần với Hoàng Đế Bệ Hạ Đại Tùy, nhưng lại không tiếng nói, chức vụ nhỏ bé, lần này ta quay về sẽ hết sức khuyên nhủ, chỉ cần Vương ta gật đầu đáp ứng, ta lập tức dẫn thủ hạ binh lính buông binh khí đến thỉnh tội trước mặt tướng quân. Vinh nhục cá nhân ta để sang một bên, nhưng vinh nhục Vương ta, ta nào dám khinh thị?

Vu Trọng Văn vừa định nói, Lưu Sĩ Long nói:

- Một khi Ất Chi Văn Đức tướng quân đã nghĩ vậy, vậy thì bỏ qua. Trong thiên hạ đâu đâu cũng là vương thổ, đâu đâu cũng là vương thần. Dân chúng Cao Cú Lệ cũng là dân chúng Đại Tùy ta, Cao Cú Lệ Vương cũng là thần tử của Hoàng Đế Bệ Hạ Đại Tùy, nếu Ất Chi Văn Đức tướng quân thành tâm như thế, ta thấy trở về một chuyến xin chỉ thị Cao Cú Lệ Vương cũng không sao. Chỉ có điều, nếu tướng quân đối trả, hậu quả như nào không cần phải nói.

Vu Trọng Văn vội vàng nói:

- Không thể! Quyết không có thể thả người này trở lại!

Lưu Sĩ Long lạnh lùng nói:

- Vu tướng quân, ta là giám quân, là Chiêu hàng sứ bệ hạ bổ nhiệm, chuyện chiêu hàng, ta thấy ngươi đừng có xen mồm vào.

Vu Trọng Văn giận dữ, đang định phát tác, Lưu Sĩ Long đã đứng dậy, kéo tay Ất Chi Văn Đức nói:

- Ta tiễn tướng quân ra khỏi doanh...

Gã quay lại nói với Vu Trọng Văn:

- Ta muốn xem, ai dám ngăn cản?

Lưu Sĩ Long kéo tay Ất Chi Văn Đức, từ trong đại trường đi ra, vừa đi vừa nói với Ất Chi Văn Đức:

- Tướng quân sau khi trở về còn phải truyền đạt với Cao Cú Lệ Vương về sự nhân đức của bệ hạ Đại Tùy chúng tôi. Đại quân chúng tôi trước khi đi, bệ hạ đã dặn dò bản quan nếu như Cao Cú Lệ Vương có lòng xưng thần thì sẽ không bức bách tấn công nữa. Quân sự tiến hay dừng, bản quan thân làm giám quân vẫn có thể làm chủ được, chỉ có điều sau khi quay về tướng quân không được làm tri hoãn, nếu không cứ coi như bản quan có lòng muốn giúp Ngài thì phía Đại tướng quân Vũ Văn Thuật, tôi cũng không dễ ăn nói đâu.

Át Chi Văn Đức về mặt chân thành nói:

- Tấm chân tình hôm nay Lưu đại nhân giúp đỡ, ta xin khắc sâu trong lòng. Đại nhân yên tâm, trong lòng tôi sớm đã hướng về Đại Tùy, nhiều lần khuyên bệ hạ chúng tôi xưng thần với bệ hạ Đại Tùy. Hoàng đế Đại Tùy là chủ thiên hạ, là thánh Khả Hãn, người người kính trọng. Lần này sau khi quay về, tôi nhất định sẽ khuyên bệ hạ của chúng tôi xưng thần với Đại Tùy, hai nước ở gần nhau, vốn nên dùng việc bình đao mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Người Không Đuổi Kịp Và Người Đuổi Kịp.

Lời nói của Át Chi Văn Đức càng nghe càng thấy chân thành vô cùng, chỉ có điều những người bình thường cũng đều biết hấn ta chẳng qua nói cho có lệ thôi nhưng vị Thượng thư Hữu Thừa của Đại Tùy Lưu Sĩ Long lại cảm thấy vui mừng vô cùng, còn cảm thấy mình sắp hoàn thành được sự dặn dò của bệ hạ, sau khi quay về cũng có thứ để khoác lác với bá quan, sau này trên sử sách cũng nhất định ghi dày đặc về gã.

Vu Trọng Văn không ngăn được Lưu Sĩ Long, vội vàng vàng đi tìm Vũ Văn Thuật để bàn bạc. Nhưng tới bên ngoài đại trường của Vũ Văn Thuật thì thân binh nói, Đại tướng quân đến phía trước xem số người bị thương rồi. Vu Trọng Văn lại đuổi tới nơi bố trí những người bị thương, tìm một hồi lâu mới tìm thấy Vũ Văn Thuật đang nói chuyện với đám người Kinh Nguyên Hằng.

- Không xong rồi! Không xong rồi!

Vu Trọng Văn từ xa liên hô lên, đám người Vũ Văn Thuật quay đầu lại nhìn thì thấy đó là Vu Trọng Văn, nghe thấy tiếng 'xong rồi, xong rồi'. Họ còn tưởng rằng y đã không chế được Át Chi Văn Đức, mọi người đều nhìn nhau cười to. Vũ Văn Thuật chỉ về phía Vu Trọng Văn ở xa đang chạy chậm lại:

- Thân là Đại tướng quân, nhưng nhìn hấn xem còn ra bộ dạng gì nữa!

Kinh Nguyên Hằng nói:

- Không chế được Át Chi Văn Đức rồi, nếu đổi lại là ta thì ta cũng sẽ vui sướng quá mức như thế ha ha...

- Không đúng!

Đại tướng quân Tả Vô Vệ Vương Nhân Cung nhíu mày, nghiêng tai nghe ngóng, lập tức biến sắc, nói:

- Hấn hô là không xong rồi!

- Không xong?

Vũ Văn Thuật ngẩn ra, trong lòng lập tức dấy lên cảm giác khó diễn tả. Ông nhanh bước đón Vu Trọng Văn đi tới, xa xa lớn tiếng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Vu Trọng Văn chạy quá gấp, thở hồng hển nói không nên lời, đợi đến trước mặt Vũ Văn Thuật, cúi người miệng thở lớn, ho khan vài tiếng mới vừa thở vừa nói:

- Không xong rồi, Át Chi Văn Đức chạy rồi!

Vũ Văn Thuật giật dử nói:

- Bảo người giữ hấn lại cơ mà! Tên quốc tặc nhà ngươi, tại sao lại thả hấn ra!

Ông ta túm vạt áo trước của Vu Trọng Văn, bởi vì dùng lực nên khớp xương đều trắng bệch.

Vu Trọng Văn vội vàng giải thích:

- Không phải tôi thả hấn chạy!

Vũ Văn Thuật cả giận nói:

- Trong mấy chục vạn đại quân, nếu không phải người thả hấn đi, chẳng lẽ lại hấn còn có thể mọc hai cánh chạy hay sao? Vu Trọng Văn! Ngay rút quân về, trước mặt bộ hạ ta xem người giải thích như thế nào!

Vu Trọng Văn bị ông ta lời xông xộc đi nhưng lấp bắp giải thích không rõ, càng như vậy Vũ Văn Thuật càng tức giận, hận không thể đâm một quả cho y ngã lăn xuống đất.

Hai người Kinh Nguyên Hằng và Vương Nhân Cung nghe thấy Át Chi Văn Đức chạy rồi cũng cảm thấy đầu óc choáng váng dường như nói không nên lời. Hai người họ ngăn ra một lúc mới tỉnh ngộ, Kinh Nguyên Hằng liền vội vàng tiến lên kéo Vũ Văn Thuật ra, vội hỏi Vu Trọng Văn:

- Chạy được bao lâu rồi? Có đuổi kịp không?

Vu Trọng Văn thở dốc một hơi nói:

- Không liên quan đến tôi! Là Lưu Sĩ Long nghe những lời nói dối của Át Chi Văn Đức, thả hấn về thảo luận với Cao Nguyên chuyện xưng thần. Tôi có ngăn cản nhưng Lưu Sĩ Long lấy thân phận Chiêu Hàng Sứ và Giám quân ra để ép tôi, hấn kéo tay của Át Chi Văn Đức tự mình hộ tống y ra khỏi doanh trại, tôi vội đến tìm các ngài, có gì lại đổ oan cho tôi?

Mọi người đều sững sốt, Vũ Văn Thuật lập tức chửi ầm lên:

- Tên thất phu Lưu Sĩ Long, hầu nhằm nước à!

Vương Nhân Cung còn bình tĩnh một chút, y vội vàng quay đầu lại triệu tập thân binh của mình nói:

- Tức tốc đuổi về phía ngoài doanh trại, thấy người Cao Cú Lệ lập tức bắt, kể cả là đuổi tới thành Bình Nhưỡng cũng phải đuổi kịp được bọn chúng!

Mười mấy thân binh thuộc hạ của y lập tức lĩnh mệnh, vội vã chạy về phía ngoài doanh trại. Vũ Văn Thuật và đám người Kinh Nguyên Hằng cũng lập tức phái thân binh cùng đi đuổi, chỉ có điều trì hoãn lâu như vậy, tên Át Chi Văn Đức đã sớm ra khỏi đại doanh quân Tùy dưới sự hộ tống của Lưu Sĩ Long rồi.

...

...

Sau khi rời khỏi đại doanh, Át Chi Văn Đức thì lễ thật sâu với Lưu Sĩ Long, nói:

- Hôm nay xin đa tạ Lưu đại nhân giúp đỡ, chậm nhất là ngày mai sẽ cùng bộ hạ nước tôi đến đại doanh. Xin đại nhân yên tâm, tôi là quân tử tín nghĩa, quyết không phụ sự ủy thác của đại nhân.

Tiếng Hán của y nói vô cùng khó nghe, còn mặt dày nói mình là quân tử nữa, chỉ có điều lúc này Lưu Sĩ Long hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui sắp lập được công lao nên nào còn để ý đến tiếng Hán mà Át Chi Văn Đức nói thế nào? Nhưng lúc này gã cũng không phải hoàn toàn hồ đồ, còn không quên đuổi theo dặn dò một câu:

- Tướng quân đi nhanh về nhanh, đừng để trễ việc!

Câu uy hiếp này của gã đối với Át Chi Văn Đức mà nói không có chút ý nghĩa nào.

Sau khi ra khỏi đại doanh, mấy trăm thân binh mà Át Chi Văn Đức dẫn theo liền đến đón y. Sau khi trở mình lên ngựa, Át Chi Văn Đức thấp giọng hạ lệnh:

- Tức tốc về đại doanh của ta! Tất cả những kẻ đuổi tới đều giết không tha!

Y ngồi ở trên lưng ngựa ôm quyền với Lưu Sĩ Long, vừa định nói lời tạm biệt thì đột nhiên nhìn thấy trong đại doanh Đại Tùy hỗn loạn, dường như có không ít người xông ra khỏi cửa doanh trại. Sắc mặt Át Chi Văn Đức biến đổi, biết là Vu Trọng Văn dẫn theo binh đến truy đuổi, y không nói thêm gì nữa mà lập tức thúc ngựa chạy đi. Mấy trăm kỵ binh Cao Cú Lệ bảo hộ trái phải, thúc ngựa gào thét chạy đi. Vương Nhân Cung mang người đuổi tới cửa doanh trại, nhìn thấy phía xa còn lại đám bụi mù thì không khỏi ảo não mắng một câu, y xoay người hỏi Lưu Sĩ Long:

- Tại sao lại thả cho Át Chi Văn Đức chạy!

Lưu Sĩ Long vuốt vuốt râu thưa thớt của mình, ngang nhiên nói:

- Đây là đại sự chiêu hàng, dựa vào gì phải nói cho người biết!

Vương Nhân Cung tức giận đến la lớn:

- Tên quốc tặc nhà ngươi, thả Át Chi Văn Đức chạy rồi thì lấy gì để khống chế người Cao Cú Lệ mang lương thực đến đây? Ngươi...Ngươi...Làm ta tức chết đi được!

Nghe thấy hai chữ “lương thực”, Lưu Sĩ Long bừng tỉnh, bừng tỉnh lại thì sợ đến mức sắc mặt biến đổi.

- Ta...Ta...Sao ta lại quên lương thực nhỉ? Phải làm thế nào bây giờ?

Gã thất kinh mà hỏi.

Vương Nhân Cung cũng không để ý đến gã, khoát tay chặn lại nói:

- Người đâu! Đi tìm ngựa, cùng ta truy đuổi!

Thân binh thuộc hạ của y vội đi dắt ngựa đến, lúc này Át Chi Văn Đức đã chạy rất xa rồi.

Ngoài hai ba dặm, Át Chi Văn Đức vừa phóng ngựa vừa cười một cách điên dại:

- Ha ha! Đám người Tùy đó thật ngu ngốc, ngu ngốc không diễn tả nổi! Cao Nguyên là tên ngốc, không ngờ người Tùy còn ngu ngốc gấp hần trăm ngàn lần!

Đang cười hô hố, đột nhiên một phá giáp chùy bay tới, bay tới cắm vào lồng ngực y. Mũi chùy này bay tới với lực mạnh vô cùng, không ngờ khiến Át Chi Văn Đức rơi từ trên lưng ngựa xuống. Mấy trăm binh sĩ Cao Cú Lệ lập tức ghì chặt chiến mã, đều xuống ngựa cứu Át Chi Văn Đức. Có người đỡ y dậy thì phát hiện mũi này đã khiến Át Chi Văn Đức ngất đi, chỉ có điều y mặc áo giáp ba tầng nên bên trong còn có một lớp sắt, mũi tên bắn xuyên vào áo giáp ba tầng, rồi đâm xuyên vào lớp sắt nhưng vẫn đâm vào thịt bên trong của Át Chi Văn Đức. Chỉ có điều có nhiều bảo hộ như vậy, mũi tên kia không đâm xuyên vào được nữa.

Trong lúc các binh sĩ của Cao Cú Lệ vội vàng cứu Át Chi Văn Đức thì bên cạnh có đội kỵ binh đuổi đến phía họ. Nhìn thấy đội kỵ binh đó không nhiều, cùng lắm là không đủ hai mươi người nhưng người mạnh ngựa khỏe như giao long rời bến, như mãnh hổ xuống núi, cuốn theo một làn khói bụi chạy tới.

- Kỵ binh Đại Tùy!

Một binh lính Cao Cú Lệ thất kinh hô một tiếng, lập tức khiến người Cao Cú Lệ sợ tới mức thay đổi sắc mặt. Nhân mã mà Át Chi Văn Đức mang đến vẫn đang đợi ở ngoài ba bốn dặm, lúc này bên cạnh y chỉ có mấy trăm người mà thôi, nếu bị kỵ binh Đại Tùy đuổi tới, vẫn chỉ là con đường chết mà thôi.

Đúng lúc này, Át Chi Văn Đức từ từ tỉnh lại, nghe thấy các binh sĩ hô lớn bốn chữ “Kỵ binh Đại Tùy” thì sợ đến mức nhảy dựng lên, kéo chiến mã lại nhảy lên.

- Ngăn chúng lại! Ngăn chúng lại!

Át Chi Văn Đức lớn tiếng ra lệnh, bất chấp trên ngực còn cắm một mũi tên. Y thúc ngựa về phía trước, chỉ có điều y chạy ra dưới sự bảo vệ của binh lính Cao Cú Lệ, bên ngoài bảy tám mươi dặm đã có một binh sĩ Đại Tùy mặc áo giáp màu đen kéo cung đến, mũi tên bay tới nhanh như tia chớp, đâm vào hậu tâm của Át Chi Văn Đức. Trúng mũi tên nữa, Át Chi Văn Đức lại một lần nữa từ trên ngựa ngã xuống đất, lăn vài vòng trên đất rồi lại bị ngựa mà y ngồi lên ban nãy trong lúc hoảng loạn giẫm lên chân của y một cái, rắc một tiếng, đầu gối kêu lên một tiếng, chân của y đã bị chiến mã giẫm gãy rồi.

Mười mấy nhân mã từ xa đuổi tới chính là Lý Nhân.

Hai mũi tên đó là Lý Nhân bắn tới, mũi tên thứ nhất bắn từ ngoài một trăm hai mươi bước, nhắm chuẩn đến ngực của Át Chi Văn Đức. Nếu không phải là Lý Nhân thành tâm giữ mạng y áp giải về đại doanh thì mũi tên kia chỉ cần cao hơn một chút là đã lấy mất mạng của y rồi. Chỉ có điều Lý Nhân không ngờ Át Chi Văn Đức lại cẩn thận như vậy, không những mặc áo giáp ba tầng mà bên trong còn có miếng sắt mỏng. Mũi tên thứ nhất chỉ khiến y ngất đi chứ không có tổn hại gì. Trong lúc Át Chi Văn Đức ngã ngựa, Lý Nhân đã bắn một kỵ binh Cao Cú Lệ gần nhất ngã xuống, hẳn vốn nghĩ rằng Át Chi Văn Đức sẽ không thể tiếp tục lên ngựa được nữa, nhưng không ai ngờ chỉ qua một lát y đã nhanh chóng trèo lên ngựa chạy tiếp dưới sự bảo vệ của kỵ binh. Cách khoảng bảy mươi bước, Lý Nhân làm sao có thể để y chạy nữa?

Mũi tên thứ hai bắn trúng hậu tâm của Át Chi Văn Đức, áo giáp ba tầng dày như vậy đã ngăn được mũi tên nhưng không có tấm sắt mỏng bảo vệ, mũi tên này cắm sâu vào rất nhiều so với mũi trước.

- Bảo vệ tướng quân!

Mấy trăm kỵ binh Cao Cú Lệ phân ra hơn trăm người xông về phía Át Chi Văn Đức, còn lại hơn hai trăm người quay lại nghênh chiến với đám người Lý Nhân.

- Đừng ham chiến, giết xuyên qua! Bắt lấy Át Chi Văn Đức!

Lý Nhân lớn tiếng hô một câu, dẫn đầu kéo mặt giáp xuống.

Liên nỏ mang theo, Lý Nhân treo cung cứng ở sau lưng, hai tay nâng liên nỏ nhắm trúng về phía kỵ binh của Cao Cú Lệ, khoảng cách ngoài ba mươi bước, ngón tay bóp nỏ.

Những tiếng đột đột chói tai, mười tám liên nô bắn về phía kỵ binh Cao Cú Lệ. Kỵ binh ở trong khoảng cách gần này, chỉ trong chớp lát, hơn trăm tên nô từ trong hộp bắn ra, ba bốn chục tên kỵ binh Cao Cú Lệ nghênh đón ở trước nhất đều bị bắn ngã xuống. Không có thời gian treo liên nô, Lý Nhân tiện tay ném nô ra ngoài, rút trực đao màu đen từ sau lưng ra, dưới ánh chiều tà, hắc đao trong nháy mắt toát ra sắc thái như đoạt hồn phách khiến người khác khiếp sợ.

Một giây sau, sắc thái u ám khiếp sợ này đã nhuộm máu đỏ.

Hắc đao này cắt xẹt cổ của một kỵ binh Cao Cú Lệ giống như cắt một tờ giấy trắng. Một giây sau, hắc đao xoáy qua, một cánh tay bay lên không trung. Thiếu niên áo giáp đen đỏ, như chiến thần giết nhập trận địa, mười tám kỵ binh như gió cuốn mây tan, không thể ngăn cản được!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Thật Là Tốt Biết Bao.

Đây là lần đầu tiên Lý Nhân ra tay kể từ khi xuất chinh cùng với đại quân, Tả Đồn Vệ ở vị trí trung tâm trong hàng ngũ đại quân tiến về phía trước. Về cơ bản người Cao Cú Lệ ngay cả chặn cũng không dám chặn lại, Tả Võ Vệ của Vương Nhân Cung là quân tiên phong đã đánh quân binh Cao Cú Lệ lê tề đến mức toi bời. Phần lớn quân Cao Cú Lệ đều co đầu rút cổ ở trong thành trì không dám xuất trận. Cứ coi như Tả Đồn Vệ là quân tiên phong thì cũng không đến lượt một Sóc Úy hộ lương binh như Lý Nhân ra trận giết giặc. Nhưng lần này thì hẳn lại xuất hiện ở trong lúc cần thiết nhất mà thông thường đây không phải chỗ một Sóc Úy có thể xuất hiện.

Hơn hai trăm kỵ binh Cao Cú Lệ trong lúc vội vã xếp thành trận thế đã bị Lý Nhân cười ngựa dẫn đầu phá thông thành một lỗ, hắc đao của thiếu niên áo giáp đen cũng giống như sinh mạng của hắn vậy, linh hoạt chém ra một con đường máu trong kỵ binh Cao Cú Lệ. Thanh đao đó quá nhanh, sắp tới lúc rất nhiều người không phát hiện thanh hắc đao đó từ đâu đến và đã cắt chém ở vị trí nào trên cơ thể mình.

Đội trưởng kỵ binh Cao Cú Lệ trở mắt nhìn đội quân của mình ở trước mặt mình bị hắc đao cắt ngang cổ họng, lúc mũi đao phóng ra thậm chí không mang theo vết máu nào, kỵ binh Cao Cú Lệ thậm chí còn thúc ngựa xông ra trước hai bước, sau đó đầu gã đột nhiên trầm nặng xuống, một vết máu dài phụt ra từ cổ gã, từ đầu gã chậm chậm chảy xuống, sau đó bị chiến mã dẫm đạp lên, răng rắc một tiếng giống như quả dưa hấu bị dẫm nát. Vó ngựa dẫm lên, những thứ bột nhão màu trắng màu đỏ từ trong miệng, trong mũi, trong hốc tai bị vó ngựa dẫm phải, vó ngựa kéo theo đầu đi rất xa, thì thể không đầu kia ngồi vững vàng trên lưng ngựa phun ra vũng máu nhưng chưa chảy xuống đất.

Đội trưởng kỵ binh Cao Cú Lệ trợn to mắt nhìn thi thể không đầu của đồng bào mình mà muốn xông ra ngoài, nhìn vũng máu bắn phun ra dưới ánh trời chiều hình thành một cầu vồng tươi sắc. Nhưng những màu khác của màu vồng này rất nhạt mà làm nhức mắt nhất chính là màu đỏ của máu. Dưới cầu vồng màu đỏ máu đỏ thì kỵ sĩ áo giáp đen đột nhiên xuất hiện trước mặt gã.

Đội trưởng Cao Cú Lệ điên cuồng chém ra, chỉ là không biết vì sao, trong lúc đao chém ở giữa không trung đột nhiên mất đi lực, bất luận gã dùng lực thế nào thì cũng không mạnh được. Gã theo bản năng nghiêng đầu nhìn, vì thế nhìn thấy trên bả vai mình trào máu ra và cánh tay thì bay lên không trung.

Trên không trung xuất hiện một cánh tay từ từ rơi xuống vậy ra một trận mưa máu, trong cánh tay đó vẫn còn có đại đao cắm vào.

Một giây sau, hắc đao theo trước ngực của gã khẽ quét ngang quá, dễ dàng cắt ngang áo giáp và chém vào ngực gã. Một vũng máu hình giống như đoá hoa nở rộ trước ngực gã, ‘hoa’ nở rất nhanh nhưng ‘hoa’ tàn còn nhanh hơn khi nở, trong lúc hoa máu biến mất thì trong lồng ngực gã trống rỗng.

Mất đi troi buộc, nội tạng cũng bị kéo ra. Nhưng chỉ đến lúc này, đội trưởng kỵ binh Cao Cú Lệ cũng không cảm thấy đau. Gã theo bản năng sử dụng hết sức lấy tay nhét ruột vào trong, chỉ có điều ruột trơn mỡ không ngừng lòi ra không chịu nghe lời quay về vị trí ban đầu của nó.

]Chiến mã của gã vẫn đang chạy về trước, kéo ruột đi một đoạn dài.

Trong lúc hai ngựa giao đấu, hắc đao của Lý Nhân đã nhắm chuẩn vào cổ họng của tên địch tiếp theo. Đây là tướng lĩnh của kỵ binh Cao Cú Lệ thân mặc giáp xích, đao của gã chậm hơn hắc đao của Lý Nhân nửa bước. Đao của gã trong lúc chuẩn bị chém lên bả vai của Lý Nhân thì hắc đao của Lý Nhân đã cắt qua giáp xích trên cổ gã như cắt miếng đậu phụ. Đao lạnh sắc bén cắt ngang qua cổ và yết hầu, trước khi máu phun ra, mũi đao đã bắn ra ngoài.

Lý Nhân lắc mình tránh được thanh đại đao, một tay xé dây cương. Đại hắc mã hiểu được ý chủ, nhảy ra bên cạnh, dường như cùng lúc, trường mâu cán gỗ xẹt ngang qua thân của Lý Nhân.

Lý Nhân cầm hắc đao ở tay trái, tay phải nắm chắc lấy cán mâu. Trong lúc hai ngựa giao đấu, tay phải của Lý Nhân dùng lực nhắc kỵ binh Cao Cú Lệ từ trên lưng ngựa lên. Hai tay người đó nắm chặt lấy trường mâu đang treo mình giữa không trung, hai chân đạp lưng tung ý đồ tìm chỗ để đứng.

Trong mắt nhiều người thì sau một giây người tráng sĩ áo giáp đen kia đã làm một việc có khí phách vô cùng.

Một cánh tay Lý Nhân chậm chậm giờ kị binh Cao Cú Lệ kia lên, sau đó hung hăng đập xuống đất. Binh sĩ Cao Cú Lệ kêu rên khi bị Lý Nhân đập mạnh xuống đất, lưng bị đập xuống kêu một tiếng phịch trên mặt đất, cú đập mạnh đó khiến gã không chịu được, phun ra một đống máu.

Thiếu niên áo giáp đen khí phách ném trường mâu lên trên, sau khi trường mâu bay đi chuyển đầu thì lại bắt lấy, sau đó cũng không nhìn gì mà đâm mạnh xuống. Trường mâu đâm mạnh vào bụng của kị binh Cao Cú Lệ kia, đầu mâu từ bụng đâm xuyên vào trong, sau đó từ đó lại đâm xuyên xuống đất. Trong giây lát, kị binh Cao Cú Lệ kia vẫn chưa chết hai tay ôm lấy cán mâu gãy dựa giống như giun đất bị cây đinh ghim vào đất vậy.

Hơn hai trăm kị binh Cao Cú Lệ tạo thành hàng ngũ cũng không phải là dày đặc, mà mười tám kị binh tạo thành trận hình truy sắc bén.

Lấy Lý Nhân làm đầu mâu, ở bên trái hắn là Thiết Lão Lang, bên trái Thiết Lão Lang là Triều Cầu Ca, hai người đều dùng trường sóc. Bên phải Lý Nhân là Phục Hồ Nô, bên phải nữa lại là Đông Phương Liệt Hỏa, hai người đều dùng mạch đao. Những người khác ở phía sau năm người bọn họ phá tan lỗ hổng.

Mã sóc của Thiết Lão Lang và Triều Cầu Ca giống như độc long, tung bay trên dưới chặn kị binh Cao Cú Lệ ở phía trước căn bản không có đối thủ nào, mà Phục Hồ Nô thân hình cường tráng và Đông Phương Liệt Hỏa đều quen dùng mạch đao để giết người có hiệu quả hơn cả mã sóc. Mạch đao quá nặng, với khí lực của hai người mà chém đi thì có thể chém đôi phương cả người lẫn ngựa thành mấy mảnh.

Sức uy hiếp của mạch đao, người ngựa đều nát.

Thứ kị binh Cao Cú Lệ dùng để ngăn chặn trước mặt Lý Nhân là một thanh lang nha bổng, loại binh khí nặng như này không phải là người có thân hình cao to lực lưỡng thì khó mà nhắc được. Người này so với Phục Hồ Nô cũng khá tương xứng, mặc dù thoát nhìn thì kém cường tráng hơn Phục Hồ Nô một chút nhưng lực cánh tay thật khiến người ta kinh hãi.

Người này là hổ tướng dưới quyền của Át Chi Văn Đức, rất có tầm nhìn, thấy hắc đao của Lý Nhân linh hoạt nhạy bén, biết rằng chiêu thức của mình không chiếm ưu thế rồi. Vì vậy từ ban đầu gã đã ôm tính toán có thể lấy sức đè người, nhưng trong lúc hai ngựa giao chiến, gã nhìn chuẩn hướng đi hắc đao của Lý Nhân rồi khom lưng tránh, sau đó dùng lang nha bổng nặng mang theo tiếng gió vù vù đập phía Đại hắc mã.

Nhưng điều mà gã không ngờ đến là ngựa của Lý Nhân lại linh hoạt đến như vậy. Trong lúc lang nha bổng kia sắp đập lên phần hông chiến mã thì Đại hắc mã lập tức dừng lại, móng trước trên đất, còn hai chân sau đột nhiên nhấc bổng lên. Đại hắc mã đá hậu, lực mạnh hai chân sau hung hăng đá vào bụng chiến mã của võ sĩ Cao Cú Lệ. Chiến mã của gã gào thét một tiếng, phù một tiếng ngã lăn sang một bên cũng đè võ tướng Cao Cú Lệ xuống dưới.

.

Một chân võ tướng Cao Cú Lệ bị chiến mã chặn lại, rút vài lần đều không rút được, nhưng chiến mã không ngừng gãy dựa nghiền nát đùi gã, thậm chí gã còn nghe thấy xương chân mình kêu răng rắc.

- Á!

Võ tướng Cao Cú Lệ này điên cuồng hết sức dùng một gậy đập lên trên đầu chiến mã của mình. Bụp một tiếng, lang nha bổng trực tiếp đập vào đầu chiến mã.

Chiến mã không còn gãy dựa nữa, gã thờ phào nhẹ nhõm một cái.

Vẫn chưa hết giận thì một trường sóc đã xẹt ngang cổ gã. Trường sóc dài ba thước dễ dàng cắt ngang cổ gã, võ tướng Cao Cú Lệ vừa mới thờ phào thì đầu gã lập tức bay lên không trung.

Kẻ giết người, Lạc Phó.

Một đao chém xuống bả vai của kị binh Cao Cú Lệ đằng trước, binh sĩ kia rơi từ trên ngựa xuống, mắt Lý Nhân sáng lên, lúc ngẩng đầu nhìn mới phát hiện ra hắn đã giết thấu trận địa địch rồi.

Hắn đi phía trước nhìn thoáng qua, Át Chi Văn Đức bị thương đã được thân binh của y nâng lên đặt trên lưng chiến mã. Kị binh trên lưng ngựa một tay dìu Át Chi Văn Đức, một tay khẽ giật dây cương chạy vội về phía trước. Hơn một trăm kị binh Cao Cú Lệ bảo vệ Át Chi Văn Đức ở giữa, chạy rút về hướng thành Bình Nhưỡng.

Lý Nhân dùng song hắc đao khê đập lên mông ngựa, chiến mã hiểu được ý của chủ nhân nên hí lên hai tiếng rồi vung ra bốn vó đuổi về phía trước. Ở phía sau Lý Nhân, mười bảy người đồng loạt xuyên qua trận.

Trong lúc phi nhanh, Lý Nhân cầm hắc đao sang một bên, lấy cung cứng cài phá giáp chùy lên. Nhưng ngấm trong chốc lát, Át Chi Văn Đức nằm rạp trên lưng ngựa được kị binh Cao Cú Lệ chắn cho nên không thể ra tay.

Lý Nhân chau mày buông cung cứng, không ngừng thúc ngựa về phía trước. Hắn biết Át Chi Văn Đức chắc chắn dẫn theo nhân mã đến nhưng bọn chúng sẽ không dám đến gần quân doanh Đại Tùy. Viên binh Cao Cú Lệ dẫn đội Át Chi Văn Đức cách phía trước không xa, nếu như đuổi không kịp thì chi e chỉ có thể trở mắt nhìn quân Tùy bỏ lỡ cơ hội duy nhất quay về thành Liêu Đông.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đội kị binh trên dưới nghìn từ mặt chéch giết ra. Lý Nhân hơi nghiêng đầu nhìn, không ngờ là kị binh của Cao Cú Lệ.

Lúc nhìn thấy đội kỵ binh này trong lòng Lý Nhân thở dài một cái. Đây nhất định là viện binh mà Át Chi Văn Đức sắp xếp tiếp ứng cho y rồi.

- Nhiều người quá!

Lý Nhân không cam lòng ghim chặt Đại hắc mã chuẩn bị quay đầu trở về, mặc dù mười tám kỵ binh tinh nhuệ vô cùng nhưng bọn họ không phải là thần, đối mặt với đại đội kỵ binh hơn nghìn người tuyệt đối không có chút phần thắng nào.

Đám người Lạc Phó đi theo sau Lý Nhân cũng chầm chậm dừng lại, chuẩn bị rút về đại doanh nhưng chưa đợi bọn họ quay đầu về thì phía sau đột nhiên vọng lại tiếng hò hét rung chuyển đất trời.

Tả Võ Vệ Đại tướng quân Vương Nhân Cung là người dẫn đầu, ở phía sau là mấy trăm kỵ binh Tả Võ Vệ tinh nhuệ của Đại Tùy, không chỉ như vậy mà phía sau nữa vẫn còn kỵ binh Đại Tùy không ngừng giết tới. Hơn hai trăm kỵ binh Cao Cú Lệ mà đám người Lý Nhân giết xuyên qua trước đó đã bị kỵ binh Đại Tùy nhấn chìm như nước lũ, trong nháy mắt không thấy tung tích đâu.

Wương Nhân Cung ở phía sau hô lớn với Lý Nhân:

- Tráng sĩ áo giáp đen ở phía trước, mau đuổi theo, chớ để Át Chi Văn Đức chạy thoát.

Lý Nhân cười ha hả, thúc ngựa mà ra, tiếp tục đuổi theo Át Chi Văn Đức, đám người Lạc Phó theo sát phía sau. Vương Nhân Cung cầm trường sóc trong tay chỉ về phía trước, mấy trăm kỵ binh Đại Tùy ở phía sau y ngay ngắn giờ mã sóc, đứng tới hơn nghìn kỵ binh Cao Cú Lệ kia.

Chiến mã của Lý Nhân phi nhanh, càng ngày càng kéo gần khoảng cách với kỵ binh Cao Cú Lệ phía trước. Sau hán, tinh kỵ của Đại Tùy đang quần chiến với viện binh Cao Cú Lệ. Binh lính Cao Cú Lệ tuy được trang bị không bằng phủ binh Đại Tùy tuy rằng chiếm ưu thế về nhân số, nhưng sau khi bị tinh kỵ của Tả Võ Vệ xung kích vào đã bị tán loạn, lộn xộn.

Wương Nhân Cung cũng không dừng lại, sau khi giết xuyên qua trận địa thì dẫn mười tám kỵ binh phía sau đuổi theo sau Át Chi Văn Đức.

Ở mặt sau, Tả Ngự Đại tướng quân Vệ Tiết Thế Hùng, Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật, Hữu Vũ Đại tướng quân Vệ Vu Trọng Văn mang theo đại đội kỵ binh đuổi giết tới. Hơn nghìn kỵ binh Cao Cú Lệ bị lâm vào trùng vây, tả xung hữu đột cũng không giết ra được.

Mất thấy quân Tùy ở phía sau sắp đuổi kịp đến, một võ tướng Cao Cú Lệ cắn răng mang theo mười mấy tên kỵ binh quay người giết trở lại. Vừa quay lại đã bị Lý Nhân dùng đao gọt ngã xuống ngựa, kỵ binh còn lại bị mười tám kỵ tách ra. Nhưng chỉ như vậy, khoảng cách của đám người Lý Nhân và Át Chi Văn Đức đã kéo cách xa một đoạn nữa.

Wương Nhân Cung dẫn binh từ phía sau đuổi tới, chém giết mấy chục binh Cao Cú Lệ như chém dưa thái rau vậy.

Lại đuổi chừng một dặm, Lý Nhân cách kỵ binh Cao Cú Lệ cuối cùng đã chỉ còn cách một chút thôi. Nhưng trong lúc này, phía trước nổi lên trận khói, trên dưới một vạn bộ binh Cao Cú Lệ cuộn cuộn xông lên, phương trận hình thành phía trước đón đám người Át Chi Văn Đức vào trong đại trận.

Trận vừa đóng thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Át Chi Văn Đức đâu.

Lý Nhân chỉ kịp dùng một đao chém vào kỵ binh Cao Cú Lệ cuối cùng, lập tức một trận mưa tên đập đến trước mặt. Mũi tên bắn lên trên người Lý Nhân kêu đình đình không ngừng, nếu không phải áo giáp đen kiên cố thì Lý Nhân sớm đã bị mũi tên bắn thành con nhím rồi. Đám người Lạc Phó ở phía sau xông lên, vừa múa may binh khí đẩy mũi tên ra vừa đến đón Lý Nhân.

Wương Nhân Cung ghim chặt chiến mã, y lau vết máu trên mặt một cái rồi bỗng nhiên thở dài.

Ở trước mặt y, kỵ sĩ áo giáp đen kia, trên người đeo hơn chục mũi tên, nhìn từ phía xa xa, vô cùng bi thương cô độc.

Mặc dù Vương Nhân Cung không biết kỵ sĩ kia là ai nhưng lại có thể cảm nhận được sự bi thương trong lòng hắn, cũng giống như sự tuyệt vọng đang tràn ngập trong lòng y, khiến người ta như rơi vào trong hầm băng.

Lúc này đây, y đột nhiên nghĩ, nếu như tam lộ đại quân tấn công vây thành Bình Nhưỡng không rút về thì có thể ngăn chặn được đường lui của Át Chi Văn Đức, như vậy thì tốt biết bao?

- Vị tráng sĩ này, người tên là gì?

Wương Nhân Cung kìm nén thất vọng trong lòng bởi vì Lưu Sĩ Long đã thả cho Át Chi Văn Đức đi. Y nhìn kỵ sĩ mặc giáp đen cầm trên người mấy chục mũi tên và hỏi.

Lý Nhân chậm rãi quay đầu, đẩy mặt giáp lên, nói:

- Ty chức là Yến Vân - Giáo úy binh hộ lương của Tả Đôn Vệ tham kiến Đại tướng quân.

Wương Nhân Cung giật mình, lập tức than rằng:

- Quả nhiên là người! Ban nãy nhìn người xông vào trận mạc ta nhận ra khôi giáp và chiến mã của người, đây là lần thứ hai người khiến ta ngạc nhiên.

Vương Nhân Cung cười tự giễu nói:

- Thật không ngờ một Giáo úy binh hộ lương người là người đuổi theo đầu tiên.

Lý Nhân chậm rãi lắc đầu, nói:

- Nhưng vẫn muộn ạ!

Lúc này, Vũ Văn Thuật dẫn quân đuổi tới, lúc chiến mã đi qua, ánh mắt Vũ Văn Thuật lướt qua Lý Nhân một cái, dường như cũng vô cùng ngạc nhiên, chỉ có điều rất nhanh ánh mắt đó đã chuyển sự chú ý sang hơn vạn bộ binh Cao Cú Lệ ở phía trước. Kỵ binh lần lượt từ trong đại doanh quân Tùy xông ra chưa đến ba nghìn quân, sau khi giết sạch hơn ngàn kỵ binh nhẹ Cao Cú Lệ đã dần dần hình thành trận địa sau lưng vài vị Đại tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Càng Nhiều Càng Tốt.

Quân Tùy không lập tức tấn công, người Cao Cú Lệ càng không ngóc ngách. Một vạn bộ binh đối mặt với trên ba nghìn tinh kỵ của Đại Tùy, hình thành phương trận phòng ngự cũng không có gì nắm bắt phần thắng, càng huống hồ chủ động phát động tấn công? Cự soái chỉ huy Cao Cú Lệ hạ lệnh các binh sĩ kết trận dần dần lui quân, duy trì phòng ngự, các binh sĩ lui về sau...

Vũ Văn Thuật đứng ở trước trận địa, trầm ngâm một lúc đột nhiên giơ tay chỉ về phía trước.

Mấy ngàn kỵ binh đột nhiên phát động, tiếng bước chân giống như tiếng trống trận, giống như nước thủy triều dâng hướng về phía phương trận bộ binh của Cao Cú Lệ. Khi còn cách một trăm năm mươi bước thì có binh sĩ Cao Cú Lệ can đảm buông dây cung bắn mũi tên ra, mũi tên kia khó khăn lắm bay ra được tầm trăm bước, cong vẹo rớt xuống đất. Kỵ binh Đại Tùy trong lúc xông trận đồng thời phá lên nhưng trảng cười chế giễu vang như sấm, khuôn mặt binh sĩ Cao Cú Lệ kia ngượng đỏ, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi. Nhưng mũi tên này tựa như hòn đá nhỏ phá tan mặt hồ căng thẳng, cùng với mũi tên này bắn ra, thần kinh căng thẳng của binh sĩ Cao Cú Lệ cũng thoải mái hơn, vô số mũi tên theo mũi tên cong vẹo kia được bắn ra ngoài.

Mũi tên bay như châu chấu, che phủ trời đất bắn ra ngoài.

Ba nghìn kỵ binh phân làm lục đạo, giống như sáu thanh chùy thủ sắc bèn đâm ra. Mặc dù có không ít kỵ binh Đại Tùy bị bắn trúng nhưng giáp trụ hoàn mỹ trên người họ đã gánh được rất nhiều nguy hiểm, lâm trận chưa đầy ba mũi tên, đối mặt với kỵ binh xông ra với tốc độ nhanh như vậy, những cung thủ giỏi sau khi kỵ binh tiến vào tầm bắn thì nhiều nhất cũng bắn ra ba mũi tên, sau ba mũi tên đó, cung thủ nhất định lui lại sau trường mâu thủ, nếu không thì những cung thủ có sức phòng ngự kém nhất không có lực đánh trả chỉ có thể bị kỵ binh đồ sát.

Đây là một trận chiến đầu xảy ra đột ngột không nằm trong kế hoạch của tướng lĩnh hai bên. Hiển nhiên, ứng phó với trận chém giết đến một cách đột ngột như này, binh sĩ Cao Cú Lệ còn xa mới bằng được phủ binh của Đại Tùy. Mặc dù kỵ binh của Đại Tùy đối bụng nhưng trong tình hình này họ lại thể hiện sức chiến đấu đến kinh người.

Trận đấu kết thúc sau nửa canh giờ, một vạn bộ binh Cao Cú Lệ bị giết hơn bốn nghìn người, những binh sĩ còn lại gần như là đầu hàng toàn bộ, mà đây lại là kết quả mà đám người Vũ Văn Thuật không muốn nhìn thấy nhất, hàng binh, chính là gánh nặng.

Hiện giờ quân viễn chinh của Đại Tùy đã cạn kiệt lương thực, sao có thể nuôi được gần sáu nghìn tù binh chứ?

- Không được thả về!

Tiết Thế Hùng nhìn Vũ Văn Thuật, thờ dài nói.

Vũ Văn Thuật gật đầu, ông biết Tiết Thế Hùng nghĩ gì. Sáu nghìn tù binh này, thu thì không thể thu được, nếu như thả quay về, đến lúc quân Tùy lui quân thì chúng sẽ biến thành sáu nghìn con sói, hung hăng cắn xé từ phía sau, một miếng cắn vào da thịt, một miếng cắn vào xương, mà lúc đó, chỉ e những binh sĩ Đại Tùy được huấn luyện cẩn thận đã đối đến mức không còn sức mà chiến đấu nữa.

- Giết đi!

Vũ Văn Thuật thần nhiên nói.

- Không được!

Không biết từ lúc nào, Thượng Thư Hữu thừa Lưu Sĩ Long cũng cười ngựa đuổi theo, vừa may nghe thấy Vũ Văn Thuật hạ lệnh giết hết tù binh. Gã ta ngay lập tức ngăn trước mặt Vũ Văn Thuật, lời lẽ chính nghĩa nói:

- Binh của Đại Tùy ta là đội quân nhân nghĩa, nếu họ đã đầu hàng thì tuyệt đối không được giết hại. Nếu như ngươi dám hạ lệnh giết họ thì khi quay về ta nhất định sẽ làm một bản tấu trạng vạch tội ngươi trước mặt bệ hạ!

Vũ Văn Thuật cười lạnh nói:

- Đội ngươi còn mạng trở về, lão phu tất nhiên sẽ đội ngươi vạch tội ta. Nhưng nếu như Lư đại nhân tình nguyện bỏ lương thực của mình ra để nuôi sống tù binh, bản tướng quân sẽ suy xét giết ít đi ba đến năm người.

Lư Sĩ Long cứng lại, không biết trả lời như thế nào.

Vũ Văn Thuật cười lạnh, ôm quyền nói với Lư Sĩ Long:

- Nếu ta và ngươi đều còn mạng trở về, lúc diện thánh, kể cả Lư đại nhân không vạch tội ta thì ta cũng sẽ hỏi Lư đại nhân trước mặt Thánh Thượng, tại sao lại thả Át Chi Văn Đức về. Tội tư thông với nước địch, Lư đại nhân hãy suy nghĩ kỹ xem sẽ giải thích với bệ hạ như thế nào nhé!

Ông thúc ngựa quay về, lạnh giọng nói một chữ:

- Giết!

Gần sáu ngàn binh sĩ Cao Cú Lệ đã buông vũ khí xuống, ôm đầu ngồi trên đất. Một thiếu niên mới mười bốn mười lăm tuổi sợ đến mức toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt không ngừng quan sát kỵ binh Đại Tùy cười ngửa đầu. Thấy cậu bé thật sự sợ đến mức tái nhợt đi, một lão binh Cao Cú Lệ cả tóc và râu đều màu hoa râm ở bên cạnh cậu bé thấp giọng nói:

- Đừng sợ! Người Tùy sẽ không giết tù binh đâu! Bọn họ luôn miệng nói mình là quân đội nhân nghĩa, Hoàng đế Đại Tùy là quân vương nhân nghĩa. Yên tâm đi! Bọn họ coi trọng thể diện hơn cả tính mạng, biết không chừng một lát nữa sẽ thả cho chúng ta quay về đấy.

Thiếu niên Cao Cú Lệ kia run rẩy hỏi:

- Những gì ông nói đều là sự thật sao ạ?

Lão binh Cao Cú Lệ cười nói:

- Nói rồi mà cháu còn không tin! Lần trước ở sông Mã Tỉ, ta cũng bị quân Tùy bắt làm tù binh, áp giải ta hai ngày, lo ăn lo uống, cuối cùng chê ta yếu đuối nên thả ta về. Lúc đi, ta còn thuận tay lấy trộm của họ nửa gói gạo lớn, những người đó rõ ràng nhìn thấy nhưng không ngờ lại bỏ qua.

Thiếu niên Cao Cú Lệ không tin nhìn lão binh đó, há hốc miệng, cuối cùng thốt ra vài chữ:

- Người Tùy thật ngốc!

Lão binh kia gật đầu, nói:

- Người Tùy vốn là...nhất thiên hạ!

Chữ đó ông ta chưa nói ra bởi vì một mũi tên đã bắn trúng vào cổ của lão. Mũi tên đâm xuyên qua làm đứt cổ họng ông, máu bắn phụt ra, bắn cả lên mặt của thiếu niên Cao Cú Lệ. Ngay lập tức, thiếu niên đó kêu lên tiếng kinh hãi rồi ngã sập trên đất, sắc mặt sợ đến mức tái nhợt như tờ giấy. Trước khi chết, điều mà lão binh Cao Cú Lệ nghĩ đến đó là, người Tùy này bị làm sao vậy?

Vô số mũi tên lông vũ theo bốn phương tám hướng bắn lại, kỵ binh Đại Tùy bắt đầu giết hại tù binh.

Có người bắt đầu phản kháng, rất nhanh bị hoành đao chém lật trên mặt đất. Có người đứng dậy muốn chạy trốn nhưng lại chĩa lưng cho kẻ địch, sao có thể thoát được? Những bộ binh Cao Cú Lệ điên cuồng chạy trốn bị kỵ binh Đại Tùy từ phía sau đuổi theo chém giết, còn phần lớn người chưa kịp phản kháng thì cũng không thể đứng lên được nữa. Sau khi mưa tên bao trùm lên, kỵ binh bắt đầu cày bừa, chém giết những bộ binh Cao Cú Lệ còn lại. Cuộc chém giết này kéo dài chưa đến một canh giờ, gần sáu nghìn người đã bị giết hết hầu như không còn. Giám quân quân viễn chinh Đại Tùy Lư Sĩ Long nhìn thấy cảnh này giống như địa ngục, sợ tới mức tiểu cả ra quần.

Đây là lần đầu tiên trong đời mà Lư Sĩ Long sợ đến mức tiểu ra quần, tất nhiên, lúc nhỏ khi chưa có khả năng điều khiển mình thì không nói, nói cách khác, bắt đầu từ khi gã làm quan thì đây là lần đầu tiên mất mặt đến vậy. Nhưng đây cũng không phải là chỉ có lần này mà còn có lần sau, nơi gã đá ra quần chính là dưới đao của quái tử thủ.

...

- Yến Giáo Úy, người... Tại sao lại nhậm chức trong binh hộ lương?

Vương Nhân Cung tò mò hỏi.

Lý Nhân vừa giặt mũi tên trên áo giáp đen xuống vừa thản nhiên trả lời:

- Bình Hộ lương rất tốt, ít nhất... Là đám người bị đối muộn nhất.

Khỏe mỗi người thiếu niên có chút co rúm lại, đó là vì mũi tên đâm vào khe hở trong áo giáp đen. Mặc dù mũi tên đâm không sâu nhưng khi rút ra thì đều bắn ra rất nhiều máu, chỉ có điều là hắn không kêu lên tiếng đau nào nhưng mồ hôi ướt đầm trên trán đã nói cho người khác, hắn ta đang cố chịu đau đớn.

Vương Nhân Cung tán thưởng nhìn Lý Nhân một cái nói:

- Thiết thời cho ngươi rồi, nếu như ngươi bằng lòng, có thể đến Tả Vô Vệ của ta...

- Tạ ơn ý tốt của đại tướng quân, Tân tướng quân đối xử với ty chức cũng rất tốt!

Lý Nhân đã cắt ngang lời Vương Nhân, đúng là có chút hơi vô lễ.

Vương Nhân Cung há miệng, lập tức cười khổ lắc lắc đầu. Ý không nói gì nữa, Lý Nhân cũng không có biểu hiện ra rằng mình muốn nói tiếp điều gì. Hai người cứ cười ngượng ngùng như vậy, một người như lâm vào trong trầm tư, sắc mặt trầm trọng, một người im lặng tiếp tục rút từng mũi tên ra, sau đó tùy tay vứt trên mặt đất.

Vũ Văn Thuật phái thân binh đến mời Vương Nhân Cung đến nghị sự. Lúc này Vương Nhân Cung mới quay đầu nói với Lý Nhân một câu:

- Sau khi về doanh trại, ta sẽ phái người mang thuốc đến cho ngươi!

Lý Nhân gật đầu cảm ơn:

- Đa tạ Đại tướng quân!

Không hề khước từ.

Vương Nhân Cung cười một cái rồi thúc ngựa đi tới chỗ của Vũ Văn Thuật.

...

Sau khi trở lại doanh trường của mình, dưới sự giúp đỡ của Lạc Phó và Trần Tước Nhi, Lý Nhân cởi áo giáp đen ra. Lúc này, áo lót trong của hắn đã bị máu nhuộm đầm, dù sao đêm từng chỗ thì vết thương mà hắn bị mũi tên đâm vào không dưới hai mươi chỗ, vẫn may áo giáp đủ dày và chắc chắn, chỗ kết nối cũng được làm bằng thép tinh, mũi tên đâm vào không sâu, chỉ là vết thương quá nhiều nên có chút khủng bố.

Độc Cô Nhuệ Chí tự tay đắp thuốc cho Lý Nhân, vừa lau vết máu vừa cau mày nói:

- Có gì lại liều mạng như vậy?

Lý Nhân cười cầm lấy bình rượu ở bên lắc mạnh một cái, lại phát hiện đã hết sạch. Lạc Phó lấy từ trong một bọc hành lý ra một túi rượu đưa cho Lý Nhân, chậm rãi nói:

- Túi rượu cuối cùng đó, uống tiết kiệm chút!

Lý Nhân không uống rượu, cũng không tiết kiệm mà đổ rượu vào chỗ miệng vết thương, rượu mạnh chảy qua vết thương, thậm chí nổi hết bọt lên. Miệng vết thương cháy bỏng, đau nhức nhưng ánh mắt Lý Nhân vẫn sáng quắc.

- Chuẩn bị một chút, nếu không có gì bất ngờ xảy ra chúng ta phải thay đổi chỗ!

Lý Nhân uống ngụm rượu cuối cùng vào miệng rồi lau miệng một cái.

- Đổi chỗ? Là đi đâu?

Độc Cô Nhuệ Chí không ngăn cản Lý Nhân dùng rượu mạnh tẩy trừ miệng vết thương, nghe thấy những lời đó của Lý Nhân thì quay đầu lại hỏi.

Lý Nhân trầm mặc một hồi nói:

- Vương Nhân Cung Đại tướng quân muốn đưa đệ đến Tả Vô Vệ, Tân Thế Hùng chắc chắn sẽ không chịu nhường người. Đệ ứng phó với Vương Nhân Cung, nói không chừng sẽ cho đệ làm quan to hơn đây!

- Lúc này cứ coi như đệ làm Đại tướng quân thì có ý nghĩa gì không?

Độc Cô Nhuệ Chí trừng mắt nhìn hắn nói.

Lý Nhân lắc đầu rồi lại gật đầu một cái:

- Không phải là huynh hời hợt, có gì lại liều mạng như vậy hay sao?

Hắn dừng lại một chút nói:

- Dù sao cũng phải làm chút gì đó, bằng không trong lòng không nổi...Cố gắng hết sức, làm tiếp những việc chúng ta nên làm, như vậy chúng ta cũng không phải áy náy. Bắt đầu từ hôm nay, việc mà chúng ta phải làm là lúc lui quân cố gắng giữ lại nhiều mạng binh lính hơn, sau đó nghĩ cách biến quân Đại Tùy trở thành quân của ta, càng nhiều càng tốt... Vì vậy, huynh hỏi đệ, Tân Thế Hùng cho đệ thăng quan có ý nghĩa gì không, đáp án là chắc chắn có!

Ngày hôm sau, Tân Thế Hùng thăng trưởng nghị sự, Lý Nhân lần thứ hai được tham gia hội nghị quân sự. Vào lần đầu tiên, hắn chỉ là quần chúng, nhưng lần thứ hai, hắn trở thành nhân vật chính.

Lý Nhân vì lập công mà được thăng lên làm biệt tướng Tông ngũ phẩm, khi trở về quân thì gửi hành văn đến Binh bộ chính thức bổ nhiệm. Vì Ung Dương lang tướng Mạnh Thế Dịch chết trận, vì vậy ba nghìn sáu trăm binh sĩ ở ba doanh trại tạm thời giao cho Lý Nhân suất lĩnh, mười tám kỵ đều được thăng thưởng.

- Ba nghìn sáu trăm người sao?

Dưới ánh mắt khích lệ của Tân Thế Hùng, Lý Nhân yên lặng nghĩ... vẫn chưa đủ nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thăng Quan Không Nhất Định Là Chuyện Tốt.

Bất luận là những lời chúc thật lòng hay là giả tình giả ý cũng đều không khiến Lý Nhân cảm thấy vui vẻ gì. Đối diện với những nụ cười sau lưng, những gương mặt ngưỡng mộ hay đổ kỵ thì biểu hiện của Lý Nhân đều khách khí như vậy cả, sau đó hắn khéo léo từ chối tất cả những bữa ăn mừng mời hắn. Mặc dù đại quân đã cạn kiệt lương thực nhưng một bữa rượu thì những tướng quân này không thể thiếu được.

Mười lăm tuổi đã vinh dự được thăng lên Biệt tướng Tông ngũ phẩm, chớ nói ở Đại Tùy không có tiền lệ, ngay cả Sĩ Cật trước đây cũng một bước lên mây như Lý Nhân cũng là ngoại lệ đặc biệt vô cùng rồi. Nhưng Lý Nhân hiểu rằng, đây chẳng qua cũng là tình huống đặc biệt xảy ra trong lúc đặc biệt thôi, trên thực tế, kể cả hắn không ôm mục đích khác mà làm việc cho Đại Tùy một cách thuần túy thì hắn cũng không có cảm giác vui vẻ gì. Đầu tiên, chức Biệt tướng Tông ngũ phẩm của hắn không có gì là đáng tin cậy cả, chớ nói có lẽ căn bản không đợi được khai hoàn quay về, Tân Thế Hùng chưa chắc đã gửi cho Binh Bộ công văn đề nghị thăng chức của hắn.

Tình hình bây giờ, đề bạt Lý Nhân, nhìn bên ngoài chẳng qua cũng chỉ là một thủ đoạn Tân Thế Hùng cổ vũ sĩ khí mà thôi, còn về trong đó còn ẩn chứa thâm ý gì không thì lòng dạ Lý Nhân biết rõ. Mặc dù quân Đại Tùy viễn chinh đánh đâu thắng đấy nhưng sĩ khí đã suy giảm đến mức thấp nhất rồi, Việc Ất Chi Văn Đức chạy thoát, tuyên cáo không chỉ là thất bại chiêu hàng vô căn cứ, mà kết cục chân thật nhất là đại quân đã mất đi cơ hội quay về duy nhất.

Lý Nhân có lý do để tin tưởng, hôm nay mình được thăng lên làm Biệt tướng Tông Ngũ phẩm và có được quyền chỉ huy ba Chiết Xung doanh do Ung Dương lang tướng Mạnh Thế Dịch chết trận, có lẽ ngày mai quyền lợi này sẽ trôi nhanh như dòng nước sông Tấn. Tân Thế Hùng không định đẩy hắn cho Vương Nhân Cung, vì vậy buộc phải thăng quan cho Lý Nhân. Lý Nhân không hề hồ đồ đến mức cho rằng cuối cùng Tân Thế Hùng cũng nhìn mình với ánh mắt khác. Đó chỉ là xung đột lợi ích giữa mấy vị Đại tướng quân mà thôi, cứ coi như không có xung đột lợi ích, Vương Nhân Cung thể hiện ra sự yêu thích đối với Lý Nhân lẽ nào Tân Thế Hùng sẽ thành toàn cho ông ta?

Lý Nhân được thăng quan nhưng lo lắng là một cái bẫy khi nào sẽ xuất hiện. Hắn có được chức Biệt tướng Tông ngũ phẩm quá dễ dàng hơn nữa lại không hợp với lễ thường. Lý Nhân có lý do để tin có lẽ ngày mai Tân Thế Hùng sẽ phái ba Chiết Xung doanh của hắn đi đánh thành Bình Nhưỡng.

Lý Nhân không có công lao, trên thực tế một chút công lao cũng không có, vậy tại sao Tân Thế Hùng lại thăng chức cho hắn?

Không nói đến việc ngăn Ất Chi Văn Đức lại, cho dù là ngăn được thì công lao sao có thể đến lượt một thiếu niên không có vị trí gì trong quân được? Huống hồ, hắn không phải xuất thân thế gia gì.

Hắn nổi nhanh như vậy, thật ra cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Từ khi Đại Tùy lập quốc đến nay, chức quan ngũ phẩm trở lên dường như không hề lọt đến tay những người có xuất thân bình dân, cứ coi như những vị quan nắm giữ triều đình hoặc nói là những Đại tướng quân nắm giữ quân quyền muốn tạo ra một anh hùng cũng tuyệt đối không phải là người như Lý Nhân. Lý Nhân vốn ở trong Binh hộ lương còn không cảm nhận được sự thờ ơ từ thế gia nhưng từ lúc Tân Thế Hùng tuyên bố đề bạt hắn làm Biệt tướng thì những ánh mắt ánh mắt căm ghét nguyền rủa bằng về giả nhân giả nghĩa xung quanh khiến Lý Nhân cảm thấy không được thoải mái.

Trở về bản doanh Binh hộ lương, Lý Nhân không vội chuyển đến quân trường rộng rãi thoải mái mới của hắn mà ngồi trên một mòm tảng đá phơi nắng

suy nghĩ điều gì đó. Ánh mặt trời phía đông lên cao kéo bóng của hắn lại gần hơn, nhìn từ bên cạnh thì gương mặt tuấn mỹ của thiếu niên này nổi lên viền vàng.

- Giáo Úy đại nhân làm sao thế?

Vương Khải Niên hỏi Lạc Phó rồi lập tức sửa lời nói:

- À! Là tướng quân!

Biệt tướng! Đã có thể xưng hô là tướng quân rồi!.

Lạc Phó nhìn Vương Khải Niên một cái, thần nhiên nói:

- Ngươi có thể tự mình đi hỏi!

Vương Khải Niên rụt cổ lại nói:

- Ta dám đánh cược, lúc này mà ta đến quấy rầy tướng quân nhà chúng ta thì sẽ không có kết cục tốt!

Lạc Phó nói:

- Ta và ngươi đánh cược, ngươi đi thử xem sao!

Vương Khải Niên ngẩn ra, lập tức lắc đầu.

Trần Tước Nhi không kìm nổi muốn đến hỏi Lý Nhân làm sao vậy, nhưng Lạc Phó lại kéo y lại, nói:

- Để tướng quân suy nghĩ một chút, lúc này chúng ta không nên đến quấy rầy tướng quân nữa.

Trần Tước Nhi khó hiểu nói:

- Suy nghĩ cái gì? Ta chưa thấy ai thắng quan mà lại ủ rũ cả, ba doanh trại đến tay rồi, sao lại không vui chứ?

Lạc Phó lờm y một cái, ra hiệu ngay trước mặt Vương Khải Niên là không nên nói bừa. Ai biết được lúc này Vương Khải Niên lại thờ dài một cái nói:

- Nếu đổi lại là ta mà được thắng quan lúc này thì ta cũng không vui lên được!

Trần Tước Nhi trước nay đều không có một chút tôn kính nào đối với vị Lữ suất Đinh lữ này, ngược lại còn có chút khó chịu với bộ dạng nịnh nọt thường ngày của Vương Khải Niên. Trần Tước Nhi hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi thì hiểu cái quái gì?

Vương Khải Niên không tức giận, chỉ có điều nói với giọng điệu bất đắc dĩ:

- Đúng vậy! Ta thì hiểu cái quái gì nhưng ta có thể hiểu được chuyện gì là tốt chuyện gì là xấu. Tướng quân sắp phải rời khỏi Binh hộ lương rồi, hiện giờ trong quân thiếu lương thực, có đâu so được với ở đây? Hơn nữa, rời khỏi hậu đội Truy trọng doanh, thuộc hạ có ba nghìn sáu trăm chiến binh, lẽ nào vẫn được nhìn người khác chém giết như những ngày trước đây hay sao? Chuyện này đúng là không tốt đẹp gì.

Trần Tước Nhi sùng sốt, hiểu được ý của Vương Khải Niên.

Thấy Trần Tước Nhi không nhìn mình với ánh mắt khinh khinh như trước nữa, Vương Khải Niên bình tâm giải thích:

- Những nhân vật lớn có xuất thân thế gia sẽ không cho phép người khác đột nhiên xuất hiện chiếm mất địa bàn của bọn họ đâu. Thoạt nhìn thì thấy Tân tướng quân xem trọng tướng quân nhà chúng ta nhưng trên thực tế là đẩy tướng quân nhà chúng ta đến nơi đầu sóng ngọn gió rồi. Điều mà ta sợ nhất giờ đây là ngày mai Tân tướng quân sẽ hạ lệnh cho tướng quân chúng ta dẫn binh tấn công thành, đến lúc đó chỉ cần không hạ lệnh lui binh thì ba nghìn sáu trăm người là nhiều sao? Trống trận chưa dừng vẫn phải liều mạng treo lên tường thành, lúc chết thì rất nhanh, đặc biệt là lúc có người muốn ngươi chết.

- Đề tiện!

Trần Tước Nhi mắng một câu.

Vương Khải Niên bĩu môi nói:

- Đề tiện? Đây đã là gì? Mấy năm nay ta nhìn đám thanh niên tài tuấn, mặc dù không có ai bị được với tướng quân nhà chúng ta nhưng những người tuổi hai mươi mà làm Giáo Úy thì thật sự không ít, cuối cùng người thật sự nổi lên có người nào là không phải xuất thân thế gia đại hộ cơ chứ? Thiếu niên con nhà thường dân bị đẩy vào trò chơi tử thần cũng rất nhiều.

Vương Khải Niên nói không sai, triều đình là triều đình của thế gia, quân đội là quân đội của thế gia, những người dân đáng thương muốn dung nhập vào

đó khó không khác gì leo lên đỉnh núi, mỗi một bước đều chứa đầy nguy hiểm và cạm bẫy. Cứ coi như cẩn thận từng ly từng tí một cũng không biết lúc nào sẽ bị rơi từ trên núi xuống, trèo càng cao, ngã càng đau, tan xương nát thịt là điều chắc chắn. Tất nhiên, ngọn núi lớn này không phải những người xuất thân bản hàn có thể trèo lên được nhưng trong những lúc đặc biệt lại có ngoại lệ, những người có vận may như này nếu ở Đại Tùy thì đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Nếu so sánh triều đình như một hồ nước thì những người có xuất thân đại quan thế tộc giống như sinh ra đã là con chép trong hồ đó, suốt ngày bơi lượn trong hồ nước thuộc về riêng chúng. Nhưng bỗng dưng một ngày trong hồ nước này đột nhiên xuất hiện một con cá chạch khó coi, cho dù con cá chạch này không uy hiếp đến bọn họ thì bọn họ cũng sẽ nghĩ cách để ghét bỏ và xa lánh con cá đó.

Đúng vậy! Trong quân có La Nghệ, có Mạch Thiết Trọng cũng đều có xuất thân bản hàn chẳng phải cuối cùng cũng làm đến vị trí Đại tướng quân rồi sao? Nhưng, sau lưng hai người này có biết bao những đệ tử con nhà bản hàn vì ôm giấc mộng lập công danh nhưng trong lúc muốn lập tức đạt được công danh đó đã bị ngã đến mức thịt nát xương tan. Những người ngã chết nhiều vô kể, đến xác cũng không tìm thấy.

- Tại sao Tân Thế Hùng lại phải hại tướng quân của chúng ta?

Thật hiếm thấy Trần Tước Nhi khiêm tốn thỉnh giáo Vương Khải Niên một câu như vậy. Vương Khải Niên có chút sững sờ gật đầu nói:

- Có lúc hại người cũng có lý do đấy! Nhưng những người có xuất thân thế gia có lúc lý do hại người cũng không có. Nhìn bên ngoài thì Vương Nhân Cung Đại tướng quân muốn tướng quân của chúng ta qua đó, Tân tướng quân vì muốn giữ lại tướng quân của chúng ta nên đã thăng quan cho tướng quân chúng ta.

Trần Tước Nhi xua tay ngăn cản Vương Khải Niên nói tiếp, tỏ vẻ đau đầu, nói:

- Ngươi đừng nói cái gì tướng quân của chúng ta nữa mà gọi là Giáo Úy đại nhân đi, nói loạn quá!

Wương Khải Niên tự nhủ trong lòng, cái tên to con này đúng là ngốc, mình nói đã rất rõ ràng rồi. Nhưng khó khăn lắm Trần Tước Nhi tỏ vẻ ra là khiêm tốn thỉnh giáo, Vương Khải Niên cũng đành phải làm một thầy giáo nói một lần nói hết lời.

- Tân tướng quân giữ lại Giáo Úy đại nhân, cũng không phải thật sự coi trọng Giáo Úy của chúng ta mà ngược lại, chỉ e trong lòng đã nổi lên ý xấu với Giáo Úy rồi.

Y theo bản năng nhìn hai bên một chút, thấy không có người khác lúc này mới tiếp tục nói:

- Giáo Úy của chúng ta không nên đưa người đi đuổi theo Át Chi Văn Đức! Tân Thế Hùng không đuổi theo, một Giáo Úy nhỏ bé lại lộ diện làm gì? Theo quy tắc, cho dù Giáo Úy của chúng ta muốn đi ra thì cũng phải tìm Tân tướng quân trước, nhưng bây giờ thì hay rồi, đại quân Tả Đôn Vệ không một ai nhúc nhích nhưng mười mấy người của Binh hộ lương lại đi đuổi theo Át Chi Văn Đức, hơn nữa Tân Thế Hùng còn không biết rõ tình hình!

- Nếu đuổi được Át Chi Văn Đức, Giáo Úy của chúng ta thuận tình trao công lao này cho Tân Thế Hùng là được rồi! Nhưng không đuổi được Át Chi Văn Đức, lẽ nào tâm trạng Tân Thế Hùng thoải mái được sao?

Trần Tước Nhi cả giận nói:

- Vậy thì không bằng đến Tả Vô Vệ, ngày hôm qua lúc Vương Nhân Cung Đại tướng quân nói với Giáo Úy đại nhân chúng ta, Giáo Úy đại nhân nên đồng ý, Ngài ấy thông minh như vậy, ta không tin Ngài ấy không nghĩ đến Tân Thế Hùng sẽ đối phó với chúng ta. Con mẹ nó, đuổi ra thành chẳng phải là chúng ta đó sao, đây rốt cuộc là đạo lý gì vậy?

- Đến Tả Vô Vệ? Ha ha...

Cuối cùng Vương Khải Niên cũng không kìm nổi cười nhạo Trần Tước Nhi:

- Nếu thật sự phải đến Tả Vô Vệ mới là thêm hồ đồ!

- Ngươi có ý gì?

Trần Tước Nhi khó hiểu nói.

Wương Khải Niên nhìn Lý Nhân đang trầm tư xa xa, vẻ mặt khâm phục nói:

- Giờ đây ta thực khâm phục Giáo Úy đại nhân của chúng ta, chắc hẳn là hôm qua đã nhìn ra tâm tư của Vương Nhân Cung. Ngươi cho rằng Vương Nhân Cung mời Giáo Úy đại nhân của chúng ta đến Tả Vô Vệ là chuyện tốt sao? Đó là gã ta có ráp tâm hãm hại người đấy!

Wương Khải Niên càng nói càng kích động, sắc mặt đều đỏ ửng:

- Bề ngoài thì hắn tỏ vẻ yêu quý Giáo Úy đại nhân, kì thực là ép Tân Thế Hùng ra tay với Giáo Úy đại nhân của chúng ta. Mấy vị Đại tướng quân, Át Chi Văn Đức tự đến doanh trại mà cũng không khống chế được, trong lúc quan trọng thì Giáo Úy đại nhân mang theo mười mấy người đuổi theo. Mặc dù không đuổi được Át Chi Văn Đức nhưng đã khiến mấy tên Đại tướng quân cao cao tại thượng không còn lối nào mà chui xuống. Nếu như khi trở về để Hoàng đế bệ hạ biết được chuyện này thì họ sẽ làm thế nào? Y cố ý cất nhắc Giáo Úy của chúng ta lên cao, ép Tân Thế Hùng phải đưa ra lựa chọn.

- Theo ta thấy, cái này làm không tốt thì vẫn là Vũ Văn Thuật đùa giỡn giờ thủ đoạn bịp bợm!

Vương Khải Niên hạ giọng nói.

Lạc Phó thở dài, nhìn Vương Khải Niên một cái nói:

- Cuối cùng ta cũng hiểu tại sao người lại cam tâm sống ở Bình hộ lương như vậy! Người nói trực tiếp như vậy, hoàn toàn không sợ đắc tội với mấy Đại tướng quân ở trên, nghe ra dường như bất công với Giáo Úy đại nhân của chúng ta, chỉ e không muốn đi cùng với Giáo Úy đại nhân thôi.

Vương Khải Niên mặt đỏ lên, nhìn Lạc Phó liếc mắt một cái ngưng ngừng nói:

- Ta...Ta...Ta đã gần năm mươi tuổi rồi!

Lạc Phó gật đầu nói:

- Yên tâm đi, nếu Giáo Úy đại nhân nghĩ không ra cách nào thì nhất định sẽ đưa người đi cùng! Ai bảo người lại là người khéo hiểu lòng người như vậy?

Vương Khải Niên ngẩn ra, vẻ mặt thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Đều Có Tâm Tư.

Lý Nhân cứ an tĩnh như vậy ngồi trên tảng đá ước chừng một canh giờ, mặt trời mọc dần ở phía đông đã lên đến vị trí cao nhất. Hắn biết hôm qua mình nhất thời kích động phạm phải sai lầm, hơn nữa nhìn vào cục diện bây giờ chính sai lầm đó đã đẩy mình vào tử cục. Trừ phi đêm nay trăng đêm chạy trốn, nếu không gần như không có biện pháp nào có thể phá giải. Nhưng vất vả lắm mới trèo được đến vị trí bây giờ, Lý Nhân không cam lòng buông bỏ.

Hiện tại hắn rút cuộc đã thấu hiểu một đám Đại tướng quân thoát nhìn đạo mạo quân tử, bên trong lại âm hiểm thủ đoạn thế nào. Tuy từ lúc mới bắt đầu hắn đã mang lòng đề phòng, bằng không cũng sẽ không cam tâm tình nguyện ở trong Hộ lương binh làm một Giáo úy căn bản không có cơ hội tiếp xúc với quân tình. Lại nào có ngờ, những con người đạp lên thi thể kẻ khác để trèo lên vị trí Đại tướng quân chơi trò âm mưu quyền mưu khéo léo đến mức làm người ta khó lòng phòng bị.

Từ hành vi không tiếc lời ca ngợi hắn của Vương Nhân Cung hôm qua, Lý Nhân liền nghĩ đến dụng tâm của y, còn có ánh mắt như trong lơ đãng đảo qua sắc mặt hắn của Vũ Văn Thuật, khiến hắn nổi lên dự cảm bất an.

Hắn vẫn rối rắm chưa quyết, rút cuộc là đi hay không đi, nghĩ mãi nghĩ mãi vẫn không ra được biện pháp nào. Vương Nhân Cung cũng tốt, Tân Thế Hùng cũng thế, bọn họ đều là Đại tướng quân nắm trong tay mấy vạn nhân mã. Ở Liễu Đông này, đầu bọn họ có dùng âm mưu quỷ kế để tính kế một Giáo úy nho nhỏ căn bản không tính là gì, cho dù lộ liễu nhắm vào hắn, cũng coi như không. Nhưng người như bọn họ làm việc phải đề ý tới thân phận, tránh miệng lưỡi thế nhân, đương nhiên sẽ không trực tiếp xuống tay với Lý Nhân.

Đờ đẫn ngồi suốt một canh giờ sau, Lý Nhân mới hơi cử động thân mình đã sớm tê cứng.

Hắn đứng lên, nhìn bọn thủ hạ của mình cách đó không xa, trong lòng thầm hạ quyết định, lựa chọn kéo một nhóm người trở về Yên Sơn và bảo mệnh, vẫn là cái thứ hai quan trọng hơn.

Hắn bước tới đám người Lạc Phó, dự định căn dặn bọn hắn lo chuẩn bị một chút để tối nay trốn đi. Nhưng đúng lúc đó, bỗng có một thân binh thở hổn hển từ ngoài cửa doanh chạy vào, chạy một mạch đến chỗ Lý Nhân cách đó không xa nói:

- Giáo úy, Tả Ngự Vệ Đại tướng quân tới đây.

- Vũ Văn Thuật?

Lý Nhân ngẩn ra, lập tức sắc mặt hơi đổi.

Thân binh kia nói:

- Không phải Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật, mà là Tả Ngự Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng.

Lần này Lý Nhân thật sự kinh ngạc. Minh và Tả Ngự Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng chưa từng qua lại với nhau, bỗng dưng Tiết Thế Hùng đến đây

làm gì? Nhưng còn chưa rời khỏi đại doanh của Tùy quân, về mặt thể diện vẫn phải làm cho đầy đủ lễ nghĩa. Lý Nhân sửa sang y phục trên người một chút, rồi bước vội về hướng cửa doanh.

Vừa ra ngoài cửa doanh, đã thấy Tả Ngự Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng với chòm râu trắng xóa đang đưa mắt dõi về hướng khói bếp lượn lờ cách đó không xa. Lý Nhân mới chợt phát giác, hóa ra đã đến giờ cơm rồi. Chẳng qua không phải thời điểm chiến đấu mỗi người chỉ được một chén cháo loãng, thật sự rất nhạt nhẽo.

- Ty chức Yên Vân, Giáo úy Hộ lương binh thuộc Tả Đồn Vệ, bái kiến Đại tướng quân.

Lý Nhân chuẩn mực chào theo kiểu nhà binh, sau đó trang nghiêm đứng ở một bên.

Tiết Thế Hùng chậm rãi thu về tầm mắt đang quan sát khói bếp lượn lờ đằng xa, nhìn Lý Nhân cười nói:

- Nghe nói Tân tướng quân sáng sớm hôm nay đã thăng chức cho ngươi, sao vẫn còn tự xưng là Giáo úy Hộ lương binh?

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Là quen miệng thôi ạ, tạm thời còn chưa kịp thích ứng.

Tiết Thế Hùng ừ một tiếng, cũng không khách khí, trực tiếp đi vào doanh địa Hộ lương binh, sau khi vào cửa thì quét mắt một vòng, nghi hoặc hỏi:

- Cái nào là lều trưởng của ngươi?

Lý Nhân chỉ vào một cái không chút khác biệt với lều của các binh lính bình thường, nói:

- Chính là ở phía trước.

Tiết Thế Hùng hiển nhiên hơi sững sốt, kinh ngạc hỏi:

- Tại sao không có gì khác với của binh lính phổ thông?

Lý Nhân cười nói:

- Chỉ là một Giáo úy nhỏ bé mà thôi, người trong doanh này cũng không nhiều, không nhất thiết phải dựng một cái lều làm người ta chú ý.

Tiết Thế Hùng liếc nhìn Lý Nhân một cái, không nói gì.

Lý Nhân cảm thấy cái nhìn này của ông ta tựa như nhìn thấu vào lòng mình, cảm giác ở trước mặt lão nhân này không có cái gì giấu giếm được. Kỳ thực, sở dĩ lều của Lý Nhân và binh lính bình thường giống nhau, thật sự không phải vì Lý Nhân mặc kệ chịu khó chịu khổ, mà là bởi sự thận trọng của một người từ nhỏ đã bị đuổi giết, cho nên mới tránh thể hiện thu hút sự chú ý. Một cái lều trưởng như vậy mới an toàn chút.

Tiết Thế Hùng tiến vào lều trại của Lý Nhân tùy ý ngồi lên vị trí vốn thuộc về Lý Nhân, sau đó rất không khách khí chỉ vào một chiếc ghế đầu, rồi nói:

- Ngồi xuống nói chuyện.

Đối với vị lão nhân vừa vào cửa đã không xem mình là người ngoài, Lý Nhân có chút tò mò, khiêm tốn nói:

- Ty chức đứng vẫn tốt hơn.

Tiết Thế Hùng trừng mắt nhìn hắn nói:

- Lúc này còn bày đặt khách khí cái gì, lúc ta thay ngươi chùi đít sao không thấy ngươi khách khách khí khí với ta?

Lý Nhân bưng tỉnh đại ngộ, thảm nói, thảo nào thấy lão đầu râu bạc này sao mà quen mắt. Hóa ra là lúc ở Liêu Thủy đoạt thi thể của Mạch Thiết Trọng trốn chạy, người đã dẫn mấy vạn phủ binh Đại Tùy mai phục trong khóm rừng bên sườn núi, ngày hôm sau từ bên sườn đánh tan năm vạn đại quân của Át Chi Văn Đức chính là ông ta. Vừa nghĩ tới tình huống lúc đó, da mặt dày như Lý Nhân cũng không tự chủ được mà đỏ mặt. Ngượng ngùng cười nói:

- Sự việc ngày đó là có nguyên nhân, mong Đại tướng quân thứ lỗi.

Tiết Thế Hùng trừng mắt hắn rồi nói:

- Ngươi nói ta thứ lỗi thì ta sẽ thứ lỗi à?

Thấy Lý Nhân ngạc nhiên, lão nhân tự nhiên giơ ra một ngón tay nói:

- Nếu không có một bình rượu ngon, một mâm thịt kho, lão phu nhất định phải thanh toán nợ nần ngươi đùa bỡn ta ngày đó.

Lý Nhân cực kỳ nghiêm túc nói:

- Việc này... thật sự không có.

Tiết Thế Hùng có chút giật mình, ông ta không tin, liền hỏi:

- Ngươi làm Giáo úy Hộ lương binh thế nào đấy? Người khác có lẽ không có được một mâm thịt, nhưng chỗ này của ngươi mà cũng không có à? Lão phu lận lợi đường xa đến đây tổng tiền, ngươi tưởng đơn giản một câu “không có” là đuổi được lão phu? Tả Đôn Vệ Tướng quân Tân Thế Hùng nổi danh tửu quý, ngươi quản lý việc cung ứng cho y, sao có thể không có rượu?

Lý Nhân giải thích:

- Ngài cũng biết Tân tướng quân thích uống rượu. Với người thích uống rượu, rượu còn quan trọng hơn cả mạng sống, làm sao có thể an tâm cất rượu ở chỗ này của ta...

Tiết Thế Hùng gật đầu nói:

- Đừng nói với ta chút hàng tích trữ cũng không có!

Lý Nhân nói:

- Ngày hôm qua còn một túi rượu lớn...

- Ngươi uống hết rồi?

Tiết Thế Hùng bày ra vẻ mặt tiếc hận.

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Không uống, đều dùng để tẩy rửa miệng vết thương.

Tiết Thế Hùng gật đầu nói:

- Biện pháp này không tệ, trước kia ta cũng có dùng qua. Nếu không có rượu, chẳng lẽ thịt cũng không nốt? Trên dưới trong đại quân có người nào không biết, hiện tại giàu có nhất chính là Tả Đôn Vệ các ngươi.

Lý Nhân nói:

- Trừ phi giết ngựa, bằng không thật sự không có rồi.

Tiết Thế Hùng thở dài nói:

- Lão phu cũng không phải đến đây mượn lương thực, ngươi hà tất dè chừng vòng vo với lão phu?

Lý Nhân nói nhỏ một câu:

- Thật sự không phải đến mượn lương?

Tiết Thế Hùng cá giận nói:

- Nếu lão phu thật sự đến đây vì mượn lương, lão phu sẽ đi gặp một tên Giáo úy nhỏ nhỏ như ngươi sao?

.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút, lập tức gọi thân binh vào rồi thấp giọng phân phó:

- Từ khâu phân thịt của Tân tướng quân chia ra một mâm bụng vào đây.

Thân binh lĩnh mệnh rời đi. Tiết Thế Hùng hừ một tiếng, nói:

- Xem ra ngươi còn biết điều!

Không bao lâu sau, một mâm thịt kho được bụng vào. Tiết Thế Hùng cúi xuống túi rượu giắt bên thắt lưng, uống một hớp rượu ăn một miếng thịt, cũng không để ý đến Lý Nhân mà tự mình ăn uống. Nhìn không ra ông ta gần ấy tuổi rồi lại có sức ăn lớn như vậy, mới qua năm phút, một mâm ước chừng hai cân thịt bò kho, một túi rượu đã bị ông ta tiêu diệt sạch sẽ. Lý Nhân ngồi ở một bên nhìn Tiết Thế Hùng mồm to ăn thịt mồm to uống rượu, trong lòng tự nhủ lão nhân này cũng khá có ý tứ, quả là không khách khí.

Cơm nước no nê, Tiết Thế Hùng vỗ vỗ cái bụng no căng, thỏa mãn thở dài nói:

- Đãi ta ăn một mâm thịt rồi, xem như ngươi đã trả ân tình bên bờ Liêu Thủy cho ta.

Lý Nhân lập tức nói:

- Tướng quân rộng lượng.

Tiết Thế Hùng lờm hẩn một cái nói:

- Là bao tử của lão phu không nhỏ!

- Yến Vân...

Ông ta bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, nói:

- Có thể giúp lão phu một chuyện hay không?

Lý Nhân nói:

- Mời Đại tướng quân phân phó, nếu ty chức có thể làm được, tuyệt không chối từ.

Tiết Thế Hùng thấy hẩn đáp ứng quyết đoán, thuận miệng hỏi:

- Sao lại đồng ý nhanh lẹ như vậy, không sợ ta hại ngươi à?

Lý Nhân cười khỏ nói:

- Đương nhiên là phải nhanh lẹ rồi, Đại tướng quân có chuyện gì hãy mau chóng phân phó, nội trong hôm nay ta sẽ lập tức đi làm, nếu chờ tới ngày mai, chỉ sợ có lòng giúp Đại tướng quân cũng không còn cơ hội.

Tiết Thế Hùng hừ lạnh nói:

- Hóa ra ngươi cũng không ngu!

Lý Nhân chân thành nói:

- Ty chức cũng biết mình không ngu ngốc, chỉ là đôi khi nhất thời sốt ruột mà làm ra chuyện đại dột.

Tiết Thế Hùng thấy hẩn đáng vẻ đáng thương cũng không tiếp tục đả kích, mà nghiêm túc hỏi:

- Ngươi đã nghĩ ra được biện pháp gì chưa?

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Không có biện pháp.

Tiết Thế Hùng thờ dài nói:

- Bên bờ Liêu Thủy lão phu đã làm lá chắn cho ngươi rồi, vốn tưởng ngươi là một thằng nhãi thông minh tuyệt đỉnh, cứ sao hôm qua lại làm ra việc ngốc nghếch đến bậc này? Êm đẹp ở trong Hộ lương binh của ngươi đi, dù không lý tưởng, dù không thể lập công lao, nhưng có thể sống sót trở về không phải tốt hay sao? Nếu Bệ hạ còn nhớ ngươi, ngươi khỏi phải quản lần này xuất chinh có thể lập được chiến công gì. Nếu Bệ hạ đã quên ngươi, dù ngươi có lập được nhiều công lao vĩ đại thì thế nào? Ngươi đừng nói ngươi truy Ất Chi Văn Đức không phải là vì lập công, mà chỉ vì suy nghĩ đường lui cho đại quân đó nhé.

Lý Nhân nói:

- Ta... đúng là nghĩ như vậy.

Tiết Thế Hùng cười cười nói:

- Thiếu niên lang ngươi, hãy còn khuyết thiếu kinh nghiệm nhiều lắm.

Lý Nhân nói:

- Đại tướng quân có việc gì thì cứ dặn dò để ta đi làm.

Tiết Thế Hùng nói:

- Ngươi cũng biết, Tả Ngự Vệ của ta phụ trách yểm hộ đường lui của đại quân, ở những vị trí hiểm yếu dọc đường, ta đều để lại nhân sự thủ hộ. Một đường từ Liêu Đông đến đây, Tả Ngự Vệ đã để lại không dưới vạn nhân mã căn ở phía sau. Hôm qua Vũ Văn nguyên soái tìm ta, thương nghị về chuyện lưu lại một chi binh mã ở Tát Thủy thủ hộ đường lui cho đại quân, nhưng quân của ta quả thật đã ở trong tình trạng giắt gấu vá vai rồi, căn bản không rút ra được bao nhiêu binh mã. Cho nên ta tới tìm ngươi, cùng ta với hai đứa con trai ta là Tiết Vạn Triệt và Tiết Vạn Quân lãnh binh thủ hộ bên Tát Thủy, thế nào?

Ông ta là tới giải nguy cho mình hay sao?

Lý Nhân sững sốt, lập tức thờ dài:

- Nhưng ta dù sao cũng là người của Tả Đôn Vệ...

Tiết Thế Hùng cười ha hả nói:

- Điều này ngươi không cần quan tâm, ngươi chỉ cần trả lời ta có nguyện đi thủ hộ Tát Thủy hay không, không nguyện thì sáng mai mang theo lính của ngươi đi tấn công Bình Nhưỡng?

Lý Nhân chân thành nói:

- Đương nhiên là thủ Tát Thủy rồi.

Tiết Thế Hùng cười nói:

- Vậy là tốt rồi. Hôm qua ta đã cùng Vũ Văn nguyên soái thảo luận qua, từ Tả Ngự Vệ của ta điều động năm Chiết Xung doanh, do con ta Ứng Dương lang tướng Tiết Vạn Triệt suất lĩnh, từ Tả Đôn Vệ lại điều động ba Chiết Xung doanh, đồng thời giao cho Tiết Vạn Triệt chỉ huy, lấy việc đảm bảo cho hậu phương của đại quân vô lo. Trước khi ta đến đây, đã gặp qua Tân tướng quân. Sáng sớm ngày mai, ngươi dẫn binh mã của ba Chiết Xung doanh bên ngươi đến hội hợp với Vạn Triệt, cùng nhau xuất phát.

Lý Nhân hoàn toàn ngơ ngẩn, nhất thời không kịp phản ứng.

Tiết Thế Hùng muốn cứu ta, không có lý do. Nghe ý tứ của ông ta, Vũ Văn Thuật dường như cũng không muốn để hãn ngày mai đi chịu chết, lại càng vô lý!

Chuyện khác thường tất có nguyên do, nhưng vấn đề là nguyên do gì?

...

...

Bên trong đại trường trong đại doanh Tùy quân, tiễn Tiết Thế Hùng đi rồi, Vũ Văn Thuật lại chậm rãi ngồi xuống băng ghế của người Hồ, quan sát bức địa đồ Cao Cú Lệ mới vẽ, ánh mắt dừng lại ở thành Liêu Đông.

- Sĩ Cập, con đã muốn thu dụng tên tiểu tử kia, vi phụ sẽ giúp hãn một lần. Gia nghiệp của Vũ Văn gia ta cuối cùng đều sẽ thuộc về Hóa Cập, vi phụ có thể chia giúp con một phần, vậy liền giúp con đi. Chỉ mong tên tiểu tử kia là một người có ơn tất báo, ngày sau có thể trở thành phụ tá đắc lực của con, không uổng công hôm nay vi phụ nghĩ cách giúp hãn thoát thân.

Khóe miệng của ông ta hơi run rẩy, thì thảo tự nói.

Nhớ tới Tiết Thế Hùng vừa đi, ánh mắt Vũ Văn Thuật lại trở nên mê man, ông ta đã vắt óc suy nghĩ thật lâu, vẫn không thông suốt vì sao Tiết Thế Hùng lại muốn giúp đỡ tên không có căn cơ không có đầu óc kia.

...

...

Trong lều vải của Lý Nhân, Tiết Thế Hùng ăn no nê rồi đứng lên, bước đi ra ngoài.

- Yến Vân, sự việc cũng không như lời ta nói trước đó là muốn ngươi giúp ta, về phần tại sao lại để ngươi cùng con trai ta thủ hộ bên Tát Thủy, ngươi hãn là hiểu được.

Lý Nhân đưa tiễn, vừa đi vừa nói:

- Đại tướng quân yên tâm, ta tất sẽ bảo hộ cho an toàn của hai vị thiếu Tướng quân.

Tiết Thế Hùng gật đầu thờ dài:

- Một thân võ nghệ này của ngươi thật không tệ, không tệ!

Lý Nhân cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lý Nhân không biết trong lịch sử vào thời điểm này Vũ Văn Thuật và Tiết Thế Hùng có thật đã phái ra tám Chiết Xung doanh một vạn binh canh giữ tại bến Tắt Thủy hay không? Nếu trong lịch sử thật sự cũng đã diễn ra như vậy, thế thì lúc Đại Tùy rút quân về Tắt Thủy có thể ngăn ngừa bại trận, nhưng trên thực tế sau khi vượt qua Tắt Thủy quân đội Đại Tùy đã bị quân Cao Cú Lệ tập kích chặt đứt nguồn lương thực, từ đó đại quân bắt đầu lâm vào cảnh tan tác toàn diện.

Nếu trong lịch sử Vũ Văn Thuật không làm như vậy, chợt Lý Nhân kinh ngạc nghĩ đến, chẳng lẽ là do mình trong vô tình đã cải biến lịch sử?

Nếu như không có thảm bại ở Tắt Thủy, ba mươi vạn phủ binh tinh nhuệ của Đại Tùy có phải cũng sẽ không bị vui thấy nơi đất khách quê người hay không?

Lý Nhân không biết, hẳn chỉ biết mình cuối cùng đã tránh thoát được một kiếp, hơn nữa cũng không cần vì nhất thời kích động đuổi giết Át Chi Văn Đức mà đưa đến kết quả lén lút trốn chạy khỏi quân doanh như chó nhà có tang. Việc tiếp theo hẳn phải làm là dẫn theo binh mã của ba Chiết Xung doanh đi hội hợp với hai người con trai của Tả Ngự Vệ Tiết Thế Hùng là Tiết Vạn Quân và Tiết Vạn Triệt, cùng nhau thủ vững Tắt Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Đừng Nên Coi Thường Người Trẻ Tuổi.

Chức quan của Tiết Vạn Quân và Lý Nhân tương đương, đều là Biệt tướng tòng ngũ phẩm. Còn Tiết Vạn Triệt lại có danh phù Tướng quân, Ứng Dương lang tướng tứ phẩm.

Hành động xuất doanh lần này, Tiết Vạn Triệt làm Chủ tướng, Lý Nhân và Tiết Vạn Quân làm Phó tướng, thủ hộ đoạn sông Tắt Thủy dài hơn mười dặm, đề phòng đại quân trong lúc rút quân bị người Cao Cú Lệ chặn mất đường lui.

Đây là lần đầu tiên Lý Nhân gặp mặt huynh đệ Tiết thị, vốn định tiến lên nói vài câu khách sáo, đáng tiếc lại bị Tiết Vạn Triệt quăng cho một cái mặt lạnh, nói cũng không nói nhiều một câu.

Trái lại Tiết Vạn Quân là một thanh niên tuổi trẻ thân thiện, trên đường cưỡi ngựa đồng hành cùng Lý Nhân cũng coi như có thể tán gẫu.

Tiết Vạn Triệt có dáng người vô cùng khôi ngô cường tráng, thân cao cũng phải hơn mét tám, lưng hồ eo vượn, một thân ngân giáp, tay nắm mã sóc (mũi giống mâu, phần trụ thường dày hoặc hình trụ có gai nhọn), thoát nhìn quả là một viên hổ tướng uy phong lẫm lẫm. Đề đề của y Tiết Vạn Quân cao hơn y nửa cái đầu, cũng sử dụng mã sóc, chỉ có điều phong thái hiện tại khó có thể nói là uy vũ bao nhiêu. Ngược lại, ấn tượng đầu tiên của Lý Nhân với Tiết Vạn Quân chính là một thẳng nhãi mập mạp phúc hậu ôn hòa.

Tên này mà ngồi xuống xác định chiếm không gian gấp đôi người bình thường, lúc ăn thì tuyệt đối nhiều gấp ba lượng cơm người ta, khi chạy khăng định cân phải tiêu hao gấp bốn lần năng lượng so với người khác, quả là béo tốt.

Dáng vẻ người béo thoát nhìn khó tránh hơi xấu tí.

Nhưng trời cao rất công bằng, người mập so với người gầy lại ôn hòa và đáng yêu hơn chút.

Tiết Vạn Quân còn là một tên được trời sủng ái, hẳn ta rất béo, nhưng nhìn không xấu, chẳng những vậy còn rất thuận mắt. Trên khuôn mặt béo tròn luôn vui vẻ tươi cười, mặc kệ hẳn ta cười đến già dôi thì vẫn trông như chan chứa sự chân thành. Mỗi lần Lý Nhân nhìn nụ cười của hẳn ta, đều không kìm nổi nghĩ, cái tên mập mạp này mà đi gạt người, sẽ có bao nhiêu người bị hẳn ta lừa đến táng gia bại sản đây? Nụ cười kia kết hợp ánh mắt trong veo của hẳn ta đều là vũ khí. Lý nhân thậm chí tin tưởng, tên nhìn như xử nam này khăng định đã gây ra tai họa cho không ít khuê nữ tiểu tức phụ rồi.

Còn cái tên lạnh như băng từ chối người ngoài gần dặm Tiết Vạn Triệt kia, Lý Nhân ngược lại không để ý lắm. Tiết Vạn Triệt có thể tuổi trẻ như vậy thăng lên chức Ứng Dương lang tướng tứ phẩm, thứ nhất, là bởi y có một người cha tốt, Tiết gia tuy không tính là thế gia môn phiệt đỉnh cấp, nhưng ở trong quân cũng có địa vị nhất định. Thứ hai, người này có một thân võ nghệ cao siêu, nghe nói ở trong Tả Ngự Vệ bắt bại vô địch thủ, được ca ngợi đệ nhất hồ tướng Tả Ngự Vệ.

Có một thân võ nghệ giỏi, diện mạo không tính xấu, lại có một phụ thân giữ chức Đại tướng quân, nhân sinh của người này quả thực không phải lo lắng điều chi.

Lý Nhân không lo lắng Tiết Vạn Triệt cũng không có nghĩa khinh thị y, mà là so sánh giữa y và Tiết Vạn Quân người sau hiển nhiên khó đối phó hơn. Một hi lộ không lộ, một vĩnh viễn mang theo nụ cười chân thành trên mặt, hai người ai lợi hại hơn, ai cao ai thấp có thể thấy rõ.

- Yên tướng quân, người có cái nhìn thế nào về người Cao Cú Lệ?

Tiết Vạn Quân đột nhiên hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

Lý Nhân ngần ngừ, theo bản năng suy xét vấn đề Tiết Vạn Quân hỏi này liệu có cất giấu thâm ý gì hay không. Song, Lý Nhân lại phát hiện tên mập mạp với cái bụng phệ ngồi trên lưng ngựa đang dõi mắt đầu đầu, hóa ra là vì hắn ta nhầm chán nên băng quơ đưa ra vấn đề này thôi. Đối phương chỉ là tùy tiện tìm đại một cái đề tài tán gẫu cùng hắn, căn bản chẳng có thâm ý gì. Nếu có, cũng không phải trong những lời nói này.

Dù vậy, Lý Nhân vẫn cẩn thận suy ngẫm trong đầu lựa lời mà nói, sau đó hết sức quy củ trả lời một câu:

- Chỉ là một đám man di chưa được khai hóa thôi.

Sở dĩ hắn trả lời như vậy, là vì trong quân Đại Tùy từ tướng quân cho tới binh lính đều luôn giữ thái độ khinh miệt đối với người Cao Cú Lệ. Trong mắt bọn họ, giải thích về người Cao Cú Lệ chỉ cần bốn chữ “ăn tươi nuốt sống”. Trong mấy ngày giao phong này, người Cao Cú Lệ bộc lộ ra chiến lực quả thật không mấy tốt. Chính diện giao phong, phủ binh Đại Tùy chỉ cần một Chiết Xung doanh một ngàn hai trăm người đã có thể dễ dàng đánh bại đội ngũ một vạn quân Cao Cú Lệ.

Hơn nữa, mặc dù người Cao Lệ thời đại này và Bồng tử quốc (*) ở kiếp trước của Lý Nhân không có quan hệ, nhưng Lý Nhân khó mà không giận cá chém thớt dồn hết sự chán ghét dành cho Bồng tử quốc vào bọn họ. Trên thực tế, Cao Cú Lệ thời đại này và Bồng tử quốc đời sau quả thật không hề có liên quan. Cao Lệ của Cao Nguyên Vương triều và Bồng tử quốc của đời sau về lãnh thổ đã có 90% không trùng khớp. Người Cao Lệ thời đại này giống với người Mạt Hạt, người Khiết Đan, chỉ là một bộ tộc tương đối cường đại thôi.

(*) là cách gọi miệt thị Hàn quốc. Bồng tử xuất phát từ tiếng hàn Bangja, chỉ đám nô bộc, phục dịch, hoặc con của kỹ nữ với nhà quan.

- Man di?

Tiết Vạn Quân dời tầm mắt khỏi phong cảnh tẻ nhạt ven đường, cười cười nói:

- Đúng là một đám man di không biết lễ nghĩa liêm sỉ không biết chữ tín là gì, song không thể phủ nhận, ở một số thời điểm tuyệt không thể đánh giá thấp bọn họ.

Lý Nhân cười nói:

- Cũng đúng, không có tín nghĩa tất không có khuôn phép, không có liêm sỉ tất không tuân theo đạo lý, về phần lễ, trên chiến trường vốn không tồn tại cái gọi là lễ.

- Đó là nguyên do.

Tiết Vạn Quân bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Người Cao Cú Lệ tuy vô sỉ, nhưng không ngu ngốc. Ngược lại trong quân Đại Tùy chúng ta có một số kẻ thích giở những trò bài trừ dị kỳ ngu dâm khiến người ta chán ghét. Chỉ nghĩ thôi đã làm ta cảm thấy ghê tởm, nếu không phải mấy ngày nay ăn ít, thì có lẽ giờ này ta đã nôn ra một bãi rồi.

Lý Nhân rốt cuộc biết Tiết Vạn Quân là muốn biểu đạt ý tứ gì, nhưng hắn không có ý định tiếp tục bàn luận sâu về đề tài này. Tiết Vạn Quân vòng vèo như vậy, đương nhiên không phải muốn bày tỏ sự thông cảm và oán hận đối với cảnh ngộ của Lý Nhân, mà là nhắc nhở Lý Nhân, chớ có quên ai đã giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này. Đúng vậy, chính là Tiết gia bọn họ. Lý Nhân hiểu ý tứ của Tiết Vạn Quân, nhưng lúc này tỏ thái độ cũng không phải là chuyện người thông minh nên làm.

- Đúng vậy...

Lý Nhân cố ý chuyển trọng tâm câu chuyện vào những chi tiết rầu rìa:

- Mấy ngày này ăn quả thật không đủ no, mỗi ngày chỉ có hai bữa cháo loãng, miệng nhạt nhẽo vô vị muốn chết.

Khiến Lý Nhân bội phục là, Tiết Vạn Quân không hề biểu hiện ra cái gì, mà chỉ vỗ vỗ cái bụng to đùng, vẻ mặt bi phẫn nói:

- Người nhìn xem, ta gầy thế này rồi đây!

Ồ đúng, Lý Nhân thờ dài trong lòng, thân cao chính thước nặng hơn hai trăm cân, ngài gầy thành bộ dạng này rồi đấy, làm sao có thể sống nổi nha.

Lý Nhân đang đau đầu vận óc ngẫm nghĩ cố chỉnh lý từ ngữ sao cho thích hợp bày tỏ sự thông cảm với đáng về “gầy như que củi” mà Tiết Vạn Quân tự hình dung mình, may thay vừa lúc có một thân binh quát ngựa chạy lại nói với Tiết Vạn Quân:

- Tướng quân mời ngài đi qua nghị sự.

Tướng quân đương nhiên là chỉ Tiết Vạn Triệt.

Tiết Vạn Quân chỉ chỉ cái mũi của mình rồi hỏi thân binh kia:

- Là mình ta đi, hay là ta và Yên tướng quân cùng đi?

Thân binh kia khó xử liếc nhìn Tiết Vạn Quân một cái, kiên trì nói tiếp:

- Tướng quân chỉ mời một mình ngài, không có nhắc đến Yên tướng quân.

Tiết Vạn Quân gật gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nói với Lý Nhân:

- Vậy là không phải việc công rồi... Yên tướng quân, người không biết đâu, huynh trưởng ta là một người cực... không thú vị, nhất là trên phương diện việc công. Đối với vấn đề huynh ấy đề ra người chỉ có hai đáp án có thể trả lời, nếu nhiều hơn một chữ, huynh ấy sẽ tức giận. Cho nên, ta thà rằng ở đây chuyện phiếm với người, dù không phải bàn về cặp mông của nữ nhân Cao Cú Lệ thì so ra vẫn sung sướng hơn nói chuyện với huynh ấy gấp trăm lần.

Lý Nhân nhìn không được phì cười một tiếng, trong lòng tự nhủ Tiết Vạn Quân này quả là một tên tinh ranh.

- Chỉ có hai đáp án? Là “phải” và “không phải” à? Xem ra Triệt tướng quân xác thực là một người thẳng thắn thích sự trực tiếp.

Lý Nhân tò mò dò hỏi.

Bởi vì trong quân có hai tiểu Tiết tướng quân, cho nên để dễ phân biệt, đối với Tiết Vạn Triệt xưng hô là Triệt tướng quân, còn Tiết Vạn Quân thì xưng hô là... đúng rồi, không phải là Quân tướng quân, mà là... Nhị tướng quân.

- Cái rắm!

Tiết Vạn Quân không kìm được hung hăng văng tục:

- Ở trước mặt ai kia, với đề nghị của huynh ấy người chỉ có hai cách trả lời, không phải là “phải” hoặc “không phải”... mà là “tốt” và “cực kỳ tốt”.

Lý Nhân ngớ ra, lập tức cười phá lên.

...

...

- Sao rồi? Tên kia trả lời đệ thế nào?

Tiết Vạn Triệt một thân ngân giáp ở một bên hỏi, tay tùy ý điều chỉnh độ căng dây của cây cung trong tay. Y không nhìn đệ đệ của mình, mà có chút thông cảm thoáng nhìn con chiến mã chở Tiết Vạn Quân đang thờ hồng học. Ánh mắt đó của Tiết Vạn Triệt luôn khiến cho Tiết Vạn Quân bùng bùng lửa giận. Rõ ràng là có ý lo sợ con ngựa kia không chống đỡ nổi sức nặng của hắn ta mà có thể tùy thời ngã quỵ.

- Cái gì trả lời thế nào?

Tiết Vạn Quân tức giận đáp trả.

Tiết Vạn Triệt sừng sốt, tầm mắt dò đến trên khuôn mặt trắng trẻo thoát nhìn hòa nhã dễ gần của đệ đệ mình:

- Không phải ta đã bảo đệ đi dò hỏi tên họ Yên kia có bằng lòng gia nhập Tiết gia ta hay không sao? Đệ đừng nói với ta đệ đi lâu như vậy, cái gì cũng không có hỏi.

Tiết Vạn Quân hết sức nghiêm túc đáp lại:

- Đệ muốn hỏi đó chứ, nhưng đệ vừa mới dẫn dắt câu chuyện đến đó thì huynh lại phái người gọi đệ đến đây.

Tiết Vạn Triệt hung hăng trừng mắt Tiết Vạn Quân một cái, nói:

- Đi lâu như vậy rồi mà đệ vẫn chưa hỏi? Vậy này giờ đệ với hắn nói chuyện gì hả? Đừng bảo ta đề tài của các người là về mông đít của đàn bà Cao Lệ đấy nhé!

Tiết Vạn Quân lắc đầu thờ dãi:

- Tên kia giống huynh, cũng không mấy hứng thú với nữ nhân.

- Chính hắn cũng không tỏ thái độ?

Tiết Vạn Triệt hỏi.

Tiết Vạn Quân lắc đầu.

Tiết Vạn Triệt cả giận nói:

- Thật là lòng dạ lang sói mà. Nếu không phải phụ thân cứu hần, hần đã bị Tân Thế Hùng và Vương Nhân Cung gài bẫy chơi chết rồi!

- Huynh gấp cái gì?

Tiết Vạn Quân nói:

- Tuy rằng hần không nói gì thêm, thậm chí cả hai chữ cảm ơn cũng không nói, nhưng đệ dám cam đoan, lúc chúng ta cần hần đứng cùng chiến tuyến, hần tuyệt sẽ không đứng sai. Huynh trưởng của đệ à, chẳng lẽ huynh cho rằng, hần vừa thấy mặt chúng ta đã cảm động đến nước mắt tuôn rơi cảm tạ ân cứu mạng, sau đó vì cảm kích ân tái sinh mà thề thốt phải báo đáp Tiết gia chúng ta, như vậy thì mới đáng tin cậy? Hần không hề nói gì, nhưng trong lòng hần đều thông suốt thấu đáo, hần chưa từng tỏ vẻ gì, nhưng kỳ thực... hành vi đó chính là đang bày tỏ.

Tiết Vạn Triệt nghe không hiểu, liền hỏi:

- Ý của đệ là hần nguyện ý gia nhập Tiết gia chúng ta?

Tiết Vạn Quân lại lắc đầu, thờ dài nói:

- Đệ không nhìn ra hần có ý tứ này.

Tiết Vạn Triệt rốt cục nổi giận:

- Vậy này giờ ngươi làm nhằm vòng vo làm chi?

Tiết Vạn Quân không tức giận, mà vẫn rất nghiêm túc đáp lại:

- Có một loại người, huynh có thể lôi kéo nhưng tuyệt đối chớ nên nghĩ đến việc buộc hần phải tuyên thệ hiệu trung với huynh, huynh có thể tôn trọng hần, trợ giúp hần, nhưng không nên mang ý đồ mệnh lệnh hần làm việc theo ý mình. Có thể đồng hành như bằng hữu, nhưng không thể giờ giọng như vói thủ hạ. Người như thế không đáng yêu, nhưng khi tới thời điểm mấu chốt, so với những kẻ suốt ngày bày tỏ suông lòng trung thành và tận tâm thì đáng tin hơn nhiều lắm. Hần không nói nguyện ý gia nhập Tiết gia chúng ta, không phải là vì khinh thường chúng ta, cũng không phải vong ân phụ nghĩa, càng không vì hần muốn tìm chỗ dựa vững chắc lớn hơn, mà bởi loại người này, không thích bị bất cứ kẻ nào lợi dụng.

- Hần? Nếu có bản lĩnh này thì sao lại bị Tân Thế Hùng cài bẫy rơi vào đường cùng chứ? Nếu không nhờ phụ thân chúng ta muốn giúp đỡ hần, hần sớm đã thành một cái thi thể dưới thành Bình Nhưỡng rồi.

Tiết Vạn Triệt bĩu môi nói.

Tiết Vạn Quân ném qua huynh trưởng một cái ánh mắt, gằn từng chữ:

- Đừng nên coi thường người trẻ tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Người Không Đáng Tin Sao Có Thể Đứng Ở Phía Sau? .

Tới bờ Tát Thủy, đội ngũ lần lượt ngừng lại nghỉ ngơi và chỉnh đốn tại chỗ. Trước khi đến Đại tướng quân Tả Ngự Vệ Tiết Thế Hùng đã tiết lộ với Lý Nhân và hai con trai của mình về việc chỉ muốn bức cho Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên xưng thần, sau đó tranh thủ một ít lương thực từ thành Bình Nhưỡng, rồi đại quân lập tức hồi sư.

Tiết Thế Hùng tiết lộ chuyện này khiến Lý Nhân có chút cảm thán. Hần có thể hiểu được một vị Đại tướng quân bách chiến bách thắng lý tưởng hào hùng vì hai đứa con trai của mình mà phải giờ thủ đoạn thay đổi thứ tự công thành, trong chuyện này có bao nhiêu là sự bất đắc dĩ và bị thương.

Tới ven bờ Tát Thủy rồi, Tiết Vạn Triệt hạ lệnh cho đại quân đóng doanh, sau đó gọi Tiết Vạn Quân, Lý Nhân đến.

- Ta vừa xem xét địa hình, nơi này dòng nước êm dịu, đại quân hoàn toàn có thể lợi nước qua sông. Vì để đảm bảo cho hai bên đường sông đều được ổn thỏa, ta tính toán chia ra phòng thủ. Yếu tướng quân, người thấy thế nào?

Tiết Vạn Triệt nhìn thẳng Lý Nhân hỏi.

- Chia ư?

Lý Nhân nhìn lướt qua Tát Thủy trước mặt, giơ tay chỉ nói:

- Ý của Tướng quân là, chia binh mã ra đóng ở cả hai bên đường sông ư?

Tiết Vạn Triệt gật đầu nói:

- Người Cao Cú Lệ xảo trá, nếu tụ binh ở bờ bắc, lúc đại quân thu quân chỉ sợ sẽ gặp phiền toái. Bờ nam bên này tuy cách đại doanh không tới năm mươi dặm, nhưng nếu Át Chi Văn Đức phái một đạo nhân mã vòng qua chặn ở đây, dù không ngăn được đại quân qua sông, vẫn có tác dụng cầm chân đại quân, nếu lại có một chi quân Cao Cú Lệ từ phía sau đánh tới, đại quân sẽ rơi vào nguy cảnh hai mặt thụ địch.

Lý Nhân hiểu được ý tứ của Tiết Vạn Triệt, gật đầu nói:

- Yên mỗ nguyện theo mệnh lệnh của Tướng quân.

]Tiết Vạn Triệt cười nói:

- Tốt lắm, làm phiền Yên tướng quân lãnh binh thủ hộ bờ nam Tát Thủy, ta cùng Vạn Quân dẫn binh bảo vệ bờ bắc. Nếu quân Cao Cú Lệ đột kích thì cứu viện cho nhau.

Lý Nhân cũng hiểu nguyên do Tiết Vạn Triệt an bài như vậy, cho nên không cự tuyệt, chỉ đơn giản gật đầu nói:

- Tát không phụ sự phó thác của Tướng quân.

Tiết Vạn Triệt ừ một tiếng, lập tức xoay người đi. Y hạ lệnh cho binh mã năm Chiết Xung doanh thuộc Tả Ngự Vệ lội nước qua sông, ở bờ bắc dựng doanh địa. Ba Chiết Xung doanh Tả Đôn Vệ của Lý Nhân thủ ở bờ nam. Tiết Vạn Triệt để Lý Nhân thủ bờ nam nhìn có vẻ là cho Lý Nhân chiếm tiện nghi, nơi này cách đại doanh Tùy quân chỉ trên dưới năm mươi dặm, nếu bị quân Cao Cú Lệ tập kích, nội trong hai canh giờ viện binh từ đại doanh có thể đuổi tới. Bờ bắc mới là nơi nguy hiểm hơn, nếu người Cao Cú Lệ công kích quy mô, Lý Nhân mà không phái binh tiếp ứng, huynh đệ Tiết Vạn Triệt rất có thể sẽ toàn quân bị diệt.

Nhưng Lý Nhân biết, Tiết Vạn Triệt lệnh hấn canh giữ ở bờ nam không phải là có lòng tốt gì, đơn giản là không tin nhiệm hấn, một chút cũng không tin tưởng hấn.

Nếu bờ bắc thất thủ, quân Cao Cú Lệ ngăn chặn đường sông, đại quân từ phía bắc quay đầu lại liền gặp khó khăn.

Rõ ràng, đánh giá và sự tôn sùng của Tiết Vạn Quân đối với Lý Nhân không hề có tác động gì với cái nhìn của Tiết Vạn Triệt, dù Lý Nhân có tỏ thái độ nguyện gia nhập trận doanh Tiết gia, nói không chừng Tiết Vạn Triệt vẫn sẽ an bài như vậy. Đem đường lui của cả hai mươi mấy vạn đại quân và Tả Ngự Vệ của phụ thân giao cho Lý Nhân, Tiết Vạn Triệt không có sự quyết đoán này.

- Kỳ thực... ta cảm thấy lần này huynh trưởng an bài không được thỏa đáng.

Tiết Vạn Quân áy náy nhìn Lý Nhân, nói:

- Bờ nam căn bản không cần đóng. Người Cao Cú Lệ âm hiểm giả dối không sai, nhưng cũng chính vì thế bọn họ mới không ngu mà ở phía bên này của đường sông ngăn chặn đại quân. Mặt sau là Tát Thủy, loại chuyện tử chiến đến cùng này, mười lần thì hết chín lần là thắng không nổi. Át Chi Văn Đức dùng binh rất có bố cục, không thể nào phạm phải sai lầm ngu ngốc này. Đem tính mạng của nhân mã dưới tay vứt bỏ là việc hoàn toàn không cần thiết. Chỉ cần ngăn chặn bờ bắc, đại quân muốn vượt qua tát phải tổn thất thật lớn.

Lý Nhân cười nói:

- Triệt tướng quân an bài như vậy cũng là để được vững vàng thôi. Yên mỗ nguyện mang các huynh đệ dưới tay bảo vệ bờ nam, đây cũng là Triệt tướng quân có ý chiều cố cho Yên mỗ rồi, đa tạ.

Tiết Vạn Quân thấy Lý Nhân không có bất kỳ biểu hiện bất mãn gì, bèn không nói thêm nữa. Lại cùng Lý Nhân tùy tiện hàn huyên vài câu, sau đó đi tìm huynh trưởng Tiết Vạn Triệt.

Chờ Tiết Vạn Quân đi rồi, khóe miệng Lý Nhân chợt nhếch lên một ý cười sâu xa.

- Phân phó các binh sĩ, cách sông hai dặm hạ trại, phái du kỵ binh tuần tra trong vòng hai mươi dặm thượng du.

Lý Nhân phân phó nói:

Lạc Phó và Thiết Lão Lang hiện giờ đều đã thăng làm Giáo úy lục phẩm, bởi vì Lý Nhân là Biệt tướng tòng ngũ phẩm sử dụng chức quyền của Lang tướng, cho nên đám Giáo úy lục phẩm bọn họ cũng theo đó mà có quyền lợi của Biệt tướng. Nhằm dễ dàng quản lý ba Chiết Xung doanh, lần này Lý Nhân cho hai người Thiết Lão Lang và Lạc Phó mỗi người thống lĩnh riêng một doanh, lấy Giáo úy làm thời giữ quyền Đô úy, sau mấy ngày khảo sát, liền sắp xếp một tên Giáo úy trong doanh tên là Lưu Mãn tạm giữ chức Đô úy một doanh. Tên Lưu Mãn này ba mươi mấy tuổi, quan hệ giao thiệp cũng

rất tốt, người này tuy không có bản lĩnh đặc biệt gì, cũng không phải loại nhân vật mạnh mẽ ra vào trận địa giết địch như vào chỗ không người, nhưng tính tình chất phác ôn hòa, rất được lòng bọn lính cấp dưới.

An bài một người như vậy, một là vì suy nghĩ cho cảm xúc của các lính già trong doanh, hai là coi trọng nhân cách của Lưu Mẫn, một người khiêm tốn, không ản giấu tâm tư ngoan độc.

Đóng doanh không khó, chỉ cần dựng lều trại lên là được, đặt thêm mấy cái rào lộc giác (hình sừng hươu) cản ngựa mang tính tượng trưng. Nơi này cách đại doanh của quân Tùy không xa, Lý Nhân cũng không lo lắng người Cao Cú Lệ sẽ đánh lên. Trái lại, huynh đệ Tiết thị ở bờ bắc, cô quân cheo leo bên bờ, rui như người Cao Cú Lệ đột kích quy mô, Lý Nhân nếu không kịp thời cứu viện, chỉ sợ hai người kia sẽ dữ nhiều lành ít.

- Tướng quân một đường bốn ba một mỗi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi chút.

Không biết từ lúc nào Vương Khải Niên đã xách tới một cái ghế đầu đứng ở phía sau Lý Nhân không xa. Chờ sau khi Lý Nhân tướng quân sắp xếp thỏa đáng rồi, y mang theo nụ cười nịnh nọt bước lên.

Lý Nhân mỉm cười ngồi xuống ghế đầu, híp mắt nhìn Vương Khải Niên hỏi:

- Vương lữ suất, ta nghe nói ngươi không muốn theo ta rời khỏi Hộ lương binh mà, sao hôm nay lại đuổi đến đây? Ta đi rồi, vị trí Giáo úy trong Hộ lương binh trống không, lấy kinh nghiệm và lý lịch của Vương lữ suất, thăng nhiệm lên Giáo úy nên là chuyện nước chảy thành sông. Ngươi lại đi theo ta làm gì, đây không phải là tự hủy tương lai hay sao?

Vương Khải Niên mang vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Tướng quân có điều không biết, tuy rằng thời gian ty chức đi theo bên người Tướng quân không dài, nhưng mỗi ngày được nghe Tướng quân dạy bảo, ty chức như được truyền thụ trí tuệ, cảm ngộ như tắm gió xuân. Từ khi Tướng quân đến Hộ lương binh nhậm chức, tâm mắt của ty chức đã được mở rộng nhiều. Hôm qua nghe nói Tướng quân phải rời khỏi Hộ lương binh, lòng ty chức đau như dao cắt. Nghĩ tới nghĩ lui, vì có thể ngày ngày được nghe Tướng quân dạy bảo, vị trí Giáo úy kia không làm cũng thế. So với cơ hội được hầu hạ bên người Tướng quân, chức quan nọ kia đều chỉ là mây khói thoáng qua không đáng nhắc tới.

Y vói vẻ mặt nghiêm túc, thần sắc trang trọng, khi nói những lời này không nhìn ra chút ý tứ nịnh nọt, ngược lại, là một bộ dáng chính nghĩa凛凛冽冽.

Lý Nhân từ một tiếng nói:

- Tâm tư của ngươi chuyển biến cũng thật nhanh chóng, hôm qua còn cầu xin ta, nói là nguyện ở lại Hộ lương binh làm một con ngựa già, lớn tuổi rồi không thể ra trận không nên giết người. Bản tướng quân đã chấp nhận lời thỉnh cầu của ngươi, hôm nay ngươi còn đuổi theo tới đây làm gì? Chẳng lẽ hôm nay ngươi đã có thể ra trận giết địch rồi hả?

Vương Khải Niên hiện ngang 凛凛冽冽 nói:

- Tướng quân, đêm qua ty chức đã trắng đêm vắt óc suy nghĩ, biết mình phạm vào sai lầm lớn. Thân là binh sĩ Đại Tùy, sao có thể lấy tuổi già sức yếu làm cớ mà không ra sức vì nước? Đêm qua ty chức nằm lại cảm thấy đau đớn khó hiểu, cảm giác sâu sắc như đã phụ hòng ân của Hoàng đế Đại Tùy bệ hạ, cô phụ ân giáo huấn của Tướng quân, có lỗi với bộ quân phục mặc trên người này, có lỗi với hy vọng của Tướng quân đối với ta. Tướng quân, ta đã nghĩ thông suốt, dù có liều cái mạng già này chết trận sa trường da ngựa bọc thây, ty chức cũng nguyện theo dưới trướng Tướng quân.

Lý Nhân khó xử nói:

- Vương Khải Niên à, trong quân ta đã không còn vị trí nào thích hợp với ngươi rồi, Lữ suất đều đã đủ cả, thật sự không tiện bỏ cũ thay mới an bài cho ngươi. Thôi thì như vậy đi, ngươi tạm thời trở về Hộ lương binh chờ trước, khi nào có vị trí Lữ suất trống, ta lại nói một tiếng với Tân tướng quân, điều ngươi đến đây là được.

Vương Khải Niên lộ ra vẻ quyết tuyệt, kiên định nói:

- Tướng quân là coi thường Vương mỗ rồi, có thể ra sức vì nước, có thể đi theo Tướng quân, cho dù có làm một tiểu binh dắt ngựa cầm roi cho Tướng quân, ty chức cũng không chối từ.

Lý Nhân cười ha ha, khoát tay áo nói:

- Nếu đã như vậy, bên du kỵ còn thiếu một đội trưởng, nếu ngươi thật sự nguyện xuất lực vì quốc, tạm thời đành chịu ủy khuất một chút.

- Du kỵ...

Vương Khải Niên do dự nói:

- Kỳ thực ty chức cảm thấy, đi theo bên người Tướng quân đại nhân làm một thân binh đã là vinh hạnh của ty chức rồi, vị trí du kỵ này... ty chức sợ làm trễ nải quân tình phụ sự phó thác của Tướng quân.

Lý Nhân trừng mắt nhìn y nói:

- Đi, hay không đi?

Vương Khải Niên lập tức đứng thẳng tắp hô:

- Ty chức tuân mệnh!

Lý Nhân khoát tay áo:

- Đi thôi, mang theo người chạy dọc sông lên, ít nhất cũng phải tuần tra trong vòng hai mươi dặm, nếu ở thượng du phát hiện ra lính Cao Cú Lệ, phải cấp tốc báo tin.

Vương Khải Niên hành quân lễ, chậm chạp chạy đi rồi.

Lạc Phó khó hiểu nói:

- Tướng quân, người này rất sợ chết. Hôm qua biết Tướng quân phải suất quân tiến công thành Bình Nhưỡng, lập tức tỏ vẻ nguyện ở lại Hộ lương binh. Hôm nay biết Tướng quân dẫn quân thủ hộ bên Tắt Thủy liền lập tức đuổi theo. Hạng người sợ chết thay đổi thất thường như vậy, Tướng quân giữ lại làm gì?

Lý Nhân cười nói:

- Người này sợ chết là sự thật, nhưng ta đã cố ý phái người đi điều tra, phát hiện ra bản lĩnh điều tra dò đường nghe ngóng tin tức của y thật khiến cho người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Năm đó Bạch Đạo Xuyên và người Đột Quyết giao chiến, chính là người này mang theo thám báo đi trinh sát đã phát giác ra người Đột Quyết mai phục. Đại quân liền tương kế tựu kế đánh cho hơn mười vạn Lang Kỳ của Đột Quyết phải cong đuôi chạy trốn. Nếu không vì người này là gan quá nhỏ, không muốn phát triển chỉ muốn giữ mạng, chỉ sợ bằng vào quân công tích lũy sớm đã được làm Biệt tướng. Người như vậy, giữ lại cũng có tác dụng.

Lạc Phó gật đầu nói:

- Tướng quân là muốn cho y vào Phi Hồ quân?

Lý Nhân gật đầu nói:

- Người này có năng lực trinh sát trời cho, Phi Hồ quân còn thiếu một người như vậy đến dạy bảo.

- Thiếu tướng quân, Tiết Vạn Triệt rõ ràng không tin nhiệm chúng ta.

Triều Cầu Ca nói:

- Lệnh chúng ta thủ bờ nam, đây là việc hoàn toàn không cần thiết. Đội ngũ vốn chỉ có hơn vạn người, lại còn chia ra, lẽ nào y không sợ bị bọn người Cao Cú Lệ vây ở bờ bắc?

Lý Nhân cười nói:

- Tiết Vạn Triệt không tin ta, ta cũng không tin được y.

Đông Phương Liệt Hóa nói:

- Theo ta thấy, nếu thật sự quân Cao Cú Lệ vây công bọn họ ở bờ bắc, chúng ta cũng không cần đi cứu.

Lý Nhân không nói gì, chỉ chậm rãi gật gật đầu.

...

...

Tiết Vạn Quân thờ dài nói:

- Ca, hà cớ gì an bài như vậy?

Tiết Vạn Triệt nói:

- Ta chỉ muốn nhìn xem tên họ Yên kia có phải là người có ơn tât báo không. Ngày mai đệ mang một số huynh đệ giả trang làm quân Cao Cú Lệ tập kích doanh trại chúng ta, diễn một màn kịch cho họ Yên kia xem, để coi hắn có dẫn quân tới cứu hay không. Nếu tới, ta sẽ để hắn cùng chúng ta trấn thủ bờ bắc. Nếu không đến... Vậy đừng trách ta không khách khí, truyền hắn đến đây thảo luận quân tình, sau đó ngầm phục binh sĩ, nghe ta hiệu lệnh liền bắt giữ hắn!

Tiết Vạn Quân ngăn ra:

- Ca, huynh muốn làm cái gì?

Tiết Vạn Triệt nói:

- Ta sao có thể để cho một người không đáng tin đứng ở sau lưng ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Cái Miệng Ti Tiện .

Không thể không nói, Vương Khải Niên là một “hào hán” cảm lên được mà cũng buông xuống được. Từ sau khi vị trí Lữ sư bị Lý Nhân giáng xuống làm đội trưởng, y không hề oán hận mà còn thể hiện đáng về cảm ơn. Tổ chất tâm lý này không thể dùng hai từ cứng rắn để hình dung được, tối thiểu cũng phải dùng bốn từ.

Vô cùng cứng rắn.

Buổi chiều, Vương Khải Niên dẫn theo năm mươi du kỵ đi tuần tra dọc thượng du Tát Thủy. Trên đường đi gặp một số người dân Cao Cú Lệ, các binh lính định bỏ qua không thèm chú ý gì tới những nạn dân không có khả năng sát thương đó, nhưng Vương Khải Niên bỗng hạ lệnh cho bốn năm người xuống giết chết người dân Cao Cú Lệ rách rưới đó. Các binh lính chỉ hơi do dự rồi vẫn tuân theo mệnh lệnh của đội trưởng, một trận liên nổ bắn tới, bốn năm người Cao Cú Lệ lập tức ngã lăn xuống đất.

Vương Khải Niên liền nhảy từ trên ngựa xuống, bước tới bên cạnh thi thể của một người Cao Cú Lệ kiểm tra, quả nhiên từ trong bọc trên lưng người đó rơi ra một con đao thép và sổ áo của lính Cao Cú Lệ. Những người khác cũng như vậy, đều giấu đao sắc, rõ ràng những người này đều là thám báo của quân Cao Cú Lệ. Sở dĩ họ gặp du kỵ Đại Tùy mà không trốn là vì quân Tùy luôn tự cho mình là nhân nghĩa, từ thành Liêu Đông thẳng tới thành Bình Nhưỡng hầu như không giết hại người dân ven đường. Đương nhiên, tuyệt đại đa số người Cao Cú Lệ đều trốn trong thành lớn căn bản không dám đi ra. Nhưng người Tùy không lạm sát. Điều này lại là chuyện hoàn toàn chính xác. Còn những thám báo Cao Cú Lệ này nhìn lộ liễu đứng ở ven đường nhìn du kỵ quân Tùy đi qua cũng không tránh né, chỉ là lần này rõ ràng phán đoán của họ đã sai rồi.

Nhìn những thi thể đó, Vương Khải Niên bỗng nhíu mày.

Thành Bình Nhưỡng đã bị quân viễn chinh Đại Tùy bao vây. Những thám báo Cao Cú Lệ này từ đâu tới? Câu trả lời rất dễ, đương nhiên là lính của Ất Chi Văn Đức rồi.

Vương Khải Niên cho các binh lính chặt đầu mang về báo công, sau đó dẫn du kỵ tiếp tục đi tuần tra.

Chờ sau khi họ đã đi xa rồi, mấy tên lính Cao Cú Lệ trốn phía sau tảng đá của sát cây cỏ thụ mới lộ đầu ra. Thấy đám người Vương Khải Niên đã đi khuất rồi, những người Cao Cú Lệ này mới khẽ nói với nhau vài câu, lập tức để lại hai người tiếp tục giám sát, những người còn lại quay đầu chạy ra ngoài.

.....

.....

Lý Nhân biết Tiết Vạn Triệt là có ý gì, đưa ba chiết xung doanh này của Tả Đồn Vệ ở lại bờ nam, nhìn bề ngoài thì đối xử với Lý Nhân rất tốt, không giao cho hắn bất kỳ nhiệm vụ nguy hiểm nào. Trên thực tế, đây chính là Tiết Vạn Triệt không tin nhiệm Lý Nhân. Không thể không nói, Tiết Vạn Triệt thực sự không phải là một người thông minh, còn kém hơn Tiết Vạn Quân em trai y rất nhiều. Lý Nhân tin rằng, nếu đổi lại là Tiết Vạn Quân tới chỉ huy, nhất định không để mâu thuẫn vốn không tồn tại giữa Tả Đồn Vệ và Tả Ngự Vệ xuất hiện. Y tạo ra cục diện thế này một người sáng mắt cũng có thể nhìn thấy rõ. Người của Tả Ngự Vệ căn bản không phải là người một nhà với Tả Đồn Vệ.

Đám người Lạc Phó bị Lý Nhân cử đi bố trí doanh trại cho các binh lính, Lý Nhân đặc ý giữ Lưu Mãn ở lại.

- Lưu Giáo úy, lúc ta mới lĩnh binh mã, đều không quen với những việc trong quân, cho nên giữ Lưu Giáo úy lại chỉ là muốn thỉnh giáo một chút, xin ngài vui lòng chỉ giáo.

Lý Nhân thành khẩn nói.

Lưu Mãn là một người đàn ông hơn 30 tuổi, nhân sỹ Bắc Lãng, cũng xuất thân con cháu hàn môn. Mặc dù trong nhà có một chị gái được gả cho Thôi Thị Bắc Lãng, nhưng con cháu Thôi gia đó cũng chẳng qua là một Thôi Thị chi xa, cũng không có gì nổi bật. Nói thực, gia cảnh của nhà người đó còn không bằng Lưu gia nhà họ. Chi là Thôi gia Bắc Lãng thực sự danh tiếng quá lớn, phụ nữ được gả cho con cháu của một chi lâm thấp, đối với người dân

bình thường mà nói cũng xem như là chuyện mờ mờ nhạt lắm rồi.

Nhưng Luru Mãn này lại là một người đàn ông hiền hậu, không thiện về đầu cơ luồn cúi. Nhân duyên trong bọn binh lính cực tốt, nhưng thật ra quan hệ với lãnh đạo cấp trên Trương Biệt Tướng lúc đầu không được hòa hợp lắm. Trương Biệt Tướng là một người lấy tiền không nương tay. Mấy lần đã ngầm bày tỏ ý với Luru Mãn, đề y hiếu kính một ít. Nhưng Luru Mãn thực sự không bỏ ra được đáng là bao, hai là y cũng không muốn tiêu khoản tiền này. Quân tiền của y cứ ba tháng lại sai sai thân binh gửi về hiếu kính mẹ ở Bắc Lăng gia. Một người luôn lấy chữ hiếu làm hàng đầu như vậy ít nhiều cũng khinh thường Trương Biệt Tướng đó.

Chính vì như vậy, Trương Biệt Tướng đó không có thiện cảm với Luru Mãn. Nhiều lần ra trận chém giết đều cử y ở phía trước, cũng không biết là may mắn hay là ông trời có mắt, Luru Mãn sống rất tốt. Ngược lại, tên Trương Biệt Tướng đó khi quân Tùy tấn công ở một tòa thành lớn không biết tên lại bị trúng tên lạc mà chết.

- Tướng quân, hay là ngài gọi ta là Thiện Vi đi.

Luru Mãn cũng rất có thiện cảm với Lý Nhân, cảm giác người thanh niên này còn trẻ mà đã lên tới chức Biệt Tướng, khác với Trương Biệt Tướng, không hề kiêu ngạo chút nào. Ngược lại, đối với người không phải là thân tín của hắn như mình như vậy mà cũng lễ độ hơn.

- Chớ thấy điều ác nhỏ mà vẫn làm, chớ thấy điều thiện nhỏ mà không làm Biểu tự này của Luru Giáo úy rất hay.

Lý Nhân cười nói:

Luru Mãn nói:

- Đó là giáo thụ trong huyện học ban tặng, ti chức kỳ thực có chút hổ thẹn.

Lý Nhân khoát tay nói:

- Dù thấy là vị huyện học đó tán thưởng người rồi, con mắt của lão nhân gia không tối.

Luru Mãn hơi khom cười cảm ơn, liền hỏi:

- Tướng quân có gì muốn hỏi? Thời gian ti chức trong quân này cũng không ít, nếu tướng quân có nghi vấn gì, ti chức biết sẽ nói.

Lý Nhân nói:

- Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là nghe nói ... trước khi xuất phát, Tần tướng quân có ý cử người đi, có chuyện này sao?

Về mặt Luru Mãn liền tái đi, cúi đầu nói:

- Quả thực có chuyện này. Tần tướng quân hôm đó đã sai ta đi, chỉ là dặn dò ti chức, cố gắng hỗ trợ tướng quân lĩnh quân, không được bắt nạt tướng quân trẻ tuổi. Tần tướng quân nói, tướng quân được Bệ hạ xem trọng, sau này tất thành châu báu, cho nên muốn ta cố gắng giúp tướng quân ổn định lòng quân.

Lý Nhân gật đầu, cười nói:

- Tần tướng quân thật là khách khí. Từ sau khi vào Tả Đồn Vệ, Yên mỗ đã được Tần tướng quân chiếu cố rất nhiều, trong lòng cảm kích vô cùng.

Lý Nhân cúi đầu nói:

- Tướng quân tuổi trẻ tài cao

Lý Nhân nhìn về mặt Luru Mãn, liền bật cười:

- Cái gì mà tuổi trẻ tài cao chứ, nếu không phải có quý nhân trợ giúp, chỉ e ta sớm đã biến thành bộ xương khô ở thành Bình Nhưỡng rồi.

Về mặt Luru Mãn tái đi, dường như không biết nên đáp lại thế nào.

Lý Nhân cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò vài câu, liền để Luru Mãn trở về. Luru Mãn cúi đầu bước ra ngoài, tới cửa trưởng bổng dừng chân lại, quay người nói với Lý Nhân:

- Tướng quân, lần này chúng ta mang theo lương thảo miễn cưỡng chỉ đủ được 10 ngày, xin tướng quân chú ý.

.

Lời này dường như không có thâm ý gì, nhưng Lý Nhân đứng trịnh trọng thì lễ nói:

- Đa tạ.

Lưu Mẫn vội vàng đáp lễ, thở dài bước nhanh ra khỏi trướng.

Sau khi Lưu Mẫn đi rồi, đám người Lạc Phó từ bên ngoài đi vào. Thiết Lão Lang gật đầu nói với Lý Nhân:

- Đã kiểm tra qua, Tân Thế Hùng phát lương thảo cho chúng ta, trong túi đựng phần lớn là đất đá, những thứ có thể ăn được không nhiều, tuyệt đối kiên trì không nổi hai ngày.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Con người Lưu Mẫn này thực là quân tử, y không thể nói dối được.

Triều Cầu Ca cười nói:

- May mắn cho thiếu tướng quân sớm đã đoán được bụng dạ của Tân Thế Hùng. Chúng ta đã lấy trộm không ít lương thảo ra, nếu không lần này đúng là phải đói bụng rồi.

Trần Tước Nhi nói:

- Đúng thế, tốt xấu gì chúng ta cũng xuất thân quân lương. Nếu không thể lấy ra được ít lương thảo há chẳng phải để người ta chê cười sao?

Lý Nhân cười nói:

- Sắp xếp người của chúng ta mang lương thảo đổi đi. Nếu Tân Thế Hùng phát hiện thấy thiếu lương thảo sẽ coi đây là nhược điểm khó tránh khỏi bị truy cứu, tới khi đó hẳn ta sai người tới kiểm tra, số lượng lương thảo chỉ cần đúng, hẳn ta sẽ không tìm được lý do gì nữa. Cũng không thể được, hẳn ta thừa nhận mình đã phát lương thảo cho chúng ta đều là đất đá đi. Ngoài ra, lương thảo phát nhiều ra đóng vào trong bao xen lẫn với đất đá bên trong, cần thận một chút.

Thiết Lão Lang nói:

- Ta đã bố trí người đi làm rồi, yên tâm đi, bảo đảm không để cho Tân Thế Hùng tìm được điểm yếu đâu.

Lạc Phó cười nói:

- Chuyện này vẫn phải đa tạ Vương Khải Niên mới đúng. Nếu không phải hắn ngầm giúp đỡ, còn lấy trộm ra nhiều lương thực như vậy chẳng phải là chuyện đơn giản đâu.

Lý Nhân nói:

- Đúng rồi, nói tới Vương Khải Niên, ta sai hắn dẫn du kỵ tuần tra Tát Thủy, chờ sau khi hắn trở về để hắn gặp ta.

Đang nói chuyện thì nghe thấy bên ngoài có người cao giọng nói:

- Ti chức đội trưởng đội du kỵ Vương Khải Niên, cầu kiến tướng quân!

.....

.....

]Thành Bình Nhưỡng.

Cao Nguyên chỉ mấy thần tử chửi, chửi tới mức những người đó cúi đầu không dám nói gì. Cũng khó trách Cao Nguyên nổi giận. Từ sáng hôm nay, quân Tùy đã bắt đầu công thành lần nữa. Mấy lần trên tường thành có tin truyền tới suýt bị quân Tùy công phá, dọa Cao Nguyên cả ngày đều lo lắng bất an. Y chửi thần tử thù hạ của mình vô năng, chửi Át Chi Văn Đức âm hiểm, chửi người Tùy không nói tín nghĩa. Nói chung, tất cả đều mắng chửi gà, chửi là chửi là chửi thôi. Bây giờ y lại không dám đắc tội với Át Chi Văn Đức. Nếu quân Tùy tấn công vẫn tiếp tục kiên trì như vậy, ngày nào khó bảo toàn sẽ bị phá thành, tới khi đó còn phải trong cậy vào mười vạn đại quân trong tay Át Chi Văn Đức cứu y. Cho nên vừa nghe nói Át Chi Văn Đức ra đại doanh quân Tùy “vô ý ngã ngựa”, y liền sai thần tử thân tín xuất thành tới hỏi thăm.

Ngoài ra, Cao Nguyên còn cho người thử thăm dò Át Chi Văn Đức xem thành Bình Nhưỡng này giờ cũng không yên ổn nữa, mình định lui quân hay không? Kết quả là thần tử mang tin về không phải là tin tốt, Át Chi Văn Đức không đồng ý Cao Nguyên xuất thành! Lý do rất đơn giản, hẳn ta nói xem như trong thành Bình Nhưỡng gặp nguy hiểm nữa, cũng không nguy hiểm bằng bên ngoài. Át Chi Văn Đức nói với thần tử đó, thành Liêu Đông có thể ngăn chặn được trăm vạn quân Tùy tấn công trong vài tháng. Người Tùy bình hùng tướng mạnh còn không phải là bỏ tay không có cách nào sao? Thành Bình Nhưỡng còn kiên cố hơn thành Liêu Đông rất nhiều, cho nên xin Bệ hạ yên tâm, quân Tùy không thể hạ được thành Bình Nhưỡng.

Cao Nguyên tức đến tái cả mặt, lại không có cách gì với Át Chi Văn Đức. Y chỉ còn cách sai người đi cầu xin Át Chi Văn Đức, hỏi liệu có một lần nữa cầu hòa với quân Tùy nữa không? Nếu quân Tùy bằng lòng lui quân, xưng thần cũng không phải là chuyện không thể tiếp nhận. Câu trả lời của Át Chi Văn Đức rất đơn giản, nếu Bệ hạ bằng lòng cầu hòa, thần bằng lòng sai người hộ tống Bệ hạ đích thân tới đại doanh quân Tùy nói chuyện với Vũ Văn Thuật.

Cao Nguyên lần này thực sự không còn cách nào khác, triệu tập các thủ hạ thân tín lại bàn bạc, kết quả là bình thường những thần tử bốc phét đó không ai có thể nói ra thứ gì, chỉ là cúi đầu bất đắc dĩ.

Bảo Sơn Vương Cao Kim nhìn Cao Nguyên tức giận đến tái mặt đi, lại thấy ánh mắt Cao Nguyên đỏ rực lên, lại giả giọng nói:

- Nếu không còn cách nào khác, hay là ... thần đệ tới đại doanh quân Tùy một chuyến, nói rõ với Đại tướng quân Vũ Văn Thuật đó, Bệ hạ bằng lòng xưng thần với Đại Tùy?

Cao Nguyên giống như bắt được cây cỏ cứu mạng sau cùng, cầm tay Cao Kim khóc lóc:

- Thời khắc quan trọng, vẫn là huynh đệ nhà mình tốt với ta.

Do đó, Bảo Sơn Vương Cao Cú Lệ Cao Kim là đại diện toàn quyền của Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên xuất thành đi cầu hòa.

Lần này xuất thành cầu hòa, Cao Nguyên đã ban quyền lợi cho Cao Kim rất lớn, cho phép gã quyền tự quyết, thậm chí dùng nghi trượng tương tự của mình để tiễn Cao Kim ra khỏi thành Bình Nhưỡng. Y nói với Cao Kim, nếu lần này có thể để quân Tùy thoái lui, thiên hạ này sẽ là của hai huynh đệ chúng ta.

Trong đội ngũ xuất thành, một chiếc xe ngựa nhìn khá xa hoa nằm ở chính giữa đội ngũ. Ngồi trong xe, Bảo Sơn Vương Cao Kim vẻ mặt bị phần bổng hưng hăng và miệng mình hai cái.

- Cái miệng ti tiện này! Cái miệng ti tiện!

Bố trí xong binh lính luân phiên, Lý Nhân rất vui bởi lợi trong Tát Thủy. Thời tiết lúc này đã có hơi lạnh, đặc biệt là vào ban đêm, nhiệt độ thấp hơn ban ngày gấp đôi. Nhưng yêu nghiệt từ nhỏ ngày ngày tắm nước lạnh đương nhiên là chẳng sợ gì rồi. Vui sướng nhào lộn trong nước một hồi, bao nhiêu bức dọc trong lòng đều tan biến hết.

Lau khô người, sau khi mặc quần áo xong, Lý Nhân ngồi trên tảng đá cạnh bờ sông, suy nghĩ kỹ lại báo cáo của Vương Khải Niên lúc trước. Trong lòng Lý Nhân lại thấy lo lắng.

Từ Thượng du thấy thám báo của Cao Cú Lệ, đó không phải là hiện tượng tốt đẹp gì, Lý Nhân còn nhớ nguyên nhân thất bại trọng cuộc chiến Tát Thủy của quân Tùy. Hắn không phải là học giả lịch sử gì, đại khái chỉ nhớ Át Chi Văn Đức chặn ở Thượng du Tát Thủy, chờ khi quân Tùy qua sông liền mở ra. Khi quân Tùy qua được nửa sông liền đổ nước xông tới, sau đó quân Cao Cú Lệ nhân cơ hội đó lao xuống giết quân Tùy thảm bại. Mặc dù mình đã đánh trọng thương Át Chi Văn Đức ở bên ngoài đại doanh quân Tùy đã thay đổi lịch sử, nhưng Lý Nhân không chắc Át Chi Văn Đức vì bị thương mà không nghĩ ra chiêu này.

Cho nên hắn mới sai Vương Khải Niên dẫn thám báo tuần tra Thượng du. Mà Vương Khải Niên hạ lệnh tiêu diệt các thám báo của Cao Cú Lệ lại rất tốt. Lý Nhân tán thưởng ý này của Vương Khải Niên.

Đây là rút dây động rừng, Vương Khải Niên biết gần đó tuyệt đối không chỉ có mấy tên thám báo Cao Cú Lệ như vậy, y hạ lệnh giết người, chính là để cảnh cáo những tên Cao Cú Lệ ở chỗ ẩn nấp, người Tùy đã chú ý tới Thượng du Tát Thủy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Tai Vạ Do Mình Gây Ra.

Vương Khải Niên làm rất tốt, đổi lại là người khác dẫn đội, chưa chắc đã nghĩ được tới mức này. Vì vậy có thể thấy, Lý Nhân tôn sùng Vương Khải Niên không phải là vì người này nịnh nọt rất tốt, mà suy cho cùng tuyệt đối không phải là người mà Phục Hồ Nô và Trần Tước Nhi có thể so được đấy.

Có lẽ chính vì Vương Khải Niên nhát gan, cho nên suy nghĩ nhiều hơn. Cũng giống như Lý Nhân vì muốn được sống sót cho nên khó trách khỏi thái độ khác với người khác.

Có nên nhắc nhở huynh đệ Tiết Vạn Triệt hay không?

Lý Nhân thấy, nếu đem tin tức Thượng du có thám báo Cao Cú Lệ xuất hiện nói cho huynh đệ Tiết Vạn Triệt, hai người bọn họ có nói tin này cho Tiết Thế Hùng để khiến Vũ Văn Thuật coi trọng hay không? Nếu Cao Cú Lệ cử một đám nhân mã lên Thượng du tuần tra, người Cao Cú Lệ chính là muốn cắt đứt Tát Thủy cũng không còn cơ hội nữa.

Lý Nhân biết nếu mình cử người đi nói tin này cho Tân Thế Hùng biết, tuyệt đối không thể có vẻ sau được.

Suy đi nghĩ lại, dường như chỉ có cách nói cho huynh đệ Tiết Thị biết.

Hắn đứng lên, gọi thân binh tới nói:

- Suốt đêm vượt sông, bẩm báo với Tiết Vạn Triệt tướng quân, nói là ở 20 dặm Thượng du đã phát hiện thấy dấu vết của binh lính Cao Cú Lệ, có thể bắt lợi cho đại quân, xin Tiết Vạn Triệt hạ lệnh ứng phó thế nào?

Đang nói bỗng Lý Nhân cảm thấy có chút khác thường. Hắn theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy trong doanh trại của huynh đệ Tiết Thị bên kia sông mờ mờ có ánh lửa hiện lên, cách một con sông mà còn nghe thấy tiếng người la hét.

Địch tập kích?

Sắc mặt Lý Nhân hơi tái đi, liền dặn dò:

- Thôi còi tập hợp!

Hắn chạy nhanh về trường của mình, dưới sự trợ giúp của thân binh, áo giáp đen được mặc chỉnh tề, hộp tên cung cứng được mang đủ, hắc đao trong tay, bước nhanh ra phía ngoài. Ngoài trường đã có thân binh dắt Đại hắc mã tới. Sau khi Lý Nhân lên ngựa chạy ra khỏi doanh trại, trên đường đi đám người Lạc Phó cũng đã chạy tới. Lý Nhân lệnh cho Thiết Lão Lang dẫn theo một cChiết xung doanh thủ hộ doanh địa, Lạc Phó và Lưu Mãn thì tập hợp binh lính cùng hắn vượt sông cứu viện cho huynh đệ Tiết Thị.

Lúc này, binh lính Đại Tùy có tổ chức huấn luyện đã thể hiện được rất rõ. Khoảng 20 phút, binh mã các doanh đã tập trung xong.

- Tất cả kỵ binh theo ta vượt sông, Lạc Phó người đi theo ta. Thiện Vi, người dẫn bộ tốt vượt sông, không cần tìm quân địch giao chiến, chỉ cần bảo vệ doanh địa. Nhưng nếu có loạn binh nhân cơ hội làm loạn, bất luận là thủ hạ của ai, giết không tha!

Lý Nhân hạ lệnh.

Lưu Mãn chấp tay nói:

- Ty chúc hiệu rồi!

Lý Nhân gật đầu, vung tay lên dẫn hơn năm trăm kỵ binh chạy đi trước. Khúc sông Tát Thủy này nước rất nông, kỵ binh vượt sông về cơ bản không ảnh hưởng gì. Đúng lúc Lý Nhân tập kết binh mã, phía bắc Tát Thủy lửa trong địa doanh của huynh đệ Tiết Thị đã ngày càng sáng bùng lên.

.....

.....

- Cho các binh lính biết, la to lên nữa đi!

Tiết Vạn Triệt đứng ở phía nam doanh địa, vừa quan sát nhìn doanh địa của Lý Nhân bên kia sông vừa cười lớn dặn dò. Tiết Vạn Quân đứng sau y bừa bãi, dường như có chút khinh thường huynh trưởng. Vừa bắt đầu Tiết Vạn Triệt đã dẫn mấy trăm người làm giả như có lính Cao Cú Lệ tới, xem xem Lý Nhân có dẫn quân tới cứu viện không, nếu Lý Nhân tới, chỉ nói là người Cao Cú Lệ tập kích đêm, đã bị đuổi chạy rồi. Thuận thế giữ Lý Nhân ở lại bờ bắc trấn thủ, cứ như vậy thử xem Lý Nhân có thực tâm báo đáp Tiết gia không?

Chỉ là Tiết Vạn Quân nói gì cũng không chịu đi làm, hơn nữa khuyên khổ Tiết Vạn Triệt không nên dùng thủ đoạn tiểu nhân này để kiểm tra Lý Nhân. Tiết Vạn Triệt không nghe, sai thân tín của mình dẫn mấy trăm người vừa phóng hỏa ở doanh địa, sau đó kêu hò ầm ĩ giả như có người Cao Cú Lệ tới tập kích vậy. Tiết Vạn Quân tức giận, đứng lạnh lùng một bên xem trò hề, xem xem biểu hiện ngốc nghếch của huynh trưởng hắn ta.

Có lẽ là cảm thấy cách này của mình quá hay, Tiết Vạn Triệt ngại tiếng hò giết của các binh lính không đủ mạnh, đã liên tiếp hai lần hạ lệnh cho các binh lính hò lớn lên. Bản thân y đùa hơi quá, khiến cho Tiết Vạn Quân tức đến nổi mặt tái đi.

- Hô đi, hô đi, lát sau Yến tướng quân dẫn người tới ta xem người ăn nói thế nào!

- Hô đi, hô đi, lát nữa người Cao Cú Lệ tới thật ta xem người làm thế nào!

Gã chờ Tiết Vạn Triệt, miệng thầm nhủ.

Tiết Vạn Triệt lườm gã ta một cái, quay người nghiêm trang hỏi:

- Đệ là đệ đệ của ta sao? Sao lại làm bầm những lời không tốt thế? Ta chẳng phải đã nói rồi sao? Nếu Yến Văn dẫn lính tới cứu, ta sẽ nói với hắn người Cao Cú Lệ đã bị ta đánh lui rồi. Nếu thực sự là người Cao Cú Lệ đuổi mù tới đánh úp, ta sẽ giết hắn không còn một mảnh giáp!

Tiết Vạn Quân nhếch miệng nói:

- Ca cho rằng tên Yến Văn đó ngốc như ca sao?

Tiết Vạn Triệt tức giận nói:

- Đệ còn nói ta ngốc, có tin ta đánh đệ không!

Nói đến đánh nhau, hai người Tiết Vạn Quân cũng không phải là đối thủ của Tiết Vạn Triệt. Mỗi lần hai người cãi nhau, Tiết Vạn Triệt tức giận chuẩn bị ra tay, Tiết Vạn Quân lại nhượng bộ lui binh.

Lần này cũng không ngoại lệ, thấy Tiết Vạn Triệt vén tay áo lên sắp động thủ, Tiết Vạn Quân liền cầm miệng, quay người bước ra xa, vừa đi vừa lẩm bẩm tiểu nhân mới nói lại không đánh lại. Bước được mấy bước, gã ta bỗng đứng lại, sắc mặt biến đổi rất khó coi.

- Ca ... hình như không đúng.

Tiết Vạn Quân kêu lên.

- Bớt gọi ta đi, đệ làm người tốt của đệ đi!

Tiết Vạn Triệt bình thân nói.

Tiết Vạn Quân cũng không quay đầu lại, nhìn về đống lửa phía xa bỗng lớn tiếng kêu lên:

- Mau! Đúng là có người Cao Cú Lệ tập kích đêm!

Gã ta hô lớn lên, bước nhanh về phía có đống lửa lóe sáng. Chỉ là thân người gã ta quá béo, chạy nhìn như cục thịt nhảy lên nhảy xuống, tốc độ cũng không nhanh hơn vài phần. Tiết Vạn Triệt thấy giọng điệu của gã ta có chút không đúng, quay người nhìn ra xa lắng tai nghe, sắc mặt liền biến đổi.

Trong tiếng hò hét ở phía xa, rõ ràng là có cả tiếng của người Cao Cú Lệ!

- Không xong rồi!

Tiết Vạn Triệt sợ hãi, không ngờ có người Cao Cú Lệ tới đánh doanh trại! Y không dám trì hoãn, vừa lớn tiếng hạ lệnh thôi còi tập hợp, vừa thuận tay xách sóc dài của mình từ trong tay thân binh, bước nhanh về phía trước. Tiết Vạn Quân chạy trước, chưa được mấy bước đã bị Tiết Vạn Triệt ở phía sau đuổi lên rồi. Tiết Vạn Quân vừa chạy vừa oán giận nói:

- Điều trách ca, không nghĩ tới chủ ý cù bấp này chứ! Thật là nhục cười, chắc chắn người Cao Cú Lệ đã thấy lửa trong doanh trại chúng ta, còn tưởng rằng có người tập kích đêm cho nên mới to gan xông tới. Vốn họ không dám tới tấn công, đều bị ca đốt lửa dụ tới rồi!

Tiết Vạn Triệt chạy vượt qua người gã ta, chỉ đáp hai từ:

- Cầm miệng!

Tiết Vạn Quân chạy tới vã mồ hôi, cuối cùng vẫn là vì quá béo, tốc độ chạy xa không phải là đối thủ của Tiết Vạn Triệt. Đơn giản gã ta cũng không chạy tiếp nữa, mà vừa đi vừa an ủi binh lính không nên hoang mang. Ngoài ra còn cử thân binh mang áo giáp của mình tới. Đồng thời cử người mau chóng vượt sông tới bên tướng quân Yên Vân cầu viện.

Trên thực tế, đúng như Tiết Vạn Quân vừa dự tính, người Cao Cú Lệ chính là thấy trong doanh địa của quân Tùy nổi lửa, còn tưởng rằng cánh quân nào đó tới tấn công doanh địa quân Tùy mới dám cuộn cuộn tới. Quân đội Cao Cú Lệ cấu thành rất phức tạp, không chỉ là nhân mã của triều đình Cao Cú Lệ, trong đó còn bao gồm cả võ sỹ ngoại tộc dùng tiền mua về, ví dụ như người Mạt Hạnh và người Khiết Đan Ngoài ra, Cao Cú Lệ xem như là một quốc gia hoàn chỉnh, thực tế các thành chủ của các thành đều là chư hầu chiếm đất một phương, không hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên. Nhưng lần này Đại Tùy đông chinh, đã khiến cho những thế lực này đoàn kết lại.

Nhưng dù như vậy, chỉ huy quân đội Cao Cú Lệ cũng cực kỳ hỗn loạn. Đôi khi bộ tộc không dám quang minh chính đại giao chiến với quân đội Đại Tùy, chỉ là đi theo phía xa, có cơ hội hạ tay liền lao tới cắn xé một trận. Một khi bị nhục, lập tức bỏ chạy. Thành chủ các thành cũng từng người tự chiến, dù như Át Chi Văn Đức dựa vào võ lực giành lấy quyền lãnh đạo quân sự, nhưng lại rất khó làm được thống nhất quân lệnh như quân Tùy được.

Tấn công doanh địa huỳnh đệ Tiết Thị, là một cánh quân do mấy thành chủ dẫn thủ hạ binh lính xông tới. Chúng là phụng lệnh của Át Chi Văn Đức, gần đây mới chạy tới gần Tát Thủy tập kết. May mà thấy doanh địa quân Tùy nổi lửa, còn cho rằng là binh mã của Át Chi Văn Đức đã phát động tập kích đêm. Vừa nghĩ tới các binh lính quân Tùy được trang bị đầy đủ khiến người khác cực kỳ hâm mộ, nhưng người Cao Cú Lệ này liền xông lên.

Đây tuyệt đối không phải là một cuộc tấn công có tính toán trước, nhưng đối với quân Tùy mà nói còn có uy lực hơn là có kế hoạch tấn công lâu rồi. Bởi vì ... đó là tai vạ do bản thân Tiết Vạn Triệt tự chuốc lấy.

Không dưới hai vạn người của quân đội Cao Cú Lệ phát động tấn công doanh địa quân Tùy từ phía đông. Doanh địa bờ bắc của Tiết Vạn Triệt chỉ có năm Chiết xung doanh, sáu nghìn nhân mã, tính cả phụ binh cũng chưa đủ tám nghìn người. Mặt khác, có một nửa đang ngủ, nửa còn lại lại đang xem cuộc vui!

Đúng lúc quân Tùy chơi rất vui, hai vạn người Cao Cú Lệ như sói hoang che trời phủ đất lao tới!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 138: Khó Như Lên Trời .

Khả năng chiến đấu của người Cao Cú Lệ đang chiếm ưu thế và ở thế yếu tuyệt đối không phải là tốt lắm. Trong trường hợp chiếm ưu thế, họ thậm chí có thể giống như đàn sói nuốt chửng một miếng cho dù là có bị ngựa đực đá chết cũng tấn công hung hãn với đàn ngựa. Mà khi ở hiện trường rơi vào thế xấu, họ sẽ lập tức từ con sói biến thành con thỏ, cho dù đối thủ có không chiếm ưu thế trên nhân số họ cũng nhanh chóng bị bại hoàn toàn. Trong cuộc chiến tranh này với Đại Tùy, mấy trăm quân Tùy đuổi theo mấy ngàn lính Cao Cú Lệ cũng không phải là hiếm.

Nhưng lần này, may mắn rõ ràng không phải nằm ở bên phía quân Tùy.

Bởi vì đã cử du kỳ qua sông dò la trong vòng 20 dặm, không phát hiện thấy dấu vết của lính Cao Cú Lệ, cho nên phòng ngự doanh địa của huynh đệ Tiết Thị vốn không nghiêm mật lại cộng thêm Tiết Vạn Triệt tự dung chơi chiêu này, sức chú ý của các binh lính đều rất lơ lửng, sao có thể giữ được sự cảnh giác tuyệt đối được? Mặt khác, lính Cao Cú Lệ rất ít kỵ binh, cũng đỡ lo lắng chiến mã chạy phát ra tiếng kêu. Bộ binh đông nghìn nghịt hóp lưng lại như mèo lao về phía trước, thẳng tới bên ngoài doanh địa chưa đầy trăm mét mới bị lính ở trên tòa vọng tháp nhìn thấy.

Chỉ là lính quan sát này chỉ kịp thối lên một tiếng kèn ngắn ngủi đã bị một mũi tên bắn trúng ngực. Lão binh Đại Tùy đã trải qua hàng chục trận chiến này không cam lòng nhìn người Cao Cú Lệ cuộn cuộn tới, chậm rãi ngã từ trên tháp quan sát xuống.

Không xa tháp quan sát, hàng trăm phủ binh Đại Tùy đã đốt mười mấy ngọn đuốc vừa gào khóc vừa cười. Trong số họ có một phần là thân binh của Tiết Vạn Triệt, cho lên khi hô hét cũng cố gắng hết sức. Cũng chính vì như vậy, trong tiếng hô diên cuồng, tiếng kèn thúc giục ngắn đó của phủ binh Đại Tùy kia thối lên từ đài quan sát, lại không có mấy người nghe thấy. Trong ánh lửa, không ít người vì hô hét mà hưng phấn tới đỏ cả mặt lên, giống như say rượu và nắm tay nhau mà nhảy múa, giống như đang tổ chức một bữa tiệc đốt lửa trại.

Sự thực, ngay cả khi người Cao Cú Lệ đánh tới cũng hơi sững sốt. Bởi vì họ không thấy đội bạn, chỉ thấy một đám binh lính Đại Tùy hô hét diên cuồng như quỷ.

Nhưng tới lúc này, có quân đội bạn hay không đã không quan trọng nữa.

Một Cừ soái Cao Cú Lệ đưa tay chỉ về phía trước, hô lớn mấy câu, người Cao Cú Lệ ở phía trên cùng xông tới phía ngoài doanh địa, hàng trăm cung tiễn thủ giờ cung lên phát động tấn công quân Tùy. Mấy trăm mũi tên bắn đi, đám người đang hưng phấn reo hò nhìn đồng lửa lập tức ngã rạp xuống. Dưới ánh lửa, mũi tên như sao băng từ trên trời rơi xuống vô cùng đột ngột nhanh chóng.

Binh lính Đại Tùy ở phía ngoài cùng thì giống như lúa mỳ bị lưỡi hái quăng trúng ngã xuống như ngã rạ, từng lớp từng lớp ngã xuống. Lơ lửng là chí mạng. Người Cao Cú Lệ tập kích sau lưng, dù binh lính Đại Tùy có thiện chiến cũng chẳng có tác dụng gì. Loạt tên đầu tiên chỉ ít cũng đã dồn ngã sáu bảy mươi tên lính Tùy. Tiếp đến là loạt tên thứ hai lao xuống như mưa. Lúc này quân Tùy mới phát hiện đã bị kẻ địch tấn công doanh trại.

- Địch tập kích! Địch tập kích!

Có người bắt đầu hô lên, nhưng cũng chẳng khác gì lời hô hét của họ trước đó. Các binh lính sớm đã ngủ ở trường xa đó không phát hiện ra tiếng hô hào hoang mang của họ có gì đó không ổn, thậm chí có người còn cười nói mấy tiếng hô giống như làm bộ vậy. Bởi vì cách làm ngu ngốc của Tiết Vạn Triệt đã dẫn tới bị kích.

Hàng trăm lính Đại Tùy đóng giả người Cao Cú Lệ hầu như cũng không chống cự, liền bị đám người Cao Cú Lệ cuộn cuộn lao tới nhấn chìm. Sau loạt tên thứ hai, dưới sự chỉ huy của Cừ soái, hàng nghìn người Cao Cú Lệ kêu gào xông tới. Không thể không nói nếu tổ chất chiến thuật của người Cao Cú Lệ mạnh hơn chút nữa, khi xông lên đánh giữ được sự im lặng mà không phải là tiếng hò hét như loài sói thì tổn thất lần này của quân Tùy còn lớn hơn nữa!

Thấy kẻ địch đã xông vào tới doanh địa, lính Tùy kịp phản ứng lại liền lấy binh khí ra nghênh chiến, một Lữ suất lớn tiếng hô kết trận phong ngự, vừa kéo binh lính bên cạnh đang hoang mang lại dãn y nhanh chóng về bảo vệ tướng quân. Tên lính đó sững sốt, liền chạy nhanh về phía doanh địa.

Hơn trăm binh lính Đại Tùy được tổ chức lại. Họ kết thành phương trận tiến lên phía trước tấn công lính Cao Cú Lệ, ý đồ ngăn chặn lỗ hổng mà người Cao Cú Lệ đã mở ra. Nhưng nhân số của họ quá ít. Đối với lỗ hổng mà người Cao Cú Lệ đã xé được, phương trận được tổ chức của hơn trăm người bọn họ giống như một viên đá ném xuống dòng sông, nhanh chóng bị chìm xuống. Nhưng, cuối cùng họ không phải là hòn đá, họ là lính bách chiến bách thắng của Đại Tùy. Dù ít người, dù đối mặt với kẻ địch không rõ quân số, nhưng họ vẫn không lùi bước. Sau khi bị dòng nước lũ bao phủ không lâu, họ lại ngoan cường nổi lên, chỉ là xung quanh phương trận đã bị hung hăng cán xé.

- Tiến về phía trước!

Biết dù chết nhưng Lữ suất cũng không hạ lệnh lui quân. Vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời y vẫn dùng máu để viết lên sự dũng mãnh và không sợ của binh lính Đại Tùy!

Phương trận ngược dòng nước lũ bị lũ quét ngày càng nhỏ đi. Khi họ đã khó mà tiến lên phía trước được nữa, họ đã chọn cùng dựa lưng vào nhau tiến

hành huyết chiến sau cùng.

Lữ suất một đao xông thẳng lên trước mặt người Cao Cú Lệ chém xuống, lại một đao nữa gọt mất nửa bên vai của binh lính Cao Cú Lệ khác. Tiếng hò hét của y, mệnh lệnh cho phương trận bị tách ra tập trung lại ở mình, mấy chục binh lính còn lại chia ra mấy người một tổ, gian nan hướng về phía Lữ suất mà đánh. Nhưng, khi có người xông lên ngăn cản tiếng chém giết truyền tới lại phát hiện thấy người Lữ suất đó đã ngã xuống đất. Trên bì giáp của y chỉ ít cũng đã bị rách ra mười mấy lỗ thủng, máu vẫn liên tục phun ra. Đó là vết thương bị trường mâu của người Cao Cú Lệ đâm trúng, chỉ là máu ở trên ngực chảy xuống không dưới sáu bảy chỗ liền.

Y chết không nhắm mắt, hai mắt vẫn mở tròn như cũ, giống như là không cam lòng, lại giống như là đang hối hận.

Mười mấy binh lính Đại Tùy còn lại nhìn nhau, liền giờ hoành đao của mình lao ra chỗ hồng.

- Tà Ngự Vệ.

Một tên đội trưởng chỉ hoàng đao về phía trước, nói một câu khiến kẻ địch hoảng sợ.

- Tiến về phía trước!

Mười mấy tên lính Đại Tùy cùng hô lên, tiếp theo đã làm một chuyện điên cuồng mà người Cao Cú Lệ không thể lý giải được, dùng viên đội trưởng đó làm mũi tên, mười mấy tên lính tổ thành một trận địa tấn công hình chùy, giống như một con dao quét xuống nước, mạnh mẽ bỏ trôi dòng nước ra. Mặc dù lỗ hồng này ở phía sau họ rất nhanh bị bít lại, nhưng không thể nghĩ ngờ đường máu lưu lại của họ có sắc thái thật rợn rờ thuần túy.

Mấy trăm tên lính Cao Cú Lệ bao vây lấy mười mấy phủ binh Đại Tùy đó. Về mặt nhân số đã chiếm ưu thế hơn họ rồi, không ngờ lại không thể khống chế được trận hình tấn công còn con đó, thậm chí không thể không theo trận hình đó di chuyển về phía trước được. Mười mấy phủ binh Đại Tùy giống như mười mấy mảnh hổ bị hàng trăm sói đối bao vây. Mặc dù họ từng người từng người một ngã xuống, nhưng hoành đao trong tay họ dùng rất hung hăng, từng chiếc từng chiếc cắn nát sài lang thành mảnh nhỏ. Mười mấy phủ binh Đại Tùy đã liều chết giết được số người Cao Cú Lệ gấp ba lần họ!

Từ chiến của họ xem ra chỉ là ngăn cản một chút thế tấn công của người Cao Cú Lệ. Nhưng, lúc này, tranh thủ thời gian từng phút, đối với doanh địa không hề có đề phòng mà nói đều là sự hỗ trợ lớn nhất!

Ở phía đông doanh địa quân Tùy, từng trưởng từng trưởng bị hạ xuống, binh lính tháo giáp chuẩn bị nghỉ ngơi bị người Cao Cú Lệ điên cuồng dồn ngã. Máu đã khiến cho người Cao Cú Lệ bị những phủ binh Đại Tùy đánh bại lui liên tiếp bạo phát ra thú tính hoàn toàn. Bọn họ rút cuộc có thể ở trong cuộc chiến đập tướng địch sau đó một đao chém chết, đó là niềm vui vô bờ mà từ khi khai chiến cho tới nay chưa từng có!

Không ít phủ binh Đại Tùy còn chưa kịp đứng từ dưới đất lên đã bị đao của người Cao Cú Lệ dồn ngã. Có người trên bụng bị chém một đao, còn có người lại bị người Cao Cú Lệ đè lên vai, từng đao từng đao chặt đầu xuống. Trong lúc máu phun trào ra, binh lính Cao Cú Lệ đó cười dữ tợn đặt đầu người đó sang bên cạnh, sau đó nhanh chóng lao lên chụp lấy bì giáp của lính Đại Tùy khoác lên người mình, lại đeo đầu người giống như huyết hồ lô lưng lưng trên thất lưng, mắt đỏ lên gào khóc xông về phía đối thủ kế tiếp.

Một cây sóc dài giống như Độc Long từ trong bóng tối chui ra, phịch một tiếng, người Cao Cú Lệ vừa mới cắt chiếc đầu của binh Tùy bị đâm ngã xuống đất. Sóc dài lưu lại trên ở chỗ tim của người lính đó một vết thương hẹp dài sau đó nhanh chóng được rút ra. Tiếp theo đã cắt đứt cổ họng của lính Cao Cú Lệ khác. Mũi sóc dài ba xích mở đường, cứng rắn hạ mười mấy người Cao Cú Lệ xuống.

Tiết Vạn Triệt liếc nhìn thi thể binh lính nằm ngổn ngang, hai mắt đỏ bừng hét lên một tiếng lao tới. Mười mấy người Cao Cú Lệ, lại bị y liên tiếp đánh lui về phía sau.

Sóc dài quét qua, cắt ngang ngực một người Cao Cú Lệ như cắt một bìa đậu. Lại một sóc nữa, nửa bên vai của kẻ địch tiếp theo bị chém xuống. Tiết Vạn Triệt như một con hổ điên, một người một sóc, thể lao lên không thể ngăn cản được!

Nhưng rất nhanh, y đã bị rất nhiều người Cao Cú Lệ bao vây. Sáu bảy tên thân binh trung thành tận tâm đã xuyên qua vòng vây để tiếp ứng cho Tiết Vạn Triệt, nhưng lại càng ngày càng nhiều người Cao Cú Lệ bao quanh.

- Nếu hôm nay khó lòng thoát chết, vậy thì buông tay đại sát đi!

Tiết Vạn Triệt lau vết máu trên mặt, hét lên một tiếng:

- Tà Ngự Vệ!

- Tiến về phía trước!

]Sáu bảy tên thân binh bảo vệ hai bên trái phải y, theo sát bước chân Tiết Vạn Triệt tiến về phía trước. Chỉ là những tên Cao Cú Lệ đáng chết đó giống như châu chấu đầy trời, giết thế nào cũng không giết hết! Tiết Vạn Triệt một sóc giết chết một người Cao Cú Lệ. Sóc dài không kịp thu lại phòng ngự, bước chân lại bị trường mâu xiên cho một lỗ, bước chân y lao đảo tiến về phía trước. Một tên Cao Cú Lệ nhân cơ hội đó một đao chém xuống, thân binh quân Tùy trung thành bảo vệ chủ lao tới, dùng lưng của mình lấp nhất đao này cho Tiết Vạn Triệt. Khi ngã xuống, y nhìn Tiết Vạn Triệt lẩm bầm nói:

- Tướng quân ... về nhà!

- Về nhà!

Hai từ này như tiếng sấm vang bên tai Tiết Vạn Triệt, khiến y bỗng thấy đầu óc trống rỗng.

Một tên Cao Cú Lệ thấy có cơ hội liền một đao chém xuống đầu Tiết Vạn Triệt!

Mà lúc này, Tiết Vạn Triệt còn đang hoảng hốt, không kịp né tránh!

.....

.....

Toàn bộ bờ đông đại doanh quân Tùy đều rơi vào hỗn loạn. Mặc dù Tiết Vạn Triệt đích thân dẫn người xông lên, nhưng dù sao nhân số quá ít, không ít phủ binh Đại Tùy căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì đã bị kẻ địch một đao chém chết. Cùng với thế lửa ngày càng lớn, nỗi hoảng sợ giống như ôn dịch lan tràn khắp nơi. Không sai, họ là phủ binh Đại Tùy tinh nhuệ. Họ bách chiến bách thắng, nhưng cũng là con người. Đặc biệt là khi nỗi hoảng mang bắt đầu truyền nhiễm, chạy trốn trở thành chuyện đầu tiên nghĩ tới trong tiềm thức.

Không ít binh lính đã quên chống cự, thậm chí ngay cả binh khí cũng đều không cầm, bắt đầu chạy tán loạn. Đây là từ khi Đại Tùy đông chinh đến nay, lần đầu tiên xuất hiện cục diện bị người Cao Cú Lệ truy đuổi đến. Toàn bộ doanh địa quân Tùy đều rối loạn. Dưới sự sợ hãi của các binh lính, bắt đầu không còn phương hướng, chạy loạn khắp nơi. Còn Tiết Vạn Quân thì không dễ dàng tập kết được quân đội, lại bị người của mình xông ra ngăn lại, muốn chỉ viện cho Tiết Vạn Triệt bị bao vây cũng khó!

Đáng sợ nhất là đội ngũ của Tiết Vạn Quân tập kết lại, sau đó lại bị bại binh quân Tùy làm kích động, không ngờ cũng suy sụp xuống, sự hoảng mang không thể khống chế được hành động của lính Tùy. Họ thậm chí ngay cả bóng dáng quân địch cũng đều chưa nhìn thấy cũng đã chạy tán loạn rồi. Lúc này, không ai có thể ngăn được ý niệm muốn sống của họ.

Tiết Vạn Quân la lên, hòng ngăn cản các binh lính tiếp tục tan vỡ. Nhưng, tiếng hét của hắn ta dường như vô lực trước sự sợ hãi của họ. Gã rút đao ra chém chết mấy tên bại lính chạy trốn, cũng không ngăn được người càng ngày càng nhiều chạy về bên này.

Đồ bức rơm che!

Tiết Vạn Quân thấy bị ai, người Cao Cú Lệ không ngờ trong lúc vô ý lại đánh ra chiến thuật không thể phá giải được này! Một khi binh lính bên mình hình thành thế tan tác, người Cao Cú Lệ lại áp sát phía sau truy sát, vậy thì ... đại thế đã mất!

Mà lúc này bản thân gã ta thân ở trong đó, dù nhìn ra được thế này, muốn ngăn chặn cũng khó ngang với lên trên rồi.

Trên bắp chân của Tiết Vạn Triệt bị trường mâu chọc một lỗ thủng, vết thương không ngừng chảy máu ra ngoài. Thân binh của y đã thay y ngăn cản người Cao Cú Lệ chém tới, hầu như đã bị chém thành hai đoạn. Trước khi chết, tiếng rên trầm thấp về nhà đó đã khiến cho đầu óc Tiết Vạn Triệt trở nên trống rỗng. Nhưng, trên chiến trường, kẻ thù chen chúc tới, không ai còn có thời gian mà nghĩ người ra nữa.

Một cây trường mâu hung hăng đâm vào ngực Tiết Vạn Triệt, người cầm trường mâu là một chàng thiếu niên Cao Cú Lệ khoảng 14, 15 tuổi. Có lẽ là trong sự kích động giết chóc khiến cho nhân tính bắt đầu bị lung lay. Về mặt của chàng thiếu niên này dữ tợn giống như là một thi thể từ dưới đất nhảy lên, chỉ là vì kích động, sắc mặt của y đỏ bừng lên giống như vừa uống vài ly rượu mạnh vậy. Sự kích động do giết người mang tới khiến cho y khó mà tự chủ được. Mặc dù cây trường mâu đó vẫn chưa đâm vào ngực tướng địch, nhưng trong đầu y lại xuất hiện hình ảnh kẻ thù kêu la thảm thiết ngã xuống. Y đang muốn nhìn thấy cảnh máu tươi phun ra, chợt y bỗng phát hiện thời điểm máu nóng phun lên mặt mình như vậy sẽ càng khiến người ta hưng phấn.

Tiết là trường mâu của y không giết chết được vị tướng lĩnh quân Tùy đó. Giết chết được một tướng quân Đại Tùy, thưởng một trăm mẫu đất, năm người đẹp như hoa như ngọc, còn có một túi bạc nặng trĩu, cộng thêm một quan vị đủ để y làm rạng rỡ tổ tông. Nhưng tất cả những điều này đều càng ngày càng xa vời khi thanh ma đao màu đen kia đến.

Đúng lúc chiếc trường mâu đó đã chạm lên ngực Tiết Vạn Triệt, Đại hắc mã mang theo tướng quân giáp đen như thiên thần hạ phàm xuất hiện. Hai chân trước của Đại hắc mã hung hăng đá vào ngực chàng thanh niên Cao Cú Lệ đó. Phịch một cái, ngực của y bị sụp xuống. Còn y thì vẫn chưa cảm thấy bị đau. Tướng quân Đại Tùy trên Đại hắc mã đã đưa tay ra rút lấy một cây đao lia một cái đầu lâu của y bay ra ngoài. Đầu của người đó bay trên không trung vẽ thành một đường cong, chàng thiếu niên trừng mắt nhìn thậm chí còn nhìn thấy cả cơ thể của mình bị chiến mã hùng vĩ tuần kia đá bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Giết Bằng Được.

Đầu người rơi xuống đất, nhuộm đầy bùn đất.

Ánh mắt đỏ ngầu dần bị bùn đất phủ lên, không còn nhìn thấy gì nữa.

Lý Nhân phi ngựa tới, đầu mắt thấy Tiết Vạn Triệt đầy máu nhưng cũng không dừng lại cứu trị. Khi hấn từ chiến mã nhảy xuống đất, hắc đao chỉ về phía trước.

- Giết xuyên qua, mở đường ở giữa đám lính Cao Cú Lệ!

Lý Nhân hét lớn, hơn năm trăm khinh kỵ Đại Tùy phía sau hấn liền xông lên, tiếng chém giết chấn động trời đất. Mặc dù họ còn chưa quen thuộc vị tướng quân trẻ tuổi xông lên đầu tiên kia, nhưng khi trong trận xung phong liều chết xông lên vừa rồi đã nhận ra, theo sau chàng thiếu niên giáp đen đó họ không gì không làm được. Phủ binh Đại Tùy có tố chất huấn luyện, khi Lý Nhân một mình một ngựa xông lên, họ đã tự tổ thành một trận thế hình chùy khổng lồ phía sau tướng quân. Lạc Phó và Phục Hổ Nô bên tả bên hữu bảo vệ hai bên Lý Nhân. Hơn năm trăm khinh kỵ tinh giáp Đại Tùy ầm ầm xông lên chém giết người Cao Cú Lệ.

Khi vị tướng quân giáp đen ngựa đen đó một đao chém bay đầu lâu quân địch, cuối cùng Tiết Vạn Triệt đã hồi phục lại thần trí. Hai thân binh xông tới đỡ y rút ra khỏi chiến đoàn. Y ngẩng đầu lên, liền thấy vị tướng quân trẻ tuổi họ Yên mà mình khinh thường đó giống như sát thần lao vào đội ngũ của người Cao Cú Lệ.

Lúc này, Tiết Vạn Triệt cảm thấy trong lòng trào lên lửa nóng.

Dùng Lý Nhân làm mũi nhọn, hơn năm trăm khinh kỵ Đại Tùy giống như mũi đao lao vào trong đội ngũ của người Cao Cú Lệ. Bởi vì sự hạn chế về hoàn cảnh, người Cao Cú Lệ thiếu kỵ binh. Mặt khác, trang bị của binh lính cực kỳ sơ sài, có thể một người mặc bị giáp cũng đủ khiến cho các đồng bào của y ngưỡng mộ rồi. Cho nên, họ mới đỏ mắt lên ghen tỵ với trang phục chế thức của phủ binh Đại Tùy. Cho nên họ mới điên cuồng xông lên giết người sau đó việc đầu tiên chính là lột áo giáp của đối phương xuống, khoác lên người mình, dù có hợp hay không, dù bộ áo giáp đó có dính máu hay không.

Cũng chính vì như vậy, lính Cao Cú Lệ thiếu vũ khí bảo vệ, khi đối mặt với kỵ binh tinh nhuệ Đại Tùy thường bó tay không có cách nào khác. Khi chúng dùng trường mâu thủ tạo thành trận chống lại kẻ địch, trong lòng còn có ít nhiều cảm giác an toàn. Bởi vì thương trận là cách tốt nhất chống lại sự tấn công của kỵ binh khinh giáp. Trường mâu mật độ dày như rừng cây xiên ra ngoài có thể xiên chết kỵ binh cả người cưỡi ngựa ở ngoài trận.

Nhưng, lúc này người Cao Cú Lệ đã giết đỏ cả mắt lên rồi sao có thể tổ thành trận hình được?

Thủ lĩnh các bộ tộc bọn họ, thành chủ các thành, Cừ soái cũng đều mất đi quyền khống chế binh lính. Người Cao Cú Lệ giết điên cuồng hoàn toàn không có chiến thuật chỉ huy. Họ chỉ là vì giết người mà không ngừng xông lên phía trước, trong chém hạ từng kẻ thù ngã xuống mà đạt được khoái cảm mà từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Dưới sự giết chóc hỗn loạn này, vô ý khiến cho người Cao Cú Lệ hình thành chiến thuật bày sói. Mặt khác, dùng thể cuộn ngược rèm đã dần được nhân mã Tả Ngự Vệ Đại Tùy đi tới tuyệt cảnh. Nếu không có ngoại lực cản trở, thảm bại của Tả Ngự Vệ đã trở thành kết cục đã định rồi.

]Ngoại lực này tới chính là Lý Nhân và lính Tả Đồn Vệ của hấn.

Người Cao Cú Lệ không có phương trận phòng ngự, hơn nữa còn thiếu vũ khí, trang bị, dưới sự tấn công của khinh kỵ tinh nhuệ Đại Tùy, rõ ràng thất bại là người Cao Cú Lệ. Nếu không phải kỵ binh dưới trướng Lý Nhân thực sự quá ít, e là hai nghìn kỵ binh cũng đủ để đảo ngược toàn bộ chiến cục, thậm chí chuyển bại thành thắng cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng Lý Nhân chỉ có hơn năm trăm kỵ binh, có thể cứu được Tiết Vạn Triệt, theo lý mà nói, hấn nên ngăn chặn hậu đội từ từ rút quân, để các tướng lĩnh khác tranh thủ thời gian chỉnh đốn lại binh lính Tả Ngự Vệ đã hoảng loạn thảm bại. Nhưng, rõ ràng Lý Nhân không định làm như vậy. Kỵ binh lấy hấn làm mũi nhọn xông lên như con gió, hoành đao và mã sóc loang loáng chia ra, cứng rắn xông tới giết mở đường máu trong đội ngũ Cao Cú Lệ nghìn nghịt không nhìn thấy giới hạn.

Một thủ lĩnh bộ tộc Cao Cú Lệ cười chiến mã chặn đường tiến của Lý Nhân. Khi Đại tướng quân Đại Tùy mặc giáp đen phủ một lớp máu đỏ xuất hiện trước mặt y, thậm chí y còn sợ hãi hô lên một tiếng sau đó quay đầu bỏ chạy. Không phải y quá nhát gan, mà là người đầy máu đó dưới ánh lửa đã hiện lên vẻ lạnh lùng mà quái dị. Dưới lớp áo giáp đầm máu đó, có lẽ che giấu căn bản không phải là một người mà là một đám ác ma khát máu tới từ địa ngục. Chỉ là, quay đầu bỏ chạy chia lưng cho ác ma chỉ có một kết cục, đó chính là bị ác ma dẫn vào địa ngục, trọn đời không thể thoát thân.

Thanh trực đao màu đen trong ánh lửa sáng lên như tia chớp, khi bỏ đi ra mang theo tiếng xé gió hung hăng chém vào lưng thủ lĩnh bộ tộc Cao Cú Lệ đó, trực đao khổng lồ bỏ rơi người từ vai tên thủ lĩnh bộ tộc mập mạp đó ra, sau đó hắc đao chém xéo từ thắt lưng xuống!

Nhát đao này không ngờ đã chia tên thủ lĩnh bộ tộc Cao Cú Lệ mặc hai lớp bị giáp đó thành hai nửa!

Một đao hai đoạn!

- Ma quỷ! Hấn là một con ma!

Có người chỉ về phía Lý Nhân hoảng sợ thét lên. Bởi vì họ thấy hình vẽ Dạ Xoa hung hăng khủng bố được thể hiện trên mặt giáp kia. Mặt giáp đầm máu, máu của quân địch, cho nên nhìn lại càng đáng sợ hơn. Máu trên chiếc răng nanh màu xanh liên tiếp chảy xuống, giống như chiếc răng nanh đó vừa mới cắt đứt cổ một người.

Tướng quân giáp đen dẫn một đàn ma quỷ từ địa ngục chui ra, điên cuồng thu gặt lấy tính mạng của người Cao Cú Lệ.

- Giết xuyên qua!

Lý Nhân lại một lần nữa hét lớn một câu, dùng dũng khí của mình để giành được sự tôn kính của kỵ binh Tả Đồn Vệ, giờ khắc này đổi lại lấy được chính là lời thề sống chết đi của các binh lính.

.....

.....

Tiết Vạn Quân liều mạng hô lên, thậm chí rút đao liên tiếp chém chết mấy tên lính đào ngũ, nhưng vẫn không ngăn được thế tan tác. Khi sợ hãi hoàn toàn bao phủ trong lòng binh lính Tả Ngự Vệ, tiếng la hét khản cả giọng của y căn bản không thể thức bản tính đã bị mất đi phương hướng của họ. Chạy trốn, lúc này các phủ binh tinh nhuệ Đại Tùỵ chỉ muốn chạy thoát khỏi đây, thoát xa khỏi chiến trường, xa khỏi những người Cao Cú Lệ giống như sói đang giết đồ cừu mất rồi.

Thân binh của Tiết Vạn Quân bảo vệ y, ý đồ tạo thành một bờ ngăn binh lính Tả Ngự Vệ lại. Nhưng đối với số người binh bại, bờ ngăn của Tiết Vạn Quân và mấy chục thân binh của y tỏ thành rõ ràng là quá mỏng manh. Không ít binh lính đã xô đẩy rồi ngã xuống, rất nhanh tiếng kêu cứu của họ đã bị vô số đôi chân giẫm xuống mà dần bị chìm xuống. Người ngã xuống cũng không thể đứng lên được, không bao lâu sau bọn họ đã bị chính các đồng chí cùng sinh tử của mình giẫm thành một đồng thịt nát.

Trên đao của Tiết Vạn Quân đã nhuộm đầy máu, nhưng máu này lại không phải là của người Cao Cú Lệ, mà là của các binh lính Tả Ngự Vệ dưới trướng y. Điều này khiến cho lòng y càng ngày càng ớn lạnh.

Cục diện đã mất đi khổng chế, lúc này thần tiên cũng không ngăn được Tả Ngự Vệ tan tác.

Thần tiên không ngăn được, mũi tên có thể ngăn được.

Từ phía sau Tiết Vạn Quân bỗng bay tới một loạt mũi tên dày đặc, phủ xuống cách Tiết Vạn Quân mấy chục mét về phía trước. Mũi tên bắn chậm căn bản không có mục tiêu, rơi xuống để đá kích lòng người. Mấy trăm mũi tên bắn đi, binh lính Tả Ngự Vệ đào ngũ đều đồng loạt ngã xuống. Khi lính đào ngũ phía sau tiếp tục xông lên, loạt tên thứ hai lại bắn tới, các binh lính đào ngũ giống như trang trại hoa màu bị mưa đá làm cho đổ rạp xuống đất. Chỉ sau loạt mũi tên thứ ba, ba bốn trăm Tả Ngự Vệ bị bắn chết đã ngăn được bại binh lại. Khi bởi vì sợ tử vong mà dẫn tới phát sinh tan tác, các binh lính Tả Ngự Vệ chợt phát hiện đường lui cũng là đường chết.

Mũi tên không bắn nữa, mà liên tiếp bắn xuống phía trước Tiết Vạn Quân mấy chục mét. Hết loạt này tới loạt khác, không bao lâu sau đường gianh giới đã rộng ta 4, 5m. Ở đó chính là đường chết, ai dám vượt qua sẽ chết.

Lý Nhân đứng phía trước bộ binh Tả Đồn Vệ xếp hàng chỉnh tề, vừa bước quay lại vừa lớn tiếng hạ lệnh.

- Cung tiễn thủ, tiếp tục bắn tên!

- Trường mâu thủ ở phía trước, phác đao thủ phía sau, bày trận chống đi tới, phạm thì có người xông tới tấn công quân trận, bất luận là ai giết không tha!

- Thuần bài thủ, xếp thành một hàng, cùng phía sau trường mâu thủ!

Từng tiếng từng tiếng lệnh phát ra, rất nhanh các binh lính Tả Đồn Vệ đã chấp hành nghiêm túc. Dưới sự tấn công liên tiếp của cung tiễn thủ, khoảng cách 4, 5m đó cũng không ai dám vượt qua nửa bước. Mà sau khi binh lính Tả Đồn Vệ bày trận chỉnh tề ở phía trước ngăn lại phía sau cho Tiết Vạn Quân, thậm chí Tiết Vạn Quân cũng không kim nổi kêu lên hưng phấn.

Ngoại lực, không có ngoại lực thì không ngăn cản được thế tan tác như bức rèm châu cuốn ngược. Bây giờ, ngoại lực đã tới rồi.

- Các huynh đệ Tả Ngự Vệ!

Lưu Mẫn bước lên phía trước, đứng ở hàng trước hô lớn:

- Đừng chạy trốn nữa! Viện binh Đại Tùỵ đã đánh tới rồi, mọi người cầm binh khí lên cùng ta quay lại đánh đi! Người Cao Cú Lệ không phải là đối thủ của chúng ta, chỉ cần một lần xung phong là có thể đánh bại họ!

- Tả Đồn Vệ!

Lưu Mẫn hô lớn.

- Tiến về phía trước!

- Tả Ngự Vệ!

Tiết Vạn Quân nhân cơ hội đó liền hô lớn:

- Đừng làm mất mặt bố mày, con mẹ nó, quay lại giết đi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Chém Tướng Đoạt Cờ.

Lý Nhân dẫn hơn năm trăm tinh kỵ Tả Đồn Vệ Đại Tùỵ, sau khi đánh xuyên qua nhân mã Cao Cú Lệ, hấn quay lại nhìn, có chừng sáu bảy mươi kỵ binh đã tử chiến. Mặc dù so với số lượng người Cao Cú Lệ bị chết thì tổn thất không đáng kể, nhưng Lý Nhân cũng không nén nổi nỗi đau trong lòng mình.

Nhưng binh lính Tả Đồn Vệ phía sau hấn tấn công đội ngũ người Cao Cú Lệ thì lại hưng phấn lạ thường. Máu của kẻ địch hoàn toàn kích thích ý chí chiến đấu của họ. Từ sau khi vượt qua Mã Tĩ Thủy đã rất lâu rồi không giết người đầm máu như vậy. Người Cao Cú Lệ vừa tới ven đường đều rút đầu lại trong thành trì lớn không dám ứng chiến, cộng thêm Đại tướng quân các quân lại một lần nữa yêu cầu không thể “làm sát kẻ vô tội”. Cho nên từ sau khi đi qua Mã Tĩ Thủy kỳ thực Tả Đồn Vệ căn bản chưa đánh qua vài trận như vậy. Về cơ bản, người Cao Cú Lệ vừa chiến đấu đã bị tan tác rồi.

Tân Thế Hùng cũng là một tướng lĩnh thích làm gương cho binh sỹ. Nhưng ông ta lại thích dùng bộ binh tổ chức hàng ngũ quy mô lớn tấn công. Kỵ binh, thủ hạ dưới tay Tân Thế Hùng được bố trí làm cứu viện tiếp ứng hoặc bọc đánh phía sau, rất ít khi giống như Lý Nhân dẫn họ mạnh mẽ tả xung hữu đột trong quân địch tính bằng đơn vị hàng nghìn. Loại khoái cảm giết xuyên qua trận địa địch từ đầu tới cuối nếu không phải người đích thân trải qua thì không thể hiểu được điều kỳ diệu trong đó.

Sau khi xông tới trận địa của người Cao Cú Lệ, Lý Nhân ghìm chặt Đại hắc mã lại.

Phục Hồ Nô đẩy mặt giáp lên, lau vết máu dính trên mặt, lớn tiếng hỏi:

- Tướng quân, còn giết ở hướng nào nữa?

Giọng nói của y rất lớn, cho nên các kỵ binh đi theo quảng tạo thành một hình vòng cung rất đẹp phía sau Lý Nhân đều nghe thấy rõ. Nhất thời toàn bộ binh lính đều đồng thanh hô lớn:

- Tướng quân, còn giết ở hướng nào nữa?

Ý chí chiến đấu sôi sục!

Lý Nhân đẩy mặt giáp lên, thấy ở giữa đội ngũ người Cao Cú Lệ cầm một soái kỳ Cao Cú Lệ rất bắt mắt, hấn liền gior hắc đao chỉ về phía soái kỳ Cao Cú Lệ hỏi:

- Có dám cùng ta chặt gãy lá cờ kia không?

Hàng trăm kỵ binh cùng cười vang, có người cao giọng nói:

- Có gì không dám chứ? Đao của tướng quân chỉ hướng nào, chúng tôi sẽ đánh theo hướng đó!

Lý Nhân cười lớn, nói:

- Vậy được, để cho đám mọi rợ Cao Cú Lệ đó thấy, kỵ binh Đại Tùỵ chúng ta giết người thế nào đi!

- Đúng!

Lạc Phó lớn tiếng nói:

- Để cho chúng thấy, con mẹ nó ai mới là tổ tông giết người!

- Tả Đồn Vệ!

Lý Nhân gior hắc đao chỉ về phía trước, làm thế xung phong.

- Tiến về phía trước!

Mấy trăm kỵ binh đều đồng thanh hô lớn, lập tức sự khởi động chậm rãi phía sau Lý Nhân, cùng với tiếng bước chân của chiến mã ngày càng nhanh, tiếng giẫm chân xuống đất âm âm lại một lần nữa vang lên. Người Cao Cú Lệ vừa bị đội ngũ giết xuyên qua hoang mang, lại thấy những kỵ binh Đại Tùỵ

sát nhân đó thoảng chốc chưa hề thỏa nguyện rồi, lại quay lại chém giết lần nữa! Đối mặt với kỵ binh nhẹ xông tới tốc độ cao, binh lính Cao Cú Lệ thiếu binh khí dài và đồ bảo vệ gần như không có cách kháng cự hiệu quả nào nữa!

- Chạy mau! Con ma giáp đen đó lại quay lại rồi!

Một tên lính Cao Cú Lệ trợn mắt kêu lên, sau đó quay người bỏ chạy. Chỉ là y chạy có nhanh hơn nữa cũng không vượt qua được bốn bước chân của Đại hắc mã. Lý Nhân thúc ngựa đuổi theo người Cao Cú Lệ đó, hắc đao vung lên sáng loáng chém xuống đầu người đó. Cây đao màu đen sắc bén chặt đứt đầu của lão binh Cao Cú Lệ đó, giống như chặt đứt một miếng đậu phụ vậy.

Tiếp đó hắc đao lại được rút ra, thi thể đó vẫn đang điên cuồng lao về phía trước, lao đảo ngã nhào xuống đất. Đúng vậy, trước khi y chưa ngã xuống tính mạng của y đã tới số rồi. Chiếc đầu bị chặt xuống cũng theo quán tính đang lao đi của y mà bắn phọt óc ra ngoài, từng đám từng đám chất dịch màu trắng rơi trên mặt đất, sau đó bị đôi chân y vô thức dẫm lên trên.

Ma quỷ giáp đen trên Đại hắc mã dẫn hàng trăm ác ma dưới trướng xông về phía soái kỳ Cao Cú Lệ đó mà giết.

Kinh kỵ như gió cuốn mây tan, những nơi đã đi qua chân cụt tay đứt bay loạn xạ.

Đại tướng Cao Cú Lệ đứng phía dưới soái kỳ là tam đệ của Át Chi Văn Đức - Át Chi Văn Lễ. Mặc dù người này còn trẻ nhưng lòng lang dạ sói, hơn nữa công phu cũng cực kỳ xuất chúng, hành sự quả quyết, giết người như ngóe, uy vọng trong quân Cao Cú Lệ còn trên Át Chi Văn Thanh cổ thủ ở thành Liêu Đông, chính là phụ tá đắc lực của Át Chi Văn Đức.

Lần này y phụng mệnh của Át Chi Văn Đức, tập hợp binh mã dưới trướng chủ thành các thành Cao Cú Lệ tổ chức thành liên quân, hồng chặn đánh nửa đường quân Đại Tuyền chinh hồi kinh. Nhân mã các đường khác vẫn còn đang ở trên đường. Át Chi Văn Lễ dẫn theo hai vạn người vội chạy về tới trước vừa đứng tới nay tới phía bắc Tát Thủy. Sau khi thám báo dò đường báo cáo với y đoạn này Tát Thủy đã có nhân mã quân Tuyền chiếm đóng, xem ra số lượng không ít. Át Chi Văn Lễ liền đích thân dẫn người đáng tin cậy đi quan sát, đang do dự có nên vòng qua tụ họp với Át Chi Văn Đức hay không, bỗng thấy doanh địa quân Tuyền nổi lửa, hơn nữa lại còn vang lên tiếng reo hò. Át Chi Văn Lễ vui mừng, y đoán tất là Át Chi Văn Đức sai lính tới tập kích người Tuyền trong đêm, cho nên liền hạ lệnh cho nhân mã xông tới.

Trên thực tế, khi Át Chi Văn Lễ dẫn quân vào doanh địa Tả Ngự Vệ cũng thực sự kinh ngạc. Bởi vì nhân mã của y sau khi đánh vào doanh địa quân Tuyền y mới phát hiện thấy không có quân Cao Cú Lệ tấn công quân Tuyền. Mặc dù y không biết người Tuyền đang làm cái gì, nhưng lại nhạy cảm ngửi thấy mùi thắng lợi.

Đó là cảm giác mê người mà từ rất lâu rồi chưa được ngửi. Những ngày này bị quân Tuyền đánh bại liên tiếp khiến cho áp lực trong lòng y muốn được giải tỏa.

Đêm nay, cuối cùng y đã có thể phục thù rồi.

Khi thấy những người Tuyền đó hoang mang tan tác, Át Chi Văn Lễ liền bật cười lớn. Cảm giác buồn bực vốn tích tụ trong lòng bỗng chốc liền tan biến. Nhìn những người Tuyền đó trốn chạy như đàn thỏ trốn chạy đó, sự hưng phấn và kích thích trong lòng y càng khó mà diễn tả được bằng lời.

Nhưng, đúng lúc đã bước gần tới chiến thắng, một đội kỵ binh Đại Tuyền như thiên thần hạ phàm bỗng nhiên xông tới giết từ bên cánh, chia đôi nhân mã hung hãn của y thành hai nửa!

Mà một đội bộ binh quân Tuyền khác từ bờ nam Tát Thủy vượt sông qua đây, bày tên trận bắt chết quân đào ngũ, ngăn chặn bại thế của quân Tuyền!

Át Chi Văn Lễ tức giận, đang muốn tập hợp nhân mã để tiêu diệt số kỵ binh Đại Tuyền không nhiều đó thì lại kinh ngạc phát hiện thấy mấy trăm kỵ binh đó đã vòng giề trở lại. Hơn nữa, từ thế xung phong của họ cho thấy, mục tiêu của họ chính là nhằm vào mình.

Trong lòng Át Chi Văn Lễ bỗng có cảm giác bị sỉ nhục, giống như bị người ta lột hết quần áo nhốt vào lồng heo vậy. Mấy trăm kỵ binh dám xung phong với hàng vạn quân hộ vệ dưới trướng mình!

Cảm giác bị sỉ nhục này khiến cho mặt y trắng bệch ra.

- Cho trường mâu thủ dàn trận nghênh đón, ta không tin mấy trăm người này có thể tạo được sóng gió!

Tiếng kèn truyền lệnh vang lên, hàng nghìn người Cao Cú Lệ cầm trường mâu thô chế từ phía sau xông lên. Sau đó dưới sự chỉ huy của tướng tá cấp thấp, bắt đầu dàn trận.

Trường mâu dày đặc giống như trên vùng đất bằng phẳng bỗng mọc lên một rừng cây vậy. Trường mâu thủ Cao Cú Lệ nhanh chóng chạy tới tổ thành sáu nhóm thương trận dày đặc. Dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh bộ tộc, thương trận bắt đầu từ từ di chuyển về phía trước nghênh đón kỵ binh quân Tuyền đang xông lên.

Khi cách thương trận Cao Cú Lệ hơn 100m, người Cao Cú Lệ tan tác đã chạy đi bốn phía. Trước mặt kỵ binh đã xuất hiện lỗ hổng, mà trường mâu thủ dàn thế trận đã sẵn sàng nghênh tiếp kỵ binh.

Khi cách còn có 120 bước chân, Lý Nhân vẫn không có ý giảm tốc độ, chỉ là hấn đeo hắc đao sang bên người, lấy cung từ phía sau lưng ra. Khoảng cách còn 100 bước, vèo một tiếng, phá giáp chùy vang lên xé tan bầu không khí, tạo thành đường cong, phá giáp chùy đó đi thẳng vào tim của thủ lĩnh bộ tộc đó.

- Nổ!

Lý Nhân hét lớn một tiếng, sau khi lại bắn ra một mũi tên thì treo cung cứng lên, nâng liên nô chế thức dành cho kỵ binh Đại Tù từ thất lưng lên. Kỵ binh Đại Tù phía sau lần lượt treo binh khí, giữ liên nô thẳng bằng. Cùng với khoảng cách ngày càng gần, khi hai bên chỉ còn cách nhau khoảng 40 bước chân, Lý Nhân bỗng thúc ngựa lao sang một bên, kỵ binh nhẹ bám sát phía sau vẽ tạo thành một đường cong theo sát Lý Nhân. Kỹ thuật khống chế ngựa điêu luyện khiến cho người ta nhìn mà thờ dài. Mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ của Đại Tù lại cách thương trận chưa đầy 20 bước lại chuyển hướng sang một bên, đội ngũ từ trực tiếp xông thẳng vào thương trận của người Cao Cú Lệ chuyển thành song song với thương trận!

- Bắn!

Sau khi hô lên một tiếng, Lý Nhân dẫn đầu bóp liên nô ấn.

Các kỵ binh lướt trận mà qua, liên nô của Đại Tù do thợ thủ công tinh chế tiến hành lễ rửa tội cho thương trận Cao Cú Lệ. Hàng trăm kỵ binh lao nhanh như gió từ phương ngang cách thương trận phía trước 20 bước phóng ngựa xông thẳng vào, mưa tên nổ trút xuống.

Không ai ngờ, kỹ thuật điều khiển ngựa của Đại Tù lại tinh xảo tới mức này. Không ai ngờ, mấy trăm kỵ binh đó lại dám lao vào thương trận!

Trong tiếng đột đột đột, tên nổ bay như châu chấu bắn ra. Theo kỵ binh Đại Tù xẹt qua, trường mâu thủ Cao Cú Lệ hàng đầu tiên và hàng thứ hai lần lượt ngã xuống. Chúng sợ hãi kêu lên, quay đầu muốn bỏ chạy tránh tên nổ. Nhưng đồng bạn phía sau quá dày, họ căn bản không còn đường lui nữa. Tên nổ bắn đi dễ dàng xuyên vào cơ thể thiếu được bảo vệ của họ.

Tên nổ bắn xuống như mưa đã vô tình bắn chết người Cao Cú Lệ. Người Cao Cú Lệ trước mặt giống như gốc lúa bị đổ xuống từng hàng từng hàng.

Sau khi kỵ binh xẹt qua như gió, thương trận Cao Cú Lệ bị cán bớt xuống một lớp!

Sau khi xẹt qua Lý Nhân ghim chặt ngựa chiến quay lại, các kỵ binh ở phía sau lần lượt tập trung lại.

- Giết tiếp!

Lý Nhân hét lên, tiên phong xông ra ngoài. Lần này vẫn không trực tiếp xông vào thương trận của người Cao Cú Lệ, vẫn dùng liên nô và mũi tên lông vũ bắn vào thể trận của trường thương thủ Cao Cú Lệ. Sau lần thứ hai xẹt qua thương trận, dũng khí của người Cao Cú Lệ đã bị đánh tan hoàn toàn. Không ai dám nhúc nhích, đứng yên đó mặc cho người Tù dùng liên nô bắn tên vào họ, mà chỉ cần kỵ binh người Tù chưa xông tới họ cũng không có cách nào đánh trả được.

- Cung tiễn thủ!

Át Chi Văn Lễ giật giữ quát:

- Cung tiễn thủ lên, bắn chết bọn chúng!

Cùng với mệnh lệnh của y, hàng trăm cung tiễn thủ bắt đầu tiến về phía trước, trường mâu thủ bắt đầu rút lui điên cuồng, không ai muốn ở phía trước thêm một phút nào nữa.

Nhưng đúng lúc người Cao Cú Lệ thay đổi trận tiền, những kỵ binh như ma quỷ đó bỗng nhiên cũng thay đổi chiến thuật!

- Đồi đao!

Lý Nhân lớn tiếng ra lệnh.

Lập tức, bất luận là trong tay binh lính Tả Đồn Vệ cầm sóc hay là cung, liền không chút lựa chọn ném binh khí trong tay ra hướng về phía quân Cao Cú Lệ ở phía trước. Không chút đau lòng những kỵ cung và mã sóc được chế tạo có giá trị xa xỉ kia, sau đó tất cả mọi người đều rút hoành đao ra theo sát phía sau Đại hắc mã đó xông vào trận địa của người Cao Cú Lệ chém giết.

Trong nháy mắt, người Cao Cú Lệ đã bị rối loạn, cung tiễn thủ vẫn đang chen chúc ở phía trước, trường mâu thủ lại lui về phía sau. Đúng lúc hỗn loạn này, hàng trăm tinh giáp Đại Tù như gió xông vào trận địa của họ. Hàng trăm cây hoành đao mở một đường máu, xông thẳng tới soái kỳ đứng sừng sững đó mà giết!

Át Chi Văn Lễ thất sắc kinh ngạc, dưới sự bảo vệ của thân binh bắt đầu rút lui về phía sau.

Nhưng đúng lúc này đã có bộ binh Tả Ngự Vệ và Tả Đồn Vệ một lần nữa giết quay lại thế như dùi non lấp biển rồi!

Át Chi Văn Lễ kêu lên thảm thiết, biết đại thế đã mất, hôm nay vốn có thể giành được một trận đại thắng, chính bởi vì mấy trăm kỵ binh đó tới tung hoành mà thành ra tan nát rồi. Người Cao Cú Lệ đã bắt đầu tan rã, binh lính Đại Tù đã lấy lại được dũng khí và lòng tin, căn bản không phải là họ có thể ngăn lại được. Y quay lại nhìn người tướng quân mặc áo giáp đen cưỡi ngựa đen đó, ánh mắt oán hận.

- Lui binh!

Át Chi Văn Lễ nghiêng chặt răng hạ lệnh, hàng trăm thân binh bảo vệ y lên chiến mã, tháo chạy về phương bắc.

Lý Nhân nhìn chăm chăm vào soái kỳ, thấy soái kỳ di chuyển, biết tướng địch muốn bỏ chạy. Hắn phóng ngựa như bay đưa tay ra rút lấy một cây sóc dài đang cắm trên thi thể của kẻ địch lên, sau đó nâng dây cương của Đại hắc mã lên một chút, cảm nhận được tâm ý của chủ nhân, Đại hắc mã liền hí lên hai tiếng, hai chân sau đạp mạnh xuống đất rồi nhảy lên cao!

Trên không trung, Lý Nhân giơ cao cây sóc trong tay, nhìn chăm chăm về phía tên đại tướng Cao Cú Lệ treo lên lưng ngựa, liền dồn hết khí lực toàn thân vào cánh tay phải, mạnh mẽ phóng cây sóc dài đi.

Năm mươi bước!

Cây sóc này được ném đi rất mạnh, không ngờ bay thẳng vào ngực Át Chi Văn Lễ! Mũi sóc đã xuyên qua sau lưng Át Chi Văn Lễ, từ trước ngực xiên ra phía sau, sau đó lại cắm vào cổ chiến mã!

Một sóc giết chết.

Đúng lúc các binh lính Cao Cú Lệ hoảng loạn nhìn, tướng quân giáp đen ngựa đen lừng không bay lên phi sóc giết người, sau khi hạ xuống lại xông tới trước mặt. Trong cảnh kinh hoàng, hắc đao sáng loáng chém đứt soái kỳ Cao Cú Lệ thô to như cánh tay, tiếng răng rắc vang lên, cờ ... đổ!

Tất cả mọi người, đều tròn mắt há hốc miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Số Mệnh Của Tả Đồn Vệ .

Dưới sự cứu viện của Tả Đồn Vệ, Tả Ngự Vệ đã lấy lại được dũng khí và lòng tin để phản công lại người Cao Cú Lệ. Mặc dù người Cao Cú Lệ tới tập kích trên hai vạn người, hơn nữa ngay từ khi chiến đấu đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, nhưng không thể phủ nhận, sau khi phủ binh Đại Tuyền tiến vào quá trình chiến đấu đã quen thuộc, về cơ bản người Cao Cú Lệ dù có chiếm gấp ba lần binh lực cũng khó mà thắng được.

Sự tan rã trước đó không phải là vì tố chất chiến đấu của Tả Ngự Vệ. Trên chiến trường, nhiều khi khó không chế nhất kỳ thực là cảm xúc của con người.

Một khi cảm xúc bị quan tuyệt vọng sẽ ảnh hưởng tư duy, nỗi sợ hãi này nhanh chóng lan tràn với tốc độ cực kỳ đáng sợ. Đặc biệt là trong quân doanh, có ảnh hưởng lớn tới khả năng chiến đấu của các binh lính. Năm đó khi Đại Tuyền tiêu diệt Nam Trần, cũng đã từng xảy ra một lần tan rã, lần tan tác đó tạo thành tử vong hơn một ngàn binh lính, có điều quá trình xảy ra càng khiến người ta khó tưởng tượng hơn.

Đó là chuyện bí thảm trước đây sau khi đại quân vượt sông Trường Giang. Khi đó, trong doanh địa của Đại tướng quân Đại Tuyền Hàn Cẩm Hổ, vào một buổi tối, khi mọi người đang chìm trong giấc ngủ, một binh lính thấy nhảm chán bỗng hét lên một tiếng địch tập kích. Y vốn là muốn xem xem đồng bào có bị dọa cho sợ hay không, kết quả là không ngờ đã tạo ra một thảm kịch.

Tiếng địch tập kích này, trước tiên là khiến cho các binh lính đang ngủ say trong cùng trường hoảng sợ bỏ lên, theo bản năng cầm vũ khí xông ra. Các binh lính xông ra vừa chạy vừa hét lên để đánh thức các chiến sỹ cùng đội, địch tới tập kích rồi. Trong không khí căng thẳng cao độ, có thể thấy chuyện đêm khuya địch tập kích đã khiến cho áp lực của các binh lính càng nặng hơn.

Kết quả, khi đó thảm kịch xảy ra là hầu như nửa doanh địa đều loạn cả lên. Các binh lính vừa bắt đầu đã thất kinh chạy loạn, sau đó diễn biến thành đánh chém lẫn nhau. Hơn một nghìn người lần này chỉ vì trò đùa không đáng có mà bị chết. Người khởi xướng kia chẳng qua là muốn đùa các binh lính một chút, thậm chí đã bị mọi người xé thành mảnh nhỏ. Trên thực tế, chẳng có quân địch nào xuất hiện, chỉ là một câu nói mà dẫn tới sự sụp đổ của các binh lính.

Khi đó năm mươi vạn binh lính Đại Tuyền chinh phạt Nam Trần có thể nói chính là khả năng chiến đấu của quân Tuyền ở vào thời điểm đỉnh cao. Phủ binh khi đó bách chiến bách thắng, chuyện xảy ra như vậy khiến người ta khó mà quên được. Mặc dù chuyện này khác với chuyện Tả Ngự Vệ tập kích trong đêm hôm nay, nhưng ngay từ khi bắt đầu nguyên nhân căn bản của quân Tuyền tan rã kỳ thực cũng tương tự nhau. Đó là một hiện tượng ngẫu nhiên, nhưng chuyện xảy ra như này lại là đương nhiên. Có lẽ Tả Ngự Vệ hôm nay có cơ hội tránh né, nhưng khó mà đảm bảo không xảy ra trong đội ngũ khác.

Bởi vì quân Tuyền viễn chinh từ xưa đến nay vẫn luôn bách chiến bách thắng, cho nên khiến cho các binh lính về mặt tâm lý luôn thoải mái. Đồng thời, bởi vì nhân mã Cao Cú Lệ đóng quân tại phía nam thành Bình Nhưỡng ở bờ nam. Cho nên đã khiến cho phương diện phòng ngự bị lỏng lẻo. Lại bởi vì du kỵ quả thực đã thăm dò trong vòng 20 dặm, vừa đúng tới nay là lĩnh của Át Chi Văn Lễ vừa mới tới đây, cộng thêm Tiết Vạn Triệt tự cho mình là thông minh, khiến cho ban đầu của cuộc chiến đấu quân Tuyền không có được phản ứng nhanh nhất. Đương nhiên, điều này không thể không đề cập tới một nguyên nhân quan trọng nhất trong đó là áp lực của các binh lính.

Áp lực này bắt nguồn từ hoàn cảnh hiện giờ của bọn họ, không ai là kẻ ngốc cả. Mặc dù cuộc chiến xem ra Đại Tùy chiếm ưu thế, nhưng một người có thể hàng ngày chỉ được hai bát cháo loãng có thể soi được cả bóng người để phân tích ra, kỹ thực quân viễn chinh đã sắp bị dồn vào đường cùng rồi. Mặt khác, dồn quân Tùy vào đường cùng không phải là người Cao Cú Lệ, mà là bản thân người Tùy.

Mỗi ngày hai bát cháo loãng, đó là khi có chiến sự, còn không cần binh lính ra trận, về cơ bản chỉ có thể đảm bảo buổi trưa hàng ngày ăn một bát thôi.

Trong tình trạng thể lực không đủ nghiêm trọng như vậy, ngủ sớm đã trở thành một cách đơn giản nhất trong thời gian chịu khổ.

Dưới tác dụng của rất nhiều nhân tố đã khiến cho Tả Ngự Vệ bị mất đi sự không chế ban đầu. Trong hoàn cảnh này nếu không có ngoại lực ngăn cản, năm Chiết xung doanh của Tả Ngự Vệ khả năng tan rã toàn quân. Nhưng may mà, Lý Nhân đã tới.

Binh lính Tả Đôn Vệ của hai Chiết xung doanh được chia ra thành hai nhóm. Toàn bộ kỵ binh đều do Lý Nhân thống lĩnh đi tấn công người Cao Cú Lệ, để bộ binh tranh thủ thời gian. Còn toàn bộ bộ binh thì dưới sự dẫn dắt của Lưu Mãn không phải là nhằm vào người Cao Cú Lệ mà phản công, mà trước mắt là ngăn cản sự tan rã của Tả Ngự Vệ.

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên từ phương đông chiếu tới, nhân mã Đại Tùy kết thúc một đêm chiến đấu, bắt đầu thu dọn chiến trường. Cuộc chiến này quân Tùy tổn thất hơn hai nghìn nhân mã, xem ra đây là lần tổn thất nhiều nhất của quân Tùy sau khi vượt qua Mã Tý Thủy. Nhưng, đáng khen nhất là quân Tùy phản công không những khiến cho người Cao Cú Lệ phải trả một cái giá thương vong gấp ba lần, hơn nữa còn giết chết đại tướng Cao Cú Lệ Ất Chi Văn Lễ. Đây là tướng lĩnh Cao Cú Lệ cao nhất mà từ khi Đại Tùy viễn chinh đến nay giết chết được. Có được vinh quang này hoàn toàn có thể che giấu được Tả Ngự Vệ ngay từ ban đầu vì bỏ rơi nhiệm vụ mà tạo thành thương vong.

Người tạo ra vinh quang này là Lý Nhân.

Nói tới Ất Chi Văn Đức nhất định sẽ hận Lý Nhân tới mức ăn thịt hân cũng không thể giải hết nỗi căm hận. Khi ở Liêu Thủy, chính là Lý Nhân dùng tên giả Yên Vân cùng mười tám kỵ cướp thi thể Mạch Thiết Trọng, còn truy đuổi theo khiến y không thể không liều mạng chạy trốn hàng trăm mét. Nếu không phải đại đội Cao Cú Lệ tuần tra đến, nói không chừng lần đó y đã chết dưới tay Lý Nhân rồi. Mấy ngày trước đó, Lý Nhân lần thứ hai đã truy sát Ất Chi Văn Đức. Ất Chi Văn Đức bị Lý Nhân hai lần bắn cho ngã ngựa, thậm chí còn bị chiến mã đạp trúng suýt chết. Dù chưa chết nhưng để lại tàn tật đã là kết cục tất yếu rồi. Hôm nay, tam đệ tín nhiệm nhất của y là Ất Chi Văn Lễ bị Lý Nhân một sóc đâm chết.

Cũng không biết khi Ất Chi Văn Đức nghe thấy tên Yên Vân này lần nữa sẽ tức giận, thương tâm hay là khiếp sợ?

Giết địch sáu ngàn, trăm tướng địch lấy thủ cấp.

Đó là công lao rất lớn, nhìn vào con số là chiến tích nổi bật.

Sáng sớm, đội ngũ chỉ viện tới từ đại doanh quân Tùy tới, lĩnh quân chính là Tả Ngự Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng. Từ khi nhận được tin doanh địa quân Tùy tại Tát Thủy bị tập kích, liền dẫn quân chạy tới, lão tướng quân dường như không hề chậm trễ một phút nào.

Sau khi biết chuyện xảy ra đêm qua, Tiết Thế Hùng lạnh lùng nhìn Tiết Vạn Triệt nằm dưới đất, lập tức bước nhanh ra ngoài. Tiết Vạn Quân đi theo phía sau ông lặng lẽ không dám nói lời nào. Vết thương của Tiết Vạn Triệt không quá nặng. Vết thương ở chân không bị thương vào gân cốt đã được thoa thuốc, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Đó cũng là vết thương nặng nhất trên người y. Cho nên nhìn bộ dạng của y không chật vật lắm.

.

Đương nhiên, đó là nhìn một cách tương đối mà nói.

Khi Tiết Thế Hùng vẫn chưa gặp Lý Nhân, cảm thấy vết thương trên người con trai mình đã rất nặng rồi. Mặc dù tức giận đến tái mặt với sự ngu ngốc của Tiết Vạn Triệt, nhưng tình yêu của con càng mãnh liệt hơn. Nhưng, ông bây giờ phải đi tìm Lý Nhân trước tiên để bày tỏ lòng biết ơn của mình, sau đó mới trở về giáo huấn hoặc nói chuyện với con trai.

Khi Tiết Thế Hùng gặp Lý Nhân, chàng thanh niên như yêu nghiệt đó đã mất giáp trụ, đang dựa người vào một gốc cây cỏ thụ nhắm mắt nghỉ ngơi, khẽ ngáy. Chém giết một đêm hầu như chàng thanh niên đã mệt mỏi vô cùng, nên ngủ rất ngon lành. Nhưng từ lòng mày hơi nhíu của hắn có thể thấy, vết thương trên người đã khiến hắn ngủ cũng không ngon.

Truy sát Ất Chi Văn Đức, trên người hắn bị trúng hơn hai mươi mũi tên. Mặc dù không quá sâu, nhưng vì nhiều cho nên cảm thấy giống như là khắp nửa thân trên đều không còn chỗ nào hở nữa. Cuộc chiến đêm qua đã khiến cho mấy vết thương đã khỏi lại há miệng ra, cộng thêm đêm qua xung phong liên tiếp đã thêm nhiều mũi tên cắm lên người hắn. Nếu không phải giáp đen kiên cố chỉ e là hắn đã sớm bị người ta bắn cho thành con nhím rồi. Hai lần một mũi cộng lại, vết thương lớn nhỏ trên người hắn đã lên tới 36, 37 vết. Khắp nửa người trên hầu như đều bị băng bó. Ở bắp chân cũng có mũi tên cắm vào. Độc Cô Nhuệ Chí đích thân khử trùng vết thương cho hắn, sau đó bó thuốc lại, bận rộn mất khoảng nửa canh giờ.

Cho nên, khi Tiết Thế Hùng tới thăm Lý Nhân, ông đã xúc động mạnh.

Một chàng thanh niên dựa vào gốc cây ngủ, trên chân phủ một tấm thảm, bởi vì thoa thuốc, quần áo trên người vẫn chưa mặc lại, lại hầu như không lộ ra chút thịt nào. Vải trắng băng bó toàn thân biến hắn thành chiếc bánh chưng, trên mặt còn có vết máu loang lổ chảy xuống. Chàng thanh niên tuấn tú khẽ nhíu mày, cũng không biết vì trong giấc mơ có chuyện đáng sợ gì, hay là vì đau đớn trên cơ thể khiến hắn ngủ không được yên giấc.

]Thuốc trị thương của Độc Cô Nhuệ Chí không chỉ có hiệu quả giảm đau rất tốt, hơn nữa, thoa lên vết thương còn có một cảm giác rất thoáng mát, ngay cả đau đớn cũng giảm nhẹ hẳn đi. Cho nên, sở dĩ Lý Nhân nhíu mày tuyệt đối không phải là vì trên người nhìn thì rất là khủng khiếp những trên thực tế lại

không có vết thương nặng. Hấn nhủu mầy là vì hấn đang đau lòng cho những binh lính Đại Tùy từ chiến đó đêm qua. Đêm qua địch tập kích có chút kỳ lạ, Lý Nhân kỳ thực sớm đã phát hiện ra, lửa trong doanh địa Tà Ngự Vệ sớm đã sáng lên rồi, nhưng khi hấn chạy tới người Cao Cù Lệ mới đánh tới doanh địa không lâu lắm. Điều này rất khác thường, hấn sai Vương Khải Niên đi nghe ngóng tin tức. Kẻ lỏi đời này rất nhanh đã biết được sự việc qua một thương binh Tà Ngự Vệ.

Sau khi nghe Vương Khải Niên báo cáo xong, Lý Nhân tức giận chửi Tiết Vạn Triệt một câu ngu ngốc. Hấn bảo Vương Khải Niên biết chuyện này không nên nói chuyện này ra. Sau đó lại cho Độc Cô Nhuệ Chỉ sai người mang một ít thuốc tới tặng cho Tiết Vạn Triệt.

Người ngắm giờ trò mưu ma quỷ kế, ta chơi trò lấy ơn báo oán, cuối cùng xem ai cao chiêu hơn ai.

Quả nhiên, thấy các binh lính mang thuốc trị thương tới, sắc mặt Tiết Vạn Triệt tái nhợt đi.

.....

.....

Thấy Tiết Thế Hùng đến, Lạc Phó và Thiết Lão Lang trước tiên là hành quân lễ, sau đó định gọi Lý Nhân dậy lại bị Tiết Thế Hùng khoát tay ngăn lại. Lão tướng quân cởi áo khoác của mình xuống, chậm rãi bước tới khẽ phủ lên người Lý Nhân. Sau đó lão tướng quân ngồi xuống bên cạnh hấn, khoát tay ra hiệu cho những người khác đi ra xa một chút.

Chờ sau khi thân binh của hấn và đám người Lạc Phó đã rời đi rồi, Tiết Thế Hùng bỗng thờ dài nói:

- Người định giả bộ ngủ tới khi nào nữa?

Lý Nhân liền chậm rãi mở mắt ra, xin lỗi Tiết Thế Hùng, cười nói:

- Từ đầu đến giờ vẫn chưa ngủ, sao có chuyện giả vờ ngủ chứ?

Tiết Thế Hùng lắc đầu cười khỏ:

- Lão phu đích thân đắp áo khoác lên người cho ngươi, ngươi ngay cả mí mắt cũng không thèm mở ra một cái xem. Nếu ngươi ngủ say đến như vậy, đó mới thực sự là chuyện kỳ lạ nhất thiên hạ.

Lý Nhân cười cười, thành thực nói:

- Ty chúc nếu không phải giả ngủ để được lão tướng quân che cho cái áo này, chi e là Đại tướng quân bây giờ càng buồn rầu hơn.

Tiết Thế Hùng ngăn người ra, liền gạt đầu thừa nhận:

- Mấy hôm trước khi đi tìm ngươi, nhờ ngươi giúp chăm sóc hai thằng con không ra gì đó của ta. Khi đó lão phu còn không cảm thấy thực sự sẽ dùng tới ngươi, chẳng qua là không quen thấy tên Tân Thế Hùng kia giờ trò với ngươi, tiện tay có thể cứu ngươi một lần rồi lại thêm lần nữa, cũng có thể để hai con trai ta có thêm chút trợ lực. Ta thật không ngờ, mới có vài ngày, ngươi đã quả thực vì lão phu mà giữ lấy tính mạng của hai con trai

Lý Nhân khẽ nói:

- Đại tướng quân, chuyện ông nhân tiện giải quyết cũng là cứu cái danh của tôi, cho nên về cơ bản tôi giết địch cứu người và Đại tướng quân một câu cứu người là như nhau, không có gì khác biệt. Yển nỗ nhận ân huệ của Đại tướng quân trước, vừa gặp lúc hai vị thiếu tướng quân gặp nạn, Yển nỗ sao dám không tận lực tương cứu?

Tiết Thế Hùng lắc đầu nói:

- Người một câu cứu người, chưa chắc có thể làm được người liều mạng cứu người.

Ông vỗ vai Lý Nhân, sau đó chậm rãi đứng lên:

- Yển Vân, hôm nay ơn cứu mạng này của ngươi, lão phu xin ghi nhớ. Người Tiết gia ngoài miệng đều không nói rất được, nhưng trong lòng biết nên làm thế nào. Ta nợ ngươi hai mạng, sau này ngươi có thể tìm ta để lấy.

Nói xong, Tiết Thế Hùng liền bước về phía trước. Sau khi bước được hai bước bỗng đứng lại, cười túi rượu ở thắt lưng xuống quảng lại cho Lý Nhân. Lý Nhân đưa tay ra chụp lấy cười nói:

- Tạ Đại tướng quân.

Tiết Thế Hùng gạt đầu, bỗng hạ giọng nói:

- Mấy ngày nữa điều quân về kinh, Vũ Văn Nguyên soái lệnh cho Tân tướng quân dẫn Tà Đồn Vệ cản phía sau ... ngươi cẩn thận một chút.

Lý Nhân tái mặt, liền gạt đầu trịnh trọng nói:

- Đa tạ.

Lý Nhân bỗng nhớ lại Vũ Văn Sĩ Cập trước khi xuất phát đã cãi nhau với hắn:

- Bất luận thế nào, đừng can phía sau!

Hắn uống một ngụm rượu, cúi thấp đầu xuống người bên ngoài cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Tiết Thế Hùng quay đầu lại nhìn, còn tưởng rằng chàng thiếu niên cúi đầu trong lòng chắc đang rất đau khổ. Ông lại không thấy mắt của chàng thiếu niên đó sáng lên khác thường, sáng như sao buổi sớm.

Cao Cú Lệ Bảo Sơn Vương Cao Kim đại diện cho Cao Nguyên đi đàm phán với Vũ Văn Thuật. Vốn thái độ của Vũ Văn Thuật rất cứng rắn, yêu cầu do Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên phải đích thân tới nói chuyện mới được. Nhưng giám quân Lưu Sỹ Long lúc này liền đứng lên rất nghiêm khắc chỉ trích Vũ Văn Thuật làm như vậy không đúng với phong phạm của nước lớn. Nếu người Cao Cú Lệ đã dùng thành ý để đàm phán, là Nguyên soái quân viễn chinh của nước lớn số một thiên hạ không thể đánh mất bộ mặt của nước lớn được, càng không thể làm mất bộ mặt nhân nghĩa của Bệ hạ..... bl....bl

Lưu Sỹ Long nói:

- Chuyện quân sự, bốn quan tự biết mình là một người ngoài ngành, cho nên không nhúng tay vào. Nhưng chuyện chiêu hàng, không thể trở mặt ra nhìn các người hồ đồ mà mặc kệ được. Người Cao Cú Lệ xảo quyết thô lỗ, bây giờ nhân lúc Đại tướng quân bị đánh không có ác ý gì, nếu không tận dụng cơ hội nhanh chóng thu phục, chỉ e là trì hoãn lâu lại suy nghĩ lại. Cao Kim chính là em ruột của Cao Nguyên. Cao Nguyên đã cử y tới đã đủ thể hiện thành ý rồi. Nếu lại tiếp tục kéo dài nữa chẳng phải là bất lợi cho chúng ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Bắt Đầu Bước Sang Đường Viễn Chinh Mới .

Vũ Văn Thuật lạnh lùng nói:

- Giám quân cũng biết hoàn cảnh của chúng ta hiện tại rất bất lợi sao? Hôm đó nếu không phải giám quân đại nhân nhân hậu tha cho Ất Chi Văn Đức chạy trốn, hôm nay đại quân đã sắp trở về qua Mã Tỷ Thủy rồi!

Lưu Sỹ Long nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ đã nói rồi, nếu người Cao Cú Lệ đầu hàng, không thể chậm trễ. Bốn quan làm việc từ trước đến giờ đều trung thành với vua, mọi việc đều làm theo lời căn dặn của Bệ hạ. Vũ Văn Tướng quân cũng không cần phải chanh chua như vậy. Chờ sau khi trở về Liêu Đông, trước mặt Bệ hạ ta đương nhiên sẽ có giải thích. Chỉ có điều, nếu hôm nay người không đồng ý cầu hòa với Cao Kim, bốn quan lập tức viết một tấu chương sai người ngàn dặm gửi gấp về cho Bệ hạ, nói người là một tội thần lừa quân dối quốc!

Vũ Văn Thuật tức giận nói:

- Nếu giám quân đại nhân muốn cáo, lẽ nào trước mặt Bệ hạ ta còn sợ người sao?

Hữu Vũ Vệ Đại tướng quân Vu Trọng Văn liền ngăn Vũ Văn Thuật lại nói:

- Rõ ràng là người Cao Cú Lệ cầu hòa, sao bên này chúng ta lại làm ra không vui thế chứ? Lần này có thể đại quân tới dưới thành Bình Nhưỡng, ép Cao Nguyên xưng thần, sau khi trở về Nguyên soái và Giám quân cùng công lao to lớn. Quan trọng nhất là Bệ hạ vui

Y như có thâm ý liếc nhìn Lưu Sỹ Long. Lưu Sỹ Long biết là Vu Trọng Văn đang cho mình biết, đừng gây chuyện quá lớn, dù sao Giám quân y là Hoàng thượng cho y lập công chuộc tội.

Dù đã hiểu, nhưng thần mặt Vu Trọng Văn đã khiến y không vui.

Rõ ràng hắn ta cũng là thân đang mang tội!

Lưu Sỹ Long căm giận nghĩ lại, Vũ Văn Thuật thống soái toàn quân tấn công mấy tháng thành Liêu Đông mà không hạ được. Rõ ràng y cũng là thân mang tội, ta thân là Giám quân, thân là Chiêu hàng sứ, hà tất phải nhìn sắc mặt hắn ta mà hành sự? Nếu lần này làm không tốt, trước mặt Bệ hạ chẳng phải là rất khó lấy được công đạo sao? Nhìn sắc mặt người ta mà nói chuyện, giống như ta mới là tội nhân vậy.

- Chuyện chiêu hàng, bốn quan là nhận mệnh của Bệ hạ, cho nên một bước cũng không nhường!

Lưu Sỹ Long nghiêng rặng nói:

- Nếu hôm nay ngươi lại không tiếp nhận điều kiện cầu hòa của Cao Kim, đừng trách bốn quan hành sử quyền giám quân!

Vũ Văn Thuật sững người, tức giận nói:

- Người Cao Cú Lệ là kẻ ngốc à? Họ đưa ra điều kiện đó cũng là xưng thần sao? Chỉ sợ Cao Kim sớm đã thấy quân ta đang thiếu lương thực, cho nên bây giờ hắn ta cố ý kéo dài thời gian để thăm dò phản ứng của chúng ta! Nếu Cao Kim mới đưa ra điều kiện, ngươi đã lập tức đồng ý há chẳng phải để người Cao Cú Lệ đoán được thực hư quân ta sao? Tình hình hiện nay chính là phải kiên trì chống đỡ!

Lưu Sỹ Long hừ lạnh một tiếng nói:

- Vũ Văn Thuật Tướng quân, chuyện quân vụ bốn quan không tham gia, cũng không quản ngươi giải quyết thế nào. Ta thân là Chiêu hàng sử, vì Bệ hạ mà phụ trách!

Vu Trọng Văn thờ dài, nhìn Vũ Văn Thuật nói:

- Nguyên soái ... theo ta thấy ... chúng ta thực sự chịu không nổi nữa rồi. Các binh lính đã bắt đầu từ hôm nay bất luận là có tác chiến hay không mỗi người đều chỉ có nửa bát cháo loãng cho no bụng. Nếu không điều quân trở về, chỉ e là lòng quân không ổn

Vũ Văn Thuật trừng mắt nhìn y, vốn muốn nói nếu hôm đó không phải ngươi vô năng, chẳng lẽ đại quân có thể rơi vào cảnh khốn khó hôm nay sao? Thả Ất Chi Văn Đức đi, bây giờ hai người này đã đứng lại với nhau để bàn bạc. Vũ Văn Thuật đã giận càng thêm giận. Ông ta cũng biết kỳ thực Vu Trọng Văn đã nói cũng rất có lý, lo lắng của mình là sợ người Cao Cú Lệ phát hiện ra chân tướng đại quân không đủ lương thực không đủ sức tấn công. Lo lắng của Vu Trọng Văn là càng kéo dài càng bất lợi cho cục diện. Vũ Văn Thuật suy nghĩ một hồi, không thể không thờ dài nói:

- Vậy được, ngày mai Giám quân đại nhân đi nhận hàng là được rồi. Chiều mai đại quân sẽ lập tức quay về. Nhớ

Vũ Văn Thuật nhìn Vu Trọng Văn nói từng từ từng chữ:

- Thả Cao Kim về!

Vu Trọng Văn sững sốt, liền hiểu ra chuyện. Thật ra Lưu Sỹ Long cho rằng Vũ Văn Thuật vẫn đang châm chọc chuyện mình đã thả Ất Chi Văn Đức, tức giận vùng tay áo bỏ đi.

Hôm sau, Lưu Sỹ Long với thân phận của Chiêu hàng sử tiếp nhận quốc thư của Cao Kim gửi tới. Cao Kim đại diện cho Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên thừa nhận Cao Cú Lệ là nước phụ thuộc Đại Tuyền. Cao Nguyên xưng thần với Hoàng đế Bệ hạ Đại Tuyền. Nhưng trong quốc thư không đề cập tới bất kỳ điều khoản nào cụ thể, thậm chí ngay cả mỗi năm giao nộp cho Đại Tuyền bao nhiêu thuế cống cũng không viết rõ ràng. Đối với cuộc viễn chinh của Đại Tuyền lần này, trong đó đề cập tới Cao Cú Lệ bồi thường lương thực đã bị hao tổn. Điều này dù là đã được viết, nhưng không hề nghi ngờ, quân Tuyền hiện đã không chờ được Cao Cú Lệ sẽ “bồi thường”. Quân Tuyền hiện giờ đang ở trong hoàn cảnh tàn khốc hơn nữa còn lúng túng, không lương thực, lại không dám thúc người Cao Cú Lệ trả lương thực bồi thường, bởi vì như vậy sẽ lộ mất chân tướng. Lại không dám rút lui quá gấp, còn tạo thanh thế từ từ mà rút. Điều khổ sở trong đó chỉ có người Tuyền tự biết.

Cuối cùng, tới hôm nay, quân Tuyền viễn chinh dùng phương thức không khó coi lắm để kết thúc. Bất luận thế nào, vậy khốn thành Bình Nhưỡng ép Cao Nguyên ký điều ước là sự thực bất đắc dĩ. Đương nhiên, việc kết thúc này là ý tưởng mang theo tiếc nuối của đám người Vũ Văn Thuật đã xác định được trước rồi. Nhưng trên thực tế, quân Tuyền viễn chinh, còn xa mới kết thúc.

Sau khi Lưu Sỹ Long và Cao Kim ký quốc thư xong, y liền kéo tay Cao Kim cười nói:

- Sau này ngươi và ta là đồng liêu rồi, đều là thần tử của Bệ hạ. Trước đây có chuyện gì không vui cũng đừng nhắc lại nữa.

Cao Kim cười mà như không cười, nói:

- Đúng như Lưu đại nhân đã nói, sau này ta và ông còn thân thiết hơn nữa.

Y thi lễ với Lưu Sỹ Long, nói:

- Nếu đã kết thúc, vậy tôi nên nhanh chóng trở về thành Bình Nhưỡng báo tin vui cho vua tôi. Ngoài ra, cũng chuẩn bị một chút lương thực từ trong thành tôi đại doanh để bồi thường.

Vu Trọng Văn nói:

- Bão Sơn Vương nếu muốn đi về, vậy ta sẽ đích thân tiễn ngươi ra khỏi doanh trại.

Cao Kim sững sốt, theo bản năng liền hỏi một câu:

- Tướng quân muốn đích thân tiễn ta?

Vu Trọng Văn cười nói:

- Thế nào, Bảo Kim Vương không muốn sao?

Cao Kim liền lắc đầu nói:

- Ta còn nghĩ rằng Đại tướng quân là đang đùa ta.

Vu Trọng Văn vừa muốn nói chuyện, lại nghe Lưu Sỹ Long cười lạnh nói:

- Vu Đại tướng quân đương nhiên là đang đùa với ngươi rồi. Hôm nay Bảo Sơn Kim đã tới, hay là đừng vội về. Về phần báo tin vui cho Cao Cú Lệ Vương, sai người đi là được rồi. Thật ra Hoàng đế Bệ hạ Đại Tuyền ta đã dặn dò, nhất định phải đưa sứ thần cầu hòa Cao Cú Lệ trở về thành Liêu Đông. Nếu Bệ hạ đã có chỉ ý như vậy, Bảo Sơn Vương, ta thấy ngươi hay là ở lại đại doanh theo ta đi diện thánh!

Vu Trọng Văn và Cao Kim cùng sùng sốt.

- Ngươi có ý gì?

- Lưu đại nhân là ý gì?

Hai người dường như đồng thời hỏi.

Lưu Sỹ Long cười lạnh nói:

- Ý gì? Hôm nay ngươi tới đại doanh này của ta thì đừng mơ sẽ đi ra được. Ngươi đâu, mời Bảo Sơn Vương tới trường quân nghị nghị, nói với tùy tùng của Bảo Sơn Vương để họ đi nói với Cao Cú Lệ Vương. Nói Bảo Sơn Vương phải theo đại quân trở về thành Liêu Đông yết kiến Hoàng đế Bệ hạ Đại Tuyền!

- Không được!

Vu Trọng Văn ngăn Lưu Sỹ Long nói:

- Giám quân, không thể như vậy!

- Vì sao?

Lưu Sỹ Long nheo mắt nhìn Vu Trọng Văn, nhếch miệng cười đắc ý hỏi.

Chỉ là, y không chờ Vu Trọng Văn giải thích liền đắc ý nói:

- Ngươi nghĩ bốn giám quân thực sự không hiểu quân sự sao? Cho dù bốn tướng quân không hiểu, nhưng ngã một lần rồi, lần này nói gì cũng không thể thả người Cao Cú Lệ đi. Vũ Văn Thuật chẳng phải muốn dùng chuyện này để cáo ta trước mặt Bệ hạ sao? Hôm nay ta giữ Cao Kim lại, xem trước mặt Bệ hạ hân ta còn lời gì để nói!

Thân binh của Lưu Sỹ Long xông lên, không nói lời nào liền áp giải Cao Kim đi. Vu Trọng Văn khuyên nhủ, Lưu Sỹ Long không nghe. Vu Trọng Văn liền sai người đi mời Vũ Văn Thuật tới, mặt khác còn lệnh giữ tùy tùng của Cao Kim lại không thả cho về. Ai biết Lưu Sỹ Long cho rằng Vu Trọng Văn và Vũ Văn Thuật muốn liên kết lại hại y, hạ lệnh thân binh ngăn Vu Trọng Văn ở trong đại trường không thả đi, đồng thời đuổi tùy tùng của Cao Kim ra khỏi doanh địa.

Khi Vũ Văn Thuật biết, tùy tùng của Cao Kim đã sắp vào tới thành Bình Nhưỡng rồi. Không lâu sau, lại từ cửa nam thành Bình Nhưỡng đi ra, vào đại doanh của Át Chi Văn Đức.

- Thất phu!

Sau khi Vũ Văn Thuật biết hành động của Lưu Sỹ Long liền tức giận, chỉ vào mặt Lưu Sỹ Long chửi:

- Thất phu làm nước!

Lưu Sỹ Long tức giận nói:

- Vũ Văn Thuật, ngươi si nhục bốn quan như vậy, lẽ nào cho rằng bốn quan không nhìn ra tâm kế của ngươi sao?

Nếu không phải chúng tướng lôi kéo, Vũ Văn Thuật thực sự muốn rút đao ra chém Lưu Sỹ Long rồi. Chỉ là dù có giết chết y, cũng không thể cứu vãn được nữa. Vũ Văn Thuật tức giận nhưng không hoàn toàn hồ đồ, lập tức hạ lệnh đại quân xuất phát. Dùng Tả Kiêu Vệ hoàn chỉnh nhất làm đội tiên phong, dùng Tả Đồn Vệ đầy đủ lương thảo nhất căn phía sau. Đại quân xuất phát ngay trong đêm, không chậm trễ một khắc nào.

.....

.....

- Người nói cái gì?

Át Chi Văn Đức nằm dưỡng thương trên giường liền bật dậy, nhìn tùy tùng của Bảo Sơn Vương Cao Kim lớn tiếng hỏi:

- Người nói lại xem?

Tùy tùng đó nói:

- Đại ... Đại tướng quân, Bảo Sơn Kim bị người Tùy giữ lại rồi, nói là phải để Bảo Sơn Kim theo quân trở về, đi gặp Hoàng đế Tùy quốc.

- Ha ha!

Nghe tùy tùng này nói, Át Chi Văn Đức không những không lo lắng cho sự an toàn của Cao Kim, mà ngược lại còn cười lớn:

- Ha ha ha ha, người Tùy xong rồi!

Tùy tùng đó không hiểu nói:

- Đại tướng quân có gì nói như vậy?

Tâm trạng Át Chi Văn Đức rất tốt, cho nên kiên nhẫn giải thích với nhân vật tiểu nhân trước mặt mình:

- Nếu quân Tùy đã nhận hàng, họ sẽ nước chiến thắng. Ta thấy, nếu họ có đủ tự tin quay trở về thành Liêu Đông, họ còn cần phải giữ Bảo Sơn Vương của các người lại làm con tin sao? Quân Tùy đã xong rồi, lần này họ xem như đã xong thật rồi!

Tên tùy tùng đó không ngu ngốc, liền hiểu ý của Át Chi Văn Đức.

Đúng vậy, quân Tùy không phải là hùng mạnh không thể chiến thắng sao? Vì sao lại vội vàng lui quân mà còn giữ Bảo Sơn Vương làm con tin chứ?

Chính là vì hấn ta không ngốc, cho nên đã kìm nén sự nghi ngờ trong lòng. Hấn ta không hỏi Át Chi Văn Đức, Bảo Sơn Vương giờ làm thế nào? Kỳ thực, từ vẻ mặt của Át Chi Văn Đức hấn ta có thể đoán ra được, Bảo Sơn Vương ... đã không quan trọng rồi.

Hôm đó, Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên liền xé tan hiệp ước được ký giữa Cao Kim và Lưu Sở Long, tuyên bố Cao Kim phản quốc, cầu kết với người Tùy mưu phản. Bổ nhiệm Át Chi Văn Đức làm Đại nguyên soái, Tổng đốc nhân mã Liêu Đông, quyết một trận tử chiến với người Tùy.

Viễn chinh ... bắt đầu bước sang chặng đường mới.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Vượt Sông (I).

.
Bởi vì lời khuyên của Lý Nhân, Tả Ngự Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng đích thân dẫn nhân mã tới Thượng du Tát Thủy tuần tra, đúng lúc gặp người Cao Cú Lệ đang tích nước, hai bên đánh nhau một trận kịch liệt. Người Cao Cú Lệ bị đánh lui, Tiết Thế Hùng sai người đi báo tin người Cao Cú Lệ chuẩn bị lợi dụng Tát Thủy ngăn đại quân lại cho Vũ Văn Thuật biết. Bản thân ông thì dẫn người lên Thượng du đóng quân để phòng người Cao Cú Lệ lại một lần nữa dựng đê ngăn nước.

Thoạt nhìn là một việc rất đơn giản, Lý Nhân lại biết đây chỉ là vì mình biết trước được đoạn lịch sử này cho nên mới có thể phá được mưu kế của người Cao Cú Lệ ngăn nước để nhấn chìm quân Tùy. Trên thực tế, nếu không phải vì hấn vừa đúng lúc biết được mưu kế của người Cao Cú Lệ, với sỹ khí hiện nay của quân Tùy, với hiện trạng hiện tại của quân Tùy, các binh lính thậm chí ngay cả đi đường cũng đều sắp không có khí lực nữa rồi. Nếu dòng nước Tát Thủy chảy xiết, sợ rằng chính là một thảm họa. Trên thực tế, binh lính Đại Tùy hiện giờ hoàn toàn là dựa vào lực lượng tinh thần để chống đỡ. Nhân mã Tả Ngự Vệ không nhiều lương thảo bằng người khác. Một trận chiến ở Thượng du Tát Thủy hơn một vạn lính Tả Ngự Vệ giao chiến với hơn tám nghìn người Cao Cú Lệ, tổn thất hơn nghìn người. Mặc dù giết chết hơn hai nghìn quân địch nhưng cũng chỉ là đánh lui chứ không dồn lực truy kích tiêu diệt toàn bộ. Nếu là trước đó một tháng, tám nghìn binh lính Cao Cú Lệ với trang bị và huấn luyện này đều kém xa phủ binh Đại Tùy, không đủ để Tả Ngự Vệ nhét kẻ răng đầy.

Đó chính là bất đắc dĩ, Tiết Thế Hùng đã và đang lo lắng, nếu người Cao Cú Lệ dùng gấp đôi binh lực tấn công, chỉ e Tả Ngự Vệ hiện tại chỉ có thể chật vật rút lui.

Quân Tùy chân trước vừa mới rút lui, Cao Lệ Vương Cao Nguyên liền tuyên bố em trai ruột của mình Cao Kim phản quốc, Át Chi Văn Đức được

người ta mang vào Bình Nhưỡng. Cao Nguyên phong y là Bình mã Đại Nguyên soái, thống soái binh mã cả nước đi quyết chiến với quân Tùy.

Trước đây, Át Chi Văn Đức cử người tới Thượng du Tát Thủy, vốn muốn mượn uy lực của Tát Thủy để dạy cho người Tùy một bài học, không ngờ người Tùy lại phá mất diệu kế của y. Không còn cách nào khác, Át Chi Văn Đức đành phải buông tha, chuyển sự chú ý vào làm thế nào nhân lúc quân Tùy rút lui tạo được đòn tấn công lớn nhất cho đối phương. Liên quân Cao Cú Lệ từ các bộ tộc các thành đã tới, tổng binh lực không dưới bốn mươi vạn, còn nhiều hơn quân viễn chinh của Đại Tùy rất nhiều.

Biết tin tam đệ Át Chi Văn Lễ của mình bị giết chết, Át Chi Văn Đức tức đến hộc máu ra.

Chỉ là sự cứng rắn của người này vào lúc này khiến người ta kinh ngạc. Y không bị vết thương nặng trên cơ thể đánh bại, cũng không bị sự thật người thân chết trận đánh bại, tất cả thù hận của y hóa thành sức mạnh báo thù, chống đỡ cơ thể tàn tật chỉ huy cuộc chiến tranh này.

Quân viễn chinh Đại Tùy đã hết lương thực rồi, bây giờ lực lượng tinh thần chống đỡ của họ chỉ là hai chữ.

Về nhà.

Từ khi Lưu Sỹ Long giữ Bảo Sơn Vương Cao Cú Lệ Cao Kim ở lại, Vũ Văn Thuật liền có dự cảm lần này có lẽ thực sự đã bị đánh bại rồi. Cho nên, ông hạ lệnh đại quân xuất phát ngay trong đêm, vượt sông Tát Thủy với tốc độ nhanh nhất. Vũ Văn Thuật cảm thấy may mắn chính là chàng thiếu niên tên Yên Văn đó đã phát hiện ra âm mưu của người Cao Cú Lệ. Nếu không khi đại quân vượt được nửa sông, người Cao Cú Lệ liền phóng nước xuống, kết cục cũng dễ thấy được. Nhưng hiện tại Vũ Văn Thuật lại có chút không vui, bởi vì khi hạ lệnh lui quân, cảm giác của ông rõ ràng thấy binh lính đã không còn sức lực để chiến đấu nữa. Về nhà là tín niệm chống đỡ họ tiếp tục bước tiếp, cũng chính vì về nhà, sỹ khí của họ vào thời khắc này bỗng như đều tiêu tán hết.

Nỗi nhớ nhà như dao cắt, ai nấy đều cảm thấy bất an.

Vũ Văn Thuật không biết, một cánh quân như vậy, khi đối mặt với muôn vàn khó khăn liệu có ý chí để khắc phục mọi khó khăn không.

Lấy Tả Kiêu Vệ của Kinh Nguyên Hằng làm tiên phong, lấy Tả Đồn Vệ của Tân Thế Hùng cầm phía sau, quân viễn chinh Đại Tùy bước trên đường về, chỉ là thời khắc này không ai biết ngày mai của mình sẽ thế nào? Là chết trận, hay là chết đói?

.....

.....

Át Chi Văn Đức triệu tập thủ lĩnh các bộ tộc dưới trướng và chủ thành các thành lại. Bốn thân binh đỡ ý đứng trước mặt mọi người. Bởi vì vừa mới biết được tin chết của Át Chi Văn Lễ, sắc mặt của Át Chi Văn Đức âm trầm, hai mắt đỏ hoe. Át Chi Văn Lễ là người em mà y thương yêu nhất từ khi còn nhỏ, cũng là người nối nghiệp gia tộc của y được bồi dưỡng từ nhỏ. Bây giờ, Át Chi Văn Lễ đã chết rồi, mình tàn phế, Át Chi Văn Thanh vẫn còn ở thành Liêu Đông khổ sở trần thủ cũng không biết bây giờ có còn sống hay không? Tất cả những điều này đều là người Tùy tạo ra. Nỗi hận trong lòng y đã tới bước mà người bình thường không thể lý giải được. Y bây giờ hận là không thể bắt được Vũ Văn Thuật, sau đó ăn tươi nuốt sống hắn ta.

Nhưng, ông trời đều công bằng với mỗi người. Bởi vì y giật dây Cao Nguyên không để ý tới lời triệu kiến của Hoàng đế Đại Tùy, trêu chọc vũ lực đế quốc Đại Tùy. Chiến tranh đã khiến y mất đi một người em trai, mất đi một cái chân, cũng mất đi vô số họ hàng. Đó là sự trừng phạt của ông trời dành cho y. Át Chi Văn Đức không thể phản kháng lại được. Nhưng tương tự như thế, bởi vì sự kiêu ngạo tự đại của Hoàng đế Đại Tùy. Bởi vì đạo đức nhân nghĩa giả vờ giả vịt của người Tùy mà chọc giận ông trời. Bây giờ, ông trời sẽ cho Át Chi Văn Đức cơ hội, mà không phải là người Tùy. Át Chi Văn Đức biết, cuối cùng mình sẽ giành được thắng lợi.

- Các ngươi biết mình phải làm thế nào rồi chứ?

Ánh mắt Át Chi Văn Đức đảo qua mặt từng người, trầm giọng hỏi.

- Xin Đại nguyên soái hạ lệnh!

Chúng tướng Cao Cú Lệ đồng thanh nói.

Át Chi Văn Đức chậm rãi gật đầu:

- Các ngươi chỉ cần nhớ kỹ một điều, những chuyện khác đều không cần phải nghĩ tới. Đó chính là đuổi theo, từ bốn phương tám hướng đuổi theo, giống là sói cắn chết người Tùy đáng ghét đó! Không được dừng lại, không được gián đoạn, lấy hết dũng khí của các ngươi để tiếp tục truy sát liên tục người Tùy. Ta không có chiến thuật gì có thể cho các ngươi biết. Nếu nói có, vậy thì chính là bằng bất cứ giá nào cũng phải truy sát người Tùy. Đó chính là chiến thuật.

- Đừng có dừng, người Tùy đã xong rồi. Dù họ có thể vượt sông Tát Thủy, nhưng họ đã không còn lương thực, không thể đi xa được. Dù họ đều là mãnh hổ, hiện giờ cũng đã đói không há được miệng ra, không giờ nổi móng vuốt lên nữa rồi. Cho nên, không cần phải sợ họ. Bây giờ tới lượt họ sợ. Đi đi, các con, dẫn vô sỹ bộ tộc các ngươi đi, dùng vũ khí trong tay các ngươi để người Tùy biết họ phải trả giá thế nào! Người Tùy kiên trì không được bao lâu nữa. Từ Tát Thủy tới Mã Tỷ Thủy hơn nghìn dặm, sẽ là địa ngục của người Tùy!

Y khoát tay, ra hiệu thủ hạ xuất phát:

- Đi đi! Giết chết toàn bộ người Tùy, để họ phải trả giá!

- Trả giá thật lớn!

Hàng trăm tướng lĩnh đồng thanh hô vang một câu, sau đó quay người bước về phía đội ngũ của mình. Họ từ các nơi tới, chính là để tham gia vào trận quyết chiến sau cùng này. Trước đây quân Tùy đã ép họ tức không thở được, cuối cùng thời khắc báo thù cũng đã tới rồi.

Chẳng phải là bất lợi cho chúng ta sao?

.

Buổi chiều khi quân viễn chinh Đại Tùy bắt đầu vượt qua Tát Thủy. Vũ Văn Thuật cử Tả Đồn Vệ của Tân Thế Hùng bố phòng bên bờ sông Tát Thủy, tiếp nhận nhân mã của Tả Ngự Vệ, để phòng người Cao Cú Lệ lại một lần nữa đánh ở Tát Thủy. Ba mươi vạn đại quân vượt sông không phải một chốc là có thể qua đấy. May mà đoạn này của Tát Thủy nước nông. Dù không cần thuyền, dựng cầu phao cũng có thể vượt được sông. Nhưng dù vậy, bởi vì thể lực binh lính thực sự không đủ, cho nên tốc độ vượt sông không nhanh.

Dưới sự chỉ huy của Tân Thế Hùng, Tả Đồn Vệ bày trận bố phòng ở bờ nam Tát Thủy.

- Yên Vân đâu? Sao không thấy hấn tới?

Tân Thế Hùng nhìn quanh một chút hỏi.

Có người thấp giọng nói:

- Yên Biệt tướng dẫn người ở bờ sông bên kia để duy trì trật tự vượt sông. Lúc trước đã sai người tới bẩm báo với Đại tướng quân rồi. Hấn nói lo lắng người Cao Cú Lệ tập kích từ bờ bắc, cho nên tạm thời chưa qua sông để hội hợp.

Tân Thế Hùng gật đầu, lúc này ông cũng không còn tâm trạng nào để tính toán với Lý Nhân có hành động thất lễ nữa. Đại quân rút lui, nếu người Cao Cú Lệ không nhân cơ hội truy sát là không thể được. Từ sau khi Mạch Thiết Trượng tử chiến, ông mới được độc lĩnh một quân đấy, kinh nghiệm lý lịch trong Đại tướng quân các quân là nông nhất, cho nên bị các lão hồ ly đó xa lánh cũng là chuyện bình thường. Kỳ thực ông sớm đã dự tính được Vũ Văn Thuật sẽ để mình chặn phía sau, nhưng không nghĩ được ra lý do từ chối. Điều này khiến ông thấy tức giận, tức đến nỗi muốn chửi lớn một tiếng.

- Sai người đi nói với Yên Vân, chờ sau khi đại quân qua sông hết, đi cuối cùng đi!

Tân Thế Hùng lạnh lùng nói.

Thân binh hô lên một tiếng, liền qua sông đi tìm Lý Nhân.

Tân Thế Hùng nhìn các binh lính quân Tùy qua sông, nhìn binh lính Đại Tùy kiêu ngạo đó ai nấy đều cúi đầu không ra bộ dạng gì, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi bi ai vô bờ. Nhớ lại mấy tháng trước đại quân trước khi vượt sông Liêu Thủy Bệ hạ đứng trước mặt đại quân khẳng khái nói chuyện. Khi đó, sỹ khí đại quân sao mà cao ngạo thế? Trận chiến đầu tiên Liêu Thủy, dù lão tướng quân Mạch Thiết Trượng tử chiến, nhưng cũng chính vì như vậy, mình mới có thể tiếp quản Tả Đồn Vệ từ tay Mạch Thiết Trượng. Lúc đó, ý chí của mình cao ngạo thế nào? Nhưng mấy tháng gần gũi sau, ông cảm thấy mình giống như một người già đã ở tuổi xế chiều, toàn thân đều có bốc lên mùi hôi thối. Mùi này bây giờ bay khắp cơ thể tất cả mọi người quân Tùy.

- Tăng thêm du kỵ thám báo, tăng cường tuần tra nghiêm ngặt trong vòng 20 dặm!

Tân Thế Hùng hít sâu một hơi, lập tức chuyển ánh mắt về phía các binh lính đang vượt sông rồi đi.

Đang nói, bỗng từ phía xa ba bốn kỵ nhân mã chạy tới, vừa phi ngựa và khàn giọng hô cái gì đó.

Tân Thế Hùng lắng tai nghe, lập tức tái mặt.

- Địch tập kích! Địch tập kích! Người Cao Cú Lệ!

Kỵ binh từ xa lớn tiếng hô lên. Đó là thám báo của ông cử đi lúc trước. Trong tiếng hô còn mang âm run rẩy, còn có nỗi sợ hãi vô cùng.

Nên tới vẫn phải tới rồi.

Tân Thế Hùng bỗng thấy cô đơn. Nếu mình chết trận, không biết trong sử sách tương lai sẽ ghi thế nào về mình?

- Thôi kèn! Tả Đồn Vệ, chuẩn bị nghênh địch!

Vứt bỏ tâm tư lung tung lộn xộn trong đầu, Tân Thế Hùng bước nhanh ra. Sau ông, mười mấy tướng lĩnh Tả Đồn Vệ ai nấy đều vội vã mặt nghiêm nghị, họ cầm chắc hoàng đao ngang sườn, ngẩng đầu lên, nhìn về phía khói bụi mờ mịt nơi xa, ánh mắt dứt khoát.

.....

.....

Đúng vậy, hơn mười vạn nhân mã Cao Cú Lệ từ bốn phương tám hướng lao tới. Mặc dù quân Tùy đã có sự phòng bị, nhưng các binh lính đã đuối đến mức không còn sức chiến đấu nữa. Tả Đồn Vệ phụ trách căn phía sau đánh với quân địch hơn hai canh giờ, đánh lui được người Cao Cú Lệ không dưới 10 lần tấn công mãnh liệt. Nhưng cuối cùng vì người ít không đánh lại đông, lùi dần về phía sau lại lùi thẳng xuống bờ sông Tát Thủy. Sau lưng là nước, mà binh lính Đại Tùy chiến đấu lần này không thể sáng tạo kỳ tích, đối mặt với hơn mười vạn quân địch bao vây, họ muốn giết giặc, nhưng lực bất tòng tâm.

Vũ Văn Thuật lệnh cho Tả Vô Vệ Đại tướng quân Vương Nhân Cung dẫn quân chi viện Tả Đồn Vệ ngăn địch. Vương Nhân Cung cố ý kéo dài tới khi Tả Đồn Vệ đã rút lui tới bờ sông mới dẫn quân tiến lên. Sau đó lập tức lấy lý do bờ sông không có chỗ đứng lại lui xuống. Kết quả bởi vì các binh lính rút lui quá hoảng loạn mà bị người Cao Cú Lệ nhân cơ hội truy sát, thương vong vô số.

Chiến dịch này quân Tùy chết trận hơn ba vạn người. Tả Đồn Vệ Đại tướng quân Tân Thế Hùng tử chiến.

Vương Nhân Cung bị trúng mũi tên bắn vào vai, bỏ lại binh lính Tả Vô Vệ, dẫn mấy trăm thân binh bỏ chạy. Mà lúc này, bao gồm cả Tả Vô Vệ, Tả Đồn Vệ và Hữu Kiều Vệ ở bên trong hơn bốn vạn binh lính đều đã bị bao vây.

Bờ bắc, Lý Nhân bật người sang bên sông, thấy cảnh tượng thảm thiết ở bờ nam, vẻ mặt nghiêm nghị.

Lúc này còn lại ở bờ nam không qua sông được là nhân mã còn sót lại của Tả Đồn Vệ, phân nửa Tả Vô Vệ, một bộ phận Hữu Kiều Vệ khoảng hơn bốn vạn nhân mã, Tân Thế Hùng chết trận. Vương Nhân Cung bỏ chạy, mất đi Đại tướng quân chỉ huy, nhân mã quân Tùy rối loạn. Các binh lính tranh nhau qua sông, lại bị người Cao Cú Lệ từ phía sau lao tới giống như bầy sói cắn xé từng lớp từng lớp xuống.

Binh lính Đại Tùy có tố chất huấn luyện, cho dù là họ có thiện chiến, nhưng đói khát đã khiến họ mất đi sức lực chém giết, cũng không có ý chí chiến đấu không ngừng lao về phía trước, ngẫu nhiên có quan quân cấp thấp dẫn một đội nhân mã nhỏ phát động phản công người Cao Cú Lệ. Nhưng rất nhanh giống như một viên đá ném xuống chìm trong dòng nước lũ của người Cao Cú Lệ. Tướng quân cấp trung cấp và cấp thấp không ngừng nỗ lực tổ chức binh lính thành trận phòng ngự, nhưng lính Tùy đã bị mất đi ý chí và dũng khí, chỉ cố gắng liều mạng chen chúc xuống giữa lòng sông, căn bản không quan tâm tới sự gào rú của họ.

Đại đội người Cao Cú Lệ được trang bị vũ khí thô sơ như đàn sói xông lên, cắn xé hậu đội quân Tùy. Mỗi miếng cắn lên đều xé một mảng lớn da thịt xuống.

Những võ sỹ bộ tộc nhỏ Cao Cú Lệ đó bình thường căn bản không dám giao chiến với quân viễn chinh Đại Tùy. Nhưng lúc này, biết khí số quân Tùy đã tận, họ ai nấy đều bị vũ khí tinh xảo trên người binh lính quân Tùy hấp dẫn mà nổi dã tính. Trong tay múa may dao nhỏ chế tác thô sơ, trường mâu, thậm chí là cây gậy, mỗi cái đều có thể kích động tạo ra một vùng máu loãng.

Tiểu đội quân Tùy có tổ chức, dưới sự chỉ huy của tướng tá cấp thấp, tổ thành một phương trận vừa chiến vừa lui. Nhưng bởi vì binh lính phần lớn chìm xuống sông căn bản không thể đi qua được. Đối mặt với chiến thuật đàn sói của người Cao Cú Lệ, họ hầu như không có đường sống phản kháng. Tả Đồn Vệ Tướng quân Tân Thế Hùng chính vì các binh lính mất đi sức chiến đấu mà tan tác, trong tan tác không ngừng ông tức giận nhắm ngăn cản binh lính chạy tán loạn mà bị người Cao Cú Lệ bắn một mũi tên mà chết. Có lẽ, người tướng quân đã từng muốn dẫn Tả Đồn Vệ đại triển quyền cước này trước khi chết trong lòng còn có nỗi bi thương vô hạn.

: Khai Lăng Thiếu Niên Hành

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Qua Sông (li)

Nếu, nếu không phải Vương Nhân Cung cố ý kéo dài thời gian, khi Tả Đồn Vệ ban đầu phản kích chống lại sự tấn công của người Cao Cú Lệ, Tả Vô Vệ từ bên cánh phối hợp tác chiến, cục diện lúc này không loạn như vậy. Nhưng Vương Nhân Cung vốn muốn bảo tồn thực sự Tả Vô Vệ của mình, lại không muốn khi binh lính tan rã mình sẽ mất khi khả năng khống chế. Khi y giả như dẫn Tả Vô Vệ tới chi viện, Tả Đồn Vệ đã bị người Cao Cú Lệ ép tới đoạn hẹp của bờ nam sông rồi, thấy đã không thể triển khai binh lực được nữa, Vương Nhân Cung liền hạ lệnh cho Tả Vô Vệ rút lui. Không ngờ vừa rút lui, Tả Vô Vệ lập tức bị rối loạn. Người Cao Cú Lệ nhân cơ hội lao lên từ phía sau, bắn trúng một mũi tên lên vai Vương Nhân Cung. Dưới sự bảo vệ của mấy trăm thân binh liền chạy trốn khỏi Tát Thủy.

Còn Hữu Kiều Vệ vốn nên qua sông, một nửa nhân mã đã qua sông rồi, nửa còn lại bị loạn binh Tả Vô Vệ xông lên làm rối loạn trật tự. Kết quả là khiến cho Hữu Kiều Vệ cũng bị loạn theo.

Át Chi Văn Đức được mấy thân binh khiêng tới ngồi trên sườn núi, tượng tượng soái kỳ tượng trưng cho thân phận của mình ở phía sau dựng thẳng lên, nhìn bờ nam sông binh lính Đại Tùy bị liên tiếp chém ngã xuống. Át Chi Văn Đức vui mừng cười vang. Hôm nay, cuối cùng y đã chờ được rồi. Bởi vì người Tùy, sự cuồng vọng của bản thân họ và sự giả nhân giả nghĩa của họ mà phải trả giá. Mặc dù là vì cuộc chiến tranh này, y đã mất đi đệ đệ yêu quý Át Chi Văn Lễ, cũng mất đi một cái chân. Vết thương trên người y bây giờ vẫn còn đang rỉ máu ra ngoài, nhưng lúc này, y vui sướng cực độ.

Võ sỹ các bộ tộc nhỏ bình thường căn bản không dám trêu chọc quân viễn chinh Đại Tùỳ, còn có cả dã nhân Mạt Hạt, võ sỹ Khiết Đan do Ất Chi Văn Đức dùng khoản tiền lớn để thuê tới, một đám điên loạn cuồn cuộn xông lên. Trong mắt họ, binh lính Đại Tùỳ cả người đều là báu vật. Bị giáp chế thức binh Tùỳ, hoành đao, tẩm chấn, liên nô, cung tiễn đều là mục tiêu cướp đoạt của họ. Đương nhiên, trước khi cướp được tất cả những thứ này, phải làm chính là giết chết người Tùỳ.

Người Cao Cú Lệ giống như sóng thủy triều, hung hăng đánh lên bờ dẽ yếu ớt được tổ thành từ quân viễn chinh Đại Tùỳ. Cùng với sự va đập liên tục, bờ dẽ đã bị lung lay sắp đổ.

Cảnh tượng lúc này rất khó khiến người ta tin, không ai ngờ, phủ binh Đại Tùỳ bách chiến bách thắng đang chiến đấu với người Cao Cú Lệ có chiến lực hoàn toàn không bằng bọn họ, tốc độ tử vong thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Kỳ thực, từ lúc binh lính của quân viễn chinh Đại Tùỳ vùi trộm lương thực vào trong đất, họ đã có cảm giác cảnh thảm bại của ngày hôm nay rồi. Một đám binh lính ngay cả hoành đao cũng hầu như không đủ sức giơ lên. Dù sức chiến đấu quân địch của họ yếu, họ cũng không có cách nào giành được thắng lợi một lần nữa. Đó là trái đắng của các binh lính, cũng là của các tướng lĩnh Đại Tùỳ đã chôn xuống. Cho nên, cuối cùng vẫn là do bản thân họ tới thường thức mùi vị thảm bại này.

Quân Tùỳ ở vòng ngoài cùng đã bị người Cao Cú Lệ như điên đại cắn xé, thi thể phủ đầy bờ nam Tát Thủy. Dòng máu chảy xuống như nước trong dòng Tát Thủy chảy, mặt nước đều nhuộm thành màu đỏ.

Một Lữ suất Đại Tùỳ ra sức giơ đao bổ vào đầu người Cao Cú Lệ, lại một đao nữa chém đứt cổ của một tên địch. Mặc dù võ nghệ của hắn ta tinh thông, nhưng thể lực không đủ khiến cho nhát đao của hắn ta cũng chậm hơn trước phân nửa. Dù vậy, dựa vào bản lĩnh của mình, hắn ta đã giết chết năm người Cao Cú Lệ. Lau dòng máu bắn lên mắt, hắn ta nhìn thấy cờ chiến của Tả Đồn Vệ ở gần đó bị đổ xuống.

Quay người lại nhìn, binh lính phía sau mình đã không còn tới 10 người.

Người Lữ suất này sau khi lau vết máu liền cười khỏ, quay đầu lại nói với các thân binh:

- Các ngươi đi nhanh đi, cố gắng vượt sông, nhớ, có thể chạy được nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu. Tốt nhất có thể theo sát phía sau những Đại tướng quân đó, nếu không ai cũng không chạy được. Chỉ có các thân binh của các Đại tướng quân đó hàng ngày được ăn no. Chỉ có chiến mã của họ còn có cỏ mà ăn. Chỉ có theo họ, các ngươi mới có thể sống sót.

Một người lính Tùỳ lùi cánh tay của hắn ta nói:

- Lữ suất, chúng ta cùng đi!

Lữ suất Đại Tùỳ cười khỏ lắc đầu, chỉ về phía cờ chiến Tả Đồn Vệ bị người Cao Cú Lệ chặt đổ ở phía xa nói:

- Các ngươi đi đi, ta phải đi dựng lá cờ của Tả Đồn Vệ chúng ta lên. Sống là người Đại Tùỳ, chết là ma Đại Tùỳ. Khi vượt sông Liêu Thủy, ta không có ý định sống thêm trở về.

Hắn ta nhìn người thân binh đó một cái rồi đẩy ra:

- Mặt khác, ngươi dẽ ta quay về nói thế nào đây? Người của Tả Đồn Vệ đều chết trận rồi, một mình ta sống trốn về sao?

Hắn ta cười thê lương, chỉ về phía lá cờ đó nói:

- Chết thì chết đi, bỏ mảy đi dựng lá cờ lên, dẽ cờ đứng thêm một lúc. Giết một là đủ rồi, chết hai, bỏ mảy lợi một.

Nói xong, hắn ta bước nhanh về phía cờ chiến Tả Đồn Vệ.

Mấy tên thân binh phía sau hắn ta nhìn nhau, đồng thời hô lên một tiếng:

- Tả Đồn Vệ!

Thân hình của người Lữ suất đó chấn động một cái, nước mắt lăn dài trên gò má chảy xuống không ngừng. Hắn ta khàn giọng giơ hoành đao chỉ về phía trước:

- Tiến về phía trước!

Không đủ 10 người, dưới dự thống lĩnh của Lữ suất đã phát động tấn công người Cao Cú Lệ đông nghìn nghịt. Kẻ địch không ngừng ngã xuống trước mặt họ. Mà số người của họ cũng dần giảm đi, mật độ trường mâu dày đặc như rừng từ bốn phương tám hướng xiên ra, vô cùng vô tận.

Khi Lữ suất Đại Tùỳ tiến lên nhấc lá cờ chiến của Tả Đồn Vệ lên, sau đó vất và dựng lên. Bên cạnh hắn ta đã không còn một lính Tùỳ nào nữa. Trên đoạn đường ngắn ngui mười mấy mét, hầu như mỗi bước chân đều có người ngã xuống. Trên cơ thể hắn ta ít nhất cũng có bảy tám vết thương, vết thương nghiêm trọng nhất là bị một chiếc trường mâu xuyên qua ngực. Sau khi hắn ta vung đao lên chém chết tướng địch một đao, chặt đứt trường mâu, mang theo một nửa trường mâu xông tới chỗ cờ chiến. Khi hắn ta đỡ chiếc cờ đứng lên, cả người hắn ta đã biến thành màu đỏ, giống như lá cờ chiến đó của Đại Tùỳ, đỏ thẫm khiến người ta không dám nhìn gần.

Lá cờ được dựng lên, đón gió phấp phới.

Người phía dưới lá cờ đã chết rồi, như tạc đá, đỡ lá cờ đứng thẳng.

Không biết có bao nhiêu người Cao Cú Lệ vây quanh lại, họ thận trọng tiến về phía trước từng bước. Lúc này cũng không biết vì sao, không ai dám trực tiếp xông lên chém ngã người đó lần nữa, lá cờ lại bị ném đi. Một người thủ lĩnh bộ tộc nhỏ Cao Cú Lệ từ phía sau lao tới, chửi những tên lính đứng phía trước xem người Lữ sưất Tùy đó vài câu, bỗng giọng nói rít lên:

- Một đám rác rưởi! Ngay cả một người chết cũng sợ sao?

Y suy nghĩ một hồi cầm đại đao của mình, trong ánh mắt của người Cao Cú Lệ bước nhanh đi lên, giờ cao đại đao lên, y định một đao chặt đứt người Tùy đó và lá cờ.

Đao giờ lên, lại không thể chặt xuống.

Cũng không biết là bởi vì căng thẳng hay sợ hãi. Thủ lĩnh bộ tộc Cao Cú Lệ này trong hoang mang không ngờ nhìn thấy người Tùy trước mặt đó rõ ràng đã chết bỗng mở mắt ra nhìn! Hơn nữa, hắn ta vẫn mở miệng cười với mình, hàm răng trắng hếu, còn dính ít máu.

Thủ lĩnh bộ tộc đó sợ đến mức kêu lên một tiếng, chân lão đảo suýt ngã. Y sợ tới mức ngồi xuống ôm lấy đầu, nhưng lát sau lại không thấy người Tùy đó có động tĩnh gì, nom nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn lên, người đó làm gì có động tác gì, rõ ràng đã chết rồi.

Y liền cười lên, thậm chí nói mình sao lại nhìn nhầm thế chứ?

Vừa đứng lên, định một đao chặt đứt đầu người Tùy đó để lấy lại thể diện vừa rồi, bỗng cảm thấy phía sau cổ mình có cảm giác bị đụng phải, xiết chặt lấy cổ họng. Theo bản năng y cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một phả chùy giáp bỗng xuất hiện ở cổ họng mình, kéo dài ra một đoạn.

Lát sau, trong đầu y bỗng như trống rỗng, sau đó mất đi ý thức.

.....

.....

- Cho ta một vạn người! Ta quay về tiếp các huynh đệ bờ nam!

Lý Nhân ngăn Vũ Văn Thuật lại la lớn.

- To gan!

Mấy thân binh của Vũ Văn Thuật chặn trước mặt Lý Nhân. Một lang tướng lớn tiếng khiển trách:

- Ngươi là ai? Dám chặn trước ngựa Nguyên soái?

- Tà Đồn Vệ Biệt tướng Đại Tùy Yến Vân!

Lý Nhân lớn tiếng nói.

Về mặt Vũ Văn Thuật tái đi, tái đến ghê người. Lúc này, dù ông có mặc áo giáp uy nghiêm của Đại tướng quân, nhưng vẫn mang lại cho người ta cảm giác già nua mà tiêu tụy. Hai bên tóc mai của ông đã bạc trắng rủ xuống trước trán, bay phất phơ trước gió.

- Yến Vân?

Vũ Văn Thuật giống như bị già đi 20 tuổi, nếp nhăn trên mặt càng hiện lên rõ hơn.

- Ta nhớ ngươi rồi, sao ngươi vẫn chưa đi?

Vũ Văn Thuật dường như đã ý thức được liền hỏi.

- Cho ta một vạn binh mã, ta quay lại bờ nam đón các huynh đệ trở về!

Lý Nhân lại nói lại.

- Ngươi nói gì?

Vũ Văn Thuật dường như chưa nghe rõ, nhưng rất nhanh ông đã lắc đầu:

- Đi đi, ngươi có thể tùy tiện lấy nhân mã, có thể kêu gọi được bao nhiêu người thì lấy bấy nhiêu người.

Nói xong, Vũ Văn Thuật dường như không muốn nói thêm gì nữa, thúc ngựa tiến về phía trước.

Lý Nhân nhìn theo bóng Vũ Văn Thuật, bỗng thấy hóa ra người đỉnh cao nhất trong quân Đại Tùy này cũng chẳng qua là một lão già bình thường mà thôi.

- Ai bằng lòng theo ta quay về tiếp cứu các huynh đệ?

Tầm mắt Lý Nhân đã rời khỏi bóng của Vũ Văn Thuật, thúc ngựa tới sườn núi lớn tiếng.

Không ai đáp lại, các binh lính vẫn vội vàng chạy về phía trước. Có người ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt trống rỗng, không hề có chút thần thái nào. Có người do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu tiếp tục chạy về phía trước. Có người nhìn Lý Nhân cười lạnh, ý của ánh mắt đó dường như là cảm giác Lý Nhân giống như một tên ngốc.

- Ai bằng lòng theo ta quay lại tiếp các huynh đệ bờ nam quay về!

Lý Nhân lại hô lên lần nữa.

- Ta!

Một tướng quân mặc ngân giáp phóng ngựa tới bên cạnh Lý Nhân, lớn tiếng hét:

- Ứng Dương Lang tướng Tả Vũ Vệ Tiết Vạn Triệt, bằng lòng cùng người quay về tấn công!

- Tả Võ vệ Biệt tướng Độc Cô Chân, nguyện đi!

- Hữu Kiều Vệ Lữ suất Bộ binh Hùng Khoát Hải, nguyện cùng tướng quân giết địch!

Lý Nhân quay đầu lại nhìn, liền thấy một người đàn ông rất to khỏe. Người này cao hai thước, mặc bì giáp size lớn, trong tay cầm mạch đao nặng, đứng ở đó, cả người như một ngọn núi uy phong凛凛.

- Người đâu, cho hấn ta một con ngựa!

Lý Nhân lớn tiếng ra lệnh.

Hùng Khoát Hải lắc đầu nói lớn:

- Ta am hiểu bộ chiến, lấy ngựa cũng vô dụng! Yên tâm, tướng quân ngài chỉ cần phóng ngựa xung phong, xem xem có thể hạ được Hùng mã ta không!

Đại hán tiếng như hổ báo, dũng khí như gió mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Qua Sông (lii).

Một phá giáp chùy từ phía chân trời vút tới đâm chính xác vào cổ họng của viên thủ lĩnh bộ tộc Cao Cú Lệ đó. Mũi tên từ cổ họng xiên ra ngoài, cắt đứt cổ họng y.

Thoáng chốc thủ lĩnh bộ tộc Cao Cú Lệ liền bị rút hết khí lực toàn thân, thậm chí y còn không kịp nổi hai tay lên chạm vào cổ bị thương của mình, hai chân mềm nhũn ra, từ từ quy xuống đất. Cơ thể y ngã nhào về phía trước, mông héch lên, nhìn bộ dạng của y giống như đang quỳ lạy người Lữ suất vác chiến kỳ Tả Đôn Vệ kia.

Mũi tên đó tới quá nhanh, nhanh tới mức không ai cảm giác được mũi tên đó từ đâu bay tới. Binh lính Cao Cú Lệ bao quanh liền quay người lại nhìn, lại thấy một màn mưa tên lao tới, một đội hơn một nghìn kỵ binh Đại Tùy ầm ầm hát hành khúc đi tới, vừa phóng ngựa chạy đồng thời bắn mưa tên dày đặc tới. Thoáng chốc, người Cao Cú Lệ như cỏ dại bị đánh gãy ngã xuống!

- Ta xung phong liều chết phía trước, người ở phía sau thu nạp đội ngũ!

Lý Nhân hét lớn với Tiết Vạn Triệt một câu.

Tiết Vạn Triệt vốn cũng muốn xung phong ở phía trước. Sau khi nghe Lý Nhân nói thể do dự một chút liền gạt đầu. Mặc dù luận về quan chức mà nói Lý Nhân ra lệnh cho y rõ ràng là không phù hợp với quy tắc cho lắm. Nhưng Tiết Vạn Triệt căn bản không có tính toán nhỏ nhen. Theo y, Lý Nhân đáng

được tôn trọng. Quan trọng là y biết sự sắp xếp của Lý Nhân có lý, cần có một người quan chức cao chặn phía sau để thu nạp bại binh quân Tùy. Nếu không đội ngũ tiến lên người phía sau không theo kịp, tới cuối cùng không những không cứu được tính mạng người nào mà còn thảm bại nhiều hơn. Hơn nữa, cũng chính là vì ... Lý Nhân biết chân y bị thương.

Suy nghĩ một hồi, Tiết Vạn Triệt liền cảm thấy ấm lòng.

- Được!

Y lớn tiếng nói:

- Người ở phía trước, ta ở phía sau!

Nói xong, y liền thúc ngựa chạy ra phía sau đội. Một thân binh Tiết gia đuổi theo sau hô lớn, Lý Nhân mơ hồ nghe thấy, thân binh đó hô là Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Tiết Thế Hùng muốn Tiết Vạn Triệt lập tức quay về. Nhưng Tiết Vạn Triệt rõ ràng là không định nghe theo lời của cha mình. Quay đầu lại chửi tên thân binh đó vài câu, tốc độ của chiến mã không hề giảm xuống chút nào. Tên thân binh đó bị chửi đỏ cả mặt lên, nghiêng răng lại rút hoành đao ra theo sau Tiết Vạn Triệt gia nhập đội ngũ.

Khoảng chừng năm nghìn người đi theo Lý Nhân, trong đó đại bộ phận là binh lính của ba Chiết xung doanh Tả Đồn Vệ dưới trướng Lý Nhân. Số người không nhiều, nhưng đối với quân Tùy hỗn loạn ở bờ nam sông mà nói, đây đã là một đội ngũ quy mô lớn nhất rồi.

Trên thực tế, nếu nói còn có một đội ngũ được xây dựng có thể bảo đảm mấy ngày này không thể quá đói. Đó chính là ba Chiết xung doanh dưới trướng Lý Nhân. Dưới dự trợ giúp của Vương Khải Niên, họ lấy trộm lương thực từ quân nhu doanh Tả Đồn Vệ ít nhất cũng đủ ăn 10 ngày. Mặc dù đối với các binh lính khác của Tả Đồn Vệ mà nói, điều này không có hậu lắm. Nhưng rõ ràng, chỉ ít bấy giờ ý chí chiến đấu của ba ngàn sáu trăm người này là mạnh nhất. Quan trọng nhất là, hơn ba nghìn binh lính này vẫn bảo đảm sức chiến đấu của phủ binh Đại Tùy, hôm nay đã trở thành cứu tinh của người Tùy.

Đội ngũ năm nghìn người, bộ tốt hậu đội khoảng chừng ba nghìn bảy tám trăm người, Lý Nhân đều giao lại cho Tiết Vạn Triệt. Một mình hắn dẫn theo hơn một ngàn ba trăm kỵ binh xông lên phía trước.

Một loạt mưa tên bủa vây lấy người Cao Cú Lệ ở đó. Trong ánh mắt sợ hãi của người Cao Cú Lệ, Lý Nhân đầu tàu gương mẫu đã xông lên tới trước mặt họ.

Hắc đao xẹt qua, đã chặt đứt đầu một người Cao Cú Lệ bay lên không trung. Máu từ cổ người bị chặt đó phun ra, tướng quân thiếu niên giáp đen ngựa đen xông thẳng vào trận địch. Hắc đao vung lên, chân cụt tay đứt liền tiếp bay múa. Bên trái hắn là Biệt tướng Độc Cô Chân ngũ phẩm Đại Tùy. Con cháu xuất thân Độc Cô thế gia Đại Tùy này mặc dù nhìn không cường tráng lắm, nhưng cây trường sóc đỏ trong tay hắn ta sắc bén vô cùng. Độc Cô gia ở Đại Tùy cũng là đại gia tộc nổi tiếng. Người họ Độc Cô trong triều cũng không ít chút nào.

Bên phải Lý Nhân là Thiết Lão Lang. Sóc pháp của y và Độc Cô Chân cách nhau một trời một vực. Nếu nói Độc Cô Chân sử dụng nhẹ nhàng linh hoạt, sắc bén kết cấu, sóc dài của Thiết Lão Lang đó giống như trận cuồng phong một trận quét sạch lá rụng.

Có hai sóc dài như vậy bảo vệ hai bên trái phải mình, Lý Nhân chỉ cần xông thẳng lên phía trước, căn bản không cần phải chú ý tới sự an toàn ở hai bên.

Cánh chết chóc bao phủ lên người Cao Cú Lệ. Lý Nhân xông tới bên cạnh Lữ suất Đại Tùy đang đỡ chiến kỳ Tả Đồn Vệ đó. Lý Nhân nhảy từ Đại hắc mã xuống, thi thể của Lữ suất đó từ từ ngã xuống. Rút cờ chiến từ tay thi thể Tả Đồn Vệ đó ra, Lý Nhân lại một lần nữa nhảy lên lưng ngựa.

Lý Nhân giao cờ chiến cho thân binh sau mình, thúc ngựa lao về hướng đám người dày đặc, chém giết.

- Tả Đồn Vệ!

Thân binh cầm cờ hét lên một tiếng, các kỵ binh đi theo sau gã liền hô vang trận động đất trời:

- Tiến lên phía trước!

- Nhìn kia! Là cờ của Tả Đồn Vệ chúng ta, lại bay lên rồi.

Trong các binh lính quân Tùy trầm mình ở bờ nam sông Tát Thủy, còn có không ít bại binh Tả Đồn Vệ, khi họ nhìn thấy phía sau tướng quân giáp đen đó có lá cờ chiến Tả Đồn Vệ tung bay, lập tức có người hô lớn lên. Thời khắc nhìn thấy cờ chiến đó, họ giống như một đám người ở vùng hoang dã bị mất phương hướng bỗng nhìn thấy gia môn. Chỉ cần lá cờ đó vẫn bay, chứng tỏ Tả Đồn Vệ không bị ngã xuống!

- Là Yên Vân tướng quân!

Có người nhận ra con Đại hắc mã đó mà Lý Nhân đang cưỡi và bộ giáp đen mang tính dấu hiệu đó của hắn.

- Là Yên Vân tướng quân! Mọi người cùng lên thôi, đi theo Yên tướng quân, đó là Yên Vân tướng quân của Tả Đồn Vệ chúng ta!

- Yên Vân Tả Đồn Vệ? Chính là Yên Vân đã cướp thi thể của lão tướng quân Mạch Thiết Trọng ở bờ Liêu Thủy sao?

Có một binh lính khác doanh hội, vừa xông lên hội hợp với đội ngũ của Lý Nhân. Binh lính Tả Đồn Vệ đó vừa lớn tiếng kêu ngao đáp:

- Không sai, chính là Yến tướng quân Tả Đồn Vệ chúng ta!

Cũng không biết có bao nhiêu binh lính Tả Đồn Vệ đã mất đi chỉ huy, sau khi nhìn thấy cờ chiến Tả Đồn Vệ lại tung bay, trong lòng kích động lạ thường. Thân binh cầm cờ vừa phóng ngựa và hô lớn ba chữ Tả Đồn Vệ. Còn các kỵ binh phía sau y thì đồng thanh hô với y. Thoáng chốc, hàng nghìn người đồng thời hô lớn ba chữ Tả Đồn Vệ vang lên ở bờ nam Tát Thủy.

Nguyên soái quân viễn chinh Vũ Văn Thuật đã qua sông và chạy đi rất xa rồi vẫn nghe thấy tiếng reo hò truyền tới từ bờ nam sông. Ông liền ghim chiến mã lại quay người lại nhìn, không nhìn thấy gì trong số loạn quân. Ông thầm mỉm cười, lập tức thu tâm mắt lại. Lúc này, cũng không biết trong lòng Vũ Văn Thuật đang nghĩ tới điều gì.

Binh lính Tả Đồn Vệ càng ngày càng nhiều xông về phía đội ngũ Lý Nhân. Họ nhát binh khí lên, vừa hô hào khẩu hiệu tiến lên phía trước, giống như dòng nước chảy về đội ngũ của Lý Nhân thống lĩnh. Tiết Vạn Triệt ở phía sau để hơn trăm thân binh của mình chia ra thành hai đội. Hai đội ngũ bộ binh hai bên quay lại tiếp ứng binh lính. Như vậy, chỉ là một lần xung phong, đội ngũ của Lý Nhân chỉ huy từ năm nghìn người đã tăng lên tới trên bảy nghìn người rồi.

- Xông lên!

Lý Nhân thấy người phía trước là một đội phủ binh Đại Tùỳ bị người Cao Cú Lệ bao vây. Lúc này, cả bờ nam sông Tát Thủy đều chém giết loạn xạ. Người Tùỳ đã xen lẫn người Cao Cú Lệ. Còn người Cao Cú Lệ thì như bầy sói bao vây tấn công từng nhóm từng nhóm người Tùỳ tập trung lại phòng ngự.

Lý Nhân vung hắc đao chỉ về phía trước, kỵ binh liền tăng tốc xông tới.

Một Cừ soái Cao Cú Lệ quơ gậy sắt nghênh đón, thấy cây gậy sắt đỏ của y cũng nặng 30 – 40 cân, vung lên vù vù trong gió. Vì vậy có thể thấy cũng là một mãnh tướng. Người này dưới bầu không khí đã lạnh mà vẫn cời trần thân trên, để lộ làn da đã đầy vết máu. Đó đều là máu của binh lính Đại Tùỳ. Nhìn người này, sát ý của Lý Nhân bỗng như bùng lên.

Nhưng tiếc là, sau khi Lý Nhân tránh mũi tên bay tới, nhìn Cừ soái Cao Cú Lệ đó, lại thấy một cảnh tượng khiến hấn khiếp sợ.

Một Lữ suất mặc bì giáp chế thức Đại Tùỳ cầm một thanh mạch đao khổng lồ mà nặng bỗng xuất hiện phía trước chiến mã của Cừ soái Cao Cú Lệ đó. Người đàn ông đó cao hơn hai thước đứng chặn ở đó, giống như một ngọn núi sừng sững tời trên trời giáng xuống.

- Giết!

Người đàn ông đó khàn giọng rít lên, cùng với cây mạch đao của mình hung hăng chém xuống!

Phịch!

Một thanh âm trầm đục vang lên, thời gian duy trì liên tục vậy mà lại không dài bằng âm thanh bổ chém một người. Đó là vì, một đao này đã trực tiếp chém Cừ soái Cao Cú Lệ trên lưng ngựa đó và cả chiến mã ra làm hai nửa! Mạch đao chém xiên từ trên xuống, trước tiên là chém đứt bả vai của viên Cừ soái Cao Cú Lệ đó, sau đó thế của mạch đao như chẻ tre mở cơ thể y ra, cũng chẻ luôn một đường từ ngực xuống tới thắt lưng của y. Thân đao không hề dừng lại chút lại, lại chém lên thân chiến mã, không ngờ đã chém nửa thân trước của chiến mã to lớn đó ra thành hai đoạn! Thi thể hai đoạn người ngã nhào sang hai bên, thoáng chốc Cừ soái Cao Cú Lệ đó vẫn chưa chết, thậm chí còn nhìn thấy cả bờ mông của mình nữa.

Người ngựa đều tách ra!

Một cây mạch đao tốt, một người đàn ông giỏi!

Lý Nhân bất giác liền khen ngợi:

- Hay!

Người đàn ông đó quay đầu lại, lau vết máu trên mặt nói với Lý Nhân:

- Yến tướng quân, ta nói rồi, ngươi không bỏ rơi Hùng mã được đâu!

Người đó chính là Lữ suất từ xưng là Hùng Khoát Hải. Không ngờ hấn ta lại có thể chạy nhanh bằng tốc độ chiến mã!

- Ta tới mở đường cho tướng quân! Giết!

Hùng Khoát Hải rít lên một tiếng, xông lên phía trước. Hấn ta giống như một ngọn núi di chuyển với tốc độ cao. Bất luận là bao nhiêu người Cao Cú Lệ chặn trước mặt hấn ta, không ai có thể ngăn được mạch đao của hấn ta! Như sát thần từ trên trời xuống, Hùng Khoát Hải bước nhanh tới, từng bước giết người!

Lý Nhân bị Hùng Khoát Hải kích thích dâng lên lòng hăng hái, cười ha ha hai tiếng, thúc ngựa đi về phía trước.

Giết tan khoảng chừng hơn ba nghìn người Cao Cú Lệ, cứu được hơn sáu trăm binh lính Đại Tùỳ bị vây khốn. Lý Nhân lớn tiếng hỏi Giáo úy thống lĩnh đội quân Tùỳ này:

- Người là dưới trướng vị Đại tướng quân nào?

Người đó cũng không trả lời, quay người nhặt từ dưới đất lên một chiếc cờ chiến bị phá nát giờ lên nói:

- Tả Vô Vệ Đại Tùy!

Lý Nhân nhận chiếc cờ đó từ tay hắn ta, chuyển lại cho một thân binh khác phía sau mình, nói:

- Giờ cờ của Tả Vô Vệ lên, để nó và cờ chiến của Tả Đồn Vệ chúng ta cùng bay cao như nhau!

Lý Nhân nói với viên Giáo úy đó:

- Người là người của Tả Vô Vệ. Nhưng, nếu người muốn sang đội ngũ của ta, bây giờ không còn phân biệt Tả Vô Vệ và Tả Đồn Vệ nữa rồi. Các người đều là lính của Yên Vân ta!

Viên Giáo úy đó hiểu ý của Lý Nhân, liền cười lớn:

- Nguyên đi theo sau ngựa tướng quân!

Lý Nhân gật đầu vung tay lên hô:

- Tả Vô Vệ!

Mọi người đồng thanh hô lớn ba từ Tả Vô Vệ, tiếng hô lớn dường như ngay cả Tát Thủy cũng đều bị chấn động.

- Nhìn kia! Cờ của Tả Vô Vệ chúng ta cũng bay lên rồi! Mau nhìn kia!

- Là nhân mã Tả Vô Vệ chúng ta, là Đại tướng quân lại quay lại cứu chúng ta rồi!

- Các huynh đệ, xông lên hội hợp với Đại tướng quân thôi!

Lý Nhân dẫn kỵ binh xông lên bờ nam sông, cứu được bốn cánh binh lính Đại Tùy bị người Cao Cú Lệ vây khốn. Từ đông đánh sang tây, lại giờ cao cờ của Hữu Kiều Vệ lên. Do đó, trên chiến trường xuất hiện cục diện hoành tráng như vậy, phía sau tướng quân trẻ tuổi giáp đen đỏ bỗng bay cao ba cờ chiến của phủ binh Đại Tùy!

Tả Đồn Vệ.

Tả Vô Vệ

Hữu Kiều Vệ

Tàn binh càng ngày càng nhiều người liều mạng xông lên phía cờ chiến tung bay. Đội ngũ dưới trướng Lý Nhân đã như quả cầu tuyết ngày càng lớn lên. Chém giết gần nửa canh giờ, nhân mã phía sau Lý Nhân bỗng đã quy tập được trên hai vạn người rồi!

Mà đúng lúc này, Át Chi Văn Đức được người ta đưa tới sườn núi cao cũng đã nhìn thấy đội quân Đại Tùy này. Khi thấy người tướng quân giáp đen đỏ, sắc mặt y bỗng trở nên khó coi vô cùng.

- Người đâu! Bao vây, bao vây lên! Giết chết người Tùy mặc áo giáp đen đỏ!

Y nghiêng răng lại, gần như là gào lên nói.

Cùng với tiếng kèn vang lên, không biết bao nhiêu người Cao Cú Lệ dâng lên như nước thủy triều lao về hướng đội ngũ Lý Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Qua Sông (4).

Không biết bao nhiêu người của Cao Cú Lệ chạy đến hàng ngũ Lý Nhân. Từ chỗ cao quan sát toàn cục bờ nam Thủy Tát, phủ binh Đại Tùy do Lý Nhân dẫn đầu như một đầu rồng dài. Mà người Cao Cú Lệ đông nghìn nghịt tạo thành một vòng xoáy thật lớn, đang xoắn về hướng đội ngũ phủ binh

trên đà mở rộng phá vòng vây ra ngoài.

- Tướng quân!

Lạc Phó từ phía sau vội vàng đuổi theo Lý Nhân, vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Hay là thu lại đi. Nếu tiếp tục xuống nữa, chỉ sợ chúng ta lại rơi vào vòng vây của bọn người Cao Cú Lệ. Bờ nam quá nhiều người Cao Cú Lệ, nếu lúc này muốn đem nhiều người ra ngoài, sợ rằng không cứu nổi. Nhân lúc sĩ khí tràn trề, chúng ta liều chết xông ra ngoài đi.

Lý Nhân không phải không để ý đến phản ứng của người Cao Cú Lệ, hẳn cũng không phải là loại người không biết tiến biết lùi.

Lý Nhân cau mày, nhìn người Cao Cú Lệ đông nghìn nghịt đang ở phía xa cuộn cuộn tuôn đến. Nhìn lại phía sau mình, kỵ binh đại khái có hơn bốn nghìn người, một vạn bảy mươi tám ngàn bộ binh đều ở lại cùng Tiết Vạn Triệt ở phía sau. Thật ra, Lý Nhân biết dù có liều chết xông ra thì cứu được phủ binh Đại Tuyền cũng không được bao nhiêu. Hơn một nửa nhân mã đều đã được tập hợp lại, phần phủ binh còn lại cơ bản đều bị Cao Cú Lệ chia ra bao vây, từng bước từng bước vào cứu, cứu ra chỉ sợ người chết trận còn nhiều hơn người được cứu.

Hơn nữa, quân lính hiện tại nhờ vào khát vọng sống mà chuyển thành ý chí chiến đấu, Thời gian kéo dài càng lâu, một khi lại lâm vào trùng vây, chỉ sợ sĩ khí sẽ tụt dốc không phanh. Điều này Lý Nhân biết rõ, hẳn không hề ngốc, nhưng trong ánh mắt của hắn, Lạc Phó có thể nhìn ra vẻ điên cuồng. Y bắt đầu lo lắng, Lý Nhân là người có chấp đến điên cuồng, y biết, người như vậy, nếu thực sự điên cuồng so với người khác còn đáng sợ hơn.

- Thiếu tướng quân!

Thiết Lão Lang lau vết máu, chỉ xuống bờ Bắc nói:

- Phía Bắc cũng có đại đội người của Cao Cú Lệ, chúng ta không chần chừ được nữa rồi.

Lý Nhân như đã hạ quyết tâm thật lớn, quay đầu nói với Thiết Lão Lang:

- Thiết Lão Lang, huynh mang theo một ngàn kỵ binh, hội hợp cùng Tiết Vạn Triệt đem người qua sông trước.

- Thiếu Tướng quân, ý người là...?

Thiết Lão Lang vội vàng hỏi:

Lý Nhân nói:

- Bộ binh qua sông quá chậm. Nếu không cầm chân người của Cao Cú Lệ, người chúng ta ra ngoài được sợ không nhiều. Huynh mang theo một ngàn kỵ binh phối hợp tác chiến với Tiết Vạn Triệt, trên đường để lại kí hiệu của sơn trại chúng ta. Ta mang theo kỵ binh còn lại đánh thêm một trận nữa, tranh thủ cho các người thêm chút thời gian.

- Không được!

Thiết Lão Lang vội vàng nói:

- Nếu đã nhất quyết phải xông ra, vậy đề ta mang kỵ binh đi. Thiếu tướng quân cùng đại đội nhân mã qua sông trước đi.

Lạc Phó cũng đến:

- Tướng quân, người bây giờ không thể mạo hiểm nữa. Hiện tại phủ binh thu nạp tới đều nghe theo cờ hiệu của người, người chính là tâm phúc của bọn họ. Nếu như người có sơ suất gì, xem như các huynh đệ qua sông được cũng còn có ý nghĩa gì. Người đi trước đi, ta cùng Thiết Lão Lang dẫn người xông ra.

Lý Nhân khoát tay áo nói:

- Yên tâm đi, đệ tự biết mình.

Hắn cười nói:

- Các huynh đã thấy ai sợ chết hơn đệ chưa? Đệ cẩn thận sống nhiều năm như vậy, làm sao lấy tính mạng mình đặt cược được. Từ trước đến nay đó không phải là tác phong làm việc của đệ. Yên tâm đi, đệ cam đoan các huynh trốn không khỏi đệ đâu.

Không đợi Thiết Lão Lang và Lạc Phó nói nữa, Lý Nhân quay đầu kêu người gọi Hùng Khoát Hải còn đang chém giết tới. Hùng Khoát Hải một đao chém người của Cao Cú Lệ trước mặt thành hai mảnh, sau đó lui xuống. Mặt gã đầy máu tươi, lúc cười để lộ ra hai hàm răng trắng nõn. Răng nanh trắng cộng với sắc đỏ trên mặt tương phản nhau, cho nên trông càng dữ tợn.

- Tướng quân, có gì chỉ bảo?

Hùng Khoát Hải đánh giết một hồi say sưa nhể nhại, nhưng nhìn không ra chút gì mệt mỏi. Gã nhếch miệng cười, có điều nụ cười hiền này ở trên gương

mặt đầy vết máu lại có vẻ âm trầm.

- Giao cho ngươi một nhiệm vụ, hi vọng ngươi có thể làm tốt.

- Ngài cứ nói, ty chức tuyệt đối sẽ không phụ uỷ thác. Có phải là xông ra phía trước một trận không? Giao cho ta đi.

Hùng Khoát Hải vỗ ngực nói

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Xông lên phía trước không sai, nhưng cái cần là ngươi chuyển hướng xung phong về phía trước.

Lý Nhân chỉ chỉ bên kia bờ sông nói:

- Hàng ngũ phía sau đều là bộ tốt (lính đi bộ), tốc độ rất chậm. Ngươi bây giờ cùng Thiết Lão Lang và Tiết Vạn Triệt, chọn một đám bộ binh thiện chiến vũ dũng. Ngươi mang người giết qua sông, mở đường cho bộ binh chúng ta qua sông. Thế nào? Được không?

Hùng Khoát Hải cười nói:

- Tướng quân yên tâm. Ty chức đi liền bây giờ

Gã đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên đứng lại quay đầu hỏi:

- Ai là Thiết Lão Lang?

Lý Nhân bật cười ha hả, chỉ vào Thiết Lão Lang, nói:

- Là người này.

Hùng Khoát Hải nhìn Thiết Lão Lang, lại nhìn Phục Hồ Nô một bên, lập tức gật đầu nói:

- Nhớ rõ rồi. Chúng ta đi trước !

Gã nói xong xoay người rồi đi, cũng không đợi Thiết Lão Lang.

Lý Nhân cười nói:

- Người này thật sự là Vạn phu bất đương chi dũng.

Phục Hồ Nô ừ một tiếng nói:

- Đợi giết xong, ta phải tìm cơ hội cùng hấn độ sức.

Lý Nhân gật gù đầu, mỉm cười với Thiết Lão Lang, nói:

- Đi đi, không cần lo lắng cho đệ. Trong tay đệ còn hơn ba ngàn tinh kỵ, người của Cao Cú Lệ thiếu kỵ binh, đệ chỉ xung phong liều chết một trận rồi rút lui, bọn họ đuổi không kịp đâu.

Thiết Lão Lang còn đang do dự, Lý Nhân nghiêm mặt nói:

- Thiết Lão Lang, đây là quân lệnh.

Thiết Lão Lang đành chỉ ôm quyền nói:

- Thiếu tướng quân cẩn thận một chút!

Lý Nhân ừ một tiếng, bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Lúc qua sông không cần quá nhanh. Tìm người già vờ qua Vũ Văn Thuật cầu viện, sau đó nghĩ cách khiến mọi người đều nghĩ “Vũ Văn Thuật bỏ bọn họ lại rồi”. Đệ nói lúc qua sông không cần quá nhanh, huynh có hiểu ý của đệ không?

Thiết Lão Lang ngơ ra, lập tức gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi.

Lý Nhân cười cười, nhỏ tiếng nói:

- Dù sao vất vả lắm mới thu nạp được những người thu nạp đã mất hết hi vọng kia, sau đó lại khiến bọn họ từ chỗ chết tìm ra đường sống, vậy họ mới

nhớ kĩ chúng ta. Đây cũng là nguyên nhân đệ bảo huynh dẫn người trở về. Nhớ kĩ, Tiết Vạn Triệt người này tạm thời chưa cần dùng tới. Thân phận của hắn đặc biệt, làm không tốt lại phản tác dụng. Chỉ cần khiến quân lính tin rằng Vũ Văn Thuật đã bỏ lại bọn họ.

Thiết Lão Lang ừ một tiếng nói:

- Ta biết phải làm thế nào!

Lý Nhân cười, lên giọng nói:

- Các huynh đệ, chúng ta giết hết một trận, sau đó lao ra.

Lạc Phó nhân cơ hội hô to một tiếng:

- Tà Đồn Vệ!

Lấy kỵ binh ba Chiết Xung doanh của Lý Nhân làm chủ, mọi người cùng hô lên:

- Tiến về phía trước!

Độc Cô Chân theo cánh hồng giục ngựa đến trước mặt Lý Nhân, cau mày hỏi:

- Yến tướng quân có phải là nên qua sông rồi không? Người Cao Cú Lệ đã chú ý đến chúng ta, giết thêm nữa mất nhiều hơn được.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Ta đã phải người nói cho Tiết Vạn Triệt tướng quân, kêu hắn mang theo bộ tốt qua sông trước. Ta tính mang theo kỵ binh đánh thêm một trận, để tranh thủ thêm chút thời gian cho bộ binh qua sông.

Độc Cô Chân ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Cũng tốt, nếu bộ binh bị bắt, những cố gắng trước đó của chúng ta đều uổng phí. Nói đi, đánh chỗ nào?

Lý Nhân không nghĩ con cháu thế gia thoát nhìn có chút tú khí này lại hiểu rõ ràng như vậy. Có lẽ ánh mắt của hắn có một thoáng ngẩn hoàng hốt, lập tức bị Độc Cô Chân nhạy bén bắt được.

- Yến tướng quân, ta bây giờ chỉ có thể đi cùng hàng ngũ.

Độc Cô Chân giang tay tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Hơn nữa hiển nhiên, hiện tại nhân mã thu nạp thêm đều là nhìn cò người vầy mà xông lên. Ta lúc này chỉ có thể theo người cùng đi. Đầu tiên là ta không muốn chết. Thứ hai, ta cũng không phát hiện ra người có mục đích gì khác.

Lý Nhân cười cười, không để ý đến Độc Cô Chân nói mà đưa tay chỉ đến sườn núi ở phía xa:

- Đánh vào chỗ đó!

Độc Cô Chân nhìn theo hướng Lý Nhân chỉ, chỉ thấy một giữa sườn núi sừng sững cắm một cây cò Cao Cú Lệ.

Cái tên điên này!

Đây là phản ứng đầu tiên của Độc Cô Chân.

Thật ra có lúc Lý Nhân đúng là người điên.

...

Thiết Lão Lang mang theo một ngàn kỵ binh tách khỏi đại đội nhân mã, đầu tiên là kêu vài thân binh của Yến Sơn trại Phi Hồ quân đến, thấp giọng phân phó vài câu. Sau đó đi ngược dòng người tìm Tiết Vạn Triệt.

- Tiết tướng quân, Yến tướng quân nói người trước hết cứ mang tất cả bộ tốt qua sông.

Thiết Lão Lang lau qua mồ hôi và máu trên trán, nói với Tiết Vạn Triệt.

- Vậy Yến Văn thì sao?

Tiết Vạn Triệt hỏi.

- Yến Tướng quân nói ngài mang theo kỵ binh xông lên phía trước, cản bớt vòng vây của người Cao Cú Lệ, để tranh thủ thêm ít thời gian cho bộ tốt.

Yên tướng quân nói, xin ngài lập tức xuất quân qua sông, bằng không những cố gắng của chúng ta trước đó đều uổng phí. Vất vả lắm mới cứu được nhiều huynh đệ như vậy, không thể lại bị người Cao Cú Lệ bao vây.

Tiết Vạn Triệt vội vàng nói:

- Không được, phải cùng nhau phá vây. Ta đi tìm Yên Vân, ngại cứ mang người xông qua sông đi.

Thiết Lão Lang lắc lắc đầu gơ tay chỉ chỉ nói:

- Tướng quân, chỉ sợ ngài đi cũng không kịp nữa rồi.

Tiết Vạn Triệt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy dưới chiến kỳ Đại Tuỳ tung bay phía trước, gần bốn ngàn kỵ binh bỗng vạch ra một đường cong đẹp, chợt tăng tốc không ngờ hướng đến soái kì của Cao Cú Lệ.

Tiết Vạn Triệt sợ hãi nói:

- Yên Vân, hắn muốn làm gì?

Thiết Lão Lang nói:

- Tướng quân vẫn cứ nên gấp rút dẫn người qua sông. Thời gian trì hoãn càng lâu, tình cảnh Yên tướng quân càng nguy hiểm.

Tiết Vạn Triệt há miệng thở dốc, cuối cùng thành ra một tiếng thở dài:

- Chúng ta đi!

Lý Nhân dẫn kỵ binh vội bước rầm rầm vọt đến chỗ của Át Chi Văn Đức. Bởi vì lúc trước người Cao Cú Lệ xông quá nhanh, tổ chức lại kém, cho nên bảo vệ bên Át Chi Văn Đức cũng không được nhiều. Võ sĩ các bộ tộc và lính đánh thuê chiều mộ tới đã giết đỏ mắt, lúc này đúng là không còn chiến thuật gì đáng nói. Phần lớn người Cao Cú Lệ đều theo kèn lệnh phát hiện mà một lượng lớn quân Tuỳ giống như một toà Bào Sơn đang hăng hái xông về phía bọn họ.

Át Chi Văn Đức cũng không ngờ rằng đã đến mức này người Tuỳ lại dám xông lên.

Hơn nữa là đến bốn ngàn kỵ binh.

Dù là Cao Cú Lệ thiếu kỵ binh, nhưng mấy chục vạn đại quân tạo thành một chiến đoàn khổng lồ đang ở bên trong. Cho dù hơn ba nghìn kỵ binh Đại Tuỳ là quân tinh nhuệ nhưng cũng có thể làm nên được gì chứ? Át Chi Văn Đức thật không ngờ cái tên tướng quân mặc Hắc giáp (áo giáp màu đen) của Đại Tuỳ này lại là người điên. Hắn dám mạo hiểm sẽ bị vây kín mà phát động tiến công đến chỗ mình, đúng là lấy trứng chọi đá. Tuy rằng bên cạnh y chỉ có hơn vạn thủ hộ, nhưng không hề nghi ngờ, người Cao Cú Lệ từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn mà đến kia có thể cán ba nghìn quân Đại Tuỳ thành bột mịn.

- Thôi sùng! Nhất định cho quân bao vây tên tướng lĩnh giáp đen ngựa đen kia. Ta muốn moi gan hắn báo thù cho Át Chi Văn Lễ

Át Chi Văn Đức hận đến cắn môi, hai mắt đỏ ngầu ra lệnh.

Tiếng kèn vang lên. Người Cao Cú Lệ lập tức phát hiện ra kỵ binh của Đại Tuỳ không nhiều. Trang bị kỵ binh và chiến mã trong mắt người Cao Cú Lệ chính là một loại tài nguyên lớn.

Càng ngày càng nhiều người Cao Cú Lệ đi qua, muốn cuốn kỵ binh của Lý Nhân vào vòng vây.

Cách soái kỳ của Át Chi Văn Đức còn chừng mấy trăm mét, đội ngũ bên cạnh Át Chi Văn Đức đã bày bày trận ra nghênh đón. Trường mâu dày đặc tạo thành một rừng đao rậm rạp khó để vượt qua để đối mặt với kỵ binh, hơn một ngàn cung tiễn thủ cũng đã lên cung, chỉ chờ kỵ binh người Tuỳ xông đến.

Chỉ có điều Lý Nhân lại không có ý dừng lại chút nào.

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy người Cao Cú Lệ phía trước đã xông tới, đông nghìn nghịt nhìn không ra bao nhiêu binh mã. Nhưng chính vì vậy, trước khi người Cao Cú Lệ vây kín, không ngờ kỵ binh tấn công, thành công xé một đường ra. Vòng vây xuất hiện vết rách.

Thời điểm còn chừng một trăm mét nữa, người Cao Cú Lệ bắn tên ra. Năm nghìn thủ trường mâu thủ Cao Cú Lệ hợp thành thương trận, khăn trương đội và chạm với kỵ binh Đại Tuỳ.

Nhưng va chạm không xảy ra, bởi vì... Lý Nhân căn bản không có ý định tấn công Át Chi Văn Đức.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Qua Sông (5).

Nhìn thấy vòng vây của người Cao Cú Lệ bị kỵ binh Lý Nhân tấn công xé thành một khe hở nhỏ, ngay lúc cách nhân mã Át Chi Văn Đức chừng trăm mét, Lý Nhân lập tức ra hiệu, thân binh phía sau nổi kèn lên, hơn ba nghìn kỵ binh đi theo Đại Hắc mã của Lý Nhân chuyển hướng một cách hoa lệ xông ra bên ngoài. Kỵ binh đang hình thành tốc độ xung kích với quy mô cực cao đột ngột chuyển hướng đương nhiên kỹ thuật điều kiện ngựa phải cực cao. Kỵ binh Đại Tuỳ mặc dù quy mô không thể so với người Đột Quyết trên thảo nguyên, nhưng kỹ xảo điều khiển ngựa cũng không hề thua kém.

Đội quân hơn ba nghìn người xuất ra một đường cong tuyệt đẹp, ở trước thương trận của Cao Cú Lệ vòng lại, sau đó phá vỡ vòng vây, theo khe hở đánh tới.

- Đùng vội vàng qua sông! Tốc độ không cần quá nhanh, khiến người Cao Cú Lệ đuổi qua.

Lý Nhân quay qua nói với Độc Cô Chân.

Độc Cô Chân gật đầu. Gã hiểu được ý của Lý Nhân. Dùng kỵ binh quay lại phá vòng vây thực ra không phải là chiến thuật gì cao siêu. Phù binh Đại Tuỳ huấn luyện có tổ chức, phải đột ngột chuyển biến như vậy kì thật cũng không phải là việc khó. Độc Cô Chân trước kia cũng nghĩ đến biện pháp này, gã xuất thân là thế gia Đại Tuỳ, từ nhỏ tiếp nhận nền giáo dục không phải con cháu hàn môn có thể sánh được. Bất kể là binh pháp thao lược hay võ công, Độc Cô Chân trong gia tộc Độc Cô dù không tính là xuất sắc thì cũng là một thiếu niên có tiếng. Cho nên vì thế, gã rất ngưỡng mộ Lý Nhân xuất thân hàn môn, nhưng càng làm gã thường thức hơn cũng chính là lời nói trước đó của Lý Nhân.

- Mở được khe hở rồi khoan vội xông ra, mà kéo người Cao Cú Lệ đuổi theo.

Chỉ có kẻ điên mới có thể nghĩ được chủ ý này. Tuy nhiên, rõ ràng là chỉ cần người Cao Cú Lệ mắc mưu, mấy vạn người Cao Cú Lệ đuổi tới kia cũng sẽ bị kỵ binh Đại Tuỳ nắm mũi dẫn đi.

Truyền lệnh binh (lính liên lạc) đã thổi kèn lên, khinh giáp tinh kỵ Đại Tuỳ bắt đầu đi chậm lại. Quả nhiên Át Chi Văn Đức lập tức triệu tập nhân mã đuổi theo.

Cứ như vậy, vì truy chấn Lý Nhân, người Cao Cú Lệ vây quanh bắt đầu chia làm hai khối. Đại bộ phận còn lại đang vây công phủ binh Đại Tuỳ phân tán mở ra, đội ngũ ước chừng sáu bảy vạn người phân ra hai bên truy kích kỵ binh do Lý Nhân suất lĩnh. Vòng vây tách ra khiến một bộ phận binh lính Đại Tuỳ có thể giết ra. Bọn họ bắt đầu phá vòng vây lao về hướng đại đội nhân mã cầu Tiết Vạn Triệt.

Toàn bộ hơn mười dặm bên bờ nam Bắc Thủy đều chém giết rối loạn. Mất đi chỉ huy, quân Tuỳ theo bản năng dựa vào nơi có nhiều người. Chỉ cần nơi nào chiến kì Đại Tuỳ vẫn còn tung bay, bọn họ mới có được một chút cảm giác an toàn.

Tiết Vạn Triệt suất lĩnh bộ tốt giống như quả cầu tuyết đã thu nạp được gần hai vạn bại binh. Thiết Lão Lang nói cho Tiết Vạn Triệt về Lý Nhân, y cắn răng gật đầu. mệnh lệnh đại quân phá vây bờ Bắc Bắc Thủy.

Lúc này, Thiết Lão Lang dẫn kỵ binh đến bên trong, bỗng có vài chục người bắt đầu hô to:

- Yến tướng quân đã phái người qua sông tìm Vũ Văn Nguyên soái. Các huynh đệ giết đến bờ Bắc, Vũ Văn Nguyên soái sẽ phái thêm người tiếp ứng chúng ta.

Thanh âm này đầu tiên chỉ có mấy chục người hô, sau người này kéo thêm người kia, thành một khối hơn ngàn kỵ binh nhanh chóng lan rộng, không bao lâu toàn bộ đều biết được tin này. Trong lúc nhất thời, khí thế của phủ binh Đại Tuỳ đã được hy vọng này kích phát ra, bắt đầu sôi trào.

- Đã nghe chưa? Yến tướng quân đã phái người qua sông. Vũ Văn Thuật đại tướng quân đồng ý phái binh tới tiếp ứng chúng ta.

- Các huynh đệ xông lên phía trước, chỉ cần qua sông là có thể tập hợp cùng đại quân rồi!

- Vũ Văn Nguyên soái không bỏ lại chúng ta. Tà đồn vệ Yến Văn tướng quân đã phái người mời ngài ấy tiếp ứng chúng ta!

Quân lính hưng phấn gào thét trong mắt đều là khát vọng sống bùng lên.

Tiết Vạn Triệt kinh ngạc nhìn về Thiết Lão Lang hỏi:

- Yến Văn thật sự đã phái người mời Vũ Văn Nguyên soái rút quân về cứu viện sao? Vũ Văn Nguyên soái đồng ý rồi ư?

Thiết Lão Lang gật đầu nói:

- Yến tướng quân đã phái người đi cầu cứu Vũ Văn Nguyên soái rồi.

Tiết Vạn Triệt thờ dài nói:

- Chỉ sợ cầu cũng vô ích, người cũng không bảo mọi người hô to như thế. Nếu các huynh đệ thật sự vất vả qua sông, lại căn bản không có viện binh, chỉ sợ sĩ khí sẽ suy sụp. Người của chúng ta bây giờ chịu không nổi đã kích nữa rồi.

- Sao có thể chứ!

Thiết Lão Lang ra vẻ kinh ngạc nói

- Yến Văn tướng quân chúng ta đã xin chỉ thị Vũ Văn nguyên soái được mang quân đánh ở bờ Bắc về. Hiện tại đã thu nạp thêm nhiều binh lính như thế, chẳng lẽ Vũ Văn nguyên soái sẽ mặc kệ chúng ta sao?

Tiết Vạn Triệt cười khổ nói:

- Nếu ông ta muốn quân, Yến tướng quân các người sao lại cần hô hoán trong loạn quân như thế? Người nhìn cho kỹ, dưới tay Yến Văn ngoại trừ quân binh trong ba Chiết Xung doanh ra, có mấy kẻ theo các người cứu người? Yến Văn vẫn còn trẻ tuổi, chuyện trong quan trường, hẳn không hiểu. Vũ Văn Thật sẽ không tới tiếp ứng chúng ta. Để lại nhân mã ở phía Nam bờ sông là hẳn đã thí tốt rồi, tác dụng chính là ngăn cản tạm thời truy binh Cao Cú Lệ.

Y nhìn thoáng qua Thiết Lão Lang nói:

- Người biết vì sao Vũ Văn Thật không cần Yến tướng quân các người qua sông cứu người không? Đừng nói gì mà Vũ Văn Nguyên soái sẽ không vứt bỏ binh lính dưới tay mình, đừng nói tới cái gì là đạo đức, nhân nghĩa, tình nghĩa đồng bào. Hẳn sợ dĩ cho Yến tướng quân các người qua sông cứu người chẳng qua là muốn Yến Văn đánh vài trận, cản trở người Cao Cú Lệ. Chúng ta giết quay lại, đều giống nhau, là tốt thôi.

Y khổ sở mỉm cười một tiếng:

- Cho nên, người không nên cho bọn họ hô hoán những lời kia.

Thiết Lão Lang về mặt khổ sở nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm gì?

Tiết Vạn Triệt tuy tính tình hào sảng nhưng y dù sao cũng xuất thân thế gia. Tiết gia mặc dù so ra thì kém Vũ Văn gia, Độc Cô gia, nhưng cũng là đệ nhất thế gia. Dù sao từ nhỏ mưa dầm thấm đất, y đã gặp qua quá nhiều quyền mưu quỷ kế rồi. Nếu y bình ổn tinh thần, suy xét tỷ mỉ, kì thật so với người khác không phải là ngu ngốc. Chỉ là người này tính tình thẳng thắn hấp tấp, cho nên so với Tiết Vạn Quân tương đối trầm ổn thì y có vẻ khá thô kệch.

Tiết Vạn Triệt khoát tay áo nói:

- Nhân lúc ý chí chiến đấu đang cao, khăn trương qua sông. Còn chuyện về sau... đến lúc đó hẵng nói!

Thiết Lão Lang vội vàng nói:

- Cũng được. Ta mang theo kỵ binh xông lên trước. Tướng quân, ngài mang theo binh lính đuổi theo. Qua sông rồi ta lại mang người ứng cứu Yến tướng quân.

Tiết Vạn Triệt ngẫm nghĩ một lúc lắc đầu nói:

- Đường sông kỵ binh không có ưu thế. Người mang người ở bên cánh tiếp ứng, ta tự mình chọn bộ binh tinh nhuệ mở đường.

- Không cần!

Hùng Khoát Hải đứng trước ngựa Tiết Vạn Triệt nói:

- Ta phụng mệnh Yến tướng quân đến tương trợ tướng quân qua sông. Mời tướng quân sai một ngàn bộ binh tinh nhuệ theo ta, ty chúc cam đoan có thể mở được một đường máu.

...

...

Vũ Văn Thuật dưới sự bảo vệ của thân binh một đường đánh về phía trước. Qua sông ông mới phát hiện ra, hoá ra trong thời gian đang cùng người Cao Cú Lệ đàm phán, không ngờ Át Chi Văn Đức đã nhân cơ hội điều tập nhân mã nhiều như vậy. Ông vẫn cho rằng quân viễn chinh Đại Tuỳ tuy rằng cắt đứt lương thực, nhưng không thể phủ định vận khí rất tốt. Đầu tiên là Cao Nguyên đến cửa cầu hoà, Át Chi Văn Đức cũng không hề tấn công quân Tuỳ. Điều đó từng khiến Vũ Văn Thuật vui mừng. Ông không chỉ một lần từng nói Cao Nguyên và Át Chi Văn Đức đều là một lũ ngu xuẩn. Nhưng hiện tại xem ra, trên chiến trường những thứ do khinh thường kẻ địch mang đến vẫn thường là đã kích không lồ.

Vũ Văn Thuật thờ dài, nhớ đến thiếu niên Yến Văn trước đó chạy đến đón trước chiến mã của mình, khí thế này đến cả bản thân mình lúc đó cũng có

chút cảm phục và bị thuyết phục. Đáng tiếc, người thiếu niên đứng là vẫn còn thiếu kinh nghiệm, lúc ấy muốn đánh bằng được, cũng chỉ có xuất thân hàn môn như hắn mới có loại dũng khí này.

Vũ Văn Thuật cười tự giễu, không nhớ nổi bản thân lần cuối kích động muốn giết người bằng được như thế là lúc nào. Trong trí nhớ của ông mình cũng có một thời tuổi trẻ đầy nhiệt huyết như vậy, nhưng hiện tại ngay cả ký ức cũng đã bắt đầu mờ hồ rồi.

- Ta già rồi sao?

Vũ Văn Thuật vô thức nghĩ đến.

- Ta già rồi, nhưng Đại Tuyền không già.

Ông tự an ủi. Đại Tuyền mới lập quốc hai mươi mấy năm, đang là lúc phấn chấn nhất. Từ trước tới nay, có mấy triều đại có thể huy động một lần mấy trăm vạn lính viễn chinh? Bên sông Liêu thủy, khi bệ hạ hăng hái chỉ vào bờ đông Liêu Thủy hỏi kia là đâu, ý chỉ binh sĩ đòi đảo thế nào?

Nhưng mới nửa năm ngắn ngủi, chuyện gì đây?

Lúc này ông và bọn Vu Trọng Văn dưới sự bảo vệ của thân binh đã đem đại đội đi rất xa. Vượt qua Mã Tí thủy, đội ngũ phía sau bắt đầu hạn chế cung cấp lương thảo. Chỉ với những thân binh của Đại tướng quân bọn họ vẫn đủ ngày ba bữa no, chỉ có chiến mã của những thân binh đó mới có cỏ khô đầy đủ. Tám tướng quân, gần ba nghìn thân binh, là trận doanh thứ nhất của quân Tuyền chạy thoát, ở phía sau bọn họ, là dê cừu chứ không còn là phủ binh Đại Tuyền nữa.

Các đại tướng quân cũng đã chạy trước. Tuy rằng hàng ngũ phía sau đã qua sông, nhưng cũng đều là bị người ta vớt bỏ. Bờ Bắc Tát thủy cũng vậy đã không đếm được bao nhiêu người Cao Cú Lệ đang vây đuổi, người của bộ tộc nhỏ Cao Cú Lệ từng thấy phủ binh Đại Tuyền từ xa đã né tránh bây giờ lại dám lấy vài trăm người, hơn ngàn người phát động tấn công quân Tuyền đang rút lui. Cái đau lòng là hai mươi vạn phủ binh Đại Tuyền qua sông, một chút đấu tranh tìm đường sông đều không có.

Không đếm được bao nhiêu người Cao Cú Lệ từ bốn phương tám hướng vọt đến. Bọn họ giống như một đàn sói hoang, không ngừng nhào tới gặm cắn voi lớn là quân Tuyền. Mà con voi đói khát ngay lúc đối mặt với nguy hiểm đã không còn khí lực phản kháng. Tuy rằng nó thoát nhìn vẫn cường tráng như xưa nhưng tất cả khí lực đều đã mất hết rồi.

Những người trong trận doanh quân Tuyền chạy thoát đầu tiên kia đều biết rõ đằng sau kết cục bỏ mặc đồng bào sẽ là gì. Bọn họ đã thiếu lương thực rất nhiều ngày, một ngày một chén cháo loãng căn bản là không đủ bổ sung bao nhiêu khí lực. Mà người Cao Cú Lệ đã từng chờ đợi cũng đói khát như vậy, nhưng cái bọn chúng đói không phải là cái bụng, mà là máu.

Vũ Văn Thuật cũng rất kinh ngạc, vì sao lúc này mình vẫn có thể bình tĩnh như vậy. Ông không kim nổi quay đầu nhìn đám Vu Trọng Văn, còn có Lưu Sĩ Long mặt mũi vẫn còn trắng bạch căn cứ phóng ngựa chạy như điên.

Trừ Lưu Sĩ Long bị dọa ra, sắc mặt đám người Vu Trọng Văn, Tiết Thế Hưng, Trương Cẩn, Kinh Nguyên Hằng đều không đổi, bình tĩnh làm người ta khó lòng tưởng tượng.

- Đúng vậy!

Vũ Văn Thuật thờ dài trong lòng. Ông biết nguyên do.

Bởi vì, những người này dù có chiến bại trở về, bản thân và gia tộc đều có thể lực khổng lồ, chỉ sợ bệ hạ cũng không dễ ra quyết định gì quá phận. Chỉ cần tìm hai kẻ chết thay, chuyện này đối với mình mà nói, kì thật... đều không tính là gì. Đúng vậy, lần này viễn chinh tổn thất ba mươi vạn phủ binh tính nhẹ nhất Đại Tuyền, căn cơ Đại Tuyền lung lay, nhưng điều này có liên quan gì với họ chứ? Những binh lính kia là binh lính Đại Tuyền, là binh lính của Bệ Hạ, không phải của họ.

Về phần kẻ chết thay.

Trong lòng Vũ Văn Thuật sớm đã chọn được người rồi.

Tà đồn Vệ tướng quân Tân Thế Hùng thời điểm căn phía sau đã sợ hãi mà lui, làm cho đại quân lâm vào trùng vây. Lý do này, bất kể thế nào vẫn có thể qua.

Còn những người khác... Vũ Văn Thuật nhìn lướt qua sắc mặt trắng bạch của Lưu Sĩ Long, trong lòng cười lạnh một tiếng.

...

...

- Người Cao Cú Lệ đã chặn ở bờ Bắc!

- Phía Bắc Tát Thủy nơi đâu cũng là người Cao Cú Lệ. Khắp nơi đều là chúng.

- Viện binh đâu? Viện binh mà Vũ Văn Nguyên Soái phái tới đâu rồi?

- Không phải Yến Tướng quân phái người mời viện binh sao? Viện binh đâu?

- Trời ạ, chúng ta bị Vũ Văn Thuật lừa rồi.

- Không có viện binh... Mẹ nó, đều là lừa người!

Bị người Cao Cú Lệ áp chế, hàng ngũ phía trước gian nan vượt sông. Càng gần bờ Bắc, càng rõ sự thật. Tiết Vạn Triệt nhìn đội ngũ tiến tới dần dần đánh mất dũng khí, trong lòng bi thương vô hạn. Vũ Văn Thuật đi rồi, bản thân y từ lúc bắt đầu đã biết ông ta sẽ không phái người trở lại. Bờ Bắc chính là địa ngục, hoá ra, hàng ngũ qua sông, đối với Vũ Văn Thuật mà nói, chính là tốt thì.

Vậy còn mình thì sao?

Phụ thân sẽ phái người tiếp ứng mình không?

Hai vạn phủ binh Đại Tuý vất vả lắm mới tập lại được tuyệt vọng phát hiện ra căn bản không có viện binh. Bờ Bắc khắp nơi đều là người Cao Cú Lệ. Mà truy binh phía sau đã xông tới. Sông ngay trước mặt, nhưng... qua sông rồi, sẽ có con đường sống sao?

Sông này, còn cần vượt qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Đường Về (1).

Tiết tướng quân, làm sao bây giờ? Trước mặt sau lưng đều là người Cao Cú Lệ. Huynh đệ phía trước không tới được bờ, mũi tên lông vũ của người Cao Cú Lệ quá dày đặc!

Thiết Lão Lang một phen lau mồ hôi trên trán, vội vàng hỏi.

Hùng Khoát Hải trừng mắt nhìn y nói:

- Thiết Giáo Úy, lúc ta dẫn người xông lên, rõ ràng là giết đến bên bờ rồi, nếu không phải người mang kị binh chặn phía trước thì người Cao Cú Lệ có thể xông đến kịp không? Chỉ sợ lúc đó chúng ta sớm đã giết lên được bờ sông rồi, giờ lại để người Cao Cú Lệ chặn trước sau hai đầu.

Thiết Lão Lang áy náy nhìn Hùng Khoát Hải nói:

- Ta cũng chỉ là vội vàng muốn giúp. Thấy người của người đánh ở bờ sông, người Cao Cú Lệ lại xông đến kịch liệt như vậy, ý của ta là đem kị binh giúp người một trận. Ai ngờ đến giữa dòng tốc độ kị binh giữ không nổi, nên mới phải cùng người của người ở lại lẫn lộn.

Băng bó vết thương của Hùng Khoát Hải xong, thân binh đứng dậy rồi đi. Hùng Khoát Hải cúi đầu nhìn xuống miệng vết thương trên vai, máu không ngừng thấm ra ngoài, điều này làm gã rất bức bối. Có điều Thiết Lão Lang là thân tín của Yến Văn tướng quân, gã đối với vị tướng quân thiếu niên kia vô cùng kính phục, cho nên cũng không nói thêm gì. Vừa rồi gã mang theo ngàn tinh binh tấn công bờ Bắc Tát Thủy, lúc đó sắp giết được lên bờ rồi, ai ngờ Thiết Lão Lang bỗng nhiên mang kị binh xông ra hỗ trợ. Ai biết nước sông tuy cạn nhưng đáy sông toàn là đá vụn, bị binh không thể tăng tốc, ngược lại còn kéo chậm bộ binh theo mình. Kị binh xông lên rồi loạn đội hình bộ binh, người Cao Cú Lệ nhân cơ hội vỗ đến tấn công.

- Ta đã nói trước với người rồi đấy!

Tiết Vạn Triệt nhìn Thiết Lão Lang một cái. Y thật không ngờ Yến Văn lại có thù hạ ngu xuẩn như vậy. Vừa rồi rõ ràng nói với hãn kị binh trong thủy chiến không có ưu thế gì, còn không bằng bộ binh xếp hàng đồn lúc đánh về phía trước. Nhưng vừa rồi Thiết Lão Lang không ngờ không hỏi một câu đến mình liền mang người xông tới. Nếu y biết đây là mưu kế của Lý Nhan, chỉ sợ sẽ tức đến học máu.

Thiết Lão Lang ăn năn nói:

- Là ta đã quá nóng lòng. Rõ ràng đã có thể lên bờ, ngay thời điểm quan trọng... Lúc đó không nghĩ nhiều, chỉ muốn nhanh chóng qua sông sau đó mang người trở lại ứng cứu Yến tướng quân. Thời gian kéo dài càng lâu, Yến tướng quân bên kia càng nguy hiểm. Ngài chỉ có ba nghìn nhân mã!

Tiết Vạn Triệt ngắt ra, lập tức gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, không trách người nóng vội như vậy. Yến Văn bên kia thay chúng ta cầm chân người Cao Cú Lệ, chúng ta đúng là cần nhanh hơn nữa.

Hùng Khoát Hải đứng lên, xách mạch đao trong tay chậm rãi nói:

- Giao cho ta một ngàn người, ta quyết xông qua lần nữa.

Thiết Lão Lang vội vàng nói:

- Lần này để ta!

Hùng Khoát Hải khoát tay áo nói:

- Kị binh của ngươi chỉ cần qua sông rồi sẽ không ai chống đỡ được. Người Cao Cú Lệ không có phương pháp đối phó với tinh kỵ của Đại Tuy chúng ta. Phương pháp xử lý trước đó của Yên tướng quân không tệ, khinh kị binh dùng liên nỏ và mũi tên lông vũ bắn chết người Cao Cú Lệ, căn bản cũng không cứng rắn đối đầu với thương trận của chúng, người Cao Cú Lệ chỉ có thể trở mặt bị đánh. Hơn nữa kị binh của chúng ta không nhiều, qua sông rồi mới là thời điểm chân chính dụng quân.

Gã siết chặt dây quần giáp, sau đó mới ôm quyền nói với Thiết Lão Lang và Tiết Vạn Triệt:

- Còn làm phiền tướng quân phái cung tiễn thủ áp lui phòng tuyến của người Cao Cú Lệ xuống.

Tiết Vạn Triệt nói:

- Ta sẽ đích thân chỉ huy!

Thiết Lão Lang tính toán một hồi, biết có tiếp tục cũng không bù nổi cái mất. Y chỉ vào con dốc cao cách đó không xa nói:

- Ta đi trước xem Yên tướng quân ở đâu. Hùng Lữ suất chỉ cần để ý dẫn người xung phong đi đầu. Ta lần này tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm, lập tức dẫn người đi đón tướng quân nhà ta, sau đó trở về tập hợp cùng các người.

Tiết Vạn Triệt suy nghĩ một chút nói:

- Ngươi vẫn nên qua sông cùng đại quân đi, ngươi đi tiếp ứng Yên tướng quân, trong vạn quân căn bản không phân biệt được phương hướng, nếu như ngươi mang theo kị binh lâm vào trùng vây lần nữa, Yên Văn còn phải dẫn người cứu ngươi.

Trong lòng Thiết Lão Lang thở dài, tự nói với mình: Chiều này của Thiếu tướng quân xem như không áp dụng được nữa rồi. Tuy nhiên lời của Tiết Vạn Triệt không phải là không có lý, trong biển người xông ra ngoài, rất khó phân biệt phương hướng. Nếu như lỡ không tìm thấy Thiếu tướng quân, lúc muốn trở về cũng rất khó khăn.

- Được, ta nghe theo hiệu lệnh Tiết Tướng quân.

Tiết Vạn Triệt gật đầu nói:

- Thôi kèn! Tất cả cung thủ tiến lên.

..

...

Lý Nhân mang theo ba nghìn kị binh lượn theo hình vòng tròn lách quay lại, căn bản không liệu mạng cùng nhân mã của Át Chi Văn Đức. Kỵ binh thoát khỏi vòng vây tốc độ cũng không nhanh hơn, chỉ hướng về nơi ít người Cao Cú Lệ thuận đường cứu người Đại Tuy sắp bị bao vây ra. Người Cao Cú Lệ đuổi theo phía sau ngày càng nhiều, nếu từ chỗ cao nhìn xuống, Lý Nhân suất lĩnh kị binh trông giống như đang bị một trận bão cát đuổi theo.

- Thiếu tướng quân!

Đông Phương Liệt Hoá đuổi theo phía sau Lý Nhân, thấp giọng hỏi:

- Kéo dài đủ lâu rồi. Bờ Bắc quân Tuy đã hoàn toàn tan tác. Vũ Văn Thuật đã mang thân binh chạy thoát, chúng ta nên giết quay về được rồi!

Lý Nhân gật đầu nói:

- Tốt lắm! Chúng ta lập tức giết quay về.

Át Chi Văn Đức rất phẫn nộ, tức giận hận không thể một hơi nuốt trôi cái tên Hắc giáp tướng quân của Đại Tuy kia. Lần đầu tiên, ở bờ đông Liêu Thủy, y giả là một kị binh bình thường muốn xem Hoàng Đế Đại Tuy hồ đồ kia rốt cuộc là định làm cái quái quỷ gì. Kết quả là bị tên tướng quân áo giáp đen kia truy sát mấy trăm mét, suýt nữa bỏ mạng. Lần thứ hai, ngay ngoài thành Bình Nhưỡng, y đã từ trong quân Tuy thoát thân, lại là cái tên mặc áo giáp đen kia mang theo mười mấy người cũng điên cuồng xông lại, bắn trúng mình liên tục hai mũi tên. Nếu không phải mình mặc bị giáp ba tầng, chỉ sợ hai mũi tên đó đã lấy mạng mình. Hơn nữa lúc rơi xuống đất bị chiến mã đạp trúng đùi, một chân đã bị phế đi.

Lần thứ ba, em trai mình yêu thương nhất Át Chi Văn Lễ bị quân Tuy chém chết ở bờ Bắc Tát Thủy, sau đó y hỏi binh lính chạy thoát mới biết được,

người phi sóc giết đệ đệ y chính là tên mặc áo giáp đen kia. Thù này quyết không đội trời chung.

Nhưng ngay tại vừa rồi, y lại lần nữa bị Hắc giáp tướng quân kia gạt tiếp. Rõ ràng hắn mang theo kỵ binh lao đến, rõ ràng bên cạnh mình thương trận đã chuẩn bị xong, nhân mã ở hai cánh cũng bao bọc rồi, vậy mà cái tên tướng quân nhà Tuỳ kia không ngờ mang theo kỵ binh bỏ chạy. Đây là nỗi nhục của y, là nỗi nhục của hai mươi mấy vạn đại quân Cao Cú Lệ đang ở bờ nam trong tay y, nhưng lại không có cách nào bắt được kẻ kia.

Bị mất mặt, hơn nữa là liên tiếp mất mặt, Át Chi Văn Đức cảm giác như huyết mạch mình đang thiêu đốt, đốt cháy đến mức ngay cả miệng vết thương cũng không cảm thấy đau.

Nỗi phẫn nộ trong lòng Át Chi Văn Đức lúc này dù không một ai có thể lý giải được. Loại hận này, chỉ có mình y biết. Nếu không thể giết tên Hắc giáp tướng quân nhà Tuỳ kia, không thể bắt hắn thành trăm thấy vạn đoạn, trong lòng của y chỉ sợ sẽ thấp thỏm cả đời. Cho nên, y mới có thể ra lệnh đại quân truy kích, bất kể thế nào cũng phải bắt lấy tên tướng lĩnh áo đen kia.

Y nắm trong tay trọng binh, hơn nữa đang chiếm ưu thế, nhưng lại bị tên tướng quân nhà Tuỳ kia dễ dàng lừa hơn một lần, y làm sao nhẫn nhịn được? Sao có thể nhìn cho tên tướng quân nhà Tuỳ kia thêm một cơ hội nữa lừa mình nữa?

..

...

Lý Nhân dẫn người xoay một vòng, ném người Cao Cú Lệ lại đằng sau, dự tính lách qua nhân mã người Cao Cú Lệ trực tiếp tiến lên, vượt qua toàn bộ chiến đoàn, sau đó phối hợp với bộ tốt của Tiết Vạn Triệt. Sờ đi thành cái vòng luẩn quẩn như vậy, cũng là để người Cao Cú Lệ không biết được ý định của mình.

Nhưng khi sắp hất mở người Cao Cú Lệ, một đội chừng vạn kỵ binh từ một bên lách qua, lấp kín con đường phía trước của bọn hắn.

- Kỵ binh Cao Cú Lệ?

Lạc Phó cau mày kêu một tiếng.

- Như vậy cũng gọi là kỵ binh?

Triều Cầu Ca xuất thân Huyết Kỵ bữu môi, cực kì khinh thường. Quả thật, trong mắt y, kỵ binh Cao Cú Lệ phía trước quả thật quá mất mặt. Đừng nói không có trang bị chỉnh tề, ngay cả chiến mã cũng không đủ. Bên trong đội ngũ kỵ binh hơn vạn người chẳng những tất nhiều là ngựa chậm, còn có la, thậm chí còn có lừa làm người khác không nhìn được cười.

Cao Cú Lệ so với người Mạt Hạt, Khiết Đan, người Hề tuy rằng khoảng cách không quá xa nhưng vì lãnh thổ có nhiều đồi núi nên không thích hợp chăn thả ngựa. Bởi vì thời tiết giá lạnh, đồi núi chiếm đa số, vậy nên trâu cây đều rất ít. Tuy Cao Cú Lệ và bộ tộc thảo nguyên vẫn có giao thương qua lại, nhưng vì Đại Tuỳ, người trong thảo nguyên cũng không tiện bán nhiều chiến mã cho Cao Cú Lệ. Lãnh thổ phía Bắc Cao Cú Lệ còn có thể nuôi ngựa, thực ra chỉ là một vùng phía Bắc sông Mã Tỷ. Qua sông Mã Tỷ là đồi núi trập trùng, khí hậu cực kì khắc nghiệt, cho dù muốn nuôi cũng rất khó sống.

Mà phía Bắc sông Mã Tỷ là các thành chủ, căn bản cũng không phải thuần phục hoàn toàn Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên. Kỵ binh trong tay họ cộng lại cũng không ít, nhưng đều là tài sản tư nhân của họ.

Thế nên nhân mã dưới trướng Át Chi Văn Đức, ba vạn kỵ binh đều không dám ra ngoài

Đối mặt với một đội kỵ binh như vậy, khó trách Triều Cầu Ca sẽ bữu môi. Kỵ binh Đại Tuỳ không giống với người trong thảo nguyên. Lập quốc nhiều năm như vậy, Đại Tuỳ phần lớn nhờ vào bộ binh tinh nhuệ. Hơn nữa trong chiến tranh với người Đột Quyết, dựa vào bộ binh đánh tán kỵ binh thảo nguyên là niềm tự hào nhất của Đại Tuỳ. Đối mặt với kỵ binh thảo nguyên, bộ binh Đại Tuỳ đã có không ít chiến thuật mĩ mãn. Nhưng điều này không có nghĩa là kỵ binh Đại Tuỳ không hùng mạnh. Từ trận chiến Đạt Khê Trường Nho ở Hoàng Hoá có thể nhận ra, kỵ binh Đại Tuỳ hùng mạnh đến nghe đã rợn người rồi.

Một trận đại chiến tại Hoàng Hoá năm đó, Đạt Khê Trường Nho suất lĩnh hơn hai ngàn kỵ binh gặp Khả Hãn Đột Quyết thân chinh dẫn bốn mươi vạn liên quân bộ tộc, trong đó hai mươi vạn Đột Quyết Lang kỵ được xưng là trí tuệ thiên hạ. Nhưng chỉ có lần đó, hơn hai ngàn quân tinh nhuệ Đại Tuỳ huyết chiến ba ngày, giết hơn một vạn rưỡi kỵ địch. Tuy rằng sống sót không đến hai trăm người nhưng Khả Hãn Đột Quyết sợ đến mức lui binh mà về. Bốn mươi vạn đại quân, không những không thể tiêu diệt được hơn hai ngàn kỵ binh Đại Tuỳ, mà cái giá phải trả còn nhiều hơn gấp mười lần. Hơn nữa Khả Hãn Đột Quyết từ đó suy ra vũ lực Đại Tuỳ rất mạnh, không dễ gì đánh bại, cho nên mới mang người quay về thảo nguyên.

Đây chính là quân uy Đại Tuỳ, đây chính là kỵ binh Đại Tuỳ.

Nhìn lại kỵ binh Cao Cú Lệ, rất nhiều người trong bọn họ ngay cả thân giáp nhẹ cũng không đồng đều, ở trước ngực mang thêm mấy tấm gỗ, có người rõ ràng chỉ mặc áo vải. Khí giới của họ cũng không chỉnh tề như kỵ binh Đại Tuỳ. Không nói đến sóc dài, hoành đao của người Cao Cú Lệ cực kỳ lạc hậu, ngay cả trên đầu gỗ gắn đầu sắt làm trường mâu cũng đều không đủ một người một cây.

Cho nên tuy rằng kỵ binh dưới trướng Lý Nhân không nhiều, nhưng mỗi người bọn họ đều ngập tràn tự tin. Phải đánh tan kỵ binh Cao Cú Lệ đang chặn đứng, kì thật cũng không phải quá khó.

Thực tế thì đúng là vậy, Át Chi Văn Đức đến cuối cùng mới đem kỵ binh ra ngăn chặn Lý Nhân. Mà y thật không ngờ trong hoàn cảnh như vậy sức chiến

đầu của tinh kỵ Đại Tuý vẫn thật sung mãn. Lý Nhân lần này đã cho Ất Chi Văn Đức một bạt tai thật vang dội, vô cùng độc.

Hơn ba ngàn tinh kỵ Đại Tuý giống như một lưỡi đao nhỏ tiến vào trong hơn vạn kỵ binh Cao Cú Lệ, như cắt đậu hũ, chia binh trận Cao Cú Lệ thành hai phần. Kỵ binh Đại Tuý xông lên phía trước lấy Lý Nhân làm mũi tên, mấy trăm cây sóc dài giống như máy xay thịt từng bước thất cổ người Cao Cú Lệ. Kỵ binh phía sau xé hồng lỗ mở rộng thêm, thẳng tiến xé đôi đội ngũ Cao Cú Lệ như xé thịt.

Ất Chi Văn Đức trơ mắt nhìn tên hắc giáp tướng quân của Đại Tuý nghênh ngang rời đi, tức giận đến hộc máu mà ngất đi.

Thiếu niên lang, bên sông Tát Thủy

Giết giặc nhàn nhả.

Dùng kỵ phá trận!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Đường Về (2).

Lúc Lý Nhân đem theo kỵ binh vòng một vòng luẩn quẩn lại giết quay về bên sông Tát thủy, Hùng Khoát Hải mang theo một ngàn bộ tốt tinh nhuệ đã đánh lên bờ Bắc. Sau khi nhìn thấy cờ chiến Đại Tuý phía sau Lý Nhân tung bay hiện ra trước mặt, phủ binh Đại Tuý bị Vũ Văn Thuật vứt bỏ trong phần nộ và tuyệt vọng đã lại thấy được hi vọng.

- Kia, là Yên tướng quân!

- Yên tướng quân tới cứu chúng ta!

- Yên Văn tướng lĩnh đã trở lại! Mọi người tiến lên giết giặc phía trước!

Tiếng hò hét vang lên liên tiếp. Nhìn thấy Lý Nhân, phủ binh Đại Tuý như người rơi xuống nước thấy được con thuyền, đó là hi vọng sống sót.

Lý Nhân phóng ngựa từ hậu đội đến tiền đội, lần lượt phát tay thăm hỏi các binh lính.

Tiếng kèn truyền mệnh tiến công vang lên!

Lý Nhân không dừng lại, thẳng đường tìm đội ngũ của Tiết Vạn Triệt phía trước.

- Yên Văn!

Tiết Vạn Triệt nhìn thấy Lý Nhân toàn thân dính máu, giật nảy mình:

- Người bị thương sao?

Lý Nhân khoát tay áo, có chút mệt mỏi nói:

- Chưa. Đầu là máu của người Cao Cú Lệ.

Tiết Vạn Triệt nhẹ nhàng thở ra, chỉ vào trước nói:

- Người nhật báo bồi kia từ đâu vậy? Tên Lữ Suất họ Hùng kia đã mang người đánh lên bờ sông rồi!

Lý Nhân nhìn xung quanh một chút, thấy cách đó không xa có trống trận bị vứt bỏ, vì thế hạ lệnh:

- Người đâu, lấy cái trống trận kia lên, đánh trống mà đi, trợ uy cho Hùng Khoát Hải!

Lập tức có mấy chục tên lính chạy tới đem nâng trống trận lên. Vài người vừa đi vừa mang theo. Tiếng trống trận vang lên, nhiệt huyết trong lòng mọi người từng chút một sôi trào, giống như tiếng sét đánh giữa trời cao. Lý Nhân nhảy từ trên Đại hắc mã xuống, tiếp nhận trống chùy từ một tên lính. Lạc Phó nhanh trí liền tìm một khối gỗ lớn kê hai mươi thân binh khênh lên. Lý Nhân đứng trên ván gỗ, gõ trống trận.

Hai mươi thân binh mang tám gỗ lớn kia kéo Lý Nhân về phía trước. Lý Nhân giờ cao dui trống, hăng hái gõ vang.

Cục diện ngày càng sôi trào!

Hùng Khoát Hải một đao đánh chết người Cao Cú Lệ trước mặt, quay nhìn lại, chỉ thấy mọi người đang vây quanh, một vị hắc giáp tướng quân đang đứng phía trên cao vượt qua đỉnh đầu mọi người. Từng tiếng trống trận một, nhiệt huyết trong mọi người ngày càng sôi trào. Hơn một ngàn cung tiễn thủ đi trước Lý Nhân vừa đi vừa bắn tên. Mà hai vạn binh lính thời khắc này đã hoàn toàn khôi phục lại tổ chất phủ binh Đại Tuý nên có, cũng một lần nữa tìm được sự kiêu ngạo mà chỉ có phủ binh Đại Tuý mới có.

Hơn hai vạn người, hợp lại thành một phương trận bộ binh lớn, thành đội ngũ đi theo Lý Nhân, chậm rãi tiến vào nhập vào đường sông. Mà bọn kỵ binh tách ra hai bên, ở hai bên tả hữu giống như hạm đội hộ hàng. Trận hình hoàn mỹ, khí thế của họ vẫn là phủ binh Đại Tuý bách chiến bách thắng.

Hùng Khoát Hải chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết chảy trong mình. Hai tay đã nặng trĩu không ngờ lại trở nên có lực. Gã cười to một tiếng, biết lần này hẳn có thể giết ra được trùng vây rồi. Vị Yên Tướng quân kia tuy tuổi trẻ nhưng thật khiến người người tôn kính, hẳn đã trở lại, mang theo kiêu ngạo của phủ binh Đại Tuý trở lại.

- Yên Vân tướng quân đã trở lại!

Hùng Khoát Hải rống lớn nói:

- Vừa rồi Yên tướng quân đã mang theo kỵ binh thay chúng ta dẫn dụ người Cao Cú Lệ đuổi theo. Bọn họ giết được bao nhiêu người Cao Cú Lệ ta không biết, chỉ biết là bọn họ đã không làm mất mặt quân nhân. Mọi người nói xem, chúng ta có thể để cho kỵ binh khinh thường chúng ta không? Có thể để Yên tướng quân khinh thường chúng ta không?

- Không thể!

- Giết sạch mọi rợ Cao Cú Lệ trước mắt. Làm cho Yên tướng quân nhìn chúng ta không giống bọn người vô dụng!

Hùng Khoát Hải một cước đánh bay tên lính Cao Cú Lệ xông lại. Ngay sau đó một đao cắm xuống, trực tiếp tạo thành một lỗ hổng lớn trên ngực kẻ đó. Xương sườn gãy, trái tim bị khoét, người nọ kêu cũng không kịp đã bị cướp đi sinh mạng. Máu trong ngực ứa phun ra, bắn tung toé lên đầy mặt Hùng Khoát Hải. Người đàn ông cao hơn hai mét, rút mạch đao ra đã chém giết không biết bao nhiêu kẻ thù, chỉ tiến về phía trước.

- Giết!

Tiếng hô như mãnh hổ gào lên, liền khiến vài tên Cao Cú Lệ đối diện sợ đến mức thụt lùi.

Tiết Vạn Triệt nhìn tình hình trước mặt, trong lòng kích động khó yên.

- Điều này không phải vì Đại Tuý.

Trong lòng y khẽ nói. Quân lính chiến đấu không phải vì Đại Tuý, thậm chí cũng không phải vì người thiếu niên áo giáp đen kia. Mà là vì sự sống!

- Vì muốn sống!

Tiết Vạn Triệt cầm trường sóc nhảy khỏi lưng chiến mã, hùng hổ xông lên phía trước:

- Giết!!! Giết sạch bọn mọi rợ Cao Cú Lệ phía trước, chúng ta về nhà!

- Về nhà!

Tiếng hét của đội ngũ hơn hai vạn người chấn động thiên địa. Giờ phút này, không ai có thể làm lung lay ý chí của họ.

Lý Nhân vẫn không dừng lại. Tuy rằng cánh tay nhức mỏi nhưng vẫn cố ra sức điều khiển trống trận. Hẳn biết mình không thể dừng lại. Tiếng trống xóc dậy tinh thần hăng hái dẫn người giết qua Tát thủy. Chỉ cần qua sông, có gần năm nghìn kỵ binh mở đường, người Cao Cú Lệ tuyệt đối không ngăn được bọn họ. Nếu không phải lúc lui quân, đám Đại tướng quân cao cao tại thượng kia chỉ biết lo cho mình, chạy trốn chết. Nếu Tả vệ ban đầu có thể trợ giúp Tân Thế Hùng, phủ binh Đại Tuý đã không có thất bại thảm hại như hôm nay. Một đội hơn hai vạn năm ngàn người, trong đó bao gồm đội ngũ gần năm nghìn kỵ binh, chỉ cần trận hình chiến đấu vẫn duy trì được, người Cao Cú Lệ căn bản không ngăn cản được.

Đáng tiếc, từ lúc đại quân bắt đầu lui. Nhóm Đại tướng quân do Vũ Văn Thuật lãnh binh cũng cho rằng nhất định phải thua, bọn họ ngay cả chiến đấu cũng không hề nghĩ đến. Bắt đầu qua sông, bọn họ đã tìm đường lui cho mình. Có hơn ba ngàn thân binh tình nguyện bảo hộ, hơn nửa người Cao Cú Lệ phần lớn đều tập kết ở bờ Tát Thủy, bọn họ một mạch trốn về Liêu Đông căn bản không vấn đề gì. Mà hai mươi mấy vạn phủ binh Đại Tuý thiếu lương thực, bọn họ vì bảo đảm mình sống sót mà bỏ lại làm tốt thí. Giờ khắc đó, trong mắt những Đại tướng quân kia, hai mươi mấy vạn sinh mạng không đáng một đồng.

Nhân mã toàn quốc Cao Cú Lệ đều bị Ất Chi Văn Đức triệu tập lại, xiết vòng vây quân viễn chinh Đại Tuý, mục tiêu là hai mươi mấy vạn người. Một đội ngũ ba nghìn người thoát ra ngoài, căn bản cũng không khiến cho người Cao Cú Lệ chú ý.

Đây mới là chiến thuật của Vũ Văn Thuật. Ở đâu nghe biến, là bỏ xe bảo vệ chủ soái.

Trong lúc Vũ Văn Thuật suốt đêm hạ lệnh lui quân, đêm hôm đó, ngọn đèn trong trướng soái vẫn loé lên. Ngoại trừ Tả đồn Vệ tưng quân Tân Thế Hùng

bên ngoài, tám đại tướng quân đều ở bên trong trường. Một khắc này, vận mệnh của hai mươi mấy vạn phủ binh Đại Tuỳ thật ra đã được quyết định.

Có lẽ đây mới đúng là lịch sử thật. Ba mươi vạn phủ binh Đại Tuỳ bị người Cao Cú Lệ giết hầu như không còn, thi thể theo dòng Tát Thủy trôi mãi đến sông Mã Tý Thủy, bị người Cao Cú Lệ đập lên Trường Thành mới đúng là lịch sử. Thi thể kia đập lên trường thành, nhưng thực ra chính là lời chế giễu của người Cao Cú lệ dành cho Đại Tuỳ.

Lý Nhân lúc này không nghĩ nhiều như vậy, cũng quên mất mình đã từng muốn tìm hiểu xem quân viễn chinh Đại Tuỳ tại sao toàn quân lại bị diệt. Hắn thậm chí quên mất mục đích vì sao mình đem những người này trở về, quên mất mục tiêu lúc mới bắt đầu của bản thân. Giờ khắc này, hắn nghĩ chính là toàn lực mang theo càng nhiều người giết giặc, đánh qua Tát Thủy, qua Mã Tý Thủy, lại giết qua Liêu Thủy.

Bờ Tây Liêu Thủy mới là nhà của họ.

Thời điểm hai mươi thân binh mang trống trận cùng Lý Nhân đến bờ Bắc Tát Thủy, Hùng Khoát Hải và Tiết Vạn Triệt đã đem người giết xa cả hơn trăm mét. Trong sự dẫn dắt của đám người Lạc Phó, Độc Cô Chân và Thiết Lão Lang, mấy ngàn kỵ binh Đại Tuỳ cộng thêm bộ binh phía trước đã bắt đầu phát động tấn công. Người Cao Cú Lệ phía trước còn đắm chìm trong thắng lợi lập tức như giáng một đòn vào đầu, hưng phấn giết người bởi vì càng ngày càng có nhiều đồng bạn bị giết mà tinh thần càng xuống dốc, chúng chợt phát hiện, người Tuỳ này từ sói biến thành dê đột nhiên lại từ dê biến thành sói, không, là biến thành mấy vạn con mãnh hổ không thể chống đỡ.

Lý Nhân đứng ở cao, nhìn kỵ binh đang tấn công, trầm giọng hạ lệnh:

- Thôi kèn, lệnh cho kỵ binh chia làm ba đội tấn công, đánh ra một đường đi đủ rộng.
- Theo lệnh ta, trường mâu thủ cản ở phía sau.
- Đông Phương Liệt Hoá!
- Có thuộc hạ!
- Người mang năm trăm kỵ binh ở bên trái đại trận phối hợp tác chiến, bảo vệ cánh trái.
- Thuộc hạ tuân mệnh!
- Phục Hồ Nô!
- Có thuộc hạ!
- Người mang năm trăm kỵ binh ở bên phải phối hợp tác chiến, bảo vệ cánh phải!
- Thuộc hạ tuân mệnh!
- Mệnh lệnh đại quân tăng tốc đi tới, bỏ lại truy binh ở sau!

Hiệu lệnh truyền đi, nhóm phủ binh Đại Tuỳ qua sông càng ngày càng trật tự. Mà sau khi qua sông Tát Thủy, không những có nhân mã Tuỳ binh bị vây đã được tiện đường giải cứu gia nhập thêm. Lúc bắt đầu, hai mươi mấy vạn quân sau khi qua sông bắt đầu chạy như điên, bị người Cao Ly đánh luôn một mẻ. Tổng quát bờ Bắc còn loạn hơn cả bờ Nam. Tuy nhiên chiến trường bờ Bắc quá rộng, Tuỳ binh một đường chạy trốn sự truy đuổi của người Cao Cú Lệ, cho nên người Cao Cú Lệ ở bờ Bắc tuy nhân số so với bờ Nam không ít nhưng đã không thể tổ chức đội ngũ đại quy mô để chặn lại nữa.

Hơn ba nghìn kỵ binh công kích tạo thành trận hình công kích mở đường phía trước, phía sau cùng là khinh giáp trường mâu thủ tốc độ di chuyển ngang với kỵ binh. Đội ngũ chỉnh tề, thoát nhìn như tam xoa kích, sắc bén vô cùng.

Át Chi Văn Đức hôn mê, sau khi tỉnh lại, đội ngũ Lý Nhân đã qua sông toàn bộ. Nhìn kẻ thù không đội trời chung vẫn còn giết ra khỏi trùng vây, Át Chi Văn Đức lại phun ra một ngụm máu lớn.

- Đuổi theo!
- Đuổi theo cho ta! Giết từng người một, không chừa ai cả!

Bờ Nam, còn hơn vạn quân Tuỳ bị phân thành từng nhóm nhỏ. Bọn họ đang bị phân cách thành từng nhóm nhỏ, lâm vào thế khó khăn, căn bản là không thể giết ra ngoài. Mà lúc này, ác khí của họ cũng đã bị kẻ địch bức phát ra rồi. Biết mình không còn đường sống, phủ binh Đại Tuỳ bắt đầu trở nên điên cuồng hơn. Mắt của bọn họ đã không còn nhìn thấy nhà, trước mặt chỉ còn lại kẻ thù, cho nên họ xông lên giết, giết, và giết. Cho dù có chết, cũng muốn để lại chút tồn nghiệm.

Trận chiến này, bên bờ Tát Thủy, phủ binh Đại Tuỳ chết trận hơn mười vạn người. Nhiều thi thể Tuỳ binh bị đâm xuyên qua bụng, ruột thắt lại từ bụng trào ra.

...

Cục diện bờ Bắc quá rối loạn. Phía trước có binh lính quân viễn chinh Đại Tuỳ đang chạy trốn, phía sau có người Cao Cú Lệ đang đồ nặt truy đuổi, mà

phía sau họ còn có Tùy binh trốn về hướng bắc, tiếp mặt sau còn có người Cao Cú Lệ truy đuổi như điên. Trên lộ tuyến thật dài, người Cao Cú Lệ cùng Tùy binh đã hỗn tạp cùng một chỗ.

Lý Nhân hạ lệnh kỵ binh duy trì trận hình tiến về phía trước. Dọc theo đường đi, toàn bộ người Cao Cú Lệ đều bị chém giết. Sau đó Tùy binh bắt đầu thu thập vật tư bên đường, bắt kẻ trên người hay là trên thi thể người Cao Cú Lệ, gấp gì đều nhặt lên. Lý Nhân nghiêm lệnh, tất cả những thứ nhặt được trên đường, không được tự mình cất giữ, toàn bộ đều giao cho Truy trọng doanh. Lúc này, dù là một hạt com cũng đều vô cùng quý giá.

Phụ trách Truy trọng doanh, chính là Vương Khải Niên.

Lý Nhân đặc biệt cấp cho Vương Khải Niên một ngàn tinh binh, chính là binh mã một ngàn người của Tả Đồn Vệ và Chiết Xung Doanh mà lúc trước do Lý Nhân suất lĩnh. Bọn họ phụ trách thu thập lương thực từ bọn lính bên đường hoặc đoạt được trong tay kẻ địch, hai mươi người thành một đội không ngừng kiểm tra qua lại. Nếu như có người cất giấu lương thực, sẽ xử lý theo quân pháp. Quân pháp này, chính là Lý Nhân đặt ra.

Tuy rằng dựa theo cấp bậc chức quan, Ứng Dương Lang tướng Tứ phẩm Tiết Vạn Triệt mới là chỉ huy cao nhất. Nhưng hiển nhiên, bất kể là y hay là Độc Cô Chân có bối cảnh thâm hậu hơn, đều yên lặng thừa nhận Lý Nhân là đứng ở địa vị chỉ huy cao nhất.

Tiết Vạn Triệt tôn kính đối nhân xử thế của Lý Nhân, còn Độc Cô Chân lại tinh táo phân tích tình hình, thấy mình hiện tại không chắc cướp được đến chức chỉ huy, mà binh lính phía dưới đã coi Lý Nhân như lãnh tụ, gã cũng không muốn mạo hiểm.

Sau khi đã toàn bộ bỏ xa người Cao Cú Lệ thì đã là sáng sớm hôm sau. Lý Nhân hạ lệnh một mệnh lệnh khiến mọi người hưng phấn:

- Ăn com!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

Tuy rằng có hết sức đi chênh lộ tuyến lúc đại quân đến, nhưng các binh lính vẫn không có nhiều thời gian để lãng phí. Lý Nhân mang theo lương thực của Tả Đồn Vệ, cộng thêm số trên đường nhặt được giành được, dựa theo tiêu chuẩn một ngày hai bữa com no, đội ngũ hai vạn bảy ngàn người này đại khái đủ ăn bốn ngày thôi. Phù binh Đại Tùy chạy ra tìm được đường sống com cháo không còn quan trọng nữa, mỗi người có một túi nhỏ lương khô được rang chín, nhai rất khó khăn, nhưng đối với họ mà nói lại chẳng khác gì món ăn ngon quý và lạ.

Bữa com này lượng ăn vừa đủ, bởi vì sau khi nghỉ ngơi và chinh đồn gần gũi đội ngũ còn phải tiếp tục lên đường, binh lính nhất định phải mau chóng khôi phục chút thể lực. Nhân mã của Át Chi Văn Đức đang đuổi phía sau, tuy rằng bại binh Đại Tùy đã thu hút đại bộ phận nhân mã Cao Cú Lệ, hơn nữa Lý Nhân còn cố ý tạo dấu hiệu giả quay về đường cũ, nhưng hẳn biết chắc không thể che giấu được Át Chi Văn Đức.

Nhân lúc ăn com, Lý Nhân triệu tập các tướng lĩnh dưới trướng mở ra cuộc họp ngắn.

Nội dung cuộc họp rất đơn giản, chỉ có hai chủ đề.

Một, đội ngũ tiếp tục sẽ đi như thế nào.

Hai, giết người.

Về đội ngũ đi như thế nào, điều này cũng không có gì khác nhau, đại bộ phận đều tán thành không quay lại theo đường cũ, đây là lãnh thổ quốc gia của Cao Cú Lệ, quân viễn chinh Đại Tùy làm sao hiểu rõ bằng người Cao Cú Lệ được. Mấy chục vạn nhân mã Cao Cú Lệ đuổi theo, con đường này bọn họ quen thuộc hơn nhiều so với người Tùy. Hơn nữa, bản đồ mà Lý Nhân có trong tay, đương nhiên, không phải là bản đồ tỉ mỉ toàn diện về Cao Cú Lệ, hẳn chưa có khả năng trong khoảng thời gian ngắn để tìm hiểu làm rõ hơn.

Phản bản đồ này nói trắng ra chính là bản đồ lộ tuyến quay về Liêu Thủy. Là trước khi qua Liêu Thủy Lý Nhân đã phái hai mươi Phi Hồ quân dùng mấy tháng để tìm hiểu về ra. Nhiệm vụ Lý Nhân giao cho họ chính là tìm được một con đường quay về. Người có chuẩn bị mới có thể ở vào thời khắc mấu chốt không cảm thấy quá gian nan, bởi vì việc gian nan nhất là đối sách mà hắn đã nghĩ tới từ mấy tháng trước rồi. Hắn muốn dẫn nhân mã quay về Yên Sơn, trở về mới là quan trọng nhất. Thời gian đầu tháng hai, hắn đã phái mật điệp của Phi Hồ quân ra tìm tòi lộ tuyến, bây giờ đã là cuối tháng tám, thời gian nửa năm mật điệp của Phi Hồ quân đã tìm tòi ra một con đường quay về Liêu Thủy khác.

Nếu trở về bằng đường cũ nhìn bề ngoài sẽ nhanh hơn một chút, nhưng trên thực tế người Cao Cú Lệ cũng sẽ nghĩ tới điểm này. Hơn nữa, ngoại trừ gần mười vạn binh Tùy chết trận ở bên Tát Thủy còn có hơn mười vạn quân Tùy hoàn toàn tán loạn bỏ chạy được tổ chức lại dựa theo đường cũ chạy trở về, người Cao Ly nhất định sẽ truy đuổi. Có người đề nghị Lý Nhân dựa theo đường cũ trở về, lý do là có thể thu nạp càng nhiều bại binh nữa, nhưng trên thực tế, hiện tại Lý Nhân đã không có năng lực như thế rồi.

Hơn hai vạn nhân mã hiện tại, lương thực chỉ đủ ăn bốn ngày, nếu trên đường lại thu nạp thêm nhiều người, gánh nặng càng lớn, không phải là không muốn làm vậy, mà là nếu làm như vậy, trong thời gian nhanh nhất sẽ nghiêng đổ sự sụp đổ tiếp theo.

Khi mọi người biết trong tay Lý Nhân có một phần bản đồ lộ tuyến quay về, đề tài này cũng vốn không có người nào tranh luận tranh cãi nữa. Không phải bọn họ máu lạnh không quan tâm thu nạp những Tùy binh khác, mà là làm như vậy không những không cứu được nhiều người mà ngược lại sẽ chôn vùi hơn hai vạn người này.

Chuyện thứ hai, giết người.

Phải giết không ít người, đại khái hơn hai ngàn.

Người phải giết có hai loại, người Cao Cú Lệ và người của mình.

Người Cao Cú Lệ là dọc đường đi trong chém giết cũng bắt làm tù binh để dẫn đường, kết quả bắt rất nhiều, mang theo cũng là trời buộc. Nói tới, hiện tại Tùy binh tìm được đường sống trong chỗ chết cũng không có gì là không thể giác ngộ giết việc tù binh, nhân nghĩa đạo đức này sẽ không đáng giá một đồng. Hơn mười vạn binh Tùy chết trận ở bên Tát Thủy, chỉ có hơn ba vạn người là bị chém giết, còn gần bảy vạn binh Tùy là lựa chọn đầu hàng, nhưng người Cao Cú Lệ sau khi cướp sạch kho giáp và binh khí của họ, kế tiếp đã chém đầu gần bảy vạn người, không chừa một ai còn sống, tất cả đều trở thành dã quỷ không đầu.

Vị thánh minh Hoàng đế Đại Tùy kia hạ lệnh không cho phép giết người Cao Cú Lệ sau khi bắt được, không những thế còn hạ mệnh lệnh phải hậu đãi họ, không biết có nhớ đến thời điểm điểm con dân mình bị người Cao Cú Lệ bắt làm tù binh đã có kết cục gì không.

Gần mười vạn thi thể không đầu, bị người Cao Cú Lệ ném dọc theo đê Tát Thủy, mặt nước suốt mười dặm đều nhuộm đỏ thẫm, mà đầu của những người đó, đều bị người Cao Cú Lệ treo ở trên đầu gỗ cắm xuống đất, nhìn từ xa, giống như cây đầu người mọc san sát rậm rạp.

Giết gần hai ngàn tù binh này mọi người cũng không có ý kiến, không cần thảo luận.

Nhưng thời điểm đến lượt giết người một nhà, rất nhiều người đều trầm mặc lại. Một trăm ba mươi lăm phủ binh Đại Tùy bởi vì xúc phạm quân pháp Lý Nhân quyết định sau khi binh lính com nước xong sẽ quyết định xử trí như thế nào. Có hai điều xúc phạm quân pháp, thứ nhất, cướp đoạt áo giáp binh khí của người khác thậm chí động thủ đã thương người đây, thứ hai, tự ý cất giấu lương thực chẳng những không giao ra còn vây đánh binh lính truy trọng doanh để đoạt lại lương thực, đã đánh chết mười mấy người. bl ...bl....bl

Những binh lính này đã bị Lý Nhân phái hai người Hùng Khoát Hải và Phục Hồ Nô tổ chức và thành lập đội chấp pháp tạm thời bắt giữ rồi. Thời điểm Phục Hồ Nô mang người tiến bắt, một tiểu đội truy trong doanh thủ hạ của Vương Khải Niên đoạt lại lương thực đã bị binh lính đánh chết hơn phân nửa, người hành hung có hơn một trăm người, đều là binh lính Tà Ngự vệ.

Cho nên, sắc mặt Tiết Vạn Triệt rất khó nhìn.

Đánh chết người đều là binh lính Tà Ngự vệ của y, bị đánh chết là binh lính Tà Đồn Vệ của Lý Nhân.

- Có cần phải trừng trách, răn đe hay không? Giết Cao Cú Lệ mọi rợ giết liền giết, mà dù sao những lính kia đều là binh Đại Tùy chúng ta, rất khắc nghiệt, như vậy không hay...Dù sao hiện tại đội ngũ còn chưa bền chắc như thép, nếu dẫn khởi cảm xúc của binh lính, ta sợ sẽ gây ra phản loạn bất ngờ.

Độc Cô Chân ra vẻ tùy ý liếc nhìn Tiết Vạn Triệt, sau đó hắng giọng nói.

- Bọn họ đánh chết cũng là binh Đại Tùy!

Lạc Phó đỏ ngầu mặt nói.

Độc Cô Chân cứng họng lại, không nói được gì nữa. Gã không ngờ Lạc Phó này có chức quan thấp hơn lại chống đối mình, bởi vì Lạc Phó là thân tín của Lý Nhân. Mà đội ngũ hiện tại, rất hiển nhiên Lý Nhân mới là người chỉ huy chân chính, gã còn muốn cùng đội ngũ còn sống trở lại Đại Tùy, lúc trước nói như vậy cũng đơn giản là bảo vệ chút mặt mũi thay Tiết Vạn Triệt mà thôi. Lại nói tiếp, hiện tại đại bộ phận nghị sự đều là con cháu xuất thân hàn môn, chỉ có gã và Tiết Vạn Triệt là xuất thân thế gia. Cho nên khó tránh khỏi gã thân cận với Tiết Vạn Triệt hơn chút, dù sao trên người những người xuất thân hàn môn này có mùi vị quê mùa Độc Cô Chân không thích ứng nổi.

Nhưng gã cũng không có ý định đắc tội Lý Nhân, cho nên nói vài câu là ngừng lại.

- Vương Khải Niên!

Lý Nhân quay đầu nhìn nhìn bóng dáng khô gầy đứng ở nơi xa nhất kia, vẫy vẫy tay nói:

- Người đem chuyện đã trải qua tỉ mỉ nói lại lần nữa, không được giấu diếm, cũng không cho nói lời bất công.

Wương Khải Niên cười khổ, đi tới nói:

- Tướng quân, là như thế này, chàng vạng hôm qua, tướng quân cấp cho tôi một tiểu đội binh lính, phát hiện bộ phận binh lính dưới trướng Tiết Tướng quân cướp đoạt lương thực người khác nhặt được, hơn nữa không chịu giao cho Truy trọng doanh. Có một Giáo Úy Tà Ngự Vệ nói...

Tiết Vạn Triệt nhìn Vương Khải Niên lạnh lùng nói:

- Hắn nói cái gì, ngươi nói thẳng ra đi.

Sắc mặt Vương Khải Niên thay đổi một chút, nhìn Lý Nhân, lập tức cắn răng nói:

- Giáo Úy đó nói, bọn họ là binh Tả Ngự Vệ, chỉ nghe lời của Tiết tướng quân, lương thực bọn họ phải tự mình lưu trữ ăn không cần phải cho người khác, bọn họ cũng không cần phải nhìn mặt người của Tả Đôn Vệ. Muốn lương thực, có bản lĩnh rút đao đến đoạt đi.

Sắc mặt Tiết Vạn Triệt trở nên hết sức khó coi, nhìn Lý Nhân nhưng không lên tiếng. Thật ra y biết chuyện này, hơn nữa sau khi biết được đã trối người đưa đến quân trưởng của Lý Nhân. Y vốn tưởng rằng Lý Nhân sẽ mở một mặt lưới đáy, không nghĩ tới hôm nay lại đề xuất chuyện này ngay trước mặt mọi người. Ngay tại vừa rồi, lúc Lý Nhân yêu cầu Vương Khải Niên kể lại chuyện đã xảy ra, y còn tưởng rằng Lý Nhân bày mưu đặt kế để Vương Khải Niên nói vài lời hay cho binh lính thủ hạ của mình, không ngờ chính là, Vương Khải Niên này lại ăn ngay nói thật không chừa đường lui nào.

- Vì sao ầu đã đã thương người?

Lý Nhân hỏi.

Dù sao cũng đã không đếm xỉa gì cả rồi, Vương Khải Niên đơn giản một hơi nói rõ mọi việc.

- Yếu tướng quân nghiêm lệnh, tất cả lương thực nhất định phải bảo tồn ở truy trọng doanh, phạm là binh lính tự ý giấu riêng lương thực, hơn nữa không giao ra, sẽ dựa theo quân pháp để xử lý. Lúc ấy bởi vì người của Tả Ngự Vệ không chịu giao lương thực ra, cho nên đội trưởng Truy trọng doanh thủ hạ của tôi liền dẫn người đi đoạt lại, ngay lúc đầu đã bị người của Tả Ngự Vệ xô đẩy vài cái, binh lính thủ hạ của tôi cũng không động thủ. Sau đó Giáo Úy Tả Ngự Vệ kia nóng nảy, rút đao chém đội trưởng Truy trọng doanh bị thương, binh lính Truy trọng doanh tiến lên cứu hộ, người của Tả Ngự Vệ liền bắt đầu rút đao đã thương người. Hơn một trăm người vây công hai mươi binh lính Truy trọng doanh, mười bảy người bị giết ngay tại chỗ, chỉ có ba người bây giờ còn sống... Tuy nhiên, phòng chừng sống không qua hôm nay rồi. Người nhẹ nhất, trên người cũng có bảy tám vết đao, trong số người bị giết, có hai bị loạn đao chặt thành thịt nát, thi thể không thể ghép thành chính thể được.

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Ngươi lui xuống trước đi.

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn Tiết Vạn Triệt sắc mặt trắng bệch khẽ hỏi:

- Tiết Tướng quân, ngươi thấy chuyện này xử lý như thế nào?

Tiết Vạn Triệt không nói gì, Lý Nhân cũng vẫn nhìn y, một lát sau Tiết Vạn Triệt cắn răng nói:

- Yếu tướng quân, chúng ta cùng đề cử người làm thủ lĩnh đại quân, quân pháp cũng là người định, cho nên người xử lý như thế nào, Tiết mỗ cũng không ý kiến!

Lý Nhân gật gù đầu, quét một vòng những người khác hỏi:

- Các ngươi cảm thấy thế nào, là giết, hay là phạt?

Mọi người nhìn nhau, đều không nói gì.

Lý Nhân đứng lên, nhìn các binh lính đã ăn cơm xong lập tức thản nhiên nói:

- Người không tin không lập, pháp không thi hành thì vô dụng, kháng quân kỷ, nên giết.

Hắn chậm rãi đi đến chỗ nhóm người ở phía xa, vừa đi vừa nói:

- Truyền lệnh tập hợp, bốn tướng phải chấp hành quân pháp!

...

Thời điểm hai ngàn tù binh Cao Cú Lệ bị chém giết, nhóm phủ binh Đại Tùy phát ra những tiếng hoan hô vang dội. Không ai thông cảm người Cao Cú Lệ, giống như thời điểm phủ binh Đại Tùy bị người Cao Cú Lệ lột cỡi hết quần áo chém rơi đầu cũng không có ai thông cảm bọn họ. Hơn hai ngàn đầu rơi xuống, trong lòng mọi người vô cùng hân hoan, nhưng khi một trăm ba mươi phủ binh Đại Tùy bị trói chặt áp lên, toàn trường lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Lý Nhân chậm rãi đi lên một tòa sườn núi cao quét mắt nhìn những người phía dưới.

- Trước khi giết người, ta muốn hỏi mọi người một vấn đề.

Lý Nhân hít vào một hơi cao giọng nói:

- Ai có thể nói cho ta biết, tại sao ta phải hạ lệnh tập trung lương thực lại, không cho phép binh lính tự ý giữ riêng, toàn bộ giao trọng doanh bảo quản không?

Thật ra mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa mệnh lệnh này của Lý Nhân, tập trung lương thực không nhiều lại, dựa theo nhân số để định lượng cung cấp, như vậy còn có thể kéo dài thời gian lâu hơn. Nếu binh lính giữ riêng, như vậy sẽ có hơn phân nửa người căn bản không có miếng cơm ăn. Trầm mặc một hồi, bắt đầu có người lớn tiếng trả lời:

- Vì để tất cả mọi người đều có miếng cơm no.
- Vì để cho tất cả mọi người không bị đói chết.
- Bởi vì về nhà còn phải đi một chặng đường dài, nhưng lương thực lại không nhiều!

Thanh âm trả lời càng ngày càng nhiều, từng câu trả lời đều vô cùng rõ ràng.

Lý Nhân nhìn Giáo Úy giết người đang quỳ ở dưới kia, hỏi:

- Bọn họ đều biết vì sao, ngươi hẳn đã biết?

Giáo Úy kia ngẩng lên, sợ hãi nhìn Lý Nhân rồi nhanh chóng cúi xuống, run rẩy không dám nói lời nào.

- Hùng Khoát Hải!

Lý Nhân kêu lên.

Hùng Khoát Hải bước ra khỏi hàng bước đi đến trước mặt Lý Nhân nói:

- Có thuộc hạ!
- Hôm nay ngươi chấp pháp Giáo Úy, ta hỏi ngươi, kẻ kháng quân lệnh, đánh giết đồng bào xử trí như thế nào!
- Giết không tha!

Hùng Khoát Hải lớn tiếng hồi đáp.

Giáo Úy kia ngẩng mạnh đầu lên, thanh âm khàn khàn kêu:

- Yến tướng quân, Yến tướng quân! Xin bỏ qua cho ta lần này đi, lần sau ta không dám nữa.

Sắc mặt Tiết Vạn Triệt trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, mắng:

- Ờo là, chết không đáng tiếc!

Lập tức xoay người rời khỏi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lý Nhân nhìn Giáo Úy hòa hoãn nói:

- Đao, là dùng để giết địch, không phải là dùng để giết người một nhà. Mười mấy đồng bào bị ngươi dẫn người giết chết, còn có người bị các ngươi chặt thành thịt nát, trong lòng ngươi có thấy có lỗi không? Hiện tại ngươi nói không dám, không phải ngươi biết sai, mà là ngươi sợ chết. Ta biết nếu như lại có lần sau, nói không chừng ngươi thật sự không dám kháng quân lệnh. Nhưng nếu ta tha cho ngươi, như vậy những người khác có lần sau hay không? Lần sau còn có người cầu xin mãi như ngươi hay không, lần sau ta không dám không? Không giết ngươi, không giết người lần sau, sẽ có bao nhiêu lần sau?

Hắn thờ dài nói:

- Ta nghĩ, vẫn nên chỉ có lần này là tốt nhất, cho nên, ai đều không có lần sau. Có chút sai, cả đời chỉ có thể phạm một lần.
- Giết!

Lý Nhân lạnh lùng nói.

Hùng Khoát Hải vung tay lên, hơn một trăm binh lính đội chấp pháp đi tới, đứng phía sau binh lính Tả Ngự Vệ, rút hoành đao ra giờ lên cao sau đó mạnh mẽ chém xuống, những tiếng kêu rên chợt dừng lại, trên mặt đất lại có hơn một trăm đầu người lăn lộn.

Thời điểm đao hạ xuống, trong lòng mọi người đều chấn động.

- Ta biết các ngươi từng thuộc các đội ngũ khác nhau, có binh lính Tả Đôn Vệ, có binh lính Tả Ngự Vệ, có binh lính Hữu Kiêu Vệ, có binh lính Tả võ

vệ, nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi hiện tại cũng là binh lính của ta.

Lý Nhân cao giọng nói:

- Các ngươi từng đã là người bị các Đại tướng quân vứt bỏ, Nguyên soái Vũ Văn Thuật vứt bỏ các ngươi, Đại Tùy vứt bỏ các ngươi, ta thì không! Bởi vì ta đối đãi các ngươi như huynh đệ, ta không đành lòng nhìn bất cứ người nào trong các ngươi chết trong tay kẻ địch. Nhưng hiện tại, ta lại không thể không giết người mình, khi đao chém xuống cổ họ, lòng ta đau đớn.

- Ta chỉ muốn mang các ngươi về thật hoàn hảo, không phải chôn xương tha hương. Nếu các ngươi cũng muốn sống trở về, vậy hãy coi mỗi người bên cạnh mình là huynh đệ của mình! Chỉ có đồng tâm hiệp lực mọi người mới có thể quay về nhà, không ai giúp đỡ, các ngươi có thể kiên trì được đến cùng sao!

- Cho nên, tốt nhất từ hôm nay trở đi các ngươi hãy quên các ngươi từng là thân phận gì, đều hãy nhớ kỹ, muốn sống trở về, vậy nhất định phải tuân thủ quân pháp, cái gì là quân pháp?

Lý Nhân nhìn bốn phía, lớn tiếng nói:

- Chỉ cần ta còn là tướng quân của các ngươi, vậy lời của ta, đó là pháp! Các ngươi nghe rõ chưa!

- Rõ!

Thanh âm trả lời to vang, cam tâm tình nguyện.

Khi Độc Cô Chân nghe tới câu nói Đại Tùy vứt bỏ các ngươi ánh mắt chợt biến đổi, gã kinh ngạc nhìn Lý Nhân, trong lòng lập tức nổi lên sóng to gió lớn!

Người này... rốt cuộc muốn làm gì?

Nhìn Lý Nhân, Độc Cô Chân bỗng nhiên bị ai phát hiện, một chuyện này của mình thật sự đi nhầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Đường Về (4).

- Dựa theo số lượng lương thực hiện tại đội ngũ đi chưa đến Mã Tĩ Thủy sẽ đói mà gục ngã hết. Yến tướng quân, ngài xem có nghĩ được biện pháp gì hay không?

Độc Cô Chân đi phía sau Lý Nhân thấp giọng nói.

Những lời nói trước đó của Lý Nhân làm gã mơ hồ đoán được gì đó. Lời nói của Lý Nhân bề ngoài không nhận ra được gì nhưng bên trong đầy cảm xúc phẫn nộ kích động, nhưng Độc Cô Chân xuất thân thế gia thấy nhiều âm mưu quỷ kế vẫn lập tức từ trong đó ngửi được một tia mùi vị khác thường. Theo gã thấy, Lời nói của Yến Văn tuyệt đối là dụng tâm kín đáo đấy. Là đem tư tưởng của đám binh lính hướng tới một hướng khiến người ta khiếp sợ, hơn nữa hiện tại xem ra, bởi vì sự thật lúc trước Yến Văn đến chém giết giải cứu bọn lính, hiện tại tuyệt đại bộ phận đều cảm kích hắn, thậm chí còn theo lệnh mà làm.

Độc Cô Chân vào thời khắc này đã biết, Yến Văn tuyệt đối không phải là đơn giản muốn mang đội ngũ hơn hai vạn người này về Đại Tùy như vậy. Không những thế, sau khi trở về thân phận của đội ngũ này chỉ sợ sẽ không còn là phủ binh Đại Tùy nữa. Từ nơi này quay về Liêu Thủy không phải chuyện 3-5 ngày, trên đường về nói không chừng Yến Văn cũng đã mang hơn hai vạn người này đi một hướng khác không có đường mà quay về.

Đương nhiên, Độc Cô Chân cho rằng không đường về, là bởi vì gã tin tưởng vững chắc Đại Tùy tuyệt đối sẽ không dao động đấy. Đại Tùy mới lập quốc ba mươi năm, đúng là thời điểm tinh thần phấn chấn bông bột, cho dù ngẫu nhiên có một hai lần thảm bại cũng sẽ không dao động đến gốc rễ của một nước. Tại sao Yến Văn làm vậy gã không biết, nhưng gã tin tưởng, nếu Yến Văn quả thật muốn làm đại sự như vậy, tương lai nhất định sẽ chết không có chỗ chôn. Vốn gã có chút thương thức Yến Văn có xuất thân hàn môn, cảm thấy trên người thiếu niên này có một khí chất nhiệt huyết mệnh mông khiến người ta khâm phục. Mà hiện tại, Độc Cô Chân nhạy bén ngửi được một tia nguy hiểm, thật ra tại thời khắc này ngược lại càng kính nể Yến Văn.

Ban đầu gã nghĩ Yến Văn mang người trở lại cứu phủ binh Đại Tùy vì lấp ở bờ Nam Tát Thủy, là vì tuổi trẻ khí thịnh, bởi vì nhiệt huyết. Người như vậy dám mạo hiểm dám giết quay lại làm người ta tôn kính, nhưng không thể không nói chỉ bởi vì điều này mà giết quay lại hoặc nhiều hoặc ít vẫn mang theo chút ngu ngốc, tối thiểu chưa chín chắn.

Nhưng, nếu như là bởi vì có mưu đồ lớn mới bắt buộc giết quay lại cứu người thì sao?

Nghĩ đến đây Độc Cô Chân không tự chủ được rung mình một cái, đột nhiên cảm giác được thời tiết quái quỷ này của Cao Cú Lệ làm người ta chán ghét, mới cuối tháng tám, Giang Nam Đại Tuyền còn oi bức, không ngờ nơi này đã lạnh như thế rồi. Cái lạnh này là từ trong lòng ra bên ngoài, trong nháy mắt, trên cánh tay gãi nổi cả da gà lên.

- Hôm qua ta đã xem bản đồ kỹ rồi, trên đường quay về có không ít thành bảo thôn trại của người Cao Cú Lệ, gặp một đoạt một, kiên trì đến Mã Tí Thủy hẳn là vấn đề không lớn, hiện tại toàn bộ nhân mã Cao Cú Lệ đều tập trung cùng nhau đuổi giết bại binh Đại Tuyền, cho nên nếu có cơ hội, chúng ta thuận tiện đánh hạ thành trì phòng thủ không kiên cố vậy thì không lo vấn đề lương thực nữa. Lương thực thu hoạch của Cao Cú Lệ trên cơ bản đều ở trong tay thành chủ các thành, chỉ cần đánh hạ một tòa thành chỉ cũng đủ cả đội ngũ chúng ta dùng đến lúc qua Liêu Thủy đấy.

Lý Nhân quay đầu lại nhìn Độc Cô Chân nói.

Đúng nha.

Trong lòng Độc Cô Chân cả kinh, chợt nhớ ra một sự kiện.

Trong tay hắn còn có một tấm bản đồ!

Toàn bộ Đại Tuyền đều tìm không ra một tấm bản đồ chi tiết về Cao Cú Lệ, trên bản đồ mà đại quân viễn chinh sử dụng lúc qua Mã Tí Thủy đều trống không, thậm chí ngay cả núi non sông ngòi đều không có đánh dấu. Địa phương hơn ngàn dặm, trên bản đồ ngay cả một tuyến cũng đều không có! Bản đồ như vậy, đã là bản đồ Cao Cú Lệ chi tiết nhất mà Đại Tuyền có thể tìm được, đừng nói Vũ Văn Thuật, cho dù là Hoàng Đế Bệ Hạ thì cũng chỉ có dạng bản đồ như thế. Nhưng tấm bản đồ trong tay Yên Vân lại tỉ mỉ hơn nhiều.

Vì sao trong tay hắn lại có tấm bản đồ tỉ mỉ như vậy? Chẳng những có thể tìm được một đường khác để trở về, hơn nữa bên đường trên lộ tuyến có bao nhiêu thôn bảo trại (làng có tường xây quanh) đều được đánh dấu, tấm bản đồ này là từ đâu mà có? Người Cao Cú Lệ hay sao? Điều đó không có khả năng! Người Cao Cú Lệ tác chiến căn bản cũng không có dư đồ, bởi vì bọn họ là đánh giặc trong nhà mình, rất quen thuộc từng cọng cây ngọn cỏ.

Trời ạ!

Độc Cô Chân kinh hoàng nghĩ đến, chẳng lẽ lại là Yên Vân phái người của hắn đi vẽ bản đồ ra?

Độc Cô Chân bị suy đoán của mình làm cho sợ hãi, gã kinh hãi không tự chủ được mà tiếp tục nghĩ, nếu bản đồ là do Yên Vân trước đó rất lâu đã phái người lên vào Cao Cú Lệ tìm hiểu rồi vẽ ra, vậy nói không chừng trước khi đại quân viễn chinh tấm bản đồ này đã có trong tay hắn rồi, nhưng, căn bản hắn không hề lấy ra.

Phỏng đoán như thế, nói cách khác...

Sắc mặt của Độc Cô Chí trong nháy mắt trở nên rất khó coi.

Nói cách khác, từ bên Liêu Thủy Yên Vân cướp đoạt thi thể của Mạch Thiết Trọng, sau đó cố ý hiên ngang bỏ đi chỉ để lại một cái tên, sau đó tiến vào quân doanh Đại Tuyền, làm một Giáo úy lục phẩm của binh hộ lương, sau đó từng việc từng việc phát sinh, căn bản cũng không phải là trùng hợp đấy. Đó đều là âm mưu mà thiếu niên tên Yên Vân này đã thiết kế từ trước, hắn thậm chí... thậm chí đã sớm liệu được Đại Tuyền sẽ bị thảm bại! Đáng sợ hơn chính là, không ngờ hắn có thể lừa gạt mọi người, từ đầu đến cuối đều đứng trên đạo nghĩa.

Ông trời ơi..!

Độc Cô Chân sợ tới mức hít một hơi khí lạnh, gã bị “chân tướng” do mình suy đoán ra mà sợ hãi, theo bản năng ngẩng lên nhìn Yên Vân, muốn xem thiếu niên này mới mười lăm tuổi sao mà đáng sợ như thế. Nếu quả thật là như vậy, tâm cơ của thiếu niên lang này thật quá thâm trầm rồi.

Rốt cuộc hắn là ai?

Một giây sau, Độc Cô Chân nghĩ tới vấn đề này, chẳng lẽ hắn thật sự tên là Yên Vân?

- Tục Công huynh, người sao vậy?

Lý Nhân nhìn sắc mặt trắng bệch của Độc Cô Chân mà hỏi, hắn dừng bước, nhìn ánh mắt của Độc Cô Chân.

- Hà!

Độc Cô Chân từ trong suy tư kinh hãi theo bản năng kêu khẽ một tiếng, lập tức ngưng ngừng cười cười:

- Có lẽ sau một ngày một đêm liên tục chém giết, không ngừng lui lại nên hơi mệt mỏi, từ hôm qua đến giờ vẫn chưa được chợp mắt, hơi thất thần một chút. Thật ngại quá, An Chi, vừa rồi lại hơi lơ đãng.

Độc Cô Chân áy náy cười cười nói.

Gã nghĩ tới về thất thần của mình vừa rồi mà sợ, bởi vì gã chợt nghĩ tới, nếu Yên Vân là người tâm cơ thâm trầm như thế, vậy hắn có đoán được mình đã đoán ra chân tướng hay không? Có điều từ nhỏ đến giờ hắn đã được bồi dưỡng tâm tính nên nhanh chóng trấn định lại, về mặt cũng rất nhanh khôi phục

bình tĩnh. Bất kể thế nào, giải thích vừa rồi của gã cũng là thật, một ngày một đêm không nghỉ ngơi, còn không ngừng chém giết chạy trốn chết thì bất kể ai cũng sẽ mệt mỏi, hơi chút thất thần, đây là điều khó tránh khỏi.

- Vậy phải tranh thủ thời gian để chop mắt, giờ chúng ta còn chưa yên ổn, tuy rằng ta phái người bày nghi binh khiến Át Chi Văn Đức nghĩ chúng ta theo đường cũ trở về, nhưng dù sao hiện tại cách đội ngũ Cao Cú Lệ chưa đủ xa, nghỉ ngơi một chút, chúng ta còn phải chạy tiếp.

Lý Nhân cười cười nói.

Độc Cô Chân gật đầu nói:

- Cũng được, ta qua bên kia nghỉ chốc lát.

Độc Cô Chân chỉ chỉ khối đá lớn cách đó không xa.

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Thời điểm xuất phát, ta sẽ phái người đánh thức người.

Độc Cô Chân cười áy náy sau đó đi đến bên kia. Gã gắng sức áp chế nhịp đập của tim mình, cố để mình đi thật vững vàng, chậm rãi, gắng sức để bờ vai của mình không run rẩy, tuy rằng, lòng bàn tay của gã vào giờ khắc này đã đầm mồ hôi.

- Tục Công huynh.

Mới đi được bảy tám bước, Độc Cô Chân nghe Yên Vân ở phía sau bỗng nhiên gọi mình một câu.

- Cái gì?

Gã không kìm nổi run lên nhè nhẹ, quay lại bày ra nụ cười gượng gạo, hỏi:

- An Chi, có chuyện gì nữa?

Lý Nhân cười rất tươi, nhìn giống như mặt trời ấm áp từ phía đông lộ ra trong đầu mùa đông, trong phức tạp có chút lo lắng, vô cùng trong trẻo, nhưng không biết vì sao, nụ cười kia làm cho Độc Cô Chân cảm thấy đặc biệt đáng sợ.

- Người còn chưa ăn cơm, hay là ăn chút gì đi, bằng không lúc đại quân xuất phát sẽ không có thời gian ăn uống nữa đâu.

- Ừc.

Độc Cô Chân nhếch môi cười cười:

- Được, vậy ta đi ăn đây.

Lý Nhân ừ một tiếng thân nhiên nói:

- Ta phái người đưa tới cho người.

Sau khi nói xong, Lý Nhân rất tự nhiên xoay người rời khỏi, dường như căn bản cũng không có một chút khác thường nào cả. Độc Cô Chân theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi. Có điều, gã không nhìn thấy lúc Lý Nhân xoay người, khóe miệng kia tựa như không có ý cười, cũng không hề thấy ánh mắt của hắn như cười như không.

Độc Cô Chân phun ra một ngụm trọc khí, dựa vào khối đá lớn kia ngồi xuống, cảm giác khí lực cả người nháy mắt đều bị rút hết, thậm chí ngay cả tay cũng không thể nhấc lên được. Tựa vào tảng đá lớn, cảm giác mát lạnh từ tảng đá khiến mồ hôi sau lưng nhanh chóng trở nên lạnh hơn, quần áo dính sát vào người khiến gã rất khó chịu, không kìm nổi hắt xì một cái. Độc Cô Chân chợt phát hiện không ngờ mình lại là kẻ nhất gan như thế.

Mình sợ chết ư?

Gã tự hỏi lòng mình.

Đáp án dĩ nhiên là phủ định đấy, mình không sợ chết, nếu sợ chết, gã cũng sẽ không đi theo Yên Vân từ phía bắc Tát Thủy giết quay về bằng được. Lúc ấy tại sao mình lại quyết định đã không quan trọng nữa, quan trọng là, chuyến đi này quá thật quá rộng lớn mạnh mẽ, thậm chí không thể tưởng tượng. Không phải sợ chết, sợ dĩ sợ đến như vậy, thật ra là bởi vì mình phát hiện ra một âm mưu cực lớn, hoặc là, là phát hiện ra một người khiến trong gã sợ hãi.

Không được!

Độc Cô Chân đột nhiên nghĩ đến, mình nhất định phải khẩn trương đi tìm Tiết Vạn Triệt! Tên đầu óc ngu si kia nhất định là không phát hiện Yên Vân thật ra là một tên phản nghịch!

Gã gắng gượng đứng lên, chợt thấy Lý Nhân mỉm cười cầm theo hai túi lương khô đi tới, bước đi của hắn thông dong, ổn định.

Độc Cô Chân đành phải thay động tác đứng lên bằng động tác giả bộ như duỗi chân, sau đó cười khỏ nói với Lý Nhân:

- Cả người đều nhức mỏi, căn bản ngủ không được.

Lý Nhân ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Chân, lấy lương khô từ trong túi nhỏ đưa cho Độc Cô Chân sau đó dựa vào tảng đá duỗi người, cái duỗi người rất mạnh, khiến cả cơ thể đều được kéo căng, khớp xương ở cổ, lưng mệt mỏi kêu răng rắc liên tiếp. Suốt một ngày cả đêm mệt nhọc tựa hồ cũng bị động tác này mang đi, Lý Nhân không kìm nổi mái rên rỉ một tiếng thoải mái.

Đồ lương khô từ trong túi nhỏ ra lòng bàn tay, sau đó đưa lên miệng nhấm nuốt. Lương khô rang chín khá cứng, nhai rất khó khăn, nhưng mùi vị khô ráo của nó lại làm người ta không kìm nổi nhai từng miếng nuốt chậm rãi, khi người đang đói bụng, dù là ăn đồ cứng như thế, nhưng vẫn cảm thấy đó là mỹ thực phong phú nhất thiên hạ.

Lý Nhân không nói lời nào, Độc Cô Chân cũng tìm không thấy đề tài, hai người đều trầm mặc nhai nuốt, sau đó cùng cầm nước lên uống.

Động tác giống nhau khiến hai người cùng nhìn nhau cười.

- Lộ trình còn rất dài.

Lý Nhân bỗng thản nhiên nói một câu.

- Đúng vậy, ta còn chưa muốn chết.

Độc Cô Chân trả lời một câu chẳng hiểu ra sao cả.

- Không ai muốn chết cả, cho nên mọi người mới liều mạng chạy, có điều, có người chạy đúng hướng, có người lại chạy sai.

Lý Nhân sáng khoái uống một ngụm nước lớn, sau đó nghiêm túc buộc túi nước lại.

- Tiếp tục đi, trong hai trăm dặm đều không có nguồn nước, cho nên nước cũng cần phải tiết kiệm.

Hắn khẽ cười nói.

Độc Cô Chân ngẩn ra, lập tức cười khỏ nói:

- Ta còn có nửa túi nước lớn.

Sau đó gã quơ quơ nửa gói lương khô to còn lại:

- Còn có nhiều lương thực nữa.

Lý Nhân đứng lên, chậm rãi tiến về trước, hắn không nói thê câu nào, nhưng ngược lại dường như Độc Cô Chân hiểu ý tứ của hắn, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của Lý Nhân, lẩm bẩm:

- Muốn thả ta đi ư? Ta sẽ không đi, đi mới là ngốc.

Nếu không có ý định đi, vậy thì trong vòng hai trăm dặm phía trước có nguồn nước hay không, có thôn bảo trại có thể tìm được lương thực hay không đều không còn quan trọng. Độc Cô Chân lắc đầu nhắm mắt lại nghỉ ngơi, từ bỏ ý nghĩ đi tìm Tiết Vạn Triệt.

Lý Nhân đi ra ngoài hơn 10m mới đứng lại, quay đầu nhìn Độc Cô Chân đang ngủ, bỗng nhiên cười cười.

Cũng là một tên có ý nghĩa.

Trong lòng hắn tán thưởng một câu.

]

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Đường Về (5).

Tán thưởng thì cứ Tán thưởng. Bây giờ Lý Nhân thật sự vẫn còn đau đầu về việc xử trí Độc Cô Chân và Tiết Vạn Triệt như thế nào. Nói mượn gió bẻ măng cũng được, nói qua cầu rút ván cũng được. Hai người đó nhất định là không thể ở lại quá lâu. Tiết Vạn Triệt mặc dù nhìn thì rất giống con nhà võ đơn thuần, cơ mưu không thâm sâu. Nhưng Lý Nhân lại tuyệt đối không xem nhẹ bất kì đối thủ nào của mình. Mà Độc Cô Chân so với Tiết Vạn Triệt phức tạp hơn nhiều.

Thậm chí Lý Nhân có thể khẳng định, trong toàn đội ngũ, người đầu tiên có thể nhìn ra chút manh mối từ trong lời nói của người vừa bị giết tất nhiên chính là Độc Cô Chân. Không sai. Buổi trưa Lý Nhân nói những lời như vậy chính là để làm thay đổi tư tưởng đám bại binh của Đại Tuý. Để dung nhập vào ý thức của bọn họ rằng Đại Tuý đã vứt bỏ bọn họ rồi, Đại nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đã vứt bỏ bọn họ. Trên đường quay về, việc mà Lý Nhân phải làm không chỉ là việc dẫn họ về mà còn muốn tẩy não bọn họ.

Theo tình hình trước mắt, tất cả đều diễn ra vô cùng thuận lợi.

Với điều kiện đầu tiên là, nếu như Độc Cô Chân và Tiết Vạn Triệt không gây rối.

Hai người đó vẫn còn có một sự ảnh hưởng nhất định trong đội ngũ, đặc biệt là Tiết Vạn Triệt. Đối với Lý Nhân mà nói, giải quyết vấn đề này như thế nào là một chuyện rất đau đầu. Nếu như Lý Nhân thêm một chút “lòng lang dạ sói”, hẳn hoàn toàn có thể giải quyết gọn, khiến Tiết Vạn Triệt và Độc Cô Chân thoát nhìn sẽ rất giống như là chết trận. Nhưng vào thời khắc này Lý Nhân không muốn làm như vậy. Dù gì bây giờ vẫn đang ở trong đất của Cao Cú Lệ, giết người như vậy, Lý Nhân không làm được.

Giết người thì dễ nhưng Lý Nhân là người có nguyên tắc.

Lúc trước và lời nói của Độc Cô Chân thoát thấy thì rất đơn giản, đơn giản có phần nhảm chán. Nhưng Lý Nhân biết mình đã biểu hiện thái độ rõ ràng cho Độc Cô Chân biết, mà Độc Cô Chân rõ ràng cũng hiểu ý của hắn. Nhưng lựa chọn của Độc Cô Chân thật sự là sự lựa chọn thông minh nhất, khiến Lý Nhân không thể không bội phục. Hai người đều là người thông minh, cơ bản không cần nói quá rõ. Lý Nhân nói trong vòng 200 dặm trước mặt không có nguồn nước, cho nên nước cũng phải uống tiết kiệm. Nghĩa là “ngươi nên rời đi rồi, trên đường bảo trọng”. Vì vậy câu trả lời của Độc Cô Chân là “tôi vẫn chưa muốn chết.”

Đúng vậy. Rời khỏi đại đội, cho dù là Lý Nhân không phải người chặn giết bọn họ giữa đường, nói không chừng cũng sẽ bị người Cao Cú Lệ vây giết. Dù sao trong tay gã cũng không có một phần bản đồ để quay trở về bờ sông Liêu Thủy. Cho dù là người Cao Cú Lệ đến vây đuổi bại binh Đại Tuý, nhưng không có lương thực, Độc Cô Chân cũng không muốn làm ma đói.

Cho nên ý mà hắn để lộ ra là, ta mới không đi.

Không đi thì không đi, chỉ cần ngươi không gây rắc rối cho ta. Nếu như Độc Cô Chân đủ thông minh thì sẽ không lựa chọn đối đầu với mình vào thời khắc này. Nếu như Độc Cô Chân không đủ thông minh, vậy thì cũng chỉ coi như là Kỷ Hạo Thiên thứ hai của Yến Sơn trại mà thôi.

Lý Nhân chưa bao giờ có cảm giác mình là chính nhân quân tử. Bởi vì trong thời đại này kỳ thực chính nhân quân tử sẽ không có cuộc sống quá tốt.

Chậm rãi đi đến một sườn núi cao, Lý Nhân nằm ngửa trên sườn núi nghỉ ngơi, nhắm mắt lại lặng im suy nghĩ, dần dần sự mệt mỏi bắt đầu xông tới, mơ mơ màng màng. Vậy mà Lý Nhân lại ngủ thiếp đi.

Trong vòng 50 mét bên cạnh Lý Nhân, chỉ ít có hai mươi thân binh cầm đao hộ vệ.

Mà trong vòng mười thước quanh Lý Nhân, năm mặt điệp Phi Hồ quân bí mật mai phục vô cùng tốt.

Đây là do Lạc Phó và Thiết Lão Lang sắp xếp. Vào lúc này, sự an toàn của Lý Nhân là quan trọng nhất. Quân viễn chinh của Đại Tuý bại rồi, nhưng đường thắng lợi của bọn họ giờ mới bắt đầu. Vô tình, đám người Thiết Lão Lang đã quên mất Lý Nhân vẫn chỉ là một cậu thiếu niên mới mười tám tuổi. Trong suy nghĩ của bọn họ, trải qua chuyến Liêu Đông này, Lý Nhân đã thực sự trở thành một thủ lĩnh mà bọn họ tôn kính. Bất kể là võ lực hay là trí óc, sự biểu hiện của Lý Nhân chắc chắn làm người ta phải “từa mắt mà nhìn.”

Bọn họ cũng đã dần dần quên đi người thiếu niên vẫn còn có vẻ hơi ngây ngô trên thảo nguyên đó.

Mà trong lòng nhớ rõ, chuyến đi Liêu Đông này, sự cơ trí và thâm trầm của Lý Nhân bắt đầu hình thành từ một năm trước. Vì chuyến đi Cao Cú Lệ lần này, sự bố trí của Lý Nhân có thể trước khi đuổi đến Cự Dã Trạch. Sau khi diệt trừ Kì Hạo Thiên, thành lập Phi Hồ quân, v.v. đều là làm nền cho lần tới Liêu Đông này. Thoạt nhìn từng bước từng bước thì rất đơn giản. Nhưng bọn người Thiết Lão Lang đều biết, đôi lại là họ làm chắc chắn sẽ không thể hoàn hảo được.

Người thiếu niên trẻ đã trở thành một lãnh tụ chân chính, một người đáng để bọn họ tôn kính và tin cậy.

Thiết Lão Lang ngồi trên một hòn đá lớn cách Lý Nhân không xa. Sự an toàn của Lý Nhân, y và đám người Lạc Phó đã bàn bạc. Mấy người thay phiên đem thân binh hộ vệ bên cạnh Lý Nhân, không thể để xảy ra một sơ suất nào.

Y cũng rất mệt, nhưng đối với Thiết Lão Lang đã từng trải bao nhiêu chuyện mà nói, cục diện hiện tại không coi là cái gì. Mấy năm nay, có gì mà Huyết kỵ không nắm qua? Mã tặc môn của Thiết Phù Đồ cũng thế, mấy năm nay có cái khổ nào mà chưa nắm qua?

...

Đại nghiệp Hoàng đế Dương Quảng có thói quen ngủ trưa. Nhưng không biết làm sao hôm nay ông ta nằm trên chiếc giường lớn thích hợp di chuyển trong cung điện mà Vũ Văn Khải thiết kế, lăn qua lộn lại rất khó ngủ. Bực bội, Dương Quảng sai người gọi ngự y đến, uống hết một bát thuốc an thần mới ngủ được.

Trong lúc ngủ mơ, ông ta phát hiện mình trở về thời điểm năm hai mươi tuổi. Đúng là độ tuổi hào hoa phong nhã. Đúng là năm tháng vội vã, ông ta mơ thấy mình mặc kim giáp, đứng ở mũi thuyền nhìn quân đội Đại Tuỳ đã vượt qua rãnh trời Trường Giang. Sau đó, đánh tan rã đội quân Nam Trần bờ Nam. Uy vũ của phủ binh Đại Tuỳ truy sát một mạch, công phá hết thành trì lớn này đến thành trì lớn khác. Đất Giang Nam phồn hoa, nháy mắt liền bị mình nắm gọn trong tay.

Ông ta nhìn thấy, Hoàng đế Nam Trần Trần Thúc Bảo nhảy vào trong giếng cạn trong hậu hoa viên tròn. Cùng ông ta nhảy còn có một người với cái tên đẹp danh tiếng lan xa, Trương Lệ Hoa. Tuy rằng đã già rồi, nhưng nhìn thì vẫn rất ý nhị. Ông ta nhìn thấy đám binh sĩ của Đại Tuỳ xông vào hoàng cung Nam Trần. Trong lúc tìm kiếm đã tìm thấy cái giếng cạn, sau đó bắt Trần Thúc Bảo.

Dương Quảng cười ha ha trong mộng.

Trẫm thuộc Hoàng đế hạng nhất từ trước tới nay! Ai có thể bình định Giang Nam, thống nhất thiên hạ lúc hai mươi tuổi? Ngay sau đó, ông ta lại thấy quân đội Đại Tuỳ, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm tiêu diệt hết dân tộc Thổ Dục Hồn. Còn đánh bại hình tượng của Đột Quyết Lang Kỵ ở Tái Bắc. Tất cả như thế đấy, làm cho người ta nhiệt huyết sục sôi!

Ông ta mơ thấy mình đứng trên Trường Thành chỉ điểm giang sơn, chỉ vào hướng Liêu Đông lớn tiếng hỏi: “Nơi đó là nơi nào?!”

Trăm vạn đại quân cùng nhau hô to, Liêu Đông!

Trẫm muốn vì Đại Tuỳ tăng thêm một địa hạt, các người có thể đánh hạ Liêu Đông cho trẫm được không?

Chiến! Chiến! Chiến!

Tất cả đều quen thuộc như vậy, chỉ có điều đứng ở trên Trường Thành đột nhiên lập tức đến bên bờ Liêu Thủy. Vẫn là tuổi trẻ anh tuấn như vậy, một thân kim giáp. Vẫn là không thể ngăn cản như vậy! Ông ta cười như người điên trong mơ. Nam Trần có vô số thành lớn tường cao, còn có rãnh trời Trường Giang cũng đỡ không nổi quyết tâm nhất thống thiên hạ của trẫm. Dòng sông nhỏ Liêu Thủy, toà thành nhỏ Liêu Đông, sao có thể cản nổi thiên quân vạn mã của trẫm?

Nhưng một giây sau, ông ta thấy máu nhuộm đỏ cả Liêu Thủy; thấy Mạch Thiết Trọng dẫn theo cả hơn một vạn dũng binh Tà Đồn vệ tiền công hăng hái không sợ chết với người Cao Cú Lệ; nhìn thấy Mạch Thiết Trọng bị vô số cây giáo đâm chết; nhìn thấy một tên lính trong hơn ngàn phủ binh Đại Tuỳ bị người Cao Cú Lệ chém lộn nhào trên mặt. Ông ta luống cuống. Tại sao ở trong mộng hình ảnh này vẫn còn tái diễn?

Ngay sau đó, ông ta kinh hãi phát hiện, trong Liêu Thủy chảy ngược ra hình dạng của mình, không ngờ là một ông lão đã gần đất xa trời! Tóc bạc phơ, chòm râu trắng, nếp nhăn trên mặt giống như bị gió bắc lạnh lùng của Liêu Đông cắt ra vậy, sâu như thế. Hơn nữa còn thăm ra bên ngoài huyết châu. Ông ta đột nhiên quay đầu lại, không dám nhìn vào chính bóng của mình dưới nước. Nhưng, thời khắc quay đầu lại đó, ông ta lại nhìn thấy hàng nghìn con quỷ không đầu phiêu phiêu đang bay trên mặt nước, lác lác theo làn gió.

Mặc dù có hàng hà sa số ma quỷ không đầu, cũng không biết vì sao, Dương Quảng lại phát hiện ra, mấy tên mà dọa người khác sợ đều nhìn chằm chằm vào mình!

- A!

Dương Quảng giật mình tỉnh giấc, quần áo ướt đầm mồ hôi.

- Bệ hạ, gặp ác mộng phải không?

Tiêu Di Chân đứng dậy, kéo tay Dương Quảng nhẹ nhàng hỏi.

Mắt của Dương Quảng đỏ ngầu, quần áo và chăn đều ướt đầm. Sắc mặt của ông ta cực kì khó coi, trắng bệch giống như giấy trên cửa sổ, không một giọt máu. Nghe được lời quan tâm của Hoàng hậu, đầu óc hỗn loạn của ông ta mới có chút thư thái. Tiêu Di Chân nắm lấy tay của Dương Quảng, kề mặt mình sát trước mặt của Dương Quảng, cảm giác như cơ thể của Hoàng hậu không ngờ lại lạnh như vậy.

- Bệ hạ, người xem người đấy, sao ngủ vẫn giống như đứa trẻ vậy?

Tiêu Di Chân chỉ chỗ nước dãi thấm ướt trên gối của Dương Quảng, dịu dàng cười nói:

- Có phải trong mơ mơ thấy đồ ăn ngon, lại bị thiếp cướp mất phải không?

Tuy rằng đuôi mắt nàng đã có nếp nhăn, nhưng thật sự khuôn mặt của nàng vẫn xinh đẹp như xưa, lúc mỉm cười khoe mắt hơi nheo lại láu lỉnh nhìn Hoàng đế, không ngờ vẫn đang yêu giống như đứa trẻ.

- Trẫm không chịu nổi được như vậy à?

Dương Quảng cười đau khổ nói.

Ông ta biết Hoàng hậu đang muốn làm dịu tâm trạng của mình, vì vậy ánh mắt cảm kích nhìn Tiêu Di Chân nói:

- Nếu thật sự nàng giành cái gì đó của trẫm, trẫm làm sao lại tranh giành với nàng được? Đề nhường cho nàng hết.

- Cái gì cũng cho thiếp?

Tiêu Di Chân mở to mắt.

- Thiên hạ này đều là của trẫm. Có cái gì nàng muốn mà ta không thể cho nàng?

Dương Quảng vuốt nhẹ hai má của Tiêu Di Chân nói.

Tiêu Di Chân tựa đầu vào ngực Dương Quảng, nói nhỏ:

- Thiếp thân có Bệ hạ, còn cần gì đâu?

Dương Quảng hơi ngạc nhiên, lập tức bật cười ha hả.

Chỉ có điều, trong lòng có chút lo lắng, lại vẫn còn đang trong nơi hẻo lánh đó thoát đi không được

...

Nửa năm rồi, một toà thành Liêu Đông nhỏ nhỏ rõ ràng còn không đánh hạ được, trong lòng Dương Quảng rất buồn. nhưng vừa nghĩ tới thân từ mình tin nhiệm nhất Vũ Văn Thuật mang theo ba mươi vạn phủ bình tĩnh nhuệ của Đại Tuý đã lên lút đánh tới thành Bình Nhưỡng. Nói không chừng lúc này đã bắt sống thẳng hê Cao Nguyên. Trong lòng ông có chút nhẹ nhõm. Ngẫm nghĩ kỹ một chút con ác mộng lúc chiều, Dương Quảng tự cười chế giễu mình.

Tại sao lại mơ giấc mơ như vậy?

Đúng rồi nhất định là Vũ Văn Thuật đã mang đại quân thắng lợi trở về rồi. Nghe mình nói về con ác mộng đó xong, không phải Hoàng hậu đã nói rồi sao, cảnh trong mơ đều là tương phản. Tất cả mọi thứ, đều phải suy nghĩ, giống như cách giải thích của dân gian. Cho nên Dương Quảng cũng liền cảm thấy bình tâm lại, sau khi ăn cơm xong, ông ta ngồi trên bàn phía đằng sau, lại bắt đầu rơi vào trạng thái trầm tư, cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Giấc mơ đều là ngược lại thực tế sao?

Ông ta bỗng nhiên nghĩ, vậy việc đầu tiên xảy ra trong giấc mơ thì sao? Chính ông ta mang theo năm mươi một vạn đại quân bình định Nam Trần, diệt dân tộc Thổ Dục Hồn, đánh bại Đột Quyết Lang Ky ngang ngành, đánh bá chủ của thảo nguyên lớn mạnh thành hai mảnh. Ông ta được dân chúng xưng làm thánh Khả Hãn. Những cái đó cũng đều ngược lại sao?

Đúng rồi!

Dương Quảng bắt ngờ nghĩ tới một việc. Bỗng nhiên ngộ ra sao mình lại có con ác mộng như vậy.

Quân viễn chinh, hình như đã lâu không có chiến báo gửi về. Lúc mới bắt đầu, mỗi ngày Vũ Văn Thuật đều phái người đem tin thắng trận gửi về doanh trại Liêu Đông. Dương Quảng nhớ rõ, đại quân tiến triển thuận lợi, chiến thắng liên tục, người Cao Cú Lệ cơ bản không ngăn được uy vũ của quân Đại Tuý. Những tin chiến thắng đó đều truyền đọc cho chúng đại thần lúc lên triều. Lúc đó hình như ai cũng cảm thấy không quá một tháng là đại quân có thể nắm gọn Bình Nhưỡng.

Có bao nhiêu lần không nhận được tin thắng trận của Vũ Văn Thuật rồi? Không chỉ là tin chiến thắng, bao nhiêu lâu rồi không có tin của quân viễn chinh?

Trong lòng Dương Quảng bỗng nhiên cảm thấy bất an vô cùng, cao giọng hô to:

- Người đâu, truyền Phò mã Đô úy Vũ Văn Sĩ Cập!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Đường Về (6).

Lúc Vũ Văn Sĩ Cập từ trong hành cung Hoàng đế đi ra đã là nửa đêm rồi. Nói thật, gã luôn chờ đợi ngày hôm nay Bệ hạ cho gọi. Bởi vì, không chỉ vì Bệ hạ, gã đã rất lâu không nhận được thư phụ thân Vũ Văn Thuật gửi về báo bình an. Đây chỉ có thể chứng minh một điều rằng, đó là đường lui của quân Đại Tuyền đã bị chặn đứt rồi, tất cả tin tức đều không gửi về được, bất luận là chiến báo gửi triều đình hay là thư nhà.

Vũ Văn Sĩ Cập đã sốt ruột không chịu nổi từ lâu rồi. Không có ý chỉ của Bệ hạ gã cũng không dám một mình xuất doanh. Hơn nữa, trong tay gã không có binh quyền, xuất doanh còn có thể như thế nào?

Cho nên gã vẫn đang mong đợi có một ngày Bệ hạ có thể phát hiện ra đã mất liên lạc với quân viễn chinh. Nhưng Bệ hạ Đại Tuyền chơi chưa đã ở Vọng Hải Đột chỉ ở lại ngoại thành Liêu Đông không tới mười ngày. Sau khi đại quân do Vũ Văn Thuật dẫn đầu xuất phát, Hoàng đế cũng dẫn theo thiên tử lục quân một lần nữa tới Vọng Hải Đột xem điểm lành mới nhất. Lần này, nghe nói một con Tam Túc Kim Ô xuất hiện ở Vọng Hải Đột, lưu lại ba ngày sau bay đi, còn rơi một chiếc lông chim ánh vàng rực rỡ.

Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng mừng khắp khỏi nhanh chóng tới Vọng Hải Đột xem lông Tam Túc Kim Ô. Lần này đi, cho đến ba ngày trước đó mới trở về ngoại thành Liêu Đông. Không ngoài dự tính, Hoàng đế Bệ hạ nhìn thành Liêu Đông vẫn không phá được giận dữ chém ba lang tướng "công thành bất lợi", sau đó hạ lệnh triệu dân phu dồn đất đi trước, cứng rắn rải một con đường lớn rộng vài trượng ở ngoài thành Liêu Đông, mệnh lệnh binh lính theo đường lớn tiến công lên tường thành. Chỉ có điều người Cao Cú Lệ dùng bao cát ngăn tường thành thành từng đoạn ngắn đoạn ngắn, cho dù tấn công lên tường thành cũng căn bản không thể mở rộng khu vực chiếm lĩnh, binh lính lên tường thành chỉ có thể tiến công ở một khu vực nhỏ hẹp rất nhanh đã bị người Cao Cú Lệ dùng mũi tên lông vũ bắn chết. Mà có người ý đồ từ trên tường thành nhảy vào nóc nhà dân cư trong thành nhưng dân cư dưới tường thành đều bị dỡ bỏ, còn đào một rãnh sâu rộng hai trượng tại bên trong tường thành, binh lính Đại Tuyền nhảy đi vào tất cả đều rơi thành bánh thịt.

Sau khi Hoàng đế trở lại doanh trại Đại Tuyền ở ngoại thành Liêu Đông đã nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán giết vài người, sau đó nghĩ ra biện pháp công thành mới rải một đường lớn ngư lương như vậy, sau đó tâm tư lại lần nữa rời khỏi chiến trường, ngày ngày dẫn Tiều hoàng hậu lên bên Liêu Thủy câu cá, hoàn toàn chẳng quan tâm quân vụ. Tựa như việc Vũ Văn Thuật mang theo ba mươi vạn đại quân viễn chinh ông ta đã vứt bỏ lên chín tầng mây rồi.

Trên thực tế ông ta đã thực sự quên mất. Nếu không phải con ác mộng buổi chiều, không chừng Dương Quảng cũng khó mà nhớ tới việc Vũ Văn Thuật dẫn người đi đã lâu rồi.

Hoàng đế triệu kiến Vũ Văn Sĩ Cập, hỏi một vấn đề rất hồ đồ hoang đường. Điều này làm cho Vũ Văn Sĩ Cập có chút buồn bực. Nhưng nhìn đến sự chân thành trong ánh mắt của Bệ hạ lại không có cách nào tức giận.

Dương Quảng hỏi:

- Vũ Văn Thuật có báo tin tức gì cho người không?

Tin tức!

Lúc ấy Vũ Văn Sĩ Cập nghe được câu này suýt nữa nổi giận.

Quân viễn chinh đã bị mất liên lạc một tháng, chẳng lẽ Hoàng đế cho rằng cha mình không có thời gian viết chiến báo thì có thời gian viết mấy bức thư nhà hay sao?

Vũ Văn Sĩ Cập rất nghiêm túc trả lời nói rằng đã một tháng không nhận được tin tức. Dương Quảng thờ dài nói:

- Cho dù hấn có nóng vội lập công, chẳng lẽ đến việc dành chút thời gian ra viết chiến báo cũng không có hay sao?

Trong lòng Vũ Văn Sĩ Cập bị thương, tự nhủ, Bệ hạ quả nhiên là già rồi.

- Trẫm ban cho người hai vạn nhân mã, người đi theo đường đại quân tiến công để tìm, để xem đã xảy ra chuyện gì.

Dương Quảng chậm rãi nói.

Bệ hạ không hồ đồ!

Vũ Văn Sĩ Cập đột nhiên bừng tỉnh. Chỉ là ông ta... chỉ là ông ta không muốn tin quân viễn chinh đã bại trận, không muốn tin rằng chiến báo của phụ thân gửi rồi nhưng không đến được. Mà là thà rằng tin phụ thân vì nóng vội muốn lập công mà quên viết chiến báo, thà rằng tin đại quân đã nắm trong tay được đô thành Bình Nhưỡng của Cao Cú Lệ... Bệ hạ không muốn suy nghĩ rằng, đường về của đại quân đã bị đứt.

- Thần tuân mệnh!

Vũ Văn Sĩ Cập khom người nói.

Dương Quảng gật đầu, khoát tay áo một cách một nhọc nói:

- Nhìn thấy Vũ Văn Thuật, người thay trẫm hỏi hấn một chút. Có phải Cao Nguyên xưng thần rồi không.

Vũ Văn Sĩ Cập ngăn người ra, cúi người quỳ xuống:

- Tạ ơn hồng ân của Bệ hạ!

Sự kích động trong lòng gã khó mà bình tâm lại. Đã đến nước này, Bệ hạ còn suy xét cha ta, còn suy xét Vũ Văn gia ta! Hối phụ thân Cao Nguyên có phải xưng thần rồi hay không. Đây chắc chắn là vì giải vây cho phụ thân ta!

- Đi đi. Trầm mặt rồi.

Dương Quảng khoát tay áo nói.

Vũ Văn Sĩ Cập khom người hành lễ rồi đi ra ngoài. Suốt đêm điem đu hai vạn nhân mã. Có ý chỉ của Hoàng đế, gã có thể cố gắng hết sức tuyển chọn tinh binh, lo lắng cho sự an nguy của Vũ Văn Thuật, cho nên Vũ Văn Sĩ Cập đơn giản chỉ cần từ hai vạn chiến mã trong tay Binh bộ thượng thư Phùng Thế Cơ, dẫn theo mấy trăm tên gia tướng thân binh còn có đội ngũ với hai vạn binh mã. Sáng sớm hôm sau mang đủ đồ tể tiếp tiếp viện lập tức xuất phát.

Bay như tên bắn trên chiến mã, sắc mặt của Vũ Văn Sĩ Cập đầy nghiêm nghị, nhưng trong lòng thì bất an:

- Phụ thân... Chờ con!

...

Vài bóng đen lặng yên không một tiếng động từ trong rừng cây chui ra, lộ đầu nhìn chung quanh một chút, xác định không ai phát hiện, sau đó men theo đường nhỏ ven làng nỏ đến dưới tường. Vài người khác găt đầu nhanh chóng tách ra. Trong bóng đêm, mấy người áo đen hiện ra kì dị như vậy. Thân thủ của bọn họ đều rất tốt, mạnh mẽ linh hoạt, trong đêm đen giống như linh vượn. Có mấy người bò men theo tháp canh xây dựng bằng gỗ, mà người trên tháp canh bảo trại lại vẫn cứ ngủ say, căn bản không biết từ thân đã đến.

Người áo đen động tác linh hoạt leo lên tháp canh. Sau khi quay đi vào nhìn thoáng qua thấy lính gác vẫn còn ngủ say. Nơi khoe miệng của người áo đen kia hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Sau khi ngồi xuống bịt miệng bọn lính canh kia, đâm thẳng một đao vào trong cổ họng. Mũi đao xuyên qua xuyên lại trong cổ họng vài nhát, chân lính gác đạp vài lần lập tức người dần mềm nhũn đi.

Bốn năm người áo đen lại men theo tháp canh bò xuống, lên tường bao của bảo trại. Trên tường bao cũng không có thủ binh chỉ có một số ít của đội tuần tra qua lại vài lần. Sau khi đội thôn dân cầm đuốc từ trên tường vây đi ra, hắc y nhân cầm đầu lấy dây móc từ trong người ra buộc trên tường vây ném vào bên trong bảo trại, sau đó hán theo sợi dây trượt xuống.

Từ lúc treo tường giết người đến tiến vào trong bảo trại cũng chỉ mất năm phút. Bởi vậy có thể thấy thân thủ của những người áo đen tốt như thế nào. Bọn họ... chính là Phi Hồ quân của Lý Nhân.

.

Sau khi từ Tát Thủy giết ra khỏi trùng vây, Lý Nhân có ý tổ chức và xây dựng hai đội ngũ, bổ sung một hàng ngũ. Tổ chức và xây dựng hai đội ngũ, một là cho doanh trại quân lương của Vương Khải Niên, một đội ngũ khác là chọn lựa kỹ lưỡng một ngàn người tinh binh hùng tráng từ hai vạn ba nghìn lính bộ binh giao cho Hùng Khoát Hải, do Hùng Khoát Hải luyện binh và duy trì quân kỷ. Đội ngũ một ngàn người này trở thành từ binh lính thành chấp pháp quân. Binh sĩ chấp pháp quân đều dùng mạch đao hoặc là binh khí nặng Bối hoàn thủ đại đao, Lý Nhân ký thác kỳ vọng vào một ngàn người này.

Về phần bổ sung chi đội ngũ kia, chính là Mật điệp Phi Hồ quân thuộc hạ của hắn. Phi Hồ mật điệp lúc thành lập chỉ có năm người. Đó là bởi vì số Yến Sơn tặc quá ít. Đội ngũ một ngàn hai trăm người thực sự tuyển không ra quá nhiều binh lính thông minh tháo vát. Mà Phi Hồ mật điệp là đội quân Lý Nhân cực kì coi trọng, nhân viên tốt thà ít mà tốt. Hiện tại hắn có thể lựa chọn nhân viên trong đội ngũ hơn hai vạn người. Phi Hồ mật điệp nhận được sự bổ sung rất lớn.

Phi Hồ mật điệp hiện tại đã là một đội ngũ dũng mãnh với hơn bốn trăm người. Nhân viên của Phi Hồ mật điệp cũng đều nhất định phải là binh lính thiện chiến tinh nhuệ. Nhiệm vụ của bọn họ là tình báo, thăm dò chứ không phải là ra trận giết địch. Đương nhiên, một bộ phận của Phi Hồ mật điệp có nhiệm vụ là lên vào và ám sát.

Trong đêm đen, những người áo đen lên vào một bảo trại của người Cao Cú Lệ đó chính là nhóm người có thân thủ ưu tú nhất của Phi Hồ mật điệp.

Tuột xuống theo dây thừng từ trên tường, thủ lĩnh mật điệp đánh máy thế phòng thủ, những người khác lập tức phân tán ra, giám thị xem động tĩnh chung quanh. Mấy người bọn họ đều là lão binh của Yến Sơn trại được Lý Nhân dẫn ra, cho nên phối hợp lẫn nhau đã vốn đã rất ấn ý. Hai người lặng lẽ bò lên, bịt miệng lính gác cửa từ phía sau rồi đâm chết. Sau đó nhanh chóng tiến lên đẩy cửa chính của bảo trại từ bên trong ra.

Sau khi đẩy cửa chính ra, thủ lĩnh mật điệp lấy từ trong lồng ngực áo ra một cái còi bỏ vào miệng, thổi vài tiếng rất nhanh nhưng âm thanh ngắn gọn sắc bén.

Tiếng còi vừa mới dứt, từ trong rừng đối diện với bảo trại mấy trăm mét không biết bao nhiêu là phủ binh của Đại Tuy lao tới!

...

Đánh hạ bảo trại của tiểu bộ tộc người Cao Cú Lệ này rất nhanh, gần như không có thương vong đã hoàn toàn khống chế được cục diện. Nam nhân còn ở lại trong bảo trại này không nhiều, hầu hết đều theo tiểu thủ lĩnh của bộ tộc đuổi theo giết bại binh của Đại Tuy rồi. Số nam nhân lưu lại trong bảo trại này cũng không đến ba trăm người, trong đó còn có hơn một trăm người già và trẻ nhỏ.

Nhóm phủ binh của Đại Tuý sau khi vọt vào bảo trại, không ai hạ lệnh bọn họ giết người, đương nhiên cũng không ai bắt họ giết người. Tuy nhiên, sau nửa giờ phàm là nam nhân có thể giơ đao thép lên đều đã bị chém đầu. Mà người Cao Cú Lệ phản kháng vô cùng mãnh liệt. Phụ nữ người già đều cầm gậy gỗ đánh lại đám binh sĩ Đại Tuý. Nhưng dù có chống cự quyết liệt thì bọn cũng không ngăn nổi phủ binh tinh thần tràn đầy tình nhuệ.

Lúc Lý Nhân đi vào bảo trại này, có khoảng hơn hai ngàn người Cao Cú Lệ đã bị xua đuổi tụ tập lại trên một mảnh đất trống. Trong đó đa số là nữ. Phủ binh Đại Tuý đã tìm được kho lúa, Vương Khải Niên đang dẫn theo binh sĩ quân nhu doanh kiểm kê.

- Yến tướng quân, đám người Cao Cú Lệ đó làm sao bây giờ?

Hung Khoát Hải thấp giọng hỏi.

Nếu không phải gã dẫn theo chấp pháp quân tiến vào bảo trại thì nói không chừng phủ binh Đại Tuý lúc này đã giết chết gần hết người Cao Cú Lệ rồi. Mặc dù chấp pháp quân vào bảo trại, vẫn có mấy trăm nữ nhân Cao Cú Lệ bị chém chết. Đối với người Cao Cú Lệ, phủ binh Đại Tuý hiện giờ không có gì là không ra tay được. Mà trước kia mấy cái bảo trại này quá nhỏ, chỉ có vài trăm người trên cơ bản lúc công phá thì đã giết sạch người rồi. Lần này dù sao cũng có hơn hai ngàn dân chúng Cao Cú Lệ cho nên Hùng Khoát hải không thể không qua đây chờ lệnh.

Lý Nhân quay đầu lại nhìn Độc Cô Chân, lại nhìn Tiết Vạn Triệt một chút.

- Tiết tướng quân, Độc Cô tướng quân, các ngài xem phụ nữ và trẻ em Cao Cú Lệ đó xử trí thế nào?

Độc Cô Chân nhìn nhìn Tiết Vạn Triệt cười nói:

- Tiết tướng quân, người thấy thế nào?

Tiết Vạn Triệt há to miệng thở dốc, trừng mắt nhìn Lý Nhân và Độc Cô Chân một cái, trong lòng thầm nghĩ hai cái tên hồ ly này hồ giao hoạt giống nhau, không ngờ đem vấn đề nan giải này cho ta. Tuy nhiên Tiết Vạn Triệt cũng không phải người ngu, con người của y đảo một vòng liền nghĩ ra đối sách.

- Yến tướng quân, hôm nay là đại quân dẫn đầu, chuyện này vẫn là nên để ngài quyết định đi.

Lý Nhân vốn im lặng lập tức cười nói:

- Trước tiên kiểm kê lương thực đã rồi tính sau. Sau đó đồ quân nhu dùng được mang tất cả đi. Quần áo, chăn, hễ là dùng được, cái gì cũng không được bỏ qua.

- Hùng Khoát Hải.

- Có thuộc hạ.

Người dẫn chấp pháp quân tuần tra trước, tạm thời không nên động vào đám người Cao Cú Lệ này. Đợi thu hết lương thực và đồ quân nhu sạch sẽ rồi, ta cùng với hai vị tướng quân thảo luận một chút rồi quyết định.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Hùng Khoát Hải lĩnh mệnh đi rồi, Vương Khải Niên vẻ mặt ti tiện tươi cười chạy chậm lại.

- Tướng quân, lần này xem như bắt được cá lớn. Hai ngày trước đánh tan mấy cái bảo trại hoàn toàn là không có lương thực gì. Cái bảo trại lớn này ít nhất phải có năm sáu ngàn người. Vừa rồi thuộc hạ nhìn qua, lương thực phải đủ cho chúng ta ăn tới mười ngày đấy! Lần này đúng là phát đạt, ha ha!

Lý Nhân khẽ cười nói:

- Đêm này ở lại bảo trại này nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Người đem người và lương thực kiểm kê lại.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Vương Khải Niên cười ha hả gật đầu, sau đó chạy chậm rời khỏi.

Lần này bùng được một hang ổ lớn của người Cao Cú Lệ, Độc Cô Chân và Tiết Vạn Triệt cũng đều rất cao hứng. Đội ngũ đã đi về hướng Bắc được sáu ngày rồi. Nếu như vẫn không tìm được kho lúa của người Cao Cú Lệ, đội ngũ có thể cạn kiệt lương thực. May mắn vận khí của bọn họ cũng không tệ. Bảo trại này chính là nơi gần với nơi tập kết lương thực của người Cao Cú Lệ vài trăm mét.

- An Chi, người thật sự là không có ý định giết đám phụ nữ và trẻ em Cao Cú Lệ này à? Nếu giữ lại bọn họ, chỉ cần chúng ta vừa đi bọn họ sẽ chạy đi tìm Át Chi Văn Đức nói ra tung tích của chúng ta. Thật vất vả mới bỏ ra truy binh, không thể vì mấy người Cao Cú Lệ này khiến cho đội ngũ lại lâm vào tình trạng này.

Tiết Vạn Triệt nhíu mày nói.

Lý Nhân lắc đầu, vừa đi ra ngoài bảo trại vừa trả lời một đằng nói:

- Đêm nay ta không qua đêm ở bảo trại rồi, nhị vị, chúc mọi người đêm nay ngủ ngon.

Tiết Vạn Triệt còn muốn đi theo hỏi, lại bị Độc Cô Chân kéo lại.

Độc Cô Chân cười hỏi:

- Người đã quên lúc trước hần tuyên bố sáu điều quân pháp à?

- Không tuân theo mệnh lệnh, giết!

- Lâm trận nao núng, giết!

- Cứu viện không tận lực, giết!

- Đồng bào đánh nhau, giết!

- Làm hỏng thời cơ chiến đấu, giết!

- Lãng phí lương thực, giết!

Độc Cô Chân nhìn Tiết Vạn Triệt cười nói:

- Vẫn không rõ à?

Tiết Vạn Triệt vỗ trán một cái nói:

- Nhưng không có quy định có thể không giết tù binh dân chúng Cao Cú Lệ

Độc Cô Chân chậm rãi bước ra ngoài bảo trại, vừa đi vừa nói:

- Đêm nay ta cũng ngủ ở bên ngoài, người thì sao?

- Ta và người cầm đuốc soi nói chuyện trong đêm!

Tiết Vạn Triệt cười nói.

Độc Cô Chân bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Có lẽ người phải người gọi Hùng Khoát Hải, nói chỗ ta vẫn còn mấy bình rượu mạnh.

Tiết Vạn Triệt cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Đường Về (7).

.

Sau khi đội quân rời khỏi Tát Thủy đã đi về hướng Bắc được chín ngày. Do phải tránh đại đội binh mã của người Cao Cú Lệ, còn phải tấn công bảo trại ven đường để thu hoạch lương thực. Tốc độ đi của đội quân thực sự không nhanh. Mà trên thực tế Lý Nhân cũng không muốn dẫn binh mã về Đại Tuý nhanh như vậy.

Tuy rằng liên tục trải qua chinh đồn, đội ngũ này hiện tại đã nghe theo lời hần. Liên tục trong chín ngày Lý Nhân không ngừng giáo huấn cho các binh sĩ ý nghĩ rằng, chính là bọn họ đã không còn là phủ binh của Đại Tuý nữa rồi. Nhưng Lý Nhân biết, nếu quả thực muốn đội ngũ này quyết một lòng đi theo mình, vẫn còn cần một thời cơ. Mà thời cơ này, Lý Nhân đã phái người sớm đi thu xếp rồi.

Hần muốn cho đội ngũ này hoàn toàn hết hi vọng đối với Đại Tuý, hoàn toàn quên đi bọn họ là binh lính Đại Tuý.

Độc Cô Chân cũng không có biểu hiện ra hành động khác thường. Lý Nhân khẳng định gã không nói gì với Tiết Vạn Triệt. Tên Tiết Vạn Triệt này nói đơn giản thực ra cũng không đơn giản một chút nào. Tài năng về quân sự của tên này không hề kém một chút nào. Hơn nữa chỉ cần y bình tĩnh suy xét vấn đề, sự hiểu biết cũng không hề thua kém Độc Cô Chân. Chuyện mà Độc Cô Chân có thể nghĩ tới y cũng sớm muộn gì cũng nghĩ ra.

Đến ngày thứ chín, đội ngũ cắm trại tại một ngọn núi lớn để nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Lý Nhân không có chuyện gì liền đi xem Hùng Khoát Hải luyện binh. Đó là một ngàn tinh binh mà Lý Nhân vô cùng coi trọng. Mặc dù hắn vẫn thích sự dứt khoát của kỵ binh khi xung phong liều chết. Nhưng chắc chắn rằng, mai này trên chiến trường bộ binh vẫn là chiến lực chủ yếu. Hơn nữa, con người Hùng Khoát Hải đơn giản hơn so với đám người Tiết Vạn Triệt. Gã xuất thân hàn môn, theo lý công trạng mà người này tích lũy được có thể thăng lên làm Giáo Uý. Thậm chí theo ngũ phẩm cũng không đủ. Nhưng cũng bởi vì gã không phải con cháu quý tộc, cho nên đã ngồi ghế Lữ Suất ngu ngốc rất lâu rồi.

Trong lòng gã có sự căm giận với Đại Tuý.

Nhất là Vũ Văn Thuật vứt bỏ hai mươi mấy vạn đại quân. Chuyện tám Đại tướng quân dẫn theo thân binh chạy trốn làm gã càng hết hy vọng với Đại Tuý. Vì vậy Lý Nhân đưa gã tranh thủ lại đây thật sự không khó. Thực sự thì, người như vậy chỉ cần là bạn đối với anh ta tốt thì gã càng tốt hơn với bạn.

Ngọn núi này cũng không cao lắm, nhưng phạm vi cực kỳ rộng lớn. Dọc theo sườn núi có mấy thôn trại nhỏ của người Cao Cú Lệ. Đội ngũ của Lý Nhân sau khi đến nơi đã紮 qua một lần. Vốn dĩ bách tính Cao Cú Lệ đều đã chạy vào trong thành tránh nạn, trong thôn sơn này lại càng không thể gặp dân cư. Trong núi giấu hơn hai vạn binh lính không khó, mấy ngày liên tiếp hành quân chém giết, quả thật đội ngũ cũng nên nghỉ ngơi và chỉnh đốn hai ngày.

Trên một mảnh đất trống trên núi, Hùng Khoát Hải đang dẫn binh sĩ thủ hạ của gã luyện tập.

Huấn luyện quân cũng không phức tạp, chẳng qua là đội ngũ huấn luyện. Phủ binh Đại Tuý có cả trọn bộ phương thức luyện binh, trận hình bộ binh còn có cả hai mươi mấy loại. Lý Nhân hi vọng Hùng Khoát Hải luyện được trọng giáp bộ binh, một ngàn bộ binh trọng giáp hiện tại mặc trên người các binh sĩ. Ba trăm ngàn đại quân tinh nhuệ của Đại Tuý bại trận rồi. Đã mất đi một đường quân nhu quân dụng. Lý Nhân thì giống như một người nhặt mót, nhìn thấy cái gì nhặt cái đó, thừa thừa còn hơn thiếu.

Một ngàn bộ trọng giáp, đối với phủ binh Đại Tuý mà nói không phải là khó gom đủ. Mà Hùng Khoát Hải đã đem tất cả binh khí của binh lính đổi lại mạch đao. Giết người lợi hại giống như cây đao trong tay gã vậy.

Thấy Lý Nhân đã đến, Hùng Khoát Hải hạ lệnh cho binh lính tiếp tục thao luyện, gã chạy ra nghênh tiếp.

- Tướng quân.

Hùng Khoát Hải nói to.

Lý Nhân cười, khoát tay áo nói:

- Không có việc gì. Chỉ là ghé thăm người luyện binh một chút.

Hùng Khoát Hải rõ ràng có chút đỏ mặt, cười nói:

- Không dẫn nhiều binh lính như vậy, cũng không biết có thể luyện tốt bọn họ không. Thuộc hạ chỉ sợ có lỗi với sự tín nhiệm của đại tướng quân. Người giao cho thuộc hạ rồi mà lại luyện không ra được một người có bản lĩnh giết địch.

Lý Nhân cười nói:

- Bản lĩnh của người ta biết. Những người này giao cho người coi như là đi đúng đường. Tương lai người mà ta giao cho người sẽ còn nhiều hơn. Ít nhất ta muốn người luyện được một đội bộ binh trọng giáp năm nghìn người, cũng là luyện chính người. Sau này thuộc hạ nhiều hơn rồi người cũng không cần phải đau đầu nữa. Nếu như có năm nghìn tinh binh mở đường, lại có thêm bốn ngàn kỵ binh, quay về Liêu Thủy, cơ bản người Cao Cú Lệ gần không nổi!

Hùng Khoát Hải gật gù đầu, chợt nhớ tới điều gì đó, hỏi:

- Tướng quân... Có một chuyện, thuộc hạ không biết có nên hỏi hay không, chưa có cơ hội nói chuyện riêng với ngài, đã nén trong lòng thuộc hạ lâu rồi.

Lý Nhân chỉ chỉ dưới cái cây cách đó không xa. Ở đó có một tảng đá lớn hơi bằng phẳng. Hùng Khoát Hải hiểu ý, đi theo sau Lý Nhân tới đó. Ngồi trên tảng đá lớn đó Lý Nhân hỏi:

- Nói đi, có chuyện gì?

Hùng Khoát Hải do dự một chút, cắn chặt răng nói:

- Tướng quân, nếu như chúng ta có thể trở lại Đại Tuý, chẳng lẽ... trả lại cho những người tham gia quân ngũ kia?

Lý Nhân hơi ngạc nhiên. Hắn không thể nghĩ được rằng Hùng Khoát Hải lại đề cập tới vấn đề này.

- Ta không phải họ Yên.

Lý Nhân ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ta cũng không tên là Yến Vân.

Lời nói này khiến Hùng Khoát Hải sững sờ. Ngay sau đó gã nhìn Lý Nhân với ánh mắt lạ lùng hỏi:

- Vậy ngài...

- Ta họ Lý, tên Lý Nhân.

- Đương nhiên, ta cũng không phải là con cháu họ thương gia, trong nhà cũng không giàu sang gì. Ta vốn là một mã tặc trên núi Yến Sơn, một mã tặc như ta thì triều đình Đại Tuỳ không dễ tha cho. Bình mã Đại Tuỳ đã giết mấy trăm huynh đệ của ta trên núi Yến Sơn. Trong đó có một huynh trưởng chăm sóc ta từ nhỏ tới lớn. Mà lúc mà binh lính Đại Tuỳ ra tay với bọn ta, chúng ta đang chém giết với người Đột Quyết!

Lý Nhân dừng lại một chút, nhìn Hùng Khoát Hải có chút kinh ngạc, cười nói:

- Có chút khó tin?

Hùng Khoát Hải gật gù đầu, thành thật nói:

- Thuộc hạ quả thật... không ngờ tới.

- Ta đến Liêu Đông, nhưng thật ra là tìm cơ hội ám sát Hoàng đế Đại Tuỳ Dương Quảng. Không ngờ vừa gặp được lão tướng quân Mạch Thiết Trường tử trận. Vì vậy nhất định cướp thi thể lão tướng quân đem về. Sở dĩ ngày đó đi dọc theo sông về hướng Bắc là vì sợ binh lính Đại Tuỳ vây bắt. Không ngờ tới là đại quân Liêu Đông lại không nhận ra ta. Dương Quảng còn phái người tìm ta, muốn ta gia nhập đội quân Đại Tuỳ để đốc sức.

- Nhưng về sau người Cao Cú Lệ khai trận, ta biết lúc đó cho dù là có cơ hội cũng không thể giết hắn. Nếu như vậy, mấy trăm vạn quân Đại Tuỳ sẽ sụp đổ trong phút chốc. Ta không muốn làm tội nhân của người Hán, cũng không muốn trở mặt nhìn mấy trăm vạn binh lính Đại Tuỳ vui thây ở nơi đất khách quê người.

- Sau đó, ta theo quân viễn chinh Đại Tuỳ, lúc đó vẫn còn nghĩ giết người Cao Cú Lệ, còn sợ hơn là giết tên hoàng đế kia. Mặc dù tên Hoàng đế đó là kẻ thù không đội trời chung của ta. Mấy trăm món nợ máu đè nặng trên vai ta. Nhưng đến chiến trận Liêu Đông rồi, ta lại không có cách nào ra tay. Sau đó, một tay giết sạch người Cao Cú Lệ, ta lại phát hiện ra những Đại tướng quân Đại Tuỳ đó người nào cũng nham hiểm. Mấy lần muốn đưa ta vào chỗ chết.

- Bởi vì chuyện ta truy sát Át Chi Văn Đức, Tân Thế Hùng, Vương Nhân Cung bày mưu hại ta. Nếu không phải Tiết Thế Hùng tướng quân cứu, chỉ e là ta đã chết ở thành Bình Nhưỡng rồi. Từ giây phút đó ta phát hiện, hoá ra, cuối cùng ta và người của triều đình Đại Tuỳ không phải cùng một đường.

Lý Nhân thở dài nói:

- Ta không chết, cũng không muốn mọi người chết trận ở Tát Thủy. Ta ngăn Vũ Văn Thuật đòi một vạn binh mã lợi nước trở về cứu các huynh đệ ở bờ Nam. Vũ Văn Thuật không giao cho ta lấy một người! Cái gọi là quan lớn, cái gọi là Đại tướng quân, nghĩa khí còn không bằng mã tặc chúng ta.

Hùng Khoát Hải cả giận nói:

- Lão tặc Vũ Văn Thuật này! Lúc Tướng quân ngăn trước con ngựa hấn, thuộc hạ thấy được, cho nên mới phải đi theo tướng quân trở về bờ Nam. Nhiều huynh đệ bị vui thây ở bờ Nam như vậy. Không ngờ lão tặc này chỉ lo cho bản thân mình chạy thoát chết.

Lý Nhân hỏi:

- Người không để ý ta xuất thân là mã tặc à.

Hùng Khoát Hải nghiêm nghị nói:

- Nam nhi đại trượng phu không bàn xuất thân. Tướng quân cứu nhiều huynh đệ trở về như vậy. Thuộc hạ kính nể tướng quân!

Lý Nhân cười cười nói:

- Đa tạ.

Hùng Khoát Hải nói:

- Tướng quân, những huynh đệ trở về đó, ngài định như thế nào?

Lý Nhân lắc đầu nói:

- Vẫn chưa biết. Bọn họ dù sao cũng là phủ binh của Đại Tuỳ. Nếu để biết ta xuất thân là mã tặc, chỉ sợ sẽ vứt bỏ ta ngay lập tức. Thậm chí, trói ta lại nộp cho triều đình lập công cũng không chừng. Có thể đem tất cả bọn họ về nhà, vậy là đủ. Chỉ cần trước khi về nhà các huynh đệ không trở mặt thành thù là đã không còn đòi hỏi gì nữa rồi. Chờ sau khi qua Liêu Thủy, ta liền trở về Yến Sơn.

Hùng Khoát Hải vội vàng nói:

- Không thể!

Gã nhìn quanh một chút, nhỏ giọng nói:

- Tướng quân, tuy rằng thuộc hạ là người thô kệch nhưng cũng có thể nhìn ra, thiên hạ Đại Tuý ắt loạn! Trước khi chúng ta xuất chinh, bên sông Hoàng Hà đã có biết bao dân chúng dương cờ làm phản? Cao Sĩ Đạt, Trương Kim Xung, Tôn An Tổ, Vương Bạc, đều là tù mấy vạn người. Lần này đại quân chinh phạt Liêu Đông, hơn mười vạn phủ binh đều chết trận, cơ bản Đại Tuý đã bị lung lay! Giặc cỏ này còn định đánh sụp một góc trời. Sao tướng quân không sớm tính mưu đồ? Nếu tướng quân trong tay có hơn hai vạn tinh binh này, chiếm cứ địa rất dễ dàng!

Lý Nhân ngăn ra, hần không nghĩ tới Hùng Khoát Hải lại có suy nghĩ này.

- Nói dễ hơn làm!

Lý Nhân thở dài.

Hùng Khoát Hải thấy Lý Nhân không để tâm tới chuyện khởi nghĩa tạo phản, vội vàng khuyên nhủ:

- Tướng quân, bản lĩnh của ngài, nếu là mưu đồ đại sự mà nói lo gì hay sao? Trương Kim Xung Cao Sĩ Đạt người như vậy đều có thể tập hợp quân chúng dậy binh, tướng quân vì sao không thể? Hơn nữa, nếu là tướng quân có thể tập hợp một phương, một trăm ngàn hùng binh dưới tay. Chẳng lẽ còn không muốn báo thù sao? Hiện giờ đúng là cơ hội, chỉ cần tướng quân mang theo đội ngũ trở về, ai có thể là đối thủ?

Sự biểu hiện của Lý Nhân bị Hùng Khoát Hải nói trúng, do dự một chút nói:

- Dù sao đó cũng đều là phủ binh của Đại Tuý, để cho bọn họ tạo phản, khó khăn lắm!

Hùng Khoát Hải cười hi hi rồi lại cười nhỏ nói:

- Có khó khăn?

Gã hạ giọng nói:

- Chỉ cần để các binh lính vác trên mình một tội danh. Bọn họ muốn không làm phản cũng không được!

...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Đường Về (8).

.

Độc Cô Chân uống một hớp rượu mạnh lấy từ bảo trại của người Cao Cú Lệ. Vị chua cay vừa vào miệng lập tức cổ họng giống như đang bị thiêu cháy vậy. Bởi vậy, mấy ngày trước đó tại bảo trại có vụ cường bức một người con gái Cao Cú Lệ, lúc này uống rượu, cảm giác khô nóng trong bụng, ngược lại càng mãnh liệt hơn. Chỉ có đáng tiếc một điều, đại quân hành quân không thể dẫn theo một nữ nhi theo, vì vậy người con gái đó bị thân thủ của hần vận gãy cổ. Giờ nhớ lại, Độc Cô Chân cũng có chút hối hận rồi.

Ban đầu lúc ở Đại Tuý, kiểu con gái nào gã cũng không thể có được chứ?

Chiến trận Liêu Đông đã trải qua tám tháng. Mấy ngày trước cô gái Cao Cú Lệ có nhan sắc đẹp đó vẫn là người con gái đầu tiên gã gặp trong vòng tám tháng đó! Nghĩ đến đây hần có chút bức bối, đứng dậy đi ra khỏi trại định hít thở không khí. Đi ra khỏi cửa một đoạn, chợt thấy Yên Vân và Hùng Khoát Hải đang ở dưới một gốc cây nhỏ to gì đó. Gã nhướn mảy, trong lòng bỗng có chút bất an.

Gã vốn muốn tìm Yên Vân, định một mình mình đem một chi đội binh mã lên núi tìm một bảo trại của người Cao Cú Lệ, xem có cướp được người phụ nữ nào không. Lúc này thấy Yên Vân và Hùng Khoát Hải thì thầm với nhau trong lòng lập tức căng thẳng. Khi gã nhận ra, mặc dù Yên Vân những này này không có tỏ vẻ thù địch gì. Nhưng gã biết, chỗ này cách Đại Tuý ngày càng gần kỳ thật mình càng bị nguy hiểm. Yên Vân sớm muộn gì cũng ra tay với mình. Đương nhiên, nếu như mình với hần cùng một ruột, nói không chừng Yên Vân ngày càng trọng dụng mình.

Nhưng Độc Cô Chân hiện giờ nghĩ không ra, phản bội Đại Tuý có con đường sống sót nào.

Gã dừng bước, nhìn Yên Vân và Hùng Khoát Hải không chú ý tới mình, cắn chặt răng xoay người đi về hướng doanh trại của Tiết Vạn Triệt.

Yến Vân còn không xuống tay. Nhưng ta không thể không nghĩ ra biện pháp hạ thủ!

Độc Cô Chân tự nói với mình. Chỉ sợ tới Liêu Thủy rồi, người đầu tiên Yến Vân hấn làm thịt chính là mình. Ra tay trước thì chiếm được lợi thế. Đây mãi là chân lý không thay đổi!

Chỉ có điều không biết Tiết Vạn Triệt có đồng ý không.

Gã vừa đi vừa tính toán nói như thế nào với Tiết Vạn Triệt. Chợt nghe phía trước có người nói chuyện, nói:

- Tục Công! Ta đang muốn tìm ngươi!

Gã ngừng đầu, đã nhìn thấy vẻ mặt của Tiết Vạn Triệt ngưng trọng nhìn mình.

- Tục Công, ngươi có phát hiện Yến Vân gần đây có gì không ổn hay không?

Tiết Vạn Triệt kéo Độc Cô Chân đến một nơi khá vắng thì thăm hỏi.

Độc Cô Chân biến sắc, nhìn chung quanh:

- Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sao lại hỏi như thế?

Tiết Vạn Triệt vội vàng nói:

- Hôm nay trong lúc rảnh rỗi, ta chợt nhớ tới ngày đó Yến Vân chém giết binh lính Tả Vũ Vệ ta, càng nghĩ càng thấy lạ. Đây, đây rõ ràng là có lòng làm phản. Tục Công, tâm tư ngươi tỉ mỉ, chẳng lẽ không nghe được gì?

Độc Cô Chí thở dài nói:

- Chỉ có ngươi mới ngốc nghếch mãi nhiều ngày sau mới nghĩ tới không ổn sao? Việc này đã ghen trong lòng ta lâu rồi, có điều không thể nói lung tung mà thôi. Dù sao các huynh đệ cũng là do Yến Vân cứu về, hơn nữa... hơn nữa Vũ Văn Nguyên soái quả thật cũng làm quá mức, ta bắt đầu cảm thấy, Yến Vân có chút oán khí cũng là chuyện đương nhiên, có điều mấy ngày nay lời nói và việc làm của hắn càng quá kích, ta thấy tám mươi phần trăm là hắn không có ý định quay về Đại Tùy, dốc sức cho triều đình rồi.

- Vậy phải làm sao đây?

Tiết Vạn Triệt vội la lên:

- Ba người chúng ta đều là huynh đệ tốt từ trong biển máu núi thây giết ra, nếu như ngươi đã nhìn ra Yến Vân có ý tưởng như vậy vì sao không nói cho ta biết? Không được, hai chúng ta phải đi tìm hắn, nhất định phải khuyên hắn, nếu cứ để hắn làm như thế, tương lai nào có kết cục tốt gì?

- Khuyên?

Độc Cô Chí cười lạnh nói:

- Yến Vân có tính tình như nào chẳng lẽ ngươi còn không biết? Hắn ta à, nhận định là chín con trâu cũng không kéo lại được. Ta thấy nếu chúng ta thật sự đi tìm hắn nói rõ ràng, tình cảm ở đoạn đường chém giết mà có này sẽ thật sự bị đứt đoạn. Làm không tốt, hắn ngay lập tức phái người bắt chúng ta luôn.

Tiết Vạn Triệt nói:

- Sao vậy chứ, Yến Vân trọng nghĩa khí, chúng ta theo Tát Thủy một đường qua ải chém tướng giết trỏ về, Yến Vân sẽ không thể không niệm tình cảm này được. Ta cũng không thể tro mắt nhìn hắn đi vào con đường tà đạo, đường tà đạo thì thôi đi, nhưng đó là con đường chết đó. Không được! Ngươi không đi, ta sẽ đi khuyên hắn.

Độc Cô Chân kéo Tiết Vạn Triệt lại nói:

- Sao ngươi ngu như vậy?

Tiết Vạn Triệt cau mày nói:

- Ngươi không đi cũng không sao, ngươi kéo ta làm gì. Ta rất muốn xem, Yến Vân đến cùng có phải như lời ngươi nói, phải người bắt ta lại hay không.

Độc Cô Chân cắn chặt răng, đơn giản nói ra suy đoán của mình cho y.

- Nếu không phải hắn đã có tâm tư phản nghịch từ lâu, sao có thể có tám bản đồ kia được? Vì lần đông chinh này triều đình chuẩn bị hai năm, bản đồ trong tay Đại tướng quân các quân có tỉ mỉ như của Yến Vân không? Còn nữa, ngươi suy nghĩ một chút, mấy ngày gần đây những lời của Yến Vân nói

với binh lính, rõ ràng là đang khích bác các binh lính làm phản. Ta thấy, hẳn qua Tát Thủy đi cứu người, cũng không phải nghĩa khí gì cả, mà là việc đã nằm trong kế hoạch rồi.

Nghe xong Độc Cô Chân nói, sắc mặt Tiết Vạn Triệt biến đổi.

- Sao có thể chứ? Cho dù hẳn đã có mưu tạo phản từ trước, nhưng hẳn có thể dự liệu được quân đội Đại Tùy chúng ta sẽ chiến bại ở Tát Thủy hay sao? Suy đoán vừa rồi của ngươi, đều là lấy lý do Yến Vân đã sớm đoán được đại quân sẽ thất bại đấy, ta cũng không tin, hẳn có thể sớm liệu định nhân mã Đại Tùy sẽ có một trận thảm bại như thế ở Tát Thủy. Tục Công, ngươi cũng là người tâm tư cẩn thận, ngươi nói chút xem, trước khi xuôi nam ngươi có từng nghĩ đến đại quân sẽ bị người Cao Cú Lệ đánh cho đại bại ở Tát Thủy không?

Độc Cô Chân nói:

- Cho dù đại quân xuôi nam không thể đoán trước được, chẳng lẽ thời điểm đại quân hết lương thực ở dưới thành Bình Nhưỡng lại không đoán được?

Tiết Vạn Triệt ngăn ra, lập tức lắc đầu nói:

- Ta vẫn không tin. Bên bờ Liêu Thủy đoạt lại thi thể Mạch Thiết Trọng lão tướng quân, ngươi nói hẳn đã sớm có dự mưu, vậy ta hỏi ngươi, ngày đó ngoại trừ Hoàng Đế Bệ Hạ, trọng thần triều đình, Đại tướng quân các quân có mấy người biết ước định chuộc thi thể Mạch Thiết Trọng lão tướng quân với Át Chi Văn Đức vào cụ thể giờ nào không? Ngươi cũng không biết, hẳn còn chưa nhập ngũ sao có thể biết!

- Còn nữa, thời điểm ở Tát Thủy, Lưu sĩ Long thả Át Chi Văn Đức đi đây mới căn bản làm cho đại quân tan tác. Người khác còn chưa kịp đuổi theo ra, nhưng Yến Vân mang theo mười bảy thân binh đuổi theo ra bắt Át Chi Văn Đức. Nếu quả thật như lời ngươi nói, Yến Vân sớm mong đại quân tan tác, Át Chi Văn Đức đi rồi hẳn cao hứng còn không kịp, tại sao phải đuổi theo? Vì đuổi theo Át Chi Văn Đức, Yến Vân bị trúng hơn mười tiễn không phải là giả đấy, ngươi giải thích thế nào?

- Việc này...

Độc Cô Chân nhất thời nghẹn lời, ngơ ngác chốc lát, nói:

- Dù sao hẳn không phải giả nghĩa khí như ngươi nói đâu. Người này, tâm cơ thâm trầm, cũng không phải vừa mới có phản tâm.

Tiết Vạn Triệt thở dài:

- Tục Công, ta biết ngươi khinh thường Yến Vân, hẳn xuất thân hàn môn thân phận thấp kém, nhưng cách làm người của hẳn làm người ta kính trọng, điểm này Tiết mỗ thấy rõ ràng. Cho dù đúng như lời ngươi nói hẳn sớm có lòng phản rồi, ta cũng nên đi khuyên một lời đấy.

.

Trong lòng Độc Cô Chân kêu khổ, tự nhủ sao ta lại quên tên ngu ngốc này từng chịu ơn cứu mạng của Yến Vân cơ chứ? Ngày đó ở bờ bắc Tát Thủy Át Chi Văn Lễ đánh lên đại doanh, là Yến Vân mang người cứu gã ra, còn vô duyên cớ tặng không cho gã công lao chém giết đại tướng Cao Cú Lệ, sao ta lại quên cơ chứ?

- Thôi vậy.

Độc Cô Chân chuyển tâm tư nói:

- Ta cũng không thành kiến với Yến Vân, còn chẳng phải là sợ hẳn đi vào con đường chết hay sao? Ngươi đã muốn đi khuyên hẳn ta sẽ đi cùng ngươi, chỉ có điều...

- Chỉ có điều cái gì?

Tiết Vạn Triệt hỏi.

Độc Cô Chân nói:

- Cẩn tắc vô áy náy, nếu Yến Vân thật sự quyết ý tạo phản, nếu chúng ta nói rõ cho hẳn hẳn lại không tha cho chúng ta thì làm sao? Vậy chẳng phải chúng ta tự chuoi đầu vào lưới, tự tìm đường chết đó ư?

Tiết Vạn Triệt không kiên nhẫn nói:

- Vậy ngươi nói xem phải làm sao đây?

Độc Cô Chân nói:

- Ta thấy như này, ngươi đi mời Yến Vân, nói chỗ ta có mấy món ăn dân dã, còn có mấy bình rượu lâu năm tìm được từ trong bảo trại của người Cao Cú Lệ, ta đây trở về thu xếp, ngươi không cần vội khuyên hẳn, chỉ ta muốn mời hai người các người uống rượu, mời hẳn đến lều của ta, đợi rượu qua ba tuần chúng ta sẽ tìm cơ hội khuyên hẳn. Như vậy, nếu có trở ngại chúng ta cũng không trở thành chết không có chỗ chôn.

Tiết Vạn Triệt ngẫm nghĩ một chút đây đúng là kế sách vẹn toàn, nếu ạt sự khuyên Yến Vân không được, cùng lắm thì một đập vỡ đôi mình và Độc Cô Chân mang theo thân binh lập tức đi ngay.

- Được, ta sẽ đi mời hắn.

Độc Cô Chân vội vàng nói:

- Ngươi đừng vội đi, cứ về an bài thân binh trước đi, nếu thật sự có gì không ổn, ta và ngươi lập tức dẫn người đoạt chiến mã bỏ đi.

Tiết Vạn Triệt gật đầu nói:

- Được, ngươi đi về trước an bài, ta sẽ đi mời Yến Vân sau!

...

Độc Cô Chân trở lại quân trường của mình, đặt mông ngồi xuống cả người đều như bị rút hết khí lực. Tiết Vạn Triệt đã trở về doanh địa an bài, nhưng đến giờ tìm của Độc Cô Chân vẫn còn đập thình thịch, sắc mặt gã tái nhợt, có lẽ là bởi vì sợ, có lẽ là bởi vì kích động, trong tay nhợt còn mang theo chút đỏ hồng bệnh trạng.

- Yến Vân! Chớ có trách ta lòng dạ ác độc, là tự ngươi đi lên tuyệt lộ đấy.

Độc Cô Chân lẩm bẩm nói.

Gã cầm tú rượu bên hông lên, tước vào miệng một ngụm lớn, tâm tình mới thoảng bình tĩnh trở lại một ít. Gã không phải muốn khuyên Yến Vân, mà là muốn mượn cơ hội Tiết Vạn Triệt mời Yến Vân đến uống rượu để giết chết Yến Vân. Chỉ có trừ khử được Yến Vân, Độc Cô Chân mới cảm thấy thật sự an toàn. Trốn? Chớ đùa, không có bản đồ, không có dẫn đường, không có lương thực, có thể chạy trốn tới địa phương nào đây? Dưới tay của Yến Vân có nhiều binh mã như vậy chỉ sợ chưa đi được ba mươi dặm đã bị đại đội nhân mã đuổi giết, loạn tiễn bắn thành con nhím!

Nếu cơ hội của mình tìm tới cửa, vậy làm sao có thể từ bỏ?

Độc Cô Chân nhớ đến bộ dạng Yến Vân và Hùng Khoát Hải thấp giọng nói chuyện với nhau, trong lòng phần hận nghĩ, nhất định là người kia đã lôi kéo lòng người. Hùng Khoát Hải là một viên hồ tướng, dưới tay là một ngàn trọng giáp bộ binh, Yến Vân không thể không thêm muốn. Như thế xem ra, Yến Vân đã thông thả chuẩn bị động thủ. Chỉ sợ chưa đến Liêu Thủy, tất cả nhân mã tướng tá đều đã đổi thành thân tín của hắn rồi!

Đến lúc đó, dù mình muốn động thủ cũng không có cơ hội, chỉ có thể trơ mắt mặc người chém giết!

- Ha ha!

Độc Cô Chân cười lạnh nghĩ, mình giết quay về Tát Thủy còn không phải đầu cơ điên cuồng? Tuy rằng trong gia tộc danh tiếng của mình không nhỏ, nhưng bởi vì không phải con trai trưởng, căn bản cũng không được gia tộc coi trọng, bằng không lấy tài cán của mình sao có thể chỉ dừng ở ngũ phẩm nho nhỏ? Vốn định toàn quân tan vỡ rồi, duy chỉ có mình có thể mang về một đạo nhân mã, dù không thành công nhận được gia phong của Hoàng đế, thì địa vị của mình trong gia tộc cũng sẽ được đề cao lên nhiều. Minh vốn là người không được coi trọng, nếu có thể dựng một cái đầu ra một tiền đồ tốt, vậy thì không có gì hối hận cả.

Hiện tại cơ hội tốt đến, chỉ cần có thể mượn cơ hội giết chết Yến Vân, sau đó lại... Diệt trừ Tiết Vạn Triệt, tạo cảnh tượng giả hai người một lời không hợp rút đao khiêu chiến, đội ngũ hơn hai vạn người này còn không phải mình thuận lợi tiếp quản sao? Chỉ cần an bài thỏa đáng, sẽ không ai nhìn ra manh mối gì! Cho dù thân tín của Yến Vân hoài nghi, nhưng Yến Vân vừa chết bọn chúng còn có thể làm được gì?

Độc Cô Chân hưng phấn nghĩ, nếu thật sự có thể mang theo đội ngũ hơn hai vạn người này trở về, vậy ở trước mặt bệ hạ, mình sẽ có danh tiếng lớn không thể nghĩ ngờ.

Chín Đại tướng quân đều đánh bại, mấy chục vạn đại quân đều bị bọn họ vứt bỏ, nếu mình mang mọi người bình yên trở về, ha ha! Cho dù bởi vì quân viễn chinh chiến bại tạm thời không có phong thưởng, ngày sau truy gia lại phong hầu phong tướng còn có thể xa sao?

- Người đâu!

Độc Cô Chân kêu lên.

Vài thân binh nhập ngũ ngoài trưởng vội tiến vào cúi đầu nói:

- Tướng quân có gì chỉ bảo?

Độc Cô Chân gọi bọn họ đến gần thấp giọng phân phó vài câu, mấy thân binh hiển nhiên hơi sửng sốt, nhưng nhìn sắc mặt Độc Cô Chân lập tức gật gật đầu đi ra ngoài an bài. Không bao lâu, năm mươi thân binh liền tụ họp lại, Lữ Suất thân binh của Độc Cô Chân thấp giọng phân phó vài câu, mặt sắc mặt ngưng trọng. Năm mươi thân binh tuân lệnh sau đó nhanh chóng ở ngoài lều lớn của Độc Cô Chân tìm địa phương mai phục, đao thép ra khỏi vỏ, chỉ còn chờ Độc Cô Chân hạ lệnh.

Đội sau khi nhóm thân binh ẩn nấp kỹ, Độc Cô Chân vẫn không yên lòng, gã kêu Lữ Suất thân binh của mình đến phân phó lần nữa.

- Như thế này ta sẽ lấy cớ đi tiểu tiện ra khỏi quân trướng, các người chỉ cần thấy ta đi ra, lập tức xông đi vào giết người. Yến Vân và Tiết Vạn Triệt ý đồ mưu phản, không cần lưu tình! Nếu việc này thành công, ta sẽ bảo vệ người làm biệt tướng ngũ phẩm!

Lữ Suất thân binh kia cảm kích nói:

- Đa tạ Tướng quân đề bạt!

Độc Cô Chân khoát tay áo nói:

- Đi đi, thông minh cơ linh một chút!

...

Lý Nhân vừa đi vừa cười nói với Tiết Vạn Triệt:

- Sao hôm nay Độc Cô lại hứng trí như thế, muốn mời ta uống rượu? Hơn nữa còn có thể bảo người đích thân tới mời ta một chuyến, thật là ngạc nhiên.

Sắc mặt Tiết Vạn Triệt hơi đổi, cười cười nói:

- Ta sao biết, vừa rồi hần vội vàng đi tìm ta, nói là có mấy món ăn dân dã, còn có mấy bình rượu lâu năm, nói khó được hôm nay thanh nhân chưa phải vội vã lên đường, đơn giản ba người chúng ta phải say một trận. Nói xong hần liền trở về chuẩn bị, ta đành phải đi mời người, dù sao là ăn uống đồ của hần, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn.

Lý Nhân cười ha ha nói:

- Phải, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn.

Dừng lại một chút, Lý Nhân bỗng nhiên ra vẻ lơ đãng hỏi:

- Chỉ sợ rượu này... không phải là ăn chùa đâu chứ?

Tiết Vạn Triệt nghiêng đầu nhìn về phía khác, che dấu vẻ xấu hổ trên mặt:

- Không ăn không phải trả tiền còn có thể như thế nào đây? Chẳng lẽ lại muốn ta và người trả tiền rượu cho hần?

Lý Nhân khẽ mỉm cười:

- Chỉ là không biết, tiền rượu này là đắt hay là rẻ. Ta và người gộp lại, chi e cũng không rẻ.

Tiết Vạn Triệt cười nói:

- Uống rượu rồi đi, hần còn có thể lấy đao ngăn đón chúng ta hay sao?

Lý Nhân gật đầu nói:

- Cho dù lấy đao, hần cũng đánh không lại ta và người.

- Ha ha!

Tiết Vạn Triệt cười nói:

- Hai hần, cũng không phải đối thủ của Tiết mỗ!

Nghe được tiếng cười nói của hai người, Độc Cô Chân từ trong quân trướng mỉm cười ra đón, vừa đi vừa cười nói:

- Hai người các người đang cười nói gì vậy, sao lại vui thế?

Lý Nhân cười nói:

- Đang nói về người.

- Về ta?

Trong ánh mắt của Độc Cô Chân hiện lên một tia âm u lạnh lẽo nhưng vẫn cười nói:

- Ta thấy, có gì đáng buồn cười?

Chương 156: Đường Về (9).

- An Chi, rượu này thế nào?

Độc Cô Chân cười hỏi.

Lý Nhân bỏ bát rượu xuống, cười cười nói:

- Thực sự tay nghề ủ rượu của người Cao Cú Lệ không được tốt lắm. Tuy đủ mạnh nhưng không có mùi thơm, không ngon, không ngon, thực sự rất không ngon.

Độc Cô Chân cười to nói:

- Con người này, ta thành tâm như vậy mời người uống rượu sao còn chê rượu của ta không ngon.

Lý Nhân nói:

- Không phải vậy, sao rượu của người lại không ngon? Rõ ràng là ta nói rượu của người Cao Cú Lệ quá kém, rượu này không phải tự người mang đến đây, sao lại trách móc người được?

Độc Cô Chân nói với thâm ý:

- Tuy không phải ta mang đến nhưng ta cướp đến, vậy thì là của ta rồi.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Có lý, rất có lý!

Sắc mặt của Tiết Vạn Triệt hơi đổi, theo bản năng liếc nhìn Độc Cô Chân một cái. Độc Cô Chân cười ha hả rồi dùng dao găm cắt một miếng thịt nướng đưa cho Lý Nhân:

- Ta tự nướng đây, nếm thử xem hương vị thế nào?

Lý Nhân nhận lấy đầu tiên là đưa vào gần mũi ngửi ngửi, rồi lập tức khen:

- Tục Công huynh thật bản lĩnh!

Không ai chú ý đến, Lý Nhân dùng ngón chân trong khe tay đâm vào miếng thịt nướng kia. Lúc Lý Nhân nhìn thoáng qua thấy cây châm không đổi màu liền khen ngợi một câu. Hắn há mồm cắn một cái rồi nhai từ từ nuốt.

- Bên ngoài nướng vàng óng lại giòn, thịt bên trong rất mềm, ngon lắm!

Lý Nhân nhét miếng thịt vào miệng rồi dùng dao cắt một miếng đưa cho Tiết Vạn Triệt nói:

- Nào, Mưu Viễn huynh, huynh chúng nếm thử đi.

Tiết Vạn Triệt nhận lấy miếng thịt theo bản năng, sau đó nhét vào miệng. Lý Nhân cười cười hỏi:

- Thế nào, Mưu Viễn huynh thoát nhìn hình như không được tập trung lắm? Hay là trong lòng có chuyện gì, nói ra nghe xem, đệ Tục Công huynh không phải người ngoài, cũng có thể tham mưu giúp huynh một chút.

Tiết Vạn Triệt liếc mắt nhìn Độc Cô Chân một cái, người kia có vẻ như thích thú với rượu mạnh của người Cao Cú Lệ. Không ngờ nhấp từng ngụm nhỏ, dường như hết sức say mê, hoàn toàn không thấy ánh mắt của Tiết Vạn Triệt. Trong lòng Tiết Vạn Triệt hơi động, một nỗi bất an dâng lên.

- An Chi, thực ra lần này mời đệ tới, Tục Công và ta nghĩ...

Tiết Vạn Triệt mới nói nửa câu, Độc Cô Chân liền ngăn lại:

- Là muốn thương lượng với người một chút. Người xem, quân đội hơn 2 vạn người chỉ một mình người dẫn dắt. Ta và Mưu Viễn huynh vẫn chưa giúp đỡ được gì. Nhìn thấy một tòa thành lớn của người Cao Cú Lệ phía trước, ta nghĩ chắc chắn người phải đánh một trận? Ta thấy, đội quân hơn 2 vạn người này ba người chúng ta mỗi người dẫn 9 ngàn nhân mã, thay phiên nhảy công thành thế nào?

Gã híp mắt nói.

Tiết Vạn Triệt lập tức sùng sốt, không thể tin nổi Độc Cô Chân, y còn chưa kịp nói gì thì Lý Nhân đã lên lút kéo y ở dưới mặt bàn một chút.

Lý Nhân cười nói:

- Ta còn tưởng chuyện gì lớn, hóa ra là chuyện này... Người trực tiếp nói với ta không được rồi, thế nào cũng phải mời ta uống rượu trước đã, nhỏ mọn! Trước khi ta đến đã nói với Hùng Khoát Hải. Định là giao một vạn trọng giáp của hãn cho Tục Công suất lĩnh. Ta cũng không ép hãn, nhưng đã khuyên hãn một hồi.

Lần này đến Độc Cô Chân ngây người ra.

Động tác uống rượu của gã cứng đờ nhìn Lý Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Thật sao?

Lý Nhân mang túi rượu tới rót cho Độc Cô Chân một bát đầy nói:

- Còn giả bộ nữa? Nếu người không tin, ta đi gọi Hùng Khoát Hải đến ngay bây giờ. Người có thể giáp mặt hỏi y. Ngoài ra, ta biết Mưu Viễn huynh am hiểu chỉ huy kỵ binh, cho nên sáng nay đã nói cho Lưu Mãn và Thiết Lão Lang. Sau này kỵ binh thuộc quyền chỉ huy của Mưu Viễn huynh. Về phần Tục Công huynh, cảm thấy đội quân kia nên để người nắm giữ. Chiều nay đi chinh chiến là được, ba người chúng ta đều là từ huynh đệ từ Tát Thủy chém giết đi ra. Soái vị này của ta là hai người các người nhường cho ta, việc nhỏ này hà cớ phải phiền toái như vậy?

- Người nói là người muốn giao bộ binh trọng giáp của Hùng Khoát Hải cho ta.

Độc Cô Chân vẫn không thể tin được, mở to hai mắt nhìn lại một lần hỏi.

Lý Nhân giả vờ không vui nói với Tiết Vạn Triệt:

- Người xem không ngờ Tục Công huynh lại không tin ta. Mưu Viễn huynh, ta thấy ta không cần phải gọi Hùng Khoát Hải đến, huynh ấy nói gì cũng không chịu tin ta.

Tiết Vạn Triệt khó xử nói:

- An Chi, thực ra ta muốn nói là...

Độc Cô Chân vội vàng nói:

- An Chi, ta làm sao lại không tin người, nào nào, uống rượu, uống rượu. Hôm nay không nói việc quân, Mưu Viễn, người ngây ra đó làm gì, uống trước rồi nói sau.

Tiết Vạn Triệt trừng mắt nhìn Độc Cô Chân nói:

- Ta muốn nói gì rõ ràng là người hiểu, vì sao người lại mấy lần ngăn cản ta?

Lý Nhân làm bộ hơi sùng sốt, rồi lập tức khuyên giải nói:

- Mưu Viễn huynh, uống hai chén rượu này sao lại lên cơn tức thế? Nào nào, ngồi xuống.

Lúc hãn kéo Tiết Vạn Triệt, bàn tay hơi hơi dùng sức.

Tiết Vạn Triệt cảm giác thấy khác thường liền lập tức trừng mắt lườm Độc Cô Chân rồi ngồi xuống. Lúc Tiết Vạn Triệt ngồi xuống, Lý Nhân đứng lên rót rượu cho y. Chỉ có điều Tiết Vạn Triệt không hiểu nhìn Lý Nhân, không chú ý đến Độc Cô Chân lặng lẽ ra hiệu. Lúc rót rượu ngón tay út của Lý Nhân hơi động một chút, trường vải xóc lên, binh lính nhìn thấy thủ thế của Độc Cô Chân thì lặng lẽ lui xuống. Sau khi Lý Nhân rót rượu cho Tiết Vạn Triệt thì cười ha hả nói với Độc Cô Chân:

- Người xem, Mưu Viễn huynh đang giận ta, xem ra y cũng muốn Hùng Khoát Hải, đó quả là một viên hổ tướng.

Tiết Vạn Triệt vội la lên:

- Không phải ta.

Độc Cô Chân nói:

- Người cướp cái gì, người muốn y ta tặng cho người. Một mắng phu thôi mà, thực ra ta còn không để ý đến. Nếu không hai người chúng ta đổi đi, ta đi dẫn kỵ binh?

Thấy bát rượu của Độc Cô Chân rỗng không, Lý Nhân lại rót đầy cho gã.

- Không phải Tục Công huynh đã nói rồi sao, hôm nay không nói chuyện quân. Vẫn còn nói nữa, rượu của người Cao Cú Lệ này uống mấy bát mới thực sự thấy có mùi vị.

Độc Cô Chân cười nói với Lý Nhân:

- Chính xác, uống mấy bát là muốn đi tiểu tiện. Đắc tội!

Tiết Vạn Triệt cảm giác thấy có cái gì đó không ổn nhưng Lý Nhân ra hiệu mấy lần y không nên tức giận. Y biết chắc là Lý Nhân cũng đã nhìn ra điều gì đó, thấy Độc Cô Chân đứng dậy muốn đi ra ngoài. Lý Nhân cũng đứng lên nói:

- Ta cũng vừa mới nhớ ra, Tục Công huynh, ta đi cùng huynh tiện thể gọi huynh đi xem xem một chút. Bộ binh trọng giáp của Hùng Khoát Hải đã hạ lệnh điều vào trong doanh trại của huynh rồi, lúc này chắc là đã đến rồi.

Độc Cô Chân biến sắc, ngượng ngùng cười nói:

- Muốn đi tiểu tiện sao có thể hai người cùng đi chứ, bỏ lại một mình Muru Viễn chẳng phải thất lễ sao? An Chi, người đi trước, chờ người về ta lại đi.

Lúc Lý Nhân xoay người đã nháy mắt ra hiệu với Tiết Vạn Triệt, cuối cùng lần này Tiết Vạn Triệt cũng không sai ý, y lập tức đứng lên nói:

- Đi tiểu thôi mà, các người cũng nhịn được sao? Ta không thể nhịn nổi, ta và An Chi cùng đi.

Độc Cô Chân há miệng thở dốc, khó mà nói gì, chỉ là sắc mặt âm trầm nhìn Lý Nhân và Tiết Vạn Triệt ra khỏi quân trường, trong lòng thầm nói tha cho các người sống thêm một lát. Nhớ đến vừa rồi Lý Nhân đã nói điều bộ binh trọng giáp của Hùng Khoát Hải đến, trong lòng gã vừa động, đứng dậy định ra ngoài trông vài nhìn, cũng sợ Lý Nhân và Tiết Vạn Triệt nhìn ra manh mối gì mà mượn cơ hội chạy trốn. Gã mới đứng lên bỗng trong đầu trầm xuống suýt nữa thì ngã quỵ, vịn vào bàn lắc lắc đầu. Độc Cô Chân mắng một câu:

- Rượu nóng của người Cao Cú Lệ mạnh quá, quả nhiên không phải thứ tốt.

Gã cho là mình uống hơi nhiều nên không thêm đề ý.

Chân nam đá chân chiêu đi ra ngoài quân trường, quả nhiên là nhìn thấy từ xa Hùng Khoát Hải đã dẫn một đội trọng giáp ngàn người đến, tập nập hình như đang dựng lều trại.

Gã nhếch mép cười nhìn Yến Vân và Tiết Vạn Triệu đi lên chỗ sườn núi cao, trong lòng tự nhủ Yến Vân quả là một tên ngu ngốc.

...

Sau khi ra ngoài quân trường, Lý Nhân cố tình đi sau Tiết Vạn Triệt, rời khỏi quân trường hơn 10 thước bỗng phì cười, lập tức thấp giọng nói:

- Trong binh pháp không có chiêu đi tiểu để trốn thế này.

Tiết Vạn Triệt cười khổ nói:

- Không biết hai người các người hôm nay thế nào mà đều can không cho ta nói chuyện.

Lý Nhân thở dài:

- Muru Viễn huynh của ta, chỉ sợ chỉ có một mình huynh vẫn chưa phát hiện ra bữa rượu Độc Cô này là ...Hồng Môn Yến đấy.

Tiết Vạn Triệt sùng sốt, lập tức biến sắc nói:

- An Chi, người có ý gì?

Lý Nhân đứng ở phía sau sườn núi chep miệng thấp giọng nói:

- Độc Cô chỉ e không muốn để cho hai chúng ta sống sót quay về Đại Tùy thôi. Giấu điểm phục binh, ha ha, chiều này làm quá thật đẹp! May mà ta mượn đi tiểu kéo người ra ngoài. Nếu không đợi thêm lúc nữa, chỉ e chúng ta sẽ biến thành con quý phiêu đảng ở núi hoang này đấy.

Tiết Vạn Triệt nhìn sang bên kia, quả nhiên có người rút đầu mạnh trở về. Rõ ràng là mình và Yến Vân đều bị theo dõi. Quay đầu nhìn lại quân trường của Độc Cô Chân, thấy Độc Cô Chân đã đứng ở cửa nhìn họ chằm chằm.

- Người đã biết sớm từ trước?

Tiết Vạn Triệt thấp giọng hỏi.

Lý Nhân rất vui sướng đi tiểu, sau đó sướng run lên hai cái nói:

- Mưu Viễn huynh, có chuyện ta vẫn gạt ngươi.

- Cái gì?

- Ngươi và Độc Cô, ta vẫn phái người theo dõi. Trước khi Độc Cô phái người phục binh ngoài trường vải, người của ta đã lén lút nói cho ta biết.

Tiết Vạn Triệt ngây người ra rồi lập tức căm giận nói:

- Đây là vì sao?

Lý Nhân nói:

- Một lát nữa sẽ giải thích với ngươi.

Trong sự kinh ngạc và tức giận không hiểu của Tiết Vạn Triệt, Lý Nhân bỗng xoay người hô:

- Tục Công huynh, ngươi sao rồi?

Hồ xong, không ngờ Lý Nhân lao thẳng đến chỗ trường của Độc Cô Chân. Tiết Vạn Triệt không hiểu vì sao lại thế này, theo bản năng nhìn lại kinh ngạc thấy Độc Cô Chân đã ngã ở cửa quân trường.

Đây là chuyện gì?

Tiết Vạn Triệt ngây người ra.

Lý Nhân xông thẳng đến chỗ Độc Cô Chân, nhưng lúc này đã thấy gã ngã xuống đất. Phục binh ở bốn phía quân trường lập tức lao ra, còn Lý Nhân đứng lúc giảm tốc độ. Mười mấy thân binh tay cầm đao vây Độc Cô Chân lại.

- Các ngươi làm gì?

Lý Nhân dùng chân chỉ vào thân binh hô lên.

Nhìn thấy những thân binh này lao ra, cuối cùng Tiết Vạn Triệt cũng tin lời Lý Nhân vừa nói. Hóa ra, không ngờ hôm nay thực sự Độc Cô Chân định giết mình và Yên Vân. Y quả thực không ngờ, Độc Cô Chân lại hiểm ác đến mức này. Chỉ có điều không biết vì sao, Độc Cô Chân lại ngã xuống. Lúc y nghe thấy Lý Nhân gào to một tiếng, theo bản năng xông về phía trước nhưng chân bỗng mềm nhũn, bụng đau thắt. Y chỉ kịp thét lên một tiếng kinh hãi rồi mặt tối sầm ngã xuống.

Trong khoảnh khắc y ngã xuống đó dường như cảm thấy bóng của Yên Vân cũng lắc lư ngã xuống.

Đây là thế nào?

Trong bụng đau như dao cắt, thần trí của Tiết Vạn Triệt mơ hồ. Trong cơn mơ hồ y nghe thấy không ít người reo hò, sau đó có tiếng binh khí giao nhau. Sau đó, Tiết Vạn Triệt không biết gì nữa. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, y dường như thấy phụ thân đang vẫy tay mình, bên cạnh phụ thân, là em trai Tiết Vạn Quân béo mập, người mà mình luôn đầu võ mồm, vẫn luôn hơi khinh thường. Phụ thân và Tiết Vạn Quân hình như đang vẫy tay với mình, còn giống như đang gọi gì đó, chỉ có điều... y không nghe rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Đường Về (10).

.

Lúc Tiết Vạn Triệt tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ hai. Ánh nắng chói chang soi chiếu vào cửa sổ, chiếu lên mặt Tiết Vạn Triệt. Vì ánh nắng mặt trời chói chang khiến sắc mặt trắng bệch của Tiết Vạn Triệt càng trở nên khó coi. Y chậm rãi mở to mắt, bị ánh mặt trời chiếu vào mắt có vẻ hơi đau.

- Tướng quân, ngài tỉnh rồi, làm tôi sợ muốn chết.

Gia Tương Tiết Bảo thấy Tiết Vạn Triệt mở mắt xúc động kêu lên, cả đêm Tiết Bảo không ngủ nhìn có vẻ tiêu tụy. Cả đêm lo lắng, thấy Tiết Vạn Triệt

tỉnh lại trong lòng gã không kiềm chế được sự vui mừng liền bất ngờ khóc lên. Gã là Gia tướng của Tiết gia, từ nhỏ đã lớn lên cùng Tiết Vạn Triệt. Ngày đó ở Tắt Thủy Tiết Thế Hùng phái gã kéo Tiết Vạn Triệt quay về, kết quả bị Tiết Vạn Triệt mắng cho một trận đánh phải đi theo Tiết Vạn Triệt cùng nhau đi cứu người. Gã không dám quay về gặp Tiết Thế Hùng, lại càng không yên lòng cho sự an nguy của Tiết Vạn Triệt.

Hôm qua thân binh của Yến tướng quân đã đỡ Tiết Vạn Triệt trở về, nói là bị trúng độc, làm cho Tiết Bảo sợ hãi. May mà thủ hạ của Yến tướng quân là Độc Cô giáo úy có thuốc giải.

- Tiết Bảo?

Tiết Vạn Triệt hơi nhú mồm, cảm giác cổ họng đau rất, khô khốc giống như muốn nứt ra. Tiếng của y khàn khàn như Quỷ Hồn tỉnh lại phát ra âm thanh. Cảm giác đầu tiên là cổ họng nóng bỏng đau rất, nhưng so với đau đớn ở trong bụng thì không thấm vào đâu. Sau đó là toàn thân không một sức lực, đến cánh tay cũng gơ lên không nổi.

- Ta chưa chết?

Tiết Vạn Triệt khàn khàn hỏi.

Tiết Bảo vội vàng bưng một chén nước, đỡ Tiết Vạn Triệt uống mấy ngụm.

- Tướng quân, ngài phúc lớn mệnh lớn, sao mà chết được? Nhưng tướng quân, hôm qua lúc thân binh của Yến tướng quân đưa ngài trở về làm tôi sợ quá. May mà độc đã giải rồi!

- Độc?

Uống xong mấy ngụm nước, Tiết Vạn Triệt cảm thấy mình dễ chịu hơn nhiều. Y ra hiệu cho Tiết Bảo nâng mình dậy, sau đó nhẹ nhàng quơ quơ đầu, cảm thấy giống như một bình nước lắc la lắc lư, đau gần chết.

- Ta trúng độc?

Tiết Vạn Triệt làm cho mình tỉnh lại một chút sau đó hỏi.

- Tướng quân ngài không biết ư?

Tiết Bảo kinh ngạc hỏi.

Tiết Vạn Triệt nhớ lúc trước khi ngã xui, đúng là trong bụng đau như có dao cắt. Lúc đó đau đớn vô vùng, cảm giác mình nhanh chóng rơi vào hôn mê. Nghĩ đi nghĩ lại, đó chắc là trúng độc rồi. Nhưng sao mình lại trúng độc? Còn nữa, nếu trúng độc, sao mình không chết.

- Tiết Bảo, người thuật lại chuyện này cho ta một lần, hôm qua ta uống rượu trong trướng của Độc Cô tướng quân, sao lại trúng độc? Yến Vân đâu? Độc Cô Chân đâu?

Nghe thấy cái tên Độc Cô Chân, Tiết Bảo biến sắc nói:

- Tướng quân, sao ngài còn nhắc đến tên ác nhân kia?

Gã cảm tức nói:

- Chính là Độc Cô Chân hạ độc rượu ngài và Yến Vân tướng quân. Nếu không phải Độc Cô Giáo úy thủ hạ của Yến Vân tướng quân hiểu y thuật thì e rằng ngài và Yến tướng quân đã bị Độc Cô Chân hại chết rồi! Hôm qua Giáo úy Độc Cô Nhuệ Chỉ dưới trướng của Yến tướng quân ở đây trông ngài đến nửa đêm. Chắc chắn ngài không còn nguy hiểm mới chạy về chăm sóc Yến tướng quân.

- Yến Vân cũng trúng độc?

Tiết Vạn Triệt sùng sốt, lập tức nhớ đến trước khi mình hôn mê hình như đúng là có thấy Yến Vân lão đạo ngã xuống. Y lại nhớ hình như Độc Cô Chân ngã xuống trước. Nếu đúng là Độc Cô Chân hạ độc mình và Yến Vân thì vì sao chính y cũng ngã?

- Độc Cô Chân đâu?

Tiết Vạn Triệt hỏi với vẻ yếu ớt.

Tiết Bảo cắn răng nói:

- Chết rồi!

- Chết rồi!

Tiết Vạn Triệt giật bắn mình, trong đầu ù một tiếng. Âm thanh đó như sóng biển vậy, cảm giác như bị sóng biển vỗ. Trong đầu y hơi bối rối, trống rỗng một lúc lâu mới tỉnh lại. Y kéo tay Tiết Bảo hỏi:

- Độc Cô Chân chết thế nào?

- Đáng đời y!

Tiết Bảo nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Vì để không cho ngài và Yến tướng quân nghi ngờ, y cũng hạ độc trong rượu của mình. Nhưng y có mang theo thuốc giải trên người, không biết vì sao chưa kịp uống thì đã ngã xuống. Nghe nói lúc đó thân binh của y còn tưởng y uống quá nhiều, đã cho y uống không ít nước. Ha ha, Độc Cô Giáo úy nói càng uống nước thì độc tố phát tác càng nhanh. Thuốc giải có ngay trên người y, tiếc là y không còn sức để mà móc ra, buồn cười chết mất!

Vừa nói đến cái chết của Độc Cô Chân, Tiết Bảo đã cảm thấy hả giận.

- Độc Cô Chân còn sắp xếp phục binh ngoài trường vải, định giết ngài và Yến tướng quân. Ha ha, người tính không bằng trời tính! Chính y làm vậy, còn hạ độc chính mình? Tướng quân ngài biết không, Độc Cô Chân trúng độc còn gọi thân binh của y giết ngài và Yến tướng quân. Lúc đó rất nhiều người nghe rõ. Không ngờ những thân binh này thực sự không dám xuống tay! Lúc đó Yến tướng quân còn tưởng thân binh của Độc Cô Chân tạo phản đến cứu y nhưng độc tính phát tác, Yến tướng quân liền ngã xuống, thân binh của Độc Cô Chân muốn giết Yến tướng quân, may mà giáo úy Hùng Khoát Hải dẫn người đến, giết hết những tên đáng chết.

- Đã thật, bại hoại như vậy, đáng chết!

Tiết Bảo nói nước miếng bay tứ tung.

- Vậy sao...?

Tiết Vạn Triệt chỉ cảm thấy mình rất mệt, không nói nổi một câu nào nữa. Thấy y mệt, Tiết Bảo vội đỡ y nằm xuống nói:

- Tướng quân, ngài nghỉ ngơi một lát đã, tôi đi tìm Độc Cô giáo úy. Trước khi đi, ông ấy có nói với tôi, nếu ngài tỉnh thì phải lập tức đi gọi ông ấy.

- Đi đi...

Tiết Vạn Triệt yếu gần như không muốn nói chuyện, y từ từ gật đầu, không kìm nổi vẫn nói với một câu:

- Thăm Yến tướng quân... xem thế nào.

Tiết Bảo thấy Tiết Vạn Triệt không còn lo ngại gì lớn thì lập tức cười gật đầu nói:

- Được! Tôi sẽ đi ngay bây giờ!

Sau khi Tiết Bảo ra ngoài doanh trường, Tiết Vạn Triệt từ từ nhắm mắt lại. Lúc này, trong lòng y khó chịu như có một tảng đá lớn đè trĩu. Trong lòng thì bị đè nén, cổ họng đau, con đau đầu cũng đã không tính vào đâu. Y biết, Lý Nhân tuyệt đối không hoàn toàn là người bị hại như Tiết Bảo nói như vậy. Chỉ có điều, Độc Cô Chân chết quả thực coi như là gieo gió gặt bão không trách được Lý Nhân. Y biết, độc kia là Lý Nhân hạ thủ, đương nhiên nếu Độc Cô Chân có thể giấu phục binh, hạ độc trong rượu cũng là chuyện dễ hiểu.

Chỉ là không ngờ ác nhân tự có quả ác nhân. Ông trời vẫn đang nhìn, không ngờ trước khi độc tố phát tác đến thuốc giải y cũng không được uống.

Vì giết ta và Yến Vân, phục binh trước hạ độc sau, người của Độc Cô gia quả đều là những kẻ lòng lang dạ sói. Còn cả vị Độc Cô gia chương quân Hình bộ kia nữa, cũng là kẻ tâm địa hiểm ác.

Nhưng Độc Cô Chân cuối cùng là gì cái gì?

Tâm trạng của Tiết Vạn Triệt không được tốt, vì y phát hiện hóa ra tình bằng hữu vào sinh ra tử đặt trước quyền lợi đều trở nên không đáng một đồng. Y có thể đoán được vì sao Độc Cô Chân lại làm như vậy, y cũng xuất thân từ thế gia, y biết quyền lợi đối với con cháu quý tộc có ý nghĩa thế nào? Độc Cô gia là thế gia hạng nhất ở Đại Tùy, Tiết gia bọn họ cũng không thể sánh được đây. Nhưng may là trong Tiết gia không có nhiều chuyện lục đục. Hơn nữa, mấy huynh đệ của mình đều rất hòa thuận.

Độc Cô Chân đương nhiên đáng hận, chết không đáng tiếc.

Nhưng... Yến Vân thì sao? Độc Cô Chân chết là ngẫu nhiên sao? Rất rõ ràng, Yến Vân điều bộ binh trọng giáp của Hùng Khoát Hải đến doanh trại của Độc Cô Chân, chắc chắn là để đề phòng Độc Cô Chân. Hơn nữa lúc mình và Yến Vân đi ra, Yến Vân có nói một câu, không biết trong binh pháp có cái cách đi tiêu để trốn hay không. Tuy những câu nói này nghe như đùa vui, nhưng bây giờ nhớ lại trong giọng nói của Yến Vân có vẻ rất bất đắc dĩ.

Hắn không định chủ động xuống tay!

Tiết Vạn Triệt nghĩ, nếu Yến Vân muốn chủ động hạ thủ, hắn hoàn toàn có thể điều Hùng Khoát Hải bắt lấy Độc Cô Chân. Thậm chí lúc uống rượu còn có thể bùng lên giết người. Dù sao Yến Vân cũng biết Độc Cô Chân bố trí mai phục ngoài trường vải. Đây là hắn muốn mượn cơ đi tiêu để rời khỏi, hơn nữa bởi vì hắn không tiện vạch trần nên mới phải kéo mình cùng đi.

Tiết Vạn Triệt mở mắt, nhẹ nhàng thở một hơi.

Yến Vân vẫn là người mềm yếu như vậy, nếu quả thực có tâm tạo phản sẽ thành công sao?

Y lại nghĩ đến Độc Cô Chân. Thực ra Độc Cô Chân lòng lang dạ sói, nhưng cuối cùng lại chết trước Yến Vân lòng dạ đàn bà. Đây là ý trời, hay là lẽ tất nhiên? Đại Tùy vẫn thường xưng lấy nhân hiếu lập quốc, nhưng nhân hiếu đứng vững chân được sao? Nhóm quý tộc trong Đại Tùy kia, kẻ nào có nhân nghĩa, hậu đức chứ? Mà ngay cả bệ hạ.... Nghĩ đến đây Tiết Vạn Triệt đột nhiên bừng tỉnh, làm sao có thể có suy nghĩ phản nghịch được cơ chứ?

...

Lúc Tiết Vạn Triệt nghĩ ngợi lung tung thì Lý Nhân đang ở trong quân trường của mình uống rượu. Lần này không phải là rượu độc, cũng không phải cái loại rượu mạnh kia của người Cao Cú Lệ. Hắn đang thưởng thức một bình rượu nho Tây Vực hiếm có, đây là lúc đánh tòa bảo trại này không ngờ đã phát hiện ra. Rượu không nhiều lắm, chỉ là một thùng gỗ nhỏ. Lúc Vương Khải Niên tìm được phát hiện đó là cơ hội tốt để vuốt mông ngựa cho nên đã lập tức tặng cho Lý Nhân.

Lý Nhân có thể thoải mái thưởng rượu, đã nói lên rằng hắn không sao, đang rất tốt.

Hắn đương nhiên là có trúng độc, tối thiểu thì người khác thoát nhìn là như vậy. Trong cơ thể hắn không có một chút độc nào, không phải là vì hắn đã uống thuốc giải độc trước đó mà là hắn giả vờ trúng độc để lừa người. Lý Nhân sẽ không vì tính kế Độc Cô Chân mà để bản thân phải nếm hương vị của thuốc độc. Cho dù hiện tại hắn là cao thủ dùng độc thì bên cạnh hắn vẫn còn có một Độc Cô Nhuệ Chí, hắn cũng sẽ không ngốc đến mức uống một chút rượu độc. Lúc liên quan đến sự an nguy của tính mạng, gan của Lý Nhân luôn rất nhỏ.

Độc Cô Chân trúng độc ngã, Tiết Vạn Triệt trúng độc ngã, hắn ngã, tuy không trúng độc nhưng trong mắt mọi người đương nhiên đã cho rằng hắn trúng độc.

Lúc Độc Cô Chân sắp xếp mai phục, Phi Hồ mật điệp mà Lý Nhân bố trí bí mật gần đó đã phát hiện ra rồi. Trên thực tế, trước khi Tiết Vạn Triệt tìm Lý Nhân. Lý Nhân đã biết Độc Cô Chân định làm cái gì.

Sở dĩ hắn đi, sở dĩ lựa chọn cách như vậy để diệt trừ Độc Cô Chân là vì hắn thật sự không muốn xuống tay với Tiết Vạn Triệt. Lý Nhân là một tiểu nhân có thù phải báo, cũng là một quân tử có ân phải trả. Tiết Thế Hùng đã giúp hắn, hắn vẫn luôn ghi nhớ. Hơn nữa con người Tiết Vạn Triệt từ đầu đến cuối đều không có suy nghĩ đối phó với mình. Hơn nữa, Lý Nhân còn định lôi kéo y đầu nhập trận doanh của mình.

- Tướng quân, thân binh của Độc Cô Chân không giữ lại một người, giết hết rồi.

Hùng Khoát Hải cười nói:

- Thuộc hạ không ngờ, hắn lại tự mình dẫn xác đến cửa.

Lý Nhân khẽ cười cười, từ chối cho ý kiến.

Buổi sáng Hùng Khoát Hải mới nói qua, muốn cho bọn lính tốt gánh một tội danh, như vậy bọn họ sẽ càng thêm rời xa Đại Tùy. Mà chủ ý của Hùng Khoát Hải chính là giết Độc Cô Chân. Nhưng kế sách của Hùng Khoát Hải rất kém, không đặt nổi tội lên lưng bọn lính.

- Tướng quân, Tiết Bảo đến rồi, nói Tiết tướng quân đã tỉnh.

Vương Khải Niên từ bên ngoài đi tới thấp giọng nói.

Lý Nhân hỏi:

- Độc Cô đi chưa?

Vương Khải Niên nói:

- Độc Cô giáo úy đã đi rồi.

Lý Nhân đứng lên nói:

- Ta cũng đi xem xem.

Hắn mỉm cười đi ra, về mặt bình tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Đường Về (11).

Sau hai ngày nghỉ ngơi chinh đồn dưới ngọn núi kia đội ngũ lại tiếp tục xuất phát. Thời gian hai ngày vẫn không đủ để đám lính tiêu hóa hết đại sự Độc Cô Chân chết. Lúc đội quân này xuất phát, mọi người vẫn đang bàn luận. Nhưng Lý Nhân là người của thời đại khác bắt ngờ đi vào thế giới này, trong chuyện không chế chiều hướng phát triển dư luận không ai để ý bằng hẳn. Cũng không có ai thủ đoạn lại thuận thực bằng hẳn, dù sao ở kiếp trước hẳn cũng có nhiều kinh nghiệm để mượn hơn.

Chân tướng ý đồ Độc Cô Chân hạ độc Yến tướng quân và cướp binh quyền của Tiết tướng quân, qua người của Phi Hồ mật điệp truyền bá đã đến tai từng người trong thời gian ngắn nhất. Tin tức như vậy khiến đám lính đều cảm thấy rất hứng thú. Một truyền mười, mười truyền một trăm, một trăm truyền một ngàn... Chỉ chưa đến nửa ngày, đội quân hơn 2 vạn người gần như không ai là không biết sự nham hiểm của Độc Cô Chân.

- Biết không, nghe nói cái tên Độc Cô Chân kia đã đòi binh quyền của Yến tướng quân chúng ta. Yến tướng quân giao một ngàn trọng giáp của Hùng giáo úy cho hẳn, ngoài ra còn giao tám ngàn nhân mã cho hẳn nữa. Tên kia rõ ràng còn chưa thỏa mãn, đã dám hạ độc mưu hại Yến tướng quân để cướp binh quyền. Y bảo Tiết tướng quân, nói là mời Yến tướng quân và Tiết tướng quân uống rượu, thực ra là đã hạ độc trong rượu! Còn bố trí người mai phục ngoài trường vải. Nếu không phải đúng lúc gặp Hùng giáo úy dẫn quân đến phân phối cấp cho Độc Cô Chân theo chỉ đạo của Yến tướng quân, chỉ e Yến tướng quân và Tiết tướng quân đã sớm bị tên kia hạ độc thủ rồi.

- Đúng vậy, đây gọi là gì? Cái này gọi là rắn không nuốt được voi, những tên xuất thân thế gia này, con mẹ nó không phải là thứ tốt đẹp gì.

- Người không thể nói như vậy được, Tiết tướng quân cũng rất được mà.

- Cũng đúng, nhưng Tiết tướng quân như vậy cũng chỉ một thôi, lão tặc Vũ Văn Thuật còn không phải là bán rế đám người chúng ta sao? Người hãy nhìn xem, Đại tướng quân Tiết Thế Hùng đến con mình cũng đánh mất, người thế gia, không có tình người đấy!

- Yến tướng quân cứu chúng ta ra, Độc Cô Chân cũng dám hạ độc thủ, tình người? Tôi thấy y không bằng cả chó heo.

- Người xem, bên kia đỡ có phải là Tiết tướng quân không?

- Ủ, nghe nói trúng độc khá nặng.

- Hình như Yến tướng quân khỏe hơn một chút, uống rượu ít nhất.

- Nhưng nói đến, Độc Cô Chân cũng thật độc ác, dù sao nếu là ta ta cũng không dám tự uống rượu độc vào bụng, cho dù trong tay có thuốc giải ta cũng không dám. Không những độc ác với người khác mà còn độc ác với chính mình. Độc Cô Chân này quả là một nhân vật độc ác.

- Đám ngu ngốc các người còn có tâm trạng cười được à!

Một đội trưởng lạnh lùng nói:

- Cái chết của Độc Cô Chân có gì đáng cười? Các người không nghĩ xem, Độc Cô Chân là tộc đệ của Hình Bộ Thị Lang Độc Cô Học. Độc Cô Chân chết như vậy, y sẽ từ bỏ ý đồ sao? Chỉ cần Yến tướng quân vừa về ngay lập tức sẽ trở thành mục tiêu để mọi người chỉ trích! Đừng nói đến công lao, có thể giữ được tính mạng cũng là khá lắm rồi. Yến tướng quân xuất thân hàn môn, có thể đấu được Độc Cô gia sao? Các người còn có tâm trạng cười nữa, nghĩ lại đi, Yến tướng quân đối xử với các người thế nào!

- Đúng vậy!

Có người bình tĩnh ngộ nói:

- Yến tướng quân có bị liên lụy hay không?

- Mẹ kiếp! Ông đây chỉ biết mạng của mình là do Yến tướng quân cứu. Nếu triều đình có dám thế nào với Yến tướng quân, ông đây làm phản là được.

- Xuyt, mẹ người nhỏ giọng một chút, muốn chết à?

- Sợ cái chó gì!

...

- Tướng quân, cằng tôi đã bảo người làm cho hai cái, xương cốt ngài hơi yếu nên nghỉ ngơi nhiều đi. Tôi thấy hay là nằm một lúc, tôi đi tìm mấy thân binh khỏe mạnh khiêng ngài, đảm bảo sẽ không xóc.

Vương Khải Niên ghé vào phía sau Lý Nhân nịnh nọt.

Lý Nhân cười cười nói:

- Nếu ta nằm trên cẳng cứu thương, ngươi cho rằng quân đội sẽ thành thật như vậy nữa sao?

Vương Khải Niên hơi sững sốt rồi lập tức hiểu ý của Lý Nhân. Tuy nhìn về bề ngoài, đám lính đều đứng về phía Lý Nhân, nhưng đội ngũ hơn 2 vạn người này trong đó có kẻ muốn đục nước béo cò hay không thì không ai biết. Nếu Lý Nhân cũng nằm xuống, không thể nói trước được sĩ khí có bị ảnh hưởng hay không? Lòng quân có loạn không, đây là còn chưa nói đến kẻ khác ra quấy rối. Bản thân mình cũng không thể biết trước chuyện gì.

Cái chết của Độc Cô Chân vốn dĩ giống như hòn đá ném xuống mặt hồ, còn chưa dậy sóng. Nếu mọi người nhìn thấu, Lý Nhân đã không còn sức mà nắm toàn cục trong tay nữa rồi, chắc chắn sẽ có những người thấy lợi mà nhảy vào. Dù sao, đội quân hơn 2 vạn người, loại người nào cũng có. Không ít Giáo úy cũng đều xuất thân từ các thế gia. Có lẽ bọn họ không có giao tình gì với Độc Cô Chân nhưng gia tộc sau lưng bọn họ chắc chắn là có muôn vàn những mối liên hệ với Độc Cô gia.

Có thể bọn lính nghĩ vì cái chết của Độc Cô Chân, sau khi trở về người của Độc Cô gia chắc chắn sẽ có hành động gì đó. Hơn nữa các Đại tướng quân đều chạy trốn hết. Một tiểu tử xuất thân hàn môn không ngờ lại dẫn một đội quân hơn 2 vạn người về. Những Đại tướng quân này có thể chấp nhận được Yên tướng quân sao? Trước mặt nhiều gia tộc thế gia như vậy, Hoàng đế cũng đành đứng về bên thế gia. Binh lính bình thường cũng có thể nghĩ ra đạo lý này thì người xuất thân từ những thế gia này dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn.

Cho nên, rất nhiều người sau cái chết của Độc Cô Chân sẽ có lựa chọn.

Tuy bây giờ trong đội ngũ này người xuất thân thế gia không có một ai là thành viên chủ chốt của các gia tộc, nhưng điều này cũng không thể hiện rằng bọn họ không có lực lượng. Những người bị gia tộc mình từ bỏ này không chết ở Tát Thủy ít nhiều cũng có cảm kích Lý Nhân. Nhưng lúc dính đến vận mạng tiền đồ của mình, bọn họ tuyệt đối sẽ không đứng về phía Lý Nhân.

Cho nên đừng nói Lý Nhân không trúng độc mà hẳn có thực sự trúng độc thì hẳn cũng sẽ không nằm trên cẳng cứu thương.

- Hùng Khoát Hải, chia đội quân chấp pháp của ngươi làm 10 đội. Ngươi đích thân dẫn người quay lại tuần tra, nếu như phát hiện có người cố tình làm nhiễu loạn quân tâm, giết!

Lý Nhân thấp giọng dặn dò.

Hùng Khoát Hải ôm quyền nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Thiết Lão Lang, Lưu Mãn, Lạc Phó, Triều Cầu Ca. Bốn người các ngươi, mỗi người dẫn 500 kỵ binh bảo vệ hai cánh quân, nếu có người cố động làm phản, giết!

- Vương Khải Niên!

- Có thuộc hạ!

Lý Nhân nhìn Vương Khải Niên gần từng tiếng một nói:

- Dẫn theo binh của Quân nhu doanh bảo vệ tốt lương thảo. Nếu có người phản loạn rất sẽ có ý đồ đánh vào quân nhu doanh trước. Cho nên trách nhiệm của quân nhu doanh rất nặng nề. Ta sẽ điều Đông Phương Liệt Hóa dẫn 500 kỵ binh cùng ngươi bảo vệ lương thảo. Nếu xảy ra sai lầm gì, ta sẽ chém đầu hai ngươi.

Đông Phương Liệt Hóa nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Vương Khải Niên nghiêm túc nói:

- Tướng quân, tôi cảm thấy một mình Đông Phương giáo úy cũng đủ đảm nhiệm trọng trách này...

- Được!

Lý Nhân gật đầu nói:

- Đông Phương Liệt Hóa tự mình dẫn người đi bảo vệ quân nhu doanh. Nếu quân nhu doanh xảy ra chuyện, y làm còn sống ta sẽ chém ngươi.

.

Vương Khải Niên rút cổ lại, ngại ngừng cười nói:

- Cái đó, thuộc hạ chỉ là đang giảm bớt căng thẳng. Tướng quân ngài biết đấy, quân nhu doanh đó là chỗ nào chứ? Đó là nhà cũ của Vương Khải Niên đấy, bảo vệ quân nhu doanh thuộc hạ cũng tận tâm tận lực như bảo vệ nhà của mình vậy.

Trong lòng Lý Nhân tự nhủ, ngươi lải nhải nhiều quá đấy, nhưng hẳn lại gật đầu nói:

- Vậy trở về bảo vệ tốt cho nhà ngươi đi.

Hắn gọi Trần Tước Nhi nói:

- Hôm qua mấy người kia nói, ngươi đích thân dẫn người theo dõi. Nếu bọn họ muốn quấy rối, ta không ngại ngần mà tiến chúng đến Địa phủ làm bạn với Độc Cô Chân.

Trần Tước Nhi thấp giọng nói:

- Thuộc hạ hiểu rồi, đêm qua thuộc hạ đã phái người theo dõi rồi.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Ta đi tìm Tiết Vạn Triệt nói chuyện.

...

Tiết Vạn Triệt nằm trên cáng cứu thương vẫn yếu ớt như vậy. Cũng không biết là nặng làm chói mắt hay y không muốn nhìn bất cứ ai mà từ lúc đội quân xuất phát đến giờ y vẫn không mở mắt. Sắc mặt của y vẫn rất khó coi, trên mặt gần như không có huyết sắc nào.

Tiết Vạn Triệt nhũ mầy rất chặt, không biết là vì chút độc còn tồn lại làm đau hay là trong lòng có điều rối rắm gì khó nói rõ mà thoát nhìn hai đầu lông mầy chau lại chán ghét.

Trên thực tế, Giáo úy, Lữ suất trong đại quân xuất thân thế gia đêm qua gần như tất cả đều đến thăm y. Mục đích của những người này đến thăm y không chỉ là ân cần thăm hỏi. Ngay từ đầu họ nói còn khá mặt mũi, thấy Tiết Vạn Triệt từ chối cho ý kiến, có mấy người lập tức nói rõ, đồng ý ủng hộ y thống soái đại quân. Lý do rất đơn giản, bọn họ cũng không muốn đi theo Yến Vân chịu chết, cho nên chỉ có thể để Yến Vân đi chết.

Đây chính là chỗ rối rắm của Tiết Vạn Triệt.

Y biết những người đó nói không sai, chỉ cần Yến Vân dẫn đám người đó quay về thành Liêu Đông. Những Đại tướng quân chạy trốn về tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Với một tiểu tử bản hàn không lý lịch, không chỗ dựa vững chắc như Yến Vân, nếu bị những đại tướng quân này tính kế... chỉ e đến đường sống cũng không có, mà xương cốt trong khoảnh khắc cũng sẽ bị nghiền thành bột! Cho dù hoàng đế có thưởng thức năng lực của hắn thì sao chứ? Chưa biết chừng ông ta đã sớm quên Yến Vân lên chín tầng mây rồi. Mà cho dù ông ta còn muốn Yến Vân, chẳng lẽ hoàng đế sẽ vì hắn mà đắc tội với nhiều thế gia đại tộc hay sao?

Vũ Văn Thuật, Vu Trọng Văn, Kinh Nguyên Hằng, Vương Nhân Cung, đằng sau những người này không người nào là không có một gia tộc khổng lồ? Cho dù bệ hạ hồ đồ cũng phải biết nặng nhẹ! Đừng nói đến nhiều thế gia đang đối lập với Yến Vân, chỉ mỗi một Độc Cô gia thôi thì kết cục của Yến Vân cũng chỉ có con đường chết. Con người Độc Cô Chân, tâm địa độc ác đến Diêm vương cũng phải sợ y.

Nhưng Tiết Vạn Triệt căn bản là không muốn làm hại Yến Vân, cũng bởi vì hôm đó ở bờ Tát Thủy, Lý Nhân đã cứu y một mạng từ trường mâu của Cao Cú Lệ. Cũng bởi vì trong mắt Yến Vân y là một người đầu đội trời chân đạp đất, y không thể hạ thủ. Y không giống với đại bộ phận những kẻ xuất thân thế gia, Tiết Thế Hùng dạy bảo huynh đệ y khác một trời một vực với đám Vũ Văn Thuật. Tiết Thế Hùng từng nói với Tiết Vạn Triệt, chuyện trong quan trường có thể giúp sẽ không hại, Tiết gia chúng ta không phải là Vũ Văn gia, cũng không phải là Độc Cô gia. Sở dĩ mấy năm nay vẫn chưa ngã cũng là vì phụ chưa từng hại bất cứ người nào.

Những lời này Tiết Vạn Triệt vẫn luôn nhớ kỹ, chưa bao giờ quên.

- Cảm giác đỡ hơn chút nào không?

Đang suy nghĩ miên man thì chợt có người hạ giọng nói bên tai Tiết Vạn Triệt. Nghe ra là tiếng của Yến Vân, y mở to mắt cười nói:

- Đỡ hơn nhiều, đa tạ Yến tướng quân đã nghĩ đến!

Lý Nhân khẽ cười nói:

- Ta hỏi Độc Cô rồi, hắn nói đã giải hết độc cho ngươi rồi, cái thứ đen tuyền mà ngươi nôn ra đầy đất, nhưng chỉ cần nôn ra thì không có gì đáng ngại. Chỉ có điều chắc chắn sức khỏe sẽ suy yếu. Hơn nữa, ngươi cảm ơn ta làm gì? Sao đột nhiên lại xa lạ như vậy?

- Tính ra... ngươi đã cứu ta hai lần rồi.

Tiết Vạn Triệt có hơi đa cảm nói.

Lý Nhân khoát tay áo nói:

- Tiết lão tướng quân đã cứu ta hai lần. Một lần ở Liêu Thủy, lần tiếp ở thành Bình Nhưỡng, đừng nói những lời khách sáo như vậy.

- Yến Vân...

Tiết Vạn Triệt suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu chúng ta có thể bình an quay lại thành Liêu Đông, người định thế nào?

Lý Nhân cười khổ nói:

- Người đoán, ta sẽ đợi bị người ta giết cả trăm lần hay đang chạy trốn?

Tiết Vạn Triệt ngẩn ra nhìn Lý Nhân rồi nói:

- Người rõ ràng là còn có tâm trạng đùa giỡn!

Lý Nhân nói:

- Vậy người nói xem ta còn có thể thế nào được nữa? Lẽ nào ta còn đường khác để đi sao? Đương nhiên, đường chắc chắn là có, chỉ có điều đứng lên đi không nổi mà thôi.

- Yên Vân, người nói thật cho ta biết, vì sao người lại phái người theo dõi ta và Độc Cô Chân?

Tiết Vạn Triệt đột nhiên hỏi.

Lý Nhân suy nghĩ một chút một lúc rồi nói rất nghiêm túc:

- Người và Độc Cô Chân đều xuất thân từ thế gia.

- Ta biết ngay mà!

Tiết Vạn Triệt cười khổ nói:

- Người làm như vậy vốn dĩ cũng không có gì sai nhưng người đã đề phòng ta và Độc Cô Chân rồi thì sao không diệt trừ hết chúng ta? Chỉ cần ta và Độc Cô Chân chết, trong quân đội ai còn có thể uy hiếp được địa vị của người? Con người người cái gì cũng tốt, chỉ quá mềm lòng. Ta biết người chắc không đáng thương như vừa nói, trong lòng người sớm đã nghĩ kỹ phải làm thế nào rồi đúng không? Đừng nói dối ta, ta không phải kẻ ngu!

- Giết người!

Lý Nhân nói rất chân thành:

- Độc Cô Chân chết rồi, đã có người bắt đầu không ngồi yên được nữa. Nếu thêm người, chỉ e quân đội đã sớm bắt ngờ làm phản rồi! Nhưng cho dù không có tạo phản bắt ngờ ta cũng không hạ thủ. Dù sao chúng ta cũng từng đồng sinh cộng tử đây.

- Ôi...

Tiết Vạn Triệt thờ dãi nói:

- Bản tính của người như vậy còn muốn làm chuyện lớn hay sao?

Lý Nhân chân thành nói:

- Mưu Viễn huynh, người nhầm rồi!

- Ta không hạ thủ huynh, nhưng không có nghĩa là không hạ thủ kẻ khác. Ta tới thăm huynh, đầu tiên là muốn xem huynh hồi phục thế nào. Thứ hai, ta muốn nói cho huynh biết, nói đến giết người, thực ra ta không nhát gan đâu. Nếu thật sự đến lúc không thể không giết người, ta tuyệt đối sẽ không chậm hơn bất cứ kẻ nào.

Tiết Vạn Triệt chau mày dò hỏi:

- Người muốn bắt đầu giết người?

- Ta không giết người, thì người sẽ giết ta.

Lý Nhân hỏi:

- Người nói ta nên làm gì bây giờ?

Tiết Vạn Triệt hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Thôi được, nếu như người muốn giết người thì hãy giết sạch sẽ một chút.

Lý Nhân ngăn người ra rồi lập tức gạt đầu, không nói thêm một câu nào nữa.

Hôm đó, đại quân bắc phản bắt ngờ tạo phản, có kẻ ý đồ châm ngòi đám lính phản lại Lý Nhân nhưng lập tức bị chấp pháp quân của Hùng Khoát Hải và đám kỵ binh do Lạc Phó suất lĩnh tiêu diệt. Giáo úy, Lữ Suất bị giết hơn 20 người, thân binh của bọn họ không dưới 100 người. Sau khi Tiết Vạn Triệt biết được kết quả này, chỉ cười khổ một tiếng lâm bầm:

- Yên Vân... Đây là người ép ta đi cùng đường với người rồi!

Không ai bắt ngờ làm phản, Lý Nhân nói có thì đó là có.

Đứng giữa lựa chọn người chết và ta chết, Lý Nhân luôn rất khiêm nhường.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đường Về (12).

Một trận tạo phản bắt ngờ nhìn như có vẻ kịch liệt, trong thủ đoạn trấn áp càng kịch liệt hơn rất nhanh đã bình ổn. Bọn lính đối với hành vi phản loạn của đám con cháu quý tộc này vốn cũng không có nhiều người ủng hộ. Về phần cái chết của bọn họ đương nhiên cũng không có nhiều người cảm thấy thương cảm. Ngược lại, sau khi nhiều người phản loạn bị xử tử dường như đám lính còn có cảm giác khoái trá.

Nếu Độc Cô Chân dưới tuổi vàng mà biết được Lý Nhân đã lợi dụng mình để loại bỏ tất cả những nhân tố không an phận, không biết gã chết có nhắm mắt được không.

Thực ra ngay từ đầu Độc Cô Chân vẫn muốn nắm binh quyền trong tay. Đáng tiếc là, các binh lính lại càng kính trọng những anh hùng xuất thân hàn môn. Gã từng ở bờ Tát Thủy giết những đệ tử thế gia thể hiện bản lĩnh, chắc chắn không được kính trọng nhiều như Lý Nhân. Gã vẫn luôn ần ần, biểu hiện rất khiêm nhường trước mặt Lý Nhân. Lúc gã nghĩ đến cơ hội thì không ngờ đối thủ thật ra cũng đang đợi một cơ hội.

Sau khi loại trừ đám con cháu quý tộc này, Lý Nhân đã sắp xếp thân tín của mình làm quan chỉ huy cấp thấp, trung là Lữ Suất giáo úy. Sở dĩ trên đường về quân đội tiến quân không nhanh, thực ra nguyên nhân căn bản nhất chính là quyền khống chế quân đội nằm trong tay Lý Nhân. Hắn đang đợi cơ hội, nếu cơ hội không đến, vậy thì tạo cơ hội.

Thoạt nhìn tất cả đều tiến hành vô cùng thuận lợi. Hắn đang so tốc độ của hắn với đại quân đông chinh của Đại Tùy. Đương nhiên không phải so ai nhanh hơn ai. Hắn đang chờ đợi chính là đội quân của Đại Tùy vì viễn chinh mà toàn quân tan tác, cộng thêm thời tiết lạnh giá mà rút về. Còn đội quân của hắn chắc chắn phải rút chậm về so với quân Tùy. Hơn nữa, hắn đã phái người sắp xếp mọi việc ở bên bờ Liêu Thủy, như vậy mới có thể để cho đội quân hơn hai vạn người này một lòng một dạ theo hắn.

Nhưng điều Lý Nhân không ngờ là, mình căn bản không dùng đến sự sắp xếp ở Liêu Thủy.

Vì đội quân vừa mới trải qua thanh trừ, đại thành của người Cao Cú Lệ ở ngoài 50 dặm Lý Nhân định không đánh vội. Lương thực còn đủ ăn từ 10 ngày trở lên, cho nên cũng không cần vội vã đi tấn công đại thành của kẻ thù. Lý Nhân nhất định phải để thân tín của mình ổn định lại đội ngũ, mất mấy ngày để thù hạ thích ứng với thân phận mới.

Vì để cho các binh lính bình tĩnh trở lại, Lý Nhân lệnh cho quân đội nghỉ ngơi tại chỗ mấy ngày.

Mở địa đồ ra, Lý Nhân chỉ vào tòa Đại Thành 50 dặm phía trước nói:

- Sau khi qua tòa Đại thành này, hai ngày nữa có thể vượt Mã Tý Thủy. Tuy lương thực còn đủ ăn 10 ngày nhưng sau khi quân đội trở về Yên Sơn thì lương thực không có cách giải quyết. Lương thảo trên Yên Sơn trại cho ba vạn nhân mã ăn uống cũng không trụ nổi nửa tháng. Cho nên tòa thành của người Cao Cú Lệ này chắc chắn phải đánh, mang nhiều lương thực trở về.

Lạc Phó nói:

- Bây giờ, Cao Cú Lệ đang đuổi theo sau bại binh quân Tùy, sắp giết đến Mã Tý Thủy. Đánh hạ tòa thành này, chậm 2-3 ngày cũng được. Nếu đội quân đi quá nhanh, quân Tùy vẫn chưa rút về thì phiền toái rồi.

- Tôi thấy, sau khi đánh hạ xong, chúng ta ở trong thành nghỉ ngơi và chỉnh đốn mấy ngày. Dù sao ngay chốc lát quân đội của người Cao Cú Lệ cũng chưa về được. Sau khi đội quân Tùy rút về bờ tây Liêu Thủy, chúng ta tiếp tục hành quân lần nữa cũng chưa muộn.

Trần Tước Nhi nói.

Lý Nhân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Người không lo xa ắt có phiền gần, lương thảo nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, nếu không trở về Yên Sơn, lòng quân ắt loạn. Sau khi hạ tòa Đại thành này, chúng ta không đi thành Liêu Đông mà hướng về bắc, sau đó lại hướng về tây. Qua thảo nguyên của người Hề. Dê bò của người trên thảo nguyên nhiều, chính là lúc béo đến chảy mỡ.

- Ha ha!

Triều Cầu Ca cười nói:

- Ta thích lắm nhất là chuyện này, dê bò của người thảo nguyên béo mập đúng lúc bổ sung lương thực để đại quân chúng ta qua được mùa đông.

Sau khi Vương Khải Niên biết thân phận thật của Lý Nhân muốn chạy trốn mà không thể. Hơn nữa, Lý Nhân đối xử với y quả thực không tệ. Tuy y không còn trông coi Quân nhu doanh nhưng trong tay ngoài một ngàn chiến binh còn có cả hai ngàn chiến binh già yếu đào thải trong quân. Hiện giờ tính toán Giáo úy là y không ngờ suất lĩnh ba ngàn nhân mã, cả đời Vương Khải Niên lĩnh binh nhiều nhất là 100 người thì sao lại không hăng hái cho được? Y cảm giác mặc dù là Giáo úy nhưng đã có quyền lợi của tướng quân rồi, cuộc đời có thời khắc huy hoàng như vậy cũng đáng.

Lúc đầu, y muốn có được vị trí Giáo úy binh hộ lương mà đem toàn bộ tiền của mà mình tích lũy được tặng lên, kết quả bị Lý Nhân cướp mất. Bây giờ, Lý Nhân trả lại chức Giáo úy cho y, hơn nữa còn cho quân nhiều binh lính như vậy, trong lòng Vương Khải Niên thấy hào hùng vô cùng. Không ngờ chỉ một câu nói vuốt môngegra đã khiến người ta thay đổi cách nhìn hoàn toàn như vậy.

“Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, người con gái làm dáng vì người yêu mình. Thuộc hạ được tướng quân thương thức vô cùng cảm kích, mệnh lệnh của tướng quân thuộc hạ kiên quyết tuân theo.”

Y nói với về mặt kiên định.

Lý Nhân liếc mắt nhìn y thản nhiên cười nói:

- Người nói lại!

Vương Khải Niên không đỏ mặt, giải thích nói:

- Đó là vì mỗi lần thuộc hạ nhìn thấy tướng quân đều cảm thấy sẽ có cảm xúc mệnh mông khó có thể bình tĩnh được! Thực ra thuộc hạ muốn nói là nếu quả thực định cướp sạch của người Hề... quân nhu doanh của thuộc hạ sẽ tỏ thái độ đầu tiên. Cho dù tướng quân dẫn người đi cướp được bao nhiêu, thuộc hạ đều nhận...

Lý Nhân cười cười nói:

- Người ham hố lắm!

Vương Khải Niên nói:

- Hơn hai vạn cái mồm há ra, thuộc hạ không ăn không được!

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Trong tòa đại thành phía trước hẳn là không ít lương thảo. Lúc quân Tùy đông chinh, các thành Cao Cú Lệ đều chủ động thu lương thực vào trong thành trì. Kế vườn không nhà trống này khiến quân Tùy không cướp một chút lương thực nào. Bây giờ phòng thủ thành không, đúng là cơ hội tốt để lấy thành này. Ta không sợ người miệng lớn, chỉ cần người lo tốt cho quân nhu doanh ta sẽ không bạc đãi người.

Tinh thần của Vương Khải Niên lập tức tỉnh táo hỏi:

- Tướng quân định thưởng cho thuộc hạ cái gì?

Lý Nhân nghiêm túc nói:

- Người đã 50 tuổi, không có nữ nhân chăm sóc sao được. Ta định sau khi về đến thảo nguyên tìm cho người một nữ nhân người Hề chăm sóc người, thế nào?

Tiết Lão Lang cũng nghiêm túc nói:

- Ừ, một đại nương lành lặn, đảm bảo giỏi!

Vương Khải Niên mặt mày tối sầm lại ngại ngùng cười nói:

- Thuộc hạ cảm thấy độc thân cũng rất tốt...

Lý Nhân cười cười, không nói đùa nữa:

- Sáng đã phái thám báo đi dò xét thành trì của người Cao Cú Lệ, chắc chắn cũng sắp về rồi. Trần Tước Nhi, sau khi thám báo về người bảo bọn họ trực tiếp đến gặp ta.

Thủ lĩnh thám báo Trần Tước Nhi gật đầu nói:

- Thuộc hạ hiểu rồi!

- Mặt khác, bây giờ cũng nên tính toán một chút. Yến Sơn không phải nơi thích hợp. Nuôi sống năm ba ngàn người còn có được chứ giờ đội quân đã gần 3 vạn người, bây giờ nên tìm chỗ khác để di chuyển rồi, các người cảm thấy bây giờ phương bắc chỗ nào là thích hợp nhất?

Hắn chỉ vào một chỗ khác trên địa đồ nói, đó là lãnh thổ của Đại Tùy.

Mọi người vây quanh địa đồ nhìn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra chỗ nào.

Cũng khó trách sao mọi người lại nghĩ không ra, bây giờ thiên hạ của Đại Tùy càng ngày càng loạn, nhất là phía bắc Hoàng Hà ở tất cả các lộ nghĩa quân lớn nhỏ nâng kỳ tạo phản đều có không dưới 10 lộ, lớn nhất như đám người Vương Bạc, Trương Kim Xung trong tay cũng có mấy vạn người; nhỏ cũng có mấy ngàn người. Nhưng không hoài nghi gì khi giang sơn Đại Tùy còn xa mới tới ngày mất đi không chế, các quận Hà Bắc tuy rất loạn nhưng Đại Tùy vẫn duy trì thống trị. Theo lý thuyết, thích hợp nhất là Trác quận nhưng Trác quận là địa bàn của La Nghệ, dưới tay y có năm nghìn Hồ Bí quá mức tinh nhuệ. Tuy hiện giờ trong tay của Lý Nhân có ba vạn nhân mã phần đa cũng là xuất thân phủ binh Đại Tùy. Nhưng đối mặt với năm ngàn giáp thiết kỵ sẽ không có phần thắng. Hơn nữa, tính cả khinh kỵ binh và bộ binh trong tay La Nghệ, tổng số không dưới năm vạn người. La Nghệ chính là Thổ hoàng đế của Trác quận. Tuy Trác quận lớn nhưng một thước y cũng không muốn nhường nhịn.

Hiện tại, Lý Nhân cũng không lo lắng chuyện đối nghịch với La Nghệ. Vất vả mới có được đội quân như vậy, hắn không muốn đánh mất như vậy. Ngoài Trác quận, các quận Hà Bắc hầu như đều có danh tướng trấn thủ, muốn cướp cũng không dễ dàng như vậy.

- Không bằng..

Lưu Mẫn người lớn tuổi nhất trong số đó thử thăm dò:

- Lại đi về phía nam? Nếu tạm thời chúng ta vẫn không thể đánh một trận ác liệt với Đại Tùy, chi bằng đi cướp đi bàn của đội ngũ lục lâm

Gần như đồng thời, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào một chỗ.

.....

Vũ Văn Sĩ Cập đi rất gấp, từ đại quân Tuyền ngoài thành Liêu Đông xuất phát, đội quân hai vạn người vó ngựa không dừng vó chạy về phía đông nam. Theo lộ tuyến quân viễn chinh Đại Tùy xuôi nam mở đường đón Vũ Văn Thuật. Mới đi khỏi ba trăm dặm, tâm trạng của Vũ Văn Sĩ Cập càng lúc càng nặng nề.

Trong vòng ba trăm dặm, không ngờ từng chỗ hiểm yếu mà không thấy một tên lính Tùy! Điều này căn bản là không hợp lẽ thường. Theo sự hiểu biết của gã, phụ thân Vũ Văn Thuật từ trước đến nay dụng binh rất cẩn thận. Chỗ hiểm yếu bên đường chắc chắn sẽ để lại mấy trăm nhân mã bảo vệ, nhằm chuẩn bị lúc đại quân trở về bị kẻ địch chặn đường. Nhưng một đường hướng nam, tuy Vũ Văn Sĩ Cập phát hiện mấy chỗ này chắc chắn có lính Đại Tùy chiếm đóng nhưng không phát hiện ra một người nào sống!

Trong lòng gã càng lúc càng bất an, cuối cùng lại đi mấy ngày gần đến Mã Tý Thủy, rốt cuộc gã cũng thấy nơi đóng quân của nhân mã quân Tùy để lại, tìm đủ 500 thi thể bị chặt đầu của phủ binh Đại Tùy. Đầu người bị xếp trên từng nấm mồ, thi thể chất thành đồng thành lũy tường thành. Tuy thời tiết đã lạnh nhưng vẫn có không biết bao nhiêu ruồi bọ bầu đến, trên thi thể còn có ruồi nhặng bầu kín mít.

Vũ Văn Sĩ Cập nhìn đồng tử thi hỏa thể này, trong lòng phần nộ và lo lắng.

Hạ lệnh cho đám lính chôn cất thi thể, Vũ Văn Sĩ Cập đi lòng vòng những chỗ gần đó. Ngoài chỗ tử thi, y còn nhìn thấy đám mạ vẫn sinh trưởng trái mùa. Đó là lúc quân viễn chinh xuôi nam lên lút vùi lương thực vào lòng đất, bây giờ đã dài cao một thước rồi.

Không dừng lại nhiều, Vũ Văn Sĩ Cập tiếp tục hạ lệnh cho kỵ binh xuôi nam, càng đi về phía nam lòng y càng lạnh lẽo.

Quân viễn chinh này đã đánh trận thế nào? Sao trên đường còn nhiều thành trì của người Cao Cú Lệ vẫn chưa hạ vậy? Trong những thành trì này bé thì có hơn một vạn người, trong thành trì lớn cũng không dưới năm vạn! Từng thành trì ở trên đường này, quả thực là một hồ sâu mà người ta rơi xuống sẽ phải tan xương nát thịt! Trên đường rút lui, sao lại để lại nhiều mầm tai họa như vậy? Phụ thân dụng binh sao lại khinh suất như thế?

Thực ra, cái này cũng không thể trách Vũ Văn Sĩ Cập được. Lúc đại quân xuôi nam thời tiết đã trở nên rét lạnh, nếu không phải nhanh chóng đánh vào Bình Nhưỡng, tấn công một từng tòa thành một thì chi e chưa đến Bình Nhưỡng, thời tiết Liêu Đông đã lạnh giá đến mức cả đao cũng không rút nổi ra rồi. Mà về sau, Vũ Văn Thuật muốn đến nhanh một chút cũng không được rồi, lương thảo nguy cấp. Nếu không sớm hội hợp với Đại tướng quân thủy sư Lai Hộ Nhi thì ba mươi vạn người sẽ đối mặt với cục diện chết đói rồi.

Quân viễn chinh ven đường, mỗi nơi hiểm yếu đều để lại nhân mã chiếm đóng. Nhưng sau khi quân viễn chinh qua, những tiểu đội của quân Tùy này ngay lập tức đã bị người Cao Cú Lệ trong thành giết sạch.

Lúc Vũ Văn Sĩ Cập dẫn quân đi qua bên ngoài thành trì Cao Cú Lệ, gã có thể cảm giác được ánh mắt âm u lạnh lẽo của đội quân Cao Cú Lệ như hồ rình mồi trên tường thành. Đương nhiên, một đội kỵ binh Đại Tùy hơn hai vạn người cho dù người Cao Cú Lệ trong thành có gan lớn nữa thì cũng không dám trêu vào.

Sau khi đại quân vượt qua Mã Tĩ Thủy, tâm trạng của Vũ Văn Sĩ Cập càng vội vã.

Từ miệng dân chúng Cao Cú Lệ bị bắt làm tù binh, gã đã biết chuyện thảm bại của quân Tùy.

- Không biết phụ thân thế nào rồi?

Cưỡi trên lưng ngựa Vũ Văn Sĩ Cập lăm bắm một câu. Nhớ để lúc nói chuyện phiếm với tên thiếu niên họ Yến kia, thám báo chính là con mắt và lỗ tai của quân đội. Lỗ tai mà nghe càng rõ thì càng có lợi cho đại quân. Sau khi tình cờ nhớ ra, y lập tức hạ lệnh:

- Người đầu, sai thám báo tra xét mở rộng gấp đôi khu vực.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Đường Về (13).

Mười mấy thám báo quân Tùy từ phía bắc lao nhanh như bay về phía nam. Lúc bọn họ nhìn thấy phía trước xuất hiện một thôn nhỏ. Sau khi đội trưởng đội thám báo ra thủ hiệu, mọi người đều giảm tốc độ, chiến mã từ từ dừng lại. Đội trưởng thám báo kia chỉ vào thôn nhỏ nói:

- Hai người đi xem xem, trong thôn đó có người sống không, tốt nhất là vận may của chúng ta tốt một chút, hy vọng là không phải một thôn chết.

Hai thám báo từ trong đội ngũ phóng ra, cưỡi ngựa chạy về phía thôn. Nhìn bóng lưng của hai thủ hạ, đội trưởng thám báo quân Tùy Lưu Nhân Bảo hơi nhíu mày.

Hy vọng có thể tìm thấy mấy binh lính Đại Tùy còn sống sót này. Như vậy cũng có thể biết rốt cuộc đại quân Nam chinh đã xảy ra chuyện gì. Những gì chứng kiến dọc con đường này khiến lòng người kinh sợ. Đại quân viễn chinh chiến bại gần như là đã chắc chắn rồi. Chỉ có điều đội quân đã qua Mã Tĩ Thủy, còn chưa gặp bại binh quân Tùy. Mà người người Cao Cú Lệ nhìn thấy đội kỵ binh quân Tùy cũng sớm ẩn nấp. Phò mã Đô úy Vũ Văn Sĩ Cập hạ lệnh mở rộng vùng tìm kiếm gấp đôi. Điều này đối với nguy hiểm của thám báo bọn gã gia tăng không chỉ một lần. Thám báo rồi xa đại đội nhân mã rất dễ trở thành mục tiêu tấn công của quân địch. Bọn họ đuổi tốc độ, áo giáp trên người căn bản là không chống nổi mũi tên. Cung tên của người Cao Cú Lệ cho dù thô giáp nhưng bắn thủng một tầng áo giáp cũng không mất nhiều sức lực.

Nhưng lúc này trong lòng Lưu Nhân Bảo nghĩ không phải là mình có nguy hiểm hay không mà là đại quân nam chinh có phải đã bị tiêu diệt toàn quân rồi hay không?

Đây chính là ba mươi vạn phủ binh tính nhuệ nha, sao có thể bị đánh bại được?

Y dẫn theo mười mấy người thám báo vượt qua 30 dặm, đây là một việc khá nguy hiểm. Nhưng lệnh của Phò mã đô úy chính là như vậy, bọn họ là binh tinh ở tầng chót chỉ có thể chấp hành. Thực ra, Vũ Văn Sĩ Cập cũng không hoàn toàn lý giải được ý tứ trong câu nói lúc trước của Lý Nhân. Tầm quan trọng của tin tình báo với chiến tranh là không thể nghi ngờ, nhưng không chỉ đơn giản là sai thám báo mở rộng phạm vi. Đồng nghĩa với đó, là tìm hiểu sâu và vận dụng tất cả thủ đoạn tình báo, Vũ Văn Sĩ Cập căn bản cũng không hướng suy nghĩ sâu trong vấn đề này.

Theo y, cái gọi là thám báo chính là tai mắt của quân đội. Làm thế nào để nhìn rõ xem ra đó chính là tăng phạm vi tìm kiếm mà thôi. Do với cách huấn luyện của Lý Nhân đối với Phi Hồ quân, thủ đoạn điều tra của thám báo Đại Tùy khá đơn giản. Nhiệm vụ chính của thám báo là phát hiện quân địch, phát hiện nguy hiểm. Nhưng đồng thời bọn họ cũng sẽ bị kẻ thù phát hiện. Nếu thám báo có thể chạy về, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, cho nên bọn họ mới được đề cao về tốc độ. Thậm chí đến áo giáp dày một chút bọn họ cũng không mặc.

Đội quân tiếp ứng đại quân nam chinh đã qua sông. Vì lúc trước đuổi quá nhanh cho nên không ít người đã không kiên trì nổi. Vì thế Vũ Văn Sĩ Cập đã hạ lệnh nghỉ ngơi nửa ngày, còn những binh lính khác có thể xuống ngựa khôi phục thể lực trong chốc lát nhưng những thám báo này thì không được.

Bọn họ đã là lần thứ ba điều tra cái thôn nhỏ phía xa xa kia rồi. Hai lần trước đó, một người còn sống đều không nhìn thấy, nếu như thôn này không có ai... Vậy thì bọn họ cùng lắm sẽ tìm kiếm xa nhất là năm dặm về phía trước rồi trở về, nếu không trước khi trời tối họ sẽ không kịp quay về doanh trại nữa.

Vù!

Một mũi tên bắn ra từ trong thôn, đó là tín hiệu của hai thám báo kia phát ra.

Trong thôn có người sống! Hơn nữa còn là người Đại Tù!

Trong lòng Luru Nhân Bảo có một niềm vui bất ngờ, hôm nay cuối cùng cũng có kết quả. Sở dĩ y chắc chắn mũi tên phát tín hiệu là người Đại Tù chứ không phải là người Cao Cú Lệ, nguyên nhân là vì tên lệnh. Nếu trong thôn là kẻ địch thì hai thám báo kia nếu có thể trốn về chắc chắn sẽ trốn về, còn nếu không thể trốn về được, bọn họ sẽ tự sát chứ tuyệt đối không phóng tên lệnh để gây sự chú ý cho người của mình đi chịu chết.

Thám báo Đại Tù về cơ bản đều là những lão binh giàu kinh nghiệm. Luru Nhân Bảo rất tự tin về thủ hạ của mình.

- Chúng ta đi đi!

Luru Nhân Bảo hô một tiếng rồi lập tức dẫn đầu lao tới cái thôn nhỏ. Sau khi vào thôn, Luru Nhân Bảo khẽ nhíu mày, cổng thôn không có người, từ vị trí bắn tên thì chắc là ở giữa thôn.

- Cẩn thận một chút, đừng tụ lại một chỗ, hãy giữ khoảng cách, nếu có nguy hiểm gì người phía sau lập tức rời đi.

Luru Nhân Bảo lớn tiếng dặn dò một câu.

Vòng qua một lối nhỏ, Luru Nhân Bảo thấy thủ hạ ở phía xa đang đứng đợi mình. Ở bên cạnh anh ta là hai con chiến mã, người thám báo kia chắc là đã vào nhà. Y nhìn thủ hạ đứng đó vẫy tay mình cũng chạy vào sân, biết chắc là bên trong có phát hiện gì lớn. Thúc chiến mã, Luru Nhân Bảo lao tới rất nhanh. Ở phía sau y mười mấy kỵ binh vẫn duy trì khoảng cách cảnh giác.

Lúc Luru Nhân Bảo lao đến trước cửa nhà kia chưa xuống ngựa ngay mà nhìn vào trong sân. Trong sân trống không, dường như có bóng người lơ mơ đứng đưa trong phòng. Y vừa định hạ lệnh vào xem thì sắc mặt đại biến:

- Đi, mau rút lui, có mai phục!

Vừa hô, y cũng vội vàng quay ngựa tính toán rút khỏi thôn.

Trước cửa sân có vết máu! Đó là vết máu mới!

Thám báo phía sau quay đầu, nhưng vẫn chậm một nửa.

Từ hai hàng cây trên đường, trong sân xuất hiện rất nhiều bóng người bắt đầu dùng liên nỏ tấn công thủ hạ của Luru Nhân Bảo, tiếng cơ quan đột đột quen thuộc vang lên, điều này khiến thám báo của Đại Tù rất luống cuống. Vì trong tay họ không có liên nỏ, nên không kịp đề phòng. Thám báo Đại Tù liên tiếp bị bắn ngã ngựa, có lẽ là kẻ địch cố tình để lại người sống. Luru Nhân Bảo bị bắn trúng ở chân, còn trên cô chiến mã của y lại trúng bốn – năm mũi liên nỏ. Chiến mã rên rỉ một tiếng rồi lao đi bốn, năm bước sau đó ngã gục. Luru Nhân Bảo bị hất ngã.

Là người của mình!

Đây là phán đoán của Luru Nhân Bảo, không chỉ là những liên nỏ đó mà địa điểm mai phục, thủ đoạn giết người tất cả những thứ này đều là phong cách làm việc của thám báo Đại Tù, vì sao người nhà lại xuống tay với mình?

Lúc y mang theo nghi vấn còn đứng dậy thì một cây hoành đao đã kề trên cổ.

Luru Nhân Bảo không cần quay đầu lại cũng biết, thủ hạ của mình không ai có thể đi được rồi. Thân thủ của đối phương rất mạnh mẽ, chắc chắn có tố chất huấn luyện hơn thủ hạ của mình.

- Các ngươi là binh của Đại Tù?

Luru Nhân bảo hỏi với sắc mặt trắng bệch.

Người đàn ông to lớn đứng đối diện nhếch miệng cười, để lộ ra hai hàm răng trắng muốt.

- Đã từng nhưng giờ thì không phải!

Người đó cười cười nói, ánh mắt như không. Luru Nhân Bảo nghĩ, y phục của những người này rất cũ nát cổ nhìn thì đây là quần áo thổ hoàng có số của Đại Tù, nhưng lại quá cũ kỹ, cho nên những người này nhìn càng giống dân tỵ nạn hơn chứ không phải binh phủ Đại Tù.

- Vì sao lại mai phục chúng tôi?

Luru Nhân Bảo hỏi.

Người kia có vẻ lấy làm tiếc đứng thẳng nói:

- Bởi vì các ngươi phát hiện ra bọn ta.

Nói xong, người kia quay lại dặn dò:

- Làm nhanh lên chút, thu thập tất cả lương thực, chiến mã của bọn họ, thi thể chôn cùng một chỗ. Chúng ta còn phải về phục mệnh, nếu chậm phải sáng ngày mai mới có thể quay về doanh trại được đấy.

- Vâng!

Binh sĩ thủ hạ của y lớn tiếng trả lời, làm việc rất nhanh nhẹn thu thập lương thực, binh khí, quần áo. Sau đó mang thi thể vào trong nhà kia, trong đó đã có người đào hố sẵn rồi.

...

- Tướng quân, thám báo phái đi tra xét Mã Tĩ Thủy đã quay về!

Trần Tước Nhi bước nhanh vào quân trường của Lý Nhân nói.

Lý Nhân ừ một tiếng hỏi:

- Bại binh quân Tùy có chạy đến Mã Tĩ Thủy không? Những Đại tướng quân đó đã qua chưa?

- Vẫn chưa?

Trần Tước Nhi nói:

- Bại binh quân Tùy cơ bản đã chết sạch, không ai có thể bụng đói mà chạy một hơi về Mã Tĩ Thủy. Còn về phần mấy Đại tướng quân đó vì sao vẫn chưa đuổi đến, chắc là bị truy binh của người Cao Cú Lệ cản. Bọn họ mang lương thực cũng không nhiều! Thám báo phát hiện không có bại binh Địa Tuy, nhưng... Nhưng lại phát hiện có viện binh Đại Tùy.

- Viện binh?

Lý Nhân hỏi nhăn lông mày xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú hơi đỏ. Hắn không nhớ rõ trong lịch sử Đại Nghiệp hoàng đế Dương Quảng có cho Vũ Văn Thuật viện binh đấy. Cho nên khi nghe Trần Tước Nhi nói viện binh quân Tùy đến Mã Tĩ Thủy, hắn có vẻ kinh ngạc.

- Bao nhiêu nhân mã, ai lĩnh quân?

Lý Nhân hỏi.

Trần Tước Nhi nói:

- Thám báo lặng lẽ tiếp cận tra xét doanh trại quân Tùy, nhìn số người chắc là không dưới hai vạn, đều là kỵ binh, chữ trên cờ hiệu là Vũ Văn gia. Bắt được một tên đang ở bên ngoài.

- Vũ Văn gia?

Lý Nhân bước ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Ta đích thân đi hỏi xem.

Lưu Nhân Bảo không ngờ, lần này mình ra ngoài chẳng những tìm được quân viễn chinh Đại Tùy mà hơn nữa còn có thể nhìn thấy nhiều người như vậy. Lúc y bị bỏ tấm vải đen che mặt ra, cuối cùng cũng phát hiện ra, trong đại doanh này ít nhất phải có đến mấy vạn nhân mã! Tuy y phục trên những người đó đều rách rưới nhưng không cần phải nghi ngờ những người này là một bộ phận trong ba mươi vạn phủ binh của Đại tướng quân Vũ Văn Thuật.

Trong lòng Lưu Nhân Bảo bị chấn động vô vùng, vốn dĩ y tưởng rằng quân viễn chinh đã chết hết, không ngờ lại có thể nhìn thấy một chi đội quân quy mô như vậy. Tuy thoạt nhìn họ giống dân tỵ nạn nhưng họ xem ra cuộc sống của họ rất tốt, tinh thần người nào cũng khá tỉnh táo.

- Người tên gì?

Đột nhiên, có một âm thanh trong trẻo từ xa vọng lại. Lưu Nhân Bảo dụi dụi mắt, nhìn thấy một người mặc áo giáp cách đó không xa đang đi tới đứng ở phía trước nhìn y. Đây là một người trẻ tuổi mặc áo giáp đen, không biết vì sao dường như y có cảm giác người mặc áo giáp đen này khá quen mắt.

- Người là ai?

Lưu Nhân Bảo không trả lời mà lại hỏi.

- Ta là ai một lát nữa người sẽ biết, bây giờ hãy trả lời câu hỏi của ta.

Lý Nhân bình thân nói.

- An Chi, nghe thám báo nói bắt được một người của Đại Tùy?

Lưu Nhân Bảo chợt nghe thấy tiếng rất quen liền lập tức quay đầu lại nhìn.

- Tiết... Tiết tướng quân?

Lưu Nhân Bảo tròn tròn hai mắt.

Tiết Vạn Triệt vừa mới đi đến liền sững sốt, quay lại cẩn thận nhìn tên tù binh nhưng cũng không nhận ra. Y đi đến trước mặt Lưu Nhân Bảo cau mày hỏi:

- Ngươi là ai?

Lưu Nhân Bảo kích động nói:

- Ty chức là đội trưởng thám báo Lưu Nhân Bảo. Huynh trưởng của ty chức là Tả ngự vệ Lưu Nhân Chính. Huynh ấy đã từng là đội trưởng thân binh của tướng quân ngài. Ty chức đã từng gặp tướng quân, cho nên biết ngài!

Tiết Vạn Triệt ngăn người ra rồi lập tức hỏi:

- Các ngươi là viện binh từ Liêu Đông chạy tới?

- Đúng vậy! Nửa tháng trước bệ hạ hạ chi, để phò mã Đồ úy dẫn hai vạn kỵ binh đón nhân mã của Đại tướng quân Vũ Văn Thuật. Hôm trước chúng tôi mới đến Mã Tí Thủy!

- Đã gặp cha ta chưa?

Tiết Vạn Triệt vội vàng hỏi.

Lưu Nhân Bảo lắc đầu nói:

- Chưa, chúng tôi thẳng đường xuôi nam, còn chưa gặp đội quân rút lui trở về.

- Vũ Văn Thuật vẫn chưa đến Mã Tí Thủy?

Lý Nhân giật mình lập tức nhìn về phía Tiết Vạn Triệt.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Theo lý thuyết, lúc này đám người Vũ Văn Thuật phải qua Mã Tí Thủy rồi mới đúng. Thân binh của những Đại tướng quân này không bị đói, cả đường vô ngựa không dừng, người Cao Cú Lệ không đuổi kịp được bọn họ. Nhưng vì sao, đám người Vũ Văn Thuật vẫn chưa quay về?

Tiết Vạn Triệt vội vàng nói:

- An Chi, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, cha ta sao vẫn chưa qua Mã Tí Thủy?

Lý Nhân thở dài nói:

- Bọn họ chắc chắn cũng không về theo đường cũ. Người của Át Chi Văn Đức chắc chắn không đuổi kịp bọn họ, nhưng ven đường cũng không thiếu thành trì mà trước đó quân Tùy không đánh hạ. Nếu Vũ Văn Thuật và mọi người trở về theo đường cũ... chi e là rất vất vả. Ta đoán... chắc chắn là Tiết lão tướng quân và mọi người đi đường khác rồi.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Tiết Vạn Triệt nóng nảy, y không ngờ cha mình lại vẫn chưa về!

...

- Không thể nào, chuyện nhân mã của Đại Tùy thất bại đã truyền đến Mã Tí Thủy, nhưng bây giờ còn chưa đón được phụ thân, chắc chắn họ đã xảy ra vấn đề gì rồi.

Vũ Văn Sĩ Cập đi đi lại lại trong doanh trướng, trong lòng bức bối, bất an.

- Phò mã, đám thám báo dò xét bốn mươi dặm về phía nam không gặp được người của Đại Tùy chúng ta mà bắt được mấy người Cao Cú Lệ tra hỏi. Bọn họ nói cũng không thấy người của chúng ta từng đến đây.

Ứng Dương lang tướng Mạnh Chân nói.

- Hay là?

Vũ Văn Sĩ Cập nghĩ đến một khả năng:

- Hay là họ không về theo đường cũ?

Mạnh Chân chậm rãi nói:

- Ta nghĩ... chưa biết chừng chính là như vậy.

Vũ Văn Sĩ Cập lớn tiếng ra lệnh:

- Phái thêm thám báo ra ngoài, bắt người Cao Cú Lệ, bắt được bao nhiêu thì bắt bấy nhiêu. Hỏi cẩn thận cho ta, có đường khác đi đến thành Liêu Đông không? Ngoài ra, phân ra hai ngàn kỵ binh ra ngoài thăm dò đường. Nếu bắt được người biết đường lập tức mang về gặp ta.

Gã và Lý Nhân đều không ngờ tới, thời điểm gặp ở Liêu Đông, cũng không ai ngờ được rằng, lần này bọn họ lại gặp phải cục diện như vậy.

Bởi vì Vũ Văn Thuật thay đổi chủ ý, Lý Nhân vốn cho là đường về bằng phẳng thì bất ngờ lại trở nên nhấp nhô.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Đường Về (14).

Dưới chân núi phía bắc đại thành của người Cao Cú Lệ cách đại quân Lý Nhân chưa tới năm mươi dặm có một khu rừng rậm rạp, cho dù là thời điểm mặt trời đã lên đến đỉnh đầu nhưng cũng chỉ có một vài tia nắng yếu ớt kẽ lá chiếu vào. Trong và ngoài rừng giống như hai thế giới bên trong và bên ngoài, một sáng sủa, một tối tăm. Tuyến biên giới của khu rừng này chính nơi giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối.

Trong rừng cây có một con mãnh hổ trắng có thể gây tổn thương cho người, đám thợ săn Cao Cú Lệ mạo hiểm định diệt trừ mối họa này. Chỉ có điều rừng kia quá âm u, lại thâm sâu cho nên đám thợ săn không dám đi vào quá sâu. Vì thế họ đã mấy lần rút lui không công. Cũng may là hình như con mãnh hổ này biết rằng thế giới bên ngoài không an toàn, cho nên nó không ra ngoài. Lúc quân Đại Tùy viễn chinh xuôi nam, người Cao Cú Lệ bên núi này đều trốn vào thành không dám ra, dần dần mọi người cũng quên mất sự tồn tại của con hổ này.

Mà lúc này, con hổ này đã lặng lẽ bò lên một khúc gỗ, nhắm nghiền hai mắt, đang bốc khói.

Đúng vậy, đang bốc khói.

Bởi vì, dưới chỗ con hổ bị lột da có một đồng lửa, mỡ của con mãnh hổ từng làm bá chủ trong khu rừng này đang cháy xèo xèo, hương thơm ngào ngạt khiến người ta thêm nhỏ rãi.

Có tám người ngồi vây quanh đồng lửa.

Tám người này cùng quây quần một chỗ, đủ để làm ảnh hưởng đến vận mệnh của một đế quốc lớn. Mà lúc này, nhân vật lớn ngồi tít trên cao dường như hơi nghèo túng. Y phục trên người họ thoạt nhìn có vẻ không chỉnh tề, trên áo giáp của Đại tướng quân phủ một lớp bụi dày. Tám người bọn họ nhìn chăm chú vào con mãnh hổ chết oan này nhưng ánh mắt lại có vẻ mơ hồ.

Cuối cùng người ngồi xa con mãnh hổ đang bị nướng thờ dài, sau đó nhẹ nhàng nói hai chữ.

- Đáng tiếc!

Râu ria của ông ta đã bạc trắng, ông ta để mũi giáp ở bên cạnh, tóc trắng vô tình rủ xuống hai bên thái dương. Thoạt nhìn ông lão có vẻ rất cô đơn. Ông ta nói hai chữ đáng tiếc sau đó không nói thêm gì nữa, khiến mọi người đều phải nhìn vào ông ta.

- Đáng tiếc!

Một người ngồi đối diện với ông ta tuy mái tóc vẫn chưa bạc đến mức thê lương như ông ta nhưng trên mặt đã đầy vết nhăn như những khe rãnh trên cao nguyên tây bắc, nhìn rất tang thương.

Ông tên là Vũ Văn Thuật là nhân vật số một của đế quốc Đại Tùy hùng mạnh. Trước đây chưa lâu ông vẫn đang thống soái ba mươi vạn đại quân tinh nhuệ, từ Liêu Thủy thẳng đường đến Tát Thủy, một đường chiến đấu hăng hái đánh là thắng. Gia tộc của ông, có một địa vị vinh quang ở đế quốc. Hoàng đế càng thêm tin nhiệm ông, dường như trong triều đình không một ai có thể thay thế được địa vị của ông trong suy nghĩ của hoàng đế.

Ông có quyền lực ảnh hưởng đến hoàng đế, ngay cả Nạp Ngôn Tô Uy cũng không bì kịp, ông được phong tước Hứa quốc công, tổng lĩnh quân quốc sự.

Nhưng bây giờ, ông chẳng qua cũng chỉ là một lão già nghèo túng bị đánh bại mà thôi.

Nghe thấy tiếng ông lão râu tóc bạc phơ bên kia nói “đáng tiếc”, Vũ Văn Thuật tự giễu cười nói:

- Quả là đáng tiếc!

Ông lão râu tóc bạc phơ chính là Tiết Thế Hùng, Tả Vũ Vệ đại tướng quân của đế quốc, ông nhìn Vũ Văn Thuật cười nói:

- Ta nói đáng tiếc, là tiếc không có muối ăn, một món nướng vàng ươm dậy mùi như vậy, cho nên đáng tiếc. Nguyên soái nói đáng tiếc, là đáng tiếc cái gì?

Vũ Văn Thuật ngẩn người ra rồi lập tức lắc đầu nói:

- Ta nói đáng tiếc là trước mặt có một tòa đại thành mà lại là phòng thủ trống không. Nhưng bây giờ ta và người nghèo túng đến mức đánh thành cũng không dám.

Tả Vũ Vệ Đại tướng quân Vương Nhân Cung ngồi bên cạnh sợ hai người sẽ gây ra vụ gì không thoải mái liền cười nói:

- Không phải là không thể đánh, chỉ có điều là không muốn đánh thôi. Tuy trong tay chúng ta bây giờ có chưa đến ba ngàn binh nhưng đây vẫn là cô thành không phải là chuyện khó. Về phần Tiết tướng quân nói đáng tiếc, đó mới thực sự đáng tiếc!

Tiết Thế Hùng bĩu môi, có vẻ khinh thường lời nói của Vương Nhân Cung.

Wương Nhân Cung biết mình không được lòng người khác. Hôm đó ở Tắt Thủy nếu không phải mình lâm trận không tiến, cứu viện bất lực thì đại quân cũng không tan tác thế này. Ba mươi vạn đại quân tinh nhuệ, bây giờ tất cả đã thành đồng mẩu thịt. Mấy chục vạn đầu bị người Cao Cú Lệ chặt xuống, dùng gậy gỗ cắm xuống mặt đất nhiều như cây trong rừng hiện tại họ đang ở đây.

Lần này, ngay cả y cũng không có thiện cảm với Vũ Văn Thuật.

- Những cái này không thành vấn đề, thịt hổ không có muối nhưng cuối cùng cũng vẫn là thịt hổ, ăn vào bụng là no. Đánh toà thành kia, người chết không phải ít, con đường phía trước càng không dễ đi. Điều quan trọng nhất bây giờ là... nếu không bắt được người dẫn đường... chúng ta chỉ có thể rút về theo đường cũ.

Kinh Nguyên Hằng vừa nói vừa đứng lên, rút một cao dao găm ra sau đó cắt thịt.

Thịt hổ cũng không dễ ăn, nhưng đây là một bữa cơm nóng sốt nhất mà bọn họ từ bắc chạy đến đây mới được ăn. Kinh Nguyên Hằng cắt thịt, một tên thân binh đứng bên cạnh đón lấy. Kinh Nguyên Hằng khoát tay ra hiệu thân binh lui ra.

- Chuyện này trách lão phu lỗ mãng, vốn tưởng rằng người Cao Cú Lệ của núi bên này sẽ không trốn đi, bắt mấy người dẫn đường sẽ không thành vấn đề, không ngờ...

Vũ Văn Thuật cười khổ nói.

- Thực sự không được, chúng ta lui về theo đường cũ, cũng không trì hoãn hành trình mấy ngày đâu.

Trương Cản hạ giọng nói.

- Lui về đường cũ?

Vũ Trọng Văn thờ dãi nói:

- Đường về người Cao Cú Lệ đã phong kín còn nghiêm mật hơn so với cánh rừng này.

Đang nói, bỗng có người từ phía xa chạy vội tới la lên, mấy Đại tướng quân nghiêng đầu nhìn, chính là người phái đi dò đường Vũ Văn Chúc. Người này cũng là gia tướng của Vũ Văn gia, Vũ Văn Thuật có chút tín nhiệm.

- Nguyên soái!

Vũ Văn Chúc không kìm nổi vui mừng:

- Lúc thám báo đi dò la toà đại thành đó, phát hiện có người khác đang thăm dò phòng thủ của người Cao Cú Lệ trong thành. Thám báo bí mật trở về, ngài đoán xem cũng muốn đánh toà đại thành kia là chủ ý của ai?

- Nói thẳng đi!

Vũ Văn Thuật cau mày nói.

Vũ Văn Thuật nói:

- Là Yến Vân! Đang ở phía nam đại thành cách 40 dặm, đều là binh mã của Đại Tùy chúng ta, có ít nhất là hai vạn người.

- Cái gì?

Vũ Văn Thuật đứng phắt dậy không thể tin nổi liền hỏi:

- Ngươi nói lại lần nữa xem nào, thực sự là Yến Vân?

- Cực kỳ chính xác ạ.

Thám báo đã nhìn rất cẩn thận cờ hiệu của Yến Vân, hơn nữa thám báo còn nhìn thấy Yến Vân cười con hắc mã dẫn người đi tuần tra doanh trại.

Vì kích động, Vũ Văn Chúc nói có vẻ hơi run.

- Yến Vân... Không ngờ hần lại cứu về được nhiều binh mã như vậy?

Vũ Văn Thuật cũng kích động kéo cánh tay của Vũ Văn Chúc hỏi:

- Đúng là hơn hai vạn binh mã?

- Ha ha!

Tiết Thế Hùng cười to nói:

- Ta đã nói tiểu tử kia không thể khinh thường rồi mà, ta hỏi ngươi, thám báo có nhìn thấy con trai ta Tiết Vạn Triệt không? Thế này hay rồi, có hai vạn nhân mã của Yến Vân, cho dù là đi đường cũ trở về Liêu Đông, thì trên đường người Cao Cú Lệ cũng không dám ngăn cản!

- Nhìn thấy rồi, thám báo đã nhìn thấy cờ hiệu của Tiết tướng quân.

Vũ Văn Thuật mừng rỡ nói:

- Trời không tuyệt đường người! Trời không tuyệt đường người! Lão phu chỉ biết, chúng ta không thể bị bọn mọi rợ Cao Cú Lệ bao vây được! Người đâu! Mau tới đây! Gọi Yến Vân đến đây cho ta, không! Là mời Yến tướng quân đến đây gặp ta!

- Đợi một chút!

Vương Nhân Cung ngăn sự kích động của Vũ Văn Thuật lại rồi cẩn thận nói:

- Yến Vân thực sự có hơn hai vạn binh mã, sao lại có thể ở trong này được? Hơn hai vạn chiến binh, con đường phía trước căn bản là người Cao Cú Lệ không dám động thủ. Có sức mạnh này, vì sao Yến Vân lại không quay lại đường cũ?

- Việc này....

Vũ Văn Thuật sững sờ rồi đột nhiên nói:

- Ý ngươi nói là?

Vương Nhân Cung gật đầu nói:

- Không thể không đề phòng lòng người.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Tiết Thế Hùng trắng bệch đi, ông ném thịt nướng cho Kinh Nguyên Hằng rồi chỉ vào cái mũi của Vương Nhân Cung nói:

- Tiểu nhân! Có phải ngươi muốn nói là, con trai Tiết Vạn Triệt của lão phu có tà tâm hay không!

- Ôi?

Vương Nhân Cung ngẩng ra vội vàng giải thích nói:

- Tiểu Tiết tướng quân chắc chắn là không đâu, tôi chỉ nói là không thể không đề phòng lòng người chứ không nói là Yến Vân có dị tâm gì.

Tiết Thế Hùng giận dữ nói:

- Vương tướng quân, nếu có thể trở lại Liêu Đông, dù thế nào trước mặt bề hạ ta cũng phải cáo trạng ngươi tội không chiến mà lui cứu viện bất lực.

Thấy Tiết Thế Hùng tức giận râu tóc dựng đứng, bỗng nhìn phía xa thấy có rối loạn. Binh lính bên phải chột hô to, âm thanh rất lớn, không biết vì sao mọi người lại kích động như vậy. Vũ Văn Thuật tức giận nói:

- Đi, xem xem xảy ra chuyện gì rồi!

Thân binh vừa mới đi thăm dò, đã thấy một đám người từ xa chạy như bay tới. Mấy người dẫn đường, nhìn quần áo mấy người phía sau dù bản thủ thì cũng là binh Tùy.

- Viện binh! Viện binh! Nguyên soái, bệ hạ phái viện binh đến rồi!

Lang tướng Lý Thiện dẫn đầu phía trước vừa chạy vừa kích động nói.

- Viện binh? Cái gì viện binh?

Mấy Đại tướng quân ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này, mấy người phía sau nhìn thấy Vũ Văn Thuật cùng nhất tề quỳ gối, người ở phía trước lớn tiếng nói:

- Ty chức là đội trưởng thám báo Triệu An dưới trướng Phò mã Đô úy bái kiến Nguyên soái!

- Ngươi nói cái gì?

Vũ Văn Thuật nghe nói bốn chữ Phò mã Đô Úy suýt nữa ngất xỉu. Vương Nhân Cung vội vàng liến lên đỡ lấy ông ta, cũng kích động hỏi:

- Ngươi nói là, Phò mã Đô úy dẫn đại quân đến tiếp ứng rồi hả?

Triệu An nói:

- Nửa tháng trước, bệ hạ lệnh cho Phò mã dẫn hai vạn kỵ binh xuôi nam tiếp ứng có đại quân của Nguyên soái!

- Ha ha!

Vương Nhân Cung cười to nói:

- Đây mới thực sự là trời không tuyệt đường người.

...

- Đuổi kịp rồi?

Lý Nhân cười hỏi.

Trần Tước Nhi gật đầu nói:

- Đuổi kịp rồi, không ngờ còn có thể gặp được thám báo Đại Tùy, người phải đi đã quay về đang ở trong rừng phía bắc cách đại thành hơn 10 dặm, chắc là Vũ Văn Thuật và mọi người!

- Thật đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, lúc tìm được thì không tốn một chút công. Ha ha, mới phát sầu vì rốt cuộc Vũ Văn Thuật đi chỗ nào thì lập tức có người đến cứu.

- Đã nhìn thấy cha ta rồi hả?

Tiết Vạn Triệt vội vàng hỏi.

Trần Tước Nhi lắc đầu nói:

- Thám báo không dám tiếp cận gần quá, cánh rừng canh phòng bốn phía nghiêm ngặt. nhưng xem ra nhân mã trong rừng cây có không ít, chắc đều ở đó.

Tiết Vạn Triệt vui sướng nói:

- Cảm ơn trời đất! Cảm ơn trời đất! Phụ thân không sao là tốt rồi.

Lý Nhân vỗ vỗ vai y nói:

- Ta đã nói Tiết lão tướng quân không sao rồi mà.

Hắn nhìn Tiết Vạn Triệu vui mừng như con trẻ nhưng trong lòng lại đang tính kế. Nếu gặp, mình có nên qua chào hỏi như trước không? Nếu một hơi mà có thể diệt hết đám Vũ Văn Thuật thì quả là quá vui rồi.

Ở một ngọn núi lớn khác, thám báo cưỡi ngựa lao thẳng vào doanh trại, vừa chạy như bay vừa hô khàn khàn:

- Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!

Vũ Văn Sĩ Cập nghe được vội vàng đi ra doanh trường lớn tiếng hỏi:

- Tìm thấy cái gì!

Tên thám báo kia xuống ngựa, quỳ gối nói:

- Báo! Tìm thấy Nguyên soái đang nghỉ ngơi, chính trốn trong rừng núi bên kia.

- Thật không?

Vũ Văn Sĩ Cập chớp lấy tên thám báo kia kích động hỏi:

- Có nhìn thấy Nguyên soái không?

- Không thấy nhưng đám ty chức gặp thám báo mà Nguyên soái phái đi! Họ kể tỉ mỉ, Nguyên soái và mấy vị tướng quân vẫn khỏe mạnh!

- Ha ha!

Vũ Văn Sĩ Cập cười hô hố nói:

- Người đâu! Thôi kèn! Toàn quân xuất phát.

Cách 7-8 dặm, Lý Nhân giờ tay lên nói:

- Thôi kèn, lệnh toàn quân xuất phát.

Vũ Văn Sĩ Cập vui mừng nghĩ:

- Phụ thân, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi!

Trong lòng Lý Nhân vui mừng nghĩ:

- Lão tặc, cuối cùng tìm thấy người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Đường Về (15).

Hơn hai vạn kỵ binh xuyên qua từ trong thung lũng, chuẩn bị đến hội hợp với đội quân viễn chinh của Nguyên soái Vũ Văn Thuật và mọi người ở một ngọn núi khác. Khe núi cũng không quá chật, từng đội hơn mười kỵ binh có thể đi song song. Dọc đường đi kinh hồn bạt vía, Vũ Văn Sĩ Cập lo lắng người Cao Cú Lệ đánh lên cho nên liên tục giục đội quân gia tăng tốc độ. Dù sao địa thế nơi này cũng rất thuận lợi cho mai phục, hai bên vách đá dựng đứng rất dễ cho nhiều binh lính mai phục, cho dù bị một tảng đá nện xuống cũng sẽ gây tổn thất thê thảm và nghiêm trọng cho quân Tùy.

Năm trăm kỵ binh nhẹ đi đằng trước duy trì khoảng cách khoảng một dặm với đại đội nhân mã đằng sau. Đám lính vừa đi vừa liên tiếp liếc mắt, ai cũng sợ đột nhiên lại xuất hiện người Cao Cú Lệ. Nếu kỵ binh bị ngăn cản trong khe núi vậy thì chỉ có thể bị người ta tàn sát không có lực đánh trả.

May thay, khe núi này không quá sâu, may thay người Cao Cú Lệ cũng không phải là thần tiên ở đâu có quân Tùy thì ở đó họ xuất hiện.

Người Cao Cú Lệ không tới nhưng không có nghĩa là kẻ khác không đến.

Lúc Vũ Văn Sĩ Cập nhìn thấy trong khe núi lóe sáng, năm trăm kỵ binh nhẹ dò đường phía trước đã ra khỏi cửa cốc. Tâm trạng của Vũ Văn Sĩ Cập vừa mới thoải mái một chút thì bỗng kỵ binh phía trước dừng lại, sau đó có người tách ra khỏi hàng ngũ chạy như bay đến chỗ của Vũ Văn Sĩ Cập.

Một gã giáo úy cầm thư trong tay ôm quyền nói với Vũ Văn Sĩ Cập:

- Phò mã, phía trước có người dùng tên bắn tới một bức thư.

- Hà?

Vũ Văn Sĩ Cập hỏi:

- Có nhìn thấy người đến không?

Giáo úy nói:

- Chưa nhìn thấy, thậm chí còn không nhìn rõ mũi tên bắn từ hướng nào tới, mũi tên này cán ở trước đội quân không làm thương người.

Vũ Văn Sĩ Cập gật gật đầu cầm lấy bức thư, giấy viết thư bị gãy, mặt sau viết năm chữ. Đọc được năm chữ này khiến vẻ mặt của gã lập tức phản kích, mày không tự chủ được nhíu lại. Gã nhếch miệng nhưng nhìn về mặt thì không thấy vui sướng, lại rất giống như đang rối loạn, muốn cười nhưng cũng lại muốn mắng người, thoạt nhìn vô cùng mâu thuẫn.

Chỉ nhìn thấy năm chữ này, Vũ Văn Sĩ Cập biết thư này ai viết rồi.

“Sĩ Cập huynh thân khai.

Ngoài tiểu tử kia xưng hô với mình chẳng ra ngô ra khoai gì thì không có người thứ hai nữa. Sở dĩ vẻ mặt của Vũ Văn Sĩ Cập phản kích như vậy là bởi vì trong vui mừng gã còn mang theo điều nghi ngờ thậm chí là hoi phần nộ. Vui mừng là vì biết trước tin của phụ thân Vũ Văn Thuật. Sau đó là bất ngờ vì tiểu tử ngốc này vẫn còn sống, còn nghi ngờ và phần nộ là khoảng thời gian ngắn không biết tiểu tử ngốc kia vì sao lại dùng phương thức này để “gặp mặt”.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi hẳn mới không thể gặp ta!

Vũ Văn Sĩ Cập nghĩ trong lòng, không vội đọc thư mà hạ lệnh:

- Toàn quân tăng tốc, bám chặt ra khỏi khe núi!

Đội quân tăng tốc, Vũ Văn Sĩ Cập giục ngựa mà đi, vừa đi vừa mở thư ra, sau đó đọc rất nghiêm túc. Thư rất ngắn, chỉ vắn vắn ba mươi câu nhưng ý biểu đạt lại vô cùng rõ ràng. Cho nên, sau khi đọc xong sắc mặt của Vũ Văn Sĩ Cập trắng bệch. Xé nhỏ thư quăng ra ngoài, mảnh giấy bay như bướm bướm, phiêu du.

- Tên ngu ngốc này! Khốn khiếp! Khốn khiếp!

Vũ Văn Sĩ Cập không kìm nổi mắng một câu.

Đám thủ hạ giật nảy mình, theo bản năng nhìn về phía Vũ Văn Sĩ Cập.

Gã há to mồm thờ hồn hên, xem ra tức giận không hề nhẹ.

“Sĩ Cập huynh, đã lâu không gặp? Từ biệt mấy tháng, không biết Sĩ Cập huynh còn nhớ Yến Vân không?

Hôm qua nghe nói, Sĩ Cập huynh dẫn quân xuôi nam tiếp ứng cho Vũ Văn nguyên soái, trong lòng không khỏi vui mừng nhưng rồi cũng bất an. Trận chiến Tát Thủy Vũ Văn nguyên soái và mấy vị Đại tướng quân vứt bỏ binh lính tự lo thoát thân. Yến Vân quay lại chém giết, cứu được hơn hai vạn binh lính Địch Tỳ hoàng hốt trở về bắc. Thực sự chưa từng nghĩ sẽ cùng Sĩ Cập huynh và Vũ Văn nguyên soái không hẹn mà gặp. Yến Vân vốn muốn tìm Sĩ Cập huynh nói một lời, nhưng e ngại hai vạn sĩ tốt trong tay oan khí ngút trời, muốn vây lấy Vũ Văn nguyên soái hỏi đến tột cùng là vì sao lại làm như vậy, cho nên Yến Vân không có cách nào đành phải truyền bức thư này thay lời từ biệt.

Sĩ Cập hậu đãi Yến Vân, trong lòng Yến Vân vô cùng cảm kích. Cho nên Yến Vân ra sức khống chế sự phần nộ của binh lính. Mong rằng Sĩ Cập huynh tăng tốc cùng Vũ Văn nguyên soái và các chư vị tướng quân hội hợp trước bằng, không hai quân đối mặt Yến Vân cũng không dám nghĩ có thể khống chế được sự kích động của quần chúng không nữa. Mong Sĩ Cập huynh thứ lỗi, Yến Vân thân bút!”

Vũ Văn Sĩ Cập xé nát phong thư tức giận mắng:

- Đây là nguoi muốn uy hiếp ta! Khốn khiếp! Được, được được! Không ngờ hôm nay lại phải binh đao gặp nhau, ta sợ nguoi sao!

Ứng Dương lang tướng Mạnh Chân nhíu mày, do dự một chút rồi dò hỏi:

- Phò mã, phát hiện tình hình địch sao?

Câu này nửa hỏi, nửa nhắc nhở khiến Vũ Văn Sĩ Cập bưng tỉnh. Ngay trước mặt đám lính, mình thất thố như vậy là không nên. Gã vốn là hạng người tâm tư là lút, hơi tỉnh một chút là lập tức hiểu ra. Gã gật đầu nói:

- Đúng vậy, đám mọi rợ Cao Cú Lệ kia dám ra chiến thư với Đại Tùy ta thật không biết tự lượng sức mình.

- Ô... hóa ra là chiến thư!

Về mặt của Mạnh Chân tức giận nói:

- Một đám mọi rợ Cao Cú Lệ, không biết tự lượng sức mình.

Vũ Văn Sĩ Cập thở dài, cảm kích thoáng nhìn Mạnh Chân.

Rốt cuộc quân viễn chinh xảy ra chuyện gì? Trận chiến Tát Thủy? Phụ thân và chư vị Đại tướng quân đã vứt bỏ các binh lính ư? Trời ạ! Nếu chuyện này đến tai bệ hạ, vậy sao được! Không được, phải nhanh chóng tìm phụ thân bằng không lần này sẽ phiền toái lớn. Trong thư Yến Văn không đơn giản chỉ là uy hiếp, nếu hãn thực sự cứu hai vạn binh lính, một đường chặt vật rút về, nếu lúc này gặp phụ thân, có thể các binh lính sẽ oán khí ngút trời, bất ngờ làm phản...

Mạnh Chân thấy sắc mặt của Vũ Văn Sĩ Cập không ngừng biến đổi, liền hạ thấp giọng nói:

- Là việc gì ạ?

Vũ Văn Sĩ Cập thở dài nói:

- Tìm thấy Nguyên soái trước rồi nói sau, bây giờ một chốc một lát không thể nói rõ được. Lệnh toàn quân nhanh một chút, nói với binh lính phía trước có rất nhiều người Cao Cú Lệ chuẩn bị chém giết!

Mạnh Chân không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, quay đầu nhìn những mảnh giấy như thoáng suy nghĩ.

...

- Ở phía trước, trong rừng cây Vũ Văn Thuật và Tiết lão tướng quân đều ở đó.

Trần Tước Nhi chỉ chỉ về phía trước nói.

Lý Nhân gật gật đầu nói với Tiết Vạn Triệt:

- Mưu Viễn huynh, như vậy từ biệt đi.

Tiết Vạn Triệt sững sờ không thể tin nổi nhìn Lý Nhân hỏi:

- An Chi, người nói gì?

.

Lý Nhân cười nói:

- Tiết lão tướng quân ở khu rừng phía trước, người vẫn nên qua đó gặp ông ấy thì tốt hơn. Mưu Viễn huynh, dọc đường đa tạ huynh đã tương trợ. Nhưng ta và huynh không cùng đường sớm muộn gì cũng chia tay. Nếu đã như vậy, chi bằng nhân cơ hội này huynh hãy rời đi.

Tiết Vạn Triệt nhìn Lý Nhân hỏi:

- Ý người là để ta rời khỏi đội ngũ?

Lý Nhân thu lại nụ cười tươi, nghiêm nghị nói:

- Mưu Viễn huynh, Tiết lão tướng quân ở ngay phía trước.

Vốn tưởng Lý Nhân là kẻ qua cầu rút ván nhưng khi Lý Nhân nói lại một lần “Tiết lão tướng quân ở ngay phía trước” thì Tiết Vạn Triệt lập tức tỉnh táo lại.

An Chi đây là đang suy nghĩ cho mình, nghĩ cho phụ thân, cho Tiết gia chúng ta.

Nếu ta không đi gặp phụ thân, vậy lão tặc Vũ Văn Thuật kia sau khi trở về chắc chắn sẽ làm lớn chuyện này! Đại quân chiến bại, lão tặc ắt sẽ tìm người chịu thay cho tiếng xấu của lão. Kết cục An Chi tạo phản đã định, nếu ta và đám An Chi vẫn đi cùng nhau... Quay về triều, Vũ Văn Thuật sao có thể bỏ qua cơ hội này? Nếu vì lúc này làm phiền phụ thân, làm phiền gia tộc, vậy thì tội của mình quá lớn rồi!

Hắn sợ Vũ Văn Thuật mượn cơ hội này giết hại Tiết gia chúng ta.

Sau khi hiểu ra, Tiết Vạn Triệt vội chào Lý Nhân rất sâu:

- Đa tạ An Chi dạy ta!

Lý Nhân vỗ vỗ vai Tiết Vạn Triệt nói:

- Muru Viễn huynh, ta và huynh tâm đầu ý hợp, vốn không muốn huynh quay về. Con người ta rất ích kỷ, cho dù Muru Viễn huynh muốn đi, ta cũng muốn giữ huynh lại giúp ta. Nhưng bây giờ cục diện thay đổi, nếu huynh không về, nên ăn nói với Tiết lão tướng quân ở đó thế nào? Cho nên, sau khi từ biệt, nếu sau này còn duyên phận chúng ta sẽ lại kề vai chiến đấu!

Tiết Vạn Triệt há mồm thờ dốc, thờ dài một tiếng nói:

- An Chi, bảo trọng!

Lý Nhân gật đầu nói:

- Một lát nữa huynh dẫn đầu xông lên, ta sẽ bắn tên hạ lệnh đưa tiễn. Nếu không sau khi huynh trở về sẽ không dễ dàng ăn nói với tên lão tặc Vũ Văn Thuật đâu.

Tiết Vạn Triệt ngăn người ra rồi lập tức gật đầu. Y quay lại dặn dò thân binh của mình mấy câu, rồi lại lo lắng hỏi Lý Nhân:

- Hai vạn kỵ binh của Vũ Văn Sĩ Cập đã đến rồi, thủ hạ của ngươi tuy không ít hơn y nhưng binh lính lặn lội đường xa, hơn nữa phản quân vừa mới làm loạn khiến lòng quân không yên chắc chắn không phải là đối thủ hai vạn tinh binh của Vũ Văn Sĩ Cập, ngươi thật sự nghĩ kỹ rồi?

Lý Nhân cười nói:

- Muru Viễn huynh, ta sẽ không lỗ mắng

Tiết Vạn Triệt gật đầu nói:

- Vậy... từ biệt!

Lý Nhân gật đầu cười ôm quyền với Tiết Vạn Triệt.

Tiết Vạn Triệt thúc ngựa đi, mấy trăm thân binh theo sát phía liền xông ra ngoài. Lý Nhân nhìn bóng lưng của y xa dần, vừa định hạ lệnh bắn cung lung tung thì đã thấy bỗng nhiên Tiết Vạn Triệt lại quay đầu chạy về.

- An Chi, nếu sau này có khó khăn gì cứ đến Tiết gia ta nhé!

Tiết Vạn Triệt hô lên một câu, sau đó lại thúc ngựa đi.

Chờ Tiết Vạn Triệt đi xa rồi, Lý Nhân hạ lệnh giả vờ bắn mấy mũi tên, bọn lính hô lên mấy cây đuổi giết... Trong tiếng la, Tiết Vạn Triệt dẫn binh vào rừng.

Lý Nhân lớn tiếng hạ lệnh:

- Bày trận!

Hơn hai vạn binh lính nhanh chóng xếp thành phương trận cách mảnh rừng cây này khoảng hai, ba dặm. Lý Nhân lệnh cho binh lính kết trận cứ chậm rãi mà đi, chỉ chờ Vũ Văn Sĩ Cập tới. Đợi cách cánh rừng chỉ còn hơn một dặm, bỗng bên cạnh có tiếng vỗ ngựa âm âm truyền đến. Lý Nhân nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía bên phải bụi đất bay lên cuộn cuộn. Lý Nhân khẽ mỉm cười, rồi hạ lệnh lui quân về sau một dặm bày trận đợi.

Vũ Văn Sĩ Cập cách đó rất xa nhìn số nhân mã đang ẩn trong rừng cây phía trước, nhìn trang phục của họ cũ nát lại giống như đám tạo phản chạy loạn. Chỉ có điều Vũ Văn Sĩ Cập cũng không dám khinh thường, đó không phải là đám dân chạy nạn mà là hơn hai vạn phủ binh Đại Tùy! Gã lo lắng Yến Vân sẽ ra tay với phụ thân mình, liền lớn tiếng giục kỵ binh tăng tốc.

Lý Nhân chỉ chờ gã đến, cũng không hạ lệnh tấn công. Các binh lính vừa rồi nghe được tiếng la biết Tiết tướng quân đã đi rồi, lúc mọi người còn đang kinh ngạc thì Vũ Văn Sĩ Cập đã lao đến. Trong lúc đó không khí trở nên quỷ dị, đang lúc mọi người còn đang kinh ngạc thì hai vạn kỵ binh được rừng cây che trở đã từ từ xếp thành trận hình công kích.

- Vì sao?

Dường như tất cả binh lính đều nghi ngờ, vì sao Tiết tướng quân phải đi, vì sao đột nhiên phía trước lại xuất hiện một đội kỵ binh Đại Tùy? Vì sao kỵ binh kia lại xếp thành trận hình tấn công?

Lúc này, bắt đầu có đám lính tung tin trong đội ngũ, nói Phò mã Vũ Văn Sĩ Cập dẫn kỵ binh đến tiếp ứng rồi nhưng không phải tiếp ứng cho mọi người mà là để tiếp ứng cho bố gã là Vũ Văn Thuật. Sau khi Vũ Văn Thuật trở về đã báo cáo kết quả công tác cho hoàng đế lệnh cho Vũ Văn Sĩ Cập phát động quân đội tấn công bên này, tất cả đều phải chết! Vì nếu đội quân trở về, chân tướng sự việc Vũ Văn Thuật và nhóm đại tướng quân này vứt bỏ binh lính mà chạy sẽ được truyền đi.

- Liều mạng với bọn chúng!

- Giết Vũ Văn Thuật!

- Chúng ta làm phản đi! Vì bảo vệ quan tước của mình, lão tặc Vũ Văn Thuật đã bỏ mặc sự sống chết của chúng ta!

- Hoàng đế phái Vũ Văn Sĩ Cập đến, chính là để giết chúng ta, mọi người làm phản đi!

Phi Hồ mặt điệp lẩn trong đám người bắt đầu hô to, rất nhiều người bị kích động dẫn đến phản nộ. Ngày càng có nhiều người kích động, bọn họ lớn tiếng hô to, hận là không thể xé Vũ Văn Thuật thành từng mảnh nhỏ.

Lý Nhân nghe thấy tiếng hô rung trời chuyển đất trong quân đội mình, khoe miệng hân hiện lên đường cong khoái ý.

Vũ Văn Sĩ Cập vừa mới dừng chiến mã lại, chỉ nghe thấy từ trong đội ngũ có tiếng la hét long trời lở đất. Gax nghiêng tai nghe sau đó sắc mặt đại biến. Tất cả đều công khai lên án phụ thân mình, xem ra Yến Vân viết trong thư quả không phải là giả! Gã lập tức hạ lệnh toàn quân phải đề phòng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chém giết.

Đúng lúc này, Vũ Văn Thuật và các đại tướng quân khác dưới sự bảo vệ của thân binh ra khỏi rừng cây, nghe thấy tiếng la hét đình tai nhức óc kia, sắc mặt của Vũ Văn Thuật đại biến.

- Sĩ Cập!

Vũ Văn Thuật hét lớn:

- Giết những tên phản tặc kia!

Vũ Văn Sĩ Cập hơi giật mình rồi lập tức lớn tiếng ra lệnh:

- Bày trận! Đánh lui quân địch!

Gã thay đổi lệnh giết sạch của Vũ Văn Thuật thành đánh lui.

Hai vạn kỵ binh chậm rãi khởi động, dàn thành thế trận áp tới nhân mã của Lý Nhân.

- Đại Tùý đã không cần chúng ta! Lão tặc Vũ Văn Thuật muốn giết hết chúng ta, mọi người cùng liều mạng với lão tặc này!

- Yến tướng quân! Chúng ta không còn là binh của Đại Tùý nữa! Giết đi!

Nghe tiếng la hét như từng cơn thủy triều, vẻ mặt của Lý Nhân càng lúc càng sung sướng. Hắn khẽ nói với đám Lạc Phó:

- Như thế, chúng ta còn phải cảm ơn lão tặc Vũ Văn Thuật này.

Mọi người đều cười, Trần Tước Nhi vừa cười vừa nói:

- Có đánh không?

Lý Nhân bĩu môi lườm y một cái:

- Ngốc mới đánh, thôi kèn lui binh!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Đường Về (16).

.

Lúc Lý Nhân hạ lệnh thổi kèn lui binh, các binh lính rất không hiểu nhưng quân lệnh nghiêm khắc của hắn các binh lính đều đã được lĩnh giáo. Sau khi sáu điều quân lệnh được ban ra, quỹ dưới đao không phải là không có. Cho nên, mặc dù trong lòng các binh lính đang muốn liều mạng người sống ta chết với Vũ Văn Thuật nhưng lại không thể không lùi về phía sau. Đúng vậy, ngay từ lúc đầu Lý Nhân đã không muốn đối chiến với hai vạn tinh kỵ của Vũ Văn Sĩ Cập. Bởi vì đó là một chuyện không có bất kỳ ích lợi gì, ngược lại nó còn gây tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Cho dù đánh thắng thì có ý nghĩa gì chứ?

- Vũ Văn Sĩ Cập đuổi giết đến thì phải làm sao bây giờ?

Trần Tước Nhi lo lắng nói.

Lý Nhân khoát tay áo:

- Ta đã sai Lạc Phó và Thiết Lão Lang dẫn kỵ binh yểm hộ phía sau. Yên tâm! Vũ Văn Sĩ Cập chắc sẽ không đuổi đến đâu. Gã đâu phải kẻ ngốc.

Đúng theo như lời Lý Nhân, chắc chắn Vũ Văn Sĩ Cập sẽ không đuổi giết đấy. Lá thư đó của Lý Nhân thực ra không có ý gì khác, chỉ là nhắc nhở Vũ Văn Sĩ Cập có sự đề phòng tốt nhất mà thôi. Còn nhiệm vụ của mật điệp Phi Hồ chính là vỗ về cảm xúc của các binh lính, làm cho bọn họ trở nên phần nộ. Lại chính vì sự tức giận của bọn họ mà dẫn đến Vũ Văn Sĩ Cập không thể không ứng đối. Từ lúc bắt đầu, Lý Nhân đã không muốn khai chiến với Vũ Văn Sĩ Cập, chỉ là để cho các binh lính hết hi vọng vào Đại Tùy mà thôi. Không cần phải nghi ngờ, chiêu thức đó quả là tuyệt diệu.

Đương nhiên Vũ Văn Sĩ Cập không phải kẻ ngu, gã sẽ không sai kỵ binh của mình đi đuổi giết nhân mã của Lý Nhân. Cho dù có thể toàn thắng thì sao chứ? Đường về còn rất dài, nếu hai vạn tinh kỵ này của gã thương vong quá nhiều thì gã lấy gì mà bảo vệ đám người Vũ Văn Thuật trở về? Gã cũng không phải kẻ ngu, ngược lại còn thông minh như một yêu nghiệt. Nhân mã của Lý Nhân vừa rút lui là gã đã biết mình nên làm thế nào. Quân đội của Lý Nhân rút lui rất nhanh hơn nữa còn rất có trật tự, chỉ một Lý Nhân sao có thể khống chế được quân đội như vậy?

Trong nháy mắt, gã đã đoán ra ngay sự tình, tuy không được đầy đủ nhưng cũng chẳng khác nhau là bao.

Tên tiểu tử kia có mưu đồ lớn!

Đây là phản ứng đầu tiên của Vũ Văn Sĩ Cập!

Tên tiểu tử ngốc kia... lại không ngốc một chút nào.

Đây là phản ứng thứ hai của Vũ Văn Sĩ Cập.

Không ngờ hẳn lại lựa chọn con đường như vậy, vì sao?

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Vũ Văn Sĩ Cập.

Thoạt nhìn cứ tưởng sẽ phát sinh một cuộc đại chiến nhưng lại kết thúc một cách nhanh chóng như đầu voi đuôi chuột. Nhanh đến mức khiến người ta cảm thấy như một trò đùa, trò đùa khiến người ta cười không nổi. Vũ Văn Sĩ Cập đoán được dụng ý của Yến Vân nhưng gã lại không có khả năng đi cản Yến Vân. Thiếu niên lang ấy mình đã từng muốn dùng, cách dùng như vậy đã tự nói với mình, hẳn không phải là hạng người khuất phục trước người khác.

Sau khi lửa tức giận bình ổn Vũ Văn Thuật cũng đã hiểu dụng ý của Yến Vân, điều này không khó làm cho ông ta phải nhìn người thiếu niên kia với một con mắt khác. Với tuổi của Yến Vân mà có thể tính kế như vậy điều này thậm chí còn khiến Vũ Văn Thuật sợ hãi. Người tự phụ như ông ta cũng biết lúc mình ở độ tuổi như Yến Vân chắc chắn là không có được tâm tính như vậy. Nhìn quân đội phía đối diện bỏ chạy có trật tự như thế, Vũ Văn Thuật không kìm nổi thở dài một tiếng.

Đại Tùy... thật sự phải loạn sao? Một thiếu niên kinh thái tuyệt diệu như vậy đối lập với Đại Tùy, là nên tiếc cho Đại Tùy hay là tiếc cho người thiếu niên kia?

Giờ phút này thậm chí ông còn quên mất, lúc mình biết được Yến Vân cứu hơn hai vạn binh lính trở về, đầu tiên là ông nghĩ sau khi quay về sẽ triệt trừ người thiếu niên kia thế nào. Đúng vậy, toàn quân đều bại, duy chỉ có người thiếu niên kia là dẫn được nhiều binh lính trở về như vậy, điều này khiến những đại tướng quân bọn họ phải tự xử thế nào? Quân viên chinh bại rồi, Yến Vân giết trở lại cứu được hơn hai vạn binh lính, điểm sáng trong trận chiến này như vậy không nhiều. Nhưng vinh quang đó không thuộc về Vũ Văn Thuật ông.

Đại Tùy vẫn còn hùng mạnh đấy, cho dù người thiếu niên kia có hai vạn binh mã thì cậu ta có thể làm gì chứ? Chỉ cần quay về lãnh thổ của Đại Tùy thì hơn hai vạn quân đội này không bao lâu nữa cũng sẽ bị triều đình nghiền thành bột mịn.

Tiết Thế Hùng cũng đang nhìn đội quân phía đối diện rút lui như thủy triều, ông ta thở dài rồi quay lia nhìn con trai mình. Cùng lúc đó Tiết Vạn Triệt cũng đang nhìn ông ta.

- Quay về là tốt rồi!

Tiết Thế Hùng cười với con trai, nói một câu hai nghĩa.

Tiết Vạn Triệt gật gù đầu lại một lần:

- Đúng vậy, trở về là tốt rồi!

...

Vũ Văn Sĩ Cập dẫn theo quân đội rút lui, không riêng gì bọn họ, đội ngũ trên đường rút lui không có nguy hiểm, sau khi trở lại ngoại thành Liêu Đông, Đại nghiệp Hoàng đế Dương Quảng giận dữ miễn hết chức quan của Vũ Văn Thuật nhưng lại gia phong cho Vũ Văn Sĩ Cập làm Tử phẩm Ứng Dương

lang tướng, thêm Ngần Thanh Quang, Lộc Đại Phu. Đội quân hơn hai vạn kỵ binh kia do Vũ Văn Sĩ Cập suất lĩnh, độc thành nhất quân không thuộc quyền quản lý của bất kỳ Đại tướng quân nào. Mấy đại tướng quân khác đều bị xử phạt, nhưng đám người Vũ Văn Thuật vẫn một mực khẳng định thất bại trong cuộc chiến Tát Thủy nguyên nhân là do Tân Thế Hùng lâm chiến bất lợi. Nhưng Dương Quảng không phải kẻ ngu, có một số thời điểm ông ta chỉ là lười động não mà thôi.

Không đánh hạ thành Liêu Đông, không hoàn thành sự nghiệp vĩ đại ngược lại còn chôn vùi ba mươi vạn phủ binh tinh nhuệ nhất Đại Tùy. Điều này khiến cho Dương Quảng rất tức giận cũng bắt đầu điên. Khí trời Liêu Đông thì càng ngày càng lạnh, đại quân không thể đánh tiếp. Hoàng đế Bệ hạ vô cùng thất vọng đánh hạ chỉ khái hoàn. Quân Đại Tùy đông chính lúc đến oanh liệt đã rút lui trong cô đơn. Rút rất nhanh, bỏ lại quân nhu chất như núi ngoài thành Liêu Đông.

Át Chi Văn Thanh đã kiên trì hết mức cực hạn kinh ngạc phát hiện ra quân Tùy rút lui. Hơn nửa lương thực ngoài thành cũng đủ cho trăm vạn đại quân ăn trong hơn nửa năm. Át Chi Văn Thanh không thể tin nổi vật tư lại chất thành núi như vậy, lại không dám tùy tiện ra khỏi thành vì y nghi ngờ, đây là kế dụ địch của quân Tùy.

Ngày đầu tiên, y đứng trên tường thành quan sát cả ngày không thấy bất kỳ dấu hiệu quân Tùy giết trở lại nào. Nhưng y không vội vã hạ lệnh cho lính dịch chuyển chướng ngại vật chặn cửa thành. Cho dù có đồ mất nhìn núi vật tư ngoài thành thì cũng không thể dễ dàng ra ngoài thành được.

.

Ngày hôm sau, Át Chi Văn Thanh vẫn đang canh chừng, ngày thứ ba rốt cuộc cũng không thể ngồi im được nữa, y phái thám báo dùng dây thừng leo xuống thành, xem xét đại doanh quân Tùy. Thám báo quay lại báo cáo quân Tùy đã bỏ chạy thật rồi, trong doanh trại vứt rất nhiều lương thực, quân nhu vũ khí, áo giáp. Thậm chí lều trại quân Tùy cũng chưa dỡ được nhiều.

Vì thế Át Chi Văn Thanh đã hạ lệnh cho lính ra khỏi thành xử lý, xử lý sạch sẽ những bao cát chặn ngoài cửa thành. Thời khắc rất nhiều người Cao Cú Lệ đã bị nghiền diên rồi tuôn ra khỏi thành, bỗng từ đằng xa bụi mù cả một khoảng trời cuộn cuộn đến. Người Cao Cú Lệ trên thành Liêu Đông lập tức thổi kèn, đám người Cao Cú Lệ vừa chạy ra khỏi thành lập tức quay lại. Át Chi Văn Thanh hốt ha hốt hải chạy lên tường thành nhìn về phía nam, chỉ thấy phía nam thoát nhìn có đến mấy vạn đại quân đánh tới.

Át Chi Văn Thanh lập tức hạ lệnh lấp kín cửa thành lại, trong lòng tự nhủ may mà mình cẩn thận nếu không đã trúng kế người Tùy giảo hoạt rồi.

Y có phần đắc ý, lệnh cho lính mang ghế ra, y yên vị ngồi trên tường thành nhìn quân Tùy không thực hiện được gian kế sẽ có bộ dạng đưa đám như nào. Chỉ có điều y phát hiện ra, quân Tùy không hề uest oải một chút nào, ngược lại chúng rất điên cuồng mạnh mẽ.

Đúng vậy, đội quân giết từ phía nam tới là hơn hai vạn quân dưới trướng của Lý Nhân. Vì khoảng cách không xa, cho nên Át Chi Văn Đức nhìn rõ quần áo rách rưới của những người kia, mà lá cờ còn rách nát hơn cả quần áo kia. Các binh lính lao tới đại doanh quân Tùy sau đó hoan hô rung trời chuyển đất. Lập tức có đám người tràn vào đại doanh, mấy người Cao Cú Lệ chưa kịp chạy trốn đã bị chặt nát, sau đó các binh lính nhìn vào đồng lương thực, quân nhu chết như núi mà tru lên như sấm sấm.

Lý Nhân hạ lệnh cho Hùng Khoát Hải dẫn quân tuần tra, để phòng trừ các binh lính bởi vì cướp được vật tư mà bùng nổ nội loạn. Sau đó hấn đích thân dẫn theo kỵ binh lao nhanh trong doanh trại không chế đám binh sĩ đang kích động kia.

Sau khi khống chế các binh lính kích động, Lý Nhân hạ lệnh đại quân tập kết ở sân đấu võ, sau đó sai binh lính truy trọng doanh của Vương Khải niên kiểm kê vật tư.

Át Chi Văn Thanh còn đang ngạc nhiên, đám quân Tùy này đang làm gì vậy?

...

]Át Chi Văn Thanh không dám ra khỏi thành đang dương dương đắc ý coi như mình đã nhìn thấu âm mưu của quân Tùy. Nhưng y không hề biết trong doanh trại quân Tùy mọi người đang nhạo báng y nhất như chuột. Còn họ thì đang vui sướng hưởng thụ số quần áo và trang bị mới thuộc về mình.

Quân Tùy bỏ lại rất nhiều đồ khiến Lý Nhân cũng không nhìn được mà phải chửi mắng nó.

- Đúng là một đám bại gia mà...

Còn Vương Khải Niên lúc trước hay bị Lý Nhân trách mắng, giờ đã quen thân phận mình là phản tặc, rốt cuộc có thể lấy hết dũng khí chỉ vào phía tây, rất hào hứng mà mắng hoàng đế là một kẻ phá gia chi tử.

Trong doanh trại bỏ lại không dưới mười vạn quân phục Đại Tùy, màu thổ hoàng, còn có một lượng lớn bị giáp, binh khí. Hơn hai vạn binh lính như dân chạy nạn được thay mới y phục khí chất thay đổi hẳn lên, lại khôi phục phong độ cường tráng uy vũ. Lúc từ phía Bắc Tát Thủy chạy đến, bọn họ phát buồn phiền vì lương thực không đủ ăn, quần áo xấu xí như cành liễu đung đưa trong gió. Còn bây giờ bọn họ lại phát buồn vì không biết làm thế nào để mang nhiều đồ thế này đi.

Lý Nhân cũng đang rầu rĩ, nếu vận chuyển hết số lương thực, quân nhu này đi hấn căn bản cũng không cần phải cân nhắc đổi lại chỗ ở. Số lương thực mà quân Tùy bỏ lại cũng đủ cho 3 vạn người ăn nhưng hấn không thể mang hết đi được. Cuối cùng đành nhìn đau cổ găng mang lương thực, quân nhu đi mức nhiều nhất có thể, nhất là binh khí. Sau đó hấn hạ lệnh một mũi lửa thiêu đốt hết những thứ còn lại. Cho dù không thể mang đi hấn cũng không có ý định để lại lương thực cho người Cao Cú Lệ.

Vì thế, trong lịch sử vốn nên có một tờ là người Cao Cú Lệ trong thành Liêu Đông đại phát tiền của phi nghĩa nhưng đã bị Lý Nhân hung hăng xé đi như thế.

Hon hai vạn binh sĩ sáng sủa, sĩ khí đại chấn, sắc mặt của bọn họ hớn hờ. Mà lúc này Lý Nhân ngồi ở trên chiến đài cao lớn từng đặc biệt xây dựng cho vị Đại Nghiệp hoàng đế Dương Quảng mà uống rượu ngon, ngâm nga khúc hát. Chỉ có điều khúc hát mà hắn ngâm nga chưa ai nghe thấy bao giờ.

- Không có súng, không có pháo, kẻ thù tạo cho chúng ta... Không có ăn, không có mặc, đều có kẻ địch mang đến tặng...

- Tướng quân, chúng ta qua sông từ chỗ nào?

Trần Tước Nhi ngồi xồm bên cạnh Lý Nhân vừa nói chuyện vừa ăn thịt. Vì trong miệng có quá nhiều đồ, cho nên giọng nói chuyện mơ hồ không rõ.

- Nhìn tiền đồ của huynh kìa!

Lý Nhân lườm y một cái:

- Vốn là bảo a gia dẫn người trên Yên Sơn giả làm quan quân Đại Tùy, giả vờ chặn chúng ta ở Liêu Thủy để các binh lính Đại Tùy hết hi vọng. Không ngờ đám Vũ Văn Sĩ Cập lại tự mình chạy đến hỗ trợ. Đệ đã phái người bảo a gia và sư phụ dẫn người rút lui trước, chúng ta đợi hai ngày nữa sau đó sẽ qua sông từ thành Vũ Lệ La.

- Cầu nổi qua sông phía trước đã bị quân Tùy hủy rồi, quân coi giữ thành Vũ Lệ La không biết lai lịch của chúng ta! Có số lương thảo này cũng không cần vội vã đi gây tai họa với người Hê thảo nguyên. Ngày mai huynh dẫn người đi phía bắc dò thám, chọn một chỗ, chúng ta quang minh chính đại tạo cầu nổi qua sông.

Trần Tước Nhi ợ một cái, cố gắng nuốt miếng thịt cuối cùng vào cười nói:

- Được, tôi đi ngay!

Đội ngũ hơn hai vạn quân, trong ánh nhìn chăm chú của người Cao Cú Lệ ở trong thành Liêu Đông mà nghênh ngang rút lui. Đại quân dọc theo Liêu Thủy lên phía bắc, dừng lại ở thành Vũ Lệ La đối diện. Đầu tiên là phái người dùng thuyền nhỏ đến tìm tướng phòng giữ Thành Vũ Lệ La, nói đại quân là quân đội cần phía sau, vì đây dựa một trận với người Cao Cú Lệ cho nên rút lui chậm. Mà cầu nổi bên trấn Hoài Viễn đã bị hủy chỉ có thể qua sông từ đường phía bắc này thôi.

Quân Tùy rút lui rất nhanh, mà Dương Quảng lúc đến cao hứng rồi lại mất hứng quay về căn bản là không để ý đến thiếu niên tên là Yên Vân mà mình từng thương thức kia sống hay chết, giống như ông ta cũng không lưu tâm lần chiến bại này, dẫn theo Tiêu hoàng hậu đi đường thủy du ngoạn dọc sông. Vũ Văn Thuật bị tước chức quan, các Đại tướng quân trở về nơi dừng chân của mình, con cháu lương gia từ các nơi Đại Tùy đến thì đều trở về nhà, hỗn loạn không thể tả. Cho nên lúc này có một đội quân cần phía sau đã bị ném xuống cũng không khiến người ta nghi ngờ.

Mà Lý Nhân giao cho thân binh ẩn tin để tướng phòng giữ thành Vũ Lệ La xem, là của Tiết Vạn Triệt đấy.

Ứng Dương lang tướng Chính Tứ phẩm của Đại Tùy không hề giả một chút nào, một chút cũng không hề giả.

Vì thế, đội quân hơn hai vạn người quanh mình chính đại quay về Đại Tùy. Sau đó lại quang minh xuyên qua quận Ngự Dương về Trác quận tiến nhập Yên Sơn.

PS của tác giả: Cuối cùng đã viết xong “Đường về”, quyển 2 Yên Vân ký phong liệt đã kết thúc rồi, mời xem tiếp quyển 3: Loạn thế xuất hào kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Hoa Này Sang Năm Nở.

.

- Làm tốt lắm!

Theo thói quen Trương Trọng Kiên khẽ vuốt ve mái tóc của Lý Nhân, lại vô tình phát hiện ra không ngờ cái đầu của tiểu tử này đã vượt qua mình rồi. Đi Liêu Đông một chuyến, nửa năm nay đã khiến da Lý Nhân đen đi một chút, nhìn có vẻ cứng cáp hơn.

- Đầu chỉ là tốt!

Lý Nhân bĩu môi, có vẻ không thích lời khen ngợi nói:

- Cho dù đổi lại là cha, a gia thân yêu của con, lẽ nào có thể đảm bảo làm tốt hơn con sao?

Trương Trọng Kiên đang im lặng bỗng cười khanh khách nói:

- Tiểu tử thôi, kiêu ngạo quá đấy!

Lý Nhân cũng cười cười nói:

- Người Thiết Phù Đồ chúng ta, có ai không kiêu ngạo đâu?

- Đúng vậy...

Trương Trọng Kiên thờ dài nói:

- Năm đó, các huynh đệ Thiết Phù Đồ chúng ta giết từ thành Đại Hưng ra, từ Giang Nam giết đến Tái Bắc? La mị rợ nắm trong tay năm ngàn Hồ Bí, mấy vạn lính tốt, chúng ta có thêm đề mất đến y đâu chứ? Đừng nói đến La mị rợ, năm đó đích thân Dương Tổ chiêu lãm ông đây, ông đây cũng chưa từng liếc mắt tới ông ta một cái đấy.

Lý Nhân cười nói:

- Khoác lác cũng phải có giới hạn chứ...

Hai người cười cười rồi lại im lặng. Đúng vậy, các huynh đệ Thiết Phù Đồ đều kiêu ngạo. Tuy bọn họ đều là nữ tặc nhưng bọn họ đều là những nam tử hán oanh liệt, đều là đàn ông chân chính không một ai éo lá. Dù đối mặt với kẻ địch là ai, dù mạnh đến đâu họ cũng chưa từng lùi bước. Năm đó, Trương Trọng Kiên đã từng nói thà chết đứng chứ cũng không muốn lạy sống. Bao năm qua, các huynh đệ không một ai quỳ trước mặt kẻ thù. Nhớ lại, sáu mươi mấy huynh đệ Thiết Phù Đồ giờ còn sống cũng chỉ có mấy người.

Không riêng gì Thiết Phù Đồ, Huyết kỵ binh cũng kiêu ngạo như vậy. Những người đàn ông sắt thép đó, mấy năm ở Tái Bắc cũng chưa từng rút lui? Đàn ông thảo nguyên nhìn thấy Huyết kỵ sợ đến mức tè ra quần, bọn họ từ trước đến giờ chưa từng làm mất uy phong của thiết quân Hoàng Hóa. Nhưng Huyết Kỵ chết trận cũng nhiều. Lúc lên Yên Sơn, họ đã chết trong tay người một nhà Đại Tùy.

Trương Trọng Kiên và Lý Nhân cười với nhau nhưng trong lòng lại rất buồn.

Hai người ngồi trên tảng đá lớn ở sườn núi, ở trước mặt bọn họ là vách đá nhưng phía sau là hàng trăm năm mồ. Mỗi năm mồ đều được thêm đất mới, mỗi năm mồ đều có một bầu rượu, một bát thịt, một đôi dưa.

Gió núi thổi qua vách đá, trong mơ hồ dường như có nghe thấy tiếng chạm chén, hát ca âm ỉ của bạn bè. Lý Nhân và Trương Trọng Kiên nghiêng tai lắng nghe rất nghiêm túc, muốn từ trong gió phân biệt xem đó là tiếng của người quen nào.

- Nào, tiểu tử thôi, hôm nay uống với a gia nhiều một chút.

Trương Trọng Kiên cười, lặng lẽ lau giọt nước mắt.

Lý Nhân cũng cười dụi dụi mắt rồi cầm lấy bầu rượu chạm một cái với Trương Trọng Kiên:

- Gió núi ghê thật, thổi vào mắt chịu không nổi.

- Đúng vậy, gió núi ghê thật...

Trương Trọng Kiên ngửa cổ lên rót một hơi lớn Thiệu Dao Tử vào cổ họng, rượu bỗng rất rót vào cổ nóng tận xuống lồng ngực mới xua tan hơi lạnh của gió Bắc ra khỏi cơ thể. Trong đầu vẫn còn tiếng cười của các huynh đệ, rốt cuộc cũng vẫn không nhìn rõ từng khuôn mặt mà họ quen thuộc.

Đạt Khê Trường Nho nằm cách Trương Trọng Kiên và Lý Nhân không xa, đang heo mắt nhìn ánh chiều tà đang lặn. Đã là tháng chạp, gió bắc thét gào làm đá núi nguyền ngất, chỉ có điều y không thèm để ý. Gió núi thổi làm rối mái tóc dài của y, vết sẹo dưới ánh chiều tà nhìn như được khảm một lớp vàng.

- An Chi, sau này định thế nào?

Trong lòng y cũng rất đau đớn, cảm giác này đến từ rượu, đến từ gió núi, đến từ sự chia tay ngắn ngủi của ba người, đến từ hơn một trăm ngôi mộ phía sau y. Nhưng kinh nghiệm của y nhiều hơn Trương Trọng Kiên, càng chưa nói đến Lý Nhân vừa mới một mình đối mặt với thói đời còn lạnh lùng hơn cả gió bắc. Năm đó một trận chiến tại Hoàng Hóa, hơn hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ trong tay y chết trận gần hết. Nhưng bản thân y là tướng lĩnh lãnh binh lại không thể tranh đấu trợ giúp chút tiền phủ tuất cho các huynh đệ, tranh thương và công lao cho bọn họ. Lúc đó trong lòng y còn bi thương hơn giờ gấp vạn lần.

Cho nên người dẫn đầu phá vỡ không khí này chính là y.

Lý Nhân cười cười, nằm xuống tảng đá rét cứng nhìn đám mây trắng trên trời lững lờ trôi, nhìn bầu trời xanh thẳm giống như đã được gột rửa.

- Qua mùa đông này trước rồi nói sau.

Y nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi nói:

- Hạ Nhược Trọng Sơn chết rồi!

Đây là tin tức hần trở về Yên Sơn mới nghe được, nghe nói Hạ Nhược Trọng Sơn được đưa đến chỗ Đậu Kiến Đức thì không lâu sau vì bị trọng thương không chữa được mà chết. Nhưng Lý Nhân biết chuyện không chỉ đơn giản như vậy, Hạ Nhược Trọng Sơn là cấp dưới cũ của Tôn An Tổ, có địa vị không thấp ở Hồ Cao Kê, Đậu Kiến Đức thu thập nhân mã còn sót lại của Tôn An Tổ. Nếu Hạ Nhược Trọng Sơn còn sống thì nhất định lão ta phải cho Hạ Nhược Trọng Sơn một vị trí, tương lai chưa biết chừng sau này sẽ uy hiếp vị trí của lão. Cho nên Hạ Nhược Trọng Sơn chết rồi, là một cái chết rất không giá trị.

Nếu lúc trước Lý Nhân trưởng thành một chút, chắc chắn hần sẽ không đưa Hạ Nhược Trọng Sơn đến chỗ của Đậu Kiến Đức. Nhưng lúc đó hần quá ngây thơ, trải qua chuyến đi Liêu Đông này hần đã trưởng thành hơn rất nhiều.

- Hơn nữa, Yên Sơn cũng không phải là nơi ở được lâu. Nghe nói tên hoàng đế hồ đồ kia đã tính chính phạt Cao Cú Lệ lần thứ hai rồi. Sang năm chưa đến khai xuân các lộ đại quân còn phải tập hợp ở Trác quận. Nhân cơ hội này, con định dẫn theo các huynh đệ xuôi về phía nam tìm một chỗ tốt để đặt chân.

Lý Nhân nhẹ giọng nói:

Đạt Khê Trường Nho ừ một tiếng nói:

- Trên Yên Sơn quả không phải là nơi thích hợp để đại quân chiếm đóng. Tuy con mang không ít lương thực từ Liêu Đông về nhưng nếu không có ý chí gì nuôi hết ba vạn người thì sẽ đủ ăn trong vài năm, nhưng lương thực cũng sẽ mục nát, mà lòng người cũng sẽ phân tán. Phần lớn binh lính đều xuất thân từ phủ binh, nếu con không thể cho bọn họ một hi vọng thì sớm muộn gì họ cũng bỏ con mà đi.

Trương Trọng Kiên nói:

- Luật Thần nói không sai, lũ tiểu tử xuất thân từ phủ binh đó nếu cứ nhàn rỗi lâu sẽ khiến bọn họ như bị phế đi. Hiện tại có hơn hai vạn lão binh nếu không xông xáo ra ngoài thì đó là chà đạp bọn họ rồi.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Lúc đầu ở Liêu Đông, con cùng Thiết Lão Lang bọn họ đã bàn bạc chuyện này. Ý kiến của mọi người cũng không khác nhau nhiều lắm. Cao Sĩ Đạt ở Hồ Cao Kê xưng là Đông Hải Công, Đậu Kiến Đức cam chịu phụng y làm Đại Đường Gia. Lục lâm Hà Bắc đạo cũng tôn Cao Sĩ Đạt là minh chủ, không dễ cướp được. Nhưng vì Hạ Nhược Trọng Sơn, vẫn phải đánh với Đậu Kiến Đức một trận.

Trương Trọng Kiên cười cười nói:

- Coi như đề thủ hạ của con thả lỏng gân cốt đi, đừng đánh giá cao đám giặc cỏ Hồ Cao Kê kia, bọn chúng có không ít nhưng căn bản là không thể so sánh với thủ hạ của con được. Cao Sĩ Đạt tính làm gì? Lúc ông đây xưng hùng ở phía bắc Hoàng Hà thì còn không biết nó là mã tặc phương nào.

- Ha ha!

Đạt Khê Trường Nho không nhịn được liền bật cười, nghiêng đầu nhìn Trương Trọng Kiên một cái rồi nói:

- Không biết người đã dạy cho An Chi thứ vô sỉ gì, hay là người bị ảnh hưởng của An Chi đấy?

Lý Nhân bĩu môi:

- Rõ ràng không hài cái thứ hai.

Đang nói chợt từ xa có tiếng gọi to rất thánh thót:

- A gia, Đạt Khê thúc thúc, An Chi ca ca!

Ba người không cần quay đầu lại nhìn cũng biết đó chính là Tiểu Dịch.

Âu Tư Thanh Thanh thích mặc quần áo màu trắng, nhất là mùa đông nàng đều thích mặc váy nhung dài màu trắng, trên cổ có quần một cái khăn đuôi chồn màu trắng, khiến cho khuôn mặt của nàng càng xinh đẹp hơn. Bàn tay nhỏ của nàng xách một cái giỏ con, bàn tay kia thì dẫn Tiểu Dịch mặc quần áo dày như một con búp bê đi tới. Nhìn cách rất gần, Trương Tiểu Dịch bỏ tay Âu Tư Thanh Thanh ra chạy vọt tới.

Trương Trọng Kiên một tay ôm lấy Tiểu Dịch trừng mắt nói:

- Cẩn thận chứ! Ngã xuống thì A gia không cứu nổi con đâu!

Tiểu Dịch đã mười một tuổi lại càng xinh đẹp, hai mắt to, mũi nhỏ xinh vì gió bắc khiến má nó đỏ lên thoạt nhìn khiến người ta liên tưởng đến quá táo chín

đỏ mà muốn cắn một miếng. Quần áo của nó rất dày, cho nên nhìn nó lại càng xinh đẹp càng động lòng người.

Cô bé được Trương Trọng Kiên ngồi xuống rồi chu cái miệng nhỏ nhắn:

- Ai gia không cứu được con, chẳng lẽ Đại Khê thúc thúc không cứu được? An Chi ca ca không cứu được hay sao?

Trương Trọng Kiên nhéo mũi nó một cái rồi cưng chiều nói:

- Cả ngày chỉ biết đến An Chi ca ca, không xấu hổ à?

Tiểu Địch ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm túc trả lời:

- Con muốn lấy An Chi ca ca.

Trương Trọng Kiên và Đại Khê Trường Nho bật cười ha hả nhưng Lý Nhân từ lúc ba tuổi không biết đỏ mặt lúc này lại xấu hổ. Hắn cười ngượng ngùng nhưng không biết nói gì.

- An Chi ca ca, huynh xem.

Trương Tiểu Địch cầm cái gì đó trong tay đưa cho Lý Nhân, hóa ra đây là một bông hoa cúc đã nở. Bây giờ đã là tháng chạp, hiếm nhìn thấy hoa cúc nở vàng rộ. Không biết Tiểu Địch phát hiện ra bông hoa này ở đâu, đã nở rất đẹp.

Một bông hoa cúc núi, trong lòng Lý Nhân lại căng thẳng.

Vì hắn chợt nhớ đến người thiếu nữ có tên là Cách Tang Mai Đóa Đóa. Lúc hắn rời khỏi Yên Sơn nàng vẫn còn ở đó, hắn quay lại Yên Sơn thì nàng đã đi rồi.

Chỉ có điều ý nghĩ này chỉ lóe qua, Lý Nhân không để ý đến nó lâu.

- A gia, sư phụ.

Âu Tư Thanh Thanh gọi Trương Trọng Kiên và Đại Khê Trường Nho sau đó ngồi xổm bên cạnh Lý Nhân cười ha hả nói:

- An Chi, muội biết ngay huynh và A gia, sư phụ chắc chắn là chạy đến đây uống rượu mà.

Lý Nhân cười nói:

- Luyện binh đã có đám Thiết Lão Lang, thật sự buồn chán cho nên đến đây ngồi một chút.

- Trong giò có cái gì vậy?

Lý Nhân cười hỏi.

- Lễ nào là sâu rượu chui ra từ trong bụng chúng ta, cố ý cầm rượu và thức ăn đến.

Âu Tư Thanh Thanh nghiêm túc nói:

- Trời lạnh như vậy, cho dù có mang rượu, thịt đến cũng không ăn được. Đây là vừa có người mang lên núi, người kia rặng đồ rồi đi. Chỉ nói là cố nhân đến tặng lễ vật, muội chưa xem cũng không biết là cái gì thì người kia đã vội vã đi mất, mà không nói thêm gì.

- Há?

Lý Nhân lập tức hứng thú, hắn cầm lấy cái giò lật tẩm vải lên nhìn, sắc mặt đại biến.

Trong giò là mấy chục nhành hoa tường vi, còn có một bức thư.

Mở thư ra xem, mấy lời tâm sự khiến lòng Lý Nhân bất an.

“Nghe tin chiến thắng từ Liêu Đông trở về, ta không thể không vui. Nhớ ngày đó người từng nghỉ chân ở bên ngoài Mao Lư, tiếc nuối không thể nhìn thấy hoa tường vi ở. Cố ý ngắt hơn mười nhành nhờ người đưa tới, hoa này không nấu nước đất, người có thể tự trồng trước phòng, đợi sang năm chắc chắn có nhiều hoa nở, người có thể hái lấy. Diệp Hoài Tụ.”

Hoa này không nấu nước đất, người có thể trồng trước phòng. Sang năm hoa nở nhiều, người có thể ngắt lấy.

Lý Nhân hít một hơi thật sâu, vẻ mặt dần bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 165: Những Người Trên Núi Yên Sơn Đỏ.

Năm mươi người của mật điệp Phi Hồ từ năm ngoái đã mở rộng tăng lên gấp bội, bây giờ có khoảng 500 người có đặc vụ cơ cấu thuần túy của mật điệp. Loạn thế sắp đến, cả Đại Tùy phải lâm vào chiến tranh liên miên không dứt. Mà chiến tranh, bất luận là thời đại của vũ khí lạnh hay là chiến tranh hiện đại thì tình báo vẫn là khâu quan trọng nhất. Lý Nhân có cái đầu của người hiện đại, tuy không phải là người yêu thích quân sự nhưng hẳn cũng biết trong chiến tranh muốn lấy được thời cơ thì chắc chắn phải biết người biết ta.

Năm trăm mật điệp Phi Hồ đã trải qua ba tháng huấn luyện đã nắm được những thủ đoạn tình báo cơ bản. Nhưng lý luận thế nào thì cũng có vẻ như tất cả đều là trống rỗng. Bọn họ cần chính là huấn luyện thực chiến. Cho nên, sau khi vào tháng chạp Lý Nhân đã chọn 200 mật điệp Phi Hồ để bọn họ mang tiền, bạc xuống Yên Sơn đi về phía nam một chuyến. Những mật điệp này cứ 10 người chia làm một tổ phân chia tiềm nhập vào các mục tiêu đã đặt ra của mình.

Những người này, nhiệm vụ của bọn họ chính là thu thập tất cả tin tình báo cho đại quân rồi núi tác chiến vào mùa xuân sang năm. Tình báo không chỉ là các loại tin tức mà còn có cả hành động của quan phủ địa phương, tin tức về thế gia địa phương hoặc vọng tộc cùng địa hình và rất nhiều công việc khác.

Lần này Trần Tước Nhi đích thân dẫn đội, một năm nay Lý Nhân đã giao tất cả kiến thức đặc vụ trong đầu mình có cho Trần Tước Nhi, ở trong Thiết Phủ Đồ vẫn là người phụ trách thu thập tình báo, đang từng bước trở thành người phụ trách cao nhất của tổ chức tình báo.

Sắp xếp chuyện của mật điệp Phi Hồ xong, thời gian này Lý Nhân có vẻ như không có việc gì. Phủ binh Đại Tùy có phương thức huấn luyện hoàn chỉnh, đám phủ binh này có kỷ luật rất tốt. Một ngàn hai trăm sơn tặc dưới sự ảnh hưởng của bọn họ cũng dần trở nên chính quy. Đạt Khê Trường Nho và đám người Thiết Lão Lang hiểu rõ phương thức luyện binh của phủ binh, thường ngày việc huấn luyện trên cơ bản đều do Đạt Khê Trường Nho phụ trách.

Lý Nhân chia hai vạn chín ngàn binh lính làm sáu doanh, doanh thứ nhất là Nhuệ Kim Doanh có năm ngàn binh lính. Chỉ huy sứ gọi là Đô úy, Đô úy của Nhuệ Kim Doanh là Thiết Lão Lang. Doanh thứ hai là Thanh Mộc Doanh, năm ngàn binh lính, Đô úy là Lạc Phó. Doanh thứ ba là Hồng Thủy Doanh, năm ngàn binh lính, Đô úy là Triều Cầu Ca. Doanh thứ tư là Liệt Hỏa Doanh, có năm ngàn binh lính, Đô úy là Đồng Phương Liệt Hỏa. Doanh thứ năm là Hậu Thổ Doanh, có năm ngàn binh lính, Đô úy là Hùng Khoát Hải. Doanh thứ sáu là Truy Trọng Doanh, có hai ngàn binh lính, Đô úy là Vương Khải Niễn. Năm doanh chiến binh trong này được gọi là Ngũ Hành đại doanh.

Còn Độc Cô Nhuệ Chí, Ngưu Tiên Đạt, Lưu Hắc Thất được Lý Nhân quy về làm thủ lĩnh của mật điệp Phi Hồ. Mỗi người bọn họ đều có sở trường của bản thân. Như Ngưu Tiên Đạt xuất thân là thương nhân, các ngành nghề đối với y đều rất quen thuộc, mà mật điệp chính là phải dung nhập ẩn nấp trong các ngành nghề.

Còn có một đội quân chấp pháp hơn một ngàn người, Lý Nhân sai Phục Hồ Nô chương quản. Đội ngũ chấp pháp quân hơn một ngàn người này từ ban đầu đã đưa vào Hậu Thổ Doanh, hơn một ngàn quân này cơ bản đều là lão binh Yên Sơn trại và người của Tả Đồn Vệ đã đi theo Lý Nhân sớm nhất.

Ngoài ra, điều khiển các nghĩa quân khác vô cùng hăm mộ Lý Nhân là đội kỵ binh hơn năm ngàn người của hãn trên Yên Sơn. Điều này đối với các nghĩa quân khác chính là chuyện nghìn lẻ một đêm. Năm ngàn kỵ binh Nhuệ Kim Doanh dưới trướng Thiết Lão Lang, hầu hết đều có xuất thân từ phủ binh Đại Tùy, chiến lược không cần nghĩ cũng biết. Mà đội kỵ binh này thuộc quyền quản lý của Lý Nhân, thực ra Thiết Lão Lang chỉ có thể coi là Phó đô úy.

Lý Nhân biết, chắc chắn đội kỵ binh sau này sẽ có đất dụng võ, bất kể là chiến đấu anh dũng hay chỉ là bảo toàn sinh mệnh đều là một thành lợi khí.

Hai doanh tinh nhuệ nhất trong Yên Sơn trại, một chính là kinh kỵ Nhuệ Kim Doanh, hai là Trọng giáp bộ binh của Hùng Khoát Hải.

Chiến lược của hai doanh trại này còn mạnh hơn cả phủ binh chính quy của Đại Tùy. Cho nên Trương Trọng Kiến mới nói với Lý Nhân, không cần quan trọng quá đám người Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức ở Hồ Cao Kê. Thực ra, Lý Nhân cũng biết, nếu đánh nhau thật, một Nhuệ Kim Doanh dưới tay mình cũng đủ chiến thắng đội ngũ mấy vạn người trang bị như dân chạy nạn kia.

Sắp xếp chuyện quân vụ xong, Lý Nhân ngoài việc buổi sáng hằng ngày luyện tập xạ nghệ, đao pháp ra, hẳn đã bắt đầu tìm đọc tất cả binh thư. Kết hợp với bút ký hành quân của Hạ Nhượng Bật, kết hợp với những gì được nhìn, được nghe trong hành trình Liêu Đông, hẳn đã dần dần thông hiểu những kiến thức này.

Nếu như nói hơn một năm kia ở Tái Bắc khiến Lý Nhân tu luyện được bản lĩnh tự bảo vệ mình thì hành trình Liêu Đông này đã khiến hẳn có được binh pháp thao lược của Vạn Nhân Địch.

Nếu không trải qua cuộc chiến tranh quy mô lớn, hẳn cũng không thể nào lý giải một cách thấu đáo bút ký hành quân của Hạ Nhượng Bật. Hành trình Liêu Đông này đối với Lý Nhân mà nói cho dù không có đội quân hơn hai vạn người kia thì cũng là một khoản thu hoạch lớn.

Tháng chạp trên Yên Sơn rất lạnh, dùng cách khoa trương của Lý Nhân so sánh, thời tiết này tuyệt đối không cần nữ nhân. Bởi vì thứ kia một khi đã rấn lên rồi muốn mềm xuống thì phải đợi đến mùa xuân năm sau hoa nở...

Đương nhiên đây chỉ là đùa cho vui, nhưng không thể phủ nhận trải qua mùa đông trên núi thực không dễ chút nào. Đây cũng là lý do tại sao Lý Nhân phải dẫn đại quân xuôi nam, có một căn cứ địa tốt mới mong sống yên phận.

Nhưng Yên Sơn lạnh, Liêu Đông cũng lạnh chẳng kém cho nên các binh lính đã dần quen với kiểu thời tiết này. Vì tất cả mọi người đã biết Đại Nghiệp hoàng đế Dương Quảng đã hạ lệnh đầu xuân năm sau còn tiến hành cuộc chiến tranh chinh phạt Cao Cú Lệ lần thứ hai. Cho nên, mỗi người đều cảm giác rất may mắn, nếu không theo chân tướng quân đến Yên Sơn... cho dù lần đầu tiên chinh phạt Cao Cú Lệ mà có thể may mắn sống sót thì ai dám đảm bảo trong cuộc chinh Liêu lần thứ hai mình sẽ sống sót. Đối với Liêu Đông, bọn họ đi một lần là đủ rồi, cũng không muốn đến Liêu Đông chịu chết nữa.

Sinh mạng của các binh lính này đã không là gì trong mắt Đại tướng quân triều đình, cho nên bọn họ sớm đã nản lòng.

Sau tháng chạp, việc huấn luyện quân lính đã giảm đi tương đối. Thay vào đó, là để các binh lính có hành động “cắt cỏ” rồi.

Ba ngày đầu tháng chạp, Lý Nhân triệu tập các Đô úy lại cho bọn họ lệnh luyện binh thực chiến. Cái gọi là luyện binh thực chiến, dùng cách nói của Lý Nhân chính là để cho mọi người có chút thịt ăn. Mục tiêu đương nhiên là những người trong thảo nguyên thường xuyên xuôi nam đến đây Đả thảo cốc. Người thảo nguyên đến Đả thảo cốc, Lý Nhân sẽ đi cắt cỏ.

Vào giữa mùa đông, các bộ lạc lớn nhỏ trên thảo nguyên cũng đã tạm thời định cư, là lúc dê bò của bọn họ béo chảy mỡ. Sắp bước sang năm mới rồi, dù sao cũng phải có miếng thịt bự uống rượu mới được.

Đối với đám mọi rợ thảo nguyên ngoài Trường Thành, từ trước đến nay đám binh sĩ luôn căm thù. Trường Thành không cản nổi người thảo nguyên ước mơ về một Trung Nguyên phồn hoa, gấm vóc. Chỉ có đao thương trong tay các binh lính mới ngăn cản được bọn họ. Nếu người thảo nguyên đánh tới không kiêng nể gì, như vậy thì vì sao người Trung Nguyên không thể gây ông đập lưng ông?

Lúc bọn họ là phủ binh Đại Tù, không có cơ hội đánh thật với người thảo nguyên. Triều đình sẽ không có lý do để khai chiến với ngoại tộc, cho dù người thảo nguyên vẫn gây uy hiếp lớn cho dân Đại Tù vùng biên giới, triều đình Đại Tù vì củng cố giang sơn cũng sẽ không ứng đối với người Đột Quyết hùng mạnh, nhưng Lý Nhân có thể.

Loại khoái cảm muốn đánh ai là đánh này khiến các binh sĩ xuất thân phủ binh cảm thấy rất phấn khích.

Từ lúc mới vào tháng chạp, từng đội ngũ bắt đầu lục tục xuống núi, bắt đầu trù bị thịt dê bò tươi mới ngon miệng ch lễ mừng năm mới.

...

Hồ Cao Kê

Đậu Kiến Đức ngồi ở ghế thứ hai trong đại sảnh cúi thấp đầu thưởng thức trà. Thực ra tất cả những lá trà mà y thưởng thức cũng không phải trà ngon gì hiếm gặp, mà chỉ là loại bánh trà thường thấy nhất trên thị trường, loạn trà này ở Trung Nguyên không đáng giá, chỉ đến thảo nguyên nó mới đáng bạc. Mặc dù Hồ Cao Kê có mấy vạn người, nếu tính cả trẻ con, người già... toàn bộ Hồ Cao Kê ít nhất có đến sáu, bảy vạn người nhưng tìm được một người tinh thông pha trà trong đám dân chạy loạn cũng khó như lên trời vậy.

Cho nên, với thân phận Nhị đương gia của Đậu Kiến Đức ở Hồ Cao Kê này cũng không được hưởng thụ cuộc sống xa hoa của nhà giàu. Ngược lại, vì vào đông, cộng thêm đại quân chinh Liêu đã trở về, trong thời gian này đám phản tặc Hồ Cao Kê sẽ không được thoải mái, lương thực đã nguy cấp, nếu không đánh hạ một hai thị trấn cướp kho lương thực... có lẽ sáu – bảy vạn người này sẽ phải đói đến chết.

Nhưng hôm nay Đại đương gia Cao Sĩ Đạt tụ tập mọi người lại thảo luận, không phải tấn công huyện nào để cướp lương thực mà là một chuyện khác. Chuyện này trong mắt Cao Sĩ Đạt còn quan trọng gấp trăm lần chuyện lương thực.

Nghe mọi người bàn luận, Đậu Kiến Đức cũng không muốn chen mồm vào. Thoạt nhìn thấy y an nhàn thưởng thức trà, dường như không hề nghe thấy mọi người nói đang tức giận.

Đại đương gia Cao Sĩ Đạt ngồi ghế trên mặc áo gấm hoa rất đẹp, chiếc áo nhìn nhìn qua lão mặc có vẻ thùng thình, không vừa nhưng dường như Cao Sĩ Đạt cũng không ngại. Nếu như không tụ chúng tạo phản... với thân phận như lão đâu có tư cách mặc áo gấm. Càng không nói chi đến tự hiệu Đông Hải Công, nắm trong tay sinh mạng của sáu, bảy vạn người.

Lão rất hài lòng với phản ứng của các tiểu đầu mục cấp dưới, duy nhất khiến lão không vui chính là phản ứng của Nhị đương gia Đậu Kiến Đức. Chuyện hôm nay triệu tập mọi người thảo luận, đối với Cao Sĩ Đạt mà nói nói rất quan trọng. Nhưng về mặt không nóng vội của Đậu Kiến Đức ít nhiều khiến lão cảm thấy không thoải mái.

- Trọng Thận.

Cao Sĩ Đạt hơi hơi nghiêng đầu gọi một câu.

Đậu Kiến Đức vội vàng đặt chén trà xuống, ôm quyền nói:

- Đại đương gia có gì chỉ bảo?

- Lần này chuyện các huynh đệ đề cử mình chủ của lục lâm Hà Bắc đạo, người thấy thế nào?

Đậu Kiến Đức cười nói:

- Đại đương gia hoàn toàn xứng đáng, trên lục lâm đạo ai có thể bằng với Đại đương gia ngài? Trong mắt ta, toàn bộ lục lâm phía bắc Hoàng Hà, Tri thế Lang Vương Bạc chẳng qua chỉ là thần côn giả thần giả quý. Trương Kim Xung nhất như chuột không đáng nhắc tới... đâu có tư cách so sánh với Đại đương gia.

Nghe thấy Đậu Kiến Đức ca ngợi như vậy. Những gì không vui trong lòng Cao Sĩ Đạt đã nguôi đi nhiều. Lão cười nhẹ khoát tay nói:

- Ta đâu có uy vọng như người nói, còn không phải các huynh đệ lục lâm đạo xem trọng ta sao. Nhưng... nếu trước đó mấy ngày mọi người đẩy ta làm mình chủ, ta cũng sẽ không biết tự lượng sức mình dẫn mọi người lên trước.

Ngay sau đó lão lại xoay chuyển nói:

- Nhưng nếu tôn là làm mình chủ mà có người không nghe hiệu lệnh thì chẳng phải làm hồng quy củ sao? Chư vị Đại đương gia trên lục lâm đạo Hà Bắc đều đến kết minh với Hồ Cao Kê ta, nhưng Cự Dã Trạch Trương Kim Xung cố tình không đến, Trọng Thận, người xem việc này phải xử trí thế nào?

Không đợi cho Đậu Kiến Đức nói gì, ở dưới đã có người vỗ mông la lớn:

- Giết nó!

- Những kẻ trong Cự Dã Trạch nhất như lũ chuột, cũng dám không tôn trọng Đại đương gia, vậy chúng ta còn do dự gì nữa, cứ giết chúng đi!

Cao Sĩ Đạt gật đầu hài lòng, mỉm cười giơ tay trấn áp. Sau đó lão nhìn Đậu Kiến Đức chờ câu trả lời.

- Đại đương gia, bây giờ chưa phải là thời cơ tốt để khai chiến.

Suy nghĩ một chút, Đậu Kiến Đức nói cụ thể:

- Sang năm triều đình còn muốn đánh Cao Cú Lệ, đối phó với Trương Kim Xung không nên nóng vội nhất thời. Hơn nữa, mặc dù khai chiến cùng cần thầy có tiếng. Trương Kim Xung viện cớ bệnh không đến, về đạo nghĩa có thể bỏ qua. Theo ta thấy, chỉ bằng phái nhân lực đến Cự Dã Trạch. Không phải dưới tay Trương Kim Xung có Lục đương gia sao? Vậy chúng ta phái người đi làm Thất đương gia để y chia người cho chúng ta. Đại đương gia ngài làm mình chủ Lục lâm đạo sắp xếp như vậy Trương Kim Xung có thể không tuân theo sao? Nếu như y không thuận, vậy chẳng phải tốt nhất sao? Không tuân theo hiệu lệnh của mình chủ, Đại đương gia có thể mời các hảo kiệt khác trên Bắc Hà đạo cùng phát binh giết chết Trương Kim Xung!

Sắc mặt của Cao Sĩ Đạt hơi đổi, lão trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lời của Trọng Thận chính là mưu của ta!

Đậu Kiến Đức lắc đầu nói:

- So với Cự Dã Trạch thực ra ta lại lo lắng đám người trên Yên Sơn Trắc quận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Nhanh Hơn Ý Chỉ Của Hoàng Đế .

Không biết bắt đầu từ khi nào, đám mã tặc đó trên Yên Sơn danh tiếng đã ngày càng lớn mạnh. Nghe nói cũng là một đám thổ phi trong số hàng vạn người. Đại đương gia hình như là một nhân vật đã từng làm tướng quân, chỉ là lời đồn phần lớn rất khó tin. Các hảo kiệt trên Lục Lâm Đạo cũng đã không để ý tới lời đồn. Dù sao Yên Sơn cũng ở phía bắc vùng biên cương Đại Tùy. Trước đây chỉ nghe nói trên Yên Sơn có một đám mã tặc, thủ lĩnh tên là Lưu Quý Chân, chuyên đối địch cùng với người Đột Quyết, cũng là một người đàn ông to gan lớn mật.

Nhưng Lưu Quý Chân đó nghe nói là một hậu duệ của Hung Nô, cũng không phải là người Hán, chắc chắn không phải là xuất thân tướng quân binh lính Đại Tùy.

Cho nên trên Lục Lâm Đạo phía bắc Hoàng Hà cũng không có bao nhiêu người để ý tới thông tin này. Mọi người đều đang ngó chừng tới hai khu vực, một là Cao Kê Bạc và Cự Dã Trạch.

Đại đương gia của Cao Kê Bạc Cao Sĩ Đạt được đề cử làm mình chủ của Lục Lâm Đạo Hà Bắc. Lần trước y đã triệu tập đại đương gia các lộ trên

Lục Lâm tới Cao Kê Bạc hội họp, chỉ có đại đương gia của Cự Đà Trạch Trương Kim Xung không tới. Mọi người cho rằng, sớm muộn thì Cao Sỹ Đạt cũng sẽ gây rắc rối cho Trương Kim Xung.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thù hata của Trương Kim Xung cũng có hàng vạn nhân mã. Y cũng không nể nang gì Cao Sỹ Đạt. Một là sợ tới Cao Kê Bạc bị Cao Sỹ Đạt gài bẫy giết chết. Dù sao cái gọi hào hiệp hào kiệt trên Lục Lâm Đạo trên tiệc rượu, giết người là chuyện bình thường. Ví dụ như Trương Kim Xung, vẫn không phải nhân cơ hội giết chết Tôn An Tổ nuốt gọn đội ngũ của lão ta trên bàn rượu sao? Hai là, Trương Kim Xung ở Cự Đà Trạch, nhân mã hàng vạn người, dễ thủ khó công. Y quả thực không sợ Cao Sỹ Đạt lĩnh quân đánh tới.

Sóng gió trên Lục Lâm rất nhanh sẽ được Phi Hồ Mật điệp thu thập sạch sẽ, sau đó sẽ truyền về Yên Sơn.

Trong huyện thành của huyện Cổ Thành quận Thanh Hà, không biết từ khi nào đã mọc ra một nhà ngựa mới, chuyên vận chuyển hàng hóa của các thương nhân từ nam ra bắc. Mặc dù mới khai trương không lâu, nhưng hình như công việc làm ăn rất tốt.

Ông chủ là một người đàn ông xem ra rất thật thà chất phác. Nghe nói là vì quê nhà bị loạn lạc, chỉ còn biết dẫn gia đình già trẻ đi xuống phía nam cầu một cuộc sống bình an. Khi tới quận Thanh Hà, bởi vì gia quyến mệt mỏi không muốn đi tiếp nữa, cho nên đã mua một căn nhà trong huyện thành huyện Cổ Thành này. Đồng thời lại mua thêm một cửa hàng mặt phố để mở hàng xe kéo. Ông chủ cũng khoảng ngoài 30 tuổi, họ Thôi. Nghe nói còn có thể có quan hệ với Thôi Thị Bắc Lăng.

Ông chủ họ Thôi này là một người rất biết điều, sau khi tới Cổ Thành việc trước tiên là tặng cho Huyện lệnh Lý Kiến Tổng năm trăm quan tiền. Lý do nghe nói là sinh nhật của một tiểu thiếp của Lý Huyện lệnh. Sau đó, mời các bổ đầu, ban đầu và đám thù hata của họ ở huyện Cổ Thành tới từ lâu lớn nhất huyện Cổ Thành Tiên Nhân Cư dự tiệc. Mỗi người nhận được một phần lễ vật hậu hĩnh.

Không bao lâu sau, ông chủ họ Thôi này liền trở thành bạn thân không có gì giấu diếm của bổ đầu huyện Cổ Thành Lư An Thành. Đương nhiên, điều kiện là phải có lợi cho y.

Vốn còn có mấy tên lưu manh địa phương tới gây chuyện, tìm tới tận nhà đòi tiền rượu nước. Mới gây chuyện đã bị Lư An dẫn theo mười mấy đồ đệ tới dẹp loạn giúp, còn bị đưa vào đại lao nhà huyện chịu khổ. Do đó huyện Cổ Thành bắt đầu có tin đồn, ông chủ họ Thôi này là một nhân vật một tay che trời.

Hôm đó, ông chủ Thôi hình như là nhận được một đơn hàng lớn. Y đang ở trước cửa làm việc, cho người đóng gói hàng hóa chuẩn bị đưa lên xe ngựa vận chuyển. Ông chủ là một người đàn ông mặt đen không chừng 40 tuổi, nhìn bộ dạng có lẽ là người làm kinh doanh, cũng không biết hàng của ông ta là hàng gì, không ngờ lại xếp đủ ba chiếc xe ngựa lớn.

Công việc đang bận rộn, bổ đầu của huyện Cổ Thành Lư An dẫn theo mười mấy đồ đệ tới giúp đỡ. Ông chủ Thôi tinh mắt, thấy bộ dạng của Lư An từ phía xa, liền thả tay xuống chạy ra nghênh đón, cười nói vui vẻ.

Lư An cười mà như không cười nói:

- Ông chủ Thôi làm ăn rất tốt, hôm nay lại nhận được hàng gì thế?

Ông chủ Thôi liền cười nói:

- Là hàng đi về Tắc Bắc, đều là đồ bánh trà, gấm Tứ Xuyên các loại.

Hôm nay hình như Lư An rất không nể mặt ông chủ Thôi, liền hừ lạnh một tiếng nói:

- Bánh trà? Ta thấy tám phần là muối lậu đấy! Ông chủ Thôi, vừa rồi có người tới nhà huyện cáo ngươi, nói ngươi buôn bán muối lậu. Chuyện này có lẽ là tội lớn rồi. Nếu bị ta bắt được tội danh, không chỉ là đưa ngươi vào đại lao, mà đồ của ngươi cũng đều bị sung công!

Sắc mặt ông chủ Thôi liền tái đi, giải thích:

- Sao có thể chứ? Bộ đầu, ngài biết ta dù là mới đến, nhưng vẫn luôn an phận thủ thường làm ăn buôn bán.

- An phận thủ thường?

Lư An cười lạnh nói:

- Chỉ sợ cũng không kim nổi ta tra! Ông chủ Thôi, nếu hôm nay để ta tra ra muối lậu, vậy thì đừng trách Lư mỗ không nể mặt, trước pháp luật ai cũng như nhau!

Ông chủ Thôi vừa nghe xong, liền biết chắc chắn là có vấn đề rồi.

Ông đang định nói chuyện, người thương nhân mặt đen ngoài 40 tuổi đó nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, đã chạy tới cười nói:

- Bộ đầu đại nhân, ngài xem chúng tôi đều là làm ăn buôn bán nhỏ, sao có thể làm chuyện mất đầu đó được chứ? Ngài có thể điều tra xem, chúng tôi đều là kinh doanh đứng đắn.

Vừa nói, y vừa nhét túi bạc vào tay Lư An. Ông chủ Thôi cũng đã phản ứng kịp, liền kéo tay Lư An nói:

- Bên ngoài trời đông giá rét, mau, chúng ta vào trong nhà nói chuyện.

Lưu An im lặng suy nghĩ một hồi, kiểm tra xem phân lượng của túi tiền đó. Từ tay y cũng đã biết không phải là tiền đồng, tiện tay liền nhét túi vào trong áo, Lưu An cười nói:

- Đây cũng là trong nhà môn có người tới cáo ngươi, ta không kiểm tra một chút thì không được!

Mọi người vừa vào cửa, ông chủ Thôi mời Lưu An ngồi lên trên, gọi người mang trà lên. Sau đó ông quay người lấy từ trong tủ ra một túi bạc, khoảng chừng 30 quan Nhục Hảo, cười nói:

- Hôm qua lão gia tới thăm bằng hữu, đặc ý đưa cho ta một ít đặc sản, cũng không phải là cái gì quý lắm, Bộ đầu đại nhân cảm về nhà ném thử chút.

Lưu An là người thế nào, đương nhiên hiểu trong tay ông chủ Thôi cầm là thứ gì?

Y ra hiệu cho một đồ đệ tới nhận, cười khoát tay nói:

- Mấy người các ngươi đi kiểm tra kỹ xem, xem xem trên xe ngựa đóng hàng gì? Không được oan uổng ông chủ Thôi! Đương nhiên, cũng không thể qua loa cho xong việc.

Mấy đồ đệ của y cũng đều là những nhân vật rất xảo quyệt, biết đây là tín hiệu thả người của sư phụ, mấy người bọn họ liền ra ngoài giả như đi vòng quanh xe ngựa, trở về bẩm báo nói không có muối lậu, đều là gấm Tứ Xuyên và bánh trà. Lưu An gật đầu nói:

- Vậy thì tốt rồi, ta đã nói rồi, ông chủ Thôi là người biết điều, không thể làm chuyện phạm pháp được.

.

Nói xong, y đứng dậy chuẩn bị cáo từ, bởi vì đã thu được lợi nhuận rồi. Khi y vừa bước ra cửa khế nói với ông chủ Thôi:

- Ông chủ Thôi, chuyến này làm ăn là đi Tắc Ngoại, vậy tới Tắc Ngoại ở lại vài ngày đừng vội trở về.

- Bộ đầu đại nhân Tôi chỉ cho xe ngựa này ăn cơm, sau đó xe ngựa cũng không nhét hàng nữa, đều là tới quận Ngự Dương sau đó đổi ngựa, không quay lại sao được chứ?

Lưu An bí mật nói:

- Ngươi sao mà hồ đồ thế? Ta muốn ngươi đừng vội quay về thì ngươi đừng vội quay về! Triều đình đã hạ lệnh rồi, trưng thu xe ngựa dân gian, vận chuyển lương thực tới Liêu Tây! Lễ bộ Thượng thư Dương Huyền Cảm đại nhân đã tới Lê Dương rồi, đã bắt đầu ra bên ngoài điều tra phân phối lương thực của kho Lê Dương rồi!

- Há?

Ông chủ Thôi sửng sốt, liền cảm tạ nói:

- Đa tạ Bộ đầu đại nhân nhắc nhở!

Lưu An nói:

- Ngươi phải cẩn thận một chút, bỏ xe ngựa của ngươi đi, nếu Huyện lệnh đại nhân biết, có quả ngon của ta ăn rồi!

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!

Tiền Lưu An đi rồi, ông chủ Thôi liền đóng cửa lại, nói với người đàn ông trung niên mặt đen đó:

- Tin này phải nhanh chóng đưa lên núi, xem ra triều đình lại một lần nữa chinh Liêu đã không còn xa nữa rồi. Cũng phải để tướng quân sớm tính toán.

Ông chủ Thôi đúng là Trần Tước Nhi, còn người đàn ông mặt đen đó chính là Ngưu Tiến Đạt.

- Yên tâm, ta sẽ đi ngay!

- Đúng rồi, các huynh đệ chúng ta trà trộn vào Cao Khê Bạc hôm qua đã có được tin tức, Cao Sĩ Đạt định xuất binh đánh Trương Kim Xung!

Ngưu Tiến Đạt liền nói:

- Ta nhớ rồi, chuyện này không nên chậm trễ, ta sẽ đi ngay!

.....

.....

Lý Nhân nhớ lại tình hình lần đầu tiên Đại Tùy chinh Liêu Đông. Nhưng lần thứ hai chinh Liêu Đông này về cơ bản hẳn không có chút ấn tượng nào, duy nhất còn nhớ là Đại Tùy loạn lạc, cũng chính là từ lần thứ hai chinh Liêu mới bùng nổ quy mô lớn. Dương Huyền Cảm tạo phản ở Lê Dương, dẫn tới cuộc chinh Liêu lần hai lại một lần nữa không thành không.

Về chuyện mình không nắm rõ, Lý Nhân tất nhiên phải cố gắng thu thập thông tin. Trung tuần tháng chạp, nhóm Phi Hồ mật điệp thứ hai cũng đã được phái đi, giám sát mấy trấn quan trọng ở phương bắc.

Cả tháng trời, Lý Nhân sống cuộc sống thanh nhàn.

Không có việc liên dẫn theo kỵ binh của Nhuệ Kim doanh đi về phía bắc Trường Thành, gây họa với người thảo nguyên. Một tháng này, họ đã cướp được không ít trâu, dê, ngựa về. Chỉ ít, tét đến cũng đủ cho ba vạn người ngay cả ăn vài tháng thịt trâu, dê. Bị tai họa không nhẹ, một số bộ tộc nhỏ của người Hề chỉ biết di chuyển về phía bắc. Đại Ai Cân Ai Lực Phạt của bộ lạc người Hề không còn cách nào khác, chỉ biết mời vương đình Đột Quyết tới bảo vệ. A Sừ Na Khứ Hộc cử đội ngũ năm nghìn người tới bao vây nã tặc, nhưng Lý Nhân dẫn theo người tới đánh, đánh không lại bỏ chạy, khiến cho Đột Quyết Lang kỵ bị tổn thất không nhỏ.

Hôm nay đang cùng với Âu Tư Thanh Thanh, Tiểu Địch đứng trên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn, liền nghe thấy phía sau có người gọi hẳn.

- Tướng quân! Trần Đô úy có đưa tin tới!

Lý Nhân quay lại nhìn, chính là Đông Phương Liệt Hóa và Nguru Tiến Đạt phong trần mệt mỏi.

- Sao thế?

Lý Nhân liền hỏi.

- Tướng quân ... triều đình Đại Tùy muốn đông chinh lần hai!

Nguru Tiến Đạt thở hổn hển nói.

Lý Nhân sững sốt, nhưng cũng không có gì quá kinh ngạc. Nhưng hẳn lại có thể hiểu được sự kinh ngạc của đám người Nguru Tiến Đạt là vì sao. Lần trước đông chinh mới bao lâu, Đại Nghiệp Hoàng đế đã muốn ngự giá thân chinh lần hai! Lý Nhân vui vẻ không phải là chinh Liêu lần thứ hai của Đại Tùy, mà là thời gian cụ thể chinh Liêu lần này và động hướng của các lộ đại quân Đại Tùy.

- Lễ bộ Thượng thư Dương Huyền Cảm đã tới giám lương Lê Dương rồi. Đại quân triều đình có lẽ cũng sắp xuất phát rồi!

Điều này thực sự là một tin quan trọng. Lý Nhân biết cuộc chinh Liêu lần thứ hai này kết thúc rất nhanh. Vốn quân Tùy thế như chẻ tre đã sắp đánh tới Bình Nhưỡng rồi, nhưng vì Dương Huyền Cảm tạo phản mà không thể không rút lui. Từ khi đại quân xuất phát tới khi đại quân rút lui, về cơ bản chưa tới mấy tháng. Đội ngũ của Yến Sơn trại muốn cướp được một địa bàn thì phải hoàn thành trong mấy tháng này. Chờ tới khi đại quân chinh Liêu rút lui về, cơ hội sẽ bị thu nhỏ lại.

- Đúng rồi, tướng quân, Trần Đô úy đã thăm dò tin tức, Cao Sĩ Đạt vì bất mãn với Trương Kim Xung mà không tôn trọng ông ta, định thống lĩnh người Cao Kê Bạc tới trừng phạt.

- Há?

Lý Nhân sáng mắt lên, đây mới là một tin tốt lành.

.....

.....

Ngày mùng 2 tháng Giêng năm Đại Nghiệp Đại Tùy thứ chín, Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng hạ chỉ để kho lương thực các nơi tiếp tục vận chuyển lương thực tới Liêu Tây, lấy kho Lê Dương làm trọng. Ngày mùng 3 tháng Giêng, hạ lệnh mộ tập Kiều Quả tòng quân báo quốc, đều đi tới Trác quận tập kết. Ngày 23 tháng Giêng, đại xá thiên hạ, cho phép tù binh ra chiến trường giết địch lập công chuộc tội. Ngày 24 tháng Giêng, lấy Hoàng tôn Dương Hựu làm giám quốc, trấn thủ Trường An. Điều Vệ Văn Thăng làm Hình bộ Thượng thư, phò tá Dương Hựu xử lý triều chính. Ngày 25 tháng Giêng, Dương Quảng hạ lệnh những phủ binh về nhà năm ngoài quay lại đội ngũ, các lộ đại quân sẽ tiếp tục xuất phát, tề tụ ở Trác quận.

Cái gọi là Kiều Quả, kỳ thực chính là dùng tiền thuê người dân. Bởi vì năm ngoài ba mươi vạn phủ binh tình nhuệ đều chôn vùi ở Cao Cú Lệ. Chinh Liêu lần hai này binh mã mà triều đình Đại Tùy điều động rõ ràng là như trứng chọi đá. Dương Quảng đột phát ý tưởng, hạ chỉ lấy vàng bạc chiêu mộ dũng sỹ nguyện vì nước tòng quân, bất luận xuất thân, chỉ cần thanh niên trai tráng dân gian muốn lập công lập nghiệp, giành công danh trên lưng ngựa, đều tập kết ở Trác Quận.

Binh lính trước đây của Đại Tùy đều xuất thân con cháu nhà nghèo. Nhưng lần này, đạo tặc, lưu dân, thổ phỉ, phạm là cứ khỏe là có thể, chỉ cần muốn lập công là đều có thể tòng quân. Vì vậy có thể thấy, chinh Liêu lần hai, phủ binh Đại Tùy đã không lớn mạnh như trước nữa.

Mà ngày 25 tháng Giêng, loạn giá của Dương Quảng dưới sự bảo vệ của lực quân thiên tử khởi hành, Lý Nhân dẫn toàn bộ đội ngũ Yến Sơn Tặc, đã

ngày đêm hành quân tới quận Thanh Hà. Mặc dù có người phát hiện thấy họ, Lý Nhân cũng không lo lắng gì. Binh lính của Yến Sơn Tặc có lẽ là binh lính trang bị vũ khí Đại Tùỳ nghiêm túc. Từ Yến Sơn đi xuống, họ chính là đi tới như vậy.

Mà khi hấn xuống núi, chỉ ý của Đại Nghiệp Hoàng đế Đại Tùỳ vẫn còn chưa tới. Ai biết cánh quân ba vạn phủ binh được điều động là thế nào?

Do đó, đúng lúc các lộ đại quân vừa mới xuất phát tới Trác Quận, Lý Nhân đã sắp tới huyện Cổ Thành rồi.

Bị miễn tất cả chức quan, Vũ Văn Thuật một lần nữa được trọng dụng, vẫn như cũ tổng thống lĩnh quân sự. Tháng Giêng năm Đại Nghiệp thứ chín, chinh Liêu lần hai đã khiến cho dân chúng bắt đầu oán hận. Ngự liễn của Dương Quảng thì bắt đầu rời khỏi Trường An ngày 25 tháng Giêng, liên tiếp huy động dân chúng đi tới trấn Hoài Viễn.

Mặc dù tính ra mới chưa quá nửa năm, nhưng Dương Quảng sớm đã quên mất chàng thiếu niên mình đã tình cờ gặp bên bờ Liêu Thủy. Trong đầu ông bây giờ đã ngày càng lười suy nghĩ rồi, về cơ bản tất cả chương trình lên cũng đã ngại xem. Thỉnh thoảng mới nhớ ra cũng chỉ là xem qua vài tấu cảm thấy mệt mỏi, bực bội nên lại quăng sang một bên không rảnh mà để ý.

Lần này ngự liễn tiến về phía bắc được lục quân thiên tử bảo vệ chung quanh chỉ đi hai ngày đường bộ, liền chuyển sang ngồi thuyền rồng đi dọc Hà Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Chính Là Ta.

Binh lính các phủ đều lần lượt xuất phát, Dương Quảng yêu cầu các lộ đại quân trước tháng ba phải tới tụ họp ở trấn Hoài Viễn. Những đội quân đường xa một chút phải ngày đêm hành trình. Còn về phần quân lương quân dụng thì không phải là chuyện đáng ngại. Thiên hạ Đại Tùỳ giàu có, kho lương các nơi tích trữ đủ cho cả bách tính Đại Tùỳ ăn trong nhiều năm. Trên thực tế, mãi cho tới thời kỳ sau Đại Đường, trong kho lương thực Đại Tùỳ vẫn còn chưa ăn hết lương thực.

Nhân mã các lộ liền vội vã lên đường. Mà nhân mã Yến Sơn Trại của Lý Nhân đang dừng lại ở ranh giới giữa quận Tín Đô và quận Thanh Hà. Cách chỗ đại quân dừng lại về phía huyện Cổ Thành chưa đầy ba mươi dặm.

- Tướng quân, chúng ta như vậy liệu có quá là trẻ con không?

Thiết Lão Lang tuần tra cùng Lý Nhân trong doanh địa, vừa đi vừa khẽ hỏi.

- Trẻ con?

Lý Nhân khẽ mỉm cười nói:

- Triều đình Đại Tùỳ đã loạn tới nông nỗi này, các lộ đại quân đi về hướng bắc, chúng ta dừng ở đây vài ngày ai biết chúng ta là đội binh lính nào? Đánh cờ hiệu của Đại Tùỳ rồi, yên tâm đi, không ai hoài nghi đâu.

- Ta là lo lắng, đội ngũ của chúng ta đóng quân ở đây, nếu phi chúng của Cao Sĩ Đạt trong Hồ Cao Kê chiếm được những thông tin đó, không dám ra thì làm thế nào?

Lý Nhân gật đầu, nói:

- Ta chính là muốn Cao Sĩ Đạt không dám ra. Lát nữa huynh dẫn theo kỵ binh cùng ta tới thị trấn tấn công thị trấn Cổ Thành. Ta sẽ đi gặp Huyện lệnh Cổ Thành. Trước đây Trần Tước Nhi nói Lý Huyện lệnh đó thực không phải là loại tốt lành gì, thuận tiện hỏi rõ xem tình hình của Hồ Cao Kê xem sao.

- Không đánh Hồ Cao Kê sao?

Thiết Lão Lang kinh ngạc nói.

Lý Nhân ừ một tiếng, nói:

- Không đánh.

Thiết Lão Lang không hiểu, thực sự không thể đoán được tâm tư của tướng quân. Khi đại quân xuất phát, sách lược đưa ra chính là nhân lúc Cao Sĩ Đạt ra khỏi sào huyệt sẽ dốc toàn bộ sức lực vào tấn công Hồ Cao Kê. Sau đó dùng chiếc đầm mảy mảy trăm vài này làm căn cứ địa, mưu đồ tới những nơi khác. Chỉ là hiện giờ, tướng quân hình như đã không hài lòng với Hồ Cao Kê rồi.

Lý Nhân thực sự không hài lòng về Hồ Cao Kê. Từ Phi Hồ mật điệp của Trần Tước Nhi cử đi nghênh tiếp đại quân, Lý Nhân đã hỏi rõ về địa hình của Hồ Cao Kê. Ở đây mặc dù cũng xem như là dễ thủ khó công, nhưng vẫn chưa đủ hung hiểm. Chính là nằm trong bụng Trung Nguyên, nếu không có căn

cứ địa thoai đáng thì tuyệt đối không thể đứng vững được. Trước khi chưa tới quận Thanh Hà, về địa hình thì Lý Nhân cũng không được rõ lắm, Hồ Cao Kê trong ấn tượng có lẽ là một nơi thích hợp cư trú, nhưng sau khi tới quận Thanh Hà Lý Nhân thấy địa thế ở đây quá bằng phẳng, không phải là nơi lý tưởng.

Khi vào quận Tín Đô, thủ hạ mặt điệp của Trần Tước Nhi đã đón tiếp hẳn. Lý Nhân bắt đầu suy nghĩ sang hướng khác.

Sở dĩ mấy ngày này không nói rõ với đám người Thiết Lão Lang là vì hẳn suy nghĩ ngày đêm mới nghĩ ra một cách. Cách này nói ra cũng không phải là diệu kế gì. Nhưng Lý Nhân cảm thấy có tới tám phần cơ hội thành công. Nơi khác mà hẳn đi qua mới là bảo địa thích hợp cho đại quân tạm thời dừng trại nhất, chỉ cần thành công thì còn ổn định hơn Hồ Cao Kê rất nhiều.

Hắn mỉm cười nói với Thiết Lão Lang:

- Gọi mọi người tới, ta sẽ nói với các người dự tính của ta.

Thiết Lão Lang gật đầu, quay người bước đi.

Nửa giờ sau, trong trướng của Lý Nhân, sau khi mọi người nghe xong dự định của Lý Nhân liền rơi vào im lặng. Lý Nhân cũng không vội, chỉ lặng lẽ chờ mọi người nói ra ý kiến của mình. Lát sau, Đạt Khê Trường Nho thở phào nói:

- An Chi, kế hoạch này của con cũng quá là mạnh bạo, nhưng ta thấy có tới tám phần thắng lợi.

Trương Trọng Kiên cũng nói:

- Quả thực là hơi mạo hiểm, nhưng tục ngữ có câu phú quý chỉ có từ trong gian khó. Hồ Cao Kê thực sự không phải là một nơi ổn định, còn không yên tâm bằng ở Yên Sơn. Nếu kế này thành công, vậy thì còn ổn định hơn Hồ Cao Kê rất nhiều.

- Chỉ là người để lại này phải là một người can đảm mới được. Một là phải ứng phó với sự thăm dò của đám người Cao Sĩ Đạt, còn cần phải ứng phó với Huyện lệnh Cổ Thành. Nếu là người không cẩn thận thì không được. An chi, con có người nào làm ứng cử viên không?

Đạt Khê Trường Nho nói:

Lý Nhân mỉm cười, nhìn Đạt Khê Trường Nho cười mà không nói.

Đạt Khê Trường Nho sùng sốt, lập tức chỉ vào mũi mình nói:

- Không phải là con muốn đề ta làm việc này chứ?

Lý Nhân gật đầu, nghiêm túc nói:

- Sư phụ, trong đại quân dù tướng tài không ít, nhưng lại không có ai thống soái cục diện bằng sư phụ ngài được. Nếu có ngài trấn thủ, đại sự tất thành!

Hắn suy nghĩ một hồi nói:

- Cuộc chinh chiến lần này trước tiên là thiên về tập kích. Cho nên sư phụ ngài cũng không cần quá lo lắng. Con chỉ dẫn nhân mã Nhuệ Kim doanh tiến đến, chỉ cần đối thủ bị mắc lừa thì hạ được y không phải là chuyện khó. Sư phụ thống lĩnh binh mã bốn doanh trấn thủ ở đây, Cao Sĩ Đạt dù là ăn gan hùng cũng không dám đánh lại hơn hai vạn phủ binh này. Chỉ cần thời cơ chín muồi, con dẫn Nhuệ Kim doanh tấn công là toàn thắng rồi. Tới khi đó sư phụ ngài lại thống lĩnh đại quân tụ họp với con.

- Chỉ dẫn Nhuệ Kim doanh? Liệu có quá ít không? Theo ta thấy chỉ ít cũng cần phải dẫn thêm Hậu Thổ Doanh của Hùng Khoát Hải.

Đạt Khê Trường Nho hỏi:

Lý Nhân lắc đầu:

- Cuộc chiến này nhằm đánh bất ngờ, Nhuệ Kim doanh kỵ binh nhẹ tốc độ nhanh. Bộ binh căn bản không theo kịp với tốc độ của kỵ binh nhẹ, càng huống hồ Hậu Thổ Doanh của Hùng Khoát Hải còn có một nghìn bộ binh trọng giáp. Nếu kế này thực sự có thể thành công, dùng chiến lược của Nhuệ Kim doanh cũng đủ ứng phó. Nếu không thành, con dẫn quân lui về cũng nhanh hơn. Chúng ta lại quay sang Hồ Cao Kê.

Sau khi Lý Nhân nói xong liền nhìn quanh mọi người một lượt, khẽ hỏi:

- Các người có ý kiến gì khác không?

Mọi người chấp tay nói:

- Tất cả nghe theo sự chỉ bảo của tướng quân!

.....

.....

Huyện lệnh Cổ Thành Lý Kiến có chút căng thẳng đứng ở cổng thành, quay đầu lại nhìn phụ tá và Bộ đầu Lư An phía sau mình, chỉ thấy mấy người bọn họ đang run cầm cập. Trên mặt cũng có vẻ sợ hãi. Lý Kiến cố gắng kìm nén nỗi bất an trong lòng, lấy chiếc khăn tay ra lau nước mũi.

Y đã dẫn theo người trong nha huyện và hào thân phủ hộ của huyện Cổ Thành ra ngoài thành đứng đã nửa giờ rồi vẫn chưa nhìn thấy nhân vật lớn đó tới nên không khỏi có chút sốt ruột. Quay người lại nhìn thấy xe ngựa đỗ ở bên đường, y thực sự muốn chui vào để tránh gió, nhưng vẫn kiên trì một chút, quả là lạnh không thể chịu được. Lý Kiến quay người lại dặn dò:

- Lư An, cử mấy người đi dọc đường xem xem, sao vẫn còn chưa tới chứ?

Lư An liền vâng lệnh, cử mấy đồ đệ cưỡi ngựa đi dọc đường phía trước xem.

Lý Kiến cố gắng hết sức nhìn ra phía xa, không thấy có bất kỳ động tĩnh nào liền chạy tới chui vào trong xe ngựa, ngồi xuống bên cạnh chậu than trong xe, hắt xì liên tục mấy cái liền.

Sáng sớm hôm nay, có một Giáo úy phủ binh tới nha huyện Cổ Thành. Nói phủ binh Ứng Dương lang tướng Tiết Vạn Triệt tướng quân phụng chỉ tới diệt trừ phản tặc Hồ Cao Kê, sắp vào thành hỏi thăm Huyện lệnh đại nhân. Điều này đã khiến Lý Kiến sợ hãi một phen. Y chẳng qua là một Huyện lệnh của huyện nhỏ, là chức quan nhỏ Tông thất phẩm. Còn Ứng Dương lang tướng lại là tướng quân hàng Chính tứ phẩm. Về cấp bậc cũng đã có sự khác biệt quá lớn rồi. Hơn nữa, người ta còn là thực quyền phái tới, trong tay nắm giữ mấy vạn phủ binh, y sao có thể không căng thẳng cho được chứ?

Viên Giáo úy đó chỉ nói tướng quân sẽ đến ngay, Lý Kiến liền triệu tập hương thân trong huyện thành lại, sau đó dẫn mọi người nha huyện vội vàng tới cổng thành nghênh tiếp. Nhưng chờ tới chờ lui, y sắp đông cứng lại rồi. Ngồi trong xe ngựa, Lý Kiến thầm chửi vài câu, lén xì nước mũi xuống.

Vẫn chưa kịp ám lại, liền nghe thấy tiếng gấp gáp của Bộ đầu Lư An bên ngoài gọi tới:

- Đại nhân, tới rồi!

Lý Kiến còn chưa kịp ngồi nóng chỗ liền xuống xe, chỉnh sửa lại y phục đứng bên đường chờ. Y dúi mắt lên nhìn về phía trước, chỉ thấy ở phía xa cuộn lên một lớp khói bụi mù mịt. Nhìn thấy như vậy, giống như là lớp bụi từ dưới đất bay thẳng lên. Tiếp theo, tiếng vó ngựa kêu ầm ầm truyền lại. Tiếng kêu đó giống như là tiếng trống trận từ xa truyền tới, chấn động cả con tim. Cùng với âm thanh ầm ầm đó càng ngày càng gần, Lý Kiến thậm chí còn cảm thấy mặt đất cũng như đang chuyển động.

Cuối cùng, y cũng đã nhìn thấy đội ngũ tới, đó là kỵ binh Đại Tù không biết là bao nhiêu người!

Áo có số màu vàng thỏ, cờ chiến Đại Tù màu đỏ thẫm, rất dễ có thể phân biệt được đây là đội ngũ phủ binh tinh nhuệ. Lý Kiến là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều kỵ binh như vậy, nhìn giống như là cả thành Cổ Thành này sắp bị nuốt chửng đến nơi rồi. Kỵ binh mạnh mẽ lao tới, bộ dạng đó giống như là có thể phá nát tất cả những gì trước mặt họ.

- Khụ khụ!

Lý Kiến không kìm nổi ho mấy tiếng, cúi đầu xuống nhìn, mới thấy một lớp bụi đất phủ dày trên vị quan phủ mới tinh.

Khi mở môn kỳ, trước tiên là hai hàng thân binh áo giáp tinh nhuệ cưỡi ngựa xếp thành hai hàng trái phải, sau đó là mấy Biệt tướng Giáo úy người mặc áo giáp trụ đi sang hai bên, một vị tướng quân giáp đen cưỡi một con ngựa đen khác thường xuất hiện trước mặt Lý Kiến. Lý Kiến vốn định nhìn rõ diện mạo người đó, hơi đánh giá một chút đã sợ tới mức run lấy bầy. Về mặt người đó dữ tợn giống như ác quỷ từ địa ngục chui ra vậy.

Tướng quân giáp đen đó hất áo giáp lên, cười với Lý Kiến:

- Vất vả cho huyện quân chờ rồi.

Một kỵ sỹ bộ dạng Giáo úy nói với Lý Kiến:

- Đây là Tiết tướng quân của chúng ta!

Lý Kiến liền bước lên hành lễ, nói:

- Hạ quan Lý Kiến dẫn theo đồng liêu và hương thân Cổ Thành tiếp kiến Tiết tướng quân.

Lý Nhân nhảy từ đại hắc mã xuống, cũng không thèm liếc nhìn, liền kéo tay Lý Kiến đi vào trong thành nói:

- Ha ha, để huyện quân chờ lâu, thất lễ thất lễ rồi! Bỏn tướng phụng ý chỉ của Bệ hạ tới tiêu diệt sào huyệt của phản tặc Hồ Cao Kê. Sau này còn phải nhờ vào sự trợ giúp của huyện quân đây. i vào cảnh dầu sôi lửa bỏng của chiến tranh đây.

Tiêu Thiên Mục nói:

- Tam đệ, đệ làm thế nào mà nhìn ra chân tướng của ả ta vậy?

Hồ Tiểu Thiên đáp:

- Việc này nói ra thì dài dòng lắm, đệ và ả yêu nữ này đã gặp nhau vài lần, lúc đệ ở Tây Xuyên đã quen ả rồi. Ả ta rất thần bí khó lường, tính tình buồn vui thất thường, nhưng từ trước đến nay chưa từng hại đệ lần nào.

Từ lời nói của Hồ Tiểu Thiên, Tiêu Thiên Mục cảm thấy hần và Tịch Nhan có mối quan hệ quả thực không bình thường, trong tâm có chút xao động nói:

- Tam đệ có thể khuyên ả ta thay đổi ý nghĩ không, chỉ cần ả ta từ bỏ ý định ám sát của mình. Lấy bản lĩnh của ả, dù cho là việc hôn sự đã ở trước mắt thì chạy trốn khỏi Đại Ung cũng không phải là việc quá khó.

Hồ Tiểu Thiên mỉm cười nói:

- Ả ta chưa chắc đã nghe lời đệ đâu.

Trong bụng trầm nghĩ, nếu như Tịch Nhan cùng quan điểm lập trường với mình thì nhất định sự việc sẽ được giải quyết. Ả ta sẽ tiếp tục đóng giả làm An Bình công chúa rồi đến ngày tổ chức hôn lễ sẽ tìm cách bỏ trốn, đến lúc đó sứ mệnh của ta đã được hoàn thành rồi. Một khi An Bình công chúa đã được gả đi thì thành đã trở thành người Đại Ung, nếu như xảy ra chuyện gì thì cũng là do Đại Ung phải chịu trách nhiệm. Nhưng hần cũng biết rằng, viễn cảnh như vậy chỉ có thể xuất hiện trong đầu mà thôi chứ khó có thể thành hiện thực. Cô nàng này có lẽ đã chuẩn bị rất kỹ cho âm mưu này, sao có thể vì ta mà thay đổi cơ chứ.

Tiêu Thiên Mục nói:

- Từ bây giờ đến lúc tổ chức hôn lễ còn nửa tháng nữa, ta tin rằng huynh đệ chúng ta nhất định sẽ tìm ra biện pháp giải quyết. Tam đệ, khi đệ vào Khôi Thần cung rồi thì nhanh chóng tìm hiểu nhược điểm của ả ma đầu này. Không đến nước bất đắc dĩ, chúng ta vẫn nên tranh thủ tìm cách để ả ta thay tâm đổi ý, không cần phải sử dụng đến những hành động cực đoan. Về phần những kẻ khác thì nên nhanh chóng rời đi càng sớm càng tốt.

Hồ Tiểu Thiên gật gù đầu rồi nói:

- Hi Nguyệt đã đồng ý rời khỏi Ung Đô trước. Triển đại ca, huynh và Thiên Bá cùng nhau hộ tống nàng tới quận Hải Lăng nhé, phải đảm bảo tuyệt đối an toàn cho nàng.

Triển Bằng chấp hai tay nói:

- Rõ.

Chu Mặc nói:

- Tên tiểu tử Thiên Bá không cần phải đi, tính tình của hần nóng nảy, ta lo rằng trên đường lại gây ra sự phiền hà.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Giương Đông Kích Tây.

Khí lực trên tay Lý Nhân rất mạnh, nắm lấy cổ tay Lý Kiến rất đau, chỉ là ngoài mặt Lý Kiến vẫn không nói gì, chỉ có thể chịu đựng mỉm cười nói vài câu hàn huyên. Lý Nhân vừa đi vào trong thành vừa quay người dặn dò:

- Vào thành không được quấy rầy dân chúng. Nếu phạm quân pháp, trảm!

Một tiếng trảm này đã dọa Lý Kiến nhảy dựng lên, lòng trầm nghĩ kẻ vũ phu này chính là không thể nói lý được, chẳng lịch sự chút nào, thật đúng là có khí phách.

- Vâng!

Chúng tướng chấp tay nghe lệnh, tiếng trả lời đồng thanh cũng đã chấn động rung chuyển. Đám người Lý Kiến lại bị hoảng sợ lần nữa, sắc mặt tái đi. Các binh lính xếp thành hàng chậm rãi theo sau Lý Nhân tiến vào thành.

- Tướng quân, hạ quan đã bày biện tiệc rượu ở Tiên Nhân Cư đón gió cho tướng quân, xin tướng quân dời bước.

Lý Kiến cười nói.

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Tốt lắm, nếu đã tới Cổ Thành rồi, vậy Tiết mã sẽ khách tùy chủ tiện vậy!

Lý Kiến vừa nghe thấy vị Tiết tướng quân này không từ chối, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng y vẫn chưa kịp kiên định lại, đã nghe thấy vị Tiết tướng quân đó bỗng lên tiếng hỏi với khẩu khí không tốt.

- Huyện quân, ta có một vị huynh trưởng làm kinh doanh trong huyện thành Cổ Thành này của ngươi. Mấy hôm trước nghe nói thường xuyên bị đám lưu manh tới đe dọa vơ vét tiền bạc, khiến cho không ít tiền cũng không làm nên chuyện gì. Hắn ta rất buồn rầu cho nên đã cầu xin tới bên phía ta. Không biết, chuyện này có đúng không?

Lý Kiến hoảng sợ, liền quay người lại hỏi Luru An:

- Có chuyện này sao?

Luru An sợ tái mặt đi, run rẩy nói:

- Không biết ... không biết người em họ của tướng quân họ gì?

Lý Nhân quay đầu lại nhìn, liền có một người đàn ông nhìn có vẻ thật thà, bước từ trong đội ngũ ra, chính là Trần Tước Nhi. Y chỉ vào mặt mình nói:

- Chính là ta.

Phù một tiếng, Luru An đó không ngờ lại sợ tới mức ngất đi.

Thị trấn Cổ Thành, Tiên Nhân Cư.

- Huyện quân, trước khi tới Văn công công truyền chỉ muốn ta hỏi ngươi một câu. Ta cũng không biết là Bệ hạ sai hỏi, hay là Văn công công chỉ là tò mò thôi.

Lý Nhân nhấp một hớp rượu, vẻ mặt cười mà như không cười nói với Huyện lệnh Lý Kiến.

Lý Kiến vốn đã hoảng sợ nghe thấy câu này càng hoảng sợ hơn, vốn lúc y nhìn thấy Lý Nhân còn có gì đáng nghi không, sao vị Tiết tướng quân này trẻ tuổi lại làm cao như vậy? Các lộ đại quân đều xuất phát về hướng bắc tụ họp ở trấn Hoài Viễn. Vì sao vị Tiết tướng quân này lại dẫn theo đội quân ba vạn người tới huyện Cổ Thành? Từ trước đến giờ mình vốn chưa từng báo cáo nạn loạn phi với triều đình, sao triều đình lại biết đám phản tặc đó tụ họp ở Hồ Cao Kê? Ban đầu khi báo cáo tới Quận thủ đại nhân quận Thanh Hà bên đó, mình đã bị Quận thủ đại nhân mắng cho một trận, nói mình là một người không có nhìn xa trông rộng. Nói thế tất nhiên cũng không phải là Phủ quân đại nhân báo cáo lên triều đình đấy. Nếu không có người báo, triều đình sao có thể phái phủ binh tới diệt phi?

Vốn y còn định muốn nói thử vài câu, kết quả là vẫn chưa kịp nói gì, liền bị câu nói vừa rồi của Lý Nhân dọa cho lòng can đảm trên người đều bị tan biến, tim suýt bị sặc khí. Mặc dù y chẳng qua chỉ là một Huyện lệnh hạ huyện tòng thất phẩm, nhưng cũng đã nghe nói tới Văn công công được Bệ hạ tín nhiệm nhất.

Có thể phiền tới Văn công công truyền chỉ, vì vậy có thể thấy tất nhiên là Bệ hạ đã đích thân hỏi tới rồi. Đó không phải là nhân mã của bộ binh điều tới, như vậy thì rắc rối lớn rồi. Nếu mình trả lời không cẩn thận, nói không chừng vị Tiết tướng quân này sẽ hạ lệnh bắt mình lại.

Tiết tướng quân chưa nói Bệ hạ hỏi ngươi, mà nói Văn công công hỏi ngươi. Đây rõ ràng là Tiết tướng quân người ta còn lưu tình, nếu không hà tất phải khách khí với mình như vậy? Trực tiếp hạ lệnh bắt người áp giải tới Trường An, chưa qua mùa thu đã có thể chặt cái đầu này của mình xuống rồi. Cảnh nội có một ổ phản tặc lớn như Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức vậy, biết mà không báo, đó có lẽ là đại tội lừa dối vua nha!

Nghĩ tới đây, Lý Kiến vã mồ hôi hột, sắc mặt y trắng bệch như tờ giấy, không kìm nổi con run.

Lý Kiến liền rời khỏi chỗ ngồi, vái chào Lý Nhân nói:

- Chuyện này ... nạn phi ... nạn phi.

Nạn phi của y được nói lại mấy lần, trong nháy mắt chính là không biết nên giải thích thế nào.

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Mặc dù ta là lĩnh quân từ phương bắc tới, nhưng lại cũng biết đám phản tặc Hồ Cao Kê đó danh tiếng khá lớn. Huyện quân tuyệt đối không thể biết mà không báo, liệu có phải ... người được sai đi báo tin nạn phi với triều đình bị nghịch tặc giết chết dọc đường không? Ta nghe nói mấy hôm trước thủ lĩnh phản tặc Hồ Cao Kê Cao Sĩ Đạt đích thân dẫn hàng vạn phi chúng bao vây tấn công huyện thành Cổ Thành, ít nhiều hai vị Huyện quân và Huyện thừa các ngươi đã làm gương cho binh sĩ, tổ chức đoàn dân nghĩa dũng đã đánh lui thổ phi Hồ Cao Kê, không những bảo vệ được huyện thành Cổ Thành, mà còn đánh lui được hai Đường gia nhân của phản tặc, là như vậy sao?

Sau khi Lý Nhân nói xong, liền nâng chén rượu lên uống một ngụm.

Trong ánh mắt hần có thâm ý liếc nhìn Lý Kiến.

Lý Kiến sợ run cả người, lòng thầm nghĩ vị Tiết tướng quân này biết tin từ đâu thế? Ban đầu phản tặc Cao Sĩ Đạt đó dẫn người tới tấn công huyện Cổ Thành, là mình đã lấy ra ba nghìn thạch lương thảo từ trong kho huyện ra, còn có mười vạn quan Nhục Hào mới đổi được sự bình an.

Đột ngột!

Trong lòng Lý Kiến bỗng như sáng lên, giống như một luồng ánh sáng xuyên qua màn đêm phá vỡ màn đêm. Y không phải là kẻ ngốc, mặc dù bị Lý Nhân dọa cho tới hoa mắt chóng mặt, nhưng y vẫn lập tức phản ứng lại kịp thời! Đây là vị Tiết tướng quân này đang bảo vệ mình! Người ta đã chủ động đưa tay ra thể hiện thiện ý rồi!

Ta hiểu rồi!

Vừa nghĩ tới đây, tâm tư Lý Kiến bỗng linh hoạt lên. Sờ dĩ vị Tiết tướng quân không thân quen này vô cớ chiếu cố tới y như vậy là vì vị Tiết tướng quân này không muốn cùng quan phủ địa phương gây tới mức không vui! Hần là lĩnh quân tới tiêu diệt nạn phi Hồ Cao Kê. Nếu không nhận được sự giúp đỡ của quan phủ địa phương, cho dù hần có ba vạn phủ binh thiện chiến, nhưng đối phó với đám người Cao Sĩ Đạt Đậu Kiến Đức cũng sẽ không đơn giản. Vị Tiết tướng quân này tất nhiên là đã hiểu được điều này, cho nên mới chủ động bày tỏ thiện ý với mình! Hần làm như vậy, cũng là vì thuận tiện cho mình.

- Tướng quân quá khen rồi Bảo vệ gia viên, bảo vệ bách tính là bổn phận của hạ quan.

- Thực như lời tướng quân đã nói, hạ quan thân là Huyện lệnh Cổ Thành, sao có thể biết mà không báo chứ? Tên Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức đó thực sự là càn rỡ, hạ quan tuyệt đối không cho phép có phản tặc làm nguy hại tới bách tính Cổ Thành mình, quyết không cho phép hạng đạo chích chống lại triều đình! Hạ quan dù có là quan chức hèn mọn, nhưng cũng là quan của Đại Tùy, sao có thể cúi đầu trước phản tặc? Hạ quan đã ba lần sai người đi bẩm báo với triều đình về nạn phi của Hồ Cao Kê, đều bị phi tặc vô si đồ giết chết giữa đường rồi!

.

- Mấy hôm trước, đạo tặc Hồ Cao Kê dốc toàn lực tấn công cướp lấy huyện thành Cổ Thành ta, cướp lương thảo, hạ quan thầm nghĩ Cổ Thành này dù nhỏ, cũng cũng là vùng biên cương không thể chia cắt của Đại Tùy! Trong tay hạ quan dù không có binh lính, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn đạo tặc cướp đi bách tính của Đại Tùy ta. Đó là không làm tròn bổn phận! Đó là thẹn với hồng ân của Bệ hạ! May mà nhờ vào hồng ân của Bệ hạ, đám người Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức đó dù nhiều người hơn, nhưng hạ quan đã tổ chức người dân lại ngoan cường kháng cự. Tên Cao Sĩ Đạt đó đã bị tổn thất trầm trọng chỉ còn cách bỏ chạy. Hạ quan và Tôn Huyện thừa thống lĩnh dân dũng thừa thắng xông lên truy kích, còn giết chết được mấy tên trùm thổ phi của Hồ Cao Kê.

- Những chuyện con con nay, hạ quan không ngờ lại được người dân khen ngợi như vậy, thế cho nên ngay cả tướng quân ngài cũng đã nghe thấy. Hồ thẹn, hồ thẹn.

Lý Kiến kịp phản ứng lại, vẻ mặt nghiêm trang nói.

- Ha ha!

Lý Nhân chấp tay nói:

- Huyện quân có lòng báo quốc, lòng yêu dân, khiến cho Tiết mỗ khâm phục.

Hần liếc nhìn một lượt huyện thừa Cổ Thành Tôn Thúc Bảo đang kính ngạc, liền nói:

- Ta mượn hoa kính Phật, kính hai vị Huyện quân và Huyện thừa! Chờ sau khi Tiết mỗ trở về, nhất định sẽ báo cáo chuyện của huyện Cổ Thành lên Bệ hạ, cũng báo cáo cho Bệ hạ biết hai vị đại nhân đã dẫn dân dũng đánh tan đám đạo tặc Cao Sĩ Đạt.

Tôn Thúc Bảo và Lý Kiến liền nâng chén rượu lên nói:

- Đa tạ tướng quân!

- Hà tất phải khách khí như vậy!

Lý Nhân khoát tay nói:

- Nhưng nạn phi Cao Sĩ Đạt này cũng quả thực quá càn rỡ. Nếu không phải mấy hôm trước có một Giáo úy phủ binh đi qua nơi này bị đạo tặc cướp ngựa và binh khí, sau khi viên Giáo úy đó đuổi tới trấn Hoài Viễn tập kết đội ngũ đã báo cáo tình hình thực tại lên Tả Võ Vệ Đại tướng quân Vương Nhân Cung, thì tên tuổi của mấy tên đạo chích Hồ Cao Kê cũng không được truyền tới tai của Bệ hạ.

Lý Nhân cười nói:

- Nhưng, nếu không phải Huyện quân đại nhân biết mà không báo, ta nghĩ Bệ hạ cũng không thể trách tội. Nếu Bệ hạ biết huyện Cổ Thành có hai vị quan trung dũng đáng khen, nói không chừng còn long nhan vui mừng, phong thưởng cũng nên.

Tốt xấu gì Lý Kiến cũng là kẻ lỗi đời nhiều năm trong chốn quan trường rồi, liền hiểu ngay được ý của Lý Nhân.

Y liền nói:

- Đây là chức trách của hạ quan. Tướng quân không nên quá khen. Tướng quân dẫn quân từ xa tới diệt phi là cái phúc của người dân Cổ Thành ta rồi. Thân là Huyện lệnh huyện này, giúp đỡ tướng quân tiêu diệt đạo tặc Cao Sĩ Đạt là chuyện không thể chối từ. Nếu tướng quân có gì cần tới hạ quan, xin tướng quân đừng khách khí, cứ nói với hạ quan là được.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Với ba vạn phủ binh dưới tay Tiết mã, tiêu diệt đạo tặc Hồ Cao Kê rất dễ dàng. Ý tốt của Huyện quân Tiết mã xin ghi nhận. Giữa ta và người đều là vì triều đình làm việc không cần phải khách khí như vậy, chỉ là

Vừa nghe tới hai từ chỉ là, Lý Kiến bỗng dưng đứng cả tai lên. Y không tin Tiết tướng quân lại vô duyên vô cớ tới giúp y. Nếu không có mưu đồ gì, người xuất thân thế gia này lại tùy tiện như vậy sao? Song y ngược lại rất yên tâm, chỉ cần Tiết tướng quân có yêu cầu, thì dễ nói chuyện rồi. Cảm thứ tốt của ta, trước mặt Bệ hạ người không thể hại ta chứ?

Nghĩ tới đây, Lý Kiến liền hỏi:

- Chỉ là cái gì? Nếu tướng quân có chỗ nào khó xin cứ nói. Hạ quan dù chức quan thấp kém, nhưng nếu đã trị vị ở huyện Cổ Thành này, hạ quan vẫn có thể giúp được chút ít nào đó.

- Ôi!

Lý Nhân thở dài nói:

- Nói vậy Huyện quân cũng biết, con người ta vốn cũng là muốn nhanh chóng tới tập kết ở trấn Hoài Viễn, chính là vì Đại tướng quân Vương Nhân Cung đã báo cáo tình hình trước mặt Bệ hạ, cho nên mới bị điều tới đây. Chuyện này ... ta dẫn quân từ Trác Quận chạy tới, vẫn chưa tới trấn Hoài Viễn

Lý Kiến liền nói:

- Tướng quân là tới vì người dân Cổ Thành ta tiêu trừ đạo tặc, quân lương cấp bù này đương nhiên là do Cổ Thành ta bỏ ra rồi. Sau này hạ quan sẽ cho người mở kho, đưa quân lương tới trong quân!

Lý Nhân cười lớn nói:

- Nếu đã như vậy, ta cung kính không bằng tuân lệnh rồi!

.....

.....

Từ sau khi từ huyện Cổ Thành trở về, Lý Nhân đã hỏi kỹ Trần Tước Nhi về tình hình của Hồ Cao Kê. Mặc dù mới tới đây cũng một tháng, nhưng đối với tình hình Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức ở Hồ Cao Kê Trần Tước Nhi đã tìm hiểu được không ít. Sau khi tìm hiểu xong, Lý Nhân càng xác định đây không phải là nơi thích hợp đóng quân. Sở dĩ Cao Sĩ Đạt và Đậu Kiến Đức chiếm cứ Hồ Cao Kê tiêu điều tự tại là vì hai năm nay triều đình đều bận chinh phạt Cao Cú Lệ, không có thời gian diệt phi. Đương nhiên, cũng là vì Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng thời gian này đã hầu như không quan tâm gì tới triều chính. Tầu chương nạn phi các nơi báo lên ông đều không để ý tới.

Dù có xem, ông cũng chẳng bao lâu sau đã quên mất rồi. Dương Quảng bây giờ vẫn một lòng một dạ muốn thu phục Cao Cú Lệ, phi dân trong mắt ông chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng một khi triều đình ra tay, thổ phi Hồ Cao Kê sẽ bị diệt trừ dễ dàng.

Cho nên, vẫn là Lý Nhân chọn lấy một nơi thích hợp. Nơi đó, có lẽ tên là Bát Bách Lý Thủy Bạc, núi cao hiểm trở, có thể dung nạp được đại quân mười vạn cũng còn dư.

Không sai, Trương Kim Xung đã chiếm cứ được Cự Dã Trạch!

Cự Dã Trạch, người khác không biết, nhưng Lý Nhân biết. Vào thời Tống, ở đây còn có một cái tên gọi khác nữa, tên gọi này bởi vì một tác phẩm nổi tiếng sau này đều biết.

Thủy Bạc Lương Sơn.

Thủy Bạc Lương Sơn vào thời Tống còn bằng một nửa Cự Dã Trạch thời kỳ này. Ở đây mới là nơi dễ thủ khó công thực sự. Trương Kim Xung đã chiếm cứ được ở đây cho nên mới không cần để ý tới mình chủ Lục Lâm Cao Sĩ Đạt này. Coi như có mười vạn đại quân tới tấn công, không có người dẫn đường thì đừng có mơ tấn công vào được.

Sau khi trở về doanh địa, Lý Nhân lại một lần nữa triệu tập các tướng lĩnh lại.

- Sư phụ, chờ khi Huyện lệnh Cố Thành Lý Kiến đưa lương thực tới, con sẽ dẫn kỵ binh của Nhuệ Kim Doanh đi về phía nam. Ngài chỉ cần bày ra trận thế, dàn tư thế bao vây Hồ Cao Kê là được rồi. Hồ Cao Kê bị bao vây, đại quân triều đình đi về phương bắc, lại tiết kiệm lương thực, Trương Kim Xung chắc chắn sẽ nhân cơ hội mở rộng địa bàn. Một khi hắn ta từ Cự Đà Trạch đi ra, con sẽ nhân cơ hội cướp lấy. Sau khi thành công, con sẽ sai người tới. Ngài sẽ dẫn quân ngày đêm đi xuống phía nam, không thể trì hoãn thêm được nữa.

- Con yên tâm đi, ta biết rồi.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu nói:

- An Chi, con nhất định phải cẩn thận không được lơ đãng. Dù thủ hạ dưới trướng Trương Kim Xung có mấy vạn người chẳng qua là lưu dân giặc cỏ, nhưng dù sao trên địa bàn của hắn ta, địa hình cũng quen thuộc hơn con. Có thể chiến thì chiến, không thể chiến thì con không được miễn cưỡng. Cùng lắm thì chúng ta sẽ trở về Yên Sơn mà thôi.

Lý Nhân “vâng” một tiếng nói:

- Không cần phải lo, con hiểu rồi.

Sắp xếp sự tình ổn thỏa, Lý Nhân liền bước ra ngoài trướng. Vừa ra tới cửa, liền thấy Âu Tư Thanh Thanh kéo tay Trương Tiểu Địch đứng chờ hắn ở phía xa.

Lý Nhân mỉm cười, đón các nàng đi tới.

Trước khi xuất chinh có người nhớ, có người không yên tâm về mình, mà người lo lắng cho mình, có bậc cha chú như Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho, có huynh đệ như Trần Tước Nhi và Lạc Phò, còn có người phụ nữ ái mộ mình, đó chẳng phải là chuyện rất hạnh phúc, rất hạnh phúc sao?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Thiến Hắc.

Lý Nhân cũng không kiêng dè gì, liền một tay kéo Âu Tư Thanh Thanh, một tay kéo Trương Tiểu Địch tới bên hồ không xa đó. Ban đầu chọn nơi này cắm trại, chính là thuận tiện cho việc lấy nước, đã tới tháng Giêng rồi, đương nhiên cũng không còn cảnh đẹp non xanh nước biếc nữa. Nhưng dòng sông nhỏ vẫn rất trong suốt, chưa đóng băng, còn có thể nhìn thấy những chú cá chịu lạnh bơi lội trong nước.

Cá trong nước thực sự khiến người ta ngưỡng mộ, sống trong thế giới của mình tự do tự tại vô ưu vô lo. Hàng ngày chỉ cần đầy chiếc bụng là đủ, cũng không cần phải tính toán, phải học hặc với nhau.

Bên bờ phủ một lớp cỏ dại, bước đi phía trên phát ra tiếng kêu rất thoải mái. Mềm mại giống như đang giẫm lên một lớp bông vậy. Mặc dù không khí rất lạnh, cũng không có phong cảnh hợp với lòng người. Nhưng tản bộ bên bờ sông trong bầu không khí căng thẳng trước sa trường chết chóc đó tâm tình cũng dần bình tĩnh trở lại. Mà khi một người đi tản bộ, đầu óc thường sẽ là lúc tỉnh táo nhất, thích một mình ngồi im lặng trên cao.

Tiểu Địch thỉnh thoảng lại nhặt chiếc lá rơi dưới đất lên, sau đó đưa lại cho Lý Nhân. Hai người ai nấy đều quấn lá cây vào với nhau, sau đó dùng lực lôi kéo. Mỗi khi chiếc lá trong tay Tiểu Địch không bị kéo đứt, cô bé đều giơ chiếc lá lên hoan hô thắng lợi. Niềm vui đơn giản như vậy cũng khiến Lý Nhân ngưỡng mộ.

Hắn cùng Tiểu Địch chơi trò này xem ra có chút nhàm chán. Âu Tư Thanh Thanh đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát. Về mặt cô rất bình tĩnh, khéo miệng lại nở nụ cười thân thiện mê đắm lòng người. Chỉ là trong khoảng vô tình đảo mắt, vẫn có thể nhìn thấy được nỗi lo lắng ẩn giấu trong đôi mắt nàng. Từ sau khi lên Yên Sơn, cô và Lý Nhân ít được ở bên nhau. Nhưng điều đó không khiến cho cô giảm bớt sự ái mộ của mình dành cho Lý Nhân. Ngược lại, chính vì như vậy, mỗi lần bên nhau cô đều rất chân trọng. Cô biết Lý Nhân phải làm chuyện lớn, phải ra chiến trường, phải đánh nhau với kẻ địch. Cho nên, mỗi ngày có Lý Nhân ở bên cạnh mình, cô đều cẩn thận thu giấu vào trong lòng.

Lý Nhân cũng đã từng nói với cô, chờ sau này đánh được một vùng đất đào viên, không cần phải bôn ba khắp nơi vào nam ra bắc như thế này nữa, không còn phải vì tìm một chỗ trú thân mà phải liên tục đánh chém nữa. Tới khi đó, hai người họ sẽ có rất nhiều, rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Âu Tư Thanh Thanh vẫn luôn chờ đợi tới ngày đó, chờ Lý Nhân vì cô mà xây lên một vùng đất yên vui.

Đôi khi tình cảm của con người cũng rất phức tạp, vì một chút lợi ích mà đánh cho tới đầu rơi máu chảy, âm mưu quỷ kế, dùng bất kỳ thủ đoạn nào. Nhiều khi, những tính toán đó thậm chí có thể nói là trời long đất lở. Đôi khi tình cảm của con người đơn giản đã tới cực điểm, chỉ là một lời hứa cũng có thể khiến người ta yên lòng, khiến người ta thỏa mãn.

]- An Chi, lần này huynh phải đi bao lâu?

Âu Tư Thanh Thanh cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình khẽ nói.

Tiểu Địch dù sao tuổi cũng vẫn còn nhỏ, tâm tư của cô bé thực sự là đặt Lý Nhân lên vị trí số một. Nhưng cô bé đối với sự bi thương ly biệt vẫn chưa tới bức tâm tình bất an. Vừa rồi so với Lý Nhân xem lá trong tay ai cứng hơn, bây giờ lại nhặt đá ném treu đùa những con cá chịu lạnh đó.

Lý Nhân ngồi xuống một tảng đá, sau đó vỗ vỗ lên một chỗ bên cạnh mình.

Âu Tư Thanh Thanh chậm rãi bước tới, nâng chiếc váy nhung dài màu trắng lông chồn của mình lên, ngồi xuống bên cạnh Lý Nhân. Nhìn từ bên cạnh, lông mi của cô rất dài, làn da trắng mịn.

- Lần này sẽ không đi lâu lắm. Muội yên tâm cùng với sư phụ và mọi người ở trong doanh địa. Bên này không thể có chiến sự thực sự, đơn giản chính là làm bộ thôi. Nhiều nhất là một tháng, bất luận thành công hay không ta cũng sẽ trở về. Ta không lừa dối muội, đại quân các đường của triều đình Đại Tùy đang chuẩn bị chinh phạt Cao Cú Lệ lần thứ hai. Nhân cơ hội này phải làm thế nào để kiếm được một chỗ dừng chân thích hợp? Trên Yến Sơn thì trời quá lạnh, ta không thể ngay cả một chỗ ở yên ổn cũng không thể cho muội được.

- Ừ....

Âu Tư Thanh Thanh ừ một tiếng, cúi đầu vờ vạt áo.

- Thanh Thanh.

Lý Nhân khẽ nói:

- Muội không phải vẫn luôn thích ở bên hồ sao? Ta muốn đi đánh hạ chỗ kia, có một khoảng hồ rộng mấy trăm dặm, nước hồ trong veo, cá bơi thành đàn. Trong hồ còn có nhiều bãi lau sậy, bên hồ là núi, trên núi cây mọc thành rừng. Phong cảnh đẹp giống như tranh vẽ. Chờ ta đánh hạ được rồi, ta sẽ xây cho muội một tòa lầu nhỏ bên hồ, giống như tòa lầu bên hồ Thanh Ngu của muội.

- Thật sao?

Âu Tư Thanh Thanh ngẩng đầu lên, mỉm cười.

- Vậy huynh xây cho muội một chiếc lầu nhỏ, bên ngoài cửa sổ lầu hai có thể làm một cái lan can nhỏ.

Nàng mỉm môi cười, ánh mắt tinh quái.

Lý Nhân sừng sốt, liền hiểu ra vấn đề, không khỏi ngượng ngùng cười nói:

- Nàng còn sợ ta trèo qua cửa sổ sao? Yên tâm đi, sau này ta đi cửa, đi quang minh chính đại.

Âu Tư Thanh Thanh cười nói:

- Ta mới không cho chàng dễ cửa. Slay này ta khoét một cái lỗ nhỏ trên cửa, có người gõ cửa thì trước tiên nhìn xem là ai? Nếu là cái kẻ háo sắc thì ta không mở cửa cho hắn.

Lý Nhân tự nhủ trong lòng đào một cái lỗ trên cửa vốn là ý tưởng của nàng nghĩ ra à.

- Vậy tốt nhất là muội đừng nên để ta vào cửa, nếu không sẽ bị ta đánh nát mộng.

Lý Nhân đưa tay lên khua khua, sau đó xấu xa làm ra thế nắm nắm.

Âu Tư Thanh Thanh đỏ ửng mặt lên, không quay đầu lại nhìn Lý Nhân.

- An Chi, kỳ thực muội biết, kỳ thực lầu nhỏ bên hồ cũng tốt, cây cỏ giữa núi cũng tốt, muội đều không quan tâm. Nếu nơi đó không có huynh, dù có huynh xây cho muội một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy muội cũng không thích. Muội nhớ, cô nương A Sử Na Đóa Đóa khi rời khỏi Yến Sơn, cô ấy đã từng hỏi muội rằng có nhớ nhà không?

- Muội nói, nơi nào có huynh chính là nhà.

- Cho nên, dù có hồ buổi tối có thể ngắm trăng hay không, có căn nhà gỗ hai tầng xinh đẹp hay không muội cũng không quan tâm. Thậm chí, có một chỗ để trú chân ổn định hay không muội cũng không quan tâm. Nếu có thể bên cạnh huynh, dù là lưu lạc chân trời góc bể cũng được.

Giọng cô rất nhẹ, nhẹ giống như một con muỗi bay qua nhẹ nhàng. Khi nói những lời này, vẻ mặt cô càng ửng hồng, nhìn rất giống đóa hoa đào nở rộ vào ngày đông. Càng đứng trong thời tiết gió lạnh tiêu điều, đóa hoa đào này càng thể hiện vẻ đẹp đáng quý.

Lý Nhân không kìm nổi lòng đưa tay ra nâng cằm Âu Tư Thanh Thanh lên. Khuôn mặt xinh đẹp của cô từ từ quay lại, hắn nhìn vào mắt cô, trong ánh mắt dần có ngọn lửa hừng hực hiện lên. Âu Tư Thanh Thanh bị sắc thái trong ánh mắt Lý Nhân làm cho hoảng sợ, sắc mặt càng ửng lên.

Cứ như vậy đỡ lấy cảm Âu Tư Thanh Thanh, Lý Nhân cảm thấy có một luồng cảm xúc dâng lên càng ngày càng không thể kìm nén nổi. Khi ngọn lửa trong lòng dần cháy lên, hẳn không hề chú ý tới điều gì, để ngọn lửa đó bùng cháy trong lòng.

Nắm chặt lấy đôi gò má mềm mại của Âu Tư Thanh Thanh, Lý Nhân nhanh như tia chớp hôn lên mặt Âu Tư Thanh Thanh một cái. Hắn cảm thấy ngọn lửa đó trong lòng ngực mình không những thiêu đốt trong lòng, thậm chí còn bốc lên mặt. Điều này khiến cho Lý Nhân con người của hai thế giới cảm thấy mình rất mất mặt, không phải là hôn người con gái một cái, sao mình lại giống như làm chuyện xấu kinh thiên động địa vậy? Còn đồ mặt hơn cả chuyện ở đời trước lên vào nhà vệ sinh nữ đi tiểu nữa, cảm giác đó còn khó chịu hơn là rút đao giết người ngoài chiến trường.

Âu Tư Thanh Thanh được Lý Nhân hôn một cái liền hoảng sợ. Đó là hành động thân mật nhất của Lý Nhân làm khi cô và Lý Nhân ở bên nhau. Trong thoáng chốc, đầu óc cô bỗng mất đi trực giác.

Dù sao cũng đã hôn một cái rồi, đơn giản hoặc là không làm đã làm thì phải làm đến cùng, Lý Nhân ôm Âu Tư Thanh Thanh vào lòng mình, cúi đầu xuống hôn lên bờ môi mềm mại của cô. Tự nhiên như thế, đầu lưỡi của Lý Nhân vươn ra theo bản năng đẩy khớp hàm đang khép chặt của Âu Tư Thanh Thanh ra, sau đó mặc sức tìm kiếm trong chiếc miệng nhỏ xinh xắn đó. Ban đầu Âu Tư Thanh Thanh còn có chút kháng cự, dần dần trong lúc ý loạn mê tình đưa đầu lưỡi dính hương ra quấn lấy đầu lưỡi lỗ mãng của Lý Nhân.

Nụ hôn này kéo dài, cho tới khi hai người đều cảm thấy không thở được nữa mới lưu luyến không rời nhau.

Cùng với cánh môi dần tách ra của hai người, giữa môi hắn và môi son của Âu Tư Thanh Thanh kéo ra một tí nước bọt. Bờ môi hơi lạnh bởi vì nụ hôn này thực sự quá mãnh liệt mà lại có chút sung lên, nhìn lại càng thêm nở nang mê người. Không chờ Âu Tư Thanh Thanh tri hoãn thêm nữa, Lý Nhân thường thức sự ngọt ngào lại hôn tiếp lần nữa.

- Áy da!

Đúng lúc hai người đang hôn nhau say đắm, bỗng bên tai vang lên một tiếng thét kinh hãi. Tiếng thét này đã khiến hai người hoảng sợ, liền tách nhau ra quay đầu lại nhìn.

Trương Tiểu Dịch hai tay ôm lấy mặt mình giống như là nhìn thấy chuyện gì không nên nhìn, nhưng cổ tình để khe hở rất lớn nhìn trộm hai người.

- Cô cô nói, nam nữ khác biệt, An Chi ca ca Thanh Thanh tỷ tỷ hai người thật là mất mặt quá đi.

]Giọng trẻ con mang theo chút kinh ngạc, rõ ràng là trong mắt Tiểu Dịch một nam một nữ ôm nhau là một chuyện rất mất mặt. Âu Tư Thanh Thanh đỏ mặt giấy ra khỏi vòng tay Lý Nhân, dùng lời lẽ chân thành nhất nói với Trương Tiểu Dịch:

- Kỳ thực ... là Thanh Thanh tỷ tỷ nhầm mắt, An Chi ca ca đang giúp tỷ tỷ thổi hạt cát trong mắt ra.

Cô gạt đầu tỏ vẻ mình nói là thật.

- Nhầm mắt?

Tiểu Dịch thả tay xuống, cô bé nhìn thấy quả thật trông mắt của Âu Tư Thanh Thanh đỏ lên, do đó đã tin lời ma quỷ của cô. Tiếp theo, dùng ánh mắt bí ôi nhất nhìn Lý Nhân, sau đó nói với giọng khinh bỉ:

- An Chi ca ca thật ngốc! Thanh Thanh tỷ tỷ nhầm mắt, ca không ngờ lại thổi vào miệng cô ấy. Lẽ nào ca không phân biệt được mắt với miệng sao?

Lý Nhân ngượng ngùng cười cười, thật ra không biết nên nói gì?

Tiểu Dịch đi tới, nhìn vào mắt Âu Tư Thanh Thanh hỏi:

- Hạt cát đã thổi ra chưa? Có cần ta giúp tỷ không, Thanh Thanh tỷ tỷ?

Âu Tư Thanh Thanh liền nói:

- Đã thổi ra rồi, không sao.

Tiểu Dịch kinh ngạc nhìn Lý Nhân nói:

- Hóa ra là thổi miệng cũng có thể thổi được cát trong mắt ra sao? An Chi ca ca thật lợi hại. Sư phụ nói thất khiếu của con người đều thông, hóa ra là thật.

Lý Nhân hít một hơi hóa giải xúc động, sau đó đương nhiên rất nghiêm chỉnh nói với Tiểu Dịch:

- Tiểu Dịch, hay là muội đi chơi ném đá tiếp đi. Thanh Thanh tỷ tỷ của muội nói trong áo, trong cổ cũng có cát vào, ta còn phải giúp cô ấy thổi đi

Âu Tư Thanh Thanh đỏ mặt trừng mắt nhìn Lý Nhân, đứng dậy kéo tay Tiểu Dịch nói:

- Đi, tỷ tỷ đi câu cá với muội, mặc kệ cái tên xấu xa đó!

Lý Nhân ó một tiếng, liền mỉm cười.

Âu Tư Thanh Thanh kéo tay Tiểu Địch chạy tới bờ sông, cũng không biết liệu có phải tìm mình giống như chú nai con nhảy loạn xạ không, không những khiến cho nàng rất khó thích ứng, dường như ngay cả cá dưới sông cũng đều sợ chạy. Bất giác nhớ lại nụ hôn vừa rồi của Lý Nhân, trong đầu cô mơ mơ màng màng giống như là say rượu vậy. Nàng nhớ, lúc nhỏ lần đầu tiên uống trộm rượu mạnh của ông, cảm giác đúng như bây giờ, khiến người ta đứng không vững nữa.

- Thanh Thanh tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ gì thế?

Tiểu Địch ngẩng lên nhìn khuôn mặt xinh xắn của Âu Tư Thanh Thanh hỏi.

Trực giác nhạy bén của đứa trẻ khiến cho Âu Tư Thanh Thanh có chút kinh ngạc, cô ngồi xuống, đặt tay lên vai Tiểu Địch nghiêm túc trả lời:

- Ta đang nghĩ tới một tòa lâu nhỏ, một tòa lâu bên cạnh hồ, có một buổi tối một tên xấu xa trèo lên cửa sổ của lâu đó, sau đó đi vào lấy trộm đồ.

- Thanh Thanh tỷ tỷ, là lấy trộm cái gì của tỷ phải không?

- Đúng rồi.

- Vậy tỷ bị trộm mất thứ gì?

- Trộm đi ... trái tim của ta.

Âu Tư Thanh Thanh mỉm cười hạnh phúc.

- A! Đừng sợ, Thanh Thanh tỷ tỷ.

Tiểu Địch giơ bàn tay nhỏ lên quơ quơ, giống như thè:

- Để muội đi bắt tên xấu xa đó, muội sẽ giúp tỷ thiến hắn! An Chi ca ca nói rồi, đối với loại người xấu ức hiếp phụ nữ và trẻ con, trừng phạt tốt nhất chính là như vậy!

- Ách

Đúng lúc Lý Nhân bước tới phía sau họ liền hoảng sợ, gãi đầu, chân tay luống cuống.

Mặt trời mùa đông phương bắc luôn rất lười biếng. Khi các binh lính đã dậy từ rất sớm, kết thúc thao luyện nó mới từ từ nhô lên từ phía chân trời phía đông. Mặt trời vừa mới nhô đầu lên không chói mắt. Màu sắc của nó giống như lòng đỏ trứng gà chín. Từ sau khi tới Yến Sơn, những binh lính Đại Tù này được Lý Nhân tăng cường huấn luyện mang tính cường chế. Đó chính là buổi sáng sớm phụ trách chạy bộ việt dã 3km.

Các binh lính chạy một vòng này bụng đói kêu vang, khi nhìn thấy mặt trời xinh đẹp đó, thậm chí có người còn liếm môi ảo tưởng hương vị của món ăn ngon.

Buổi chiều hôm qua Huyện lệnh Cố Thành Lý Kiến đã dẫn nông phu bắt đầu vận chuyển lương thực tới đại doanh. Đúng lúc trong huyện thành trưng thu la ngựa và xe vận chuyển lương thực tới Liêu Tây đều ở đó, cho nên tốc độ vận chuyển lương thực từng xe từng xe rất nhanh. Số lương thực này vốn là phải vận chuyển tới trấn Hoài Viễn Liêu Tây. Nhưng đề báo đảm an cứu mạng của Tiết tướng quân, Lý Kiến cũng không chú ý lạm dụng một ít. Dù sao lương thảo của đại quân chinh Liêu chủ yếu là từ các kho lớn xuất ra, lương thực của các quận huyện địa phương cũng không có số lượng quy định.

Kho phủ Đại Tù căn bản không thiếu lương thực, thiếu lương thực chính là người dân.

Chỉ là kho Lê Dương đã tích trữ hàng triệu thạch lương thực, chỉ có điều thu vào kho lúa, tình nguyện để mục nát cũng không dễ dàng cứu tế cho bách tính dùng. Bất luận là quan nhỏ địa phương như Lý Kiến, hay là quan lại quản lý kho lương thực lớn thích nhất vẫn là triều đình hạ lệnh điều phát lương thảo ra ngoài. Xuất một vạn thạch có thể báo lên một vạn năm nghìn thạch. Từng bó Nhục Hảo lớn đều được cất vào thất lung của họ.

Cho dù là tùy tiện khấu trừ một ít từ trong kho, họ cũng có thể kiếm được số tiền không chính đáng không hề nhỏ.

Tốc độ Đại Tù từ khi lập nước tới khi thống nhất thiên hạ dẫn đến nạn nước tới triều khiến người ta khiếp sợ. Mà chốn quan trường của Đại Tù truy lạc thì chỉ có nhanh hơn chứ không có kém. Các quan lại nếu không thể biến đồ trong kho phủ thành vàng của mình, nếu không thể đem thuế má của dân chúng biến thành tiền của của mình, thì sẽ khiến cho đồng liêu khinh bỉ. Tham quan Đại Tù nhiều như lông trâu. Nhưng thanh quan thì lại thừa thớt như sừng lân lông phượng.

Quan lại như Lý Kiến, tặng lương thực cho quân Lý Nhân, chỗ hồng đó y chỉ cần chờ tới mùa thu hoạch mùa hạ năm sau là có thể bù lại được. Dù nếu không bù lại được, nhiều lắm thì báo cáo lên triều đình bị thiên tai một năm. Sau đó sẽ tặng cho quận thủ đại nhân quận Thanh Hà một phần lễ vật hậu hĩnh, tự nhiên có vấn đề gì đều thành không có. Nếu làm không tốt triều đình sẽ phạt tới một khoản tiền trợ giúp thiên tai chẳng hạn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Diễn Kịch Cần Có Dũng Khí.

Dùng lương thực của triều đình trả ân tình của Lý Nhân, Lý Kiến không hề đau lòng chút nào.

Sáng sớm khi các binh lính huấn luyện xong, hôm qua Bộ đầu huyện Cổ Thành Lư An bị dọa cho hôn mê bất tỉnh liền giám sát các dân phu vận chuyển lô lương thực đầu tiên của hôm nay tới. Tối hôm qua đầu tiên y là đích thân tới cửa hàng vận chuyển hàng đó của Trần Tước Nhi hoàn trả lại hết tiền lễ đã thu những ngày này, sau đó còn liên tiếp nói tốt. Loại người như vậy Trần Tước Nhi cũng không khách khí gì. Sau khi thu lại được tiền bạc lại còn hung hăng lừa bịp tổng tiền một ít nữa, tiếp đó còn hứa với Lư An sẽ không tính toán gì tới chuyện trước đây nữa. Lư An bị moi tiền ngược lại còn cảm thấy trong lòng thoải mái mà đi. Sáng sớm hôm nay trời vẫn còn chưa sáng đã nhanh chóng tới kho lương chờ rồi.

Đi cùng với đội ngũ vận chuyển lương thực ra ngoài thành còn có một người cười khoái mã. Kỵ sỹ ngồi trên lưng ngựa chính là một đồ đệ thân tín nhất của Lư An. Lý luận cấu kết của quan lại địa phương Đại Tùy kỳ thực không quá phức tạp. Ví dụ như theo quy củ của triều đình trong nha huyện, Bộ đầu, bộ khoái chính thức cũng không có mấy người, về vấn đề trị an của một huyện chỉ dựa vào vài người thì rõ ràng là không đủ. Cho nên, những thủ hạ của Bộ đầu, bộ khoái này về cơ bản đều có không ít đồ đệ và kẻ nhân rồi. Tiền công của những người này không phải do triều đình trả, mà là do sự phụ của họ trả. Mà để nuôi sống nhóm người này, những Bộ đầu, bộ khoái đó không tham ô không chiếm đoạt thì không được.

Người này vốn là cùng xuất thành với đội ngũ vận chuyển lương thực, nhưng tới con đường nhỏ phía trước lại chạy rẽ sang hướng khác. Có người nhìn thấy cũng không tò mò, mặc dù người đó rõ ràng có chút vội vàng.

Các đồ đệ của Lư An cười ngựa chạy thẳng một mạch mấy chục dặm mới dừng lại nghỉ ngơi một chút, vội vàng ăn mấy miếng lương khô lại tiếp tục lên đường.

Trên đường đi đã đi qua một thị trấn, y đi vào một gia đình giàu có, không lâu sau liền thay trang phục, đổi ngựa tiếp tục lên đường. Mặc dù thực sự không có ai có thể đuổi kịp y, nhưng vẫn cẩn thận thay trang phục và ngựa ở hai nơi, sau đó lại cố ý đi đường vòng vèo một đoạn nữa mới tới Hồ Cao Kê.

Đám lâu la Hồ Cao Kê rõ ràng là quen với người này, chỉ nói vài câu liền để người này đi vào trại.

Nửa giờ sau, y được gọi vào trong một căn phòng rất rộng. Căn phòng này có chút khác thường, cho nên trong phòng đặt rất nhiều đồ gia dụng, rõ ràng là rất trống trải. Gian chính giữa của ngôi nhà này có một người mặc áo gấm rộng thùng thình đang từ từ hưởng dụng điểm tâm.

Sau khi đồ đệ của Lư An vào cửa liền cung kính đứng ở một bên, thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Người mặc áo gấm là Cao Sĩ Đạt. Bình thường, y ghét nhất là có người tới quấy rầy bữa ăn của mình, bởi vì y cảm thấy ăn cơm là chuyện đại sự lớn nhất trong cuộc đời. Theo y, không có gì so bằng đầy bụng mình. Từ sau khi y dựng cờ tạo phản, cảm giác này còn mãnh liệt hơn trước.

Nhưng hôm nay y lại phá lệ, bởi vì vừa rồi lâu la vào bẩm báo nói có Bộ đầu Cổ Thành Lư An có tin quan trọng mang tới, chuyện liên quan tới sinh tử tồn vong của Hồ Cao Kê.

Lư An là một con chó được y nuôi. Chỉ ít Cao Sĩ Đạt cũng nhận thấy như vậy. Cho hắn ta một chút lợi lộc, con chó này sẽ báo đáp lại mình trước tiên. Ví dụ như, trong triều đình có chuyện gì quan trọng, Cao Sĩ Đạt đều nhận được từ bên phía Lư An. Sở dĩ lần trước y dám dẫn người tới tấn công huyện Cổ Thành chính là vì có Lư An nội ứng như vậy. Nhưng, Huyện lệnh Cổ Thành Lý Kiến lại rất tuyệt vời, hiếu kính ba nghìn thạch lương thực và mười nghìn quan Nhục Hảo. Do đó Cao Sĩ Đạt đã phát lòng từ bi không tấn công nữa.

Y vốn không định chiếm lĩnh cái huyện này, như vậy chỉ có thể trêu chọc tới triều đình đánh tới.

Cái cây cao to nhất trong rừng nhất định cũng sẽ bị gió thổi làm rơi cành cây xuống trước tiên. Đó là lời mà Đậu Kiến Đức đã từng nói với y. Cao Sĩ Đạt cảm thấy rất có lý liền ghi nhớ trong lòng. Đối với y mà nói, huyện Cổ Thành còn dễ hơn nuôi một con gà. Gà còn, y có thể hàng ngày ăn trứng gà. Nhưng nếu ăn gà đi rồi, dù khi ăn cảm thấy hương vị ngon hơn trứng gà rất nhiều, nhưng sau này sẽ không còn được ăn trứng gà nữa. Chỉ cần Lý Kiến không muốn chết, không muốn mất chức quan, y có thể bóc lột được hết lần này tới lần khác.

Cho nên, y cần có một người giống như Lư An.

- Chuyện gì? Nếu tin tức hôm nay nguoi mang tới không thể khiến ta thấy quan trọng, ta sẽ cho người cắt lưỡi của nguoi.

Cao Sĩ Đạt vừa ăn cơm và bình thần nói.

Y rất thích cảm giác này, một câu nói là có thể định được sống chết của con người.

Đồ đệ của Lư An sợ hãi, khi nói chuyện ngay cả giọng nói cũng đều run rẩy.

- Hồi ... hồi đại đương gia, sư phụ tôi thực sự có tin tức quan trọng muốn tôi đích thân nói với ngài.

Y liếc nhìn mấy người phụ nữ còn trẻ tuổi đang hầu hạ hắn ta ăn cơm bên cạnh Cao Sĩ Đạt, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Cao Sĩ Đạt nói:

- Nói đi, ở đây không ai bán đứng ta, cho nên cũng không ai bán đứng người và sư phụ người đâu.

Đồ đệ của Lưu An do dự một chút, liền ngẩng đầu lên nói lại lời Lưu An dặn y một lượt. Y vẫn còn chưa kịp nói hết, Cao Sĩ Đạt đã chấn động đứng bật dậy.

.....

.....

Từ sau khi đồ đệ của Lưu An vào Hồ Cao Kê, một người dân bình thường đã đi ra từ con đường bên rừng, cưỡi ngựa chạy thẳng về phía Cổ Thành. Trang phục của người này không có gì đặc biệt. Nếu muốn tìm ra sự khác biệt với những người dân địa phương, đó chính là ngón trỏ phải của y đeo một chiếc nhẫn bạc.

Sau khi người này cưỡi ngựa trở về huyện Cổ Thành, trực tiếp đi vào nhà mã xa của Trần Tước Nhi mở ra.

Đêm qua, mười mấy mật điệp của Phi Hồ quân đã đòi trang phục người dân cưỡi ngựa rời khỏi đại doanh, chạy thẳng về phía nam. Bọn họ ban ngày ản nập ban đêm hành quân, chuyên đi theo đường nhỏ, cố gắng xóa dấu tích của mình. Năm ngày trước, mấy tên lâu la của Hồ Cao Kê đã theo dấu mục của bọn chúng vào thanh lâu của huyện Cổ Thành tìm khoai lạc, đợi mãi cũng không thấy dấu mục từ phòng cô nương kia bước ra, chờ tới khi chúng thấy không chờ được nữa mới xông vào, trong phòng chỉ còn lại một người phụ nữ thanh lâu khóa thân bị nhét giẻ vào miệng. Khi lấy miếng giẻ đó ra khỏi miệng hỏi cô ta dấu mục đi đâu rồi? Cô ta chỉ nói mấy người đàn ông đã trèo qua cửa sổ đi vào, trời nằng cùng với người đàn ông đang bên nhau, sau đó trốn qua đường cửa sổ.

Mấy tên lâu la tìm kiếm hồi lâu vẫn không tìm thấy, chỉ còn biết quay về Hồ Cao Kê.

Sau đó chúng nghe nói, thù lĩnh của họ bởi vì lần trước khi tới thanh lâu đã vì tranh giành tình nhân với một người mà ra tay đánh người. Chuyện lần này chính là người đó dẫn theo thù hạ tới báo thù. Loại chuyện giết người này đương nhiên không thể báo tới Cao Sĩ Đạt được, dù y có biết cũng không thêm để ý tới.

Mà người này, kỳ thực đã bị nhốt trong cửa hàng xe ngựa của Trần Tước Nhi vài ngày, sau khi moi được hết thông tin của gã xong, đã không chút lưu tình giết chết và nhân lúc đêm tối quăng xuống giếng khô rồi.

Vì thế, tên tiểu đầu mục tên là Trần Tam Thất này, đã biến thành một người đàn ông trung niên mặt đen. Người đàn ông mặt đen này, tên là Ngưu Tiến Đạt.

.....

.....

Ngưu Tiến Đạt dẫn theo mười mấy gián điệp Phi Hồ từ đại doanh đi về hướng nam. Mấy hôm sau, họ xuất hiện ở một nơi cách đầm Cự Dã chỉ có ba mươi dặm. Sau khi thấy không có ai phát hiện ra họ, Ngưu Tiến Đạt liền để lại bốn người đi tìm nơi trông coi chiến mã, họ đi bộ về phía Đầm Cự Dã. Tới bên ngoài Đầm Cự Dã, dễ dàng bị bọn lâu la phát hiện, sau đó áp giải vào trong Đầm Cự Dã.

Chưa tới một canh giờ, Ngưu Tiến Đạt, không, là Trần Tam Thất đã xuất hiện ở trước mặt đại đương gia Đầm Cự Dã nghe nói thích ăn tìm người nhất Trương Kim Xung.

- Người tên là Trần Tam Thất?

Trương Kim Xung ngồi trên ghế cao của đại đương gia, nhìn Ngưu Tiến Đạt bị trói hai tay cúi đầu đứng phía dưới. Mắt của y rất nhỏ, nhưng hàng vạn người trong Đầm Cự Dã cũng không ai dám nhìn thẳng với y. Đôi mắt đó đầy sắc thái âm độc, rất giống với Trúc Diệp Thanh (rắn lục) cắn một miếng đi chưa đầy năm bước là trúng độc chết người.

Trương Kim Xung rất xấu, chắc chắn là không đẹp bằng Trúc Diệp Thanh (rắn lục). Nhưng không thể nghi ngờ, y còn độc ác gấp trăm gấp vạn lần loài rắn độc độc nhất thế gian này. Một người vì mở rộng địa bàn đội ngũ ngay cả đại ca kết nghĩa cũng dám giết chết ngay trên bàn rượu. Có thể nói không có người nào y không dám giết chết đây. Nếu có cơ hội, y cũng dám khoét tim Hoàng đế Đại Tùy để nhắm rượu. Nếu vì sống sót, vợ con mình cũng không phải là không thể ăn đấy.

- Tiểu nhân ... tiểu nhân tên là Trần Tam Thất, ra...ra mắt Trương đại đương gia rồi.

Ngưu Tiến Đạt ngẩng đầu lên nhìn lên Trương Kim Xung, lập tức sợ hãi cúi đầu xuống. Thoạt nhìn, gã dường như là rất đáng sợ, hai chân còn đang run lẩy bẩy, không giống như đang giả bộ. Sự thực, trong lòng Ngưu Tiến Đạt rất kiên định. Thậm chí mỗi từ gã trả lời, mỗi hành động của mình, thậm chí là mỗi biểu hiện đều được suy nghĩ rất kỹ, sau đó mới thể hiện ra.

- Người thoát nhìn thì rất sợ? Vì sao?

Trương Kim Xung trừng mắt nhìn về mặt Ngưu Tiến Đạt hòng tìm ra manh mối nào đó.

- Tiểu nhân ... không sợ, không phải sợ, là ... sợ uy phong của đại đương gia.

Ngưu Tiến Đạt thoát nhìn rất khó khăn nuốt một miếng nước bọt, muốn ngẩng đầu lên nhưng lại không dám.

- Ha ha!

Trương Kim Xung cười lớn nói:

- Sợ và sợ, hóa ra vẫn còn có chuyện này? Người là người của Cao Sĩ Đạt, sao lại chạy sang đầu quân vào Đàm Cự Dã ta?

Ngưu Tiến Đạt hít sâu một hơi, dường như là bằng bất cứ giá nào cũng ngẩng đầu lên nhìn Trương Kim Xung nói:

- Bởi vì ... bởi vì Hồ Cao Kê sắp tiêu rồi, không phải tiểu nhân vô nghĩa, mà là tiểu nhân bị ngăn ở bên ngoài không trở về được. Tiểu nhân nghĩ đi nghĩ lại ... cũng chỉ có thể tới đầu quân chỗ ngài.

Trương Kim Xung đứng lên, bước nhanh từ trên đài cao xuống tới trước mặt Ngưu Tiến Đạt, nhìn Ngưu Tiến Đạt lạnh lùng nói:

- Người nói lại lần nữa xem, nói rõ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Ngoài Ý Muốn.

- Đại đương gia, bảy hôm trước bỗng từ phía bắc có một đội ngũ phủ binh chừng ba vạn người, đi thẳng tới huyện Cổ Thành. Khi đó, tiểu nhân dẫn theo mấy huynh đệ đang đập phá một thôn nhỏ bên ngoài. Khi trở về Hồ Cao Kê đã bị chặn lại rồi. Tiểu nhân không thể về được, lòng vòng bên ngoài cũng đã hai ngày, cuối cùng thực sự không còn cách nào khác, chỉ còn biết dẫn các huynh đệ tới nương tựa ngài.

Khi Ngưu Tiến Đạt nói chuyện, vẻ mặt căng thẳng đầy mồ hôi, xem ra gã rất áy náy, hai tay liên tục dùng áo lau mồ hôi, chỉ là trong lòng gã lúc này lại bình tĩnh vô cùng. Sau khi nói xong còn suy nghĩ lại xem ngữ khí và biểu hiện của mình lúc trước có sơ hở gì không? Chính vì gã có tố chất như vậy mới được Lý Nhân sắp xếp vào làm thủ lĩnh của mật điệp Phi Hồ. Tài năng của gã không chỉ là ở mặt chỉ huy quân sự, Lý Nhân cũng xem như là người biết dùng người.

Quả nhiên, trong lời nói của Ngưu Tiến Đạt còn có ý để lộ ra một chút sơ hở bị Trương Kim Xung tóm được. Y cười lạnh hai tiếng ha ha nhìn vào mặt Ngưu Tiến Đạt hỏi:

- Thật sự không có cách nào mới tới đầu quân vào Đàm Cự Dã ta sao? Người ở đây lừa ta làm gì?

Ngưu Tiến Đạt hoảng sợ run bắn người lên, liền lập bập giải thích:

- Không ... không phải, tiểu nhân ngưỡng mộ nhân nghĩa của Đại đương gia đã lâu, sớm đã ... sớm đã muốn đầu quân vào Đại đương gia rồi.

- Ha ha!

Trương Kim Xung bật cười lớn, chỉ vào mũi Ngưu Tiến Đạt nói:

- Nhân nghĩa? Không sai, Trương Kim Xung quả thực rất nhân nghĩa với huynh đệ của mình. Nhưng, đối với người có tâm không tốt lẽ nào cũng có thể nhân nghĩa? Hai năm nay, người bị ta moi tìm để nhắm rượu dù là quan phủ hay là những kẻ có tình tới trà trộn vào Đàm Cự Dã của ta cũng không ít người. Trần Tam Thất, người nói người là người dưới quyền Nhị đương gia Đậu Kiến Đức Hồ Cao Kê, vậy được, người hãy nói cho ta biết về Nhị đương gia Hồ Cao Kê của các người cho ta nghe xem.

Trong lòng Ngưu Tiến Đạt hừ lạnh một tiếng, lập tức đem những chuyện tỉ mỉ về Đậu Kiến Đức đã ép hỏi được từ Trần Tam Thất nói ra. Gã biết Trương Kim Xung là người dù mình không nói chuyện nghĩa khí, nhưng hận nhất người khác cũng không nói chuyện nghĩa khí. Cho nên trong lời nói, khi nói chuyện gã tỏ vẻ rất kính trọng Đậu Kiến Đức, thậm chí còn có chút đáng tiếc khi phải rời khỏi Hồ Cao Kê.

Đối với loại người tự cho là mình đúng như Trương Kim Xung, Ngưu Tiến Đạt chắc chắn sẽ ứng phó được. Sờ dĩ có thể hiểu rõ về tính cách của

Trương Kim Xung như vậy, là vì từ lần trước khi Lý Nhân tới cứu Hạ Nhục Trọng Sơn đã có chút hứng thú về vùng đất đầm Cự Dã này. Người của Phi Hồ Mật Điện vẫn luôn chú ý tới Trương Kim Xung. Để ứng phó với nhiệm vụ lần này, khi xuất phát Ngưu Tiến Đạt và Lý Nhân thậm chí còn đóng kịch với nhau. Lý Nhân đứng trên góc độ của Trương Kim Xung nói chuyện với Ngưu Tiến Đạt để thử khả năng của Ngưu Tiến Đạt khi gặp khó khăn.

Thành công đối với người đã có sự chuẩn bị mà nói luôn luôn đặc biệt ưu ái. Nếu Ngưu Tiến Đạt tùy tiện thâm nhập vào Đầm Cự Dã, thậm chí không hiểu chút nào về Hồ Cao Kê và binh lính của Đậu Kiến Đức, e là bây giờ đã bị Trương Kim Xung moi tìm ra nhấm rượu rồi.

Đối với Đậu Kiến Đức, Trương Kim Xung lại rất hiểu.

Vốn thuộc Tôn An Tổ.

Khi Tôn An Tổ tự hiệu Mạc Dương Công khởi binh phản Tùy, chính là Đậu Kiến Đức đã lấy gia sản ra giúp ông ta chiêu binh mãi mã. Mà Trương Kim Xung và Tôn An Tổ đã kết bái huynh đệ. Khi Tôn An Tổ khởi binh đã từng mời y gia nhập. Nhưng khi đó Trương Kim Xung vẫn còn là một thương nhân nhỏ, không dám làm chuyện rơi đầu phản lại Đại Tùy. Nhưng, con người Tôn An Tổ này lại là người trọng nghĩa. Sau khi khởi binh vẫn chiêu cố tới Trương Kim Xung. Sau đó, quan phủ đã tới thu hồi ba con ngựa tòi mà y tới thảo nguyên Tái Bắc mua về. Vợ y cũng vì chuyện này mà bị quan phủ đánh cho một trận, không bao lâu sau liền đi đời nhà ma. Trương Kim Xung tức giận dẫn theo một số người dân trong làng tới đánh chết quan sai, sau đó trốn vào Đầm Cự Dã. Thời gian trôi qua chưa đầy một năm cũng đã phát triển thành một cánh quân với quy mô không nhỏ.

Trong thời gian này, quan hệ giữa y và Tôn An Tổ vẫn còn rất tốt. Cho nên, đối với con người Đậu Kiến Đức này y cũng hiểu rất hiểu, thậm chí ngay cả Đậu Kiến Đức không uống rượu mạnh cũng đều biết rất rõ.

Trương Kim Xung có được sự tự tin này, nếu người đàn ông mặt đen trước mặt mình nói dối, chắc chắn là không giấu được mình. Sự thực, Ngưu Tiến Đạt cũng không có nói dối, ngoài cái tên mình ra, lời gã nói đều là sự thật.

Nghe Ngưu Tiến Đạt nói xong, Trương Kim Xung nhủ mảy suy nghĩ quả thực không có chút sơ hở nào. Lại quay lại nhìn bộ dạng của Ngưu Tiến Đạt cũng không giống là giả bộ. Trong lòng đã tin được bảy phần. Nhưng bởi vì thông tin này quá quan trọng, vì gia nghiệp của mình ở Đầm Cự Dã mà nghĩ, y tất nhiên phải cẩn thận rồi.

- Trần Tam Thất, người vẫn giống người đàn ông!

Trương Kim Xung cười nói:

- Người là người dưới trướng Đậu Kiến Đức, nếu người vì muốn đầu quân sang Đầm Cự Dã ta mà hạ Đậu Kiến Đức không đáng một đồng, ta sớm đã sai người lôi người ra mổ bụng moi tìm rồi. Đối với người không có nghĩa khí, từ trước đến giờ không sợ ta giết cũng nhiều. Thấy người vẫn còn chút tình nghĩa với chủ cũ, ta sẽ giữ người lại. Nhưng

Không chờ Ngưu Tiến Đạt nói lời cảm ơn, Trương Kim Xung nói sang đề tài khác:

- Người nói có một cánh phủ binh đã bao vây Hồ Cao Kê, chuyện này quả thực rất quan trọng. Ta cử mấy người quay về với người xem xem, người có dám đi một chuyến không? Đương nhiên, các huynh đệ của người thì tạm thời cứ ở lại Đầm Cự Dã chờ người, thế nào?

- Có gì mà không dám!

Ngưu Tiến Đạt ngẩng đầu lên nói:

- Có gì mà không dám! Đại đương gia, tiểu nhân không hề nói lời nào là dối trá. Hơn nữa, nếu đã gia nhập làm thủ hạ của Đại đương gia làm việc, tiểu nhân cũng nguyện vì Đầm Cự Dã mà làm chút việc. Đại đương gia cho tiểu nhân thời gian vài ngày, tiểu nhân sẽ bố trí ổn thỏa đó đi thăm dò rõ ràng về đội phủ binh đó!

- Được!

Trương Kim Xung bật cười lớn:

- Nếu người nói không sai, chờ sau khi người quay lại, ta sẽ cho người làm một Lữ suất Sơn Tụ doanh của Lục đương gia!

- Tạ Đại đương gia!

Ngưu Tiến Đạt chấp tay, trong ánh mắt lộ rõ sự mong đợi và xúc động.

.....

.....

Hôm đó, Ngưu Tiến Đạt đã ăn một bữa cơm no. Sau đó giải thích với mấy mật điệp đi cùng mình cứ chờ ở Đầm Cự Dã, chờ sinh sự. Sau đó dẫn mấy tên thân tín mà Trương Kim Xung cử tới cho gã, xuất phát ra khỏi Đầm Cự Dã, đi thẳng về quận Thanh Hà. Trên đường đi không có gì để nói, chạng vạng tới mấy ngày hôm sau, Ngưu Tiến Đạt đã dẫn người tới bên ngoài Hồ Cao Kê. Mấy người liền giấu ngựa thật kỹ, cẩn thận quan sát từ trên sườn núi cao.

Vừa nhìn, mấy tên phản tặc Đầm Cự Dã đều đã hít một hơi sâu.

Mấy tên Đầm Cự Dã đều là thân tín của Trương Kim Xung, đội trưởng cầm đầu tên là Bùi Tịnh. Gã nằm trong cỏ khô nhìn trộm ra ngoài, lập tức hoảng sợ. Chỉ thấy liên doanh phủ binh ở phía xa đều không nhìn rõ giới hạn, xa xa vẫn thấy trong doanh địa còn có không ít quan quân đang đi đi lại lại. Cờ chiến Đại Tuyền màu đỏ sẫm trong doanh địa đang bay phấp phới trước gió, giống như những đóm lửa không sao đếm xuể. Xem ra, số lượng quan quân chắc chắn cũng phải mấy vạn người.

Bùi Tịnh liếc nhìn Nguru Tiến Đạt, trong lòng thầm nghĩ, tên mặt đen này hóa ra là không hề nói sai.

Hắn ta tiếp cận khẽ nói với Nguru Tiến Đạt:

- Trần huynh đệ, người thấy bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Nguru Tiến Đạt suy nghĩ một hồi nói:

- Đại đương gia chẳng phải đã nói rồi sao? Để chúng ta đi điều tra rõ ràng đội phủ binh này, ta có bốn gia làm việc ở nha huyện Cổ Thành, chúng ta nhân lúc trời vẫn còn chưa tối vào thành. Bùi huynh đệ người và các huynh đệ trước tiên tìm một khách điểm ở lại, chờ ta liên lạc với người đó xong, ta sẽ gọi người tới cùng gặp ông ta.

Bùi Tịnh nói:

- Trần huynh đệ nói như vậy, giống như là ta không tin người rồi.

- Sao thế chứ!

Nguru Tiến Đạt cười nói:

- Ta đây là lần đầu tiên làm việc cho Đại đương gia, phải cẩn thận ổn thỏa chút. Bùi huynh đệ các người ra ngoài cùng ta, nếu chúng ta điều tra chi tiết, nói không chừng Đại đương gia vui mừng thưởng cho chúng ta một người phụ nữ cũng nên Nói tới phụ nữ, ha ha, huynh đệ ta ở huyện Cổ Thành có Tú Hồng lâu cũng hay. Mùi vị đó quả thực con mẹ nó khiến người ta thích thú vô cùng!

- Ha ha!

Bùi Tịnh hạ giọng cười, chỉ ngón tay cái về phía Nguru Tiến Đạt nói:

- Huynh đệ hóa ra cũng là người hiểu lòng người! Lần này không dễ gì xuất trạch một chuyến, lại tới địa đầu của người. Trần huynh đệ người nói gì cũng phải nhớ chiều đãi chúng ta đấy!

- Đó là đương nhiên rồi!

Nguru Tiến Đạt vỗ ngực nói.

.....

...

Nguru Tiến Đạt và Bùi Tịnh để lại hai người ở ngoài thành trông ngựa. Hai người họ dẫn theo bốn năm người đóng giả làm thương nhân, nhân lúc trời vẫn chưa tối vào huyện Cổ Thành. Nguru Tiến Đạt tìm một khách điểm trước tiên để đám người Bùi Tịnh ở đó, lấy cớ đi tìm bốn gia làm việc của nha huyện để rời khỏi khách điểm.

Gã vừa bước chân đi, Bùi Tịnh đã đưa mắt ra hiệu một cái, hai tên lâu la Đầm Cự Dã từ phía sau bám theo. Theo sát Nguru Tiến Đạt tới cửa sau của nha huyện. Họ đích thân thấy Nguru Tiến Đạt gõ cửa, một người hầu mở cửa hỏi vài câu, Nguru Tiến Đạt cùng người đó sau khi nói gì đó, người đó liền quay trở vào. Không bao lâu sau, người đó lại quay trở ra, cũng không biết đã nói với Nguru Tiến Đạt những gì. Người theo dõi Nguru Tiến Đạt thấy gã quay người trở về, họ lập tức chạy về khách điểm chờ trước, gặp Bùi Tịnh thuật lại một lượt.

Sau khi Nguru Tiến Đạt trở về, nói với Bùi Tịnh:

- Đúng là không may, bốn gia đó của ta đã đưa lương thực tới đại doanh phủ binh vẫn chưa trở về. Nhưng ta đã nói cho người trong nha môn biết rồi, để y truyền lời cho bốn gia đó của ta chờ ông ta ở Tú Hồng lâu. Đúng lúc, Bùi huynh đệ chẳng phải muốn đi ăn mặt sao? Chúng ta đi đi!

- Chuyện này sao mà ngượng

Bùi Tịnh giả vờ giả vịt nhún nhường vài câu cùng Nguru Tiến Đạt rồi đi ra khỏi khách điểm. Nhất cử nhất động của họ kỳ thực đều dưới sự giám sát của Phi Hồ Mật Điệp, mới ra khỏi khách điểm đã được báo cáo về bên Trần Tước Nhi rồi. Trước đó, người hầu trong nha huyện, kỳ thực cũng là người của Phi Hồ Mật Điệp. Điều này đã được bàn bạc trước rồi, thấy Nguru Tiến Đạt đi về phía nha huyện, người của Phi Hồ Mật Điệp đã sai người tới hậu viện nha huyện lật tường đi vào rồi, sau đó mở cửa giả như là người hầu trong nha huyện.

Sau khi tới Tú Hồng lâu, Nguru Tiến Đạt khăng khải gọi cho đám người Bùi Tịnh mỗi người một cô nương. Lâu rồi Bùi Tịnh không động tới phụ nữ, đang

lúc mây mưa, bỗng có người gõ cửa, vì sợ mà vật cứng rắn đang co giắt sắp trút ra bỗng co rút lại, liền mặc quần áo vào ra mở cửa. Thấy người gõ cửa chính là Nguru Tiến Đạt.

Nguru Tiến Đạt hạ giọng nói:

- Đến rồi.

Mặc dù Bùi Tịnh vẫn còn chưa tiết ra rất khó chịu, nhưng rất hiểu thủ đoạn của Đại đương gia Trương Kim Xung cũng không dám chậm trễ chính sự, liền cùng Nguru Tiến Đạt đi vào một căn phòng. Vừa vào cửa đã thấy một người căn mặc thoải mái đang ngồi đó uống rượu. Nguru Tiến Đạt liền dẫn tới gần.

Người mặc quan phục kỳ thực chính là Trần Tước Nhi.

Sau nửa giờ, Nguru Tiến Đạt và Bùi Tịnh đã “thăm dò” được lai lịch của cánh phủ binh bên ngoài Hồ Cao Kê. Sau khi bốn gia của Nguru Tiến Đạt đi rồi, Bùi Tịnh lại vội vàng trở về phòng tiếp tục chuyện ấy.

Mấy ngày sau.

Trương Kim Xung đã phủi bụi phong trần trên vai Nguru Tiến Đạt trở về Đàm Cự Dã, cười nói:

- Làm tốt lắm! Bắt đầu từ hôm nay ngươi chính là huynh đệ của Đàm Cự Dã ta!

Trước đó đây y đã gặp đám người Bùi Tịnh, biết Nguru Tiến Đạt không hề nói ngoa.

Trương Kim Xung không nuốt lời, sắp xếp cho Nguru Tiến Đạt vào làm Lữ suất của Sơn Tự doanh của Lục đương gia Liễu Bạch. Đêm đó, lại phá cách để gã tham gia cuộc họp với các đương gia Đàm Cự Dã. Sau khi vào cửa, Trương Kim Xung mới giới thiệu từng người, tìm Nguru Tiến Đạt bỗng căng thẳng, thăm nhủ chuyện này hòng rồi!

- Vị này là Thất đương gia Đàm Cự Dã chúng ta Cao Thiên Bảo, là Cao Đại đương gia mình chủ Lục Lâm đạo Hà Bắc cử tới giúp ta, từ Hồ Cao Kê tới Đàm Cự Dã ta cũng mới được nửa tháng. Các người ... quen nhau chứ?

Trương Kim Xung nhìn Nguru Tiến Đạt, ánh mắt cười mà như không cười.

- Đây không phải là đội trưởng Trần thuộc hạ của Đậu nhị ca sao?

Cao Thiên Bảo cười ha hả đứng dậy, bước tới trước mặt Nguru Tiến Đạt vỗ vai gã nói:

- Thế nào, chẳng lẽ là Đậu nhị ca không tốt với ngươi sao? Sao lại tới chỗ Trương Đại đương gia Đàm Cự Dã này chứ?

Ông ta và Nguru Tiến Đạt đứng đối diện nhau, không ai nhìn thấy ông ta liếc nhìn Nguru Tiến Đạt một cái.

Nguru Tiến Đạt khẽ giật mình, liền chấp tay thi lễ nói:

- Nên sớm tới thăm Thất đương gia trước, chỉ là mới tới Đàm Cự Dã đã được Đại đương gia cử đi tra xét một chuyện. Thất đương gia xin lượng thứ, Đậu nhị ca đối đãi với ta ân trọng như núi. Tiểu nhân sao dám phản lại Đậu nhị ca chứ? Chỉ là Hồ Cao Kê chúng ta bị quan quân bao vây, tiểu nhân là tới cầu xin Trương Đại đương gia phát binh tương cứu.

Cao Thiên Bảo khen ngợi nhìn Nguru Tiến Đạt, cười nói:

- Đừng vội, ta đang cùng Đại đương gia nói chuyện này. Cao đại ca bị quan quân bao vây trong lòng ta cũng gấp. Nhưng ngươi yên tâm đi, Trương đại đương gia nghĩa cao, không thể trơ mắt đứng nhìn Cao đại ca bị rơi vào cảnh khó mà không quan tâm. Huống hồ ... Cao đại ca là minh chủ của Lục Lâm đạo phương bắc chúng ta, làm gì có chuyện minh chủ bị quan quân bao vây mà các huynh đệ dưới trướng thấy chết mà không cứu chứ, đúng không Đại đương gia?

Cao Thiên Bảo quay người, mỉm cười nói với Trương Kim Xung.

Trương Kim Xung tái mặt, cười nói:

- Đó là đương nhiên, Cao đại ca là minh chủ, hiệu lệnh một phương tám phương tới cứu. Mấy trăm nghìn huynh đệ Lục Lâm đạo phương bắc chúng ta đương nhiên không thể ngồi yên không quản được. Lão Thất à, ngươi yên tâm, ta đây không phải là đang cùng mọi người thương lượng phương pháp ổn thỏa sao? Ngươi cũng biết, lần này Hồ Cao Kê bị bao vây không phải là lính quận của quận Thanh Hà, mà là phủ binh thật đánh tới. Dù chúng ta không sợ chúng, nhưng cũng không thể tùy tiện giết tới được đúng không? Nếu trúng mai phục của phủ binh không những không cứu được Cao đại ca mà còn bị tổn thất không ít tính mạng các huynh đệ.

Cao Thiên Bảo liền nói:

- Đại đương gia đây là nói chuyện này. Nếu ta tới Đàm Cự Dã đã cùng với các huynh đệ uống rượu máu, đó chính là huynh đệ sống cùng sống chết cùng chết. Ta không tin Đại đương gia thì còn tin ai chứ?

Chương 172: Có Hy Vọng.

Trương Kim Xung cười mà như không cười ứng đối vài câu, liền nói với Ngưu Tiến Đạt:

- Tam Thất huynh đệ, người hãy nói tình hình hiện tại của Hồ Cao Kê cho các vị đương gia nghe. Chúng ta cũng bàn bạc một phương án thỏa đáng để giải vây cho Cao đại ca.

Lúc này lòng Ngưu Tiến Đạt như sóng cuộn biển gầm, dù gã đã moi được không ít tin từ miệng Trần Tam Thất, nhưng thực sự không nghe nói Hồ Cao Kê đã cử người tới Đàm Cự Dã làm Thất đương gia. Khi Trương Kim Xung dẫn gã tới, gã đã nắm chặt lấy con dao găm giấu trong tay áo, thầm nghĩ chuyện này hỏng rồi, cái mạng này của Ngưu Tiến Đạt ta xem ra phải bỏ lại ở Đàm Cự Dã rồi. Nhưng nếu muốn chết cũng phải chết xứng đáng, tìm cơ hội một đao giết chết Trương Kim Xung rồi tính.

Gã đã sẵn sàng chờ đón cái chết, thậm chí còn nghĩ tới lát nữa khi mình chết sẽ chết thế nào? Là một đao bị người ta chặt đầu, như vậy thì khá là sáng khoái. Hay là bị người ta một đao đâm vào bụng? Nếu là như vậy thì đao này chắc chắn không thể chết được, ruột vỡ ra có lẽ sẽ rất khó coi? Tóm lại, không thể để cho thằng nhãi Trương Kim Xung moi tìm, như vậy đầu thai kiếp sau chẳng phải là người không có tim sao?

Ban đầu gã còn cho rằng Trương Kim Xung đúng là vẫn còn có thể nhìn ra được sơ hở của mình, cho nên mới bố trí mình và Cao Thiên Bảo gặp nhau. Để Cao Thiên Bảo là người được Hồ Cao Kê cử tới để vạch trần mình. Nhưng gã càng không ngờ, rõ ràng đã biết thân phận mình là giả rồi, sao Cao Thiên Bảo vẫn nói giúp mình?

Trước tiên không nói Ngưu Tiến Đạt là Trần Tam Thất giả mạo, chính là Trần Tam Thất này cũng chỉ là nhân vật nhỏ tầm thường từ Hồ Cao Kê tới, căn bản không phải là đội trưởng thân binh của Đậu Kiến Đức. Nếu Cao Thiên Bảo là người của Cao Sĩ Đạt phái tới Đàm Cự Dã, tất nhiên cũng là nhân vật tầm cao của Hồ Cao Kê rồi, không có chuyện không biết đội trưởng thân binh Đậu Kiến Đức Nhị đương gia Hồ Cao Kê là người thế nào.

Mặc dù gã nghĩ không ra ở đây có bí mật gì, nhưng gã biết Cao Thiên Bảo không muốn để mình chết. Chỉ ít cũng không muốn cho mình chết nhanh như vậy. Cho nên, dù Cao Thiên Bảo có mưu đồ gì thì gã cũng vẫn phải diễn tiếp.

Cho nên, nghe Trương Kim Xung nói như vậy, Ngưu Tiến Đạt liền thật thà kể lại tình hình ở bên ngoài Hồ Cao Kê lại một lần. Mấy đương gia Đàm Cự Dã nghe xong liền nhìn nhau. Có người vẻ mặt rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa. Có người thì cảm thấy một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Còn có người thì chẳng hề quan tâm gì hết. Đại bộ phận mọi người đều có thái độ này.

Cao Thiên Bảo nhìn dáng vẻ của những người này không nén nổi tiếng cười lạnh, liền ngồi lại vị trí của mình cúi đầu uống trà không nói gì.

Trương Kim Xung nghe kẻ dưới xì xào bàn luận mà thấy phiền lòng, liền đập bàn một cái lớn tiếng quát:

- Con mẹ nó câm hết miệng lại cho ta. Các người không ngại mắt mặt trước Tam Thất huynh đệ sao? Đàm Cự Dã chúng ta cũng như huynh đệ của những nơi khác, nếu đã tôn Cao đại ca làm mình chủ Lục Lâm đạo phương bắc, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu! Người khác ta không quản, nhưng Đàm Cự Dã chúng ta không có người không nói chuyện nghĩa khí. Cho nên, những lời linh tinh đó con mẹ nó ít nói đi cho ta, nói thực tế đi!

Cao Thiên Bảo uống một ngụm trà, ánh mắt lộ rõ cái nhìn miệt thị.

Trương Kim Xung thấy bộ dạng Ngưu Tiến Đạt tay chân luống cuống, liền khoát tay nói:

- Tam Thất huynh đệ, người lui xuống trước đi. Người yên tâm, chuyện của Cao đại ca ta không thể không quản.

Ngưu Tiến Đạt liền cúi đầu nói:

- Đa tạ Đại đương gia, tiểu nhân xin cáo lui trước.

Trước khi ra tới cửa, Ngưu Tiến Đạt rõ ràng nhìn thấy Cao Thiên Bảo liếc nhìn mình, không biết là có ý gì? Cho nên cũng không nghĩ nhiều liền bước ra ngoài cửa. Gã vẫn còn chưa ra ngoài cửa, Cao Thiên Bảo liền đứng lên nói:

- Tam Thất huynh đệ, chờ chút tới trại ta một chuyến, ta cũng muốn nói người nói rõ với ta chuyện của Cao đại ca.

Nói xong hắn ta nhìn sang Trương Kim Xung nói:

- Đại đương gia, đây không phải là phá hoại quy củ chứ?

Trương Kim Xung cười nói:

- Đương nhiên không tính rồi. Tam Thất huynh đệ, nếu Thất đương gia muốn ngươi qua ôn chuyện, ngươi đi một chuyến cũng được.

Ngưu Tiến Đạt liền nói:

- Tiểu nhân tuân lệnh.

.....

.....

Ra khỏi phòng khách của Trương Kim Xung, Ngưu Tiến Đạt trở về chỗ ở của mình đóng cửa lại. Để tránh hiềm nghi, gã ngay cả thủ hạ Phi Hồ Mật Điệp cũng đều không triệu tập đến mà một mình suy nghĩ về chuyện kỳ lạ hôm nay. Chỉ là nghĩ rất lâu, gã cũng không hiểu rốt cuộc vì sao Cao Thiên Bảo lại muốn nói dối giúp mình?

Thấy thời gian có lẽ bên phía đám người Trương Kim Xung cũng đã tan họp rồi, Ngưu Tiến Đạt liền hít sâu một hơi, đứng lên sửa sang lại quần áo một chút, sau đó giấu một con dao găm tẩm thuốc độc vào trong ống tay áo, sẵn sàng tới gặp Cao Thiên Bảo. Đang định ra ngoài trước tiên là đi hỏi xem Nghĩa Tự doanh của Thất đương gia ở chỗ nào, dù sao Đàm Cự Dã này cũng quá lớn, nếu không có người chỉ đường mình chắc chắn là không tìm thấy nghĩa tự doanh nằm ở chỗ nào thì bỗng ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

- Tam Thất huynh đệ, có trong phòng không?

Ngưu Tiến Đạt thấy căng thẳng trong lòng, gã nghe thấy tiếng của Cao Thiên Bảo.

Gã liền lên tiếng trả lời, vội vàng ra mở cửa, thấy Cao Thiên Bảo dẫn theo mười mấy thân binh đứng ở sau cửa. Ngưu Tiến Đạt liền liếc nhìn nhanh Cao Thiên Bảo, thấy nụ cười trên mặt Cao Thiên Bảo không có chút ác ý nào. Chỉ là sau khi Cao Thiên Bảo đi vào, thân binh thủ hạ của hắn ta đã bao vây khu vườn này lại, ai cũng không được ra vào.

Bởi vì Ngưu Tiến Đạt đã được Trương Kim Xung đề bạt làm Lữ suất, theo quy định ở Đàm Cự Dã, gã là người có tư cách ở một độc viện nhỏ. Đàm Cự Dã này cái gì cũng thiếu chính là không thiếu chỗ. Thủ hạ của Trương Kim Xung bao gồm cả chiến binh và hàng vạn người trong nhà, trong vòng nghìn dặm Đàm Cự Dã căn bản không chiếm được quá nhiều nơi.

- Thất đương gia, tiểu nhân đang định tới gặp ngài. Ngài lại tới đây trước rồi, mau mời vào. Chỉ là viện này mới được tiếp nhận nên ngay cả nước cũng không có, không tiếp đãi chu đáo Thất đương gia được.

Cao Thiên Bảo cười ha hả nói:

- Nếu ta tới để uống trà thì cũng không tới chỗ này của ngươi.

Ông ta cũng không khách khí, bước vào trong phòng Ngưu Tiến Đạt. Sau khi bước vào phòng, Cao Thiên Bảo liền khoát tay, ra hiệu cho các thân binh canh cửa. Trong lòng Ngưu Tiến Đạt vừa tính xem làm thế nào để ứng phó với Cao Thiên Bảo, vừa giả như lấy khăn lau ghế.

- Được rồi, ở đây cũng không có người của Đàm Cự Dã, ngươi không cần phải giả bộ nữa.

Cao Thiên Bảo dường như cũng không có thái độ thù địch gì, mà rất tùy tiện ngồi xuống ghế.

Ngưu Tiến Đạt liền lùi ra sau một bước, nắm lấy con dao trong ống tay áo cười nói:

- Thất đương gia là có ý gì?

Cao Thiên Bảo khoát tay nói:

- Ta không có ác ý. Nếu ta muốn vạch trần ngươi cũng không thể chờ tới bây giờ. Trương Kim Xung thích nhất là mỗ lấy tim người ra nhắm rượu. Trong Tự nghĩa đại sảnh nếu ta muốn hại ngươi, cũng không thể nói giúp ngươi. Sở dĩ không muốn để ngươi tới trại của ta mà ta tới tìm người, cũng là lo có người Đàm Cự Dã đi theo.

Ông ta nhìn Ngưu Tiến Đạt nói:

- Ta nhận ra ngươi, nhưng ngươi hình như không nhớ ra ta.

Ngưu Tiến Đạt sợ đây là Cao Thiên Bảo đang lừa mình nói thật, cho nên vẫn làm ra bộ dạng không biết nói:

- Tiểu nhân quả thực không biết Thất đương gia đang nói ý gì? Xin Thất đương gia thứ lỗi.

- Lý Đại đương gia trên Yên Sơn vẫn khỏe chứ?

Cao Thiên Bảo bỗng hỏi một câu, khiến Nguru Tiến Đạt trợn trừng mắt lên.

- Ta nói rồi, ta không có ý hại ngươi.

Cao Thiên Bảo cười nói:

- Ta là người của Hạ Nhược đại ca. Năm đó từ biệt ở đầm Cự Dã, các ngươi đi theo Lý Đại đương gia tới Yên Sơn. Ta dẫn theo huynh đệ hộ tống Hạ Nhược đại ca tới Hồ Cao Kê. Thật không ngờ, chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau. Khi ngươi tới ta nhìn ngươi, cái nhìn đầu tiên chỉ là cảm thấy rất quen, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra ngươi.

Nguru Tiến Đạt sùng sốt, nhưng vẫn không lui lợng.

- Nếu Thất đương gia đã biết thân phận của ta, vì sao lại không nói rõ trước mặt Trương Kim Xung?

- Bởi vì ta và Trương Kim Xung không phải là người cùng một đường, thậm chí có thể nói Ta và Đậu Kiến Đức cũng không phải là người cùng một đường. Năm đó, ta bảo vệ Hạ Nhược đại ca tới Hồ Cao Kê. Hạ Nhược đại ca được Đậu Kiến Đức giúp trị thương, còn ta thì đi theo Cao đại ca. Vốn nghĩ rằng sẽ yên ổn, nào ngờ tên Đậu Kiến Đức đó lại hại chết Hạ Nhược đại ca. Ta vốn muốn báo thù, nhưng Cao đại ca đối đãi với ta cũng không tệ, ta rất khó ra tay. Tới Đầm Cự Dã, kỳ thực là những đương gia đó của Hồ Cao Kê đều không muốn tìm tới cái chết, cho nên mới chọn tới ta.

Ông ta cười nói:

- Cho nên, chỉ ít ở Đầm Cự Dã, chúng ta không phải là kẻ thù.

Nguru Tiến Đạt hít sâu một hơi, nói:

- Thất đương gia, có gì ngài cứ nói thẳng đi.

Cao Thiên Bảo do dự một chút liền hỏi:

- Hồ Cao Kê bị bao vây thật sao?

- Thật.

Nguru Tiến Đạt gật đầu nói.

Cao Thiên Bảo lại hỏi:

- Thật sự là quan quân?

Nguru Tiến Đạt nói:

- Thật sự là quan quân. Mấy vạn phủ binh, điều đó không thể giả được. Người dưới trướng của Trương Đại đương gia cũng đã nhìn thấy rồi, không lừa được.

Cao Thiên Bảo lắc đầu nói:

- Ngươi vẫn không tin ta.

Ông ta đứng dậy bước ra ngoài cửa, nhìn lên trời nói:

- Ta vẫn luôn nghĩ, nếu ban đầu không hộ tống Hạ Nhược đại ca tới Hồ Cao Kê thì cũng giống như ngươi, cùng Lý Đại đương gia tới Yên Sơn liệu có phải là không chịu nhiều khổ sở như vậy rồi? Nguru huynh đệ, ta còn mơ hồ nhớ được tên của ngươi. Nếu ta có thể gọi ra, ngươi sẽ biết những lời trước đó ta nói là thật. Ta chỉ là muốn hỏi rõ một chuyện, nếu người đã xuất hiện ở Đầm Cự Dã, liệu có phải Lý Đại đương gia muốn ra tay với Trương Kim Xung?

Nguru Tiến Đạt suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu nói:

- Đại đương gia của chúng ta biết Hạ Nhược đại ca đã chết rồi, cho nên mối thù này nhất định phải báo. Trước tiên là đối phó với Trương Kim Xung, sau đó sẽ giết chết Đậu Kiến Đức, một người cũng không chạy thoát!

Đây cũng là câu trả lời thẳng thắn của Nguru Tiến Đạt. Hơn nữa, gã cũng đoán qua lời nói và sắc mặt, đoán được giao tình của Cao Thiên Bảo và Hạ Nhược Trọng Sơn hẳn là rất sâu nặng. Cho nên, gã mới đặt việc báo thù cho Hạ Nhược Trọng Sơn lên hàng đầu.

- Vậy là tốt rồi!

Cao Thiên Bảo cười nói:

- Đậu Kiến Đức là người của Cao đại ca, ta không muốn ra tay. Nhưng tên Trương Kim Xung này, ta cũng sớm muốn giết chết hắn ta rồi. Lý Đại

đương gia nếu muốn ra tay, ta nguyện làm nội ứng!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Không Tiếp Tục Người Này.

Nếu muốn dẫn một cánh kỵ binh năm nghìn người che giấu được tai mắt của quan phủ và nghĩa quân Lục Lâm, im lặng không có tiếng động từ huyện Cổ Thành quận Thanh Hà bỗng nhiên xuất hiện ở Đàm Cự Dã, đây rõ ràng là điều không thể. Dù thông tin ở thời đại này bị bế tắc, dù Đại Tùy đã gây một loạn rồi, nhưng hành động lớn như vậy cũng không thể giấu diếm được quan phủ. Dù có giấu được quan phủ, cũng không giấu được Trương Kim Xung.

Con người Trương Kim Xung này dù cực kỳ hung ác, mỗi một lần công phá một phủ hộ bảo trại (làng có tường xây quanh) hoặc huyện thành thường thường đều là tàn sát hàng loạt dân trong thành, người dân hoặc là chọn theo hắn ta làm giặc, hoặc là bị giết, chỉ có hai con đường để đi. Nhưng Trương Kim Xung lại không hề ngốc, y hiểu đạo lý thô không ăn cỏ gần hang, cho nên thôn làng gần Đàm Cự Dã đều rất là an toàn, không những không bị Trương Kim Xung dẫn người tới cướp bóc mà còn thường xuyên nhận được sự chiếu cố của người trong trạch. Cho nên, trong vòng mấy chục dặm bên ngoài Đàm Cự Dã, chỉ cần có bất kỳ thông tin nào cũng sẽ truyền tới tai Trương Kim Xung đầu tiên.

Nếu Lý Nhân muốn dẫn năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ thần không biết quỷ không hay ở bên ngoài Đàm Cự Dã chờ Trương Kim Xung dẫn người ra, điều này không khác gì truyện cổ tích.

Cho nên, ngay từ ban đầu Lý Nhân đã không muốn tới quá gần Đàm Cự Dã, mà dừng lại ở bờ bắc Hoàng Hà.

Sở dĩ Trương Kim Xung không quan tâm gì tới Cao Sĩ Đạt, một trong những nguyên nhân là vì Đàm Cự Dã quá rộng mà dễ thủ khó công. Đừng nói mấy vạn quân Hồ Cao Kê không so được với binh lính tinh nhuệ dưới trướng y, mà ngay cả mấy vạn phủ binh tới đánh cũng không thể làm gì được. Thứ hai chính là từ Hồ Cao Kê tới Đàm Cự Dã phải vượt qua sông Hoàng Hà. Ban đầu khi Lục Lâm đạo phuong bắc để cử mình chủ, Trương Kim Xung không quan tâm gì bởi vì có con sông Hoàng Hà này làm bình chắn, hắn ta không lo lắng gì tới chuyện người Hồ Cao Kê báo thù.

Hang ổ của hắn ta không ở phía bắc Hoàng Hà, cho nên đối với Cao Sĩ Đạt thế lực lớn nhất phía bắc Hoàng Hà cũng chẳng có gì đáng sợ.

Lý Nhân dừng lại ở một ngọn núi nhỏ không biết tên bên bờ sông Hoàng Hà gần cảnh nội Liêu Thành phía bắc Hoàng Hà. Mặc dù ngọn núi này không lớn, thế núi cũng không cao, nhưng đội ngũ đóng bên trong không hề có vấn đề gì. Hắn đang chờ đợi, chờ Ngu Tiên Đạt thúc đẩy Trương Kim Xung dẫn người từ trong đầm Cự Dã đi ra. Đầm Cự Dã quá lớn, đầm Cự Dã ở thời đại này còn lớn hơn Thủy Bạc Lương Sơn thời Tống gấp đôi. Trên thực tế, bởi vì sau thời kỳ ngũ đại Hoàng Hà không ngừng vỡ đê, nước bùn tấn công khiến cho toàn bộ phía nam Cự Dã Lương Sơn bị lấp đầy, bao gồm cả nửa khác trong Lương Sơn chính là Thủy Bạc Lương Sơn đại danh鼎鼎.

Một nơi lớn như vậy, hung hiểm như vậy, cho dù Lý Nhân có năm nghìn kỵ binh nhẹ áo giáp tinh nhuệ cũng không thể công hạ được. Cho nên, cách giải quyết Trương Kim Xung cũng vẫn còn đang được suy tính.

Lý Nhân biết Trương Kim Xung và Cao Sĩ Đạt không hợp nhau. Không chỉ là vì khi Cao Sĩ Đạt triệu tập hội minh Lục Lâm đạo phuong bắc Trương Kim Xung không tới, còn có lý do của Tôn An Tổ. Ban đầu Cao Sĩ Đạt và Đậu Kiến Đức chính là giường cơ hiệu báo thù cho Tôn An Tổ, mới thu nạp không ít binh lính dưới trướng Tôn An Tổ. Đó mới là nguyên nhân chính vì sao Trương Kim Xung không tới Hồ Cao Kê để hội minh. Trương Kim Xung biết một khi mình tới Hồ Cao Kê tất nhiên sẽ không thể sống được.

Cao Sĩ Đạt và Trương Kim Xung đều là trùn thổ phi có hàng vạn binh trong tay. Chuyện tranh chấp giữa hai người đã không còn là chuyện ngày một ngày hai nữa. Nếu có cơ hội giết chết đối phương, họ đều không thể nương tay.

Cho nên, trông cậy vào Trương Kim Xung đi cứu Cao Sĩ Đạt thì chỉ có kẻ ngốc nằm mơ thôi. Nếu hắn ta không ném đá xuống giếng, hắn ta không là Trương Kim Xung rồi.

Theo suy đoán của Lý Nhân, Hồ Cao Kê bị bao vây, chỉ cần Trương Kim Xung biết được tin này nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Bất luận là quan quân thắng hay là Cao Sĩ Đạt thắng, Trương Kim Xung đều có cơ hội. Nếu quan quân thắng, Trương Kim Xung sẽ nhận cơ hội thu nạp tàn binh thổ phi còn lại của Hồ Cao Kê, mở rộng thực lực của mình. Nếu Cao Sĩ Đạt thắng, hắn ta có thể lấy chủ ý đánh quan binh cướp lấy vũ khí trang bị trên người đám quan quân và ngựa chiến.

Hơn nữa, dù Cao Sĩ Đạt thắng, hắn ta còn có thể có thêm vài phần thực lực? Nhân lúc nguyên khí của y bị thương nuốt một miếng, điều này đối với Trương Kim Xung mà nói chắc chắn là một điều vô cùng hấp dẫn! Cho nên, Lý Nhân định liệu Trương Kim Xung tất sẽ xuất quân ra khỏi trạch!

Chỉ cần Trương Kim Xung dám qua Hoàng Hà, cơ hội đó sẽ tới.

Đóng quân phía dưới ngọn núi nhỏ không biết tên đó, Lý Nhân cử người của Phi Hồ Mật Điệp nghĩ cách liên lạc với Ngu Tiên Đạt. Ban đầu khi Ngu Tiên Đạt vào Đàm Cự Dã đã để mấy tên Phi Hồ Mật Điệp bên ngoài, chính là để tiện liên lạc với Lý Nhân. Nhưng dù là Lý Nhân hay Ngu Tiên Đạt

đều biết, vừa mới vào Đầm Cự Dã, muốn nhận được sự tín nhiệm của Trương Kim Xung không phải là chuyện dễ.

Lý Nhân không phải là thần tiên, hẳn không ngờ rằng Ngưu Tiên Đạt sẽ gặp được Cao Thiên Bảo.

.....

.....

Người mà Trương Kim Xung tín nhiệm nhất là bản thân hắn ta. Bởi vì hắn ta hiểu trên thế giới này trước những thứ đầy cảm dỗ không ai là người không thể bán đứng. Cho nên, hắn ta ở Đầm Cự Dã hầu như không có người nào là không đề phòng. Nhưng nếu nói ở Đầm Cự Dã còn có một người có thể khiến cho hắn ta hơi tín nhiệm một chút, người đó tất nhiên chính là Nhị đương gia của Đầm Cự Dã Tiền Lộc.

Tiền Lộc lớn hơn Trương Kim Xung hai tuổi. Ông và Trương Kim Xung là đồng hương. Ban đầu cùng Trương Kim Xung đi giết chết mười mấy quan sai tạo phản trong đó có ông. Nhưng bây giờ tính toán, những người ban đầu hình như giờ chỉ còn lại có một mình ông và Trương Kim Xung. Mười mấy người đó, đại đa số đã chết trong địa bàn thổ phi khác, còn có hai người là Trương Kim Xung đích thân giết chết. Cho nên Trương Kim Xung tin ông không phải là vì ban đầu họ cùng nhau đi giết quan sai, mà là vì hai người họ là thông gia.

Con gái của Tiền Lộc Tiền Thúy Chi được gả cho con trai độc nhất của Trương Kim Xung là Trương Tăng Phúc. Cho nên Trương Kim Xung cũng đề phòng ông ít nhất.

Trước đó trong sảnh tụ họp, không tính bản thân Trương Kim Xung, trong số sáu đương gia khác có bốn người không đồng ý xuất binh về phía bắc. Lý do rất đơn giản, vượt sông Hoàng Hà cướp địa bàn không phải là chuyện gì ổn thỏa lắm. Ngộ nhờ cánh phủ binh đó lợi hại, sau khi tiêu diệt Cao Sĩ Đạt xong vẫn dư sức đối phó lại chúng ta thì làm thế nào? Tối khi đó quả là không may mắn gì, lại còn tổn thất lượng lớn binh lính, đó mới là mất nhiều hơn được.

Còn có hai người không bày tỏ ý kiến. Một là Thất đương gia Cao Thiên Bảo, hai chính là Nhị đương gia Tiền Lộc.

.

Thất đương gia Cao Thiên Bảo không nói lời nào, Trương Kim Xung biết đó là Cao Thiên Bảo tự biết lượng sức mình. Ở Đầm Cự Dã, cho dù mình có chia cho y ba nghìn chiến binh, y cũng không nói chuyện địa vị. Số binh đó nói đi nói lại vẫn là của Trương Kim Xung. Cao Thiên Bảo căn bản không chỉ huy được. Còn Tiền Lộc thì không nói gì. Trương Kim Xung biết là người thông gia này của mình kỳ thực xem ra là người hiểu mình nhất trong Đầm Cự Dã này. Bởi vì, ông biết mình muốn xuất binh, cho nên mới không phản đối. Nhưng bốn vị đương gia khác đều không đồng ý xuất binh ra, Tiền Lộc cũng không nên nói gì.

Cho nên, chờ sau khi những người khác đi rồi, Trương Kim Xung đặc ý giữ Tiền Lộc lại.

- Lão ca à, chúng ta uống vài ly rượu nhé. Dù sao cũng vẫn còn sớm, trở về huynh cũng là gây sức ép với hai người phụ nữ mới 13 tuổi đó, ta cũng không hiểu, phụ nữ ngay cả ngực cũng vẫn còn chưa nhô lên thì có vị gì chứ!

Trương Kim Xung cười nhìn Tiền Lộc nói. Nói lý ra, y vẫn còn gọi Tiền Lộc là lão ca.

- Đại đương gia à ... người đây không phải là đánh người đánh vào mặt sao?

Tiền Lộc cười khổ nói:

- Người cũng biết, ta cũng chính là có sở thích này. Những người phụ nữ có tư sắc, có thân hình ta nhìn thấy chướng mắt, vẫn là tiểu nha đầu tốt hơn. Ta thoải mái bày tỏ nỗi lòng không được sao?

Ông ta đương nhiên không thể nói thẳng ra được rồi. Những người phụ nữ mới nhìn đã thấy mê người đó mình đã không đùa nghịch được nữa rồi. Chỉ có những cô gái nhỏ không chịu nổi vài cái tấn công đau đến chết người đó, ông ta mới có thể tìm lại được sự tự tin.

Trương Kim Xung trừng mắt nhìn ông ta nói:

- Lời này nếu để Thúy Chi nghe được, ta xem cái mặt già nua này của ông còn để được vào đâu!

Tiền Lộc không quan tâm liền khoát tay:

- Làm cái việc này còn muốn thể diện làm gì?

Trương Kim Xung sững sốt, không khỏi cảm thấy Tiền Lộc là đang châm chọc mình. Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra lý do gì, cho nên trong lòng dù không thoải mái cũng không quá để ý.

- Lão ca, vừa rồi khi nghị sự, sao ca không nói gì?

Rượu và thức ăn đã được bày biện, Trương Kim Xung đích thân rót cho Tiền Lộc đầy ly rượu hỏi.

Tiền Lộc nhìn đĩa thịt vừa đặt lên bàn nhú mồm, không trả lời Trương Kim Xung mà chỉ vào đĩa thịt đó nói:

- Ta không ăn món này.

Trương Kim Xung cười ha hả nói:

- Đây là tim trâu, không phải tim người.

- Thật chứ?

Tiền Lộc trừng mắt hỏi.

Trương Kim Xung gấp một miếng thịt chín bỏ vào miệng mình nhai, hùng hùng hổ hổ nói:

- Con mẹ nó, chính là không có tim người nhò.

Tiền Lộc lúc này mới yên tâm, cũng không cần dùng đũa, lấy một miếng thịt đưa vào miệng nói:

- Đại đương gia, ngươi hỏi ta vì sao vừa rồi không nói? Chuyện này ngươi còn không hiểu sao? Dù ngươi muốn làm gì, ta cũng đều ủng hộ. Hai chúng ta là thông gia, Thủy Chi là vợ của Tăng Phúc, con trai ngươi, con gái ta, ngươi nói chúng ta bận việc này việc kia, còn không phải là vì cuộc đời của chúng sao? Cho nên, ta không thể phản ngươi, ta là theo ngươi. Ngươi nói làm gì ta liền làm đó.

- Ta biết ca là nghĩ như vậy!

Trương Kim Xung uống một ngụm rượu, cảm thấy chưa đủ nghiền.

- Người đâu, hôm qua chẳng phải có một tên khốn kiếp các ngươi trộm trâu nhà người ta còn bị nhốt vào Thủy Lao sao?

Trương Kim Xung hỏi.

Thân binh liền chạy tới nói:

- Vâng.

- Đi đi đi, mau mổ tim xào mang lên đây cho ta.

Trương Kim Xung không kiên nhẫn khoát tay, lập tức đẩy đĩa tim trâu đó lại trước mặt Tiền Lộc nói:

- Chẳng có mùi vị gì, nhạt hơn cả mạng, ca thích thì ăn đi!

Tiền Lộc thờ dãi nói:

- Đại đương gia ... tim người này, sau này vẫn nên ăn ít đi một chút.

Trương Kim Xung cười nói:

- Ca chưa từng ăn qua ca không biết, mùi vị của nó rất tuyệt vời.

Chỉ hơn 10 phút sau, một quả tim người được xào chín đặt vào đĩa mang lên. Trương Kim Xung cũng không sợ bỏng, liền gấp một miếng, sau đó lại uống một ngụm rượu nói:

- Ngon!

- Lão ca, chuyện này nói đi cũng phải nói lại, ca thấy thế nào về chuyện vượt sông Hoàng Hà?

Trương Kim Xung hỏi.

Tiền Lộc uống một hớp rượu, liếc nhìn đĩa tim người đó, cảm thấy dạ dày mình cuộn lên, tốt xấu gì cũng phải kìm nén xuống mới nói:

- Muốn nghe lời thực hay là lời giả?

- Đương nhiên là lời nói thật rồi!

Tiền Lộc thờ dãi một tiếng nói:

- Đại đương gia à, ngươi cũng biết con người ta nhút nhát, cũng không có dã tâm gì. Muốn ta nói ngày hôm nay sống rất tốt, chỉ ít cũng không cần phải vừa ăn vừa uống chứ? Hơn nữa thủ hạ còn có năm nghìn lính tới, còn có mấy cô gái có thể nặn ra nước, mang lại cho ta sự ấm áp là đủ rồi. Đại đương gia ngươi muốn nghe ta nói lời nói thật lòng, vậy ý của ta chính là bây giờ đã chiếm được Đàm Cự Dã cuộc sống cũng rất tốt. Chỉ cần chúng ta không ra ngoài, chẳng ai đánh vào được. Không phải lo lắng bị chết ngoài sa trường, cũng không lo những cô gái đó mang cho người khác.

- Nhìn người có chút tiền đồ đó!

Trương Kim Xung có chút tức giận nói:

- Vậy ca hãy nghĩ lại xem, nếu chúng ta bị quan quân bao vây ở Hồ Cao Khê, Cao Sĩ Đạt ở Đàm Cự Dã sẽ thế nào?

- Vậy y chắc chắn là phải ném đá xuống giếng rồi.

Tiền Lộc nói ra lời này không phải là rất phù hợp, lại không thấy có gì không ổn. Trương Kim Xung cũng là một người thô lỗ, đương nhiên cũng không để ý.

- Đại đương gia, người cứ nói đi, nếu người muốn đánh, chúng ta làm con mẹ nó đi. Ta cũng vừa nói rồi, con người ta nhút nhát cũng không có dã tâm gì, năm nghìn binh lính thủ hạ của ta cũng lãng phí quá rồi. Đại đương gia một câu thôi, ta sẽ đem người tới Dừng Tụ doanh của người.

Trung dừng nhân nghĩa son hải định, đó là bày doanh trại của Đàm Cự Dã.

- Ta cần người của người làm gì!

Trương Kim Xung rất hài lòng với thái độ của Tiền Lộc. Hắn ta cười nói:

- Đánh thì chắc chắn phải đánh rồi. Cho nên, trong buổi nghị sự ngày mai, ca phải đứng lên. Con người Cao Thiên Bảo đó chắc chắn là muốn đi cứu Cao Sĩ Đạt rồi, như vậy chúng ta đã chiếm được một nửa người rồi.

- Nhưng Vương Vận Lai bốn người họ không phải là không đồng ý sao?

- Vương Vận Lai?

Trương Kim Xung mỉm cười, ánh mắt hiện lên sự âm hiểm:

- Một người chết, không có cơ hội nói chuyện. Một năm nay mấy người họ đã sống những ngày yên ổn quá thoải mái rồi, đã quên ngày tháng này là ai cho họ. Nếu họ đã quên, Đại đương gia ta phải nhắc nhở.

Hắn ta chỉ ra ngoài nói:

- Ta vừa mới hạ lệnh, để Vương Vận Lai dẫn theo Trung tự doanh của y ngay trong đêm ra ngoài đánh huyện thành Đông Bình, đã muộn như vậy, trời tối như vậy, y đã về triệu tập nhân mã ngộ nhờ ngã từ trên núi xuống, há chẳng phải là tan xương nát thịt sao?

Đang nói chuyện, Bùi Tịnh đi vào, ghé sát tai Trương Kim Xung nói vài câu, Trương Kim Xung cười nói:

- Điểm tâm sáng mai cũng ăn được.

Tìm Tiền Lộc bỗng run lên, ông biết trong Đàm Cự Dã đã không còn người tên Vương Vận Lai nữa rồi.

Trên Yên Sơn, bởi vì đại đội nhân mã đã xuất phát rồi, toàn bộ sơn trại chỉ còn lại mấy trăm binh lính trấn thủ, có mấy trăm binh lính chán nản tự tìm lạc thú cho mình. Nhiệm vụ của họ là canh giữ sơn trại, ngộ nhờ đại đội nhân mã không thể đánh chiếm được vùng đất phía nam đó, nói không chừng đại quân sẽ quay trở lại nơi đây. Cho nên, sơn trại này không thể bỏ. Mà Lý Nhân từ trước đến giờ cũng không phải là người làm việc kích động, cho nên chặt đường lui của mình là chuyện hắn chưa làm bao giờ.

Có một số binh lính rảnh rỗi, nhàn chán, quây quần bên nhau tự tìm niềm vui, có một số thì tụ tập một chỗ, hưởng thụ cảm giác thoải mái ấm áp của ánh nắng chiếu lên người. Còn có không ít người coi Lý Nhân là thần tượng, đứng khóa thân trong gió luyện tập đao pháp xạ nghệ, lại bởi vì không có nền tảng luyện tập từ nhỏ, cho nên có chút không chịu được cái lạnh giá của gió lạnh. Ai nấy đều rất nhanh chóng bị nổi da gà lên, nghiêng chặt răng lại chịu đựng.

Đám binh lính trên tháp quan sát thực sự không chịu nổi gió lạnh, rót một ngụm rượu lâu năm uống, sau đó run rẩy nhìn về phía ánh mặt trời phía xa. Binh lính tuần tra vẫn cố gắng làm tròn chức trách của mình, tuần tra qua lại trong vòng 20 dặm. Bước chân của họ không vì sự ra đi của Lý Nhân mà trở lên chậm chạp. Bởi vì họ đều biết, càng những lúc này càng phải nâng cao tinh thần. Bởi vì trên núi Yên Sơn mù mịt không chỉ có mỗi đám mã tặc bọn họ.

Dưới chân núi, từ một nơi tuyết trắng bao phủ rất xa bỗng xuất hiện một đội nhân mã, xem ra số người tới không nhiều, chỉ có khoảng trăm người. Ngoài một chiếc xe ngựa nhìn khá xa hoa ra, những người còn lại đều là kỵ sĩ tiên y nộ mã.

Tốc độ đi của đội ngũ không nhanh, hầu như chủ nhân đó bên trong xe ngựa dưới sự bảo vệ của kỵ sĩ, giống như rất hứng thú với cảnh tuyết phủ dưới chân núi Yên Sơn này. Chỉ là rèm vải phủ cửa sổ hai bên xe ngựa cũng không buông xuống, cũng không lộ ra một kẽ hở nào, cho nên gió lạnh không thổi vào được trong xe. Mà tầm nhìn của người đó trong xe ngựa cũng không vượt ra ngoài xe.

Hơn trăm kỵ binh xem ra đều là kỵ sĩ tinh nhuệ. Họ mặc áo giáp dày dặn. Nhưng từ sóc dài treo bên hông ngựa và hoành đao giắt thắt lưng của họ có thể thấy, họ không phải là người thảo nguyên, mặc dù, trên vai họ khoác áo bào đỏ giống như lang kỵ Đột Quyết. Người thảo nguyên không thiên về sử dụng sóc dài, thậm chí có chút chán ghét. Theo họ vũ khí tốt nhất trên thế giới này chính là loan đao, người bạn tốt nhất chính là ngựa hung.

Chương 174: Tam Sách.

Trên thực tế, người ngồi trong xe ngựa đó căn bản không chú ý tới phong cảnh ngoài xe có bao la hùng vĩ không. Một người đã từng sống ở thảo nguyên Tắc Bắc mấy năm thì kỳ thực cảnh núi tuyết mênh mông này chẳng có chút thích thú nào. Ngược lại, cô lại hiểu đây phía dưới lớp tuyết trong như gương này có lẽ đã chôn vùi không ít người hoặc gia súc bị chết.

Chậu than trong xe ngựa đã khiến cho nhiệt độ khác xa bên ngoài rất nhiều, thế cho nên cô thích mặc chiếc váy màu tím nhạt cũng không có cảm giác bị lạnh, chỉ là không khí trong xe vì chậu than mà khô hơn. Điều này khiến cho cô ít nhiều cũng có chút không kiên nhẫn.

Tầm mắt của cô luôn dừng lại ở tay mình, bởi vì nàng đang thêu.

Thêu một bông hoa mẫu đơn rất kiều diễm, giống như một đóa xinh xắn trên vai mình.

Bên cạnh nàng còn có một cái bàn thấp, bàn cờ trên bàn còn thể hiện một kết cục, cũng không biết nàng trên đường từ Tắc Bắc xa xôi mà tới liệu có phải là một mình chơi cờ để qua những ngày tháng nhàm chán hay không.

Từ bên cạnh thoạt nhìn lông mi của nàng rất dài, cũng rất cong, bờ mi hơi cúi xuống cùng với sống mũi thẳng tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp. Nàng vẫn chuyên tâm vào thêu đóa hoa mẫu đơn đó, cách biệt hoàn toàn với tiếng gió gào thét và tiếng ngựa chiến đập vào vang lên, không hề có gì ảnh hưởng tới dòng suy nghĩ của nàng.

Xe ngựa dừng lại ở chân núi. Kỵ sỹ dẫn đầu nhảy từ chiến mã xuống chậm rãi bước tới phía trước xe ngựa cúi đầu nói:

- Chủ nhân, đã tới chân núi rồi.

Người phụ nữ tuyệt đẹp đang thêu đó chính là Diệp Hoài Tu. Nàng hầu như không nghe thấy tiếng của người kỵ sỹ đó bên ngoài, mà vẫn chăm chỉ thêu những mũi kim sau cùng, lúc này mới từ từ thư giãn thắt lưng một chút, tư thế đó có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng nổi lòng tham. Nhưng rèm cửa dày đã che hết tư thế của nàng, cho nên kỵ sỹ bên ngoài cũng không nhìn thấy được bức tranh đẹp mê người này.

Đặt bức tranh hoa mẫu đơn đã thêu xong đó xuống, Diệp Hoài Tu mỉm cười giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó rất vui. Nàng đưa tay lên miệng ngáp dài một cái, xem ra có chút mệt mỏi.

- Đã tới rồi sao?

Nàng hỏi một câu, không chờ người thủ hạ trả lời mà thân nhiên dặn dò:

- Cừ hai người lên núi bẩm báo một tiếng, nói Thảo Lư Diệp Hoài Tu muốn bãi kiến chủ nhân của Yến Sơn. Nhớ, thảo binh khí ra rồi mới lên, không được để người ta hiểu lầm.

Kỵ sỹ liền vâng lệnh, lập tức cưỡi người lên núi.

Sau khi khoảng cách giữa họ còn khoảng 100m, mấy tên lính gác của Yến Sơn trại liền nhìn nhau, lập tức cưỡi một người nhanh chóng chạy lên núi.

Một canh giờ sau, kỵ sỹ trên núi được trấn thủ ở sơn trại Lư Mãn đích thân đi xuống, giọng điệu có chút khách khí. Mặc dù y không biết Diệp Hoài Tu, nhưng cái tên Thảo Lư Diệp gia cũng đã nghe qua. Hơn nữa, y sớm đã biết giữa tướng quân Lý Nhân và vị Diệp đại gia đó có quan hệ gì đó. Dù sao người có thể được Diệp đại gia đích thân ra tay chế tạo ra một thanh trực đao vào bộ khôi giáp, trên thế giới này không có nhiều.

Xuất phát từ lễ tiết, Lư Mãn đích thân đi tới bên xe ngựa thi lễ nói:

- Yến Sơn Lư Mãn ra mắt Diệp đại gia, quả thực không may chút nào, tướng quân nhà ta mấy hôm trước đã xuất núi rồi. Trong thời gian ngắn có lẽ là không thể trở về. Nếu Diệp đại gia có việc gấp, có thể nói cho ta biết, ta sẽ sai người đi thông báo tướng quân.

- Tướng quân?

Diệp Hoài Tu ngồi trong xe hơi sững sốt, lập tức cười giễu cợt.

Đúng vậy, tên tiểu tử đó giờ đã là đại hào một phương có hàng vạn binh, tính ra vừa mới bao lâu, ban đầu ở quận Ngư Dương gặp một thiếu niên lang đó, điều đó khiến nàng không thể tin nổi. Cho dù, những năm nay Diệp Hoài Tu đã gặp rất nhiều thanh niên tài giỏi, cũng không có ai sánh được chàng

thiếu niên tuấn tú họ Lý đó. Hơn nữa nhớ tới lúc gặp lần đầu ở quận Ngự Dương, Diệp Hoài Tụ lại có chút cảm giác như cách mấy đời rồi.

- Không cần, ta và tướng quân nhà ngươi không cần người khác truyền lời. Ngươi có thể cho ta biết hắn đi đâu? Ta tự đi tìm hắn là được rồi.

Diệp Hoài Tụ dựa người vào xe, nhặt một quả đào trái mùa của Liêu Đông từ khay bạc trước mặt lên, khẽ hé miệng cắn một miếng, chậm rãi nhai.

- Chuyện

Lưu Mãn do dự một hồi nói:

- Tướng quân đi tới một chỗ, thực sự cơ mật, Diệp đại gia xin thứ tội, ta thực sự không thể nói được.

- Há?

Diệp Hoài Tụ lại không ngờ, không ngờ tên tiểu tử đó lại có bản lĩnh điều khiển lợi hại như vậy. Nàng không nói gì, mà vừa nhai miếng đào không biết đến vị ngọt thế nào vừa suy nghĩ. Khoảng chừng ba phút sau, nàng mới từ từ hỏi:

- Ngươi chỉ cần nói cho ta biết, hắn là đi tới Hồ Cao Kê hay Đàm Cự Dã?

Lưu Mãn kinh sợ, liền ngừng đầu lên nhìn về phía xe ngựa, chỉ là tầm hình của y lại không thể xuyên qua thùng xe, cũng không nhìn thấy được người phụ nữ lợi hại đó.

- Thứ lỗi, ta thực sự không thể nói.

Lưu Mãn cười khổ lắc đầu, thực sự không hiểu vì sao Diệp đại gia này lại có thể đoán được nơi mà tướng quân đi? Hay là nói Tướng quân biết nàng tới cho nên trước khi đi đã nói cho nàng biết? Nếu như là ý trước, vậy người phụ nữ này có trí tuệ quả thực là khiến người ta kinh ngạc.

- Cũng được ... ta tự đi tìm là được rồi, cũng không làm khó ngươi.

Diệp Hoài Tụ đặt quả đào xuống khay bạc, dùng khăn tay lau tay xong mở rèm cửa, đưa tay ngọc ra chỉ về phía nam nói:

- Đi thôi, trước tiên tới bên quận Thanh Hà.

Bàn tay đó đưa ra chỉ sau đó lại thu nhanh lại, nhưng chỉ như vậy cũng đã khiến tim Lưu Mãn đập mạnh. Y vốn nghĩ rằng Diệp đại gia có danh hiệu chế tạo binh khí thiên hạ vô song, hai tay của nàng bất luận thế nào cũng không thể xinh đẹp được. Nhưng, y vừa nhìn thấy bàn tay đó, quả thực là đẹp khiến người ta thất thần.

Diệp Hoài Tụ thu tay về nắm tay lại đặt trước mặt mình, khẽ miệng nhủ lại.

- Ngươi còn có thể chạy đi đâu được chứ? Tên tiểu tử kia?

.....

.....

Cuối tháng Giêng Đại Nghiệp năm thứ chín, về cơ bản phủ binh năm ngoài về nhà mừng lễ năm mới đã bắt đầu ra khỏi nhà đi về phương bắc. Mệnh lệnh của triều đình ban xuống là yêu cầu họ trước tháng ba phải tập kết ở trấn Hoài Viễn. Đối với người ở gần hơn con đường phải đi nhiều ngày này, mà người xa hơn thì phải ngựa không dừng vô rồi. Bởi vì mệnh lệnh chiêu mộ Kiều Quả còn sớm hơn triệu tập phủ binh quy hồi hơn hai mươi ngày, cho nên Trác Quận đã có hàng vạn người từ chỗ gần đi tới tập hợp rồi, chờ triều đình sắp xếp tướng lĩnh cho họ.

Lần này chinh phạt Liêu Đông rõ ràng là đơn giản hơn năm ngoài nhiều. Chỉ ít không có cảnh đồ sộ mấy chục vạn đại quân cùng tiến về thị trấn Hoài Viễn Liêu Tây, ngay cả Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng cũng không còn phô trương nữa, bỏ ngựa liền không ngồi mà đi theo đường thủy về hướng bắc. Dù sao cuộc chiến tranh đó năm ngoài cũng đã không để lại cho ông chút hồi ức tốt đẹp nào. Sau khi vượt sông Liêu Thủy trở về, việc đầu tiên của Dương Quảng chính là chặt đầu Lưu Sỹ Long để tạ thiên hạ. Sau đó lại chặt đầu các quan viên báo điểm lính ở Vọng Hải Đột và các nơi khác.

Trận chiến năm ngoài, ba mươi vạn phủ binh đã chết trên đất Liêu Đông, quân đội Đại Tùy đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Cho nên, Dương Quảng mới nghĩ ra cách chiêu mộ Kiều Quả này, để dùng số lượng bù lại lại cho chất lượng binh lính không đủ. Sau khi tới Trác Quận, Dương Quảng hạ lệnh cho Kiều Quả các nơi chia ra thành các doanh như Quả Nghị, Võ Năng, Hùng Vũ, bố trí lang tướng dẫn quân huấn luyện ngày đêm. Dương Quảng hạ chiếu dụ:

- Vũ Văn Thuật lấy binh lương không đủ, khiến quân triều đình bị vây khốn, chính là thất bại lòng trước được, không phải tội, nên phục lại chức quan.

Chính thức bắt đầu dùng lại Vũ Văn Thuật, tổng lĩnh Chinh Liêu quân vụ, đồng Khai phủ Nghi đồng tam ti.

Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng đã đi qua Lê Dương, để lại Lê bộ Thượng thư Dương Huyền Cầm làm đốc vận lương thảo ở đây.

Dương Huyền Cầm là con trai của Sở Công Dương Tổ, Thế Tập Sở Quốc Công. Đại Hoàng đế Nghiệp để y lại Lê Dương đốc vận lương thảo, vì vậy có thể thấy vô cùng tin nhiệm con người này. Tiếp tế lương thảo chính là một việc quan trọng của đại quân. Nếu quân không có lương thực thì chiến đấu

thế nào?

Lê Dương.

Dương Huyền Cẩm liền vuốt chiếc ấn quan trong tay, ánh mắt mờ màng.

Sau khi đặt ấn quan trong tay xuống, y liền cầm một cuốn sổ trên bàn lên xem, chỉ xem vài trang đã không có tâm trạng nào xem tiếp nữa. Con sổ trên mặt giấy đầy buồn tẻ, tâm tư của y lúc này cũng không để tâm vào việc tra xét con sổ lương thực tồn kho Lê Dương, mà đặt vào chỗ khác.

- Pháp Chủ ... người thấy khi nào chúng ta ra tay là thích hợp nhất?

Trong thư phòng này chỉ có Dương Huyền Cẩm và một chàng thanh niên mặc áo gấm, phong thần tuấn lãng. Chàng thanh niên này chấp tay đằng sau đứng cạnh tường đang nhìn kỹ bức tranh, sau khi nghe thấy lời này của Dương Huyền Cẩm liền quay người lại. Người này lông mày như viền son mặt như quan ngọc, quả nhiên là một mỹ nam tử. Thân hình thẳng, mặc dù nhìn thì hơi gầy, nhưng phong độ từ trên người y toát ra cũng đã che giấu được dáng vẻ gầy còm này.

- Đông chủ, đại quân vẫn chưa tập kết hết ở Hoài Viễn, sao ngài lại gấp thế?

Chàng thanh niên được gọi là Pháp Chủ mỉm cười bình thản bước tới bên cạnh Dương Huyền Cẩm, ngồi xuống nói:

- Lần này Bệ hạ muốn rửa sạch nỗi nhục trước đây, nhưng các lộ nhân mã vẫn chưa tập kết hết, chờ đại quân qua Liêu Thủy, theo ta thấy nhanh nhất cũng phải tới cuối tháng 4. Giữa tháng 5, đại quân tấn công vào Liêu Đông, thâm nhập vào bên trong biên giới Cao Cú Lệ, như vậy ... tháng 6, có lẽ mới có thể làm được.

Dương Huyền Cẩm bấm tay tính toán:

- Còn thời gian 4 tháng nữa, Pháp Chủ, còn cần chuẩn bị gì không?

Pháp chủ là tự của Thế Tập Bồ Sơn Công Lý Mật. Khi người này còn trẻ đã nổi tiếng thiên hạ. Sau đó, bởi vì động tới lòng đồ kỵ của Hoàng đế Đại Nghiệp Dương Quảng mà lần trốn, không biết không ngờ lại trốn ở bên cạnh Dương Huyền Cẩm.

- Đông chủ yên tâm, hai năm nay ta đã đi khắp thiên hạ, gặp gỡ các lộ anh hùng hào kiệt, thay chủ nhân thu phục không ít nhân tài. Những nhân vật trên Lục Lâm đạo đó dù tạp loạn, nhưng nhân mã thủ hạ đã thu thập được tới chục vạn người. Chờ chủ nhân giương cờ, ta sẽ liên lạc với hào kiệt các nơi cùng hành sự, đại sự lo gì không thành.

Y cười nói:

- Ta đã cung cấp cho chủ nhân ba sách hoạch thượng trung hạ, chờ ta xem xét kỹ sẽ tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Rối Loạn.

Ngày mùng 5 tháng 2 năm Đại Nghiệp thứ 9, sau khi thương nghị 4, 5 ngày, bởi vì phản đối đại quân vượt sông sang phía bắc mà Tứ đương gia Vương Vận Lai đã bất ngờ ngã chết, khiến cho mấy vị đương gia còn lại cũng đã thay đổi tư tưởng trước đây. Đại đương gia Đàm Cự Dã Trương Kim Xung tuyên bố, ba ngày sau sẽ dẫn bốn vạn chiến binh Đàm Cự Dã xuất động, vượt sông Hoàng Hà giải vây cho Hồ Cao Kê. Trên thực tế, câu nói này không có ai tin. Nhưng đại cò đạo nghĩa vẫn tung bay. Mặc dù biết là nói dối những cũng có thể đánh lừa người ta tăng thêm lòng can đảm.

Gia quyến người già trẻ em trong trạch tiền đi rất xa. Các binh lính không ngừng quay đầu lại nhìn tò ý người nhà của mình mau về đi. Đây đã không phải là lần đầu tiên họ xuất trạch đi cướp bóc, mỗi lần trở về đều mang về lượng lớn lương thực và dân chúng gia nhập, lần này xuất chinh kỳ thực cũng là tất nhiên. Từ sau khi đại quân của triều đình chinh phạt Liêu Đông trở về, Đại đương gia Trương Kim Xung cũng không dám dẫn người ra ngoài tấn công quận huyện. Đám thổ phi không có thói quen tích trữ lương thực, cũng không có lương thực để cho chúng tích trữ. Mùa đông này kỳ thực đã trời qua không tốt lắm, cho nên đối với đám thổ phi xuất chinh Đàm Cự Dã lần này trong lòng mỗi người đều có chút kỳ vọng.

Ban đầu khi đánh hạ vài huyện thành đầu tiên, cảm giác kích thích đó vẫn còn mới mẻ trong ký ức. Lương thực trong kho huyện thành bị bọn chúng cướp hết. Lương thực tích trữ của đại hộ cũng đều bị cướp hết. Nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng là trong số họ không ít người đều có cơ hội ngủ với người phụ nữ của đại hộ, cảm giác đó khiến người ta cả đời khó mà quên được. Nếu họ không gia nhập vào Đàm Cự Dã, họ sao có cơ hội nằm đè lên các tiểu thư khuê các của những nhà giàu có đó chứ?

]Có lần đầu tiên, thì sẽ nghiệm.

Đây mới là quang cảnh của hơn hai năm gần gũi, trong Đàm Cự Dã đã có hàng vạn người rồi. Ngay cả mình chủ Lục Lâm đạo phương bắc Cao Sĩ Đạt cũng không dám gì với Đàm Cự Dã, thực sự đánh nhau không nhất định là ai thắng ai thua. Hơn nữa, lần này xuất trách, mọi người không phải chính là lật Cao Sĩ Đạt sao? Đám thổ phi của Hồ Cao Kê đã đánh nhau với quan quân mười mấy ngày rồi, sau khi vượt qua sông Hoàng Hà nói không chừng Hồ Cao Kê đã bị quan quân san bằng rồi cũng nên.

Đây là thời cơ tốt nhất để thế lực của Đàm Cự Dã phát triển thế lực sang phía bắc Hoàng Hà, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha được.

Bởi vì phủ binh lại một lần nữa chinh Liêu, Trương Kim Xung không có gì lo lắng. Bốn vạn binh mã đông nghìn nghịt lộ liễu đi giữa quan đạo, huyện thành bên đường không cửa thành nào không đóng chặt. Những Huyện lệnh Huyện thừa đại nhân đó không chừng đã trốn ở chỗ nào đó mà run sợ rồi, không ai dám dẫn mấy chục tên sai dịch ra công tìm tới các chết. Thậm chí, nhân mã của Đàm Cự Dã đã cách huyện thành rất xa rồi, Huyện lệnh đại nhân đã sai người mang lương thực và tiền bạc tới để đổi lấy sự bình an. Điều này khiến cho sỹ khí của nhân mã Đàm Cự Dã càng tăng cao.

Đại quân thẳng tiến về hướng bắc, chỉ năm ngày đã tới bờ sông Hoàng Hà.

Sớm đã nghe nói thổ phi của Đàm Cự Dã lại đi ra đánh nhà cướp của, người lái đò bên sông Hoàng Hà đã chuyển nhà bỏ chạy rồi. Nhưng người thì chạy mà thuyền không mang theo, hơn nữa binh lính của Đàm Cự Dã hầu như ai nấy đều có khả năng bơi lội, cho nên vượt sông đối với họ mà nói không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng con người Trương Kim Xung lại rất cẩn trọng quan sát, không tùy tiện vượt sông Hoàng Hà. Trước tiên y cử người đi quyền qua, tuần tra kỹ bờ bên kia một lượt, xác định trong vòng 20 dặm không có bóng dáng của quan quân mới bắt đầu hạ lệnh vượt sông. Trong khoảng thời gian ngắn, hàng trăm con thuyền chỉ qua lại ngang sông cũng đã trở lên đồ sộ. Chính ngay bản thân thổ phi cũng đều bị cảnh đồ sộ này cảm nhiễm, trong lòng mỗi người đều toát ra hào khí không thể diễn tả được.

Chưa đầy nửa tháng trước, Cao Thiên Bảo từ Hồ Cao Kê tới Đàm Cự Dã làm Thất đương gia, vốn dẫn theo Định Tự Doanh theo mình đi ở phía sau cùng, sau khi tới bờ sông Hoàng Hà, nhân mã của y lại quay lại chạy về. Giặc cỏ chính là giặc cỏ, vừa nhìn thấy Hoàng Hà đám thổ phi của Đàm Cự Dã đã loạn rồi. Cộng thêm quan phủ trên đường lần này không ai dám trêu chọc vào, khiến cho họ đều cảm thấy mình đã là thiên hạ vô địch.

Binh mã bảy doanh Trung Dũng Nhân Nghĩa Sơn Hà Định này, Vương Vận Lai đương gia của Trung tự doanh đã “chết oan chết uổng”. Như vậy Trung tự doanh đã bị tách ra bị Dũng tự doanh của Trương Kim Xung và Nghĩa Tự doanh của Tiền Lộc nuốt chửng rồi. Mà khi hành quân thổ phi Đàm Cự Dã còn miễn cưỡng có thể bảo vệ được thành hàng, tới bên bờ Hoàng Hà đã hỗn loạn thành cháo. Cho dù là thiên vương lão tử tới cũng không thể phân biệt được ai trong số họ là lính của doanh trại nào.

Bởi vì Định Tự Doanh của Cao Thiên Bảo đi sau cùng lại cộng thêm nhân mã ít nhất, cho nên đội ngũ của họ rõ ràng là vẫn còn nghiêm khắc chỉnh tề một chút, ngoài ra, còn có Sơn tự doanh dưới trướng Lục đương gia Liễu Bạch. Ngưu Tiến Đạt hiện giờ chính là Lữ suất của Sơn tự doanh, thủ hạ có một trăm tên lâu la, trong đó bao gồm mấy tên thân tín của gã dẫn tới.

Cao Thiên Bảo hạ lệnh để các thân binh duy trì đội ngũ, mình cười ngửa đi về phía trước tìm Trương Kim Xung.

- Đại đương gia! Như vậy không được rồi!

Cao Thiên Bảo nhíu mày nói.

- Cái gì không được?

Trương Kim Xung đang vui vẻ nhìn cảnh trăm thuyền đua nhau, nghiêng đầu theo bản năng hỏi một câu.

- Ngộ nhờ bên kia có quan binh mai phục, hòng hết loạn xạ thế này thì hồng bát. Không có trận tự, người qua sông ở doanh trại nào cũng có, không có chỉ huy thống nhất, một khi quan binh đánh tới chúng ta chắc chắn không thể ngăn cản được! Trong binh pháp có nói, có thể một nửa qua sông đánh, tình hình của chúng ta hiện tại rất bất lợi.

Cao Thiên Bảo nói lời không cát lợi khiến cho Trương Kim Xung thấy buồn bực trong lòng. Nhưng y cũng còn phải dùng tới Cao Thiên Bảo cho nên cũng không nổi giận:

- Trước khi ta qua sông đã sai thám báo đi thăm dò rồi, không phát hiện thấy dấu vết của quan quân. Nhưng lũ ranh con này quả là quá loạn, vậy Thất đương gia, theo ngươi thấy nên thế nào?

Cao Thiên Bảo nói:

- Phải để một doanh binh mã qua trước, không thể để tất cả các doanh đều qua trước. Như vậy ngộ nhờ có quan binh tới tập kích, bởi vì là một doanh binh mã, đương gia có thể thống nhất chỉ huy cũng không thể bại được. Sau khi sang sông lập tức bày trận phòng ngự ở bờ bắc sông, cản tắc vô ý này.

- Cũng được.

Trương Kim Xung suy nghĩ một hồi, lời của Cao Thiên Bảo quả thực rất có lý. Cẩn tắc vô áy náy, Trương Kim Xung y có thành tựu ngày nay có quan hệ mật thiết với tính cẩn thận.

- Vậy theo ý của Thất đương gia thì...

Cao Thiên Bảo liền chấp tay nói:

- Đại đương gia, sau khi ta tới Đầm Cự Dã nhận được sự quan tâm của Đại đương gia, để ta làm ở vị trí quan trọng thứ bảy, nhưng chưa lập được công trạng, trong lòng cũng cảm thấy khó nghĩ. Ta nguyện thống lĩnh các huynh đệ Định Tự Doanh qua sông trước, để mở đường cho Đại đương gia tới.

Mắt Trương Kim Xung nheo lại, nghĩ kỹ xem Cao Thiên Bảo có mục đích gì? Suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gật đầu nói:

- Vậy được, làm phiên Thất đương gia rồi.

Sở dĩ y đồng ý là vì y thực sự không ngờ tên Cao Thiên Bảo này lại có thể làm ra điều gì bất lợi cho Đầm Cự Dã. Định Tự Doanh qua sông, dù trên danh nghĩa là lính của Cao Thiên Bảo nhưng trên thực tế không có lệnh của Trương Kim Xung thì những binh lính đó cái gì cũng không thể làm. Cao Thiên Bảo vội qua sông như vậy, đơn giản chính là lo cho sự an nguy của Cao Sĩ Đạt. Trương Kim Xung cười thầm mấy tiếng, thầm nhủ chờ tới khi ông mày tới Hồ Cao Kê người giết đầu tiên chính là ngươi.

Cao Thiên Bảo chấp tay, lập tức trở về chinh đồn binh mã. Trương Kim Xung liếc nhìn thủ hạ lộn xộn quả thực có chút chán ghét, liền hô lớn:

- Con mẹ nó đừng tranh nhau nữa, để nhân mã của Định Tự Doanh qua sông trước đi!

Thân binh dưới trướng y xông tới bờ sông loạn đá, xua tan đám người đi.

Cao Thiên Bảo dẫn theo nhân mã của Định Tự Doanh bắt đầu lên thuyền, nhân lúc không chú ý, Ngưu Tiên Đạt cũng trà trộn vào đội ngũ của y. Hai người trò chuyện chớp nhoáng vài câu, lập tức tách ra.

Không sai, Trương Kim Xung đã sai thám báo qua sông thăm dò trước trong vòng 20 dặm, không phát hiện thấy dấu tích của quan quân. Nhưng họ không ngờ, một cánh quân khả năng cơ động của Lý Nhân lại là khinh kỵ binh tinh nhuệ dừng mãnh. Lộ trình trong vòng hơn 20 dặm, với tốc độ của kỵ binh Nhuệ Kim doanh chưa đầy nửa giờ đã có thể đánh tới rồi.

Binh lính của Định Tự Doanh qua sông trước dưới sự chỉ huy của Cao Thiên Bảo bắt đầu kết thành mấy phương trận. Họ hình thành phương trận ép ra phía ngoài, để trống lại khoảng một dặm cho nhân mã tiếp tục lên bờ. Hơn nghìn người qua sông trước cũng tạm thời nhập vào tổ chức đội ngũ phòng ngự của Định Tự Doanh. Trương Kim Xung ở bên bờ nam thấy Cao Thiên Bảo bố trận cẩn thận cũng thấy yên tâm. Lại chờ thêm một lát nữa, sau khi thấy an toàn Dĩnh tự doanh của y mới bắt đầu qua sông. Cùng đi với y còn có Tiền Lộ và mấy vị đương gia.

Hơn bốn vạn người muốn qua sông không phải là chuyện nhất thời. Chỉ riêng nhân mã của Định Tự Doanh và Dĩnh tự doanh qua sông cũng đã mất hơn một canh giờ. Thấy mặt trời đã tới đỉnh đầu rồi, nếu không nhanh chóng qua sông trời tối toàn bộ nhân mã cũng không kịp. Trương Kim Xung liền gấp gáp, đề thân binh ở lại chém bọn lâu la cướp thuyền, duy trì trật tự ở bờ sông. Cứ như vậy, tốc độ sang sông quả nhiên đã nhanh lên không ít.

Khi mặt trời ngã về tây, nhân mã của Đầm Cự Dã đã qua sông khoảng một nửa rồi. Đại khái có hai vạn mấy ngàn người, mấy vị đương gia cũng đều đã qua sông rồi.

Có nhiều thủ hạ như vậy, Trương Kim Xung cũng đã yên tâm hơn nhiều.

Đúng lúc này, bỗng từ phía bắc truyền tới những thanh âm như sấm rền. Âm thanh đó vang lên từ mặt đất cuộn cuộn mà đến, chấn động lòng người, cảm thấy có chút không thích ứng. Trương Kim Xung liền ngẩng đầu lên nhìn lên trời vẫn thấy là một khoảng không, lập tức nghiêng tai nghe, bỗng y tái mặt đi.

- Kết trận! Kỵ binh đột kích!

Y lớn tiếng hô lên một câu, lập tức đề mấy vị đương gia nhanh chóng tới quản lý thủ hạ của mình. Đúng lúc y tâm hoảng ý loạn, lại phát hiện thấy người dẫn người bố trí phương trận đầu tiên vẫn là Cao Thiên Bảo. Trương Kim Xung bắt đầu cảm thấy con người Cao Thiên Bảo này có chút thuận mắt rồi.

- Cung tiễn thủ, cung tiễn thủ!

Cao Thiên Bảo hô lớn:

- Mau, bước lên phía trước đi!

- Trường mâu thủ, đội lên phía trước! Thuần bài thủ, đi sau bảo vệ cung tiễn thủ!

Đám phi Đầm Cự Dã theo bản năng bắt đầu lao về phía trước, phương trận vốn kết thành liền bị loạn lên. Mệnh lệnh của Cao Thiên Bảo nghe thì không có vấn đề gì, thực tại thì lại khiến cho nhân mã Định Tự Doanh Đầm Cự Dã loạn lên. Cung tiễn thủ cũng chen chúc lao về phía trước, trường mâu thủ cũng chen chúc lao về phía trước, thuần bài thủ cũng chen chúc nhau về phía trước, cục diện bỗng trở lên rối loạn.

- Có chuyện gì thế này?

Thấy phương trận của Định Tự Doanh vốn đã kết thành bỗng loạn lên, mắt phải Trương Kim Xung liền nhảy lên.

- Mau, Liễu Bạch! dẫn Sơn tự doanh của ngươi chống tới đi!

Trương Kim Xung lớn tiếng ra lệnh.

Lục đương gia Liễu Bạch gạt đầu, lập tức dẫn nhân mã của mình chen chúc tiến lên phía trước. Đúng lúc này, tiếng sấm vang rền cuối cùng đã tới trước mặt. Chỗ bụi bay lên, phủ binh Đại Tuyền cờ chiến màu đỏ thẫm mặc áo giáp màu hoàng thổ không rõ bao nhiêu người đánh tới. Đó là một cánh quân kỵ binh thuần túy, tốc độ nhanh khiến người ta khó thở. Đám thổ phỉ Đàm Cự Dã trong hỗn loạn bắt đầu bắn tên, mũi tên thừa thốt bắn đi hơn trăm bước căn bản không có tác dụng gì.

Mà trước đó chúng đều không để ý đến một nhân tố quan trọng, thời tiết này, gió thổi là hướng bắc!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Tàn Sát.

Nhóm phi núi đàm Cự Dã đều không để ý đến một nhân tố mấu chốt, là thời tiết, gió bắc thổi. Đang là tháng hai, gió bắc gào thét có thể dễ dàng thổi lệch mũi tên lông vũ mà chúng bắn ra. Cho dù chúng có gắng sức đến đỏ mặt tía tai, cũng không có cách nào bắn được mũi tên lông vũ chiến thắng được gió bắc ngăn trở.

Trúc cung trong tay son tặc đàm Cự Dã miễn cưỡng có thể bắn mũi tên lông vũ ra xa khoảng một trăm hai ba mươi bước xa, hơn nữa tới được khoảng cách kia thì đã nhẹ tênh tênh mất đi độ mạnh yếu. Cộng thêm nghịch gió, mũi tên lông vũ của chúng ngay cả tám mươi bước đều bắn không đến!

- Tiến!

Lý Nhân cười Đại hắc mã song song với đại trận kỵ binh đang đẩy mạnh về phía trước nhất, trận hình kỵ binh đang nhanh chóng áp lên. Nghe mệnh lệnh của Lý Nhân, một ngàn kỵ binh mấy hàng phía trước kéo kỵ cung trong tay ra, sau đó bắn mũi tên lông vũ ra ngoài. Kỵ cung trong tay phủ binh Đại Tuyền hơn xa cung tiễn thấp kém của phi chúng Đàm Cự Dã, theo con gió mũi tên lông vũ bắn đi ra hai trăm bước cũng không thành vấn đề.

Một tiếng ra lệnh, mũi tên lông vũ như châu chấu bay bắn tới, tựa như trên bầu trời rơi xuống mưa đá dày đặc, hung hăng nện vào trong đội ngũ đàm Cự Dã.

- Bắn!

Lý Nhân bắn mũi tên thứ hai dẫn đầu ra ngoài, đồng thời phát ra tiếng hô lớn. Bởi vì tốc độ của kỵ binh quá nhanh, đợt mũi tên lông vũ thứ hai do ném bắn cái thành bình bắn. Nếu như nói ném bắn mũi tên lông vũ giống mưa đá đập xuống, nháy mắt đã gây ra không ít lỗ hổng trong đám phi chúng đàm Cự Dã đông nghịt, vậy thì đợt bình bắn mũi tên lông vũ thứ hai giống như một thanh lưới hái lớn cắt một loạt phi chúng trước nhất như cắt lúa mạch, đồng loạt ngã xuống như ngã rạ.

- Bắn chum!

]Thời điểm Lý Nhân hô tiếp một tiếng nữa lại bắn tên đầu tiên, theo tiến của hấn, vòng mũi tên lông vũ thứ ba bắn chum mà ra, đập tới nơi phi chúng đàm Cự Dã có phòng ngự yếu nhất. Mũi tên lông vũ bắn chum dày đặc giống như một trọng quyền, hung hăng đập phương trận sụp đổ một khối.

Trương Kim Xung mang người liều mạng cuồn cuộn tiến về phía trước, ý đồ không chế cục diện phía trước đang hỗn loạn. Nhưng ngay lúc y vừa mới vọt tới mặt sau Định Tự Doanh, chợt nghe Cao Thiên Bảo hô to một tiếng.

- Chạy mau! Phủ binh Đại Tuyền đến rồi! Chúng ta không ngăn được đâu, tự chạy bảo toàn tính mạng đi.

Theo sát sau, mấy chục thân binh của Cao Thiên Bảo cũng cùng nhau cao giọng hô to, Ngưu Tiến Đạt mang người quay người đánh chết vài binh lính đàm Cự Dã, một mặt giết người một mặt hô to:

- Kỵ binh đến rồi, chớ cản đường, chạy mau đi.

Rối loạn, thật sự rối loạn.

Thừa dịp loạn, Cao Thiên Bảo mang theo thân binh và người của Ngưu Tiến Đạt lên chiến mã, chẳng những không chạy về phía sau mà là đón kỵ binh tinh nhuệ Đại Tuyền đông nghịt đang lao tới.

- Hấn là người của quan phủ!

Đầu óc Trương Kim Xung hóa mông, tựa như còn nhìn thấy người tên Trần Tam Thất kia. Trong nháy mắt, Trương Kim Xung lập tức đã hiểu vì sao,

tuy rằng y tự nhận mình thông minh, nhưng thật ra vẫn sai lầm. Lúc này y đã chắc chắn Cao Thiên Bảo và Trần Tam Thất kia đều là người triều đình phái tới, nếu không bọn họ sao sẽ dễ dàng hiểu rõ tình huống bên ngoài hồ Cao Kê như thế chứ? Mà tại sao Cao Thiên Bảo lại mạnh mẽ yêu cầu dẫn đầu qua sông như thế.

Bọn họ đã câu kết với nhau từ lâu rồi.

Trương Kim Xung cảm thấy trước mắt tối sầm, trong cổ họng ngồn ngọt nuốt nửa học ra ngụm máu. Y cắn đầu lưỡi để bắt mình tỉnh táo, sau đó nhanh chóng suy tính kế sách.

Ta còn có hơn hai vạn nhân mã ở bờ bắc, chỉ cần chống đỡ được vòng tấn công thứ nhất của kỵ binh, ta có thể mang người rút về bờ Nam, căn phía sau bờ bắc khẳng định người chết không ít, nhưng cũng hết cách, chết thì đã chết, ai kêu các người tôn ta là đương gia! Bờ Nam ta còn có hai vạn binh lính, chỉ cần trở lại trạch, ta vẫn Đại đương gia đầm Cự Lộc như cũ!

- Người đâu, nói cho Lục đương gia, bảo hắn đánh một trận với quan quân. Nói cho hắn biết, Dừng Tụ Doanh của ta ở ngay sau hắn, nhân mã của hắn không chống đỡ được, thì ta sẽ mang theo Dừng Tụ Doanh của ta đi lên.

Thân binh vội vàng chen lên trước, tìm Lục đương gia đang ra sức tổ chức bọn lính kết trận trong đoàn người đông nghịt. Nghe được mệnh lệnh của Trương Kim Xung, trong ánh mắt của Liễu Bạch rất nhanh hiện lên tia bi thương và phẫn nộ nhưng sau đó lại bị y che giấu đi.

- Người trở về nói cho Đại đương gia, chỉ cần huynh đệ Sơn Tụ doanh của ta một người còn sống, sẽ che chở Đại đương gia an toàn rút về bờ Nam đi!

Khi những câu nói này được truyền quay lại Trương Kim Xung, Trương Kim Xung đã mang người rút lui về phía sau. Đúng vậy, y còn lâu mới mang Dừng Tụ Doanh tinh nhuệ nhất của mình ở đầm Cự Đà đi chịu chết, Liễu Bạch chết y không quan tâm, chỉ cần có thể ngăn được kỵ binh của quan quân, với y thế là đủ. Mà sở dĩ trong ánh mắt của Liễu Bạch có bi thương và phẫn nộ, là bởi vì gã không phải kẻ ngu, từ trong mệnh lệnh của Trương Kim Xung gã đã biết Sơn Tụ doanh của mình bị vứt bỏ rồi.

- Để ta đi chịu chết, còn người thì chạy thoát ư?

Liễu Bạch quay lại nhìn thoáng qua bóng lưng của Trương Kim Xung, cười lạnh.

- Các huynh đệ, đi theo ta phá ở cánh bên.

Gã hô to một tiếng, lập tức mang theo hơn bốn ngàn người Sơn Tụ Doanh đi giết tới cánh bên. Sơn Tụ Doanh của gã vừa có hành động, Định Tụ Doanh bị lộ ra khe hở lập tức tan tác, rất nhanh thất bại, sau đó, bại binh lại đuổi theo Dừng Tụ Doanh và Nghĩa Tụ Doanh của Tiên Lộc đang rút lui về hướng bờ sông. Sơn phi đầm Cự Đà dựa theo trình độ tinh nhuệ mà nói, đứng hạng nhất chính là Dừng Tụ Doanh dưới tay Trương Kim Xung, tiếp theo là Nghĩa Tụ Doanh của Tiên Lộc, tiếp đó là Sơn Tụ Doanh của Liễu Bạch.

Liễu Bạch vốn là một phi chúng tạo phản sớm nhất ở Lương Sơn, sau thấy thế lực Trương Kim Xung không lồ liền mang người đến đầu phục y. Cho nên, binh mã Sơn Tụ Doanh chấp hành triệt để mệnh lệnh của Liễu Bạch, bọn họ vốn không phải là nhân mã đầm Cự Đà thuần túy, kính trọng Liễu Bạch trên cả Trương Kim Xung. Cũng chính bởi vì vậy, thời điểm Lý Nhân mang theo kỵ binh đánh tới, Trương Kim Xung mới phái Sơn Tụ Doanh của Liễu Bạch đi lên trước nhất.

Điểm này, trong lòng Liễu Bạch biết rõ.

Bại binh Định Tụ Doanh kêu cha gọi mẹ bỏ chạy, đầu tiên là đụng hậu đội Sơn Tụ Doanh phá vây, sau đó lại hung hăng đánh vào hậu đội Dừng Tụ Doanh, một đám chen chúc cùng nhân mã Dừng Tụ Doanh chạy về phía bờ, lại đụng cho Nghĩa Tụ Doanh tới gần bờ nhất trở nên hỗn loạn. Đám sơn tặc hoàn toàn đã không có kết cấu, điên cuồng chen chúc nhau tranh đoạt thuyền ở bờ.]

Trương Kim Xung mang theo thân binh chém giết mười mấy bại binh cũng không thể ngăn lại, đành phải theo dòng người chạy về bên khác. Nhưng thuyền qua sông hơn phân nửa còn chuyên chở đám phi tử từ bờ Nam tới, nhìn thấy quan quân bờ bắc chém giết, những thuyền kia cũng đều quay đầu trở lại.

Thuyền ít người nhiều, phi chúng đầm Cự Đà đều dồn đông ở bên bờ.

Trương Kim Xung thấy Sơn Tụ Doanh của Liễu Bạch phá vây được một phía, y lập tức nổi giận, có điều đầu óc khẽ động, trong lòng nói sao mình ngu vậy, lập tức y hạ lệnh cho Dừng Tụ Doanh dọc theo bờ sông chạy về hướng đông, không thể dồn đông ở bên bờ sông được. Sau đó lớn tiếng kêu gọi, yêu cầu con thuyền đi theo hướng đông đón mình qua sông. Nhưng không đợi thuyền ở trong sông có phản ứng, Trương Kim Xung chợt phát hiện đám binh sĩ ở bờ nam cũng rối loạn rồi.

Ở bờ Nam, dọc theo đường sông có hai nhánh quan quân kỵ binh một tả một hữu giết đến, nhìn nhân số cũng không nhiều, nhưng quân ở bờ Nam thì không thấy rõ số lượng. Hai chỉ kỵ binh kia giống như cái kềm kẹp qua, nhóm phi chúng ở bờ nam vốn nhìn thấy bờ bắc bị quan quân đánh bất ngờ trong lòng đã rối loạn, bỗng nhiên cạnh mình có quan quân kỵ binh giết tới, chúng lập tức luống cuống. Bờ Nam không có đương gia, đây là nguyên nhân căn bản nhất khiến phi chúng hoảng loạn! Sáu vị đương gia, cũng đã qua sông, gần hai vạn nhân mã bờ Nam căn bản là không có ai chỉ huy!

...

Thật ra dưới tay Lý Nhân chỉ có hai ngàn kỵ binh, có ba nghìn nhân mã hôm qua đã vượt qua Hoàng Hà mai phục ở bờ Nam, 1500 người do Thiết Lão Lang suất lĩnh mai phục tại cánh tả, 1500 người do Đông Phương Liệt Hòa suất lĩnh mai phục tại cánh hữu, còn lại ở bờ bắc chờ hỗn loạn thì bọn họ sẽ

dẫn binh giết ra.

Hai ngàn kỵ binh của Lý Nhân bởi vì bày ra trận hình ngang, cho nên nhìn chính diện căn bản là nhìn không ra có bao nhiêu kỵ binh. Ngày hôm trước hắn nhận được tình báo của Phi Hồ Mật điệp, đã định kế sách với Ngưu Tiên Đạt phá địch như thế nào. Bởi vì có Cao Thiên Bảo trợ giúp, một trận kỳ thật còn chưa bắt đầu đánh thì nhân mã đầm Cự Dã đã bị bại rồi.

Hai ngàn tinh giáp kỵ binh nhẹ được Lý Nhân chia làm vô số tiểu đội, từ phía sau giống nhau ung sẵn qua lại, một mặt xua đuổi bại binh Đầm Cự Dã lui về sau, một mặt từng chút từng chút kéo xuống một khối máu thịt.

- Đuổi chúng ra giữa sông!

Lý Nhân lớn tiếng hạ lệnh.

Tiếng kèn vang lên, kỵ binh phân đi bắt đầu tăng thêm tốc độ, bọn họ không trực tiếp đuổi bại binh mặt sau ở đầm Cự Dã, mà là như cái cửa lòi kéo qua lại sau lưng bại binh, mỗi một lần lòi kéo, đều có thể cắt xuống một mảng máu thịt nhầy nhụa. Không đếm được có tiểu đội kỵ binh qua lại mặt sau bại binh, như chiếc cây cày sạch sẽ bại binh phía sau.

Bại binh đầm Cự Dã bị đuổi vô số người rơi xuống sông.

Lần này thật sự xong rồi!

Trương Kim Xung ngửa mặt lên trời rên lên một tiếng, không chút cam lòng. Lúc này y đã nhìn ra, quan quân kỵ binh giết tới căn bản không quá nhiều người, nhưng nhân mã dưới tay mình tuy rằng nhiều hơn quan quân gấp bội, nhưng đánh đến thời điểm này đã vô lực xoay chuyển trời đất. Thủ hạ nhân mã của mình đã hoàn toàn rối loạn, nghĩ dù là Tôn Vũ tái sinh Võ Hầu tái thế cũng không thể xoay chuyển được nữa.

- Đại đương gia, đi mau!

Thân binh dưới tay y thấy quan quân kỵ binh đã càng ngày càng gần, vội vàng thúc giục Trương Kim Xung.

- Đi?

Trương Kim Xung chỉ chỉ bờ Nam Hoàng Hà, nói:

- Nhân mã hai bên đều vỡ rồi, còn có thể chạy đi đâu? Chúng ta không thể quay về Đầm Cự Dã rồi, chúng ta không về được rồi.

Bốp!

Trương Kim Xung bị người ta đánh cho một cú bạt tai, đánh cho y choáng váng.

- Bây giờ còn chưa chết, Đại đương gia, còn phải mang theo các huynh đệ giết ra bên ngoài! Chỉ cần cờ hiệu của ngài không đỏ, chúng ta sớm muộn cũng có thể Đông Sơn tái khởi!

Trương Kim Xung bị đánh tỉnh táo lại, nhìn nhìn không ngờ là Nhị đương gia Tiền Lộc vẫn luôn ngoan ngoãn sợ đầu sợ đuôi trước mặt mình.

- Người nói rất đúng, lão ca! Chỉ cần cờ hiệu Trương Kim Xung ta không đỏ, bỏ đây sớm muộn gì cũng có thể Đông Sơn tái khởi!

Trương Kim Xung bị đánh không hề tức giận, ngược lại còn đánh ra chút dũng khí còn sót lại.

- Giết, dọc theo hà đạo giết về phía đông.

Tiền Lộc hô lớn.

Dũng Tự Doanh và Nghĩa Tự Doanh gộp lại cũng có một vạn sáu bảy ngàn người, tuy rằng bị bại binh làm cho xung lung tung lộn xộn, nhưng bọn phi theo bản năng đều chạy theo cờ xí của Trương Kim Xung và Tiền Lộc. Bọn họ nhìn theo lá cờ của Đại đương gia và Nhị đương gia bắt đầu di chuyển về hướng đông, ngay lập tức đi theo.

Điều này Lý Nhân cũng không thể ứng phó nổi. Hơn ba ngàn người Sơn Tự Doanh của Liễu Bạch xông ra chạy về phía tây, mà nhân mã của Trương Kim Xung và Tiền Lộc gồm hơn vạn người lại chạy về phía đông, tuy rằng trong tay Lý Nhân chỉ có hai ngàn tinh kỵ, nhưng nếu theo đường sông đuổi giết Trương Kim Xung, chắc chắn sẽ truy sát được. Nhưng hiện tại Lý Nhân không có thời gian đuổi theo Trương Kim Xung, phi chúng mặt nam đầm Cự Dã tuy rằng bất ngờ không kịp đề phòng cũng bị đánh tan rồi, nhưng bọn chúng cộng lại cũng có mấy vạn người, nếu mấy vạn người này chạy về Đầm Cự Dã, trận chiến hôm nay sẽ hoàn toàn không có ý nghĩa rồi.

- Truyền lệnh, yêu cầu Thiết Lão Lang và Đông Phương mang người đuổi bại binh về hướng đông, để chúng chạy theo cờ hiệu Trương Kim Xung, không cho phép chúng chạy về hướng đầm Cự Dã.

Lý Nhân lớn tiếng ra lệnh.

Tiếng kèn dài ngân luân phiên vang lên, Thiết Lão Lang và Đông Phương ở bờ Nam lập tức cải biến đầu pháp, bọn họ hợp binh một chỗ, lợi dụng tốc độ

ngăn cản phi chúng chạy loạn về phía nam, sau đó đuổi chúng chạy dọc theo đường sông. Khi phi chúng bờ nam thấy đại kỳ của Trương Kim Xung bờ bắc đã chạy về hướng đông, chúng lập tức từ đường sông chạy theo.

Lý Nhân thấy bờ nam đã yên, lại nhìn về hướng đại kỳ của Trương Kim Xung, lập tức tiếp đón nhân mã đuổi theo. Kỵ binh ở phía sau dùng sóc dài và hoành đao chém giết từng tên bại binh đầm Cừ Dã, kẻ đưa lưng lại địch cái giá phải trả chính là tính mạng. Lý Nhân mang theo kỵ binh xông về phía trước vài lần, đều bị bại binh đông nghịt ngăn trở không thể tiếp cận Trương Kim Xung, hấn lấy cung tiễn ra ngắm lại ngắm, chung quy bởi vì khoảng cách quá xa hoàn toàn không ở trong tầm bắn mà đành phải từ bỏ.

Một trận chiến này, năm nghìn kỵ binh Nhuệ Kim doanh chỉ thương vong không đến hai trăm người, lại tru diệt phần tặc đầm Cừ Dã hơn một vạn năm ngàn, trong đó có năm sáu ngàn người là rơi xuống nước, tàn sát lẫn nhau, giẫm lên nhau mà chết. Nhân số kỵ binh trực tiếp chém giết hơn bốn ngàn người, còn có hơn năm ngàn tù binh, Lý Nhân hạ lệnh cho chúng quỳ trước bệ Hoàng Hà, tất cả đều bị chém đầu!

Những tù binh này, thả cũng vô dụng, không bao lâu nữa rồi sẽ lại thành phi.

Hơn một vạn cỗ thi thể ngã xuống bên Hoàng Hà, nhuộm đỏ cả hạt cát bốc lên ở trong dòng nước.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Vào Đầm.

Thật đáng tiếc, cuộc chiến lập uy lần này của Lý Nhân chưa đánh cho triệt để, hấn vốn định nhất cử đánh chết Trương Kim Xung, lập uy trong phạm vi Lục Lâm Đạo ở khu vực Hoàng Hà. Đại đương gia Cự Dã Trạch bị người của Yến Sơn trại đánh cho hoa rơi nước chảy, thật ra thì uy phong này đã đánh ra rồi, chỉ là chưa đạt đến độ hoàn mỹ trong lòng của Lý Nhân mà thôi. Năm nghìn kỵ binh đánh tan tác bốn vạn nhân mã, dự đoán vào thời gian rất lâu tới phương bắc Lục Lâm Đạo cũng sẽ vẫn đem chuyện này truyền bá tiếp.

Lý Nhân không có thời gian đi truy sát Trương Kim Xung, mục đích lần này của hấn là lợi dụng cơ hội phủ binh đại Tùy đều đến Liêu Tây tập kết, chiếm một miếng nơi thật sự có thể dừng chân. Giết Trương Kim Xung ngược lại thành mục tiêu thứ hai, nhưng cho dù là việc cần thiết lần này chưa làm xong, trong lòng Lý Nhân tựa như có vật gì lấp kín không thoải mái. Chỉ cần Trương Kim Xung không chết, lấy sự hiểu biết của y đối với Cự Dã Trạch sớm muộn gì sẽ còn đánh trở lại.

Cho nên, có thể nói đây là để lại một mầm tai hoạ.

Ở bên Hoàng Hà Lý Nhân hạ lệnh giết sạch tù binh, thu lại tất cả trang bị có thể sử dụng, sau đó phái Đông Phương Liệt Hỏa đích thân mang theo năm trăm tinh kỵ hội tụ tại quận Thanh Hà thông báo Đạt Khê Trường Nho cấp tốc xuôi nam. Chính hấn thì mang theo toàn bộ nhân mã đêm tối thần tốc tranh thủ đi về phía nam, dưới sự hướng dẫn của Ngưu Tiên Đạt và Cao Thiên Bảo trực tiếp lấy Cự Dã Trạch.

Muốn vào Cự Dã Trạch, chỉ có hai con đường có thể đi. Một con là đi thuyền qua Thủy Bạc lên núi, hai, còn lại là một con đường bộ cũng không rộng rãi. Trước đây khi Lý Nhân mang theo nhân mã cứu Hạ Nhuệ Trọng Sơn, chính là đi con đường này. Nhưng mà Trương Kim Xung khi đó vẫn chưa đứng vững ở Cự Dã Trạch, đối với phòng vệ của Cự Dã Trạch cũng không phải vô cùng chặt chẽ. Kỳ thực hồi đó nếu như Trương Kim Xung phái binh chặn con đường nhỏ này lại, Lý Nhân khi đó căn bản là không vào được.

Đường nhỏ vào núi, phải đi qua một đoạn đầm lầy, người chưa quen thuộc địa hình tùy tiện đi tới sẽ rơi vào giữa bùn lầy, không bao lâu thì thi thể sẽ biến thành một bộ xương khô trong đầm lầy. Sơn khẩu chật hẹp, đường vào núi lại chỉ có một con, có thể tưởng tượng được người bên ngoài muốn tấn công vào bên trong thì khó như lên trời. Mà nếu như đi đường thủy đi thuyền qua Thủy Bạc, vậy chỉ có thể bị khung cảnh hồ cỏ lau làm cho mơ hồ, nếu không có người dẫn đường, nói không chừng lạc đường ở trong hồ cỏ lau mười ngày nửa tháng cũng không thấy xoay ra được.

Lần này Trương Kim Xung huy động toàn bộ lực lượng, bốn vạn chiến binh tất cả đều kéo ra ngoài, bây giờ đóng giữ trong đầm ngoài hai nghìn người già yếu ở ngoài ra, còn lại tất cả đều là gia quyến của lũ sơn tặc kia và dân chúng từ khắp nơi bị Trương Kim Xung bắt về.

Đường nhỏ vào núi Trương Kim Xung trước khi đi đã hạ lệnh bịt kín, hai ngàn binh sĩ ở lại trấn giữ lại có hơn một ngàn năm trăm người canh giữ ở sơn khẩu. Chỉ cần đem câu treo kéo lên, cho dù mười vạn đại quân dồn đông ở dưới chân núi cũng không bay lên được.

Lưu Ngưu Nhi Thủ cầu treo là lữ soái của Dững Tự Doanh, lần này không cùng đại quân xuất chinh gã đang ảm ức tui thân, hôm nay là gã luân phiên trực ban luân phiên trực ban, để cho thủ hạ nhìn phía dưới, một mình núp ở núp ở trong nhà gỗ nhỏ dưới khăn đài uống rượu giải sầu. Một con vịt quay, một đĩa cá hấp, một bầu rượu lâu năm nào ngờ cũng ăn say sưa hứng thú.

Chỉ là chưa có thể đi theo Đại Đương Gia đi ra đầm, cũng vẫn chưa có cơ hội đi cướp vài tiểu thư khuê các chơi đùa một chút, đây mới là chỗ Lưu Ngưu Nhi buồn bực, từ lần trước lúc đánh Đông Bình sau khi gã ngủ với một thiên kim tiểu thư của phú hộ, gã liền si mê loại mùi vị này. Cái loại cảm giác tiểu thư khuê các ngủ dậy đó nhất định không giống nhau, dùng lời của Lưu Ngưu Nhi nói chính là thật quá đã.

Đang uống rượu, đột nhiên nghe thấy lâu la kêu gọi đầu hàng phía ngoài.

- Ai! Còn dám đến gần một mũi tên một tên bắn chết người!

Bởi vì bách tính thôn phía ngoài Cự Đà Trạch cũng không sợ son phỉ trong đầm, cho nên thỉnh thoảng có người xuất hiện ở phía dưới son trại cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. Gã vẩy vẩy tay với lâu la đứng ở một bên rót rượu cho mình nói

- Đi ra xem là ai.

Đang nói, bỗng nhiên lâu la coi chừng phía ngoài thở hồn hên chạy vào sắc mặt tái nhợt làm người ta khiếp sợ.

- Lũ soái..... Không..... Không..... Không.....

- Không cái con mẹ nó chứ không cái gì?

Lưu Ngưu Nhi quay đầu tròn mắt nhìn lâu la một cái vừa nói vừa chửi

- Không,... Không xong rồi!

Lâu la kia lắp bắp nói

- Đại... Đại...

Lưu Ngưu Nhi một cước đá văng lâu la kia, hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài

- Mẹ người để cho người ta cướp đi làm tiểu thiếp rồi hả, còn đại đại đại, to hơn cái vật kia của cha người hả!

Lâu la nói lắp kia kim nén đến đỏ mặt tía tai, nhưng lại không dám chửi lại. Chờ ra khỏi nhà gõ nhỏ lên khán đài, Lưu Ngưu Nhi nhìn người phía dưới nhú mồm một cái, trong lòng nói làm sao nhìn thấy quen, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn không nhớ nổi. Rượu uống hơi nhiều, gã đứng lắc lư ở phía trên đài

- Ai ai ai hả, sáng sớm ở dưới gào to, muốn chết hả!

- Con mẹ nó người mắt chó đuôi mèo!

Phía dưới truyền tới một tiếng quát mắng

- Không nhận ra Thất Đương gia sao!

- Thất..... Đương gia? Thất Đương gia cùng Đại Đương Gia đi ra ngoài tiêu dao khoái hoạt ngủ với tiểu thư khuê các rồi, người cho rằng ta không biết à?

Lưu Ngưu Nhi phẫn nộ nói

- Còn dám nói vớ nói vẩn ta cho người một tên bắn chết người... thằng khốn kiếp này.

- Người phía trên, người nhìn rõ đi!

Cao Thiên Bảo đứng ở phía dưới cầu treo bước về trước một bước, ngẩng đầu lên tức giận nói

- Khẩn trương hạ cầu treo xuống, Đại Đương Gia bị thương! Con mẹ nó người không muốn sống phải không!

Lưu Ngưu Nhi chăm chú nhìn xuống dưới, mơ mơ màng màng nên không thấy rõ, gã dùng sức dụi dụi mắt lúc này mới phát hiện, hoá ra đứng ở dưới thực sự là Thất Đương gia Cao Thiên Bảo, mấy người đi theo phía sau gã cũng nhìn thấy quen. Nhìn lại, phát hiện có mấy người lính đang nâng một cái cang, người đang nằm trên cang kia che đầy khuôn mặt, chỉ lộ ra một bộ ngân giáp. Mặc dù cách khá xa không thấy rõ, nhưng gã theo bản năng liền khẳng định người nằm trên cang chính là Trương Kim Xung.

- Thất..... Thất Đương gia, đã xảy ra chuyện gì?

- Đem cầu treo hạ xuống trước tới đón Đại Đương Gia vào núi!

Cao Thiên Bảo ngẩng đầu la lớn.

Lưu Ngưu Nhi không dám trì hoãn, vội vã hạ lệnh cho người đem cầu treo hạ xuống, thuận theo tiếng kêu kết kết của đĩa thùng, cầu treo nặng nề chậm chạp hạ xuống. Lưu Ngưu Nhi mang theo mấy tên lâu la thuận theo cầu treo chạy xuống. Thở hồn hên không ngừng nhận lỗi với Cao Thiên Bảo. Cao Thiên Bảo bực mình nói

- Đi, khẩn trương gọi lang trung, chúng ta nửa đường bị quan quân phục kích, Đại Đương Gia bị trọng thương, những huynh đệ khác còn đang bị bao vây, nếu không phải là ta thấy cơ hội mau mang người cứu Đại Đương Gia ra, nói không chừng cũng bị vây chết rồi.

- A?

Lưu Ngưu Nhi thoáng cái sợ đến run cầm cập, vội vàng nói

- Ta đi ngay đây.

Gã chạy trở về, chạy mấy bước bỗng nhiên lại dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua người nằm ở trên cang, lẩm bẩm nói:

- Giày của Đại tướng quân.... Là khâu kim tuyến, cái này.....

Phù!

Câu nói phía sau của gã vẫn chưa nói ra, dao găm của Cao Thiên Bảo đã đâm vào giữa lưng gã. Ngưu Tiến Đạt và vai tên Phi Hồ mặt điệp đột nhiên vùng lên, chém mấy tên thủ hạ của Lưu Nghi Nhi như chặt dưa thái rau. Cao Thiên Bảo quay đầu lại la to

- Mau! Không thể để cho người phía trên phản ứng kịp, cầu treo nâng lên thì xong rồi!

Đi theo sau lưng y, Lý Nhân, Thiết Lão Lang và mọi người đóng giả lâu la bình thường gấp rút xông lên thành lâu, lâu la phía trên nhìn thấy Lưu Ngưu Nhi bị đâm chết giết này mình, có hai người đang cố sức khuấy động cáp đĩa, bị Cao Thiên Bảo một đao chặt một người. Lý Nhân mang theo mấy trăm người xông lên chiếm lĩnh thành lâu, trên dưới một trăm tên thủ hạ của Lưu Ngưu Nhi chống cự không bao lâu liền bị khống chế. Ngay sau đó, nhân mã nối tiếp sau Nhuệ Kim Doanh bắt đầu vào núi, vì cố gắng hết mức ở trong tốc độ nhanh nhất đem sơn trại khống chế được lúc mới bắt đầu binh sĩ của Nhuệ Kim Doanh tham gia mưu kế của Lý Nhân trên cơ bản không lưu lại người sống, gặp một người giết một người.

Thuận theo đường núi, dưới sự chỉ dẫn của Cao Thiên Bảo, binh sĩ của Nhuệ Kim Doanh thế như chẻ tre đi chuyển giết vào trong.

Đội năm nghìn binh sĩ Nhuệ Kim Doanh tất cả vào núi, Lý Nhân Lý Nhân hạ lệnh thu cầu treo lần nữa. Ở tại vọng đài lưu lại năm trăm người trông chừng, nhân mã khác binh chia hai đường, một đường ba nghìn người do Cao Thiên Bảo đích thân dẫn đường, đi theo Lý Nhân một mạch lấy sơn trại, một đường khác hơn một ngàn nhân mã do thân binh của Cao Thiên Bảo dẫn đường, tấn công tới chỗ cư trú của gia quyến đám sơn phi trên bờ Thủy Bạc kia.

Bọn lâu la canh giữ ở trong sơn trại phần lớn phần lớn đều đang ngủ, bởi vì trời vừa mới sáng, mùa đông trong tháng hai ai không muốn nằm ý trong chăn thêm một lát, càng huống hồ các đương gia đều không có mặt. Cho dù ngủ đến mặt trời lên thẳng đầu cũng không ai quản, phần lớn mọi người đi theo Đại Đường Gia ra ngoài ăn thịt uống rượu, còn không cho phép bọn chúng những người ở lại ngủ thêm một lát?

Bọn chúng rất nhiều người quả thực đều ngủ thêm rất lâu, còn chưa mở mắt đã bị binh lính của Nhuệ Kim Doanh xông vào một đao chặt đầu, dự đoán bọn chúng khi vừa mở mắt sẽ chửi mẹ nó, con mẹ nó làm sao ngủ một giấc đến kiếp sau rồi? Nếu là bởi vì làm nhiều việc ác bị luân hồi vào súc sinh đạo, vậy lúc tỉnh lại vừa há miệng chửi cũng không biết bọn chúng còn có thể nhớ tới kiếp trước bắt tài. Lý Nhân hạ lệnh không cần lưu tình, phạm là giết phải đàn ông trung niên nhất loạt chém giết. Bọn lâu la Cự Dã Trạch đóng giữ ở trong sơn trại, có quá nửa còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra chuyện gì xảy ra đã bị chém chết.

Miền cường có tiểu đầu mục tổ chức người phản kháng, nhưng ở trước mặt phủ binh Đại Tùy được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn chúng cái đám chỉ có bản lĩnh ức hiếp thường dân căn bản không hữu dụng. Với phủ binh năm người một tổ, dưới trận hình tiểu mai hoa dù cho đối mặt hai ba mươi lâu la Cự Dã Trạch cũng không sợ chút nào. Hơn nữa, trong phần lớn tình huống hai ba mươi lâu la cũng không phá nổi tiểu mai hoa trận của phủ binh. càng huống hồ, tình huống bây giờ là số người của phủ binh vẫn chiếm ưu thế.

Tốc độ thanh lý sơn trại thúc đẩy quá nhanh, lâu la Cự Dã Trạch không có phòng bị đang tiêu vong với một tốc độ kinh người. Mà cùng lúc đó, so với việc bỏ ngựa chiến thanh lý sơn trại người tàn phế, tốc độ kiểm soát thôn làng của hơn một ngàn kỵ binh khác càng nhanh hơn, thấy phủ binh toàn thân trang bị xông tới những đám dân chúng ấy căn bản ngay cả dùng khí phản kháng cũng không có, cũng có cá biệt lâu la ở trong thôn cũng không muốn chịu chết, cho nên ngoại trừ lúc vừa vào thôn chém chết mười mấy đàn ông tráng niên ra kỵ binh hầu như không giết người liền đã khống chế cục diện rồi.

Sơ sơ không đến hai vạn người già yếu phụ nữ và trẻ em đang bị kỵ binh xua đuổi tụ tập lại trên đất trống ở dưới chân núi, phạm là phản kháng, bởi vì có mệnh lệnh của Lý Nhân cho nên các kỵ binh giết người cũng không có gì băn khoăn. Khi thổ phi còn sót lại trong sơn trại bị xử lý sạch sẽ, gia quyến của đám phi dưới núi cũng đã tụ họp lại.

Hơn hai ngàn cái thi thể máu chảy đầm đìa khiêng từ trên núi xuống đặt ở trước mặt đám người già yếu, Lý Nhân cất bước đi lên chỗ cao nhìn một chút. Trong đám người đông nghìn nghịt, phần lớn mọi người đang cúi đầu căn bản không dám nhìn hắn.

- Ai biết làm thuyền?

Lý Nhân đứng ở chỗ cao la lớn.

Không có ai nói gì, những người này tất cả đều sợ hãi lui về phía sau.

- Biết làm thuyền đứng ra, không giết!

Lý Nhân lại la to một lần, lần này lại có mấy người đi ra, nhưng số người vẫn không nhiều. Lý Nhân lắc đầu một cái, nói với Ngưu Tiến Đạt

- Đi điều tra, để lại người biết làm thuyền, những người khác bắt luận già trẻ, bắt luận có phải là gia quyến của đám giặc Cự Đà Trạch không, nhất loạt đuổi ra khỏi Cự Đà Trạch, không chứa một mống!

Giữ lại những người này, chỉ có thể trở thành mầm tai hoạ. Trương Kim Xung một mai đem nhân mã giết quay trở lại, không dám đảm bảo sẽ có người trong nội ứng ngoại hợp.

- Đem tất cả thuyền bè thu gom thiêu hủy một chiếc không để lại!

Lý Nhân truyền đạt mệnh lệnh thứ hai, sau đó xoay người từ chỗ cao đi xuống, vừa đi vừa nói

- Có người phản kháng, giết

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Đạo Lý Giả Dối.

Sau khi Nhuệ Kim Doanh tiến vào Cự Đà Trạch, dùng năm ngày thanh lý toàn bộ sơn trại và chỗ cư trú trên ven Thủy Bạc của gia quyến đám thổ phi kia, có một số người ẩn nấp cũng bị tìm ra lập tức đuổi ra ngoài sơn trại. Nam nữ già trẻ gần ba vạn người bị xua đuổi rời khỏi nơi này, đối với bọn họ mà nói mà nói, còn không biết phải đi chỗ nào dừng chân.

Lúc Lý Nhân hạ lệnh làm những chuyện này không có một chút lòng đồng cảm, bất kể là những bách tính kia hoặc van xin hoặc khóc ti tê đều không làm rung động nổi lòng dạ sắt đá của hắn. Có mấy tên lưu manh thừa cơ gây xích mích định làm cho bách tính xung kích kỵ binh của Duệ Kim Doanh, bị Phi Hồ mặt điệp mau tay nhanh mắt xông vào đám người bắt ra chặt đầu tại chỗ. Thủ đoạn sấm rền gió cuốn làm kinh sợ tất cả mọi người, dù cho bọn chúng nếu không bằng lòng cũng chỉ có thể cũng chỉ có thể rời khỏi chỗ bọn chúng sinh sống hai ba năm này.

Có thể bọn chúng đều sẽ trở thành người lưu lạc không nhà để về, có lẽ sau đó không lâu bọn chúng sẽ tìm được một địa điểm khác lại lần nữa làm giặc, lại có thể, bọn chúng có thể trở về quê nhà bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng đây hết thảy đều không liên quan tới Lý Nhân, bởi vì những người này tuyệt đối không thể giữ lại, đối với địa hình địa hình của Cự Đà Trạch mà nói, những người này hiểu rõ sâu xa hơn so với người của Yến Sơn trại. Để bọn họ lại, chỉ có thể là mầm tai hoạ nói không chừng lúc nào sẽ giống như bom hẹn giờ đem thăng lợi vất và có được nổ một cái tan thành mây khói.

Không thể một đòn đánh chết Trương Kim Xung, cho nên Lý Nhân không thể không cẩn thận gấp bội.

Trong năm ngày này, binh sĩ của Duệ Kim Doanh đem tất cả thuyền đánh cá trong Thủy Bạc thu gom lại cho một mối lửa đốt. Đây cũng là vì đề phòng nhân mã của Trương Kim Xung sau khi quay về đi vào từ đường thủy, vì đề ngừa ngộ nhỡ, gần năm nghìn nhân mã của Duệ Kim Doanh nhưng thật ra hơn bốn ngàn người trú đóng ở trên ven Thủy Bạc, ngày đêm tuần tra cảnh giới.

Đây cũng là nguyên do vì sao Lý Nhân muốn giữ thợ thủ công biết làm thuyền lại, thuyền ở Cự Đà Trạch là nhu phẩm cần thiết, không có thuyền Thủy Bạc to lớn liền biến thành không có chút ý nghĩa nào. Thuyền có thể đốt, nhưng thợ thủ công nhất định phải giữ lại.

Cách tòa lâu đài Đại Tùy nghiêng đổ này còn có mấy năm, mấy năm này Lý gia quân sẽ phải sinh sống ở Cự Đà Trạch, bắt luận là thuyền đánh cá hay là chiến thuyền, đều phải có đủ. Tạm thời tiêu hủy là vì tạm thời làm cho ổn định, đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Cuối cùng thợ thủ công giữ lại có chừng hơn ba trăm người, những người này đều bị Lý Nhân hạ lệnh kiểm soát chặt chẽ lại. Trước khi giải quyết sạch Trương Kim Xung, đề phòng đối với hơn ba trăm người này cũng không thể thiếu cảnh giác. Muốn lập uy, cũng phải bố thí lấy ân nghĩa. Trong hơn ba trăm người này có người có gia quyến đây, cha mẹ vợ con của bọn họ cũng được phá lệ giữ lại, nhưng không thể ra khỏi Cự Đà Trạch một bước, kẻ không làm theo lập tức chém không tha. Những người dân này phần lớn đều là bị Trương Kim Xung bắt từ các nơi tới, kỳ thật đối với ai làm Đại Đường Gia của Cự Đà Trạch bọn họ chẳng có phản ứng quá kích động gì.

Lý Nhân cẩn thận từng li từng tí xem ra hơi có chút quá mức, nhưng cũng là thủ đoạn nhất định phải thực hiện.

Gia viên của những người dân này trên cơ bản đều bị nhân mã của Trương Kim Xung san thành bình địa, rơi vào đường cùng mới mới đi theo Trương Kim Xung về tới Cự Đà Trạch, bọn họ chỉ là vì sống sót, thực ra đối với Trương Kim Xung cũng không có lòng ủng hộ gì. Ai là chủ nhân của Cự Đà Trạch bọn họ kỳ thực không quan tâm, quan tâm là bọn họ có thể hay sống tiếp không.

Loạn thế đã là như vậy, bách tính tầng thấp nhất mới là người khổ nhất.

Lại năm ngày, Đạt Khê Trường Nho gia dẫn đầu bộ binh Lý gia quân hơn hai vạn người chạy tới, đến đây, đại quân tất cả tiến vào trong Cự Đà Trạch. Một lần nữa chinh đồn sơn trại, xây dựng thủy trại, sau đó tăng thêm nhân thủ ngày đêm tuần tra không ngừng. Quảng thời gian mới bắt đầu này, bất kể như thế nào cũng không có thể thiếu cảnh giác.

Tiếp theo, điều Lý Nhân phải làm, chính là suy nghĩ vì sự vững chắc Cự Đà Trạch.

Khi Trương Kim Xung chiếm Cự Đà Trạch, để bảo đảm sống còn của mấy vạn người trong Cự Đà Trạch nhất định phải đi ra ngoài cướp bóc, vô số làng bị lũ phi san thành bình địa. Lương thảo của Lý gia quân bây giờ mặc dù vẫn còn trong thời gian ngắn không là vấn đề, nhưng Lý Nhân không thể không tính toán. Ra ngoài cướp bóc bách tính? Đồ cướp được kia có thể duy trì bao lâu?

Lý Nhân đang đợi, chờ một cơ hội phát đại tài.

....

....

Đi dạo ở tại ven Thủy Bạc, hồ lớn nhìn không thấy bến bờ, tựa như đứng ở bờ biển lớn hết tầm mắt trông về phía xa vậy, có thể làm cho lòng dạ người đều trở nên khoáng đạt. Mặc dù vì vững chắc để tất cả thuyền đánh cá đều bị đốt quách đi cho rồi, không thể chèo thuyền du ngoạn trên sóng hồ coi như là một chuyện đáng tiếc đáng tiếc, nhưng chỉ là đứng ở bên bờ nhìn non sông gấm vóc, cũng là một việc rất làm người ta sung sướng.

- Đáng tiếc nếu có thuyền thì tốt rồi, có thể đi đến giữa hồ xem một chút.

Âu Tư Thanh Thanh đứng ở bên cạnh Lý Nhân, có chút buồn bã nói.

Lý Nhân cười cười nói

- Thuyền thì có, có vài chiếc chiến thuyền tương đối lớn ta cho người kéo lên trên bờ rồi, nhưng chưa thiêu huỷ, chẳng qua chúng ta mới đến Cự Đà Trạch, nên vững vàng một chút thì tốt, muốn chèo thuyền du ngoạn trên hồ sau này có rất nhiều cơ hội. Đợi ta sau khi giải quyết Trương Kim Xung xong, cũng không có gì lo lắng do dự rồi.

- Muội biết.

Âu Tư Thanh Thanh cười cười nói

- Muội chẳng qua là cảm thấy, đốt những thuyền đó đáng tiếc.

Lý Nhân kéo tay nàng than thở

- Nha đầu ngốc.... Tâm tư của muội lại làm sao có thể giấu diếm được ta? Ta biết muội không phải là tiếc những thuyền đánh cá ấy, muội là yêu thương đám bách tính bị ta đuổi ra khỏi Cự Đà Trạch chứ gì?

Âu Tư Thanh Thanh mím môi gật đầu một cái, không nói gì.

Lý Nhân cầm tay nàng vào trong một tiểu đình bên hồ ngồi xuống, nhìn hồ nước gợn sóng xanh, im lặng một lúc, nói:

- Bách tính đáng thương, ta biết. Nhưng nếu như không đuổi bọn họ ra ngoài, một ngày Trương Kim Xung dẫn theo nhân mã quay về giết, không dám đảm bảo sẽ không cùng những người dân này nội ứng ngoài hợp. Tuy rằng những người dân này đều là Trương Kim Xung bắt về từ bên ngoài, cưỡng ép bọn họ định cư ở Cự Đà Trạch. Ta biết bọn họ đối với Trương Kim Xung không nhất định tán thành, nhưng dù là có một chút xúi nguy hiểm ta cũng không muốn đi mạo hiểm, suy cho cùng, hiện nay có sinh mạng của mấy vạn người đề ở trên vai ta.

.

- Đặc tính lớn nhất Bách tính chính là nhẫn nại, Trương Kim Xung có thể đối với bọn họ không tốt, cướp đoạt lương thực của bọn họ, dẫm nhục vợ con của bọn họ, nhưng qua mấy năm, nữ tử bị cướp về sớm đã quen cuộc sống bây giờ, trước đây lũ thổ phi cường chiếm thân thể các cô ấy, giờ đây đã biến thành chồng của họ. Có con cái, có nhà, họ liền cam chịu số phận. Từ ban đầu hận lũ thổ phi kia vào nhà cướp của, đến bây giờ hàng ngày đứng ở nhà mình cửa sân trong đợi chồng mình cướp bóc quay về đoàn tụ, quá trình này cũng không chậm, họ tiếp nhận cũng không khó khăn.

- Bây giờ chúng ta tới, giữ các cô ấy lại thoát nhìn là đối với các cô ấy tốt, kỳ thực kỳ thực trong lòng họ thù hận chúng ta vượt xa thù hận thù hận đối với Trương Kim Xung. Có thể qua một năm nữa, hai năm, họ cũng sẽ thích ứng sự có mặt của chúng ta, lại lần nữa ổn định ổn định cuộc sống, nhưng.... Ta không có thời gian một hai năm để vỗ về các cô ấy, bởi vì địch nhân không thể nào cho ta thời gian một hai năm.

Lời của Lý Nhân rất nhẹ, giảng đạo lý cũng rất kỳ quái.

Cho nên Âu Tư Thanh Thanh tuy rằng khe khẽ gật đầu, nhưng cũng không quá hiểu.

- Ta trước đây đã nói với muội, muốn đánh ra một mảnh đảo viên lạc thổ, không có chiến tranh không có tai hoạ không có bị thương, có lẽ muội có thể cảm thấy việc ta làm bây giờ, chính là việc làm cho bách tính bị thương, ta là một tên lương gạt.

Lý Nhân cười cười nói

- Nhưng, nếu muốn nếu muốn xây dựng một mảnh lạc thổ như thế, tiền đề là cái gì?

Hắn tự trả lời câu hỏi của mình

- Là tiếp tục tồn tại. Chỉ có ta sống, mới có thể đi thực hiện lý tưởng trong lòng ta. Nếu như.... chúng ta đều bởi vì trong chốc lát nhân từ nương tay mà chết, muội nói đi, những bách tính trước đây bị ta đuổi ra khỏi Cự Dã Trạch trong mắt mang theo bi thương ấy, bọn họ có thể thoải mái cười to hay không?

- Con đường sau này còn rất dài rất dài, có thể ta vẫn sẽ làm rất nhiều chuyện thoát nhìn rất tàn nhẫn, thế nhưng Thanh Thanh.... muội phải tin tưởng, tương lai, ta nhất định có thể hoàn thành chuyện ta nhận lời với muội.

Âu Tư Thanh Thanh gật đầu một cái, sắc mặt ửng đỏ.

- Kể cho muội một câu chuyện nữa.

Lý Nhân cười một cái nói

- Trước đây cực kỳ lâu, Trung Nguyên Giang Nam bị ba người chiếm giữ, bọn họ chia ra thành lập quốc gia của mình, một tên là Ngụy quốc, một tên là Thục quốc, một tên là Ngô quốc. Trong đó người thành lập Thục quốc tên Lư Bì, hắn lúc vừa mới khởi binh rất nhỏ yếu, chỉ có mấy nghìn nhân mã, địa bàn chỉ có một huyện. Đối thủ của hắn sau này Tào Tháo của Ngụy quốc lãnh đạo mấy chục vạn đại quân đến đánh hắn, Lư Bì đánh không lại, hắn chỉ có thể chạy trốn, nhưng hắn là một người nhân nghĩa, không đành lòng nhìn bách tính rơi vào trong tay của Tào Tháo, thế là mang theo mang theo bách tính toàn huyện toàn huyện chạy trốn.

- Thủ hạ của Lư Bì có một người vô cùng nổi tiếng vô cùng có bản lĩnh, tên là Gia Cát Lượng. Ông ta khuyên Lư Bì, chủ công à, người mang theo mười vạn bách tính cả gia đình rời khỏi như vậy, một ngày ngay cả hai mươi dặm cũng không đi được, nếu như bị quân đội của Tào Tháo đuổi kịp thì hỏng. Không bằng vứt bỏ bách tính, chúng ta trang bị nhẹ nhàng gấp rút lên đường còn có thể cắt đuôi truy binh. Lư Bì không đồng ý, nói ta không đành lòng nhìn bách tính bởi vì ta mà bị liên lụy, nhất định phải mang bách tính cùng đi.

Lý Nhân hỏi Âu Tư Thanh Thanh:

- Muội cảm thấy, đối với bách tính mà nói, là Lư Bì nhân nghĩa, hay là Gia Cát Lượng thấu tình đạt lý?

Âu Tư Thanh Thanh không chút nghĩ ngợi nói:

- Lư Bì, hắn không đành lòng để bách tính chịu khổ chịu nạn, thà rằng mình bị truy binh của Tào Tháo đuổi kịp cũng không vứt bỏ bách tính, dĩ nhiên là Lư Bì nhân nghĩa.

Lý Nhân cười một tiếng lắc đầu:

- Trên thực tế, muội sai rồi.

- Cũng bởi vì Lư Bì mang theo mười vạn bách tính cùng nhau chạy trốn, mỗi ngày cũng đi không được bao xa, tuy là Gia Cát Lượng dùng diệu kế năm lần bảy lượt ngăn cản truy binh của Tào Tháo, nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi kịp. Để giết chết Lư Bì, nhân mã của Tào Tháo ra sức truy sát về phía trước, ngăn ở trước mặt bọn họ bất luận là binh sĩ của Lư Bì hay là bách tính đều bị giết, mười vạn bách tính đã bị giết bao nhiêu người ta không biết, ta chỉ biết là, nếu như bọn họ không đi cùng Lư Bì, nhân mã của Tào Tháo không cần phải tàn sát bách tính.

- Nếu như bọn họ ở lại trong nhà, huyện ấy liền biến thành địa bàn của Tào Tháo, bọn họ cũng sẽ biến thành bách tính của Tào Tháo, Tào Tháo sẽ giết bọn họ sao? Lê nào Tào Tháo thì không cần bách tính sao? Nếu như Lư Bì nghe theo đề xuất của Gia Cát Lượng, chỉ mang theo quân đội của mình chạy trốn, binh lính của hắn sẽ bởi vì bách tính liên lụy mà chết trận sao? Những bách tính ấy.... sẽ gặp phải tàn sát sao?

- Cho nên thoát nhìn Lư Bì nhân nghĩa kỳ thực chính là kẻ đần độn, nói lời tốt đẹp hơn, ai biết mục đích của hắn khẳng định làm theo ý mình mang theo mười vạn bách tính cùng nhau chạy trốn có phải chính là muốn dùng bách tính ngăn cản truy binh của Tào Tháo cho hay không? Thoạt nhìn Gia Cát Lượng không nhân nghĩa, kỳ thực mới thực sự suy nghĩ vì bách tính, bởi vì hắn biết, bất luận Tào Tháo thâm độc, quốc gia của ông ta cũng cần bách tính, không có bách tính có thể gọi là một quốc gia sao? Mang theo bách tính cùng đi, như vậy bách tính cũng sẽ bị tàn sát. Nếu như bỏ lại bách tính, bách tính sẽ biến thành bách tính của Ngụy quốc, bọn họ phải giao nộp thuế phú cho Ngụy quốc, người bảo vệ bọn họ, từ lính của Lư Bì biến thành lính của Tào Tháo, chỉ đơn giản như vậy.

Về mặt Âu Tư Thanh Thanh trở nên có chút khó coi, nàng suy nghĩ rất lâu trong chốc lát, chậm rãi gật đầu một cái nói:

- Muội hiểu rồi, An Chi.

Đúng vậy, nếu như Lư Bì không mang theo mười vạn bách tính kia cùng nhau đi, thì Tào Tháo có cần thiết đi giết bách tính không? Hắn muốn giết chính là Lư Bì, không phải là bách tính !

Tuy rằng An Chi đuổi những bách tính của Cự Dã Trạch ra ngoài, nhưng thực sự chính là hại bọn họ sao? Nếu như Trương Kim Xung mang theo mấy vạn người đánh trở lại, bách tính trong Cự Dã Trạch thì trợ giúp Trương Kim Xung hay là trợ giúp An Chi? Nếu có người len lén dẫn dụ nhân mã của Trương Kim Xung vào trong, binh sĩ của An Chi và nhân mã của Trương Kim Xung chém giết, đến lúc đó trong Cự Dã Trạch, bất luận ai chiến thắng, sẽ chết bao nhiêu người? Những bách tính ấy, sẽ chết bao nhiêu?

Đây là cảm ngộ của Âu Tư Thanh Thanh, cũng là cảm ngộ của Lý Nhân cho nàng.

Trên thực tế, Lý Nhân trong lòng mình lại căn bản không có những phiền não này. Bởi vì hắn thật sự hiểu một đạo lý, nếu muốn bảo vệ bách tính, bản thân còn xa không có tư cách đó. Có thể giữ được mình, giữ được thân nhân của mình và thủ hạ, đây mới là chuyện bây giờ nên suy tính.

Ở giữa người chết và ta chết làm lựa chọn, dĩ nhiên là người chết, chỉ đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Tể Bắc Tri Thế Lang Dám Tấn Công Quận Tề.

Mã tặc của Yên Sơn Trại đã đến Cự Dã Trạch, đương nhiên là không thể vẫn cứ gọi là Yên Sơn tặc được. Trước kia những người của Lục lâm đạo, dân chúng, ngay đến cả quan phủ khi nghe đến Cự Dã Trạch là nghĩ ngay đến Trương Kim Xung. Nhưng nay thì Cự Dã Trạch đã đổi chủ, cho nên cái tên gọi này cũng cần phải xem xét lại kĩ càng. Yên Sơn cũng thế mà Cự Dã Trạch cũng thế chẳng qua cũng chỉ là tên gọi của một vùng đất có tính giới hạn mà thôi. Đạo tặc trên Yên Sơn được gọi là Yên Sơn tặc, nhưng đạo tặc ở Cự Dã Trạch thì quyết không thể gọi là Cự Dã Trạch tặc được.

Xem ra vấn đề này được mọi người bàn luận rất náo nhiệt, đại biểu là Trương Trọng Kiên và Đạt Khê Trường Nho. Ý của Trương Trọng Kiên muốn đội quân vẫn lấy tên cũ là Thiết Phù Đồ, dù sao thì cái tên gọi này cũng đã gắn bó với mọi người ngay từ thời kì đầu, trong đó bao gồm cả Lý Nhân, đối với cái tên Thiết Phù Đồ ít nhiều cũng hàm chứa tình cảm sâu đậm. Nhưng Đạt Khê Trường Nho thì lại nghĩ khác, y cho rằng Thiết Phù Đồ cũng thế mà Huyết Kỳ cũng vậy, đều đã là chuyện quá khứ rồi, những chuyện bi thương thì không nên nhắc lại nữa, hai cái tên này quả thực là nên cho vào quên lãng rồi. Nên xưng danh là Lý Gia Quân thì hơn.

Mọi người bàn luận về vấn đề này rất quyết liệt, những người có xuất thân từ Thiết Phù Đồ như Lạc Phó thì đương nhiên là muốn khôi phục lại cái danh Thiết Phù Đồ rồi, nhưng trong lòng họ cũng hiểu Đạt Khê Trường Nho cũng không sai. Nếu như người của Thiết Phù Đồ nói đội quân nhất quyết phải mang tên Thiết Phù Đồ, người của Huyết Kỳ cũng khẳng định đội quân phải mang tên Huyết Kỳ, vậy đại biểu của đa số phủ binh sẽ nghĩ gì? Đặt tên đội quân là phủ binh Đại Tùy sao? Nếu thật vậy thì đây sẽ thành một câu chuyện cười mà chẳng hài hước chút nào.

Lý Nhân nghĩ đi nghĩ lại thấy xưng tên là Thiết phù Đồ không được mà Lý Gia Quân cũng chẳng xong.

Nếu quả thực lấy hiệu là Lý Gia Quân thì e rằng sẽ trở gậy đến triều đình Đại Tùy, rốt cục bất luận là Văn hoàng đế Cao Tổ Dương Kiên hay Đại Nghiệp hoàng đế Dương Quảng thì hiềm khích với nhà họ Lý cũng vẫn quá lớn, chỉ một bài đồng dao Đào Lý Từ nhỏ nhỏ thôi cũng đã tạo nên bao nhiêu sát nghiệp, ba mươi hai mạng người nhà Lý Huân Đẳng chết oan uổng e rằng vẫn đang dưới âm tào địa phủ ngày đêm nguyên rửa Dương gia.

Với binh lực hiện có trong tay Lý Nhân, hắn cũng không muốn chọc giận đến triều đình. Năm ngoái triều đình mở cuộc chinh phạt ở Cao Cú Lệ tuy rằng tổn thất ba mươi vạn phủ binh, nhưng chỉ cần Dương Quảng ra lệnh một tiếng, điều động trăm vạn đại quân cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Cự Dã Trạch quả thật dễ thủ khó công, nhưng vẫn chưa đến mức vách sắt thành đồng. Cho dù là được như thế, nếu như bị đại quân của triều đình bao vây thì có làm được gì?

]Đang lúc suy tư thì Tiểu Địch nô đùa bên Trương Trọng Kiên bỗng dừng nghiêm túc nói:

- An Chi ca, không phải ca còn có một tên gọi là Yên Vân đó sao, chúng ta cũng từ Yên Sơn đến đây, vậy thì lấy cái tên Yên Vân Quân đi.

Mọi người cười ha ha, đều nói vẫn là tiểu Địch tính tình thẳng thắn, không nghĩ nhiều phiền não như chúng ta.

Lý Nhân cũng cười nói:

- Được, vậy đặt tên là Yên Vân Quân đi.

Tiểu Địch đắc trí giờ cao nắm tay, hất hất cằm tỏ vẻ ra oai với Lý Nhân. Lý Nhân và mọi người lại được một trận cười vui vẻ.

- Trương Kim Xung tất nhiên là vẫn chưa chết, đánh mất Cự Dã Trạch, y làm sao nuốt trôi cục tức này. Tuy rằng một trận chiến bên bờ Hoàng Hà chém giết một vạn ba ngàn cường đạo, nhưng Trương Kim Xung đã thu nạp tàn binh và hiện đang có hai vạn nhân mã. Tuy rằng bây giờ y chưa dám tấn công trở về nhưng một khi thế lực lớn mạnh thì ta không thể nói trước được điều gì, nên ta nghĩ chỉ bằng thừa dịp binh lực của hắn còn chưa lớn mạnh, hãy nhanh chóng giải quyết mối phiền toái này.

Lý Nhân khoát tay áo ra hiệu cho mọi người im lặng.

Đạt Khê Trường Nho trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Người của Phi Hồ Quân không phải đang giám sát quân của Trương Kim Xung sao? Có tin tức gì không?

Trần Tước Nhi đứng lên nói:

- Hôm qua vừa nhận được tin từ mật điệp truyền về, nhân mã của Trương Kim Xung đang đi về phía Đại Sơn.
- Đại Sơn?

Trương Trọng Kiên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhân mã của Tri Thế Lang Vương Bạc có phải mấy ngày trước đã đi qua Hoàng Hà không? Trương Kim Xung không phải là mang nhân mã khứ đầu nhập Vương Bạc đấy chứ? Mà không, y không thể biết là Vương Bạc cũng đi xuôi về phía nam được.
- Chắc chắn sẽ không.

Trần Tước Nhi nói:

- Trương Kim Xung có vẻ bất hòa với các thủ lĩnh tạo phản khác, vì nguyên nhân hắn đã giết chết Tôn An Tổ, Cao Sỹ Đạt và Đậu Kiến Đức của hồ Cao Khê đều có thù hằn đối với Trương Kim Xung, cho dù bọn họ không muốn báo thù cho Tôn An Tổ, nhưng thù hạ của bọn họ cũng không ít người là vì lý do này mới tụ họp ở hồ Cao Khê. Mà Tri Thế Lang Vương Bạc vừa từ Hoàng Hà tiến về phía Nam, đang muốn tìm chỗ đứng ổn định, làm sao có thể để Trương Kim Xung cướp địa bàn được!!

Vương Bạc chính là ở dưới chân núi Đại Sơn bị danh tướng triều đình Trương Tu Hà đánh bại đấy.

Lý Nhân nhú nhú mày trong đầu dần dần toát ra một ý nghĩ.

...

Quận Tề.

Quận Thủ Quận Tề Bùi Cẩm Chi cầm ly trà nhấp một ngụm, liếc qua các quan viên một cái rồi lập tức đặt ánh mắt lên người Quận Thừa quận Tề Trương Tu Đà. Bùi Cẩm Chi có chút kính nể đối với Trương Tu Đà. Trong hai năm qua thiên hạ Đại Tùy ngày càng trở lên hỗn loạn. Phía bắc Hoàng Hà có Cao Sỹ Đạt, Đậu Kiến Đức, Vương Bạc, Tôn Tuyên Nhã, Hách Hiều Đức, lớn nhỏ cũng mười mấy cánh phản quân, binh lực gia tăng chừng hai mươi mấy vạn người. Quận Bắc Hải có Quách Phương Dự, Cự Dã Trạch có Trương Kim Xung, khắp nơi đều là phản quân, nhưng duy chỉ quận Tề có Trương Tu Đà trấn thủ, các phản quân đều không dám đến quận Tề làm loạn. Chỉ dựa vào hai vạn quận binh mà có thể liên tiếp tiêu diệt những phản quân có đội ngũ hùng hậu. Lão tướng quân đã 50 tuổi quả đáng để xưng danh danh tướng đương thời.

- Lão tướng quân, chuyện này ngài thấy thế nào?

Bùi Cẩm Chi đặt chén trà xuống, khẽ cười nói.

Trương Tu Đà mặt vuông, mắt hổ, dù ngồi đó nhưng vẫn đầy khí phách không giận tự uy, ngay cả khi ông ngồi thưởng trà thôi thì cái khí phách lạnh lùng và uy nghi ấy cũng không hề bị áp chế mà lộ ra ngoài. Nếu không phải Bùi Cẩm Chi đã hành sự cùng ông bao năm thì chắc cũng sẽ nghĩ ông là một người lạnh lùng khó gần, nhưng kì thật Trương Tu Đà lại là một người nhiệt huyết, hay giúp đỡ mọi người chứ tuyệt đối không phải hạng người hiếu sát.

- Một năm trước, lương thực mùa hè cũng như mùa thu gần như không thu được chút nào, quận Tề chúng ta tuy rằng giàu có, có thể qua được đông này, nhưng trong nhà bách tính còn quét được ra nổi một hạt thóc còn tồn hay không? Khai xuân là bắt đầu làm ruộng, thời kì giáp hạt, rất nhiều người dân ngay đến hạt giống cũng không còn vậy thì lấy gì mà sống tiếp đây, chỉ sợ không cầm cự được bao lâu nữa thì cũng chết đói mất.

Trương Tu Đà thờ dài nói:

- Ý kiến của ta là mở kho lương thực phát tế, trước hết là để cho đám dân chúng vượt qua cửa ải khó khăn, rồi sau này tính tiếp.

Một quan văn cười khổ nói:

- Lời lão tướng quân tuy có lý nhưng...tự ý mở nhà kho là tội rất lớn, nếu triều đình biết được, bệ hạ truy cứu xuống dưới, vậy thì phải làm sao đây?
- .

Bùi Cẩm Chi hạ thấp tay xuống nói:

- Triều đình phái quan lại về các nơi, chính là để phụ giúp dân chúng duy trì sự bình an ổn định. Dân chúng nay gặp nạn âu cũng là do chúng ta không làm tròn bổn phận.

Y ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Hiện giờ tứ phương đều là dân tạo phản, duy chỉ quận Tề chúng ta giữ được an bình. Nhưng hiện tại dân chúng không có đủ lương thực, cũng không có hạt giống để gieo trồng, nếu cứ tiếp diễn như vậy, quận Tề của chúng ta sớm muộn cũng xuất hiện người nhân cơ hội kích động dân chúng, đến lúc đó chẳng phải chúng ta sẽ tự bất hòa hay sao.

Trương Tu Đà nói:

- Quận Thủ đại nhân nói rất có lý.

Có người nói rằng:

- Hạ quan tự thấy kho lương nhất định phải mở nhưng phủ kho lương thực, kho lúa của quận Tề chúng ta đều phải vận chuyển về Liêu Tây, chuẩn bị cho đại quân chinh Liêu. Nếu như đã không được tự ý mở quân lương thì chỉ bằng chúng ta phải người ngày đêm cưỡi ngựa nhanh chóng đến Trác quận, xin bệ hạ phê chuẩn.

Trương Tu Đà đứng phắt dậy nói:

- Quận Tề đi Liêu Tây đường xa xa xôi, và lại rất bất ổn, dù cho người được phái đi có thuận lợi tới được Liêu Tây, yết kiến được bệ hạ thì vừa đi vừa về phải mất bao nhiêu lâu đây? Ít thì hai tháng, còn không thì phải ba đến năm tháng chưa biết chừng, đến lúc đó dân đói khắp nơi, người chết như ngã rạ, thánh chỉ về đến nơi thì cũng đã muộn rồi.

Ông ôm quyền nói với Bùi Cầm Chi:

- Phủ quân đại nhân, hay là như vậy, bây giờ cứ mở kho lương cứu dân chúng đã rồi sau đó hẵng phái người đến Liêu Tây báo cáo với triều đình, nếu được diện kiến bệ hạ thì là quá tốt, bằng không nếu bệ hạ trách tội xuống ta nguyện một mình gánh vác tội lớn này, phủ quân chỉ cần tâu là ta mang theo binh sĩ cường hành, tự ý mở kho lương là được, Trương nỗ quyết không liên lụy đến mọi người.

Bùi Cầm Chi cũng đứng lên, nắm lấy tay Trương Tu Đà thờ dài nói:

- Lão tướng quân coi ta là hạng người gì chứ? Nếu đã như vậy, tội này cứ để ta cùng lão tướng quân gánh vác.

Y khoát tay áo nói:

- Người đâu, mở nhà kho!

Đang nói đột nhiên có một tiểu lại miệng thở hồng hển chạy vào, vội vàng thưa:

- Không xong rồi, Phủ quân đại nhân, phản tặc Tế Bắc Vương Bạc đã mấy vạn nhân mã băng qua Hoàng Hà đang đánh thẳng về phía quận Tề chúng ta.

- Cái gì?

Bùi Cầm Chi mặt biến sắc theo bản năng nhìn về phía Trương Tu Đà.

Trương Tu Đà giương mắt hỏi về phía tiểu lại kia, khiển trách:

- Ngươi sợ cái gì, chỉ một tên phản tặc, thủ hạ có mấy vạn giặc cỏ mà đã dọa nhà ngươi thành ra như vậy, thật là mất mặt.

Ông xoay người về hướng Bùi Cầm Chi nói:

- Phủ quân đại nhân yên tâm, ta lập tức trở về triệu hợp binh lính, chỉ sợ Vương Bạc kia không dám đến, chứ nếu hắn dám đến quấy rầy bách dân trăm họ quận Tề, ta sẽ cho hắn máu đổ thành sông!!

Trong nháy mắt sát khí tỏa ra ngập trời.

...

Quận binh quận Tề thiện chiến, nổi danh toàn phương bắc. Lão tướng quân Trương Tu Đà bách chiến bách thắng đã nổi danh khắp Đại Tù. Mấy năm trước vào lúc Trương Tu Đà lão tướng quân đi theo Sử Vạn Tuế đại tướng quân bình định phản loạn Nam Cung, sau đó đi theo Sở công Dương Tổ tiêu diệt tên phản bội Vương Dương Lượng, cũng đã danh dương thiên hạ rồi. Từ sau khi đến quận Tề, vào một năm trước cũng đã tiêu diệt bốn năm cánh phản quân, phản quân ở nam bắc Hoàng Hà khi nghe đến ba chữ Trương Tu Đà cũng phải có vài phần e sợ.

Quận binh không giống với phủ binh, những trang bị của họ không phải là do triều đình trợ cấp mà là của quan phủ bản địa tự cung. Phủ binh không hề nghi ngờ chính là đội ngũ chiến lực mạnh nhất Đại Tù, bởi họ ngày đêm trong quân doanh huấn luyện, mà quận binh thì không như vậy, họ những lúc mùa màng bận rộn có thể về trồng ruộng, những lúc an nhàn mới tụ tập lại luyện binh, có đạo tặc đến loạn thì họ là quan quân, bằng không lại trở về làm bách tính.

Chính bởi vậy, trang bị và quân lương của quận binh đều kém xa phủ binh. Quận Tề coi như là khá ổn, bởi lẽ nơi đây giàu có đông đúc và không có chiến loạn lan đến, quận Thủ Bùi Cầm Chi và quận Thừa Trương Tu Đà cũng là có chút ăn ý, cho nên so về trang bị và độ tinh nhuệ thì quận binh của quận khác còn thua xa, tối thiểu, chế tác áo giáp và hoành đao cung tiễn đủ cả. Trương Tu Đà trình độ luyện binh rất cao, tuy rằng binh lính không có nhiều thời gian để hợp luyện, nhưng đều không thể phủ định chính là quận binh của Tề quận về lực chiến so với phủ binh Đại Tù thì cũng không thua kém là mấy.

Danh tướng đương thời Trương Tu Đà, ông là đối tượng mà rất nhiều đương gia ở Lục Lâm Đạo phương bắc muốn giết, bởi sự xuất hiện của ông khiến cho các cánh quân phản loạn không thể đến quận Tề giàu có để cướp bóc.

Cái được gọi là nghĩa quân, kì thực chỉ là cái tên mà người đời đặt cho họ trong thời kì lịch sử đặc biệt để xưng hô mà thôi. Bất luận là Cao Sĩ Đạt, Trương Kim Xung hay Vương Bạc, những việc mà đội ngũ của họ đã làm kì thực không hề đáng một chữ nghĩa. Đúng vậy, họ đều là những người dân lâm vào bước đường cùng thì mới phải giương cờ tạo phản, nhưng họ lại không có dũng khí chống lại triều đình, mà giương đao hạ thủ với những người dân khác, gọi họ là nghĩa quân, quả là một lời bịa đặt đau thương.

Dân chúng tạo phản, nhưng họ lại không dám đối đầu với quan quân, nhưng bọn họ cũng muốn sống sót, đành phải đi giết bóc, cướp của của những người dân vô tội khác, những hành động này, hỏi rằng nghĩa khí ở đâu?

Chẳng qua cũng là vì muốn sống thôi, sau đó vì muốn sống sót nên tự cho mình một cái lý do để giết kẻ khác. Ngay từ ban đầu, bất luận là cánh quân phản loạn nào thì đối tượng mà họ giương đao cũng không phải là quân đội triều đình mà chính là người dân tay không tác sát.

Từ việc không dám bén mảng đến quận Tề của họ là có thể nhìn ra được sự hèn nhát và nguy liệt của họ.

Cho nên, vì muốn chứng minh cho người khác thấy mình là kẻ mạnh, vì muốn chứng minh mình mới xứng đáng làm minh chủ của Lục Lâm Đạo phương bắc, Tề Bắc Vương Bạc mang theo thủ hạ và mười vạn chiến binh khí thế hùng hực băng qua Hoàng Hà bùng bùng sát khí tiến thẳng vào Tề quận. Y muốn đánh bại Trương Tu Đà để lập uy, y muốn cả Lục Lâm Đạo phương bắc này biết Trương Tu Đà Không phải là bất khả chiến bại! Y đến nay đã bình hùng tướng mạnh không có lý do gì mà phải sợ lão già đã năm chục tuổi này!

Trương Tu Đà chẳng là cái thá gì, ngay cả hai trợ thủ đắc lực của ông ta vốn được tung hô là Quận Tề Song Hồ Tàn Phúc Bảo và La Sĩ Tín cũng chẳng là cái thá gì.

Việc đầu tiên mà Vương Bạc phải làm chính là phải giẫm đạp lên những người này, từng bước, từng bước leo lên cái vị trí cao nhất kia, ai nói giặc cỏ thì không thể xây nghiệp lớn? Đại Hán Cao Tổ còn không phải từ một Trường đình nho nhỏ, trăm bạch xà, chiêu mộ nghĩa binh đó sao; mà Hạng Võ xuất thân danh môn, hơn nữa bản lĩnh trong thiên hạ không ai địch nổi, nhưng cuối cùng vẫn là đá kê chân cho Hán Cao Tổ đó sao? Hán Cao Tổ có thể làm được thì sao Tri Thế Lang Vương Bạc ta lại không thể?

Suất lĩnh đại quân tiên phong đi trước, nhìn nhân mã hùng hậu trùng trùng điệp điệp, Vương Bạc có chút thất thần nghĩ.

- Ai nói thiên hạ này là của quan phủ và quý tộc, ai nói con cháu Hán môn không thể đòi hỏi.
- Ta muốn cho tất cả các người nhìn thấy, cùm xiềng xích ở trước mặt Tri Thế Lang Vương Bạc ta, tất cả đều không là gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Tam Phương Hội Tụ.

Quận binh quận Tề vốn đã giải tán quay về quê nhà lại lần nữa được triệu tập, tập kết ở sân đấu võ Trác quận. Quận Thù Trương Tu Đà mặc thiết giáp đi lên đài điểm tướng, giờ tay lên nhìn lần lượt từng gương mặt quen thuộc, tiếng ồn ào của hơn hai vạn quân binh lập tức lắng xuống, một tả một hữu đứng dưới đài điểm tướng, là Tàn Quỳnh và La Sĩ Tín được người quận Tề xưng là Song Hồ.

Mặc dù La Sĩ Tín mới tới quận Tề thời gian không lâu, nhưng thanh danh hung ác của gã đã truyền khắp vùng đất Tề Lỗ. Ác nhân La Sĩ Tín giết người cắt mũi, đây chính là nhân vật ngay cả Hoàng đế cũng sai người vẽ treo trong thư phòng. Tuy rằng chức quan của gã không cao, nhưng không thể nghi ngờ là một trợ thủ đắc lực của Trương Tu Đà. Gã là thanh niên mặt đen, tướng mạo không thể nói là anh tuấn nhưng lại mang theo một khí chất hùng vũ người khác khó có được.

Đứng ở bên phải La Sĩ Tín chính là người đàn ông trung niên mặt vàng, dáng người khôi ngô to lớn, tuy rằng sắc mặt thoạt còn đen hơn và không được tự nhiên như La Sĩ Tín, nhưng người này mặt góc cạnh, mắt to, mày kiếm như mây, tướng mạo đường đường, mặc thiết giáp, tay cầm một thanh trường sóc còn lớn hơn mã sóc. Trường sóc bình thường mũi sóc dài ba xích đã rất khó luyện, trong thiên hạ này chỉ có một người dùng trường sóc, mũi sóc dài bốn xích, đó chính là y, Đô úy quận Tề Tàn Quỳnh Tàn Thúc Bảo!

Hai người đều dùng mã sóc, bản lĩnh giết người cũng tương đương.

Trương Tu Đà có hai người này tương trợ, càng như hổ thêm cánh.

La Sĩ Tín một tay cầm sóc, một tay đề lên hoành đao bên hông, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng dáng người thẳng tắp, trên người còn khoác một áo choàng màu đen bên ngoài áo giáp, càng toát lên phong thái uy phong lẫm lẫm. Bên hông Tàn Quỳnh không có hoành đao, phía sau lưng y thì đeo một đôi Ngõa Lãng Kim Giản, nhìn khá nặng.

- Các tướng sĩ!

Trương Tu Đà lớn tiếng hô một câu.

- Có!

]Hai vạn binh lính phía dưới lớn tiếng đáp, nghiêm nghị đứng thẳng.

- Thổ địa dưới chân các ngươi đang đứng tên gọi là gì?

Trương Tu Đà cao giọng hỏi.

- Quận Tề!

- Phía sau các ngươi, nhà của các ngươi, nhìn các ngươi là ai!

- Phụ lão quê nhà!

- Nếu có người muốn cướp mảnh thổ địa mà các ngươi đang đứng, tàn sát phụ lão gia hương các ngươi, các ngươi phải làm gì?

Trương Tu Đà tiến về trước một bước, lớn tiếng hỏi.

- Giết!

Hai vạn người cũng hô to, sĩ khí dâng cao như cầu vồng.

La Sĩ Tín và Tần Quỳnh liếc nhau một cái, lập tức cùng hiểu ý bật cười. Hai năm qua kẻ vai chiến đấu, tình hữu nghị giữa hai người đã trở nên sâu sắc. Hai người họ đều bị loại khí chất trên người đối phương mà cảm phục, nhất là La Sĩ Tín, vô cùng kính nể Tần Quỳnh luôn như huynh trưởng quan tâm mình. Ở vùng đất Tề Lỗ, danh hiệu Kim Giả Tần Thúc Bảo cực kỳ vang dội. Cũng không biết có bao nhiêu tiểu thư khuê thân tượng là anh hùng mà đều thâm thương trộm nhớ, người này tính cách vô cùng rộng rãi hào sảng, đồng thời cũng là một người rất khiêm tốn.

Sau khi La Sĩ Tín tới quận Tề, được Tần Quỳnh chiếu cố mình rất nhiều, bất kể ở trong quân, hay là trong sinh hoạt đều rất quan tâm gã, điều này làm cho La Sĩ Tín vô cùng cảm động, luôn coi Tần Quỳnh như huynh trưởng của mình.

Bất luận trên võ nghệ hay là đối nhân xử thế, phong độ của Tần Quỳnh đều khiến người khác cảm phục.

Tới quận Tề rồi, La Sĩ Tín cảm thấy mình đã trưởng thành lên nhiều, chính là vì có trưởng bối như Trương Tu Đà, một tướng quân tốt như thế, một huynh trưởng như Tần Quỳnh giúp đỡ gã, gã dần dần từ một thiếu niên non trẻ đã trưởng thành là một quân nhân chân chính. Giống như Tần Quỳnh, tình cảm của gã đối với Trương Tu Đà không chỉ là tôn kính với cấp trên, mà đó còn là một vị trưởng bối của mình, thậm chí còn là thầy của mình.

- Lần này không được giành tiên phong với đệ đâu đấy.

La Sĩ Tín lặng lẽ vung nắm quyền, khẽ nói với Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh cười cười, cũng hạ thấp giọng:

- Việc này do tướng quân định đoạt.

Trương Tu Đà thấy khí thế của quân binh dâng cao, lập tức vung tay lên:

- Xuất phát!

Nói xong, ông nói với Tần Quỳnh:

- Thúc Bảo, người mang tất cả kỵ binh làm tiên phong, dò đường cho đại quân. Nếu gặp nhân mã của Vương Bạc, không thể tùy tiện giao chiến, chờ đại quân ta đuổi tới rồi nói sau!

Tần Quỳnh ôm quyền nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Quân binh quận Tề tuy rằng thiện chiến, nhưng kỵ binh lại không nhiều, một trọng giáp kỵ binh cũng đều không có, khinh kỵ binh cũng chỉ có hơn năm trăm người. Tuy nhiên, hơn năm trăm khinh kỵ binh này quả thật là một thanh đao sắc bén trong tay Trương Tu Đà.

La Sĩ Tín vênh môi, thì thầm:

- Lần trước ở Lịch Thành tiêu diệt Bùi Trường Tài Thạch Hà Tử, chính là Tần đại ca làm tiên phong, lần này đánh Vương Bạc, vẫn là Tần đại ca làm tiên

phong, tướng quân thật là bất công...

Trương Tu Đà cười ha hả nói:

- Sĩ Tín, tính tình ngươi quá mạnh, chỉ biết tiến không biết lui, ta thật chưa dám dùng ngươi.

La Sĩ Tín kháng nghị nói:

- Tướng quân không dùng, sao biết tôi không chùng mực?

Trương Tu Đà từ trên điểm tướng đài đi xuống, vừa đi vừa cười ha hả:

- Khi nào thao luyện trong hậu quân, ngươi có thể độc lĩnh nhất quân thắng Thúc Bảo thì hãy nói.

La Sĩ Tín nói:

- Cũng được, đợi tiêu diệt Vương Bạc về sẽ đấu với Tần đại ca.

...

Đã là cuối tháng hai, tuy nhiên thời tiết vẫn rất lạnh không muốn lấy tay ra ngoài. Từ phía bắc quận Tế qua sông xuống phía nam, mười vạn đại quân đi theo Tri Thế Lang Vương Bạc lẻ mà lẻ nề đi lại ở trên vùng quê, thoát nhìn rất giống miên dương không ai canh giữ. Đúng vậy, nhiều người nhìn khá đồ sộ, nhưng đồ sộ cũng không ra hình dạng gì, người đông nghìn nghịt không giới hạn nếu đứng ở trên cao quan sát cũng đủ chấn động lòng người, nhưng nếu như nhìn ngay chính diện nói không chừng sẽ bật cười, bấu môi, than thở một câu: thường thôi.

Nếu như là đội ngũ mười vạn đại quân tinh giáp chỉnh tề đi qua, khí thế kia khẳng định như dùi non lấp biển làm lòng người kinh hãi. Nghĩ đến cảnh tình kỳ pháp phối, sức dài như rừng cũng đủ làm nhiệt huyết lòng người sôi trào, nhưng mười vạn nhân mã dưới tay Vương Bạc thật sự không có khí thế đó, bởi vì khuyết thiếu trang bị và binh khí, thậm chí ngay cả quần áo mùa đông cũng không đầy đủ, cho nên đội ngũ này vốn nên hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang thì lại toát lên khí tức khiến lòng người chua chát.

Quần áo rách rưới, binh khí lung tung lộn xộn, đội hình không hề được xây dựng có tổ chức, lá cờ còn bởi vì tay quá lạnh mà không nâng nổi bị kéo lê, thật khiến người ta không biết nói gì. Ngoại trừ đội ngũ chưa đến một vạn thân binh dưới tay Vương Bạc còn có chút chỉnh tề hơn, những người khác thì giống như dân chạy nạn. Trên thực tế, bọn họ chính là dân chạy nạn. Tri Thế Lang Vương Bạc làm "Mạc hướng Liêu Đông lánh tử ca" truyền khắp nam bắc Hoàng Hà, thu hút người đến nương tựa không đếm được. Nhưng khi bọn họ gia nhập đội ngũ này mới phát hiện, hóa ra điều tốt đẹp trong tương tượng căn bản chính là vô nghĩa.

Khi mọi người đang phát sầu sao thời tiết lại rét buốt như thế, bánh mận thấu cát trong ngực nửa ngày mà vẫn còn cứng và lạnh như đá, chỉ sợ bọn họ đã quên toàn bộ "Mạc hướng Liêu Đông lánh tử ca" rồi. Những thứ này còn nát nhanh hơn cả hoa cúc, rơm vừa thả còn nóng hổi nhưng lòng của họ đã rất lạnh rất lạnh rồi.

Ở quận Tế Bắc bọn họ đã đánh hạ được một địa phương, vốn tưởng rằng Tri Thế Lang sẽ mang theo bọn họ bắt đầu một cuộc sống mới trên mảnh đất giành được, thật không ngờ còn ngồi trên mảnh đất đó chưa kịp nóng mông thì họ phải vượt qua Hoàng Hà để đoạt một mảnh đất khác.

Tri Thế Lang dụ hoặc bọn họ, rằng nam bắc Hoàng Hà này còn có địa phương là quận Tế vô cùng giàu có và đông đúc, chỉ cần đánh hạ quận Tế, lương thực đầy đủ, muốn phụ nữ có phụ nữ, không cần sầu không phải lo ăn uống cũng không lo không có phụ nữ sưởi ấm.

Nhưng các binh lính, tạm thời gọi họ là binh lính đi.

Nhưng tâm tư binh lính không giống Vương Bạc, thôn làng, thôn trấn, thị trấn của bọn họ cơ bản là bị nhân mã của Vương Bạc phá hủy, sau đó vì sống sót bọn họ không thể không gia nhập đội ngũ phản tặc đấy. Cứ như vậy, trong thời gian chưa tới hai năm ngắn ngủi, đội ngũ của Tri Thế Lang như quả cầu tuyết ban đầu từ mấy ngàn người đã phát triển tới hiện tại gần mười vạn người. Trong tâm tư của họ chỉ biết đánh vài trận trong vài năm và giành lại được địa bàn đủ lớn để mình có đất đai có hoa màu, bọn họ không có tâm tư tranh bá, nhưng bọn họ không biết là, là bọn họ mang đến tâm tư tranh bá cho Vương Bạc.

Quận Tế có Trương Tu Đà bách chiến bách thắng, cho nên nhân mã của Tri Thế Lang cũng không nguyện ý đến đó.

Nhưng Vương Bạc muốn tới, nhất định phải tới.

Vị trí Minh chủ lục lâm phương bắc vốn nên thuộc về Tri Thế Lang y, nhưng là tên vô sĩ Cao Sĩ Đạt kia khôi xướng, hơn nữa địa điểm lại ngay hồ Cao Kê, cho nên vị trí minh chủ mới bị Cao Sĩ Đạt ngồi lên, điều này không hề công bằng.

Vương Bạc cần dùng một phương thức là đánh một trận đánh vĩ đại để chứng minh bản thân, mình mạnh hơn Cao Sĩ Đạt gấp trăm lần.

Chiến thắng Trương Tu Đà, còn có gì thể hiện năng lực cá nhân mạnh nhất so với điều này chứ?

Mà cho Vương Bạc niềm tin vô bờ, còn có những quan phủ này.

Trước khi vượt qua Hoàng Hà, y có không tới năm vạn nhân mã, sau khi qua sông, y đã mang theo đội ngũ của mình đánh hơn mười trận lớn nhỏ với

quan quân, quận binh quận Tề Bắc không chịu nổi một kích, qua huyện Lư, Bình Âm, Phì Thành, những quan quân này vừa thấy đại kỳ Tri Thế Lang y thì lập tức chuồn mất. Đừng nói đánh, thậm chí không một đội ngũ quan quân nào dám chính diện đối mặt với đại quân của Tri Thế Lang. Thời điểm qua Tề Bắc, ba vạn quận binh quận Tề Bắc thật ra có đuổi theo từ phía sau kết quả Vương Bạc chia nhân mã ra làm ba đường quay lại giết bằng được, ba vạn quận binh lập tức bị đánh cho thảm bại bỏ chạy.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, đội ngũ của y đã bành trướng gấp đôi.

Huyện Lư bị y công phá, nam tử tráng niên trong thị trấn đều bị y cuốn một đường về hướng đông, huyện Bình Âm cũng thế, huyện Phì Thành cũng thế, thoát nhìn, đã không có ai ngăn cản được bước chân của y rồi.

- Đại đương gia, chúng ta đi đâu thế?

Tam đương gia Lý Hải tiếp cận bên Vương Bạc, không đoán được tâm tư của Đại đương gia, cho nên đành phải kiên trì hỏi.

- Đại Sơn!

Vương Bạc cười cười, không giấu điểm ý nghĩ của mình.

- Có phải ngươi không đoán được kế sách của ta phải không?

Lý Hải vội vàng gật đầu nói:

- Đại đương gia thần cơ diệu toán, bách chiến bách thắng, ta đây đàn độn sao có thể đoán được.

- Ha ha!

Vương Bạc cười cười nói:

- Ngươi không biết tại sao phải đi Đại Sơn? Ta nói cho ngươi biết, lần này chúng ta tới quận Tề là muốn làm gì? Đánh bại và phải giết chết Trương Tu Đà báo thù cho các huynh đệ Lục Lâm đạo từng chết trong tay hắn. Hiện giờ chúng ta vào cảnh nội quận Tề giết mười mấy thôn, ngươi nói đi, Trương Tu Đà thân là Quận Thù quận Tề, còn mang thanh danh danh tướng đương thời, hắn có thể nhẫn nhịn không?

- Dĩ nhiên là không thể, lão già kia căn bản cũng không để nhân mã Lục Lâm đạo chúng ta vào mắt đấy!

Lý Hải cắn răng nói.

- Đúng!

Vương Bạc cười nói:

- Ta chính là muốn dẫn dụ hắn ra khỏi quận Tề. Quận Tề là địa bàn của hắn, luận địa hình, hắn quen thuộc hơn chúng ta, hơn nữa Trương Tu Đà dụng binh rất có kết cấu, chúng ta tìm tới đánh kỳ thật không chiếm ưu thế, hắn dĩ dật đãi lao, thiên thời địa lợi đều là bên hắn. Còn nữa, nếu hắn co đầu rút cổ ở trong thành trì quận Tề không ra ngoài, chúng ta khuyết thiếu khí giới công thành cũng khó mà đánh được hắn. Cho nên, nhất định phải dẫn dụ hắn đến địa phương mà hắn không quen thuộc để đánh một trận.

Vương Bạc cười đắc ý:

- Trước tiên chúng ta đi Đại Sơn, đến lúc đó dĩ dật đãi lao là chúng ta. Mượn dùng thế núi mai phục, đợi Trương Tu Đà dẫn quân tiến đến, chúng ta bất ngờ giết ra ngoài... ha ha.

Vương Bạc phát phát tay, câu nói kế tiếp không nói ra.

- Hắn còn không chết?

Lý Hải phản ứng mau tiếp lời.

...

- Báo!

Thám báo phi ngựa đến, dừng lại ở trước mặt Trương Tu Đà, ôm quyền nói:

- Báo, tướng quân, nhân mã phản tặc Vương Bạc ở Tề Bắc sau khi công phá thị trấn đã chuyển hướng phía nam, ba ngày trước lại công phá Phì Thành, nghe nói hiện giờ nhân mã đã trên mười vạn rồi.

- Phì Thành?

Trương Tu Đà nhú nhú mày, kêu thân binh đem dư đồ đến mở ra nhìn nhìn, lẩm bẩm:

- Vương Bạc đi hướng nam, đã đến đất của quận Lỗ rồi. Vượt biên mà đánh... với chúng ta không có quyền. Không đúng, hấn rất muốn chiến một trận với chúng ta hay sao, sao lại chạy ngược hướng vậy?

Tần Quỳnh nhìn dư đồ, cũng nghĩ mãi mà không rõ phản tặc Vương Bạc kia rốt cuộc có mưu đồ gì?

- Hay là hấn muốn đi Đại Sơn?

Trương Tu Đà biến sắc:

- Đại Sơn thuộc cảnh nội huyện Bắc Thành quận Lỗ, nhân mã quận Tề chúng ta không thể đuổi đến đó được đây.

La Sĩ Tín cả giận nói:

- Chẳng lẽ mặc cho hấn chạy thoát ngay dưới mắt chúng ta hay sao?

Tần Quỳnh cũng nói:

- Hiện giờ quân giặc đã vượt qua mười vạn, nếu đuổi theo y tiến vào Đại Sơn, ngày sau muốn diệt trừ tận gốc sẽ rất khó. Tướng quân... Đại Sơn mới bắt đầu tiến vào đất quận Lỗ, và lại thế núi còn có một phần cảnh nội của quận Tề chúng ta, đuổi theo cũng không tính là vượt biên giới mà đánh.

Trương Tu Đà khoát tay áo nói:

- Mặc kệ, nếu không diệt trừ tai họa này, cũng không biết còn có bao nhiêu dân chúng sẽ gặp họa! Hạ lệnh, đại quân quay đầu đi hướng nam!

Cùng lúc đó.

Trương Kim Xung bị Lý Nhân đánh bại mang tàn binh bại tướng từ quận Đông Bình tiến nhập quận Lỗ, qua Cung Khâu cướp bóc một hồi đã vượt qua Đại Văn Thủy, cách Đại Sơn cũng không xa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Kỳ Binh Như Bay Đến Sau Sườn Núi Dưa Cây Thích Thú Xem Cuộc Chiến.

Nhân mã của Vương Bạc vội vã đi, đội ngũ kéo dài hơn mười dặm nhìn giống như bầy cừu từ tái bắc đang di chuyển, thậm chí so sánh, bầy cừu còn có tính kỷ luật hơn cả đội ngũ này. Sau khi từ huyện Phi Thành chuyển xuống phía nam, tính kỷ luật của đội ngũ càng ngày càng kém, thôn xóm ở ven đường giống như ruộng gập nạn châu chấu phòng ốc bị đốt cháy không còn, có thể cướp toàn bộ thì cướp sạch, không thể mang đi thì phá hủy, không ít dân chúng lại bị cuốn theo gia nhập đội ngũ, nhóm “tân binh” không có vũ khí, trong tay mỗi người đều được phân phát một hai cây gỗ.

Đầu cây gỗ này được vót nhọn có thể sử dụng như “trường mâu”, còn có thể dùng làm “gậy chống”.

Cứ như vậy liên tục đi mấy ngày đường, cuối cùng đội ngũ đã tới chân núi Đại Sơn thuộc quận Lỗ. Đại Sơn thế núi dốc đứng, nếu nhân mã Vương Bạc một đầu đâm vào trong Đại Sơn không đi ra, quả thật quan quân cũng hết cách. Nhưng rất rõ ràng, Vương Bạc không có ý định làm như vậy. Ở trong mắt Vương Bạc, Đại Sơn cũng không phải một điểm dừng chân, mà là một chiến trường mà y đã định ra từ trước. Y muốn mượn ưu thế địa hình ở đây để đánh bại kẻ thù hung ác nhất của Lục Lâm đạo phương bắc, chính là danh tướng Trương Tu Đà được dân chúng cả vùng đất Tề Lỗ ca tụng là bách chiến bách thắng.

Đội ngũ mười vạn người này vô cùng khổng lồ, dùng lời nói giản dị của dân chúng để hình dung, thì người qua một vạn vô biên không bờ bến, như vậy thì trên mười vạn người này hình dung như thế nào đây? Dĩ nhiên dân chúng chất phác rất có trách nhiệm mà nói cho người biết, giống như phân trướng của bầy cừu trải khắp, đếm không đếm nổi đây.

Nếu Vương Bạc biết có người dùng phân dê để hình dung đại quân của mình, nhất định sẽ tức giận nổi bực. Trong mắt y, mình bất kể ở phía bắc Hoàng Hà hay là lần này qua sông xuống phía nam, từ lúc khởi binh đến nay y mới thật sự là bách chiến bách thắng. Đại Nghiệp năm thứ sáu đến nay mới có thời gian hơn hai năm gần gũi, chiến tích trên Lục Lâm đạo còn ai huy hoàng hơn y chứ? Cao Sĩ Đạt và Trương Kim Xung chỉ là những tên hề, một tên trốn ở hồ Cao Kê, một tên nấp ở đầm Cự Dã, căn bản không dám kéo đội ngũ ra ngoài.

Không hề nghi ngờ, mục đích ban đầu của Vương Bạc đặt ra vô cùng chính xác, Đại Sơn đích thật là một nơi đánh phục kích rất tốt, quả thật chính là vì tiêu diệt quân binh quận Tề của Trương Tu Đà mà Vương Bạc đã đặc biệt suy tính. Vương Bạc tự xưng mình là Tri Thế Lang, ý tứ rất đơn giản, chính là

tiên tri. Có thể biết nhiều chuyện tương lai phát sinh hơn người bình thường, đương nhiên, ngay cả bản thân Vương Bạc cũng biết danh hiệu này khá vô nghĩa. Tuy nhiên dựa vào danh hiệu này và “Mạc chó Liêu Đông lẳng từ ca” kia mà đã lừa gạt không biết bao nhiêu người tới đầu nhập vào y. Nhưng y lại không biết là, một lỗ hổng lớn trong mưu kế của y chính là nhân mã quận Tề không có quyền vượt qua biên giới Lỗ Quận để chiến đấu. Cho nên nói Tri Thế Lang này vẫn rất già dối dầy, đúng như nhiều năm về sau y không biết một đạo lý mình sẽ chết oan uổng như vậy. May mắn, hiện tại xem ra ông trời đang đứng về bên y, bởi vì Trương Tu Đà cảm thấy Vương Bạc là mối họa lớn cho nên cam nguyện gánh tội danh vượt biên tác chiến cũng không muốn buông tha y.

Để thủ hạ nhân mã nghỉ ngơi tại chỗ, Vương Bạc mang theo vài đầu lĩnh chủ yếu chạy một chuyến vòng quanh phía tây bắc Đại Sơn. Càng nhìn Vương Bạc vui mừng, y thấy, nơi này quả thực chính là một phần mộ thiên nhiên cực lớn, vừa vặn để mai táng hơn hai vạn quân binh quận Tề dưới tay Trương Tu Đà.

- Lý Hải!

Vương Bạc kêu lên:

- Mang theo nhân mã của ngươi mai phục ở mảnh cánh rừng đó, không có hiệu lệnh của ta không thể đi ra ứng chiến. Cho dù trung quân ta có nguy cơ, không nghe thấy tiếng kèn lệnh ngươi cũng không thể đi ra!

Lý Hải ngẫm nghĩ một chút, đây cũng là chuyện tốt, vì thế vội vàng gật đầu nói:

- Đại đương gia ngài yên tâm, không có hiệu lệnh đánh chết ta cũng không ra ngoài.

Sau đó gã tự thêm một câu trong lòng, không có hiệu lệnh, đánh chết ta cũng không ra ngoài với ngươi.

- Bùi Can!

Vương Bạc chỉ bảo Nhị đương gia dưới tay:

- Mang nhân mã của ngươi, mai phục ở trong mảnh rừng đối diện kia. Cũng giống như Lý Hải, nếu không có hiệu lệnh của ta tuyệt đối không thể dễ dàng giết ra! Đương nhiên...

Vương Bạc cười lạnh hai tiếng nói:

- Nếu hiệu lệnh của ta vừa ra, không thấy hai ngươi giết ra, đừng trách ta quân pháp vô tình!

Bùi Can và Lý Hải vội vàng nói:

- Đại đương gia yên tâm!

Vương Bạc lại phân phó:

- Triệu Nhị Bảo! Mang theo nhân mã của ngươi làm binh dụ địch, nếu Trương Tu Đà đến, ngươi liền dẫn nhân mã của ngươi nghênh đón, nhớ kỹ, chỉ cho phép bại không được thắng! Phải dẫn nhân mã lão tặc Trương Tu Đà tới chân núi nơi này, ngươi yên tâm, nếu ngươi có thể dẫn Trương Tu Đà tới, bất kể tổn thất bao nhiêu người ta cũng sẽ không trách tội ngươi.

Triệu Nhị Bảo vẻ mặt đau khổ nói:

- Chỉ cho phép bại không được thắng... Đại đương gia, việc này quá khó nha.

Vương Bạc trừng mắt nhìn gã nói:

- Được rồi, Ngũ đương gia, mang theo nhân mã của ngươi đi nghênh chiến Trương Tu Đà, chỉ có thể thắng không cho phép bại, thế nào? Nếu bại, ta sẽ cắt đầu ngươi xuống.

Triệu Nhị Bảo vội vàng nói:

- Hay... hay là chỉ cho phép bại không được đánh thắng.

Vương Bạc hừ một tiếng nói:

- Ta sẽ tự dẫn trung quân bày trận nghênh địch ở gò đất phía trước. Nhân mã của Triệu Nhị Bảo dụ địch đến, quân binh dưới tay Trương Tu Đà truy kích đến ắt sẽ kiêu căng sơ suất, nếu Trương Tu Đà suất quân tấn công trung quân ta, Lý Hải, Bùi Can, hai người các ngươi chỉ ẩn binh bắt động. Đợi trung quân có ý lộ ra sơ hở, dẫn Trương Tu Đà tiến vào trong đại trận trung quân, ta sẽ cho người thổi kèn lên, đến lúc đó, hai người các ngươi suất quân từ tả hữu bọc đánh, ta lại suất lĩnh trung quân giết đến, bao vây bọc đánh nhân mã Trương Tu Đà.

- Hừ! Trương Tu Đà hèn cho dù là danh tướng đương thời thì sao chứ? Quân binh quận Tề dưới tay hèn dù có thiện chiến thế nào thì sao chứ? Hèn chỉ có hơn hai vạn người, dưới tay ta có mười vạn đại quân, đến lúc đó vây hãm vào trong trận, giết Trương Tu Đà, Lục Lâm đạo nam bắc Hoàng Hà này, người nào có thể sánh bằng chúng ta?

- Đại dương gia diệu kế!

Vài người vội vàng cúi đầu ca ngợi nói.

Trên thực tế, bất kể Bùi Can và mọi người ca ngợi là thật tâm hay là hư tình giả ý, kế sách của Vương Bạc quả thật rất được.

...

Hơn hai vạn nhân mã quận Tề từ chỗ giao giữa quận Tề và quận Tế Bắc đi vòng hướng nam, một đường đuổi theo Vương Bạc giết tới đây. Hơn năm trăm kỵ binh tiên phong do Đô úy Tần Quỳnh suất lĩnh đi đằng trước dò đường cho đại quân, bởi vì đuổi gấp gấp, đã cách xa đại đội nhân mã chừng ba mươi dặm.

- Báo!

Một gã thám báo phi ngựa từ phía trước chạy trở về, ghì chặt chiến mã trước mặt Tần Quỳnh ôm quyền nói:

- Bẩm Đô úy, phía trước mười dặm, phản tặc Vương Bạc đã bày trận, xem nhân mã đại khái hơn ba ngàn người.

- Có kỵ binh không?

Tần Quỳnh hỏi.

- Không có!

Thám báo nói như đinh chém sắt:

- Ngoại trừ vài đầu mục phản tặc có vật cưỡi ra, còn lại đều là bộ binh. Hơn nữa phản tặc khuyết thiếu áo giáp bảo vệ, ngay cả binh khí đều không được trang bị đầy đủ, thuộc hạ từ xa thấy có không ít phản tặc dùng đầu cây gỗ vót nhọn, đội hình tán loạn, không có kết cấu gì.

Tần Quỳnh ừ một tiếng nói:

- Ngươi lại vất vả một chuyến, trở về báo tướng quân biết, đi dẫn người đi xem.

Thám báo kia nói:

- Đô úy cẩn thận!

Tần Quỳnh cười nói:

- Ba nghìn giặc cỏ mà thôi, ngươi nhanh chóng đi báo tướng quân biết đi.

Thám báo kia biết bản lĩnh của Tần Đô úy, dĩ nhiên cũng không cho rằng chỉ ba ngàn giặc cỏ kia có thể làm gì được năm trăm khinh kỵ binh của Tần Đô úy, gã cười ha hả nói:

- Ý của ta là, Đô úy cẩn thận chút, nếu một hơi giết sạch phản tặc, đại tướng quân suất quân đuổi tới lại không còn người để giết, cẩn thận tướng quân trách tội.

Tần Quỳnh cũng bật cười ha hả, vỗ vỗ vào chiến mã lông vàng đốm trắng, tay cầm mã sốc dài bốn xích, chỉ về phía trước:

- Đi, chúng ta đi xem.

Năm trăm kỵ binh nhẹ khởi động, đi theo Tần Quỳnh giết tới.

Đội tiến về phía trước mười dặm, quả nhiên thấy có hơn ba ngàn phản tặc xếp thành phương trận chờ ở một chỗ trống trải. Cờ hiệu của phản tặc này hỗn loạn, áo thùng áo lót mục nát, binh khí trong tay đủ loại, có cây gỗ, lưỡi hái, dao làm bếp, còn có đĩa ăn, thậm chí, còn cả nồi sắt đứng ở đó, tuy nhiên nồi sắt dùng để làm tấm chắn đấy. Thấy trận thế của đám phản tặc này, Tần Quỳnh không khỏi buồn bực.

Chỉ là một đám dân chạy nạn thôi!

Quận Tế Bắc gần ba vạn quân binh, lại bị người ta đánh cho hoa rơi nước chảy!

Nhìn thấy quan quân tới rồi, bọn lính phản tặc lập tức bối rối, trận hình vốn đã tán loạn càng thêm rối loạn, có người theo bản năng lui về sau. Đúng vậy, bọn họ từ phương Bắc Hoàng Hà sau đó đi tới quả thật không hề đánh bại trận nào, nhưng nhân mã thủ hạ Triệu Nhị Bảo chính là dân chúng mới thu nạp lúc qua Hoàng Hà, căn bản cũng chưa từng lên chiến trường, hơn nữa danh hiệu quân binh quận Tề, Trương Tu Đà, Tần Thúc Bảo, La Sĩ Tín thật sự rất vang dội, phản tặc chưa chiến khí thế cũng đã yếu đi rất nhiều.

- Chiến ý của quân địch rất kém.

Tần Quỳnh nhìn chốc lát bật cười lạnh.

Y giờ cánh tay lên, cao giọng hỏi:

- Chúng ta là đội tướng quân đến, hay là đoạt công lao trước?

Nhóm kỵ binh cười vang nói:

- Dĩ nhiên là không thể để lại công lao cho tướng quân rồi. Đô úy, chúng ta giết đi qua đi!

- Để lúc tướng quân và mọi người chạy tới không còn gì để đánh nữa.

- Ha ha!

Tần Quỳnh cười cười nói:

- Thủ hạ Vương Bạc trên mười vạn người, giờ phút này trước mặt không đủ ba nghìn người, hiển nhiên là binh dụ địch. Các huynh đệ nghe kỹ, trong chốc lát tiến lên giết xuyên trận địa địch, không thể truy kích. Chúng ta chỉ cần đánh tan ba nghìn phản tặc này, đó là công lao rồi, nghe rõ ràng chưa!

- Rõ!

Tần Quỳnh la lớn:

- Mũi tên lông vũ ba lượt, đổi sóc giết địch!

Y dẫn đầu buông diện giáp, sau đó thúc chiến mã lông vàng đốm trắng xông ra ngoài. Năm trăm kỵ binh nhẹ đi theo phía sau y, giờ cao cung cứng trong tay, rút mũi tên lông vũ trong bầu tiễn. Khi cách đội ngũ phản tặc còn có trăm bước, đã có phản tặc bắn mũi tên lông vũ tới trước kỵ binh rồi.

- Bắn!

Tần Quỳnh ra lệnh một tiếng, lập tức năm trăm kỵ binh đồng thời buông cung cứng, bắn mũi tên lông vũ ra ngoài. Ngay sau đó, đợt thứ hai vòng thứ ba không cần Tần Quỳnh hạ lệnh, nhóm kỵ binh đã hoàn thành ba lượt liên xạ lưu loát sinh động như mây bay nước chảy. Hơn một ngàn mũi tên lông vũ dày đặc như mưa rơi đập tới, ngay lập đánh ngã phản tặc đang bày trận này từng mảng từng mảng.

Phản tặc dùng nồi sắt đón chắn kia sợ hãi ngồi chồm hổm trên mặt đất, chỉ nghe thấy đinh đầu vang lên những tiếng vút vút, đội mũi tên lông vũ bắn xong gã buông nồi sắt xuống nhìn nhìn, đồng bạn bên cạnh đã bị mũi tên lông vũ bắn nằm trên đất, có kẻ may mắn một mũi tên mất mạng, kẻ không may thì bị thương còn nằm trên mặt đất kêu rên.

Ha ha!

Phản tặc này cười cười, vuốt ve nồi sắt trong tay mình, may mắn mình có một món thần khí hộ thân như vậy. Mũi tên lông vũ của kỵ binh Quận Tề tuy rằng sắc bén, nhưng bắn vào nồi sắt thì không có tác dụng gì, có thể đập rơi mấy khối sắt gỉ, nhưng không phá hỏng nồi sắt được.

- Lão tử đã nói cái gì cũng có thể mất nhưng không thể mất nồi được.

Gã đắc ý ngẩng đầu, chợt phát hiện trước mắt tối sầm

Một con ngựa lông vàng đốm trắng cực khỏe mạnh nhanh như thiểm điện vọt tới trước thân thể gã, không đợi gã kịp phản ứng, một cây sóc dài đã đâm xuyên qua ngực gã, kịp phản ứng, một cây gậy bị cây sóc dài kia nâng lên giữa không trung. Cán sóc tính dai vô cùng, sau khi hơi cong lại mạnh mẽ bắn thẳng lên, thì thể phản tặc kia bay ra phía sau, phịch một tiếng, nồi sắt của gã rơi xuống đất, vỡ thành hai nửa.

Tần Quỳnh đầu tàu gương mẫu giết vào trong đội ngũ phản tặc, đầu sóc dài như giao long rời bến thể không thể đỡ! Năm trăm kỵ binh nhẹ dùng đao cắt vào phương trận phản tặc như chém dưa thái rau, theo đội ngũ dần dần tiến vào, lỗ hồng máu chảy đầm đìa kia càng bị xé rộng ra. Đừng nói mệnh lệnh Vương Bạc chỉ cho phép bại không được thắng, dù là Vương Bạc hạ lệnh yêu cầu Triệu Nhị Bảo huyết chiến, gã cũng không có bản lĩnh ấy. Dân chúng chưa từng đánh giặc sao có thể thấy thủ đoạn giết người lạnh lùng như thế, sao có thể chống đỡ được thể tấn công sắc bén của kỵ binh như thế?

- Chạy mau!

Cũng không biết là ai hô một câu trước tiên, phản tặc lập tức chạy trời chết.

Chỗ bí mật tại sườn núi Đại Sơn, người nào đó đứng ở trên một cây đại thụ đáp trán che nắng nhìn về chiến trường bên kia, lập tức thở dài:

- Người cưỡi ngựa lông vàng đốm trắng xông lên phía trước nhất tất nhiên chính là Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo đại danh鼎鼎 rồi, hay cho một viên hổ tướng, hay cho một con hoàng phiêu mã!

Đại Hắc mã đứng sau hắn, không phục thở phì phì hai tiếng trong mũi, tựa hồ không phục con ngựa lông vàng đốm trắng kia, bốn vó đi tới đi lui, xem tư thế như là muốn so sánh một lần.

Người nào đó quay đầu lại trừng mắt mắng Đại hắc mã:

- Câm miệng! Không ngoan ngoãn, ta thiến ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tên Ngốc Trời Sinh Chiến.

Đúng vậy, con Đại hắc mã bị khiển trách chính là con Đại hắc mã của Lý Nhân, mà người có thể trách móc nó chỉ có thể là Lý Nhân mà thôi. Khi biết được Tri Thế Lang Vương Bạc thống lĩnh đoàn binh mã vượt sông Hoàng Hà xuôi nam và Trương Kim Xung cũng thống lĩnh đại quân đi về Đại Sơn, đối với giai đoạn lịch sử này, Lý Nhân có hiểu biết một chút nên hắn mới đưa ra quyết định này. Hắn đích thân dẫn theo 5000 kỵ binh tinh nhuệ của Nhuệ Kim Doanh, ngày đêm tăng tốc hướng về Đại Sơn, lợi dụng tốc độ không ai có thể sánh kịp của kỵ binh, hắn và đoàn quân đã vượt mặt Trương Kim Xung đến Đại Sơn trước.

Sau khi tới Đại Sơn, Lý Nhân hạ lệnh cho kỵ binh của Nhuệ Kim Doanh lên núi, âm thầm mai phục ở lưng núi. Hắn biết Vương Bạc từ phía Tây Bắc đến cho nên địa điểm được chọn sẽ rất tốt, vừa hay hắn đã nhìn thấy mọi sắp xếp của Vương Bạc trước đó. Cũng chính vì đã nhìn thấu kế hoạch của gã nên không thể không nói Vương Bạc cũng là một người có bản lĩnh, từ những sắp xếp của gã, nếu như được thực hiện đúng như kế hoạch thì trận này gã chiến thắng là một điều không phải nghi ngờ gì nữa.

Bởi vì danh tiếng của Tri Thế Lang quá lớn cho nên lần này cùng với Lý Nhân đến Đại Sơn xem kịch hay còn có cả Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên, còn mọi chuyện ở Cự Dạ Trạch thì giao phó lại cho đám người Triều Cầu Ca và Lạc Phó quản lý. Sau đó cố ý không màng đến ánh mắt đầy căm phẫn và oán hận của đám người Lạc Phó, mặt dày đến thẳng Đại Sơn.

- Cô Cô đã đi đâu?

Đây chính là câu hỏi đầu tiên của Lý Nhân, không phải là chiến thuật của Vương Bạc được bố trí như thế nào mà là câu hỏi không có chút liên quan đến sự việc quan trọng hôm nay. Câu hỏi này trước đó Lý Nhân đã hỏi qua một lần nhưng câu trả lời mơ hồ, ấp úng không rõ ràng của Trương Trọng Kiên khiến hắn không hài lòng, thực ra, từ thái độ đó của Trương Trọng Kiên hắn cũng có thể đoán ra được đôi phần.

- Đến Đông Đô.

]Quả nhiên, một con người chỉ chú tâm vào trận chiến như Trương Trọng Kiên chỉ có thể trả lời một câu hỏi ngắn gọn theo bản năng.

Đạt Khê Trường Nho kéo mạnh Trương Trọng Kiên một cái, Trương Trọng Kiên quay đầu lại nhìn y một cách không hiểu, một lúc sau ông mới phản ứng được lại.

- À ... không đúng không đúng, cô cô của con trước đó đã kết giao được với một vị nữ trung hào kiệt, tuy là hai người này tuổi tác có chút cách biệt nhưng lại tính cách lại cực kỳ hợp nhau. Trước khi ra trận, vị nữ trung hào kiệt kia đã đến Đông Đô, và cô cô của con đã nhận lời đến đó.

- Hả?

Lý Nhân quay đầu lại trừng trừng nhìn Trương Trọng Kiên.

Trương Trọng Kiên chột dạ, né tránh ánh mắt của hắn, một lát sau ông ừ ừ lên tiếng:

- Con cũng biết mà, sao lại cứ hỏi ta?

- Con chỉ muốn biết, tại sao a gia lại ngăn cản cô cô?

Lý Nhân thờ dãi đáp lại.

Trương Trọng Kiên cười khổ đáp lại:

- Ngăn cản? Con không phải là không biết tính cách của cô cô, chuyện mà cô cô đã quyết thì không ai có thể thay đổi được. Nếu như không thể cùng người đó cùng trở về thì cô cô sẽ quyết không từ bỏ.

Lý Nhân ừ một tiếng, và hiểu được rằng a gia của hắn không có sai. Con người cô cô bề ngoài thì có vẻ nhu mì, hiền thực nhưng bên trong lại là một con người kiên cường và ý chí. Tâm tư của cô cô đều dồn hết cho người đó. Nhiều năm trước, cô cô đã cùng người đó tự đính ước với nhau, nhưng sau này người đó không biết bao nhiêu lần và tìm không biết bao nhiêu lý do để dùn đẩy, thoái thác, nhưng lạ thay cô cô vẫn không hết hi vọng. Năm ngoái, con

người đó lại còn bán đứng Thiết Phù Đồ, dẫn đường cho Long Đình Vệ của triều đình vây bắt họ. Nghĩ đến chuyện này, Hồng Phát cô cô nhất định sẽ đau lòng, nhất định sẽ cắn rứt lương tâm, nếu như cô cô không thể tìm được người đó để hỏi cho rõ ràng thì có lẽ đến chết cô cô cũng không thể yên lòng được.

Nghĩ đến chuyện cô cô bao nhiêu năm qua luôn bị ám ức, là trong lòng của Lý Nhân lại cảm thấy phần nộ thay cô cô.

- Nếu như con bắt được gã đó thì con sẽ rút gân lột da gã ra cho hả giận.

Trương Trọng Kiện bị ánh mắt đầy sát khí của Lý Nhân làm cho hoảng sợ, thấy vậy ông vội lên tiếng:

- Chuyện của cô cô con, hãy để cô cô tự giải quyết.

Tuy là sự phần nộ của Lý Nhân bỗng nhiên bộ phát dữ dội như vậy nhưng rất nhanh sau đó là hắn có thể bình tĩnh trở lại.

- Vậy lúc trước, vị nữ trung hào kiệt mà cha nói với con, là cha đang gạt con đúng không?

Lý Nhân hỏi.

- Không phải!

Trương Trọng Kiện chân thành đáp lại:

- Người này là hoàn toàn có thật, cô cô của con đúng là có đến nhà muội muội kia.

- Là ai vậy?

Lý Nhân lại hỏi

- Chuyện này chắc là con cũng đã nghe qua, chỉ là chưa bao giờ được nghe kể về vị nữ tử này thôi, nhưng có lẽ là con biết phụ thân của cô ấy. Đó chính là Đường Công Lý Uyên đốc lương quân Tùy ở trấn Hoài Viễn. Con gái của ông ấy được gả vào Sài gia, trượng phu của cô ấy là Sài Thiệu một thiếu niên trẻ tuổi tài cao, danh tiếng của Đại Tùy, Thế Tập Quân Công.

- Bình Dương công chúa?

Lý Nhân hỏi lại theo bản năng.

- Con nói cái gì?

Trương Trọng Kiện không hiểu, nhìn hắn và hỏi lại.

- Không ... không có gì?

Biết mình đã lỡ miệng, Lý Nhân vội lảng sang chuyện khác, nhanh chóng chỉ về phía chiến trường:

- Cha nhìn kia, đội quân dụ địch của Vương Bạc đã bị đánh bại rồi, gã nhất định là muốn dụ Trương Tu Đà và hai vạn quân binh vào sâu bên trong, chỗ gã đã cho người binh mai phục sẵn ở đó, ai mà ngờ được rằng hơn 3000 binh mã lại bị mấy trăm khinh kỵ binh đánh cho tan tác nhanh đến như vậy, e rằng người chỉ huy kia quay về khó lòng mà ăn nói được với Vương Bạc.

- Nếu như kế hoạch của Vương Bạc có thể thực hiện đúng như vậy thì gã sẽ không bao giờ thất bại.

Độc Cô Nhuệ Chí bình luận một câu đúng như kiểu người trong cuộc.

Lý Nhân không khách khí lườm y một cái và hỏi:

- Huỳnh không cảm thấy sự sắp xếp của Vương Bạc có chỗ nào đó không thỏa đáng hay sao?

- Không có ... ta thấy nó rất hoàn mỹ mà!

Độc Cô Nhuệ Chí lắc đầu nói.

Lý Nhân cười cười đáp lại:

- Chính là vì quá hoàn mỹ ... Nói cách khác chính là gã quá tự tin rồi. Gã cho rằng gã có thể điều khiển được tất cả mọi chuyện, nhưng cơ bản gã lại không nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra trong chiến trường ... làm gì có cái nào hoàn mỹ được như vậy. Gã tưởng muốn dụ địch là dụ địch được hay sao, muốn cho quân mai phục là có thể quân mai phục được sao?

Độc Cô Nhuệ Chí ngạc nhiên nhưng lại lập tức gạt đầu tán thành:

- Ý của đệ là ... gã tự vẽ cho mình một bức tranh hoàn mỹ, kết cấu, bố cục, nét bút thậm chí là tất cả đều rất hoàn mỹ, nhưng đối thủ của gã lại ở ngoài bức tranh.

Lý Nhân kinh ngạc nhìn Độc Cô Nhuệ Chí và nghiêm túc trả lời:

- Hóa ra huynh cũng là một người thông minh đấy chứ.

Năm trăm khinh kỵ binh quận Tề đi theo Tần Quỳnh dễ dàng phá tan đội hình của 3000 phản tặc của Triệu Nhị Bảo. Những người dân hoảng loạn, nhào nhào chạy, bất chấp phương hướng, trong thời khắc sinh tử họ đã quên hết những dằn dò của Vương Bạc trước đó một cách không thể tự nhiên hơn. Trong đầu họ, ngoài cố sống cố chết để chạy, họ không để ý được cái gì hết, ngay cả phương hướng.

Sau khi giết chết 3000 phản tặc kia, Tần Quỳnh đã chiếm được thế trận, bắt đầu bày binh bố trận. Tất cả khinh kỵ binh có tổ chức và được huấn luyện của Tề Quận được phân ra thành 10 tiểu đội nhỏ, 40-50 kỵ binh là một đội. Những người này không truy kích phản tặc một cách mù quáng, họ dồn đám phản tặc lại, và sau đó thì chém từng tên từng tên phản tặc ngã xuống đất.

Chưa đầy nửa giờ, 3000 phản tặc đã bị giết chết hơn 1000 người, trong số còn lại thì có đến hơn 500 tên ngay lập tức quỳ xuống xin đầu hàng, còn hơn 400 tên còn lại thì chạy loạn nhặng cả lên. Thấy vậy, Tần Quỳnh hạ lệnh cho kỵ binh không cần truy đuổi nữa, đồng thời kêu gọi bọn họ lại, cùng nhau tập hợp đám phản tặc lại một chỗ.

Nhìn những người dân quần áo rách rưới đang quỳ trên mặt đất, Tần Quỳnh không nén nổi tiếng thở dài. Trước khi tham gia trận đánh này, y đã nhìn ra 3000 phản tặc này đều là những người dân vô tội, lần đầu cầm gươm tham gia đánh trận, cho nên dù chưa giao tranh nhưng thế cục thất bại thảm hại đã được mặc định cho họ. Đừng nói là y có 500 kỵ binh đã được luyện tập, cứ cho là y chỉ có 100 người thôi thì cũng đủ sức đánh bại 3000 người này. Những người này căn bản không phải là một đội quân, cứ cho là đông người nhưng chung quy thì họ chỉ là những người dân bình thường.

Đối với quan quân, thì từ sâu thẳm đáy lòng những người dân này luôn thường trực một nỗi sợ hãi. Làm phản tặc chẳng qua chỉ là vì Vương Bạc đã phá hủy toàn bộ nhà cửa, ruộng vườn của họ, cướp đoạt lương thực và tiền bạc của họ, nếu như họ không theo Vương Bạc tạo phản ... thì họ còn có thể làm được gì nữa? Tạo phản thì sao, họ sẽ vẫn có cơm để ăn. Nói đi nói lại, bọn họ làm như vậy cũng chỉ là vì họ vẫn khát khao được sống, nhưng họ chưa từng đi đánh trận, chưa từng giết người, thì họ làm sao có thể liều sống chết với kỵ binh được, ngay cả trong ý nghĩ họ cũng không dám.

- Đô úy, vẫn theo quy tắc cũ chứ?

Một Lữ Suất quận binh thúc ngựa đến trước Tần Quỳnh và hỏi.

Tần Quỳnh lắc đầu trả lời:

- Lần này không được, không thể giết họ.

]Y nhìn về phía đám khói bụi xa xa và nói:

- Nơi đó chắc chắn là nơi mà Vương Bạc đang đóng quân, 3000 người dân này chẳng qua chỉ là bị hấn lệnh cho phải đi dự chúng ta. Hơn nữa, họ làm phản tặc chưa được bao lâu, họ không có quyền nắm giữ sinh mệnh của bản thân! Nếu như chúng ta giết họ, thì mười vạn tên phản tặc kia sẽ cố sống cố chết để liều mạng với chúng ta! Tha cho họ, những người dân đã bị hù dọa cho một trận khiếp vía cũng có là gì, hơn nữa nỗi sợ hãi cũng có thể lan truyền đó.

Lữ Suất ngay từ đầu không hiểu được ý tứ của Tần Quỳnh nhưng không khi nghe được những lời giải thích này của y, không những không phản đối mà còn cảm thấy thật là có lý.

Cái gọi là quy tắc cũ thực ra chính là giết tù binh, nhưng đây cũng là một phương pháp bất đắc dĩ. Những tên phản tặc trước đó, ví dụ đám người Bùi Trường Tài Thạch Hà Từ, chúng là những tên thổ phỉ giết người không chớp mắt, thường là sau khi chúng đầu hàng, quan binh sẽ giáo huấn một trận, nhưng sau đó vì không có đủ lương thực nên đành phải thả chúng ra. Thế nhưng đối với những tên này, khi cái chuyện giết người đã ngấm vào máu vào thịt của chúng thì sau khi được thả tự do chúng lại gia nhập vào đội ngũ phản tặc, chỉ được vài ngày là lại đi đến vùng khác ức hiếp, bóc lột dân lành. Chính vì vậy mà sau này, quận binh quận Tề khi xuất quân mục đích không phải là bắt tù binh mà là bắt được bao nhiêu giết bấy nhiêu, nói tóm lại những tên bị giết đều là phản tặc, đều là những tên ác ôn gây tai họa cho lão bách tính, cho nên trong lòng họ cũng không cảm thấy áy náy, tội lỗi.

Nhưng lần này lại không giống với những lần trước.

Tần Quỳnh nói không sai, mấy trăm tù binh này đều là những người dân lương thiện bị ép buộc phải làm phản tặc, đây không phải là bản tính của họ, thậm chí khi đối mặt với trận chiến, bản năng trời dấy của họ là chạy trốn chứ không phải là liều mạng, là ấu dả. Những người dân như vậy, Tần Quỳnh không nỡ giết. Hơn nữa, nếu mà giết họ thật thì cái tên Vương Bạc kia sẽ cười tươi lắm, bởi một khi Tần Quỳnh hạ lệnh giết những người này thì sẽ khiến những người dân khác bị kích động, họ sẽ liều mạng với quan quân, như vậy chẳng phải là lợi bất cập hại hay sao.

- Tha cho mấy người đó, chúng ta ở đây đợi tướng quân đến. Nếu như phản tặc lại tấn công một lần nữa, vừa đánh vừa lui là được.

Tần Quỳnh khoát tay áo, bình thản đáp lại.

Đây có thể gọi là sự tự tin, sự tự tin của người quận Tề. Nếu như phản tặc lại tấn công thì vừa giết vừa lui là được.

Nhất định là sẽ có đợt tấn công mới, bởi vì chiến lược cử quân đi dự địch của Vương Bạc chưa có thành công. Triệu Nhị Bảo hốt hoảng chạy về với sắc

mặt trắng bệch, vì bảo vệ tính mạng của mình mà y đã khoa trương chiến thắng của kỵ binh quận Tề lên vài lần. Qua lời nói của y, Tần Quỳnh hiện lên là một Dạ Xoa cao thượng hai, giết người không chớp mắt, còn cây sọc của hắn thì sắc bén không gì địch nổi, đến nổi nổi sắt cũng không ngăn được.

Vương Bạc rất muốn một đao kết liễu Triệu Nhị Bảo nhưng y cũng biết rằng lâm trận giết tướng là một điều không nên. Y thờ dài, nén cục tức xuống và nói:

- Thuộc hạ của ngươi đều là tân binh, lần đầu ra trận bị thua cũng không thể hoàn toàn trách ngươi.

Triệu Nhị Bảo cảm động đến rơi nước mắt và nói:

- Mất của đại đương gia sáng như ngọn đuốc, những tên dân quen đó làm sao có thể biết đánh giặc cơ chứ. Kỵ quân của Tề Quận mới tấn công, đừng nói là chém giết chính diện, mới chỉ có một trận tên thôi mà cũng khiến chúng sợ đến mức rụng rời chân tay. Thuộc hạ vẫn nhớ đến lời dặn dò của Đại Đương Gia, chỉ được bại không được thắng... nhưng thất bại lần này đúng là đã phá hỏng kế hoạch của chúng ta. Thuộc hạ mới chỉ giết được vài tên thì đành phải thu đao về, còn đám dân quen kia thì ngay lập tức loạn lên, chạy về đủ phía, chính vì vậy mà kỵ quân Tề Quận không có truy đuổi đến đây.

Những lời nói này của Triệu Nhị Bảo, y tự cảm thấy cũng khá là xuôi tai.

Nhưng Vương Bạc không đủ kiên nhẫn để nghe tiếp, y khoát tay áo và nói:

- Ta đã nói rồi là không có trách ngươi rồi mà.

Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Là ta quá sơ suất, chỉ dựa vào những tân binh đó để dụ địch quả nhiên là không được. Như thế này vậy, Triệu Nhị Bảo, ta sẽ hạ lệnh cắt ra hai ngàn nhân mã giao cho ngươi, ngươi thử lại một lần nữa cho ta.

Triệu Nhị Bảo lập tức đàn mặt ra, y cứ lấp bắp mãi mới nói ra được mấy chữ:

- Tại sao lại là thuộc hạ?

Vương Bạc không những không tức điên lên mà lại nghiêm túc giải thích cho gã:

- Trước lạ sau quen, ngươi đã từng giao tranh với Tần Quỳnh một lần rồi, chắc chắn là đã quen với chiến thuật của hắn, không phải ngươi đi lẻ nào lại là ra đích thân dẫn quân đi dụ địch?

Trước lạ sau quen, những chữ này khiến cho Triệu Nhị Bảo ớn lạnh, gã thờ dài từng tiếng một:

- Vẫn là chỉ được bại không được thắng?

- Đúng vậy!

- Tuân lệnh!

Triệu Nhị Bảo lên tiếng, trong lòng nghĩ thầm: “ Cùng lắm là ta lại chạy thêm một lần nữa, lần này ta nhất định phải chạy phía sau, lúc quay đầu chạy, nhất định phải nhanh hơn một chút.”

Nhìn thấy đội quân mới dụ của địch lại một lần nữa tấn công, Lý Nhân bất giác cười khẽ.

Rồi lên tiếng khen:

- Tề Bắc Tri Thế Lang... đúng là một tên gốc trời sinh

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Quả Nhiên Là Hào Kiệt Chân Chính .

.

- An Chi, đệ có thành kiến với Vương Bạc!

Độc Cô Nhuệ Chí nói một cách chắc chắn:

- Lần đầu tiên dụ địch không thành, phải người đến dụ lần hai thì có làm sao, tại sao để lại bảo gĩa là tên ngốc?

Lý Nhân nhìn Độc Cô Nhuệ Chí trả lời một cách thành thật:

- Huynh hỏi đệ câu này, huynh cũng là một tên ngốc!

Nói xong, hấn chỉ về phía năm trăm khinh kỵ binh của Tần Quỳnh và nói:

- Kia là quân của ai?

- Quân binh quận Tề!

Độc Cô Nhuệ Chí trả lời.

Lý Nhân lại hỏi:

- Nói cụ thể hơn một chút, quận binh quận Tề là một đội quân như thế nào?

- Tiên phong!

Độc Cô Nhuệ Chí nhìn Lý Nhân với ánh mắt ngốc nghếch, nhưng khi nhìn thấy khoe miệng của Lý Nhân như cười một cái, y mới ngộ ra, rồi ra sức vỗ vào trán mình:

- Tên Tri Thế Lang này đúng là ngốc mà!

Lần đầu tiên dụ địch bị khinh kỵ binh tiên phong của Tần Quỳnh đánh bại cũng không nói làm gì, hà tất phải gấp gấp phải quân đến lượt hai? Dụ tới dụ lui, vẫn chỉ là năm trăm khinh kỵ của Tần Quỳnh? Cứ cho là có thể dẫn được năm trăm đội ngũ tiên phong của Tần Quỳnh qua đó nhưng kế hoạch mai phục mặt sau đã bị bại lộ, Trương Tu Đà lại đến nhưng có thể mắc mưu được nữa hay không? Đây không phải là ngu ngốc thì là cái gì?

Độc cô Nhuệ Chí ra sức gạt đầu tán thành:

- Lần sau, chuyện mà không có liên quan đến hạ độc giải độc thì huynh vẫn nên là im lặng là hơn.

Lý Nhân tươi cười đáp lại:

- Nha đầu Tiểu Địch gần đây ngày nào cũng chạy đến chỗ huynh, huynh đừng có vì đồ dành mà lừa và dạy muối ấy cách hạ độc nha!

Độc Cô Nhuệ Chí đáp lại:

- Cái gì mà lừa gạt? Muối ấy có thể cùng học y thuật với Hứa lão đầu, tại sao lại không thể theo ta học cách hạ độc giải độc? Độc lý bản thân cũng chính là một loại y lý, có gì khác nhau nào? Hơn nữa, nha đầu đó là tự nguyện theo học, ta không hề ép buộc mà.

Y hưng phấn nói tiếp:

- Nhưng nói gì thì nói, tài năng bẩm sinh của Tiểu Địch theo như quan sát của ta là nhất.

- Còn tốt hơn đệ?

Lý Nhân đầu đón hỏi lại.

Độc Cô Nhuệ Chí lờm hấn một cái, khinh thường trả lời.

Hai người đang lúc nói chuyện tào lao, thì Đạt Khê Trường Nho chỉ về phía xa và nói:

- Nhìn xem, đội quân của Vương Bạc đã tới đây rồi, mau xem Tần Thúc Bảo đánh bại chúng như thế nào?

...

....

Tần Quỳnh mặc áo giáp, nhìn về phía xa xa nơi đang có những đám khói bụi cuộn cuộn, hình như lại có một đội quân phản tặc đang chạy về đây, xem ra cũng phải gần hai nghìn người gì đó. Mặc dù mới cách đây không lâu Tần Quỳnh đã đánh bại một đội phản tặc, tuy số lượng khá lớn nhưng họ đánh thắng một cách dễ dàng, nhưng đó là chuyện của lúc trước, còn lần này đội quân phản tặc chính là những binh lính tinh nhuệ của Vương Bạc. Ba ngàn phản tặc của đợt tiến công thứ nhất chẳng qua là những người dân bình thường bị Vương Bạc ép buộc làm phản tặc, lên không thể nào có thể coi là một trận đánh đích thực được.

Còn hơn hai ngàn bộ binh này thì khác, binh khí trong tay chúng đều là những thanh trường mâu đầu thương và cây gỗ đầu bọc thép nhọn hoắt, hơn nữa trên người họ còn có những bộ quần phục hộ thân đơn giản. Trên đầu mỗi người còn quấn một miếng vải màu xám dùng để phân biệt, qua đây có thể

thấy rằng trong quân doanh của Vương Bạc khá có tính quy củ. Nhìn thấy đội hình vô cùng nghiêm chỉnh hơn nữa trong đó còn có khoảng ba trăm kỵ binh, binh khí trong tay họ chính là thanh hoành đao chế thức Đại Tùy.

Nhìn cò hiệu, cái tên cầm đầu chẳng phải là cái tên vừa nảy trong lúc hỗn loạn chỉ biết cầm đầu mà chạy hay sao. Chỉ cần dựa vào điểm này, cũng đủ khiến khoe miệng của Tần Quỳnh khê nhếch lên, và một nụ cười có chút khinh bỉ xuất hiện.

Binh thì đúng là rất mạnh nhưng tướng vẫn là một tên bại binh cách đây không lâu.

Cách đây không lâu, tên cầm đầu kia vừa mới giáp mặt với khinh kỵ binh của quận Tề đã lập tức quay đầu bỏ chạy, người như gã cũng có thể làm chi huy sao? Vương Bạc giao hai ngàn binh lính cho gã, thật đúng là đang si nhục những tình binh kia. Từ năm Đại Nghiệp thứ 6 đến nay, Tần Quỳnh vẫn luôn đi theo Trương Tu Đà chinh chiến ở quận Tề, vì quận Tề là một vùng giàu có, dân cư đông đúc, phản tặc rất muốn đến đây cướp bóc, chính vì vậy mà cứ đoàn này nối tiếp đoàn kia thì nhau đến đây, bọn chúng chẳng khác gì một lũ ruồi nhặng người thấy mùi tanh thì nhau bu đến, khiến người dân tức giận lên. Hai năm nay, những đội quân phản tặc mà Tần Quỳnh giúp Trương Tu Đà tiêu diệt cũng phải mấy chục đội rồi cho nên chiến lược để ứng phó với đám phản tặc này, Tần Quỳnh hiểu rõ hơn ai khác.

Lá gan của người cầm quân rất quan trọng, nếu như người cầm quân chưa đánh đã sợ, cho dù là giao cho hán năm nghìn Hồ Bí trọng giáp của tướng quân La Nghệ Trác Quận thì y cũng vẫn chỉ là một con thỏ đế, cổ sống cổ chết chạy thoát thân. Sở dĩ Tần Quỳnh coi thường gã là vì khi nhìn thấy cò hiệu của tên cầm đầu lại đội quân ở phía sau, điều này chẳng phải là y đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho lần bỏ chạy tiếp theo hay sao?

Cho nên, khi đối mặt với tên cầm đầu này, Tần Quỳnh không hề tỏ ra lo sợ.

- Đồ úy, đội hình quân phản tặc lần này có một số thay đổi.

Một thân binh của Tần Quỳnh thấp giọng bẩm báo.

Tần Quỳnh ừ một tiếng rồi nói:

- Tướng địch là một tên nhất gan, sợ chiến, chúng ta không phải quá lo.
- Tên cầm đầu kia tự nhiên lại nấp sau đám phản tặc, phải chăng là quá cẩn thận.

Thân binh này cười đáp lại.

Tần Quỳnh cũng cười :

- Tướng, chính là trái tim của cả đội quân, chặt được đầu hán chính là lấy đi quả tim của đội quân. Hán lại có tình nấp ở đằng sau, giống như phía trước quả tim có một lớp bảo vệ kiên cố, còn có cả một lớp da dày nữa.

Thân binh tự tin trả lời:

- Vậy thì có sao, chúng ta sẽ dễ cho hán tự móc trái tim ra là được.

Tần Quỳnh thấy vậy cười lớn:

- Chính xác, thôi kèn, cùng ta đi giết chúng!
- Giết!

Không đợi Triệu Nhị Bảo cùng hai nghìn quân bày xong thế trận, Tần Quỳnh đã một ngựa dẫn theo năm trăm khinh kỵ binh trực tiếp xông thẳng về phía địch. Nhìn thấy cảnh tượng năm trăm khinh kỵ binh phi tới như bay, trong lòng Triệu Nhị Bảo liền rối lên, vội vàng hạ lệnh:

- Mau! Bắn tên! Bắn tên! Chặn bọn chúng lại!

Hơn hai ngàn phản tặc vừa mới tới trước trận, đang trong thời gian dàn trận thì Tần Quỳnh và đoàn khinh kỵ binh đã xông đến, với cách đánh không màng đến lý lẽ như vậy khiến cho quân phản tặc nhất thời chưa thích ứng được. Xét về lực lượng tương quan thì số quân phản tặc gấp hơn bốn lần khinh kỵ binh của quận Tề, thêm vào đó, phần lớn đại bộ phận trong bọn chúng đều là trường mâu thủ, nhưng trong lòng lại không áp chế được nỗi hoang mang. Hơn hai trăm cung tiễn thủ nhanh nhẹn chạy lên trước dàn trận và bắn tên nhằm cản trở khinh kỵ binh. Nhưng lực sát thương của trúc cung trong tay chúng có hạn nên mỗi người mới chỉ mới bắn được ba lượt tên thì đội kỵ binh quan quân đã giết đến gần rồi.

Chiếc cung bằng trúc vì quá mềm nên những mũi tên được bắn ra cùng lắm cũng chỉ có thể bay được khoảng trăm bước chân, còn tốc độ của khinh kỵ binh thì lại quá nhanh, với khoảng cách là một trăm bước chân thì họ chỉ cần dùng đến 5-6 lần thở ra hít vào, là có thể tới nơi rồi. Nhìn thấy thương trận cạnh mình vẫn chưa bày trận xong, Triệu Nhị Bảo liền hạ lệnh cho đội kỵ binh xông lên nghênh chiến với khinh kỵ binh quan quân. Hơn hai ngàn tên phản tặc này đều là nhân mã Thân Binh Doanh của Vương Bạc, người nào người nấy đều là những tên hán phi giết người không chớp mắt. Hai năm nay, bọn chúng cùng Vương Bạc đi cướp bóc nhiều nơi, cũng đã từng đánh thắng nhiều dân dũng quận binh, cho nên sau khoảng thời gian hoảng loạn giờ đây họ đã bình tâm trở lại.

ngốc trời sinh

Hơn ba trăm kỵ binh xông ra ngoài muốn vòng qua tấn công đội khinh kỵ binh của Tề Quỳnh từ hai bên. Nhìn thấy hai cánh quân kỵ binh dường như sắp đụng vào nhau, Tần Quỳnh đột nhiên mở trường sóc, năm trăm khinh kỵ binh chia thành hai đội. Khi mà kỵ binh phản tặc từ hai bên bỏ nhào tới giống như một con dao lướt qua, thì cũng là lúc khinh kỵ binh quân Tề lại như dòng nước một phân thành hai để mặc cho kỵ binh phản tặc xông đến.

Hai đội khinh kỵ quân Tề không hề trực tiếp tiến đụng vào thương trận của phản tặc, hơn nữa sau khi tách ra, họ lại như làn gió lách qua hai bên phương trận phản tặc.

- Không xong rồi!

Triệu Nhị Bảo hô lên một tiếng, đến lúc này gã mới ngộ ra, mục đích của khinh kỵ quân Tề chính là gã. Triệu Nhị Bảo chẳng qua cũng chỉ một người chân dê, đương nhiên là lá gan của gã rất nhỏ. Gã có được địa vị như ngày hôm nay là hoàn toàn nhờ vào việc muội muội của gã đã được Vương Bạc cướp về làm tiểu thiếp. Gã mới có được địa vị này, muội muội của gã đã không biết phải cầu xin bao nhiêu lần mới có thể giúp gã được đứng vào hàng ngũ Đương Gia. Cũng không biết rằng có phải là Vương Bạc coi thường gã nên cố ý làm khó, cả hai lần đều sai gã dẫn binh đi nghênh chiến dụ địch. Thực ra chuyện này không phải là Vương Bạc hồ đồ, chỉ là muội muội của Triệu Nhị Bảo đã nói không biết bao nhiêu lời tốt đẹp trước mặt Vương Bạc, biến ca ca của mình trở thành một người có võ công cao cường, nài ta lại còn bỏ ra không ít tiền để mua chuộc mấy vị Đương Gia khác nhờ họ nói vài lời tốt đẹp giúp Triệu Nhị Bảo. Vương Bạc luôn cho rằng Triệu Nhị Bảo tuy không phải là một người có võ công cao cường thì cũng không phải là một tên tham sống sợ chết.

Nhưng Triệu Nhị Bảo đích thực là một tên tham sống sợ chết.

- Chặn bọn chúng lại! Chặn bọn chúng lại!

Triệu Nhị Bảo cuống quýt hạ lệnh. Đội thương trận vốn đã dàn trận xong nhưng chỉ vì Triệu Nhị Bảo mà phải bắt dặc đi lùi xuống, trận hình tách ra với ý đồ bảo vệ Triệu Nhị Bảo ở bên trong phương trận. Nhưng tốc độ của khinh kỵ binh quân Tề quả thực là quá nhanh, không kịp đội thương trận hợp lại đã tấn công đến ngay trước mặt Triệu Nhị Bảo. Ngay lúc đó, vài tên hãn phi nâng trường mâu lên nghênh chiến liền bị Tần Quỳnh một sóc đánh bay từng tên một. Nhìn thấy phía trước mình không còn một ai bảo vệ, Triệu Nhị Bảo sợ hết hồn.

Gã liền bắt chấp tất cả thúc ngựa xông về phía trước thương trận, vừa thúc ngựa vừa hét lớn lên:

- Tránh ra! Tất cả các người tránh hết ra cho ta!

Thương trận của phản tặc từ từ tách ra tạo thành một lỗ hổng. Triệu Nhị Bảo định từ phía sau của quân trận thúc ngựa chạy về phía trước nhằm trốn tránh Tần Quỳnh. Thế nhưng ngựa của gã lại chạy quá chậm, còn con Hoàng Phiếu của Tần Quỳnh lại chạy nhanh như gió, cũng từ phía sau truy đuổi Triệu Nhị Bảo. Đến khi Triệu Nhị Bảo quay đầu lại thì chỉ kịp kêu lên một tiếng. Vị hảo hán với khuôn mặt màu vàng kia đã đuổi đến ngay phía sau móng chiến mã của gã.

Theo bản năng, Triệu Nhị Bảo rút đao ra chém bừa về phía sau, còn Tần Quỳnh thì nhanh nhẹn né tránh những nhát đao điên cuồng đó, đem chuyển thanh sóc dài sang tay trái, còn tay phải thì nắm lấy vạt áo giáp phần eo của Triệu Nhị Bảo, chỉ với sức mạnh của một cánh tay, Tần Quỳnh không ngờ lại có thể nhấc bổng người của Triệu Nhị Bảo lên.

Tần Quỳnh kẹp tên tướng lĩnh phản tặc này dưới nách, của mình sau đó cũng không quay đầu lại, thúc ngựa xông thẳng về phía trước. Thân binh hai bên của y thì ra sức bảo vệ, suốt dọc đường ra sức giết ở sau lưng phương trận đám phản tặc xuyên qua. Kỵ binh phản tặc vừa mới ra trận đã bị thất bại, mà lúc này bên cạnh Tần Quỳnh chỉ có gần 20 người.

- Giết!

Tần Quỳnh hét lớn lên, hung hăng nâng Triệu Nhị Bảo bị kẹp dưới nách đến hôn mê ném mạnh về phía trước. Trong đám phản tặc đứng ở phía trước nghênh chiến thì có hai tên bị gã ném trúng ngã lăn ra đất, còn những người khác thì vội vàng né tránh. Tay trái của Tần Quỳnh giơ cao sóc đảo phía trước đâm trúng vào cổ họng của một tên kỵ binh, thuận tay, hai tay cầm sóc nhảy về phía trước, nhảy qua người của mấy tên phản tặc bị ngã xuống đất lúc này. Trường sóc trong tay y tung bay như giao long, lần lượt hạ gục đám kỵ binh phản tặc đứng chặn trước mặt ngã ngựa. Mới chỉ xông về phía trước được mấy chục bước mà Tần Quỳnh đã giết được 7-8 tên kỵ binh phản tặc. Y một sóc đâm thẳng vào ngực tên phản tặc có ý đồ đâm lên, sau đó dồn lực vào hai cánh tay hất mạnh thì thể tên này bay lên trời.

Ba năm tên phản tặc đụng bị ngã ngựa lăn quay trên đất, Tần Quỳnh nhân cơ hội này phá tan vòng vây. Y quay đầu lại thấy thân binh của mình đang bị phản tặc bao vây, mắt hồ trợn trừng lên, cầm cây sóc hùng hổ quay lại. Chứng kiến cảnh thân binh đội trưởng của mình bị mấy tên phản tặc kỵ binh bao vây, đang tả xung hữu đột cực kỳ nguy hiểm, Tần Quỳnh gầm lên một tiếng, thúc ngựa Hoàng Phiếu xông đến. Thấy vậy, hai tên hãn phi một trái một phải xông đến, định ngăn chặn Tần Quỳnh lại.

Tần Quỳnh nhanh nhẹn né người tránh một cây trường mâu đang phong tới, sau đó vung mâu lên chém rơi đầu tên hãn phi đó. Khi mà hoàng đao của tên còn lại vung tới, con Hoàng Phiếu với kinh nghiệm chiến trận lâu năm, không đợi Tần Quỳnh phải ra lệnh, tự động nhảy sang một bên, sau đó hai chân sau hung dữ đập thẳng vào bụng của con ngựa chiến tên phản tặc đó.

Với sức lực khá mạnh, con ngựa chiến phản tặc đó hí lên một tiếng sau khi bị đá mạnh vào bụng, còn tên kỵ binh phản tặc sau khi bị ngã ngựa liền bị Tần Quỳnh một nhát sóc giết chết. Ngẩng đầu lên nhìn, Tần Quỳnh liền nhìn thấy một tên phản tặc đang vung đao về phía sau gáy đội trưởng thân binh của mình.

Tần Quỳnh không kịp nghĩ nhiều, lập tức phi thẳng trường sóc dài bốn xích sắc bén của mình về phía đó.

Thanh trường sóc giống như một ngôi sao băng bay qua, đâm thẳng vào người tên kỵ binh phản tặc đó, khiến gã ngay lập tức từ trên lưng ngựa chiến ngã xuống đất. Nhìn thấy vị thủ lĩnh của quan quân không có binh khí trong tay, một tên phản tặc liền thúc ngựa vung đao về phía Tần Quỳnh, nhưng đáng tiếc là mũi đao của gã chưa kịp lại gần Tần Quỳnh thì mắt gã đã hoa lên rồi. Không biết từ khi nào trong tay vị tướng quân này đột nhiên xuất hiện một đôi Ngõa Lăng Kim Giản.

Phập!

Chỉ là một giây phút do dự, đôi Ngõa Lăng Kim Giản của tướng lĩnh quan quân đập mạnh vào đỉnh đầu của gã. Không những chỉ đập nát chiếc nón hình trụ mà còn đập nát cả đầu của tên phản tặc này. Đầu nát, máu chảy, óc văng, tên phản tặc từ từ ngã ngựa.

- Kẻ nào dám cản ta thì chỉ có chết!

Tần Quỳnh cầm song Giản, như mảnh hổ giết xuyên qua đội ngũ kỵ binh phản tặc.

Vị thân binh lúc trước cứu Tần Quỳnh đã thoát khỏi vòng vây, khinh kỵ binh quận Tề ở hai bên cũng đã tụ họp đông đủ ở đằng sau lưng Tần Quỳnh.

Đám phản tặc đưa mắt nhìn đội khinh kỵ binh quận Tề khắp mình đều là máu, rồi lại quay sang nhìn về phía Triệu Nhị Bảo giờ đây đã bị ngựa chiến quân cho nát bét, ngay lập tức dừng khí trước đó của chúng bị trùng xuống, cũng không biết là kẻ nào đã hô lên một tiếng sau đó quay đầu bỏ chạy, chiến lực của hơn một ngàn phản tặc lập tức tan rã.

Lưng chừng núi, Lý Nhân neho mắt quan sát trận đấu, rồi reo lên một câu:

- Quận Tề Tần Thúc Bảo quả nhiên là hào kiệt chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Lầy Thế Đề Người.

Đám phản tặc nghiêng nghiêng ngã ngã chạy về, trong đó có một bộ phận, thậm chí là không có một người nào chạy về phía Đại Sơn nơi Vương Bạc đang đóng quân ở đó. Khi phải đối mặt với quan quân, khi nỗi sợ hãi ngày một lớn thì đám phản tặc đương nhiên là chọn cách trở thành lính đào ngũ, và một khi đã là lính đào ngũ thì chúng không muốn quay về để chờ chết. Bởi vì vị tướng quân mặt vàng kia thực sự là quá đáng sợ, còn câu mã mâu kia thì cũng vô cùng sắc bén, vị tướng quân này chỉ dựa vào sức lực của một mình mình mà phá tan cả đội quân, chỉ trong một lượt đi và về đã cứu được thân binh của mình, giống như chiến thần đối mặt với cát bụi, một con người như vậy, không đáng sợ hay sao?

Không có ai có thể đứng trước mặt vị tướng quân mặt vàng đó mà có thể đỡ được một kích của mã sóc kia, cứ cho là thanh mã sóc kia không nằm trong tay hắn thì cũng không có một ai có thể lại gần, bởi trong tay hắn còn có một đôi Ngõa Lăng Kim Giản càng lợi hại gấp bội. Càng là những người cho rằng trong tay hắn không còn thanh trường sóc nữa thì có thể dễ dàng tấn công hắn thì đều bị đôi Kim Giản đó đập cho vỡ đầu, nhanh chóng ghi tên mình vào danh sách đến điện Diêm La. Hơn ba trăm kỵ binh của phản tặc lại không thể giữ chân được một người.

Sau khi đánh bại lũ phản tặc, Tần Quỳnh tập hợp nhân mã, sau khi kiểm kê xong, thì đội khinh kỵ quân Tề tổn thất mười mấy người, giết được hơn ba trăm tên địch, trong đó có cả tên thủ lĩnh phản tặc Triệu Nhị Bảo. Thương trận của hơn một ngàn tên phản tặc lại không thể ngăn chặn được đội khinh kỵ binh quận Tề, không thể ngăn được con Hoàng Phiếu của Tần Quỳnh, sau đó thì phần lớn đều nháo nhào bỏ chạy, chỉ còn lại khoảng hai ba trăm tên nhát gan quỳ ngay tại trận, hai tay ôm đầu xin đầu hàng. Tần Quỳnh cười con Hoàng Phiếu đi một vòng quanh đám phản tặc xin đầu hàng, còn vị thân binh của y thì đem cây mã sóc trao cho y.

- Các người đều về cả đi!

Tần Quỳnh nhìn đám phản tặc hàng binh nói.

Nghe xong câu nói này, tất cả phản tặc đều ngẩng đầu lên, nhìn vị tướng quân mặt vàng này bằng ánh mắt đầy kinh ngạc. Tất cả bọn chúng đều cho rằng mình đã nghe nhầm, trên mặt đều hiện lên sự ngờ ngác, không dám tin vào sự thật.

- Các người hãy đi đi! Ta không giết các người là vì các người đều từng là những người dân hiền lành, lương thiện vô tội. Nhưng nếu sau lần này lại để ta gặp lại các người trong hoàn cảnh tương tự thì ta tuyệt đối sẽ không thương tình. Nhưng ta có lời khuyên này muốn nói cho các người, chỉ cần các người ngoan ngoãn quay về quê nhà, sau này không làm ra những chuyện độc ác, bất nhân bất nghĩa thì các người vẫn là con dân của Đại Tù, triều đình tuyệt đối sẽ không truy cứu những sai lầm trước kia của các người. Triều đình vẫn luôn bao dung, khoan hồng, chỉ giết tên cầm đầu, không giết những người đi theo, người đáng phải chết chính là Vương Bạc chứ không phải là các người. Nhưng nếu mấy người... cam tâm tình nguyện, một lòng một dạ cương quyết đi theo Vương Bạc tạo phản thì cây trường sóc trong tay ta quyết không khách khí với các người.

- Tướng quân thực sự tha cho chúng tôi sao?

Một tên phản tặc mạnh bạo ngẩng đầu lên và hỏi.

Mấy người này không giống với ba nghìn người dưới trướng của Triệu Nhị Bảo trước đó, họ đều là người dân bên đường bị bắt ép đến đây, không thể tự quyết định vận mệnh của bản thân và cũng đã từng đi hại những người dân khác. Những người này đều là người trong quân Thân Binh Doanh của Vương Bạc, trong hai năm qua đã làm không biết bao nhiêu chuyện độc ác như cướp, đốt, giết. Hơn nữa, trước đó họ cũng chỉ được nghe, Trương Tu Đà Tề Quận chưa bao giờ tha mạng cho những người xin đầu hàng. Lúc này khi họ mới đầu hàng, chỉ vì bị dọa cho gần chết, sau khi khi bình tâm trở lại mới nhớ đến những lời đồn về Trương Tu Đà, Tần Thúc Bảo và La Sĩ Tín. Ba người này đều là những tên ma đầu giết người không chớp mắt, cho nên lại sợ hãi.

- Đồ úy bảo các người đi thì các người hãy mau cút hết đi!

Vị đội trưởng thân binh bị trúng một đao trên vai lên tiếng:

- Nhớ cho kỹ, triều đình chỉ giết tên đầu sỏ, không giết những người đi theo chúng.

Đám phản tặc lại bị dọa cho một trận nữa, khúm núm ậm ừ vài câu, bọn chúng đứng dậy thử đi về phía trước vài bước xem có thật là mình không bị giết, sau đó lại phát hiện đội khinh kỵ Tề Quận kia quả nhiên là không có ý định giết người. Hoàn đao đã được tra vào bao, trường sóc thì được hướng lên trời chỉ có điều cứ chăm chăm nhìn bọn chúng.

- Đa tạ Tần tướng quân!

Người nọ đứng lại, quay người trịnh trọng hành lễ với Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh khoát tay và nói:

- Người hãy an tâm mà quay về nhà, ta đã hạ lệnh tha cho các người thì sẽ không bao giờ hạ lệnh sai thuộc hạ giết các người. Nhưng các người phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được tái phạm.

Người nọ gật đầu, cười khổ đáp lại rồi quay đầu bước đi, cũng không biết là trong lòng người này đang nghĩ gì mà y lại đi về phía Vương Bạc đang đóng quân. Thấy vậy, thân binh của Tần Quỳnh tức giận quát ầm lên:

- Những tên ăn cháo đá bát kia! Đồ úy có ý tốt muốn tha mạng cho các người, vậy mà các người lại muốn quay về với Vương Bạc.

Tần Quỳnh khoát tay áo và nói:

- Lại có phản tặc đến tấn công, gọi khinh kỵ binh vừa đánh vừa rút lui, không việc gì mà phải liều mạng, có sống có chết, đợi Trương tướng quân đến đây rồi chúng ta cùng nghĩ cách.

Mọi người cùng tuân lệnh.

Lần này Vương Bạc đã rút được kinh nghiệm không có phái người đi nghênh chiến dụ địch nữa. Sau khi biết tin Triệu Nhị Bảo tử trận, trong lòng y cũng có chút áy náy, y đang không biết quay về nên dễ dàng vị tiểu thiếp có thân hình mềm mại như nước kia không. Vương Bạc thực sự rất yêu chiều muội muội của Triệu Nhị Bảo. Người phụ nữ này không chỉ có một thân hình mềm mại, yếu đuối giống như không có xương, mà “nơi” mê hoặc lòng người lại đẹp giống như Thủy Liên Động, cứ khiến người ta lưu luyến không rời xa. Triệu Nhị Bảo chết thảm như vậy, đúng là có chút khiến gã đau đầu. Y vốn là muốn giao nhiệm vụ đơn giản này cho Triệu Nhị Bảo để hắn lập được chút công lao, sau này cũng tiện đề bạt hắn, nhưng ai mà ngờ được hắn lại chết thảm như vậy.

Y đã hạ lệnh bày binh bố trận sẵn, bởi dù sao thì sao hai lần khiêu chiến thất bại, Tần Quỳnh nhất định sẽ đoán ra chỗ đóng quân của y. Bây giờ chỉ đợi Trương Tu Đà đến thì bọn chúng nhất định sẽ tấn công.

Đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên một mật thám vội vàng phi ngựa đến báo cáo, gần đến trước mặt Vương Bạc tên này vội xuống ngựa, quỳ xuống chấp tay và nói:

- Đại Đường Gia! Từ phía tây đột nhiên xuất hiện một đoàn binh mã, khoảng gần hai vạn người gì đó!

- Là quan quân?

Vương Bạc thất kinh hỏi lại.

- Không phải! Đó là cờ có chữ Trương, không phải cờ của quan quân. Có lẽ đó là đoàn nhân mã của Lục Lâm Đạo.

- Trương?

Vương Bạc nhủ mảy suy tư trong chốc lát, không nhớ được chuyện Lục Lâm Đạo hào kiệt ở quận Tề Lỗ Quận có họ Trương, người này có khoảng hai vạn quân mã. Lúc trước, Bùi Trường Tài, Thạch Hà Từ đều có trong tay mấy vạn binh mã nhưng cuối cùng vẫn bị Trương Tu Đà giết cho không còn.

mảnh giáp. Bùi Trường Tài và Thạch Hà Từ đều chết trong cảnh chiến trường hỗn loạn. Lục Lâm hào kiệt trong vòng mấy trăm dặm này đều không muốn đến quận Tề tìm rắc rối, bởi bọn họ cho rằng Trương Tu Đà là một kẻ điên, giết người không chớp mắt

- Chẳng lẽ ...

Vương Bạc cả kinh nói:

- Chẳng lẽ là Trương Kim Xung của Cự Đà Trạch?

- Không đúng!

Y nhanh chóng loại trừ phương án này, Trương Kim Xung ở rất xa, tận Cự Đà Trạch quận Đông Bình, không có lý do gì để chạy đến Lỗ Quận. Trừ phi ... trừ phi là bị người khác cướp mất Cự Đà Trạch! Nhưng điều này cũng không thể xảy ra, con người Trương Kim Xung tuy là rất độc ác, bá đạo nhưng là gan lại nhỏ như gan chuột, tuyệt đối sẽ không để mất địa bàn của mình.

- Người đã nhìn kỹ chưa, có chắc là không phải cờ của quan quân không?

Không đợi tên mật thám này trả lời, một tên mật thám nữa lại chạy vào báo cáo:

- Báo! Đại Đường Gia, quan quân Tề Quận đang từ hướng tây bắc tiến về đây, binh mã khoảng dưới hai vạn! Nhìn cờ hiệu, đúng là Trương Tu Đà.

Vương Bạc kinh hãi hồi lâu, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

“Chẳng lẽ Trương Kim Xung biết được chuyện mình muốn tìm Trương Tu Đà gây rắc rối nên hắn ta muốn nhân dịp này thừa nước đục thả câu.” Trong lúc đầu óc đang mông lung, ý nghĩ này chợt lóe lên.

- Haha !

Vương Bạc cười lớn một tiếng mà rằng:

- Thạch Cẩm, người hãy đi xem đoàn binh mã từ phía tây đến là vị hào kiệt nào? Nếu như đúng là Trương Kim Xung của Cự Đà Trạch thì hãy nói cho hắn biết, ta đây đang muốn tiêu diệt Trương Tu Đà, có nhã hứng mời hắn cùng góp vui tại Đại Sơn.

Tên thuộc hạ thân tín Thạch Cẩm đáp lại một tiếng, rồi mang theo mấy chục người thúc ngựa chạy về hướng tây.

...

...

Trương Kim Xung thực sự là không thể nào ngờ được rằng, y lại có thể đụng mặt binh mã của Tri Thế Lang ở Đại Sơn. Lực lượng của Tri Thế Lang Vương Bạc hoạt động ở Quận Tề Bắc, mấy năm gần đây phát triển mạnh mẽ như vũ bão. Người này chính là Lục Lâm hào kiệt giương kỳ phản Tùy đầu tiên, nói thực, đối với Vương Bạc, Trương Kim Xung đúng là có vài phần sợ hãi.

Nghe người tên là Thạch Cẩm nói thì lần này Tri Thế Lang dẫn theo mười vạn đại quân đến Đại Sơn quyết một trận sống còn với danh tướng quận Tề Trương Tu Đà. Dựa vào thực lực hiện có của y, hai con hổ này mà đánh nhau thì y trốn không kịp, làm gì có chuyện dám lên núi xem náo nhiệt? Nhưng y cũng đã đến Đại Sơn, bây giờ mà y quay đầu trở về thì đúng là có chút âm ức. Nhưng nếu mà không đi, Vương Bạc với mười vạn người, y cũng không thể động vào, còn một bên là Trương Tu Đà Quận Tề danh tiếng lẫy lừng, y cũng không thể động vào.

- Tri Thế Lang đang ở chân núi này?

Trương Kim Xung hỏi.

Thạch Cẩm cũng đã từng nghe, Trương Kim Xung là một tên ác ma ăn sống người, hôm nay tận mắt chứng kiến, gã lại phát hiện ra rằng cái ác danh truyền xa Đại Đường Gia Cự Đà Trạch chẳng qua chỉ là một tên lùn, gầy và xấu xí, nhưng trong lòng, gã lại không dám khinh thường.

- Trương Đại Đường Gia, Tri Thế Lang thực sự đang ở mười dặm phía trước, nghe nói Trương Đại Đường Gia đường xa xuất quân đi ngang qua đây, liền đặc biệt phái tôi đến đây nghênh đón. Tri Thế Lang nói, vốn người muốn thống lĩnh đại quân đến tiêu diệt Trương Tu Đà ở Đại Sơn, nhưng thật không ngờ lại có duyên gặp được Trương Đại Đường Gia ở đây. Lục Lâm Đạo phương bắc, vị hào kiệt mà Tri Thế Lang tôn sùng nhất chính là ngài- Trương Đại Đường Gia. Nếu chúng ta đã có duyên gặp mặt này, chi bằng chúng ta hãy liên thủ làm đại sự? Chỉ cần đánh bại Trương Tu Đà, Lục Lâm Đạo phương bắc, danh tiếng của Trương Đại Đường Gia sẽ vang danh thiên hạ, không ai là không biết.

Trương Kim Xung tròn mắt đảo quanh một lượt, sau đó nhìn Tiền Lộc một cái.

Y nói với Thạch Cẩm:

- Người hãy đợi một chút, để ta và thuộc hạ bàn bạc thêm một chút.

Y liền quay lưng lại, Tiền Lộc nói khẽ:

- Đại Đường Gia. Chúng ta vẫn nên đi thi hơn! Tri Thế Lang, chúng ta còn có thể không trêu vào, nhưng Trương Tu Đà kia chúng ta có thể giẫm mặt được hay sao?

Trương Kim Xung liền biến sắc, một lát sau cắn răng và nói:

- Dù sao thì ta cũng thấy đây chính là một cơ hội!

Y nói khẽ với Tiền Lộc:

- Lát nữa, người dẫn người đi trước cùng với tên Thạch Cẩm kia xem xét, nếu như đích thực là Tri Thế Lang có mười vạn binh mã thì chúng ta sẽ làm ăn với chúng phi vụ này. Nếu như có thể giết chết được Trương Tu Đà, Tri Thế Lang tất nhiên là muốn cướp hết quận Tề, sẽ không thêm nhòm ngó đến Đại Sơn này đâu. Chúng ta hãy nhân cơ hội này ở đây củng cố và xây dựng lực lượng, đến khi nào binh hùng tướng mạnh sẽ quay về Cự dã Trách báo thù.

- Ta thấy ngài chỉ được cái hư danh!

Tiền Lộc không dám cãi lại lời của Trương Kim Xung:

- Ngài chỉ là muốn lấy hư danh giết chết Trương Tu Đà.

Trương Kim Xung mặt biến sắc:

- Hư danh cái gì? Đây rõ ràng là một chuyện tốt! Tiêu diệt Trương Tu Đà, Lục Lâm Đạo phương bắc nhất định phải nhìn chúng ta bằng con mắt khác. Có được cơ hội hợp tác với Tri Thế Lang, sau này có việc nhờ cậy hần, hần không thể không giơ tay ra giúp.

- Lão ca à , bây giờ trong quân đội ta chỉ có thể tin tưởng vào người, nếu mà người không đi thi ta có thể tìm ai nữa đây?

Trương Kim Xung cố gắng lôi kéo Tiền Lộc.

- Hzai!

Tiền Lộc thờ dãi đáp lại:

- Đánh vậy, thắng hay bại đều trông cậy vào hành động lần này.

...

...

- Đến rồi!

Trần Tước Nhi tìm thấy Lý Nhân, liền thấp giọng nói.

Lý Nhân từ một tiếng, xoay người nói với đám người Thiết Lão Lang:

- Mọi người hãy nghe hiệu lệnh của đệ mà hành sự! Mục tiêu lần này của chúng ta chính là tiêu diệt Trương Kim Xung. Trương Tu Đà Tề Quận cũng được, Tri Thế Lang Tề Bắc cũng không sao, mặc kệ bọn họ như thế nào chúng ta cũng không nên dây dưa với họ. nếu như Trương Kim Xung rút lui thì chúng ta sẽ xông tới giết, còn nếu như Trương Kim Xung liên hiệp với Vương Bạc đánh Trương Tu Đà thì chúng ta sẽ ngồi yên xem kịch.

- Rõ!

Mọi người cùng lên tiếng đáp lại, rồi cùng nhau quay lại đơn vị phân công mọi người đánh giặc.

Đang nói chuyện, phía tây bắc chợt nổi khói bụi, chắc chắn là Trương Tu Đà đã dẫn hai vạn bộ binh đến đó.

Tần Quỳnh đến đón Trương Tu Đà, rồi giải thích ngắn gọn kế hoạch tác chiến cho ông ta. Trương Tu Đà gật đầu và nói lớn:

- Các đội bày trận đánh theo hiệu lệnh trống, chúng ta sẽ đi đánh bại tên Tề Bắc Tri Thế Lang!

Hơn hai vạn quân binh quận Tề, bày trận sẵn sàng, hùng dũng tiến về phía trước trong tiếng trống giục giòn già. Tiến về phía trước khoảng ba dặm, đã tìm thấy đại đội binh mã đông như kiến của quân phản tặc. Nhìn sơ qua chắc cũng không ít hơn năm vạn người, bọn chúng đang đứng ngăn ở phía trước.

Vương Bạc giơ tay che nắng quan sát, lập tức cảm nhận được thấy luồng không khí lạnh quanh người.

- Mọi người đều nói quân binh quận Tề thiện chiến, hôm nay được gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!

Y quay lại dẫn dò:

- Truyền lệnh, không được khinh địch!

Thực ra thì không cần y phải nhắc nhở, nhìn thấy đội quân quan quân chinh tề ra hàng ra lối đang hùng dũng tiến lại từ đằng xa, từng tiếng trống giòn giã, càng khiến cho khí thế của họ càng ngày càng lớn, nó chẳng khác gì đám mây đem đang dần bao phủ tâm lý của đám phản tặc. Vương Bạc vốn cho rằng có thể lấy người đông thế mạnh đè người, nhưng lại không thể ngờ rằng quân binh quận Tề lại có thể oai phong như vậy, họ lấy khí thế đe uy hiếp đối phương ... Hôn nữa, thuộc hạ của y lúc này đã hoang mang rồi.

Mấy phương trận chinh tề đó đang dần tiến lại, giống như mây đen trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Trả Mạng Cho Huỳnh Đệ Của Ta.

Quân phản loạn tự xưng là mười vạn, lại đi thực hiện kế hoạch dụ địch, hẳn là phải có một mưu đồ khác. Đại Sơn núi non trùng trùng điệp điệp, đầy hiểm trở, Vương Bạc nhất định là đã cho quân mai phục ở trong núi. Chốc nữa tấn công, Sĩ Tín và năm nghìn binh mã không được tiến lên, nếu như có mai phục, thì người có thể dẫn quân đến chặn đường.

Trương Tu Đà nghe Tần Quỳnh thuật lại chuyện vừa trải qua, sau khi suy nghĩ một chút lập tức phân phó:

- Sĩ Tín, lần này khí thế của phản tặc quả nhiên là rất lớn, rất đáng lo ngại, chắc chắn sẽ có một trận ác chiến xảy ra, chúng ta không được manh động! Nếu như phản tặc đã có mai phục sẵn, thì đường lui đều do người quyết định, nhưng mọi chuyện không được xảy ra sơ suất, người đã hiểu chưa?

La Sĩ Tín đáp lại:

- Tần đại ca đã đánh hai trận đầu rồi, Tần đại ca nên nghỉ ngơi dưỡng sức. Tướng quân, tôi xin làm tiên phong, để Tần đại ca dẫn binh mã chặn đường lui. Xin tướng quân yên tâm, tôi hiểu rất rõ trận chiến này rất nguy hiểm, không có hiệu lệnh của tướng quân, tôi tuyệt đối không tùy tiện làm bừa!

Trương Tu Đà nhìn Tần Quỳnh một cái, Tần Quỳnh tươi cười đáp lại:

- Nếu như Sĩ Tín muốn đảm nhiệm vai trò tiên phong, thì ta nguyện ý chặn hậu.

Trương Tu Đà cười nói:

- Sĩ Tín dũng mãnh, rất thích hợp đi làm tiên phong, chỉ có điều tính cách quá bùng bột, ta đúng là có một chút không được yên tâm cho lắm.

La Sĩ Tín vỗ vỗ bộ ngực nói:

- Tướng quân xem thường tôi rồi, lúc trước tôi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện tính cách đúng là có chút bùng bột, nông nổi, nhưng tôi hiện tại đã không còn là tôi của quá khứ rồi. Ngài cứ hỏi Tần đại ca đi, dạo này tôi hường xuyên cùng huynh ấy suy diễn quân trận, còn có thể xem thường địch, hành động thiếu suy nghĩ nữa hay sao?

Trương Tu Đà cười cười đáp lại:

- Bây giờ người bao nhiêu tuổi rồi?

La Sĩ Tín đáng thương đáp lại:

- Tướng quân hãy tin tôi một lần thôi, được không?

Trương Tu Đà gật đầu nói:

- Được! Nếu như người lại tự ý làm bừa, một mình xông vào trận địa của địch, sau này xuất chinh thì đừng có trách tại sao sau này ta lại không cho người đi theo nữa.

La Sĩ Tín vội vàng đáp lại:

- Tôi xin đảm bảo!

Trương Tu Đà cười cười, rồi chỉ vào đám binh mã phía xa xa của Vương Bạc và nói:

- Người nhìn xem, người mặc áo giáp bạc kia, chắc chắn là Vương Bạc, cò tướng soái dũng thẳng và cao, hẳn ta còn cố ý đứng ở chỗ cao nhất trên núi, như e sợ chúng ta sẽ không nhìn thấy. Mưu kế tầm thường như vậy mà gã cũng có thể nghĩ ra, Tri Thế Lang Tế Bắc cũng chỉ là một kẻ hữu danh vô thực. Gã nhất định là rất mong muốn đại quân của ta tấn công vào trong doanh trại của gã, cho nên gã không tiếc hi sinh bản thân làm con mồi. Sau khi đại quân của ta tấn công vào trong đó, nhất định là sẽ có quân mai phục ở hai bên sườn núi, chặn đường lui của ta.

Ông nhìn Tần Quỳnh và nói:

- Thúc Bảo, chốc nữa trong lúc giao tranh, đường lui của ta và Tín Sĩ giao cả cho người đó!

Tần Quỳnh gật đầu đáp lại:

- Xin tướng quân cứ yên tâm.

Đúng lúc đó thì người mặc áo giáp bạc từ trên sườn núi cao đối diện dẫn theo hơn trăm kỵ binh xuất trận mà đến. Khi khoảng cách giữa hai bên là khoảng hơn hai trăm bước chân thì dừng lại, một người trong số đó bước lên và hô lớn:

- Vị nào là Trương Tu Đà tướng quân, có dám bước ra đây nói chuyện hay không?

La Sĩ Tín cả giận đáp lại:

- Bọn đạo chích các người dám ở đó mà nói điều xằng bậy!

Nói xong, gã định thúc ngựa lên thì bị Trương Tu Đà ngăn lại.

Trương Tu Đà cũng không phải là không tức giận, ông quay lại nói với phó thân binh vài câu, nói xong thì vị thân binh này liền quay lại hô lớn với cả đội quân:

- Tướng quân nhà ta chính là mệnh quan triều đình, Khai Phủ Nghi Đồng Tam Tì, đường đường là tướng quân tam phẩm! Không có gì để nói với mấy tên giặc cỏ các người. Các người nếu như sợ thì có thể đầu hàng. Tướng quân của chúng ta rất nhân từ và độ lượng, nói không chừng còn cho các người một con đường sống!

Sắc mặt của Vương Bạc chợt biến sắc, y la lớn:

- Đường đường là đại tướng quân Trương Tu Đà tiếng tăm lẫy lừng, thật không ngờ lại là một tên như nhược không dám xuất đầu lộ diện!

Thân binh bên này lại đáp lại:

- Tướng quân nói, gặp người cũng không phải là chuyện gì quá to tát, nhưng ngài ấy không muốn gặp một tên súc sinh!

Vương Bạc nổi giận quát tháo:

- Lão thất phu Trương Tu Đà, có bản lĩnh thì chúng ta đấu một trận binh thật đao thật, khoe miệng lưỡi thì coi gì là anh hùng hảo hán!

Vị Thân binh bên này lại một lần nữa đáp lại:

- Tướng quân nhà ta nói, muốn đấu thì cũng được thôi, cần gì phải nói nhiều lời vô ích như vậy?

Vương Bạc tức giận đến mức trắng mặt, thúc ngựa quay về bốn trận.

Trương Tu Đà thấy Vương Bạc quay về, chỉ về trận thế phía xa của quân giặc và nói:

- Sĩ Tín, lát nữa ta sẽ dẫn theo một vạn binh mã tấn công vào bên trong doanh trại của Vương Bạc, bắt sống hẳn. Người xem, phản tặc bên cánh trái, quần áo của binh lính rách nát, không hề có tác dụng bảo vệ, binh khí trong tay chúng phần lớn là gậy gỗ, chắc chắn là những binh sĩ mà Vương Bạc mới thu nhận. Người không cần phải để tâm đến ta, dẫn theo năm nghìn binh mã tấn công bên cánh trái của chúng. Mặc dù phía sau nhất định là sẽ có mai phục, nhưng ta sẽ tự biết phân chia binh mã, người chỉ cần xông thẳng lên và giết chúng là được.

La Sĩ Tín lắc đầu phản đối:

- Hãy để tôi tấn công vào trong trung quân của Vương Bạc, ngài dẫn binh mã tấn công cánh trái của phản tặc.

Trương Tu Đà trừng mắt đáp lại:

- Đây là quân lệnh!

La Sĩ Tín không biết nói gì hơn, miễn cưỡng gật đầu chấp hành.

Tần Quỳnh thấy vậy lên tiếng:

- Tướng quân yên tâm, nếu như có quân mai phục, tôi sẽ dẫn quân từ sau giết lên. Phần lớn quân phản tặc là những người dân bình thường chưa từng cầm gươm đao, chưa từng giết người, nhân số có nhiều cũng không có gì đáng lo ngại.

Thảo luận xong, Trương Tu Đà cười ngựa xuất trận. Một vạn quân đi theo ông, nên bước chinh tề tiến thẳng đến chỗ đám phản tặc đông như kiến. Sau khi binh mã của Trương Tu Đà xuất ra, La Sĩ Tín cũng dẫn theo năm nghìn binh lính đi theo hậu quân Trương Tu Đà. Vương Bạc nhìn thấy đội quan quân từng bước bước tới thì trong lòng vô cùng tức giận, gã hạ lệnh:

- Đội cung tiễn thủ! Chuẩn bị phóng tên!

Mấy tên đầu mục vội vàng thúc giục cung tiễn thủ bước lên trước, hơn một nghìn cung thủ nhanh chóng xếp hàng trước đội ngũ, sẵn sàng đợi quân bình quân Tề bước vào trong tầm ngắm. Khi bọn chúng nhìn thấy quân bình quân Tề đã tiến teieens vào trong trăm bước, thì đầu lĩnh cung tiễn thủ hô lớn:

- Phóng tên! Bắn ném!

Hơn nghìn cung tiễn thủ quân tặc lập tức giương cung trúc lên, hướng những mũi tên lông vũ lên trên, sau khi cung đã kéo căng, thì chúng đồng loạt nói lòng tay, “vèo” tên bay ra xa. Mũi tên lông vũ ném bắn cũng không có gì tinh chuẩn, nhưng quân đội quy mô lớn đã kích thì đúng là uy lực kinh người. Đối với quân bình bày trận rậm rạp tiến lên này mà nói, màn mưa tên này ném bắn tới này đúng là có sức sát thương rất lớn.

- Nâng lá chắn!

- Nâng mâu!

Không cần Trương Tu Đà phải hạ lệnh, các giáo úy đã tự nhau truyền mệnh lệnh. Đội thuẫn bài thủ phía trước đã giờ cao lá chắn, yểm hộ cho cung tiễn thủ quân bình ở phía sau tiến lên. đi sau cùng chính là trường mâu thủ, tất cả đều giờ cao trường mâu, dày đặc trông chẳng khác gì một khu rừng vậy. Theo hiệu lệnh, trường mâu lắc lư trái phải, nhìn cảnh tượng đó giống như những cây lau đang đu đưa trước gió, cảnh tượng thật là hùng vĩ.

Tuy là phải đối mặt với một trận mưa tên nhưng quân bình huấn luyện có tố chất biết cách làm như thế nào để né tránh. Trường mâu dày đặc như rừng lắc lư trái phải có thể đỡ đại bộ phận mũi tên lông vũ tập kích. Chính vì vậy mà cung tiễn thủ tránh ở dưới tấm chắn về cơ bản là không bị tổn thất nặng nề gì cả, sau một vòng ném bắn, quân bình bị tổn thất khoảng trăm người.

Ngay sau đó là đợt mưa tên thứ hai của quân Vương Bạc, vì khoảng cách giữa hai bên đã được rút ngắn, nên đợt bắn mũi tên lần này là bình bắn, mặc dù là độ bao phủ không được lớn như đợt trước nhưng độ sát thương lại mạnh lên rất nhiều. Những quân bình quân Tề bởi vì đã có kinh nghiệm chiến đấu với giặc cỏ nhiều lần nên họ rất bình tĩnh, giờ cao lá chắn, ngăn cản mũi tên lông vũ tập kích. Sau ba đợt tấn công bằng mưa tên, thì bên quân bình quân Tề tổn thất khoảng bốn năm trăm người, nhưng cung tiễn thủ của họ lại vẫn phải nấp sau những tấm lá chắn, cũng không hề đánh trả.

Năm mươi bước.

Khi khoảng cách của hai bên chỉ còn là 50 bước, Vương Bạc liền hạ lệnh cho cung tiễn thủ lùi về sau, đội trường mâu thủ kết thương trận tiến lên ứng chiến. Nhưng cũng đúng lúc này, thuẫn quân bình đột ngột tách ra, cung tiễn thủ ẩn thân ở mặt sau tấm chắn bắt đầu đáp mũi tên lông vũ lên dây cung.

- Bắn chum! Bắn tên!!

Trương Tu Đà la lớn.

Hơn ngàn cung tiễn thủ mạnh mẽ bắn mũi tên lông vũ ra ngoài, chính vì khoảng cách chỉ còn năm mươi bước cho nên trận mưa tên này giống y như một viên đạn pháo khổng lồ, nhằm thẳng đến thương trận còn chưa thành hình của phản tặc mà oanh kích, trong nháy mắt thương trận của bọn phản tặc đã bị phá tan một khối. Đây chính là sách lược đối phó thương trận mà Trương Tu Đà tổng kết được sau bao nhiêu năm chinh chiến, cung tiễn thủ đến gần bắn chum, mũi tên lông vũ dày đặc giống như cú đâm có uy lực cực lớn đủ để oanh mở thương trận vỡ ra.

Vì vừa trên đỉnh núi tới, thế trận của đội trường mâu của quân địch vẫn chưa được bố trí hoàn chỉnh, hàng trăm binh sĩ ở phía đầu đột ngột bị một tảng thiên thạch từ trên trời rơi xuống khiến cho thương trận của chúng ầm ầm sụp đổ xuống.

- Bắn tiếp!

Trương Tu Đà la lớn.

Không để cho binh mã của Vương Bạc có thời gian thích nghi, đợt bắn chum thứ hai đã ập xuống, hơn một ngàn tên phản tặc bị tên bắn ngã, trận thương giống như một tấm đầu hũ trắng khổng lồ bị một cái miệng đầy máu me ngọam mất một miếng to.

- Giết!

Trương Tu Đà đã nắm bắt được cơ hội, vung thanh mạch đao nặng gần 30 cân (tương đương với 15 kg của Việt Nam) về phía trước.

Quân bình quân Tề huấn luyện có tố chất lập tức thay đổi thế trận, đội ngũ thuẫn bài thủ và cung tiễn thủ hòa vào làm một tạo thành một thông đạo hẹp

dài. Trường mâu thuẫn và phác đao thủ mặt sau từ thông đạo này rất nhanh xông lên, dũng mãnh đối mặt với phản tặc. Nhờ có sự phối hợp ăn ý, kỹ năng giết giặc điêu luyện, nên ngay từ lúc bắt đầu quân binh đã chiếm được ưu thế. Mặc dù tiền công một phương chỉ có hơn một vạn người nhưng một phương bày trận phòng ngự lại có đến năm vạn người, không cần phải nghi ngờ, nếu bây giờ so sánh về khí thế thì đám phản tặc yếu hơn rất nhiều.

Nhóm quân binh tràn đầy niềm tin và khí thế, bởi họ đã giao tranh và đánh bại với đám giặc cỏ không chỉ một lần. Năm ngoái ở Lịch Thành, phản tặc của Bùi Trường Tài và Thạch Hà Từ liên kết với nhau với số quân lên đến bốn vạn người. Lúc đó, khi ngăn chặn phản tặc, ngoài Trương Tu Đà, Tần Quỳnh, La Sĩ Tín thì có thêm hai thân binh khác là năm người. Lúc đó quân binh vừa mới giết phản tặc được phép trở về nhà nghỉ ngơi, phi binh của Bùi Trường Tài và Thạch Hà Từ đã xông tới.

Trương Tu Đà vừa phải phái người đi triệu tập quân binh, còn bản thân thì dẫn theo Tần Quỳnh, La Sĩ Tín và hai thân binh khác cùng nhau đi ngăn chặn phản tặc. Còn Bùi Trường Tài và Thạch Hà Từ nhìn thấy chỉ năm người Trương Tu Đà ra ứng chiến thì bắt đầu hoang mang và nghi ngờ. Chúng sợ uy danh của Trương Tu Đà, lại sợ bên trong có mai phục nên không dám tự ý làm càn. Năm người phải chống trời với hơn bốn vạn quân phản tặc trong vòng hơn một giờ, may sao quân binh tập kết tới kịp thời, họ hăng hái xông lên đánh giặc, khiến cho quân địch không kịp trở tay, Bùi Trường Tài và Thạch Hà Từ cũng do đó mà chết trong biển người hỗn loạn.

Lần này, mặc dù quân phản tặc có hơn năm vạn nhưng quân binh cũng có hơn một vạn tinh binh hùng hậu, vậy thì họ sợ cái gì chứ?

Chưa đến nửa canh giờ sau, trận thương của binh mã dưới trướng Vương Bạc đã bị quân binh quận Tề phá tan tành ở giữa, bây giờ cánh quân tiên phong chỉ nhằm vào Vương Bạc.

...

...

Thời điểm mà Trương Kim Xung dẫn binh mã tới tiếp viện thì trung quân của Vương Bạc đã bị quân binh quận Tề đào rỗng một khối lớn. Vốn là y định thừa nước đục thả câu nhưng không ngờ được rằng sức chiến đấu của quân binh quận Tề lại đáng sợ và uy lực đến vậy. Y vội vàng hạ lệnh cho binh mã dừng lại, từ bỏ kế hoạch tiếp tục tiến lên tấn công Trương Tu Đà, mà là tính toán đứng yên quan sát.

Nhưng không đợi đến khi binh mã của y dừng lại thì từ hai bên sườn núi đột ngột xông ra một đội quân mai phục nhiều đến mức không thể đếm được, một tả một hữu lao thẳng tới mặt sau quân binh quận Tề. Mà lúc này, binh mã của Vương Bạc đang đứng ở bên bờ vực thất bại thảm hại. Trung quân của y tuy rằng sụp đổ một khối lớn nhưng tốt xấu gì còn có thể đứng vững, nhưng quân trận cánh tả của y đã bị quân binh đánh bại hoàn toàn. Những người dân mới gia nhập vào đội ngũ của y căn bản là không thể đánh trận, v ừa nhìn thấy máu tiều ra quần, thêm vào đó La Sĩ Tín một ma đầu giết người không chớp mắt, một cây trường sóc tung bay không ai có thể địch nổi.

Một vạn năm ngàn người ở phía cánh trái đã bị năm nghìn quân binh đánh bại, phản tặc tan tác chạy về phía trung quân của Vương Bạc, chính diện là binh mã của Trương Tu Đà sắc bén công kích, thế trận mà Vương Bạc bày bố đã hoàn toàn mất kiểm soát. Nhìn ra kết cục và biết rằng bản thân không thể nào cầm cự được nữa, Vương Bạc vội vàng sai người thổi kèn.

Lý Hải và Bùi Can đang mai phục ở trong rừng sâu nghe thấy tiếng kèn liền vội vã suất quân giết ra, hơn bốn vạn phản tặc từ phía đằng sau xông ra chặn đường lui của quân binh Tề Quận. Nhưng bọn chúng lại không ngờ được rằng Trương Tu Đà đã có sắp xếp hậu thủ, đám quân mai phục phản tặc vừa chui ra thì Tần Quỳnh lập tức suất lĩnh nhân mã giết tới. Hơn hai vạn quân lính do Lý Hải thống lĩnh không ngờ chưa tấn công đã bị mấy ngàn quân binh của Tần Quỳnh đánh cho liên tiếp bại lui, vòng vây vốn bao chặt lại đã bị Tần Quỳnh đánh tan một bên.

Cũng vào lúc đấy, Trương Kim Xung thấy thời cơ mà đến.

Y đã ngửi thấy mùi béo bở, y biết chỉ cần người của mình xông lên bổ khuyết một bên vòng vây, thì quân binh quận Tề nhất định sẽ bị đánh bại.

- Có Cự Dã Trạch Trương Kim Xung ở đây, Tri Thế Lang không cần phải hoang mang!

Trương Kim Xung ra lệnh cho quân phản tặc cùng nhau hô lớn, sau đó thì dẫn theo binh mã xông thẳng về phía sau binh mã của Tần Quỳnh. Khóe miệng của Trương Kim Xung hiện lên nụ cười đắc ý, lần này coi như y đã vớ được một món hời rồi! Lần trước ở bờ Hoàng Hà bị đội quân giả mạo quan quân đánh lén, khiến y mất gần hai vạn binh mã! Lần này, nếu như có thể tiêu diệt được Trương Tu Đà, không những có thể nổi danh thiên hạ mà còn có thể phát tài! Trang bị của quân binh mặc dù là không bằng phủ binh nhưng cũng có là thứ khiến người ta phải thêm thương, thêm vào đó còn có thể nuốt nốt số binh mã của Vương Bạc, ngày quay lại Cự Giả Trạch báo thù đang rất gần với y rồi.

La Sĩ Tín đang tiến về phía trước với một khí thế bừng bừng bỗng dừng ghìm chặt chiến mã dừng lại, nghiêng tai nghe ngóng.

- Cự Dã Trạch Trương kim Xung ở đây, Tri Thế Lang không phải lo sợ!

- Trương Đại Đường Gia đến rồi, mau giết Trương Tu Đà!

Nghe thấy tiếng hô đó, mắt của La Sĩ Tín chợt đỏ ngầu lên.

- Trương Kim Xung! Hãy trả mạng huynh đệ của ta!

La Sĩ Tín đột nhiên thúc ngựa, không ngờ một mình cưỡi ngựa xông về phía Trương Kim Xung và đám phản tặc của y.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 186: Huynh Báo Thù, Ta Cứu Huynh

- Sĩ Tín!

Tần Quỳnh đang cùng các huynh đệ khác giao chiến với phản tặc, nhìn thấy La Sĩ Tín đột ngột thúc ngựa đổi hướng tấn công, hơn thế lại còn một mình đơn phương độc mã tiến về phía kẻ địch. Sau khi nghe tường tận, Tần Quỳnh mới biết đội quân phản tặc đột ngột tấn công từ phía sau chính là Cự Đà Trạch Trương Kim Xung quận Đông Bình. Y chưa hết kinh ngạc, chưa kịp phân chia binh lính đi ngăn cản thì đã nhìn thấy La Sĩ Tín liều mình xông về phía địch.

Sau giây phút ngỡ ngàng Tần Quỳnh đã lấy lại được tinh thần, y nhớ lại ngày trước đã có lần nghe La Sĩ Tín kể về một chuyện cũ, biết La Sĩ Tín có một người bạn rất tâm đầu ý hợp, người này cũng vô cùng nghĩa khí, hẳn vượt cả đoạn đường xa xôi từ quận Trắc đến quận Đông Bình báo thù cho bạn, trên đường đi thì gặp được Sĩ Tín, hai người vô cùng hiểu nhau, sau này Sĩ Tín biết được người này là phản tặc nên đã cắt đứt quan hệ. Cuối cùng vì báo thù cho bạn của mình mà người đó đã chết trong tay của Trương Kim Xung Cự Đà Trạch. Sĩ Tín luôn vì chuyện này mà cảm thấy áy náy, day dứt.

Những lúc nhàn hạ, La Sĩ Tín không ngừng nhắc đến chuyện này, nếu như có một cơ hội để lựa chọn, thì Sĩ Tín sẽ cùng người bạn đó đến Cự Đà Trạch, nếu chết thì sẽ cùng chết, chỉ có như vậy thì hẳn sẽ không phải chịu đựng sự day vò của ngày hôm nay, cứ mỗi lần nhớ đến người bạn đó là Sĩ Tín lại buồn bã, đau khổ. Tần Quỳnh biết La Sĩ Tín là một người trọng nghĩa khí, cho nên chuyện khiến hắn hối hận nhất chính là chuyện hắn không cùng người bạn đó cùng đi giết phản tặc. Chuyện này giống như một cái gai ngày một đâm sâu vào tim hắn, muốn nhổ cũng không nhổ ra được. Tần Quỳnh cũng đã có vài lần khuyên Sĩ Tín nhưng nỗi lòng của hắn rất khó giải tỏa.

Nhớ đến chuyện này, là Tần Quỳnh hiểu được tại sao trong lúc nguy cấp như vậy mà La Sĩ Tín lại có thể phát điên lên như vậy được.

Không giết được Trương Kim Xung có lẽ cả đời này cái gai trong lòng Sĩ Tín cũng không thể nhổ ra được.

Sự việc cấp bách, La Sĩ Tín bỏ lại binh mã của mình, một ngựa xông thẳng về phía Trương Kim Xung. Chuyện này quả thật là nực cười, bởi vì Sĩ Tín bỏ đi, năm nghìn quân binh của gã đã không có ai đứng ra chỉ huy, mà lúc này quan quân quận Tề đang bị bao vây tứ phía, đến đội quân cứu viện của Tần Quỳnh còn bị đám phản tặc Cự Đà Trạch bao vây. La Sĩ Tín thân là một tướng quân trong lúc quan trọng như vậy tại sao có thể hành động nông nổi thiếu suy nghĩ như vậy! Hiện giờ duy nhất để giành chiến thắng chính là tấn công mạnh vào đội quân cánh trái của Tri Thế Lang Vương Bạc, sau khi đánh tan nhân mã của Vương Bạc mới có thể giết ra khỏi trùng vây, nhưng bây giờ Sĩ Tín lại bỏ đi như vậy, khiến cho cả đội quân bị ảnh hưởng rất nhiều.

- Sĩ Tín đúng là quá hồ đồ!

Tần Quỳnh hít một hơi, rồi lớn tiếng chỉ đạo:

- Lý Hiểu, Ngưu Tú, hai người các người chia nhau ra, mỗi người chỉ huy một nửa binh mã, Lý Hiểu giết đám phản tặc phía sau, đồng thời yểm trợ cho Sĩ Tín, còn Ngưu Tú người tiếp tục chỉ đạo đội quân tiến thẳng về phía trước, tụ hợp cùng với tướng quân.

Giáo Úy Lý Hiểu vội vàng lên tiếng:

- Đô úy, vậy ngài thì sao?

Tần Quỳnh chỉ về phía quân binh vẫn còn đang giao chiến với đám phản tặc của Vương Bạc và nói:

- Ta đến thay thế vị trí cho Sĩ Tín, dẫn theo binh mã đến tiêu diệt cánh quân bên trái của Vương Bạc! Hai người hãy nhớ kỹ, không được giằng co với quân địch. Lý Hiểu, sau khi người tiếp ứng cho Sĩ Tín thì ngay lập tức phải quay lại tụ hợp với ta, còn Ngưu Tú người sẽ chịu trách nhiệm tạo đường lui cho Trương tướng quân.

- Rõ!

Lý Hiểu và Ngưu Tú đều hiểu được sự quan trọng của thời điểm này, họ tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ chuyện gì, nên vội vàng dẫn theo binh mã đi chống địch. Tần Quỳnh cũng hơn ba mươi mấy thân binh, sau khi mở được một con đường máu thì ngay lập tức hội hợp cùng với quân binh quận Tề đang chiến đấu với đội quân cánh trái của Vương Bạc. Quân binh tấn công mạnh đám phản tặc Vương Bạc, mà hai thuộc hạ của Vương Bạc là Lý Hải và Bùi Can lại dẫn người từ phía sau tấn công quân binh của Trương Tu Đà và La Sĩ Tín. Tần Quỳnh lại dẫn theo năm nghìn quân binh đánh tan tặc binh của Lý Hải, còn Trương Kim Xung lại nhân cơ hội này đem quân phản tặc của Cự Đà Trạch đi ngăn cản Tần Quỳnh.

Quân binh và phản tặc hòa vào nhau, cảnh chém giết khốc liệt đến mức tường chừng long trời lở đất.

Tần Quỳnh thay thế vị trí của La Sĩ Tín, thống lĩnh năm nghìn quân binh tiếp tục tấn công đội quân cánh trái của Vương Bạc. Y giao trách nhiệm phía sau cho Lý Hiểu và Ngưu Tú, mà phía sau Trương Tu Đà lại giao cho Tần Quỳnh. Lúc này chiến trường vô cùng hỗn loạn, chỉ cần một trong những cánh

quân của quận binh thất bại thì sẽ ảnh hưởng đến cả đội quân, và rất có thể quận binh sẽ thất bại thảm hại.

Ý thức sâu sắc được điều này nên Tần Quỳnh mới có thể nhẫn tâm chọn cách thống lĩnh đội quân tiếp tục tiến về phía trước chứ không không đích thân đem quân đến tiếp ứng cho La Sĩ Tín. Tình hình của quận binh bây giờ rất căng thẳng, chỉ có thể tiêu diệt được đám phản tặc phía trước thì cả đội quân lại có thêm hi vọng.

Lúc này Trương Tu Đà cũng phát hiện ra binh mã bên cánh trái của Vương Bạc có chút bất thường, sau khi dùng mạch đao giết chết hai tên tặc binh, ông quay đầu lại quan sát nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của La Sĩ Tín. Tuy bề ngoài là một người thô lỗ và cục cằn nhưng Trương Tu Đà cũng là một con người thận trọng, khi ông vừa nghe thấy cái tên Trương Kim Xung Cự Dã Trạch thì trong lòng kích động, đoán ra được La Sĩ Tín ắt sẽ có hành động này. Trong lúc đang lo lắng đội quân binh bên cánh trái không có người chỉ huy, vừa nhìn thấy cờ của Tần Quỳnh phấp phới bay trong gió bên đó, nỗi lo lắng của ông cũng vơi đi được phần nào.

Sự xuất hiện đột ngột của Trương Kim Xung nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ai cũng không ngờ được rằng phản tặc Cự Dã Trạch quận Đông Bình cũng có mặt trong trận chiến này. Từ Cự Dã Trạch đến Đại Sơn, chắc chắn phải đi qua Quận Lỗ, không ngờ quận binh của quận Lỗ không hề ngăn cản. Chỉ cần nghĩ tới cái tên Quận Thủ quận Lỗ nhất gan sợ chết Ngu Hồng Đạt là Trương Tu Đà lại tức sôi máu lên.

Thất phu ngộ quốc!

Trương Tu Đà tức quá liền mắng một câu rồi lập tức vung thanh mạch đao lên giết về phía trước.

Tuy rằng năm nay ông đã mười năm tuổi nhưng thanh mạch đao nặng ba mươi cân trong tay ông vẫn sử dụng nhanh nhẹn như gió. Cả đời ông làm quân binh và luyện võ, từ thời trai trẻ đến bây giờ ông đã tham gia hơn trăm trận chiến, võ nghệ siêu quần, kinh nghiệm giết giặc đương nhiên là hơn xa đám phản tặc kia. Cho nên mặc dù đã có tuổi, sức khỏe không được như ngày xưa, nhưng phối hợp tác chiến với thân binh vẫn như mảnh hồ không có ai có thể đỡ.

Trung quân của Vương Bạc thực sự đã loạn lên như canh hẹ, những mệnh lệnh của y truyền xuống đều không được thực hiện. Không sai! Đội quân của Tri Thế Lang ở quận Tề Bắc đúng là có thể làm được bốn chữ “bách chiến bách thắng”, bọn họ đương nhiên là xem thường những quận binh giết giặc giống như giết cừu kia, nhưng khi đối mặt với quan quân quận Tề tinh nhuệ thì bọn chúng cuối cùng cũng đã hiểu được cái gì gọi là sợ hãi. Đội ngũ quận binh này hoàn toàn khác biệt, họ huấn luyện có tổ chức, vừa được đào tạo bài bản, mặc dù đối mặt với quân địch có số lượng nhiều hơn mấy lần nhưng vẫn không hề lùi bước. Mà ngay cả cung tiễn thủ vốn được coi là yếu nhất cũng khoá cung cứng sau lưng rút cây hoành đao ra dừng mảnh như một bầy sói xông lên.

Đám phản tặc dưới trướng của Vương Bạc đúng là rất sợ hãi.

Trên chiến trường, mùi máu tanh nồng nặc, mùi nước tiểu, mùi phân thối hòa quyện vào với nhau, xộc thẳng lên mũi, khiến cho mọi người cảm thấy có chút buồn nôn, sau đó cái mùi ghê tởm này còn lên tới cả não khiến cho con người có cảm giác giống như bị say xe.

Khi con người phải đối mặt với sự sợ hãi, đặc biệt là đối mặt với cái chết thì tự nhiên sẽ không kiểm soát được chuyện đại tiểu tiện của mình, hơn nữa trong thời khắc đó còn ai lại đi để ý đến chuyện quần của mình đang dính một số thứ gì đó rất bẩn thỉu hay không, thứ duy nhất khiến con người quan tâm đó là bản thân có thể sống sót qua trận đấu khốc liệt này không?

Vương Bạc cũng luống cuống, đây chính là lần đầu tiên y nhìn thấy một đội quân quan binh dũng mãnh đến như vậy.

Bây giờ thì y đã hiểu rồi, vì sao Trương Tu Đà lại có được danh tiếng lừng lẫy đến như vậy.

Những tên phản tặc trước mặt y, cứ từng tốp từng tốp bị quan quân quận Tề kéo ngã xuống, máu thịt mơ hồ. Tuy rằng gần một vạn binh mã Thân Bình Doanh dưới trướng của y chưa bị tổn thất nặng nề nhưng vì nỗi sợ hãi đang lan rộng, theo sự tan tác của những dân chúng kia, Thân Bình Doanh của y cũng dần dần trở nên xao động bất an.

- Xông lên!

Vương Bạc hô lớn:

- Trương Tu Đà chỉ có hơn một vạn quân nhưng chúng ta lại có tới năm vạn quân!. Chỉ cần ngăn trụ được hắn, binh mã phía sau xông lên bao vây lấy Trương Tu Đà thì hắn chết là chắc chắn.

Y hạ lệnh cho thân binh sắp xếp thành một đội chuyển đi giám sát binh lính, hễ cứ có tên phản tặc nào bỏ chạy hoặc lui xuống là giết chết không tha. Nhưng dù là giết chết vài trăm người thì y cũng không thể cứu vãn được thế cục thất bại. Khi mà y thực sự là không biết nên dùng cách gì để hạ lệnh cho Thân Bình Doanh của mình xông lên thì cũng là lúc y chợt phát hiện ra rằng đã quá muộn rồi, cánh trái... đã bị vỡ hoàn toàn.

...

La Sĩ Tín toàn thân đầm máu, từ đội quân cánh trái của Vương Bạc xông về phía đám phản tặc của Trương Kim Xung Cự Dã Trạch, trong suốt quãng đường đó gã đã giết ít nhất là mấy chục mạng người, đến nỗi cả người của gã đã bị máu tươi nhuộm đỏ, chỉ còn mỗi đôi mắt vẫn sáng rực, nhưng từ trong đôi mắt đó toát ra sự căm thù và khát khao giết giặc mãnh liệt.

Gã đã nhìn thấy lá cờ lớn có thêu chữ Trương, nhìn thấy một tên gầy yếu mặc áo giáp bạc đang ngồi trên con ngựa chiến, đó chính là tên phản tặc đáng nguyền rủa đã giết chết vị huynh đệ tốt của gã. Vừa nhìn thấy Trương Kim Xung, cừu hận trong lòng La Sĩ Tín bị đè nén bao lâu nay bùng cháy dữ dội.

Thanh trường sóc trong tay gã đã uống no máu tươi nhưng lúc này nó không hề suy tàn mà còn trở nên lạnh lùng và thêm khát máu tươi hơn bao giờ hết.

Một sóc đâm xuyên qua người tên phản tặc gần phía trước, La Sĩ Tín dùng đôi tay lực lưỡng của mình nâng trường sóc móc thì thể hất văng ra xa. Thì thể kia bay trên không trung vẽ ra một đường hình parabol rồi nện thẳng xuống đầu một tên phản tặc khác. Hai cái đầu đâm thẳng vào nhau, kết quả là đầu của tên phản tặc đã chết đã chứng minh được rằng đầu của mình cứng hơn đầu của tên phản tặc đen đuôi kia, sau đó thì tên phản tặc đen đuôi đỏ rầm xuống đất.

La Sĩ Tín cầm sóc lao thẳng vào trong đội quân phản tặc Cự Dã Trạch. Trên suốt đoạn đường không có một tên phản tặc nào có thể chống đỡ được lại cây trường sóc trong tay gã. Thanh trường sóc này vô cùng sắc bén và lợi hại, độ sắc bén của nó gần như có thể khiến những giọt máu đọng còn sót lại trên mũi mâu đông thành băng.

Hai tên phản tặc của Cự Dã Trạch một trái một phải giáp công đến, một người dùng trường mâu một người dùng hoành đao. Hai người đồng thời ra tay, thanh trường mâu thì nhắm thẳng vào bụng của La Sĩ Tín, còn thanh hoành đao thì lợi hung hăng định chém vào cổ của La Sĩ Tín. Hai binh khí này dường như là cùng một lúc hướng về Sĩ Tín, tình hình đúng là cực kỳ nguy hiểm.

Tay phải La Sĩ Tín cầm cây trường sóc gạt phăng cây hoành đao bay lên không trung, đồng thời thân hình nhẹ nhàng xoay một cái, tay trái nhanh nhẹn nắm lấy thanh trường mâu kia. Mượn sức lực của thanh trường mâu đâm về phía y, y gạt mạnh một cái khiến cho tên phản tặc bị lòi ra khỏi yên ngựa, cả người tên đó lơ lửng trên không trung, nhưng đến khi đầu y bay gần đến trước mặt của Sĩ Tín thì tay trái của Sĩ Tín đã tặng cho y một quyền mạnh mẽ vào giữa mặt. Uy lực của một quyền này vô cùng mạnh mẽ, khiến cho mặt tên phản tặc kia bị nát bét, máu me đầm đìa, cả khuôn mặt theo đó mà bị biến dạng, răng cửa văng ra, đồng tử trong con mắt trái bị lòi ra nhưng không bị rớt ra ngoài chỉ treo lơ lửng trên mặt.

Sau khi một quyền đánh chết người, tay phải cầm mã sóc thuận thế bỏ xuống. Thanh trường sóc dài ba xích chém thẳng vào bả vai của tên phản tặc nhẹ nhàng như cắt một miếng đậu phụ. Trong nháy mắt cánh tay cầm hoành đao và nửa bả vai của tên đó rơi xuống đất, xương sườn bị gãy mất ba cái, nội tạng bên trong người theo đó mà xổ ra ngoài. Đây chính là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, tên phản tặc này nhìn thấy phổi và dạ dày của mình.

Sau khi liên tiếp giết chết hai tên phản tặc, La Sĩ Tín lại thúc ngựa tiến về phía trước, chiến mã của gã hất móng trước lên giẫm lên ngực của một tên bộ tốt tặc binh.

Thanh trường sóc trong tay gã lại lia một nhát về phía trước, cắt cổ họng của một tên phản tặc khác, mũi sóc từ lia mặt cổ trái cắt sang bên phải khiến cho yết hầu và xương cốt ở sau gáy đứt ra. Lúc mà máu từ cổ của tên phản tặc này phun ra thì cũng là lúc thanh trường sóc mà lia trên cổ của một tên phản tặc khác, một cái đầu bay lơ lửng trên không trung.

Tận mắt chứng kiến nhiều thuộc hạ của mình lại không thể ngăn cản nổi tên tiểu tử mặt đen đó, Trương Kim Xung đã bắt đầu hoang mang và luống cuống, y lập tức thúc ngựa quay đầu định bỏ chạy, nhưng trong đoàn người đang hỗn loạn nào có dễ dàng. Lúc y quay đầu lại nhìn lại, đã thấy tên tiểu tử mặt đen kia dùng thanh trường sóc đâm ngã hai thân binh của y, đã giết đến sau chiến mã của y rồi.

Trương Kim Xung sợ hãi mặt biến sắc, không suy nghĩ gì cả cuống quýt nhảy từ trên lưng ngựa xuống. Lúc y tiếp đất thì chẳng may lại bị vấp và cả người ngã nhào ra, y không dám bò lên phía trước mà lại lăn thêm vài vòng. Quả thực là mấy vòng lăn này đã cứu được mạng y, y vừa lăn, thanh trường sóc kia đã đâm xuống đất. Trương Kim Xung sợ hãi vừa lăn vừa bò chạy về phía trước, còn La Sĩ Tín thì điên cuồng truy đuổi ở phía sau.

Hai mắt của La Sĩ Tín đã đỏ ngầu, trong con ngươi chỉ hiện lên mỗi hình ảnh của Trương Kim Xung.

Phập! Một thanh trường mâu đâm thẳng vào một bên bả vai của La Sĩ Tín, y đâm chết tên phản tặc đó, rồi mạnh mẽ nhổ mạnh cây trường mâu trên bả vai của mình xuống ném mạnh đi. Khi Trương Kim Xung quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy vị tướng quân mặt đen này giết người phóng mâu, vừa vặn có người từ trên chiến mã cúi xuống kéo y. Trương Kim Xung hoảng hốt không để ý đến người đã cứu mình là ai, bắt lấy tay người đó kéo xuống, chấn ở trước người mình.

Phập! Thanh trường mâu đã đâm xuyên qua ngực của người nọ.

Lúc này, Trương Kim Xung mới nhìn rõ, người đã kéo y thoát khỏi thanh trường mâu đó chính là Nhị Đương Gia Tiền Lộc.

Tiền Lộc không thể tin nổi khi nhìn vào thanh trường mâu đang cắm chặt ở trước ngực của mình, sau đó ông ta lại từ từ ngược lên nhìn Trương Kim Xung, thấy trên mặt Tên Trương Kim Xung không có chút áy náy nào, ngược lại một cước đá Tiền Lộc văng ra ngoài, trèo lên chiến mã của Tiền Lộc chạy thực mạng về phía trước. La Sĩ Tín cũng liều mạng thúc ngựa đuổi theo nhưng lại bị một đám phản tặc vây quanh, gã liên tiếp giết hơn mười người nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi vòng vây, trên người cũng đã bị trúng vài cái, máu đã thấm vào tấm áo giáp trên người gã.

Nhìn thấy phản tặc vây quanh mình càng ngày càng nhiều hơn, La Sĩ Tín bèn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng không cam lòng.

- A!

Gã nhìn chăm chăm vào bóng chạy trốn chết của Trương Kim Xung, hai con mắt như muốn nổ tung ra.

Lại một thanh trường mâu khác thẳng về phía ngực của La Sĩ Tín, Trường sóc của gã bị một tên tặc binh nắm chặt lấy không thể nào rút về được, bất luận như thế nào thì gã cũng không thoát khỏi nhát mâu này.

Phập!

Thanh trường mâu và hai cánh tay cùng rơi xuống đất, một thanh hắc đao từ trên trời giáng xuống đột ngột.

La Sĩ Tín quay đầu lại theo bản năng, liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc cùng với một nụ cười rạng rỡ.

- Huynh đến là báo thù cho ta, lẽ nào ta lại có thể không đến cứu huynh?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Cái Chết Không Hoàn Hảo Và Cái Chết Hoàn Hảo.

- Người chưa chết!

La Sĩ Tín không thể tin nổi nhìn vào vẻ mặt tươi cười của Lý Nhân, mắt tròn xoe. Gã theo bản năng thúc ngựa lao về phía trước cẩn thận dò xét khuôn mặt của Lý Nhân, hồn nhiên không để ý tới chiến cục. Kỵ binh Yến Vân trại phía sau Lý Nhân đã đánh tới, quân giặc bao vây La Sĩ Tín đã bị giết tán loạn. Lý Nhân giờ hắc đao lên chỉ về phía trước, gào thét kỵ binh xông lên giết chết quân giặc Cự Đà Trạch.

Lý Nhân thấy Trương Kim Xung chạy đi rất xa liền nhú mày, chỉ về phía Trương Kim Xung nói:

- Lát nữa sẽ giải thích với người, trước tiên phải giết chết thằng nhãi Trương Kim Xung này đã rồi tính tiếp!

La Sĩ Tín dụi dụi mắt, liền bật cười ha hả nói:

- Được! Người và ta cùng giết giặc!

Gã đã chú ý tới bộ giáp đen đỏ của Lý Nhân, cũng chú ý tới không biết bao nhiêu kỵ binh tinh nhuệ phía sau Lý Nhân. Gã chỉ là theo bản năng cảm thấy có gì đó không thỏa đáng. Trong khoảng thời gian ngắn lại không kịp có phản ứng gì, hai người lần lượt đuổi theo Trương Kim Xung. La Sĩ Tín bỗng hiểu ra chỗ nào không thỏa đáng.

- Phù binh Đại Tùy!

Nghĩ tới điểm này, La Sĩ Tín lại nhìn kỹ lại đám kỵ binh đó, phát hiện thấy có một số chỗ khác thường. Không sai, trên người những kỵ binh đó quả thực là mặc áo màu vàng có số theo kiểu Đại Tùy. Bì giáp bên ngoài cũng là bì giáp kiểu kỵ binh Đại Tùy. Điểm khác biệt là, trên tay phải của những kỵ binh này đều buộc một dải vải đỏ!

Không phải cờ chiến của Đại Tùy!

Tầm nhìn của La Sĩ Tín đã dừng lại trên lá cờ tung bay của kỵ sỹ đó một hồi, bỗng thấy trong lòng căng thẳng.

]Cờ chiến của Đại Tùy là màu đỏ, giống như màu máu. Còn đám kỵ binh dưới trướng Lý Nhân này dù là một cánh quân phủ binh, nhưng cờ chiến của họ lại là màu đen. Đen giống như màn đêm đen tối nhất. Hơn nữa còn có mây đen che phủ mặt trăng, giống như màu đen của thanh hắc đao đó trong tay Lý Nhân. Đặc biệt là ba chữ lớn màu đỏ đó giống như máu tươi của kẻ địch treo trên hắc đao Lý Nhân vậy.

Yến Vân Trại!

Yến Vân ...Yến Vân

Trong lòng La Sĩ Tín chợt bùng sáng lên, giống như có một tia chớp lóe sáng!

Hắn chính là Yến Vân đã cướp thi thể của lão tướng quân Mạch Thiết Trượng ở Liêu Đông, giết chết đại tướng Át Chi Văn Lễ của Cao Cú Lệ, đánh cho Át Chi Văn Đức tàn phế, mạnh mẽ quay lại bờ Tát Thủy cứu hơn hai vạn phủ binh!

Mặc dù đám người Vũ Văn Thuật và Vu Trọng Văn cố ý giấu chuyện của Yến Vân trước mặt Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng. Trước mặt Dương Quảng bao gồm cả Tiết Thế Hùng cũng đều im lặng không nhắc tới một tiếng nào. Còn Dương Quảng cũng đã sớm quên mất chàng thiếu niên mình đã gặp bên bờ sông Liêu Thủy. Ông không hỏi, đám người Vũ Văn Thuật đương nhiên sẽ không nói. Nhưng dù giấu được Hoàng đế, cũng không thể giấu được người dân Đại Tùy.

Từ năm ngoài, sau khi quân viễn chinh Đại Tùy từ Liêu Đông trở về, truyền thuyết về một vị tướng quân trẻ tuổi Yến Vân đã bắt đầu được lưu truyền. Chỉ trong vòng mấy tháng đã được lưu truyền khắp vùng phương bắc. Truyền thuyết nói chàng tướng quân giáp đen tên gọi Yến Vân đó cao trượng hai, dùng một mã sóc còn lớn hơn cả cây sóc của Tần Thúc Bảo quận Tề. Chỉ một mình liên tục chiến đấu ba nghìn dặm, giết chết đại tướng Át Chi Văn Lễ Cao Cú Lệ, một sóc chặt đứt một chân của Át Chi Văn Đức. Toàn bộ quân viễn chinh Đại Tùy đều tan vỡ, duy chỉ có một mình tướng quân Yến Vân đã đánh vào trận địch, cứu được rất nhiều đồng bào từ hàng chục vạn quân Cao Cú Lệ.

Có người nói, tướng quân Yến Vân ngựa đen, giáp đen, mũ đen, tướng mạo dữ tợn vô cùng, mặt mũi hung tợn, thân hình trắng kiện. Hắn cưỡi ngựa đen còn cao hơn ngựa chiến bình thường nửa thân người. Mà tướng quân Yến Vân cũng cao một trượng hai, đại hán bình thường cũng chỉ tới nách hắn. Hắn dùng cây đao một trượng tám, giống như cánh cửa vậy, tùy tùy tiện tiện quét một đường có thể giết chết mấy chục tên mọi rợ Cao Cú Lệ. Bên bờ Liêu Thủy đã truy sát Át Chi Văn Đức. Bên bờ Tát Thủy đã chém lưng Át Chi Văn Lễ. Tướng quân Yến Vân đều dùng cây đại đao này. Nghe nói, quân viễn chinh Đại Tùý suýt chút nữa đã công hạ được quốc đô Cao Cú Lệ Bình Nhưỡng. Chính bởi vì tướng quân Yến Vân một đao đã chặt đứt cổng thành Bình Nhưỡng.

Trương truyền có rất nhiều bản, còn có người thề thốt mà nói, tướng quân Yến Vân chính là một tiểu tướng bào trắng, mặt như quan ngọc, phong thần tuấn mỹ, dùng một cây bảo kiếm sắc nhọn như điện. Chỉ cần rút kiếm ra, thế gian này không ai là đối thủ của hắn. Bạch mã áo bào trắng, trong vạn quân Cao Cú Lệ đi ra, áo không dính chút máu, mười bước giết chết một người, tung hoành ngàn dặm.

Bản này được các thiếu nữ khuê trung yêu thích nhất. Rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi đều không chỉ một lần nằm mơ thấy Yến Vân trong bộ dạng như vậy. Vị công tử mặc áo bào trắng đỏ, thắt lưng đeo một cây thần kiếm, trong tay là một cuốn binh thư phá trận, đẹp đẽ vô cùng. Cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ đậu khấu xuân khuê oán phụ xem Yến Vân là tình nhân. Nhưng bất luận là bản nào thì kết cục cũng đều giống nhau. Đó chính là tướng quân Yến Vân một mình đánh vào quân Cao Cú Lệ, chém chết hàng ngàn người, cuối cùng cũng tử trận. Kết cục này cũng không biết đã khiến cho bao nhiêu thiếu nữ rơi lệ, lấy bao nhiêu cân nước mắt rồi.

Không biết, có bao nhiêu thiếu nữ đã từng tựa cửa than thở, có bao nhiêu đàn ông uống rượu thẫn thừ.

Mà những truyền thuyết này khi lan tràn ở vùng đất tây bắc, lan đến trong lòng mỗi người, thì Lý Nhân đang dẫn đội ngũ ở Yên Sơn chinh đồn đội ngũ. Phi Hồ Mật Điệp thu thập những truyền thuyết này, Lý Nhân khi đó không để ý, mãi cho tới khi tới phía nam, hắn mới phát hiện ra mình hóa ra đã là một nhân vật rất lớn rất lớn rồi. Nhưng tiếc là mình trong truyền thuyết đều đã chết đủ kiểu rồi, đau buồn vô cùng.

La Sĩ Tín cũng nghe nói tới cái tên Yến Vân này. Khi uống rượu cùng với tướng quân Trương Tu Đà và đám người Tàn Quỳnh cũng đã từng vì vậy mà say rượu, mắng chửi Vũ Văn Thuật vô năng, chửi Lưu Sĩ Long làm nước. Khi đó chỉ có ba người bọn họ, cho nên cũng không sợ bị người khác nói tới tai triều đình.

Mặc dù Trương Tu Đà và Tàn Quỳnh đều cảm thấy chuyện của Yến Vân đó có chút hơi quá, thậm chí còn có thể hoàn toàn chính là nói dối. Nhưng điều này không cản trở bọn họ đã dùng những ví dụ trận chiến kinh điển của Yến Vân trong truyền thuyết để phân tích. Sở dĩ họ không quá tin Yến Vân tồn tại thực sự, là vì quân viễn chinh triều đình ba mươi vạn phủ binh, tổng cộng trở về chỉ còn có hai nghìn bảy trăm người. Nếu Yến Vân thực sự đã cứu được mấy vạn binh lính, vậy thì người đâu? Ở đâu?

Khi La Sĩ Tín nhìn thấy đại kỳ của Yến Vân Trại, thấy binh lính Đại Tùý mặc áo màu vàng có số đó.

Trong đầu gã đã nhớ lại những truyền thuyết về Yến Vân. Gã bỗng như lóe lên ánh sáng trong đầu.

Gã biết, những binh lính đó đi đâu.

La Sĩ Tín hít sâu một hơi, mười mấy vết thương trên người đều không khiến gã nhũn mảy. Nhưng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi này gã đã đoán ra chân tướng, lại khiến cho mặt gã tái đi.

Bất luận là ở bản nào, Yến Vân cuối cùng cũng đều đau buồn tử chiến. La Sĩ Tín thấy Lý Nhân, thấy áo giáp đen, ngựa đen, hắc đao. Thấy những binh lính Đại Tùý tình nguyện đó. Thấy trên đại kỳ màu đen có thêu ba chữ màu đỏ Yến Vân Trại. Gã lắc đầu cười khổ, hóa ra, tất cả truyền thuyết đều là thật. Nhưng, kết cục lại là giả, Yến Vân vẫn chưa chết, người đã cứu sống hàng vạn binh lính, công thần của Đại Tùý này, hóa ra ... đã thành tặc rồi.

La Sĩ Tín lau vết máu trên khóe miệng, phát hiện hóa ra máu cũng đắng.

Thấy bóng Lý Nhân, La Sĩ Tín liền làm bầm:

- Nếu ngươi chưa chết, hà tất phải trở về? Nếu ngươi đã tòng quân ... hà tất phải quay lại làm giặc?

Gã không hiểu, cho nên trong lòng thấy lo sợ, khó chịu trong lòng.

Cho nên, gã định đuổi theo hỏi cho rõ ràng!

.....

.....

Trương Kim Xung từ trước tới giờ chưa từng chặt vật như thế. Mấy năm trước, y đã mua được hai con ngựa tòi từ tay của người thảo nguyên Tắc Ngoại, bị quan phủ thu lại. Khi y bị mấy tên quan sai đánh, y không thấy chặt vật như vậy. Y dẫn mọi người tạo phản, giết chết quan sai, đốt nha huyện, sau đó bị quan quân bao vây tiêu diệt cũng không có chặt vật như vậy. Y tập hợp hàng vạn người, sau khi hạ độc giết chết Tôn An Tổ trong tiệc rượu, bị thân binh của Tôn An Tổ truy đuổi ở nhà, y cũng không chặt vật như vậy. Thậm chí, trước trận ở bên bờ sông Hoàng Hà bị người ta đánh bại thảm hại, ngay cả hàng ở Cự Đà Trạch cũng đều bị mất, y cũng không có chặt vật như thế.

Y vì bảo vệ tính mạng mà không thể không lẫn lộn, điều đó cũng có đáng gì chứ. Vì cuộc sống, y đã dùng thân gia Tiền Lộc để ngăn cản một mâu cũng có đáng gì. Vì cuộc sống mà để mất ngân giáp của mình cũng có đáng gì.

Chỉ cần được sống tiếp, không có gì phải thẹn hết.

Cho nên, khi tướng quân giáp đen giết nhân mã của y tán loạn bên bờ sông Hoàng Hà lại một lần nữa xuất hiện trước mặt y. Trương Kim Xung dùng tốc độ nhanh nhất của mình để tháo chạy.

Khi y nghe thấy có người ở phía sau gọi:

- Người mặc ngân giáp đó chính là Trương Kim Xung, giết!

Y không chút do dự bắt đầu chân tay luống cuống, không cời được giáp xuống, dùng dao găm cắt bỏ. Sau đó, từng lá từng lá ngân giáp của y rơi xuống. Thậm chí đao của y cũng đâm chết tên thân binh không có mắt đó. Bởi vì tên thân binh đó giờ là cờ chữ Trương đó vẫn luôn ở bên mình. Y còn đâm một đao vào móng ngựa chiến. Con ngựa chiến đó hí lên một tiếng, sau đó bỏ chạy điên cuồng, cũng không biết chạy máu tới khi nào thì chết.

Trương Kim Xung không lo được nhiều như vậy, có thể sống lúc nào hay lúc ấy.

Không quân, sau này có thể chiêu binh mãi mã tiếp. Ngân giáp không có, sau này lại đi cướp – cướp tiền làm một bộ là được. Cự Đà Trạch không còn, ai có thể nói sau này y không có cơ hội cướp lại chứ?

Chỉ cần giữ được tính mạng, cái gì cũng vẫn có thể có lại.

Bởi vì Trương Kim Xung đâm một đao vào con vật mình cưỡi, con ngựa đó đau đến phát điên. Đại hắc mã của Lý Nhân đuổi tới cũng không dễ dàng gì có thể đuổi theo được. Mãi cho tới khi thoát ra khỏi chiến trường, lại đi xa thêm ba dặm nữa, Lý Nhân mới rút ngắn được khoảng cách với Trương Kim Xung còn khoảng trăm bước. Mỏ ngựa của La Sĩ Tín vốn không nhanh như Đại hắc mã của Lý Nhân, đã chinh chiến lâu như vậy, sớm đã mệt mỏi rồi, dần bị Lý Nhân áp sát. Không để ý tới vết thương trên người đã mệt rồi, cũng không quan tâm chiến mã đã mệt mỏi rồi, vẫn nghiêng rằng đuổi phía sau.

Khoảng cách trăm bước, Lý Nhân lấy cung tên từ phía sau xuống, rút một cây phá giáp chùy đặt lên cung tên, nhắm qua một chút, liền bắn đi. Mũi tên đó như sao băng lướt đi tạo thành vệt sáng, mang theo đường cong lao thẳng tới vùng tim phía sau Trương Kim Xung.

Một âm thanh vang lên, mũi tên đó bắn trúng phía sau Trương Kim Xung. Nhưng không ngờ tên Trương Kim Xung sợ chết đó lại mang một tấm kính bảo vệ ở sau lưng, phá giáp chùy bắn tấm kính sắt đó chia ra làm đôi, không bắn trúng vào bên trong cơ thể Trương Kim Xung. Nhưng, sức tấn công này khiến Trương Kim Xung đã bị chấn động, lồng ngực khó thở hộc ra một búng máu.

Lý Nhân thấy Trương Kim Xung không ngờ lại cẩn thận như vậy, thầm kêu lên một tiếng ai da là người trong đồng đạo nha.

Nên nhớ thủ đoạn thủ mệnh của Lý Nhân còn nhiều hơn Trương Kim Xung rất nhiều. Xét về mặt ý nghĩa mà nói, hai người có thể tìm được vài điểm tương đồng, nhưng sự khác biệt căn bản là ở chỗ, Lý Nhân khi cần liều mạng từ trước đến giờ không hề nao núng. Còn Trương Kim Xung thì lúc không thể không liều mạng thì sẽ không thể liều mạng.

Phá giáp chùy thứ hai lại một lần nữa được bắn đi. Mũi tên này vẫn chính xác, nhưng khiến cho Lý Nhân kinh ngạc là mũi tên này vẫn không thể bắn Trương Kim Xung xuống ngựa!

Hóa ra Trương Kim Xung gầy quá, bên trong ngân giáp còn có một lớp bì giáp nữa. Mà bên trong bì giáp vẫn còn có một lớp áo bông. Bởi vì mồ hôi đã thấm đẫm áo bông, lực cản cũng càng lớn hơn. Cộng thêm khoảng cách xa hơn một chút với mũi tên thứ hai thì không thể bắn chết được y. Mặc dù mũi tên đã phá được phía sau áo bông của y, nhưng lại không vào được sâu hơn. Dù như vậy, về mặt đau đớn của Trương Kim Xung cũng đã tái đi, hoa mắt suýt ngã từ trên lưng ngựa xuống.

Lý Nhân tiếp tục thúc ngựa đuổi theo, mũi tên thứ ba lại được bắn đi.

Trương Kim Xung vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, đúng lúc thấy Lý Nhân kéo cung, y liền cúi rạp xuống lưng ngựa không dám đứng thẳng người lên. Mũi tên đó từ phía sau đuổi theo đầu Trương Kim Xung mà bắn tới. Mũi tên này cắt rụng tóc y, cũng đã cắt đứt không ít mái tóc khô vàng của y. Mũi tên đã tạo thành một đường máu ở phía sau đầu y, cũng không chí mạng.

Ba mũi tên không thể giết chết được Trương Kim Xung. Trong lòng Lý Nhân căm tức vô cùng.

Vừa định kéo cung tiếp, bỗng thấy từ bên cạnh xông ra mấy trăm con ngựa, nhìn quần áo chính là quân giặc bị thua, chỉ là không biết làm thế nào chạy trốn tới đây.

Từ mặt bên trốn tới chính là Bùi Can thủ hạ của Vương Bạc. Y vốn dẫn nhân mã bao vây tấn công Trương Tu Đà. Trước tiên là bị nhân mã của Tần Quỳnh đánh cho một trận, lại bị kỵ binh tinh nhuệ của Lý Nhân đánh cho tan tác. Lý Hải hợp quân với y vây kín Trương Tu Đà đã bị Tần Quỳnh một giáo giết chết. Bùi Can thấy đại thế đã cấp bách, liền dẫn thân binh của mình chạy ra khỏi chiến trường.

Lúc này thấy một vị tướng quân giáp đen truy sát một quân giặc, Bùi Can không nhịn được cục tức, ức hiếp Lý Nhân một mình cưỡi ngựa. Y lớn tiếng chửi mắng vài câu, sau đó dẫn theo mấy trăm kỵ binh đuổi giết Lý Nhân. Lý Nhân giận tới buồn cười, phá giáp chùy vốn để cho Trương Kim Xung lại tặng cho Bùi Can. Bùi Can đối mặt với Lý Nhân, khoảng cách rất gần, bị Lý Nhân bắn một tên trúng đầu. Phá giáp chùy đó lại từ đầu y xiên ra ngoài, thì thể ngã nhào xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 188: Kiếp Sau Báo Đáp.

Mặc dù những tên giặc này còn có hai ba trăm người. Nhưng, thấy đương gia nhà mình bị tướng quân giáp đen đó bắn một mũi tên xuyên qua đầu, tất cả mọi người đều không còn có tư tưởng chiến đấu tiếp nữa. Có người hô lên một tiếng, hai ba trăm người liền chạy ra phía xa. Lý Nhân lại nhìn về phía trước tìm kiếm Trương Kim Xung, làm sao có thể tìm thấy bóng dáng của y nữa.

Lý Nhân vốn định tìm tiếp, nhưng thấy tàn binh của phản tặc không ít, đã quay trở về bên này rồi. Mặc dù quân giặc đã bị đại bại, nhưng đám người loạn lạc cũng đếm không xuể. Binh lính Tề quận bởi vì được sự giúp đỡ của tinh binh Lý Nhân đã giành được đại thắng bất ngờ. Chỉ là dù binh lính Tề quận số người quá ít, căn bản không thể khống chế được thế cục. Bại binh vừa tháo chạy, binh lính các đường truy sát ở phía sau được một lúc Trương Tu Đà liền hạ lệnh lui về chỉnh đốn. Trận chiến này, Tri Thế Lang Vương Bạc dẫn đại quân mười vạn người tới, khi bỏ chạy bên cạnh không còn đủ một vạn người. Có thể nói là đại thương nguyên khí.

Lý Nhân một mình truy sát Trương Kim Xung tới đây, đành phải mang theo sự tiếc nuối trở về.

Giữa đường gặp La Sĩ Tín đã lão đảo sắp ngã, Lý Nhân đơn giản băng bó vết thương cho gã. Hai người từ từ xuống núi. Vết thương trên người La Sĩ Tín quá nhiều. Mặc dù không có vết thương trí mạng, nhưng máu chảy quá nhiều, cho nên sắc mặt trắng bệch, khiến người ta sợ hãi. Trên chiến trường, lúc chém giết vô cùng căng thẳng, giờ đây cũng đã dễ thở hơn một chút rồi.

Chỉ là trong lòng có quá nhiều nghi vấn, không hỏi rõ thì cảm thấy khó chịu.

- An Chi, có chuyện này ta muốn hỏi ngươi.

La Sĩ Tín ho khan vài tiếng, nhếch cái miệng đầy máu lên, tùy tiện dùng quần áo lau đi.

- Ngươi nói đi.

Lý Nhân đưa cho gã một chiếc khăn mềm.

La Sĩ Tín nhận lấy chiếc khăn đó nhìn, suy nghĩ một hồi.

- An Chi, năm ngoái triều đình đông chinh Cao Cú Lệ

- Là ta.

[Không chờ La Sĩ Tín hỏi hết câu, Lý Nhân đã gật đầu nói:

- Yên Vân chính là ta.

La Sĩ Tín ngẩn người ra, ngẩng đầu lên nhìn Lý Nhân một cái, không biết nên nói gì nữa. Hai người im lặng không nói gì bước về phía trước. La Sĩ Tín vẫn không kìm được liên hỏi:

- Sao ngươi lại tòng quân? Sao lại

- Sao lại trở về làm tặc?

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Ngươi là muốn hỏi điều này.

La Sĩ Tín gật đầu, không phủ nhận. Y là một người đàn ông quang minh lỗi lạc, có chuyện gì cũng lòng ngay dạ thẳng. Nhưng, thời điểm Lý Nhân vừa nói câu “tặc”, La Sĩ Tín liền theo bản năng thấy căng thẳng. Từ sau khi tới Tề quận, gã đã có chuyển biến cách nhìn về kẻ tặc rồi. Về lý mà nói, khi hai người gã và Tần Quỳnh nói chuyện cũng đã từng nhắc tới, giang sơn Đại Tùy mới 30 năm, sao nói loạn là loạn được. Những tên phản tặc đó, thật đúng là bụng dạ khó lường có ý định mưu phản sao?

Khi đó Tần Quỳnh đã nói một câu đầy ý vị.

Trên thế giới này làm gì có nhiều người có dã tâm như vậy. Nếu có cũng đều là thế gia thế phiệt. Nếu bách tính là người được ăn no mặc ấm, ai muốn trôi dạt khắp nơi tha hương?

Tần Quỳnh tuổi tác còn lớn gấp đôi La Sĩ Tín. Tình người ấm lạnh mà y đã trải qua còn nhiều hơn La Sĩ Tín rất nhiều. Hơn nữa, Tần Quỳnh là người nhân nghĩa, nhìn vấn đề thường là nhìn được tới những khía cạnh mà La Sĩ Tín không nhìn tới được. Trước khi La Sĩ Tín tới Tề quận đã từng ghét ác như thù, thấy phản tặc cướp bóc đó hận là không thể nghiền chúng ta thành đồng thệ. Hai năm nay ở Tề quận số quân giặc mà gã đã giết cũng đã nhiều nhất rồi.

Nhưng, sau khi giết người lại không có cảm giác vui. Người chết trong tay gã phần lớn đều là bị ép buộc bắt đắ dĩ mới phải ra tay phản lại.

Tiếp xúc với quan trường gã mới thực sự hiểu, người làm quan thường thường sẽ bị họa càng lớn.

Thấy vẻ mặt La Sĩ Tín khác thường, Lý Nhân mỉm cười nói:

- Nhìn trang phục ngươi, hai năm nay đã làm tới Đô úy rồi, thật là tài giỏi.

La Sĩ Tín cười khò lắc đầu nói:

- Trong mấy tháng gần ngừi ở Liêu Đông, ngươi đã làm được tới Biệt tướng ngũ phẩm!

Lý Nhân chậm rãi thở phào một cái nói:

- Nếu ngươi không hỏi, chuyện Liêu Đông đó ta vốn là không muốn nhắc tới với bất kỳ ai. Không tòng quân không biết hắc ám trong quân. Không làm quan không biết thói xấu xa trong quan trường. Ta vốn muốn tòng quân báo quốc. Trên chiến trường Liêu Đông đánh với người Cao Cú Lệ, đã giết được đều là giặc ngoại xâm, dù là giết được nhiều hơn nữa trong lòng cũng thấy vui sướng.

- Từ Liêu Đông đánh tới Tát Thủy. Giết người một đường đều là người Cao Cú Lệ, nhưng

Lý Nhân quay đầu lại nhìn La Sĩ Tín nói:

- Khi từ Tát Thủy rút lui trở về, vất vả trở về Liêu Đông. Ngươi cũng đã biết, chặn đường trở về của chúng ta là ai chứ?

Sắc mặt La Sĩ Tín liền tái đi, trong lòng thầm đoán được điều gì đó.

- Là binh lính Đại Tùy!

Lý Nhân lạnh giọng nói:

- Ta thật không dễ dàng gì cứu được đội quân hơn hai vạn người từ trong mấy chục vạn người Cao Cú Lệ vây khốn. Vất vả trở về Liêu Đông, còn không được mọi người chúc mừng, đã bị triều đình làm tổn thương tới tận tủy! Ngươi cũng biết, các huynh đệ dưới trướng ta đều xuất thân phủ binh. Nếu họ là người như vậy thì không trung thành với triều đình. Họ bằng lòng làm tặc ư? Trong nhà họ đều là quân hộ, đều là đảng hoàng! Ai muốn mang trên mình từ tặc?

- Vì sao?

Sắc mặt La Sĩ Tín rất khó coi nhìn Lý Nhân hỏi:

- Vì sao triều đình lại muốn làm như vậy?

- Vì sao?

Lý Nhân cười lạnh nói:

- Bởi vì chín đại tướng quân đều bại, đại quân ba mươi vạn đều tử chiến ở Cao Cú Lệ, nhưng ta lại mang theo một đội ngũ hai vạn người mở một đường máu trở về. Những Đại tướng quân đó có thể dung nạp được ta không? Hoàng đế rõ ràng biết phía sau còn có một đám nhân mã trở về, vì sao lại hạ lệnh tiêu hủy cầu phao trên Liêu Thủy?

La Sĩ Tín vốn đã đoán ra được điểm này, nhưng trong lòng vẫn thấy đau nhói.

- Có lẽ Bệ hạ không biết rõ tình hình.

Lời của gã nói rất nhẹ, nhẹ tới mức ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy nói không có sức lực.

- Hoàng đế không biết?

Lý Nhân cười lạnh:

- Ông ta chỉ là không muốn biết, không muốn biết. Biết rồi cũng giả như không biết! Hơn hai vạn binh sỹ và mấy thế gia được đặt lên cân nhắc lựa chọn, ông ta đã chọn bên nào?

La Sĩ Tín im lặng không nói.

.....

.....

Khi trở về dưới chân núi Đại Sơn, La Sĩ Tín bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ! Y nghiêng đầu liếc nhìn Lý Nhân, thấy sắc mặt Lý Nhân không tốt liền thúc ngựa xông thẳng về phía trước. Trên khu đất rộng lớn của Đại Sơn, binh lính Tề quận đã bày trận, đang giăng có với năm nghìn tinh kỵ của Lý Nhân.

Binh lính Tề quận bên này, Trương Tu Đà và Tàn Quỳnh đứng đầu đội ngũ. Cung tên trong tay đã lên dây cung. Ngoài một bộ phận thấy nhân mã áp giải tù binh ra, phần lớn quân binh đều tập hợp lại, xem ra đã làm tốt công tác chuẩn bị chém giết. Mà bên phía Yến Vân trại bên này, đám người Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên thống lĩnh kỵ binh đã bày trận công kích, đại chiến dường như hết sức căng thẳng.

- Chờ chút!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Chó Như Nhau.

La Sĩ Tín xông lên phía trước quân trận, ngăn trước mặt Trương Tu Đà nói:

- Tướng quân, đây là thế nào?

Trương Tu Đà liếc nhìn gã nói:

- Ngươi lâm trận lùi bước, không chú ý tới đại quân, sau khi trở về sẽ dùng quân pháp xử trí!

Sắc mặt La Sĩ Tín thê thảm nói:

- Tướng quân, ta biết mình đã xúc phạm tới quân pháp nên trừng phạt. Nhưng, tướng quân, không có bọn họ chúng ta không thể thắng được trận này! Nếu không phải nhân mã của Yến Vân Trại tới kịp thời, chỉ e là bây giờ chúng ta đều đã chết ngoài sa trường rồi. Tướng quân, ngài không thể không phân biệt ta và địch như thế được!

- Địch ta?

Trương Tu Đà lạnh lùng nhìn La Sĩ Tín nói:

- Vậy ngươi cho ta biết, ai là địch, ai là ta?

Ông hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi nói không sai, không có sự tương trợ của nhân mã Yến Vân trại bọn họ, hôm nay nam nhi của Tề quận ta nói không chừng đều đã nuốt hận nơi đây rồi. La Sĩ Tín! Nhưng ngươi phải hiểu một điều! Quan quân chính là quan quân, phản tặc chính là phản tặc! Ngươi nhìn xem đối diện với những người đó, quan hệ của họ với Vương Bạc, Trương Kim Xung có gì khác biệt!

- Nhưng họ đều đã từng là phủ binh của Đại Tùy.

La Sĩ Tín gần như cầu khẩn nói.

Trương Tu Đà trợn trừng hai mắt nói từng từ từng câu:

- Nhưng họ bây giờ là tặc! Phủ binh Đại Tùy, không hiệu lực vì đất nước mà lại làm tặc, càng không thể xá tội chết!

- Hay cho một Trương Tu Đà Tề quận, hay cho một cầu quan mồm mép!

Sau khi Lý Nhân trở về bốn trận, cười lạnh nói vài câu.

- Vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván, không phân biệt trắng đen, giả nhân giả nghĩa, thật đúng là biết làm quan!

Lời của Lý Nhân từng từ từng câu đi vào trong lòng Trương Tu Đà giống như con dao nhỏ khoét vào trong tim vậy. Trương Tu Đà tức đến tái mặt, chỉ Lý Nhân nói:

- Ta mặc kệ ngươi hôm nay vì sao mà tới, cũng mặc kệ trước đây ngươi là thân phận gì. Ta chỉ biết, ngươi hiện giờ là phản tặc gây họa một phương! Trương mỗ thâm thù hoàng ân, bảo vệ một phương. Ta là quan, ngươi là giặc, như vậy cũng đủ rồi, đây là lý do!

Lý Nhân khoát tay nói:

- Hà tất phải làm ra bộ dạng ghê tởm như vậy? Nếu người muốn đánh, dẫn người đến đánh là được rồi. Ta muốn xem xem, người có thể gây khó dễ cho ta không?

Các kỵ binh của Yến Vân trại lúc này đều vô cùng tức giận. Vốn họ đều là xuất thân phủ binh Đại Tuyền. Lý Nhân dẫn họ đi giết chết phản tặc Trương Kim Xung Cự Đà Trạch như vậy cũng chẳng xá gì. Họ cam tâm tình nguyện đi theo Lý Nhân. Nhưng muốn họ giao chiến với quan quân, trong lòng họ có chút không được tự nhiên cho lắm. Nhưng, hôm nay, họ vừa mới giúp quân binh Tề quận đánh tan hơn mười vạn phản tặc, Trương Tu Đà lập tức trở mặt không nhận người. Điều này khiến cho sự do dự lúc trước của họ đều tan biến. Họ đã bị triều đình bán đứng một lần. Nếu không phải Lý Nhân dẫn họ về, họ sớm đã phơi xương ở Liêu Đông rồi. Bây giờ lại bị Trương Tu Đà trở mặt, tức giận trong lòng chỉ chờ Lý Nhân hạ lệnh là họ sẽ không hề do dự giết chết tên ác miệng này.

- Tướng quân!

Tần Quỳnh tới gần Trương Tu Đà khẽ nói:

- Các binh lính đã không còn sức chiến đấu nữa, hơn nữa quân địch đều là kỵ binh nhẹ ... đánh nhau, con cháu Tề quận chúng ta sẽ không còn lại bao nhiêu người quay về.

Sắc mặt Trương Tu Đà cực kỳ khó coi, ông thở dài một tiếng:

- Thúc Bảo, lẽ nào chúng ta còn có thể không chiến mà sợ sao? Mất hết uy phong của triều đình.

- Uy phong?

La Sĩ Tín lạnh lùng nói:

- Uy phong của triều đình, chính là uy phong như vậy sao?

Trương Tu Đà tức giận nói:

- Người cầm miệng đi! Tư kết phi khẩu, không để ý tới đại cục, sau khi trở về ta sẽ dâng tấu lên triều đình tội người!

La Sĩ Tín thê thảm cười nói:

- Tội tội? Sao phải chờ trở về? Hai năm nay được tướng quân chiếu cố nhiều, La Sĩ Tín cảm kích vô cùng! Nhưng, tướng quân, La Sĩ Tín có một lời không nói không được! Không sai, họ đều là xuất thân phủ binh lại thành phản tặc. Nhưng, tướng quân có biết nguyên nhân bên trong không? Ba mươi vạn phủ binh tắng thân ở Liêu Đông, duy chỉ có họ trở về, là triều đình không dung nạp họ, là Bệ hạ muốn giết chết họ! Nếu không phải bị ép tới bước đường cùng, họ có muốn làm tặc không? Ta không hiểu cái gì gọi là uy phong triều đình? Ta cũng không hiểu pháp độ triều đình. Ta chỉ biết, công lý đạo nghĩa từ trong lòng người! La Sĩ Tín đã từng cho rằng đối phó với phản tặc, trực tiếp giết sạch là được rồi. Nhưng bây giờ xem ra, tặc lớn nhất không phải là núi sâu rừng hoang, mà là ở trong triều!

- Nếu trận chiến hôm nay khó tránh, nếu tướng quân cố chấp như vậy. Vậy La Sĩ Tín xin đi trước một bước, kiếp sau sẽ báo đáp tướng quân!

Nói xong, gã liền rút hoành đao từ thắt lưng ra, đâm thẳng vào ngực mình!

Trong nháy mắt La Sĩ Tín rút đao ra, Tần Quỳnh cảm thấy gã có chút khác thường đã ra tay. Trường sóc trong tay y nhanh như tia chớp đâm ra, đánh rơi hoành đao trong tay La Sĩ Tín. Lần này đã rất nhanh, giống như một sóc đơn giản vậy. Nếu không có phản ứng hơn người và khổ luyện nhiều năm thì căn bản không thể có tốc độ nhanh như vậy. Trương Tu Đà lại không ngờ La Sĩ Tín có lựa chọn như vậy. Ông “à” lên một tiếng, liền thúc ngựa lao lên phía trước, nhưng vẫn chậm hơn Tần Quỳnh vài phần.

Keng một tiếng, thời điểm chiếc sóc đó của Tần Quỳnh sắp đụng vào hoành đao của La Sĩ Tín. Một phá giáp chùy bay tới, đánh trúng hoành đao. Lực của phá giáp chùy đã khiến cho hoành đao rung động, đúng lúc va vào trường sóc của Tần Quỳnh. Tần Quỳnh phản ứng nhanh hơn người, thuận thế đã đánh bay hoành đao đi.

- Hà tất phải hồ đồ như vậy!

Trương Tu Đà liền lớn tiếng xông lên trước mặt La Sĩ Tín.

La Sĩ Tín cười khò một tiếng:

- An Chi là huynh đệ của tôi. Hắn ta đã lập được nhiều chiến công ở Liêu Đông. Dù sao cũng đã bị những người xuất thân thế gia xa lánh. Dẫn theo mấy vạn phủ binh vất vả trở về lại bị nhân mã triều đình giết hại. Những Đại tướng quân đó đều đã bại rồi, duy có An Chi dẫn nhân mã trở về. Nổi khổ sở và bi ai đó ta nghĩ nếu đổi lại là tôi cũng sẽ tức giận mà rời đi. Tướng quân ngài là người tôi tôn kính nhất. Hai năm qua, trong lòng tôi vẫn luôn coi ngài là sư trưởng. Ngài không dung nạp An Chi, tôi lại không nhẫn tâm thấy huynh đệ sư trưởng binh đao trừ khử lẫn nhau, chết đi thì có thể thế nào chứ?

Tần Quỳnh thúc chiến mã lao sóc dài về phía sau, thân binh thủ hạ của y liền lùi về phía sau vài bước.

Tần Quỳnh từ xa chấp tay nói với Lý Nhân:

- Đa tạ!

Lý Nhân liền thu cung lại, lạnh lùng nói:

- Ta cứu Sĩ Tín, không liên quan gì tới ngươi, hà tất ngươi phải cảm ơn ta?

Tần Quỳnh sững người, không biết nên trả lời thế nào.

Lý Nhân liền nói với La Sĩ Tín:

- Giữa đúng sai, sau này sẽ có công lý. La Sĩ Tín ngươi bây giờ là võ tướng của triều đình, cũng là một công danh dùng máu – liều mạng mới đánh đổi được, không thể tự làm lẫn được. Lần này ta vốn là truy sát Trương Kim Xung để báo thù cho Hạ Nhược đại ca. Trương Kim Xung chạy rồi, ta cũng không thể ở lại lâu được.

Hắn liền chấp tay nói:

- Sau này huynh đệ ta và ngươi còn có ngày gặp mặt, chúng ta sẽ uống với nhau một trận. Ta còn phải đuổi theo Trương Kim Xung. Ngươi không nên làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa. Trên đời này có rất nhiều người khổ sở, nếu nghĩ không thông một lần lại muốn chết một lần, vậy thì cũng không biết là đã phải chết mấy ngàn mấy trăm lần rồi. Thân thể do cha mẹ cho, bản thân ngươi không có quyền kết thúc sinh mệnh.

Hắn liếc nhìn Trương Tu Đà, ánh mắt khinh miệt.

Quay đầu lại nhìn La Sĩ Tín, Lý Nhân cười nói:

- Cáo biệt từ đây, sau này còn gặp lại!

Lý Nhân thúc ngựa, lớn tiếng nói với Trương Tu Đà:

- Vị tướng quân tự cho là trung quân ái quốc kia, ngươi có đi tấn công hay không? Nếu không đi, ta sẽ đi. Nếu muốn chiến, vậy thì nhanh nhanh một chút, ta cũng muốn được lĩnh giáo được uy thế của tinh binh Tề quận. Ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ, nếu không chiến một trận, nói không chừng có người bẩm báo tới triều đình, ngươi làm thế nào để giải thích?

Hắn chỉ hắc đao về phía Trương Tu Đà nói:

- Ô Ta quên mất, chỉ cần cho chút tiền bạc các trọng thần trong triều, tội lớn cũng sẽ coi như không có tội. Nói không chừng, mấy người đó đã tùy tiện nói vài câu trước mặt Hoàng đế, còn có thể tăng thêm cho cho Trương tướng quân ngươi mấy phần chiến công nữa ấy!

Hành động của hắn quả là vô lễ, nhưng bất kể là Tần Quỳnh hay La Sĩ Tín đều không nói lời nào.

Ngay cả quận binh Tề quận ở hiện trường cũng đều không có lời nào phản bác lại. Bởi vì họ đều biết, mặc dù thủ lĩnh của đám tặc này nói rất khắc nghiệt, nhưng không có câu nào không phải là sự thật. Triều đình đã thối nát tới mức nhất định rồi. Chỉ ví dụ như việc bổ sung trang bị của quận binh Tề quận, quan quân Tề quận tác chiến với phản tặc nhiều lần đại thắng, nhưng Trương Tu Đà nhiều lần dâng tấu lên triều đình. Triều đình chỉ là khen thưởng ba người Trương Tu Đà và Tần Quỳnh, La Sĩ Tín. Còn về trợ cấp của các binh lính thì lại không muốn bỏ ra một đồng xu nào. Trương Tu Đà liền tiếp dâng mấy bản tấu lên triều đình cấp phát bổ sung đều như đá ném xuống biển lớn mà thôi.

Quận binh nhiều lần đại chiến mà chết, chớ nói tới công lao, ngay cả trợ cấp cũng đều là Tề quận bỏ ra cho bách tính. Trương Tu Đà bất đắc dĩ, sau khi thương nghị với Quận thủ Tề quận Bùi Cẩm Chi, đã mượn một ít tiền bạc của phú hộ Tề quận để đưa tới bên Hoàng môn Thị lang Bùi Cù. Chỉ một tháng, Bệ hạ liền hạ thánh chỉ chúc mừng quận binh Tề quận, còn trang bị một nghìn bộ khôi giáp của phủ binh.

Điều bi thương trong chuyện này, Tần Quỳnh và La Sĩ Tín đều hiểu rõ nhất.

Mặc dù Trương Tu Đà tức giận với lời khắc nghiệt của Lý Nhân. Nhưng, ông thấy vẻ mặt bi thương quyết tuyệt của La Sĩ Tín, nghĩ tới sau khi đại chiến liên miên binh lính đã mệt mỏi vô cùng, chung quy lại cũng chỉ còn biết thở dài một tiếng.

- Ngươi đi đi!

Ông nói với Lý Nhân:

- Chỉ nhớ lấy một điều, chớ có tới Tề quận ta quấy rối, nếu không dù có dùng hết giọt máu cuối cùng, lão phu cũng phải giết chết ngươi.

Lý Nhân mỉm cười, không nói thêm điều gì.

Hắn quay người chấp tay nói với Tần Quỳnh:

- Nghe danh Tần đại ca trượng nghĩa đã lâu, trước đây đã có những lời đắc tội rồi. Âm mưu dơ bẩn trong triều đình không cần ta phải nói thêm gì nữa. Hôm nay được gặp Sĩ Tín huynh đệ, được gặp Tần đại ca vẫn luôn ngưỡng mộ, trong lòng ta quả thực rất vui. Nếu sau này ta và ngươi có thể gặp nhau không ở trên chiến trường, ta sẽ bằng lòng uống với Tần đại ca một trận say túy lúy.

Tần Quỳnh cũng chấp tay nói:

- Như vậy là tốt rồi, chỉ mong ta và người mãi mãi gặp nhau không phải vì chuyện binh đao.

Lý Nhân gật đầu, chấp tay với La Sĩ Tín, liền hạ lệnh:

- Chúng ta đi, không giết Trương Kim Xung, chưa trừ được họa này, thế không trở về!

- Vâng!

Năm nghìn tinh kỵ chinh tề đồng thanh một tiếng, lập tức đi về phương bắc. Trương Tu Đà thấy đội ngũ kỵ binh đã đi rồi, trong lòng thổn thức không nguôi. Phủ binh triều đình, dù đã biến thành tặc, nhưng loại tặc này đang giết tặc. Mà vì sao quân tinh nhuệ triều đình lại trở thành mã tặc? Trương Tu Đà quả thực sớm đã hiểu rõ rồi. Dù không có lời đó của La Sĩ Tín, ông cũng có thể hiểu được điểm mấu chốt trong đó rồi. Mấy năm nay, Đại Tùy đã trải qua sự biến đổi rất lớn, triều đình thối nát, thế gia chuyên quyền. Bệ hạ cũng không còn là Bệ hạ hùng lực khí thế của lúc mới đăng cơ nữa. Tất cả đều thay đổi rồi.

- Kiểm kê tù binh, giết hết đi!

Trương Tu Đà lạnh lùng nói:

- Chúng ta quay về thôi!

- Về thôi!

Quân binh Tề quận vui mừng hô lên, âm thanh vọng tận trời xanh. Không cần giao chiến với năm nghìn khinh binh tinh nhuệ đó, trong lòng họ đều cảm thấy nhẹ nhõm. Trên thực tế, họ biết nếu thực sự đánh, kỵ thực phần thắng nằm chắc trong tay đối thủ. Mặc dù bên phía mình binh lực chiếm ưu thế, nhưng chém giết hơn nửa ngày với binh mã của Tri Thế Lang Vương Bạc, lại vội vàng từ Tề quận đêm hôm chạy tới, sớm đã mệt mỏi vô cùng rồi. Cho dù khi chiến đấu tất cả đều ở trạng thái tốt nhất, họ cũng không thể đánh thắng được năm nghìn khinh binh đi như gió đó. Càng huống hồ, bây giờ là tình trạng này.

Cuộc chiến này, quân binh Tề quận dưới sự giúp đỡ của tinh kỵ Yến Vân trại đã giết chết hơn hai vạn người, tù binh hơn một vạn ba ngàn người, đánh bại nhân mã của Tri Thế Lang Vương Bạc và Đại đương gia Cự Dã Trạch Trương Kim Xung. Tri Thế Lang Vương Bạc chỉ dẫn theo hơn chín nghìn người bỏ chạy. Trương Kim Xung thì bị thương một mình cưỡi ngựa bỏ chạy. Cùng với mệnh lệnh của Trương Tu Đà, hơn một vạn ba ngàn tù binh đều bị chém đầu. Sau khi kiểm kê thương vong, chinh đồn quân nhu quân lương, quân binh Tề quận lên đường trở về.

.....

.....

Vương Bạc rất tức giận, rất uất ức.

Dẫn theo đại quân mười vạn người tới, quyết chiến với Trương Tu Đà dưới Đại Sơn. Thiên thời địa lợi có thể nói đều đã cướp được từ trong tay Trương Tu Đà. Khiến cho quân binh Tề quận rời khỏi gia viên của mình tác chiến, lại cộng thêm quân binh từ phía sau hành quân ban đêm cũng đã mệt mỏi. Mà nhân mã của y thì dựa vào địa thế để tránh khổ cực, bất luận thấy thế nào nghĩ thế nào, cuộc chiến này y cũng đều nắm chắc phần thắng rồi.

Nhưng vận mệnh vẫn luôn vô tình như vậy. Khi y ở quận Tế Bắc thuận buồn xuôi gió, quan quân cũng tốt, hào kiệt lực lâm khác cũng thế, đầu mới là đối thủ của y? Vốn định dời sang một khu vực lớn hơn để thi triển khát vọng của mình, nhưng kết cục lại khiến cho y cảm thấy mình giống như một kỹ nữ bị hán gian cưỡng bức. Người ta khoái cảm vô cùng, y dường như bị ép thành người khô rồi.

Mười vạn nhân mã trong tay Vương Bạc, lương thảo, quân nhu cướp được cũng đủ ba nghìn xe lớn đều bị lão tặc Trương Tu Đà cướp đi. Bây giờ y phải làm chính là trước tiên phải đi cướp lại một ít tiếp tế tiếp viện. Con đường đó khi tới đã bị y cướp sạch rồi, còn hoang vắng hơn ruộng đất thực sự không tìm được ra thứ gì. Y tính toán Trương Tu Đà đã đánh được một trận đại thắng như vậy, thu được nhiều đồ như vậy chắc chắn sẽ phải trở về Tề quận. Cho nên cũng không vội trở về quận Tế Bắc, định đi đường vòng xa hơn một chút để cướp lại.

Từ sau khi chạy trốn ra khỏi Đại Sơn, hơn hai vạn bại binh lần lượt được thu nạp, nhân mã trong tay Vương Bạc cũng đã có gần ba vạn rồi. Y không thể động tới Trương Tu Đà được, cho nên định tìm một huyện thành trù phú một chút để đánh tới. Sau khi có lương thảo rồi sẽ trở về phía bắc Hoàng Hà, liên lạc với hào kiệt khác đều báo thù.

May mắn là vừa nhớ tới Trương Kim Xung Cự Dã Trạch trong lòng cũng có chút an ủi. Mặc dù mình bị bại, nhưng còn có ba vạn nhân mã. Trương Kim Xung lần này xem như là trốn tới nhà rồi, trở thành người cô đơn.

Y không ngờ, Trương Kim Xung vốn định quay về Tề quận lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Bởi vì lời đó của Lý Nhân, trong lòng Trương Tu Đà cũng có chút xúc động. Trên đường trở về thành, lão vừa nhớ tới những lời của kỵ binh dưới trướng Lý Nhân hô lớn không giết Trương Kim Xung thế không điều quân trở về lại cảm thấy mình có chút uất ức. Mặc dù trận đánh đó dưới Đại Sơn giành thắng lợi, nhưng không có kỵ binh của Yến Vân trại người ta, khó mà biết ai thắng ai bại, càng nghĩ càng thấy không cam lòng. Do đó Trương Tu Đà đã để cho La Sĩ Tín áp giải quân nhu, lương thảo trở về Tề quận. Còn lão ta và Tần Quỳnh dẫn theo một vạn quân binh Tề quận lần theo dấu vết của bại binh Vương Bạc để lại, đuổi theo.

Vương Bạc dọc đường đã đánh hạ được hai huyện thành và mấy phủ hộ xung quanh. Sau khi đã cướp được rất nhiều lương thực liền rút lui về phía bắc Hoàng Hà. Kết quả là mới tới Lâm Ấp liền bị Trương Tu Đà dẫn quân đuổi theo. Sau khi chiến đấu một trận ác liệt, ba vạn nhân mã Vương Bạc vừa mới thu nạp lại một lần nữa bị đánh tan tác. Quân binh Tề quận giết chết hơn một vạn quân địch. Vương Bạc hoảng sợ như chó nhà có tang dẫn hơn bốn nghìn nhân mã còn lại mở một đường máu tháo chạy. Trận chiến này, vô số lương thảo và lục súc tính bằng đơn vị hàng nghìn mà Vương Bạc vừa mới cướp được lại bị Trương Tu Đà cướp sạch.

So với y thì Trương Kim Xung xui xẻo hơn, bởi vì bên cạnh không có nhân mã đi theo, chạy thoát chết dù có dễ hơn một chút. Trước tiên là y ẩn nấp trong một ngọn núi mười mấy ngày. Sau khi xác định binh lính đuổi theo đã đi rồi, nghỉ lại mình vẫn phải trở về quận Đông Bình. Với danh hiệu Trương Kim Xung của y rất nhanh còn có thể lôi kéo được một đội ngũ tới. Do đó, y đã bắt đầu một mình chạy trốn mấy trăm dặm đường. Trên đường đi ban ngày nằm nghỉ, ban đêm đi, không dám gặp ai, khắp người bẩn thỉu giống như là lăn từ vùng bùn ra.

Đã từng là Đại đương gia Cự Đà Trạch phong quang vô hạn, bây giờ xem ra còn bẩn thỉu hơn cả tên ăn mày. Khát thì tìm tới một con sông nhỏ, thậm chí là uống vài ngụm ở rãnh nước. Đói, không dám ra ngoài kiếm cơm, chỉ có thể ẩn nấp trong thôn ăn trộm một vài thứ để ăn. Trên đường đi, Trương Kim Xung vốn cực kỳ khô héo, gầy còm hầu như chỉ còn da bọc xương.

Nhưng điều khiến y yên tâm là chí ít cũng đã thoát khỏi tên tướng quân giáp đen như ma quỷ đó rồi.

Cứ như vậy đã đi được hơn một tháng, Trương Kim Xung đã không còn ra hình người nữa, cuối cùng đã trở về quận Đông Bình. Y giống như một con chó, uống nước bẩn, ăn thực vật thối rữa, gượng dậy mà sống. Y không cam lòng, y hận, hận cái tên tướng quân giáp đen đã cướp hết tất cả của mình. Y phải báo thù, dùng mọi cách để báo thù.

Trong một ngôi miếu hoang, Trương Kim Xung quyết định đây sẽ là sào huyệt mới, chỉ là trong miếu này đã bị mấy tên ăn mày chiếm lĩnh rồi. Trương Kim Xung nhìn mấy tên bẩn thỉu đó còn có khí phách hơn cả chó.

- Các người nghe đây! Ta là Đại đương gia Trương Kim Xung của Cự Đà Trạch. Kể từ bây giờ, các người sẽ theo ta, ở đây ta sẽ làm Tự nghĩa sảnh. Sau này, các người theo ta đi cướp lại Cự Đà Trạch, nữ nhân, rượu ngon, muốn gì có nấy.

Y ưỡn ngực, cao ngạo nói với mấy tên ăn mày đó:

- Chỉ cần các người theo ta. Các người chính là lớp thù hạ đầu tiên đi theo ta, sau này bổ mầy thăng chức nhất định sẽ chiếu cố tới các người.

Y chỉ một tên ăn mày nói:

- Người, dứt ngay, để chỗ đó cho bổ mầy!

Chỗ ngồi của lão ăn mày đó có một cái đệm rách. Trương Kim Xung cảm thấy ngồi lên có lẽ rất mềm, rất thoải mái.

- Còn người nữa, đưa cái bánh bao đó trong tay người cho ta. Sau này bổ mầy sẽ thưởng cho mầy mấy nữ nhân!

Y vừa tiến về phía trước vừa nói, thuận thế đá lão ăn mày đó một cái.

- Đồ chó từ đâu tới!

- Trương Kim Xung? Nếu người là Trương Kim Xung, bổ mầy chính là Dương Quảng!

- Đánh con chó hoang không biết từ đâu chui ra này đi!

- Đánh chết nó!

Mấy tên ăn mày cùng xông lên, tay nắm chân đá.

- Bổ mầy là Trương Kim Xung! Bổ mầy là Đại đương gia của Cự Đà Trạch! Sau này bổ mầy ... sau này có thể làm Hoàng đế!

Giọng nói càng ngày càng yếu, từ từ, không còn động tĩnh gì nữa. ♦♦ thánh chỉ chúc mừng quận binh Tề quận, còn trang bị một nghìn bộ khôi giáp của phủ binh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Chân Núi, Sườn Núi, Đỉnh Núi, Trời .

Ngày 25 tháng 4 năm Đại Nghiệp Đại Tù thứ 9, Dương Quảng lại một lần nữa tới trấn Hoài Viễn Liêu Tây. Ngày thứ hai đại quân chinh Liêu bắt đầu

tấn công mạnh, đánh bại binh mã của Ất Chi Văn Thanh Cao Cú Lệ, giết qua Liêu Thủy. Cuộc chiến này đã giết chết hơn vạn người Cao Cú Lệ. Ất Chi Văn Thanh trọng thương rút lui về thành Liêu Đông. Ngày 27 tháng 4, Dương Quảng ngự giả vượt sông Liêu Thủy, đại quân lại một lần nữa vây khốn thành Liêu Đông.

Ngày 29 tháng 4, Dương Quảng lệnh cho hành quân Nguyên soái Vũ Văn Thuật và Thượng Đại tướng quân Dương Nghĩa Thần thống lĩnh đại quân tấn công Bình Nhưỡng từ phía bắc. Ngoài ra còn phái Tả vệ Đại tướng quân Tả Quang Lộc đại phu Vương Nhân Cung dẫn quân tấn công Tân thành. Dương Quảng đích thân thống lĩnh đại quân bao vây tấn công thành Liêu Đông. Đông chinh lần này Dương Quảng là vì muốn lấy lại thể diện, cho nên hạ lệnh nếu người Cao Cú Lệ giả hàng, không cần phải đề ý, toàn lực công thành.

Mặc dù trận chiến năm ngoái Cao Cú Lệ xem như đánh thắng, nhưng quốc lực lại không thể sánh với Đại Tùy được. Đại Tùy tổn thất ba mươi vạn phu binh tinh nhuệ, Đại Nghiệp Hoàng đế đã hạ chỉ chiêu mộ Kiều quả. Đại quân đông chinh lần này lại có trăm vạn người, mà Cao Cú Lệ năm ngoái chiến loạn, lương thực vốn đã không thu lại được bao nhiêu, cộng thêm cũng bị tổn thất không ít binh mã. Cho nên, dù rất thận trọng, nhưng vẫn liên tiếp bị thất bại.

Vũ Văn Thuật và Dương Nghĩa Thần thống lĩnh đại quân đi xuống phía nam, liên tiếp chiến thắng. Đại tướng quân Lai Hộ Nhi thống lĩnh thủy quân cũng đã lên bờ, chiến đấu với liên quân Cao Cú Lệ, giết chết trên vạn quân địch.

Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên vô cùng hoảng sợ, sai người tới Liêu Đông cầu hàng.

Lần này Dương Quảng đã không đồng ý, hạ lệnh đại quân tiếp tục tấn công mạnh, thế phải san bằng Bình Nhưỡng bắt được Cao Nguyên rửa sạch mỗi nhục. Quân Tùy càng tấn công thành mạnh mẽ hơn, chỉ là thành Liêu Đông lại bị người Cao Cú Lệ phong kín giống như chiếc thùng sắt, nhất thời khó mà công hạ được.

Đúng lúc quân Tùy trên chiến trường Liêu Đông thế như chẻ tre tấn công bên trong cảnh nội Cao Cú Lệ. Trương tự Tri Thế Lang Vương Bạc cũng không cam lòng với thất bại của mình, cũng đã liên hợp với mấy hào kiệt lực lâm ở phía bắc Hoàng Hà. Đám người Tôn Tuyên Nhã, Hách Kiến Đức, tụ tập đại quân hơn mười vạn người lại một lần nữa vượt sông xuống phía nam, thế giết chết Trương Tu Đà báo thù.

Mà lúc này, tình kỳ Yên Vân trại của Lý Nhân sớm đã trở về Cự Dã Trạch rồi.

Đúng lúc ở trong một ngôi miếu hoang biên giới quận Đông Bình mấy tên ăn mày đang rúc vào một chỗ sưởi ấm cho nhau, bỗng nghe thấy tiếng bước chân của mấy đại hán mặc áo đen từ bên ngoài truyền vào. Trang phục của mấy người này giống nhau, áo đen giày cỏ, tướng mạo lạnh lùng. Trên thất lưng của mỗi người đều mang hoành đao, nhìn rất hung ác.

Mấy tên ăn mày thấy những người áo đen đó đi vào miếu, sợ tới mức run lấy bầy.

Tráng sỹ áo đen dẫn đầu đi vào trong miếu chậm rãi nhìn quanh một lượt, lập tức dừng lại ở tên ăn mày nhỏ nhất đó. Ánh mắt lạnh lùng của gã giống như gió từ phương bắc vào tháng 2 thổi tới, giống như con dao cứa vào da thịt. Chỉ có tên ăn mày 14 tuổi bị hoảng sợ mà nhảy dựng lên, theo bản năng thu người ra phía sau dựa sát vào lòng lão ăn mày già nhất.

- Đùng sợ, bé con, họ đều là quan gia, không chấp nhặt tới những người như chúng ta.

Lão ăn mày vỗ lưng thẳng bé ăn mày nói.

Lão ngẩng đầu lên, khiêm tốn cười nói:

- Các vị quan lão gia, các vị tới chỗ bản thủ này làm gì thế? Có gì tiểu nhân có thể hợp lực, mấy vị cứ việc hỏi.

Mặc dù lão là ăn mày, nhưng tuổi tác của lão cũng lớn rồi, những chuyện trải qua cũng nhiều rồi. Cho nên, thấy mấy người mặc áo đen đó xông thẳng vào là biết thế nào rồi. Lão thăm đoán mấy người này đang tìm thứ gì đó. Người áo đen cầm đầu là một chàng trai khoảng 30 tuổi. Y hầu như không ngờ một lão ăn mày có thể chết bất cứ lúc nào lại có kiến thức như vậy.

- Các người có thấy một người rất gầy rầy gầy không? Khoảng chừng 50 tuổi, dáng người không cao, mặt hình tam giác.

Người áo đen kia nói ngữ khí rất hòa thuận, chỉ là luồng khí lạnh đó trên người y tỏa ra khiến cho đám ăn mày cảm thấy khó chịu.

- Không có, ngài cũng biết, người như chúng tôi không dám tùy tiện đi lại, chỉ có ở trong miếu hoang này chờ chết mà thôi.

Lão ăn mày bởi vì hoảng sợ mà nói một câu nói dối mà ngay cả bản thân mình cũng không tin. Tên ăn mày, nếu không đi ra ngoài thì ai tin? Làm gì có ăn mày không đi ra ngoài xin cơm? Chỉ một câu như vậy cũng đã lộ rõ lời nói dối rồi. Chàng trai áo đen đó không hề tức giận, mà gật đầu, thành thật nói:

- Đúng vậy, người không thành thật như các người đương nhiên không thể tùy tiện đi lại rồi, nếu không ... thật sự sẽ chết.

Lão ăn mày run tay lên, nửa miếng bánh mỳ nguội lạnh trên tay bỗng rơi xuống đất.

Chàng trai áo đen bước lên phía trước mấy bước, chậm rãi ngồi xổm xuống nhặt miếng bánh mỳ đó lên, đặt lên mũi ngửi ngửi, sau đó dùng bánh mỳ đó đập mấy cái lên con cá gỗ ở gần đó, tiếng kêu vang lên rất nặng. Chiếc bánh mỳ không việc gì, cá gỗ vỡ vụn rơi xuống đất không ít.

- Cái này cũng ăn được sao?

Chàng trai áo đen mỉm cười hỏi:

Lão ăn mày khó nhọc nuốt nước miếng, cười khổ một tiếng. Thằng bé ăn mày đó lại rút người ra phía sau, giống như rất sợ ánh mắt của chàng trai trước mặt.

Chàng trai áo đen lấy một bọc giấy dầu bên trong tay nải phía sau lưng ra một chiếc đùi gà béo ngậy đưa cho thằng bé ăn mày:

- Muốn ăn không?

Thằng bé sợ hãi run lấy bầy, cũng nuốt khó nhọc nuốt nước miếng ực một cái như lão ăn mày. Nhưng lão ăn mày này là vì lo lắng và sợ hãi. Còn nó thì thật sự là rất muốn ăn cái đùi gà đó. Nó quay đầu lại nhìn lão ăn mày một cái. Người phía sau liền khế lắc đầu với nó. Thằng bé thất vọng, cũng kiên định lắc đầu.

- Thật là không muốn ăn chứ?

Chàng trai áo đen mỉm cười, lập tức ném cái đùi gà vào một góc. Y lấy ra một miếng vải lau tay, đứng lên nói với thằng bé đó:

- Nếu vừa rồi ngươi nhận chiếc đùi gà đó, ta sẽ có thể không giết chết ngươi, mà còn rất thành thật hỏi ngươi. Bì giáp bản thủ này trên người ngươi từ đâu tới? Còn nữa

Chàng trai áo đen chỉ vào đôi giày của thằng bé nói:

- Đôi giày này là thế nào?

Mặc dù đôi giày đó đã thực sự có chút mờ hồ, nhưng vẫn có thể đoán được có điều gì đó mờ ám.

- Đáng tiếc, ngươi không dám nhận đùi gà đó, cho nên ta chỉ có thể giết chết lão ta trước.

Chàng trai áo đen chỉ vào lão ăn mày kia, nói:

- Nếu ngươi còn không chịu nói, vậy thì ta sẽ lại giết tiếp người khác. Các ngươi ở đây có tổng cộng 6 người. Nếu sau khi ta giết chết 5 người mà ngươi vẫn không chịu nói, vậy thì ta chỉ còn cách là dẫn ngươi về. Dẫn ngươi về, không phải là vì lòng tốt của ta cảm thấy tuổi của ngươi còn trẻ mà tha cho ngươi, là bởi vì trong tay ta không có hình cụ. Nếu bức cũng không phải là 10 đầu ngón tay 10 đầu ngón chân của ngươi lần lượt bị kẹp vào, sau đó cắt tại ngươi, mũi ngươi và móc mắt ngươi. Ta thấy người như ngươi chắc chắn là rất ngang ngạnh. Cho nên nên dẫn ngươi về lần lượt dùng hết 36 loại tra tấn trong tay ta.

Y mỉm cười, rất ôn hòa nói:

- Được rồi, bây giờ ta còn có chút kiên nhẫn. Ta muốn hỏi ngươi một lần nữa, là ngươi ăn đùi gà đó, hay là chờ ta giết chết người của ngươi?

Thằng bé ăn mày sợ tới mức run cầm cập, quỳ xuống đất liên tục dập đầu. Lực dập đầu của nó rất mạnh, không được mấy cái trên trán đã chảy máu rồi. Khuôn mặt bản thủ từng dòng máu chảy xuống, thoát nhìn khá là bất mắt, chỉ là dù như vậy thì nó cũng không có nói một câu xin tha mạng.

Chàng trai áo đen thoáng giật mình, liền thờ dãi nói:

- Hóa ra vẫn thật sự là một hảo hán.

Y chỉ lão ăn mày đó nói:

- Trước tiên chặt hai chân của lão ta.

Hai người áo đen phía sau y liền gập đầu, vừa bước đi vừa rút cây hoành đao ở thắt lưng ra. Lão ăn mày đó liền tái mặt đi, trắng bệch như tờ giấy, quỳ xuống cầu xin:

- Ta nói, ngài đừng ép nó nữa. Nó là người câm!

Người áo đen sùng sốt, liền cười tự chế giễu.

- Còn có chuyện này

.....

.....

- Chết rồi?

Lý Nhân có chút kinh ngạc nhìn Trần Tước Nhi hỏi:

- Sao lại ... chết đơn giản như vậy?

Trần Tước Nhi mỉm cười nhìn không ra màu sắc của bộ bì giáp, còn có hai con dao chọc thủng đôi giày kim tuyến đặt trước mặt Lý Nhân. Bì giáp rất dày, cho nên mấy tên ăn mày đó mới cho thằng bé đó bì giáp để chống lạnh. Còn họ thì chưa nhìn thấy tiền bạc. Đương nhiên không biết giày đó mang đi bán chỉ ít cũng có thể đổi được 10 ngày ăn no. Đương nhiên, nếu họ mang đi bán, nói không chừng sẽ bị người ta quy cho tội ăn cắp mà đánh cho một trận.

- Tìm người xác nhận rõ ràng. Bì giáp và giày này chính là của Trương Kim Xung. Nói tới Trương Kim Xung cũng thật sự có chút bi thương, vượt qua trăm cay ngàn đắng chạy trốn khỏi Đại Sơn, giấu dọc đường đi này cũng đã chịu không ít tội rồi. Đáng tiếc không ngờ lại chết trong tay mấy tên ăn mày đó. Nói tới mà buồn cười, theo như lão ăn mày đó nói, hôm đó Trương Kim Xung tới ngôi miếu hoang đó quả thực đã từng nói, y chính là Trương Kim Xung, muốn dùng ngôi miếu hoang này làm tụ nghĩa sảnh. Đồng thời còn muốn thu nhận những tên ăn mày đó làm thủ hạ, còn cho họ được ăn ngon, có nữ nhân. Tiếc là, bởi vì y cướp tẩm nệm hồng của lão ăn mày đó và bánh mỳ của thằng bé đó mà bị đám ăn mày đánh chết.

- Đánh chết? Chính bởi vì một cái đệm rách? Nửa cái bánh mỳ?

Lý Nhân trừng mắt lên nhìn, cảm thấy chuyện này có chút quá hoang đường. Trong ký ức của hắn, Trương Kim Xung có lẽ là tới năm Đại Nghiệp thứ 12 mới chết. Khi đó đội ngũ của y cũng đã lớn mạnh tới đỉnh cao rồi, một đồn tấn công có thể công hạ Bình An, Võ An, Cự Lộc, Thanh Hà. Bởi vì khinh địch bị danh tướng Đại Tùy Dương Nghĩa Thần đánh bại, dẫn tàn binh chạy tới quận Thanh Hà, lại bị Quận thủ quận Thanh Hà Dương Thiện Hội bắt giữ, chặt đầu thị chúng.

Bây giờ mới là năm Đại Nghiệp thứ 9, Trương Kim Xung sớm đã chết được 3 năm rồi.

Liệu có phải đã xảy ra phản ứng dây chuyền không?

Đây là chuyện đầu tiên mà Lý Nhân suy nghĩ tới.

- Ta đào thi thể của Trương Kim Xung ở phía sau miếu hoang lên, bởi vì thời tiết còn chưa ấm lên, dù thi thể đã trương lên nhưng vẫn còn có thể nhận ra mặt. Để ổn thỏa, sau khi trở về ta lại để cho người trước đây ở Cự Đà Trạch phân biệt giày, cho nên có thể xác định Trương Kim Xung đã chết thật sự.

Trần Tước Nhi có chút thất vọng nói.

Lý Nhân cũng có chút thất vọng. Thất vọng vì đại hào lực làm vốn có lẽ huy hoàng lại chết tủi nhục như vậy. Thất vọng vì đối thủ số một của mình thực sự không gây khó khăn gì cho mình. Thất vọng vì y chết dễ dàng uất ức nghẹn khuất như vậy khiến cho người ta thất vọng.

- Bộ hạ của Trương Kim Xung ở Đại Sơn bị chúng ta đánh tan rồi, giết chết hơn năm nghìn người, số còn lại đều bỏ chạy rồi. Ta đã cho người tung tin Trương Kim Xung bị chúng ta giết chết rồi. Phỏng chừng những tên bại binh đó sẽ thật thà trong khoảng thời gian dài. Hoặc là họ tìm được chỗ ẩn nấp, hoặc là sẽ trở về quê hương kiếm sống.

Trần Tước Nhi nói:

- Người của Phi Hồ Mật Điện ở quận Lỗ cũng đã để lại một ít. Nếu có tin tức gì sẽ nhanh chóng báo về.

- Sau khi Vương Bạc chạy về phía bắc Hoàng Hà, đã liên lạc với lực lượng và kết giao với đám người Tồn Tuyên Nhã, Hách Kiến Đức, lại tụ hợp được hơn mười vạn người. Hiện tại đã vượt sông rồi. Trương Tu Đà dẫn Tần Quỳnh và La Sĩ Tín thống lĩnh hơn hai vạn quan quân Tề quận đã đi nghênh tiếp, có lẽ không bao lâu nữa sẽ đánh tới.

Lý Nhân gật đầu, nhìn đôi giày bẩn thỉu trước mặt khẽ nhún mày:

- Trước tiên hãy mang thứ này đi, thôi chết đi được.

Trần Tước Nhi cười nói:

- Ta cả đường mang về cũng đã phải chịu rồi.

Lý Nhân cười nói:

- Vậy huynh có thể mang về gửi hương cùng rượu, cố nhịn thêm ba năm nữa.

Trần Tước Nhi mang đôi giày đó và bì giáp ra ngoài, dặn bọn thủ hạ cầm đi chôn.

- Chuyện của Tề quận chúng ta giám sát là được, không cần phải nhúng tay vào. Ta muốn huynh quan sát bên phía Lê Dương, có tin gì không?

- Lương thực được vận chuyển theo đường thủy đi ra ngoài, nhưng phần lớn không hề đi qua Liêu Tây!

Trần Tước Nhi mỉm cười nói:

- Thực không ngờ, con trai của Sở Quốc Công Dương Tổ lại tạo phản! Dương Huyền Cảm, cha của hắn vì Dương Kiên và Dương Quảng mà lập chiến

công hiền hách. Dương Huyền Cẩm cũng được Dương Quảng trọng dụng, ta không hiểu ai tạo phản? Theo lý mà nói cũng không lẽ là hán ta tạo phản?

Lý Nhân mỉm cười gật đầu nói:

- Sở công ... sao so được với Hoàng đế? Người ở chân núi có thể nhìn thấy phong cảnh tuyệt trần ở lưng chừng núi. Tới lưng chừng núi rồi lại thấy cảnh sắc tráng lệ ở đỉnh núi. Mà tới đỉnh núi rồi, lại nghĩ ... liệu có phải phong cảnh trên trời còn đẹp hơn không?

Đầu tháng 6 năm Đại Nghiệp Đại Tù thứ 9, đại quân đông chinh thuận lợi đánh tới đô thành Cao Cú Lệ Bình Nhưỡng. Đại quân của Vũ Văn Thuật và Dương Nghĩa Thần đã tụ họp với thủy quân của Lai Hộ Nhi, bao vây thành công Bình Nhưỡng. Cao Cú Lệ Vương Cao Nguyên của đã cử người ra ngoài thành diện kiến Vũ Văn Thuật, bày tỏ bên mình bằng lòng thần phục dưới chân Hoàng đế Đại Tù, vĩnh viễn cam chịu là thần tử.

Dương Quảng đã lĩnh hội sâu sắc bài học quân viễn chinh lần trước bị tiêu diệt hoàn toàn, lần này không bỏ trí quan văn đảm nhiệm giám quân Vũ Văn Thuật nữa. Khi sắp xuất chinh, ông đã nói với Vũ Văn Thuật, viễn chinh lần này phải công hạ được Bình Nhưỡng. Nếu Cao Nguyên đầu hàng, không chịu! Cho nên, lần này Vương Cao Nguyên đầu hàng đã bị Vũ Văn Thuật từ chối.

Chinh phạt lần thứ hai, chiến sự Liêu Đông đã diễn ra thuận lợi. Cao Cú Lệ đã bị đánh bại hoàn toàn. Bởi vì có kinh nghiệm khi rút quân lần đầu tiên, nếm qua một lần thất bại, Vũ Văn Thuật đã hạ lệnh tấn công các đại thành ven đường qua Cao Cú Lệ. Ngoài mấy tòa thành trì phòng thủ kiên cố ra, về cơ bản đã không đủ sức uy hiếp đối với đường lui về của đại quân nữa. Lần trước, khi rút lui, bởi vì tốc độ tiến quân quá nhanh nên đã bỏ qua rất nhiều thành trì và bảo trại của Cao Cú Lệ. Cho nên, Vũ Văn Thuật đã suýt bị chặn đứng ở giữa đường không trở về được. Nếu không phải con thú của y Vũ Văn Sỹ Cặp kịp thời dẫn hai vạn tinh kỵ tiếp ứng, nói không chừng ông ta cũng đã phải nuốt hận ở Liêu Đông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Sớm Đã Được Người Ta Ghi Nhớ Rồi.

Tục ngữ có câu mỗi lần ngã là một lần bớt dại. Dương Quảng không cử quan văn đi can thiệp vào chuyện của quan võ. Vũ Văn Thuật cũng không chế ôn thỏa đường lui. Xem ra, không có việc gì có thể ngăn cản đại quân chinh Liêu lần này tiêu diệt Cao Cú Lệ.

Nhưng đúng lúc đại quân của Vũ Văn Thuật và Lai Hộ Nhi bao vây chặt lấy Bình Nhưỡng, nội thị thân cận nhất bên cạnh Hoàng đế, Đô úy Long Đình Vệ Văn Ngoạt bỗng nhiên tới trong quân Đại Tù ở bên ngoài thành Bình Nhưỡng.

Văn Ngoạt tới truyền chỉ, mật chỉ.

Lần này Văn Ngoạt tới không mang theo Long Đình Vệ của y. Bên cạnh chỉ có hai người Thanh Diên và Hoàng Loan. Tuy nhiên, bảo vệ y tới truyền chính là hai nghìn tinh giáp khinh kỵ tá quân trong thiên tử lục quân. Từ vẻ mặt lo lắng và sự mệt mỏi của Văn Ngoạt đã khiến cho Vũ Văn Thuật đoán được, đã có chuyện lớn xảy ra rồi. Chỉ là, ông không ngờ sự việc lại lớn như vậy. Lớn đủ để trấn động Đại Tù. Lớn khiến cho người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Thanh Diên mang chiếc ô lớn và Hoàng Loan mang thiết thương lớn đứng bên ngoài trướng Vũ Văn Thuật. Hai người cũng cao như nhau, lại đều là thiếu nữ yêu kiều khuôn mặt xinh đẹp. Bình khí mà họ mang sau lưng thực sự là quá lớn. Cho nên, binh lính qua lại đều nhìn thấy. Tuy nhiên, hai người bọn họ đứng ở bên ngoài như vậy, dường như những ánh mắt đó căn bản không liên quan gì tới họ.

Trong quân trướng, nghe xong Văn Ngoạt đọc mật chỉ, Vũ Văn Thuật, Dương Nghĩa Thần và Lai Hộ Nhi đều tái mặt đi. Ba người bàn bạc với nhau một hồi, trên mặt ai nấy đều đầy sự bất ngờ.

- Đây là chuyện ... khi nào?

- Mừng 3 tháng 6.

Văn Ngoạt uống một ngụm trà, cảm thấy cổ họng mình đã bớt đi vài phần rồi.

- Bởi vì phản tặc phong tỏa hai đường thủy bộ, tầu chong các nơi đều bị giữ lại không thể chuyển tới Liêu Đông được. Mãi cho tới ngày 28 tháng 6, người của La Nghệ U Châu phải đi đã tới thành Liêu Đông yết kiến Bệ hạ. Khi đó mới biết đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Buổi tối ngày 28 tháng 6, Bệ hạ đã hạ chỉ cho đại quân trở về Liêu Tây. Ta từ Liêu Đông đi ngay trong đêm, mặc dù không chậm trễ chút nào, nhưng lúc này đại quân ở bên ngoài thành Liêu Đông cũng đã lui về phía tây Liêu Thủy rồi.

Văn Ngoạt nói:

- Ý chỉ của Bệ hạ, Vũ Văn Nguyên soái không cần phải quay về báo cáo công việc. Sau khi thống lĩnh đại quân trở về, trực tiếp tới sào huyệt tiêu diệt phản tặc Dương Huyền Cẩm. Bệ hạ đã hạ chỉ, các lộ đại quân đều quy về Nguyên soái Vũ Văn Thuật tiết chế.

Ông ta nhìn Vũ Văn Thuật nói:

- Bệ hạ đã tin nhiệm Vũ Văn Nguyên soái hơn rồi, hy vọng Nguyên soái sớm đã có tính toán.

Vũ Văn Thuật gật đầu nói:

- Thần tất nhiên là không thể phụ lại sự tin nhiệm của Hoàng thượng được rồi.

Văn Ngoạt gật đầu nói:

- Dương Nghĩa Thần, ý chỉ của Bệ hạ, tăng Chiêu Thảo sứ lục quân, tiêu diệt đám phản tặc phương bắc Vương Bạc, Cao Sỹ Đạt.

Dương Nghĩa Thần khom người nói:

- Thần, lĩnh chỉ!

- Ý chỉ của Bệ hạ, tướng quân Lai Hộ Nhi thống lĩnh thủy quân trực tiếp quay về, bảo vệ đô thành.

Lai Hộ Nhi khom người nói:

- Thần tuân chỉ!

Văn Ngoạt lại nâng chén trà lên uống cạn, thở dài nói:

- Ba vị Đại tướng quân xin hãy mau rút quân về. Ta còn phải trở về phục chỉ, không thể ở lại đây lâu được, trước tiên xin chúc ba vị tướng quân kỳ khai đắc thắng, lập được công trạng.

Văn Ngoạt đứng lên, mặc dù đám người Vũ Văn Thuật đều khuyên ông ta theo đại quân trở về. Nhưng, Văn Ngoạt không chịu. Đám người Vũ Văn Thuật biết Văn Nhất Dao chính là nội thị thân tín nhất của Bệ hạ. Cho nên, dù Đại tướng quân Vũ Văn Thuật, Lai Hộ Nhi quyền cao chức trọng như vậy cũng không dám khinh thường. Thấy Văn Ngoạt cố chấp muốn đi, Vũ Văn Thuật liền nói:

- Đại quân đi xuống phía nam thế như chẻ tre, có mấy xe châu báu mong Đô úy mang về, dâng lên Bệ hạ. Đại quân sẽ lập tức xuất phát hành quân, ta sợ là sẽ có sơ xuất.

Dương Nghĩa Thần nhìn Vũ Văn Thuật, thậm chí lão già người quả đúng là cáo già!

Ý đương nhiên hiểu ý của Vũ Văn Thuật. Nói cái gì là sơ xuất mà mất đi châu báu đó, còn không phải là muốn tặng quà cho Văn Ngoạt sao? Đại quân mấy chục vạn người không bảo vệ được mấy xe châu báu, hai nghìn kinh binh đó của Văn Ngoạt lại có thể bảo vệ được sao? Nhưng, Vũ Văn Thuật là muốn mua một chút ân tình, châu báu cho tới tay Văn Ngoạt, lão lấy bao nhiêu Hoàng đế sao mà biết được?

- Hay là thôi đi.

Dương Nghĩa Thần không ngờ Văn Ngoạt lại từ chối ý tốt của Vũ Văn Thuật!

Văn Ngoạt như có thâm ý liếc nhìn Vũ Văn Thuật một cái, lạnh lùng nói:

- Vũ Văn Nguyên soái có lòng thì trực tiếp dâng lên Bệ hạ sẽ tốt hơn.

Ông ta liền thi lễ nói:

- Vậy xin cáo từ.

Ba người tiễn Văn Ngoạt ra khỏi đại doanh. Lai Hộ Nhi nhìn theo bóng của Văn Ngoạt liền mỉm cười nói:

- Đúng là đồ con lừa, thích ngựa mẹ dẫn hai con ngựa xinh đẹp như vậy, lão ta chính là không sợ người khác nói lời linh tinh sao?

Vũ Văn Thuật ho khan vài tiếng nói:

- Vẫn nên nhanh chóng trở về chinh đồn lại lĩnh thủy đi. Nếu để phản tặc đánh tới Đông Đô, tội của ta và người sẽ càng lớn hơn!

Lai Hộ Nhi thở dài nói:

- Quả là ngưỡng mộ Dương tướng quân, ở lại Hà Bắc không phải đi xuống phía nam.

Dương Nghĩa Thần không có ý kiến từ chối, chỉ cười khổ lắc đầu.

Dương Nghĩa Thần vốn họ Uất Trì. Cha của y Uất Trì Sùng là Nghi Đồng Đại tướng quân Bắc Chu trấn thủ Hằng Sơn. Khi đó Cao Tổ Văn Hoàng đế Đại Tùy Dương Kiên có quan hệ rất tốt với ông ta. Sau đó, Dương Kiên chuyên quyền bài trừ dị kỷ. Tổng quản Tương Châu Uất Trì Huýnh không phục liền phản kháng lại. Bởi vì Uất Trì Sùng và Uất Trì Huýnh chính là cùng họ. Cho nên Uất Trì Sùng để bày tỏ mình không cùng Uất Trì Huýnh làm phản, tự

nhốt mình trong nhà giam, đồng thời còn phái người đi tới chỗ Dương Kiên thỉnh tội.

Dương Kiên biết Uất Trì Sùng không có lòng làm phản, đích thân viết một bức thư an ủi y. Ngoài ra còn điều ông ta vào triều làm quan. Sau khi Uất Trì Sùng vào triều làm bốn phân của mình, được Dương Kiên tín nhiệm. Trong năm Khai Hoàng, Đạt Khê Trường Nho, sư phụ của Lý Nhân đã từng khiêu chiến với Đột Quyết Lang kỵ ở Chu Bàn, đánh bại người Đột Quyết. Nhưng Uất Trì Sùng lại vì lực chiến mà chết. Cảm động về lòng trung nghĩa của y, Dương Kiên đã truy phong ông ta làm Đại tướng quân, Thứ sử Dự Châu. Uất Trì Nghĩa Thần tập kỳ tước vị của ông ta, ban thưởng họ Dương.

Ba người Vũ Văn Thuật sau khi sắp xếp xong, ngày hôm sau liền hạ lệnh lui quân.

.....

.....

Vừa mới vào tháng 6, không khí Lê Dương đã nóng bức khiến cho người có có chút bức bối. Ẩn mình trong rừng cây rậm rạp khiến cho người ta chán ghét không ngừng kêu ca. Thời tiết oi bức này đã khiến cho người ta hận là không thể nhảy xuống sông mà bơi lội một phen.

Kho Lê Dương được xây dựng sát núi, chính là quốc khố của Đại Tùy cùng với kỳ danh kho Hưng Lạc, lương thực tích trữ trong đó không dưới trăm vạn thạch. Mãi cho tới sau khi nhiều năm sau nhà Đường lên ngôi, lương thực trong kho cũng vẫn chưa ăn hết.

Ngày mùng 3 tháng 6, Lễ bộ Thượng thư Đốc lương kho Lê Dương Dương Huyền Cảm đã tập trung rất nhiều người trong phủ. Những người này đều là thân thích, gia quyến của Dương Huyền Cảm, còn có một số bộ hạ cũ của phụ thân của y Sở Công Dương Tổ. Dương Huyền Cảm thân trang nhưng đứng trong sân, đưa mắt nhìn những thủ hạ giúp đỡ mình hoàn thành Đại Nghiệp trước mặt, trong lòng cảm kích mãnh liệt lý tưởng hào hùng. Bởi vì cảm kích, sắc mặt y ửng đỏ lên. Có lẽ là vì thời tiết nóng bức, y gấp trên người y đã chảy mồ hôi thấm ướt. Nhưng, Dương Huyền Cảm lúc này lại không hề có ý so đo với những điều này. Y so đó là đại sự long trời lở đất.

Ngày này, Dương Huyền Cảm triệu tập tám nghìn dân phu vận chuyển lương thực, dùng vải bố phủ lên, tuyên bố xuất chinh. Nhưng y lại không dám trực tiếp làm cờ hiệu, mà nói dối là Đại tướng quân thủy quân đang chinh phạt Liêu Đông Lai Hộ Nhi tạo phản, phát công văn triệu tập binh lính các huyện gần đó tập hợp lại, xuất binh “tiêu diệt phản tặc”.

Trước đây Lý Mật đã từng đưa ra ba sách lược thượng trung hạ. Thượng sách là đại quân tấn công phía bắc, chiếm cứ U Châu, ngăn cản đường đại quân chinh Liêu của Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng trở về. Sẽ đặt trăm vạn nhân mã ở Liêu Đông thì đại sự tất thành. Đại quân tấn công Trường An, giữ chân đám người hoàng tôn Dương Hựu ở Trường An để uy hiếp Dương Quảng. Sau đó khống chế Đồng Quan, tiếp tục khởi quân chinh phạt, đây là trung sách. Hạ sách chính là tấn công Đông Đô Lạc Dương. Nhưng Lạc Dương có trọng binh trấn thủ, thắng thua khó đoán.

Dương Huyền Cảm suy nghĩ rất lâu, quyết định vẫn hành sự theo hạ sách của Lý Mật. Lý Mật khuyên can khô sở mà không có kết quả, cũng thấy thất vọng đối với Dương Huyền Cảm.

Theo Lý Mật thấy, thượng sách đương nhiên là con đường tốt nhất rồi. Chỉ cần đại quân chiếm cứ được Trác quận phía bắc là có thể ngăn cản được trăm vạn đại quân của Hoàng đế viễn chinh bên ngoài biên cương Đại Tùy rồi. Đại quân đông chinh cũng chưa trở về, phía sau lại có người Cao Cú Lệ tấn công mạnh. Chỉ cần Hoàng đế chết đi rồi, thiên hạ sẽ lấy được một nửa.

Nhưng Dương Huyền Cảm cố tình không nghe, chỉ muốn tấn công Đông Đô Lạc Dương.

Chính vì chuyện này, Lý Mật cảm thấy Dương Huyền Cảm không phải là người làm được chuyện lớn, liền lặng lẽ bố trí, chuẩn bị đường lui.

Chỉ là, Lý Mật không biết chính vì ba kế sách này, Dương Huyền Cảm cũng đã cảm thấy nghi ngờ khả năng của gã. Theo Dương Huyền Cảm, Lý Mật tôn sùng thượng sách nhất. Kỳ thực căn bản là không thông! Trước tiên không nói Trác quận có năm nghìn Hồ bí trọng giáp của La Nghệ, mấy vạn kinh tốt đó, dù có thể đánh bại được La Nghệ chiếm cứ Trác quận, cũng khó mà có thể ngăn được đại quân trăm vạn người hồi kinh? Thượng sách này, kỳ thực căn bản chính là nói chuyện trên giấy tờ mà thôi! La Nghệ U Châu là vật bài trí hay sao? Trăm vạn Đại quân chinh Liêu đó là gà đất chó cảnh sao?

Cho nên, Dương Huyền Cảm vẫn quyết định, trước tiên đánh Đông Đô, sau đó sẽ lấy Trường An.

Mà căn cơ của y chính là kho Lê Dương. Chỉ cần kho Lê Dương vẫn còn trong tay y thì không phải lo lắng đại quân không có lương thực. Cho nên, Dương Huyền Cảm đã để lại Nguyên Vụ Bản mà mình vô cùng tín nhiệm ở lại trấn thủ Lê Dương. Y đích thân dẫn đại quân đi xuống phía nam, tranh bá giang sơn.

Chỉ là bất luận thế nào y cũng không ngờ, Lê Dương sớm đã được người ta ghi nhớ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Rốt Cuộc Cũng Đã Tìm Ra Người Rồi..

Cự Dã Trạch quận Đông Bình cách kho Lê Dương quận Cấp không xa lắm. Mà phòng ngự yếu địa quân sự này bên ngoài xem ra rất ổn định, nhưng thực chất vẫn có cơ hội.

Trần Tước Nhi chỉ dư dả nói:

- Trước tiên không nói tới Dương Huyền Cảm không còn để lại bao nhiêu binh lính có thể chiến đấu thực sự lại cho Nguyên Vụ Bản nữa. Trong vòng năm ngày ngắn ngủi, thủ hạ của Nguyên Vụ Bản đã tập hợp được hàng vạn người hoàn toàn đều là người dân muốn kiếm cơm ăn. Chỉ có thể nói con người Nguyên Vụ Bản này chưa từng có kinh nghiệm cầm quân tác chiến. Trước đây hẳn ta cũng chẳng qua chỉ là một quan huyện, bỗng nhiên cho hẳn ta mấy vạn người

Về sau Trần Tước Nhi vẫn chưa nói ra, nhưng các tướng lĩnh khác ở hiện trường đều đã hiểu cả.

Mọi người cùng cười vang lên, Thiết Lão Lang cười nói:

- Thật đúng là như vậy, một tên ăn mày một đời vất vả nguoi bỗng cho hẳn ta mấy vạn quan tiền, thoáng chốc hẳn ta lại không biết làm thế nào để tiêu số tiền này. Cho hẳn ta tới tửu lầu, thanh lâu, sông bạc, bởi vì hẳn ta vẫn mãi là một thằng ăn mày, dù trong tay có tiền thì lá gan của hẳn ta cũng vẫn là một thằng ăn mày. Khi tiêu tiền có lẽ cũng sẽ vung tiền như rác? Cũng có thể không nở vung? Tóm lại, trong thời gian ngắn hẳn ta không thể sử dụng được tiền.

Triều Cầu Ca nói:

- Nói rất đúng, Nguyên Vụ Bản chính là một tên ăn mày bỗng nhiên giàu lên. Hẳn ta vốn làm quan lại của một huyện thành nhỏ, thuộc hạ nhiều nhất cũng chỉ có vài người, mười mấy người, bỗng nhiên để cho hẳn ta chỉ huy hàng vạn người tác chiến, hẳn ta không biết sử dụng người. Chính như tên ăn mày không thể sử dụng tiền. Nhiều hơn nữa, cũng không có gì phải lo lắng.

Ngưu Tiến Đạt cười nói:

- Ta mới từ Lê Dương trở về. Các người nói, kỳ thực đã không khác gì sự thật. Dương Huyền Cảm viện có Lai Hộ Nhi tạo phản, phát công văn triệu tập quan quân các huyện gập đó tới Lê Dương tập kết. Sau đó lại để lại tám nghìn nông phu ở lại vận chuyển lương thực, giấu dưới vải bạt che mưa. Sau khi đã tập hợp đủ đội ngũ ba vạn người sẽ rời khỏi Lê Dương. Hẳn ta để lại Nguyên Vụ Bản ở lại trấn thủ Lê Dương là vì con người Nguyên Vụ Bản vô cùng cẩn thận. Hơn nữa lá gan lại rất lớn, nói thế nào thì con người Nguyên Vụ Bản cũng có chút mâu thuẫn với tính cách của hẳn.

- Khi Dương Huyền Cảm rời khỏi Lê Dương đã từng hỏi thủ hạ, làm thế nào mới có thể bảo vệ Lê Dương không mất?

- Có người nói, tập hợp binh ở trong thành Lê Dương, phong tỏa bốn cửa, kiên trì cố thủ không ra.

- Có người lại nói, nếu là quan quân tấn công vội vàng, vậy thì phóng hỏa đốt kho lương, ép quan quân rút lui.

- Còn có người nói, đại quân triều đình còn ở xa Liêu Đông. Dù Đại soái của chúng ta đánh Đông Đô và Tây Đô, nhân mã triều đình nói không chừng còn không kịp chạy về. Lê Dương thực sự không có nguy hiểm gì.

Nguyên Vụ Bản suy nghĩ một hồi nói:

- Xem xét thời thế, tùy cơ mà ứng biến, địch yếu thì ta tấn công, giết địch ở ngoài kho Lê Dương, không để chiến hỏa lan tràn vào kho lương thực. Địch mạnh thì cố thủ thành trì, kiên trì không ra, chờ viện binh tới trong ngoài ứng hợp, tiêu diệt địch.

Ngưu Tiến Đạt mỉm cười nói:

- Dương Huyền Cảm nghe thấy đã lập tức tán thưởng của Nguyên Vụ Bản, chỉ lấy thuộc hạ nói các người ai nấy xuất thân quân võ, lại không bằng một văn nhân như Nguyên Vụ Bản! Do đó hẳn ta lấy Nguyên Vụ Bản ở lại trấn thủ Lê Dương. Đồng thời phong cho hẳn ta làm quận thủ Cấp quận, phụ trách trấn thủ lương thảo đốc vận Lê Dương.

- Đùa à!

Ngay cả Lưu Mãn thật thà nhất cũng phải bật cười.

- Xem xét thời thế, tùy cơ hành động?

Y cười nói:

- Một văn nhân, biết cái gì là thế? Biết cái gì là cơ?

Trần Tước Nhi trêu ghẹo nói:

- Ai nói văn nhân không thể cầm quân? Người coi Lưu Sĩ Long người ta còn không phải là xem xét thời thế ở Liêu Đông, tùy cơ hành động tiêu diệt hai mươi mấy vạn nhân mã Đại Tùỵ sao? Giúp Át Chi Văn Đức đánh lui trăm vạn đại quân của chúng ta. Các người không thể xem thường văn nhân được!

Đạt Khê Trường Nho trừng mắt lờm y nói:

- Trước tiên là nói về chính sự!

Trần Tước Nhi ngượng ngùng cười nói:

- Vốn dĩ Nguyên Vụ Bản cũng không ngờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy đội ngũ của hắn ta lại phát triển lớn như vậy. Chỉ có mấy ngày, nghe nói tham gia phản quân của Dương Huyền Cẩm có thể ăn no, hơn nữa trấn thủ kho Lê Dương cũng không lo sau này không có cơm ăn. Cho nên trên sông Hoàng Hà, nông phu vận chuyển trên sông, nạn dân các huyện lân cận, thậm chí còn có mã tặc thổ phỉ là lực lượng đều tới Lê Dương. Nguyên Vụ Bản người đến không từ chối, tất cả đều cung cấp lương thực theo tiêu chuẩn của phủ binh.

- Cứ như vậy, người dân khắp nơi càng ngày càng tới nhiều hơn.

Ngưu Tiến Đạt bổ sung thêm:

- Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ba bốn ngày, đội ngũ dưới trướng Nguyên Vụ Bản từ năm nghìn người đã tăng lên tới ba vạn năm nghìn người!

- Kỳ thực Nguyên Vụ Bản cũng chưa chắc đã giống như lời các người nói.

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Trước tiên, hắn ta không biết chúng ta đã để ý tới nhà kho Lê Dương, hắn không biết chúng ta có hai vạn nhân mã tinh nhuệ trong tay. Hắn không biết Đại đương gia của Cự Đà Trạch đã không phải là Trương Kim Xung nữa. Mà đại quân của triều đình có lẽ bây giờ cũng mới bắt đầu từ Cao Cú Lệ trở về. Đại quân của Vũ Văn Thuật và Dương Nghĩa Thần đã đánh tới Bình Nhưỡng rồi, quay trở về gấp cũng không phải là một chốc có thể về kịp đấy. Cho nên Nguyên Vụ Bản không lo lắng trong khoảng thời gian này có người tấn công Lê Dương. Hắn ta cảm thấy trong khoảng thời gian này chính là thời cơ tốt nhất để mở rộng đội ngũ. Cho nên, hắn ta mới mở cửa chiêu binh mãi mã, dù sao trong kho Lê Dương cũng không thiếu lương thực.

- Đây chính là xem xét thời thế mà Nguyên Vụ Bản đã nói tới.

Lý Nhân nói xong.

Đạt Khê Trường Nho gật đầu nói:

- Không sai, theo tình hình hiện tại, hành động của Nguyên Vụ Bản đã không hề có sai lầm lớn. Hắn ta không phải giống như các người nói. Ngược lại là các người

Đạt Khê Trường Nho chân thành nói:

- Từ sau khi trở về ở Liêu Đông mọi việc đều thuận lợi, vừa chiến đấu liền chiến thắng. Các người đều khinh địch. Điều này không tốt, các người nên nhớ một điều, bất luận kẻ địch có yếu thế nào, chỉ cần đủ coi trọng hắn ta mới có thể giành được thắng lợi. Trước mỗi trận chiến, nếu không thể thật sự bình tĩnh đánh giá đối thủ, vậy thì cũng không cách thất bại bao xa.

- Theo các người thấy, chúng ta rất mạnh, còn Nguyên Vụ Bản rất yếu. Điều này đã sai rồi!

Đạt Khê Trường Nho đứng lên, vừa bước đi vừa nói:

- Nhân mã dưới trướng Nguyên Vụ Bản thực sự không có chiến lực gì. Còn binh lính dưới trướng các người đều là lão binh bách chiến. Nguyên Vụ Bản là một văn nhân chưa từng cầm quân tác chiến. Còn các người đều là tướng lĩnh lăn lộn rất lâu ngoài chiến trường rồi, thoát nhìn dường như không thể chiến bại được. Vậy thì, ta hỏi các người, các người thấy ưu thế của mình, thấy điểm yếu của Nguyên Vụ Bản, các người đã từng thấy được nhược điểm của mình chưa? Thấy được ưu thế của Nguyên Vụ Bản chưa?

Mọi người đều ngẩn người ra, lập tức im lặng.

Đạt Khê Trường Nho chính là danh tướng đương thời, luận về kinh nghiệm, luận về tư chất đều đủ trở thành giáo sư của những người này. Cho nên một lời của Đạt Khê Trường Nho cũng đủ trọng lượng rồi.

Ông nói không sai, từ sau khi trở về từ Liêu Đông, trên Yên Sơn, cướp bóc người Hề ở biên cương xa xôi, hai trận chiến với Trương Kim Xung, nhân mã của Yên Văn trại đánh thuận buồm xuôi gió. Cho nên các tướng lĩnh hay binh lính đều thế, trong lòng đều có chút lảng lảng. Đang lúc gặp loạn thế, cho dù các hào kiệt của lực lượng đó đứng lên quả thực cũng không ai được người của Yên Văn trại xem trọng. Tên tặc Cự Đà Trạch Trương Kim Xung cũng được coi là một thế lực lớn của lực lượng đạo phương bắc, còn không phải bị họ đánh cho tan tành rồi sao?

Mà thế khinh địch này một khi xuất hiện, thì tất sẽ phải ngăn lại.

Đạt Khê Trường Nho cảm quân đã nhiều năm rồi, ông thấy rõ, khí thế đội ngũ hiện giờ dù đủ, nhưng có chút phù phiếm.

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Nếu sư phụ hỏi, vậy các người hãy nghĩ xem, điểm yếu của chúng ta là gì? Ưu điểm của Nguyên Vụ Bản là gì?

Mọi người im lặng một hồi, Ngưu Tiến Đạt liền háng giọng một cái, có chút xấu hổ nói:

- Thành Lê Dương phòng bị kiên cố, lương thảo phong phú. Mặc dù nhân mã dưới trướng Nguyên Vụ Bản không thiện chiến, nhưng vai trò thủ thành lại không có vấn đề gì. Nếu là Nguyên Vụ Bản thủ thành không ra, chúng ta dù có thể công phá được Lê Dương cũng sẽ bị tổn thất rất lớn.

Triều Cầu Ca bổ sung:

- Yên Văn trại chúng ta vẫn luôn không thu nhận binh lính bừa bãi, cầu tinh mà không cầu nhiều. Mặc dù tuyển chọn một nhóm người vào sơn trại, nhưng nếu thật sự có một trận ác chiến, lão binh chết một người thì thiếu một người, chúng ta lại không thể đi cướp bóc của dân chúng. Cho nên, một khi bị tổn thất, thực lực rất khó bổ sung lại được trong thời gian ngắn.

Lưu Hắc Thất nói:

- Mặc dù cách Lê Dương không xa lắm, nhưng quân ta chạy tới, binh lính mệt mỏi. Nhân mã của Nguyên Vụ Bản đã khỏe hơn, có ưu thế

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Che Hàng Rào Ủng Má Hồng..

Lạc Phó ngẫm nghĩ một hồi nói:

- Trong trại chúng ta hiện giờ dù có ba vạn kinh tốt. Nhưng, lần này xuất chinh nặng về đột kích. Cho nên, vẫn phải lấy kỵ binh của Nhuệ Kim doanh là chính. Nhưng, kỵ binh không thể mang theo vũ khí công thành, chỉ có thể dụ dỗ Nguyên Vụ Bản xuất thành tác chiến. Bên ngoài thành Lê Dương tiêu diệt địch, điều này rất khó.

- Lê Dương có lương thực, cũng có nghĩa là Nguyên Vụ Bản không thiếu binh!

Đồng Phương Liệt Hóa nói:

- Chỉ cần Nguyên Vụ Bản phát lương thực, người dân đói khát gần đó sẽ điên cuồng chạy tới.

Đạt Khê Trường Nho mỉm cười nói:

- Hiện giờ, các người đã hiểu thấu vấn đề hơn nhiều rồi đấy.

.....

.....

Người khác không biết, nhưng Lý Nhân biết, lần này Dương Huyền Cảm tạo phản xem ra là tạo ra thanh thế kinh người. Mặt khác cũng đã động tới nền tảng của Đại Tùy. Nhưng trước sau gì cũng trong thời gian hai tháng sẽ bị triều đình Đại Tùy tiêu diệt. Ngày 28 tháng 6, Vũ Văn Thuật mới từ Liêu Đông lui quân về. Mà tháng 8, Vũ Văn Thuật đã tiêu diệt loạn quân. Cho nên, Lý Nhân chỉ có thời gian chưa đầy một tháng tới đánh Lê Dương.

Yên Văn trại muốn phát triển thì phải mở rộng quân đội, lương thảo mới là căn bản. Kho Lê Dương có hàng trăm vạn thạch lương thực, nhân cơ hội này hạ Lê Dương, sẽ đóng vai trò quan trọng cho sự phát triển của Yên Văn trại.

Mà thời gian của Lý Nhân không nhiều. Trong vòng một tháng, phải hạ được Lê Dương, còn phải tận dụng khả năng lớn nhất để vận chuyển lương thực về Cự Đà Trạch. Mà trên thực tế, hẳn không đoán chắc được thời gian của một tháng, thật sự muốn tính toán, lại chỉ có thể nửa tháng.

Trong lịch sử, ngày 28 tháng 6 Vũ Văn Thuật từ Liêu Đông rút quân về. Cuối tháng 7 đã tấn công đánh tan chủ lực phản quân. Ngày mùng 1 tháng 8, bên cạnh Dương Huyền Cảm chỉ còn lại đệ đệ Dương Tích Thiện của hắn ta. Dương Huyền Cảm bắt đắ đi để Dương Tích Thiện giết chết mình. Cuộc khởi nghĩa oanh liệt này chỉ kéo dài trong hai tháng.

Các tướng lĩnh Yên Văn trại bàn bạc một ngày, cuối cùng quyết định do Lý Nhân, Đạt Khê Trường Nho thống lĩnh kỵ binh Nhuệ kim doanh trước tiên đi tới Lê Dương, tìm cơ hội dụ dỗ Nguyên Vụ Bản xuất thành tác chiến. Tốt nhất có thể đánh tan quân địch trong dã chiến bình nguyên. Các tướng lĩnh khác thống lĩnh một vạn bộ binh theo sau. Nhiệm vụ chính của họ là vận chuyển lương thực tới Cự Đà Trạch. Trương Trọng Kiên thống lĩnh một vạn binh mã trấn thủ Cự Đà Trạch.

Đúng lúc đại quân chuẩn bị xuất phát, một đội quân khoảng hơn trăm người tới bên ngoài Cự Đà Trạch.

Binh lính thủ cầu treo bổng thấy có người tiếp cận sơn trại, liền thổi tù và cảnh báo. Không biết bao nhiêu binh lính từ trong sơn trại tiến lên thành lầu. Giáo úy dẫn đầu đứng trên lầu quan sát hết lớn:

- Kê nào, dừng lại, tiến lên trước một bước nữa sẽ bắn tên!

Đội quân hơn trăm người đó đều là kỵ binh, còn có một xe ngựa, chỉ là bất luận là kỵ binh hay xe ngựa, xem ra là có chút nghèo túng. Các kỵ binh trên người mặc bì giáp và áo choàng đỏ đã cũ rồi. Trên xe ngựa cũng có một lớp bụi dày phủ lên.

Sau khi dừng lại trước cầu treo, rèm cửa xe được một bàn tay ngọc vén lên, lập tức một dáng người thướt tha váy dài màu tím nhạt từ trên xe bước xuống. Sau khi nàng xuống xe khẽ nhủ mây, gió tay lên che ánh mặt trời chói chang của ngày đầu tháng sáu khiến người ta thấy khó chịu. Mặc dù trên đoạn đường này đi quá lâu, bởi vì giữa lục lâm đạo phía bắc Hoàng Hà đánh đắm túi bụi với mấy hào kiệt. Cho nên đội ngũ của nàng chậm trễ rất lâu. Mặc dù nàng có thể nhờ La Nghệ U Châu giúp mình, có thể ảnh hưởng tới quyết định của A Sử Na Khử Hộc Đột Quyết. Nhưng, đối với những mạng phu của lục lâm đạo đó, nàng thực không có cách nào khác. Cho nên, nàng cũng chỉ có thể đi trốn, cố gắng không nước thêm thị phi vào người.

- Phiên đi thông báo với Lý tướng quân, nói Thảo Lư Diệp Hoài Tụ tới thăm.

Người phụ nữ đó day day lông mày, vẻ mặt còn có chút tiêu tụy khiến người ta đau lòng.

Tiểu tử kia ... cuối cùng đã tìm được người rồi.

Lý Nhân đang chinh đồn binh mã chuẩn bị xuất chinh thì biết tin Diệp Hoài Tụ tới tìm, bỗng thấy chột dạ. Nỗi lo này bỗng càng mãnh liệt hơn, ngay cả đám người Ngưu Tiên Đạt cũng đều thấy được sự thay đổi của hắn. Họ đương nhiên là nghe nói tới cái tên Diệp Hoài Tụ này rồi. Cho nên ánh mắt nhìn Lý Nhân có chút hâm mộ, đương nhiên trong ánh mắt còn có chút vui mừng khi người gặp họa. Ý nghĩa đó khiến cho Lý Nhân cảm thấy rất buồn bực.

Nỗi lo lắng này không khỏi chột dạ, cảm giác đó giống như khi đang ở tửu lầu khoác lác mình chơi gái. Hắn bỗng thấy cô gái thanh lâu trong lời nói dối của mình bỗng tới tìm mình đòi nợ. Nhưng Lý Nhân rõ ràng là không có chơi gái, cảm giác này vẫn cứ mạnh mẽ như vậy, là vì hắn đã nợ một ân tình. Nợ người phụ nữ tên gọi Diệp Hoài Tụ đó một ân tình. Hơn nữa, mãi cho tới bây giờ cũng vẫn chưa tìm được cơ hội để trả nợ.

Trong ánh mắt phức tạp của mọi người vui mừng khi thấy người gặp họa còn mang chút cổ vũ và ngưỡng mộ. Lý Nhân hít sâu một hơi, sau đó chỉnh sửa lại quần áo, bước ra ngoài. Chỉ đi được khoảng bốn năm bước thì bỗng dừng lại, chạy vào phòng mình lấy tấm vải bạt che đi một số thứ.

Khi Lý Nhân ra ngoài nghênh tiếp, Diệp Hoài Tụ đã vào tới sơn trại rồi. Trên con đường yên tĩnh vắng vẻ đi lên sơn trại, Diệp Hoài Tụ ngồi yên lặng trong chòi nghỉ, neho mắt giống như đang ngủ, lại giống như là đang suy nghĩ chuyện gì đó. Chiếc chòi này được xây ở giữa một thảm màu xanh, che được ánh nắng mặt trời gay gắt. Bên cạnh chòi còn có một cái đầm nhỏ, đang vào mùa sen nở nên rất đẹp, cảnh sắc tuyệt vời. Song Diệp Hoài Tụ không tới để ngắm núi đá bên cạnh, cũng không tới để ngắm hoa sen trắng nở rộ trong hồ.

Có một chú chim không biết tên đang hót líu lo trong bụi cây, biết tiếng hót làm phiền lòng người nên đành nén lại. Tiếng hót này dễ nghe êm tai, giống như đang chào mừng khách phương xa tới.

Có người mang trà tới cho Diệp Hoài Tụ. Trà được đặt lên chiếc bàn đá trước mặt nàng. Hương trà thoang thoảng bay lên, Diệp Hoài Tụ không muốn uống ngụm nào.

Khi Lý Nhân bước tới chòi hóng mát, cái nhìn đầu tiên chính là áo tím quen thuộc đó. Hắn không biết vì sao Diệp Hoài Tụ lại thích mặc quần áo màu tím. Nhưng không hề nghi ngờ, Diệp Hoài Tụ mặc áo tím rất đẹp. Dấu ấn thời gian không hề lưu lại trên khuôn mặt tinh xảo của Diệp Hoài Tụ. Mặc dù đi đường dài vất vả, nhưng cũng không thể làm lu mờ sắc đẹp của nàng. Có lẽ là vì thời tiết quá nóng, gò má nàng cũng đã ửng đỏ, trên đầu lấm tấm mồ hôi. Nhưng, tất cả những điều này càng khiến cho dáng vẻ của nàng càng đẹp hơn.

Khi Lý Nhân bước tới bên ngoài chòi hóng mát bỗng dừng bước. Hắn không bước vào trong chòi đó. Bởi vì hắn bỗng phát hiện thấy, cây xanh thành rừng, hoa sen nở rộ, mùi đó mát mẻ, lại cộng thêm một Diệp Hoài Tụ áo tím. Đó chính là một bức phong cảnh hoàn mỹ, giống như là một bức họa đã vẽ xong. Nếu mình bước vào, chỉ e là đã phá đi mất sự yên tĩnh này, vẻ đẹp này. Diệp Hoài Tụ được tô điểm trong phong cảnh, Lý Nhân là người đứng ngoài ngắm phong cảnh và người đẹp.

- Người đứng bên ngoài không nói một lời, là không nói chuyện với ta, hay là ... không dám nói chuyện?

Diệp Hoài Tụ bỗng nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn Lý Nhân cười nói.

Lý Nhân gãi đầu, có chút lúng túng nói:

- Tôi chỉ là sợ sau khi mình bước gần tới cô, sẽ làm hỏng mất cảnh đẹp.

Diệp Hoài Tụ hơi giật mình, liền bật cười thành tiếng. Nàng sửa lại mấy sợi tóc rối trước trán nói:

- Lâu rồi không gặp, cái miệng của người vẫn ngọt ngào có chút hư tình giả ý.

Lý Nhân ngượng ngùng mím cười, ngồi đối diện xuống chiếc bàn đá trước mặt Diệp Hoài Tụ. Có binh lính dâng trà lên, đặt trước mặt Lý Nhân sau đó liền lui xuống. Chỉ là khi đi không từ chối đã liếc nhìn khuôn mặt Diệp Hoài Tụ chốc lát, sau đó mới vội rời bước đi.

- Người ở nơi này không tốt lắm.

Diệp Hoài Tụ nhìn Lý Nhân nói một câu nghiêm túc.

- Sao lại không tốt?

Lý Nhân hỏi một câu nghiêm túc. Hắn biết Diệp Hoài Tụ là một người phụ nữ hiếm thấy, không dễ gì gặp được, lại thấy Diệp Hoài Tụ nói thật như vậy, cho nên phản ứng đầu tiên của hắn là Diệp Hoài Tụ đã nhìn ra kẻ hở nào đó trong bố phòng của ngọn núi này, hoặc có lẽ là có chỗ nào đó khiến cho Diệp Hoài Tụ không hài lòng. Cự Đà Trạch là nơi mà Lý Nhân lập nghiệp mấy năm tới, cho nên, hắn rất cẩn thận với bố phòng ở trại này. Lý Nhân đã từng cùng Diệp Hoài Tụ thảo luận về binh pháp chiến trận ở Thảo Lư Trại Bắc, biết binh thư của người phụ nữ này chỉ ít cũng còn hơn mình một cỗ xe ngựa.

- Có chút tiêu điều, xơ xác, thiếu chút nữ tính trường.

Diệp Hoài Tụ mỉm cười, nhìn sự kinh ngạc trên mặt Lý Nhân mà có chút đắc ý.

Lý Nhân không phản bác lại, nâng chén trà lên uống một ngụm.

Diệp Hoài Tụ nheo mắt nhìn hắn nói:

- Vừa rồi còn tưởng rằng ngươi không có biến đổi gì, bây giờ mới thấy xem ra ngươi càng ngày càng vô vị. Được rồi, bốn chữ nữ tính trường, đổi thành khói lửa.

- Khói lửa?

Lý Nhân không hiểu.

Diệp Hoài Tụ khẽ gật đầu nói:

- Từ khi ngươi vào sơn trại này, ta không nhìn thấy một người phụ nữ nào. Từ đó có thể thấy làng chài ven hồ, ra vào cũng đều là binh lính. Một nơi sơn thanh thủy tú đẹp như vậy, chỉ có sát khí quân võ, lại không có khói lửa nhân gian.

Lý Nhân lắc đầu thờ dãi nói:

- Ở đây chỉ là một binh doanh, chỉ là một doanh trại binh lính.

Diệp Hoài Tụ mỉm cười nói:

- Quả nhiên là vô vị rất nhiều. Lời ta nói lúc trước không phải là có ý kiến gì với ngươi, cũng không phải là bàn luận quân sự. Nhưng, ngươi thấy ta đang đưa ra cho ngươi chủ ý gì, chỉ là đôi câu chuyện phiếm. Ngươi lại suy tư trịnh trọng như vậy, sau đó trả lời thành thật, không có ý nghĩa.

Không chờ cho Lý Nhân nói, ánh mắt Diệp Hoài Tụ thấy Lý Nhân khẽ nắm hờ tay lại, còn ngồi bất động, khẽ mỉm cười có chút đắc ý:

- Ngươi sợ ta? Vì sao lại như vậy?

Lý Nhân cười khổ nói:

- Bởi vì tôi nợ cô một ân tình, hơn nữa cũng không có cách nào trả lại cho cô.

Hắn nói rất chân thành. Chân thành tới mức khiến cho Diệp Hoài Tụ hơi rung động.

- Khi nào ta nói muốn người trả ân tình cho ta?

Nàng hỏi.

Lý Nhân thành thật nói:

- Khi rời khỏi Thảo Lư, cô đã từng nói như vậy.

Lần này tới lượt Diệp Hoài Tụ kinh ngạc:

- Ta đã quên mất rồi ... khó trách ngươi còn nhớ lời ta nói.

Lý Nhân bị ánh mắt của Diệp Hoài Tụ khiến cho căng thẳng hơn. Hắn nắm tay lại, suy đi tính lại vẫn nên nói tránh sang chủ đề khác:

- Diệp đại gia đường xa vất vả tới, có cần đi nghỉ ngơi chút không? Tôi đã cho người quét dọn phòng, không may là tôi lại sắp quân ra khỏi đăm, chờ sau khi tôi trở về sẽ đền tội với Diệp đại gia.

Hắn cảm thấy cuối cùng mình cũng đã nghĩ ra được một lý do quang minh chính đại rồi.

- Ngươi muốn trốn?

Diệp Hoài Tụ nheo mắt nhìn Lý Nhân hỏi.

- Trón ... sao có thể chứ, quả thực là có quân vụ quan trọng.

- Thật chứ?

- Thật vậy!

- Có thể nói cho ta biết không?

- À

Lý Nhân do dự một hồi, liền nói thật:

- Dương Huyền Cẩm đang làm phản ở Lê Dương, tôi thấy đây là một cơ hội. Nếu có thể nhân cơ hội đại quân của Dương Huyền Cẩm đi xuống phía nam mà đánh Lê Dương, sau này trong trại sẽ không lo tới lương thực nữa. Nếu Diệp đại gia tới muộn chút nữa, tôi đã dẫn người ra khỏi đầm rồi.

Diệp Hoài Tụ nhíu mày nói:

- Binh tướng xuất chinh, trong lòng người có kế sách phá địch chưa?

Lý Nhân thờ dãi nói:

- Tôi qua đã bàn bạc với tướng lĩnh dưới trướng rất kỹ rồi, chỉ là định ra sách lược dự địch xuất thành. Cụ thể của cuộc chiến này đánh thế nào, vẫn còn phải xem tình hình ngoài thành Lê Dương mà định.

Động tới quân vụ cụ thể, Lý Nhân không hề ần ngay nói thẳng, với tính cách của hắn, nếu không có sách lược cụ thể, không có sự chuẩn bị hoàn toàn, không nắm được bảy phần thắng, hắn sao có thể dẫn quân xuất chinh?

Diệp Hoài Tụ thờ dãi, đứng dậy, hơi khom người thi lễ:

- Vây cáo từ.

Lý Nhân liền đứng dậy, ngăn trước mặt Diệp Hoài Tụ nói:

- Diệp đại gia hà tất đi vội thế? Tôi đi chuyến này muộn nhất nửa tháng sẽ trở về, mời Diệp đại gia ở tạm đây một thời gian, chờ sau khi tôi trở về sẽ tận tình chức vị chủ nhà.

Diệp Hoài Tụ mặc kệ Lý Nhân liền bước về phía trước vài bước, lù sấp đụng vào người Lý Nhân. Lý Nhân mím chặt răng không nói, kiên trì ngăn phía trước. Diệp Hoài Tụ vẫn đi thẳng đến chỗ cách Lý Nhân một chút, khoảng cách giữa hai người cũng chỉ miễn cưỡng có thể sát gần bằng một quả táo. Nàng ngẩng đầu lên nhìn mặt Lý Nhân, hai người hít thở đều đều nghe thấy. Lý Nhân có thể ngửi thấy mùi thơm trên người Diệp Hoài Tụ tỏa ra, ánh mắt bỗng hoảng hốt.

Khoảng cách gần như vậy, khiến cho không khí bỗng trở lên khác thường.

- Có thể không đi được không?

Lý Nhân giơ tay lên gãi đầu nói.

Diệp Hoài Tụ không trả lời, trên mặt có chút kinh ngạc. Thoáng chốc nàng mới thấy, Lý Nhân đã cao lớn như vậy. Năm đó khi gặp lần đầu ở quận Ngự Dương, mặc dù khi đó Lý Nhân cũng đã lớn tuổi rồi, nhưng, cũng chỉ là miễn cưỡng ngang với Diệp Hoài Tụ, tựa như là một giác mộng xưa, khi tỉnh lại, hắn đã cao hơn nàng gần một cái đầu rồi.

Có lẽ là vì dáng người Lý Nhân quá khô ngô. Hoặc có lẽ là vì chồi hóng mát quá nhỏ. Diệp Hoài Tụ không đi lên phía trước nữa. Nàng cũng không trả lời Lý Nhân, mà khẽ thở dài:

- Hóa ra ... người đã cao như vậy rồi.

Đúng vậy, hắn đã là một đại hào một phương rồi.

Diệp Hoài Tụ bỗng nhớ lại, khi hai người gặp nhau lần đầu ở quận Ngự Dương, mình đã từng tặng Lý Nhân một câu.

- Một người đàn ông, đúng là vẫn luôn phải xem tiến trình tương lai của hắn có bao xa, mới là trưởng thành thật sự.

Nhớ lại câu nói này, Diệp Hoài Tụ bỗng thấy mặt nóng ran, thậm chí còn có chút thất thần.

- Người đã xem ta là người ngoài rồi, không muốn nói thật với ta. Vì sao người còn muốn giữ ta lại? Mặc dù thiên hạ này rất lớn, hiện giờ cũng loạn lên

rồi. Nhưng, ta lại không phải là không có chỗ để đi. Dù không trở về Giang Nam được nữa, ta cũng không thể tới tái Bắc được sao? Hà tất phải ở đây nghe người già vờ già vệt, bị người chọc tức? Ta bây giờ muốn trở về Tháo Lư Tái Bắc, mãi mãi không đi về phía nam nữa!

Lý Nhân sợ hãi, không biết vì sao Diệp Hoài Tụ lại kích động như vậy. Diệp Hoài Tụ trong ấn tượng là một người phụ nữ còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông. Bất luận là việc gì cũng đều không ảnh hưởng tới tâm tư của nàng. Nhưng vì sao ... bây giờ nàng lại đỏ mặt lên thế? Khóc sao?

Nếu Âu Tư Thanh Thanh khóc, Lý Nhân có thể đưa tay ra lau nước mắt cho nàng, sau đó vỗ về an ủi. Nếu Tiểu Dịch khóc, Lý Nhân có cả ngàn cách để chọc cho nàng cười. Nhưng Diệp Hoài Tụ đỏ mặt, Lý Nhân bó tay không có cách nào nữa rồi!

- Tôi ... nào có già vờ già vệt gì.

Lý Nhân ấp a ấp úng nói.

- Người ăn hiếp ta!

Diệp Hoài Tụ bỗng nói lớn. Bộ dạng đó nào có giống một Diệp Hoài Tụ mây trời nước chảy? Nàng tức giận nhìn Lý Nhân, ngực phập phồng, vẻ mặt tủi thân, trông mắt ửng đỏ. Xem ra thật sự giống như Lý Nhân đã làm gì đó khiến nàng tức giận rồi. Hộ vệ đứng bên ngoài chòi hóng mát không xa theo bản năng quay đầu lại nhìn, lập tức biết ý đi ra phía xa. Điều này khiến cho Lý Nhân càng thêm lúng túng. Hắn có chút hoảng sợ nói:

- Tôi ức hiếp cô? Cô không ức hiếp tôi thì đã A Di Đà Phật rồi.

Thấy bộ dạng đáng thương của hắn, Diệp Hoài Tụ chậm rãi nói:

- Ta từ Tái Bắc tới Yến Sơn, biết người đi xuống phía nam, liền đuổi theo. Ở bờ bắc Hoàng Hà bị phản tặc truy đuổi chạy trốn chết, ẩn vào trong núi cũng đã một tháng mới dám đi ra. Tối hồ Cao Kê không tìm thấy người, chỉ còn biết tiếp tục xuống phía nam. Vượt hàng ngàn dặm đường tới Cự Đà Trạch, người lại đối xử với ta như vậy!

Lý Nhân tái mặt nói:

- Tìm ta gấp như vậy là có vấn đề gì khó giải quyết?

Diệp Hoài Tụ trừng mắt nhìn Lý Nhân nói:

- Vấn đề khó giải quyết? Ta không biết đi tìm La Nghệ sao? Không biết đi tìm A Sử Na Khử Hộc à? Vì sao phải chịu khổ sở đi tìm người?

Trong lòng Lý Nhân bỗng hoảng hốt, không biết nên đáp lại thế nào.

- Người tránh ra.

Diệp Hoài Tụ vuốt tóc trên trán, hít sâu một hơi, tinh thần dần bình tĩnh lại. Không sai, nàng là Diệp Hoài Tụ. Nhưng suy cho cùng nàng cũng vẫn là một nữ nhân. Trên đường đi ngàn vạn vất vả, màn trời chiếu đất, bị giặc cò truy đuổi, bị nạn dân bao vây, lo lắng hãi hùng mấy tháng trời. Cho nên, nàng mới biến thành người không giống như Diệp Hoài Tụ, mà là một người phụ nữ bình thường, thể hiện những uất ức trong lòng ra. Nhưng, sau khi phát tiết ra rồi, nàng lại trở về là Diệp Hoài Tụ đó, Diệp Hoài Tụ bình tĩnh như giếng cổ không cạn sóng.

- Ta sẽ trở về Tái Bắc, xin Lý tướng quân tránh ra.

- Cô không thể đi!

Lý Nhân lớn tiếng nói:

- Cô đã chịu nhiều ách ức như vậy, tôi sẽ lần lượt giúp cô đòi lại! Phía bắc Hoàng Hà là ai ngăn cản cô? Vương Bạc? Tôn Tuyên Nhã? Hách Kiến Đức? Hay là Cao Sĩ Đạt, Đâu Kiến Đức của Cao Kê Bạc? Cô chỉ cần nói ra, tôi sẽ đi giết chết bọn chúng, san bằng trại của bọn chúng!

Diệp Hoài Tụ ngẩn người ra, quả thực nói là ngốc mà.

- Người nói cái gì?

- Tôi biết cô không muốn nói thật với ta.

Lý Nhân gãi đầu nói:

- Chỉ là chuyện quân cơ, tôi cẩn thận đã quen. Lần này xuất chinh đặc biệt quan trọng, cho nên mới phải giấu. Cô có thể không tức giận được không? Thiên hạ Đại Tùy đã loạn thành hỗn loạn rồi. Một người phụ nữ như cô dù bên cạnh có mấy hộ vệ, vượt ngàn dặm sao cô có thể trở về Tái Bắc được? Yên tâm ở đây nghỉ ngơi, chờ tôi xuất chinh trở về được chứ?

- Được!

Nằm ngoài dự đoán của Lý Nhân, Diệp Hoài Tụ lại không hề phản đối!

Nàng mỉm cười gật đầu nói:

- Dẫn ta tới phòng của người chuẩn bị. Ta muốn tắm một cái, sau đó đi ngủ một giấc. Đương nhiên, người không thể đi, chờ ta ngủ dậy, ta sẽ cùng người tới Lê Dương. Mặc dù ta là một phụ nữ, nhưng cũng có thể đưa ra chủ ý cho người.

Nàng bước ra khỏi chòi hóng mát, rất tự nhiên vượt qua mặt Lý Nhân. Vừa rồi nàng không đi qua được, còn bây giờ lại đi qua dễ dàng.

Nụ cười trên miệng nàng có chút đắc ý. Nhưng nàng không thấy trên khóe miệng Lý Nhân, không biết vì sao lại cũng có nụ cười đắc ý. Khi tới trước phòng của Lý Nhân, Diệp Hoài Tu bị một tấm vải bạt đỏ thu hút tầm nhìn. Không chờ Lý Nhân ngăn lại, nàng đưa tay mở tấm bạt đỏ ra.

Một bức tường thấp bé ba ly. Phía dưới bức tường có mười mấy cây tường vi đang đâm trồi.

Người nào đó ứng mặt lên, như gà trống đấu bại, cúi đầu ủ rũ.

Người nào đó cũng ứng mặt lên, như hoa đào đua nở, màu đỏ mê người.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Nhiều Còn Hơn Ít.

Tắm một cái thoải mái, không những tắm đi sự mệt mỏi của cơ thể, dường như cũng đã gột sạch những bụi bẩn còn sót lại từ cơ thể tới trái tim xuống. Diệp Hoài Tu đặt một số thứ xuống, ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy mình đã thay đổi. Nàng không còn nặng nề giống như đánh vào một ngọn núi nữa, mà nàng nhẹ bồng giống như một vũ công xoay chuyển trên phiến lá sen, lại là một Diệp Hoài Tu hoàn toàn thoải mái. Ngay cả bản thân cũng không cảm thấy lần này ... nàng thật sự đã thay đổi rồi.

Nàng không thật sự ngủ một giấc, bởi vì nàng biết khi người đàn ông muốn đi làm chuyện đại sự, người phụ nữ không nên trở thành sự trói buộc của người đàn ông. Có thể trói được thì tuyệt đối không thể ràng buộc. Cho nên, nàng thật sự cảm thấy thoải mái sau khi tắm một cái, nhưng tuyệt đối không thể ngã nhào lên chiếc giường mềm mại ngủ một giấc ngon lành được.

Khi nàng đứng dậy, bỗng nghe thấy bên cửa sổ để một bộ váy áo đã lâu mình không thấy.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, Gia Nhi cười có chút không chân thành nói:

- Đây là hần vừa mới đích thân mang tới.

Hần, Gia Nhi dùng từ hần rất hay.

Diệp Hoài Tu khóa thân bước ra khỏi bồn tắm, chậm rãi đi tới bên giường. Gia Nhi vừa giúp nàng lau người vừa cười nói:

- Theo như hần nói là đi dọn dẹp nhà kho trước đây của Cự Dã Trạch, cũng không biết Đại đương gia trước đây của Cự Dã Trạch Trương Kim Xung này đã cướp được cái gì. Trong kho rõ ràng còn có thể tìm thấy bộ quần áo mới tinh như vậy. Vẫn là có người nào đó nói dối?

Chiếc khăn bông mềm mại trong tay Gia Nhi nhẹ nhàng lau vùng lưng của Diệp Hoài Tu, sau đó liềm xẹt qua cặp mông đầy đặn đó, rồi lại trượt xuống cặp đùi thon dài. Cặp đùi đó đẹp vô cùng, khi khép lại giữa hai đùi không có khe hở nào. Đôi chân hoàn mỹ này, lóng bóng càng tăng thêm phần mập mạp, giảm bớt sự gầy còm. Mặc dù là phụ nữ nhìn cũng thấy tim đập thình thịch.

Diệp Hoài Tu cầm bộ váy áo đó lên, quan sát cẩn thận.

Không phải là nàng thích mặc màu tím nhạt, nhưng thợ may cũng rất tinh xảo, chất liệu cũng rất trang nhã.

Nàng khẽ nhún mảy, nét mặt có chút thất thần.

- Tiểu thư không vui sao?

Cảm giác nhạy cảm của Gia Nhi đã cảm nhận được được sự khác thường của Diệp Hoài Tu. Nàng nhìn bộ váy áo đó thờ dãi nói:

- Em biết tiểu thư không thích màu này. Nhưng hần ... nói, con người ta phải sống nhiều sắc màu khác nhau mới tốt, quần áo cũng vậy, cảm thấy bộ váy áo này màu sắc cũng rất đẹp, cứ mặc mãi một màu liệu có phải có chút nhàm chán không? Em nghĩ tiểu thư đã lâu rồi không mặc quần áo màu khác, cũng đã định từ chối. Nhưng ... lại không dễ từ chối. Nếu tiểu thư không thích, bây giờ em sẽ đi lấy cho tiểu thư bộ quần áo trước đây.

- Không cần.

Diệp Hoài Tụ khẽ khoát tay, vuốt ve bộ váy áo đó nói:

- Ta chỉ là đang nghĩ, bao lâu rồi ta không mặc bộ quần áo màu này. Ta nhớ, thời trẻ, ta thích nhất là màu này.

Có lẽ bởi vì vừa mới tắm nước nóng xong, cho nên vẻ mặt nàng cũng có chút xinh đẹp lạ thường. Nàng đứng bên giường, Gia Nhi đứng phía sau, có chút khó tin nhìn Diệp Hoài Tụ. Gia Nhi cũng không nhớ bao lâu rồi tiểu thư không mặc quần áo ngoài màu tím ra, nhớ mang máng là khi tiểu thư ở Thảo Lư Giang Nam, thực sự rất thích màu váy áo mà nàng đang cầm trên tay này.

Màu vàng nhạt.

Tao nhả, không mất đi sự tươi tắn.

Lúc đó mình mới 7, 8 tuổi, cả ngày bám theo tiểu thư. Còn tiểu thư khi đó bao nhiêu rồi? 11 tuổi hay 12 tuổi? Suốt ngày làm cái đuôi đi sau người đó. Có một ngày, tiểu thư đã làm ra bộ quần áo mới màu tím nhạt, sau khi thay đổi người đó đã khen một câu rất đẹp. Từ đó về sau, hình như tiểu thư vẫn luôn mặc quần áo màu tím, đã bao lâu rồi? Đã 17 năm hay 18 năm rồi?

Gia Nhi có chút thất thần, không thấy sau lưng bóng loáng của Diệp Hoài Tụ có một giọt nước từ từ chảy xuống, chảy qua hông, chảy thẳng tới chân đầy tính đàn hồi.

- Mặc lên giúp ta.

Diệp Hoài Tụ quay người lại cười với Gia Nhi, khuôn mặt xinh xắn như hoa đào.

Gia Nhi “vâng” một tiếng, gật đầu, cũng không biết vì sao, quảng mắt lại ửng đỏ.

Nàng cẩn thận giúp Diệp Hoài Tụ mặc bộ váy áo đó lên, sau đó lùi ra phía sau hai bước để ngắm. Càng ngắm càng cảm thấy tiểu thư đã biến thành một người khác rồi. Vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là vẻ đẹp này đã tăng thêm vài phần nữa. Nàng không dám nói, tiểu thư không mặc áo tím, đã không có màu sắc phong trần trên bộ váy áo màu tím đó. Nàng cũng không muốn nói, chỉ cần bộ váy áo mới này khiến cho tiểu thư càng đẹp hơn. Điều này cũng đã đủ rồi, không phải sao?

- Hình như là chỉ may riêng cho tiểu thư người thôi vậy.

Gia Nhi cười nói, lặng lẽ lau đi nước mắt ở khóe mắt.

- Vừa người không?

Diệp Hoài Tụ quay người lại, xoay tròn một vòng, váy áo bay lên, giống như đóa hoa sen nở.

- Vừa khít!

Gia Nhi gật đầu trịnh trọng nói:

- Thật đúng là không thể hợp hơn được nữa.

Diệp Hoài Tụ gật đầu, như đang suy nghĩ.

.....

.....

- Cảm ơn người đã tặng ta bộ quần áo.

Diệp Hoài Tụ mỉm cười nói với Lý Nhân:

- Nhưng người tặng sai rồi.

Sắc mặt Lý Nhân liền tái đi, còn cho rằng đã chọc giận Diệp Hoài Tụ. Chỉ là câu tiếp theo của Diệp Hoài Tụ lại khiến hắn mỉm cười niềm nở.

- Người nên tặng ta một bộ khôi giáp, bộ quần áo này mặc dù rất đẹp, ta cũng thích, nhưng bất luận thế nào cũng không ngăn được mũi tên, không ngăn được đao thương.

- Cô thật sự muốn đi cùng tôi?

Lý Nhân thành thật hỏi.

Diệp Hoài Tụ gật đầu:

- Ta đã nói rồi, đương nhiên là giữ lời.

- Vì sao? Tôi muốn biết, vì sao cô lại vượt ngàn dặm xa xôi tìm tôi? Sau khi tới đây không nghỉ ngơi một chút, lại muốn lập tức xuất chinh cùng tôi?

Khi hỏi câu này, trong lòng Lý Nhân bỗng thấy hoang mang, may mà bên cạnh không có ai. Cho nên, sắc mặt hắn không tự nhiên cũng không có ai nhìn thấy.

- Muốn nghe lời nói thật chứ?

Diệp Hoài Tụ đã thay một bộ màu vàng nhạt, xem ra khí chất thanh xuân tràn đầy. Khi nàng hỏi câu này khóe miệng khẽ nhếch lên, thấy được sự hoang mang.

- Nói thật!

Lý Nhân gật đầu.

- Tôi tìm ngươi là vì ta đã chán ghét cuộc sống ở Tái bắc rồi. Nhưng, hiện giờ thiên hạ Đại Tù đã loạn thành mớ bòng bong rồi. Một người phụ nữ chân yếu tay mềm như ta, nếu muốn tiếp tục sống sót, đương nhiên phải tìm một nơi an toàn rồi. Ta có thể từ bỏ tất cả những gì mà mình đã có được trong những năm ở Tái bắc. Cho nên, không thể bạc đãi chính bản thân mình. Ta muốn tìm một chỗ an toàn, cũng muốn tìm được một người có thể mang lại cho ta sự an toàn. Hơn nữa, ta còn có thể vì người này mà không thể hối hận khi từ bỏ mọi thứ của mình.

- Nói như vậy đi.

Diệp Hoài Tụ suy tư một hồi, lại nói:

- Ngươi có thể nghĩ rằng ta đã xem ngươi là một minh chủ có thể làm được đại sự, cho nên tới đầu quân. Ta một lòng một dạ tới phò tá cho ngươi, để đổi lấy sự an bình ổn định sau này.

- Nhưng cô là một người phụ nữ ... không cảm thấy cái giá phải trả quá lớn sao?

Lý Nhân không kìm nổi liên hỏi, sau đó cười khò lắc đầu:

- Còn nữa, minh chủ cái gì? Cô cũng đừng nhắc tới nữa. Tôi bây giờ chẳng qua chỉ là một mã tặc chiếm núi làm vua, không đáng được cô ca ngợi. Cô có thể nói tôi là một đại mã tặc.

Nụ cười khò của hắn không phải vì câu minh chủ đó, mà là lời của Diệp Hoài Tụ khá chân thành.

- Sao ta lại có thể để mình được ít hơn mất chứ?

Diệp Hoài Tụ trừng mắt nhìn, một câu hai nghĩa.

Lý Nhân kinh ngạc, liền nói lảng đi:

- Tôi mới không tin, Diệp đại gia của Thảo Lư lại không có một bộ khôi giáp của riêng mình. Lẽ nào còn cần tôi phải tặng cô sao? Hơn nữa ... khôi giáp trong sơn trại, có lẽ cô cũng không thể mặc được.

Diệp Hoài Tụ gật đầu nói:

- Ngươi nói không sai, ta sao có thể ... không chuẩn bị cho mình một bộ khôi giáp được chứ?

Khi nói lời này, ánh mắt của nàng có chút hoảng hốt, hình như là nhớ ra chuyện gì đó khiến nàng cảm khái. Đúng vậy, trong lòng nàng khẽ thờ dài. Những năm này vì người đó, mình đã chuẩn bị cho mình biết bao thứ? Đừng nói một bộ khôi giáp, ngay cả thuốc độc cũng đã chuẩn bị ba viên rồi. Thời điểm mình không thể không chết, nàng hy vọng có thể tự sát kết liễu đời mình. Thuốc độc được cất trong ống tay áo của mỗi chiếc áo tím của nàng. Cho nên, khi nàng nhớ ra, theo bản năng liền sờ vào ống tay áo.

Không có thuốc độc, bởi vì không phải là bộ áo tím đó.

Khôi giáp của Diệp Hoài Tụ rất đẹp, tinh xảo mà rất chắc chắn. Nếu nói món đồ đẹp nhất định sẽ mạnh mẽ, món đồ chắc chắn nhất định sẽ không đẹp. Vậy thì khôi giáp trên người Diệp Hoài Tụ có thể chứng nhận, điều đó là sai. Từ trước đến giờ Lý Nhân chưa từng thấy phụ nữ mặc nhung trang. Trong ấn tượng của hắn, xuất hiện duy nhất hình ảnh phụ nữ có liên quan tới chiến tranh, chính là khi ở kiếp trước, những nữ quân nhân, cầm súng bước trên quảng trường, quả thật oai hùng hiên ngang.

Còn hôm nay, khi hắn thấy Diệp Hoài Tụ mặc khôi giáp này, hắn cảm thấy những hình ảnh đó ở kiếp trước đều quá kém cỏi, hoàn toàn không đáng để nhắc tới.

Đây là một cảm giác không thể hình dung được, khiến người ta rất muốn chinh phục

Được rồi, Lý Nhân thừa nhận mình sau khi nhìn thấy Diệp Hoài Tụ mặc trang nhung, cũng có chút tà ý.

Diệp Hoài Tụ muốn đi theo, cho nên Gia Nhi tất nhiên cũng phải đi cùng. Đã có hai người phụ nữ theo quân xuất chinh, cho nên, khi Âu Tư Thanh Thanh đứng trước mặt Lý Nhân, hắn không thể từ chối được lời nào. Hắn không lo lắng cho Diệp Hoài Tụ, không lo lắng cho Gia Nhi, chỉ là vì hai người họ đều có bản lĩnh rất mạnh mẽ, không thua kém đàn ông. Còn Âu Tư Thanh Thanh, mặc dù cũng xem như cung mã thành thạo, nhưng nàng thật sự không thích hợp với chiến trường.

- Muội nhất định phải đi!

Âu Tư Thanh Thanh nghiêng chặt hai hàm răng lại nói một câu:

- Bất luận thế nào, bất luận thế nào lần này muội cũng phải đi theo huynh!

Khi nói lời này, ánh mắt của nàng không khỏi nhìn về phía Diệp Hoài Tụ. Đối với loại phụ nữ này rất dễ thấy địch ý cố hữu được thể hiện rõ. Trong lòng Lý Nhân thờ dài, còn Diệp Hoài Tụ cũng nở nụ cười, không chút ngại ngùng. Mặc dù giữa nàng và Âu Tư Thanh Thanh xem ra cũng hòa thuận. Nhưng, sao nàng lại không nhìn thấy được nỗi lo lắng trong lòng Âu Tư Thanh Thanh? Nhưng, từ tâm tính trầm ổn của hai người cho thấy, rõ ràng, Âu Tư Thanh Thanh căn bản không phải là đối thủ của Diệp yêu đã tu luyện mấy trăm năm.

.....

.....

Mặc dù nghe nói nhân mã dưới trướng Lý Nhân đều xuất thân từ phủ binh Đại Tuyền, hơn nữa là phủ binh mạnh nhất của lần đầu tiên đồng chinh Cao Cú Lệ. Nhưng, khi Diệp Hoài Tụ nhìn thấy binh lính của Yên Vân trại, nàng lại không khỏi kinh ngạc.

Từng đội từng đội kỵ binh mặc áo giáp mới chỉnh tề xuất phát, khiến cho Diệp Hoài Tụ cảm thấy rung động. Năm nghìn kỵ binh, ai nấy đều được trang bị ba loại binh khí: Trường sóc, hoành đao, cung cứng. Bộ phận kỵ binh còn được trang bị liên nô.

Thấy sự kinh ngạc của Diệp Hoài Tụ, Lý Nhân có chút mỉm cười đắc ý.

- Cô biết không, tôi từ Liêu Đông dẫn họ trở về. Khi đó, chỉ cần cô cúi đầu là có thể nhặt được đồ vật. Binh khí, khôi giáp của ba mươi vạn phủ binh khắp nơi đều có. Quân nhu quân dụng bên ngoài thành Liêu Đông càng chất đống thành núi. Mà con người của tôi, thứ có thể nhặt được đặc biệt là trang bị cho đội ngũ võ trang thì chỉ muốn càng nhiều, nhiều còn hơn ít.

Nguyên Vụ Bản là một người thật thà. Bởi vì những năm này y vẫn luôn ở nha huyện làm những việc nhỏ nhặt. Y vẫn sống rất cẩn trọng. Làm việc đều muốn mình làm được tốt nhất. Cho nên, dù hiện giờ y đã thăng chức rất nhanh, đã một bước nhảy lên làm quận thủ. Hơn nữa, thủ hạ còn không chỉ dừng lại ở bốn vạn nhân mã. Nhưng, y vẫn không thay đổi, mà vẫn rất nhẹ nhàng. Mặc dù đã quyền cao chức trọng, nhưng làm việc vẫn rất thận trọng, không hề có chút lơ là nào.

Nếu chuyện Dương Huyền Cẩm tạo phản đã không thể thay đổi được nữa, vậy y cũng phải để mình thích hợp với vai diễn mới này. Dương Huyền Cẩm dẫn nhân mã xuất chinh, nghe nói mấy hôm nay đã đánh thắng rất nhiều trận. Đội ngũ cũng đã phát triển mạnh lên tới mười vạn người chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi. Cho nên Nguyên Vụ Bản cảm thấy nỗi lo của mình càng nặng hơn.

Phải phụ trách việc tiếp tế lương thảo cho đại quân mười vạn người, còn phải bảo đảm sự ổn định của kho Lê Dương. Mặc dù y mới lên nhận nhiệm vụ được vài ngày, mặc dù hiện giờ y vẫn chưa tới 50 tuổi, nhưng, sáng nay khi ngủ dậy đứng chải đầu soi gương lại thấy hai bên tóc mai của mình đã có một lớp tóc bạc trắng rồi. Điều này khiến cho lòng y bỗng có vài phần bi ai. Chỉ là y không có thời gian mà thương xót. Từ sáng sớm đã ra khỏi nhà mãi cho tới tận đêm khuya mới quay trở về phủ ăn cơm.

- Nếu mệt, trước tiên hãy đi nằm một chút đi.

Phu nhân của y Trần Thị có chút đau lòng nói.

Nguyên Vụ Bản và mấy miếng cơm sau cùng vào miệng, sau đó cầm ly trà lên uống một ngụm, khẽ rên lên một tiếng thoải mái. Cả ngày hôm nay, y đều bận rộn kiểm kê tồn kho Lê Dương, còn phải cử binh lính vận chuyển từng xe lương thực tới đại quân Dương Huyền Cẩm. Từ sáng sớm đã bận cho tới khi mặt trời lặn, đây là bữa cơm đầu tiên của y ngày hôm nay, sớm đã đói tới mức da dính vào bụng rồi mà công việc vẫn chưa sắp xếp ổn thỏa, y thật sự không thể nuốt được cơm.

- Làm gì có thời gian mà nằm một lát!

Nguyên Vụ Bản cười khò một tiếng nói:

- Lát nữa bà đi ngủ trước đi nhé. Ta còn phải dẫn người đi tuần tra kho lương thực.

- Không phải vừa mới trở về sao? Sao lại còn muốn đi nữa?

Phu nhân có chút oán giận nói:

- Sớm biết thăng quan vất vả như vậy, chi bằng không nên theo Dương Huyền Cẩm. Ta ở nhà cả ngày không yên tâm, vừa kinh vừa sợ, sợ ông xảy ra chuyện gì.

- Im mồm!

Nguyên Vụ Bản nhìn ra ngoài cửa sổ thấp giọng nói:

- Bà sao lại nói gở mồm như vậy! Lời này bây giờ nói ra cũng có ích gì? Nếu đã chọn thì đừng cần nhằn nữa. Hiện giờ người trong thành cũng đã rắc rối lắm rồi, nếu lời này truyền tới tai Đại soái, ta còn có kết cục tốt đẹp sao?

- Đó chẳng phải là trong nhà mình sao?

Phu nhân thở dài một cái, liền đứng dậy cầm bộ quần áo đưa cho Nguyên Vụ Bản nói:

- Ban ngày nóng, ban đêm lạnh, ông mặc thêm bộ quần áo, tránh bị phong hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Ai Tới Cũng Không Mở Cửa.

Nguyên Vụ Bản nhận lấy bộ quần áo ấy náy cười nói:

- Bà cũng biết, sở dĩ tôi đưa ra lựa chọn này cũng là muốn con cái chúng ta sau này có được tiền đồ tốt hơn. Ta cũng đã sắp 50 tuổi, còn chưa qua được chức quan lại ở huyện thành. Nếu không liều một lần, con cái chúng ta còn không bằng ta! Theo ta thấy, thời cơ Đại soái khởi binh rất tốt. Đại quân triều đình hiện giờ còn đang đánh Cao Cú Lệ ở Liêu Đông. Các nơi Đại Tùy đều là nghĩa quân tạo phản. Triều đình căn bản không thể chú ý được. Mặt khác, thù hạ của Đại soái có thể nhiều người, văn thần võ tướng nhiều vô kể. Đặc biệt còn có Bồ Sơn Công tương trợ, thành đại sự có lẽ đã nắm chắc chín mươi phần rồi. Tới khi đó, ta có công trấn thủ kho Lê Dương,бет nhất cũng phải phong cho ta một huyện công. Tới khi đó đời sau sẽ lập tước vị, nói không chừng ta còn có thể lập ra một thế gia!

- Ta biết ông đều là vì cái nhà này!

Phu nhân đôi mắt ửng đỏ, có chút chua xót nói.

- Chỉ là ta sợ, ngộ nhờ Đại soái thất bại, triều đình thắng, cái nhà này của chúng ta

- Đừng nói những lời xúi quẩy như vậy!

Nguyên Vụ Bản khoác áo đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Đại soái văn thao võ lược đương thế ít người có được, hơn nữa còn có Mật Công phụ tá, không biết bao nhiêu lực lâm hào kiệt tương trợ, sao có thể thua được?

Câu nói sau cùng này giống như y đang tự an ủi mình.

Đúng vậy, tuyệt đối không thể thua được.

.....

.....

Sau khi Dương Huyền Cảm ba tháng tới Lê Dương, việc đầu tiên chính là chinh đồn phòng thủ. Tường thành cũ của Lê Dương cao ba trượng, mấy tháng này đã tụ tập hàng vạn nông phu, lại đắp cao thêm gần trượng nữa. Nhưng, vì thời gian gấp gáp, tường thành này là dùng bao tải đóng đất đặt lên.

Khe hở trên tường thành, liền nổ đều được tu sửa, lại xây dựng thêm lầu quan sát và ngựa. Xem ra, dù có mười vạn cường binh tới tấn công, thành Lê Dương cũng kiên cố phòng thủ. Từ sau khi Nguyên Vụ Bản tiếp quản thành Lê Dương, y càng không dám sơ xuất. Trên tường thành, ngoài quân thủ thành cố hữu ra, y còn tăng cường thêm binh lính tuần tra, từ mỗi giờ tuần tra một lần đổi thành mỗi giờ tuần tra hai lần.

Ban ngày dù bận bịu tới bực, Nguyên Vụ Bản vẫn phải đích thân lên tường thành tuần tra hai lần. Nếu phát hiện thấy có người lười nhác, lỏng lẻo, lập tức lôi xuống thực hiện quân pháp. Mặc dù y là văn nhân, nhưng cũng biết ý của câu hiền lành không nắm quân. Buổi tối, y cũng phải đi tuần tra một lần, trước tiên là tới kho lương thực kiểm tra trấn thủ, sau đó lại lên tường thành đôn đốc kiểm tra phòng ngự. Y tận tâm tận lực, chưa một ngày nhàn hạ.

- Phụ thân, người thật sự không cần phải hàng ngày đều lên thành đâu.

Con trai Nguyên Vụ Bản Nguyên Dũng có chút xót xa cho sự vất vả của phụ thân. Đi theo y vừa đi vừa nói:

- Từ sau khi mấy tên lính canh lơ là canh gác bị trăm lần trước, các binh lính biết sự nghiêm khắc của phân pháp, không ai dám lười nhác nữa. Hơn nữa, đại quân triều đình không chừng còn có thể từ Liêu Đông trở về được nữa hay không? Năm ngoái chẳng phải đại bại một trận đã chết ba mươi vạn người sao? Cho dù có thể trở về, từ Liêu Đông quay về cũng không thể nhanh như vậy được.

Nguyên Vụ Bản dừng bước, quay đầu lại nhìn Nguyên Dũng. Ánh mắt của y có chút lạnh lùng, khiến Nguyên Dũng khiếp sợ.

- Tâm Chính, ta còn nhớ đã nói với con không chỉ một lần, trên chiến trường một lần khinh suất rất có thể sẽ khiến cho toàn quân bị diệt!

Tâm Chính là tên tự của y đích thân đặt cho Nguyên Dũng. Mặc dù điều này có chút không hợp với lễ thường, nhưng, Nguyên Vụ Bản cảm thấy hai từ này lấy rất hay.

- Vâng Phụ thân, con nhớ rồi.

Nguyên Dũng không dám phản bác, cúi đầu nói. Chỉ là trong lòng hắn ta không cho là đúng. Hắn ta biết phụ thân nói không sai. Một lần khinh suất ngoài chiến trường, sẽ chôn vùi toàn bộ đội quân, thậm chí còn bại thảm hại. Nhưng, lúc này không phải là vẫn chưa đánh tới sao? Hà tất phải cẩn thận như vậy? Nguyên Dũng có chút không phục nghĩ, tốt xấu gì mình cũng đã từng đọc qua mấy cuốn binh thư. Dù sao thì phụ thân người sau khi tiếp nhận Lê Dương mới lật tới binh thư đấy.

- Tâm Chính, không phải là phụ thân hà khắc, mà là lúc này không chấp nhận được chút sơ xuất nào.

Nguyên Vụ Bản phát tay, ra hiệu cho các thân binh rời đi. Chờ sau khi đám người đã đi xa, Nguyên Vụ Bản nhìn trước ngó sau thấp giọng nói:

- Tính mệnh của cả nhà chúng ta đã trói buộc vào với thành Lê Dương này rồi. Nếu Lê Dương có chút sơ xuất, cả nhà chúng ta đều gặp họa! Đây không phải là trò đùa. Tiền đồ của con từ nay về sau cũng đều trói buộc vào với thành Lê Dương. Sở dĩ phụ thân chọn cùng Đại soái làm công việc nguy hiểm này chẳng phải là vì tương lai của con sao?

Nguyên Dũng nghiêm mặt nói:

- Phụ thân, con biết lỗi rồi.

- Được rồi, con không cần phải cùng ta tuần tra nữa, trở về động viên mẹ con đi.

- Phụ thân cẩn thận.

Nguyên Dũng cúi đầu nói.

Nguyên Vụ Bản khoát tay, lập tức bước lên phía trước.

Nguyên Dũng nhìn theo bóng của phụ thân, trong lòng bỗng dâng lên nỗi xót xa. Cũng không biết vì sao đêm nay hắn ta lại cảm thấy lưng phụ thân gù xuống một chút. Bước đi cũng không vững chắc như trong ký ức. Hắn ta vẫn nhìn theo bóng của Nguyên Vụ Bản biến mất ở phía xa tường thành, lúc này mới quay người đi xuống dưới thành. Từ tường thành hiếm hoi lắm mới có thể nhìn thấy trại của nhà mình, dường như vẫn còn sáng đèn. Đó là mẫu thân đang chờ hắn ta và phụ thân trở về.

.....

.....

Sáng sớm hôm sau, mặt trời tháng 6 vừa mới từ phương đông nhô lên, Nguyên Vụ Bản đã rửa mặt xong, dẫn theo mười mấy thân binh tới kho lương tuần tra rồi. Chiều qua Dương Huyền Cẩm đã sai người tới, nói vì nhân mã đại quân đã tăng lên quá nhanh và quá nhiều, lương thảo cũng đã sắp hết rồi. Cho nên, muốn Nguyên Vụ Bản lập tức vận chuyển lương lớn lương thảo ra ngoài thành. Người đưa tin kia đến đưa tin vội vã, cả đêm cũng không dừng lại.

Nguyên Vụ Bản thấy y đi vội vàng, liền kéo lại hỏi có phải là xảy ra chuyện lớn gì không? Người đó lắc đầu nói:

- Chiến sự tất cả đều thuận lợi, đại quân liên tiếp giành chiến thắng. Sở dĩ vội lên đường là phải liên lạc với nhân mã của Hàn tướng quốc. Đại soái định bao vây tấn công Lạc Dương Đông Đô!

Nguyên Vụ Bản lúc này mới thấy yên tâm. Nhìn người đưa tin đó vội vàng ra khỏi thành, lập tức sai người đi kiểm kê lương thảo. Sáng sớm hôm nay, y định sai tướng lĩnh thân tín, cũng là đệ tộc của y Nguyên Vụ Chân dẫn năm nghìn nhân mã vận chuyển lương thực tới cho quân Dương Huyền Cẩm. Xét về mặt ý nghĩa nào đó, Dương Huyền Cẩm trấn thủ Lê Dương quả là một lựa chọn chính xác. Con người Nguyên Vụ Bản này cẩn thận mà lại rất có trách nhiệm, tuyệt đối không lười nhác cũng không đùn đẩy.

Nguyên Vụ Chân nhỏ hơn Nguyên Vụ Bản 7 tuổi, đang là một thanh niên trai tráng. Hơn nữa, võ công không tầm thường. Có thể nói, thân tín nhất của Nguyên Vụ Bản chính là người em họ này. Hai lần vận chuyển lương thực trước cũng đều do Nguyên Vụ Chân dẫn quân đi áp tải.

- Gần đây đường đi không được yên ổn nữa, đi nhanh về nhanh!

Sau khi Nguyên Vụ Bản kiểm kê lương thảo xong liền nói với Nguyên Vụ Chân.

- Đại ca yên tâm, chúng ta dựng cờ Đại soái lên, giặc cỏ ven đường không dám chú ý tới lương thực! Chuyến này nhanh cũng phải nửa tháng, chậm thì một tháng để sẽ trở về.

Nguyên Vụ Bản cười nói:

- Trên đường cẩn thận chút, đừng nên sơ xuất.

Nguyên Vụ Chân gật đầu, lập tức dẫn quân xuất thành.

Nguyên Vụ Bản lên tường thành nhìn ra xa, mãi cho tới khi đội quân áp tải lương thực biến mất khỏi tầm nhìn, y mới quay người đi xuống. Lương thực đã phát đi rồi, trong lòng Nguyên Vụ Bản cũng đã thở phào nhẹ nhõm, định về nhà ăn cơm sáng, sau đó sẽ quay lại tường thành tuần tra một lượt, còn phải tới nhà phủ xử lý công vụ nữa.

Sau khi trở về nhà, vẫn chưa kịp húp xong bát cháo, bỗng có một thân binh thở hổn hển chạy tới, hoang mang nói:

- Phủ quân ... không hay rồi! Lương thảo ... lương thảo bị người ta cướp rồi!

- Cái gì?

Nguyên Vụ Bản đứng bật dậy, trừng mắt hỏi:

- Ngươi nói lại xem nào!

Tên thân binh đó chậm rãi nói:

- Đội quân áp giải lương thảo vừa mới xuất thành chưa đầy 20 dặm đã bị một đám thổ phỉ chặn đường. Đám thổ phỉ đó khoảng chừng hai ba nghìn người. Nguyên tướng quân thấy nhân số thổ phỉ không nhiều, do đó đã dẫn quân tiến đánh. Không ngờ đã trúng mai phục của thổ phỉ. Nguyên tướng quân đang khổ chiến, sai người trở về cấp báo!

- Thổ phỉ nơi nào tới?

Nguyên Vụ Bản vừa bước nhanh ra ngoài vừa hỏi.

- Người đưa tin đã trúng một mũi tên, hắt ta vọi vàng nói xong thì hôn mê rồi. Hình như có nhắc tới ... cờ hiệu của thổ phỉ là Trương Kim Xung Cự Dã Trạch!

- Trương Kim Xung!

Nguyên Vụ Bản hít một hơi, liền bình tĩnh lại. Y nghe nói mấy tháng trước Trương Kim Xung đã bị một cánh quan quân không rõ lai lịch đánh đại bại bên bờ Hoàng Hà mà chạy. Sau đó hình như lại chạy tới Tề quận cướp bóc, bị tướng quân Trương Tu Đà Tề quận thông thủ đánh cho toi bời, thủ hạ đã không còn lại bao nhiêu binh mã. Hơn nữa, quân tặc đều là giặc cỏ, chiến lực không thể mạnh như thế được. Bây giờ thành Lê Dương đang có mấy vạn người, hà tất phải sợ?

- Người đâu, thổi tù và tập kết nhân mã, ta đích thân dẫn binh lính đi cứu!

Y vừa đi vừa quay người nói với Nguyên Dũng:

- Sau khi ta dẫn quân xuất thành, con phải đóng chặt cửa lại, trừ phi là ta dẫn quân quay về, nếu không, bất kỳ ai gọi cửa cũng không mở!

Đi được mấy bước, y không yên tâm, lại dặn dò thêm lần nữa:

- Dù là Dương Đại soái đích thân tới, con cũng không được mở cửa!

Nguyên Dũng không ngờ lời của phụ thân mình quả thực đã ứng nghiệm, người tới gọi cửa không phải ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Xong Rồi.

Nguyên Vụ Bản thật sự lo lắng tới sự an toàn của Nguyên Vụ Chân, trong lòng không lo lắng gì tới số lương thảo kia, dù sao thì trong kho Lê Dương

không thiếu nhất chính là lương thảo. Cho dù là mất đi hàng nghìn xe lương thảo cũng không có gì phải đau lòng. Nhưng, nếu Nguyên Vụ Chân xảy ra chuyện gì, y không có cách nào giải thích với em đâu.

Vội vàng lấy đủ ba vạn nhân mã, Nguyên Vụ Bản mặc áo giáp trụ nhảy lên ngựa chiến, vội vã dẫn quân ra khỏi cổng thành. Theo người đưa tin đó nói, đội quân áp tải lương thực vừa mới ra khỏi thành chưa đầy hai mươi dặm liền bị chặn lại. Có thể thấy đám thổ phi này to gan tới mức nào rồi. Trước khi y xuất thành, người đưa tin đó đã tỉnh lại, Nguyên Vụ Bản đã hỏi chi tiết sự việc, biết những tên thổ phi đó thực sự là cầm cờ hiệu của Trương Kim Xung Cự Dã Trạch, nhưng, nhân mã không nhiều, cũng chính là khoảng sáu bảy nghìn người. Nếu không phải Nguyên Vụ Chân khinh xuất xông vào mà trúng kế mai phục, thổ phi cũng không thể cướp được lương thảo.

Trong lòng Nguyên Vụ Bản có chút oán hận người em họ này. Trước khi xuất thành ta còn dặn dò cẩn thận rồi, để người cẩn thận hơn, sao vừa quay đi cái đã quên mất rồi? Vừa mới ra khỏi thành 20 dặm liền gặp loạn phi rồi, người chỉ cần kết trận bảo vệ lương thảo, sau đó sai người trở về cầu cứu viện thì có phiền như vậy không? Tốt xấu gì cũng là tướng quân dẫn quân áp tải lương thực hai lần rồi, làm việc còn lơ đãng như vậy.

Oán hận thì oán hận, y vẫn không thể không vội đi cứu viện.

May mà khoảng cách cũng không xa, ngoài 20 dặm trên vạn người hỗn chiến, vòng qua cánh rừng đã có thể thấy được.

Cách phía nam thành Lê Dương không xa chính là một ngọn núi. Ngọn núi này không quá cao, nhìn thế núi gập ghềnh giống như mấy chiếc bánh bao lớn vậy. Nhưng, cánh rừng trong núi rất rậm rạp, có lẽ những tên thổ phi đó chính là thấy được địa hình ở đây.

Ở một chỗ lồi lên của sườn núi, Lý Nhân cười mà như không cười nhìn chiến đoàn phía dưới.

- Chiến lược binh lính trong thành Lê Dương quả thực không được tốt lắm!

Thiết Lão Lang cười nói:

- Nếu không phải muốn dụ Nguyên Vụ Bản ra, chi e là hơn một nghìn xe lương thảo đó lúc này chúng ta đã cướp xong rồi.

Lý Nhân hăng hái khoát tay nói:

- Tạm thời nhẫn nại là vì sau này sai bước đi tới!

Lời này là của một đại nhân vật nào đó trước khi dựng nước ở kiếp trước đã nói, được Lý Nhân cải biến. Nguyên văn có lẽ là, lùi một bước là để tương lai tiến bước lớn! Nhưng, rõ ràng, trong lòng người khác lúc này cũng không chú ý tới câu nói này. Mọi người đều hưng phấn vỗ tay, sẵn sàng chờ viện quân của Nguyên Vụ Bản tới cứu đội áp tải lương thực. Đây không phải là kế hoạch Lý Nhân vốn định ra, mà là tạm thời thay đổi. Chiều hôm qua, Phi Hồ Mật Điệp thâm nhập vào thành Lê Dương trở về báo tin, nói hôm nay sẽ có một lô lương thảo xuất thành.

Sau khi biết được tin này, Lý Nhân và Điệp Hoài Tụ đã đồng thanh nói một câu:

- Cơ hội tốt!

Mặc dù Lý Nhân không hiểu vì sao Điệp Hoài Tụ lại có thể bỏ hết tất cả mọi thứ của nàng ở thảo nguyên U Châu mà xuôi xuống phía nam. Nhưng, một câu nói của Điệp Hoài Tụ trước khi xuất chinh thực sự đã nói rất rõ mục đích nàng tới lần này. Đơn giản mà nói, Điệp Hoài Tụ chính là tới đầu tư. Thiên hạ đại loạn, dù nàng là Điệp đại gia nổi tiếng thiên hạ. Dù La Nghệ U Châu là nghĩa huynh của nàng. Dù giữa nàng và A Sừ Na Khử Hộc có hiệp nghị gì. Nhưng không thể phủ nhận, khi hiệp nghị này dính đến tới bốn chữ tranh bá thiên hạ đều trở nên không đáng giá một đồng.

Gần như người có tầm nhìn một chút cũng có thể nhìn thấy, quái vật Đại Tù này sắp sụp đổ. Bắt đầu từ năm Đại Nghiệp thứ 6 tới năm Đại Nghiệp thứ 9, nghĩa quân các nơi đã như măng mọc sau mưa, nhiều không kể xiết. Mặc dù mỗi nghĩa quân luận về lực lượng cá thể mà nói thì không đủ nền tảng để lay động Đại Tù. Nhưng nhiều người tạo phản như vậy, giống như đàn kiến vỡ tổ, sớm muộn cũng sẽ sụp đổ một hang ổ lớn, dẫn tới vỡ đê.

Dưới tiền đề này, lời hứa của La Nghệ đối với Điệp Hoài Tụ đã trở thành vô nghĩa. Bởi vì bản thân La Nghệ cũng đã có ý muốn tranh giành thiên hạ. Thấy Đại Tù đã sụp đổ, A Sừ Na Khử Hộc cũng không có lý do gì tiếp tục giúp Điệp Hoài Tụ xây dựng một chính quyền ở phương bắc. Bởi vì, Đại Tù đã suy sụp rồi, người Đột Quyết tương tự cũng không thể bỏ qua cơ hội này.

Trong lòng Điệp Hoài Tụ vốn luôn có hình bóng của người đó. Nàng muốn giúp hắn ta cất một vùng phương bắc Đại Tù, dựng lên một quốc gia. Mà chuyện này, bất luận đối với La Nghệ mà nói hay đối với người Đột Quyết mà nói đều có lợi. Người Đột Quyết có thể giúp Điệp Hoài Tụ, bởi vì như vậy cũng tương đương với người Đột Quyết ở phương nam đã nhiều hơn một nước phụ thuộc. Sau này tấn công Đại Tù cũng có thêm một khối ván cầu. Còn đối với La Nghệ mà nói, chỉ cần nơi mà Điệp Hoài Tụ chọn không nằm ở Trắc quận chính là nơi không xung đột với hắn ta. Hắn ta sẽ vì chuyện này mà không ngừng lấy được chỗ tốt của triều đình.

Nếu phương bắc thực sự xuất hiện một tiểu quốc cát cứ một phương, Đại Tù chắc chắn không thể dễ dàng tha thứ. Mà La Nghệ là đại tướng biên quân, y cần chiến tranh để mở rộng thực lực của mình.

Tuy nhiên, trên thiên hạ Đại Tù không để cho người khác tới đào móc căn cơ, thời điểm mình cũng đã lung lay sắp đổ, hiệp nghị giữa Điệp Hoài Tụ và La Nghệ, A Sừ Na Khử Hộc đều đã trở thành vô nghĩa.

Mà thiên hạ Đại Tù mới bắt đầu đại loạn, Điệp Hoài Tụ đã nhảy bén phát hiện ra điểm này.

Lý Nhân cũng không biết sau khi Diệp Hoài Tụ rời khỏi U Châu tới thảo nguyên của người Khiết Đan cũng đã có một cuộc đàm phán dài với Đáp Lăng Trường Hồng. Chính vì buổi nói chuyện dài này, khiến cho Diệp Hoài Tụ hoàn toàn hết hy vọng.

Cho nên, một người phụ nữ, một người phụ nữ không định sống cuộc sống bình lặng, nàng phải một lần nữa đưa ra lựa chọn.

Do đó, nàng đã vượt ngàn dặm xa xôi từ Tái Bắc tới Yên Sơn lại tới Cự Dã Trạch.

Không hề nghỉ ngơi, Diệp Hoài Tụ lúc này tìm tới Lý Nhân chính là như theo lời nàng nói, khi nàng từ bỏ tất cả mọi thứ, nàng tất nhiên phải nhặt lên được thứ gì đó. Vì bản thân nàng, cũng gián tiếp vì Lý Nhân. Theo như lời nàng nói chính là, dùng bản thân nàng để đánh đổi, đánh đổi lấy một nơi yên ổn cho mình.

Cho nên, nàng đã chọn Lý Nhân.

Có thể nói, lúc này giữa nàng và Lý Nhân mặc dù có chút mờ ám nho nhỏ, nhưng tuyệt đối không có gì khác.

Mà đôi khi, quan hệ lợi ích đơn giản này lại càng vững chắc.

Tới rồi!

Lý Nhân đứng trên núi đã đưa mắt trông về nơi xa. Nguyên Vụ Bản đích thân dẫn ba vạn nhân mã xuất thành.

- Sai người xuống núi cho Lạc Phó biết, để Hồng Thủy doanh của hắn ta hành động, tấn công mạnh một chút vào tướng lĩnh hộ lương đó. Sau đó làm bộ dạng chuẩn bị rút lui, để Hậu Thổ doanh của Hùng Khoát Hải dừng nóng vội đuổi theo. Chờ sau khi viện binh của Nguyên Vụ Bản tới thì từ bên cánh tấn công mạnh, chặt đứt viện binh của Nguyên Vụ Bản!

- Vâng!

Hai tên thân binh lập tức quay người xuống núi đi thông báo cho Lạc Phó và Hùng Khoát Hải chuẩn bị.

- Thiết Lão Lang!

Lý Nhân đội mũ giáp trụ lên đầu, phẩy tay nói:

- Chúng ta đi, đi chặn đường lui của Nguyên Vụ Bản!

- Vâng!

Thiết Lão Lang vâng lệnh, lập tức cùng Lý Nhân bước xuống núi. Trong rừng rậm dưới núi, khinh kỵ của Nhuệ kim doanh đã chờ xuất phát. Diệp Hoài Tụ nhìn theo bóng Lý Nhân. Khi thấy hắn chỉ huy đội ngũ thân nhiên mang đầy phong thái tự tin, trong ánh mắt nàng hiện lên thần thái khác thường.

- Diệp đại gia, cô ở trên núi quan sát cuộc chiến đi.

Lý Nhân bỗng quay người lại nói một câu.

Diệp Hoài Tụ gật đầu, mỉm cười không nói.

Lý Nhân theo bản năng nói với Âu Tư Thanh Thanh bên cạnh mình:

- Mọi người cũng không cần phải xuống núi, ở đây quan sát trận chiến với sự phụ. Phía dưới quá nguy hiểm, nghe lời đi.

Âu Tư Thanh Thanh ồ lên một tiếng, biết lúc này không phải là lúc đùa giỡn. Nàng quay người trở lại bên cạnh Đạt Khê Trường Nho, sau đó giờ nắm tay lên với Lý Nhân. Mặc dù khoảng cách không gần, nhưng Lý Nhân nhìn miệng Âu Tư Thanh Thanh cũng biết nàng đang nói:

- Cần thận nhé!

Nguyên Vụ Bản không ngờ, mình cẩn thận như vậy vẫn bị trúng kế của người khác. Y bất luận thế nào cũng không thể ngờ, nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm kiểm soát của người khác. Y càng không thể ngờ, trong những bách tính cuộn cuộn gia nhập quân đội của y, không ngờ có nhiều người Yên Vân trại trà trộn vào trong như vậy. Thời đại này, có lẽ chỉ có Lý Nhân mới có thể chú ý tới tầm quan trọng của tình báo như vậy.

Phi Hồ Mật Diệp tiến vào thành Lê Dương có thể nói là rất dễ dàng. Tốc độ bành trướng của đội ngũ dưới trướng Nguyên Vụ Bản quá nhanh. Y tuyệt đối không thể phân biệt được ai là gian tế do kẻ địch phái tới.

Kỳ thực bắt đầu từ lúc đó, cán cân thăng lợi sớm đã nghiêng về một phía rồi.

Khi Nguyên Vụ Bản dẫn quân chạy tới chân núi, hơn nghìn xe lương thảo đã có phần nửa bị đốt cháy rồi. Rõ ràng là những thổ phi đó thấy nhân mã Lê Dương phản kháng kịch liệt, không có cơ hội mang đi, chỉ đành phải đốt cháy lương thực. Bộ phận binh lính đang cứu hỏa, đại bộ phận vẫn còn đang đánh nhau với thổ phi.

Nguyên Vụ Bản chặn một binh sỹ lại hỏi:

- Nguyên tướng quân ở đâu?

Tên lính đó lắc đầu nói:

- Tướng quân lệnh cho chúng tôi cứu hỏa, còn mình thì dẫn nhân mã đi đánh thổ phi rồi. Có lẽ là đang ở bên đó.

Tên lính chỉ về phía xa nói.

Nguyên Vụ Bản nhìn về phía xa, thấy nhân mã thổ phi hình như không nhiều, trong lòng yên tâm một chút. Y để lại hai nghìn người cứu hỏa, còn mình dẫn đại quân vội vàng xông lên chiến trường. Mà lúc này Lạc Phó đang dẫn binh lính của Hồng Thủy doanh, bao vây đội quân vừa Nguyên Vụ Chân, vừa đánh vừa di chuyển. Nguyên Vụ Chân tả xung hữu đột xông lên chém giết, không biết mình đã rời khỏi đội xe lương càng ngày càng xa.

Đúng lúc này, cứu viện của Nguyên Vụ Bản cũng đã tới.

Đạt Khê Trường Nho đứng ở chân núi chỉ huy toàn cục lệnh cho người thổi kèn. Lạc Phó lập tức dẫn quân tấn công mạnh một trận, Nguyên Vụ Chân bị bao vây bên trong, thân binh bên cạnh cũng đã chết và tổn thương hầu như không còn. Mười mấy binh lính của Hồng Thủy doanh lấy dây thừng ra quăng xuống, chộp lấy Nguyên Vụ Chân lập kéo ngã từ lưng ngựa xuống. Các binh lính đồng loạt xông lên, trói chặt hai tay Nguyên Vụ Chân lại. Thấy tướng định đã bị bắt, Lạc Phó lập tức hạ lệnh cho nhân mã xông lên chiến đấu. Binh lính của Hồng Thủy doanh phấn khích xông lên tấn công ép quân Lê Dương lui xuống, sau đó bắt đầu rút lui về hướng đông nam.

Nguyên Vụ Bản dẫn nhân mã đuổi theo, biết em họ bị thổ phi bắt đi liền hoảng sợ, thúc nhân mã từ phía sau xông lên đánh. Chỉ là mới đuổi tới phía sau đội thổ phi đó, bỗng từ trong rừng rậm lại có một cánh quân đánh ra. Nhân mã của cánh quân này chiến lực rất mạnh, thậm chí có gần hai nghìn trọng giáp bộ binh! Phục binh từ rừng rậm xông ra đánh, cánh quân của Nguyên Vụ Bản bị chia ra làm đôi. Nguyên Vụ Bản kinh hãi, lập tức dẫn quân đột kích phía sau. Chỉ là số lượng quân địch dù ít nhưng chiến lực mạnh mẽ còn hơn thù hạ của y rất nhiều.

Chính trong lúc Nguyên Vụ Bản bó tay không còn cách nào nữa, bỗng từ sau lưng có tinh giáp kỵ binh nhẹ vượt lên đánh tan đội quân phía sau của Nguyên Vụ Bản. Thoáng chốc, nhân mã của Nguyên Vụ Bản bị rối loạn.

Bởi vì phải dụ địch, cho nên bộ binh của Hồng Thủy doanh và Hậu Thổ doanh không mặc áo có số của phủ binh Đại Tùy. Nhưng, khi kỵ binh của Nhuệ kim doanh xông ra đánh, Nguyên Vụ Bản lập tức ngỡ người ra như phỗng!

- Phủ binh Đại Tùy!

Không thể nào!

Nguyên Vụ Bản rít gào một tiếng, phủ binh Đại Tùy đều ở Liêu Đông đánh nhau với người Cao Cú Lê, sao có thể tới Lê Dương chứ? Nhưng, ngoài phủ binh Đại Tùy ra, làm gì có lực lâm hào kiệt nào có thể có cánh quân năm nghìn kinh binh tinh giáp? Hơn nữa, quần áo có số màu vàng trên người đó rõ ràng cho Nguyên Vụ Bản biết, y không nhìn lầm.

Nguyên Vụ Bản tuyệt vọng cho rằng nhân mã của triều đình đã đánh từ Liêu Đông trở về rồi, trong lòng lập tức thấy nguội lạnh.

Lý Nhân dẫn kỵ binh từ phía sau đánh tán hậu trận của quân Lê Dương, lập tức lao lên phía trước tấn công, không gặp phải bất kỳ sự phản kháng kịch liệt nào đã đánh tới trung quân của Nguyên Vụ Bản. Nguyên Vụ Bản thấy đại thế đã mất, vung dao muốn tự sát lại bị một mũi tên của Lý Nhân bắn rơi hoành đao. Hàng trăm tinh kỵ tiến lên phía trước đánh tan thân binh của Nguyên Vụ Bản. Mấy người nhảy xuống ngựa xông lên bao vây Nguyên Vụ Bản, trói y như cái bánh chưng.

Một vạn năm ngàn phủ binh tinh nhuệ nhất Đại Tùy đối phó với ba vạn quân Lê Dương được tổ thành từ lực lâm thảo khấu, dù chính diện đối mặt cũng thắng rất dễ dàng. Càng huống hồ mai phục ở đây để tránh mất sức? Ba vạn năm ngàn quân Lê Dương bị tiêu diệt hoàn toàn. Nhân mã của Yến Văn trại đã trăm hơn năm nghìn quân địch. Người dân tham gia quân Lê Dương chính là vì miếng cơm ăn, vừa đánh đã vội sợ chạy tán loạn rồi. Lý Nhân cũng không sai quân truy sát, chỉ là thu nạp nhân mã kiểm kê thương vong.

Nguyên Dũng trấn thủ trên thành Lê Dương, bất luận thế nào cũng không ngờ, dự đoán của phụ thân gã thật sự đã ứng nghiệm. Quả nhiên có người tới gọi cửa. Mà điều khiến y cảm thấy hoảng sợ nhất người tới gọi cửa không phải ai khác, chính là phụ thân của gã Nguyên Vụ Bản!

Khi Nguyên Dũng thấy phụ thân bị người ta trói áp giải tới trước cổng thành, gã liền biết, thành Lê Dương đã xong rồi. Tương lai của nhà họ đã xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Đi Một Ngày Đàng Học Một Sàng Khôn.

- Vị tướng quân đây, xin hỏi, ngài ở dưới trướng vị đại tướng quân nào vậy?

Nguyên Vụ Bản bị đẩy đến trước mặt Lý Nhân, y ngẩng đầu là hỏi rất nghiêm túc. Lý Nhân ngồi trên lưng con Đại hắc mã, miệng ngậm một cây cỏ, nhìn y một cái rồi hỏi lại:

- Ngươi có biết cái này có ý nghĩa gì không?

Nguyên Vụ Bản gật gật đầu trịnh trọng nói:

- Tôi chỉ muốn biết, tôn tính đại danh của tướng quân. Tướng quân từ vùng Liêu Đông xa xôi gấp gấp tới đây, cứ cho là ngài có thêm một đôi cánh thì cũng không thể nào đến đây nhanh như vậy. Tốc độ hành quân nhanh như vậy thật là khiến tôi đây bái phục. Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn biết đại quân của triều đình có phải là đã đánh tới đây không?

Lý Nhân cười khề đáp lại:

- Ngươi cũng có thể coi là một người trung thành, đã trở thành tù nhân rồi mà vẫn lo lắng cho chủ nhân Dương Huyền Cảm của mình.

Nguyên Vụ Bản lắc lắc đầu thờ dài:

- Có lo lắng cái gì đâu, dưới trướng của Dương Đại soái giờ đây đã có mười vạn binh mã, lại có thêm mười vạn binh mã của Hàn tướng tương trợ. Cho dù quân triều đình từ Liêu Đông đuổi tới đây thì cũng đã quá mệt mỏi, Đại soái “dĩ dật đãi lao”, phần thắng rất lớn. Kết cục cuối cùng của trận chiến này, tôi vẫn luôn cho rằng Đại soái sẽ giành chiến thắng. Hơn nữa, tôi hỏi câu này không phải là vì lo lắng mà chỉ là vì hiếu kỳ, không biết đại quân của triều đình từ Liêu Đông trở về từ lúc nào? Không biết tướng quân ngài đã phải mất bao lâu thì mới có thể từ Liêu Đông trở về Lê Dương được?

Lý Nhân nheo mắt nhìn Nguyên Vụ Bản, cười nói:

- Ngươi vẫn rất có lòng tin với Dương Huyền Cảm.

Hắn cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt của Nguyên Vụ Bản và nói:

- Binh mã của triều đình Đại Tuyền hiện tại chắc mới vượt qua Liêu Thủy, nhanh nhất thì cũng mới đến quận Trác, ngươi yên tâm, Dương Huyền Cảm vẫn còn có thể sống thêm được vài ngày nữa. Còn về phần ngươi, nếu như ngươi ngoan ngoãn phối hợp với ta vận chuyển lương thực ra ngoài thì ta sẽ không giết ngươi. Sau khi ta thống lĩnh đại quân rời khỏi đây, ngươi vẫn có thể tiếp tục chiêu binh mãi mã chống thù Lê Dương, chuyện ngày hôm nay, chỉ cần không truyền đến tai của Dương Huyền Cảm thì ngươi vẫn là quận thủ, chúng ta có thể coi như vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Sắc mặt của Nguyên Vụ Bản chợt biến sắc, rồi y cười khổ đáp lại:

- Cứ cho là Nguyên mỗ hôm nay là tù binh của tướng quân, nhưng tướng quân cũng không phải chế giễu tôi như vậy đâu.

Lý Nhân cười cười:

- Ta chế giễu ngươi?

Nguyên Vụ Bản nhìn kỵ binh bên cạnh Lý Nhân và nói:

- Trừ phi tướng quân cho rằng tôi không nhận ra quần áo có số của phủ binh Đại Tuyền? Trừ phi tướng quân cho rằng Nguyên mỗ là một kẻ ngu?

Lý Nhân chỉ vào lá cờ to sau lưng mình và nói:

- Ngươi đúng là chưa xem xét cẩn thận rồi.

- Yên Vân Trại?

Ánh mắt của Nguyên Vụ Bản sáng lên, nhưng sắc mặt càng trở nên khó coi hơn. Đúng vậy, đó không phải là cờ chiến màu đỏ đậm của Đại Tuyền, lá cờ này màu đen, trên đó có thêu ba chữ lớn màu đỏ: Yên Vân Trại. Từ lá cờ này có thể thấy rằng, đây đích thực là binh mã của một đội quân Lục Lâm Đạo. Chỉ là, chuyện mà Nguyên Vụ Bản nghĩ mãi mà không ra, trang bị chế thức phủ binh Đại Tuyền, cho dù là quận binh không có, thì một sơn trại của Lục Lâm Đạo làm sao có thể có được năm nghìn tinh kỵ, lại còn có cả vạn bộ binh vừa có tổ chất lại vừa được đào tạo bài bản như thế?

- Không sai, chính là Yên Vân Trại.

Lý Nhân kiêu ngạo cười cười nói:

- Đánh bại ngươi không phải là binh mã của triều đình Đại Tuyền mà là binh mã của Yên Vân Trại ta đây.

Không hiểu tại sao mà sau khi biết chuyện này, trong lòng Nguyên Vụ Bản cảm thấy rất nhẹ nhàng. Theo lý mà nói, nếu như bị binh mã tinh nhuệ của quân triều đình đánh bại, thì y không có gì phải hối hận nhưng bị một cánh quân Lục Lâm Đạo đánh bại lẽ ra y phải không cam tâm mới đúng. Thế nhưng tâm trạng lúc này của Nguyên Vụ Bản lại nhẹ nhõm hơn nhiều, có thể là ... y biết, nếu thua bởi đại quân của triều đình Đại Tuyền thì mình chỉ có con đường chết mà thôi, nhưng nếu thua bởi nghĩa quân Lục Lâm Đạo, nếu đúng như lời tướng quân mặc áo giáp đen kia nói thì chỉ cần y phối hợp tốt thì y còn có

cơ may bảo vệ tính mạng của người thân.

- Yến Vân Trại ... Yến Vân ...

Ánh mắt của Nguyên Vụ Bản chợt mở to, nhìn Lý Nhân như đang nhìn yêu quái vậy.

- Là ... Yến Vân trong truyền thuyết tại chiến trường Liêu Đông năm ngoái ... Là sự thật?

Y hỏi Lý Nhân theo phản xạ.

Lý Nhân khẽ cười đáp lại:

- Những truyền thuyết có liên quan đến Yến Vân ở Liêu Đông là hoàn toàn có thật ... nhưng Yến Vân là giả.

- Ý của tướng quân là?

Nguyên Vụ Bản hỏi dồn.

Lý Nhân lắc lắc đầu không nói gì nữa, thúc ngựa đi lên phía trước. Nguyên Vụ Bản rất thức thời, đứng trước cổng thành Lê Dương, tự mình hét lớn gọi Nguyên Dũng mở cửa thành. Nguyên Dũng nhìn thấy cha bị giật bắt, không thể không hạ lệnh mở cổng thành. Sau khi tiến vào thành Lê Dương, Lý Nhân hạ lệnh cho hai nghìn binh mã bảo vệ cổng thành, đồng thời lên tường thành đuổi quân lính của thành Lê Dương lui xuống hết. Hùng Khoát Hải tự mình thống lĩnh năm trăm bộ binh trọng giáp bảo vệ cổng thành, Thiết Lão Lang thì dẫn theo năm trăm tinh kỵ tiến vào trong thành, bắt hết thê tử và con cái, người thân của Nguyên Vụ Bản.

Nguyên Dũng lặng người nhìn phụ thân mình bị trói như chiếc bánh chưng, trong lòng rất buồn rất muốn khóc nhưng đành phải nén nhịn. Gã nhìn lướt một lượt binh mã trong thành, nói khẽ:

- Phụ thân, bọn chúng không làm khó cha chứ? Triều đình ... binh mã của triều đình tại sao lại có thể đến đây nhanh như vậy?

Nguyên Vụ Bản vội vàng đáp lại:

- Tâm Chính, con hãy nghe phụ thân nói, đừng phản kháng, chúng không phải là binh mã của triều đình!

Y hạ thấp giọng nói:

- Những tên đạo tặc này chỉ đến đây để cướp lương thực mà thôi, bọn chúng chỉ cần lấy được lương thực là sẽ đi luôn. Con hãy hạ lệnh cho các binh sĩ không được phản kháng, bất luận là chúng lấy đi bao nhiêu lương thực, thì cũng không được ngăn cản!

- Không phải là binh mã triều đình hay sao?

Nguyên Dũng kinh ngạc hỏi lại.

- Không phải!

Nguyên Vụ Bản gần từng chữ:

- Ta đoán là mẫu thân của con và những người trong gia tộc chúng ta đều bị bọn chúng bắt cả rồi, bọn chúng không có ý định đại khai sát giới, rõ ràng là không muốn đối địch với Dương đại soái chúng ta. Cha nghĩ rằng vì chúng đang cần gấp lương thực nên đành phải tấn công đến thành Lê Dương. Hai bên bờ Hoàng Hà lúc này hào kiệt của Lục Lâm Đạo đều đã được Mật Công liên lạc phụ tá Đại soái rồi. Những người này nếu đã dám lộ liễu giương cờ hiệu thì chứng minh rằng thực lực của họ rất mạnh, nên mới không kiêng dè những hào kiệt khác, nhưng chỉ là chưa mạnh bằng Đại soái mà thôi.

- Nhìn cách chúng làm việc rất theo quy tắc, chắc chắn là không làm sự việc này đến cùng. Hơn nữa, tên thủ lĩnh của chúng đã từng nói, bọn chúng chỉ lấy lương thực rồi sẽ đi ngay. Đợi sau khi bọn chúng rời khỏi đây, ta vẫn có thể là Quận thủ thành Lê Dương. Ta thấy hẳn là một kẻ nói lời giữ lời nên chúng ta đừng ngăn cản chúng, để tránh khiến chúng tức giận mà có ý giết người.

Nguyên Dũng vội vàng gật đầu đáp lại:

- Con nhớ rồi!

Đúng lúc này thì Lý Nhân cười Đại hắc mã bước tới, chỉ vào Nguyên Vụ Bản nói:

- Cởi trói cho Phù quân đại nhân!

Hai thân binh bước lên cởi trói cho Nguyên Vụ Bản, y vận động cơ thể một chút rồi chấp tay nói với Lý Nhân:

- Đa tạ tướng quân khai ân, không làm hại đến dân chúng thành Lê Dương.

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Ta và người dân không có thù oán gì với nhau, tại sao ta phải làm khó họ? Phù quân đại nhân, làm phiền ngài dẫn đường, ta còn phải vận chuyển lương thực ra ngoài thành.

...

...

Bắt đầu từ ngày 24 tháng 6, kho lương thực thành Lê Dương sẽ liên tục vận chuyển lương thực. Xe ngựa mà Lý Nhân dẫn theo quả nhiên là không đủ, cho dù là thêm của tất cả xe ngựa của thành Lê Dương ngày đêm vận chuyển đến Cự Đà Trạch thì cũng không đáng là gì so với số lương thực khổng lồ trong thành Lê Dương. Nhưng Lý Nhân lại không có quá nhiều thời gian nán lại thành Lê Dương cho nên hắn đoán rằng nhiều nhất thì là khoảng hơn 20 ngày nữa, binh mã nhanh nhất của phủ binh Đại Tuyền sẽ đuổi đến đây.

Cũng may, tuy là xe ngựa không đủ dùng nhưng thành Lê Dương lại có sông chảy qua nên có thể tận dụng luôn thuyền bè có sẵn trong thành. Chỉ trong vòng ba ngày, nhân mã của Lý Nhân đã thu thập được mấy trăm con thuyền lớn, Lý Nhân để binh lính của mình mặc quần áo có số của phủ binh Đại Tuyền Đại Tuyền để vận chuyển lương thực, đội thuyền sẽ bắt đầu từ phía đông sông Hoàng Hà đến một nhánh sông của Hoàng Hà ở huyện Phạm, sau đó thì có thể trực tiếp tiến thẳng vào hồ Cự Đà Trạch. Vận chuyển bằng đường thủy nhanh và an toàn hơn là vận chuyển bằng đường bộ.

Tuy rằng đi bằng đường thủy phải đi qua Bộc Dương, Lâm Hoàng và mấy trấn quan trọng khác nhưng đội thuyền vận chuyển lương thực mang cờ hiệu của Đại Tuyền, hơn nữa binh lính trên thuyền đều mặc quân phục phủ binh Đại Tuyền, những thành trì ven đường không có ai nghi ngờ mấy chiếc thuyền này sẽ vận chuyển lương thực về đâu. Hơn nữa, Dương Huyền Cảm tạo phản, mấy vị đại nhân trong thành trì này đều giống như những con rùa rụt cổ, không dám lộ đầu ra, giặc cỏ Lục Lâm Đạo bên đường cũng không dám giao tranh với phủ binh Đại Tuyền, cho nên vận chuyển lương thực vô cùng thuận lợi.

Từ ngày 24 tháng 6 đến ngày mùng 3 tháng 7, Lý Nhân vẫn ở lại thành Lê Dương đốc thúc chuyện vận chuyển lương thực. Trong thời gian chín ngày, số lương thực vận chuyển từ thành Lê Dương về sẽ đủ cho số nhân mã hiện có của Cự Đà Trạch ăn trong mười năm. Theo tính toán nhân mã của triều đình Đại Tuyền cũng đã sắp đến rồi, Lý Nhân hạ lệnh vận chuyển lương thực cuối cùng, lập tức đi bằng đường bộ về Cự Đà Trạch.

Nguyên Vụ Bản rất vui, thực sự là rất vui, bởi từ trước đến giờ y chưa bao giờ gặp được nhiều thổ phỉ lại biết giữ lời hứa như vậy, sau khi lấy được lương thực là binh mã của Yến Vân Trại liền rút khỏi thành Lê Dương. Trừ việc chúng bắt ép những phú hộ trong thành phải bỏ ra 20 vạn quan tiền ra để mua sự bình an ra thì binh mã của Yến Vân Trại không hề làm hại tới lão bách tính ở đây. Mặc dù là những phú hộ kia rất đau lòng số tiền phải bỏ ra để mua sự bình an, nhưng đúng là 20 vạn quan tiền đó không bị uổng phí chút nào.

Đội sau khi binh mã của Yến Vân Trại xuất phát, Nguyên Vụ Bản lập tức phái người đến đưa tin cho Dương Huyền Cảm, trong thư cho nhắc đến chuyện thành Lê Dương bị loạn phỉ tấn công, tuy cũng bị cướp mất một ít lương thảo nhưng may mà có sự lãnh đạo của y nên quân và dân trong thành Lê Dương đã kiên cường chống lại, và đã đánh tan được phản tặc. Bức thư này viết rất mơ hồ, và không có nhắc đến thời gian cụ thể mà hai bên giao tranh, và cũng không nhắc đến tên của nghĩa quân tấn công thành Lê Dương. Tiếp theo đó Nguyên Vụ Bản có nhắc đến chuyện tiếp tục chiêu binh mã nữa, chuẩn bị cô thủ thành Lê Dương, cho dù phỉ có tấn công thành một lần nữa thì y cũng không có ý định ra khỏi thành giao chiến. Trải qua trận chiến vừa rồi, y nhận thức được sự non yếu của đội quân dưới trướng của y, nếu mà so sánh với binh mã của Yến Vân Trại thì rõ ràng là không thể chịu nổi một kích

Chỉ là binh mã trong kho Lê Dương cũng đã bị đánh tan rồi, liên tiếp trong vài ngày y mới chỉ chiêu mộ được một đội quân chưa đầy năm nghìn người, tính cả đến số binh mã còn sót lại trong thành Lê Dương thì cũng được khoảng hơn một vạn gi đó.

Nguyên Vụ Bản và Nguyên Dũng sau khi tổng kết ra kinh nghiệm thất bại của trận chiến lần này liền quyết định tạm thời không chuyển lương thực cho Dương Huyền Cảm nữa, đợi sau khi binh mã lớn mạnh thêm chút nữa rồi mới bàn tính tiếp, bởi dù sao đi chăng nữa thì trong tay họ, số binh mã còn sử dụng được chẳng còn là bao. Hai người nắm chặt tay thể hiện quyết tâm của mình, bất luận là lần sau kẻ địch sử dụng chiêu thức gì đi chăng nữa thì cũng kiên quyết không ra khỏi thành giao chiến, một vạn binh mã tuy không phải là nhiều nhưng dùng để cô thủ thành thì vẫn còn dư sức.

Nguyên Vụ Bản cũng không thể nào ngờ được rằng, kinh nghiệm mà y rút ra được sau lần thất bại này sẽ tạo nên nhiều rắc rối như vậy với đợt tấn công của đại quân triều đình. Mà suất quân đến nhanh chính là Võ bí lang tướng Trần Lăng, vốn dĩ là dùng kế dụ địch để dụ Nguyên Vụ Bản ra khỏi thành Lê Dương, dùng đã chiến đánh tan quân Lê Dương. Địa điểm chính là dưới chân núi, quân mai phục của y đã sắp xếp sẵn ở đó, sau đó là phải một tốp binh lính đến trước cổng thành dụ Nguyên Vụ Bản xuất thành giao chiến. Trong lịch sử là y đã đánh bại Nguyên Vụ Bản như vậy, nhưng đáng tiếc lần này Nguyên Vụ Bản lại không bị mắc lừa. Lý Nhân đã đến sớm hơn Trần Lăng những 10 ngày, cướp sạch những chiến lợi phẩm đáng ra là nên thuộc về y.

Nếu như Trần Lăng mà biết được chân tướng sự việc thì nhất định sẽ khóc không ra nước mắt mất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Kinh Động Như Hồng Thủy Ngập Trời

Mấy ngày nữa lại trôi qua, sau khi Võ Bí Lang Tướng Trần Lăng được Dương Quảng phái tới tấn công nhà kho Lê Dương đã suất lĩnh nhân mã giết đến, liên tiếp mấy ngày đều vô cùng buồn bực. Đội ngũ của y phần lớn là kỵ binh, với số lượng hơn hai vạn người từ Liêu Đông nhanh chóng trở về, là một

trong đại quân có tốc độ xuôi nam nhanh nhất của Đại Tùy, mà chậm hơn so với tốc độ binh mã của y một chút, đó chính là đội kỵ binh của Phò mã Đô úy Vũ Văn Sĩ Cập.

Trần Lăng là Võ Bí Lang Tướng, cũng là một danh tướng của Đại Tùy. Năm đó, y thống lĩnh binh mã chinh phục Lưu Cầu, đã mở mang bờ cõi của Đại Tùy ra hơn nghìn dặm.

Về lý mà nói, binh mã của Vũ Văn Sĩ Cập là từ Liêu Thủy tới đầu tiên, hơn nữa binh mã của gã phần lớn lại là kỵ binh, bất luận là như thế nào thì cũng không thể nào chậm hơn so với Trần Lăng. Nhưng khi Vũ Văn Sĩ Cập nhận được một tin tức khiến gã hoang mang, gã lập tức sai nhân mã giảm tốc độ, nhường cho đội quân của Võ Bí Lang Tướng Trần Lăng vượt lên trước.

Mùng 3 tháng 6, Dương Huyền Cầm tạo phản ở thành Lê Dương, chiêu mộ được khoảng hơn tám nghìn tào phu và nông dân trai tráng nhập ngũ. Tiếp sau đó y chỉ huy đội quân hướng về phía tây, kết quả là mặc dù đã tấn công mạnh liên hai ngày nhưng vẫn không thể công phá được Hà Nội, Dương Huyền Cầm lại thống lĩnh quân quay về hướng đông tấn công Tu Võ, kết quả là bị quân binh và nhân dân của huyện Tu Võ chặn đứng ở Lâm Thanh Quan. Trong đội phản quân của Dương Huyền Cầm lại không có thang mây, khi giới tấn công thành nên bị rơi vào cánh ngõ cụt, chỉ còn cách tiếp tục đi hướng đông tấn công độ khẩu huyện Cáp, rồi từ độ khẩu vượt những con thuyền đi phía nam qua Hoàng Hà.

Sau khi phản quân vượt sông Hoàng Hà nhưng lại không tấn công thành trì ở bên đường mà lại dọc theo sông Hoàng Hà hướng về phía tây tiến thẳng đến kinh đô của Đại Tùy - Lạc Dương. Vừa đi vừa ép buộc dân chúng bên đường gia nhập vào đội phản quân, sau khi đi qua thành Lạc Dương thì số nhân mã từ hơn tám nghìn người đã tăng vọt lên hơn mười vạn người. Dương Huyền Cầm lệnh cho kỳ đệ Dương Tích Thiện thống lĩnh ba nghìn quân, làm cánh trái men theo Lạc Thủy tấn công từ hướng tây, lệnh cho Dương Huyền Đình, đệ đệ của Dương Tích Thiện thống lĩnh năm nghìn tinh binh làm cánh phải xuất phát từ sườn núi Bạch Tư Mã vượt qua Mang Sơn quay về tấn công Lạc Dương, còn bản thân thì thống lĩnh binh mã bản bộ làm hậu quân phụ trách phối hợp tác chiến cùng các cánh quân khác.

Người mà Dương Quảng giữ lại Đông Đô có thù là Dân Bộ Thượng Thư Phần Tử Cái, thấy Dương Huyền Cầm thống lĩnh phản quân thế tới hung mãnh, không thể không phân chia binh lực đi ngăn cản, phái năm nghìn binh mã đi nghênh chiến với phản quân của Dương Tích Thiện; phái Bùi Hoàng Sách suất lĩnh gần tám ngàn binh lính nghênh chiến với Dương Huyền Đình. Kết quả là lại nằm ngoài dự kiến của ông ta, năm nghìn phủ binh đi nghênh chiến với Dương Tích Thiện lại rất sợ chiến, bị ba nghìn dân phu đánh cho tan tác tơi bời. Nhân mã của Bùi Hoàng Sách mặc dù nhiều hơn Dương Huyền Đình nhưng lại mất đi sự phối hợp của cánh bên, chỉ có thể vừa đánh vừa lui. Chỉ trong ba ngày, hai cánh quân mà Phần Tử Cái cử đi nghênh chiến đều thất bại thảm hại, đành phải nhục nhã lui về thành Lạc Dương.

Nhưng tin tức này cũng không phải là tin tức khiến cho Vũ Văn Sĩ Cập kinh sợ, sợ dĩ gã hạ lệnh cho cả đội quân giảm tốc độ là vì một tin tức khác.

Mùng 8 tháng 7, Bùi Hoàng Sách lại thất bại, khiến cho Phần Tử Cái tức giận đến mức hạ lệnh xử trảm luôn, chính chuyện này đã khiến cho tất cả tướng lĩnh đang tác chiến ngoài thành sợ hãi, sau đó Phần Tử Cái triệu tập mọi người vào trong thành, nhưng không ngờ lại không có một ai dám vào. Sau khi các tướng lĩnh thương lượng với nhau, tất cả đều đầu hàng phản tặc, trong số những tướng đầu hàng có Dương Cung Đạo, con trai của Quan Vương Dương Hùng; Lai Uyên, con trai của Đại tướng quân Lai Hộ Nhi; Bùi Sáng, con trai của Ngự Sử đại phu Bùi Uẩn; Hàn Thế Ngạc, con trai của Hàn Cầm Hồ; Ngu Nhu, con trai của Nội sử Xá Nhân Ngu Thế Cơ.

Tướng lĩnh ngũ phẩm trở lên mà đầu hàng địch còn có hơn chục người, điều này khiến cho Vũ Văn Sĩ Cập đầu quay như chong chóng.

Trận đánh này ... sẽ đánh như thế nào đây?

Con cháu của bảy đại thế gia của triều đình ở Đông Đô gần như đều đầu hàng phản quân. Hàn Thế Ngạc con trai của Hàn Cầm Hồ còn được Dương Huyền Cầm phong làm Đại tướng quân. Bởi vì nhận được thư của Nguyên Vụ Bản, Dương Huyền Cầm đã lệnh cho Hàn Thế Ngạc quay về cố thủ thành Lê Dương. Vũ Văn Sĩ Cập chỉ còn cách cho đội quân của mình giảm tốc độ, cố để không chạm mặt mấy người đó. Tuy rằng những người này không đáng sợ nhưng đáng sợ chính là thế gia sau lưng của họ quá lớn. Đơn giản nhất là lấy ví dụ Vũ Văn gia, thế gia hàng đầu trong quân đội cũng không muốn gặp mấy người này trên chiến trường, cho nên Vũ Văn Sĩ Cập từ bỏ công lao đầu tiên trong việc tiếp viện cho Đông Đô, kỵ binh dưới trướng của gã ban ngày đi với tốc độ chưa đến năm mươi dặm.

Giao chiến với những vị con cháu của thế gia khác như Lai Uyên, Bùi Sáng, dù có đánh thắng họ thì Hoàng Đế cũng chưa chắc đã vui mừng.

Binh mã của Vũ Văn Sĩ Cập giảm tốc độ hành quân, nhưng Trần Lăng lại không thể không tiến lên. Đội kỵ binh của Vũ Văn Sĩ Cập không có nhiệm vụ cụ thể, nhưng y lại được Hoàng Đế đích thân hạ lệnh phải tấn công thành Lê Dương, cho nên, Vũ Văn Sĩ Cập có thể trốn nhưng y lại không thể trốn. Không những là y không thể trốn tránh mà còn phải đẩy nhanh tốc độ mà tiến lên. Y muốn nhân cơ hội trước khi đội cứu viện của đám người Hàn Thế Ngạc này chưa tới Lê Dương, sẽ đánh hạ thành Lê Dương.

Tuy nhiên, chuyện nằm ngoài dự đoán của Trần Lăng, thủ lĩnh của phản quân trấn thủ thành Lê Dương Nguyên Vụ Bản, vốn là một tên tiểu tốt vô danh, hơn nữa lại còn là một văn nhân, ai mà ngờ lại có thể dụng binh giữ thành như vậy!

Bất luận Trần Lăng cử ai ra khiêu khích thì phản quân trong thành Lê Dương sẽ nhất quyết không chịu thò mặt ra. Liên tiếp trong ba ngày, Trần Lăng đã nghĩ nát óc, tìm đủ mọi cách mà không thể dụ được Nguyên Vụ Bản ra khỏi thành. Không còn cách nào khác, Trần Lăng chỉ có thể hạ lệnh tăng cường tấn công, chỉ là thuộc hạ của y phần lớn đều là kỵ binh, công thành chắc chắn là không có nhiều thuận lợi, cho nên Trần Lăng liền hạ lệnh cho binh sĩ chặt phá rừng làm thang mây, hơn nữa còn dùng hai cây gỗ lớn làm chùy công thành.

Cứ như vậy, Trần Lăng vốn là một người có thể dễ dàng đánh hạ được thành Lê Dương, thật không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh khổ chiến như bây giờ.

Lại mấy ngày nữa trôi đi, tên chiến trong thành Lê Dương đã hết, Trần Lăng lập tức hạ lệnh cho đại quân tăng cường tấn công, họ đã dùng chùy công thành phá tan cửa tây thành Lê Dương, quân của triều đình ồ ạt tấn công vào trong thành, Nguyên Vụ Chân chết trận, Nguyên Vụ Bản bị bắt giữ. Chỉ là

đại quân của triều đình mới tấn công vào thành Lê Dương vẫn chưa kịp chinh đồn việc phòng thủ thành, thì Hàn Thế Ngạc đã thống lĩnh tám vạn binh mã quay về. Đối mặt với phản quân hùng mạnh như vậy, Trần Lăng bất đắc dĩ phải cử người phá vòng vây đi cầu cứu Vũ Văn Sĩ Cập. Vũ Văn Sĩ Cập suy nghĩ rất nhiều nhưng rồi vẫn quyết định giải vây giúp thành Lê Dương. Nếu như phải đấu với rất nhiều con cháu thế gia, vậy thì đánh một mình Hàn Thế Ngạc, đây coi như là một sự lựa chọn không tồi.

Vũ Văn Sĩ Cập xuất thân thế gia nên biết, đám con cháu quý tộc đầu hàng quân phản tặc này hoàn toàn không phải là bị ép buộc, chỉ là thuận theo chiều gió mà thôi. Đối với Đại Tùy mà nói, người thế gia càng coi trọng lợi ích của gia tộc hơn. Đại Tùy có thể hoàn toàn sụp đổ, thiên hạ của Dương gia cũng có thể mất nhưng lợi ích của gia tộc bọn họ thì sẽ không bao giờ bị lung lay.

Trước đó rất lâu thì đã có tiền lệ này rồi, lúc nước nhà đối mặt với nguy nan, người trong thế gia đều có thể bắt cả hai tay. Nhân vật quan trọng của thế gia thì đứng về phe triều đình nhưng bọn họ vẫn có thể phái một lớp người trẻ gia nhập vào phản quân. Cứ như vậy, bất luận là triều đình thắng hay là phản quân thắng, người của thế gia vẫn không thất bại.

Hiểu rõ điểm này, Vũ Văn Sĩ Cập bất đắc dĩ phải chọn cách đối đầu với Hàn Thế Ngạc, bởi vì như gã thấy, cùng giao chiến với Hàn Thế Ngạc, thì gã vẫn mạnh hơn so với những người khác. Dù sao thì thế lực phía sau của Lai Uyên, con trai đại tướng quân Lai Hộ, Ngu Nhu, con trai của Ngu Thế Cơ, Dương Kính Đạo, con trai của Dương Hùng và Bùi Sảng, con trai của Bùi Uẩn đứng là càng khiến người ta thấy sợ hãi. Chỉ riêng thế gia đại biểu phía sau hai người Dương Kính Đạo và Bùi Sảng đã chiếm ba mươi phần trăm trong số quan văn triều đình rồi.

Hàn Cẩm Hồ mặc dù là người có công khai quốc nhưng dù sao thì gia tộc của ông ta cũng đang suy yếu rồi.

Vì vậy mà hai vạn tinh kỵ của Vũ Văn Sĩ Cập liền thay đổi tốc độ tiến thẳng về thành Lê Dương.

...

Đại quân của triều đình đã đánh tới đây, khu vực phía nam sông Hoàng Hà sắp trở thành một chiến trường, gần trăm vạn đại quân sẽ giao chiến kịch liệt ở đây, nhưng tất cả lại không liên quan đến Lý Nhân. Hắn giống y như một tên trộm nhân lúc hai tên khổng lồ đang mải mê đánh nhau thì lén lút lấy trộm đồ của họ, vui vẻ, an nhàn ngồi đợi thời cơ chín muồi đến. Bởi vì bất luận là binh mã của triều đình hay là binh mã của Dương Huyền Cảm thì hiện tại đều không phải là đối tượng mà Lý Nhân có thể khiêu chiến.

Nhưng sau khi trở về Cự Dã Trạch, Lý Nhân không có phút giây nào rảnh rỗi, hắn bận rộn với việc chiêu binh mãi mã. Ưu thế duy nhất của hắn trong thời đại này chính là hiểu biết mơ hồ về giai đoạn lịch sử này. May mắn những việc trước kia Lý Nhân chính là dựa vào những hiểu biết mơ hồ và tình báo của Phi Hồ Mật Điệp mà hoàn thành một cách mỹ mãn, bất kể là Liêu Đông, hay là Cự Dã Trạch, Đại Sơn hay là ở kho lương Lê Dương, đương nhiên, điều đó có liên quan đến cái đầu của hắn lúc nào cũng bận rộn, chưa bao giờ có ý nghĩ lười biếng.

Lý Nhân đang đợi chính là một cơ hội tiếp theo.

Cơ hội đầu tiên, chính là ba vạn kinh tốt mang về từ Liêu Đông, cơ hội thứ hai chính là hắn đã thuận tay lấy được Cự Dã Trạch và giết chết Trương Kim Xung, báo thù cho Hạ Nhượng Trọng Sơn, cơ hội thứ ba chính là chỗ lương thực ăn không hết được vận chuyển từ kho lương Lê Dương về, cơ hội thứ tư ... ai mà biết được hắn sẽ có kế hoạch gì?

Nhưng từ lệnh chiêu binh mãi mã của Lý Nhân, các tướng lĩnh dưới trướng của hắn ít nhiều cũng đã đoán ra được một ít, hành động tiếp theo của tướng quân, nhất định sẽ kinh động như hồng thủy ngang trời.

Hiện tại hai bên bờ sông Hoàng Hà đều là dân chạy nạn, trong đó không ít người là thanh niên trai tráng khỏe mạnh. Phản tặc của quận Đông Bình cũng có không ít, và đây cũng chính là nguồn binh lực. Những nơi mà “nghĩa quân” của Dương Huyền Cảm đi qua thì đều sạch sẽ giống như vừa có đàn châu chấu đi qua. Lúc này đang là thời điểm lương thực vụ chiêm phải thu hoạch, mà y lại khởi binh tạo phản, kết quả không biết bao nhiêu người dân đã bị bắt ép gia nhập vào đội quân, còn những người không đồng ý đi theo y thì chỉ có cách là bỏ nhà chạy trốn, khiến cho cả một cánh đồng lúa mạch bao la, rộng lớn đang mùa thu hoạch nhưng lại không có người thu hoạch cuối cùng thì bị mục nát. Khi mà đội quân của Lý Nhân từ thành Lê Dương quay về, tận mắt nhìn thấy cả một cánh đồng lúa mạch bao la bị mục nát, ai nấy đều đau lòng đến mức ứa nước mắt.

- Chưa bao giờ nhìn thấy nhiều lương thực bị lãng phí như vậy!

Hùng Khoát Hải quỳ xuống, nhặt một bông lúa mạch đã bị mốc lên đưa lên mũi ngửi và sau đó y lập tức lớn tiếng chửi đổng:

- Nghĩa quân! Từ phía bắc Hoàng Hà đến tận phía nam Hoàng Hà chỉ có cướp, giết, đốt, rồi lại đi một vòng từ Lê Dương đến Lạc Dương, rốt cuộc Dương Huyền Cảm muốn làm cái mẹ gì. Nhiều lương thực bị hỏng như vậy, thì chưa đến mùa đông, số người dân chết vì đói sẽ chất thành đống cho mà xem!

Vương Khải Niên từ trước đến giờ vẫn luôn là có nhiệm vụ bảo vệ lương thực, cho nên y càng đau lòng hơn khi nhìn thấy nhiều lương thực bị hỏng như vậy.

- Dương Huyền Cảm, ta ... giết ... tổ tông nhà ngươi!

Vương Khải Niên vừa dậm chân vừa mắng, năm nay mưa thuận gió hòa, về lý mà nói thì sẽ là một năm bội mùa, nhưng chỉ vì chuyện Dương Huyền Cảm tạo phản mà những cánh đồng rộng đến mấy nghìn dặm này không thu được lấy một hạt lúa mạch, tất cả chỉ dành vỗ béo cho đám chim trời và chuột đồng. Vốn dĩ cánh đồng là một biển lúa mạch óng ánh sắc vàng, nhưng chỉ vì không có người thu hoạch cộng thêm bị một trận mưa gió nên tất cả đều đã bị mốc đen mốc xanh lên, càng nhìn thì càng khiến người ta đau lòng.

- Nghĩa quân!

Ngư Tiễn Đạt cười lạnh nói:

- Nếu như đúng là nghĩa quân, thì con mẹ nó cái tên Trương Kim Xung nổi tiếng là ăn thịt người kia chính là anh hùng đang thay trời hành đạo rồi.

Lưu Hắc Thất vỗ vỗ vào vai Ngư Tiễn Đạt, an ủi:

- Lão Ngư, huynh đừng tức giận! Chúng ta bây giờ dù có tức giận thì cũng không thể cứu vãn được nữa. Bình mã của triều đình và phản quân của Dương Huyền Cảm sắp đánh tới đây rồi, cứ để cho chúng tàn sát lẫn nhau, hãy để ông trời xử lý chúng!

Sau khi trở về Cự Đà Trạch, Lý Nhân liền cho gọi tất cả tướng lĩnh dưới trướng của mình, bây giờ trong sơn trại đã không còn thiếu lương thực, cho nên đã đến lúc bổ sung binh lực rồi.

- Ý của tướng quân, sang năm vị Hoàng Đế hồ đồ kia vẫn còn muốn chinh phạt Cao Cú Lệ nữa ư?

Hùng Khoát Hải mở to mắt ra, không dám tin nói:

- Giang sơn Đại Tùý đã bị phá tan thành bộ dạng như thế này rồi mà tên Hoàng Đế hồ đồ đó còn muốn đi đánh Cao Cú Lệ nữa sao?

Lý Nhân gật đầu nói:

- Ta nghe nói, từ khi từ Cao Cú Lệ trở về, Dương Quảng luôn cảm thấy không cam tâm, lúc dừng chân ở Bắc Lăng Thôi gia đã từng nói, mùa xuân sang năm sẽ có đợt chinh phạt Liêu lần thứ ba, cho nên chúng ta phải sớm có chuẩn bị. Nếu như triều đình sang năm đúng là có lần chinh phạt thứ ba đối với Cao Cú Lệ, thì những người dân bị ép đến mức không thể sống nổi thì sẽ vùng dậy tạo phản. Mặc dù bây giờ chúng ta đã có ba vạn người, nhưng sang năm quân hùng nổi lên, chúng ta sẽ không có ưu thế gì nữa.

Đạt Khê Trường Nho gật gù tán thành với những lời này của Lý Nhân:

- Nếu như không xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần sang năm triều đình động binh với Cao Cú Lệ thì thiên hạ nhất định sẽ đại loạn, chúng ta cũng không thể cứ ở trong Cự Đà Trạch mãi được, cho nên chúng ta buộc phải mở rộng quân lực.

Vương Khải Niên trầm ngâm lên tiếng:

- Không dễ gì mới không phải lo lắng về chuyện lương thực, thì bây giờ lại phải lo cho bao nhiêu là cái miệng nữa!

Lạc Phó cười mắng y:

- Bằng không thì chúng ta đi hết, người ở lại canh giữ đồng lương thực đó cả đời được không?

Vương Khải Niên thở dài:

- Hiện tại ta mới biết, không có thứ gì có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái bằng nhìn vào một kho lương đầy ắp.

- Tướng quân, đúng là nên phải mở rộng lực lượng.

Hùng Khoát Hải chỉ vào hồ nước bên ngoài và nói:

- Cự Đà Trạch này có thể dung nạp hai mươi vạn đại quân đấy.

- Trước khi đánh trận, ta đã hạ lệnh cho thợ thuyền của Cự Đà Trạch và những thợ thủ công mới đến bắt đầu đóng thuyền rồi.

Lý Nhân cười cười nói:

- Chúng ta tiện tay cướp được mấy trăm chiếc thuyền, chỉ cần sửa một chút là có thể vận chuyển binh lính! Việc mở rộng lực lượng là chuyện phải làm, hơn nữa chúng ta còn phải huấn luyện thủy quân.

Hắn khoát khoát tay, hăng hái nói tiếp:

- Tề, Lỗ là vùng đất giàu có và đông đúc, sông nhiều hồ lớn, sẽ thuận lợi hơn nếu chúng ta đi bằng đường thủy, có được Tề, Lỗ, nơi đó mới chính là một khối căn cơ lớn.

Nghe xong câu này mọi người mới kịp phản ứng lại, thì ra kế hoạch tiếp theo của tướng quân đúng là kinh động như hồng thủy ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Giang Đô Có Chu Gia.

Lý Nhân đứng một mình trong lương đình bên cạnh hồ nước, miệng thì ngâm một cọng cỏ, mắt thì nhìn về hồ nước nhìn mãi mà không thấy bờ, không khỏi đau đầu, hồ nước Lương Sơn, làm sao có thể không có thủy quân? Không những phải có thủy quân mà đội quân này nhất định khi được ra ngoài thì phải có được khí thế dọa được đám thủy quân bên ngoài sợ đến mức tè ra quần ra, đương nhiên Lý Nhân hiểu được rằng, muốn đạt được mục tiêu này thì không thể trong chốc lát là có thể hoàn thành được. Mấy trăm chiếc thuyền lớn vận chuyển lương thực đều có thể sử dụng được, nhưng nhất định phải có cả những chiến thuyền chiến thuyền chở binh lính mới được.

Cho nên, thực ra từ ngày Lý Nhân thống lĩnh đại quân cướp được Cự Đà Trạch, thì Phi Hồ Mật Điệp của Trần Tước Nhi lại có thêm một nhiệm vụ nữa. Và cũng chính từ ngày hôm đó trở đi, những thợ đóng thuyền xung quanh hai bên bờ Hoàng Hà đột nhiên liên tiếp mất tích, hơn nữa việc mất tích của họ đến gia đình còn không hay biết.

- Tướng quân, ngài tìm tôi.

Trần Tước Nhi đi tới bên ngoài đình thì lên tiếng.

Lý Nhân quay đầu lại cười nói:

- Những lúc không có người khác, thì huynh hãy cứ gọi đệ là An Chi, Tiểu Điều ca!

Trần Tước Nhi cười đáp lại, bước vào trong đình, cũng nhìn về phía hồ nước xa xăm và nói:

- An Chi, đệ nói xem phải cần bao lâu nữa thì trước mắt chúng ta sẽ là những hàng thuyền chiến nối tiếp nhau, trống đánh liên hồi, binh lính thì không ngừng luyện tập? Ta nghĩ, đến lúc đó mặt hồ này sẽ là một khung cảnh vô cùng hùng tráng.

- Ngày đó cách không lâu nữa đâu.

Lý Nhân khẽ cười nói:

- Đệ tìm huynh tới đây, là muốn nói về chuyện tổ chức và xây dựng thủy quân.

Lý Nhân vừa nói vừa lấy từ trong ngực ra một quyển sách và đưa cho Trần Tước Nhi:

- Huynh xem cái này đi!

Trần Tước Nhi xem lật cuốn sách ra xem theo quán tính, rồi kinh ngạc mà thốt lên:

- Đây chính là hành quân bút ký của danh tướng Đại Tùỵ Hạ Nhược Bất?

Lý Nhân gật đầu nói:

- Huynh hãy mở tiếp đi, chỗ mà đệ đã đánh dấu trang rồi đó!

Trần Tước Nhi lại làm theo một cách vô thức, cúi đầu xuống đọc, lát sau thì y lại vui mừng reo lên:

- Lại còn có cả những ghi chép cẩn thận tỉ mỉ về cách huấn luyện thủy quân, chỉ cần dựa vào điểm này, Hạ Nhược Bất quả không hổ là danh tướng đương thời!

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Khi mà Đại Tùỵ bình định Nam Trần, thì Hạ Nhược Bất đã huấn luyện thủy quân ở trên sông Trường Giang, cho nên mới có phương pháp huấn luyện thủy quân tỉ mỉ như thế. Và cũng chính là vì Hạ Nhược Bất huấn luyện ra được một đội thủy quân hùng mạnh như thế, thời điểm Đại Tùỵ tiêu diệt Nam Trần mới có thể dễ dàng vượt qua lạch trời Trường Giang. Thủy quân của Nam Trần lúc đó cũng là độc nhất vô nhị, nhưng cuối cùng lại bị Dương Tổ thống lĩnh thủy quân Đại Tùỵ đánh cho tan tác, trong đó không thể bỏ qua công lao của Hạ Nhược Bất. Từ đó có thể thấy rằng, Hạ Nhược Bất thật sự có tài năng trong việc huấn luyện thủy binh.

- An Chi, đệ cho ta xem cái này, lẽ nào muốn ta đi huấn luyện thủy quân?

Lý Nhân gật đầu đáp lại:

- Đúng vậy, Tiểu Điều Ca, chuyện này giao cho huynh đó. Hiện tại, hồ này có mấy trăm chiếc thuyền, trong những tân binh mới chiêu mộ đệ sẽ đích thân chọn ra năm nghìn người, toàn bộ giao cho huynh, nhưng việc đầu tiên là huynh hãy ghi nhớ tất cả những ghi chép trong cuốn sách này, sau đó thì huấn luyện thủy binh dần dần. Bây giờ thiên hạ của Đại Tùỵ đang đại loạn, người trong triều đình thì cũng không còn thời gian mà để ý đến chúng ta, cho nên nhân cơ hội chúng ta phải tăng cường luyện binh.

Hắn cười cười rồi nói tiếp:

- Nhưng thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều, đệ bảo đảm là trong vòng thời gian một năm sẽ làm được cho huynh mấy chiếc thuyền chiến thật hoành tráng, nhưng huynh cũng phải đảm bảo với đệ rằng trong vòng nửa năm sẽ huấn luyện cho năm nghìn tân binh kia đi trên thuyền giống như đi trên đất liền, trong vòng một năm thì huấn luyện trở thành một đội quân có thể chiến đấu được.

- Chuyện này thì hơi khó đó!

Trần Tước Nhi gãi gãi đầu, cười cười đáp lại:

- Tại sao đệ lại lựa chọn huynh?

Lý Nhân nhìn Trần Tước Nhi, trả lời một cách chân thành:

- Huynh còn nhớ lần trước lần trước tại bờ sông Hoàng Hà chúng ta thì xem ai là người tiểu được xa hơn không? Lúc đó huynh đã thắng.

- Vì chuyện này sao? Thật hay đùa vậy?

Trần Tước Nhi nghi ngờ hỏi lại.

- Đương nhiên là giả rồi!

Lý Nhân cười cười đáp lại:

- Lúc đệ đề nghị xây dựng một đội quân thủy chiến, đệ đã quan sát chỉ có huynh là chú ý nhất, nhưng cũng không thể nói rằng Thiết Lão Lang và Hùng Khoát Hải hai người bọn họ không có hứng thú với thủy binh, bọn họ đều là những tướng giỏi trên đất liền, những việc như thống lĩnh kỵ binh, bộ binh thì họ là những tướng tài, khó có người sánh được, chỉ có huynh, Tiểu Điều ca, trong số những huynh đệ của Thiết Phù Đồ chỉ có huynh là giỏi về thủy tính nhất. Hơn nữa, đệ đã nhìn thấy được sự hứng thú của huynh đối với thủy binh. Muốn thống lĩnh được thủy quân thì buộc phải là người có tính cẩn thận, thận trọng, mà trong thời gian gần đây huynh luôn thống lĩnh Phi Hồ Mật Điệp, điều này càng hợp lý hơn.

- Thế Phi Hồ Mật Điệp làm sao bây giờ? Đệ định giao cho ai? Nếu như đệ thực sự muốn huynh huấn luyện thủy binh, ta có thể gọi Ngưu Tiên Đạt qua đây. Buổi tối mấy hôm trước, trong lúc chúng ta uống rượu với nhau đã có nhắc tới chuyện huấn luyện thủy binh, y rất có hứng thú với chuyện này! Còn có cả Lưu Hắc Thát, hai người này ta đã hiểu về họ, đệ nhất định phải cử họ sang giúp ta.

Trần Tước Nhi chân thành đáp lại.

Lý Nhân gật gật đầu:

- Được, hai người đó giao cho huynh đó, còn về chuyện Phi Hồ Mật Điệp sẽ giao cho ai, trong lòng của đệ đã có sự lựa chọn rồi, lúc này không phải đệ đã nói với huynh rồi hay sao? Trong vòng một năm đệ sẽ làm cho huynh mấy chiếc thuyền chiến thật là hoành tráng! Đệ đã mời người đó đến để làm những việc này rồi, chỉ cần làm tốt là đệ sẽ tự nhiên giao Phi Hồ Mật Điệp cho cô ấy.

- Nhưng ...

Lý Nhân nghiêm nghị nói tiếp:

- Huynh đã rất quen thuộc với Phi Hồ Mật Điệp, cho nên về lý thuyết là huynh đã không còn trách nhiệm gì hết nhưng huynh vẫn phải để ý đến một số thành viên chủ chốt. Ngoài Phi Hồ Mật Điệp, đệ còn dự định sẽ thành lập một đội Phi Long Mật Điệp nữa, huynh sẽ giúp đệ chọn ra những người tinh nhuệ trong Phi Hồ Mật Điệp.

Trần Tước Nhi không hiểu:

- Đệ cũng đã nói, nhiệm vụ của Phi Hồ Mật Điệp là thu thập thông tin và tình báo, thậm chí là ám sát, bắt cóc, không những chỉ trà trộn vào trong quân địch, mà về sau còn phải nằm vùng trong triều đình, trong dân chúng, những việc đó đều do Phi Hồ Mật Điệp làm, vậy thì Phi Long Mật Điệp sẽ làm gì?

Lý Nhân cười cười đáp lại:

- Phi Long Mật Điệp sẽ có một nhiệm vụ riêng.

Hắn đưa mắt nhìn một lượt, rồi dừng lại ở phía mặt hồ với, rồi thân nhiên đáp lại:

- Đôn đốc và điều tra Phi Hồ Mật Điệp.

Lúc nói những lời này, hắn đã có nghĩ tới người sẽ tiếp nhận Phi Hồ Mật Điệp, luận về năng lực, không có ai trong Cự Đà Trạch có thể thích hợp hơn cô ấy, chỉ có điều cô ấy mới gia nhập vào đây chưa được bao nhiêu ngày mà đã giao Phi Hồ Mật Điệp cho cô ấy thì đúng là có chút mạo hiểm. Mặc dù nói đã dùng người thì không nên nghi ngờ nhưng đề phòng là một việc không bao giờ thừa. Từ vùng nam Giang Nam rộng lớn đến vùng phía bắc Thảo nguyên đều là nơi hoạt động của cô ấy, để cô ấy quản lý đôi tình báo là thích hợp nhất.

Trần Tước Nhi biến sắc, nghiêm túc đáp lại:

- Huynh hiểu rồi!

...

....

Từ khi Cao Tổ hoàng Đế Đại Tùy Văn Dương Kiên lúc lập nước đã có ý định bình định Nam Trần, từ những năm Khai Hoàng thứ nhất đến nay, Dương Kiên đã bắt đầu chuẩn bị cho việc bình định Nam Trần, mà thủy quân thì nhất định phải xây dựng. Bởi Nam Trần luôn lấy thủy quân làm niềm tự hào, hơn nữa với lại có những con kênh rạch chằng chịt ở khu vực sông Trường Giang nên họ không bao giờ phải lo lắng đến chuyện đề quốc phương bắc đang ngày đêm rình rập.

Sau khi Dương Kiên dựng nước, để có thể bình định Nam Trần, việc đầu tiên mà Dương Kiên làm đó là tổ chức và thành lập thủy quân Đại Tùy. Hệ thống sông ngòi của Nam Trần rất phát triển, rất thích hợp cho thủy quân tiến quân thần tốc, nhưng nếu muốn tiêu diệt Nam Trần đầu tiên phải đánh bại được đội quân thủy chiến hùng mạnh của Nam Trần. Năm Khai Hoàng thứ nhất, ông ta tiếp thu áp dụng những cách chế tạo thuyền chiến và huấn luyện thủy quân của những người như Trữ Quốc Vương Trường Thuật, sau đó phái đám người Nghi Đồng Tam Tĩ Nguyên Thọ, Trữ Quốc tướng quân Lý Diễn, Thượng Trữ Quốc Sở Công Dương Tổ tại thượng, trung và hạ lưu sông Trường Giang và cả Hoài Thủy xây dựng nên bốn khu đóng tàu chiến với quy mô lớn.

Năm Khai Hoàng thứ bảy, Dương Tổ phụng mệnh đóng tàu tại Thủy An, lúc đó Dương Tổ chiêu mộ một số lượng lớn thợ thủ công có tay nghề cao, lấy gia chủ Chu gia Chu Á Huy của gia tộc nổi tiếng với nghề đóng tàu làm người đứng đầu, trong đó, chiến hạm “Ngũ Nha” có thể chở được gần một nghìn binh lính, trên thuyền có năm tầng lầu bằng gỗ, cao hơn 100 thước, trước sau trái phải bố trí pháo can cao 50 thước, dùng để tấn công chiến hạm của kẻ địch.

Ngoài ra còn có cả chiến hạm “Hoàng Long”, có thể vận chuyển được hơn một trăm binh lính. Chiến hạm Hoàng Long này là chiến hạm chủ lực của thủy quân Đại Tùy, cho nên số lượng của loại này vô cùng nhiều. Năm Khai Hoàng thứ 8, Dương Tổ thống lĩnh thủy quân vượt sông Trường Giang, trong đó có hơn 100 chiếc chiến hạm “Ngũ Nha”, hàng nghìn chiến hạm “Hoàng Long”, còn những loại thuyền khác thì nhiều vô kể! Từ đó có thể thấy rằng sự lớn mạnh và sức chiến đấu to lớn của thủy quân Đại Tùy,

Chính vì có đội thủy quân hùng mạnh như vậy mà danh hiệu thiên hạ vô song của chiến hạm Nam Trần đã không thể nào ngăn cản được hùng binh Đại Tùy xuôi nam. Nhưng vì việc đóng chiến hạm với quy mô lớn như vậy nên số lượng chiến hạm được hoàn thành khá chậm. Đầu năm khai Hoàng thứ 7, Dương Tổ phụng mệnh đồn đóng Thủy An đóng thuyền, tháng 12 năm Khai Hoàng thứ 8, đã có hơn 100 chiếc thuyền “Ngũ Nha” ra đời.

Đến khi Hoàng Đế Đại Nghiệp Dương Quảng kế vị, để tiện cho mục đích đi tuần du non sông đất nước nghìn dặm, tháng 3 năm Đại Nghiệp thứ nhất, Dương Quảng đã phái Hoàng Môn thị lang Vương Hoàng xuống Giang Nam vận chuyển gỗ về đóng hàng vạn chiếc thuyền “Long Chu”, “Phong Mạo”, “Hoàng Long”, “Lâu Thuyền”,... trong đó khiến mọi người chú ý nhất chính là chiếc thuyền “Long Chu” của Đại Nghiệp Hoàng Đế, dài hơn 200 trượng, trên bong tàu có 4 tầng lầu, cao 5 trượng, trên lầu cao nhất xây dựng chính điện, nội điện, và đông tây triều đường, hai tầng ở giữa thì có 120 gian phòng, bên trong đều có nội thất bằng vàng, tầng thấp nhất chính là nơi cho nội thị và cung nữ ở.

Không thể phủ nhận được rằng, Chu gia chính là bậc thầy về đóng thuyền.

Non nước Giang Nam bốn mùa hữu tình, nên thơ, Trường Giang mặc dù vì Nam Trần mà loạn lạc nhưng so với hai bờ Hoàng Hà thì vẫn yên bình hơn nhiều, ít nhất là người vẫn chưa đến mức không dám ra khỏi nhà.

Giang Đô.

Từ sau khi Đại Nghiệp Hoàng Đế Đại Tùy từ Liêu Đông trở về, suốt dọc đường vòng Bắc Lãng chỉ dừng lại nghỉ chân ở Thôi gia có mấy ngày, bởi vì Dương Huyền Cầm tạo phản, đã giúp cho Thôi gia có lý do chính đáng để phế bỏ Hoàng Đế, họ quyên góp cho quân đội 30 vạn quan, dùng cái này để tỏ rõ sự trung thành của Thôi gia, và cũng vì lý do này mà Thôi gia có hơn mười người làm Tể tướng, hơn chục vị tướng quân, Thị lang, lại thêm có một vị Huyện công và ba Hương hầu.

Từ Bắc Lãng trở về, Dương Quảng chợt có ý không muốn trở về Trường An, các vị quan đều đưa ra ý kiến, nếu không về Trường An thì họ có thể đến Giang Đô tránh nắng, vừa hay Long Chu vừa mới được mấy thợ đóng thuyền của Giang Đô hoàn thành. Ngay lập tức, Dương Quảng gật đầu hạ lệnh:

- Ý kiến của chúng khanh rất hay, Trẫm quyết định nam tuần Giang Đô.

Sau đó, đoàn ngự giả của Hoàng Đế thân nhiên từ đường Bắc Lãng chuyển sang đi đường thủy đến Giang Đô, căn bản là không đến chuyện Đông Đô, Lạc Dương đã bị phản quân của Dương Huyền Cầm bao vây. Cũng may, Vũ Văn Thuật lần này rất không chịu thua kém, bắt đầu từ mừng 10 tháng 7, sau khi từ Cao Cú Lệ quay về đã lập tức đến Lê Dương, đến mừng 1 tháng 8, chỉ trong vùn vụt có một tháng mà ông ta đã đánh bại được phản quân của Dương Huyền Cầm. Vì Dương Huyền Cầm một ngày thua ba trận ở Hoàng Thiên nên cuối cùng bên cạnh y chỉ còn lại hơn mười mấy người, biết bản thân không thể quay về, y liền sai đệ đệ của mình là Dương Tích Thiện giúp y kết liễu tính mạng.

Sâu bên trong ngõ Hoa Dương phía đông thành Giang Đô có một tòa nhà nguy nga tráng lệ, mặc dù trong tòa nhà này không có một ai làm quan trong triều nhưng dù là đại tướng quân Lai Hộ Nhi nhìn thấy gia chủ thì cũng phải dừng lại hàn huyên vài câu. Ngôi nhà to lớn này thực ra mới được xây xong thì năm ngoái. Bởi vì chủ nhân của ngôi nhà này đã giúp Hoàng Đế làm một chuyện đại sự nên Hoàng Đế đã phong ông ta làm Hương Hầu, và ban cho một tòa nhà ở Giang Đô.

Trên cửa chính có treo một tấm bảng hiệu nổi bật lên hai chữ Chu phù.

Trước cửa gia nô mặc áo xanh xếp thành một hàng ngang, nhìn qua là thấy được cái phong cách của gia đình giàu có. Mặc dù gia chủ Chu Á Huy tiền nhiệm đã lập ra một bảng gia quy, người nhà họ Chu vĩnh viễn không được làm quan, nhưng gia chủ hiện tại của Chu gia Chu Nhất Thạch lại có quan hệ với không ít quan viên trong triều, đặc biệt là có quan hệ tốt với quận thủ Giang Đô Ngu Sĩ Hồng.

Từ ngõ Hoa Dương đi về bên trái có một quán rượu tên là Hồng Tân Lâu. Quán rượu này vô cùng nổi tiếng, nghe nói Hoàng Đế Bệ Hạ lần đầu tiên đến Giang Đô đã ở đây dùng cơm và không ngớt lời khen quán rượu này, đương nhiên, cũng không có ai đi tìm hiểu độ chính xác của chuyện này.

Một chiếc xe trông rất bình thường dừng lại trước cửa Hồng Tân Lâu, tấm rèm vừa được vén ra, một a hoàn ưa nhìn, lanh lợi nhảy xuống, rồi sau đó nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư, đến nơi rồi!

Sau đó, một mỹ nữ với bộ y phục màu vàng nhạt bước xuống, ngược đầu lên nhìn ba chữ trên tấm bảng hiệu: Hồng Tân Lâu, rồi cười. Nụ cười của mỹ nữ này đẹp đến mức đến hoa mẫu đơn trước cửa Hồng Tân Lâu cũng trở nên kém sắc và lu mờ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Trong Nhà Có Một Thạch Gạo, Không Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm.

Chiếc xe ngựa dừng trước cửa Hồng Tân Lâu không hề sang trọng, nhưng chính sự xuất hiện của vị mỹ nữ tuyệt sắc kia lại khiến cho chiếc xe đó trở nên đáng chú ý. Mấy tên lưu manh đang đứng trước cửa sông bạc đối diện với Hồng Tân Lâu vừa nhìn thấy nàng thì mắt liền sáng lên, thậm chí có tên còn nhìn chằm chằm vào nàng, trong mắt gã như muốn nuốt luôn nàng vào trong bụng.

Tuy rằng mấy tên lưu manh này chẳng qua chỉ là mấy tên vô danh tiểu tốt trong thành Giang Đô nhưng bọn họ cũng không phải là không có mắt quan sát. Cho nên, khi nhìn thấy vị mỹ nữ này, theo bản năng chúng liền đưa mắt nhìn về phía chiếc xe. Chiếc xe này đúng là rất bình thường, một chiếc xe thường thấy của những gia đình giàu có, không có đặc điểm gì có thể thể hiện được sự đặc biệt trong thân phận của chủ nhân, hơn nữa bên cạnh vị mỹ nữ áo vàng kia ngoài con nha hoàn lanh lợi, đáng yêu thì chỉ có một tên phu xe có râu quai nón. Sau khi quan sát xong, mấy tên lưu manh này liền nhìn nhau và để lộ ra một nụ cười dâm dề, dề tiện.

Đương nhiên là bọn chúng không dám gây rối ở ngay trước cửa Hồng Tân Lâu, bởi vì dân chúng trong thành Giang Đô đều biết rằng, ông chủ của Hồng Tân Lâu là một người có bản lĩnh và uy quyền. Mặc dù phần lớn mọi người đều không biết ông chủ ở đây là người như thế nào, thậm chí chưa có một ai nhìn thấy ông chủ này ở trong Hồng Tân Lâu nhưng từ khi có một người tự xưng là người nhà của đại tướng quân Lai Hộ Nhi bị người khác đánh gãy hai chân ở trước cửa Hồng Tân Lâu và lại bị một đội phủ binh lôi đi từ đó không rõ tung tích thì mọi người đều mơ hồ nhận ra rằng, ông chủ của Hồng Tân Lâu là một người không tầm thường – nhân vật lớn.

Ngày hôm đó khi mà quận thủ Giang Đô Ngu Sĩ Hồng đích thân đến Hồng Tân Lâu nhưng khi bước vào trong đó thì y đứng ngây ra một lúc rất lâu, bắt tay với một người hảo hán mặc áo gấm rồi mới bước ra ngoài và từ lúc đó trở đi thì mọi người càng khẳng định rằng Hồng Tân Lâu tuyệt đối không phải là nơi mà người bình thường có thể tùy tiện bước vào. Đương nhiên, là vẫn chưa có một ai nhìn thấy vị hảo hán người gầy mặc áo gấm đó, bởi vì khi quận thủ đại nhân rời khỏi Hồng Tân Lâu đã là nửa đêm rồi, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản việc có người ý cố ý lan truyền tin tức này ra ngoài, và cũng từ ngày đó trở đi danh tiếng của Hồng Tân Lâu càng trở nên nổi tiếng và vang xa.

Mặc dù những tình tiết của câu chuyện này được tiết lộ ra ngoài không nhiều nhưng tổng kết lại thì chỉ có hai điểm, thứ nhất, quận thủ Ngu Sĩ Hồng đại nhân đích thân đến Hồng Tân Lâu gặp mặt ông chủ đó, thứ hai, người chủ của Hồng Tân Lâu là một vị hảo hán người gầy gò mặc áo gấm. Chỉ với những chi tiết đơn giản như vậy, nhưng với những người hay để ý thì họ lại phân tích ra được rất nhiều thứ. Ví dụ, ông chủ quán người gầy gầy đó tuyệt đối không đơn giản chỉ là thương nhân, bởi vì theo luật pháp của Đại Tùy thương nhân không được phép mặc áo gấm.

Cũng bởi vì ông chủ của Hồng Tân Lâu không phải là người có thể đắc tội nên mấy tên lưu manh kia quyết định phải đợi vị mỹ nhân kia ra khỏi đó thì mới hành động. Bọn chúng làm cái chuyện quấy rầy con gái nhà lành cũng không phải là chuyện một hai lần cho nên theo kiểu ngựa quen đường cũ, chúng hành động một cách rất bài bản: đầu tiên là bọn chúng phải đi nghe ngóng xem cỗ xe ngựa đó là từ đâu tới, sau đó thì phải chọn được địa điểm thích hợp và đợi thời cơ ra tay.

Mỹ nữ mặc áo màu vàng nhạt kia đương nhiên là Diệp Hoài Tụ, chỉ là không biết vì lý do gì mà nàng từ quận Đông Bình xa xôi đến Giang Đô.

Diệp Hoài Tụ trước khi bước vào trong quán thì đã để ý đến mấy gã lưu manh đó, chỉ là không biết, nàng có nhìn thấy những ánh mắt dâm dề, thô bỉ của bọn chúng hay không?

- Tiểu thư, người đang đợi tiểu thư ở trên lầu đó.

Ánh mắt của Gia Nhi đã rời khỏi chỗ của mấy tên lưu manh kia, nhưng lập tức có một luồng sát khí lóe lên.

- Ủ! Chúng ta vào thôi.

Diệp Hoài Tụ gật đầu, rồi quay đầu lại nói với người phụ xe:

- Làm phiền Lưu đại ca đợi tôi một chút.

Người đàn ông có hàm râu quai nón kia vội vàng đáp lại:

- Diệp Đại gia cứ vào đi, tôi sẽ ở đây đợi cô.

Diệp Hoài Tụ khẽ gật đầu, rồi bước vào Hồng Tân Lâu.

Một người hầu mặc áo màu xanh đứng ở trước cửa, sau khi thấy Diệp Hồng Tụ bước vào quán thì nhanh nhẹn bước lại, nói năng vô cùng khiên tốn:

- Xin hỏi, ngài có phải là Diệp đại gia?

Diệp Hoài Tụ hơi ngạc nhiên rồi cười tươi đáp lại:

- Tại sao người lại biết ta?

Tên người hầu kia cúi đầu xuống và đáp lại:

- Chủ nhân của tôi bảo tôi đứng đây đợi ngài, tiểu nhân cũng đã hỏi lại chủ nhân là làm sao mới có thể nhận biết được ngài? Chủ nhân nói rằng, chỉ cần ngài bước vào trong Hồng Tân Lâu là tự khắc nhận ra, cho nên khi mà tiểu nhân nhìn thấy ngài, là tiểu nhân biết ngài chính là người mà chủ nhân đang đợi.

Người này quả nhiên là mồm mép lanh lợi, giọng nói cũng dễ nghe dù sao thì cũng là một người cơ trí. Diệp Hoài Tụ cười mỉm, nói vài câu với gã rồi quay lại cười với Gia Nhi, gật đầu ra hiệu. Hiểu được ý của chủ nhân, Gia Nhi nhanh nhẹn lấy ra một nén bạc đưa ra cho người hầu này:

- Đây là chút bạc vụn, Diệp đại gia mời người uống rượu.

Tên người hầu này không dám nhận, vội vàng lùi lại sau khom người xuống:

- Tiền công mà chủ nhân đưa cho cũng đủ cho tiểu nhân tiêu sài hàng tháng rồi, thực sự là tiểu nhân không dám nhận ngân lượng của Diệp đại gia. Nếu mà chủ nhân biết được, e là tiểu nhân sẽ bị người đánh gãy hai chân và vất ra ngoài đồng cỏ cho bọn sói ăn thịt mất.

Diệp Hoài Tụ cũng không để ý nhiều, bước lên lầu hai sang trọng của Hồng Tân Lâu theo sự dẫn đường của tên người hầu này.

Căn phòng đang được đóng cửa, trên cao có treo một tấm bảng hiệu, trên đó có khắc ba chữ Đông Lai Các. Diệp Hoài Tụ nhìn lên tấm biển hiệu này mà bất giác cười:

- Rõ ràng là một người không thể thô lỗ hơn nữa nhưng lại cứ thích tỏ vẻ ta đây là một mặc khách tao nhân. Nếu như ta đoán không lầm thì ba chữ này là do chủ nhân của người tự tay viết.

Tên người hầu chưa kịp lên tiếng thì trong phòng đã vọng ra tiếng cười hơi thô lỗ:

- Từ lúc nào mà Diệp đại gia nói chuyện lại trở nên chanh chua như vậy, chuyện này không được hay cho lắm nha.

Tiếng nói kia vừa dứt thì cánh cửa được mở ra từ bên trong. Một vị hảo hán người gầy gầy mặc áo gấm, khuôn mặt có chút nhăn nhó bước ra, nhìn Diệp Hoài Tụ rồi nói một cách khó khăn:

- Biết Diệp đại gia là một người văn nhã không thể nào văn nhã hơn, cho nên ta mới chọn Đông Lai các và cả bàn thức ăn sơn hào hải vị này, ai mà biết được lại bị Diệp đại gia cho là kẻ học đòi văn vẻ, đúng là một chuyện đáng buồn.

Diệp Hoài Tụ cười nhạt lên tiếng:

- Đừng có làm ra vẻ mặt đăm chiêu đó nữa, người cho rằng tôi không biết hay sao, cơn gió mạnh trên mặt hồ sớm đã thổi bay lớp da vừa dày vừa đen của người đi rồi. Thân nhiên đáp lại:

- Đôn đốc và điều tra Phi Hồ Mật Diệp.

Người nọ cười khanh khách, giơ tay ra làm dáng xin mời và nói:

- Năm đó khi ta cùng với gia phụ đến Thảo Lư, ta mới có bảy tám tuổi, thoáng một cái đã 15 năm trôi qua. Diệp đại gia đột nhiên thăm ta, ta đương nhiên phải chuẩn bị cho tốt rồi, chỉ là không nghĩ tới việc bản thân bị Diệp đại gia chế nhạo, khuôn mặt đau khổ này không phải là đang diễn đâu.

Diệp Hoài Tụ vừa bước vào vừa nói:

- Chỉ sợ lát nữa khi Người nọ nghe được dụng ý của lần đến thăm này mới thực sự là đau khổ ra mặt.

...

...

Mấy tên lưu manh lúc trước đang đi nghe ngóng trên đường phố, hỏi ra thì mới biết chiếc xe ngựa đó là từ quán trọ Duyệt Lai phía thành Tây đến đây. Từ đó có thể đoán được rằng mỹ nhân kia không phải là người Giang Đô, mấy gã đó lại càng yên tâm hơn. Những tên này đều là tiểu địa đầu xà của vùng Giang Đô, nên chúng hiểu nếu muốn quay về quán trọ Duyệt Lai thì nhất định phải đi qua một con hẻm, đây chính là địa điểm thích hợp để chúng ra tay. Sau đó mấy tên này bàn bạc và chia nhau ra hành động, chúng tìm thêm mấy cây gỗ và bao tải đợi sẵn trong con hẻm.

Mắt tên này ngồi chồm hổm trên mặt đất, buồn chuyện chán rồi thì lại bàn đến tấm lưng và bộ ngực của vị mỹ nhân kia, đang lúc nói chuyện hăng say thì chiếc xe ngựa chúng mong đợi đang tiến vào trong hẻm. Những tên này đứng lên theo quán tính và cẩn thận quan sát, đúng là chiếc xe ngựa có gã phu xe có hàm râu quai nón đó.

- Trở về nhanh như vậy sao?

Một tên lưu manh nói với giọng đầy ngạc nhiên.

Một tên khác lườm gã cười dâm dề:

- Người còn sợ mỹ nhân đến quá nhanh hay sao? Sự nàng biết được chúng ta đang đợi khổ đợi ở đây, rồi không kìm chế được, lao nhào vào người chúng ta. Phụ nữ mà có tính lăng lợ thì họ còn gấp hơn đàn ông chúng ta đó! Nếu như nàng đã đến thì chúng ta còn sợ sớm hay sao?

Tên cầm đầu trừng mắt nhìn:

- Đầu tiên hãy đánh ngã tên phu xe rồi hãy bàn tiếp, trông hán ta cũng có vẻ khỏe mạnh lắm đó! Còn hai mỹ nữ kia, con nha đầu sẽ giành cho các người, còn mỹ nữ áo vàng nhạt kia thì các người đừng có mơ mà động đến, đêm nay nàng là của ta.

Mấy tên còn lại trong lòng thì đang chửi mắng thậm tệ tên này nhưng chỉ vì gã là người độc ác nhất nên không dám có ý kiến gì thêm.

Tên cầm đầu nhìn thấy chiếc xe chuẩn bị đến thì liền cười ha hả rồi bước tới ngang nhiên chặn xe, nói bằng khẩu âm quận Tề:

- Vị đại ca này, chúng tôi từ quận Tề tới đây thăm họ hàng nhưng lại bị lạc đường rồi, xin hỏi ...

Câu đằng sau gã vẫn chưa nói ra bởi khi mà khoảnh khắc chiếc xe ngựa dừng lại, cây gậy gỗ được gã giấu sau lưng đã nhanh chóng giáng mạnh vào đầu người phu xe. Không phải nghi ngờ gì thêm, nếu như cây gậy này mà đập trúng thì cứ cho là tên phu xe kia không chết thì cũng sẽ lăn ngay ra đất. Sau mấy tiếng rầm rắc, tên này cảm nhận được lực tác dụng lại cây gậy gỗ đã đập trúng đối phương, khiến cho tay gã mỏi nhừ.

Chỉ một giây sau đó, tên lưu manh lập tức choáng váng.

Cây gậy không hề đập trúng vào đỉnh đầu của tên phu xe mà đập trúng vào một nắm quyền. Nói một cách chính xác thì sau khi nắm quyền kia đỡ được cây gậy thì liền dùng lực bẻ câu gậy thành hai nửa.

- Những tên lưu manh các người, vốn dĩ là ta chỉ muốn quay lại xem xem, nhưng thật không các người quả nhiên là dám đứng chắn đường, ta vốn là định đánh các người một trận rồi bỏ đi nhưng nếu các người đã dám động thủ trước thì tại sao ta phải bỏ qua cho các người?

Người phu xe có hàm râu quai nón, ngẩng đầu lên nói. Giọng nói của người này rất lạnh lùng, nhưng vẻ mặt lại rất chân thành, chất phác.

- Cứng à? Chạy thôi!

Tên cầm đầu hô lên rồi quay đầu bỏ chạy luôn.

Một chiếc khoan sắt đen sáng không biết từ đâu bay tới, từ đằng sau đâm vào vị trí của tim rồi từ từ xoáy sâu vào cho tới khi mũi khoan xuất hiện trước ngực gã, thậm chí ở đầu mũi khoan còn đọng lại một giọt máu tươi.

Tên lưu manh này tròn tròn mắt, quay đầu lại nhìn rồi kinh ngạc phát hiện không biết vì sao mà sau lưng mình lại đột nhiên xuất hiện vài đại hán mặc áo đen và còn dùng cả khăn đen che ngang mặt, trang phục của họ rất giống nhau, đến chiếc khoan màu đen trong tay cũng giống nhau nữa.

- Giết ... người ...

Một gã lưu manh khác hoảng sợ kêu lên, chỉ là chữ cuối cùng vẫn còn chưa nói xong thì đã bị một cái khoan sắt đâm thẳng vào cổ họng, rồi khoan ra tận tới đằng sau.

Trong chớp mắt, trong năm tên lưu manh đã có hai tên bị giết chết, ba tên còn lại sợ đến mức tóc dựng đứng cả lên, muốn chạy, nhưng hai chân lại mềm

nhũn ra, muốn chạy cũng không chạy được.

Người phu xe có hàm râu quai nón kia nhảy từ trên xe xuống, thông thả, chậm rãi bước tới trước mặt ba tên kia.

- Các người là người của Giang Đô?

Y hỏi.

Ba tên lưu manh lại được một lần kinh ngạc nữa, gật đầu lia lịa, trong đó có một tên còn quỳ hẳn xuống mà dập đầu:

- Nhiều đời nhà tiểu nhân đều sinh sống ở Giang Đô, trên thì có con thơ đang bú sữa, dưới thì có mẹ già đang cần phụng dưỡng, cầu xin ngài tha mạng!

Phập! Mũi khoan lại khoan thẳng vào huyệt thái dương, trong tích tắc gã này đã mất mạng.

- Ta thay mẹ ngươi thanh lý môn hộ.

Người phu xe lạnh lùng nói tiếp:

- Còn hai người các người, bây giờ trả lời ta vài câu hỏi, ai trả lời tốt thì ta sẽ thả người đó.

- Câu hỏi thứ nhất, các người có biết năm trừ đi ba còn mấy không?

Khoảng 10 phút sau mấy người áo đen lôi năm cái xác chết đó vào cửa sau của một hộ gia đình. Người phu xe trai tráng kia ngoảnh ngoắc lắc đầu:

- Hỏi các người chuyện của thành Giang Đông các người cũng không biết, vậy mà vẫn còn khoắc lác là hiểu rõ từng cái cây ngọn cỏ ở đây, đúng là xấu hổ thay ba chữ: rắn địa phương.

...

...

Hồng Tân Lâu, người đàn ông dáng người gầy mặc áo gấm, đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn Diệp Hoài Tụ tức giận nói:

- Diệp đại gia, vì hai gia đình nhà chúng ta có quan hệ tốt nên ta mới tiếp đón cô hậu đãi, chuyện này thì không cần phải nhắc lại. Niệm mối giao tình của hai nhà, chuyện này ta sẽ không đi báo quan, cô vẫn nên rời khỏi đây thì hơn!

Diệp Hoài Tụ mỉm cười gật đầu đáp lại:

- Được, nếu như người vẫn còn niệm chút tình cũ của hai gia đình thì ta đây cũng sẽ không nói gì nữa, xin cáo từ.

Sắc mặt của người đàn ông mặc áo gấm dịu xuống:

- Nếu như không nhắc đến chuyện này nữa thì Chu gia lúc nào cũng hoan nghênh Diệp đại gia đến chơi.

Y nhìn Diệp Hoài Tụ nói tiếp:

- Diệp đại gia, cô có biết, gia phụ tôi vì sao lại đặt cho tôi cái tên là Nhất Thạch không?

Y nghiêm túc nói:

- Ý của gia phụ là, hi vọng tôi có thể làm một người bình thường, không hi vọng phải đại phú đại quý gì hết, chỉ cần trong nhà có một thạch gạo lúc, đủ sống qua ngày.

Diệp Hoài Tụ khẽ cười đáp lại:

- Nhưng ... bây giờ trong nhà người đâu chỉ có ngàn thạch gạo? Còn tiền tài thì đâu chỉ là vạn quan?

Y lạnh người đi rồi ngang nhiên nói:

- Những thứ đó đều là Bộ Hạ ban tặng.

Diệp Hoài Tụ gật đầu, như đã hiểu được, thâm ý nói:

- Nhà giàu có như vậy tự nhiên cũng sẽ có nhiều thứ ràng buộc.

Nói xong, Diệp Hoài Tụ đứng dậy rời đi.

Người đàn ông kia thì đứng thất thần trong căn phòng trang nhã đó rất lâu.

Chương 201: Nhà Có Hai Huynh Đệ.

Giáo huấn của Chu gia là trong gia tộc không cho phép bất cứ người nào được làm quan. Chu Nhất Thạch là gia chủ hiện tại của Chu gia, là người lãnh đạo mới của gia tộc có nhiều thế hệ làm nghề đóng thuyền. Phụ thân của y có yêu cầu rất nghiêm khắc về y, bất luận là về tay nghề hay về nhân cách. Cho nên, Chu Nhất Thạch hai lần cự tuyệt lời mời của Lai Hộ Nhi Đại tướng quân đến gia nhập vào đội thủy quân Đại Tùy, mặc dù là như vậy nhưng trên đầu y vẫn nghiêm nhiên đội cái tước vị Hương hầu.

Mặc dù Chu Nhất Thạch hành sự rất khiêm tốn nhưng y vẫn cảm thấy là bản thân đã làm trái với lời giáo huấn của phụ thân. Nhưng thời gian cứ chậm chậm trôi qua, mấy tháng sau đó, Chu Nhất Thạch cũng đã thích ứng được với thân phận này đồng thời phát hiện ra rằng dựa vào cái tước vị không phải là quá cao này cũng có thể mang lại rất nhiều lợi ích đến cho gia tộc, ví dụ như Hồng Tân Lâu của y, không còn ai dám đến đó gây rối nữa. Mặc dù trong thành Giang Đô chưa có một người nào biết ông chủ giấu mặt của Hồng Tân Lâu chính là Chu Nhất Thạch. Bắt đầu từ năm Khai Hoàng thứ nhất, chuyện gia tộc của y đóng thuyền cho triều đình đã khiến cho chuyện kinh doanh của nó trở nên thịnh vượng, Hồng Tân Lâu cũng chỉ được coi là một sản nghiệp không quá lớn trong chuyện kinh doanh của gia tộc này mà thôi.

Đường tài lộc lớn nhất của Chu gia chính là thủy vận.

Tất cả các bến tàu ở khu vực sông Trường Giang về cơ bản đều có thể thấy tàu buôn của Chu gia, ngay cả đến hai lần triều đình chinh phạt Cao Cú Lệ, tàu thuyền vận chuyển lương thực theo lộ trình Liêu Tây- trấn Hoài Viễn thì có đến mấy trăm chiếc là của Chu gia, và đương nhiên là sau khi Chu Nhất Thạch thiết kế và chỉ đạo thợ đóng thuyền làm xong chiếc thuyền Long Chu cho Hoàng Đế Bệ Hạ thì danh tiếng của gia tộc này càng ngày càng vang xa, thậm chí còn vượt qua cả danh tiếng của tiền nhiệm gia chủ Chu Á Huy lãnh đạo trước đó. Phải biết rằng lúc đó, quan hệ của Sở Công Dương Tổ và đại tướng quân Hạ Nhượng Bạt và Chu Á Huy vô cùng mật thiết.

Từ Hồng Tân Lâu về đến tòa nhà trong ngõ Hoa Dương, Chu Nhất Thạch đều nhốt mình trong phòng sách rất lâu, không hề ra ngoài. Vợ y Tôn Thị không biết chồng mình có chuyện gì nhưng cũng không dám bước vào làm phiền tướng công, chỉ lặng lẽ cử người đến mời đệ đệ của Chu Nhất Thạch là Chu Bất Sĩ đến.

Chu Bất Sĩ nhỏ hơn Chu Nhất Thạch năm tuổi, từ nhỏ đến lớn huynh trưởng đều rất yêu thương gã, chăm sóc cho gã, cho nên Chu Bất Sĩ vô cùng kính trọng người đại ca này. Chuyện trong gia tộc, gã luôn đứng bên cạnh huynh trưởng của mình vô điều kiện. Bất luận là quyết định nào của Chu Nhất Thạch, gã đều tuyệt đối nghe theo và ủng hộ.

Quan hệ của hai người từ nhỏ đã rất tốt rồi cho nên trong thời điểm này người đầu tiên Tôn thị nghĩ đến chính là y.

Chu Bất Sĩ bước vội vàng từ ngoài sân vào trong phòng sách của Chu Nhất Thạch, gã chỉ đơn giản hỏi Chu Nhất Thạch đã xảy ra chuyện gì, rồi gạt đầu với Tôn thị an ủi đại tấu vài câu. Gã bước đến trước cửa, nhẹ nhàng gõ và lên tiếng:

- Đại ca, là đệ!

- Vào đi! Hiếu Xương!

Hiếu Xương chính là tên tự của Chu Bất Sĩ.

Chu Bất Sĩ đẩy cửa bước vào trong, gã phải mất một lúc để thích ứng với ánh sáng ảm đạm trong căn phòng thì mới nhìn rõ, đại ca đang ngồi lặng người trước bàn làm việc. Trên mặt bàn đặt một chồng sách bằng da dê rất dày. Lúc nào gã cũng đi bên cạnh đại ca nên Chu Bất Sĩ vừa nhìn là biết cuốn sách dày cộp đó là thứ gì.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chu bất Sĩ bước đến bên cạnh Chu Nhất Thạch, cúi đầu nhìn chăm chú vào những hình vẽ chỉ chít trên cuốn sách, hỏi.

Chu Nhất Thạch ngẩng đầu lên nhìn đệ đệ- người mà y tin tưởng nhất của mình, cười khổ nói:

- Hiếu Xương, đệ còn nhớ đến chuyện hồi nhỏ có một lần hai huynh đệ chúng ta được phụ thân dẫn đến Thảo Lư Diệp gia không?

Chu Bất Sĩ nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu đáp lại:

- Lúc đó đệ còn quá nhỏ, đệ không nhớ được, Thảo Lư Diệp gia làm sao?

Chu Nhất Thạch đáp lại:

- Chiều hôm qua Thảo Lư Diệp gia có tới đây, ta đã gặp cô ấy ở Hồng Tân Lâu. Để biết đó, quan hệ của hai nhà Chu gia và Diệp gia là quan hệ lâu năm, thậm chí tiền nhiệm gia chủ của Thảo Lư Diệp gia và phụ thân còn là bạn tri kỉ, cho nên người của Thảo Lư đến ta đương nhiên phải tiếp đón tử tế, nhưng ... chuyện mà ta không thể ngờ được rằng, người của Diệp gia đến là vì mục đích đó.

Trong lòng Chu Bất Sĩ không khỏi hoang mang, gã nhìn xuống cuốn sách bằng da dê trên bàn và hỏi:

- Không phải là?

Chu Nhất Thạch gật đầu đáp lại:

- Đúng vậy, tiền nhiệm gia chủ của Diệp gia chính là Diệp Hoài Tụ, cô ta muốn mua bản thiết kế Long Chu trong tay ta.

- Cô ta muốn bản thiết kế Long Chu để làm gì, nếu để triều đình biết được thì đây chính là tội chém đầu đó! Đại ca, nói gì thì nói chúng ta không thể bán bản thiết kế này cho cô ta! Chu gia chúng ta có thể vì chuyện này mà liên lụy đến cả gia tộc.

- Để cho rằng ta ngốc hay sao?

Chu Nhất Thạch thờ dãi:

- Cho dù là cô ấy muốn mua cái đầu của ta, chỉ cần giá cả hợp lý thì ta đây cũng chẳng tiếc gì nhưng còn về bản thiết kế của Long Chu, thì chuyện này quá lớn. Nếu như để triều đình biết được là có người muốn mua bản thiết kế này chỉ e rằng sẽ ngay lập tức tịch thu nó. Nhưng tâm huyết của Chu gia chúng ta, ta không đành lòng đem hủy ... Ta nghe nói, Diệp Hoài Tụ có quan hệ rất mật thiết với Lục Lâm Đạo, ta nghi ngờ là cô ấy đến đây là để mua hộ. Nói không chừng hào kiệt của Lục Lâm Đạo không biết trời cao đất dày cũng muốn học theo Bệ Hạ. Chúng ta không thể đắc tội với triều đình nhưng cũng không thể đắc tội với hào kiệt của Lục Lâm Đạo. Những người đó đều là những tên tặc khét tiếng, ngộ nhờ chúng đến cướp bản thiết kế, thì gia tộc chúng ta chẳng phải là gặp đại họa hay sao.

Y nhìn Chu Bất Sĩ nói:

- Hiếu Xương, đệ đến đúng lúc lắm, ta cũng có ý định muốn cử người gọi đệ sang đây.

Chu Nhất Thạch chỉ vào chồng sách dày cộp nói:

- Bản thiết kế của Long Chu đệ hãy mang cất giữ ở một nơi an toàn, đợi một thời gian nữa rồi hãy bàn tiếp. Ta nghĩ rằng Diệp Hoài Tụ không mua được bản thiết kế này thì nhất định sẽ nghĩ ra cách khác.

- Đại ca!

Chu Bất Sĩ hoảng hốt nhìn y nói:

- Huynh chính là gia chủ của Chu gia, bản thiết kế Long Chu này chính là báu vật của Chu gia, làm sao huynh có thể giao nó cho đệ? Đệ thấy rằng ... không bằng chúng ta báo quan thôi, không phải là huynh có quan hệ rất tốt với Quận thủ Ngu Sĩ Hồng đại nhân hay sao? Chúng ta có thể đi tìm ngài ấy!

- Tìm ông ta?

Chu Nhất Thạch cười lạnh đáp lại:

- Chu gia của chúng ta mặc dù được ca tụng là gia đại nghiệp đại, nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ là được xếp vào thương nhân, có bao nhiêu người ngoài kia đang nhòm ngó vào khối tài sản của gia đình chúng ta chứ? Nếu như không phải phụ thân và Sở Công là tri kỉ của nhau, thì người trong triều đình sớm đã đối phó với chúng ta rồi. Có quá nhiều người đang nhòm ngó đến khối tài sản của gia tộc chúng ta, chúng cũng không tiếc bất cứ thủ đoạn gì để đạt được mục đích đó.

Ngu Sĩ Hồng? Từ sau khi Dương Huyền Cầm tạo phản đến giờ đệ có thể ông ta đến nhà mình hay không? Con trai của Sở Công tạo phản nếu không phải chúng ta sớm chủ động cắt đứt quan hệ với Dương Huyền Cầm và chuyển nhà đến Giang Đô lánh nạn thì chúng ta đã bị liên lụy rồi. Lúc chúng ta đóng thuyền Long Chu cho Hoàng Đế thì không có một ai có thể làm gì được chúng ta nhưng bây giờ Long Chu đã hoàn thành, nếu như Ngu Sĩ Hồng biết được, chưa biết chừng ông ta sẽ là người đầu tiên ra tay với chúng ta.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

Nhắc tới Dương Huyền Cầm, Chu Bất Sĩ liền sùng sốt.

Chu Bất Sĩ cũng không đưa ra được chủ ý nào:

- Nếu như không báo quan được, thì đệ tìm bạn bè trên giang hồ giúp đỡ? Đại ca! Đệ cũng quen biết không ít người trong Lục Lâm Đạo, bỏ một ít tiền, nhờ họ trừ khử Diệp Hoài Tụ?

- Chuyện này ...

Chu Nhất Thạch nhíu mày, trầm ngâm một lúc:

- Chưa đến lúc bắt đắc dĩ, chúng ta không thể làm như vậy được. Dù gì thì khi Diệp Hoài Tụ đề cập đến chuyện mua bản thiết kế giọng điệu vẫn rất khách khí. Như thế này đi, chúng ta hãy cất giữ bản thiết kế này đi đã, sau đó sai người đi theo dõi Diệp Hoài Tụ. Hiện tại thì cô ta đang trọ ở quán trọ Duyệt Lai, nếu như xảy ra những chuyện bất thường thì cô ta cũng không thể trách chúng ta không niệm giao tình giữa hai nhà Chu gia và Diệp gia.

- Như vậy đi!

Chu Bất Sĩ gật đầu đáp lại:

- Vậy đệ mang bản thiết kế này đi trước, đợi sóng yên biển lặng thì đệ lại gửi lại cho huynh.

Chu Nhất Thạch thở dài:

- Đệ phải cẩn thận đó!

Chu Bất Sĩ đáp lại:

- Đại ca xin hãy yên tâm! Cho dù đệ chết thì cũng không để mất bản thiết kế này đâu!

Lúc gã nói ra lời này, trong mắt của Chu Bất Sĩ chợt lóe lên một thần thái khác thường.

...

...

Thành tây Giang Đô, quán trọ Duyệt Lai.

Những căn phòng tốt nhất, đắt nhất của quán trọ Duyệt Lai chính là mấy căn phòng khách ở sân sau. Sân vườn được quét dọn sạch sẽ, phong cảnh yên tĩnh, bất luận là đồ ăn hay là điều kiện phòng ở đều tốt hơn lầu gỗ trước mặt. Đương nhiên, tiền nào của nấy, số tiền bao trọn mấy căn phòng này trong một ngày đủ để thuê phòng thượng hạng của lầu gỗ trước mặt hơn mười ngày.

Cho nên, tất cả những người khách đến thuê căn phòng ở sân sau đều được ông chủ của quán trọ Duyệt Lai đặc biệt chú ý. Bởi vì những người có thể thuê được căn phòng đó thì đều là những khách hàng lớn hoặc là những người có thân phận không hề tầm thường, ông ta không dám đắc tội. Khi mà Diệp Hoài Tụ bước vào căn phòng sân sau thì ông chủ của quán trọ Duyệt Lai càng để ý hơn. Nói một cách thật lòng thì ông ta chưa bao giờ gặp một người phụ nữ lại đến xinh đẹp như vậy, một vẻ đẹp không tỳ vết. Nếu đem ra so sánh thì người vợ già của ông đúng là một trời một vực.

Nào là y phục, tướng mạo, cử chỉ, cái gì cũng đẹp.

Đặc biệt là vị mỹ nhân này rất ít khi bước ra khỏi cửa nhưng lại rất khách khí đối với người khác, nên càng làm tôn lên vẻ kiêu xa quý phái của nàng. Phải biết rằng kỹ nữ có thân phận cao quý một chút ở thanh lâu còn chọn khách mà tiếp, ai mà không có cái bộ dạng lạnh lùng khó gần cơ chứ?

Cho nên, mấy ngày hôm nay tất cả đồ ăn thức uống của vị khách đặc biệt này đều do đích thân ông chủ quán trọ Duyệt Lai quản lý. Chăn đệm đều được thay mới tinh, thức ăn cũng do ông đích thân xuống bếp chỉ đạo, cố gắng để cho món ăn thêm bắt mắt hơn. Nhưng ông ta cũng hiểu được rằng vị mỹ nhân có vẻ đẹp tựa như tiên nữ giáng trần kia nhất định là không để ý đến ông, nói không chừng ... còn là con chim hoàng yến của một vị đại nhân nào đó trong triều.

Từ sân sau bước ra, ông chủ quán trọ Duyệt Lai nghĩ đến nụ cười thần nhiên của vị mỹ nhân kia mà trong tim ông liền rộn ràng lên, rồi ông lại nhớ đến người vợ hung dữ của mình, thân hình như như cái thùng nước, còn có cả cái chày cán bột lúc nào cũng lăm lăm trong tay của mẹ làm ông lại rùng mình một cái.

- Phải hầu hạ cẩn thận đó!

Ông ta hạ giọng căn dặn nha đầu chuyên hầu hạ khách ở khu vực sân sau, nhân cơ hội xoa xoa hai cái lên bộ ngực mới nhú của tiểu nha đầu kia, còn chưa đã nghiền thì đã nghe thấy tiếng gào rít đằng sau lưng.

- Đồ chết dẫm! Lại ở đây lỏng lỏng chân tay, da lại ngứa rồi rồi à.

Ông chủ sợ đến mức chạy bán sống bán chết.

Trong sân nhỏ, Gia Nhi nhìn thấy nhìn thấy bộ dạng sợ sệt của ông chủ thì liền khúc khích cười, sau đó thì đóng cửa lại.

Trở lại trong phòng, nàng cười cười nói với Diệp Hoài Tụ:

- Tiểu thư, thật không ngờ phu nhân của ông chủ ở đây dùng chày cán bột cũng có vài phần kỹ năng đó, điệu bộ lúc đi cũng oai phong lẫm liệt lắm đó.

Diệp Hoài Tụ nhìn nàng một cái và nói:

- Mới có vài ngày mà em ba hoa đã giống như mấy người ở đây rồi đó.

Gia Nhi lè lưỡi, rồi xuống ghế rồi hỏi:

- Xem ra Chu Nhất Thạch vẫn rất trung thành với triều đình, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

- Đầu tiên phải đợi Lưu Hắc Thất điều tra rõ về Chu gia ở thành Giang Đông đã rồi mới bàn tiếp. Hôm qua ta trực tiếp đề cập đến chuyện muốn mua bản thiết kế Long Chu, chẳng qua chỉ là muốn xem phản ứng của Chu Nhất Thạch là như thế nào. Xem ra hẳn ta không có gan giấu triều đình làm chuyện này, nếu đã như vậy thì chúng ta phải dùng cách khác thôi.

Gia Nhi nói:

- Tháng bảy Chu gia mới chuyển nhà đến Giang Đô, trước đó chỉ có hai huynh đệ Chu Nhất Thạch và Chu Bất Sĩ dẫn theo thợ đi đến Giang Đô đóng thuyền. Xem ra, bọn họ là muốn trốn tránh.

Diệp Hoài Tụ gật đầu tán thành:

- Dù sao thì Chu Gia và Dương Huyền Cảm cũng có quan hệ từ lâu, vào thời điểm này, Chu Nhất Thạch sẽ càng cẩn thận hơn.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Người của chúng ta giám thị Chu gia vừa mới báo cáo: Chu Bất Sĩ đã đến nhà Chu Nhất Thạch, ở đó rất lâu rồi mới đi ra, hơn nữa khi ra về y còn ôm trước ngực một túi gì rất lớn ... Gia Nhi, em hãy đích thân dẫn người đi theo dõi Chu Bất Sĩ cho ta.

Nàng cười cười nói:

- Một nhà hai huynh đệ, đại ca thì có uy danh, nhị đệ thì dốc lòng phò tá, đúng là không chê vào đâu được.

- Chỉ có điều ... cứ cho là hai huynh đệ ruột đi chăng nữa, lẽ nào không có mâu thuẫn gì hay sao?

Gia Nhi gật đầu bỏ sung:

- Vâng, tiểu thư, em sẽ dẫn theo một nhóm Mật Diệp đi theo dõi họ ngay.

Diệp Hoài Tụ ừ một tiếng, cầm cốc trà lên nhấp một ngụm rồi khẽ cười. Gia Nhi ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiểu thư, người nghĩ đến chuyện gì mà vui như vậy?

Diệp Hoài Tụ cười nói:

- Phi Hồ Mật Diệp ... còn muốn ta giữ chức Nhị Đương gia, đầu óc tên tiểu tử đó tại sao lại nhiều thứ lộn xộn đến như vậy, người như hắn sống có lẽ còn mệt hơn cả ta? Từ trước đến giờ ta chưa thấy người đàn ông nào lại cẩn thận đến như vậy. Nói hắn tham sống sợ chết thì cũng không sai nhưng trên chiến trường lại là một người giết người không ghê tay, cũng không biết, phải là người cha mẹ như thế nào mới có thể sinh ra được một tên yêu nghiệt như vậy?

Gia Nhi yên lặng rồi thờ dãi đáp lại:

- Chỉ e là ... từ nhỏ đã phải đối mặt với ranh giới giữa sự sống và cái chết nên hắn mới có nhiều tâm tư và thủ đoạn như vậy.

Diệp Hoài Tụ lặng người đi, khẽ gật đầu rồi lại yên lặng như đang suy tư

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Có Phải Là Rất Cứng Rất Khó Chịu Không?

Về đến nhà, Chu Bất Sĩ liền bước vào ngay trong thư phòng mãi cho đến khi lên đèn vẫn chưa chịu bước ra, trên thực tế chưa có việc gì để gã làm, chỉ biết ngây người ra nhìn vào chồng sách dày cộp kia mà cười ngốc. Mặc dù Hoàng Thượng hạ lệnh cử hai huynh đệ đón đốc việc đóng thuyền Long Chu nhưng gã vẫn luôn đi theo Chu Nhất Thạch lúc nào cũng bận tới mắt tới mũi, nhưng cứ chuyện gì liên quan đến việc thiết kế Long Chu là Chu Nhất Thạch liền giấu gã. Đây chính là quy tắc của Chu gia, đây cũng là vì chuyện cơ mật, chỉ có gia chủ mới có thể biết được sau đó thì lại truyền lại cho trưởng tử, cũng chính là gia chủ tiếp theo của Chu gia.

Chu Bất Sĩ mặc dù có tài năng trong việc đóng thuyền nhưng lại không có tư cách tiếp cận bản thiết kế Long Chu, thậm chí là ngay cả những người thợ tham gia đóng thuyền và thiết kế Long Chu đến nay gần như đã bị triều đình xử lý sạch sẽ rồi. Thứ mà Bộ Hạ muốn có dĩ nhiên không muốn cho quá

nhiều người biết được cách tạo ra nó. Nghe nói là người trong Long Đình Vệ hạ thủ, thậm chí là quận thủ Giang Đô Ngưu Sĩ Hồng cũng không biết được những tình tiết bên trong.

Dù sao thì hơn một ngàn tám trăm thợ tham gia thiết kế và đóng thuyền Long Chu giờ đây nhất định là đã chết hết cả rồi, cụ thể chết như thế nào, Chu Bất Sĩ không dám đi hỏi và cũng không muốn đi hỏi. Gã tự hiểu rằng nếu như không phải là triều đình còn dùng đến người của Chu gia thì e rằng ngoài Chu Nhất Thạch ra thì ngay cả bản thân gã cũng sẽ sớm bị mất tích một cách khó hiểu rồi.

Long Chu dài hơn 200 trượng, tổng cộng có 4 tầng lầu gỗ, cao hơn 5 trượng, tầng cao nhất chính là chính điện nơi Hoàng Đế xử lý triều chính, có hai phòng nghỉ hai bên đông tây, còn có nơi cho Hoàng Đế ở. Tầng dưới cùng có hơn một trăm hai mươi phòng, đây đều là những cơ mật của triều đình, một khi bị người có dã tâm phát hiện thì Hoàng Đế rất có thể gặp bất lợi, cho nên từ ngày làm xong thuyền Long Chu, hơn một ngàn tám trăm thợ đóng thuyền bị điều đến xưởng đóng tàu thuyền Thủy An, nghe nói là đóng một chiếc thuyền lớn tên là “Ngũ Nha” cho thủy quân triều đình, dùng để chinh phạt Cao Cú Lệ.

Nhưng hơn một ngàn tám trăm thợ đóng thuyền này chưa có một ai sống sót để đến được Thủy An đây.

Chu Bất Sĩ nhìn vào bản thiết kế Long Chu, rồi bất chợt thờ dài.

Gã dùng giấy dầu cẩn thận bọc lại bản thiết kế thuyền Long Chu, sau đó bên ngoài lại quấn thêm mấy lớp vải nữa, rồi chuyển mấy viên gạch phía dưới giường nằm ra để lộ ra một căn mật thất. Từ trong ngăn mật thất này, gã lấy ra một tập thư xem xem rồi để sang một bên, tiếp đó thì bỏ bản thiết kế thuyền Long Chu vào trong đó. Sau khi để mấy viên gạch vào chỗ cũ thì gã mang những lá thư kia về bàn và ngồi xuống đọc.

Tất cả những bức thư đó đều được xem lại một lần, Chu Bất Sĩ chau mày rồi khuôn mặt hiện lên sự lo lắng.

- Ai mà ngờ được, chuyện lại kết thúc nhanh như vậy, dễ dàng như vậy?

Gã thờ dài một tiếng rồi lớn tiếng gọi người hầu tới:

- Người đâu, mang cho ta một chậu than vào đây!

Một tên gia nô chạy vào nhìn Chu Bất Sĩ bằng ánh mắt khó hiểu rồi lên tiếng hỏi:

- Chủ nhân, hôm nay nóng như vậy, người còn cần chậu than làm gì?

Chu Bất Sĩ tức giận quát lớn:

- Bảo người mang vào một chậu than lớn thì người cứ mang vào, ở đây nhiều lời làm gì?

Tên gia nô kia sợ đến mức luống cuống:

- Tôi đi lấy ngay đây, xin chủ nhân bớt giận.

- Được rồi!

Chu Bất Sĩ khoát khoát tay và nói:

- Người ra ngoài đi, nếu như không có lời của ta, bất cứ ai cũng không được phép bước vào trong phòng. Kể cả phu nhân cũng không được!

- Nô tài đã hiểu!

Tên gia nô khúm núm vâng một tiếng rồi khom lưng cẩn thận bước ra ngoài.

Chu Bất Sĩ đứng dậy, mang chậu rửa mặt hàng ngày của mình tới, rồi bỏ tập thư dày đó vào trong chậu, tiếp theo y lấy một bức thư lên làm mồi, dùng hỏa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ) chậm rãi châm, lửa cháy bùng lên y liền bỏ bức thư đó vào trong chậu.

- Giữ lại những thứ này chỉ là mằm tai họa mà thôi, cũng chỉ có thể trách bản thân, cứ tưởng rằng có thể nắm bắt được cơ hội rồi một bước lên trời, ai mà ngờ được rằng người lại đoán mệnh như vậy! Còn nói cái gì mình mới chính là chân mệnh thiên tử, ta nhỏ vào!

Gã vừa nói vừa đốt thư, thì từ bên ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng động, Chu Bất Sĩ liền đứng dậy, la lớn:

- Ai ở bên ngoài đó?

Không ai đáp lại, Chu Bất Sĩ liền bước nhanh ra phía cửa, mở cửa ra và nhìn ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy một bóng đen cửa mới biến mất ở một góc sân. Chu Bất Sĩ lo lắng trong lòng, chạy đến trước cửa viện ngó nghiêng nhưng lại không nhìn thấy cái bóng đen đó đâu nữa, gã chau mày nhăn mặt, lập tức lớn tiếng gọi gia đình trong nhà tới, nói bản thân vừa nhìn thấy một tên trộm, sai mọi người đi lục soát quanh nhà một vòng. Hai mươi tên gia đình tay cầm gậy lục soát quanh nhà nhưng lại không tìm thấy bất cứ thứ gì.

Chu Bất Sĩ liền lo sợ, nghĩ đến khả năng người của Thảo Lư Diệp gia mà đại ca đã nói đến theo dõi, gã liền lập tức hạ lệnh cho gia nhân tăng cường canh phòng, sau đó vội vàng chạy về thư phòng. Chạy vào thư phòng, đầu tiên gã nhìn vào cái chậu, thấy tất cả lá thư đều cháy thành tro, sau đó mới bước

đến mở ngăn mật thất dưới giường lên. Sau khi xác định bản thiết kế Long Chu vẫn còn, gã mới thở phào một cái. Gã đứng dậy nhưng do dự, vẫn cảm thấy chưa yên tâm vì thế ôm bản thiết kế Long Chu mang sang phòng ngủ của mình.

Gã vừa mới bước ra khỏi phòng thì người áo đen liền từ sau giá sách bước ra, người này nhìn thấy ngọn lửa trong chậu và ngăn mật thất dưới giường thì thở nhẹ một hơi, sau đó thì bước đến bên cửa sổ lau sạch vết chân rồi nhảy vọt ra ngoài, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Chu Bất Sĩ ôm lấy bản thiết kế Long Chu bước vào trong phòng ngủ của mình, gã nhìn trái nhìn phải nhưng lại không tìm thấy một nơi nào thích hợp để cất giấu. Đúng lúc gã đang đau đầu thì thê tử Lưu thị vội vàng bước vào, vừa nhìn thấy Chu Bất Sĩ liền kinh ngạc hỏi:

- Trong nhà có trộm sao? Tại sao tất cả hộ viện đều đang đi tuần ở ngoài sân?

Nhìn thấy thê tử, ánh mắt của Chu Bất Sĩ liền sáng lên.

- Nàng tới đây thật là đúng lúc!

Gã bật cười hả hả rồi đắc ý nói:

- Mau, mang kim chỉ của nàng tới đây, giúp ta khâu những thứ này vào những bộ quần áo không mặc đến!

Lưu thị ngẩn người ra, hỏi lại:

- Đây là những thứ gì?

Chu Bất Sĩ cười đáp:

- Cái này ... còn quý hơn cả tính mạng và bảo bối đó!

...

...

Thành tây, quán trọ Duyệt Lai.

Lưu Hắc Thất vội vàng đánh chiếc xe ngựa bình thường đi trực tiếp vào sân sau của quán trọ Duyệt Lai, sau khi giao xe ngựa cho tiểu nhị của quán thì ôm những thứ vừa mới mua bước vào trong tiểu viện. Tiểu nhị nhìn những thứ trong lòng của y, thấy toàn là phấn son bất giác cười trộm. Gã thấy người đàn ông có đàn ông có hàm râu quai nón này đúng là rất đáng thương, một người đàn ông trai tráng như vậy mà phải hầu hạ hai vị nữ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc, ngay cả đến những thứ như phấn son cũng phải đích thân ra ngoài mua về, đúng là không biết ngại mà. Chỉ có điều lại nghĩ đến chuyện biết đâu chừng hai vị mỹ nữ kia cũng là do người đàn ông này mua về, lập tức gã lại cực kỳ ganh tỵ và hâm mộ.

Lưu Hắc Thất không đoán được những suy nghĩ xấu xa của tên tiểu nhị kia, nếu không thì y đã đánh cho tên tiểu nhị này một trận toi bời rồi.

Bước đến viện môn, Gia Nhi đã bước ra tươi cười đón gã:

- Lưu đại ca đã trở về.

Lưu Hắc Thất vội vàng nói:

- Gia Nhi cô nương xin đừng khách sáo như vậy. Tướng quân sai tôi giúp Nhị Đương Đầu làm chút việc thì tôi chính là thuộc hạ của Nhị Đương Đầu. Hơn nữa, cô khách sáo với tôi như vậy, giống như đang chế giễu tôi, coi tôi như người ngoài rồi.

Diệp Hoài Tự từ trong phòng bước ra tươi cười chào hỏi:

- Nhị Đương Đầu đúng ra phải là Ngưu đại ca, Tam Đương Đầu chính là Lưu đại ca đây. Tướng quân điều Ngưu đại ca sang đội thủy quân, làm trợ thủ cho Trần Đại Đương Đầu, vốn dĩ Trần Đại Đương Đầu cũng muốn huynh qua đó nhưng là ta đã xin tướng quân để huynh lại, giúp ta làm một số việc, đúng là đã làm lỡ chuyện của Lưu đại ca rồi.

Lưu Hắc Thất liền vội vàng khoát tay nói:

- Chúng ta đều là làm việc cho tướng quân, Nhị Đương Đầu xin đừng nói những lời khách khí như vậy.

Y gãi gãi đầu, thật thà đáp lại:

- Nhưng tính cách của tôi ở lại Mật Diệp quả là không được thích hợp cho lắm, nếu để tôi nói thì tôi vẫn cảm thấy được giết giặc trên chiến trường vẫn là sáng khoái nhất, nhưng không thể ra chiến trường giết giặc thì điều tôi đến đội thủy quân cũng được. Đội sau khi chúng ta làm xong chuyện lần này, tôi sẽ nhanh chóng đến chỗ Trần Đại Đương Đầu báo danh.

Y phát hiện ra mình đã nói lỡ lời, liền lập tức sửa lại:

- Đến lúc đó, hẳn là Diệp đại gia làm Đại Đương Đầu mới đúng.

Diệp Hoài Tự khẽ cười đáp lại:

- Như lời huynh nói thì chúng ta đều là làm việc cho tướng quân.

Lưu Hắc Thất cười thoải mái đáp lại:

- Phải nói rằng tướng quân rất có mắt nhìn người, chỉ có thống lĩnh đám binh lính thô ráp như chúng tôi là thích hợp nhất, chuyện của Mật Diệp chỉ có Diệp đại gia quản lý là thích hợp nhất. Ngài mới tiếp quản Mật Diệp mới có vài ngày mà bọn họ có phong cách làm việc khác trước rồi! Đám nhóc con đó hiện giờ hành sự giống như quý vậy, hóa ra bản lĩnh đều có, lúc trước đúng là đã lừa ta mẹ nó rồi.

Gia Nhi lấy tay che cười miệng, ra hiệu mời y vào trong.

Lưu Hắc Thất bước vào trong phòng, đột nhiên nhớ ra bèn lấy đồ trong ngực ra đưa cho Gia Nhi:

- Đây chính là thứ mà Mật Diệp lấy được trong ngày hôm nay, còn đây là son phấn mà Nhị Đương Đầu cần.

Gia Nhi nhìn vào chiếc hộp son phấn trên cùng kinh ngạc thốt lên:

- Ai da ... Lưu đại ca, sao huynh biết tiểu thư nhà tôi thích sử dụng hộp son của Tôn Cẩm Ký?

Lưu Hắc Thất mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Tôi đâu có biết, là lúc xuất phát, tướng quân nói cho tôi biết đấy chứ ...

Gia Nhi ngẩn người ra, theo bản năng nhìn về phía Diệp Hoài Tự nhưng cô làm ra bộ không nghe thấy gì, ngẩng đầu lên trời nhìn chăm chú vào một đám mây trắng trên đỉnh đầu. Mây trắng gió nhẹ.

- Chu Nhất Thạch và Chu Bất Sĩ vẫn cho là thứ chúng ta muốn chính là bản thiết kế của Long Chu, cẩn thận quá mức rồi.

Gia Nhi nói tránh đi:

- Hôm qua lúc ta đến nhà Chu Bất Sĩ thì thấy gã đang giấu bản thiết kế Long Chu dưới một ngăn bí mật dưới gầm giường, nhưng nói ra cũng thật là trùng hợp, cũng chính vì chuyện này mà ta mới phát hiện ra những thứ này.

Nàng cười rồi nói tiếp:

- Là một thứ dùng để đóng thuyền, không ngờ lại cất giữ đồ vật rách này dưới giường, từ đó có thể thấy rằng gã không phải là một người đơn giản, đại ca của gã Chu Nhất Thạch đem bản thiết kế của Long Chu đưa cho gã, xem ra là một quyết định sai lầm rồi.

Ba người vừa nói vừa bước vào trong phòng, Lưu Hắc Thất nói:

- Chính vì những phát hiện ngày hôm qua của Gia Nhi cô nương, tôi liền dẫn theo người đi điều tra mấy chiếc thuyền buôn của Chu Bất Sĩ, quả thực là gã không trung thực! Tình báo hôm nay thu thập được những thứ này, đợi mấy người điều tra cẩn thận nữa, nhất định là sẽ có kết quả.

Gia Nhi cười nói:

- Nếu không phải là tiểu thư nhà tôi lợi hại, sớm đoán được Chu Bất Sĩ không phải là người đơn giản như vậy.

Diệp Hoài Tự cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Vẫn không lợi hại bằng hai người, chỉ là với những chuyện liên quan đến quan hệ giữa hai huynh đệ ruột thịt, nhiều năm như vậy ta chưa bao giờ nhìn thấy huynh đệ này lại hòa thuận đến như vậy, cho nên mới nghĩ đến chuyện đi điều tra một chút.

Nàng nhìn Gia Nhi và nói:

- Lúc em lấy những bức thư này, không để lại dấu vết gì chứ?

Gia Nhi gật đầu đáp lại:

- Tiểu thư yên tâm, những lá thư chưa bị đốt đều được em lấy về hết, sợ rằng Chu Bất Sĩ nhìn thấy sơ hở, nên em đã thêm vào bên trong một vài tờ đã cháy hết, chỉ là không thể lấy được bản thiết kế Long Chu, đúng là rất đáng tiếc.

Hóa ra, người ẩn nấp sau giá sách trong thư phòng của Chu Bất Sĩ là Gia Nhi.

- Lấy thứ đó thì có tác dụng gì?

Diệp Hoài Tụ cười nói:

- Nếu như em thực sự lấy bản thiết kế Long Chu, thứ mà Chu gia coi như báu vật gia truyền quay về Cự Dã Trạch, tên nhóc đó ... rất có thể là hắn sẽ đem cuốn sách quý báu đó làm giấy vệ sinh đấy.

Những lời nàng nói chỉ là nói đùa nhưng cho dù là Gia Nhi hay là Lưu Hắc Thất đều hiểu được rằng những gì mà Diệp Hồng Tụ vừa nói, về cơ bản là sự thật, Đại Đường Gia hiện tại của Cự Dã Trạch, Lý tướng quân của họ chính là một người có thể làm ra những chuyện như thế. Cho nên, những lời nói đùa vừa rồi gần như là rất nghiêm túc, thậm chí là Gia Nhi sau khi nghe xong còn không thể cười lên được, trái lại rất nghiêm túc hỏi:

- Cái đó ... ngài ấy dùng những tờ giấy bằng da dê dày như thế ... cái đó, không cảm thấy cứng và khó chịu hay sao?

Lời vừa nói ra, Lưu Hắc Thất cố nén không cười thành tiếng, khuôn mặt ngẹn thành màu gan lợn.

Diệp Hoài Tụ nhìn Gia Nhi bằng ánh mắt nghiêm túc, khiến cho Gia Nhi phải đỏ mặt lên vì sợ.

- Em ... em không phải là có ý đó, ý của em là, không phải nói mấy tờ giấy da dê đó không tốt ...

Đúng lúc này, ở Cự Dã Trạch cách đó nghìn dặm xa xôi, một người lúc nào cũng tỏ ra uy nghiêm trước mặt bao người đột nhiên lại cảm thấy đau bụng, hắn liền tiện tay cầm lấy một cuốn binh thư làm bằng trúc, phi như bay vào trong nhà xí. Trong nhà xí đọc sách quả nhiên là chuyện thú vị nhất thiên hạ, một lúc sau người này thoải mái ren rì một tiếng, lúc cần vệ sinh thì lại nhớ rằng bản thân đã quên mang giấy vệ sinh.

Người này nhìn vào cuốn thẻ tre cổ trong tay mình, cắn chặt răng nhưng vẫn cảm thấy không có tác dụng gì. Nguyên nhân thì có hai, thứ nhất dùng thẻ tre để chùi thì quá là thô, thứ hai khi chùi còn không sạch bằng dùng viên gạch ...

Hắn rối rắm, vô cùng rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Kẹp Ở Giữa

Chu Bất Sĩ bước ra khỏi nhà rồi lên xe ngựa, vốn dĩ là cũng có 6-7 gia nhân đi theo gã nhưng chưa ra đến khỏi ngõ thì xe đột nhiên dừng lại, Chu Bất Sĩ mở tám rèm ra, thò đầu ra ngoài và cho họ quay về hết, đến một người đi theo cũng không có. Nhớ đến lời dặn của đại ca Chu Nhất Thạch, Chu Bất Sĩ mỉm cười, rồi tự nói với bản thân, lúc này đây không được quá lộ liễu.

Chiếc xe ngựa đi rất chậm trên đường phố giống như không có mục đích vậy, sau khi đi quá con hẻm, Chu Bất Sĩ bèn xuống xe bước vào một cửa hàng đồ ngọc mua một miếng ngọc bội có màu sắc rất đẹp, rồi y lại đi mua ba cân rượu cuối cùng là dừng trước cửa một quán trà, gã xuống xe bước vào trong.

Chỉ có điều là không bao lâu sau, gã lại từ cửa sau của quán trà này bước ra và lên một chiếc xe khác đã đợi sẵn ở đó. Chiếc xe ngựa này chạy một vòng rồi đến thành đông Giang Đô, sau đó thì dừng lại ở cửa sau một tòa nhà lớn. Chu Bất Sĩ sau khi xuống xe thì ra hiệu cho phu xe rời khỏi. Chính lại y phục, xách theo một gói đồ rất nặng bước vào trong.

Một tên hầu đã đợi ẩn ở trong, vừa nhìn thấy Chu Bất Sĩ liền lập tức dẫn gã đến tiền viện.

Chu Bất Sĩ tỏ vẻ rất khiêm tốn, lúc nói chuyện với tên người hầu này cũng rất khách khí. Nhưng đến khi tên người hầu ngó ý muốn giúp gã xách túi đồ thì gã lại từ chối, càng nắm chặt hơn, cứ như thứ trong đó là báu vật vô giá vậy. Sau khi bước đến thư phòng ở tiền viện thì tên người hầu này nói với gã một câu: đại nhân đang ở bên trong đợi ngài, mời gã tự mình bước vào rồi tên người hầu bước đi luôn. Chu Bất Sĩ chỉnh đốn lại trang phục một lần nữa, hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm bước tới trước cửa, nhẹ nhàng gõ vài tiếng.

Người ra mở cửa là một thị nữ đầu tóc có vẻ hơi bù xù, sau khi nhìn thấy Chu Bất Sĩ thì vội vàng hành lễ rồi nhanh chóng đi ngay. Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua nhưng Chu Bất Sĩ lại nhìn thấy được đôi má của thị nữ kia đỏ lên, hơn nữa có lẽ cô ta vẫn chưa nhận thức được rằng mép váy đằng sau vẫn còn bị kẹp ở thắt lưng, để lộ ra đôi chân trắng như tuyết.

Sau khi bước vào, Chu Bất Sĩ không dám ngẩng đầu lên mà cúi người sâu hành lễ.

- Thảo dân Chu Bất Sĩ, bái kiến phủ quân đại nhân.

Ngay sau đó, Chu Bất Sĩ nghe thấy mấy tiếng cười trong đó có một chút xấu hổ.

- Hiếu Xương, lão phu đã đợi ngươi rất lâu rồi đó!

Chu Bất Sĩ không ngẩng đầu, vẫn cúi người như vậy, sợ hãi nói:

- Làm phiền đại nhân phải đợi lâu, thảo dân có tội.

Một lão già mặc thường phục bằng vải gấm, hai bên mai tóc đã có tóc bạc bước đến trước mặt Chu Bất Sĩ, đưa tay ra kéo lấy cánh tay của gã:

- Ta và lão gia chủ Chu gia vốn là tri kỉ, ngươi là văn bối hành lễ như vậy là rất tốt. Được rồi, mau ngồi đi!

Nói xong, ông ta xoay người ngồi vào chỗ cũ, Chu Bất Sĩ thì nhẹ nhàng xuống ghế tiện tay đặt chiếc túi kia lên chiếc bàn bên cạnh. Ông ta không hỏi gì cả, còn gã thì nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa biết nên bắt đầu như thế nào. Trong lúc bối rối, lão nhân kia nhũn mày một cái rồi vui vẻ cười hỏi:

- Ngươi nhờ và Tán Kỵ Thường Thị Tôn đại nhân tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Hai ngày nữa là Hoàng đế sẽ đến Giang Đô, ta còn rất nhiều việc phải chuẩn bị.

Lão nhân này chính là Quận thủ Giang Đô Ngu Sĩ Hồng, sau khi nói xong, ông ta híp mắt lại nhìn Chu Bất Sĩ.

Hiểu được ý tứ của ông ta, Chu Bất Sĩ lo lắng, lần đầu tiên được gặp gỡ một nhân vật tầm cỡ như vậy cho nên gã vẫn chưa thích ứng được, gã cắn răng đứng dậy bước về phía trước mấy bước rồi quỳ xuống:

- Xin đại nhân giúp đỡ!

- Há?

Ngu Sĩ Hồng cười cười, thản nhiên nói:

- Ta giúp ngươi? Vậy ngươi nói đi, muốn ta giúp chuyện gì?

Chu Bất Sĩ ngẩng đầu lên, cắn răng đáp lại:

- Thảo dân xin tố cáo, huynh trưởng đã cấu kết với phản tặc Dương Huyền Cầm, dùng tàu buôn của Chu gia giúp Dương Huyền Cầm vận chuyển lương thực.

Ngu Sĩ Hồng biến sắc, ông ta đứng dậy bước hai bước, rồi xoay người hỏi Chu Bất Sĩ:

- Ngươi phải nói cho rõ ràng, đây chính là tội tạo phản! Nếu như lời ngươi nói là thật thì rất có thể sẽ bị tru di cửu tộc, tiêu diệt cả Chu gia của ngươi.

Chu Bất Sĩ hoảng hốt đáp lại:

- Chính vì biết chuyện này là tội chết cho nên thảo dân mới to gan cầu xin đại nhân giúp đỡ, chuyện huynh trưởng Chu Nhất Thạch cấu kết cùng với Dương Huyền Cầm, thảo dân và gia tộc không hề hay biết gì hết. Cầu xin đại nhân niệm tình thảo dân đã đóng thuyền Long Chu cho Bệ hạ mà tha cho thảo dân cùng Chu gia một con đường sống.

Ngu Sĩ Hồng nhìn Chu Bất Sĩ, khóe miệng khẽ nhếch lên và nói:

- Hiếu Xương à, ngươi cũng biết đó, mưu phản là đại tội không thể chỉ dựa vào mấy lời nói suông mà được, cần phải có chứng cứ, ta cũng không thể tùy tiện vu oan cho người tốt.

- Thảo dân có chứng cứ.

Chu Bất Sĩ ngẩng đầu lên nói.

- Chứng cứ đâu?

Giọng Ngu Sĩ Hồng đột nhiên cao hẳn lên.

Chu Bất Sĩ đứng dậy, bước đến ký trà cầm cái túi từ từ mở ra. Tay của gã không ngừng run rẩy, một phần là vì lo sợ một phần là vì hưng phấn cho nên chỉ có một cái nút mà gã mở mãi không ra. Ngu Sĩ Hồng thì không tỏ ra gấp gáp, chỉ đứng bên cạnh cười nhìn Chu Bất Sĩ. Chu Bất Sĩ tay run rẩy cũng đã mở được cái nút đó, lấy ra một tệp giấy, nhìn chằm chằm vào nó rồi xoay người, cắn răng đưa cho Ngu Sĩ Hồng bằng hai tay:

- Đây chính là chứng cứ chứng minh huynh trưởng cấu kết với phản tặc Dương Huyền Cầm?

Ngu Sĩ Hồng đón lấy và xem, ngay sau đó mặt ông ta liền biến sắc:

- Hiếu Xương, ý ngươi là sao?

Ông ta cố ý tỏ ra lạnh lùng.

Chu Bất Sĩ lại quỳ xuống, đập đầu sát đất nói:

- Đây chính là khế đất và ngân phiếu của sản nghiệp Chu gia có trong tay thảo dân, chỉ cần đại nhân giúp tiểu nhân có thể ngồi lên chức gia chủ Chu gia thì thảo dân nguyện ý chia cho đại nhân ba phần sản nghiệp của Chu gia.

- Hiếu Xương ... người, chuyện người muốn làm gia chủ của Chu gia, ta đây không giúp được, đây là chuyện nhà của Chu gia các người. Ta mặc dù là quan phụ mẫu của Giang Đô nhưng không thể vô duyên vô cớ nhúng tay vào chuyện của Chu gia. Ta thấy, người hãy quay về lựa lời khuyên mấy vị trưởng lão của Chu gia nói giúp người thì vẫn hơn.

Ngu Sĩ Hồng đặt mấy thứ kia sang một bên, ông ta ngồi xuống uống trà. Chu Bất Sĩ thấy Ngu Sĩ Hồng có ý muốn tiễn khách, liền vội vàng đứng dậy và nói:

- Đại nhân, thảo dân vẫn còn chứng cứ.

Gã ôm cái túi đồ đến trước mặt Ngu Sĩ Hồng nói:

- Đại nhân mời ngài xem. Đây chính là bản thiết kế của Long Chu! Chu Nhất Thạch định đem thứ này tặng cho Dương Huyền Cẩm. Huynh ấy định phải tới đi làm chuyện này nhưng lại không ngờ được rằng mừng một phản tặc Dương Huyền Cẩm đã chết ở chiến trường Hoàng Thiên. Bản thiết kế này thảo dân vẫn chưa trả lại cho huynh ấy, đây chính là chứng cứ! Đại nhân, Chu gia chúng tôi có quy tắc, nếu như là những thứ cơ mật, ngoài gia chủ ra không ai được cầm, nếu không phải Chu Nhất Thạch đưa cho tôi thì tại sao thảo dân lại có nó chứ?

- Cái này ...

Ngu sĩ Hồng thờ dài nói:

- Xem ra, đúng là Chu Nhất Thạch có dã tâm tạo phản! Hiếu Xương người yên tâm, người đứng là một người đại nghĩa diệt thân, sau này nếu như điều tra ra đúng là Chu Nhất Thạch có câu kết với phản tặc Dương Huyền Cẩm, trước mặt Bệ Hạ, ta sẽ nói vài lời tốt đẹp giúp người. Dù sao thì Chu gia cũng đã vì triều đình Đại Tùy mà lập nên không ít công trạng, lần trước là đóng thuyền Long Chu, Bệ Hạ đến Giang Đô nhìn thấy Long Chu rất vui mừng, nói không chừng sẽ xá tội cho Chu gia các người.

Ông ta nhìn Chu Bất Sĩ nói:

- Gia chủ tương lai của Chu gia, người hãy yên tâm, Long Chu không thể nào chỉ có đóng một chiếc, sau này Bệ Hạ vẫn còn phải nhờ đến Chu gia của người, Bệ Hạ luôn là người nhân nghĩa, chỉ giết tên đầu đảng thôi, người hãy về trước đi, có được tin tức thì ta sẽ sai người báo tin cho người.

- Cảm tạ đại nhân!

Chu Bất Sĩ lại cúi xuống hành lễ một cái.

...

...

Hôm nay trong lòng Chu Nhất Thạch vô cùng căng thẳng, hơn nữa mí mắt phải từ sáng đến giờ cứ giật liên tục. Long Chu đã hoàn thành, chỉ một hai ngày nữa thôi là Bệ Hạ sẽ tới Giang Đô. Mặc dù trong lòng y đang rất rối bời nhưng y không thể không xuống xưởng tàu kiểm tra lại một lần nữa, xem Long Chu còn có chỗ nào chưa ổn không. Đây chính là đại sự của Chu gia, nếu như Bệ hạ không hài lòng thì chưa biết chừng Chu gia sẽ bị thất sủng. Vì tương lai và tính mạng của Chu gia, Chu Nhất Thạch còn dự định làm trái lại lời dạy của phụ thân. Nếu như Bệ Hạ muốn phong cho y chức gì đó thì y cũng sẽ không giống như phụ thân năm xưa, không lựa chọn cách khéo léo từ chối.

Thê tử Tôn thị sửa sang y phục giúp y, lúc y sắp đi còn nói:

- Chàng hãy cẩn thận, cũng không biết vì sao mà từ sáng đến giờ tâm trạng của thiếp cứ bất an, chỉ sợ là chàng gặp chuyện gì đó. Đi sớm về sớm, đừng có đứng ở bên bờ sông lâu quá!

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Chu Nhất Thạch mặc dù trong lòng cũng rất bất an nhưng vẫn tỏ ra bình thản:

- Buổi tối nhớ làm thêm vài món ngon, ta định gọi Hiếu Xương tới uống rượu. Mấy ngày trước ta có đem bản thiết kế của Long Chu giao cho đệ ấy, sớm thì ngày mai, muộn thì ngày kia Bệ Hạ sẽ tới đây, đến lúc đó ta định đưa bản thiết kế đó cho Bệ Hạ xem qua.

- Chàng không nên đưa cho đệ ấy!

Tôn thị thờ dài:

- Thiếp luôn có cảm giác, đệ ấy là một người có âm mưu thâm độc.

- Im ngay!

Chu Nhất Thạch quát lên:

- Còn nói lung tung về quan hệ giữa hai huynh đệ ta, ta sẽ không để yên đâu!

Tồn thì sợ hãi, không dám nói thêm câu gì nữa.

Chu Nhất Thạch vừa bước ra khỏi cửa, chưa lên xe thì đằng sau chợt có người gọi mình. Y quay đầu lại nhìn thì thấy người đàn ông có hàm râu quai nón, nghĩ mãi nhưng không ra đó là ai, hình như bản thân y không quen biết người này. Người đàn ông này cười lớn, bước tới trước mặt Chu Nhất Thạch, chấp tay hành lễ:

- Bái kiến Chu đại gia!

- Ngươi là ai?

Chu nhất Thạch nhíu mày hỏi.

Người đàn ông có hàm râu quai nón kia chính là Lư Hắc Thát, gã cười cười đáp lại:

- Ta chính là người của Thảo Lư Diệp Gia, gia chủ của chúng tôi mời ngài đến chơi một chuyến, gia chủ chúng tôi nói, ngày mai sẽ rời khỏi Giang Đô, nên hôm nay đặc biệt đặt một bàn rượu từ biệt ngài.

- Diệp đại gia định rời khỏi đây?

Chu Nhất Thạch hơi sững sốt, rồi vui vẻ đáp lại:

- Cũng được, nếu đã như vậy thì ta sẽ cùng đi với ngươi, chỉ là sau đó ta vẫn có việc cần làm nên chắc chỉ có thể kịp nói lời từ biệt với Diệp đại gia thôi.

Y nhìn Lư Hắc Thát và hỏi:

- Diệp đại gia đang ở đâu vậy?

- Đang ở quán trọ đợi ngài.

- Được, chúng ta đi thôi!

Chu Nhất Thạch khoát tay nói.

Lư Hắc Thát tiến lên, ngăn không cho Chu Nhất Thạch bước lên xe:

- Hôm nay đã là chủ nhân nhà tôi mời ngài, Chu đại gia xin hãy đi xe của chúng tôi. Lát nữa chính tôi sẽ đưa ngài quay về.

Chu Nhất Thạch suy nghĩ một lúc rồi lên xe cùng với Lư Hắc Thát.

Tuy là bánh xe nghiền nát những vật cản trên đường, nhưng ngồi trong xe lại không cảm thấy chông chênh chút nào. Đúng là nhìn bề ngoài thì chiếc xe này rất bình thường nhưng nội thất bên trong lại vô cùng hoa lệ, hơn nữa lại còn phảng phất mùi thơm. Nhưng lúc Chu Nhất Thạch bước lên xe đã xảy ra một chuyện không bình thường. Bởi vì y vừa bước lên xe thì đã có một thanh kiếm đặt trên vai y.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Vốn Dĩ Là Hai Người

- Tại sao?

Chu Nhất Thạch ngồi cạnh cửa sổ xe ngựa, đó vốn không phải chỗ y tự mình chọn, mà bị nàng thị nữ thanh tú động lòng người của Diệp đại gia tay cầm kiếm ép buộc ngồi ở chỗ đó. Y hỏi một câu tại sao, cũng không biết y hỏi tại sao cô ta lại lừa dối y, tại sao lại bắt cóc y, hay tại sao lại phải ép buộc y? Gia Nhi căn bản chẳng màng y hỏi tại sao vốn dĩ là hỏi về điều gì, chỉ nhẹ nhàng dùng thanh kiếm đè bả vai Chu Nhất Thạch ra hiệu cho y hãy ngoan ngoãn ngồi yên.

- Tại sao?

Nhìn ả thị nữ tay cầm kiếm không có vẻ gì như là muốn trả lời chính mình, nét mặt tái xanh của Chu Nhất Thạch đã dần bình tĩnh lại sau sự kinh động. Y cúi đầu nhìn thoáng qua thanh kiếm sắc nhọn kề cổ mình. Sau đó Chu Nhất Thạch nhìn vào mắt của cô ta một cách từ tốn và hỏi lại một lần nữa tại sao.

Gia Nhi vẫn không trả lời, chỉ lắc đầu ra hiệu cho Chu Nhất Thạch đừng nói nữa.

Chu Nhất Thạch không định im miệng, thấy Gia Nhi không đáp, y lâu bầu nói:

- Ta không biết Diệp Hoài Tụ muốn lấy bản vẽ Long Chu với ý đồ gì, là có vị đại hào kiệt trong giới lục lâm đạo nào muốn, hay là vị đại nhân vật nào trong triều sinh ra tâm không thần phục, những điều này không quan trọng, quan trọng là ta sẽ không bao giờ giao bản vẽ Long Chu cho các ngươi. Diệp Hoài Tụ muốn mua ta nhất định không bán, ngươi có kẻ kiếm vào cổ ta cũng vô dụng, ta sẽ không giao ra. Hơn nữa, ngươi có thể yên tâm cho dù ngươi có giết chết ta rồi cho người lục tung cả Chu gia lên thì cũng không thể tìm ra bản vẽ Long Chu đâu. Đích thân ta đã cất giấu nó ở một nơi rất an toàn, các ngươi đừng hòng tìm ra.

- Câm miệng! Ngu xuẩn!

Gia Nhi nhìn y một cách khinh bỉ, tự nhiên đem câu cửa miệng của người nào đó nói ra.

Ngu xuẩn, cô ta nói

- Tiểu thư nhà ta không có ý định lấy bản vẽ Long Chu của ngươi, chẳng qua hôm nay tiểu thư muốn mời ngươi đến đây để xem một vở kịch.

- Xem kịch?

Chu Nhất Thạch không khỏi ngạc nhiên, y bỗng chốc quên đi hai từ ngu xuẩn kia.

- Chẳng phải Diệp Hoài Tụ nói muốn từ biệt ta sao?

Y cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong giọng nói của y người ta nhận ra được sự kinh hoàng. Y không phải không sợ hãi, cũng không phải không lo lắng, mà chỉ là y không muốn mất mặt trước cô gái có vẻ yếu đuối trước mắt. Dù sao y cũng được luyện võ từ nhỏ nên dù là hai ba đại hán cũng chưa chắc có thể là đối thủ của y. Chỉ là một câu kẻ tiếp của Gia Nhi đủ để y từ bỏ ý định chống đối, ngồi xuống để đợi xem tuồng hay sẽ xảy ra.

- Đúng là nói lời từ biệt, nhưng không phải ngươi và tiểu thư nhà ta, mà là tạm biệt thành phố Giang Đô này.

Gia Nhi thân nhiên nói.

- Ngươi muốn không chế ta!

Chu Nhất Thạch cuối cùng đã phản ứng lại, y không áp chế nổi kích động muốn đứng lên nhưng lại bị thanh kiếm đang kề cổ kia không chế ngồi xuống, bức tức trong lòng y như dâng lên, đôi mắt đỏ long sòng sọc, hai bàn tay của y nắm chặt lại, có lẽ trong lòng y đang đấu tranh tư tưởng, nên nhẫn nại chờ thời cơ hay chiến đấu tới cùng với cô gái có vẻ yếu đuối trước mắt. Dù sao y cũng được luyện võ từ nhỏ nên dù là hai ba đại hán cũng chưa chắc có thể là đối thủ của y. Chỉ là một câu kẻ tiếp của Gia Nhi đủ để y từ bỏ ý định chống đối, ngồi xuống để đợi xem tuồng hay sẽ xảy ra.

- Ngươi chỉ nói đúng một nửa, thực ra nếu ta không đem ngươi ra khỏi thành Giang Đô này thì không lâu nữa dù không có ai ép buộc ngươi ngươi cũng không thể tiếp tục ở đây được nữa. Ta bắt cóc người chỉ là để cho ngươi nhìn thấy việc giấu bản vẽ Long Chu của ngươi ở một nơi bí mật quả thực là một hành động ngu ngốc. Bây giờ ngươi có thể vén rèm nhìn ra ngoài thử xem, tốt nhất đừng để kẻ bên ngoài kia nhìn thấy mặt ngươi, nếu không kịch sẽ chẳng có để coi.

Vì lời nói đó, Chu Nhất Thạch đã quyết định vén rèm nhìn ra bên ngoài rồi tính sau.

Y cẩn thận vén bức rèm, len qua khe hở nhìn ra bên ngoài

Xe ngựa vừa vọt đi ngang qua đầu ngõ nhỏ nơi tòa nhà của Chu Bất Sĩ, vì thế Chu Nhất Thạch chứng kiến Chu Bất Sĩ mang theo một bao hàng nặng lên xe ngựa, thấy gã ra hiệu cho bọn nô tài trở về. Lưu Hắc Thát cho xe ngựa chạy tiếp không ngừng từ trước miệng ngõ nhỏ vòng đi rồi dừng cạnh một góc khuất, sau đó Chu Nhất Thạch thấy Chu Bất Sĩ xuống xe đi vào một cửa hiệu bán ngọc chừng hơn mười phút rồi trở ra. Sau đó Lưu Hắc Thát vội vàng cho xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, rẽ qua một con đường mới thì dừng lại, lần này đợi khá lâu mới thấy Chu Bất Sĩ từ cửa hậu một trà lâu đi ra, mau chóng lên một chiếc xe ngựa đỗ ở nơi đó, xe ngựa tiếp tục lăn bánh.

- Ngươi rút cuộc muốn cho ta xem thứ gì?

Chu Nhất Thạch cau mày hỏi Gia Nhi, Gia Nhi lắc đầu nói:

- Ngươi hãy xem những gì mà họ làm, đôi khi những lời nghe được chỉ là lời nói dối, phải tận mắt trông thấy mới hiểu được chân tướng. Ta sẽ không nói cho ngươi biết chuyện gì sẽ xảy ra, tự mình xem đi ngươi sẽ hiểu, tốt nhất là ngươi nên mở to hai mắt ra mà xem.

Chu Nhất Thạch không nói lời nào mà chỉ chăm chăm theo dõi Chu Bất Sĩ lên chiếc xe ngựa kia, y để ý thấy trong tay Chu Bất Sĩ vẫn mang theo túi đồ nặng trĩu.

Sau khi xe ngựa của Chu Bất Sĩ rời đi, Lưu Hắc Thát không vội cho xe ngựa theo đuôi mà đi sang một con đường khác. Gã đánh xe qua vài dãy phố rồi dừng xe cạnh một cây đại thụ ven đường. Gia Nhi đặt thanh kiếm trên tay xuống, nâng gờ tay ra hiệu mời. Chu Nhất Thạch nghi ngờ liếc nhìn Gia Nhi, y lập tức xuống xe ngựa.

Gia Nhi đi trước dẫn đường, Chu Nhất Thạch đi giữa, Lưu Hắc Thát thì mang vè mặt thông dong chậm rãi theo sau. Ba người vào một túp lều, lên tầng

lầu hai vào một nhĩ gian gần cửa sổ. Trên bàn đã bày biện sẵn vài món điểm tâm tinh xảo, còn có một bình rượu Lâm Giang lâu năm nổi danh nhất Giang Đô.

Chu Nhất Thạch chọn ngồi sát cửa sổ, sau đó nhìn ra phía bên ngoài.

Sau hồi kinh ngạc, mọi người đang dần dần bình tĩnh lại, bầu không khí chìm trong yên lặng, bỗng nhiên y phát hiện ngoài cửa sổ cảnh vật ở có chút quen thuộc, suy nghĩ hồi lâu, y chợt nhận ra hóa ra từ lâu này có cửa sau thông ra phía đối diện Giang Đô Quận Thủ Ngụ Sĩ Hồng hậu trạch. Y dự cảm có điều gì chẳng lành sắp xảy ra.

- Diệp đại gia đâu?

Y hỏi.

Gia Nhi đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, thân nhiên nói:

- Chúng ta tới đây để cứu ngươi, tiểu thư nhà ta đi cứu người nhà của ngươi.

- Cứu ta? Cứu người nhà của ta?

Sắc mặt của Chu Nhất Thạch đột nhiên thay đổi, y đứng bật dậy nhìn ra cửa sổ. Quả nhiên một chiếc xe ngựa dừng lại ở hậu viện Giang Đô Quận Thủ Ngụ Sĩ Hồng, Chu Bất Sĩ từ trong xe ngựa bước ra, tay không còn cầm vật nặng kia. Từ hậu môn của Từ lâu có thể nhìn thấy Chu Bất Sĩ được một bầy tôi tớ dẫn đến tiền viện. Sau đó, họ không thể quan sát được gì nữa.

- Ngươi có muốn đệ đệ ngươi tin tưởng nhất mang theo thứ gì bên trong bọc đồ kia không?

Lưu Hắc Thất cười hỏi.

- Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì!

Chu Nhất Thạch nổi giận quay phắt người lại gần như hét lên hỏi.

Lưu Hắc Thất nhún vai, không nói gì.

- Đi thôi.

Gia Nhi thân nhiên nói:

- Nếu ngươi còn không đi, ngươi sẽ không thể ra khỏi cửa thành Giang Đô. Rượu trên bàn ngươi có thể cầm theo để giải sầu, ta đã thanh toán rồi.

- Ta hiểu rồi!

Chu Nhất Thạch bỗng nhiên hét lên:

- Ngay từ đầu thứ các ngươi muốn vốn dĩ không phải là bản vẽ Long Chu, thứ các ngươi muốn chính là ta, tất cả những điều này đều là do các ngươi đã tính toán kỹ lưỡng trước, là các ngươi đã ép buộc Hiếu Xương đi tìm gặp Ngụ Sĩ Hồng đúng không! Nhất định là như vậy, nhất định là các ngươi ép buộc ta không thành sau đó lại ép buộc Hiếu Xương, làm cho đệ ấy không còn cách nào đành phải đến cầu cứu Ngụ Sĩ Hồng. Hiếu Xương cầm bản vẽ Long Chu đi cầu cứu Ngụ Sĩ Hồng, cầu xin ông ta bảo vệ cho Chu gia chúng ta!

- Ngươi chỉ đoán đúng phân nửa.

Gia Nhi thờ dãi nói:

- Bọn ta vốn dĩ không có ý định muốn bản vẽ Long Chu của ngươi, đích xác thứ bọn ta muốn chính là dẫn ngươi đi, thứ mà Chu Bất Sĩ cầm trên tay có lẽ là bức Long Chu, nhưng hắn ta đã phải dùng ba ngày hai đêm để họa lại một bản vẽ Long Chu khác, bản vẽ Long Chu thật vẫn còn ở nhà của hắn, hắn đi gặp Ngụ Sĩ Hồng quả thực là để cầu giúp đỡ. Nhưng bọn ta không bức ngươi, cũng không bức Chu Bất Sĩ, việc hắn đi cầu cứu Ngụ Sĩ Hồng cũng tuyệt đối không phải là cầu xin ông ta bảo vệ ngươi.

Lưu Hắc Thất mỉm cười mở túi đồ sau lưng, lấy ra hơn mười phong thư giao cho Chu Nhất Thạch:

- Tranh thủ thời gian xem đi, chúng ta còn phải vội vã ra khỏi thành, bằng không lát nữa quan binh phong tỏa cửa thành, chúng ta sẽ không ra được.

Chu Nhất Thạch run rẩy cầm lấy những lá thư kia, chỉ đọc một trong đó sắc mặt trở lên tái nhợt như tờ giấy.

- Tất cả đều là giả dối

Y giận dữ nói:

- Đây là các ngươi ngụy tạo, Hiếu Xương tuyệt đối sẽ không gạt ta có lui tới cùng Dương Huyền Cẩm!

Gia Nhi thương hại nhìn Chu Nhất Thạch:

- Những phong thư này có phải nguy tạo hay không ngươi nhìn là nhận ra ngay. Còn Chu Bất Sĩ và Dương Huyền Cẩm có qua lại hay không thực ra cũng không có gì khó để biết, ngươi chỉ cần hỏi các thuyền thuyền của Chu gia trên sông Hoàng Hà tháng trước mà Chu gia đã ghé vào là nơi nào ắt hẳn ngươi sẽ rõ. Tuy rằng ngươi luôn cố gắng cắt đứt mối quan hệ với Dương Huyền Cẩm, nhưng không thể phủ nhận chính đội tàu Chu gia các ngươi luôn vận lương cho phản tặc.

- Đây là tội chết tru di cửu tộc.

Lưu Hắc Thất cười châm biếm nói:

- Thật không thể nghĩ được rằng đệ đệ mà ngươi tin tưởng nhất, hẳn muốn thay thế ngươi trở thành người đứng đầu của Chu gia? Ngươi là trưởng tử, kế thừa sản nghiệp gia tộc thuận lý thành chương. Cho nên ngươi chưa từng nghĩ đến, đệ đệ của ngươi hẳn có thể được cái gì. Hẳn cũng là người của Chu gia, vì sao chỉ có thể đi theo phía sau ngươi bận rộn lại không được gì?

- Ta... Ta đã chia cho hắn gần nửa gia sản!

Chu Nhất Thạch tái nhợt vô lực nói.

- Cũng bởi đã có được gần nửa gia sản, cho nên hắn mới phải muốn có toàn bộ.

Gia Nhi nói:

- Tiểu thư nhà ta nói rất đúng, phú gia, anh em thường không hòa thuận, đầu đá lẫn nhau để tranh giành gia tài, trong gia đình nghèo khó nhưng anh em lại hòa thuận thương yêu nhau. Vì Chu gia ngươi là gia đình có tiền tài, nên không ngăn cản được người khác có lòng thèm muốn, lòng thèm muốn này, đến từ người khác, cũng tới từ người nhà ngươi.

Lưu Hắc Thất thở dài:

- Lại nói tiếp, ngươi ngu ngốc như vậy thật đúng là không thích hợp làm gia chủ gia tộc. Đệ đệ của ngươi mặc dù là người hiểm ác, vì mưu cầu ích lợi mà không màng đến tình thân, nhưng nói đến hắn cầu kết với các nhân vật lớn trong triều, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khi hắn cầu kết phản tặc Dương Huyền Cẩm sau đó trút tội danh cho ngươi, tiếp đó bởi vì có công tó giác, hắn sẽ đường đường chính chính trở thành người đứng đầu Chu gia, được làm quan.

- Đi thôi

Gia Nhi nhìn Chu Nhất Thạch nói:

- Cho dù bọn ta không bức ngươi, không bắt cóc ngươi, thì ngươi có mọc cánh cũng khó mà thoát được.

...

Xe ngựa ra đô thành theo quan đạo đi hướng tây, lúc chạng vạng đã tới một thôn trấn. Ở đây, Chu Nhất Thạch gặp được thê tử và hai con gái của mình. Thê tử Tôn thị gặp y thì kích động khóc lên, hiển nhiên trước đó đã bị dọa không ít.

Chu Nhất Thạch an ủi thê tử vài câu, lập tức đi đến phía Diệp Hoài Tự đang nghỉ chân bên một gậy tường vì.

- Ngươi muốn dẫn ta đi đâu? - Chu Nhất Thạch hỏi.

- Ngươi tốn công dẫn ta đi, rốt cuộc ngươi có mưu đồ điều gì? Ngươi đừng nói những việc dơ bẩn kia của Chu Bất Sĩ làm không can dự đến ngươi, nếu như không có người nghĩ kế, đệ ấy sẽ không thay đổi trở nên tàn nhẫn như vậy. Ta hiểu rõ đệ ấy, từ nhỏ bọn ta đã lớn lên cùng nhau!

Diệp Hoài Tự, xoay người nhìn Chu Nhất Thạch:

- Đến hiện tại, ngươi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra sao.

Nàng hỏi Chu Nhất Thạch:

- Ngươi đó, chính là quá thiện lương.

Chu Nhất Thạch tức giận nói:

- Thiện lương có cái gì không tốt!

Diệp Hoài Tự thở dài:

- Thiện lương đương nhiên là tốt, nhưng với những kẻ giả nhân giả nghĩa sẽ không tốt.

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn Chu Nhất Thạch hỏi:

- Người luôn miệng nói người hiểu được đệ đệ của người, luôn nói người đối với hắn hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng cũng chỉ là người tự lừa mình dối người thôi. Đúng vậy, người đã chia cho hắn phân nửa gia sản, nhưng tất cả thu hoạch chín phần đều phải giao cho người, hắn chỉ được chia tiền lời. Đã nếm được ngon ngọt, hắn làm sao có thể không nảy sinh dã tâm chứ?

- Chín phần kia là giao cho gia tộc. - Chu Nhất Thạch giải thích.

- Một ngàn tám trăm thợ thủ công mà triều đình phái đến Thủy A để đóng Long Chu đã bị hạ độc từ nguồn nước, đệ đệ của người cũng có can dự trong chuyện này, người đừng nói người không biết, từ đầu đến cuối, người đều không làm chuyện gì đây nhé. Hắn không chết, không phải là do người chiếu ứng, mà là hắn dùng tiền mua chuộc Tấn Kỵ Thường Thị Tôn Tĩnh An, lại sai người xin Thủy sư Đại tướng quân Lai Hộ Nhi nói chuyện mới thoát được tội chết.

Những lời Diệp Hoài Tự nói ra giống như những nhát dao đâm thẳng vào tim Chu Nhất Thạch.

- Không!

Chu Nhất Thạch gào lên:

- Người tìm Lai Hộ Nhi Đại tướng quân nói chuyện là ta!

Diệp Hoài Tự nhìn y thương xót:

- Nhưng Chu Bất Sĩ không cho là như vậy, bởi vì bản thân hắn đã bỏ tiền mua chuộc ra.

Chu Nhất Thạch mềm nhũn người, y phục của y ướt đầm mồ hôi, toàn thân dường như y giống như bị rút hết khí lực, suy sụp té trên mặt đất.

- Đều tại ta!

Y rung run nói:

- Ta nên tâm sự với Hiếu Xương nhiều hơn, đệ ấy nhất định là cảm thấy ta cứu được không đệ ấy mới trở nên như vậy. Ta luôn cảm thấy huynh đệ một nhà, còn tranh giành nhau cái gì?

Diệp Hoài Tự thở dài nói:

- Vốn dĩ là hai người, sao có thể trở thành một được?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Người Nhất Định Phải Chết? .

Chu Nhất Thạch im lặng, cứ như vậy ngồi dưới đất không nói một lời, ánh mắt trống rỗng. Lưu Hắc Thát đi tới đưa bình rượu lâu năm Lâm Giang mua từ quán rượu Thuận Hạ cho y. Chu Nhất Thạch theo bản năng nhận lấy sau đó ngược cổ ực mạnh mấy ngụm. Rượu lâu năm Lâm Giang không quá cay thậm chí còn có chút ngọt, nhưng Chu Nhất Thạch uống vào miệng cũng chỉ có hương vị cay đắng.

- Rượu uống hết nhớ đừng làm mất bầu rượu.

Lưu Hắc Thát vỗ vỗ bả vai Chu Nhất Thạch chân thành nói:

- Rượu thì cho nhưng không cho bình rượu.

Chu Nhất Thạch ngẩn ra, lập tức cười khổ vài tiếng.

Hiện giờ y không có tâm tình nói giỡn, hơn nữa cũng không cảm thấy lời nói đùa này của Lưu Hắc Thát buồn cười, nhưng y vẫn biết ơn liếc nhìn Lưu Hắc Thát một cái, nhận thấy bộ mặt hung ác của đại hán này thật ra thoát nhìn cũng không đáng sợ giống như bề ngoài. Lưu Hắc Thát cười cười không nói gì nữa, đứng dậy hướng về phía xa đi tới, vừa đi vừa hỏi Tôn thị thê tử của Chu Nhất Thạch:

- Người có thể cười ngửa hay không?

Tôn thị lau nước mắt, ngẩng đầu khó hiểu liếc nhìn Lưu Hắc Thát một cái.

Lưu Hắc Thát giải thích:

- Nha dịch phủ Giang Đô đến nhà Chu gia các người bắt người, phát hiện các người đã chạy thoát nhất định sẽ ra thành đuổi theo, xe ngựa dễ làm cho người ta chú ý và lại tốc độ chậm, cho nên chúng ta phải đổi sang cưỡi ngựa, hơn nữa còn không thể đi đường lớn. Nếu người không thể cưỡi ngựa vậy thì rất phiền phức.

- Ta có thể!

Tôn thị lau nước mắt cắn răng nói:

- Cho dù là người cột ta vào trên lưng ngựa, ta cũng nhất định có thể.

Nàng nhìn Chu Nhất Thạch một cái sau đó kiên định nói:

- Những gì thuộc về chúng ta sớm muộn gì cũng phải đoạt lại, cho nên hiện tại nhất định phải còn sống. Bất kể như thế nào, cũng phải sống!

Lưu Hắc Thát tán thưởng nhìn Tôn thị một cái nói:

- Người nghĩ thoáng hơn so với hần.

Tôn thị lắc đầu nói:

- Bởi vì chàng còn sống, cho nên ta phải còn sống, nếu chàng xảy ra chuyện gì thì ta còn sống có ý nghĩa gì? Nghĩ thoáng là vì muốn cùng nhau với chàng.

Lưu Hắc Thát ngẩn ra, kính nể hần lên.

Y gật gù đầu với Tôn thị, từ trong bao lấy ra lương khô đưa cho nàng nói:

- Đi khuyên hần một chút đi, dù gì cũng phải ăn một ít, chúng ta chạy đi còn không biết tiếp theo sẽ dừng lại ở địa phương nào. Trong bụng không có thứ gì sẽ không chịu được xót này.

Tôn thị cầm lấy lương khô nói cảm ơn, từ từ đi về phía Chu Nhất Thạch.

Lưu Hắc Thát đi đến bên cạnh Diệp Hoài Tú, nhìn thoáng qua Chu Nhất Thạch thờ dãi:

- Lần này vận khí của chúng ta không tệ, không nghĩ tới đúng lúc gặp phải huynh đệ bọn họ xảy ra vấn đề. Tuy nhiên, vận khí của hần không tốt lắm. Gia nghiệp to lớn như vậy cứ như vậy mà không còn, không chừng trong lòng còn có ý định muốn chết cho rồi.

Diệp Hoài Tú lắc đầu:

- Thật ra vận khí của hần cũng tốt lắm.

- Vì sao nói như vậy?

Lưu Hắc Thát hỏi.

Diệp Hoài Tú không trả lời mà xoa người đem những đóa tường vi vừa hái xuống đặt ở dưới mũi người. Nhìn thấy nét mặt của nàng thật sự nghiêm túc, Lưu Hắc Thát nhận không được nói:

- Hoa hái xuống không được bao lâu rồi cũng sẽ khô héo. Chi bằng cứ để cho nó ở đây, tự sinh tự diệt.

Diệp Hoài Tú cười cười nói:

- Tự sinh tự diệt rồi cũng héo rũ, bị người hái kẹp ở bên trong quyển sách, qua một vài ngày tuy rằng không còn tươi đẹp như trước nhưng ít ra cái đẹp vẫn còn đó.

Lưu Hắc Thát thấy khó hiểu, Diệp Hoài Tú cũng không nói nữa. Nàng thay đổi trang phục gọn ghẽ xoa người đi đến cạnh một tảng đá ngồi xuống, thật sự đem đóa hoa tường vi kẹp vào trong một quyển sách mang theo bên người. Sau đó nàng bắt đầu từ từ ăn lương khô một cách rất nghiêm túc. Lương khô vừa cứng vừa khô cũng không dễ ăn, nhìn bộ dạng của nàng ăn không ngờ lại mang theo vài phần chí thành. Trong đầu Lưu Hắc Thát chợt nhớ tới, đây là người thứ hai y thấy ăn thật tình như thế, thật giống như không phải đang dùng cơm mà là đang làm một việc rất cẩn thận, nghiêm túc trang nghiêm, làm cho người ta khó hiểu, người thứ nhất mà y thấy ăn như thế, là Lý Nhân.

Trong thế gian tốt nhất là tu hành, trong thiên hạ khó nhất chính là ăn cơm.

Y nhớ rõ Lý tướng quân đã từng nói một câu như vậy, nhưng cũng không giải thích hàm nghĩa trong đó.

Y không biết tu hành có cái gì tốt, đương nhiên cũng không biết ăn cơm có cái gì khó.

Không biết Tôn thị khuyên Chu Nhất Thạch cái gì mà Chu Nhất Thạch cảm kích nhìn thê tử một cái lập tức cầm lấy lương khô, từng miếng từng miếng nuốt vào, nhạt như nước ốc. Y ăn một miếng, Tôn thị liền ăn một miếng, y uống một ngụm nước, Tôn thị uống một ngụm nước. Hai người ăn rất chậm, vừa ăn vừa rơi lệ.

- Diệt đại gia nói vận khí của hần cũng tốt, ta nghĩ không ra, đã đánh mất gia nghiệp còn suýt nữa chết, làm sao lại may mắn?

Lưu Hắc Thất lẩm bẩm nói.

Gia Nhi mỉm cười nói:

- Chúng ta rất may mắn, là vì đúng lúc hợp tình hợp lý mang hần về. Mà hần rất may mắn cũng là bởi vì xảy ra nhiều chuyện như vậy được chúng ta hợp tình hợp lý mang về.

- Đùng thừa nước đục thả câu được không, Gia Nhi cô nương!

Lưu Hắc Thất về mặt đau khổ nói.

Gia Nhi chân thành nói:

- Nếu không phải chúng ta tới Giang Đô, Chu Bất Sĩ muốn hại hần, hần có thể sống được sao?

- Nhưng nếu không phải chúng ta đến Giang Đô, Chu Nhất Thạch cũng sẽ không đem bản vẽ Long Chu giao cho Chu Bất Sĩ, nói như vậy Chu Bất Sĩ cũng sẽ không có cách nào hại Chu Nhất Thạch. Nói cách khác, nếu chúng ta không đến Giang Đô, nói không chừng Chu Bất Sĩ sẽ không hại Chu Nhất Thạch, nói không chừng giữa hai người bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lưu Hắc Thất nói một hồi không mấy mạch lạc, nhưng dù sao cũng đã thể hiện rõ ý tứ.

Gia Nhi nhìn Lưu Hắc Thất, một lát sau giận dữ nói:

- Không biết có phải trong lòng ngươi có áy náy hay không nên mới nói ra những lời như vậy, nhưng ta có thể nói, lời của ngươi thật sự không có chút đạo lý nào, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy nếu chúng ta không đến, hai huynh đệ bọn họ có thể bình an vô sự anh em hoà thuận cả đời hay sao? Chu Bất Sĩ tâm tư dơ bẩn chẳng lẽ là do chúng ta cho hần hay sao? Bản vẽ Long Chu thật ra một chút ý nghĩa đều không có, nếu không phải như vậy, vậy ngươi có thể xem nó như một khối đá để thử vàng.

Lưu Hắc Thất không nói được gì, trầm mặc một hồi nhìn về phía Chu Nhất Thạch thờ dãi:

- Vận khí của hần thật đúng là khá tốt!

...

...

Sau khi Chu Bất Sĩ rời khỏi, Quận Thủ Giang Đô Ngưu Sĩ Hồng cầm lấy khế đất và ngân phiếu mà Chu Bất Sĩ đưa tới cười cười. Nhìn số ngân phiếu một khi đổi ra là có thể biến thành vô số tiền đếm không hết, mà ngay cả nỗi phiền muộn về việc đưa giốn tiêu thị nữ đến chết cũng tan thành mây khói. Sự nghiệp của Chu gia vô cùng lớn, mặc dù chỉ là một hộ thương nhân bị xem thường (đứng cuối cùng trong sĩ, nông, công, thương) nhưng một gia tộc như vậy tuy rằng không địa vị thì lại có tiền tài. Trên sông Trường Giang, Hoàng Hà đều có thể nhìn thấy đội tàu của Chu gia.

Lão lại nhìn bản vẽ Long Chu một chút, ngẫm nghĩ một hồi bèn ôm tới đặt vào một hốc tối phía sau giá sách. Vật này lão không có ý định giao cho Hoàng đế. Dù gì mình cũng phải giữ lại một chút gì đó cho sau này. Đại Tùy hiện giờ thiên hạ rối loạn, phía bắc Trường Giang nghe nói khắp nơi đều có dân chúng tạo phản, phá được quận huyện, cướp kho. Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức, Vương Bạc tên của những người này sớm đã truyền đến Giang Đô, ai biết Đại Tùy còn có thể kiên trì được bao lâu? Trong tay Ngưu Sĩ Hồng có bản vẽ Long Chu, nếu, nếu chẳng may Đại Tùy thật sự xong rồi, thay đổi người khác làm Hoàng đế, bản vẽ Long Chu này dâng lên lúc đó chẳng phải là có một công lớn hay sao?

Lão cười đắc ý, càng có cảm giác vận khí của mình không tệ.

Chỉ có điều mới cười trong chốc lát, sắc mặt của lão bỗng nhiên biến đổi.

Nhìn xấp ngân phiếu trong tay, bỗng nhiên ánh mắt của Ngưu Sĩ Hồng trở nên bi ai.

Bởi vì lão bỗng nhiên tỉnh ngộ, phần tiền tài này không phải là tự mình mình có thể nuốt trôi được. Nếu như mình không phun ra phần lớn để hối lộ cấp trên, chỉ sợ chuyện đã đồng ý với Chu Bất Sĩ rất khó làm được. Lão vừa đau lòng vì số tiền trong tay vừa tính toán phía bên gia (người trong tộc) Ngưu Thế Cơ nên đưa bao nhiêu, phía Hoàng môn Thị lang Bùi Củ đưa bao nhiêu, phía Bùi Uẩn đưa bao nhiêu, đương nhiên, còn có phần của Đại tướng quân Lai Hộ Nhi cũng phải đưa một ít. Những người này đều là những người ở trước mặt Hoàng đế nói một câu còn hơn mình nói cả trăm câu cả ngàn câu, nếu bọn họ không có được quyền lợi chỉ sợ mình rất cuộc cái gì cũng đều không chiếm được.

Cuối cùng Ngu Sĩ Hồng đau lòng đem ngân phiếu chia làm năm phần, bản thân y để lại một phần ít nhất. Trong phần này có vài sản nghiệp ở quận Giang Đô, đương nhiên, còn bao gồm cả tòa Hồng Tản lâu này.

Sau khi chia xong xuôi y tự mình chọn lễ vật phái người đưa đến các vị đại nhân trong đội ngũ ngự giá, xong rồi lão mới hạ lệnh phái người đi bắt Chu Nhất Thạch. Lão không vội là bởi vì lão không ngờ, Chu Nhất Thạch biết được tin trước khi chuyện xảy ra nên bỏ trốn rồi.

Người được phái đi lục soát nhà của Chu gia, sau đó lại tiến đến xưởng đóng tàu ở bờ sông cũng không thể tìm được Chu Nhất Thạch bèn vội vã trở về báo cho Ngu Sĩ Hồng biết. Ngu Sĩ Hồng chẳng những không tức giận ngược lại còn mỉm cười. Bởi vì lão biết, so với bị bắt Chu Nhất Thạch chạy trốn với lão còn có lợi hơn. Tồi thiếu, bản vẽ Long Chu bệ hạ có hỏi tới, lão có thể nói bị Chu Nhất Thạch mang đi.

Hơn nữa, một khi tình thế có thay đổi, trong triều có người đứng ra giúp Chu Nhất Thạch, vậy thì mình cũng coi như không đem sự tình làm cho tới cùng.

Biết được Chu Nhất Thạch bỏ chạy, lão hạ lệnh cho nha dịch phủ Giang Đô và quân binh theo quan đạo đuổi theo một trận, cũng không ra nghiêm lệnh nhất định phải bắt được người, những việc này chẳng qua là làm ra vẻ một chút thôi.

Khác với lão, lúc Chu Bất Sĩ biết được huynh trưởng của mình trước đó đã nhận được tin tức chạy khỏi Giang Đô vô cùng sợ hãi! Gã thật không thể ngờ Chu Nhất Thạch có thể chạy. Cũng chính vì vậy mà ở trong lòng của gã giống như bị kim đâm khiến cho gã từng giây từng phút cũng không được bình yên. Gã thực sợ hãi nếu như trong tương lai đại ca Chu Nhất Thạch lại xuất hiện ở trước mặt mình, mình phải đối mặt như thế nào đây? Vì thế gã vội vàng lại đi đến phủ Quận Thủ Giang Đô một chuyến, tìm Ngu Sĩ Hồng.

Ngu Sĩ Hồng nói với gã đã phái người đuổi theo, bảo gã hãy an tâm chờ tin tốt đi. Nhưng từ phản ứng của Ngu Sĩ Hồng Chu Bất Sĩ có thể nhìn ra, lão chẳng để ý đến việc đuổi bắt đại ca Chu Nhất Thạch. Dù vậy, Chu Bất Sĩ vẫn làm ra vẻ cảm tạ hết lời như cũ, sau khi rời khỏi phủ Quận Thủ lập tức gã tới một ngôi nhà ở thành tây thoát nhìn có chút đồ nát.

Nơi này là sông bạc, đương nhiên, là không thể lộ ra ngoài ánh sáng đầy.

Sau khi Chu Bất Sĩ tìm được ông chủ Từ người mù, là ông chủ sông bạc, còn chưa mở miệng bày tỏ ý đồ mà đến trước tiên đã xuất ra năm trăm lượng bạc. Không phải Nhục Hảo, càng không phải là tiền trắng, mà là bạc trắng bóng.

- Giết Chu Nhất Thạch đại ca ta, bắt kẻ chân trời góc biển, chỉ cần mang đầu người trở về gặp ta, ta cho ngươi thêm năm trăm lượng!

Chu Bất Sĩ cẩn thận nói.

- Hai ngàn.

Từ người mù vờn hai ngón tay quơ quơ.

- Phải là bạc, không thể bớt hơn.

Từ người mù nghiêm túc nói.

- Được! Sau khi chuyện thành công, 1500 còn lại lập tức đưa tới.

Chu Bất Sĩ không do dự.

- Được rồi, hiện tại ngươi nói rõ ràng cho ta biết chuyện của đại ca ngươi.

Từ người mù cũng không mù, chỉ có điều mắt của y quá nhỏ, lúc nói chuyện híp mắt thoát nhìn thật giống như không có mắt, cho nên mới gọi là Từ người mù. Lai lịch của Từ người mù này rất thần bí, có người nói y tới từ bên Tào Châu kia, nghe nói Từ gia ở đó cũng là danh gia vọng tộc. Còn có người nói y là đại đạo độc hành ở Hà Bắc, bị quan phủ truy bắt vì giết quá nhiều người, y bỏ chạy đến Giang Đô mở một sông bạc, nhưng cũng ngầm tiếp nhận việc giết người, giá rất cao, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thất bại.

Còn có người nói, Từ người mù thật ra là một thám tử cho son trại ở Giang Đô, thuận tiện giết người kiếm một ít tiền.

Chu Bất Sĩ miêu tả tỉ mỉ một lần tướng mạo của Chu Nhất Thạch và những nơi có khả năng trốn chạy, sau khi nói xong không về nhà mình mà là đi đến nhà lớn của Chu Nhất Thạch ở Hoa Dương. Y chậm rãi đi vào chính sảnh, từ từ ngồi xuống cái ghế mà Chu Nhất Thạch thường ngồi, hai tay sờ soạng tay vịn ghế thì thào tự nói:

- Cái ghế này dựa vào quả thật rất thoải mái, cho nên... đại ca... nhất định ngươi phải chết, bằng không, ta làm sao có thể ngủ yên?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Trước Thì Là Quan Sai Sau Lại Là Sơn Tặc.

Thật ra Từ người mù cũng không lớn tuổi, nếu y không nhớ lầm hẳn là năm nay y ba mươi mốt tuổi, so với cháu họ đồng tộc bội phục y nhất chỉ lớn hơn mười hai tuổi. Chỉ là bởi vì thường xuyên ở bên ngoài bốn ba nên thoát nhìn y thật giống như đã năm mươi tuổi. Y nhớ rõ lần trước lúc trở về sơn trại, cháu họ còn khuyên y không cần quá vất vả. Nhưng nếu nhận được nhiệm vụ dò thám ở Giang Đô này, lại là do cháu họ đề cử mình, bất kể như thế nào y cũng không thể nhàn rỗi mà đánh mất thể diện cháu họ, Đại đương gia đối với cháu họ kia của y cực kỳ tôn trọng và khâm phục, mình đi theo cũng được thơm lây cho nên càng phải cẩn thận hơn nữa.

Kỳ thật ở Giang Đô cũng không có bao nhiêu việc để làm, mãi cho đến gần đây trong sơn trại truyền tới mệnh lệnh bảo y điều tra tin tức Long Chu y mới bận rộn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không gặp được chuyện tốt gì. Lúc Chu Bất Sĩ nghe danh tìm đến y, lập tức hai mắt Từ người mù tỏa sáng. Trong lòng tự nhủ vận khí thật sự là quá tốt, giống như người đang khát nước lại có người đưa tới một tách trà thơm.

Không ai hiểu rõ về Long Chu hơn so với Chu Nhất Thạch rồi, trong sơn trại có người dự định ám sát Hoàng đế hồ đồ kia, nếu như Chu Nhất Thạch đồng ý hỗ trợ, vậy thì đại sự dường như không thể này lại thật sự có thể đạt thành.

Cho nên, cho dù Chu Bất Sĩ không bỏ ra một đồng nào y cũng sẽ tận tâm tận lực tìm cho được Chu Nhất Thạch.

Chính là bởi vì ở Giang Đô rảnh rỗi cực kỳ nhằm chán cho nên Từ người mù mới đưa tin là đảm nhận việc mua bán giết người. Thế mà trong một năm này việc mua bán không ngờ lại vô cùng tốt, đem lại không ít tiền để mua binh khí và áo giáp cho sơn trại. Y cảm giác cuối cùng mình cũng đã làm được một vài chuyện giúp cho cháu họ, dù sao cháu họ ở sơn trại là người được Đại đương gia vô cùng coi trọng. Bán thân mình ra sức một ít, cũng tránh cho bị người nói xấu.

Cho nên mỗi lần ăn này, Từ người mù tính toán tự mình ra tay.

Y ở thành Giang Đô này trong giới hắc đạo cũng có chút lực ảnh hưởng, không bao lâu liền từ miệng của một vài gã lưu manh biết được trước khi người của quan phủ đến Chu gia đại khái khoảng một canh giờ, một chiếc xe ngựa đến Chu gia đón vài người đi về phía tây thành, về phần người được đón đi có phải là Chu Nhất Thạch hay không bọn họ lại không nhìn thấy. Từ người mù tính toán vừa xuống xe ngựa đi sẽ không quá mau cho nên lập tức mang theo mười mấy người cưỡi ngựa đuổi theo ra cửa tây, dọc theo đường đi vừa truy đuổi vừa hỏi thăm.

Tới một thôn trấn cách thành tây hai mươi mấy dặm, y tìm thấy hai cỗ xe ngựa bị vứt bỏ. Xe còn nhưng ngựa lại không có, người cũng biến mất không thấy dấu. Trong lòng Từ người mù tự nhủ lần này gặp được cao thủ giỏi về ẩn nấp, bèn dẫn người theo cẩn thận hỏi thăm, cuối cùng có một đứa bé đang chơi đùa ở bên ngoài nói có nhìn thấy mười mấy người cưỡi ngựa đi về phía tây bắc.

Từ người mù dẫn người nhanh chóng đuổi theo, mãi cho đến khi bầu trời tối đen cũng không thấy được người nào khả nghi.

Ngay khi y đã bắt đầu cảm thấy không còn hy vọng để đuổi theo bọn người Chu Nhất Thạch nữa thì bỗng nhiên có một tên thủ hạ nhận được tin tức, trong thôn ở phía trước có mấy người từ nơi khác đến tìm nơi ngủ trọ, xem ra có vẻ phong trần mệt mỏi. Tuy nhiên số người lại không phù hợp, chỉ có sáu người bốn nam hai nữ. Từ người mù khoát tay một cái nói bất kể là nhân số có đúng hay không, trước hãy đi xem kỹ rồi hãy nói. Nếu như là bọn người Chu Nhất Thạch chia nhau ra chạy, nói không chừng chính là số người trong đám đó.

Mười mấy tên cướp hung hãn vào thôn, thời điểm tìm được gia đình nợ sắc trời đã tối đen nhìn không thấy rõ được trước mặt ngoài năm thước. Từ người mù bảo thủ hạ chờ ở bên ngoài tường viện còn y tự mình tiến vào xem xét, nếu như đúng là người muốn tìm chỉ cần y huyết sáo một tiếng vậy thì tất cả đồng loạt cùng vào. Sau khi cẩn thận xong Từ người mù sửa sang lại quần áo một chút và đeo thanh cương đao sau lưng, nhẹ nhàng nhảy qua tường đất cũng không cao lắm.

Từ người mù quả thật rất may mắn, ở nông hộ này đúng là đám người Diệp Hoài Tụ tìm nơi ngủ trọ. Vì muốn cho mọi việc được ổn thỏa, nài nỉ phái một tổ Mật Diệp mang theo Chu Nhất Thạch và vợ con đi theo hướng bắc bằng một con đường khác, ước định qua quận Bành Thành sẽ hội hợp ở bến Nghi Thủy. Diệp Hoài Tụ và Gia Nhi, Lưu Hắc Thát cùng với hai hộ vệ đã theo Diệp Hoài Tụ từ rất lâu, mang theo Chu Nhất Thạch đã ăn mặc gọn nhẹ chạy hàng đôi về hướng bắc. Lúc đến thôn này Chu Nhất Thạch quả thật có chút không chịu đựng nổi, Diệp Hoài Tụ liền hạ lệnh tìm nơi ngủ trọ.

...

...

Từ người mù từ bên tường từ từ đi đến sương phòng phía dưới mái hiên, cách cửa sổ còn có thể thấy có ánh sáng mờ nhạt hắt ra, y thật cẩn thận tới gần, lỗ tai dán lên cửa sổ cẩn thận nghe ngóng.

Từ người mù đúng là một đạo tặc độc hành, người này quả thực có vài phần bản lĩnh. Từ gia ở Tào Châu Ly Hồ tính ra cũng là phú hộ vọng tộc, về sau gia tộc lại dời đến quận Đông nhưng y không đi theo. Người này vốn là bởi vì phẩm hạnh không đứng đắn mà bị gia tộc phi nhổ, duy chỉ có cháu trai đồng tộc với y thường xuyên lấy chút tiền tiếp tế cho y. Về sau cháu trai lẽ ra nên nhập sĩ nhưng lại vào sơn trại trở thành quân sư, mời y tiến đến nhập bọn, y liền không chút lựa chọn đồng ý.

Người này kỳ thật có chút điên, trong tộc cực giàu, tuy rằng y là đứa con của người vợ thứ nhưng trong nhà cũng có nhiều tài sản, nhưng y lại không màng đến việc buôn bán cũng không ham đọc sách, từ lúc nhỏ đã qua lại cùng với một vài người không đứng đắn trên giang hồ, sau lại nổi lên mua bán của bất chính cướp được của người, về sau lại bị đồng lõa bán đứng suýt chút nữa chết ở trong tay quan phủ, y bỏ trốn tìm một nơi để dưỡng thương, trong lúc đó đều là do cháu y chăm sóc đưa chút đồ ăn, đợi sau khi y thương thể lành hẳn, ra tay một hơi giết hết sáu bảy tên đồng lõa cùng với kẻ đã bán đứng y, từ đó về sau liền làm đạo tặc độc hành, tự mình hành động mà không hợp tác cùng với bất kỳ ai.

Y hận phụ thân của y, cũng bởi vì mình là con của thứ thiếp cho nên từ nhỏ đã không được hưởng sự chăm sóc gì, mới trước đây mỗi lần nhìn đến phụ thân, tuy nhiên cũng là ở trong phòng ngủ của mẫu thân y một đêm là phải đi, dù vậy, gần như một tháng cũng không thấy được phụ thân một lần. Sau lại y cùng với đại ca, chính là trưởng tử trong nhà đánh một trận, phụ thân tự tay cầm gậy đánh gãy hai chân của y, tuy rằng mẫu thân xót y tìm được lang trung nối xương, nhưng chuyện này vẫn ở trong lòng y không thể nào quên được.

Y hận đại ca của y, cũng bởi vì là trưởng tử cho nên hợp tình hợp lý kế thừa gia nghiệp khổng lồ. Hơn nữa đại ca của y cho tới bây giờ cũng không đem huynh đệ thứ xuất này để vào mắt, trong mắt của bọn họ y chẳng khác nào là nô bộc, động một chút là đánh chửi, không có chút nào nói đến tình thân. Y từng nghĩ tới chuyện giết chết phụ thân, giết chết đại ca của y, nhưng bởi vì cháu trai đáng yêu từ nhỏ đã thích cùng y chơi đùa cho nên y mới từ bỏ ý nghĩ này, cho nên mới phải bỏ nhà trốn đi trở thành cường đạo.

Từ khi mẹ y qua đời, nếu như nói trên thế giới này còn có cái gì vương bần thì đó chính là cháu trai của y.

Y từ nhỏ nhìn cháu trai lớn lên, trải qua nhiều loại huấn luyện thống khổ. Gia tộc của y tuy rằng cự phú nhưng lại không có địa vị gì, sĩ nông công thương, địa vị của người buôn bán cực thấp. Cho nên đại ca của y liền dốc hết tâm lực bồi dưỡng con trai, tính toán để cho trong tương lai con mình sẽ nhập sĩ làm rạng rỡ tông môn. Đáng tiếc, mọi việc không như mong muốn, đứa con học được một thân bản lĩnh cuối cùng lại lên núi làm sơn tặc.

Từ người mù một thân bản lĩnh ở trong sơn trại tuy rằng không tới mức thanh danh quá vang dội, nhưng tốt xấu gì cũng chống đỡ được vài hiệp ở dưới tay Trình đương gia. Cho nên y có tự tin, đối phó với bốn nam hai nữ coi như là không cần giúp đỡ cũng có thể dễ dàng không chết.

Nghe được trong sương phòng có người nói chuyện, Từ người mù nghiêng tai lắng nghe.

- Chuyện này chúng ta phải cẩn thận một chút, bây giờ triều đình đối với việc buôn muối lậu tra xét rất kỹ càng, chúng ta lại là lần đầu đi lại, cho nên ngàn vạn lần không được sơ suất. Sáng sớm ngày mai lúc trời chưa sáng chúng ta lập tức lên đường, tranh thủ sớm đến nơi lấy hàng rồi nhanh chóng trở về.

Một người có thanh âm tục tằn cố ý hạ giọng nói.

Từ người mù chau mày nói thầm xui xẻo, trong lòng tự nhủ hóa ra là đám tư dân buôn muối. Y lặng lẽ lui về phía sau mấy bước dự định rút về bên ngoài viện, bỗng nhiên trong lòng nghĩ, những người buôn lậu muối trong người tất nhiên mang theo rất nhiều tiền, nếu như tiện tay làm thịt bọn họ cũng coi như là kiếm thêm chút tiền cho sơn trại mua binh khí. Bình thường tư dân buôn muối đều có rất nhiều người đi chung với nhau, có khi lên tới mấy trăm người, so với sơn tặc còn muốn hung ác hơn. Nhưng đám tư dân buôn muối này rõ ràng quá non nớt, không ngờ chỉ có năm sáu người mà lại dám mang theo nhiều tiền ra đi, cho nên có thể nói là do bọn họ xui xẻo!

Nghĩ đến đây, Từ người mù vốn đã lui về lại quay trở lại phía dưới cửa sổ.

...

...

Diệp Hoài Tụ và Gia Nhi không ở trong phòng, người được bố trí canh gác nằm ở bên ngoài nhân lúc Từ người mù vào thôn đã cảnh báo, Diệp Hoài Tụ và Gia Nhi liền dẫn Chu Nhất Thạch nấp trên mái nhà, bảo y im lặng ngàn vạn lần không được lên tiếng. Hai người nép sát ở mặt sau mái nhà nhìn chằm chằm vào trong sân, trước đó ở trong phòng đã thảo luận với Lưu Hắc Thất, bảo y tùy cơ mà ứng biến.

Thật ra Lưu Hắc Thất biết phía ngoài phòng có người, bởi vì không biết rõ ý đồ của đối phương cho nên y mới cố ý nói đến chuyện buôn muối lậu, nhìn qua khe cửa ra dấu tay với Mật điệp ý bảo người nọ đã rút đi. Lưu Hắc Thất vốn đã nhẹ nhàng thờ ra, lại không nghĩ rằng người bên ngoài không ngờ lại quay trở lại.

- Khốn kiếp, không biết sống chết!

Lưu Hắc Thất thấp giọng mắng một câu, lập tức đưa mắt nhìn Mật điệp.

Hai Mật điệp đi theo Diệp Hoài Tụ vốn đều là hộ vệ Thảo Lư, hai người này chính là huynh đệ, người anh tên là Diệp Phiên Vân, em tên là Diệp Phúc Vũ. Người ở trên cây đề phòng cảnh báo bên ngoài chính là Diệp Phiên Vân, cùng với Lưu Hắc Thất trong phòng chính là Diệp Phúc Vũ. Hai người bọn họ xuất thân đều là gia nô Diệp gia, một thân bản lĩnh cũng là học được từ Diệp gia. Hai huynh đệ này có thiên phú tập võ, bất kể mã chiến hay là bộ chiến đều luyện được một thân bản lĩnh không tầm thường.

Đi theo Diệp Hoài Tụ vào nam ra bắc, Diệp Phúc Vũ đương nhiên cũng giết qua không ít người. Thảo Lư lúc vừa mới xây dựng trên thảo nguyên, gã đã giết không dưới hai mươi tên mọi rợ không có mắt trên thảo nguyên, cũng là người có tâm địa ác độc, thấy Lưu Hắc Thất đưa mắt ra hiệu một cái, gã chậm rãi rút đao ra, sau đó nấp vào phía sau cửa. Lưu Hắc Thất xuất thân từ giang hồ dĩ nhiên biết rất rõ thủ đoạn vào nhà cướp của ở trên giang hồ, y lấy ra hai viên thuốc giải độc nuốt một viên, cho Diệp Phúc Vũ nuốt một viên.

Quả nhiên, một cây ống trúc rất nhỏ xuyên qua cửa sổ luồn vào, sau đó có người thổi vào một làn khói độc.

Lưu Hắc Thất cười lạnh một tiếng, một đao đâm mạnh vào cái nơi ống trúc đang luồn vào thăm dò! Một dòng máu phun tung toé ra, nhuộm đỏ một mảnh cửa sổ.

Từ người mù ở bên ngoài cửa sổ dù là phản ứng cực nhanh nhưng trên vai vẫn trúng phải một đao, một đao này vô cùng ác độc. Từ người mù nhanh chóng lui về phía sau nhưng trên người vẫn bị đâm trúng một lỗ như thường, ngay sau đó Lưu Hắc Thất một cước đá văng cửa sổ từ trong phòng nhảy

ra, một đao rồi một đao bổ về phía Từ người mù.

Từ người mù trên vai có thương tích, tránh trái tránh phải hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

- Ta là quan sai quận Giang Đô, ngươi còn không ngừng tay!

Y vừa trốn tránh vừa phô trương thanh thế hô to, bọn cướp ở bên ngoài tường nghe tiếng đánh nhau trong sân cũng nhảy tiến vào, cả nhà người nông dân đang ở trong nhà giữa bị hoảng sợ, cả nhà ôm nhau lạnh run.

- Quan sai?

Lưu Hắc Thất cười lạnh nói:

- Giết chính là quan sai chó má nhà ngươi!

Thủ hạ của Từ người mù đều tiến lên, Diệp Phúc Vũ từ trong phòng đi ra đón đánh vài tên tội phạm. Diệp Phiên Vân từ trên cây nhảy xuống, từ phía sau giết tới, mấy tên cướp lập tức chia nhau ra đón đỡ. Tuy rằng bọn cướp nhiều người, nhưng hai người Diệp Phúc Vũ và Diệp Phiên Vân đao pháp hơn người, mười mấy tên hãn phi tuy rằng không đến mức trong khoảng thời gian ngắn bị thua, nhưng muốn cứu Từ người mù cũng không có khả năng.

Từ người mù bị Lưu Hắc Thất tuy rằng đao pháp không có trình tự quy tắc gì nhưng từng đao từng đao như từng con sóng lớn công tới liên miên không dứt cực kỳ nguy hiểm, mắt thấy một đao sẽ chặt vào cổ của y, y vội né tránh rống lên một câu:

- Các ngươi là hảo hán của sơn trại nào? Ta chính là người của Ngõa Cương trại!

- Ngõa Cương trại?

Lưu Hắc Thất dừng tay, đao thế chợt lóe về hướng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Không Thể Xem Thường Ta.

Từ người mù thấy đối phương thu đao thừa cơ lui về phía sau, giờ tay sờ vai một cái thấy tay có cảm giác dính dính, y biết mình bị thương không nhẹ, vốn dĩ định đánh liều hô một câu, không ngờ đối phương thật sự ngừng lại, quả nhiên cũng là có nghe nói qua danh hiệu của Ngõa Cương trại.

- Trước tiên hãy dừng tay!

Từ người mù hô một câu, ngay sau đó lâm bầm lều bàu:

- Mẹ nó thật là đau.

Bọn hãn phi thủ hạ của y đều dừng tay đứng tụ lại ở phía sau y. Người đàn ông chủ nhà nom nớp lo sợ giờ ngọn đèn đi ra ngoài xem xét. Lưu Hắc Thất quay đầu lại nhìn ông ta nói:

- Ông hãy trở về đi, không quan hệ với ông, sẽ không ai dả thương người vô tội.

Người đàn ông kia run rẩy lên tiếng trả lời, đi được vài bước lo lắng quay đầu lại nói:

- Chúng tôi là người đang hoảng, cũng không có tiền ...

Từ người mù cả giận nói:

- Ai mà thêm để ý cái nhà mục nát này của ngươi! Cút về ở yên trong đó!

Người nông dân kia sợ tới mức run lấy bảy vôi vàng chui vào trong phòng. Từ người mù đau đến cắn chặt răng nói:

- Trước tiên đốt đuốc lên xem xét vết thương của lão tử ta. Hảo hán trước mắt này, ngươi là người của sơn trại nào? Nếu tình cờ gặp gỡ cũng là duyên phận, có lẽ cũng đã từng nghe qua danh hiệu của Địch Đại đương gia chúng tôi!

Lưu Hắc Thất cầm đao đứng đó. Hai người Diệp Phiên Vân và Diệp Phúc Vũ trở lại đứng phía sau y, ba người đứng ở góc đề phòng. Nghe người phía đối diện hỏi, Lưu Hắc Thất cũng không nói thẳng ra mà là nói một cách mơ hồ:

- Chúng ta từ quận Đông Bình đến Giang Đô buôn bán, đã từng nghe nói Đại đương gia của Ngõa Cương trại là một hảo hán coi trọng nghĩa khí. Trước đó không phải người nói các người là quan sai của quận Giang Đô đây ư, ta làm sao tin được người?

Lúc này thủ hạ của Từ người mù đã đốt đuốc lên, trong sân không mấy lớn lập tức sáng hẳn lên. Một tên thủ hạ kéo áo của Từ người mù xuống băng bó. Từ người mù cắn răng cười cười nói:

- Vừa rồi có nhiều đắc tội, chúng tôi đang đuổi bắt một phản đồ của sơn trại, lấy danh nghĩa quan sai cũng thuận tiện làm việc, không nghĩ tới hoá ra cũng là huynh đệ lục lâm với nhau.

Y lặng lẽ ra hiệu ở sau lưng, bọn hãn phi ở phía sau lập tức hiểu được, không một tiếng động tản ra bốn phía, hầu như đều chặn hết tất cả đường lui của ba người Lưu Hắc Thát rồi.

- Ngõa Cương trại ở tận quận Đông... Phản đồ kia chạy cũng thật xa nha!

Lưu Hắc Thát cười lạnh nói.

Từ người mù sau khi được tên thủ hạ băng bó xong vết thương trên vai, cố sức nâng cánh tay ôm quyền nói:

- Vị hảo hán này, người từ quận Đông Bình đến đây là để mua bán cái gì? Từ quận Đông Bình đến Giang Đô dường như cũng không gần hơn bao nhiêu so với chúng ta đi, ha ha.

Hai người thăm dò lẫn nhau, thật ra địch ý giữa họ cũng không hề giảm chút nào.

Lưu Hắc Thát trước đó dừng tay hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, y cũng đã từng nghe nói đến danh hiệu Đại đương gia Dịch Nhượng của Ngõa Cương trại, biết đó cũng là một hảo hán đầu đội trời chân đạp đất, tên Ngõa Cương trại trong lục lâm đạo tuy rằng không vang dội bằng các sơn trại như hồ Cao Kê, Đậu Tử Hàng, Trường Bạch Sơn nhưng danh dự lại tốt hơn nhiều. Ai cũng đều nói hào kiệt ở Ngõa Cương trại chưa bao giờ gây hại cho dân chúng, bọn họ đều là cướp của người giàu chia cho người nghèo. Đại đương gia Dịch Nhượng, quân sư Từ Thế Tích, còn có bọn người Đôn Hùng Tín, Trình Tri Tiết đều là các đại hào kiệt tên tuổi vang lừng ở hai bên bờ sông Hoàng Hà.

Cũng bởi vì biết Dịch Nhượng có tiếng tốt trong giới lục lâm cho nên Lưu Hắc Thát mới có thể thủ hạ lưu tình, bằng không, vừa rồi một đường khoải công đã lấy tính mạng của Từ người mù rồi.

Từ người mù nhìn chằm chằm đại hán mặt đen phía đối diện, trong đầu không ngừng suy nghĩ về lai lịch của đối phương, vừa rồi bởi vì đau đớn từ miệng vết thương cho nên suy nghĩ cũng trở nên có chút chậm chạp, lúc này nhớ tới ba chữ quận Đông Bình kia, trong đầu chợt sáng tỏ.

Cự Dã Trạch quận Đông Bình?

Chỉ nghe nói Đại đương gia trước kia của Cự Dã Trạch là Trương Kim Xung rất không được lòng người bị một tên hãn phi hung hãn ở phía bắc Hoàng Hà đánh bại, Trương Kim Xung sống chết không rõ, mấy vạn nhân mã bị người ta đánh giết không còn một manh giáp, Cự Dã Trạch cũng vì vậy mà thay đổi chủ nhân. Chỉ có điều không có nghe nói đến tân Đại đương gia Cự Dã Trạch kia tên gọi là gì, dường như xuất ra cờ hiệu gọi là Yên Vân Trại gì đấy. Nghe nói đám người đó cực kỳ hung hãn, lại còn từng đánh hạ Lê Dương đoạt được không ít lương thực!

Phá kho lương của triều đình là một việc cần phải có đảm lược rất lớn mới có thể làm được. Trước kia lúc Dương Huyền Cảm vừa mới khởi binh, cháu y là Từ Thế Tích quân sư của Ngõa Cương trại cũng đã từng đề xuất nhân lúc Lê Dương trống không mà đi đánh phá, nhưng Đại đương gia Dịch Nhượng cảm thấy hành động này quá mức mạo hiểm, cuối cùng không thực hiện. Việc Ngõa Cương trại không dám làm, nhân mã Yên Vân Trại người ta lại làm. Chẳng những phá được Lê Dương, nghe nói còn lấy đi hết số lương thực ăn đến mười năm cũng không hết. Sau đó triều đình phái Võ bí lang tướng Trần Lăng và Phò mã Vũ Văn Sĩ Cập thu phục Lê Dương, ở ngoài thành Lê Dương đã đại chiến với tám vạn phản quân do thủ hạ của Dương Huyền Cảm là Đại tướng Hàn Thế Ngạc suất lĩnh. Sau đó Trần Lăng và Vũ Văn Sĩ Cập dụ địch xâm nhập, hai mặt giáp công đánh bại Hàn Thế Ngạc. Trần Lăng từng đề nghị tấn công Cự Dã Trạch tiêu diệt bọn người của Yên Vân Trại, nhưng không biết vì sao Vũ Văn Sĩ Cập lại không đồng ý mà là suất quân hợp cùng với Vũ Văn Thuật đánh đuổi Dương Huyền Cảm. Đội quân của Trần Lăng cũng không dám khinh địch tấn công Cự Dã Trạch, vì thế suất quân một đường đuổi giết bắt giữ Hàn Thế Ngạc.

Nghĩ đến đây, Từ người mù nghĩ kĩ lại lặng lẽ làm ra dấu tay, ra hiệu cho bọn thủ hạ trước hết không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Lưu Hắc Thát nghe xong lời nói của Từ người mù bèn mỉm cười nói:

- Vì có thể kiếm được vài miếng Nhục Hảo mà đại giang nam bắc, tái ngoại hay thảo nguyên ta cũng đều đi qua, từ quận Đông Bình đến Giang Đô cũng không coi vào đâu.

Từ người mù nghe y nói vậy vẫn còn quanh co, nôn nóng liền trực tiếp hỏi:

- Người có phải là người của Yên Vân Trại hay không?

Lưu Hắc Thát ngần ra, ngẫm nghĩ một chút gật đầu nói:

- Phải, thì sao?

Từ người mù vừa nghe đối phương thừa nhận thân phận, kính nể hẳn lên nói:

- Hóa ra là hảo hán từng đánh hạ Lê Dương, Từ mã đã đắc tội nhiều. Chuyện hôm nay là Từ mã không đứng trước, Đại đương gia và quân sư nhà ta mỗi khi nhắc tới hảo hán Yến Vân Trại cũng rất khâm phục, hôm nay người một nhà mà lại không biết nhau dẫn đến xung đột, kính xin hảo hán thứ lỗi!

Lưu Hắc Thát không ngờ Từ người mù này vừa mới nghe y nói là người của Yến Vân Trại thái độ lập tức chuyển biến lớn như vậy, ngẫm nghĩ một chút lấy ra một bao thuốc trị thương từ trong ngực đưa tới nói:

- Đây là thuốc trị thương do Độc cô tiên sinh của sơn trại chúng ta bào chế, rất hiệu quả.

- Đa tạ!

Từ người mù nhận lấy thuốc trị thương ôm quyền nói:

- Từ mã còn có chuyện quan trọng, chuyện hôm nay chúng ta hãy bỏ qua vậy, cáo từ!

...

...

Từ người mù dẫn người ra khỏi thôn nhỏ, trong lòng không cam lòng một đường nhanh chóng đuổi về hướng bắc. Một đường truy đuổi hết hai mươi mấy dặm Từ người mù bỗng nhiên ghim chặt chiến mã, ngừng đầu dùng sức vỗ trán một cái nói:

- Mẹ nó, sao lại quên việc này được!

Bọn thủ hạ liền vội vàng hỏi:

- Từ đại ca, làm sao vậy?

Từ người mù ảo não nói:

- Chỉ mãi lo đoán thân phận của tên mặt đen kia, nghe nói hắn là người của Yến Vân Trại cho nên quên mất! Lúc trước khi người tìm hiểu tin tức không phải đã nói tìm nơi ngủ trọ ở gia đình người nông dân kia tổng cộng là sáu người bốn nam hai nữ hay sao? Từ đầu đến cuối chúng ta chỉ thấy ba người! Còn ba người nữa đâu chứ?

Y hùng hùng hổ hổ nói:

- Chu Nhất Thạch nhất định là bị người của Yến Vân Trại đưa đi, chúng ta quay lại!

Mười mấy người cưỡi ngựa quay trở lại cái thôn nhỏ kia, chỉ có điều lúc trở về làm sao còn có thể nhìn thấy người được nữa, đừng nói chỉ bốn nam hai nữ, ngay cả cả nhà của người nông dân kia cũng không biết trốn đi chỗ nào rồi. Từ người mù giận dữ châm một mồi lửa đốt nhà của người nông dân kia. Nhìn ngọn lửa bốc cao, Từ người mù ngẫm nghĩ một chút nói:

- Chúng ta cứ đuổi theo hướng bắc, đuổi tới bến Nghi Thủy rồi tính tiếp, nếu vẫn không tìm thấy người, chúng ta cứ trực tiếp quay về Ngõa Cương trại hỏi quân sư nên xử trí như thế nào!

Sau khi Từ người mù dẫn người đi xa Diệp Hoài Tú và Gia Nhi mới từ trên nóc nhà nhảy xuống, thảo luận một chút với Lưu Hắc Thát rồi quyết định đi ngay lập tức. Không thể tiếp tục đi về hướng tây bắc để tránh người tự xưng là người của Ngõa Cương trại tiện đường đuổi theo, bọn họ tính toán trước sẽ đi về hướng đông bắc lách một đoạn đường sau đó lại đuổi theo vợ con của Chu Nhất Thạch mà hội hợp. Diệp Hoài Tú bảo Gia Nhi cho cả nhà nông hộ sơ đến choáng váng kia một ít ngân lượng, bảo bọn họ đi suốt đêm không ngừng đến nương nhờ họ hàng thân thích, mấy ngày nữa hãy trở về.

Sau khi bàn bạc xong xuôi sáu người cưỡi ngựa đi về hướng đông bắc, đi chưa được nửa canh giờ thì Từ người mù liền dẫn người quay trở lại.

Đám người của Diệp Hoài Tú đi vội vã cả đêm, đến hừng đông thì chạy tới một cái trấn nhỏ. Bọn người Diệp Hoài Tú ở lại một nhà trọ, nài nỉ phái huynh đệ Diệp Phiên Vân và Diệp Phúc Vũ đi ra ngoài thuê hai cỗ xe ngựa, lại để cho Lưu Hắc Thát và Chu Nhất Thạch bốn người nam nhân đều thay đổi trang phục áo xanh giấy đen theo kiểu gia đình. Ngủ lại ở trong trấn khoảng nửa ngày rồi cứ như vậy ngang nhiên đi trên đường lớn. Đi vào thị trấn nửa ngày, lại đến một nơi chuyên cho thuê xe ngựa mướn mười mấy bảo tiêu, giả như gia đình giàu có phải đi xa một đường đi về hướng bắc.

Bởi vì Lưu Hắc Thát và huynh đệ Diệp Phiên Vân đều bị người của Ngõa Cương trại thấy qua cho nên sau khi đã thuê người cộng thêm có hai cỗ xe ngựa bọn họ đều ở trong xe, trừ ăn cơm thì lúc dừng chân ở ngoài rất ít khi đi ra.

Diệp Hoài Tú ngồi trong xe ngựa day day đầu lông mày mệt mỏi, có chút buồn ngủ tựa vào thùng xe từ từ nhắm mắt lại. Một ngày một đêm gần như không nghỉ ngơi chút nào, lúc dừng lại ở trấn nhỏ kia cả nửa ngày cũng không ngủ được. Đây là chuyện đầu tiên Lý Nhân giao cho nàng làm, nếu tái bất thành và đường đi quận Trác đều đã bị mình chặn đứt, ngày sau có thể sống yên ở Yến Vân Trại hay không là phải xem chuyện này có làm được hay không.

Đại Tỳ thiên hạ đại loạn, một nữ nhân có khát vọng như nàng chỉ có thể lựa chọn một người có tiền đồ để nương tựa. Theo lý lẽ ra nàng nên đi quận Trác tìm đến La Nghệ nương tựa. Tốt xấu gì thì La Nghệ cũng là nghĩa huynh của nàng, hơn nữa quyền binh quá nhiều sớm muộn gì cũng sẽ phản Đại Tỳ, nhưng Diệp Hoài Tú lại biết La Nghệ người này tâm tính quá cứng nhắc, U Châu tuyệt đối không phải là nơi cư trú lâu dài của mình. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể đến đầu nhập Lý Nhân. Cuộc đàm phán một phen thật lâu ở trên thảo nguyên cùng Đáp Lăng Trường Hồng kia làm cho nàng hoàn

toàn hết hy vọng, điều theo đuổi mười mấy năm không ngờ một khi muốn từ bỏ thế mà lại có phần giống như đã hiểu ra chân lý, nhưng nhiều năm qua nàng đã quen với cuộc sống chạy tới chạy lui toan tính như thế này, để cho nàng tìm một chỗ ở cố định, đừng nói hiện giờ Đại Tùy thiên hạ đã không còn một nơi nào bình yên, cho dù coi như có, nàng cũng không muốn có cuộc sống như vậy.

Ai nói thao túng đại cục thiên hạ này chỉ có thể là nam nhân?

Nàng cũng muốn dựa vào năng lực của mình vì mình mà tạo dựng một tương lai yên ổn lâu dài.

Cho nên, nàng đặc biệt coi trọng việc đưa Chu Nhất Thạch đến Cự Dã Trạch.

- Tiểu thư, hay là tiểu thư ngủ một chút đi, chúng ta đổi đường, người của Ngõa Cương trại cũng không phải thần tiên, không thể tìm được chúng ta.

Gia Nhi đau lòng nói.

Diệp Hoài Tụ từ từ nhắm hai mắt cười cười nói:

- Ta chỉ là đang nghĩ... nghe nói Ngõa Cương trại cũng chỉ là một trại có khoảng một vạn người, trong số nghĩa quân hai bên Hoàng Hà không được coi là thế lực lớn, mà ngay cả Trương Kim Xung trước kia cũng kém hơn, vì sao tay của bọn họ không ngờ lại vươn xa như vậy?

- Ý của tiểu thư là sao?

Gia Nhi khó hiểu hỏi.

Diệp Hoài Tụ mở mắt ra, như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Nếu hán đã có ý giao Phi Hồ Mật điệp cho ta, ta đây lẽ nào lại để hán xem thường ta?

đao sẽ chặt vào cổ của y, y vội né tránh rống lên một câu:

- Các ngươi là hảo hán của sơn trại nào? Ta chính là người của Ngõa Cương trại!

- Ngõa Cương trại?

Lưu Hắc Thất dừng tay, đao thế chợt lóe về hướng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Thần Sai Quỷ Khiến.

Trận ác chiến ở ngoài thành Lê Dương, thanh niên tài俊 Hàn Thế Ngạc nổi danh cùng thời với Lý Mật vào mấy năm trước bị lão tướng Trần Lăng và Vũ Văn Sĩ Cập liên kết đánh tan. Hàn Thế Ngạc dẫn theo tàn binh bại tướng chạy trốn chết. Thành tựu của trận chiến này đã làm cho Vũ Văn Sĩ Cập thành danh. Mặc dù Vũ Văn Sĩ Cập là phò mã, nhưng luận về tài về danh cũng không như Lý Mật và Hàn Thế Ngạc, hành động trực tiếp lần này đã đánh bại Hàn Thế Ngạc đủ để chứng minh gã tuyệt đối không chỉ vì thân phận phò mã mới có tư cách độc lĩnh một quân.

Sau khi Trần Lăng bắt giữ Nguyên Vụ Bản, biết được bọn tặc ở Cự Dã Trạch quận Đông Bình xưng là Yến Vân Trại từng phá được Lê Dương cướp đi rất nhiều lương thực, chú ý của lão tướng quân là thừa dịp sĩ khí của quân binh đang thịnh mà tiêu diệt bọn tặc Cự Dã Trạch, cũng tránh việc phải đi Đông đô Lạc Dương giao thủ với đám con cháu quyền quý của Dương Huyền Cảm vừa mới đầu hàng, việc đắc tội với nhiều thế gia như vậy lão hồ ly đã từng lăn lộn nhiều năm trong chốn quan trường như lão đương nhiên không muốn làm.

Chỉ có điều không ngờ phò mã Vũ Văn Sĩ Cập lại dứt khoát cự tuyệt lời đề nghị của y, lý do cũng rất trực tiếp rõ ràng. Gã nói với Trần Lăng:

- Bệ hạ đã phái lão tướng Dương Nghĩa Thần ở sáu quận chiêu mộ thêm người đi đánh giặc, chuyên đảm nhận công việc tiêu diệt bọn giặc ở các quận. Trần Tướng quân, ta và ông vì giải vây Đông đô mà đến, về phần việc tiêu diệt loạn tặc hay là đừng nên nhúng tay được không? Nhưng nếu như lão tướng quân có ý muốn đi tiêu diệt bọn giặc Cự Dã Trạch này ta cũng không ngăn cản.

Ý tứ của gã thể hiện rất rõ ràng, nếu như người thật sự muốn đánh nhau vậy người cứ việc đi, dù sao ta cũng sẽ không đi theo người.

Người khác không biết Yến Vân Trại là ai nhưng Vũ Văn Sĩ Cập nghe tên là đã có thể đoán được thân phận của những người đó. Buồn cười, giao chiến với ba vạn phủ binh hội đủ thiên thời địa lợi nhân hoà, gã mới không có hứng thú đó.

Nhân mã của thù hạp Trần Lăng đã luân phiên ác chiến, tổn thất khá lớn, hơn nữa binh lính mỏi mệt, nếu như nhân mã của Vũ Văn Sĩ Cập không hỗ trợ y cũng không dám tùy tiện đi treu chọc bọn giặc Cự Dã Trạch cho nên đành phải bỏ qua việc này. Vũ Văn Sĩ Cập suất quân hội hợp với Đại tướng quân

Vũ Văn Thuật, còn y thì dẫn theo nhân mã truy đuổi Hàn Thế Ngạc ở hướng đông nam.

Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng trên đường xuôi nam đến Giang Đô đã hạ chỉ, con cháu thế gia Dương Huyền Cảm đã đầu hàng đều là bị buộc bắt đày đi mới có hành động không khôn ngoan như thế, nếu có thể hoàn toàn tình nguyện thì những tội cũ sẽ bỏ qua.

Cái này chính là năng lực của thế gia, có nhiều thế gia như vậy liên lụy trong đó, cho dù là Đại Tùy Hoàng đế cũng không dám tùy tiện giáng tội, chỉ có thể hạ chỉ miễn tội cho các con cháu thế gia đã bị "Bọn giặc mê hoặc" này. Thế cho nên Dương Huyền Cảm mưu phản thoát nhìn càng giống như là trò khôi hài vừa mới diễn, bắt đầu thì oanh oanh liệt liệt, kết thúc thì đầu voi đuôi chuột. Từ đầu đến cuối, bọn thế gia không có một ai bị liên lụy dù chỉ một chút, nhưng thật ra ở hai bên bờ Hoàng Hà mấy ngàn dặm đất đai đã bị bỏ hoang, hơn một trăm ngàn bách tính đã chết, cả triệu người trôi giạt khắp nơi.

Dương Huyền Cảm ở Hoàng Thiên bắt đầu một ngày tam bại, cuối cùng rơi vào kết cục tan xương nát thịt.

Chỉ có điều trận phản loạn này lại triệt để châm lên mối lửa khởi nghĩa trong dân chúng, không chỉ là ở hai bên bờ sông Hoàng Hà mà ngay cả ở Giang Nam cũng bắt đầu xuất hiện nghĩa quân giương cao đại kỳ phản Tùy. Thế nhưng toàn thiên hạ hỗn loạn quá mức như vậy dường như cũng không ảnh hưởng đến sự hăng hái của Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng tuần du Giang Đô, cũng không ảnh hưởng đến sự vui sướng của việc chế tạo Long Chu mới của ông ta.

Thậm chí ông ta cũng hoàn toàn không có ý kiến gì đối với vụ án mà Quận thủ Giang Đô là Ngưu Sĩ Hồng báo lên. Đối với vụ án gia chủ Chu gia Chu Nhất Thạch phụ trách chế tạo Long Chu cấu kết với phản tặc Dương Huyền Cảm ông ta cũng chỉ tùy tiện nói một câu cần thận tra xét, sau đó liền đi lên Long Chu mới xem. Thế cho nên những thứ tốt gì đó mà Ngưu Sĩ Hồng chuẩn bị không được dùng. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, Ngưu Sĩ Hồng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc Dương Quảng xem Long Chu, Chu Bất Sĩ cả gan đi theo phía sau, gã vẫn lo lắng đề phòng bề hạ hồi tới, kết quả Dương Quảng từ đầu đến cuối một câu cũng chưa hề hỏi gã.

Dương Quảng vô cùng thích thú sau khi xem xong Long Chu mới, thậm chí còn hạ chỉ thưởng cho các thợ làm Long Chu mới mỗi người mười quan Nhục Hảo, năm mươi cân gạo xát. Nhưng căn bản ông ta đã quên, một ngàn tám trăm thợ thủ công kia đều đã bị xử tử trên đường đi Thủy An. Các quan viên có mặt ở đó cho dù là Ngưu Thế Cơ hay là Bùi Cù đều không có một ai nhắc đến chuyện này. Văn Nhất Đạo, người tự mình hạ lệnh xử trí những người thợ này cũng không đề cập đến.

Bề hạ vĩnh viễn là bề hạ nhân nghĩa thương người, cho nên không thể nói.

Mà tiền và lương thực được ban thưởng kia, đương nhiên cũng sẽ biết tìm được nơi để đi.

Chu Bất Sĩ kiên trì đi theo phía sau cùng, mãi cho đến khi bề hạ hồi hành cung gã mới lau mồ hôi trên trán, thầm nhủ một tiếng việc đi theo Hoàng đế này thật sự là cực kỳ vất vả, tuy rằng Hoàng Đế Bề Hạ chưa từng nói với gã một câu nào nhưng bởi vì trong lòng có quý (làm chuyện mờ ám), từ đầu đến cuối gã đều lo lắng đề phòng. Thật vất vả mới chờ đến khi chấm dứt, ngay lập tức xin Quận thủ Giang Đô Ngưu Sĩ Hồng quay về gia trang. Chỉ có điều mới đi đến nửa đường đã bị cấm y thị vệ trong cung ngăn lại, nói là trong cung có người muốn gặp gã.

Lần này gần như là hù chết Chu Bất Sĩ, hỏi các Cẩm Y Thị Vệ là ai muốn gặp gã, thế nhưng các thị vệ này căn bản không để ý tới gã, chỉ lạnh lùng bảo gã đi nhanh.

Trong lòng Chu Bất Sĩ tự nhủ lần này hỏng rồi, chẳng lẽ là bề hạ nhớ ra chuyện gì đó nên còn muốn hỏi chuyện của đại ca?

Gã kinh hồn táng đảm đi theo các Cẩm Y Thị Vệ vào hành cung của Hoàng đế, vòng qua vòng lại bảy tám lần lại đi một quãng rất xa. Đoạn đường này đối với Chu Bất Sĩ mà nói quả thực chính là dày vò, mồ hôi đã khiến cho gã ướt nhẹp toàn thân. Thật vất vả mới tới một tiểu viện, mấy thị vệ nói cho gã biết đi vào là đến nơi.

Chu Bất Sĩ hít vào một hơi thật sâu mà thân mình vẫn run rẩy không thể nào khống chế được, run rẩy đi vào tiểu viện. Bởi vì trong lòng thật sự rất căng thẳng, căn bản là gã không cảm thấy có cái gì không đúng. Hoàng đế sao lại có thể ở trong một viện cỏ lập hèo lảnh nhỏ bé như thế này?

Chu Bất Sĩ tiến vào cửa sân đã nhìn thấy một nam tử mặc áo gấm đứng ở dưới một gốc cây đào, lúc này đào đã không còn ra quả, cũng không biết nam tử áo gấm kia đang hết sức chuyên chú nhìn cái gì. Người này đáng người cao ráo, tóc dài tùy ý rối tung ở sau ót. Y khoanh tay đứng dưới cây đào, hơi ngẩng đầu nhìn chăm chăm trên cây. Cách đó không xa có hai nữ tử đáng người nhỏ nhắn xinh xắn đứng bên cạnh y, dáng dấp của hai người này rất bình thường, về phần diện mạo Chu Bất Sĩ không dám nhìn.

Không phải Hoàng đế?

Thần kinh của Chu Bất Sĩ tê liệt, rồi lại không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

- Người là Chu Bất Sĩ?

Nam tử áo gấm kia chậm rãi xoay người, tầm mắt khẽ lướt qua trên người Chu Bất Sĩ.

- Đúng là thảo dân, xin hỏi đại nhân tìm thảo dân là có gì chỉ bảo?

Chu Bất Sĩ cúi người khiêm tốn nói.

Nam tử áo gấm chính là Văn Ngạc, y chỉ liếc nhìn Chu Bất Sĩ một cái lập tức lại đem tầm mắt dừng lại ở cây đào không có gì để nhìn kia.

- Lão gia chủ Chu gia lấy tên này cho người, dường như có thâm ý khác.

Văn Ngoạt thần nhiên nói:

- Không được làm quan sao? Chỉ có điều... việc này đâu phải do ông ta muốn là được? Chẳng lẽ bệ hạ phong thưởng cho Chu gia các người, các người có thể kháng chỉ?

- Thảo dân... thảo dân không dám!

Chu Bất Sĩ run giọng nói.

Gã âm thầm nắm chặt tay, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi ươn ướt.

] - Bệ hạ vừa rồi hạ chỉ phong cho đại ca Chu Nhất Thạch của người là lục phẩm Tân Kỵ Đô úy, chuyên môn phụ trách công việc Long Chu. Tuy nhiên đại ca người đã chết, do đó cái chức quan này sẽ thuộc về người. Có mấy câu phải nói rõ với người, người phải nhớ cho kỹ. Thứ nhất, bệ hạ không để ý đến người được phong thưởng là Chu Nhất Thạch hay là Chu Bất Sĩ, bởi vì bệ hạ không có thời gian đi để ý đến việc nhỏ như thế này, chỉ cần Chu gia các người một lòng với bệ hạ đương nhiên phong thưởng sẽ vẫn còn nữa. Cho nên, Chu Nhất Thạch đã chết, bất kể như thế nào, cũng đã chết. Thứ hai, Quận thủ Giang Đô báo án tử lên... đang nằm trong tay ta, nghe Ngụ Sĩ Hồng đại nhân nói người quân pháp bất vị thân, tự mình mang theo chứng cứ đến phủ Giang Đô tố cáo, người đã có lòng trung quân như vậy, bệ hạ nhân đức không thể liên lụy đến Chu gia các người, về sau người sẽ là gia chủ của Chu gia.

- Vâng...

Chu Bất Sĩ vội vàng cúi đầu nói:

- Thảo dân nhớ kỹ.

- Người đã không còn là thảo dân nữa, hiện tại đã là người có chức quan rồi.

Văn Ngoạt quay đầu nhìn Chu Bất Sĩ thần nhiên nói:

- Hãy kể lại thật tường tận chuyện mưu phản của Chu Nhất Thạch đại ca người cho ta nghe, có một chút giấu diếm, ta cam đoan vị trí gia chủ của người sẽ rơi vào tay của người khác, còn nữa, chức quan người vừa mới có được cũng ngay lập tức không còn.

...

...

Mười ngày sau, ở bến Nghi Thủy.

Thời điểm Từ người mù dẫn người tới bến chợt phát hiện có chút không ổn, ngày bình thường trên cơ bản không có ai quản bến, không biết vì sao đột nhiên có không ít quan sai, trong đó còn có người mặc cẩm y tới lui tuần tra. Y không dám tới gần mà chỉ khoát tay ra hiệu cho đội ngũ dừng lại trên đường.

- Từ đại ca, không đúng rồi!

Một tên cướp thấp giọng nói:

- Ngày bình thường bến này không hề có quan quân canh gác, hôm nay bộ dạng canh gác nghiêm ngặt như thế này không lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì?

Từ người mù gật đầu nói:

- Chính phần là do chuyện của Chu Nhất Thạch động tĩnh quá lớn.

Y cau mày nói:

- Con mẹ nó cũng thật là lạ, chúng ta một đường cẩn thận đi tìm tới đây cũng không phát hiện ra tung tích của những người đó. Người của Yến Vân Trại chẳng lẽ đều là do chìm chóc biến thành hay sao? Đã chấp cánh bay rồi hay sao?

- Từ đại ca, từ Giang Đô đến bến Nghi Thủy không có một trăm con đường cũng có tám mươi nhánh, chúng ta không thể ngăn được. Tuy nhiên nếu đã đến bến này rồi chúng ta cũng chỉ có thể chờ ở tại đây, nếu là những người của Yến Vân Trại kia không nhanh hơn chúng ta, nói không chừng chúng ta có thể ở chỗ này bắt gặp bọn họ.

Từ người mù thờ dãi:

- Nếu muốn qua Nghi Thủy đầu nhất định phải đi từ nơi này. Nơi này bị quan quân ngăn chặn, chẳng lẽ người của Yến Vân Trại sẽ không tránh xa vài dặm bỏ tiền ra mà mướn thuyền qua sông hay sao?

Gã cướp kia cười nói:

- Nếu bọn chúng không tới thì làm sao biết được bên bị quan quân chặn?

Từ người mù hai mắt tỏa sáng, vỗ mạnh bả vai của gã thủ hạ kia một chút cười nói:

- Có lý! Chúng ta đi thôi, tìm một nơi nào đó canh chừng!

Bến Nghi Thủy, quan quân đến tuần tra, trong đó có không ít người của Cẩm y Long Đình Vệ giám sát quan quân điều tra dân chúng qua lại. Một gã Long Đình Vệ lơ đãng nhìn lướt qua, vừa lúc bắt gặp nhóm người Từ người mù dắt ngựa đang muốn quay đầu rời khỏi, cho rằng những người này có gì đó không ổn, gã lập tức đi đến trước mặt tên Giáo Úy dẫn đầu nói:

- Đại nhân! Bên kia có mười mấy người nọ thoạt nhìn có vấn đề!

Gã Giáo Úy kia nhìn sang hướng tay chỉ của y, nhìn thấy đám người của Từ người mù lên ngựa muốn bỏ đi.

- Các ngươi đứng lại!

Gã Giáo Úy lập tức quát lớn:

- Quan sai tra án, các ngươi đều dừng lại!

Cả người Từ người mù cứng đờ, mấy tên thủ hạ nhìn về phía y thấp giọng hỏi:

- Từ đại ca, làm sao bây giờ?

Y nhìn lướt qua cách đó không xa, các quan quân cầm cung tên canh giữ ở trên đường có hơn một trăm người, đã giương cung cài tên nhắm ngay bọn họ, nếu ngoan cố đi tiếp chỉ sợ tổn thất không nhỏ. Y cắn răng quyết định dừng lại.

Từ người mù ngẫm nghĩ một chút nói:

- Nếu bọn họ bắt Chu Nhất Thạch trong tay nhất định có hình vẽ, bọn họ dựa theo đó mà bắt người, chỉ cần không giống như trong hình cũng không thể làm gì chúng ta. Bình khí giấu kỹ, không nên hoảng hốt.

Bọn thủ hạ đều giấu bình khí ở trong cái bao cột một bên yên ngựa. Mọi người xuống ngựa chờ đợi quan quân đến gần. Từ người mù xoay người bày ra một khuôn mặt nịnh nọt cười nói:

- Vị đại nhân này, ngài đang gọi thảo dân?

Giáo Úy Long Đình Vệ nọ lạnh lùng đi tới, cẩn thận liếc nhìn dò xét Từ người mù một cái, lập tức giơ tay tiếp lấy bức họa từ tay của một gã cẩm y thị vệ theo bên cạnh, đối chiếu với Từ người mù một chút. Thấy không giống với người trong bức họa, y lạnh giọng ra lệnh:

- Tất cả các ngươi đều bỏ nón ra!

Từ người mù đưa mắt ra hiệu, mọi người đều cởi bỏ nón đội trên đầu xuống lộ ra diện mạo. Giáo Úy Long Đình Vệ kia lần lượt nhìn sang so với bức họa, thấy không giống với người muốn bắt, lại nhìn những người này một chút tuy rằng không giống như dân chúng bình thường, nhưng gã cũng không muốn nhiều chuyện, lập tức tùy tiện hỏi:

- Vì sao các ngươi đã đến đây rồi lại bỏ đi?

Từ người mù tiến tới trước đưng đưng, lấy một túi bạc từ trong ngực ra nhét vào trong tay gã Giáo Úy kia cười ha hả nói:

- Đại nhân, chúng tôi đều là những người bán dạo đến Giang Bắc, gặp đại nhân đang tra án sợ làm trễ nải việc lớn của đại nhân, lại sợ uy nghiêm của đại nhân cho nên mới định quay lại không qua sông nữa, ngài cũng biết hiện tại ở Giang Bắc không yên ổn, chúng tôi cũng sợ ở Nghi Thủy này cũng có bọn giặc nào đó.

Gã Giáo Úy kia nhìn chung quanh một chút, lập tức đem túi bạc cho vào trong tay áo.

- Bán dạo? Cũng không dễ dàng, được rồi, các ngươi muốn qua sông thì đi nhanh bây giờ đi. Triều đình phá án cũng sẽ không tùy tiện oan uổng người tốt.

Từ người mù vui mừng một trận, vội vàng cảm tạ luôn miệng. Gã Giáo Úy kia đang đoán chừng xem trong túi bạc trong tay áo được bao nhiêu, biết không phải là số ít lập tức cười nói:

- Giang Bắc quả thật có chút loạn, trên đường đi các ngươi nhớ cẩn thận!

Gã vỗ vỗ bả vai Từ người mù nói.

Từ người mù vội vàng nói tạ ơn, dẫn người định qua sông. Mới vừa đi tới đầu cầu, chợt nghe từ phía sau gã Giáo Úy kia quát lớn:

- Đứng lại!

Gã Giáo Úy nọ vốn đã thả bọn họ qua sông, có thêm một khoản tiền trong lòng của gã cũng có phần vui vẻ, chỉ có điều đột nhiên cảm giác trên tay có chút gì là lạ, cúi đầu nhìn nhìn, không ngờ phát hiện trên tay đều là máu! Lại nhớ lúc nãy có vỗ bả vai người kia một chút, gã Giáo Úy lập tức sinh lòng cảnh giác!

- Chặn tất cả bọn chúng lại!

Y vừa lớn tiếng la lên, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Xuống Giang Nam

Trong lòng của Từ người mù hiểu rất rõ, biết là thương thế ở trên vai đã khiến cho gã Giáo Úy kia hoài nghi. Nếu như tra xét tiếp tục, trong bao của mỗi người đều có binh khí, nhất là hoành đao được chế tạo theo kiểu quân đội của Đại Tùy chính là điều cấm kị trong dân chúng. Hơn nữa Giáo Úy kia đã nghi ngờ, nếu có giải thích chỉ e cũng giải thích không rõ.

Từ người mù cắn răng một cái, rút hoành đao từ trong bao treo một bên yên ngựa ra, thuận thế bỏ một đao khiến cho một tên quan sai ngã nhào, những người khác thấy y động thủ cũng lập tức rút binh khí ra tay với những tên quân binh canh gác cầu. Bọn họ ra tay quá đột ngột không kịp trở tay, mười mấy gã quân binh canh giữ ở trên cầu không kịp trả đòn đã bị chém ngã nhào trên mặt đất. Từ người mù một đao chém liên tiếp ba tên quan sai, hươ tay hô lớn:

- Xong về phía trước, qua cầu!

Những người kia hô lên một tiếng, ào ào xông về phía trước. Canh giữ ở một bên cầu có chừng bốn đến năm mươi gã nha dịch và quan binh, chỉ có điều đột nhiên bị đánh bất ngờ nên không kịp phản ứng. Đám người Từ người mù chiếm được đường đi liền lên ngựa xông về phía trước, gã Giáo Úy kia vừa hô to vừa đuổi theo phía sau.

- Cung tiễn thù! Bắn chết bọn chúng!

Mấy chục tên quan binh đang nghỉ ngơi bên bờ sông lập tức vọt tới bên cầu giương cung bắn tên. Sau hai đợt mưa tên liên tiếp, sáu bảy thủ hạ của Từ người mù đã trúng tên, những người còn lại giục ngựa chạy ra khỏi tầm bắn của mưa tên. Bọn người của Ngõa Cương trại bị ngã ngựa chưa chết thấy Từ người mù ghì chặt chiến mã định quay lại kéo bọn họ, một người trong số đó hô lớn:

- Từ đại ca đi mau! Đừng quay lại!

Nói xong, gã nhặt hoành đao trên mặt đất lên cất cổ của mình. Những người còn lại thoáng nhìn nhau, một người trong đó cười to vài tiếng nói:

- Kiếp này chúng ta tình như thù tặc, kiếp sau chỉ mong còn có thể gặp nhau lại làm huynh đệ!

Nói xong, gã rút ra dao găm từ bên hông đâm vào ngực của mình.

- Kiếp sau lại làm huynh đệ!

Ba người còn lại cùng kêu lên.

Một trong số đó là một thiếu niên chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi không kìm nổi khóc lên, nhìn những người đã chết lâm bảm nói:

- Lưu đại ca, Sở đại ca, Tôn đại ca, sao các đại ca lại không chờ đệ ... giúp đệ chứ? Đệ...sợ!

Bên cạnh gã là một người đàn ông cường tráng thoát nhìn có hơn bốn mươi tuổi, sau lưng và trên đùi y đều trúng tên, máu chảy ra không ít nhuộm đỏ cả quần áo. Y đưa tay vỗ vỗ bả vai của thiếu niên kia cười nói:

- Tiểu Hồ Từ, đừng sợ, còn có Triệu đại ca của ngươi ở đây!

Y rút dao găm từ bên hông ra, hươ hươ trước ngực của thiếu niên kia một chút nói:

- Yên tâm, dao nhỏ đâm vào nơi này, không lâu sau sẽ chết, không đau!

- Vâng! Không đau!

Tiểu Hồ Từ chảy nước mắt nói:

- Đệ biết Triệu đại ca lo lắng cho đệ nhất!

Đôi mắt của người đàn ông họ Triệu đỏ lên, lau nước mắt nói:

- Tiểu Hồ Từ, kiếp sau nhớ đầu thai vào một nhà tử tế, tốt nhất nên đầu thai vào một nhà giàu có, vừa ra đời đã có tương lai tốt đẹp, không lo no đói không lo không cưới được một cô vợ xinh đẹp, chỉ cần nhớ kỹ, đừng lại... tiếp tục làm tặc.

Phập!

Dao găm đâm vào trái tim của Tiểu Hồ Từ, bởi vì sợ hãi và đau đớn nên trên mặt của thiếu niên có chút vận vẹo. Gã cúi đầu nhìn nhìn vào dao găm kia vẫn chưa hoàn toàn đâm vào ngực của mình, lại run rẩy ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông họ Triệu. Thiếu niên vô cùng khó nhọc nhếch miệng cười cười:

- Triệu đại ca... Đa tạ! Thật ra... rất đau.

Người đàn ông họ Triệu chảy nước mắt xoay dao găm đang ở trong trái tim của thiếu niên kia hai cái, sau đó rút dao găm ra nhìn thi thể mềm nhũn ngã xuống lâm bẩm nói:

- Tiểu Hồ Từ, đừng sợ, Triệu đại ca lập tức sẽ đuổi theo ngươi, trên đường xuống hoàng tuyền chúng ta cùng nhau đi, sẽ không bỏ lại ai.

Rệt, dao găm không đâm vào cổ họng của y mà là cửa ngang cổ.

- Không!

Từ người mù đã chạy tới phía bên kia cầu kêu thảm một tiếng, nhảy từ trên lưng ngựa xuống chậm chậm ngã quỵ xuống đất. Những người khác cũng nhảy xuống chiến mã, quỳ gối phía sau Từ người mù dập đầu thật mạnh vài cái, một người trong đó lau nước mắt kéo tay của Từ người mù nói:

- Từ đại ca, chúng ta đi thôi! Thù của các huynh đệ, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ báo!

- Đúng! Chúng ta nhất định phải quay lại báo thù!

Từ người mù trịnh trọng dập đầu vài cái, sau đó đứng dậy nhảy lên chiến mã vung roi xuống.

- Chúng ta đi!

Bọn quan binh lên ngựa muốn đuổi theo nhưng vì cầu này vốn không rộng lại bị thi thể của người Ngõa Cương trại và chiến mã đã chết cản lại. Sau khi bọn họ dọn dẹp xong lại muốn đuổi theo nhưng đám người của Từ người mù đã biến mất ở cuối con đường. Một tên quân binh giận dữ dẫm một cước lên mặt của Tiểu Hồ Từ day day thật mạnh, hung ác mắng:

- Một bọn cướp! Mẹ nó, trời sinh chính là mệnh ti tiện!

- Ném tất cả xuống sông đi!

Gã Giáo Úy từ phía sau đuổi theo, sau khi nhìn những người bị chết trưng ra gương mặt lạnh hạ lệnh:

- Chuyện ngày hôm nay không cho bất kì người nào nói ra, bằng không nếu bố đây xui xẻo cũng sẽ kéo theo các ngươi chết chung!

...

...

Cách bên mấy trăm mét trong một bụi cỏ rậm rạp, Lưu Hắc Thát lặng lẽ co đầu lại nói khẽ với Diệp Hoài Tụ ở phía sau:

- Nhị đương đầu, xem ra chúng ta phải đi đường vòng rồi. Canh giữ bên chẳng những có nha dịch ở huyện thành bên cạnh còn có quân binh và người của Long Đình Vệ, nếu chúng ta cứ nhất quyết xông qua chắc chắn sẽ không qua được.

Diệp Hoài Tụ gật đầu nói:

- Theo đường sông đi về hướng tây đi, có thể tìm được thuyền là tốt rồi.

Lưu Hắc Thát vừa lui về sau vừa thở dài:

- Những người của Ngõa Cương trại này cũng thật khiến người khâm phục, như vậy mới được chứ!

Diệp Hoài Tụ hạ giọng nói:

- Lấy binh xem tướng, những người này đều là người rất nặng nghĩa khí, cho nên cũng có thể đoán được các vị đương gia của Ngõa Cương trại khẳng định cũng là như thế, Ngõa Cương trại... quả thật không thể khinh thường.

Lưu Hắc Thất gật đầu nói:

- Ta cũng từng nghe nói, Đại đương gia Dịch Nhượng của Ngõa Cương trại là một người cực kỳ có nghĩa khí, trước kia lúc còn đi lại trên giang hồ đã cứu mạng không ít người, hơn nữa thi ân bất cầu báo, là một hán tử nổi tiếng. Ta từng nghe tướng quân nói qua, dường như Hạ Nhục Trọng Sơn trước kia cũng đã từng chịu ân của Dịch Nhượng, người này khi Ngõa Cương mới vừa lập đã có vô số hảo hán đến đầu nhập, bởi vậy có thể thấy được danh vọng ở chốn lục lâm quả thật không nhỏ. Dân chúng địa phương cũng đều hưởng ứng, người đánh cá và khuôn vác hai bên Hoàng Hà trong mười năm qua đã xây lên một tòa thổ trại, quan phủ nhiều lần phái binh đi tiêu diệt đều bị đánh cho đại bại mà quay về.

Diệp Hoài Tụ khẽ gật đầu, trong con ngươi hiện lên một tia lo lắng.

- Chúng ta đi thôi.

Nàng thấp giọng nói.

Lưu Hắc Thất và Gia Nhi gật đầu, lập tức lặng lẽ rút lui về phía sau. Chu Nhất Thạch chột ngời phịch dưới đất nói:

- Các người lại không nói cho ta biết sẽ đi đâu, ta sẽ không đi. Có tin ta lúc này sẽ kêu lớn lên hay không? Chỉ cần quan quân xông lại, chúng ta ai cũng không thể đi được.

Lưu Hắc Thất cả giận nói:

- Vì sao người lại có thể vô lại như vậy? Người có đi hay không?

- Không đi!

Chu Nhất Thạch cũng phát cáu lên:

- Không nói cho ta biết thế tử và con cái của ta hiện ở nơi nào, một bước ta cũng không đi!

Lưu Hắc Thất tiến lên đá một phát vào mông của y tức giận nói:

- Chúng ta cực cực khổ khổ cứu người ra, đến tận bây giờ ngay cả một tiếng tạ ơn người cũng không nói thì cũng thôi đi, vì sao lại còn làm khó?

Chu Nhất Thạch nói:

- Không nói với ta định đi chỗ nào, không nói vợ ta đang ở đâu ta sẽ không đi! Mặc dù các người đã cứu ta, nhưng nếu như nói muốn ta theo bọn cướp thì chỉ uống công thôi! Nhà của ta đời đời trong sạch, trước kia đã lập được vô số công lao cho Đại Tù, binh Nam Trần, đánh Cao Cú Lệ, thuyền lớn do Chu gia ta tạo ra đều rất được ưa chuộng, ta tuyệt đối sẽ không làm phản tặc!

Lưu Hắc Thất còn muốn nói nữa, Diệp Hoài Tụ lại khoát tay áo thản nhiên nói:

- Tốt, vậy người một mình cứ ở lại chỗ này đi. Nếu người muốn kêu cứu kêu, thử xem người của quan phủ sẽ bắt người như thế nào? Thử xem người của quan phủ có thể giúp người tìm được vợ con hay không? Thử xem người còn có thể trở về lấy lại được Chu gia hay không?

- Người...

Chu Nhất Thạch há to miệng, Diệp Hoài Tụ lại thật sự không để ý tới y nữa lập tức đi rồi.

Lưu Hắc Thất cười cười nói:

- Xin cứ tự nhiên, chúng ta từ Giang Đô cứu người ra cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, vậy thì từ biệt!

Nói xong y cũng đi mất, Gia Nhi đi qua bên cạnh Chu Nhất Thạch dừng bước lại. Chu Nhất Thạch biết Gia Nhi tính tình tốt nhất, vừa muốn cầu nàng đôi câu, lại nghe thấy hai từ sau một tiếng thở dài của Gia Nhi.

- Ngủ giấc.

Chu Nhất Thạch ngẩn ra, sắc mặt lập tức trở nên đau khổ. Y giận dữ ngồi xuống, lại nhìn đám người của Diệp Hoài Tụ thật sự không để ý tới mình nữa mà đi về phía xa rồi, ngay cả đầu cũng không quay lại. Chu Nhất Thạch hoảng hốt trong lòng, vội vàng đứng dậy chạy đuổi theo. Y nóng nảy đuổi theo dưới chân vấp một cái té ngã quỵ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy đám người của Diệp Hoài Tụ căn bản là bỏ mặc.

- Mới vừa rồi các người còn nói cái gì người của Ngõa Cương trại nói nghĩa khí, các người lại không nghĩa khí như thế không biết xấu hổ khi so sánh với người ta sao! Cứu người nào có ai lại không chịu trách nhiệm như vậy, cứu người cũng phải cứu tới cùng chứ!

...

...

Cự Dã Trạch

Lý Nhân đứng bên bến nước nhìn năm nghìn tân binh mới vừa thu vào trong trạch đang tập luyện. Mấy ngày nay Trần Tước Nhi học theo bút ký hành quân của Hạ Nhữc Bật, đã cơ bản nắm được phương pháp huấn luyện thủy quân. Ngay từ đầu hẳn cũng không có yêu cầu các tân binh lên thuyền diễn tập chiến thuật đội tàu, mà là đem năm ngàn người chia thành mỗi tiểu đội một trăm người, để cho bọn họ ở chỗ nước cạn luyện tập đánh nhau và bơi lội dưới nước.

Hiện giờ ở bến cũng có mấy trăm chiếc thuyền, tuy rằng không phải chiến thuyền chính quy nhưng cũng thích hợp dùng để vận binh. Một vài binh lính biết kỹ thuật bơi đang bơi thuyền qua lại trên mặt nước. Trần Tước Nhi giúp cho bọn họ quen thuộc hiệu lệnh giữa cờ hiệu của các thuyền. Ở trên bờ, mấy ngàn tên lính đang dựng thủy trại đơn giản.

Chỗ xa hơn, ước chừng có hơn một ngàn thợ thủ công đang xây dựng xưởng đóng tàu.

Trần Tước Nhi đi đến bên cạnh Lý Nhân nói:

- Bọn lính đã luyện tập nhiều ngày, có thể nói cũng đã luyện được một thân bản lĩnh bơi lội. Chỉ có điều thuyền này quả thật có chút kém, ta có hỏi những người thợ này, những chiếc thuyền này sửa lại để vận lương tuy rằng không có gì khó khăn, nhưng nếu như đặt nó sản chỉ sợ không chịu nổi.

Trần Tước Nhi chỉ về phía xưởng đóng tàu nói:

- Những người thợ kia được chúng ta "mời" từ hai bên bờ Hoàng Hà tới, trong đó cũng có người đã từng làm ở xưởng đóng tàu của Đại Tùy đấy, cũng có một vài người có bản lĩnh thật sự đấy. Chỉ có điều bọn họ có thể làm được thuyền tốc độ "Hoàng Long" chứa được hơn trăm tên binh sĩ nhưng không thể làm được thuyền lớn "Ngũ nha" chứa hơn ngàn người.

Y cười cười nói:

- May mắn chính là, trong trạch của chúng ta gỗ để đóng thuyền không phải là vấn đề, không cần lại xuống Giang Nam vận chuyển gỗ lần nữa!

- Dù sao không có thuyền lớn là không được.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Cũng không biết phía Diệp đại gia sự việc làm đến đâu rồi, nếu quả thật có thể mời được người của Chu gia đến, nếu được bọn họ chỉ dẫn, nhiều thợ như vậy trong vòng một năm làm ra cho người mấy thuyền lớn Ngũ nha cũng không thành vấn đề. Hai bên Hoàng Hà, hơn nửa bên cạnh bến nước có không ít thợ làm thuyền, ta thật sự không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi như vậy có thể tìm được nhiều người như vậy.

Trần Tước Nhi nói:

- Cho dù không mời được người của Chu gia cũng có thể lấy đồ tốt cướp được để làm thuyền.

Y tính tính thời gian một chút rồi nói:

- Diệp đại gia đi cũng đã được vài ngày rồi, không biết mọi chuyện có được thuận lợi hay không.

Lý Nhân nhìn mặt nước xa xăm, im lặng trong chốc lát nói:

- Huấn luyện thủy quân cho thật tốt, ta muốn đích thân đi Giang Nam một chuyến!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Không Có Tin Tức Tốt

Tháng tám Giang Nam mưa bụi dày đặc, dày như hai đầu lông mày tương tư buồn của thiếu nữ. Mặc dù lúc nhỏ Lý Nhân đã từng đến Giang Nam, nhưng khi đó phải chạy trốn chết nên không có tâm tư gì xem mưa bụi Giang Nam như ca như vẽ. Hơn nữa chỉ ở lại Giang Nam chưa đầy một năm đã bị Dương Kiên phái thị vệ tìm được, nhân mã Thiết Phù Đồ một đường giết tới Trác quận. Gần một năm, nhưng Giang Nam trong trí nhớ của Lý Nhân vẫn là mưa bụi liên miên, còn có dáng người tuyệt vời của thiếu nữ giặt quần áo ở bên bờ sông.

Chỉ có điều lấy thân phận bây giờ của Lý Nhân, muốn ra khỏi cửa cũng không phải là chuyện đơn giản. Chỉ là một cửa nhỏ của Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên kia cũng nói mãi mới qua, về phần ý tứ chỉ đem vài người cải trang xuôi nam hẳn uyển chuyển biểu đạt, đã bị Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên hung hăng bóp chết trong trứng nước. Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Đạt Khê Trường Nho và Trương Trọng Kiên, Lý Nhân chỉ đành cố gắng ép ý niệm trong đầu xuống.

Theo như lời Trương Trọng Kiên, hiện giờ thật vất vả mới có địa bàn của mình, có mấy vạn binh tốt, dù hẳn không lo cho mình thì cũng phải lo cho mấy vạn người này. Hơn nữa từ đầu đến cuối, Lý Nhân cũng không phải người không biết lo cho bản thân mình. Nhưng mà Lý Nhân xem mình như một bảo bối đã nguy, mà mọi người cũng xem hẳn như một bảo bối quý giá lại càng thêm nguy. Nếu theo như lời Trương Trọng Kiên, nếu là Hồng Phát cô cô, đừng hy vọng nàng đồng ý cho con hạ Giang Nam. Lý Nhân bĩu môi nói, cô cô không phải cũng từng chơi ở Giang Nam sao? Về phần Hồng Phát có thật sự khoái trá như vậy không, kỳ thật trong lòng mọi người đều biết rõ.

Sau một phen cò kè mặc cả, Lý Nhân không thể không mang theo năm trăm tinh kỵ cộng thêm Hùng Khoát Hải bộ chiến vô địch. Đương nhiên, cũng không thể thiếu Âu Tư Thanh Thanh từ sau khi Diệp Hoài Tự tới Cự Đà Trạch cũng liền theo đuôi dính vào ở phía sau Lý Nhân. Nữ nhi trong sáng không thấy được mọi mặt vấn đề, nhưng với khứu giác nhạy bén của nữ tử vẫn khiến nàng duy trì cảnh giác lúc ở với Diệp Hoài Tự. Đương nhiên, cơ sở của loại cảnh giác này là nàng sợ Lý Nhân bị nữ tử khi thì quyến rũ nghiêng nước nghiêng thành khi thì thanh thuần hại nước hại dân kia độc chiếm.

Nhìn năm trăm kỵ binh được chọn ra kỹ lưỡng đang chờ xuất phát, đầu Lý Nhân chợt to như cái đầu.

Hắn nhìn nhìn Đạt Khê Trường Nho rồi Trương Trọng Kiên một chút, cười khổ nói:

- Mang theo một đoàn kỵ binh như vậy ra khỏi cửa, chỉ sợ càng gây chú ý.

Đạt Khê Trường Nho trả lời:

- Con nên biết, tính mạng của con bây giờ là một người gắn với mấy vạn người.

Trương Trọng Kiên nói:

- Hoặc là dẫn theo, hoặc là đừng đi nữa.

Lý Nhân bắt đắc dĩ, nhìn Hùng Khoát Hải, trong lòng tự nhủ mang theo một người như vậy kỳ thực cũng không sai biệt lắm, thân mình Hùng Khoát Hải cao hai thước hơn nữa khuôn mặt hung ác khí lực cường kiện kia cũng đủ làm cho người khác chú ý, hơn nữa còn có năm trăm tinh kỵ, làm sao có thể che dấu được hành tung?

May là, bọn họ có quân áo có số của phủ binh Đại Tuyền làm yểm hộ.

Cứ như thế một đội tinh kỵ theo quan đạo xuôi nam, lục lâm sơn trại từ năm ba nghìn người trở xuống phỏng chừng không dám chặn bọn họ lại. Hơn nữa Giang Nam hiện tại so với hai bên bờ sông Hoàng Hà còn thái bình hơn, quan phủ địa phương cũng không biết phủ binh Đại Tuyền được điều động, cho nên mặc dù xuất hành lộ liễu ngược lại an toàn hơn một chút.

Năm trăm tinh kỵ này đều là những người được lựa chọn kỹ lưỡng từ Nhuệ Kim Doanh, trên người đã được trang bị đầy đủ binh trang, nhưng vì sự an toàn của Lý Nhân, Đạt Khê Trường Nho còn trang bị cho những người này thêm một bậc nữa. Mã sóc, hoành đao, lá chắn kỵ binh, cung cứng, liên nỏ mấy thứ này giống nhau không kém, hơn nữa mỗi người còn được trang bị ba đầu thương. Mấy thứ này bọn kỵ binh treo đầy trên người, nhìn uy phong lẫm lẫm.

Sau lưng ba mũi đầu thương, thất lưng bên trái có hoành đao bên trái có liên nỏ, trên cánh tay trái cầm lá chắn kỵ binh, mã sóc giắt ở thắt lưng, cung cứng giắt trên lưng ngựa.

Một đội ngũ kỵ binh như vậy, đi đến đâu cũng đủ để làm chói mắt.

- Con thấy mình đã rất sợ chết rồi, cha và sư phụ sắp xếp như vậy, làm cho con càng sợ chết hơn.

Lý Nhân nhìn Đạt Khê Trường Nho nói một cách cực nghiêm túc.

Đạt Khê Trường Nho dùng giọng điệu còn nghiêm túc hơn trả lời:

- Con có thể nghĩ đến Dương Quảng, có lần nào đi tuần mà không phải là tinh kỵ che lấp mặt trời binh giáp hơn mười vạn không?

- Tốt xấu gì y cũng là Hoàng đế!

Lý Nhân cãi lại nói.

Trương Trọng Kiên lườm hắn một cái nói:

- Hoàng đế thì thế nào? Mỗi lần y ra ngoài đều mang theo mấy chục vạn người, một mặt đương nhiên là do thích phô trương, con cho là y không sợ chết sao? Người ở vị trí càng cao thường sẽ càng sợ chết, cho nên mới phải chú ý tới việc phô trương. Y làm Hoàng đế, cảm thấy mang theo mấy chục vạn binh lính mới có thể đảm bảo an toàn của y. Mà con bây giờ là tướng quân của Yến Văn trại, sao có thể đi ra ngoài mà không mang theo vài trăm người chúng ta.

Lý Nhân không nói gì.

Kỳ thật cách phản bác này của Trương Trọng Kiên rất hay, nếu đổi lại là so với người khác, Lý Nhân có lẽ còn có thể tìm có từ chối, nhưng hết lần này đến lần khác lại nói đến Dương Quảng dù Lý Nhân có cái gì cũng không thể phản bác được. Hơn nữa ông cũng không nói sai, người càng có thân phận địa vị lại càng sợ chết. Điểm này căn bản cũng không cần dùng ví dụ chứng minh, cái chết của địa chủ và hộ nông dân cũng tuyệt đối không cùng một kiểu.

Chấp nhận đi.

Lý Nhân tự nói với mình, hiện tại mình cũng là một địa chủ.

Mang theo năm trăm tinh kỵ trang bị đến tận rừng và một đội chiến vô địch Hùng Khoát Hải, Lý Nhân khí thế mười phần ra khỏi Cự Đà Trạch. Thời điểm ra khỏi trạch, đám binh sĩ trên đường không biết hẳn đi làm cái gì cũng ra đưa tiễn. Đám dân chúng đánh cá thợ thủ công chịu ơn Lý Nhân cũng tới đưa tiễn, náo nhiệt như đưa tiễn Lý Nhân đi cưới nương tử.

Nhưng mà Lý Nhân vừa mới thúc Đại hắc mã rời đi, Hùng Khoát Hải bỗng nhiên cất bước ngăn ở trước mặt hắn.

- Ngươi lại có chuyện gì?

Lý Nhân khó hiểu hỏi.

Hùng Khoát Hải nhìn Lý Nhân rất vô tội nói:

- Tướng quân à, tôi cũng tự biết mình đi lại rất nhanh có rất ít người đuổi theo kịp, nhưng phải đi xa tới ngàn dặm, dù sao ngài cũng phải cho tôi một con ngựa để cưỡi chứ?

Lý Nhân nhìn ngắm thân hình của Hùng Khoát Hải, chân thành nói:

- Ta cảm thấy, trâu càng thích hợp với ngươi hơn.

...

Sau khi xuất trạch Lý Nhân dẫn theo kỵ binh một đường đi thẳng căn bản không có ý định che dấu hành tung, hiện giờ hai bên bờ sông Hoàng Hà loạn rồi tinh rồi mù. Nhất là bờ bắc Hoàng Hà, từ sau khi Dương Quảng bổ nhiệm Dương Nghĩa Thần làm Lục quân chiêu thảo sứ, phía bắc Hoàng Hà đã đánh nhau loạn lên. Hôm nay trên đường nhìn thấy mấy vạn quân như hồng thủy chạy qua, ngày mai lại nhìn thấy nhân mã của triều đình hùng hổ đuổi theo. Tuy nhiên lại nói tiếp, Dương Nghĩa Thần này quả thật rất có bản lĩnh.

Thời điểm Đại Tùy lần đầu tiên chinh phạt Cao Cú Lệ, y xuất quân đi Túc Thận Đạo, binh tới Mã Tĩ Thủy gặp Ất Chi Văn Đức dẫn đầu quân Cao Cú Lệ, Vũ Văn Thuật đề Dương Nghĩa Thần làm tiên phong, một ngày bảy trận chiến thắng bảy lần, giết hơn hai vạn người của quân Cao Cú Lệ. Chỉ có điều sau đó toàn quân đều tan, y cũng bị liên lụy, bị bắt từ bỏ chức quan. Năm Đại Nghiệp thứ chín, Đại Nghiệp Hoàng đế lần thứ hai chinh phạt Cao Cú Lệ, y cùng với Vũ Văn Thuật đồng thời được phục vị. Vũ Văn Thuật làm Nguyên soái, y làm phó soái.

Lần này không có quan văn giám quân nên quân viễn chinh quân Tùy tiến công cực kỳ thuận lợi, thời điểm mất thấy sẽ phá được Bình Nhưỡng thì Dương Huyền Cảm Đốc lương nhà kho Lê Dương lại làm phản. Đêm ngày hai mươi tám tháng sáu Dương Quảng ra mặt chỉ điều động đại quân trở về, Dương Nghĩa Thần được bổ nhiệm làm Lục quân chiêu thảo sứ quét sạch nạn phi hoạn ở vùng Hà Bắc Sơn Đông. Mới đến đảm nhiệm, Dương Nghĩa Thần lấy hai vạn quân bình đại phá nghĩa quân lục lâm hào kiệt Hương Hải Minh, trong lúc nhất thời thanh danh vang dội. Sau đó cùng Cao Sĩ Đạt ở hồ Cao Khê, luận phiên giao chiến, cứ chiến là thắng.

Phía bắc Hoàng Hà gió nổi mây phun, trong khoảng thời gian ngắn Dương Nghĩa Thần cũng không ra tay đến phía nam Hoàng Hà, mà quận Đông Bình chỉ có một nhà Cự Đà Trạch độc đại, Lý Nhân cũng không sợ.

Lý Nhân mang theo kỵ binh quang minh chính đại một đường đi về phía nam, thậm chí còn lộ liễu tiến vào thị trấn và bảo trại phú hộ yêu cầu tiếp viện lương thảo. Một đội ngũ như vậy đương nhiên sẽ không bị ai hoài nghi, dọc đường đi Lý Nhân đều ăn của triều đình Đại Tùy uống của triều đình Đại Tùy đấy.

Sau khi rời khỏi quận Đông Bình tiếp đến là tiến vào quận Tê Âm, rồi tiến vào Kim Hương, Phương Dữ sau đó tiến vào cảnh nội quận Bành Thành, tiếp qua Bái quận, Lưu huyện, rồi đến ven hồ Vi Sơn.

Tháng tám, đúng là lúc phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần.

Sau khi Lý Nhân suất quân tới hồ Vi Sơn liền dừng lại, phái người của Phi Hồ mật điệp đi tìm tiếp ứng Diệp Hoài Tự để lại lúc xuân nam. Lúc trước thời điểm Diệp Hoài Tự xuân nam xuống Giang Đô, nàng và Lý Nhân đã thương lượng đường đi, ven đường đều để lại người Phi Hồ mật điệp tiếp ứng. Lúc đi đi tuyến đường này, lúc về cũng đi đường này, để người Phi Hồ mật điệp có thể an bài đường lui thật tốt.

Sau khi dừng lại ở một làng chài nhỏ ven hồ Vi Sơn, tùy quân của Phi Hồ mật điệp liền đi liên lạc với mật điệp ở Lưu Huyện. Từ lúc Diệp Hoài Tự đi xuống phía nam, không nhận được tin tức của Diệp Hoài Tự báo về làm Lý Nhân có chút lo lắng. Dù sao lần này lúc Diệp Hoài Tự xuân nam chỉ dẫn theo hơn hai trăm người, ngoại trừ những người lưu lại để tiếp ứng ven đường, khi tới Giang Đô người nàng có thể sử dụng trong tay đã không còn bao nhiêu.

Cơ sở ngầm của Phi Hồ mật điệp vẫn bố trí ở hai bên bờ sông Hoàng Hà, càng xuống phía nam thì càng không quen thuộc.

Trong làng chài có mấy cân rượu mới, Lý Nhân thay một bộ quần áo xanh đội cái nón tre, ngồi ở bên hồ thả câu thăm dò tin tức. Âu Tư Thanh Thanh nhu thuận ngồi ở bên cạnh hắn, hai bàn tay nhỏ bé chống cằm nhìn Lý Nhân thả câu.

- An Chi, sao huynh câu lâu như vậy, đến một con cá nhỏ cũng chưa câu được?

Sau khi ngồi một lúc lâu, Âu Tư Thanh thanh rớt cục cũng không tìm nổi mồi.

Nàng biết bản lĩnh câu cá của Lý Nhân, ở hồ nước bên cạnh Cự Dã Trạch, thường thường Lý Nhân chỉ ngồi trên nửa canh giờ liền có thể câu được không ít cá lớn, mà ngay đến cả người đánh cá sinh hoạt hàng năm bên hồ nước cũng khâm phục không ngừng. Nhưng hôm nay đã ngồi ít nhất một canh giờ, chớ nói cá lớn, đến một con tép cũng chưa câu được.

Lý Nhân cười cười nói:

- Cá ở đây ma cũ bắt nạt ma mới, gặp ta không phải người địa phương, đương nhiên không chịu cắn câu.

Tuy rằng hắn nói thoải mái tự nhiên, nhưng Âu Tư Thanh Thanh vẫn phát hiện hai đầu lông mày hắn có chút phiền muộn. Nàng và Lý Nhân làm bạn đã lâu, hiểu biết Lý Nhân còn hơn cả chính bản thân nàng.

- Lý do này không đúng!

Âu Tư Thanh Thanh khẽ thở dài.

Lý Nhân nghiêng đầu nhìn nàng một cái, nhắc cần câu lên vẫn như cũ không thu hoạch được gì:

- Câu cá quan trọng là tâm tính, phải an ổn an tĩnh, không ngờ cá nơi này lại không hiểu đạo lý đó, thoát nhìn bức bối vô cùng, lúc bơi đông lúc lại bơi tây cố tình không chịu kiên định sống yên ổn, một chút cũng biết nên làm thế nào lại bị câu lên!

Lý Nhân có chút ảo não nói.

Âu Tư Thanh Thanh vươn tay phủ lên mu bàn tay Lý Nhân hạ giọng nói:

- Không phải tâm cá không yên tĩnh, mà là tâm của người không yên tĩnh.

Lý Nhân thở dài, đem cần câu tùy ý để ở một bên, đứng lên đi đến bên hồ, đưa tay bấm cơ quan nổ ở cổ tay, sau khi vụt vụt vài tiếng, bốn năm con cá lớn bụng bị trúng tên chậm rãi nổi lên, không bao lâu, một mảng hồ nước trong suốt đã bị nhuộm thành màu đỏ. Lý Nhân vén tay áo lên, vừa vén lên, vừa một bên bắn tên rồi lăm lăm:

- Để ta câu lên không tốt sao? Còn có thể được toàn thây.

- Yên tâm đi!

Âu Tư Thanh Thanh đột nhiên nói:

- Diệp tỷ tỷ không có việc gì đâu.

Lý Nhân ngẩn ra, đem con cá vừa vớt lên ném vào trong giỏ cá:

- Một đường xuôi nam, Phi Hồ mật được lưu lại ven đường đều không có tin tức gì của cô ấy. Bất kể là tin tốt hay tin xấu đều không có.

Âu Tư Thanh Thanh đứng lên đi đến bên cạnh hắn, nhìn hồ nước sóng xanh nhộn nhạo nói:

- Không có tin tức kỳ thật cũng là một tin tốt... Không phải sao?

Lý Nhân trầm mặc, một lát sau cười nói:

- Người nói không sai, không có tin tức, kỳ thật cũng xem như là tin tức tốt.

Hắn thầm thở dài trong lòng, đúng vậy, từ quận Đông Bình đến quận Giang Đô, trên tuyến đường này cứ một tòa thành hơi lớn một chút Diệp Hoài Tự lại lưu lại người của Phi Hồ mật điệp, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì bất trắc ở Giang Đô, tin tức đã sớm truyền về rồi. Hiện giờ tin tốt hay tin xấu đều không có, có lẽ cô ấy không tìm được cơ hội thích hợp.

Hắn nhìn thoáng qua con cá bị đâm thủng bụng, trong lòng tự nhủ cho dù là tin tức xấu, người yêu cái đẹp như vậy, ngàn vạn lần đừng biến thành bộ dạng xấu xí như con cá này.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Kẻ Phụ Lòng Nữ Tử Hiếm Thấy

Một con cá đã bị đâm thủng bụng nhất định là không xinh đẹp, nhưng cũng đủ mập, Lý Nhân và Âu Tư Thanh Thanh đốt một đồng lửa nhỏ ngay bên bờ hồ nướng cá ăn, uống một ngụm rượu của người trong làng chài tới mời, ăn một miếng cá mềm nướng vàng thơm, miệng tràn ngập mùi hương. Có lẽ vì nguyên nhân thuở nhỏ bốn ba, bản lĩnh cá Lý Nhân học lướt qua rất giỏi, nhưng thứ hắn đặc ý nhất cũng là nướng thịt. Bất kể là chim bay cá nhảy hay là cá tươi, hắn đều có thể biến chúng thành món ngon mỹ vị.

Rượu mới vào miệng không đủ dịu ngọt mà hơi có vẻ cay, nhưng phối hợp với cá tươi nướng mới là vừa đúng.

Cho nên, đến Âu Tư Thanh Thanh cũng ăn đến nỗi bụng hơi nhô lên, ăn nhanh con cá thứ nhất xong rồi lại trở mắt nhìn Lý Nhân, dường như có chút oán hận tốc độ nướng cá hơi chậm của hắn. Chiếc miệng nhỏ nhắn nhướn lên, trên khóe miệng còn dính vụn cá vừa ăn, thật giống như chòm râu của con mèo nhỏ tham ăn. Cũng chỉ có tính cách của nàng như vậy, mới có thể ước định cũng Lý Nhân ăn chơi đến già.

Lý Nhân hớp một ngụm rượu mới, nhìn bộ dạng hơi có vẻ vội vàng của Âu Tư Thanh Thanh cười nói:

- Nào có ai ăn giống như muối, nếm vị giống như rượu ngon, ăn chậm rãi mới có thể tận hưởng tư vị trong đó.

Âu Tư Thanh Thanh nhìn chằm chằm con cá nướng thứ hai trong tay Lý Nhân, nháy mắt một cái nói:

- Cá nướng trong tay huynh cũng không phải của muối, cho dù huynh đưa cho muối muối cũng cầm ở trong tay nên vẫn chưa phải của muối, chỉ có ăn vào bụng mới là của muối ai cũng không đoạt đi được.

Lý Nhân ngạc nhiên nói:

- Ai muốn cướp cá nướng của muối? Đến cái đuôi cá ta cũng chưa ăn được một chút nào đấy. Đã nướng chín cá giúp muối thổi nguội một chút mới đưa cho muối, ta chỉ liếm liếm hương vị trên đầu ngón tay muối liền oán giận vài câu.

Âu Tư Thanh Thanh chân thành nói:

- Huynh nói nướng con cá này cho muối, thì cá liền là của muối, mà ngay cả hương vị đương nhiên cũng là của muối, cho dù có là hương vị trên đầu ngón tay huynh cũng là của muối, chỉ có muối được liếm, huynh cũng không được liếm.

Lý Nhân theo bản năng duỗi ngón tay ra nói:

- Vậy được, muối liếm đi.

Âu Tư Thanh Thanh tiến lên cắn vào ngón tay Lý Nhân một cái, chỉ có điều răng nanh lại không dùng sức, Âu Tư Thanh Thanh cúi người cắn ngón tay Lý Nhân, mắt lại nhìn lên mặt Lý Nhân, giờ khắc này Lý Nhân chợt phát hiện ánh mắt Âu Tư Thanh Thanh quynh rũ đến cực hạn, ngay sau đó trên đầu ngón tay liền truyền đến cảm giác, cái lưỡi mềm mại của cô gái nhỏ thật sự quấn quanh ở ngón tay hắn trong chốc lát.

Trong lòng Lý Nhân lập tức sinh ra một cỗ hỏa, vội vàng đem ngón tay từ trong miệng Âu Tư Thanh Thanh rút ra.

Âu Tư Thanh Thanh đặc ý nhìn Lý Nhân, trên vẻ mặt như nói muối cắn huynh rồi thì huynh có thể làm gì được muối?

Đôi môi anh đào này khép lại khẽ cắn làm Lý Nhân sinh ra lòng hờn dạ vợ, hắn vội vàng đem lực chú ý đặt ở cá nướng, lật qua lật lại nướng nó, dường như là đang phát tiết cái gì.

Âu Tư Thanh Thanh đáng thương phát ra một tiếng đau buồn:

- Huynh làm đuôi cá nướng cháy rồi!

Vừa đúng lúc này, Lý Nhân bỗng nhiên hơi nghiêng tầm mắt ra một chút, bởi vì Mặt điện ẩn thân ở phía xa phát ra tiếng cảnh báo, già kêu tiếng chim, một tiếng dài một tiếng ngắn, ý là có người tiếp cận nhưng không có gì nguy hiểm. Cho nên Lý Nhân hơi hơi nghiêng đầu nhìn nhìn về hướng kia, chỉ thấy xa xa có một nam một nữ mỗi người dắt một con ngựa chậm rãi mà đi, nhìn bộ dáng hình như là đang thưởng thức cảnh sắc mê người ở hồ Vi Sơn. Đằng sau hai người bọn họ không xa, có mười mấy hộ vệ đeo đao đi theo. Xem ra, chắc là con cái của gia đình giàu có địa phương đi du ngoạn.

Lý Nhân cũng không thèm để ý, dùng dao găm cắt phần đuôi cá nướng bị cháy, sau đó đem cá nướng thơm phức lên trước miệng thổi thổi, mà Âu Tư Thanh Thanh lúc trước có chút nóng vội bây giờ ngược lại an tĩnh lại, chống cằm nhìn Lý Nhân thổi nguội cá cho chính mình, hai mắt hơi hơi híp lại bộ dạng dường như cực hưởng thụ quá trình này.

- Cá ở hồ này nhiều xương, cẩn thận đâm vào cổ họng.

Lý Nhân đem cá nướng đưa cho Âu Tư Thanh Thanh, người sau vẻ mặt hạnh phúc nhận lấy con cá. Cũng không biết hạnh phúc là vì rốt cục cũng đợi được con cá thứ hai được nướng chín, hay là hạnh phúc vì có người nguyện ý nướng cá rồi kiên nhẫn chờ đợi cho chính mình.

- Cá nướng thơm quá!

Đúng vào lúc này, đôi nam nữ kia đi dọc bên hồ chậm rãi đi đến cách Lý Nhân không xa, nữ tử mặc một bộ váy màu trắng nhạt ngời ngời, lập tức không kìm nổi phát ra một tiếng tán thưởng. Cô gái này thoát nhìn không đến hai mươi tuổi, đáng người cực đẹp, bởi vì nguyên nhân đang là mùa hè nên quần áo rất mỏng, cách váy dài mọi hồ còn có thể nhìn ra hai đùi của nàng kia hết sức thon dài, hai chân là nơi quyến rũ nhất trên người nàng, dưới sự so sánh, dung nhan có chút xinh đẹp dễ dàng bị người xem nhẹ.

Nàng nghỉ chân bên hồ, khịt khịt mũi sau đó tò mò nhìn về Lý Nhân phía bên này.

Bên cạnh nàng là một nam tử dáng người cao ráo mặc một thân áo gấm cũng chừng hai mươi tuổi, diện mạo tuấn lãng, hai đầu lông mày mang theo một cỗ ngạo khí thần nhiên, cho nên lúc nhìn người khác cằm cũng hơi nhếch lên, thời điểm nhìn về phía Lý Nhân ánh mắt mang theo chút không tốt, nhưng lúc nhìn Âu Tư Thanh Thanh hiển nhiên kinh ngạc một chút.

- Ninh nhi!

Nam tử kia khẽ cau mày nói:

- Đứng lại, lại nhiều chuyện.

Nữ tử tên là Ninh nhi quay lại lờ mờ một cái nói:

- Ta khen một tiếng cá nướng thơm quá, cũng là nhiều chuyện sao?

Nam tử kia biến sắc, thay đổi một giọng điệu mềm mại nói:

- Nhạc phụ đại nhân gọi chúng ta về nhà thăm người thân, hành trình trên đường đã chậm trễ, người còn nói hồ Vi Sơn này cảnh sắc đẹp lưu lại nửa ngày, chúng ta cũng nên đi rồi.

Nàng kia cau mày nói:

- Nếu như người vội, người có thể đi trước.

Nói xong, nàng vẫy tay gọi một người thị nữ đeo đao lại, sau khi đem chiến mã giao cho thị nữ liền hướng Lý Nhân bọn họ bên này đi tới, nam tử kia thờ dãi, sau khi phân phó hộ vệ đề phòng liền nhắm mắt đi theo lưng nàng. Lúc nữ tử mặc váy màu trắng nhạt đi lại, bị gió thổi qua, đáng người xinh đẹp lộ ra không sót tí nào.

Lý Nhân ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người kia một cái nói, tầm mắt không dừng lại chút nào liền bắt đầu nướng con cá thứ ba.

- Vị tiểu huynh đệ này, tay nghề thật giỏi!

Nàng kia đi đến cách Lý Nhân không xa cười khanh khách nói.

Lý Nhân từ một tiếng nói:

- Đa tạ khen ngợi.

Nàng kia mỉm cười nói:

- Ta không thích nhất là khen ngợi đối trá, cho nên người cũng không cần nói lời cảm tạ. Ta nói người nướng cá rất giỏi, không phải là khách khí, mà là ngửi được mùi con cá nướng này bụng ta liền không nhịn nổi kêu lên.

Lý Nhân chỉ chỉ vào phía đối diện đồng lứa nói:

- Muốn ăn cá, còn phải chờ một lát.

Nàng kia không ngờ cũng không chút khách khí, ngồi xuống tảng đá đối diện Lý Nhân, mắt nhìn chăm chăm cá nướng của Lý Nhân. Lý Nhân thật sự nướng chăm chú, nàng cũng thật sự xem chăm chú. Nhưng nam tử đứng bên cạnh nàng lại nhủu nhủu mày, tựa hồ không có thiện cảm gì đối với Lý Nhân.

- Vị tiểu huynh đệ này, thế tử của ta ngửi thấy mùi cá nướng của người liền cảm thấy thèm ăn, như vậy đi, chỗ ta mang theo rượu hoa điêu hai mươi năm, đổi lấy cá nướng trong tay người thì thế nào?

Tuy rằng giọng điệu của y ôn hòa, nhưng khóe miệng hơi hơi nhếch lên mang theo ba phần ngạo mạn. Nhìn y một thân áo gấm cũng biết là người có công danh, hơn nữa tuổi còn trẻ đã có vài chục nhân mã tùy tòng, có thể dễ dàng suy đoán y là người xuất thân từ loại gia đình thế gia. Về mặt của con cháu quý tộc loại này thường thường đều là như thế này, thoát nhìn biểu hiện bên ngoài rất thân thiện dễ gần, nhưng ngạo ý trong con người bọn họ thực sự làm người ta chán ghét. Nhưng thật ra nàng kia, thân thiện tự nhiên, nhìn nàng, có vẻ thuận mắt hơn tướng công của nàng.

Nam từ kia sau khi nói xong, liền mỉm cười chờ Lý Nhân trả lời. Một bình rượu hoa điều hai mươi năm trị giá hơn nhiều so với cá nướng, y thấy như này là đã để đối phương chiếm tiện nghi nhiều rồi.

- Không đổi.

Lý Nhân đến đầu cũng không ngẩng trả lời hai chữ.

- Không đổi?

Nam từ kia hơi sùng sốt, lập tức cười lạnh nói:

- Vậy thì thế này, ta dùng mười lượng bạc mua cá nướng trong tay ngươi.

- Không bán.

Lý Nhân không ngẩng đầu tầm mắt vẫn nhìn chăm chú vào cá nướng, lật qua lật lại, hần đem gia vị rắc lên cá. Nam từ kia xấu hổ đứng ở nơi đó, há miệng thở dốc nhưng lại không biết nói cái gì, vốn định tức giận, nhưng nhìn sắc mặt thê tử có vẻ không hài lòng cũng không dám phát tác.

- Vị tiểu huynh đệ này...

Y muốn thêm tiền đến hai mươi lượng, câu nói kế tiếp chưa nói ra đã bị Lý Nhân cắt ngang.

- Chúng ta không phải huynh đệ, hơn nữa, ta cũng không nhỏ.

Lý Nhân thân nhiên nói:

- Nếu như ngươi muốn ăn, thì tìm một chỗ ngồi xuống yên lặng chờ, nếu không muốn ăn thì đừng quấy rầy ta nướng cá, về phần rượu lâu năm và tiền, ngươi cảm thấy lấy chúng để đổi cá của ta là ta chiếm tiện nghi mà ngươi chịu thiệt, như vậy thì ngươi sai lầm rồi.

Về phần tại sao sai lầm, hần cũng không nói nữa. Sắc mặt nam tử áo gấm trở nên có chút khó coi, ngao mạn lúc trước bị Lý Nhân nói mấy câu đã kích không ngờ xẹp xuống. Nhìn mấy lần cuối cùng không nói gì thêm, chỉ ngồi xuống bên cạnh nữ tử mặc váy dài màu trắng nhạt. Chỉ có điều y nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao thê tử gọi thiếu niên diện mạo tuấn mỹ thanh tú là tiểu huynh đệ thì không sao, đổi lại là mình thì lại bị người châm chọc?

Thấy cá nướng trong tay đã gần chín, Lý Nhân liếc mắt nhìn nàng kia một cái hỏi:

- Ngươi ăn?

Nàng kia gật đầu mỉm cười nói:

- Ta ăn!

Nàng cũng không khách khí, nhận cá nướng thổi rồi ăn, bởi vì nóng vội mà bỏng đầu lưỡi, giương cái miệng nhỏ nhắn hà hơi, tay còn để trước miệng quạt quạt.

- Làm gì mà vội vàng vậy?

Lý Nhân cười hỏi.

Nàng kia cực kỳ nghiêm túc trả lời:

- Ta phải ăn vào bụng mới yên tâm, sợ ngươi hối hận vì đã mời ta ăn cá.

Lý Nhân ngạc nhiên, trong lòng tự nhủ lời này sao nghe quen tai như vậy?

Hần tiếp tục nướng cá, nàng kia vừa ăn cá vừa hỏi gia vị Lý Nhân cho vào cá là gì, vì sao cá lại ăn ngon như vậy. Lý Nhân cũng không giấu riêng, từng thứ từng thứ nói lại vô cùng tỉ mỉ. Nàng kia vừa nghe vừa gật đầu, hiển nhiên là nhớ kỹ vào đầu. Hai người bọn họ nói chuyện, tự nhiên giống như là bạn bè đã lâu. Nhưng nam tử bị gạt ở một bên có chút xấu hổ, ho khan vài tiếng nhưng nàng kia hoàn toàn không để ý tới.

- Vị này... Vị huynh đệ kia, ta là người Lâm Phần tên Sài Thiệu, xin hỏi ngươi xưng hô như thế nào?

Thời điểm y tự giới thiệu chân mày rất tự nhiên nhíu nháu, sau đó đợi Lý Nhân trả lời. Lý Nhân đương nhiên là đã nghe qua cái tên Sài Thiệu này, cho dù hần không có tri thức của kiếp trước kiếp này cũng nghe qua tài danh của Sài Thiệu. Lý Mật, Sài Thiệu, Hàn Thế Ngạc, tên mấy người này cực kỳ vang dội, chính là nhân vật đại biểu cho một thế hệ trẻ tuổi của Đại Tùy. Mà Sài Thiệu hiển nhiên cũng biết danh khí của bản thân, cho nên sau khi tự giới thiệu liền nhìn phản ứng của Lý Nhân. Chỉ là làm y thất vọng chính là, Lý Nhân vẫn như cũ không ngẩng đầu, dường như hai chữ Sài Thiệu này không có ý nghĩa bằng cá nướng trong tay hần.

- Bèo nước gặp nhau, cần gì phải hỏi danh tính?

Lý Nhân uống một hớp rượu mới, không đón lấy rượu hoa điều lâu năm Sài Thiệu đưa cho hắn.

- Nói rất đúng!

Nàng kia giờ tay nhận lấy rượu lâu năm từ trong tay Sài Thiệu uống một miệng lớn khen:

- Hay cho một câu bèo nước gặp nhau!

Nàng tiếp tục uống rượu, vừa đúng che dấu sự xấu hổ của Sài Thiệu, Sài Thiệu cảm kích nhìn thoáng qua thê tử, chỉ có điều trong mắt chợt lóe qua một tia âm u lạnh lẽo. Nàng kia mặc dù không có cố ý nhìn y, lại tựa hồ có thể cảm thấy tâm tư của y, khẽ lắc đầu với y, Sài Thiệu thờ dãi không nói gì nữa.

- Tiểu muội muội, muội thật là xinh đẹp.

Nàng kia thấy không khí có chút gượng gạo, lập tức chân thành ca ngợi một câu. Âu Tư Thanh Thanh chỉ lo cúi đầu ăn cá, nghe nàng kia nói chuyện với mình lúc này mới ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn nàng một cái sau đó rất nghiêm túc nói:

- Tỷ tỷ cũng rất đẹp.

Nàng kia cười cười cũng không nói gì nữa, nghiêm chỉnh ăn cá nướng sau khi ăn xong lại uống hết một bình rượu lâu năm, đứng dậy ôm quyền với Lý Nhân nói:

- Đa tạ! Cáo từ!

Nữ tử ôm quyền, không ngờ lại mang theo vài phần hiên ngang.

Lý Nhân gật đầu nói:

- Cáo từ.

Nàng kia rút khoát xoay người rời đi, Sài Thiệu cũng đứng dậy theo nhưng lại không nói gì với Lý Nhân. Chuyện thất lễ như vậy, đây là lần đầu tiên y làm từ lúc chào đời đến nay. Chỉ có điều rõ ràng cảm thấy như vậy mới có thể khiến thiếu niên tuần tú kia mất mặt, nhưng sau khi Sài Thiệu đi được vài bước mới giật mình, người thật sự mất mặt vẫn là mình. Ý ảo nào thờ dãi, cuối cùng vẫn nhìn xuống kích động muốn giáo huấn thiếu niên vô lễ kia.

- Bọn họ là ai?

Âu Tư Thanh Thanh nhìn thoáng qua bóng lưng hai vợ chồng kia hỏi.

Lý Nhân giữa đầu uống một ngụm rượu mới, trong đầu hiện ra thời điểm ở quận Ngự Dương năm đó, thấy bóng dáng thiếu nữ như phù dung trong nước kia, lập tức u buồn thờ dãi:

- Một kẻ phụ lòng, một nữ tử hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Thật Là Thoải Mái

- Huỳnh quen bọn họ sao?

Âu Tư Thanh Thanh thật sự ăn không vô con cá nướng thứ hai, Lý Nhân nhận lấy xong vừa ăn vừa đáp:

- Không biết, nhưng ta nhìn tướng mạo, vừa thấy chỉ biết nam nhân kia là kẻ phụ bạc bại hoại, còn nữ tử kia vừa nhìn đã thấy là không tầm thường.

- Đây là đạo lý gì?

Âu Tư Thanh Thanh biết Lý Nhân nói bậy bạ, nhưng mười chữ Lý Nhân nói lúc trước khiến nội tâm nàng không khỏi căng thẳng. Thoạt nhìn là một đôi bích nhân rất xứng đôi, nếu nam tử kia thật sự là một kẻ phụ bạc, tỷ tỷ mặc váy màu trắng nhạt kia chẳng phải rất đáng thương sao?

- Muội thấy bọn họ thật sự rất đẹp đôi, hơn nữa cái người tên Sài Thiệu kia có vẻ vô cùng tôn trọng tỷ tỷ kia. Thời điểm tỷ ấy ăn cái gì, trong tay y luôn cầm một cái khăn tay. Thời điểm tỷ ấy uống rượu, trong mắt y đều là quan tâm. Nhìn thế nào thì Sài Thiệu kia cũng không giống một kẻ phụ lòng, nhưng thật ra tỷ tỷ kia dường như có chút lãnh đạm. Chỉ có điều... cái người tên Sài Thiệu kia luôn nhìn muội chăm chăm, rất đáng ghét.

- Muội rõ ràng không ngáng đầu!

Lý Nhân kinh ngạc nói.

Âu Tư Thanh Thanh thở dài:

- Không phải huynh đã dạy muội sao, nhìn người không thể nhìn chăm chăm vào người ta, đoán ý qua lời nói và sắc mặt, huynh có hiểu cái gì gọi là đoán ý qua lời nói và sắc mặt không?

Lý Nhân cứng lại, lập tức cười nói:

- Sài Thiệu nhìn muội chăm chăm, là bởi vì muội xinh đẹp, so với vợ hắn còn xinh đẹp hơn, mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp.

Âu Tư Thanh Thanh nháy mắt hỏi:

- Huynh không để ý sao?

Lý Nhân chân thành nói:

- Để ý, rất để ý. Ta muốn hung hăng đánh cho y một trận.

- Nhưng muội thấy bộ dạng huynh vẫn ôn hòa nha, cũng không cảm thấy huynh đang tức giận. Hơn nữa người nọ đi rồi, huynh không thể đánh y một trận, cũng không nhìn ra huynh ảo não thế nào.

Lý Nhân nói:

- Ta không ảo não, là vì những người khác rất ngu ngốc, thường thường sẽ tự mình động thủ.

Sau khi lên ngựa nữ tử mặc quần áo màu trắng nhạt nói với Sài Thiệu:

- Chúng ta đi thôi, sắc trời âm u, phải chạy tới Lưu Huyện tìm nơi ngủ trọ.

Sài Thiệu gật đầu nói:

- Ninh nhi, hình như nàng rất hứng thú với thiếu niên kia?

Trong giọng nói này, không phải không có ghen tuông.

Y nhìn thê tử, đợi câu trả lời. Từ khi lập gia đình tới nay, y đối với thê tử Lý Tuệ Ninh cũng được cho là yêu thương, Lý Tuệ Ninh đối với y cũng tốt lắm, duy chỉ có chút khiến y buồn bực chính là, từ sau khi lập gia đình y liền không thể lưu luyến hoa cỏ ở thanh lâu nữa, không còn cơ hội tiếp tục cá nước triền miên thân mật với những nữ tử khác. Lý Tuệ Ninh xuất thân danh môn, chính là hòn ngọc quý trên tay Đường quốc công Lý Uyên, thuở nhỏ thích vũ đạo lộng lẫy, tuy rằng đáng người nhìn sinh đẹp uyển chuyển yếu đuối nhưng tính tình lại ngay thẳng như nam nhi, cái không thích nhất là nam tử bạc tình, cho nên Sài Thiệu có chút e ngại Lý Tuệ Ninh.

Mà ngay cả thị nữ hồi môn của Lý Tuệ Ninh, cũng là một đám có võ nghệ cao. Trong khuê phòng nữ nhi nhà người ta đều đặt các loại đồ vật này nọ như hoa cỏ, nhưng trong phòng Lý Tuệ Như lại treo binh khí đao thương. Khi ra vào, bên người thị nữ của nàng đều mang binh khí, thoạt nhìn đâu có dáng vẻ của nữ tử.

Chỉ có điều tuy rằng trên người Sài Thiệu được kẻ thừa tước vị quận công, nhưng gia cảnh so với Lý gia có chút suy yếu không bằng. Cho nên, đối với thê tử y có thể nhẫn nhịn.

Chỉ có điều đến chính y cũng không nghĩ tới, vài năm sau khi gặp phải nguy cơ, y không ngờ sẽ làm ra loại chuyện khiến người ta khinh thường, thế cho nên phải hối hận cả quãng đời còn lại.

Lý Tuệ Ninh trừng mắt nhìn y nói:

- Huynh lại nghĩ ngợi lung tung cái gì vậy!

Hai vợ chồng mang theo hộ vệ cưỡi ngựa chạy như bay, sau khi đi được ba năm lý Sài Thiệu bỗng nhiên vỗ trán nói:

- Ai nha! Ta để quên lễ vật cho nhạc phụ đại nhân bên hồ Vi Sơn rồi.

Lý Tuệ Ninh dừng ngựa lại hỏi:

- Là cái gì?

Sài Thiệu ảo não nói:

- Chính là khối ngọc bội ta đặc biệt chuẩn bị, vừa mới phát hiện là không ở trên người, chắc là lúc ngồi ở bên hồ làm rơi mất rồi, Ninh nhi, nàng đi trước đi, ta quay lại lấy rồi sẽ đến Lư Huyện hội hợp với nàng.

- Hay là đừng đi, chỉ là một miếng ngọc bội mà thôi, chúng ta đi đến quận huyện phía trước chọn một miếng khác là được, quay lại tìm làm gì? Tới tới lui lui, chờ huynh đến Lư Huyện chỉ sợ trời đã tối rồi.

Sài Thiệu nghiêm nghị nói:

- Như vậy sao được, đó là do nàng cùng ta tỉ mỉ chọn lựa cho nhạc phụ đại nhân, sao có thể tùy ý vứt bỏ? Ngọc bội tuy rằng không phải cái gì quá đáng giá, nhưng đó là một phen tâm ý của nàng và ta, không thể cứ như vậy đánh mất, nàng yên tâm, ta đi một lát rồi về, rất nhanh!

Lý Tuệ Ninh chậm rãi lắc đầu thờ dài:

- Nếu huynh thật sự muốn quay lại, vậy thì mau nhanh chóng quay lại đi, chỉ có điều đừng trì hoãn lâu quá, có hiểu ý của ta không?

Sài Thiệu cười nói:

- Hiểu rồi!

Y liền thúc ngựa, mang theo hơn mười hộ vệ quay đầu ngựa chạy trở về. Lý Tuệ Ninh nhìn bóng lưng trượng phu đi xa khẽ nhủ mảy, trong lòng không thoải mái giống như có một tảng đá chặn ngang. Thị nữ Thúy nhi bên người nàng hạ giọng nói:

- Tiểu thư, quận công rõ ràng là quay lại tìm người thiếu niên kia gây phiền toái, tiểu thư rõ ràng nhìn ra, vì sao không ngăn cản người?

Lý Tuệ Ninh thờ dài nói:

- Nếu ta can y, trong lòng của y đương nhiên càng không thoải mái, nói gì thì nói... ta với y còn là vợ chồng.

- Chỉ có đáng thương cho thiếu niên kia, quận công võ nghệ phi phàm, nhìn thiếu niên kia hình như là người đọc sách, làm sao có thể chịu nổi một trận đánh? Chỉ mong gặp được vận may giữ được mạng.

Thúy nhi cau mày nói.

Lý Tuệ Ninh nhớ tới lúc ăn cá nướng vừa rồi, sâu xa nói:

- Không biết được... Có lẽ thiếu niên kia đã đi rồi cũng không biết chừng.

Trên cá nướng có vết tên đâm, lúc nàng ăn đã phát hiện ra.

Bực bội trong lòng Sài Thiệu nếu không được phát tiết ra ngoài sẽ khiến y nhìn đến hồng mắt, nhất là nhớ tới lúc trước khi mình đi cố ý không để ý tới thiếu niên kia, vốn là muốn làm cho đối phương mất mặt, nhưng sau ngẫm nghĩ lại thì ngược lại là mình đã bị hạ thấp. Tuổi thơ của y học tập lễ nghi, quyền mưu, binh pháp, tự nhận là cho dù so sánh với Lý Mật cười trâu treo sừng kia cũng sẽ không thua, nhưng hôm nay lại bị một người thường dân làm cho mất mặt.

Y giục chiến mã chạy vội, hận không thể lập tức trở lại bên hồ tìm được thiếu niên kia.

Mới quay lại chưa được hai dặm đường, Sài Thiệu bỗng nhiên căng thẳng ghim chặt chiến mã. Chiến mã kia chợt dừng lại hí lên hai tiếng người nhảy dựng lên, Sài Thiệu thoải mái quay đầu ngựa vững vàng rơi xuống đất thoạt nhìn có chút tự nhiên, phóng khoáng. Ở phía sau y, mười mấy hộ vệ cũng đều ngừng lại.

Sở dĩ Sài Thiệu dừng lại mất lộ về ngạc nhiên, là bởi vì y nhìn thấy phía trước là thiếu niên áo xanh gặp được lúc ở bên hồ Vi Sơn, không ngờ lúc này lại cười một Đại hắc mã hùng tuấn dị thường ngăn đường ở phía trước, thiếu niên kia miệng ngậm cọng cỏ, nhìn mình như cười như không.

- Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Sài Thiệu kinh ngạc nói.

Lý Nhân cười cười nghiêm trang nói:

- Con người của ta rất thiện tâm, biết ngươi nhất định quay lại đòi lại mặt mũi, không thể đánh chết, thì ít nhất cũng phải đánh gãy hai tay hai chân của ta mới có thể hả giận đúng không? Xem chừng các ngươi muốn đến Lư Huyện ở phía trước ngủ trọ, ngươi quay lại ít nhất cũng tồn không ít thời gian, cho nên vì thành toàn cho ngươi, ta tự đưa mình đến tận cửa cho ngươi trút giận, thế nào?

Sài Thiệu xấu hổ nói:

- Hay cho một tên điều dân nhanh mồm nhanh miệng!

Lý Nhân nói:

- Đừng đi lên sân khấu này nữa, cần gì làm ra bộ dáng chính nghĩa lẫm liệt? Nếu muốn động thủ thì ngươi nhanh chút, ta còn muốn quay về uống nửa bình rượu còn lại và ăn nửa cái đuôi cá.

- Một khi đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Sài Thiệu giục ngựa về phía trước nói.

Lý Nhân nhún vai nói:

- Ngàn vạn lần đừng khách khí.

Sài Thiệu cười lạnh hai tiếng quay lại nói với những hộ vệ kia:

- Các ngươi ai cũng không được tiến lên, chuyện hôm nay ta tự mình tới chấm dứt cho thống khoái, nếu cần các ngươi giúp đỡ, thì ta lại đánh mất mặt mũi thân phận!

Chúng hộ vệ ôm quyền nói:

- Vâng!

Sài Thiệu giục ngựa về phía trước lớn tiếng nói:

- Ngươi đã có lá gan bậc này hiển nhiên cũng có luyện qua võ nghệ, ta đây liền cho ngươi lựa chọn, bộ chiến hay là mã chiến ngươi chọn đi.

Lý Nhân cười nói:

- Ta còn tưởng rằng ngươi muốn hỏi ta là văn đấu hay võ đấu chứ.

...

Lý Tuệ Ninh hạ lệnh cho bọn vệ dừng lại nghỉ ngơi chờ đợi Sài Thiệu, tuy rằng Sài Thiệu bảo nàng đến Lưu Huyện trước chờ y, nhưng bởi vì trong lòng không khỏi lo lắng nên nàng vẫn quyết định dừng lại, nàng từ trên ngựa nhảy xuống sau đó ngồi xuống bóng cây đại thụ ở ven đường, cảm giác có gì đó không ổn, trong lòng dường như nghĩ ra cái gì đó nhưng trong lúc nhất thời không nhớ nổi là cái gì.

- Tiểu thư, hay là người còn lo lắng cho quận công?

Thúy nhi đứng ở bên người Lý Tuệ Ninh, lấy túi nước ra đưa cho nàng hỏi.

Lý Tuệ Như nhận túi nước nhưng không uống, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ta cảm thấy, hình như đã từng quen biết thiếu niên kia, dường như đã gặp ở nơi nào đó. Chỉ có điều càng suy nghĩ càng nghĩ không ra, ta sợ gặp phải cổ nhân, Sài Thiệu cũng đã tự báo tính danh, tương lai nếu gặp lại sẽ rất xấu hổ? Lý gia chúng ta không gánh nổi chuyện này, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Thúy nhi hỏi.

- Hơn nữa, thiếu niên kia cũng không yếu đuối như bề ngoài, ngươi ở bên hồ chờ ta cho nên không thấy, cá thiếu niên kia nưóng cũng không phải là câu lên khỏi hồ, trên mình tất cả những con cá đều có vết tên bắn hiển nhiên là bị tên nỏ bắn chết đấy. Ta đã nhìn kỹ, tất cả vết tên bắn gần như đều ở cùng một chỗ, nếu như cá này thật sự là do thiếu niên kia bắn chết... Ta lo...

- Lấy tên nỏ bắn cá hơn nữa vị trí của vết tên bắn giống nhau?

Thúy nhi lú lười nói. Nàng cũng tập võ nghệ, cho nên mới kinh ngạc như thế, phải biết rằng để bắn trúng cá ở trong nước cần kỹ nghệ bắn tên chuẩn xác và sự ổn định hai tay căn bản là khó có thể tưởng tượng được, cá bơi trong nước, thoát nhìn có vẻ chậm nhưng thật ra di chuyển rất khó bắn trúng, nếu thật sự là như vậy, quận công quay lại không thể chiếm được tiện nghi rồi.

- Chắc có lẽ không đâu... Em thấy thiếu niên kia cũng xấp xỉ mười sáu mười bảy tuổi, làm sao có thể có xạ nghệ tinh diệu như vậy?

Thúy nhi khuyên giải nói.

- Ta nhớ ra rồi!

Lý Tuệ Ninh bỗng nhiên kinh ngạc nói.

Nàng đột nhiên nhớ tới, thiếu niên này mình quả thật đã gặp qua. Ba năm trước nàng theo cha là Đường công Lý Uyên đến trấn Hoài Viễn đốc lương thực, thời điểm đi ngang qua quận Ngự Dương mình chán cảm giác bị đè nén trong xe ngựa liền năn nỉ đại ca Lý Kiến Thành đưa mình xuống xe đi dạo

một chút, lúc hai người đi dạo phố gặp được một thiếu niên tuổi mười bảy thanh tú, lúc ấy Lý Kiến Thành còn từng tán thưởng, lấy thiếu niên kia so sánh với Sài Thiệu, cho nên Lý Tuệ Như ấn tượng rất sâu.

Nàng nhớ mang máng, lúc đó, phía sau thiếu niên kia đeo một tấm lưng cứng!

- Không được! Thúy nhi, chúng ta quay lại xem!

Lý Tuệ Ninh đứng lên nói.

- Không cần... Tiểu thư... Quận công đã trở lại.

Đột nhiên Thúy nhi kinh ngạc không hiểu run giọng nói, Lý Tuệ Ninh đứng dậy nhìn về phía Thúy nhi chỉ, chỉ thấy Sài Thiệu nổi tiếng phong lưu tuổi mười bảy được vài hộ vệ đi xuống ngựa đi về phía bên này, quần áo trên người y thoạt nhìn tràn đầy bụi đất, một chân đi cà thọt khắp khả khắp khiêng, khiến cho người giật mình, là hai hốc mắt đều bị người đánh thành màu xanh đen, khóe miệng sưng lên, thoạt nhìn đáng thương giống như con gấu mèo bị què chân.

Lại nhìn mười mấy hộ vệ kia, không ngờ lại hoàn hảo không một tổn hao gì!

Lý Tuệ Như cả kinh, như thế nào cũng không nghĩ ra thiếu niên kia lại có thủ đoạn như thế, nàng vội vàng nghênh đón, vốn định khuyên giải vài câu nhưng cuối cùng một chữ cũng không thể nói ra.

Sài Thiệu nhìn bộ dạng thê tử muốn nói lại thôi, bỗng nhiên không kìm nổi chảy ra hai hàng lệ:

- Người kia, rất mẹ nó vô sỉ!

Ngoài vài dặm, người nào đó cười Đại hắc mã ngâm nga bài hát hướng bên hồ trở về, nhớ tới cuộc chiến nhẹ nhàng vui vẻ lúc trước, lập tức thích ý giãn ra một chút song chường, lẩm bẩm nói:

- Hóa ra một trong hai mươi bốn công thần của Lăng Yên các cũng là một thằng ngốc, đồng ý một người đánh một người ba quyền, lại còn nói sẽ không tránh đấy, chơi đá – kéo – giằng là ta thắng cho nên ta đánh người trước, người cũng sẽ không trốn sao? Đến lượt người đánh ta, chẳng lẽ ta cũng không trốn sao?

Hắn thở dài:

- Coi như là đánh người để trút giận cho người thê tử ba năm sau bị người vứt bỏ để chạy trốn chết đi, thoải mái... Thật đặc biệt thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Ung Và Khuyển

Lý Nhân cười Đại hắc mã quay về, đám người Hùng Khoát Hải từ trong rừng cây đi ra theo hắn cùng nhau trở về. Lý Nhân cười cười nói với Hùng Khoát Hải:

- Sài Thiệu nổi tiếng thiên hạ, công phu quyền cước thật bình thường.

Hùng Khoát Hải chân thành nói:

- Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ (người có danh ắt có thực học), Sài Thiệu có danh khí rất lớn, cho nên nhất định có bản lĩnh thật sự đấy, có lẽ... Y am hiểu cũng không phải công phu quyền cước.

Lý Nhân ngạc nhiên, không nghĩ tới Hùng Khoát Hải lại nói như vậy, hắn gật đầu nghiêm nghị nói:

- Có phải người muốn nói cho ta biết, chuyện này ta ra tay hơi khinh suất?

Hùng Khoát Hải không muốn giấu diếm ý nghĩ của chính mình, y là người tính cách ngay thẳng hơn nữa bởi vì tôn trọng Lý Nhân cho nên thẳng thắn nói:

- Tướng quân, ta cảm thấy có thể kết thiện duyên sẽ không tích ác thù, Sài Thiệu người này còn trẻ lại có xuất thân thế gia đương nhiên là có ngạo khí, nhưng về sau tướng quân làm đại sự hẳn là nên kết giao với người như vậy mới phải, nói không chừng ngày sau có thể cần dùng đến. Người này hôm nay thoạt nhìn có vẻ hơi ngu ngốc không giống như trong truyền thuyết, nhưng phải biết rằng con cháu quý tộc giống như bọn họ đã trải qua đau khổ gì đâu? Trong bụng bọn họ đều có thực học, nhưng lại bởi vì bình thường đã quen tự cao tự đại cho nên rất ít khi nhìn thẳng vào những người không phải là con cháu quý tộc.

- Chính như Hàn Thế Ngạc, nếu thời điểm y lãnh binh lâu hơn một chút, trải qua chiến đấu nhiều một chút chưa chắc sẽ thua bởi võ bí lang tướng Trần Lăng và Phò mã Vũ Văn Sĩ Cập. Luận tài danh, Phò mã Vũ Văn Sĩ Cập không bằng Hàn Thế Ngạc lại có thể chiến thắng, còn không phải là bởi vì y đã trải qua chiến sự ở Đông Liêu sao?

- Cũng giống như Sài Thiệu này, hôm nay bất kể là khí độ hay mưu lược đều bại bởi tướng quân ngài, nhưng không có nghĩa là y không có bản lĩnh thật sự, huống chi... Thê tử của y vẫn là người của Lý gia ở Lũng Hữu? Đường quốc công Lý Uyên một năm nay hình như lại được Hoàng đế hồ đồ trọng dụng, ngày sau Lý gia quét khỏi hần không phải là việc khó, người như vậy, ta nghĩ tướng quân không cần đắc tội mà không có lý do.

Đề cho Hùng Khoát Hải nói ra một phen như vậy. Lý Nhân có chút giật mình. Hần vốn cho rằng mình làm gì chỉ mình mình biết, nhưng hiện tại mới phát hiện thì ra thủ hạ cũng hiểu rõ thấu triệt đối thủ của mình.

- Đa tạ!

Lý Nhân chân thành ôm quyền nói:

- Nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm.

Mặt Hùng Khoát Hải đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói:

- Có điều thuộc hạ không rõ, vì sao tướng quân chú ý đến Sài Thiệu kia.

Lý Nhân cũng không tính giải thích cái gì với Hùng Khoát Hải, dù sao hần biết đến chuyện còn lâu mới xảy ra, nói ra có chút không thể tưởng tượng nổi, cho dù Hùng Khoát Hải có tin tưởng y cũng không nói. Về phần hành động nhắm vào Sài Thiệu hôm nay, Lý Nhân biết quả thật là có chút qua loa đại khái, nhưng tính tình hần là như thế, khinh thường một người thời điểm gặp nguy hiểm một mình chạy trốn chết đến nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, hần nói toạc ra cũng không có cái gì tôn trọng. Quả thật Hùng Khoát Hải nói không sai, nếu muốn thành đại sự không thể tùy ý làm bậy, cũng đừng có đắc tội với người nên kết giao, ai biết về sau có cần đến người ta không?

Có thể là bởi vì trước đây hần biết chuyện của Hồng Phát cô cô và cái kẻ phụ lòng Lý Tĩnh kia, cho nên đối với loại nam nhân như này vô cùng khinh thường. Mà bởi vì trí nhớ của kiếp trước, hần biết Bình Dương công chúa Lý Tuệ Ninh là một nữ trung hào kiệt, so sánh hai người với nhau sẽ càng thêm khinh bỉ Sài Thiệu, bữa tiệc đánh Sài Thiệu này đã thành chuyện nước chảy thành sông.

Lý Nhân rất chân thành nói lời cảm tạ với Hùng Khoát Hải, cũng không phải là bởi vì hần giác ngộ chính mình đánh Sài Thiệu là một chuyện hoang đường nhằm chán cổ nào, mà là bởi vì hần biết Hùng Khoát Hải thật sự suy nghĩ cho mình. Có thủ hạ như vậy, Lý Nhân không thể không cảm thấy là một chuyện rất hạnh phúc.

Từ Liêu Đông trở về, hần cho là mình hiểu Hùng Khoát Hải, hiện tại mới biết mình nông cạn biết bao nhiêu, sao có thể hiểu rõ một người sao có thể chỉ nhìn bề ngoài?

- Về sau ta sẽ chú ý.

Hần nói với Hùng Khoát Hải:

- Về phần tại sao chú ý đến Sài Thiệu đến nỗi đánh hần một trận, là bởi vì y không tôn trọng Thanh Thanh.

Hùng Khoát Hải ngẩn ra, lập tức gật đầu nói:

- Cái đó quả thật nên đánh!

Lúc trở lại bên hồ Mật điệp vừa mới đi Lưu Huyền liên hệ đã trở lại bên hồ đợi Lý Nhân quay lại, sau khi nhìn thấy đám người Hùng Khoát Hải vây quay Lý Nhân xuất hiện, Mật điệp kia vội vàng nghênh đón, ôm quyền thi lễ nói:

- Tướng quân! Có tin tức!

- Há? Là tốt hay xấu?

Lúc nói lời này, Lý Nhân nhớ tới con cá bị bắn thủng bụng chết, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Chỉ có điều sắc mặt hần lại không thay đổi chút nào, thoát nhìn vẫn bình tĩnh như cũ.

Mật điệp kia trả lời cũng rất hay:

- Tốt, cũng có một chút xấu.

- Tốt, là vì mật điệp ở phía nam Nghi Thủy đã trở về, bọn họ dẫn theo cả thê tử và hai người con gái của gia chủ Chu gia, Nhị Đường Đầu đã hoàn thành chuyện tướng quân an bài, còn lại về phần tin tức không tốt lắm là, căn cứ vào lời của những mật điệp đã trở về, sau khi Nhị Đường Đầu đón Chu Nhất Thạch vì tránh né sự truy tìm của Long Đình Vệ nên không trở về theo đường cũ, cho nên tạm thời mất liên hệ.

Lý Nhân khẽ nhíu mày hỏi:

- Người dẫn mật điệp từ Giang Đô trở về đến đây, ta muốn đích thân hỏi một câu?

Chút chuyện xấu?

Hắn thờ dài trong lòng, lần này không có tin tức là thật sự không có tin tức, đã thoát khỏi đường lối ban đầu, mật điệp cũng hoàn toàn không biết con đường đám người Diệp Hoài Tụ đi, lại nói tiếp cũng không phải là tin tức không tốt nhỏ gì. Liên quan đến Long Đình Vệ của Văn Ngạc, lần này có lẽ Diệp Hoài Tụ thật sự gặp phiền toái lớn rồi.

...

Tạm thời Diệp Hoài Tụ còn chưa gặp phải phiền toái gì lớn, nhưng gặp phải một chuyện tuy rằng không lớn nhưng lại làm cho người khác cảm thấy là một chuyện vô cùng phiền phức. Lại nói tiếp rất mâu thuẫn, nhưng sự thật chính là như vậy. Bởi vì nguyên nhân Long Đình Vệ và quan sai phong tỏa nên các nàng không từ Nghi Thủy qua bến sông, vốn định từ Nghi Thủy một đường đi về phía tây sau khi tìm được thuyền đánh cá liền mượn thuyền qua sông, nhưng đi ra ngoài hai mươi dặm đến một cái thuyền cũng không nhìn thấy.

Lưu Hắc Thất hỏi Diệp Hoài Tụ phải làm gì, Diệp Hoài Tụ ngẫm nghĩ một chút nói:

- Tiếp tục đi về phía trước, dù không gặp được nhà dò, nếu có chỗ nước nông chúng ta trực tiếp lội qua. Phía cầu tạm bên kia người của triều đình sẽ không rời đi nhanh như vậy, nếu thật sự không tìm thấy phương pháp qua sông khác chúng ta quay lại tiếp tục chờ, đợi sau khi nhân mã của triều đình rút về rồi đi.

Lưu Hắc Thất thờ dài:

- Không thể là do quan phủ ra lệnh, nhà dò ven bờ đều bị cấm xuất thuyền.

Chu Nhất Thạch chen miệng nói:

- Kỳ thật không phiền toái như vậy...

Y nhìn Diệp Hoài Tụ nói:

- Tìm một chỗ nước nông, chúng ta chặt cây làm bè đi qua là được, chia ra đi làm vài chuyến, người ngựa đều có thể đi qua.

Lưu Hắc Thất ngẩn ra, vỗ vỗ trán nói:

- Tại sao ta lại không nghĩ đến biện pháp này nhỉ?

Diệp Hoài Tụ cười cười, xoay người đi về một bên nghỉ ngơi.

Chỉ có điều sau khi qua nửa ngày, tâm tình mọi người liền không thoải mái như lúc trước. Lưu Hắc Thất trợn mắt nhìn Chu Nhất Thạch, Chu Nhất Thạch ngược lại cười cười tỏ vẻ vô tội.

- Người nghĩ ra mưu ma chước quỷ này, nhưng bây giờ lại nói mình sẽ không kẹp bè gỗ?

Lưu Hắc Thất cá giận nói.

Chu Nhất Thạch nghiêm trang giải thích nói:

- Ta có thể chế tạo khoai thuyền Hoàng Long có thể chở được trăm người, cũng có thể chế tạo thuyền “Ngũ Nha” chở được hơn ngàn binh lính, càng có thể tạo ra thuyền Long Chu bao la như cung điện, nhưng bè gỗ này... ta thật sự sẽ không làm...

Cùng lúc đó, ở một nơi trong rừng rậm ở bên kia bờ sông cách bọn họ chỉ có hơn mười dặm, Từ người mù giúp một tên thủ hạ băng bó miệng vết thương một chút, sau đó đem rượu mạnh trong túi da đổ lên vết thương của mình, cái loại đau đớn thấu tâm này khiến y khẽ rên một tiếng.

- Đám tay sai triều đình chết tiệt kia, cái mũi tại sao lại thính như vậy!

Y thấp giọng nắn một câu, sau đó kéo quần áo xuống che miệng vết thương. Từ người mù tiếp nhận mảnh vải trong tay y, sau đó lấy từ trong ngực ra thuốc trị thương mà Lưu Hắc Thất cho đồ lên vết thương của y, vừa giúp bọn thủ hạ băng bó vừa thờ dài:

- Chuyện lần này gặp phải có chút bất đồng, quan quân mặc cảm y kia không giống quan sai trong phủ Giang Đô, nếu ta đoán không lầm..., hẳn là thị vệ trong cung. Ta nghe nói trong số cấm cung thị vệ của tên cậu Hoàng đế kia có một đội ngũ gọi là Long Đình Vệ, được huấn luyện có tổ chức, đều là những tên giết người không chớp mắt.

Y nhìn lướt qua, hiện giờ dưới tay y chỉ có bốn người hơn nữa vì phải bỏ chạy mấy ngày liền nên đều rất mệt mỏi về mặt còn có chút nhọt nhọt, sau khi bọn họ qua sông liền bị truy binh triều đình đem theo ứng sẵn và chó ngao đuổi theo, sau một phen chém giết bọn họ lại mất đi vài người. Hiện tại bọn họ chỉ còn có năm người, mỗi người đều mang thương thế.

- Bọn khốn khiếp này còn mang theo chó ngao và phi ung, chỉ cần chúng ta vừa ra ngoài cũng sẽ bị bọn họ tìm được, làm sao bây giờ, Từ đại ca?

Từ người mù suy nghĩ một chút nói:

- Trước tiên ở trong này nghỉ ngơi một đêm, buổi sáng ngày mai chúng ta đi về phía tây, tận lực cắt đuôi bọn khốn khiếp này sau đó lại chọn tuyến đường đi về hướng bắc, Giang Đô thì chúng ta không trở về được, chúng ta cũng đã mất dấu Chu Nhất Thạch chỉ có thể về Ngõa Cương trước. Nhị Bảo, ngày mai ngươi không cần đi với chúng ta, ngươi lại qua sông, quay về Giang Đô, các huynh đệ trong sông bạc còn đang chờ, sau khi ngươi trở về dẫn các huynh đệ rút hết về Ngõa Cương trại, tiền tài nhất định đều phải mang theo! Số tiền kia là để mua thêm khô giáp binh khí cho trại chúng ta vất vả lắm mới kiếm được, không thể tiện nghi cấp cho tay sai của triều đình!

- Ngươi yên tâm, người của triều đình đã đuổi theo chúng ta, ngươi trở về Giang Đô chắc có lẽ không gặp nguy hiểm.

Người đàn ông tên là Nhị Bảo lo lắng hỏi:

- Ta không sợ nguy hiểm, ta chỉ là lo lắng cho Từ đại ca mọi người. Tay sai của triều đình này quá lợi hại, ta lại rời đi, nhân sự của mọi người càng đơn bạc!

Từ người mù vỗ vỗ bờ vai của y nói:

- Yên tâm đi, cùng lắm thì các huynh đệ tách ra đi, để cho bọn họ truy tìm đều không thấy phương hướng!

Lại qua nửa ngày mãi cho đến tận khi mặt trời buông xuống, đám người Chu Nhất Thạch và Lưu Hắc Thất lau mồ hôi trên trán một phen nhìn nhau, lập tức cười rộ lên. Nhất là Chu Nhất Thạch, nhìn thật vất vả mới làm được cái bè gỗ không ngờ khuôn mặt lại đắc ý, dường như làm một cái bè gỗ so với cái thuyền rồng y làm ra còn đáng để kiêu ngạo hơn.

- May mắn đoạn nước sông này cũng không rộng lắm!

Gia Nhi bĩu môi nói:

- Nếu không ta cũng không dám ngồi cái bè các ngươi làm này.

Chu Nhất Thạch vỗ vỗ ngực nói:

- Gia Nhi cô nương ngươi yên tâm, dù có thế nào bè cũng sẽ không bị ngập nước, có ta ở đây, đừng nói là dòng Nghi Thủy này, ngươi có rơi vào Đông Hải cũng không sao.

Gia Nhi lườm y một cái nói:

- Như thế nào, không phải là ngươi không muốn đi cùng với chúng ta sao?

Chu Nhất Thạch tự giễu cười nói:

- Vợ con đều ở trong tay các ngươi, hơn nữa nhà ta cũng không trở về được. Ta cũng muốn mở, nếu triều đình không tha cho ta, nếu anh em ruột cũng có thể vì tiền tài mà trở mặt thành thù, ta còn có cái gì không bỏ xuống được hay sao? Ta phải sống sót, sống sót để đoạt lại tất cả mọi thứ của ta!

Lưu Hắc Thất dùng sức vỗ vai của y nói:

- Ngươi nghĩ như vậy là đúng rồi! Đại trượng phu, có cái gì mà không bỏ được? Trước tiên cứ để cho bọn rùa đen khốn khiếp này vui vẻ mấy ngày, sau này ta và ngươi cùng quay lại Giang Đô chém giết, làm thịt cả đám súc sinh tàn tặc lương tâm đồ.

Chu Nhất Thạch ngơ ngẩn, trầm mặc một hồi nói:

- Ta không muốn giết Hiếu Xương, ta chỉ muốn trực tiếp hỏi y một chút, tại sao phải làm như vậy.

Lưu Hắc Thất thở dài, lại không biết nên khuyên y như thế nào.

Sau khi bọn họ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau đem bè đặt vào nước thử một chút, không ngờ thật sự có thể dùng mọi người không kim được vỗ tay, mà ngay cả Diệp Hoài Tự là một nữ tử trầm tĩnh như nước giếng cũng không nhịn được mỉm cười.

Mọi người luân phiên qua sông, ước chừng một canh giờ tất cả mới qua bờ bên kia, nhìn những chiếc bè đã không còn tác dụng Chu Nhất Thạch lại có vài phần thương cảm:

- Để tại đây đi, nếu chẳng may về sau có người cần dùng đến cũng coi như chúng ta làm được một việc thiện.

Y đang nhìn chiếc bè gỗ, bỗng nhiên trong rừng ven bờ sông cách đó không xa truyền đến vài tiếng chó sủa.

Mấy con chim ưng không ngừng luân quần trên bầu trời trong rừng, thỉnh thoảng phát ra một tiếng kêu bén nhọn.

Diệp Hoài Tự biến sắc nói:

- Mau, quay lại bờ Nam!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Cái Dù Đen Như Yêu

Có phi ưng giám thị từ trên cao, cho dù người có chạy trốn nhanh như thế nào thì sao có thể thoát khỏi đôi mắt của chim ưng? Lại có chó ngao đuổi theo trên đường, cho dù người có ẩn giấu tốt như thế nào thì sao có thể trốn khỏi mũi của chó? Long Đình Vệ mang theo phi ưng và chó ngao đã được huấn luyện rất lâu, chuyên môn tìm kiếm tung tích của người, rất ít người có thể trốn thoát khi bị đám tay sai này theo dõi.

Là ít chứ không phải là không có, mấy năm trước trên Yến Sơn, có một thiếu niên khóa thân lấy bùn thoa khắp toàn thân, không những tránh được ánh mắt của chim ưng và cái mũi của chó mà còn kinh diễm áp dụng tập kích ngược, tuy rằng tập kích ngược không thành công, nhưng đã khiến chủ nhân của ưng và khuyển nhìn với cặp mắt khác xưa.

Sau này chủ nhân của ưng và khuyển cũng rất hối hận, y luôn nghĩ nếu ngày đó mình quả quyết một chút giết chết thiếu niên kia, về sau cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện làm người ta phiền lòng như vậy, chỉ có điều hiện tại nhớ tới, chính y cũng có chút khó hiểu, ngày đó tại sao mình không trực tiếp giết chết đối phương mà lại cho đối phương một cơ hội chạy trốn? Là tự đại sao? Cho nên sau mới có tướng quân áo giáp đen bên sông Liêu Thủy, có cứu tinh của bại binh bên Tát Thủy, có Đại đương gia lập trại ở trên Yến Sơn chiếm cứ một phương.

Ngày đó ở trên Yến Sơn, câu nói của thiếu niên kia sau khi bắn một mũi tên về phía mình vẫn còn mới mẻ trong ký ức của y.

- Ta chỉ muốn sống sót mà thôi.

Có lẽ chính là vì những lời này, y mới thực sự nổi lên sát tâm với thiếu niên kia, nhưng, trên Yến Sơn cuối cùng cũng không đuổi theo thiếu niên kia. Về sau tới Liêu Thủy, y lại một lần nữa do dự, bởi vì thiếu niên kia không ngờ lại lộ liễu tòng quân, cho nên y muốn xem lại, loại chuyện vì một lời tiên tri không đáng tin cậy mà giết người, thật sự là có chút không đáng tin cậy. Lúc mới bắt đầu y cho là mình thành công rồi, bởi vì thiếu niên kia dùng tên giả thật sự lập không ít công lao vì triều đình.

Mà sau này, y không tìm thấy lý do trách thiếu niên kia vẫn đi trên con đường mưu nghịch.

Chuyện quan trường Đại Tù, đến y cũng cảm thấy vẫn đục không chịu nổi.

Y đứng ở chỗ cao, ngẩng đầu có thể nhìn thấy phi ưng bay quanh, cúi người có thể nhìn thấy chó ngao truy đuổi.

- Thanh Diên, người đi, bắt mấy tên tặc nhân, phải là người sống.

Văn Ngoạt thần nhiên nói.

Thiếu nữ nhỏ xinh lưng đeo dù đen gập gập đầu, lập tức mang theo một đội Long Đình Vệ xuống khỏi sườn núi. Hoàng Loan đứng ở phía sau Văn Ngoạt, sắc mặt bình tĩnh.

Văn Ngoạt nghĩ đến thiếu niên kia, thở dài trong lòng.

Hy vọng chuyện của Chu Nhất Thạch không liên quan đến người, bây giờ triều đình có thể dung được giặc cỏ chiếm núi làm vua, nhưng nếu tên giặc cỏ này có thủ hạ là một đoàn hùng binh bách chiến, lại còn huấn luyện được một đoàn thủy quân vậy thì không giống với lúc trước. Y không biết tại sao mình lại hoài nghi chuyện của Chu Nhất Thạch có quan hệ với thiếu niên họ Lý kia, đây chỉ là trực giác. Thiếu niên kia ở Cự Đà Trạch cách ngàn dặm vào rừng làm cướp là tặc, theo lý thuyết không thể đưa tay đến quận Giang Đô. Nhưng Văn Ngoạt cảm thấy, chuyện của Chu Nhất Thạch, có lẽ là do thiếu niên kia một tay gây nên.

Lưng Thanh Diên đeo một chiếc dù đen cao hơn người nặng một phần ba, mang theo một đội Long Đình Vệ đuổi theo. Long Đình Vệ ở phía trước đã phát hiện tung tích của tặc nhân, tặc nhân bị chó ngao và phi ưng giám thị không dễ dàng thoát thân như vậy. Theo tiếng kêu của chó ngao đuổi theo, không bao lâu Thanh Diên đã đuổi theo vào trong rừng.

Từ Hạt Từ thật không ngờ lần này triều đình lại phái đến người khó giải quyết như thế, buổi tối hôm qua một đêm không ngủ định chạy đi lúc trời chưa sáng nhưng vẫn chậm nửa bước.

Y cúi đầu một đường chạy như điên, chợt nghe thấy phía sau hét thảm một tiếng.

Y lập tức dừng bước, đã thấy một con chó ngao to như con nghé con bỗng nhiên từ bên trong một bụi cỏ nhảy ra, một miếng cắn lấy thất lưng một gã binh lính Ngõa Cương trại, con chó ngao này so với sói còn hung ác hơn, sau khi đớp một miếng liền dừng lại vung vẩy đầu, binh lính bị con chó ngao cắn run rẩy không thể đứng thẳng! Răng nanh cắn sâu vào lưng y, y xoay xoay vài cái liền dần mất đi khí lực.

Xoẹt một tiếng, quần áo phía sau của tên binh lính này bị xé rách, đồng thời bị chó ngao cắn một khối thịt lớn.

Binh lính bị cắn kêu a lên một tiếng, trước mắt tối sầm rồi ngã đi.

Từ người mù vừa sợ vừa giận, cắn răng vung đao hướng con chó ngao kia chém tới. Con chó ngao có kinh nghiệm được huấn luyện linh hoạt vô cùng, nhảy lên vài cái hoành đao trong tay Từ người mù lập tức dừng nguyên tại chỗ, thân người cong lại, răng phát ra tiếng gừ gừ.

Từ người mù thấy Cẩm Y Thị Vệ ở phía sau đã đuổi đến gần, mắng một câu súc sinh lại chém mấy đao. Con chó ngao kia lùi về phía sau, mấy đao này chưa hề chém trúng. Sau khi bức con chó ngao lùi lại Từ người mù quay đầu bỏ chạy, phía sau Cẩm Y Thị Vệ cũng đã đuổi tới gần.

Vài tiếng đột đột đột của cơ quan truyền đến, Từ người mù biết ngay đó là thanh âm nổ bắn ra lập tức trốn tránh, nhưng y vẫn chậm một chút, ở khoảng cách này uy lực của liên nổ là mạnh nhất, phụt một tiếng, một mũi tên ngắn cắm lên đùi của Từ người mù. Từ người mù lao đảo một cái ngã xuống, hai mắt đột nhiên sáng lên hóa ra đã chạy ra khỏi rừng rậm.

...

Chó ngao từ trong rừng cây nhảy ra từ bốn phía hung hăng lao về phía Từ người mù, bỗng nhiên một ánh đao như dải lụa từ một bên xoẹt đến, ánh xoẹt tới không hề báo trước hơn nữa tốc độ cực nhanh, mấy con chó ngao chỉ lo đuổi cắn Từ người mù mà không phát hiện nguy hiểm bên người. Ánh đao xẹt qua, đầu một con chó ngao cực lớn bị đao trực tiếp chém xuống. Con chó kia còn há hốc mồm, cái đầu cực lớn lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất.

Lưu Hắc Thát một phát nhảy ra phía sau Từ người mù, vung đao bổ ra mấy mũi tên.

Phốc phốc phốc!

Ba mũi tên lông vũ từ chỗ Lưu Hắc Thát bay đi, mũi tên lông vũ chuẩn xác tìm được vị trí của ba gã Cẩm Y Thị Vệ, từng mũi tên một, đồng loạt giết chết ba người.

Diệp Hoài Tụ phát hiện nguy hiểm, chỉ có điều không đợi các nàng rút về bờ Nam, chó ngao đã từ trong rừng lao ra, đao của Lưu Hắc Thát chém chó ngao, Diệp Hoài Tụ nhận cung cung Gia Nhi đưa cho nàng, đặt ba mũi tên lông vũ lên cung đồng thời bắn ra. Ba mũi tên giống như sao băng bay ra ngoài, bắn trúng ba tên Cẩm Y Thị Vệ đuổi đến gần nhất. Sờ đi đột nhiên ra tay mà không lựa chọn lảng tránh, là vì Diệp Hoài Tụ biết càng nàng đã không còn đủ thời gian để tránh né. Hơn nữa trong tay Long Đình Vệ nhất định có bức họa của Chu Nhất Thạch, nói không chừng những người đuổi theo còn quen biết Chu Nhất Thạch, cho dù muốn giả làm người qua đường, sao có thể giấu diếm được?

Còn không bằng trực tiếp ra tay, ngăn truy binh lại một chút.

- Gia Nhi, em và Chu Nhất Thạch quay về bờ Nam trước!

Diệp Hoài Tụ hơi hơi nhíu mày, nhận lấy mũi tên từ trong tay Gia Nhi.

Gia Nhi chậm rãi mà kiên định lắc đầu:

- Tiểu thư người lui về bờ nam, em thù ở chỗ này.

Diệp Hoài Tụ lạnh giọng nói:

- Chẳng lẽ còn cần ta nói đến lần thứ hai sao?

Gia Nhi đứng ở bên cạnh Diệp Hoài Tụ nói:

- Tiểu thư, lần này bất kể như thế nào em cũng sẽ không nghe lời người, hoặc là để cho em ở bên cạnh người, hoặc là chúng ta cùng đi. Sống cùng sống, chết cùng chết.

Diệp Hoài Tụ chậm rãi gật đầu nói với Chu Nhất Thạch:

- Bè gỗ vẫn còn, may mà không bị hủy, người tự mình chèo bè quay trở về bờ Nam đi. Lần này không ai có thể đứng ra bảo vệ người rồi.

Chu Nhất Thạch lui lại hai bước nhưng không tiếp tục đi, y nhìn chung quanh một chút rồi nhặt từ mặt đất lên một cây gậy gỗ:

- Ta không có chỗ để đi, đi theo các người ta còn có thể đoàn tụ cùng vợ con, nếu qua sông trở lại bờ Nam ta một thân một mình cũng không chạy được. Còn nữa, các người cứu ta, ta lại chạy trốn một mình, Chu mỗ tuy rằng không được coi là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất gì nhưng cũng không làm loại việc ti tiện này.

Gia Nhi cười cười, lao ra bên cạnh một tử thi trên mặt đất nhặt về một thanh hoành đao, Diệp Hoài Tụ cầm cung yểm hộ, lại bắn chết hai tên Cẩm Y Thị Vệ từ trong rừng cây lao tới. Gia Nhi đem hoành đao ném cho Chu Nhất Thạch nói:

- Cái gậy gỗ kia của người không giết người được, đến tự sát cũng không thể. Dùng đao đi, có thể giết người cũng có thể tự sát.

Chu Nhất Thạch cười cười tự giễu, nắm chặt hoành đao.

Trong rừng một mảnh an tĩnh, đoán chừng là Cẩm Y Thị Vệ đang thảo luận đối sách. Tầm bắn của liên nỏ trong tay bọn họ không bằng cung cứng trong tay Diệp Hoài Tụ, tùy tiện lao tới lập tức sẽ bị bắn chết. Một lát sau, Cẩm Y Thị Vệ tiếp sau đã đuổi tới, sau khi gom đủ hơn mười người liền quyết định đuổi giết. Hai người Diệp Phúc Vũ và Diệp Phiền Vân lúc này cũng lấy cung cứng từ trong bao ra, một tả một hữu đứng bên người Diệp Hoài Tụ.

- Sau đây người của triều đình chắc chắn sẽ vọt ra, chỉ cần có thể đỡ nổi một trận này chúng ta liền rút lui, không cần ngựa, kiện hàng cũng vứt lại, tất cả đều lên bè gỗ qua sông.

Diệp Hoài Tụ thấp giọng phân phó.

Mọi người gật đầu.

Lúc này trong rừng cây bỗng nhiên có bóng đen chọt lóe, Diệp Hoài Tụ hô nhỏ một tiếng:

- Đến rồi!

Ngay sau đó liền bắn một mũi tên!

...

Lưu Hắc Thát đứng ở bên người Chu Nhất Thạch, đem một cái bao treo ở trước ngực Chu Nhất Thạch:

- Bên trong đều là quần áo, chần ở phía trước, phòng tiện.

Chu Nhất Thạch cảm kích liếc nhìn Lưu Hắc Thát một cái, cười khỏ một tiếng.

Đúng vào lúc này, Diệp Hoài Tụ thấp giọng nói:

- Đến rồi!

Một bóng người nhanh như chớp từ trong rừng cây nhảy ra, mới chọt hiện ra, Diệp Hoài Tụ đã buông lỏng dây cung, mũi tên lông vũ bay xoẹt ra, giống như sao băng bắn về phía bóng người vừa nhảy ra kia. Mà hai người Diệp Phiền Vân và Diệp Phúc Vũ thì không có mở cung, chờ giết kẻ thù phía sau.

Chỉ có một người nhảy ra, thân hình nhỏ xinh.

Thình thịch một tiếng, ngay tại thời điểm mũi tên lông vũ Diệp Hoài Tụ bắn ra sắp cắm vào người nàng, một chiếc dù đen rất lớn bỗng nhiên mở ra giống như hoa sen nở rộ. Khung của chiếc dù đen thật lớn đó làm bằng thiết, mặt dù được bện bằng tơ vàng. Mũi tên lông vũ cắm vào chiếc dù đen phát lên một tiếng vang nặng nề sau đó chậm rãi rơi xuống, mũi tên lông vũ nhanh như chớp kia lại bị chiếc dù đen ngăn lại!

Thanh Diên che chiếc dù đen lớn về phía trước, mũi tên lông vũ thứ hai của Diệp Hoài Tụ bắn ra cũng bay tới, mũi tên tạo ra một đốm lửa trên mặt chiếc dù, lại như cũ không thể bắn thủng chiếc dù đen. Mất thấy người nọ đỡ đòn bằng chiếc dù lớn yêu dị, Lưu Hắc Thát giận dữ gầm lên xông về phía trước.

Y nhảy lên thật cao, bay lên chém một đao lên mặt chiếc dù kia.

Bành một tiếng, lấy lực lượng cuồng bạo trong một đao kia của Lưu Hắc Thát không ngờ cũng không làm gì được chiếc dù đen kia! Chỉ có điều độ mạnh của một đao kia quá lớn, hồ khẩu của Thanh Diên đau đớn không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước. Mất thấy hiệu quả, Lưu Hắc Thát hô lên một tiếng lại vung đao chém xuống!

Nhưng vào lúc này!

P phía sau chiếc dù đen xuất hiện bốn gã Cẩm Y Thị Vệ, hai người bọc đánh từ hai phía, hai người giơ tay lên bắn liên nỏ về phía Lưu Hắc Thát!

Phốc!

Mũi tên lông vũ của Diệp Hoài Tụ đã bay đến trước, một mũi tên bắn trúng một gã Cẩm Y Thị Vệ, chỉ có điều Lưu Hắc Thát chặn một gã Cẩm Y Thị Vệ khác, khiến Diệp Hoài Tụ không nhìn thấy vị trí của kẻ thù! Mà hai gã Cẩm Y Thị Vệ bọc đánh từ hai cánh đã bị Diệp Phiền Vân và Diệp Phúc Vũ bắn chết, trong khoảnh khắc bốn gã Cẩm Y Thị Vệ xông ra chỉ còn lại một, nhưng tên còn lại này, đã bóp cơ quan đối phó với Lưu Hắc Thát.

Lưu Hắc Thát chỉ kịp đem hoành đao chần ở trước ngực, chỉ cảm thấy cánh tay và bả vai đau đớn liền ngã quy về phía sau.

Ngay sau đó chiếc dù đen lớn kia lại mở ra, che cho Cẩm Y Thị Vệ ở phía sau từng bước từng bước vọt ra, thừa dịp ba người Diệp Hoài Tụ, Diệp Phúc Vũ và Diệp Phiền Vân vừa mới bắn xong nên trên nỏ không có tên, giơ liên nỏ lên nhắm vào ba người.

Thời điểm ở nơi này đang gặp nguy cơ, Lưu Hắc Thất đã ngã xuống đất đột nhiên hét lên một tiếng từ trên mặt đất nhảy dựng lên sau đó thuận thế lăn một vòng, hoành đao trong tay chém xuống nhanh như chớp, hoành đao đảo qua giống như lưỡi hái cắt lúa mì, lao tới đồng loạt chém đứt chân của bốn năm gã Cẩm Y Vệ ở phía trước.

Bịch một tiếng, chiếc dù đen lớn thu lại giống như thiết côn hung hăng đánh lên trên người Lưu Hắc Thất, mạnh mẽ đánh y bay về phía sau, Diệp Phiền Vân tiến lên một bước chặn lại ôm lấy Lưu Hắc Thất, nhìn lại trên cánh tay, bả vai Lưu Hắc Thất trúng ba mũi tên nhưng lại bị một kích này đánh ngất đi.

Bóng người nhỏ xinh kia, cầm trong tay chiếc dù lớn màu đen, mang theo một cỗ yêu dị.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Nhất Định Sẽ Rất Xấu

Lý Nhân biết võ công của Diệp Hoài Tụ rất cao, bởi vì Đạt Khê Trường Nho đã từng nói, Tháo lư Diệp đại gia, bất kể là cầm kỳ thi họa hay là binh pháp chiến trận đều tinh thông, một người như vậy, không thể không tu luyện võ nghệ. Nhưng nếu lúc này Lý Nhân nhìn thấy xạ nghệ của Diệp Hoài Tụ chỉ sợ cũng sẽ chấn động, bởi vì Diệp Hoài Tụ đã từng nói nàng không am hiểu nhất là bắn tên.

Không am hiểu nhất là xạ nghệ, lại kinh điểm như vậy.

Thanh Diên lấy dù đen làm gậy đánh bay Lưu Hắc Thất cũng đủ yêu dị, thân thể nàng nhỏ bé mềm mại như vậy không biết tại sao có thể ẩn chứa sức bật lớn như thế, một người đàn ông thân cao gần hai thước giống như cái cột như vậy lại bị một cây dù đánh đến ngất đi. Độ mạnh yếu như thế nào cũng có thể thấy được đại khái, cô gái này khủng bố như thế nào cũng có thể biết được.

Nhưng Thanh Diên sau khi dùng dù đánh tới không thể không lập tức nghiêng mình, bởi vì tiền của Diệp Hoài Tụ lại phóng đến.

Mấy năm trước trên Yến Sơn, xạ nghệ của thiếu niên khóa thân kia thật kinh người, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nam nhân có tiền pháp xuất chúng như thế, hiện giờ, lần đầu tiên nàng gặp một nữ nhân có tiền pháp xuất chúng như thế. Mặc dù Thanh Diên né tránh đủ nhanh chóng, nhưng mũi tên lông vũ kia vẫn bay sát đầu nàng như cũ, chém đứt mấy sợi tóc của nàng, cũng chém đứt dây lụa buộc tóc, một đầu tóc dài đen thẳng tuột xuống, sợi tóc bị mũi tên chém đứt phiêu dang ở giữa không trung.

Thanh Diên xoay người lại, vội nhìn thấy sợi tóc của mình đang bay múa.

- A!

Nàng bỗng nhiên kêu lên một tiếng giống như con sói cái tức giận, dường như vài sợi tóc kia đối với nàng mà nói vô cùng quan trọng. Nàng cảm tức nhìn Diệp Hoài Tụ, cầm chiếc dù đen lớn tiến lên liều mạng. Động tác của Diệp Hoài Tụ như mây trôi nước chảy, mũi tên tiếp theo đã nằm trên dây cung.

- Thanh Diên, lui ra.

Đúng vào lúc này, có người ở phía sau Thanh Diên gọi nàng lại.

Thanh Diên ngẩn ra, lập tức dừng lại không tiếp tục bước về phía trước nữa, mà mũi tên lông vũ của Diệp Hoài Tụ cũng nhanh chóng thay đổi phương hướng, nhắm vào ngay phía sau Thanh Diên.

Văn Ngoạt mặc một chiếc áo gấm rộng thùng thình, bắt hai tay vào nhau chậm rãi đi tới.

Y liếc mắt nhìn tóc dài của Thanh Diên một cái, lập tức thản nhiên nói:

- Từ nhỏ ta đã hứa sẽ không để người khác đụng vào tóc của người, chuyện đã xảy ra hiện tại cũng đã không thay đổi được, nhưng vì vài sợi tóc mà liều mình không cảm thấy là có chút không đáng giá sao?

Thanh Diên có chút vô tội liếc mắt nhìn Văn Ngoạt một cái, không nói chuyện, chỉ thu hồi chiếc dù đen chậm rãi lui lại phía sau y.

- Diệp đại gia?

Tầm mắt của Văn Ngoạt dừng lại ở trên mặt Diệp Hoài Tụ, khẽ nhíu mày nhẹ giọng hỏi.

- Làm sao người biết?

Diệp Hoài Tụ vẫn như cũ giọng cao cung mà đứng, dây căng kéo căng vô cùng nhanh.

- Ta càng nghĩ, thiên hạ Đại Tù này mà còn một nữ tử có xạ nghệ xuất chúng như thế, thì cũng chỉ có thể là Diệp đại gia người mà thôi. Trên giang hồ đồn đại, Diệp đại gia không gì không làm được, hôm nay vừa thấy quả nhiên làm người ta tán thưởng. Ta cũng đã gặp không ít nữ tử võ công xuất chúng, nhưng họ tình nguyện đi cầm đao kiếm cũng không muốn luyện tập xạ nghệ, ngoại trừ lý do thích trưng diện thì không còn gì khác, Diệp đại gia khó có được xạ nghệ kinh điển tuyệt luân có thể gây tổn thương cho cơ thể, không dễ!

Y bình luận như thế, nào giống như một địch nhân chứ?

Lông mày Diệp Hoài Tụ nheo lại, đột nhiên nhớ tới cái gì đó sắc mặt chợt đổi.

- Người là Văn Nhất Dao?

Nàng hỏi.

Văn Ngoạt gật đầu nói:

- Nhất Dao là tên bệ hạ ban cho, không ngờ cũng có thể được Diệp đại gia nghe thấy.

Y nhìn thoáng qua Chu Nhất Thạch đứng ở phía sau Diệp Hoài Tụ, lập tức khẽ thở dài:

- Ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể nghĩ đến là Diệp đại gia cướp Chu Nhất Thạch đi, thứ cho ta ngu dốt không đoán được Diệp đại gia vì sao mạo hiểm ra tay. Phải biết rằng Chu Nhất Thạch chính là tên phản nghịch cấu kết với phản tặc Dương Huyền Cẩm, tội này không thể tha. Diệp đại gia, có thể cho ta một lời giải thích không?

Diệp Hoài Tụ thân nhiên nói:

- Gia phụ và gia chủ Chu gia tâm đầu ý hợp, thời điểm triều đình bắt người đúng lúc ta ở Giang Đô, cố nhân gặp nạn, ta giúp đỡ chẳng lẽ có vấn đề gì hay sao?

Văn Ngoạt gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, hiện tại ta đã hiểu được tại sao người xuất thủ. Như vậy đi, người đem Chu Nhất Thạch giao cho ta, ta liền tha để cho những người khác rời đi, như thế nào?

Giọng điệu của y chân thành, không giống giả bộ.

Chu Nhất Thạch biến sắc, theo bản năng nhìn về phía Diệp Hoài Tụ.

Diệp Hoài Tụ dường như do dự một chút, nhưng vẫn kiên định lắc đầu:

- Ta không có thói quen làm việc bỏ dở giữa chừng, thật có lỗi.

Sắc mặt Văn Ngoạt trầm xuống thờ dài nói:

- Vậy thì thật đáng tiếc.

Y tự trào cười cười nói:

- Đã nhiều năm như vậy, tình tình giả nhân giả nghĩa của ta vẫn không sửa được. Người đã cứu Chu Nhất Thạch từ trong thành Giang Đô, tất nhiên là có mưu đồ, làm sao có thể dễ dàng buông tay? Chỉ có điều, ta vẫn nghe nói Diệp đại gia là nữ tử thông minh đệ nhất thiên hạ, cho nên vừa rồi mới có những lời khuyên kia. Nếu đã chết, có mưu đồ gì cũng chỉ uống công. Diệp đại gia, ta còn muốn khuyên người một câu nữa, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Diệp Hoài Tụ cười nhạt nói:

- Ta là tiểu nữ tử, không phải tuấn kiệt.

Nàng thu hồi tươi cười thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Văn Ngoạt gần từng chữ:

- Người nào có giả nhân giả nghĩa? Dối trá nhưng thật ra cũng đủ làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa đây. Sở dĩ người nói nhiều lời như vậy, không phải là muốn cánh tay của ta nhúc nhích không cầm được cung tiễn mới ra tay, đúng không? Người đứng ở nơi đó vẫn không hành động, không phải trong lòng người còn có thiện ý, mà là người đợi lúc ta mỏi tay mới gây khó dễ đúng không? Đến lúc đó, chỉ sợ người sẽ đem giả nhân giả nghĩa ném lên chín tầng mây, cho dù có bề gãy cổ của ta người cũng không chớp mắt một cái.

Sắc mặt Văn Ngoạt vẫn bình thản như cũ chậm rãi gật đầu nói:

- Người đoán không lầm.

Diệp Hoài Tụ tự nhiên cười nói, không ngờ lại chậm rãi buông cung tiễn xuống.

- Đáng tiếc, phía ta có ba người cầm cung trong tay, cho dù ta có để cung tên xuống thì sao chứ? Xạ nghệ của hai người bọn họ không dưới ta, người vẫn không tìm thấy cơ hội xuất thủ như cũ.

- Người nhầm rồi.

Văn Ngạo chân thành nói:

- Sở dĩ ta tự mình đi tới yên lặng chờ người buông cung tên xuống, không phải ta không có biện pháp bắt các người, chỉ là không muốn binh sĩ thủ hạ của ta có tổn thất quá lớn. Thủ hạ của ta có mấy trăm Long Đình Vệ hiện giờ đã tề tựu, nếu ta hạ lệnh bắt bọn người cho dù biết rõ xông lên phía trước sẽ phải chết, bọn họ cũng sẽ không do dự chút nào.

- Nếu không thuyết phục được người, ta chỉ có thể động thủ.

Y có chút tiếc hận nói:

- Trên giang hồ nữ tử kinh thái tuyệt điểm như người chỉ có một, chết rồi, rất đáng tiếc.

Diệp Hoài Tụ chậm rãi không chế độ mạnh yếu ở tay một lần nữa kéo dây cung nói:

- Trong cung hoạn quan như người cũng không nhiều, cho nên người mới có thể tự cho là tài trí hơn người?

Nghe được những lời nói châm chọc của Diệp Hoài Tụ, không ngờ Văn Ngạo không tức giận, tối thiểu cũng không chút tức giận, sắc mặt của y vẫn bình thản như cũ.

- Diệp đại gia, trước khi bắt đầu động thủ có thể hỏi người một vấn đề hay không?

Y hỏi.

Diệp Hoài Tụ nói:

- Người cứ hỏi tự nhiên, nhưng ta không nhất định sẽ nói cho người biết cái gì.

Văn Ngạo gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng y vẫn không kìm được hỏi:

- Ta không phải là đứa trẻ ba tuổi cho nên sẽ không tin Diệp đại gia cứu Chu Nhất Thạch là bởi vì hai nhà các người chính là bạn cũ, lời nói dối như vậy kỳ thật lời nói dối như vậy cũng không có chút ý nghĩa nào, ta chỉ là muốn biết, cướp Chu Nhất Thạch đi... Có phải là do Đại đương gia hiện giờ của Cự Đà Trạch kia sai khiến không?

Y hỏi, có phải người nọ sai khiến hay không?

Diệp Hoài Tụ chậm rãi lắc đầu, không nói gì.

Văn Ngạo cũng lắc đầu thờ dài:

- Cứ cho là như vậy, sao người lại khẳng định?

Sau khi y than nhẹ bỗng nhiên ánh mắt thay đổi, mạnh mẽ hô hai chữ.

- Dù! Thương!

Ngay lúc y đột nhiên hô lớn, trong nháy mắt Diệp Hoài Tụ đã buông lỏng dây cung. Mũi tên lông vũ kia thẳng tắp bắn về phía ngực Văn Ngạo, mà dưới chân Văn Ngạo mạnh mẽ dịch chuyển một chút về phía sau nhẹ nhàng đi ra ngoài. Cùng lúc đó, Thanh Diên đã mở chiếc dù đen lớn cất bước về phía trước, mũi tên lông vũ bị chiếc dù đen ngăn cản nên rơi xuống.

Một giây sau, Văn Ngạo tiếp nhận chiếc dù đen lớn, cũng không quay đầu lại dơ tay về phía sau, Hoàng Loan đã đưa chiếc thiết thương cán cực dài vào trong tay y. Y một tay giơ cao dù, một tay cầm thương, không ngờ có thể đột ngột thay đổi phương hướng mạnh mẽ lao về phía trước. Dù đen kia rất nặng, thương kia càng nặng hơn, nhưng mỗi tay y cầm một thứ không ngờ không có chút chật vật nào! Dù đen vọt về phía trước tạo ra lực cản rất lớn, nhưng thân hình Văn Ngạo vẫn như cũ nhanh đến không thể tin nổi.

Vù! Vù!

Mũi tên lông vũ của Diệp Phiền Vân và Diệp Phúc Vũ đồng thời bắn ra, bắn về phía đôi chân lộ ra dưới chiếc dù đen lớn. Ngay sau khi vang lên tiếng vang của dây cung, chiếc dù đen lớn kia đột nhiên bị thu lại, thiết thương như độc long vẽ một đường trên không trung, hai mũi tên lông vũ không phân biệt trước sau bị thiết thương đánh bay.

Ngay sau đó, thiết thương kia đột nhiên lao về phía trước đâm thẳng đến ngực Diệp Hoài Tụ!

Thiết thương này quá dài, vừa đủ để biến khoảng cách của hai bên trở nên không còn quan trọng. Mà Văn Ngạo sau khi thu chiếc dù đen lớn lại tốc độ

nhanh hơn, chỉ thoáng một cái thiết thương kia đã đâm tới trước người Diệp Hoài Tụ. Thiết thương quá dài, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì nói ai cũng không tin có người có thể điều khiển được một cây trường thương như vậy.

Mà cái làm cho người ta sợ hãi nhất chính là, không ngờ Văn Ngoạt có thể dùng một tay để đỡ cao thương mà không có chút biểu hiện khó nhọc nào! Thương hoa nở rộ hết sức, mũi tên lông vũ bị đánh bay về một bên, chỉ trong nháy mắt, mũi thương phát ra tia sáng âm hàn đã cách Diệp Hoài Tụ gần trong gang tấc!

Tạch một tiếng!

Diệp Phiến Vân lấy cung cứng đỡ lấy trường thương kia, răng rắc một tiếng cung cứng bị bẻ gãy, cánh tay Văn Ngoạt run rẩy đập thân thương từ trên xuống dưới, chắt đứt cung cứng đập vào bả vai của Diệp Phiến Vân, sau đó thiết thương tiếp tục hướng về phía trước, Diệp Phúc Vũ chỉ chậm hơn ca ca y một nửa thời gian, cũng lấy cung cứng đỡ lấy trường thương kia, cung cứng nứt ra, mũi thương xuyên qua bả vai Diệp Phúc Vũ rồi vẫn không dừng lại tiếp tục đâm về Diệp Hoài Tụ như cũ!

Diệp Phiến Vân bị thương nên vào bả vai té ngã trên mặt đất, Diệp Phúc Vũ bị mũi tên xuyên qua bả vai đứng thẳng bất động tại chỗ, Lưu Hắc Thất trọng thương hôn mê, trong tay Chu Nhất Thạch mặc dù có đao nhưng hoàn toàn không biết sử dụng, thân mình Từ Hạo Từ bị thương hiện giờ không đứng dậy nổi, còn có ai có thể ngăn trở trường thương giúp Diệp Hoài Tụ?

Gia Nhi!

Nàng mạnh mẽ chắn trước người Diệp Hoài Tụ, lấy hoành đao trong tay chĩa vào mũi trường thương. Mũi thương đâm vào thân đao, hai tay Gia Nhi lập tức truyền đến một trận nhức mỏi đau đớn không cầm nổi hoành đao! Thiết thương đâm vào hoành đao lại đập vào ngực Gia Nhi, bịch một tiếng, Gia Nhi ngay lập tức học ra một ngụm máu tươi. Chỉ có điều thiếu nữ quật cường không ngã xuống, mà nhân cơ hội vứt bỏ đao hai tay nắm lấy cán thương!

Đợi đúng giờ khắc này!

Mũi thương làm ba người bị thương, thiết thương kia rốt cục cũng ngừng lại, mà đúng lúc này Diệp Hoài Tụ xuất thủ! Nàng không né, không tránh, để chờ đợi cơ hội này.

Mũi tên lông vũ bắn ra!

Khoảng cách không đến hai trượng, bằng vào kỹ nghệ của nàng, cho dù võ nghệ tu vi của Văn Ngoạt có kinh người thế nào, cũng không thể tin nổi, y không có thiết dù, bị Gia Nhi nắm thiết thương, trên thiết thương còn móc theo Diệp Phúc Vũ, sao y có thể đỡ nổi một mũi tên như chẻ tre kia?

Nếu lúc này là Lý Nhân..., nhất định sẽ càng thêm cảnh giác. Bởi vì hẳn biết, Văn Ngoạt am hiểu nhất không phải là thiết thương, mà là đao.

Đao ở trong cán thương.

Một tay Văn Ngoạt cầm thương bỗng nhiên dùng kỹ xảo, sau khi kết một tiếng giòn giã vang lên, một thanh đao thép sắc bén hẹp dài từ trong cán thương được rút ra, ánh đao chợt lóe đem mũi tên lông vũ đánh bay. Trong nháy mắt, một đao trong tay Văn Ngoạt đã đến trước người Diệp Hoài Tụ!

Đao lên, roi thẳng.

Diệp Hoài Tụ đến nhắm mắt cũng không kịp, một ý niệm không khỏi hiện lên trong đầu.

Ngàn vạn lần đừng để hắn nhìn thấy bộ dạng lúc chết của ta, nhất định sẽ rất xấu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Đáng Tiếc Không Mang Theo Đao (1).

Thời điểm một người sắp chạm đến cái chết, như vậy người này có lẽ sẽ có thể nhận ra nhiều điều mà rất nhiều người bình thường đều không nhận ra. Con người trước khi chết sẽ có đủ loại cảm thán, mà nếu tốc độ tử vong quá nhanh đến cảm thán cũng không kịp thì cái đó không thể nghi ngờ chính là bi ai. Cái chết rất đáng sợ, được sống thật tốt. Đó không phải là một câu vô nghĩa không có chút ý nghĩa nào, bởi vì loại cảm giác đau buồn khổ sở này chỉ có những người đã từng cận kề cái chết may mắn được sống sót mới có thể thật sự hiểu được.

Thời điểm Văn Ngoạt rút chuỗi đao hẹp dài sắc bén từ trong cán thương ra đánh bay mũi tên của nàng, lần đầu tiên Diệp Hoài Tụ ngửi được mùi vị của tử vong. Thời điểm nàng đối mặt với cái chết trong lòng không có sợ hãi, mà không khỏi nghĩ đến bộ dạng của mình khi bị một đao chém chết liệu có phải là rất xấu hay không?

Nàng là một nữ nhân thích chưng diện đến cực hạn, cũng là một nữ nhân cố chấp. Mười mấy năm trước có người nói với nàng, muội mặc quần áo màu tím rất đẹp, vì thế mười mấy năm qua nàng vẫn mặc một thân áo tím chưa từng thay đổi, cũng không biết là bởi vì người nam nhân kia, hay là bởi vì một câu kia rất đẹp. Mà trước đó không lâu một người đàn ông khác tự chủ trương hơi ngây thơ sau khi đưa cho nàng một bộ váy vàng nhạt, còn không sợ làm phiền người khác giảng giải cho nàng nghe một đạo lý rất nhàm chán.

Nữ nhân không thể quá đơn điệu, nhất là mặc quần áo, hẳn là phải giống như cuộc sống, nhiều màu sắc một chút mới tốt.

Vì thế nàng bị câu nói ngây thơ này đã động, tuy rằng ngẫu nhiên vẫn còn mặc váy tím, chỉ có điều cái ý nghĩ cố chấp trong lòng kia cũng đã lặng lẽ thay đổi. Y phục của nàng bắt đầu trở nên nhiều màu, mà cuộc sống của nàng giống như cũng theo đó thay đổi. Cho tới bây giờ không trung u ám không có một chút màu sắc chột trở nên xanh thẫm, mà dưới nền trời xanh ấy trên cỏ xanh nở nhiều loài hoa đủ màu sắc, mỗi một đóa hoa đều xinh đẹp mê người như vậy.

Diệp Hoài Tụ vừa mới cảm giác được vẻ đẹp thay đổi của cuộc sống, có lẽ ở trong lòng nghĩ đến bộ dạng lúc chết của mình nhất định sẽ rất xấu đồng thời cũng sẽ tiếc hận, vì sao chính mình lại chết sớm và dễ dàng như vậy?

Chỉ có điều chính nàng cũng không có thời gian để tiếc hận, mà sau này có thời gian rồi lại quên không còn một mảnh.

Không ai nguyện ý nhớ kỹ cảm giác tử vong, nhất là một nữ tử xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Thời điểm nàng cận kề cái chết, một thanh phá giáp chùy không biết từ chỗ nào bay tới. Nàng chưa kịp nhắm mắt cho nên thấy được khoảng cách của thanh chùy kia, trong thoáng chốc đã đến phía trước cổ họng Văn Ngạc. Giờ khắc này, rốt cục nàng cũng hiểu được hóa ra trước khi chết có thể ngộ ra rất nhiều chuyện.

Tất cả cố chấp, đều có thể buông xuống khi đối mặt với cái chết.

Nàng theo bản năng nhìn về một phía, vì thế nhìn thấy một nam tử tuấn tú mặc áo choàng cười Đại hắc mã tiến đến dưới ánh sáng mặt trời. Không biết vì sao, thậm chí nàng cảm giác mình thấy được sự lo lắng trên khuôn mặt người cười ngựa ô, thấy hai hàng lông mày nhíu chặt và khóe miệng hơi mím của hắn, thấy được trong mắt hắn một loại điên cuồng.

Tại thời khắc này, Diệp Hoài Tụ bỗng nhiên cảm thấy mình là một nữ nhân rất hạnh phúc.

Cho dù chết đi, tối thiểu cũng biết, còn có người không bỏ được mình, mà không phải mình đối với người khác cho tới nay không bỏ xuống được.

Tại sao hắn lại đến?

Tại sao lại đến vào lúc này?

Thời điểm Văn Ngạc bị một thanh phá giáp chùy bức có thu đao lại để tự vệ hay không, nước mắt Diệp Hoài Tụ theo khóe mắt chảy xuống.

Phản ứng nhanh nhạy của Văn Ngạc có lẽ trong thiên hạ không mấy người có thể có được, cho nên rõ ràng thời điểm đao trong tay y mất thấy sẽ đâm thủng cổ họng Diệp Hoài Tụ trong chớp mắt lại quay về trước người y. Đao nhỏ chặn mũi tên kia, lại bị độ mạnh của mũi tên lông vũ kia bức không thể không lui về phía sau một bước. Sau khi lui lại một bước, thanh phá giáp chùy thứ hai lại như bóng với hình bắn về phía y. Văn Ngạc đánh bay mũi tên lông vũ, lui thêm bước nữa. Sau khi bảy thanh phá giáp chùy liên tiếp bắn ra, Văn Ngạc liên tục lùi về phía sau bảy bước.

Sau đó Đại hắc mã phi tới, nam tử một thân áo xanh từ trên lưng ngựa nhảy xuống che ở trước người Diệp Hoài Tụ.

- Con gia súc này gần đây trở nên cực lười, thức giục nửa ngày thiếu chút nữa là bị trễ, sau khi trở về ta sẽ nhốt nó lại, không cho ăn cơm!

Lý Nhân không quay đầu lại, lúc nói chuyện hắn nhìn chằm chằm vào Văn Ngạc cách đó bảy bước.

Diệp Hoài Tụ không nói gì, nàng mỉm cười, vừa cười vừa khóc, một giọt nước mắt từ cằm chảy xuống. Sau đó nàng cúi người nâng Gia Nhi dậy, sau đó rút thiết thương trên vai Diệp Phúc Vũ ra rồi tìm thuốc trị thương đắp lên vết thương, chỉ có điều miệng vết thương quá lớn, thuốc trị thương ở phía trên đã bị rơi xuống rất nhiều. Khóe miệng Gia Nhi còn tràn đầy máu, lại luống cuống tay chân giúp đỡ Diệp Hoài Tụ cầm máu vết thương cho Diệp Phúc Vũ. Diệp Phiền Vân đứng ở bên cạnh lại nghĩ đến bà vai bị đánh cái gì cũng không giúp được, thời điểm Gia Nhi đang xé vạt áo xuống muốn buộc chặt miệng vết thương cho Diệp Phúc Vũ, Diệp Phúc Vũ cười cười nhìn Diệp Hoài Tụ, ánh mắt không muốn rời xa lại chưa kịp nói câu nào liền nhắm hai mắt lại.

Thiết thương lớn xuyên qua thân thể của y, miệng vết thương kia quá lớn rất nghiêm trọng, thần tiên cũng khó cứu.

Diệp Phúc Vũ chết rồi, cũng không biết cảm xúc trước khi chết của y là cái gì?

Lý Nhân vẫn không quay đầu lại, nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy được bị thương ở phía sau.

Cho nên hắn không nói gì nữa, mà hít một hơi thật sâu sau đó tùy tay vứt cung cứng trong tay xuống đất, khi hắn chậm rãi rút hắc đao ở sau lưng ra, khí chất cả người hắn đã thay đổi.

- Vì sao ngươi luôn luôn xuất hiện tại nơi không nên xuất hiện?

Văn Ngạc nhíu mày, sau đó than khẽ.

- Nơi ngươi cho là ta không nên xuất hiện, ta lại hoàn toàn cho rằng đó là nơi ta nên xuất hiện.

Lý Nhân không vội vã động thủ, hần hít thở thật sâu sắc mặt dần dần trở nên bình tĩnh. Tại thời khắc này, trong mắt của hần chỉ có Văn Ngạc, trong lỗ tai dường như không nghe thấy Gia Nhi khóc nức nở, Diệp Phiên Vân gào khóc, cũng không nghe thấy tiếng nước mắt lướt qua hai má Diệp Hoài Tự.

- Kỳ thật, mấy năm trước ở Yến Sơn, ta không nên cho ngươi một cơ hội sống sót, chỉ là ta không nghĩ đến, ngươi sẽ xuất sắc như thế. Thế cho nên mỗi khi ta nhớ lại chuyện trên Yến Sơn, đều hối hận. Một năm trước ở Liêu Thủy, ta cũng có thể giết ngươi, chỉ có điều nhất thời mềm lòng nghĩ ngươi thật sự muốn ra sức vì nước, mới có những chuyện đau đầu ngươi làm ra sau này.

Văn Ngạc cau mày, thoát nhìn giống như thật sự rất đau đầu.

Lý Nhân cười cười nói:

- Nếu ngươi sống cũng đủ lâu, chuyện ngươi hối hận sẽ ngày càng nhiều.

Văn Ngạc thở dài:

- Ngươi bây giờ, và ngươi năm đó trên Yến Sơn hoàn toàn bất đồng.

Lý Nhân không phản bác mà là thoát nhìn không chút nào khiêm tốn gật đầu nói:

- Thời điểm trên Yến Sơn đứng ở sau lưng ngươi đánh lên, trong lòng bàn tay ta đều là mồ hôi. Hiện tại ta và ngươi đứng đối mặt, nhưng ta không có ý tưởng muốn xoay người bỏ chạy. Hoàn toàn bất đồng như lời ngươi nói, có lẽ chính là loại thay đổi này.

Văn Ngạc quay đầu nhìn xa xa, sau đó chăm chú hỏi:

- Lấy sự hiểu biết của ta đối với ngươi, ngươi sẽ không đến một mình.

Lý Nhân ừ một tiếng nói:

- Ngựa của ta nhanh, cho nên tới trước.

Hần nhìn Văn Ngạc cười cười nói:

- Cho nên ngươi còn thời gian để trốn.

Thời điểm mấy năm trước ở trên Yến Sơn, Văn Ngạc nhất định không thể tưởng tượng được thiếu niên lúc ấy bị mình đuổi giết phải chật vật chạy trốn, một ngày kia sẽ mặt đối mặt đứng trước mặt mình nói, ngươi hẳn là nên chạy trốn.

Đối với Văn Ngạc mà nói, đây là một loại sỉ nhục.

Cho nên y tính toán đoạt lại khí thế, vừa rồi bảy mũi tên khiến y lui lại bảy bước, đối diện với những lời nói đối chọi gay gắt của Lý Nhân y cũng ở thế hạ phong, Văn Ngạc cảm thấy mình không chiếm được chút tiện nghi nào về khí thế, thậm chí trong lúc mơ hồ sự thân nhiên và tự tiện của thiếu niên kia đã ảnh hưởng đến dòng suy nghĩ của mình.

- Ngươi lắm rồi.

Văn Ngạc nhìn Lý Nhân nói:

- Trước khi đồng bọn của ngươi còn chưa đuổi tới, ta còn có thời gian giết ngươi.

Lý Nhân nhún vai nói:

- Thời gian của ngươi cũng không nhiều.

- Giết ngươi...

Văn Ngạc chậm rãi nâng cằm lên, tầm mắt linh hoạt, sắc bén:

- Không cần dùng nhiều thời gian.

Lý Nhân cười cười nói:

- Ngươi giết ta đã bốn năm, nhưng vẫn chưa giết được ta.

Hần nhìn lướt qua Thanh Diên và Hoàng Loan ở phía sau Văn Ngạc, nhìn lướt qua Cẩm Y Thị Vệ đứng ở bên cạnh rừng cây:

- Nếu tự tin của người nằm ở chỗ người đông thế mạnh, nhưng vậy thì người đã trở nên đáng thương không ít. Điều nói kẻ sĩ ba ngày không gặp nhau phải lau mắt mà nhìn, hóa ra ta phải nhìn hoàn quan ba năm trước với cặp mắt khác xưa, chỉ có điều càng nhìn càng không chịu nổi.

Diệp Hoài Tụ buông thi thể của Diệp Phúc Vũ ra, nhặt một thanh hoành đao trên mặt đất lên đi đến đứng bên người Lý Nhân. Nàng không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn Văn Ngoạt.

Lý Nhân không quay đầu lại cũng không nhìn nàng, như là lằm bằm lâu bầu nói:

- Thời điểm nam nhân liều mạng, nữ nhân tốt nhất vẫn nên cách xa một chút.

Diệp Hoài Tụ ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn về phía Lý Nhân.

Vừa lúc đó, trong giây lát Lý Nhân đã vọt tới chỗ Văn Ngoạt, lúc trước thời điểm Lý Nhân đối mặt với Văn Ngoạt chỉ có trốn tránh, liều mạng chạy trốn mới có thể sống sót. Vài năm sau, thời điểm hai người lại một lần nữa gặp lại, hấn vẫn liều mạng, nhưng không phải là chạy trốn.

Hắc đao vẽ ra một đường, chém về phía cổ họng Văn Ngoạt nhanh như chớp.

Ánh mắt Văn Ngoạt run run, trường đao trong tay giơ lên phía trước vừa đúng chắn ở phía trước hắc đao, hai đao đụng nhau tạo ra đốm lửa. Ngay tại lúc hai đao tiếp xúc, Lý Nhân dùng kỹ xảo lật hắc đao theo trường đao của Văn Ngoạt chém xuống phía dưới, lần chuyển biến này xảy ra cực nhanh, đến Văn Ngoạt cũng không khỏi nhìn Lý Nhân với cặp mắt khác xưa. Cổ tay y đưa về phía trước, trường đao đánh trúng đầy hắc đao của Lý Nhân ra, sau đó thuận thế một đao chém về phía cổ họng Lý Nhân.

Lý Nhân vận người lên, hắc đao hung hăng chém từ trên xuống.

Chân Văn Ngoạt lùi về phía sau một chút, hắc đao sáng lóa dưới ánh mặt trời mũi đao lướt qua vạt áo phía trước của y.

- Bất Chu Nhất Thạch!

Lúc lùi về phía sau, Văn Ngoạt nói một câu.

Theo mệnh lệnh của y, Thanh Diên và Hoàng Loan mạnh mẽ vọt về phía trước. Diệp Hoài Tụ xoay tròn hoành đao, một mình chặn Thanh Diên và Hoàng Loan. Trong tay Thanh Diên và Hoàng Loan không có binh khí, lại bị Diệp Hoài Tụ chắn ở trước mặt một bước cũng không thể tiến về phía trước!

Cầm Y Thị Vệ ở bên rừng cây cũng đều vọt lên, nhưng vừa lúc đó từ xa xa truyền đến thanh âm ầm ầm, rất nhanh, một đoàn quân như làn sóng triều màu vàng lao qua. Sắc mặt Văn Ngoạt rốt cục cũng thay đổi, bởi vì hôm nay Lý Nhân lại một lần nữa khiến y giật mình, y thật không ngờ Lý Nhân có thể lộ liễu mạng theo một đoàn kỵ binh như thế, sau khi y nhìn thấy số trên áo quần màu vàng có số trên người kỵ binh mới có phản ứng.

Tốc độ của kỵ binh quá nhanh, mới hiện ra trong tầm mắt không bao lâu đã đi đến ngoài trăm bước, tướng lĩnh dẫn đầu ra lệnh một tiếng, mấy trăm mũi tên lông vũ giống như mưa bay về phía Long Đình Vệ đang xông về phía trước. Trên người Long Đình Vệ không có áo giáp, cho dù bọn họ có tinh nhuệ hơn nữa cũng không phải đối thủ của năm trăm tinh kỵ binh bày trận xung phong!

Trong khoảnh khắc đã có hơn trăm tên Cầm Y Thị Vệ bị bắn nằm trên mặt đất, sau hai đợt mưa tên, Cầm Y Thị Vệ ngay lập tức bị bức lui về ven rừng. Ngay sau đó, hàng loạt đầu thương nhiều không đếm nổi được ném qua, hung hăng đóng đinh hơn trăm tên Cầm Y Thị Vệ trên mặt đất.

- Mau lui!

Văn Ngoạt một mặt ngăn cản Lý Nhân vừa dùng đao tấn công một mặt hạ lệnh. Thanh Diên và Hoàng Loan liên kết bức lui Diệp Hoài Tụ rồi lập tức xoay người rời đi, Hoàng Loan huyết một tiếng sáo vang dội, Long Đình Vệ đóng giữ trong rừng cây lập tức dạt ngựa chạy ra.

Lý Nhân một đao so với một đao, hấn hoàn toàn không thủ mà điên cuồng tấn công. Huấn luyện trường kỳ và chém giết trên chiến trường đã khiến hấn có thể khống chế hắc đao đến cực hạn, giờ khắc này, tính tình Lý Nhân bỗng nhiên đại biến, hoàn toàn là một đầu pháp tam lang liều mệnh không muốn sống. Trên thực tế, luận đao pháp Lý Nhân không phải đối thủ của Văn Ngoạt, luận kinh nghiệm đối địch Lý Nhân cũng không chiếm ưu thế chút nào, nhưng dù vậy, bộ pháp liều mệnh không muốn sống này cũng làm cho Văn Ngoạt lùi về phía sau liên tiếp.

Rốt cục, Văn Ngoạt thôi lui đến bên cạnh một cây đại thụ, dựa vào đại thụ ngăn cản một đao đem Lý Nhân bức lui.

- Người quả thật làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa!

Văn Ngoạt khen:

- Tuy nhiên lấy tu vi của người, vẫn không phải đối thủ của ta. Chỉ cần người dùng đao, cũng đừng mong dùng đao giết chết ta.

Nếu nói những lời tự phụ như thế..., y có tư cách này!

- Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ sẽ dùng đao giết người.

Lý Nhân bỗng nhiên cười cười, không hiểu ra sao cả.

Trong lòng Văn Ngoạt bỗng nhiên căng thẳng, từ lúc chào đời đến nay lần đầu tiên y cảm thấy sự uy hiếp của cái chết.

- Bảnh!

Một cây thiết côn hung hăng nện vào lưng Văn Ngoạt, lực của một gậy này không ngờ đánh Văn Ngoạt bay về một hướng. Văn Ngoạt bay giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi lớn, thậm chí y có thể cảm giác được sương sườn của mình bị chặt đứt không chỉ một cái! Nhưng dù vậy, giữa không trung y vẫn có thể một đao bức lui Lý Nhân nhân cơ hội đánh tới, sau đó điều chỉnh thân hình hai chân đặt xuống đất, chỉ có điều một gậy này quá nặng! Y vẫn lao đảo vài cái té ngã trên mặt đất.

Hùng Khoát Hải từ phía sau đại thụ vòng ra, nhìn nhìn thiết côn tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, ta không mang mạch đao đến!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Nơi Nào Là Nhà

Mạch đao của Hùng Khoát Hải rất nặng, thời điểm ở Cự Đà Trạch gã đã suy xét rất lâu, đến con chiến mã Lý Nhân tìm cho gã cũng không mang theo, dù sao lần này ra ngoài cũng không phải đi chinh chiến trên sa trường, vì thế gã chọn một cây gậy sắt nhẹ hơn mạch đao của gã rất nhiều.

Cho nên gã mới có một câu cảm thán như thế.

Đáng tiếc, không mang mạch đao của ta đến.

Gã ẩn thân dưới tàng cây chỉ chờ Lý Nhân bức Văn Ngoạt lại đây sau đó đột nhiên ra một kích, vốn đây là do Lý Nhân nghĩ ra phải giết bằng một kích, nhưng bởi vì không có binh khí tiện tay hơn nữa Văn Ngoạt phản ứng nhanh ngoài dự đoán của mọi người. Lãng phí diệu cục của tướng quân thiết kế, Hùng Khoát Hải cảm thấy vạn phần đáng tiếc. Mã chiến của gã không tốt, nhưng được Lý Nhân thừa nhận có bộ chiến vô địch, bởi vậy có thể thấy được võ nghệ của Hùng Khoát Hải vô cùng dũng mãnh. Nhưng dù vậy, một côn vẫn như cũ không giết được Văn Ngoạt.

Thời điểm thiết côn sắp nện lên người Văn Ngoạt, Hùng Khoát Hải đã biết kết quả.

Văn Ngoạt phản ứng nhanh đến mức không thể tin nổi, dưới tình huống đột nhiên bị tập kích còn có thể đem trường đao trong tay xoay ngược lại chắn ở sau lưng mình, sau đó thân hình mạnh mẽ lao về phía trước. Một côn này đánh trước khi y giơ trường đao chắn ở phía sau lưng mình, chính là dưới loại tình huống này y rõ ràng còn có thể mượn lực bay ra ngoài, nhìn như là y bị Hùng Khoát Hải dùng một côn đánh bay, kỳ thực uy lực của một côn này bị y mượn dùng để vọt về phía trước và bị trường đao đỡ tan mất hơn phân nửa.

Sau khi bay về phía trước Văn Ngoạt dùng trường đao bị đánh thay đổi hình dạng đâm lên, bức lui Lý Nhân đang nhân cơ hội xông lên sau đó hai chân chạm xuống đất, nhưng một trận đau nhức truyền đến từ bụng khiến thân hình y rối cực cũng không đứng vững được, bước chân lao đảo một chút lập tức bùm một tiếng ngã xuống đất. Hai người Thanh Diên và Hoàng Loan nhanh chóng xông lại, hợp lực nâng Văn Ngoạt dậy. Lúc này Cẩm Y Thị Vệ trong rừng cây đã dắt ngựa tới trước người, Thanh Diên và Hoàng Loan nâng Văn Ngoạt lên lưng ngựa, mười mấy tên Cẩm Y Thị Vệ dùng liên nô bức lui Lý Nhân và Hùng Khoát Hải, Thanh Diên giúp đỡ Văn Ngoạt hai người cùng cưỡi một con ngựa, Hoàng Loan lên ngựa ở một bên thủ hộ đánh ngựa rồi đi.

Mấy chục tên Cẩm Y Thị Vệ lên ngựa đi theo các nàng theo bờ sông chạy trốn về một hướng, còn lại hơn trăm tên Cẩm Y Thị Vệ dưới sự dẫn dắt của một Giáo Úy không ngờ kết thành một bức tường dài ngăn Lý Nhân và nhân mã dưới tay lại.

Lý Nhân cười lên Đại hắc mã mang theo kỵ binh xông về phía trước, hơn hai trăm Cẩm Y Thị Vệ kia hung hãn không sợ chết lấy thân mình chắn trước tình kỵ Yên Vân Trại. Bọn họ không tiếc dùng thân thể của mình ngăn cản chiến mã, dùng thân xác máu thịt ngăn cản vô ngựa, máu hơn hai trăm người đổ tại chỗ, sau khi giết chết hầu hết hơn hai trăm Cẩm Y Thị Vệ, Văn Ngoạt bọn họ đã đi xa. Lý Nhân cười đại hắc mã đuổi theo lại bị một đám Cẩm Y Thị Vệ được phân tới chặn lại, như thế ba lượt, hơn mười tên Cẩm Y Thị Vệ che chở Văn Ngoạt rối cực cũng trốn thoát.

Lý Nhân một đao chặt đứt đầu tên Cẩm Y Thị Vệ chắn trước mặt mình, lại nhìn về phía trước đã không thấy bóng dáng đám người Văn Ngoạt.

Đem mặt giáp đẩy lên, Lý Nhân khẽ lắc đầu thờ dài.

Biết có tiếp tục đuổi theo cũng vô ích Lý Nhân thúc ngựa quay về, xoay người xuống ngựa trước người Diệp Hoài Tụ. Hắn đi đến trước mặt Diệp Hoài Tụ, há miệng thở dốc nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Diệp Hoài Tụ gật đầu với hắn lập tức đi về phía thi thể Diệp Phúc Vũ. Lúc này, Diệp Phiền Vân đã khóc ngất đi, mà Gia Nhi ôm thi thể Diệp Phúc Vũ còn đang khóc nức nở.

- Thật có lỗi, ta đã tới muộn.

Lý Nhân đi phía sau Diệp Hoài Tụ hạ giọng nói.

Diệp Hoài Tụ chậm rãi lắc đầu nói:

- Người không đến muộn.

Nàng ngồi xổm xuống bên người Diệp Phúc Vũ, vươn tay chậm rãi phủ lên khuôn mặt của y sau đó vuốt đôi mắt đang mở to của y lại.

- Huynh đệ bọn họ từ nhỏ lớn lên ở Diệp gia, lúc trước cha mẹ bọn họ mang theo bọn họ đến nương nhờ họ hàng, kết quả nửa đường bị nhiễm bệnh nặng hai người đều qua đời, cũng không biết là ông trời thương hại hay là cha mẹ bọn họ tích đức, hai huynh đệ còn đang quần tã lót không bị nhiễm bệnh, đúng lúc gia phụ đi qua đem bọn họ mang về Thảo Lư, từ đó trở đi bọn họ cũng mang họ Diệp.

Diệp Hoài Tụ lấy ra một cái khăn vừa lau vết máu trên mặt Diệp Phúc Vũ vừa nói:

- Từ nhỏ kỳ thật bọn họ đã biết mình không phải người của Diệp gia, nhưng bọn họ vẫn coi Diệp gia như nhà của mình, coi ta như tỷ tỷ, coi cha ta như phụ thân, từ Giang Nam đến Tái Bắc không biết bọn họ đã cùng ta nếm bao nhiêu khổ cực, trước đó vài ngày y còn nói với ta, nếu không vội trở về thì muốn quay lại Giang Nam về thăm Thảo Lư.

- Nơi này cách Thảo Lư không xa, nhưng ta không đồng ý với y.

Diệp Hoài Tụ nhớ tới vẻ mặt tiếc hận và không muốn xa rời của Diệp Phúc Vũ trước khi chết lâm bảm nói:

- Tại sao ta lại không đồng ý với y?

- Đem y chôn cất ở Thảo Lư đi.

Lý Nhân đỡ bả vai Diệp Hoài Tụ hạ giọng nói:

- Ta và cô cùng nhau đưa y về Thảo Lư nhé.

Bọn kỵ binh làm vài cái cáng, khiêng thi thể của Diệp Phúc Vũ và mấy người bị thương Lư Hắc Thát, Diệp Phiên Vân và Từ Hạo Từ lên đường. Từ người mù biết lần này có thể sống toàn bộ là do mình rất may mắn, nếu không phải gặp được nhân mã của Yên Vân Trại chỉ sợ mình sớm đã bị tay sai của triều đình giam giữ chịu đủ loại tra tấn cuối cùng chết không có chỗ chôn.

Thời điểm biết được thiếu niên kia là tướng quân đứng đầu Yên Vân Trại, y lại kinh ngạc. Mới chừng ấy tuổi đã có thể trở thành đại hào một phương, dưới tay còn có binh lính tinh nhuệ và phần đông hào kiệt như vậy tương trợ, không thể không làm người ta tán thưởng. Nhất là một thân võ nghệ của Lý Nhân không ngờ giao thủ với Văn Ngạc cũng không rơi vào thế hạ phong, Từ người mù lại cảm thấy ngạc nhiên thán phục không hiểu.

Y nhìn thấy Văn Ngạc xuất thủ, tuy rằng Văn Ngạc là một hoạn quan, nhưng cái loại khí phách khi y ra tay kia đương thời gần như không tìm thấy đối thủ. Một tay cầm chiếc dù đen lớn một tay cầm thiết thương, một thương gây tổn thương cho ba người, hơn nữa ba người kia đều có võ nghệ không tầm thường, bởi vậy có thể thấy được tu vi của Văn Ngạc dừng mảnh bao nhiêu, nhưng Lý Nhân có thể dùng bảy mũi tên bức lui Văn Ngạc, sau đó khi giao thủ với Văn Ngạc lại biểu hiện ra một mặt đao pháp kinh người. Lúc này trong lòng Từ người mù đã đánh đồng bản lĩnh của Lý Nhân với vài vị hào kiệt của Ngõa Cương Trại rồi, thậm chí, y cảm thấy cho dù là Trình đương gia độc chiến với Văn Ngạc cũng chưa chắc có thể làm tốt hơn Lý Nhân.

Y vốn muốn kiên trì rời đi, nhưng tổn thương trên đùi và bả vai thật sự nặng.

Lý Nhân để y tĩnh dưỡng, đợi sau khi thương thế lành sẽ phái người đem y đưa về Ngõa Cương Trại. Lúc này Từ người mù đã sớm không oán hận Lư Hắc Thát vì dùng một đao làm bả vai mình bị thương, ngược lại còn bị thuyết phục bởi sự quyết đoán giết người bùng lên hết sức trước khi trọng thương của Lư Hắc Thát. Y vốn tưởng rằng chỉ có người Ngõa Cương Trại bọn họ mới là hảo hán chân chính, các lộ nghĩa quân khác chỉ là một đám giặc cỏ thôi, nhưng sau khi gặp được người Yên Vân Trại rốt cuộc y mới biết đạo lý nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên.

Y nằm ở trên cáng cứu thương âm thầm nghĩ, nếu có thể trở lại Ngõa Cương Trại, nhất định phải nói cho cháu hấn là quân sư Từ Thế Tích của Ngõa Cương Trại về thực lực của Yên Vân Trại. Thậm chí y còn nghĩ đến, nếu có thể thúc đẩy hai sơn trại liên thủ, nam bắc Hoàng Hà kia còn có ai là đối thủ? Cho dù cái người Dương Nghĩa Thần được xưng là bách chiến bách thắng kia, cũng không cần sợ?

Chỉ có điều thân phận của y ở Ngõa Cương Trại cũng không cao, cho nên tuy rằng nghĩ đến nhưng cũng thể đại biểu cho Ngõa Cương Trại nói mấy cái này với Lý Nhân.

Lý Nhân dẫn đầu kỵ binh hộ tống thi thể Diệp Phúc Vũ về Thảo Lư an táng, trong lúc đó cũng đốc lòng trị liệu cho mấy người bị thương. Thời điểm hấn ở thảo nguyên Tái Bắc đã theo Độc Cô Nhuệ Chí học được không ít y lý, sau lại học được không ít đồ vật này nọ ở chỗ Hữu Trí Tăng lão nhân, trị liệu ngoại thương không làm khó được hấn.

Chỉ dừng lại một ngày ở Thảo Lư, sau khi an táng Diệp Phúc Vũ thật tốt đội ngũ liền bắt đầu trở về.

Đọc theo đường đi Diệp Hoài Tụ rất ít nói chuyện, mà ngay cả Gia Nhi cũng ít lời. Lý Nhân biết nguyên nhân là vì hành trình Giang Nam lần này, dù sao Diệp Phúc Vũ cũng là người nhà của các nàng. Đột nhiên chết đi như thế, trong lòng nhất định rất khó chịu. Chu Nhất Thạch biết lúc này vợ con mình đã

quay về Cự Dã Trạch trước, cũng biết hóa ra mình muốn đi tạo thuyền lớn cho nhóm phản tặc Cự Dã Trạch. Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, định nghĩa về quan phủ và thổ phi trong lòng y đã sớm có nghi vấn.

Chu gia bọn họ và triều đình đã từng có quan hệ chặt chẽ, năm đó phụ thân được Sở công Dương Tổ trọng dụng và tín nhiệm, sau Chu gia bọn họ lại dẫn đầu thợ thủ công chế tạo thuyền rồng cho Hoàng đế, vốn đám thợ thủ công này đều rất vui vẻ, nghĩ đến có thể kiếm được một số tiền cho cả nhà, nhưng ai mà biết sau khi thuyền rồng được làm xong không ngờ đều bị xử tử trên đường đi Thủy An. Đám dân chúng hận bọn phản tặc này, bởi vì bọn họ đốt sát kiếp cướp không chuyện ác nào không làm, nhưng đám dân chúng càng hận quan phủ triều đình, nếu không phải triều đình bất nghĩa bất nhân, nguyện ý làm kẻ tặc dù sao cũng là số ít. Mà ngay cả đối với Chu gia bọn họ có cả đại ân của con trai Sở công Dương Tổ cũng phản rồi, gia đình gặp phải kịch biến này, trên tâm cảnh đã có chuyển hóa.

Đây là triều đình, đây là quan.

Tương đối mà nói, y đột nhiên cảm giác được hóa ra cái gọi là phản tặc, kỳ thật so với triều đình còn nhân nghĩa hơn, giữa bọn họ có thể tính mạng cùng thác, không có nhiều sự xấu xa như trong triều đình.

Có thể còn sống là tốt rồi, đây là cảm ngộ lớn nhất hiện tại của Chu Nhất Thạch.

Sau khi trở lại Cự Dã Trạch, Diệp Hoài Tụ liền trở về tiểu viện ở sau núi của mình, Lý Nhân để Âu Tư Thanh Thanh đi theo nàng khuyên giải an ủi, sau đó liền đến đại sảnh.

Lần này xuất trạch, Lý Nhân suy nghĩ minh bạch một chuyện, tuy rằng Diệp Hoài Tụ thành công đưa Chu Nhất Thạch từ Giang Đô về Cự Dã Trạch, nhưng cái giá phải trả cao như vậy lại làm kẻ khác suy nghĩ sâu xa. Lại nói tiếp, đây cũng là bởi vì nguyên nhân thực lực không đủ lớn mạnh. Nếu Phi Hồ mật điệp có thể cường đại trở lại một chút, an bài tốt đường lui cũng sẽ không có chuyện như vậy phát sinh. Triều đình có Long Đình Vệ, nhưng Phi Hồ mật điệp của hắn còn xa mới có thể trực tiếp giao chiến thắng Long Đình Vệ.

Nếu muốn thực sự nắm giữ tất cả chủ động, nhất định phải khiến bản thân trở nên càng mạnh!

Cho nên, sau khi trở lại Cự Dã Trạch Lý Nhân lập tức bắt tay vào an bài hai chuyện.

Thứ nhất, đương nhiên là chuyện thủy quân, hẳn bổ nhiệm Chu Nhất Thạch là người đứng thứ hai trong thủy quân, chức vị gần với Trần Tước Nhi, tất cả những sự vật cần thiết khi tạo thuyền y đều có thể tự mình làm chủ. Hơn nữa Chu gia còn là Đại Tùy Thủy sư, đối với làm thế nào để huấn luyện thủy quân Chu Nhất Thạch cũng có phần có tâm đắc, hai người y và Trần Tước Nhi chủ chương thủy quân Lý Nhân cũng yên lòng. Hiện giờ quy mô thủy quân lúc ban đầu tạm định là năm ngàn người, một năm để tạo thành số thuyền cần thiết cũng không cực khổ.

Chuyện thứ hai, chính là lại mở rộng thực lực của Phi Hồ mật điệp. Hiện giờ danh khí Yến Vân Trại Cự Dã Trạch càng lúc càng lớn, dân chúng từ khắp nơi đến càng ngày càng nhiều. Người quận Đông Bình đều biết rằng Đại đương gia của Cự Dã Trạch nhân nghĩa, không gây tổn thương cho dân chúng, cho nên người ở rất nhiều nơi đều tìm đến để nương tựa, Lý Nhân để Trương Trọng Kiên chủ trì việc chiêu mộ, chọn người ưu tú trong số dân chúng đến đầu nhập. Đồng thời tuyên bố Diệp Hoài Tụ tiếp nhận Đại đương đầu Phi Hồ mật điệp của Trần Tước Nhi, việc mở rộng Phi Hồ mật điệp tất cả đều giao cho nàng.

Lưu Hắc Thát và Ngưu Tiến Đạt đều vào thủy quân hiệp trợ Trần Tước Nhi luyện binh, Lý Nhân lại tuyển vài nhân sự đặc lực giao cho Diệp Hoài Tụ.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Lý Nhân cố ý tìm Diệp Hoài Tụ nói chuyện một lần.

Mặt trời chiều ngã về tây, lương đình trong hồ nhỏ, xa xa có khói bếp ráng chiều.

- Tôi hy vọng... Về sau cô có thể coi sơn trại chúng ta như nhà của mình.

Lý Nhân nhìn Diệp Hoài Tụ vẫn có chút tiêu tụy như cũ hạ giọng nói.

Diệp Hoài Tụ đưa tay sửa sang sợi tóc trên trán bị gió núi thổi loạn cười cười với Lý Nhân, lại không trả lời. Nàng và Lý Nhân ngồi ở trong chòi nghỉ mát lần đầu tiên nàng đến Cự Dã Trạch. Hiện giờ hoa sen đã tàn, thời tiết cũng đã se lạnh. Thỉnh thoảng có một chiếc lá cây rơi khỏi cành cây bay xuống, mùa thu hình như tới hơi sớm so với năm trước.

- Kỳ thật, sau khi rời khỏi Thảo Lư Giang Nam, ta đã không biết nơi nào là nhà.

Qua thật lâu Diệp Hoài Tụ mới thản nhiên trả lời một câu.

- Vốn tưởng rằng ta ở nơi nào, nơi đó là nhà của ta, nhưng sau khi Diệp Phúc Vũ chết ta mới phát hiện, hóa ra ở trong lòng bọn họ nhà vẫn cứ ở Thảo Lư Giang Nam.

Nàng cười cười tự giễu, chậm rãi lắc đầu.

Lý Nhân suy nghĩ thật lâu, nhìn ánh mắt của Diệp Hoài Tụ nói:

- Nếu đại biểu của nhà là sự dựa vào, sự ảm áp, là có thể hoàn toàn thư thái sống mà không lục đục với nhau, như vậy, nhà cũng không phải một nơi cố định.

- Chỉ cần nơi nào có người nhà, nơi đó là nhà.

Hắn cười cười, nhìn lá cây bay xuống nói:

- Nếu cô không ngại, có thể xem chúng tôi là người nhà của cô.

Diệp Hoài Tự ngần ra, nhìn về phía Lý Nhân chậm rãi lặp lại hai chữ:

- Người nhà?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Phi Hồ Năm Bộ Phận

Thủy quân tạm thời chỉ có hơn năm ngàn binh lính, cho nên thuyền lớn cần thiết cũng không cần nhiều lắm, dù sao một con thuyền lớn Ngũ Nha cũng có thể chuyên chở hơn ngàn binh lính, hơn nữa nếu vùng nước nhỏ..., thuyền lớn Ngũ Nha cũng không thể hoàn toàn thi triển ra. Hồ nước ở Cự Dã Trạch cũng đủ lớn, nhưng trước mắt hao phí mốn tiền khổng lồ kiến tạo thuyền lớn Ngũ Nha dường như còn có chút miễn cưỡng. Suy xét một chút, Lý Nhân quyết định lùi thời gian làm thuyền lớn Ngũ Nha lại một chút.

Cho nên, hiện tại thủy quân cần nhất vẫn là tốc độ thủy chiến tương đối linh hoạt của khoái thuyền Hoàng Long, một chiếc khoái thuyền Hoàng Long có thể chở được một trăm binh lính thủy quân, hơn nữa còn có thể trang bị vũ khí hạng nặng trên thuyền. Thời điểm năm đó Đại Tùy bình diệt Nam Trần, lúc Sở công Dương Tổ dẫn đầu đại quân qua sông ở thượng du sông Trường Giang, đại bộ phận binh lính đều ngồi trên loại khoái thuyền Hoàng Long này. Cũng chính là dùng mấy ngàn chiếc thuyền loại này, đánh bại thủy sư Nam Trần vang danh thiên hạ.

Lúc đầu sau khi Chu Nhất Thạch tới Cự Dã Trạch còn chưa thích ứng, nhưng trải qua mấy ngày ở chung y phát hiện hóa ra cái gọi là phản tặc cả đám đều hiền lành như thế, y mới tới Yên Vân Trại đã bị Lý Nhân ủy thác trọng trách, những tướng lĩnh trong thủy quân chẳng những không phản đối, ngược lại đối với y đều rất tôn trọng, điều này làm cho trong lòng Chu Nhất Thạch có chút ấm áp. Hơn nữa Lý Nhân còn cố ý chọn một nơi phong cảnh đẹp tuyệt trần xây cho bọn y một tòa đọc viện, lại đưa năm mươi binh lính tinh nhuệ làm thân binh cho y, và hạ lệnh, phạm là việc cần thiết để tạo thuyền y có thể hoàn toàn tự chủ.

Sau khi trải qua một vài ngày, Chu Nhất Thạch đã thích ứng với thân phận mới cuộc sống mới.

Vợ của y sau lúc ban đầu kinh hoàng sợ hãi cũng đã khôi phục lại, trong lòng cũng không có mâu thuẫn quá lớn với Cự Dã Trạch non xanh nước biếc này. Nhất là Lý Nhân còn tự mình sắp xếp, đưa hai con gái của nàng đến chỗ Hứa Trí Tàng lão nhân bá sư, chẳng những có thể đọc sách biết chữ mà còn có thể học tập y thuật, càng làm cho vợ y Tôn thị tiêu trừ thành kiến. Phải biết rằng Hứa Trí Tàng từng rất được Đại nghiệp Hoàng đế Dương Quảng thưởng thức, phong làm Tấn Kỵ Thường Thị, danh khí ở trong triều rất lớn.

Thời điểm năm đó ở Nam Trần, danh tiếng của ông ấy cũng đã truyền đến phía bắc Đại Giang.

Cho nên, sau khi do dự một chút Chu Nhất Thạch vẫn quyết định đi tìm Lý Nhân, bẩm báo chi tiết ý kiến trong lòng của mình. Vợ y Tôn thị khuyên nhủ:

- Chàng mới đến Cự Dã Trạch, hay là cứ sống yên ổn làm việc trước, tuy rằng những người đó đối với nhà chúng ta hiền lành nhưng dù sao cũng là ác phi giết người không chớp mắt, nếu chàng chọc giận bọn họ nhà chúng ta chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

Chu Nhất Thạch trừng mắt nhìn thê tử một cái nói:

- Phu nhân hiểu được cái gì? Sao nàng có thể nói người Yên Vân Trại đều là ác phi, tới Cự Dã Trạch hơn nửa tháng, người nào tới nhà chúng ta mà không phải khách khí thân thiện? Ta thấy, thật ra còn dễ thân cận hơn những quan phủ! Lại có, nàng cũng đã gặp Lý tướng quân, biết hẳn chính là Yên Vân tướng quân ở Liêu Đông năm đó, người trong Yên Vân Trại cũng phần lớn đều là phủ binh Đại Tùy, tại sao lại còn có thành kiến? Loại lời này về sau đừng nói nữa!

Tôn thị cười nói:

- Chàng có thể nghĩ như vậy thì càng tốt, ta còn không phải sợ trong đầu óc chàng lòng vòng không nghĩ đến điểm này sao?

Chu Nhất Thạch sùng sốt, lập tức cười cười nói:

- Người lấy quốc sĩ đối đãi, lúc này ta lấy quốc sĩ báo đáp. Lý tướng quân là hào kiệt chân chính, ta như là đã tính toán lý tưởng không thể không lưu lại.

- Tốt lắm, chàng đi sớm về sớm, thiếp làm đồ ăn chờ chàng.

Tôn thị cười nói.

Chu Nhất Thạch ừ một tiếng không mặc y phục đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Nhớ hâm nóng bầu rượu, đem cá sáng nay Gia Nhi cô nương đưa tới hấp lên, cá trong hồ nước ở Cự Dã Trạch rất béo, quả nhiên là mỹ vị vô cùng nha.

- Một vài ngày nay ít nhiều cũng được Gia Nhi cô nương chiều cố!

Tôn thị than thở một câu:

- Chi bằng buổi tối ta mời nàng và Diệp đại gia cùng nhau tới dùng cơm?

Chu Nhất Thạch dừng lại, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Tiểu viện của Diệp đại gia cách nhà chúng ta không xa, nếu như nàng muốn đi thì làm thêm vài món ăn. Nói đi nói lại, nếu không phải Diệp đại gia liều chết cứu chúng ta ra khỏi Giang Đô, cũng không biết một nhà chúng ta giờ ở đâu, làm cô hồn dã quỷ ở phương nào.

- Cái này thiếp đều biết!

Tôn thị cười cười nói:

- Đúng rồi! Hẳn là cũng nên mời Hứa lão.

- Ừ!

Chu Nhất Thạch cười nói:

- Đấu rượu cùng người ở Yên Vân Trại, ta có thể đánh bại Hứa lão

Đang nói, bỗng nhiên hai người Lý Nhân và Trần Tước Nhi cười nói đi vào tiểu viện.

- Hoành Viễn huynh có ở nhà không?

Mới vào cửa, Trần Tước Nhi liền cao giọng gọi một câu.

Hoành Viễn, là tự của Chu Nhất Thạch.

- Có ở!

Chu Nhất Thạch vội vàng nghênh đón thi lễ nói:

- Chào Tướng quân, chào Trần đương gia!

Lý Nhân cười nói:

- Sao còn đa lễ như vậy? Không phải đã nói rồi sao, nói lý ra chúng ta giống như huynh đệ. Chu đại ca lớn hơn ta mười tuổi, thật ra ta hẳn là nên đến kiến lễ mới đúng.

Chu Nhất Thạch vội vàng nói:

- Sao tướng quân lại nói vậy, trường ấu tôn ti, không thể không có quy củ.

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Trường ấu tôn ti, trường ấu ở phía trước tôn ti ở phía sau, trường giả vi tôn.

Trần Tước Nhi vỗ vỗ bả vai Chu Nhất Thạch cười nói:

- Hôm nay ta cùng tướng quân đến nhà người đòi uống rượu đây, phu nhân có ở nhà không? Hôm nay có thể nếm thử tay nghề của phu nhân, đã sớm nghe Gia Nhi cô nương nói qua, phu nhân làm cá hồ hấp rất tuyệt!

- Ở đây, ở đây.

Mặt Chu Nhất Thạch đỏ lên nói:

- Sáng sớm Gia Nhi cô nương đưa tới hai con cá, vừa rồi ta còn nói chốc nữa nấu chín sẽ mời Hứa lão và Diệp đại gia bọn họ cùng tới ăn cơm, vốn là không dám quấy rầy tướng quân, vừa vặn tướng quân và Trần đương gia đến đây.

- Nói như thế, xem ra chúng ta cũng tính là đuổi kịp rồi hả?

Trần Tước Nhi cười ha hả nói.

Lý Nhân nhìn thấy quần áo của Chu Nhất Thạch lập tức hỏi:

- Chu đại ca đây là muốn đi ra ngoài sao?

Chu Nhất Thạch nói:

- Chính là muốn đi tìm tướng quân ngài, nhưng ngài lại tới trước.

- Đi.

Lý Nhân khoát tay áo nói:

- Có việc gì chúng ta vào nhà nói đi.

- Cá hấp phu nhân làm, quả nhiên là tuyệt nhất!

Trần Tước Nhi gấp một miếng cá bỏ vào miệng, thưởng thức một phen rồi khen không dứt miệng.

Tôn thị đỏ mặt nói:

- Nào có ngon như Trần đương gia nói, chỉ là chúng ta thuở nhỏ đã lớn lên tại bờ sông, con cá này cũng đã làm quen, tướng quân các người không thấy khó ăn là tốt rồi, ta đến phòng bếp trước, còn đi hấp cách thủy một con gà.

Gia Nhi đứng lên nói:

- Ta đi giúp phu nhân!

Diệp Hoài Tự cũng muốn đứng dậy, Tôn thị vội vàng ngăn lại.

Mọi người khách khí vài câu, Tôn thị và Gia Nhi liền vội đi đến phòng bếp. Hứa Trí Tàng uống một ngụm rượu mới trong sơn trại tự ủ, gấp một miếng đồ ăn đưa vào miệng không kìm nổi khen:

- Lão phu từ Giang Nam tới phương bắc, chỉ có những ngày vào Cự Dã Trạch này sống. Có rượu có đồ ăn có người chiêu cố, còn có mấy đồ nhi thiên tư thông minh, cuộc đời này thế là đủ!

- Nhưng ta nhớ rồi!

Trần Tước Nhi cười nói:

- Thời điểm lúc trước tướng quân Đạt Khê Trường Nho đến vườn đào, lão còn không muốn rời núi đấy.

Hứa Trí Tàng cười nói:

- Sớm biết được sống những ngày như này, ai nguyện ý trông coi vườn đào kia ngồi ăn rồi chờ chết chứ?

Ha ha!

Mọi người đều cười.

Lý Nhân kính Hứa Trí Tàng một chén rượu sau đó hỏi Chu Nhất Thạch:

- Mới vừa rồi huynh nói muốn tìm ta, có chuyện gì?

Nói đến chính sự, Chu Nhất Thạch vội vàng đặt chén rượu xuống nghiêm nghị nói:

- Đã nhiều ngày vẫn đi theo Trần đương gia ở trong thủy quân, ta đã xem qua cây cối trong trạch, tạo thuyền không có vấn đề. Chỉ có điều có một chuyện khác ta đã suy nghĩ thật lâu, vẫn là muốn nói một chút với tướng quân ngài.

Y dừng một chút nói:

- Quy mô thủy quân, vẫn quá nhỏ!

- Theo ta thấy, nếu muốn xây dựng thủy quân, ít nhất phải có một vạn binh lính. Năm nghìn thủy quân hiện giờ, dựa vào khoái thuyền Hoàng Long không thể hoàn toàn khống chế thủy vực, nhất định phải có thuyền lớn Ngũ Nha mới được. Nhưng binh lính thủy quân chỉ có năm ngàn người, nếu tất cả đều

thao luyện thuyền lớn Ngũ Nha cũng không được, không có khoái thuyền Hoàng Long phối hợp tác chiến, thuyền lớn rất dễ bị thuyền nhỏ của địch nhân vây công. Cho nên, càng nghĩ, ta vẫn cảm thấy quy mô thủy quân nhỏ chút. Nếu có thể mở rộng thủy quân, tương lai xuất chinh Lâm Giang thủy chiến, lấy thuyền lớn Ngũ Nha cầm đầu, lấy khoái thuyền Hoàng Long làm chủ, lấy thuyền nhỏ Phù Phong và Ngô công làm phụ trợ, tiến thoái có độ, dựa vào lẫn nhau, dù có gặp phải Thủy sư của triều đình cũng không chắc dễ dàng bị thua.

Trần Tước Nhi nói:

- Hoành Viễn huynh nói không sai, ta và tướng quân vừa mới nói đến việc này.

Lý Nhân khẽ gật đầu:

- Chỉ có điều hiện giờ son trại chiêu mộ tân binh chọn lấy những người ưu tú, từ tháng ba đến nay mới tuyển được hơn vạn người. Các doanh chinh chiến đều có tổn thương, vốn định mở rộng nhân mã của ngũ hành đại doanh trước rồi mới đến mở rộng thủy quân, nếu huynh và Trần đương gia đều tính toán như vậy, thì ta sẽ đem tất cả tân binh đưa đến thủy quân.

Hắn ôm quyền nghiêm nghị nói:

- Ta cũng không am hiểu huấn luyện thủy quân như thế nào, toàn bộ dựa vào Chu đại ca lao tâm.

Chu Nhất Thạch vội vàng nói:

- Tướng quân khách khí rồi, nếu đã tới Cự Đà Trạch Yến Vân Trại, ta sẽ coi nơi này là nhà, người một nhà sao có thể nói hai lời?

Nói tới đây, Lý Nhân ra vẻ lơ đãng liếc mắt nhìn Diệp Hoài Tụ một cái. Diệp Hoài Tụ gục đầu xuống, nhìn cái bóng của mình trong chén rượu giống như đang trầm tư cái gì.

- Chỉ có điều...

Trần Tước Nhi cười nói:

- Sau khi tướng quân trở về, không dễ nói chuyện với Thiết Lão Lang bọn họ đâu, ha ha!

Sau khi bọn họ cáo từ Chu Nhất Thạch ra khỏi tiểu viện, Lý Nhân vừa đi ra vài bước bỗng nhiên nghe Diệp Hoài Tụ nói:

- Tướng quân, về Phi Hồ mật điệp, ta cũng có chuyện muốn nói với ngài.

Mọi người biết Phi Hồ mật điệp chính là cơ mật trong son trại, vì thế đều cáo từ.

Lý Nhân cùng Diệp Hoài Tụ sóng vai mà đi, theo đường nhỏ trong núi đi hướng đến hồ nước. Lúc này đã là cuối mùa thu, trong núi ít đi vài phần xanh đẹp lại thêm vài phần trang nghiêm. Con đường nhỏ trong núi này không biết là do tiêu phu lên núi nhiều năm trước tạo thành, hay là lúc trước Trương Kim Xung còn ở Cự Đà Trạch phái người mở, có chút hẹp khó đi, có vài chỗ hiểm yếu, đều là Lý Nhân nắm tay Diệp Hoài Tụ đi xuống qua.

- Nếu muốn Phi Hồ mật điệp có thể đối kháng với Long Đình Vệ của triều đình, mở rộng quy mô chỉ là một mặt, nhất định phải có quy trình.

Diệp Hoài Tụ vừa đi vừa nói:

- Ta tính toán phân nhỏ chức trách của Phi Hồ mật điệp.

Lý Nhân mỉm cười nói:

- Nếu đã giao Phi Hồ mật điệp cho cô, cô cứ thẳng tay mà làm.

Diệp Hoài Tụ lườm hắn một cái nói:

- Chẳng lẽ ngài không phải là chủ nhân của Yến Vân Trại sao?

Lý Nhân ngạc nhiên, ngượng ngùng cười nói:

- Cô nói, tôi nghe.

Diệp Hoài Tụ nói:

- Ta tính toán chia Phi Hồ mật điệp ra thành năm bộ phận, thứ nhất, thăm dò cho trạm canh gác, chuyên môn phụ trách tìm hiểu tình báo. Thứ hai, làm hậu cần, chuyên phụ trách tiếp tế tiếp viện. Thứ ba, là thích khách, chuyên quản lý ám sát đánh lớn. Thứ tư, là hộ vệ, chuyên quản lý phòng hộ đề phòng. Thứ năm, chính là đốc quản, phụ trách giám sát các bộ phận mật điệp.

Nàng nhìn Lý Nhân nói:

- Cho nên, ta muốn người đưa tới vài người.

- Ai?

Lý Nhân hỏi.

- Tướng quân Đạt Khê Trường Nho, ta chuẩn bị để y giúp ta huấn luyện trạm canh gác thăm dò, còn có thích khách, đương nhiên, còn có Trương Đại đương gia, hai người bọn họ tinh thông võ nghệ, không có ai thích hợp huấn luyện thích khách hơn bọn họ. Còn có Độc Cô Nhuệ Chí, ta tính toán mời y chọn trong số những nhân viên hậu cần chọn ra một nhóm nhân thủ, chuyên môn học tập kỹ xảo chế độc đầu độc.

- Phi Hổ nắm bộ phận?

Lý Nhân cười cười nói:

- Rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Đều Giết Không Tha (1).

Thời điểm gió thu thổi khắp hai bên bờ sông, cuộc sống của dân chúng khắp nơi ngày càng khổ cực hơn. Bởi vì Dương Huyền Cẩm tạo phản, mấy ngàn dặm đất màu mỡ thành tro bụi, lương thực gần như không thể thu được chút quả, hạt nào, dân chúng các nơi chạy nạn không có đường sống đành phải gia nhập vào trong các lộ nghĩa quân. Kể từ đó, hai bên bờ sông Hoàng Hà thế lực của các nghĩa quân lục lâm đạo nhanh chóng bành trướng. Sau khi Tri Thế Lang Vương Bạc bị Trương Tu Đà đánh bại ở quận Tề trở lại quận Tế Bắc, liên lạc với Tôn Tuyên Nhã, Hách Kiến Đức và hào kiệt, lại tập trung hơn mười vạn binh tấn công quận Tề, lần hùng hổ báo thù này cũng không kéo dài lâu, mới tới bên cạnh quận Tề đã bị quân binh quận Tề chủ động xuất kích giết chết thầy rai khắp đông, Trương Tu Đà tự mình dẫn quân binh đón đánh, lại phải thủy quân chặt đứt đường lương thảo của quân Vương Bạc, hai mặt giáp công, đại quân mười vạn người của Vương Bạc lại tan tác, đám người Vương Bạc chôn về phía bắc Hoàng Hà.

Dù vậy, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, nhân mã thù hạ của Vương Bạc lại mở rộng tới hơn mười vạn, lần này y cũng học được chút thông minh, không có ý định lập uy lại trước danh tướng như Trương Tu Đà, an phận phát triển thực lực của chính mình. Cho nên, thời điểm Dương Nghĩa Thần dẫn quân quét ngang hai bờ sông Hoàng Hà, Vương Bạc ngược lại không chịu ảnh hưởng gì.

Có lẽ quyết định chính xác nhất của Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng trong lần thứ hai đông chinh Cao Cú Lệ, chính là phải Dương Nghĩa Thần đến vùng Hà Bắc Sơn Đông quét sạch phản quân. Chính bởi vì Dương Nghĩa Thần, cho nên các lộ nghĩa quân nhanh chóng ngừng đầu lại bị hung hăng áp chế xuống. Từ sau khi từ Liêu Đông trở về Dương Nghĩa Thần hề chiến là thắng, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi y chém giết nghĩa quân chừng hơn mười vạn, cho nên được người trên lục lâm đạo đặt cho một ngoại hiệu là Dương Chém đầu.

Dương Nghĩa Thần đại sát tứ phương, nhưng cuối cùng y cũng không dám động đến Cự Dã Trạch.

Ba vạn quân binh dưới tay y tuy rằng thiện chiến, hơn nữa bản thân Dương Nghĩa Thần cũng cực kỳ tự phụ, nhưng cũng không bị thắng lợi liên tục làm mê mẩn đầu óc, người khác có lẽ không hiểu rõ Cự Dã Trạch Yên Văn Trại, nhưng y biết mấy vạn phản quân trong Yên Văn Trại đều là phủ binh Đại Tùy thời điểm lần đầu tiên đông chinh Cao Cú Lệ. Hơn nữa Cự Dã Trạch địa thế hiểm yếu, không có thủy quân căn bản là không thể tấn công vào trong. Không phải là y không tính dẫn người đến Yên Văn Trại quyết chiến, nhưng càng nghĩ lại càng không có vài phần thắng nên cũng đành buông tha, một lòng một dạ đối phó với đám người dưới tay tuy rằng không ít binh lực nhưng tất cả đều là đám phản tặc ô hợp.

Bởi vì Dương Nghĩa Thần thiện chiến, Đại Nghiệp Hoàng đế phong thêm chức Kim Tử Quang Lộc Đại Phu.

Đối với toàn bộ sự hoang vắng và hỗn loạn ở Hà Bắc Sơn Đông Hà Nam, trong Cự Dã Trạch thật giống như một tiểu thế giới tự thành nhất thể. Từ tháng ba tuyển chọn binh lính đến nay, tuyển chọn đến tháng mười đã bổ sung một vạn năm ngàn người cho Cự Dã Trạch Yên Văn Trại, đại bộ phận tân binh đều bị Lý Nhân dùng để xây dựng thủy quân, những người còn lại đều bổ sung vào ngũ hành trong đại doanh.

Yên Văn Trại không thiếu lương thực, đây là chuyện làm cho người ta an tâm nhất.

Lương thực lấy ra ở nhà kho Lê Dương lúc trước cũng đủ cho người Yên Văn Trại ăn cả vài năm, hơn nữa tuy rằng trong sơn trại không có thể gieo trồng lương thực dưới diện tích lớn, nhưng trong hồ nước có cá. Trong phạm vi vài ngàn dặm, có lẽ chỉ có bên trong Cự Dã Trạch là mọi người sinh hoạt ổn định yên bình.

Tháng bảy năm Đại Nghiệp thứ chín, người Dư Hàng Lưu Nguyên Tiến và người Lương quận Hàn Tương Quốc tập hợp dân chúng tạo phản, hô ứng với Dương Huyền Cẩm. Lưu Nguyên Tiến suất quân chiếm cứ Ngô Quận, tự xưng là thiên tử, phân phong đủ loại quan lại. Dương Quảng phái Vương Thế Sung suất quân đi tiêu diệt, giết Lưu Nguyên Tiến. Hàn Tương quốc nắm giữ hơn mười vạn binh, được Dương Huyền Cẩm phong làm Nguyên soái Hà Nam, tháng tám bị đại quân Đại Tùy rút về từ Liêu Đông đánh bại, đã chết.

Mùng tám tháng chín năm Đại Nghiệp thứ chín, Bành Hiếu Tài người Đông Hải tập hợp dân chúng tạp phẩn, gián tiếp đốt sát kiếp cướp gây hại ở lưu vực Nghi Thủy, triều đình liền tiếp phái người quét sạch không có kết quả, sau bị Lưu Thủ Đồng Thuận ở Bành Thành Quận suất quân đánh bại, bắt giữ Bành Hiếu Tài xử tử. Nhưng bởi vì bị người vu cáo, Dương Quảng hạ chỉ bắt Đồng Thuận lại giải đến Đông đô rồi xử tử sau.

Mùng bảy tháng mười năm Đại Nghiệp thứ chín, Lã Minh Tinh dẫn đầu mấy vạn phẩn quân phá được Đông Quận, trong khoảng thời gian ngắn thanh danh đại chấn, y bái Bồ Sơn Công Lý Mật từng hiệp trợ Dương Huyền Cảm mưu phẩn làm quân sư, trù tính việc điều hành đại quân chinh phạt. Chỉ có điều tài năng của Lý Mật không thể giúp được Dương Huyền Cảm, cũng không giúp được Lã Minh Tinh. Mới công chiếm Đông Quận không đến nửa tháng, triều đình phái Hồ Bí lang tướng Phí Thanh Nô dẫn hai vạn phủ binh tấn công, Lý Mật tự mình chỉ huy nhân mã giao chiến với Phí Thanh Nô, lại bị Phí Thanh Nô đánh cho đại bại bỏ chạy. Lã Minh Tinh bị giết, Lý Mật lại bỏ chạy.

Thoạt nhìn, khắp nơi đều đang tạo phẩn, mà quân đội của triều đình khắp nơi đều đánh thắng trận, nhưng đánh tới đâu đánh lui, tiêu diệt một chi lại một chi khác, nhưng số lượng vẫn càng ngày càng nhiều.

Dương Nghĩa Thần ở quận Thanh Hà, gián tiếp chém giết ở quận Tế Bắc, không dám dễ dàng xuôi nam quận Đông Bình chinh phạt Cự Đà Trạch, mà sau khi đánh tan gần mười vạn nhân mã của Lã Minh Tinh vang danh thiên hạ, Hồ Bí lang tướng Phí Thanh Nô cũng không dám tùy tiện tấn công tiêu diệt Ngõa Cương Trại.

Bọn không dám không nghĩ, nhưng không có nghĩa là người khác không nghĩ.

Bởi vì Đô úy Long Đình Vệ Văn Ngoạt trọng thương trở về Giang Đô, chộc giận Đại Nghiệp Hoàng đế Dương Quảng.

Nhìn Văn Ngoạt nằm trên giường sắc mặt trắng xám như tờ giấy, khuôn mặt của Đại Nghiệp Hoàng đế đầy giận dữ!

- Trẫm không nên để người đi xử lý án tử của Chu gia!

Dương Quảng ngồi xuống bên giường giờ tay ngăn Văn Ngoạt đứng dậy thì lễ, ông ta nhìn Văn Ngoạt bị thương nặng suy yếu gần như không có khí lực thờ dài nói:

- Trẫm biết Ngu Sĩ Hồng không nói thật, trẫm cũng biết Bùi Cù, Ngu Thế Cơ cũng đều nắm lợi ích, chuyện của Chu gia vốn cũng không coi là chuyện lớn gì, bất kể là Chu Nhất Thạch hay là Chu Bất Sĩ làm gia chủ Chu gia bọn họ trẫm cũng lười quản, nhưng trẫm chính là không muốn để bọn họ nghĩ là trẫm dễ bị lừa gạt!

- Chu Nhất Thạch luôn luôn ở Giang Đô tạo thuyền rồng cho trẫm, vì tránh nghi ngờ cả nhà đều chuyển đến Giang Đô chính là không muốn có gì liên quan đến Dương Huyền Cảm, Chu Bất Sĩ muốn làm gia chủ cho nên mới vu cáo Chu Nhất Thạch, Ngu sĩ Hồng cảm tiền của người ta dĩ nhiên phải giúp đỡ nói chuyện, nhưng sự việc đơn giản như thế, sao đến trẫm lại biến thành Chu Nhất Thạch cấu kết phẩn tặc có ý đồ mưu phẩn chứ?

Dương Quảng cả giận nói:

- Trẫm mặc kệ, là vì trẫm chẳng muốn đi quản, việc của một nhà tạo thuyền người ta muốn náo thì náo, còn về phẩn làm căn cơ Đại Tùy ta bị tổn hại ư? Nhưng trẫm không muốn làm thẳng góc, cho nên mới phái người đi điều tra một chút, ai ngờ đến không ngờ lại khiến người bị thương thành như vậy!

- Trẫm quay về lại sẽ xử lý Ngu Sĩ Hồng!

Văn Ngoạt vội vàng khuyên giải nói:

- Bệ hạ, đều là bản thân thân không cẩn thận, không liên quan đến Ngu Sĩ Hồng đại nhân.

- Không liên quan?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.